

Điệp Phú Đa

Tổng
giám đốc
đoạt tình
giành lại
đo yêu

SP

Mục lục

<u>Chương 1: Trò Đùa "Không Như Mong Muốn" (1)</u>	
<u>Chương 2: Trò Đùa "Không Như Mong Muốn" [2]</u>	
<u>Chương 3: Trò Đùa "Không Như Ý Muốn" [3]</u>	
<u>Chương 4: Vui Đùa Không Như Mong Muốn</u>	
<u>Chương 5: Vui Đùa Không Như Mong Muốn</u>	
<u>Chương 6: Bỗng Nhiên Gặp Tai Họa</u>	
<u>Chương 7: Bỗng Nhiên Gặp Tai Họa [2]</u>	
<u>Chương 8: Gặp Lại Tai Họa Đột Ngột (3)</u>	
<u>Chương 9: Gặp Lại Phiền Toái Lớn (4)</u>	
<u>Chương 10: Gặp Lại Tai Họa Đột Ngột (5)</u>	
<u>Chương 11: Thỏ Trắng Nhỏ Cũng Thông Minh (1)</u>	
<u>Chương 12: Tiểu Bạch Thỏ Cũng Thông Minh [2]</u>	
<u>Chương 13: Tiểu Bạch Thỏ Cũng Thông Minh [3]</u>	
<u>Chương 14: Tiểu Bạch Thỏ Cũng Thông Minh [4]</u>	
<u>Chương 15: Đệ Chương 15 Tiểu Bạch Thỏ Cũng Thông Minh [5]</u>	
<u>Chương 16: Gặp Chiêu Phá Chiêu</u>	
<u>Chương 17: Gặp Chiêu Phá Chiêu (2)</u>	
<u>Chương 18: Gặp Chiêu Phá Chiêu [3]</u>	
<u>Chương 19: Gặp Chiêu Phá Chiêu [4]</u>	
<u>Chương 20: Gặp Chiêu Tiếp Chiêu (5)</u>	
<u>Chương 21: Cường Bức (1)</u>	
<u>Chương 22: Cường Bức (2)</u>	
<u>Chương 23: Cường Bức (3)</u>	
<u>Chương 24: Cường Bức [4]</u>	
<u>Chương 25: Cường Bức [5]</u>	
<u>Chương 26: Cường Bức (6)</u>	
<u>Chương 27: Cường Bức (7)</u>	
<u>Chương 28: Cường Bức [8]</u>	
<u>Chương 29: Cường Bức [9]</u>	

[Chương 30: Cường Bức \[10\]](#)

[Chương 31: Progesterone \[1\]](#)

[Chương 32: ☆,32. Độ Chương 32 Hoàng Thể Đồng \[2\]](#)

[Chương 33: ☆,33. Độ Chương 33 Hoàng Thể Đồng \[3\]](#)

[Chương 34: Progesterone \[4\]](#)

[Chương 35: Progesterone \[5\]](#)

[Chương 36: Progesterone \[6\]](#)

[Chương 37: Progesterone \[7\]](#)

[Chương 38: Progesterone \(8\)](#)

[Chương 39: Progesterone \(9\)](#)

[Chương 40: Progesterone* \(10\)](#)

[Chương 41: Lừa Dối \[1\]](#)

[Chương 42: Lừa Dối \[2\]](#)

[Chương 43: Lừa Dối \[3\]](#)

[Chương 44: Lừa Dối \[4\]](#)

[Chương 45: Lừa Dối \[5\]](#)

[Chương 46: Lừa Dối \[6\]](#)

[Chương 47: Lừa Dối \[7\]](#)

[Chương 48: Lừa Dối \[8\]](#)

[Chương 49: Lừa Dối \[9\]](#)

[Chương 50: Lừa Dối \[10\]](#)

[Chương 51: Chu Toàn \[1\]](#)

[Chương 52: Chu Toàn \[2\]](#)

[Chương 53: Chu Toàn \[3\]](#)

[Chương 54: Chu Toàn \[4\]](#)

[Chương 55: Chu Toàn \[5\]](#)

[Chương 56: Thở Phào Một Hơi \[1\]](#)

[Chương 57: Thở Phào Một Hơi \[2\]](#)

[Chương 58: Thở Phào Một Hơi \[3\]](#)

[Chương 59: Có Dám Cần Hay Không\[1\]](#)

[Chương 60: Có Dám Cần Hay Không.\[2\]](#)

[Chương 61: Có Dám Cần Hay Không.\[3\]](#)

[Chương 62: Chi Cây Dâu Mà Măng Cây Hòe \[1\]](#)

[Chương 63: Chi Cây Dâu Mà Măng Cây Hòe \[2\]](#)

[Chương 64: Chi Cây Dâu Mà Măng Cây Hòe \[3\]](#)

[Chương 65: Có Chạy Đàng Trời \[1\]](#)

[Chương 66: Có Chạy Đàng Trời \[2\]](#)

[Chương 67: Có Chạy Đàng Trời \[3\]](#)

[Chương 68: Có Chạy Đàng Trời \[4\]](#)

[Chương 69: Giao Dịch \[1\]](#)

[Chương 70: Giao Dịch \[2\]](#)

[Chương 71: Giao Dịch \[3\]](#)

[Chương 72: Giao Dịch \[4\]](#)

[Chương 73: Đập Nồi Dìm Thuyền \[1\]](#)

[Chương 74: Đập Nồi Dìm Thuyền \[2\]](#)

[Chương 75: Đập Nồi Dìm Thuyền \[3\]](#)

[Chương 76: Đập Nồi Dìm Thuyền \[4\]](#)

[Chương 77: Đập Nồi Dìm Thuyền \[5\]](#)

[Chương 78: Đập Nồi Dìm Thuyền \[6\]](#)

[Chương 79: Dụng Cụ Biển Thanh \[1\]](#)

[Chương 80: Dụng Cụ Biển Thanh \[2\]](#)

[Chương 81: Dụng Cụ Biển Thanh \[3\]](#)

[Chương 82: Dụng Cụ Biển Thanh \[4\]](#)

[Chương 83: Dụng Cụ Biển Thanh \[5\]](#)

[Chương 84: Dụng Cụ Biển Thanh \[6\]](#)

[Chương 85: Dụng Cụ Biển Thanh \[7\]](#)

[Chương 86: Dụng Cụ Biển Thanh \[8\]](#)

[Chương 87: Dụng Cụ Biển Thanh \[9\]](#)

[Chương 88: Thấy Chết Mà Không Cứu \[1\]](#)

[Chương 89: Thấy Chết Mà Không Cứu \[2\]](#)

[Chương 90: Thấy Chết Mà Không Cứu \[3\]](#)

[Chương 91: Thấy Chết Mà Không Cứu \[4\]](#)

[Chương 92: Thấy Chết Mà Không Cứu \[5\]](#)

[Chương 93: Đút Cháo \[1\]](#)

[Chương 94: Đút Cháo \[2\]](#)
[Chương 95: Đút Cháo \[3\]](#)
[Chương 96: Đút Cháo \[4\]](#)
[Chương 97: Đút Cháo \[5\]](#)
[Chương 98: Đút Cháo \[6\]](#)
[Chương 99: Giúp Cô Trút Giận \[1\]](#)
[Chương 100: Giúp Cô Trút Giận \[2\]](#)
[Chương 101: Giúp Cô Trút Giận \[3\]](#)
[Chương 102: Giúp Cô Trút Giận \[4\]](#)
[Chương 103: Giúp Cô Trút Giận \[5\]](#)
[Chương 104: Giúp Cô Trút Giận \[6\]](#)
[Chương 105: Giúp Cô Trút Giận \[7\]](#)
[Chương 106: Giúp Cô Trút Giận \[8\]](#)
[Chương 107: Giúp Cô Trút Giận \[9\]](#)
[Chương 108: Giúp Cô Trút Giận \[10\]](#)
[Chương 109: Của Tôi Chính Là Của Cô Ấy \[1\]](#)
[Chương 110: Của Tôi Chính Là Của Cô Ấy \[2\]](#)
[Chương 111: Của Tôi Chính Là Của Cô Ấy \[3\]](#)
[Chương 112: Của Tôi Chính Là Của Cô Ấy \[4\]](#)
[Chương 113: Của Tôi Chính Là Của Cô Ấy \[5\]](#)
[Chương 114: Bỏ Qua \[1\]](#)
[Chương 115: Bỏ Qua \[2\]](#)
[Chương 116: Bỏ Qua \[3\]](#)
[Chương 117: Bỏ Qua \[4\]](#)
[Chương 118: Bỏ Qua \[5\]](#)
[Chương 119: Nhẫn Nại \[1\]](#)
[Chương 120: Nhẫn Nại \[2\]](#)
[Chương 121: Nhẫn Nại \[3\]](#)
[Chương 122: Nhẫn Nại \[4\]](#)
[Chương 123: Nhẫn Nại \[5\]](#)
[Chương 124: Bôi Thuốc \[1\]](#)
[Chương 125: Bôi Thuốc \[2\]](#)

[Chương 126: Bôi Thuốc \[3\]](#)

[Chương 127: Weibo \[1\]](#)

[Chương 128: Weibo \[2\]](#)

[Chương 129: Weibo \[3\]](#)

[Chương 130: Weibo \[4\]](#)

[Chương 131: Weibo \[5\]](#)

[Chương 132: Weibo \[6\]](#)

[Chương 133: Thêm Một Lần Nữa \[1\]](#)

[Chương 134: Thêm Một Lần Nữa \[2\]](#)

[Chương 135: Thêm Một Lần Nữa \[3\]](#)

[Chương 136: Thêm Một Lần Nữa \[4\]](#)

[Chương 137: Thêm Một Lần Nữa \[5\]](#)

[Chương 138: Thêm Một Lần Nữa \[6\]](#)

[Chương 139: Một Fan Gánh Mười Điểm Đen \[1\]](#)

[Chương 140: Một Fan Gánh Mười Điểm Đen \[2\]](#)

[Chương 141: Một Fan Gánh Mười Điểm Đen \[3\]](#)

[Chương 142: Một Fan Gánh Mười Điểm Đen \[4\]](#)

[Chương 143: Một Fan Gánh Mười Điểm Đen \[5\]](#)

[Chương 144: Một Fan Gánh Mười Điểm Đen \[6\]](#)

[Chương 145: Một Fan Gánh Mười Điểm Đen \[7\]](#)

[Chương 146: Một Fan Gánh Mười Điểm Đen \[8\]](#)

[Chương 147: Gặp Lại \[1\]](#)

[Chương 148: Gặp Lại \[2\]](#)

[Chương 149: Gặp Lại \[3\]](#)

[Chương 150: Gặp Lại 4](#)

[Chương 151: Gặp Lại \[5\]](#)

[Chương 152: Gặp Lại \[6\]](#)

[Chương 153: Gặp Lại \[7\]](#)

[Chương 154: Gặp Lại \[8\]](#)

[Chương 155: Gặp Lại \[9\]](#)

[Chương 156: Gặp Lại \[10\]](#)

[Chương 157: Khắc Khẩu \[1\]](#)

[Chương 158: Khắc Khẩu \[2\]](#)
[Chương 159: Khắc Khẩu \[3\]](#)
[Chương 160: Khắc Khẩu \[4\]](#)
[Chương 161: Khắc Khẩu \[5\]](#)
[Chương 162: Khắc Khẩu \[6\]](#)
[Chương 163: Khắc Khẩu \[7\]](#)
[Chương 164: Khắc Khẩu \[8\]](#)
[Chương 165: Quyết Đấu \[1\]](#)
[Chương 166: Quyết Đấu \[2\]](#)
[Chương 167: Quyết Đấu \[3\]](#)
[Chương 168: Quyết Đấu \[4\]](#)
[Chương 169: Quyết Đấu \[5\]](#)
[Chương 170: Quyết Đấu \[6\]](#)
[Chương 171: Vô Tình Gặp Được \[1\]](#)
[Chương 172: Vô Tình Gặp Được \[2\]](#)
[Chương 173: Vô Tình Gặp Được \[3\]](#)
[Chương 174: Vô Tình Gặp Được \[4\]](#)
[Chương 175: Vô Tình Gặp Được \[5\]](#)
[Chương 176: Vô Tình Gặp Được \[6\]](#)
[Chương 177: Trào Phúng \[1\]](#)
[Chương 178: Trào Phúng \[2\]](#)
[Chương 179: Trào Phúng \[3\]](#)
[Chương 180: Trào Phúng \[4\]](#)
[Chương 181: Trào Phúng \[5\]](#)
[Chương 182: Trào Phúng \[6\]](#)
[Chương 183: Trào Phúng \[7\]](#)
[Chương 184: Trào Phúng \[8\]](#)
[Chương 185: Ngộ Ngạt \[1\]](#)
[Chương 186: Ngộ Ngạt \[2\]](#)
[Chương 187: Ngộ Ngạt \[3\]](#)
[Chương 188: Ngộ Ngạt \[4\]](#)
[Chương 189: Ngộ Ngạt \[5\]](#)

[Chương 190: Ngột Ngạt \[6\]](#)
[Chương 191: Ngột Ngạt \[7\]](#)
[Chương 192: Ngột Ngạt \[8\]](#)
[Chương 193: Kiều Ôn Noãn Cầu Cứu \[1\]](#)
[Chương 194: Kiều Ôn Noãn Cầu Cứu \[2\]](#)
[Chương 195: Kiều Ôn Noãn Cầu Cứu \[3\]](#)
[Chương 196: Kiều Ôn Noãn Cầu Cứu \[4\]](#)
[Chương 197: Kiều Ôn Noãn Cầu Cứu \[5\]](#)
[Chương 198: Nhất Dao Lưỡng Đoạn \[1\]](#)
[Chương 199: Nhất Dao Lưỡng Đoạn \[2\]](#)
[Chương 200: Nhất Dao Lưỡng Đoạn \[3\]](#)
[Chương 201: Nhất Dao Lưỡng Đoạn \[4\]](#)
[Chương 202: Nhất Dao Lưỡng Đoạn \[5\]](#)
[Chương 203: Nhất Dao Lưỡng Đoạn \[6\]](#)
[Chương 204: Nhất Dao Lưỡng Đoạn \[7\]](#)
[Chương 205: Không Gặp \[1\]](#)
[Chương 206: Không Gặp \[2\]](#)
[Chương 207: Không Gặp \[3\]](#)
[Chương 208: Không Gặp \[4\]](#)
[Chương 209: Oan Gia Ngổ Hẹp \[1\]](#)
[Chương 210: Oan Gia Ngổ Hẹp \[2\]](#)
[Chương 211: Oan Gia Ngổ Hẹp \[3\]](#)
[Chương 212: Oan Gia Ngổ Hẹp \[4\]](#)
[Chương 213: Oan Gia Ngổ Hẹp \[5\]](#)
[Chương 214: Oan Gia Ngổ Hẹp \[6\]](#)
[Chương 215: Phá Hủy Nơi Đây \[1\]](#)
[Chương 216: Phá Hủy Nơi Đây \[2\]](#)
[Chương 217: Phá Hủy Nơi Đây \[3\]](#)
[Chương 218: Phá Hủy Nơi Đây \[4\]](#)
[Chương 219: Phá Hủy Nơi Đây \[5\]](#)
[Chương 220: Phá Hủy Nơi Đây \[6\]](#)
[Chương 221: Nụ Hôn Dưới Tình Thế Cấp Bách \[1\]](#)

[Chương 222: Nụ Hôn Dưới Tình Thế Cấp Bách \[2\]](#)

[Chương 223: Nụ Hôn Dưới Tình Thế Cấp Bách \[3\]](#)

[Chương 224: Nụ Hôn Dưới Tình Thế Cấp Bách \[4\]](#)

[Chương 225: Tự Chụp Ảnh \[1\]](#)

[Chương 226: Tự Chụp Ảnh \[2\]](#)

[Chương 227: Tự Chụp Ảnh \[3\]](#)

[Chương 228: Tự Chụp Ảnh \[4\]](#)

[Chương 229: Tự Chụp Ảnh \[5\]](#)

[Chương 230: Xin Nghỉ Khí Phách\[1\]](#)

[Chương 231: Xin Phép Khí Phách \[2\]](#)

[Chương 232: Xin Phép Khí Phách \[3\]](#)

[Chương 233: Xin Phép Khí Phách \[4\]](#)

[Chương 234: Xin Phép Khí Phách \[5\]](#)

[Chương 235: Chuẩn Bị Ngả Bài \[1\]](#)

[Chương 236: Chuẩn Bị Ngả Bài \[2\]](#)

[Chương 237: Chuẩn Bị Ngả Bài \[3\]](#)

[Chương 238: Chuẩn Bị Ngả Bài \[4\]](#)

[Chương 239: Chuẩn Bị Ngả Bài \[5\]](#)

[Chương 240: Chuẩn Bị Ngả Bài \[6\]](#)

[Chương 241: Tin Nhắn \[1\]](#)

[Chương 242: Tin Nhắn \[2\]](#)

[Chương 243: Tin Nhắn \[3\]](#)

[Chương 244: Tin Nhắn \[4\]](#)

[Chương 245: Tin Nhắn \[5\]](#)

[Chương 246: Tin Nhắn \[6\]](#)

[Chương 247: Tin Nhắn \[7\]](#)

[Chương 248: Tin Nhắn \[8\]](#)

[Chương 249: Để Tôi Cảm Tạ Anh, Tặng Tôi Không Vui \[1\]](#)

[Chương 250: Để Tôi Cảm Tạ Anh, Tặng Tôi Không Vui \[2\]](#)

[Chương 251: Để Tôi Cảm Tạ Anh, Tặng Tôi Không Vui \[3\]](#)

[Chương 252: Để Tôi Cảm Tạ Anh, Tặng Tôi Không Vui \[4\]](#)

[Chương 253: Để Tôi Cảm Tạ Anh, Tặng Tôi Không Vui \[5\]](#)

[Chương 254: Để Tôi Cảm Tạ Anh, Tặng Tôi Không Vui \[6\]](#)

[Chương 255: Ghét Bỏ \[1\]](#)

[Chương 256: Ghét Bỏ \[2\]](#)

[Chương 257: Ghét Bỏ \[3\]](#)

[Chương 258: Ghét Bỏ \[4\]](#)

[Chương 259: Ghét Bỏ \[5\]](#)

[Chương 260: Gặp Em Một Lần, Tôi Tương Tư Rất Lâu \[1\]](#)

[Chương 261: Gặp Em Một Lần, Tôi Tương Tư Rất Lâu \[2\]](#)

[Chương 262: Gặp Em Một Lần, Tôi Tương Tư Rất Lâu \[3\]](#)

[Chương 263: Gặp Em Một Lần, Tôi Tương Tư Rất Lâu \[4\]](#)

[Chương 264: Gặp Em Một Lần, Tôi Tương Tư Rất Lâu \[5\]](#)

[Chương 265: Núi Dừa Của Cô Là Ai?\[1\]](#)

[Chương 266: Núi Dừa Của Cô Là Ai?\[2\]](#)

[Chương 267: Núi Dừa Của Cô Là Ai?\[3\]](#)

[Chương 268: Núi Dừa Của Cô Là Ai?\[4\]](#)

[Chương 269: Núi Dừa Của Cô Là Ai?\[5\]](#)

[Chương 270: Núi Dừa Của Cô Là Ai?\[6\]](#)

[Chương 271: Lấy Một Trà Mười \[1\]](#)

[Chương 272: Lấy Một Trà Mười \[2\]](#)

[Chương 273: Lấy Một Trà Mười \[3\]](#)

[Chương 274: Lấy Một Trà Mười \[4\]](#)

[Chương 275: Lấy Một Trà Mười \[5\]](#)

[Chương 276: Lấy Một Trà Mười \[6\]](#)

[Chương 277: Lấy Một Trà Mười \[7\]](#)

[Chương 278: Lấy Một Trà Mười \[8\]](#)

[Chương 279: Lấy Một Trà Mười \[9\]](#)

[Chương 280: Lấy Một Trà Mười \[10\]](#)

[Chương 281: Ngoài Ý Muốn \[1\]](#)

[Chương 282: Ngoài Ý Muốn \[2\]](#)

[Chương 283: Ngoài Ý Muốn \[3\]](#)

[Chương 284: Ngoài Ý Muốn \[4\]](#)

[Chương 285: Ngoài Ý Muốn \[5\]](#)

[Chương 286: Ngoài Ý Muốn \[6\]](#)
[Chương 287: Ngoài Ý Muốn \[7\]](#)
[Chương 288: Ngoài Ý Muốn \[8\]](#)
[Chương 289: Mất Nhiều Hơn Được \[1\]](#)
[Chương 290: Mất Nhiều Hơn Được \[2\]](#)
[Chương 291: Mất Nhiều Hơn Được \[3\]](#)
[Chương 292: Mất Nhiều Hơn Được \[4\]](#)
[Chương 293: Mất Nhiều Hơn Được \[5\]](#)
[Chương 294: Mất Nhiều Hơn Được \[6\]](#)
[Chương 295: Mất Nhiều Hơn Được \[7\]](#)
[Chương 296: Mất Nhiều Hơn Được \[8\]](#)
[Chương 297: Mất Nhiều Hơn Được \[9\]](#)
[Chương 298: Ôn Nhu \[1\]](#)
[Chương 299: Ôn Nhu \[2\]](#)
[Chương 300: Ôn Nhu \[3\]](#)
[Chương 301: Ôn Nhu \[4\]](#)
[Chương 302: Ôn Nhu \[5\]](#)
[Chương 303: Ôn Nhu \[6\]](#)
[Chương 304: Chân Tướng Chấn Động \[1\]](#)
[Chương 305: Chân Tướng Chấn Động \[2\]](#)
[Chương 306: Chân Tướng Chấn Động \[3\]](#)
[Chương 307: Chân Tướng Chấn Động \[4\]](#)
[Chương 308: Chân Tướng Chấn Động \[5\]](#)
[Chương 309: Chân Tướng Chấn Động \[6\]](#)
[Chương 310: Cười \[1\]](#)
[Chương 311: Cười \[2\]](#)
[Chương 312: Cười \[3\]](#)
[Chương 313: Cười \[4\]](#)
[Chương 314: Cười \[5\]](#)
[Chương 315: Thiếu](#)
[Chương 316: Chúc Mừng \[1\]](#)
[Chương 317: Chúc Mừng \[2\]](#)

[Chương 318: Chúc Mừng \[3\]](#)
[Chương 319: Chúc Mừng \[4\]](#)
[Chương 320: Chúc Mừng \[5\]](#)
[Chương 321: Chúc Mừng \[6\]](#)
[Chương 322: Chúc Mừng \[7\]](#)
[Chương 323: Chúc Mừng \[8\]](#)
[Chương 324: Đả Kích \[1\]](#)
[Chương 325: Đả Kích \[2\]](#)
[Chương 326: Đả Kích \[3\]](#)
[Chương 327: Đả Kích \[4\]](#)
[Chương 328: Đả Kích \[5\]](#)
[Chương 329: Đả Kích \[6\]](#)
[Chương 330: Đả Kích \[7\]](#)
[Chương 331: Đả Kích \[8\]](#)
[Chương 332: Trục Xuất \[1\]](#)
[Chương 333: Trục Xuất \[2\]](#)
[Chương 334: Trục Xuất \[3\]](#)
[Chương 335: Trục Xuất \[4\]](#)
[Chương 336: Trục Xuất \[5\]](#)
[Chương 337: Trục Xuất \[6\]](#)
[Chương 338: Tìm Kiếm \[1\]](#)
[Chương 339: Tìm Kiếm \[2\]](#)
[Chương 340: Tìm Kiếm \[3\]](#)
[Chương 341: Tìm Kiếm \[4\]](#)
[Chương 342: Tìm Kiếm \[5\]](#)
[Chương 343: Tìm Kiếm \[6\]](#)
[Chương 344: Tìm Kiếm \[7\]](#)
[Chương 345: Tìm Kiếm \[8\]](#)
[Chương 346: Anh Yêu Cô \[1\]](#)
[Chương 347: Anh Yêu Cô \[2\]](#)
[Chương 348: Anh Yêu Cô \[3\]](#)
[Chương 349: Anh Yêu Cô \[4\]](#)

[Chương 350: Anh Yêu Cô \[5\]](#)
[Chương 351: Anh Yêu Cô \[6\]](#)
[Chương 352: Anh Yêu Cô \[7\]](#)
[Chương 353: Anh Yêu Cô \[8\]](#)
[Chương 354: Giải Phẫu \[1\]](#)
[Chương 355: Giải Phẫu \[2\]](#)
[Chương 356: Giải Phẫu \[3\]](#)
[Chương 357: Giải Phẫu \[4\]](#)
[Chương 358: Giải Phẫu \[5\]](#)
[Chương 359: Giải Phẫu \[6\]](#)
[Chương 360: Giải Phẫu \[7\]](#)
[Chương 361: Hôn Lễ \[1\]](#)
[Chương 362: Hôn Lễ \[2\]](#)
[Chương 363: Hôn Lễ \[3\]](#)
[Chương 364: Hôn Lễ \[4\]](#)
[Chương 365: Hôn Lễ \[5\]](#)
[Chương 366: Hôn Lễ \[6\]](#)
[Chương 367: Hôn Lễ \[7\]](#)
[Chương 368: Hôn Lễ \[8\]](#)
[Chương 369: Hôn Lễ \[9\]](#)
[Chương 370: Chê Cười \[1\]](#)
[Chương 371: Chê Cười \[2\]](#)
[Chương 372: Chê Cười \[3\]](#)
[Chương 373: Chê Cười \[4\]](#)
[Chương 374: Chê Cười \[5\]](#)
[Chương 375: Thương Tồn Qua Đi, Không Còn Tha Thứ \[1\]](#)
[Chương 376: Thương Tồn Qua Đi, Không Còn Tha Thứ \[2\]](#)
[Chương 377: Thương Tồn Qua Đi, Không Còn Tha Thứ \[3\]](#)
[Chương 378: Thương Tồn Qua Đi, Không Còn Tha Thứ \[4\]](#)
[Chương 379: Thương Tồn Qua Đi, Không Còn Tha Thứ \[5\]](#)
[Chương 380: Thương Tồn Qua Đi, Không Còn Tha Thứ \[6\]](#)
[Chương 381: Thương Tồn Qua Đi, Không Còn Tha Thứ \[7\]](#)

[Chương 382: Chuẩn Bị \[1\]](#)

[Chương 383: Chuẩn Bị \[2\]](#)

[Chương 384: Chuẩn Bị \[3\]](#)

[Chương 385: Chuẩn Bị \[4\]](#)

[Chương 386: Chuẩn Bị \[5\]](#)

[Chương 387: Chuẩn Bị \[6\]](#)

[Chương 388: Chuẩn Bị \[7\]](#)

[Chương 389: Chuẩn Bị \[8\]](#)

[Chương 390: An Bài \[1\]](#)

[Chương 391: An Bài \[2\]](#)

[Chương 392: An Bài \[3\]](#)

[Chương 393: An Bài \[4\]](#)

[Chương 394: An Bài \[5\]](#)

[Chương 395: An Bài \[6\]](#)

[Chương 396: Biệt Ly \[1\]](#)

[Chương 397: Biệt Ly \[2\]](#)

[Chương 398: Biệt Ly \[3\]](#)

[Chương 399: Biệt Ly \[4\]](#)

[Chương 400: Biệt Ly \[5\]](#)

[Chương 401: Biệt Ly \[6\]](#)

[Chương 402: Tìm Cho Tôi \[1\]](#)

[Chương 403: Tìm Cho Tôi \[2\]](#)

[Chương 404: Tìm Cho Tôi \[3\]](#)

[Chương 405: Tìm Cho Tôi \[4\]](#)

[Chương 406: Tìm Cho Tôi \[5\]](#)

[Chương 407: Tìm Cho Tôi \[6\]](#)

[Chương 408: Tìm Cho Tôi \[7\]](#)

[Chương 409: Tìm Cho Tôi \[8\]](#)

[Chương 410: Tìm Cho Tôi \[9\]](#)

[Chương 411: Tìm Cho Tôi \[10\]](#)

[Chương 412: Ngoại Trừ Yêu Cô, Chuyện Gì Cũng Đều Là Chuyện Không](#)

[Quan Trọng. \[1\]](#)

Chương 413: Ngoại Trừ Yêu Cô, Chuyện Gì Cũng Đầu Là Chuyện Không Quan Trọng. [2]

Chương 414: Ngoại Trừ Yêu Cô, Chuyện Gì Cũng Đầu Là Chuyện Không Quan Trọng. [3]

Chương 415: Ngoại Trừ Yêu Cô, Chuyện Gì Cũng Đầu Là Chuyện Không Quan Trọng. [4]

Chương 416: Ngoại Trừ Yêu Cô, Chuyện Gì Cũng Đầu Là Chuyện Không Quan Trọng. [5]

Chương 417: Một Lần Cuối Cùng.(1)

Chương 418: Một Lần Cuối Cùng.(2)

Chương 419: Một Lần Cuối Cùng.(3)

Chương 420: Một Lần Cuối Cùng.(4)

Chương 421: Một Lần Cuối Cùng.(5)

Chương 422: Một Lần Cuối Cùng.(6)

Chương 423: Màu Hồng Phấn [1]

Chương 424: Màu Hồng Phấn [2]

Chương 425: Màu Hồng Phấn [3]

Chương 426: Màu Hồng Phấn [4]

Chương 427: Màu Hồng Phấn [5]

Chương 428: Gặp Lại [1]

Chương 429: Gặp Lại [2]

Chương 430: Gặp Lại [3]

Chương 431: Gặp Lại [4]

Chương 432: Gặp Lại [5]

Chương 433: Gặp Lại [6]

Chương 434: Gặp Lại [7]

Chương 435: Gặp Lại [8]

Chương 436: Gặp Lại [9]

Chương 437: Gặp Lại [10]

Chương 438: Rùng Mình [1]

Chương 439: Rùng Mình [2]

Chương 440: Rùng Mình [3]

[Chương 441: Rùng Mìn \[4\]](#)
[Chương 442: Rùng Mìn \[5\]](#)
[Chương 443: Rùng Mìn \[6\]](#)
[Chương 444: Rùng Mìn \[7\]](#)
[Chương 445: Rùng Mìn \[8\]](#)
[Chương 446: Rùng Mìn \[9\]](#)
[Chương 447: Rùng Mìn \[10\]](#)
[Chương 448: Dịu Đi \[1\]](#)
[Chương 449: Dịu Đi \[2\]](#)
[Chương 450: Dịu Đi \[3\]](#)
[Chương 451: Dịu Đi \[4\]](#)
[Chương 452: Dịu Đi \[5\]](#)
[Chương 453: Dịu Đi \[6\]](#)
[Chương 454: Dịu Đi \[7\]](#)
[Chương 455: Dịu Đi \[8\]](#)
[Chương 456: Dịu Đi \[9\]](#)
[Chương 457: Dịu Đi \[10\]](#)
[Chương 458: Sinh Nhật Vui Vẻ \[1\]](#)
[Chương 459: Sinh Nhật Vui Vẻ \[2\]](#)
[Chương 460: Sinh Nhật Vui Vẻ \[3\]](#)
[Chương 461: Sinh Nhật Vui Vẻ \[4\]](#)
[Chương 462: Sinh Nhật Vui Vẻ \[5\]](#)
[Chương 463: Sinh Nhật Vui Vẻ \[6\]](#)
[Chương 464: Sinh Nhật Vui Vẻ \[7\]](#)
[Chương 465: Sinh Nhật Vui Vẻ \[8\]](#)
[Chương 466: Ung Thư Dạ Dày \[1\]](#)
[Chương 467: Ung Thư Dạ Dày \[2\]](#)
[Chương 468: Ung Thư Dạ Dày \[3\]](#)
[Chương 469: Ung Thư Dạ Dày \[4\]](#)
[Chương 470: Ung Thư Dạ Dày \[5\]](#)
[Chương 471: Ung Thư Dạ Dày \[6\]](#)
[Chương 472: Đối Thuốc \[1\]](#)

[Chương 473: Đổi Thuốc \[2\]](#)
[Chương 474: Đổi Thuốc \[3\]](#)
[Chương 475: Đổi Thuốc \[4\]](#)
[Chương 476: Đổi Thuốc \[5\]](#)
[Chương 477: Đổi Thuốc \[6\]](#)
[Chương 478: Mang Thai \[1\]](#)
[Chương 479: Mang Thai \[2\]](#)
[Chương 480: Mang Thai \[3\]](#)
[Chương 481: Mang Thai \[4\]](#)
[Chương 482: Mang Thai \[5\]](#)
[Chương 483: Mang Thai \[6\]](#)
[Chương 484: Mang Thai \[7\]](#)
[Chương 485: Mang Thai \[8\]](#)
[Chương 486: Giấy Dụ \[1\]](#)
[Chương 487: Giấy Dụ \[2\]](#)
[Chương 488: Giấy Dụ \[3\]](#)
[Chương 489: Giấy Dụ \[4\]](#)
[Chương 490: Giấy Dụ \[5\]](#)
[Chương 491: Giấy Dụ \[6\]](#)
[Chương 492: Giấy Dụ \[7\]](#)
[Chương 493: Giấy Dụ \[8\]](#)
[Chương 494: Lương Phu Nhân \[1\]](#)
[Chương 495: Lương Phu Nhân \[2\]](#)
[Chương 496: Lương Phu Nhân \[3\]](#)
[Chương 497: Lương Phu Nhân \[4\]](#)
[Chương 498: Lương Phu Nhân \[5\]](#)
[Chương 499: Lương Phu Nhân \[6\]](#)
[Chương 500: Lương Phu Nhân \[7\]](#)
[Chương 501: Chuẩn Bị \[1\]](#)
[Chương 502: Chuẩn Bị \[2\]](#)
[Chương 503: Chuẩn Bị \[3\]](#)
[Chương 504: Chuẩn Bị \[4\]](#)

[Chương 505: Chuẩn Bị \[5\]](#)
[Chương 506: Chuẩn Bị \[6\]](#)
[Chương 507: Chuẩn Bị \[7\]](#)
[Chương 508: Kết Hôn \[1\]](#)
[Chương 509: Kết Hôn \[2\]](#)
[Chương 510: Kết Hôn \[3\]](#)
[Chương 511: Kết Hôn \[4\]](#)
[Chương 512: Kết Hôn \[5\]](#)
[Chương 513: Kết Hôn \[6\]](#)
[Chương 514: Kết Hôn \[7\]](#)
[Chương 515: Kết Hôn \[8\]](#)
[Chương 516: Tám Giờ Rưỡi Vĩnh Viễn \[1\]](#)
[Chương 517: Tám Giờ Rưỡi Vĩnh Viễn \[2\]](#)
[Chương 518: Tám Giờ Rưỡi Vĩnh Viễn \[3\]](#)
[Chương 519: Tám Giờ Rưỡi Vĩnh Viễn \[4\]](#)
[Chương 520: Tám Giờ Rưỡi Vĩnh Viễn \[5\]](#)
[Chương 521: Tám Giờ Rưỡi Vĩnh Viễn \[6\]](#)
[Chương 522: Tám Giờ Rưỡi Vĩnh Viễn \[7\]](#)
[Chương 523: Tám Giờ Rưỡi Vĩnh Viễn \[8\]](#)
[Chương 524: Không Phải Cô Không Cưới \[1\]](#)
[Chương 525: Không Phải Cô Không Cưới \[2\]](#)
[Chương 526: Không Phải Cô Không Cưới \[3\]](#)
[Chương 527: Không Phải Cô Không Cưới \[4\]](#)
[Chương 528: Không Phải Cô Không Cưới \[5\]](#)
[Chương 529: Không Phải Cô Không Cưới \[6\]](#)
[Chương 530: Không Phải Cô Không Cưới \[7\]](#)
[Chương 531: Không Phải Cô Không Cưới \[8\]](#)
[Chương 532: Không Phải Cô Không Cưới \[9\]](#)
[Chương 533: Không Phải Cô Không Cưới \[10\]](#)
[Chương 534: Không Phải Cô Không Cưới \[11\]](#)
[Chương 535: Không Phải Cô Không Cưới \[12\]](#)
[Chương 536: Không Phải Cô Không Cưới \[13\]](#)

[Chương 537: Hào Hào \[1\]](#)
[Chương 538: Hào Hào \[2\]](#)
[Chương 539: Hào Hào \[3\]](#)
[Chương 540: Hào Hào \[4\]](#)
[Chương 541: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây \[1\]](#)
[Chương 542: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây \[2\]](#)
[Chương 543: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây \[3\]](#)
[Chương 544: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây \[4\]](#)
[Chương 545: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây \[5\]](#)
[Chương 546: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây \[6\]](#)
[Chương 547: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây \[7\]](#)
[Chương 548: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây \[8\]](#)
[Chương 549: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây \[9\]](#)
[Chương 550: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây \[10\]](#)
[Chương 551: Người Lạ \[1\]](#)
[Chương 552: Người Lạ \[2\]](#)
[Chương 553: Người Lạ \[3\]](#)
[Chương 554: Người Lạ \[4\]](#)
[Chương 555: Người Lạ \[5\]](#)
[Chương 556: Người Lạ \[6\]](#)
[Chương 557: Người Lạ \[7\]](#)
[Chương 558: Người Lạ \[8\]](#)
[Chương 559: Người Lạ \[9\]](#)
[Chương 560: Người Lạ \[10\]](#)
[Chương 561: Cầu Cứu \[1\]](#)
[Chương 562: Cầu Cứu \[2\]](#)
[Chương 563: Cầu Cứu \[3\]](#)
[Chương 564: Cầu Cứu \[4\]](#)
[Chương 565: Cầu Cứu \[5\]](#)
[Chương 566: Cầu Cứu \[6\]](#)
[Chương 567: Cầu Cứu \[7\]](#)
[Chương 568: Cầu Cứu \[8\]](#)

[Chương 569: Cầu Cứu \[9\]](#)
[Chương 570: Cầu Cứu \[10\]](#)
[Chương 571: Tâm Sự \[1\]](#)
[Chương 572: Tâm Sự \[2\]](#)
[Chương 573: Tâm Sự \[3\]](#)
[Chương 574: Tâm Sự \[4\]](#)
[Chương 575: Tâm Sự \[5\]](#)
[Chương 576: Tâm Sự \[6\]](#)
[Chương 577: Tâm Sự \[7\]](#)
[Chương 578: Tâm Sự \[8\]](#)
[Chương 579: Tâm Sự \[9\]](#)
[Chương 580: Tâm Sự \[10\]](#)
[Chương 581: Tâm Sự \[11\]](#)
[Chương 582: Tâm Sự \[12\]](#)
[Chương 583: Tâm Sự \[13\]](#)
[Chương 584: Tâm Sự \[14\]](#)
[Chương 585: Tâm Sự \[15\]](#)
[Chương 586: Tâm Sự \[16\]](#)
[Chương 587: Tâm Sự \[17\]](#)
[Chương 588: Tâm Sự \[18\]](#)
[Chương 589: Tâm Sự \[19\]](#)
[Chương 590: Tâm Sự \[20\]](#)
[Chương 591: Tâm Sự \[21\]](#)
[Chương 592: Tâm Sự \[22\]](#)
[Chương 593: Tâm Sự \[23\]](#)
[Chương 594: Tâm Sự \[24\]](#)
[Chương 595: Tâm Sự \[25\]](#)
[Chương 596: Tâm Sự \[26\]](#)
[Chương 597: Tâm Sự \[27\]](#)
[Chương 598: Sinh Tình \[1\]](#)
[Chương 599: Sinh Tình \[2\]](#)
[Chương 600: Sinh Tình \[3\]](#)

[Chương 601: Sinh Tình \[4\]](#)
[Chương 602: Sinh Tình \[5\]](#)
[Chương 603: Sinh Tình \[6\]](#)
[Chương 604: Sinh Tình \[7\]](#)
[Chương 605: Sinh Tình \[8\]](#)
[Chương 606: Sinh Tình \[9\]](#)
[Chương 607: Sinh Tình \[10\]](#)
[Chương 608: Động Tâm \[1\]](#)
[Chương 609: Động Tâm \[2\]](#)
[Chương 610: Động Tâm \[3\]](#)
[Chương 611: Động Tâm \[4\]](#)
[Chương 612: Động Tâm \[5\]](#)
[Chương 613: Động Tâm \[6\]](#)
[Chương 614: Động Tâm \[7\]](#)
[Chương 615: Động Tâm \[8\]](#)
[Chương 616: Động Tâm \[9\]](#)
[Chương 617: Động Tâm \[10\]](#)
[Chương 618: Theo Đuổi \[1\]](#)
[Chương 619: Theo Đuổi \[2\]](#)
[Chương 620: Theo Đuổi \[3\]](#)
[Chương 621: Theo Đuổi \[4\]](#)
[Chương 622: Theo Đuổi \[5\]](#)
[Chương 623: Theo Đuổi \[6\]](#)
[Chương 624: Theo Đuổi \[7\]](#)
[Chương 625: Theo Đuổi \[8\]](#)
[Chương 626: Theo Đuổi \[9\]](#)
[Chương 627: Theo Đuổi \[10\]](#)
[Chương 628: Chim Bay Và Cá \[1\]](#)
[Chương 629: Chim Bay Và Cá \[2\]](#)
[Chương 630: Chim Bay Và Cá \[3\]](#)
[Chương 631: Chim Bay Và Cá \[4\]](#)
[Chương 632: Chim Bay Và Cá \[5\]](#)

[Chương 633: Chim Bay Và Cá \[6\]](#)
[Chương 634: Chim Bay Và Cá \[7\]](#)
[Chương 635: Chim Bay Và Cá \[8\]](#)
[Chương 636: Chim Bay Và Cá \[9\]](#)
[Chương 637: Chim Bay Và Cá \[10\]](#)
[Chương 638: Mật Ngọt Ngào \[1\]](#)
[Chương 639: Mật Ngọt Ngào \[2\]](#)
[Chương 640: Mật Ngọt Ngào \[3\]](#)
[Chương 641: Mật Ngọt Ngào \[4\]](#)
[Chương 642: Mật Ngọt Ngào \[5\]](#)
[Chương 643: Mật Ngọt Ngào \[6\]](#)
[Chương 644: Mật Ngọt Ngào \[7\]](#)
[Chương 645: Mật Ngọt Ngào \[8\]](#)
[Chương 646: Mật Ngọt Ngào \[9\]](#)
[Chương 647: Mật Ngọt Ngào \[10\]](#)
[Chương 648: Người Yêu \[1\]](#)
[Chương 649: Người Yêu \[2\]](#)
[Chương 650: Người Yêu \[3\]](#)
[Chương 651: Người Yêu \[4\]](#)
[Chương 652: Người Yêu \[5\]](#)
[Chương 653: Người Yêu \[6\]](#)
[Chương 654: Người Yêu \[7\]](#)
[Chương 655: Người Yêu \[8\]](#)
[Chương 656: Người Yêu \[9\]](#)
[Chương 657: Người Yêu \[10\]](#)
[Chương 658: Đặc Biệt Ngọt Ngào \[1\]](#)
[Chương 659: Đặc Biệt Ngọt Ngào \[2\]](#)
[Chương 660: Đặc Biệt Ngọt Ngào \[3\]](#)
[Chương 661: Đặc Biệt Ngọt Ngào \[4\]](#)
[Chương 662: Đặc Biệt Ngọt Ngào \[5\]](#)
[Chương 663: Đặc Biệt Ngọt Ngào \[6\]](#)
[Chương 664: Đặc Biệt Ngọt Ngào \[7\]](#)

[Chương 665: Đặc Biệt Ngọt Ngào \[8\]](#)
[Chương 666: Đặc Biệt Ngọt Ngào \[9\]](#)
[Chương 667: Đặc Biệt Ngọt Ngào \[10\]](#)
[Chương 668: Bạn Gái \[1\]](#)
[Chương 669: Bạn Gái \[2\]](#)
[Chương 670: Bạn Gái \[3\]](#)
[Chương 671: Bạn Gái \[4\]](#)
[Chương 672: Bạn Gái \[5\]](#)
[Chương 673: Bạn Gái \[6\]](#)
[Chương 674: Bạn Gái \[7\]](#)
[Chương 675: Bạn Gái \[8\]](#)
[Chương 676: Bạn Gái \[9\]](#)
[Chương 677: Bạn Gái \[10\]](#)
[Chương 678: Bạn Gái \[11\]](#)
[Chương 679: Bạn Gái \[12\]](#)
[Chương 680: Bạn Gái \[13\]](#)
[Chương 681: Bạn Gái \[14\]](#)
[Chương 682: Bạn Gái \[15\]](#)
[Chương 683: Bạn Gái \[16\]](#)
[Chương 684: Bạn Gái \[17\]](#)
[Chương 685: Bạn Gái \[18\]](#)
[Chương 686: Bạn Gái \[19\]](#)
[Chương 687: Bạn Gái \[20\]](#)
[Chương 688: Tiệc Nuối \[1\]](#)
[Chương 689: Tiệc Nuối \[2\]](#)
[Chương 690: Tiệc Nuối \[3\]](#)
[Chương 691: Tiệc Nuối \[4\]](#)
[Chương 692: Tiệc Nuối \[5\]](#)
[Chương 693: Tiệc Nuối \[6\]](#)
[Chương 694: Tiệc Nuối \[7\]](#)
[Chương 695: Tiệc Nuối \[8\]](#)
[Chương 696: Tiệc Nuối \[9\]](#)

[Chương 697: Tiệc Nấu \[10\]](#)
[Chương 698: Gặp Sau \[1\]](#)
[Chương 699: Gặp Sau \[2\]](#)
[Chương 700: Gặp Sau \[3\]](#)
[Chương 701: Gặp Sau \[4\]](#)
[Chương 702: Gặp Sau \[5\]](#)
[Chương 703: Gặp Sau \[6\]](#)
[Chương 704: Gặp Sau \[2\]](#)
[Chương 705: Gặp Sau \[8\]](#)
[Chương 706: Gặp Sau \[9\]](#)
[Chương 707: Gặp Sau \[10\]](#)
[Chương 708: Dũng Khí \[1\]](#)
[Chương 709: Dũng Khí \[2\]](#)
[Chương 710: Dũng Khí \[3\]](#)
[Chương 711: Dũng Khí \[4\]](#)
[Chương 712: Dũng Khí \[5\]](#)
[Chương 713: Dũng Khí \[6\]](#)
[Chương 714: Dũng Khí \[7\]](#)
[Chương 716: Dũng Khí \[9\]](#)
[Chương 717: Dũng Khí \[10\]](#)
[Chương 718: Dũng Khí \[11\]](#)
[Chương 719: Dũng Khí \[12\]](#)
[Chương 720: Dũng Khí \[13\]](#)
[Chương 721: Dũng Khí \[14\]](#)
[Chương 722: Dũng Khí \[15\]](#)
[Chương 723: Dũng Khí \[16\]](#)
[Chương 724: Dũng Khí \[17\]](#)
[Chương 725: Dũng Khí \[18\]](#)
[Chương 726: Dũng Khí \[19\]](#)
[Chương 727: Dũng Khí \[20\]](#)
[Chương 728: Dũng Khí \[21\]](#)
[Chương 729: Dũng Khí \[22\]](#)

[Chương 730: Dũng Khí \[23\]](#)
[Chương 731: Dũng Khí \[24\]](#)
[Chương 732: Dũng Khí \[25\]](#)
[Chương 733: Dũng Khí \[26\]](#)
[Chương 734: Dũng Khí \[27\]](#)
[Chương 735: Dũng Khí \[28\]](#)
[Chương 736: Dũng Khí \[29\]](#)
[Chương 737: Dũng Khí \[30\]](#)
[Chương 738: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy \[1\]](#)
[Chương 739: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy \[2\]](#)
[Chương 740: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy \[3\]](#)
[Chương 741: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy \[4\]](#)
[Chương 742: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy \[5\]](#)
[Chương 743: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy \[6\]](#)
[Chương 744: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy \[7\]](#)
[Chương 745: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy \[8\]](#)
[Chương 746: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy \[9\]](#)
[Chương 747: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy \[10\]](#)
[Chương 748: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy \[11\]](#)
[Chương 749: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy \[12\]](#)
[Chương 750: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy \[13\]](#)
[Chương 751: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy \[14\]](#)
[Chương 752: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy \[15\]](#)
[Chương 753: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy \[16\]](#)
[Chương 754: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy \[17\]](#)
[Chương 755: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy \[18\]](#)
[Chương 756: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy \[19\]](#)
[Chương 757: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy \[20\]](#)
[Chương 758: Cầu Hôn \[1\]](#)
[Chương 759: Cầu Hôn \[2\]](#)
[Chương 760: Cầu Hôn \[3\]](#)
[Chương 761: Cầu Hôn \[4\]](#)

[Chương 762: Cầu Hôn \[5\]](#)
[Chương 763: Cầu Hôn \[6\]](#)
[Chương 764: Cầu Hôn \[7\]](#)
[Chương 765: Cầu Hôn \[8\]](#)
[Chương 766: Cầu Hôn \[9\]](#)
[Chương 767: Cầu Hôn \[10\]](#)
[Chương 768: Cầu Hôn \[11\]](#)
[Chương 769: Cầu Hôn \[12\]](#)
[Chương 770: Cầu Hôn \[13\]](#)
[Chương 771: Cầu Hôn 14](#)
[Chương 772: Cầu Hôn \[15\]](#)
[Chương 773: Cầu Hôn \[16\]](#)
[Chương 774: Cầu Hôn \[17\]](#)
[Chương 775: Cầu Hôn \[18\]](#)
[Chương 776: Cầu Hôn \[19\]](#)
[Chương 777: Cầu Hôn \[20\]](#)
[Chương 778: Cầu Hôn \[21\]](#)
[Chương 779: Cầu Hôn \[22\]](#)
[Chương 780: Cầu Hôn \[23\]](#)
[Chương 781: Cầu Hôn \[24\]](#)
[Chương 782: Cầu Hôn \[25\]](#)
[Chương 783: Cầu Hôn \[26\]](#)
[Chương 784: Cầu Hôn \[27\]](#)
[Chương 785: Cầu Hôn \[28\]](#)
[Chương 786: Cầu Hôn \[29\]](#)
[Chương 787: Cầu Hôn \[30\]](#)
[Chương 788: Kế Tiện \[1\]](#)
[Chương 789: Kế Tiện \[2\]](#)
[Chương 790: Kế Tiện \[3\]](#)
[Chương 791: Kế Tiện \[4\]](#)
[Chương 792: Kế Tiện \[5\]](#)
[Chương 793: Kế Tiện \[6\]](#)

[Chương 794: Kế Tiệp \[7\]](#)
[Chương 795: Kế Tiệp \[8\]](#)
[Chương 796: Kế Tiệp \[9\]](#)
[Chương 797: Kế Tiệp \[10\]](#)
[Chương 798: Kế Tiệp \[11\]](#)
[Chương 799: Kế Tiệp \[12\]](#)
[Chương 800: Kế Tiệp \[13\]](#)
[Chương 801: Kết Hôn \[Kết Thúc 4\]](#)
[Chương 802: Kết Hôn \[Kết Thúc 5\]](#)
[Chương 803: Kết Hôn \[Kết Thúc 6\]](#)
[Chương 804: Kết Hôn \[Kết Thúc 7\]](#)
[Chương 805: Kết Hôn \[Kết Thúc 7\]](#)
[Chương 806: Kết Hôn \[Kết Thúc 8\]](#)
[Chương 807: Kết Hôn \[Kết Thúc 9\]](#)
[Chương 808: Kết Hôn \[Kết Thúc 10\]](#)
[Chương 809: Kết Hôn \[Kết Thúc 11\]](#)
[Chương 810: Hôn Lễ \[Kết Thúc 12\]](#)
[Chương 811: Kết Hôn \[Kết Thúc 13\]](#)
[Chương 812: Kết Hôn \[Kết Thúc 14\]](#)
[Chương 813: Kết Hôn \[Kết Thúc 15\]](#)
[Chương 814: Kết Hôn \[Kết Thúc 16\]](#)
[Chương 815: Kết Hôn \[Kết Thúc 17\]](#)

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 1: Trò Đùa "Không Như Mong Muốn" (1)

Editor: Tử Yên

Tác giả có lời muốn nói: Ta vẫn tin chắc, thế giới bao la, non nước vạn dặm, chỉ là thực ra tình yêu chính là sự tồn tại của vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Vì vậy, đây là một liên quan với cường thủ hào đoạt và ngang ngược đoạt tình yêu, Thiên Lô kết hợp với mặt đất, câu truyện cảm động cùng với tình yêu chân thành.

"Vậy thì dùng thân thể đến để trả đi —— "

Lương Thần dáng vẻ lười nhác quay đầu, nhìn Cảnh Hảo Hảo cách đó không xa, bỗng nhiên mở miệng.

Giọng của anh, là giọng dễ nghe nhất mà từ lúc sinh ra tới nay Cảnh Hảo Hảo chưa từng nghe thấy.

Ngữ điệu của anh, bắt bí một cách chính xác, không nhanh không chậm, không nhanh không chậm, từng câu mát lạnh, khiến cho người nghe thấy, hưởng thụ giống như một chiêu trí mạng

Chỉ tiếc, Cảnh Hảo Hảo còn chưa kịp hưởng thụ thật tốt giọng nói như trời này, thì bị lời trong miệng của người đàn ông này, làm chấn động đến

mức đại não âm âm vang lên một tiếng, một lát sau, Cảnh Hảo Hảo mới phục hồi tinh thần lại, hướng về phía người đàn ông trước mặt mở miệng giải thích: "Tiên sinh... Ngài hiểu lầm."

Lương Thần đứng ở trước cửa sổ rộng lớn sát đất, sau lưng ánh sao đầy trời trong đêm, vô cùng đẹp.

Giọng nói của Cảnh Hảo Hảo còn chưa bình tĩnh, Lương Thần liền ngẩng đầu lên.

Sau đó, âm thanh của Cảnh Hảo Hảo, đột nhiên dừng lại.

Hóa ra, trên thế giới này, lại có một loại người, lớn lên còn kinh diễm hơn ánh sao đầy trời.

Ngay lúc Cảnh Hảo Hảo sững sờ trong giây lát này, Lương Thần di chuyển chân dài, từng bước từng bước đi tới trước mặt cô.

...

Lúc Lương Thần tỉnh lại ở phòng Tổng Thống trong khách sạn Tứ Quý xa hoa nhất cả nước, đã là nửa đêm.

Rèm cửa sổ không có đóng lại, Lương Thần nhẹ nhàng nghiêng đầu, là có thể nhìn thấy đèn đuốc của vạn nhà trong thành phố ở ngoài cửa sổ, cực kỳ rực rỡ.

Anh theo thói quen chậm rãi xoay người, cánh tay rắn chắc lại chạm đến một vật mềm mại, đầu tiên là hơi sững sờ, anh mới chậm rãi nghiêng đầu qua chỗ khác, nhìn thấy người phụ nữ đang ngủ say trong khuỷu tay của chính mình.

Dung mạo của người phụ nữ này rất đẹp dễ, môi hồng răng trắng, cằm khéo léo tinh xảo lông mi thật dài hiõng như hai cái quạt, yên tĩnh buõng

xuống trên hai mắt, nhìn yên tĩnh đến mức khiến người ta rung động, đồng thời cũng che kín hai mắt của cô.

Mặc dù không nhìn thấy mắt của cô, Lương Thần vẫn có thể cảm giác được trên người của người phụ nữ này, tản ra một loại khí chất đặc biệt sạch sẽ.

Loại sạch sẽ này, rất lâu rồi lần đầu chạm giết ở giới kinh doanh anh cũng chưa từng được tiếp xúc như vậy.

Hay là chính là loại khí chất sạch sẽ đơn thuần này, mới khiến cho đêm nay lúc trở lại phòng của mình ở khách sạn Tứ Quý, nhìn thấy cô, không chỉ không kêu người ném đi, trái lại còn đẩy trợ lý bên người của mình ra ngoài, làm tình với cô.

Nghĩ tới đây, Lương Thần lười biếng chống người lên, hơi nhớ lại một chút, nghĩ đến cô gái trước mặt này, cuối cùng sao hai mắt của cô lạ lớn như vậy?

Chỉ tiếc, tối hôm qua nhìn lướt qua, ký ức có chút kém, nhớ không rõ.

Ngay lúc Lương Thần suy nghĩ có nên kêu người phụ nữ này tỉnh dậy hay không, lúc nhìn hình dáng con mắt của cô ra sao, thì tiếng chuông điện thoại di động dễ nghe lại vang lên.

Lương Thần khẽ nhíu mày, mang theo vài phần không vui mà xoay người, từ trên đất nhặt lên điện thoại di động của chính mình, nhấn nghe, còn chưa có mở miệng, bên trong liền truyền đến một âm thanh hỗn tạp, sau đó có giọng nam truyền đến: "Tôi nói này, Lương Đại thiếu gia, giờ này mấy giờ rồi, sao ngài còn chưa tới?"

Lúc này Lương Thần mới nhớ tới, đêm nay có tụ tập nhỏ với bạn bè, liền cúp điện thoại, nhặt quần áo trên đất lên, chỉnh chu chính mình một chút, chuẩn bị rời đi.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 2: Trò Đùa "Không Như Mong Muốn" [2]

Ch là, trong chớp mắt khi anh mở cửa phòng khách sạn kia ra, bước chân của anh khẽ dừng một chút, quay đầu, nhìn thoáng qua người phụ nữ vẫn ngủ say như trước, anh nhú nhú mắt, lập tức lấy chi phiếu từ trong bóp ra, lưu loát kư một hàng con số, đặt ở trên bàn, liền lấy tay mở cửa, đi khỏi phòng khách sạn.

.....

Lương Thần là . đùa “Không như ư muốn” [2]

Ch là, trong chớp mắt khi anh mở cửa phòng khách sạn kia ra, bước chân của anh khẽ dừng một chút, quay đầu, nhìn thoáng qua người phụ nữ vẫn ngủ say như trước, anh nhú nhú mắt, lập tức lấy chi phiếu từ trong bóp ra, lưu loát kư một hàng con số, đặt ở trên bàn, liền lấy tay mở cửa, đi khỏi phòng khách sạn.

Lương Thần là khách quen của khách sạn Tứ Quư, phục vụ biết Lương Thần, nhìn thấy anh từ phòng đi ra, lập tức đến nhận tiền, cung kính mở miệng, hỏi: “Lương tiên sinh, xin hỏi ngài băng ghi hình trong phòng ngài muốn hủy hay là mang đi?”

Lương Thần thế này mới nhớ tới, khách sạn Tứ Quư có một chuyện đặc sắc, chính là trong phòng tổng thống có cung cấp băng ghi hình, ví tôn trọng việc riêng tư của khách hàng, thu lại thành một đĩa CD, bình thường đều là khách hàng tự mình lấy đi, hoặc là tiêu hủy hoặc là mang đi.

Trước kia vào khách sạn Tứ Quư, cho tới bây giờ đều là một mình anh, anh cũng không phải là cuồng tự kỷ, không cần thiết phải lấy băng ghi hình để về nhà xem, cho nên đều trực tiếp tiêu hủy, mà ngày hôm nay..... trong phòng của anh, lại có thêm một người phụ nữ.....

Nói cách khác, trong băng ghi hình kia, có quay cảnh mây mưa tối hôm qua của anh và người phụ nữ kia.....

Lương Thần quay đầu, nhún lườt qua cửa phòng đang đóng chặt, hơi nghĩ, ma xui quỷ khiến lại nói:“Tôi mang đi.”

.....

Lương Thần rời đi không bao lâu, Cảnh Hảo Hảo liền mở mắt, cô nhún thấy cảnh vật xa lạ, cả người khẽ run lên một chút, sau đó trong đầu hiện lên một chút hình ảnh nhỏ nhặt.

Rơ ràng tối hôm qua cô tham gia tiệc rượu của công ty, trữ lượng của cô rất tốt, không biết chuyện gì xảy ra, chỉ mới uống hơn hai chén rượu thì đầu vầng mắt hoa lên, cuối cùng bị đồng nghiệp của mình đưa đến trên phòng nghỉ ngơi ở trên lầu.

Lúc ấy trong phòng rơ ràng chỉ có một mình cô, nhưng là, không biết vì sao, sau khi tỉnh lại, trong phòng lại có thêm một tên đàn ông xa lạ.

Mà tên đàn ông xa lạ, nói với chính mình:“Vậy dùng thân thể đến trả đi --”, sau đó, trong đầu của Cảnh Hảo Hảo hiện lên một ít hình ảnh hạn chế trẻ em, một nam một nữ, quấn quít không ngừng.....

Cảnh Hảo Hảo nhíu mi, nghĩ rằng tất cả những cái này chắc chỉ là ảo giác, cô theo bản năng cử động thân thể, lại phát hiện cả người vô cùng đau nhức, cô liền nâng tay lên, xốc chần lên, nhún cả người trải đầy đầy vết hồng ngân, trong nháy mắt sắc mặt của Cảnh Hảo Hảo trắng bệch như tờ giấy.

Hóa ra, lúc này những việc cô nhớ kia không phải là ảo giác!

Mà là có thật!

Cô vậy mà đánh mất trong sạch mà cô giữ gìn cho Trầm Lương Niên lâu như vậy cho người khác!

Điều này đại biểu cho việc cô đã phản bội bạn trai của mình!

Nếu là bị Trầm Lương Niên biết được.....

Nghĩ đến đây, Cảnh Hảo Hảo cũng không dám nghĩ tiếp nữa, cả người của cô bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Thậm chí, trong phụng, còn lưu lại mùi sau khi triền miên quần quít của cô và người đàn ông kia.....

Mùi như vậy, khiến cho Cảnh Hảo Hảo giống như phát điên, nhặt lên quần áo của mình, tùy tiện mặc lên trên người, giống như là trốn hướng về phía cửa chạy đi.

Cảnh Hảo Hảo một mạch chạy ra khỏi khách sạn Tứ Quư, lúc này đêm dài đường phố yên tĩnh, người đi trên đường đã ít, cô thuận lợi ngăn cản một chiếc xe taxi, trở về nhà trọ của mình.

Về đến nhà chuyện thứ nhất mà Cảnh Hảo Hảo làm chính vọt vào phụng tắm trước tiên, vừa hướng tới nước trong bồn tắm lớn, vừa cởi quần áo trên người, nhảy vào bồn tắm lớn.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 3: Trò Đùa “Không Như Ý Muốn” [3]

Cảnh Hảo Hảo dùng sức chà xát chính mình một lúc lâu, mãi đến khi da dẻ toàn thân bởi vì cô dùng sức mà đỏ lên đau nhức, nhưng cô vẫn giống như trước không có chút dấu hiệu muốn dừng lại.

Cô và Trầm Lương Niên quen nhau mười năm, Lương Niên lớn hơn cô năm tuổi, bọn họ đã yêu nhau bốn năm, trong bốn năm này, lần đầu tiên nắm tay, lần đầu tiên hôn môi, lần đầu tiên ôm, lần đầu tiên vỗ về, cô đều cho anh.

Chỉ duy nhất, không có vượt qua bước cuối cùng.

Đơn giản là, cô đã từng nói, ở ngày sinh nhật hai mươi tuổi của cô, cô hy vọng, cô có thể trở thành người phụ nữ chân chính của anh.

Cho nên, một người đàn ông thành thục sớm hơn cô năm năm, cố nén dục vọng sinh lý của mình, trôi qua bốn năm.

Mắt thấy, còn có mười ngày nữa, chính là sinh nhật 20 tuổi của cô, cô là có thể chân chính trở thành người phụ nữ của Trầm Lương Niên, sau đó, bọn họ có thể kết hôn, sinh con, cùng nhau đến già... Nhưng mà.... ông trời lại cố tình cứ thích làm ra một trò đùa “Không như ý muốn” cho những người yêu nhau.....

Càng nghĩ, Cảnh Hảo Hảo càng ra sức chà xát da thịt của chính mình, làn a của cô vô cùng mềm mại, có nhiều chỗ, đã lộ ra tơ máu.

Nhưng mà, Cảnh Hảo Hảo giống như là không cảm thấy đau, cứ tự ngược dùng sức chà xát da thịt của chính mình.

Mãi cho đến khi, cô xài hết bình sữa tắm không còn một chút nào, bọt xà bông màu trắng dày đặc, tràn ra ngoài bồn tắm lớn, lúc này Cảnh Hảo Hảo yếu ớt mềm nhũn ở trong bồn tắm lớn.

Cô biết..... Có dùng thêm nhiều sức hơn nữa, xát xà bông nhiều hơn nữa, cô cũng không rửa sạch sẽ chính mình.

Trong cổ họng của Cảnh Hảo Hảo lập tức trở nên có chút nghẹn ngào, cô chậm rãi ngẩng đầu, nhìn trần nhà trong phòng tắm, ánh mắt có chút đau.

Cảnh Hảo Hảo không biết chính mình đã nằm đây bao lâu, nước trong bồn tắm lớn, trở nên lạnh lẽo, cô lại giống như trước không muốn đi ra, mãi đến khi di động trong phòng khách vang lên.

Cảnh Hảo Hảo chậm rãi từ trong bồn tắm lớn đứng lên, tùy ý rửa bọt trên người, cầm khăn tắm quấn lấy thân thể của chính mình, đi ra phòng tắm, tùy ý ngã nằm trên giường, sau đó cầm di động lên, nhìn thấy tên người gọi là “Lương Niên”, ngón tay của cô chỉ mạnh mẽ run lên một chút, chần chờ hồi lâu, mới bấm nút nghe, sau đó, bên trong di động liền truyền đến một giọng nam quen thuộc: “Hảo Hảo, sao lâu như vậy mới nhận điện thoại thế, đang làm cái gì vậy?”

Ngữ điệu của Trầm Lương Niên ôn hòa, khiến cho tâm tình của Cảnh Hảo Hảo thật vất vả mới trở nên bình tĩnh, lập tức trở nên có chút phập phồng, cô nằm di động, mất rất nhiều khí lực, giọng điệu mới có chút bình tĩnh mà nói một câu: “Vừa mới tắm rửa.”

Cho dù Cảnh Hảo Hảo có che dấu tốt cỡ nào, Trầm Lương Niên vẫn như trước phát hiện ra được một tia khác thường: “Hảo Hảo, em làm sao vậy? Không thoải mái sao? Giọng nói nghe hơi lạ.”

Tay của Cảnh Hảo Hảo cầm lấy khăn tắm, bởi vì dùng sức, chỗ khớp xương nổi lên gân xanh, cô nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, mới làm cho giọng của chính mình nghe nhẹ nhàng hơn, chậm rãi nói: “Tiệc rượu tối nay em uống hơi nhiều, cổ họng có chút khó chịu.”

“Anh đi ra nhà thuốc mua chút thuốc cho em nha, chờ anh chút anh sẽ cho người đưa qua.”

Đổi lại là trước đây, Cảnh Hảo Hảo khẳng định sẽ hồn nhiên mà gạt đầu, lòng tràn đầy hạnh phúc nói “Được”, nhưng mà hiện tại, trước ngực của cô đều là vết hôn chằng chịt, nếu như Trầm Lương Niên đến đây, nhìn thấy, cô phải giải thích thế nào đây?

Cho dù trong lòng của cô biết rõ ràng, mình đã mất đi trong sạch, giấy không gói được lửa, sớm muộn gì Trầm Lương Niên cũng sẽ biết

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 4: Vui Đùa Không Như Mong Muốn

Chương 4: Vui đùa không như mong muốn

Phía sau, phản ứng của Cảnh Hảo Hảo cũng không theo kịp chuyện tình đột nhiên xảy ra, càng không biết giải quyết chuyện này như thế nào.

Cho nên, Cảnh Hảo Hảo theo bản năng lựa chọn trốn tránh, cô nuốt xuống nước miếng, khó tránh khỏi có chút lo lắng nói: “Không cần, Lương Niên, cổ họng em không có gì việc gì, ngủ một chút là tốt ngay”.

Nói xong, Cảnh Hảo Hảo sợ Trầm Lương Niên cố ý muốn tới, liền tiếp tục bổ sung một câu: “Em hôm nay đặc biệt mệt, hơn nữa thực buồn ngủ, muốn đi ngủ”.

Bên kia điện thoại Trầm Lương Niên tạm dừng trong chốc lát, sau đó nói: “Vậy được rồi, em nghỉ ngơi cho tốt”.

Cảnh Hảo Hảo nghe thế, mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm, sau đó cùng Trầm Lương Niên nói: “Ngủ ngon”, mới cúp điện thoại.

Đêm đó, Cảnh Hảo Hảo nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại như thế nào cũng ngủ không được.

Chỉ cần nàng nhất nhắm mắt lại, trong đầu sẽ nhớ tới nửa đêm hôm qua, chính mình trải qua cùng người đàn ông đáng sợ kia tại khách sạn Tứ

Quý lý, sau đó thân thể liền run run, giống nhau người đàn ông kià đè ép ở trên người, không có rời đi.

Cùng lúc đó, cũng bên trong khách sạn Tứ Quý, Trần Lương Niên cúp điện thoại, cả người có chút mất hứng đứng trước cửa sổ sát đất khách sạn, nhìn phương xa.

Phía đối diện là sông Hoàn Thành, lẳng lặng chảy ở trung tâm thành phố, chung quanh nhà cao tầng đèn nê ông, chiếu xuống mặt sông, ngọn đèn vàng dao động.

Đột nhiên, một thân thể mềm mại từ sau lưng ôm lấy hắn, còn cùng giọng nói mềm mại ngọt ngào: “Lương Niên, anh đang suy nghĩ cái gì?”.

Trần Lương Niên trừng mắt nhìn, thu hồi tâm tư, vừa xoay người, nữ tử liền kiễng chân, vòng ôm cổ anh, bùi môi nói: “Em tắm xong rồi.....”

Trần Lương Niên nhìn lướt qua liền hận không thể đem thân thể ấm áp đang treo trên người anh kéo ra, nâng lên tay, đem cổ tay cô gái trên cổ mình kéo xuống, nói: “Cô đi ngủ trước đi.”

“Ta không.....” Kiều Ôn Noãn dẫu môi, không thuận theo tiếp tục dính trên người Trần Lương Niên, một bên trêu đùa hắn, một bên đẩy anh ta đến giường lớn cách đó không xa.....

Một lúc sau, Trần Lương Niên ngửa đầu, tay trái cầm điều thuốc, hút một ngụm, sau đó phun ra một vòng khói.

Kiều Ôn Noãn nằm trong lòng Trần Lương Niên, ngón tay như có như không vút ve cơ bụng hắn, ngẩng đầu, vẻ mặt cười duyên nói: “Lương Niên, ngày mai cùng em đi dạo phố được không?”

Trần Lương Niên không im lặng, giơ điều thuốc trong tay lên hút một ngụm, sau đó dụi tắt trong gạt tàn trên tủ đầu giường, mới nhả ra một ngụm

khỏi thật dài, xoay người, liếc mắt nhìn Kiều Ôn Noãn, mở miệng nói: “Tiểu Ôn, qua mười thiên, chính là sinh nhật 20 tuổi của Hảo Hảo.”

Khuôn mặt vốn tươi cười của Kiều Ôn nhất thời thu lại: “Lương Niên, ngươi là có ý tứ gì?”

“Tiểu ôn, trước kia chúng ta chính là gặp dịp thì chơi, ngươi cũng biết, tôi đáp ứng Hảo Hảo, chờ sinh nhật 20 tuổi của cô ấy, tôi sẽ cho cô ấy thân phận chính ngôn thuận.” Trầm Lương Niên dừng một chút, tiếp tục nói: “Tôi hiện tại muốn thực xin lỗi với cô ấy, tôi lại không thể làm cho cô ấy đem chính mình hoàn chỉnh giao phó cho tôi, thực có lỗi với cô ấy.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 5: Vui Đùa Không Như Mong Muốn

Huyết sắc trên mặt Kiều Ôn Noãn dần dần rút đi cùng với lời nói của người đàn ông.

Nàng theo hắn hai năm, không cần thân phận bạn gái, cam tâm tình nguyện cùng hắn như vụng trộm, cuối cùng đối lấy kết cục bị hắn vứt bỏ.....

Tay Kiều Ôn Noãn theo bản năng nắm chặt.

Trầm Lương Niên nhìn Kiều Ôn Noãn không lên tiếng, nhìn một thời gian, sau đó dời đi ánh mắt, nói: “Coi không phải luôn muốn kiểu mới nhất của chanel mùa hè sao? ngày mai tôi cho bí thư mua, tặng cho cô, xem như ngày mai cùng cô đi dạo phố, về sau..... cô đừng tìm ta.”

Nói xong, Trầm Lương Niên liền lấy mở tay Kiều Ôn Noãn, nhặt lên quần áo, mặc vào.

Kiều Ôn Noãn thủy chung không nói gì, toàn bộ trong phòng, chỉ có Trầm Lương Niên thu thập đồ đạc, phát ra âm thanh nhỏ.

Mãi cho đến Trầm Lương Niên cầm chìa khóa xe cái rời khỏi phòng khách sạn, Kiều Ôn Noãn vẫn không nói lời nào, trong nháy mắt lúc Trầm Lương Niên đóng cửa lại, Kiều Ôn Noãn lập tức xoay người, nhặt lên di động, bấm một số điện thoại.

Điện thoại vừa thông, Kiều Ôn Noãn liền mở miệng hỏi: “Buổi tối hôm nay, chuyện tôi phân phó, làm thế nào?”

“Cảnh Hảo Hảo đã uống rượu hạ mê dược của chúng tôi, người cũng bị mang khỏi yến hội, chính là.....” Người đối diện, nói đến nơi đây, đột nhiên gian ập a ập ứng.

Kiều Ôn Noãn đáy lòng nổi lên một tầng bất an, nhú nhú mào, âm điệu có chút sắc bén chất vấn: “Chỉ là cái gì?”

“Chính là..... Chính là người phụ trách đem Cảnh Hảo Hảo đưa đến phòng 1312 khách sạn Tứ Quý, làm hư chuyện, dưới tình thế cấp bách, đường như mở sai phòng, cho nên..... Cho nên, Cảnh Hảo Hảo không phải bị đưa đến phòng 1314, mà là 1310 phòng.....”

“Thật sự là một đám ngu xuẩn, một việc nhỏ như vậy cùng làm không tốt!”

“Chị Kiều, Chị đừng nóng vội..... Qua hai ngày, công ty còn có một lần yến hội, chúng ta có thể làm lại....”

“Nói các người ngu xuẩn, các người thật đúng là ngu, các người cho là Cảnh Hảo Hảo là con cóc sao, lúc đó cô ta mắc mưu, là vì cô ta không có phòng bị, chúng ta bày kế cô ta trở tay không kịp, tiếp theo, các người gặp phải Cảnh Hảo Hảo, sợ sẽ bị trả đũa người lại, đưa đến trong phòng bị nam nhân làm các người!” Kiều Ôn Noãn mắng loạn một hồi, sau đó hung hăng cúp điện thoại, ném điện thoại di động về phía vách tường.

Cơ hội khó có được như vậy, thế nhưng cứ như vậy bị làm hỏng..... Bằng không, đêm nay ả liền thuận lợi lấy bắt cơ hội quay lên Cảnh Hảo Hảo cùng này đàn ông mây mưa, ả chỉ cần đem đoạn phim này đưa cho Trần Lương Niên xem, ả cũng không tin, Trần Lương Niên cùng Cảnh Hảo Hảo sẽ không chia tay!

Hơn mười ngày tiếp theo, chính là sinh nhật Cảnh Hảo Hảo, Trầm Lương Niên chuẩn bị cầu hôn Cảnh Hảo Hảo. Chẳng lẽ, ả liền như vậy trở mặt nhìn người đàn ông mình yêu, cùng này người đàn bà của hắn ở cùng một chỗ?

Kiều Ôn Noãn nghĩ đến đây, tay nhịn không được nắm lên chần, bởi vì dùng sức, chần nhăn thành một đoàn.

Ả tuyệt đối sẽ không để yên, Trầm Lương Niên là ả liếc mắt một cái đã yêu, ả có rất nhiều kiên nhẫn, ả nhất định dùng tất cả các biện pháp làm cho Trầm Lương Niên cùng Cảnh Hảo Hảo cắt đứt quan hệ, cam tâm tình nguyện cùng ả cùng một chỗ!

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 6: Bỗng Nhiên Gặp Tai Họa

Hai ngày liên tiếp Cảnh Hảo Hảo không hề ra ngoài, đến ngày thứ ba, mấy dấu vết tên đàn ông kia để lại trên người cô mới dần biến mất

Trải qua này hai ngày nghỉ ngơi, cả người Cảnh Hảo Hảo cảm thấy tốt lên nhiều, lý trí cũng dần khôi phục.

Chuyện tối hôm đó, Cảnh Hảo Hảo vẫn cảm thấy kỳ quái, tửu lượng của cô vô cùng tốt, là hai chén rượu rất khó làm cho cô say, vậy mà tối hôm qua cô lại hôn mê, chắc chắn là có người bỏ thuốc.

Cảnh Hảo Hảo là nghệ sĩ hợp đồng của công ty giải trí TS thuộc Giang Sơn thị, 14 tuổi khởi nghiệp, chò tới bây giờ, tuy không xưng là kẻ tai to mặt lớn gì, nhưng cũng không phải kẻ suốt ngày chỉ đóng vai phụ, không có tiếng tăm gì, cô không được đào tạo chuyên nghiệp, cũng không được rèn luyện những biểu diễn kỹ, nhưng, cô trời sinh một cái người diễn cốt, như vì nghiệp diễn xuất mà sinh, cách diễn trò cực kỳ rộng rãi, diễn vai Tiểu Thanh Tân, tóm được Bạch Liên Hoa, thậm chí còn khống chế cả yêu cơ xinh đẹp ác độc.

Nhưng, Cảnh Hảo Hảo tuyệt đối không thích hợp sông trong vòng giải trí, cô không thích tranh dành, chỉ chú trọng quy luật của bản thân, diễn thật tốt các vai diễn, tự mình kiếm tiền.

Cho nên, cô ở vòng giải trí lăn lộn mấy năm, thủy chung không lên xuống gì, mãi vẫn duy trì tình trạng không nóng không lạnh, thậm chí từ

lúc vào nghề đến giờ, cô ngày cả tin xấu cũng không có.

Vì vậy nên Cảnh Hảo Hảo ở trong vòng giải trí cũng không có đối thủ, rất khó tạo ra đối thủ.

Nhưng, đêm đó, nhất định là có người cố ý đem cô cho tên đàn ông kia, làm như vậy, sợ chỉ có duy nhất một lý do, muốn cô và Trầm Lương Niên chia tay!

Cảnh Hảo Hảo không tìm ra được đối thủ nhưng cô biết người muốn cô và Trầm Lương Niên chia tay, chắc chắn là Kiều Ôn Noãn.

Cảnh Hảo Hảo không tìm được kẻ thù, nhưng vẫn có thể tìm ra người muốn chia rẽ cô và Trầm Lương Niên, Kiều Ôn Noãn.

Cô ta từ trước đến giờ, đối với bạn trai cô Trầm Lương Niên tình ý sâu đậm.

Kỳ thực Kiều Ôn Noãn so với tuổi của cô, chính là so với 4 năm cô gia nhập công ty giải trí TS, nên Kiều Ôn Noãn gặp cô, cũng phải gọi một tiếng sư tỷ.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, nhin không được nhắm mi lại.

Tuy rằng cô không xác định được phán đoán của mình đúng hay sai, nhưng, dù sao sự việc cũng đã xảy ra, cô cần phải đối mặt với nó.

Cô không muốn chia tay với Trầm Lương Niên, cũng không muốn dấu diếm anh, dù sao che dấu cũng che dấu không được, Cảnh Hảo Hảo nghĩ, cô nên tìm thời gian thích hợp, nói rõ mọi chuyện cho Trầm Lương Niên.

Từ sâu trong đáy lòng Cảnh Hảo Hảo xuất hiện chút khẩn trương, nếu Lương Niên biết cô bị một tên đàn ông xa lạ đoạt mất trong sạch, có ghét bỏ cô không?

Nếu là tình yêu đích thực... Chắc là sẽ bỏ qua??

Cảnh Hảo Hảo đáy lòng không yên, đứng ngay ra đó một lúc, mới nuốt nước miếng, đứng dậy, sửa soạn đồ đạc, chuẩn bị đi tham gia tiệc sinh nhật chủ tịch đương nhiệm của công ty.

Cảnh Hảo Hảo đưa theo điện thoại di động, ví tiền, đồ trang điểm, còn mang theo một cây bút tùy thân, lúc để vào túi, cô nhìn thấy bên trong hé ra một tờ giấy.

Cảnh Hảo Hảo tò mò giờ tay, cầm ra, nhìn thấy tờ chi phiếu, quá mức kinh ngạc, 200 vạn.

Lúc Cảnh Hảo Hảo đang suy nghĩ xem tờ chi phiếu này từ đâu đến, nhìn thấy này ở phía dưới, mới ba ngày trước, chắc chắc là đêm ở lại khách sạn Tứ Quý kia, tên đàn ông cướp đi trong sạch của cô để lại.

Cảnh Hảo Hảo vô tình nhìn xuống chỗ kí tên, nơi đó có hai chữ rồng bay phượng múa: Lương Thần

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 7: Bỗng Nhiên Gặp Tai Họa [2]

Một đêm kia, cô đi sai phòng, bị tên đàn ông đó mạnh bạo cướp đi sự trong sạch, Giang Sơn thị không nười không biết, không người không hiểu Lương Thần.

.....

Ở Giang Sơn thị, không ai không biết Lương Thần.

Bởi vì Giang Sơn thị, được như bây giờ cũng là nhờ Lương Thần.

Lương Thần xuất thân từ gia đình giàu có, mọi người trong nhà từ lúc anh còn chưa sinh ra, đã sớm chuyển nhà về Bắc Kinh theo Giang Sơn, vào thời điểm đó, Giang Sơn thị không còn kêu là Giang Sơn thị, trên bản đồ Trung Quốc rộng lớn, thật sự không hề chói mắt, bởi Giang Sơn thị chuyển đến gần đế đô Bắc Kinh, mấy năm nay, đế đô nhanh chóng phát triển, tập đoàn Giang Sơn thị cũng bị kích động, may là Lương Thần lợi hại, ra tay quyết đoán, đầu tư mua đất của tập đoàn, dựng lên hàng đồng nhà cao tầng, cho nên mấy năm nay, 80% đất của tập đoàn, đều là của Lương Thần, Giang Sơn thị trở nên giàu có, phồn hoa, cũng không thua kém gì đế đô.

Giang Sơn thị phong cảnh vô cùng đẹp, thích hợp dưỡng lão, sau khi gia gia Lương Thần về hưu, Lương Thần trực tiếp đem nhà cũ của Giang Sơn thị tu sửa, trở thành biệt thự tinh xảo dành cho gia gia dưỡng lão, đồng thời cũng là nơi anh trở về từ Bắc Kinh thư giãn sau những ngày làm việc mệt mỏi.

Công ty giải trí TS, là công ty của mẹ Lương Thần, hôm nay sinh nhật bà, tiệc sẽ tổ chức tại nhà cũ.....

Yến hội bắt đầu vào lúc tám giờ, còn chưa về đêm, bãi đỗ xe đã kín, hai bên đường đỗ đủ mọi kiểu dáng xe, tất cả đều là hãng xe đắt tiền, mười phần khí thế.

Trầm Lương Niên ở Giang Sơn thị, thuộc loại dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, tiền hai năm anh đầu tư công ty, cũng không thu hút, này hai năm, cũng chẳng khác gì.

Vòng thương trường hỗn loạn, miễn cưỡng phải kết thêm bạn, hồi đại học Trầm Lương Niên có một người bạn tốt tên là Tòng Dung, lúc này đi vệ sinh gặp Lương Thần, thật ra Trầm Lương Niên cũng có quen Lương Thần, gần một ngày, lúc Lương Thần đang chuẩn bị thu mua khu phố cổ của Giang Sơn thị ở phía nam, Trầm Lương Niên liền lên tiếng muốn hợp tác cùng, vì thế, hai người xuất hiện cùng nhau ngày càng nhiều.

Mẹ Lương Thần tổ chức sinh thần vào buổi tối, Lương Thần cùng Trầm Lương Niên ba người thông dong quán bar ở tầng hai Tứ Quý khách sạn, cùng một lãnh đạo Bắc Kinh đánh bài, trên đường uống một ít rượu, chàng vạng Lương Thần trực tiếp gọi đến một lái xe, sau đó bọn họ cùng nhau trở về nhà cũ.

Vài người, sớm đến yến hội đại sảnh, tìm một chỗ yên tĩnh, Lương Thần uống rượu tiếp đón các vị khách.

Đến tám giờ, di động Trầm Lương Niên vang lên, là anh lái xe đi tới:“Trầm tổng, còn năm phút nữa, chúng ta đến đón Cảnh tiểu thư?”

“Ừ.....Chúng ta đến đón cô ấy.”

Trầm Lương Niên vừa nghe điện thoại, Tòng Dung mở miệng hỏi: “Đón ai vậy? Bạn gái sao?”

Trầm Lương Niên cười như không cười, buông chén rượu trong tay xuống, đứng lên, sửa sang lại vạt áo: “Qua bảy ngày nữa, sẽ trở thành bà Trầm.”

“U, ô ô, Trầm đại tổng tài, thế là không tốt nha, ngài chuẩn bị kết hôn, còn đem nữ nhân của mình giấu không cho chúng ta gặp.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 8: Gặp Lại Tai Họa Đột Ngột (3)

Trầm Lương Niên cười cười, nói: "Vừa lúc hôm nay là bữa tiệc sinh nhật của mẹ Lương tổng, cô ấy cũng tới, đúng lúc tôi mang cho các người nhìn một chút, chỉ là, tôi nói trước, da mặt cô ấy mỏng, các người đừng có làm cô ấy sợ."

"Nhìn anh xem như bảo bối, anh yên tâm, chúng tôi đảm bảo, hầu ả cô ấy như cung kính tiên nữ."

Trầm Lương Niên sờ môi, cười nhẹ vừa nhìn Lương Thần nói: "Tôi đi nhận nhiệm vụ đưa cô ấy tới."

Trên mặt Lương Thần lộ vẻ lạnh nhạt, khẽ gật đầu, cũng không có nói chuyện, cả người có vẻ có chút không yên lòng, chuyện Trầm Lương Niên kết hôn với phụ nữ, một chút cũng không quan tâm.

.....

"Lương Niên, sau khi bữa tiệc tan, anh có thời gian không?" Cảnh Hảo Hảo nghĩ rằng, chuyện xảy ra một đêm kia, sớm hay muộn cũng phải nói, cô cùng Trầm Lương Niên tình cảm nhiều năm như vậy, cô không cần phải dấu diếm.

Cô rất muốn để việc ấy trong lòng, làm như chuyện ấy chưa từng phát sinh, nhưng che dấu như vậy, cô biết, cô che dấu không được, cô cũng không nghĩ lừa gạt Trầm Lương Niên.

"Có." Trầm Lương Niên nghĩ không muốn nói thêm, sau đó ôm lấy bả vai Cảnh Hảo Hảo, mang theo cô đi về phía đại sảnh của bữa tiệc, vừa nói: "Hảo Hảo, qua vài ngày nữa chính là sinh nhật 20 tuổi của em, anh đã đồng ý với em, chờ em 20 tuổi, anh liền cho em một danh phận, cho nên, hôm nay, anh liền mang em đi gặp vào người bạn tốt..."

Trầm Lương Niên vừa nói, vừa mang theo Cảnh Hảo Hảo rẽ vào chỗ ghế mềm phía trước.

"A, nhanh như vậy đã trở lại? Lương Niên, giới thiệu đi, xưng hô là gì?" Tòng Dung dẫn đầu lên tiếng.

Trầm Lương Niên ôm lấy thắt lưng của Cảnh Hảo Hảo, giọng nói dịu dàng nhẹ giọng giới thiệu với Cảnh Hảo Hảo: "Người vừa mới nói chuyện kia là Tòng Dung, cha của anh ta chính là Thị chính Pháp cục.

Nương theo lời giả thích của Trầm Lương Niên, Cảnh Hảo Hảo ngẩng đầu, nhìn vài người phía trước.

Người đàn ông tên Tòng Dung kia, có một đôi mắt xếch, thoát nhìn giống như con em nhà giàu ăn chơi phong lưu, bên người anh ta, là một người đàn ông hơi lớn tuổi chút, Trầm Lương Niên nói đó là người từng đứng đầu đạo diễn ở Bắc Kinh.

Cảnh Hảo Hảo gật đầu mỉm cười với hai người, rồi theo tầm mắt giới thiệu của Trầm Lương Niên, dừng ở người đàn ông ngồi đối diện kia.

Người đàn ông kia cuối đầu, đang nhìn di động, ngón tay ở trên màn hình không ngừng chuyển động, anh ta mặc một bộ quáo màu trắng cảm giác vô cùng tốt,, nhu hòa lạnh lùng kết hợp, ẩn ẩn lộ ra hơi thể cao quý đầy mê hoặc.

Cảnh Hảo Hảo tham gia vào vòng giải trí, mặc dù không có danh tiếng, nhưng cũng rất nhiều nam minh tinh theo đuổi, tự nhận đã gặp qua

không ít mỹ nam, nhưng người trước mắt này, cô không cần nhìn đến khuôn mặt kia, chỉ cần nhìn đến dáng vẻ ngồi kia, đã làm cô có cảm giác được một trận kinh diễm.

"Hảo Hảo, tiếp theo là người hợp tác với bọn anh, là một hoàng đế ở thành phố Giang Sơn..."Trầm Lương Niên còn chưa giới thiệu xong, Lương Thần liền có lệ mà ngẩng đầu lên, gật đầu về phía Cảnh Hảo Hảo đang đứng, dáng vẻ xa cách mà lại hờ hững, cũng không liếc mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo một cái, liền tiếp tục cúi xuống, tiếp tục nhìn đi động của mình.

Vừa rồi động tác của anh ta có chút mau, Cảnh Hảo Hảo cũng không thấy rõ ràng gương mặt của anh, chính là thái độ lễ phép, nói: "Ngài khỏe...."

Bởi vì không nghe được tên họ, theo bản năng Cảnh Hảo Hảo nhìn về phía Trầm Lương Niên.

Giọng nói của phụ nữ, thật dịu dàng.

Lương Thần nghe vậy đứng lên, cảm giác có chút quen thuộc, nhưng lại không nghĩ được đã nghe ở nơi nào, cau mày một chút, liền tiếp tục ngẩng đầu lên, nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo, tiếp theo liền nhìn thấy được khuôn mặt như một hoa sen bình thường quen thuộc, đập vào mắt anh.

Thì ra là cô...Ba ngày trước, ở khách sạn Tứ Quý là người phụ nữ này đột nhập vào phòng anh?

Trầm Lương Niên nhìn đến ánh mắt của Cảnh Hảo Hảo, lập tức tiếp lời: "Lương..."

Anh ta vừa nói được một chữ, Cảnh Hảo Hảo liền thấy rõ ràng khuôn mặt đã ngẩng đầu lên của Lương Thần. sau đó trong nháy mắt, cả người cô hóa đá –

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 9: Gặp Lại Phiên Toái Lớn (4)

Sau đó, bên tai cô truyện đến một chữ kia của Trầm Lương Niên:
"Thần..."

Giọng nói của Trầm Lương Niên, bình thường vừng vàng, không nhanh không chậm, chính là hôm nay giống như một cái loa lớn, ở bên tai Cảnh Hảo Hảo nổ vang, tại tai cô vù vù một mảnh, còn một đêm lẫn lộn kia, nhưng lời Lương Thần nói với cô:

_Người phụ nữ kia, cô làm thế nào vào được phòng của tôi?"

_ "Yêu thương nhưng nhớ sao? Ha ha.... Thật là nhàm chán..."

_ "Đừng nói với tôi cô đi nhầm phòng, cô không biết lấy lí do này, thật ngu ngốc sao?"

_ "Vậy dùng thân thể này bồi thường đi...."

Tay chân Cảnh Hảo Hảo lạnh ngắt một mảnh.

Lương Thần...Lương Thần, bóng dáng cô vừa mới nhìn thấy, cảm thấy đó là một người đàn ông có khuôn mặt như tranh vẽ, thì ra là Lương Thần!

Đêm hôm đó, ở khách sạn Tứ Quy, người nói cô dùng thân thể bồi thường, sau đó liền cướp đi trong sạch của cô là người đàn ông này.

Mỗi người ở thành phố Giang Sơn đều gọi anh là “Con của trời” Lương Thần.

Toàn thân Cảnh Hảo Hảo không nhận được rung rẩy, cô sợ bị phát hiện, chính là cố gắng kiềm chế áp lực chính mình, mọi chuyện đều đã quá khứ, cô chỉ cần thẳng thắn thành khẩn với Lương Niên, Lương Niên tiếp thu được, cô vẫn cùng với Lương Niên ở cùng một chỗ như năm xưa.

Về đêm đó, chỉ hiểu như một vớt nhớ bản bình thường, chìm vào trí nhớ như dòng sông dài.

Thế nhưng...Vì cái gì chỉ có ba ngày ngắn ngủi, cô cùng anh...lại gặp nhau?

Hơn nữa...Anh vậy mà là bạn bè của Trầm Lương Niên!

Cảnh Hảo Hảo cảm thấy toàn bộ thế giới của mình đều rối loạn, cả người cô cứng ngắc đứng tại chỗ, chậm chạp nhìn người kia chào hỏi.

"Hảo Hảo... Phát giác cái gì đó, nhanh chào hỏi Lương tổng đi!" Tâm tình Trầm Lương Niên vẫn rất tốt như bình thường, ôm lấy thắt lưng của Cảnh Hảo Hảo, nói với Lương Thần.

Cảnh Hảo Hảo bình tĩnh lại, lúc này mới phát hiện thiếu chút nữa thất lễ, cô nuốt nước miếng, theo bản năng nhìn về đôi mắt kia của Lương Thần, lông mi khẽ hạ, đôi môi động động hồi lâu, mới nhỏ giọng mở miệng nói: "Lương tổng, ngài khỏe."

Giọng nói của cô, rất nhỏ rất nhẹ, hiện trường bữa tiệc có rất nhiều người, lộn xộn một mảnh, làm cho thanh âm của Cảnh Hảo Hảo, che lấp hơn phân nửa.

Người kia không nói gì, vẫn duy trì tư thế ngẩng đầu nhìn Cảnh Hảo Hảo không nhúc nhích, tầm mắt của anh, vẫn lạnh nhạt, thật ra là không

biến sắc quan sát người phụ nữ trước mặt này.

Cô mặc một chiếc váy liền áo dài trung bình, loáng thoáng có thể nhìn thấy màu da của dây lưng nội y, tóc của cô cũng đơn giản vén lên, cổ và tay không mang trang sức gì, phía dưới là một đôi giày cao gót phản ra ánh sáng của ngọc trai, được coi là chỗ tốt nhất trên người cô.

Khuôn mặt của cô, trừ bỏ đôi mắt kia, một đêm kia anh đã sớm cẩn thận đánh giá qua.

Cho nên, anh trực tiếp nhìn vào đôi mắt kia, một đêm ấy, dưới đáy lòng anh không phải không nghĩ ánh mắt của cô sẽ có hình dáng gì, chính là lúc này chân chính nhìn thấy, anh vẫn phải kinh diễm một phen.

Mặt người phụ nữ này rất nhỏ, ánh mắt lại rất lớn, bên trong đôi mắt ấy ngập tràn màu sắc, bên trong trong suốt có thể nhìn thấy hết mọi thứ.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 10: Gặp Lại Tai Họa Đột Ngột (5)

Nhất là một cái nháy mắt đang nhìn anh kia, ánh mắt đen trắng rõ ràng, nhất thời lại xuất hiện một vết nứt, bối rối, hoảng sợ hợp lại làm một, đúng là mê hoặc lòng người.

Quan trọng hơn là, ở cô có khí chất sạch sẽ, kết hợp với một đôi mắt như vậy, có vẻ tinh khiết hơn.

Cảnh Hảo Hảo cuối xuống mi mắt, đột một lát, không nghe Lương Thần nói chuyện, theo bản năng ngẩng đầu lên, lại cùng tầm mắt Lương Thần, va chạm kết hợp cùng nhau.

Thần kinh Trần Hảo Hảo run lên một cái, liền né tránh bên người Trần Lương Niên.

Lương Thần nhìn đến cảnh này, lúc này mới sờ môi nở nụ cười nhạt, anh cười lên rất đẹp, tựa như một bông hoa mê hoặc, mê mẩn ánh mắt người, nhìn Cảnh Hảo Hảo, nhưng lời nói lại nói với Trần Lương Niên: "Trần tổng, ngồi đi, đừng đứng."

Trần Lương Niên gật đầu, ôm Cảnh Hảo Hảo ngồi ở ghế mềm.

Cảnh Hảo Hảo ngồi gần Lương Thần, bên trong hơi thở của cô, đều là hương vị dễ ngủ của người đàn ông, cũng là đêm đó, khi anh nằm trên người cô, cô cũng từng ngủ được hương vị ấy, cô hít thở, đáy lòng liên tục hăng hăng run run.

Tòng Dung nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo một trận, khen ngợi: "Được đó, Lương Niên, khó trách cậu lại cất dấu như vậy, thì ra ra dấu một người đẹp."

"Bản thân tôi cảm thấy rằng bạn gái của Trầm tổng có chút quen mắt, hình như là gặp ở nơi nào rồi." Người đạo diễn kia nói tiếp.

"Đúng không?" Tòng Dung trừng mắt nhìn, tròn mắt chuyển động vòng quanh người Cảnh Hảo Hảo, sau đó mới bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: "A a a, nhà của tôi có một đứa cháu gái có xem phim của cô đóng, cô không phải là người mấy ngày hôm trước trong phim quảng bá rậm rộ, diễn vai nữ chính sao?"

"Khó trách lúc tôi nghe được cái tên Cảnh Hảo Hảo. cảm thấy quen tai, thì ra là một ngôi sao...." Đạo diễn kia hiểu ra nói.

"Trầm tổng, anh thật không phúc hậu, anh để bạn gái đi làm, còn làm diễn viên, anh gắng làm việc kiếm tiền, cũng làm cho bạn gái anh trở thành người giàu có, còn dốc toàn lực nâng đỡ, để cho cô ấy thành danh nha." Tòng Dung vừa nói, vừa hỏi: "Cảnh tiểu thư, cô là người của công ty nào?"

Cảnh Hảo Hảo nghe được tên mình, theo bản năng ngẩng đầu, còn chưa nói, một bên Trầm Lương Niên liền trả lời: "Công ty giải trí TS, nếu không thì hôm nay làm sao tham gia được bữa tiệc sinh nhật này."

"Việc này, muốn tìm người, phải tìm Lương Thần, công ty giải trí TS là thế giới của tên đó, cậu ấy chỉ cần nói một câu, bảo đảm Cảnh Tiểu thư có thể đi đến lên Bắc xuống Nam." Tòng Dung lắc đầu, nhìn về phía Lương Thần.

Lương Thần nghiêng người dựa vào gối mềm, nghe nói như thế, cười nhạo một tiếng, nói: "Chuyện của Trầm tổng nhờ, sao tôi lại không nể mặt được?"

Nói xong, Lương Thần chỉ chỉ chai rượu bên tay Cảnh Hảo Hảo, nói: "Cảnh tiểu thư, làm phiền một chút."

Cảnh Hảo Hảo vừa nghe Lương Thần gọi tên mình, liền ngẩng đầu mạnh lên, dừng một chút, liền cầm chai rượu trên bàn kia, đưa cho Lương Thần.

Lương Thần không có nhận, Trầm Lương Niên liền sờ sờ tóc cô, nói: "Đứa ngốc, còn không rót rượu cho Lương tổng, Lương Tổng là muốn ở công ty giải trí TS nâng đỡ em, còn không mau cảm ơn."

Thấy thế Cảnh Hảo Hảo mới đổi lại hai tay cầm chai rượu, rót cho Lương Thần ly rượu.

Tâm mắt của Lương Thần, vẫn nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 11: Thỏ Trắng Nhỏ Cũng Thông Minh (1)

Cảnh Hảo Hảo biết anh đang nhìn mình, cánh tay nhịn không được run lên, ly rượu vài lần suýt đổ, lúc này, cô mới ngẩng đầu, hoang mang rối loạn nhìn thoáng qua Lương Thần, nhỏ giọng nói một câu: "Cảm ơn Lương Tổng."

Sau đó liền vội vàng quay đầu, buông chai rượu xuống,

Tư thế kia, giống như Lương Thần là một dã thú ăn thịt vậy

Lương Thần nhăn mày, giống như là bất mãn với phản ứng vừa rồi của Cảnh Hảo Hảo, chỉ có điều vẫn thong dong bưng ly rượu trên bàn lên nâng rượu với Trầm Lương Niên.

Trầm Lương Niên chỉ chỉ chai rượu trên bàn, ý bảo Cảnh Hảo Hảo đưa cho mình, Cảnh Hảo Hảo theo thói quen bưng lên ly rượu, rót rượu cho Trầm Lương Niên.

Trong nháy mắt Lương Thần nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo rót rượu, tự nhiên vương tay, muốn nhận lấy chai rượu trong tay Cảnh Hảo Hảo.

Lúc anh cầm chai rượu, bàn tay cố ý cọ nhẹ vào mu bàn tay nhỏ bé của Cảnh Hảo Hảo, xúc cảm trơn bóng, mềm mại.

Cảnh Hảo Hảo giống như bị điện giật, theo bản năng lùi tay ra, phòng bị ngẩng đầu, nhìn về phía Lương Thần.

Dáng vẻ Lương Thân thanh thoi cầm chai rượu, giống như bình thường không có việc gì, rót cho chính mình một chén rượu, sau đó bưng ly rượu lên, nghiêng đầu, ánh mắt theo dõi Cảnh Hảo Hảo.

Theo bản năng Cảnh Hảo Hảo né tránh tầm mắt của Lương Thân, nghiêng đầu, chỉ lo cùng Trầm Lương Niên nói chuyện với nhau.

Nhưng mà dù vậy, Cảnh Hảo Hảo vẫn có cảm giác sau lưng mình, giống như lửa, xuất một tầng mồ hôi.

Ngay cả, mu bàn tay của cô vừa mới bị anh đụng đến kia, cũng muốn cháy lên.

Đến cuối cùng, cả người Cảnh Hảo Hảo có chút đứng ngồi không yên.

Lương Thân nhìn Cảnh Hảo Hảo khẩn trương, đáy lòng anh, thoải mái rất nhiều.

Thật ra anh cũng không biết chính mình bị làm sao, chính là nhìn cô vậy quanh bên người Trầm Lương Niên, đáy lòng anh có chút hờn giận, làm cho ý thức của anh, có chút không ổn.

Lương Thân nghiệm trò đùa dai này, cố ý cử động thân thể, nhích người lại gần Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo cảm giác được hơi thế nguy hiểm bao vây lấy mình, thân thể cô buộc chặt lợi hại, theo bản năng xê dịch về phía Trầm Lương Niên.

Lương Thân nhìn hành động nhỏ của cô, cười khẽ, muốn trốn anh sao?

Nghĩ thế, anh quét nhìn cái bàn, sau đó nhìn đến cái bật lửa bên tay của Trầm Lương Niên, liền hơi hơi đứng dậy, vươn tay về phía cái bật lửa.

Anh cố ý để thân thể mình đến gần Cảnh Hảo Hảo lấy bật lửa, cách hai lớp quần áo, anh rõ ràng cảm giác được thân thể cô cứng ngắt

Anh cũng không liếc mắt nhìn cô, chính là cầm cái bật lửa, vẫn duy trì tư thế gần cô, chậm một chút, mới chậm rãi lui ra về chỗ ngồi.

Cảnh Hảo Hảo cảm thấy đây là đoạn thời gian cực kỳ dẫn vò, thật ra chỉ có một phút đồng hồ, nhưng cô lại cảm thấy chính mình giống như xuống địa ngục, ngay cả hô hấp, cô cũng nín thở.

Mãi cho đến khi anh rời đi, cô mới dám nhẹ hô hấp một chút, tim buột chặt, lúc này vùng vàng đáp xuống, nhưng vẫn đập bùm bùm lợi hại

Cô nhìn ra được, anh cố ý, cô không biết kế tiếp anh muốn làm gì, cô cũng không muốn biết, chính mình vẫn có thể duy trì được dáng vẻ trấn tĩnh như vậy hay không.

Nếu cô thất lễ, sẽ làm mất mặt mũi của Trần Lương Niên.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 12: Tiểu Bạch Thỏ Cũng Thông Minh [2]

Cảnh Hảo Hảo căng thẳng nắm chặt tay lại, trong đầu nhẹ nhàng xoay chuyển, nghĩ mình không thể ngồi chờ chết như vậy, liền nghiêng đầu, nói với Thẩm Lương Niên: “Lương Niên, một ít bạn bè ở công ty giải trí TS đã đến, bây giờ em đi đón bọn họ.”

“Có cần anh đi cùng em hay không?” Thẩm Lương Niên buông

ly rượu trong tay xuống, đứng lên.

“Không cần.” Cảnh Hảo Hảo cũng đứng lên theo, lắc lắc đầu, sau đó xoay người, nói với người khác một tiếng: “Tạm biệt.”

Nhìn cũng không nhìn Lương Thần một cái, liền mỉm cười với Thẩm Lương Niên một cái, nhắc chân bước đi, gương mặt bình tĩnh rời khỏi.

.....

Cảnh Hảo Hảo cũng không có đi chào hỏi hay ôn chuyện với những người đồng hành trong công ty giải trí TS, ngược lại đi thẳng đến nhà vệ sinh.

Cả người cô dựa vào trên bàn cẩm thạch tại trong nhà vệ sinh, nhìn mình trong gương, thở hốt hển từng ngụm, phun hết sự khó chịu trong lòng ra, mới chậm rãi mở ra rãnh tay, phát hiện chính mình trong lòng bàn tay, thế nhưng đã muốn đều bị hấn nhiễm thấp.

Cảnh Hảo Hảo mở vòi nước, dùng sức rửa tay, nước lạnh xuyên qua lòng bàn tay đè những bất an trong lòng cô cuống từng chút một.

Cảnh Hảo Hảo điều chỉnh lại tâm tình, xoay người vừa định rời khỏi nhà vệ sinh, sau đó bước chân liền ngừng tại chỗ, không bước nổi.

Lương Thần dáng vẻ tao nhã đứng ở cửa nhà vệ sinh, trên đầu của anh vừa vịn có một cái đèn tường, ánh đèn mờ nhạt chiếu lên gương mặt anh tuấn, khiến cho ngũ quan của anh càng thêm đẹp đẽ.

Ánh mắt của anh gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt của cô mấy giây, sau đó vô cùng thích ý gợi nhếch môi, cười một cách thoải mái, giọng nói cũng nghiêm một chút không đứng đắn: “Cảnh tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Trái tim của Cảnh Hảo Hảo theo lời nói của anh, run rẩy một chút, sau đó lời nói đã mạnh mẽ nghẹn lại trong cổ họng, một chữ cũng không nói được.

Lương Thần nghiêng đầu, ung dung đánh giá Cảnh Hảo Hảo.

Thẩm Lương Niên nói cô mấy ngày nữa là đến sinh nhật 20 tuổi của cô, bộ dáng này của cô, nhìn thế nào cũng giống cô nhóc mười bảy mười tám tuổi.

Cánh tay nhỏ nhắn với đôi chân thon dài, trong ánh mắt đen trắng rõ ràng, rõ ràng đầy sự bất an lo lắng, lại giả bộ bình tĩnh.

Khóe môi của Lương Thần, không nhận được liên hệ một chút ý cười không dễ phát hiện, ánh mắt của anh không kiêng nể gì nhìn Cảnh Hảo Hảo từ trên xuống dưới, nhìn tới lui một chút, mới không nhanh không chậm mở miệng, nói tiếp: “Cảnh tiểu thư, là do tôi nhớ lầm, Cảnh tiểu thư cũng dễ quên thật, tôi nhớ rõ, chúng ta mới không gặp nhau mấy ngày thôi mà?”

Trong lòng Cảnh Hảo Hảo biết rõ ràng mấy ngày mà trong miệng Lương Thần nói là ngày nào, nhưng vẫn ra vẻ trấn định hai mắt đánh giá Lương Thần, trong lòng đoán chắc là anh không xác định được cô có phải là người phụ nữ đêm đó hay không, dù sao lúc ấy đèn trong phòng hơi tối, Cảnh Hảo Hảo ôm một tia may mắn nói với Lương Thần: “Lương tổng, có lẽ là ngài đã nhớ nhầm đó.”

Lương Thần vẫn duy trì bộ dạng lười biếng như trước, đứng tại chỗ, nghe thấy lời nói của Cảnh Hảo Hảo, “Ồ --” một tiếng thật dài.

“Lương Niên đang chờ tôi, tôi xin phép đi trước.”

Lương Thần không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Cảnh Hảo Hảo liền giẫm giày cao gót, hướng về phía cửa nhà vệ sinh để đi ra ngoài.

Cảnh Hảo Hảo ngừng thở, từng bước một đi ngang qua người của Lương Thần, ngay lúc cô nghĩ là mình cuối cùng cũng an toàn, thì eo của cô đột nhiên bị một hai bàn tay to ôm chặt.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 13: Tiểu Bạch Thỏ Cũng Thông Minh [3]

Cảnh Hảo Hảo sợ tới mức cả người run lên, theo bản năng muốn quay lại đi đẩy người phái sau ra, kết quả, người phía sau làm trước đem cô đè lên tường.

Cảnh Hảo Hảo ngẩng đầu, liền nhìn đến gương mặt tuần tú của Lương Thần kia gần trong gang tấc.

Cô theo bản năng giơ tay lên, đẩy lồng ngực của anh ta ra.

Của cô thắt lưng rất nhỏ, anh hai thủ nắm chặt, liền nắm gắt gao, cô như thế nào cũng giãy không ra.

Anh cảm giác được cô đang đẩy mình, hai tay khế dùng một chút lực, cả người cô liền nhào vào trong lòng của anh.

Trái tim của Cảnh Hảo Hảo đột nhiên run lên, cô ngẩng đầu, liền nhìn thấy ánh mắt hùng hổ dọa người của anh, gắt gao nhìn chăm chăm cô, giống nhau bất cứ lúc nào cũng có thể ăn cô vậy.

Buổi chiều nhóm người vốn là uống một ít rượu, hiện tại lại uống một ít, không tính nhiều, nhưng cũng có chút say, anh mở miệng, liền mang theo mùi hương của rượu nói: “Cảnh tiểu thư, tôi nghĩ, ngày đó rời khỏi khách sạn Tứ Quý, tôi còn thiếu cô một câu.....”

Lương Thần cố ý dừng một chút, sau đó để sát vào tai Cảnh Hảo Hảo, từng chữ một nói:“..... Chào buổi sáng!”

Cuối cùng hai từ “ Chào buổi sáng” anh cố ý nói nhẹ và kéo dài ra, còn mang theo một chút trêu chọc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cảnh Hảo Hảo bị hơi thở nam tính dễ người và mùi rượu của Lương Thần làm cho đỏ bừng lên, trong lòng có chút rối loạn, cô không nhịn được liếc mắt giỡn, trong lòng còn tức giận mắng một câu: Chào buổi sáng cái đầu của anh đó!

Cô càng là giỡn đùa, anh càng là ôm chặt cô vào trong lòng mình, cách quần áo, cô cũng có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể trên người của anh, nóng kinh người.

Trong lòng của cô càng kích động hơn, nâng lên lên, nắm lấy cánh tay của anh, vừa ngắt vừa nhéo.

Anh vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ, nhìn cô bởi vì tức giận xấu hổ mà đỏ bừng mặt, hai mắt của cô, khi ánh sáng chiếu xuống, ánh lên một tầng tia sáng như ngọc lưu ly, gương mặt vô cùng xinh đẹp.

Trong lòng của anh theo đó liền nổi lên một sự rung động không thể kìm chế, hình ảnh một đêm kia hai người họ không ngừng quấn quýt triền miên với nhau đang xoay quanh trong đầu của anh, anh không kìm được cúi đầu, để sát vào cô.

Cô cảm giác được hơi thở của anh, mang theo một chút nóng bỏng, dần dần tới gần, cô luôn không nói thích tặc, phần nộ nhìn anh, thốt ra từ ngữ mắng người ở trong đầu của mình trong đầu:“Cút ngay, đồ thần kinh, buông tôi ra, đồ vô lại.....”

Mắng chửi người cũng chẳng có chút lực nào thật đúng là giống như gương mặt, chính là tiểu bạch thỏ mềm mại đáng yêu.

Lương Thần có chút buồn cười nhếch môi, giơ tay lên, nhìn bông tai ngọc tròn ở vành tai của cô.

Cảnh Hảo Hảo mạnh mẽ nghiêng đầu ra chỗ khác, tránh tay anh.

Lương Thần cười khẽ một chút, sau đó vươn tay, nắm cằm của cô, nâng mặt của cô mặt lên, nhìn chăm chăm vào hai mắt trắng đen rõ ràng của cô, nói: “Em thật sự cho là tôi không nhớ rõ chuyện đêm hôm đó sao?”

Trong lòng Cảnh Hảo Hảo run lên, thì Lương Thần đã nói tiếp[, giọng nam trầm thấp mà lại sâu lắng, mang theo một sự hàm súc không nói nên lời, khiến cho người nghe không nhịn được tim đập nhanh: “Từ lúc nhìn thấy mặt em, thì em chính là dùng loại ánh mắt câu người này để nhìn tôi, chẳng lẽ em muốn cùng tôi.....”

Lương Thần cảm giác được cơ thể của Cảnh Hảo Hảo, bởi vì lời nói của anh, mà run rẩy, anh cố ý dừng một chút, mới đem lời nói vừa này nói hết: “..... Ôn lại giấc mộng buổi tối của mấy ngày hôm trước sao? Thật sự tôi không ngại..... Nói thật, ta vẫn còn nhớ nhưng, nếu em không từ chối, ở trong này, ngay bây giờ, tôi có thể thỏa mãn em.....”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 14: Tiểu Bạch Thỏ Cũng Thông Minh [4]

“Anh thật là vô sỉ!” Cảnh Hảo Hảo thật không ngờ anh ta có thể nói ra những lời xấu hổ như vậy, nhin không được nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi là bạn gái của bạn anh, sau vài ngày nữa sẽ trở thành vợ anh ấy, chuyện đêm kia, chỉ là ngoài ý muốn, tôi hy vọng chúng ta sẽ không liên quan gì đến nhau nữa, tôi cũng không phải loại con gái có thể tùy tiện quan hệ với người khác!”

“A” Lương Thần như là nghe được thứ gì đó rất buồn cười, bật cười một tiếng, sau đó đánh giá cô từ trên xuống dưới, mở miệng nói: “Yên tâm, không thể tùy tiện đụng vào, tôi sẽ làm thật nghiêm túc! Nhưng, tôi nhớ rõ, lần trước tôi làm với cô, cô cũng rất hưởng thụ còn gì, chẳng lẽ cô đã quên?”

Nhắc lại đêm hôm đó, cơ thể Cảnh Hảo Hảo cứng đờ.

Lương Thần thấy phản ứng của cô, chỉ cảm thấy đáng yêu: “Cô phản ứng như vậy, tôi nên làm như đang khẩn trương hay hưng phấn đây?”

Cảnh Hảo Hảo cạ lời, hung hăng mím môi.

Thần sắc của cô, thiên thiên, mặt trên phản một tầng thủy quang, khí huyết Lương Thần trong cơ thể quay cuồng, đem cả người Cảnh Hảo Hảo đè trên vách tường, kiềm chế không được, ngậm chặt môi cô.

Cánh Hảo Hảo bị hành động bất thành lĩnh của anh làm giật mình, sợ tới mức mở to hai mắt, chỉ là trong nháy mắt, lý trí cô hồi phục lại, đẩy mạnh anh ra.

Đối mặt với phản kháng của cô, Lương Thần âm thầm dùng sức kháng cự, nụ hôn cũng mạnh hơn.

Anh mơ hồ cảm giác được, chính mình tim đập mạnh, máu trong cơ thể chảy dồn dập, tìm kiếm đường ra.

Lúc anh cảm thấy sự phản kháng của cô dần dần giảm bớt, cả người trở nên mềm mại, anh mới dần dần thả lỏng kiềm chế, cả người cũng theo đó mà thả lỏng, đắm chìm trong nụ hôn của cô.

Ngay lúc anh đang hưởng thụ mùi vị thơm ngát của cô, đột nhiên từ đầu lưỡi của anh truyền đến đau đớn, anh kêu lên một tiếng, cảm thấy đầu lưỡi suýt chút nữa bị cắt đôi, vội vàng buông cô ra, miệng mang theo hương vị của máu tươi, lan tỏa khắp nơi.

Lương Thần theo bản năng sờ khoe môi tràn đầy tơ máu, nâng lên mắt, thấy đôi mắt Cánh Hảo Hảo, mang theo một chút kiên quyết, gắt gao theo dõi anh.

Đôi môi cô còn mang theo tơ máu anh lưu lại, nhìn rất ghê người.

Khuôn mặt cô trầm tĩnh, không nói được một lời nhìn anh, sau đó hung hăng nhấp mím môi, lấy giấy trong túi ra, ném mạnh về phía anh, sau đó xoay người, cũng không chạy trốn.

Lương Thần đứng yên tại đó, che miệng, bất động nhìn bóng dáng nhu mì, xinh đẹp của Cánh Hảo Hảo rời đi bất động thanh sắc nhìn Cánh Hảo Hảo nhu mì xinh đẹp thân ảnh rất nhanh rời xa, sau đó biến mất không thấy.

Đáy lòng bất tri bất giác suy nghĩ, cô gái này, cùng mấy cô gái mà anh đã từng gặp qua, quả nhiên bất đồng.

Cũng cùng anh trong tưởng tượng, là bất đồng.

Anh vốn tưởng rằng, cô là cô gái nhỏ ôn nhu, hiền lành, dễ bị anh bắt nạt, không dám hé răng nửa tiếng, nhưng hôm nay anh đã thấy rõ, cô không hề dịu dàng, hiền lành như bề ngoài, lúc này cô cắn anh.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 15: Đệ Chương 15 Tiểu Bạch Thỏ Cũng Thông Minh [5]

Đệ 15 chương tiểu bạch thỏ cũng thông minh [5]

Còn làm cho anh chảy máu.

Lương Thần từ nhỏ đến lớn chưa từng bị ai đánh, trưởng thành thu mua Giang Sơn thị, được mọi người suy tôn.

Cho nên, đừng nói là chảy máu, cũng không ai dám chạm đến đầu ngón tay của anh

Vừa rồi quả thực là anh tính sai, anh thấy cô mềm mại như vậy, còn tưởng cô sẽ phục tùng, kết quả, cô đùa giỡn anh, thừa lúc anh không chú ý, hung hãn phản kích!.....

Sau khi bị cắn, Lương Thần trở lại tiệc sinh nhật mẹ mình, vì đầu lưỡi đau nên không thể uống rượu, này nọ không thể ăn, mở miệng nói chuyện, còn phải cố nén, cố gắng không cho chính mình đau nhe răng trợn mắt, cuối cùng mượn một lọ nước đá, ngậm một chút, giảm bớt đau đớn.

Lúc bữa tiệc kết thúc, Lương Thần như là nhớ tới cái gì, ngẩng đầu, nói với Trầm Lương Niên: “Tôi không đem theo điện thoại, anh có thể cho tôi mượn dùm chút được không.”

Trầm Lương Niên không nghĩ nhiều cầm điện thoại di động đưa cho Lương Thần, Lương Thần tiếp nhận đến, im ở điện thoại di động của Trầm

Lương Niên lật xem danh sách các cuộc gọi, nhìn thấy hai chữ “Hảo Hảo”, sắc không đổi, đem số điện thoại của cô nhắn sang máy, chờ sau khi gửi đi thành công, xóa tin nhắn, trả lại cho Trầm Lương Niên.

.....

Ban đêm, Lương Thần không về niệt thự của mình, mà trực tiếp ở lại nhà cũ.

Lúc này đêm đã khuya, anh ngồi tựa vào ghế trên ban công, nhìn vào gương, nghiên cứu vết thương nơi lưỡi mình.

Nhìn đến thấy thâm vài dấu răng, anh nhin không được cầm giận đem gương ném vào một bên, đáng sợ tới mức người hầu vừa đẩy cửa ra chuẩn bị đưa ăn khuya run một cái, liền lạng lẽ đóng cửa lại, bưng ăn khuya, chạy trốn.

Lương Thần tắm xong, nằm ở giường, chán nản cầm điều khiển từ xa, nhìn TV treo trước tường, nhìn đến một lúc, anh trở mình, xuống giường, đi đến ngăn kéo một bên, lục lọi, sau đó tìm được rồi một cuộn băng, đặt vào máy quay phim, ngay sau đó trên màn hình, liền xuất hiện cảnh đêm đó của anh và Cảnh Hảo Hảo.

Càng xem, Lương Thần càng cảm thấy đáy lòng không thoải mái, liền trực tiếp tắt, cầm lấy di động, nhìn thấy tin nhắn từ máy Trầm Lương Niên, nhìn con số bên trong, tạm dừng trong chốc lát, rồi gọi.....

.....

Cảnh Hảo Hảo không chào Trầm Lương Niên, liền trực tiếp trở lại nhà cũ, vội vàng đào tẩu.

Cô gọi một chiếc xe taxi, về nhà, một đầu chui vào trong phòng tắm, chà sạch môi, chà nửa ngày, cô vẫn cảm thấy mùi máu của Lương Thần

tràn ngập bên mình.

Cảnh Hảo Hảo đơn giản tắm rửa, nằm xuống giường.

Mấy năm nay, trà trộn vòng giải trí, Cảnh Hảo Hảo tuy rằng không hảo nhân kim tinh (ý nói mắt như thần), nhưng thật ra có một số việc vẫn là có thể thấy rõ ràng.

Cô biết mình lớn lên xinh đẹp, rất dễ chịu thiệt, cho nên cho tới nay cô đều là cố gắng tự bảo vệ mình.

Cô thấy Lương Thần đối chính mình là có vài phần hứng thú, nhưng là này nam nhân, cùng từ trước này đối nàng có ý tứ nam nhân lại không giống với, cô một khi xử lý không tốt, sợ là sẽ liên lụy dụng nghiệp bằng hai bàn tay trắng Lương Niên.

Đang ở Cảnh Hảo Hảo vắt hết óc nghĩ vạn toàn chi sách thời điểm, điện thoại cô đột nhiên vang lên.....

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 16: Gặp Chiêu Phá Chiêu

Thời điểm Cảnh Hảo Hảo vắt hết óc nghĩ kế sách thời điểm, điện thoại của cô đột nhiên vang lên.

Mỗi ngày trước khi đi vào giấc ngủ, Trần Lương Niên tất nhiên sẽ gọi điện thoại cho Cảnh Hảo Hảo, cho nên Cảnh Hảo Hảo vẫn tưởng là Trần Lương Niên, cũng không nhìn màn hình di động, liền trực tiếp nghe máy, nói một câu theo thói quen: “Lương Niên?”

“.....” Điện thoại bên kia im một mảnh trầm mặc.

Cảnh Hảo Hảo nhíu mày, cảm thấy có chút kỳ quái, liền nhìn màn hình điện thoại, phát hiện là một số điện thoại lạ, nhưng là dãy số lại cực dễ nhớ, một dãy 8 và 0.

“Xin chào, xin hỏi tìm ai?”

Cảnh Hảo Hảo hỏi, giọng nói lễ phép vang lên.

Điện thoại kia vẫn trầm mặc như trước, chẳng qua lúc này đây không đợi đến Cảnh Hảo Hảo nói chuyện, điện thoại liền bị đối phương cúp máy.

Cảnh Hảo Hảo thấy điện thoại bị ngắt, chính là tưởng gọi nhầm số, liền không để ý ném điện thoại qua một bên.

.....

Lương Thần đem điện thoại trên tay ném lên giường, cả người có chút cảm tức nằm xuống, kéo chăn che mặt.

Anh rất hiểu phụ nữ, trước tới nay anh đối với phụ nữ đều là khinh thường, lười quan tâm, anh hàng năm tranh đoạt trên thương trường, khó tránh khỏi chuyện đến những nơi như quán Bar, cũng gặp qua đủ loại ông chủ lớn thích mang theo bên người Đại Minh tinh, còn một số là thanh thuần sinh viên.

Anh không tự cho mình thanh cao, chính là từ lúc còn học sơ trung, bên người anh luôn có đủ loại nữ sinh vây quanh, [người trước ngã xuống, người sau tiến lên], nối liền không dứt.

Thậm chí lúc ấy anh ở Bắc Kinh học sơ trung, trong trường học có sự tỷ hoa khôi, các nam sinh khác đều gọi là thần tiên tỷ tỷ, kết quả, một lần trong tiệc tối của trường, thế nhưng bình thường trước mặt mọi người bộ dáng rụt rè, trực tiếp chủ động mời anh đi qua đêm.

Tại đây các dạng xinh đẹp nữ sinh, anh thật không động lòng với ai, cũng không cùng các nữ sinh này hôn, lên giường.

Thế cho nên, anh đến khi trưởng thành, liền nhìn đến các gương mặt xinh đẹp, lại có thể đối với phụ nữ ngồi trong lòng mà hơi thở không loạn.

Cho nên, mấy năm nay, đối với anh, phụ nữ vẫn đều là có cũng được mà không có cũng không sao.

Đến hiện tại, anh đều đã muốn 25 tuổi, đừng nói qua lại với bạn gái, liền ngay cả bạn gái cũng chưa.

Anh cũng hiểu được, có thể cả đời cũng không cùng phụ nữ có quá lớn ý tưởng.

Nhưng là hiện tại người phụ nữ Cảnh Hảo Hảo này tựa hồ gọi lên hẳn cho anh một tia hứng thú.

Kết quả..... người phụ nữ này, còn có bạn trai.....

Cả đời này của anh, làm sao có thể chủ động gọi điện thoại cho phụ nữ, không phải đã gọi cuộc sao? Anh cũng chưa nghĩ ra như thế nào cùng cô nói chuyện, cô thế nhưng nghe điện thoại, liền kêu: “Lương Niên”.

Lương Niên?

Sợ toàn thế giới cũng không biết bạn trai của cô là Lương Niên?

Bạn trai của cô....Haha... lần đầu tiên cho anh biết cô thế nhưng có bạn trai!

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 17: Gặp Chiêu Phá Chiêu (2)

Lương Thần nghĩ đến đây, trở mình 1 cái đụng đến di động, tìm một số điện thoại, rốt cục tìm được số điện thoại của đạo diễn Trương Đạo công ty giải trí TS, sau đó gọi đi.

“Lương tổng, trẻ như vậy ngài gọi điện thoại là có chuyện gì a?”

Điện thoại vừa nhất máy, liền truyền đến giọng nịnh hót.

Lương Thần không phải là người thích nịnh hót, tại Cảnh Hảo Hảo nơi đó, đêm nay nhận bao nhiêu ghét bỏ cùng trốn tránh, hiện tại đột nhiên có người nịnh hót, thật đúng là làm cho tâm tình của anh thoải mái một chút, hần năm di động, đi thẳng vào vấn đề trực tiếp hỏi: “Nghe nói, gần đây anh chuẩn bị làm 1 bộ phim? Đã tìm được nữ nhân vật chính chưa?”

“Vẫn chưa.....” Người trong giới giải trí, giỏi nhất là sát ngôn quan sắc, Trương Đạo vừa mới nói hai chữ, lập tức hỏi: “Lương tổng, có phải ngài có người tài giới thiệu cho tôi phải không?”

“Có 1 người, cũng không biết Trương đạo diễn vừa không.”

“Lương tổng đã lên tiếng, khẳng định không thành vấn đề.”

“Tốt lắm, chính là người của công ty giải trí TS Cảnh Hảo Hảo.”

“Lương tổng ngài yên tâm, sau hai ngày ta sẽ gọi cô ấy đến thử vai.”

.....

Công ty giải trí TS đạo diễn Trương Đạo, một năm chích làm một bộ phim điện ảnh, phòng vé lúc nào cũng cháy vé.

Cho dù là người mới vừa vào làng giải trí, chỉ cần có thể nhận được một vai trong phim của Trương Đạo, mặc kệ là nam chính hay là nữ chính, ngay cả là diễn viên phụ, đều sẽ nổi tiếng trong làng giải trí

lúc phim mới của Trương Đạo chuẩn bị từ đầu hè tháng 5 đến cuối năm.

Sáng sớm Cảnh Hảo Hảo đến công ty giải trí TS, còn chưa đến văn phòng, liền nghe được bên trong có người bàn tán.

“Nghe nói năm nay phim mới của Trương đạo diễn, nữ chính là từ công ty chúng ta tuyển chọn.”

“Hai năm, Trương đạo diễn đều là tuyển người mới, giống như Duyên Hoa, năm trước đóng một bộ điện ảnh, trực tiếp giành hết các giải thưởng điện ảnh cho đề cử nữ diễn viên, như thế nào năm nay lại tuyển ở công ty chúng ta.”

“Ai biết a..... Cô nói lần này sẽ chọn ai a?”

“Kiều Ôn Noãn? Cô ta ở công ty chúng ta 2 năm, xem như rất tiềm lực nữ minh tinh.”

.....

Đang lúc mọi người bàn tán, cửa văn phòng bị đẩy ra, tổng giám đốc công ty giải trí TS đi đến.

Các ngôi sao, người đại diện cùng với một ít trợ lý đều ngậm miệng, nhìn về phía tổng giám đốc đang đi đến

“Tôi nghĩ mọi người cũng biết phim điện ảnh mới của Trương đạo diễn sẽ chọn nữ chính trong những người ở đây, vừa rồi Trương đạo diễn gọi điện thoại đến, nói cho ta biết là ai.”

Tổng giám cố ý thừa nước đục thả câu, dừng một chút, nói: “Hơn nữa, Trương đạo diễn còn nói, lần này bộ phim điện ảnh là tập đoàn Giang Sơn Lương tổng đầu tư.”

Phòng trong tất cả mọi người đều khẩn trương, phim của Trương đạo diễn, đã đủ để cho bọn họ thành danh, bây giờ còn là tập đoàn Giang Sơn Lương Thần đầu tư, sợ là nữ chính, cuối năm nay sẽ ôm hết các giải thưởng lớn.

Cảnh Hảo Hảo vẫn tự nhiên ngồi tại chỗ, lần này nữ chính phim điện ảnh, cô một chút cũng không quan tâm.

Tổng giám đốc lại đem tầm mắt, dừng ở trên người cô, vẻ mặt ý cười nói: “Cảnh Hảo Hảo, sáng nay mười giờ, công ty an bài xe đưa người đi phim trường thử vai.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 18: Gặp Chiêu Phá Chiêu [3]

Tầm mắt mọi người, trong nháy mắt dừng ở trên người của Cảnh Hảo Hảo.

Ngoại trừ Tiên Nhi là người đại diện cho Cảnh Hảo Hảo ra, trong mắt của những người khác đều tràn ngập nghi hoặc.

Thậm chí còn có người nhẹ giọng thốt ra: “Sao lại là cô chứ?”

Quản lý đối mặt với vấn đề này, cũng không có nói lời nào, chỉ nhìn người đại diện cho Cảnh Hảo Hảo, phân phó nói: “Hiện tại cô an bài chuyên gia trang điểm giỏi cho Hảo Hảo, cũng không thể để cho người vừa đi, đừng để Trương đạo diễn thấy phản cảm.”

Nói xong, quản lý lập tức rời đi.

Toàn bộ văn phòng ồn ào lên.

“Sao lại là Cảnh Hảo Hảo vậy? Cô ta bình thường chỉ đóng một vài vai phụ, cũng không nổi tiếng, như thế nào cũng không tới lượt cô ta nha!”

“Nghe nói bạn trai của cô ta là người thành lập công ty, có chút tiền, nhưng có vẻ cũng không có bản lĩnh cao như vậy, dù dỗ cả Lương tổng chứ?”

“Cô nói xem, có phải Cảnh Hảo Hảo và Lương tổng có cái gì hay không.....”

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở chỗ ngồi, nghe những người khác thấp giọng nghị luận, cúi mắt.

Cô không thèm để ý những ánh mắt của những người này, thứ cô để ý là người đầu từ phía sau của bộ phim -- Lương Thần!

Cảnh Hảo Hảo xác thực đã lăn lộn trong vòng giải trí không ít, sáu năm, còn không có gì lớn, một năm qua cũng đóng không ít phim, danh tiếng cho tới bây giờ cũng chỉ là tay gà mờ.

Cô lăn lộn trong vòng giải trí, vốn là vì ước mơ cả đời, chưa từng cầu mong sẽ nổi tiếng, cho nên trước khi cô làm một chuyện gì đó, đều cân nhắc nên chọn cách như thế nào để không đắc tội đến người khác bảo vệ tốt chính mình.

Đây là sự khác nhau lớn nhất giữa cô và những người nổi tiếng khác.

Đồng thời, cũng là mấy năm nay cô ở vòng giải trí, bởi vì lý do cô chưa bao giờ nổi tiếng.

Cô biết bốn phận của mình, biết đúng mực, hiểu được mình muốn cái gì, và cái gì mình không thể muốn được, cũng sẽ tính toán mình chọn cái đó thì phải đánh đổi cái gì.

Giống như là hiện tại, nếu cô lựa chọn vòng giải trí, sẽ không nói là không muốn nổi tiếng, phim của Trương đạo diễn, thật là một cơ hội tốt, chỉ cần cô biết nắm chặt lấy nó, từ nay về sau ở trong vòng giải trí, không đơn giản là phí di chuyển, giá trị con người, ngay cả địa vị cũng sẽ cao hơn rất nhiều.

Nhưng là, cô càng hiểu được, như vậy nhìn giống như là trời ban cho cơ hội, nhưng sau lưng rất cuộc ẩn dấu bao nhiêu cạm bẫy.

Cô không nghĩ là hai ngày trước sau khi Lương Thần bị mình cắn, sẽ bỏ qua chính mình, cô cũng hiểu được, đối với đàn ông mà nói, càng không chiếm được, thì càng muốn.

Nếu là cô thật sự nhận bộ phim này, cô nghĩ, cô khẳng định sẽ dây dưa không rõ với Lương Thần.

Tối thiểu anh thân là người đầu tư, gặp phải cô thân là nữ chính, không thể thiếu việc sẽ đi tuyên truyền phim cùng nhau, cùng nhau tham gia lễ khai mạc, cùng nhau tham gia ngày chiếu bộ phim..... Nhiều tình hình xuất hiện dây dưa không rõ như vậy, cô sẽ không ngây thơ mà nghĩ rằng, mình sẽ giống như hai ngày trước, sử dụng kế nhỏ, thì có thể chạt thoát khỏi tay của anh.

Cảnh Hảo Hảo im lặng ngồi ở trước gương trang điểm, tùy ý để chuyên gia trang điểm cho mình, trong lòng yên lặng tính toán.

Tiên Nhi lại thật ra rất kích động đứng ở bên cạnh cô, không ngừng nói: “Chị Hảo Hảo, chị sẽ nổi tiếng, em theo chị sáu năm, rốt cục đợi được cơ hội này, em chỉ biết, chị khẳng định sẽ không bị chìm mà!”

Cảnh Hảo Hảo mấp má môi, không có nói tiếp.

Chín giờ năm mươi phút, cô đúng giờ đi theo Tiên Nhi xuống lầu.

Giống như lời của quản lý, xe chuyên dụng của công ty giải trí TS, đã chờ ở cửa.

Cảnh Hảo Hảo đứng ở trước cửa công ty giải trí TS, nhìn mấy bậc thang trước mặt, mím môi, sau đó bước chân, đi tới.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 19: Gặp Chiêu Phá Chiêu [4]

Cô mang một đôi giày cao gót cao mười lăm, giẫm lên thảm đỏ trên bậc thang, từng bước một đi xuống, chỉ là khi đi đến bậc thang cuối cùng, đột nhiên chân của cô run nhẹ một chút, sau đó cả người không hề có dấu hiệu liền ngã xuống ngay bên cạnh.

“Chị Hảo Hảo!”

Cảnh Hảo Hảo té xuống không hề dấu hiệu báo trước nào, Tiên nhi đi theo phía sau cô thét chói tai một tiếng, vội vàng cúi người ngồi xổm xuống: “Chị Hảo Hảo, chị làm sao vậy?”

Sắc mặt của Cảnh Hảo Hảo tái nhợt, răng của cô cắn chặt, một chữ cũng không nói, chỉ lấy tay ôm lấy cổ chân của mình.

Lái xe và bảo vệ chạy lại đây.

“Chị Hảo Hảo, rốt cuộc chị bị đau ở đâu? Té bị thương sao?” Tiên Nhi sốt ruột hoang mang lo sợ.

Cảnh Hảo Hảo miễn cưỡng nâng tay lên, chỉ chỉ cổ chân của mình, thanh âm có chút run rẩy nói: “Chân của chị..... Cổ chân hình như bị trật.”

“Hả.....” Tiên nhi hô nhỏ một câu, vội vàng nhìn về phía cổ chân của Cảnh Hảo Hảo, phát hiện nơi đó quả nhiên đã sưng đỏ lên, cô lập tức phân

phó lái xe ở bên cạnh nói:“Còn thất thần làm gì, chạy nhanh đưa chị Hảo Hảo đi bệnh viện.”

.....

Bệnh viện, cho tới bây giờ đều là kín người hết chỗ.

Tiên Nhi để bác sĩ chẩn đoán Cảnh Hảo Hảo, người phía trước cũng không nhiều, lúc đến phiên Cảnh Hảo Hảo đi vào, Cảnh Hảo Hảo mới đột nhiên mở miệng nói với Tiên nhi:“Em đi gọi điện thoại cho quản lý đi, để cho anh ấy báo với Trương đạo diễn, có thể sẽ phải chậm trễ một chút.”

“Đã biết, chị Hảo Hảo.” Tiên nhi cầm lấy di động, đi về phía chỗ tương đối im lặng trên hành lang của bệnh viện.

Cảnh Hảo Hảo đứng lên, đi vào cho bác sĩ khám, cô cũng không có chờ bác sĩ xem cổ chân, liền trực tiếp từ trong túi lấy một xấp tiền mặt ra, nói với bác sĩ ở trước mặt:“Khi bạn tôi trở về, tôi hy vọng ông nói cổ chân của ta bị thương đến gân cốt, cần phải nghỉ ngơi một tháng.”

.....

“Chị Hảo Hảo, thật là tiếc, thật vất vả Trương Đạo mới chọn ngài làm nữ chính, kết quả lại xuất hiện việc này.” Tiên Nhi một tay đỡ Cảnh Hảo Hảo, một tay cầm giấy chẩn đoán, oán giận từ trong bệnh viện đi ra.

Cảnh Hảo Hảo rũ mắt, cũng không có nói nhiều, chỉ là đợi đến khi một chiếc xe taxi đến cô mới nói:“Em về công ty trước đi, mang giấy chẩn đoán của bác sĩ cho quản lý xem, chị về nhà nghỉ ngơi trước, nhìn thấy quản lý, nhớ rõ nói cho quản lý chuyển lời cho Trương đạo diễn, nói ta thật tiếc, đợi sau này có cơ hội, hy vọng có thể hợp tác.”

Tiên nhi cứ việc trong lòng tiếc nuối, vẫn là có chút quan tâm Cảnh Hảo Hảo:“Chị Hảo Hảo, chân chị bị thương, em đưa chị về.”

“Không có gì lớn, không sao đâu, bác sĩ cũng nói rồi, để cho Hảo Hảo nghỉ ngơi, tận lực đừng để cổ chân dùng nhiều lực, nếu không phải lần này phim của Trương đạo diễn là đánh võ, kỳ thật chị còn có thể quay.”

“Được rồi chị Hảo Hảo, chị về nhà nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Cảnh Hảo Hảo gật gật đầu, liền lên xe taxi, trực tiếp trở về nhà.

Chỉ 20 phút, xe taxi liền đến dưới lầu nhà trọ của Cảnh Hảo Hảo, cô trả tiền xe, đẩy cửa xe taxi ra, bước chân, hướng về phía tiểu khu đi đến.

Cổ chân của cô, thoát nhìn, dáng vẻ hoàn toàn không giống như là bị thương.

Cô là trời sinh diễn viên, cái giỏi nhất chính là diễn kịch, tất cả lúc này, chỉ là màn do cô bày ra.

Giả bộ té bị thương chân, kỳ thật chỉ là nắm được độ mạnh yếu, xoay chân mạnh một cái, căn bản không phải bị thương đến xương cốt.

Cô trời sinh làn da mềm mại, chỉ chịu chút tổn thương, sẽ sưng đỏ lên, cho nên vừa này cô vô cùng sưng đỏ, chẳng qua là do thể chất trời sinh.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 20: Gặp Chiêu Tiếp Chiêu (5)

Lúc nhỏ, cô rất ghét việc mình biết Phu Chất, không nghĩ qua có một ngày, Phu Chất lại giúp cô một lần.

Cổ chân bị thương, tiếc nước là đã lỡ hẹn với Trương đạo diễn.

Vừa đắc tội với Trương đạo diễn, lại ở bên ngoài gặp chuyện, tất cả đều do cô trời sinh mạng không tốt, đây là thời cơ tốt, lại xuất hiện đều ngoài ý muốn.

Không có ai trách cô, nhiều nhất chỉ thốt thức một câu, người phụ nữ Cảnh Hảo Hảo này, trời sinh vô duyên làm người nổi tiếng.

Không có duyên thì không có duyên đi...Cô đã không muốn tại tình huống không phòng bị, bị người khác cướp mất trong sạch, vấp ngã một lần, cô không muốn có lần thứ hai.

Người đàn ông Lương Thần kia, là người không có thân phận cũng có địa vị, nhất định sẽ không quan tâm một người phụ nữ như cô, chỉ là hiện tại anh mới mê, chỉ cần cô ngoan ngoãn trong một tháng này, không tham gia hoạt động giải trí của công ty TS, cô nghĩ, anh sẽ quên cô!

Nghĩ đến đây, Cảnh Hảo Hảo vì mình một mình đỡ chiêu tiếp chiêu, môi dướng lên một chút.

...

Hai ngày nay, Lương Thần bị Cảnh Hảo Hảo cắn trúng đầu lưỡi, ăn toàn là cháo.

Vất vả hôm nay đến buổi chiều của ngày thứ ba đầu lưỡi đã bớt đau nhiều, công ty vừa mới có bữa tiệc, liền tham gia.

Trong bữa tiệc không thể thiếu rượu, Lương Thần chọn là loại rượu nhẹ, lúc uống vào, trên đầu lưỡi vẫn truyền đến một trận đau đớn, anh nhận không được động động lưỡi, hút một ngụm khí lạnh.

Vả lại hai ngày nay toàn ăn cháo, bụng trống trơn, nhất thời không có khẩu vị.

Lúc tiệc đến một nửa, Lương Thần nhận được điện thoại của Tòng Dung, nói đêm nay nay ở "Golden Age" mời khách uống rượu, hỏi anh có tới không, anh nói không đi.

Gác điện thoại của Tòng Dung, Lương Thần tìm lấy một cốc, rời khỏi bữa tiệc, ngồi trên xe, lấy một điều thuốc ngậm vào môi, ngẩng đầu nhìn bầu trời sao xinh đẹp của thành phố Giang Sơn, không biết như thế nào, lại đột nhiên nhớ tới gương mặt sạch sẽ không nhiễm tạp chất của Cảnh Hảo Hảo.

Hai ngày nay, anh cho người điều tra Cảnh Hảo Hảo, biết Cảnh Hảo Hảo sinh ra ở một thị trấn nhỏ dưới thành phố Giang Sơn, cha mẹ đều mất, lúc mười bốn tuổi tới thành phố Giang Sơn, ở công trí giải trí TS ngây người sáu năm, kiếm tiền cũng không nhiều, nhưng đa số công việc đều là Trầm Lương Niên mở công tuyển dụng. Lúc điều tra Cảnh Hảo Hảo, anh cũng thuận đường điều tra một chút về Trầm Lương Niên, phát hiện Cảnh Hảo Hảo luôn toàn tâm toàn ý yêu và nhớ người bạn trai này, thế nhưng anh ta lại cùng một nữ minh tinh cùng công ty giải trí TS Kiều Ôn Noãn chơi bời hai năm.

Thật ra bên người Lương Thần cũng có không ít phụ nữ, nhưng không biết tại sao, lúc anh biết được tin tức này, toàn bộ tâm trạng giống như bị một tảng đá đè ép, nặng trĩu khó chịu.

Lương Thần phiền chán lắc đầu, dập tắt điều thuốc, sau đó lái xe, dọc theo ngã tư đường không có mục đích mà lái xe đi, kết quả không biết lúc nào mà chạy đến dưới lầu tiểu khu của Cảnh Hảo Hảo.

Đợi cho đến lúc Lương Thần tỉnh táo lại, nhin không được mở miệng mắng một câu.

Thực sự gặp quỷ, anh thế nào vừa biết địa điểm nhà cô, lại chạy xe đến nơi này?

Lương Thần chuyển tay lái, một bên chuẩn bị rời đi, kết quả nhìn qua kính chiếu hậu, thấy được người quen thuộc....

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 21: Cường Bức (1)

Có loại người, trời sinh đã có một loại thú vị như vậy, không cần cố ý chải chuốt, nhưng vô cùng đơn giản, quần áo chỉnh tề, quý cũ, lại có thể tản ra một hơi thể thao tao nhã làm cho người khác không thể bỏ qua.

Giống như Cảnh Hảo Hảo lúc này.

Cảnh Hảo Hảo đứng dưới ánh đèn đường cửa đông của tiểu khu, mặc một chiếc váy màu vàng nhạt, tao nhã hào phóng, đang cuối đầu nhìn xuống chân, lộ ra cái cổ thon dài trắng mềm.

Máu sắc đèn đường mờ nhạt, chiếu vào mặt của cô, nó không làm cho mặt cô trắng như tuyết, mà lúc này phiếm hồng có chút ấm áp vui vẻ, làm cho cả người, nhìn xinh đẹp hơn nhiều.

Vốn muốn lái xe rời đi, thần xui quỷ khiến liền chậm rãi dừng xe ở ven đường, tắt máy, nhìn qua cửa kính chiếu hậu, nhìn chăm chăm thưởng thức ảnh ngược xinh đẹp kia, một bên lấy một điều thuốc.

Lương Thần cầm điều thuốc, lại thấy một chiếc xe quen thuộc từ đằng xa chậm rãi dừng lại, sau đó dừng bên cạnh Cảnh Hảo Hảo.

Bộ dạng Cảnh Hảo Hảo vẫn im lặng, lúc cửa xe mở ra, lập tức nở nụ cười xinh đẹp sáng lạng, cô bước nhẹ bước chân, đi lên trước, sau đó người bước xuống của xe là Trầm Lương Niên.

Cách có chút xa, Lương Thần không nghe rõ hai người đang nói chuyện những gì với nhau, nhưng Lương Thần có thể nhìn thấy, đó là một đôi tình nhân, đứng bên đường cũng không sốt ruột lên xe, ngược lại đứng một góc khuất hôn nhau một thời gian, sau đó Trầm Lương Niên nắm tay Cảnh Hảo Hảo dắt về ghế lái phụ.

Trầm Lương Niên thay Cảnh Hảo Hảo mở cửa, lúc Cảnh Hảo Hảo chuẩn bị lên xe, còn nghiêng đầu không biết nói gì với Trầm Lương Niên mà nở nụ cười sáng lạng, thậm chí còn kiễ mũi chân hôn lướt lên gò má của Trầm Lương Niên, mới khom người vào trong xe Trầm Lương Niên.

Trầm Lương Niên tiếp tục thay Cảnh Hảo Hảo đóng cửa xe, mới vòng qua xe, lên xe, anh ta cũng không sốt ruột khởi động xe, ngược lại nghiêng người giúp Cảnh Hảo Hảo buộc dây an toàn, rồi mới chậm rãi lái xe, đi ra tiểu khu.

Lương Thần nhìn chăm chăm vào kính chiếu hậu, chiếc xe của Trầm Lương Niên sớm đã mất hút, cả người anh vẫn duy trì tư thế này.

Mãi cho tiếng điện thoại vang lên, Lương Thần mới hoàn hồn, nhìn thoáng qua điều thuốc, giống như phiền mà nhú nhú mảy, ấn hủy vào gạt tàn trong xe, liền cầm di động, nhìn đến báo là điện thoại của Trương Đạo diễn, liền nghe, hỏi một câu: "Chuyện tôi giao, đã làm xong?"

Chỉ cần Cảnh Hảo Hảo gặp Trương đạo diễn, coi như anh có thể lôi kéo Cảnh Hảo Hảo ở cùng một chỗ, thường xuyên gặp mặt, anh cũng không tin, cô có thể thoát được?

Ở đầu bên kia Trương đạo diễn dừng một lát, mới ấp úng cẩn thận nói: "Lương tổng, vốn dĩ tôi sắp xếp Cảnh tiểu thư sáng sớm hôm nay thử vai diễn, kết quả người phụ trách của công ty giải trí TS gọi điện tới nói, lúc Cảnh tiểu thư đến, không cẩn thận té xuống bậc thang, bị thương ở chân,

đưa đến bệnh viện bác sĩ nói, tốt nhất một tháng không cần dùng lực ở cổ chân, mấy ngày nay sẽ chụp ảnh phim, cho nên...

Lương Thần càng nghe, mi tâm càng nhăn lại, đến cuối cùng, anh cái gì cũng không nói, trực tiếp cắt đứt điện thoại.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 22: Cường Bức (2)

Lương Thần càng nghe, mi tâm càng nhăn, đến cuối cùng, rõ ràng anh chưa chưa nói gì liền trực tiếp tắt điện thoại.

Anh đối với cô gái kia càng ngày càng không an tâm.

Lương Thần đầu tư, Trương Đạo sản xuất, đội ngũ diễn viên người nào cũng là ngôi sao nổi tiếng, ai cũng muốn dành cơ hội này về phía mình.

Thế nhưng Cảnh Hảo Hảo lại làm ngược lại, chân bị bong gân.....

Bong gân?

Thật đúng là một cái cớ hoàn hảo..... Nếu không phải lúc này anh thấy cô đi về phía Trần Lương Niên, anh chắc cũng tin tưởng lời nói của đạo diễn, tất cả đều là ngoài ý muốn.

Lương Thần không ngốc, ở thương trường có thể làm người, không giám nói hỏa nhãn kim tinh nhưng cũng có thể nhìn thấy mẹo nhỏ như vậy.

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo tính toán như thế nào, anh chỉ cần liếc mắt qua liền hiểu, bất quá chỉ là anh không nghĩ cùng Lương Thần tiến quan hệ thêm một bước.

Khó trách tuy diện mạo xuất chúng, kỹ thuật diễn xuất tốt, trà trộn ở vòng giải trí lâu như vậy, không có biến động gì.

Trong lòng cô, sợ là không hề nghĩ đến làm một ngôi sao nổi tiếng, tai to mặt lớn, vang danh khắp nơi.

Nữ nhân như vậy..... Mới là thông minh nhất, hiểu được cái gì mình yếu, có thể nuốt đi xuống, cái gì phải đổi mặt thì đổi mặt.

Chẳng qua, nếu là người bên ngoài, khả năng chắc chắn sẽ bị cô lừa..... nhưng anh là Lương Thần, thứ anh muốn, không gì là không dành được.

Anh nhớ lúc này Tòng Dung có gọi điện cho anh, nói tối nay Trầm Lương Niên sẽ đến “Kim sắc niên hoa”, chắc bây giờ Trầm Lương Niên đã mang Cảnh Hảo Hảo đến đó rồi....

Lương Thần nghĩ đến đây, dưới chân liền hung hăng một cái dùng sức, lái xe với tốc độ tối đa xe cộ lập tức tránh sang hai bên.

Đáy mắt anh, như có mưa rền gió dữ, nhanh chóng lái xe đến “Kim sắc niên hoa”.....

Trầm Lương Niên gọi điện thoại cho Cảnh Hảo Hảo, nói đêm nay mang theo cô đến “Kim sắc niên hoa” Cùng bạn bè gặp mặt nhau, Cảnh Hảo Hảo không muốn đi.

Cô sợ mình làm mất mặt Lương.

Sáng nay cô vừa xin nghỉ, lấy lí do là chân bị thương, chắc là anh ta đã biết, nếu tối nay mình gặp anh ta, không phải nói rõ cho anh ta biết mình lừa anh ta sao?

Cảnh Hảo Hảo biết rõ, đắc tội Lương Thần, kết cục có bao nhiêu thảm.

Nhưng Trầm Lương Niên cứ liên tục gọi điện thoại khuyên can mãi, cô bất đắc dĩ hỏi: “Đêm nay có nhưng ai? Có ai em đã từng gặp chưa?”

Trầm Lương Niên vừa nghe lời này, đã biết Cảnh Hảo Hảo đồng ý: “Có Tòng Dung em đã từng gặp qua, còn mấy người khác đều chưa gặp.”

Cảnh Hảo Hảo nghe Lương Thần nói thế, thế này mới an tâm nói: “Vậ được rồi.”

“Anh đến đón em.”

.....

Trầm Lương Niên một bên lái xe đến “Kim sắc niên hoa”, một bên nhìn Cảnh Hảo Hảo qua cửa kính, khẽ mỉm cười,

Cảnh Hảo Hảo thấy Trầm Lương Niên cười, liền mỉm cười theo, hỏi: “Cười cái gì vậy?”

Trầm Lương Niên không nói gì, với tay ra phía sau, đặt trên Cảnh Hảo Hảo đầu, xoa nhẹ, sau đó nói: “Hảo Hảo, còn bốn ngày nữa là đến sinh nhật của em.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 23: Cường Bức (3)

Những lời ám chỉ cái gì, Cảnh Hảo Hảo tự nhiên hiểu được.

Những lời này mang ý nghĩa, sau đêm đó, Cảnh Hảo Hảo sẽ trở thành nữ nhân của Trần Lương Niên.

Không đợi Cảnh Hảo Hảo nói chuyện, Trần Lương Niên quay đầu, hướng về phía Cảnh Hảo Hảo nói: “Hảo Hảo, em không biết đâu, anh phải chờ đợi từng ngày một, chờ đến ngày được ôm mỹ nhân về.”

Mỗi khi hai người ở riêng, Cảnh Hảo Hảo vẫn luôn bị anh ám chỉ như vậy, làm cho có chút bất an, nàng đỏ mặt nâng tay, đánh Trần Lương Niên, nói: “Lương Niên, anh nói bậy bà gì đó!”

Trần Lương Niên thuận thế cầm lấy tay Cảnh Hảo Hảo, nắm chặt, tay cô mềm mại như không có xương, làm cho cả người Trần Lương Niên đều mê loạn: “Anh không nói bậy, Hảo Hảo, lúc trước em còn nhỏ, anh không đành lòng chạm vào em, kỳ thật trong hai năm qua, anh đã phải nhịn vô cùng khổ sở, nếu không phải tôn trọng em, anh sớm đã đem em ăn sạch rồi.”

Cảnh Hảo Hảo mặt càng đỏ hơn, cô giả bộ giận dữ quay đầu, che dấu khuôn mặt đỏ ửng của mình.

Trần Lương Niên nhìn qua gương, có thể nhìn thấy cổ quai hàm của Cảnh Hảo Hảo, đáng yêu như em bé, cả người nhịn không được cúi đầu,

cắn ngón tay Cảnh Hảo Hảo, nhẹ giọng nói: “Hảo Hảo, chờ em sinh nhật sinh nhật, đến nhà anh ở, được không?”

Cảnh Hảo Hảo biết, Trần Lương Niên lời này, là muốn làm cho chính mình cùng hắn ở chung, kỳ thật theo cô đã hiểu tình yêu nam nữ bắt đầu, cô đã nhận định Trần Lương Niên, cả đời này của cô, cũng sẽ chỉ cùng Trần Lương Niên xảy ra quan hệ, Lương Niên đã chờ cô lâu như vậy, nay cô từ chối, có vẻ có chút không đúng lắm, cho nên Cảnh Hảo Hảo liền có chút ngượng ngùng nhẹ nhàng gật đầu.

Trần Lương Niên nhìn thấy bộ dạng này của cô, đáy lòng như ăn mật.

Mấy năm nay, anh trà trộn thương giới, chém giết mãi, mưa dầm thấm lâu, bị lây dính rất nhiều thói quen xấu, ví dụ như Kiều Ôn Noãn.... Nhưng, cho dù có nhiều thói hư, anh vẫn luôn bảo tồn một thói quen, đó chính là thật lòng yêu Cảnh Hảo Hảo.

Trần Lương Niên nhìn Cảnh Hảo Hảo đỏ mặt, lấy từ trong túi áo mình ra một cái hộp gấm, mở ra, đưa tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo, nói: “Hảo Hảo, nha đầu ngốc, anh sẽ cho em một danh phận đảng hoàng, chờ thêm hai ngày nữa, chúng ta đến cục dân chính đăng kí kết hôn.”

Cảnh Hảo Hảo nhìn chiếc nhẫn kim cương lờ lờ sáng trong lòng bàn tay Trần Lương Niên, đáy lòng sinh một chút hạnh phúc, theo sau, liền lại hiện lên một tầng lo lắng..... Cô còn chưa nói cho Lương Niên biết, chuyện đêm đó cô cùng Lương Thần ở cùng nhau tại khách sạn Tứ Quý.

Hơn nữa Lương Thần, hay là hắn bằng hữu, không biết, hắn có thể hay không nhận

Trần Lương Niên không biết đáy lòng Cảnh Hảo Hảo rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, chính là nghĩ đến nàng bị chính mình bất ngờ cầu hôn làm cho choáng váng, liền cười, một tay đem nhẫn cầm xuống dưới, đeo vào ngón tay Cảnh Hảo Hảo.

Cánh Hảo Hảo hoàn hồn, theo bản năng muốn rút tay ra: “Em vài ngày nữa mới sinh nhật, đến lúc đó bàn về chuyện này sau cũng được”.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 24: Cường Bức [4]

“Bé ngốc, sớm vài ngày hay trễ vài ngày có gì khác biệt, vả lại việc này cũng không xấu, sau này có thể đổi kết hôn nhẫn, nhẫn cầu hôn em hiện tại không mang, qua lần này không cơ hội đeo, huống chi bọn họ cũng đều biết qua vài ngày em sẽ gả cho anh, cho nên hiện tại đeo chiếc nhẫn kia, để cho bọn họ hâm mộ chúng ta!” Nói xong Trầm Lương Niên còn giơ lên tay mình, mang trên tay anh ta chiếc nhẫn kiểu nam, đèn đường chiếu xuống, phát ánh sáng lóng lánh.

Sau đó, Trầm Lương Niên liền cười hì hì đánh tay lái một vòng, xe liền đi vào bãi đỗ xe ngầm của “Golden Age”.

Mấy năm nay Trầm Lương Niên nói chuyện làm ăn đều đến “Golden Age”, phục vụ nơi này đều nhận ra hắn, khi nhìn thấy hắn đến, lập tức tiến lên nghênh tiếp, đưa hắn trực tiếp đến phòng bao đã chuẩn bị trước.

“Golden Age” hiệu quả cách âm rất tốt, dọc theo hành lang, Cảnh Hào Hào vẫn là có thể nghe thấy, từ phòng bao xa hoa, truyền đến tiếng cười tiếng hát.

Người phục vụ dẫn Trầm Lương Niên và Cảnh Hào Hào đi đến một phòng bao tên là “Túy lâu”, liền khom người cúi chào rồi rời đi.

Trầm Lương Niên nâng tay, đẩy cửa ra.

Bên trong người ngồi không ít, có nam có nữ, trên bàn, bày các bình rượu tây, còn có một ít mâm đựng trái cây.

Cửa bị đẩy ra, thanh âm nói chuyện bên trong liền im.

“Trầm tổng, anh đã tới” Tòng Dung ôm cô gái trẻ mặc một bộ váy mát mẻ, nhìn người đi theo bên cạnh Trầm Lương Niên Cảnh Hảo Hảo, tuy rằng chỉ gặp qua một lần, Tòng Dung nói: “Hảo Hảo, cô cũng đến.”

Cảnh Hảo Hảo hướng về phía Tòng Dung cười cười, nhưng mà cô cười được một nửa, liếc mắt nhìn, liền nhìn đến người đàn ông ngồi bên cạnh Tòng Dung, cô nghiêng đầu, tầm mắt cùng người đàn ông đối diện nhau, tươi cười bên môi cô liền cứng lại.

Trong phòng bao ngồi 4 người đàn ông, ba người bên người đều có cô gái xinh đẹp, duy độc Lương Thần, ngồi một mình lẻ loi bên cạnh Tòng Dung.

Nhưng cũng không dấu được khí chất trời sinh của anh, khí chất cường đại vương giả.

Anh lười biếng ngồi dựa vào sofa, trên mặt nhìn không ra nửa điểm biểu tình, một đôi mắt thâm trầm tối đen, nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo cùng anh tầm mắt giao nhau, chính là nhìn nhau một giây, liền vội vàng di chuyển.

Nhưng là, vừa liếc mắt một cái, ngón tay Cảnh Hảo Hảo liền lạnh băng, cô chính là cảm hai chân mình vô lực, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống đất.

Anh như thế nào lại ở chỗ này?

Không phải anh nói hôm nay không đến sao?

Cô ban ngày vừa nói cổ chân mình bị thương, hiện tại lại mang giày cao gót 10 cm đứng ở chỗ này.

Người sáng suốt vừa thấy chỉ biết cô đang nói dối, huống chi hiện tại cô đứng trước mặt Lương Thần.

Cảnh Hảo Hảo cảm thấy sau lưng đổ mồ hôi lạnh, đứng cứng ngắc ở cửa, động cũng không dám động một chút.

“Hảo Hảo, đi thôi.” Trần Lương Niên quay đầu, nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo đứng bất động, cười vươn tay, dắt tay nàng: “Phát ngốc đứng đó làm gì?”

Cảnh Hảo Hảo hoàn hồn, hướng về phía Trần Lương Niên miễn cưỡng cười, liền cúi đầu, để tùy ý Trần Lương Niên lôi kéo đi tới sofa, ngồi xuống.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 25: Cường Bức [5]

☆

“Lương tổng, hôm nay không phải nói không đến đây sao? như thế nào hiện tại lại tới?” Trầm Lương Niên ngồi vào chỗ của mình, liền rót cho Cảnh Hảo Hảo ly nước trái cây, thời điểm đưa cho Cảnh Hảo Hảo, liền hướng về phía Lương Thần hỏi một câu.

“Không có gì, tiện đường liền tới đây.” Lương Thần tùy ý đáp một câu.

Lương Thần ngồi đối diện Cảnh Hảo Hảo, Cảnh Hảo Hảo cầm ly nước trái cây Trầm Lương Niên đưa, vừa mới thấy được Lương Thần, trên mặt Lương Thần vẫn không có thái độ gì, chính là ánh mắt của anh khinh nhìn cô, nhẹ nhàng nhìn theo gương mặt cô, từ từ hạ xuống, cuối cùng dừng ở cổ chân của cô.

Anh cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm, chính là một ánh mắt như vậy, Cảnh Hảo Hảo liền cảm thấy cổ chân mình truyền đến một hồi đau đớn, cô theo bản năng đem cổ chân dấu sau chân Trầm Lương Niên.

Lương Thần bên kia, liền truyền đến tiếng cười khẽ.

Thực trầm thấp, thực ngăn ngủi.

Một bên uống rượu tán gẫu nhân, làm như không phát giác.

Nhưng Cảnh Hảo Hảo lại cảm thấy, sau lưng mình đổ đầy mồ hôi lạnh.

Mấy người đàn ông tụ tập cùng một chỗ, bàn chuyện làm ăn, nói chuyện hợp tác, phụ nữ ngược lại thành làm nền.

Nhưng mà, từ đầu đến cuối, Lương Thần đều không nói lời nào, nghiêm mặt ngồi một chỗ, không cười cũng không nói lời nào.

Đến cuối cùng, thời điểm mấy người đàn ông trò chuyện, Lương Thần mới đột nhiên nhẹ nhàng mở miệng nói: “Trầm tổng, anh đây là hướng Cảnh tiểu thư cầu hôn sao? nhẫn đều đã đeo.”

Nghe Lương Thần nhắc tới, người trong phòng mới chú ý tới tay Cảnh Hảo Hảo, mang theo một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh.

Trầm Lương Niên cười nói: “Hôn lễ sắp tới, tôi gửi thiệp mời, mọi người nhớ đến.”

“Đó là tất nhiên.” Tòng Dung nhiệt tình trả lời, sau đó nhìn Trầm Lương Niên hỏi: “Lương Niên, hai người như thế nào quen nhau?”

“Chúng tôi sao?” Trầm Lương Niên quay đầu, nhìn liếc mắt một cái Cảnh Hảo Hảo, mới không nhanh không chậm mở miệng nói: “Tôi cùng Hảo Hảo quen biết, Hảo Hảo lúc ấy mới mười tuổi.”

“A, như vậy được coi là thanh mai trúc mã, sẽ không phải lúc ấy anh đem người ta bắt đi chứ? Thực không nhìn ra, Lương Niên có khẩu vị này.”

“Tòng Dung, anh nói bừa cái gì. Tôi và Hảo Hảo thời điểm mở cùng một chỗ, Hảo Hảo đã mười sáu tuổi.”

“Anh đây là nuôi vợ từ nhỏ a! Tôi như thế nào lại không tốt số như anh, gặp được bé gái mười tuổi, có thể trở mã động lòng người như vậy.”

“Cho dù là anh gặp, cũng chưa chắc như Hảo hảo tốt a.”

“Trầm Lương Niên, anh không cần dọa người, người ta Hảo Hảo tốt, mắc mớ gì anh bày ra biểu tình tự hào kiêu ngạo.”

“Cô dâu của tôi, tôi vui!”

.....

Lương Thần ngồi ở đối diện, nghe Trầm Lương Niên cùng Tòng Dung từng câu từng chữ trong lời nói, nhìn tay Cảnh Hảo Hảo, đeo chiếc nhẫn, nhìn không được nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Mười năm, thanh mai trúc mã, cô dâu của tôi tôi vui.....

Nhiều như vậy từ ngữ diễn đạt, như thế nào nghe được đáy lòng anh liên đau?

Trầm Lương Niên tâm tình tốt, uống không ít rượu, lúc tiếp tục uống, Cảnh Hảo Hảo nâng tay, ngăn cản một chút, thấp giọng nói nhỏ nói bên tai: “Anh uống ít thôi.”

Trầm Lương Niên thuận thế hôn lên tóc cô, cùng Tòng Dung cùng ly chỉ uống một nửa.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 26: Cường Bức (6)

Lương Thần nhìn đến nơi này, có chút nhịn không được buông ly rượu xuống.

Thực sự anh không rõ, rốt cuộc Trầm Lương Niên tốt hơn anh ở chỗ nào? Nhiều tiền hơn anh, hay địa vị cao hơn anh? Như thế nào Trầm Lương Niên có thể có được lòng của Cảnh Hảo Hảo, mà anh giới thiệu Trương đạo diễn cho cô, cô lại trốn tránh?

Phải biết rằng, đây chính là lần đầu tiên trong cuộc đời anh đối đãi tốt với một người phụ nữ như vậy, cô không cảm kích thì thôi, còn lừa anh!

Hiện tại cô còn đi theo Trầm Lương Niên, ở trước mặt anh tình nùng mật ý...

Cho tới bây giờ, cũng chưa có người nào dám không để anh vào mắt, trước kia anh đi đến đâu, giống như vầng hào quang tỏa sáng?

Lương Thần càng nghĩ càng cảm thấy chính mình nuốt không trôi cục tức này, anh thật không tin, người phụ nữ Cảnh Hảo Hảo này, là người anh không có được!

Tức thì, Lương Thần nhìn trong túi của mình, lấy điện thoại ra, tìm số di động của Cảnh Hảo Hảo, sau đó viết một tin nhắn, gửi qua...

....

Cảnh Hảo Hảo nhìn cũng không dám nhìn đến chỗ của Lương Thần.

Cô chính là nhìn chăm chăm Trầm Lương Niên, thường thường uống một ngụm nước trái cây.

Đột nhiên, điện thoại trong ví cầm trên tay rung động một chút.

Cảnh Hảo Hảo một tay cầm ly nước trái cây, một tay mở ví, lấy điện thoại di động ra.

Mở khóa mang hình, Cảnh Hảo Hảo liền nhìn thấy một tin nhắn ngắn đập vào mi mắt: [Tôi nghĩ, Trầm Lương Niên vẫn còn chưa biết người phụ nữ của anh ta, đã không còn trong sạch nhỉ?]

Cảnh Hảo Hảo nhìn đến câu này, tay run mạnh một cái, nước trái cây trong tay vảy ra một ít, dừng ở trên cổ tay của Trầm Lương Niên.

Trầm Lương Niên quay đầu: "Làm sao vậy? Hảo Hảo?"

Cảnh Hảo Hảo sợ tới mức vội vàng tắt màn hình, một bên, nói dối với Trầm Lương Niên: "Vừa rồi em không khỏe, không được cẩn thận."

Nói xong, Cảnh Hảo Hảo vươn tay đến bàn cầm thạch, rút khăn giấy, lau cổ tay cho Trầm Lương Niên.

Cảnh Hảo Hảo vừa lau một nửa, liền cảm giác di động rung một chút, cô sợ tới mức ngón tay run mạnh lên.

Trầm Lương Niên cảm thấy Cảnh Hảo Hảo có chút kì quái, liền vươn tay, nắm lấy tay đang cầm cổ tay của mình, phát hiện tay cô lạnh lẽo, nhin không được lên tiếng hỏi: "Hảo Hảo, ngón tay của em sao lại lạnh thế? Có phải thân thể không khỏe hay không?"

Cảnh Hảo Hảo lắc lắc đầu, nói: "Nước trái cây có chút lạnh."

"Vậy đừng uống, anh đổi cho em một ly nước nhiệt độ bình thường." Trầm Lương Niên nói xong, liền đưa cho Cảnh Hảo Hảo một ly nước trái cây không lạnh.

Cảnh Hảo Hảo nhận lấy, nhột nhạt cười với Trầm Lương Niên, ý bảo mình không có việc gì.

Cảnh Hảo Hảo chờ Trầm Lương Niên lần nữa bắt đầu nói chuyện, thế mới chậm rãi vò đầu, lấy điện thoại di động ra, mở khóa màn hình, nhìn đến tin nhắn cùng số di động kia, bây giờ lại gửi một đoạn tin nhắn nữa: [Quên nói với em, xin tự giới thiệu, tôi là Lương Thân.]

Chỉ đơn giản vài từ, Cảnh Hảo Hảo cảm thấy hơi thể cường thể ỳn ụt thối quét về phía mình, theo bản năng cô nhìn thoáng qua chỗ Lương Thân, phát hiện anh đang lười biếng dựa vào ghế sofa, giống như không có việc gì, nhắm mắt lại dưỡng thần.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 27: Cường Bức (7)

Đây là lần thứ hai Cảnh Hảo Hảo cùng Lương Thần giao tiếp, nhưng cô thông minh vẫn nhìn ra được, Lương Thần tuy cùng bọn họ xưng anh gọi em, cùng nhau chơi bời, nhưng vẫn cách bọn họ một khoảng cách, anh địa vị bất phàm. Một đám người tụ tập một chỗ thích nói giỡn, nhưng cũng rất ít người cùng Lương Thần nói giỡn, thái độ đối đãi với anh, vẫn là cẩn thận khách khí. Giống như là hiện tại, cả người Lương Thần trầm mặt ngồi chỗ đó, đối với ai cũng lạnh lẽo, thậm chí đôi khi, người khác nói chuyện với anh, anh đều giải vờ không nghe đến, nhưng mà, cứ như vậy, một phòng người cũng không có phản ứng gì.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đoạn tin nhắn của Lương Thần, ngây người một lát, có chút không nghĩ ra nên đối mắt với đoạn tin nhắn này như thế nào.

Lương Thần ngồi đối diện, thông thả mở mắt, tầm mắt chậm rãi dừng trên khuôn mặt của Cảnh Hảo Hảo.

Tay của Cảnh Hảo Hảo, theo bản năng xiết chặt điện thoại, gắt gao cắn môi.

Nhưng mà, tầm mắt Lương Thần dừng một giây, không tiếng động dời đi, giống như không để cô vào mắt, chính là cố ý cầm lấy di động trên bàn, ngón tay chuyển động, gõ nửa ngày, sau đó Cảnh Hảo Hảo chợt thấy di động mình run, ở trong lòng bàn tay chấn động.

Cảnh Hảo Hảo sợ tới mức suýt nước vớt điện thoại xuống đất, bình phục trong chốc lát, cô mới cuối đầu xuống, động tay xem tin nhắn Lương Thần vừa gửi tới: [Em nói, hiện tại tôi nói cho Trầm Lương Niên, ở khách sạn Tứ Quý, em chủ động đến phòng của tôi thì như thế nào?]

Ngón tay Cảnh Hảo Hảo run lợi hại, cũng chỉ có gửi được cho Lương Thần bốn chữ: [Ngài đừng như vậy...]

Lương Thần giống như không nhìn đến tin nhắn của cô, như trước cố ý cầm di động gõ chữ, một lát sau, lại có một đoạn tin nhắn, lần nữa gửi cho Cảnh Hảo Hảo: [Buổi tối ngày đó, tôi nhớ rõ chúng ta làm đến ba lần, hơn nữa lần sau, em còn phối hợp với tôi cực kỳ hoàn mỹ, tôi không ngại cùng Trầm Lương Niên tỉ mỉ kể chuyện tư vị lần đầu tiên của người phụ nữ anh ta là như thế nào, tôi nghĩ cả đời anh ta cũng chưa nếm được hương vị đó!]

Cảnh Hảo Hảo nhìn đến đoạn tin nhắn này, nháy mắt sắc mặt liền trắng bệch, cô vụng trộm ngước mắt lên, nhìn về phía Lương Thần, người đàn ông hé ra một khuôn mặt lạnh, tư thế trầm ổn bình tĩnh, toàn thân cao thấp lộ ra hơi thể khí phách mười phần, thoát nhìn cả người, một chút cũng không có dấu hiệu nói giỡn, giống như lúc nào cũng có thể đang ở trong phòng toàn người này, nói ra chuyện cô cùng anh ngủ một đêm.

Nếu anh thật sự nói ra, cô cũng không làm gì được, dùng sao chính mình đã không trong sạch, cùng lắm thì cả đời không ở thành phố Giang Sơn nữa, nhưng thật ra làm cô lo nhất là Trầm Lương Niên, bạn gái của anh cũng đàn ông lên giường, đầu đội nón xanh, cả đời anh vẫn sẽ chìm trong vòng lẩn quẩn này? Sợ là bị mọi người chỉ trích?

Cô không thể liên lạc đến Trầm Lương Niên...

Cảnh Hảo Hảo nuốt nuốt nước miếng, cầm lấy di động, bắt đầu gửi tin nhắn qua: [Lương tổng, việc này không có quan hệ với Lương Niên, tất cả

đều là tôi không đúng, ngài cần gì thì cứ hướng vào tôi.]

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 28: Cường Bức [8]

☆,28.

Editor: May

[Lương tổng, việc này không liên quan với Lương Niên, hết thảy là do tôi không đúng, ngài có cái gì cứ nhắm về phía tôi.]

Đều đến lúc này, còn che chở Thẩm Lương Niên?

Lương Thần nhận được tin nhắn, câu môi, khinh thường cười khẽ một tiếng, ngón tay bay động, hồi đáp cho Cảnh Hảo Hảo một tin nhắn:[Tôi mặc kệ em tìm có gì, cho em mười phút, một mình em rời khỏi nơi này cho tôi.]

Sau khi Lương Thần gửi qua, nghĩ đến chính mình liên tục bị Cảnh Hảo Hảo - cô gái nhỏ này đùa giỡn hai lần, liền tiếp tục bổ sung nói:[Tôi cho em biết, người kiếm tiền ở thành phố Giang Sơn, đều phải nhìn sắc mặt Lương Thần tôi, nếu em không muốn để cho Trần Lương Niên chết thảm, liền thu hồi những tâm tư nhỏ kia của em đi!]

Hai người không phải anh nông em mặt ư?

Trước mặt người một phòng, phơi bày hạnh phúc như vậy, thật đúng là đâm đau mắt anh.....

Chính anh cũng không biết chính mình trúng tà gì, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo một bộ dáng cô gái nhỏ ngồi ở bên người Thẩm Lương Niên, anh liền cảm thấy cả người không thoải mái.

Thẩm Lương Niên không phải hận không thể để cho mọi người trên toàn thế giới biết Cảnh Hảo Hảo là cô gái anh ta muốn kết hôn sau vài ngày nữa ư?

Tốt lắm..... Nhưng chỉ cần nơi có Lương Thần anh, anh sẽ không thể để cho hai người bọn họ ngây ngô cùng một chỗ.

Cảnh Hảo Hảo nhìn tin nhắn Lương Thần gửi đến, từ giữa những hàng chữ đều có thể cảm giác được khí phách độc đáo nguy hiểm của người đàn ông kia.

Anh chỉ cho cô mười phút, để cho cô tìm cơ hội rời đi từ bên người Thẩm Lương Niên.

Cảnh Hảo Hảo cúi thấp đầu, nhìn chăm chăm di động phát nổ một lúc lâu, mãi cho đến khi di động của mình lại chấn động, nhìn thấy câu:[còn có năm phút đồng hồ.] kia của Lương Thần.

Cảnh Hảo Hảo mới chột hoàn hồn.

Thẩm Lương Niên tán gẫu với người bên cạnh, nhưng vẫn luôn thường quay đầu nhìn Cảnh Hảo Hảo một chút, khi anh ta cầm một khối bánh ngọt, đưa tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo, Cảnh Hảo Hảo vươn tay, một phen kéo tay Thẩm Lương Niên lại.

“Lương Niên, em hơi mệt mỏi, muốn đi về trước.”

Thẩm Lương Niên nghe nói như thế, nghĩ cũng không có nghĩ liền xoay người cầm lấy áo khoác của mình lên, nói:“Anh đưa em trở về.”

“Không cần, không phải anh đã nói sẽ bồi bọn họ, sau đó cùng đi đánh bài ư?”

“Không sao, hôm nào chơi cũng được.”

“Như vậy rất không tốt, em chỉ là hôm nay dậy sớm, hiện tại có chút buồn ngủ.....” Cảnh Hảo Hảo tiếp tục nói dối:“..... Anh bởi vì em hủy hẹn với những người đó, em cũng sẽ bắn khoản, lại nói anh uống rượu, lái xe cũng không an toàn, em xuống lầu trực tiếp đón xe taxi là được.”

Cô phát hiện, kể từ khi chính mình xuất hiện một chút đánh bậy đánh bạ với Lương Thần, sau đêm đó, cô liền thường xuyên nói dối với Thẩm Lương Niên.

Sao cô có thể như vậy chứ? Một lần lại một lần lừa anh..... Cô yêu anh sâu đậm như vậy.

Thẩm Lương Niên nhìn Cảnh Hảo Hảo cố chấp như vậy, nghĩ nghĩ, nói:“Anh xuống lầu nhìn em lên xe taxi rồi trở về, bằng không anh sẽ lo lắng.”

Lần này Cảnh Hảo Hảo không có cự tuyệt, để Thẩm Lương Niên đưa chính mình xuống lầu, đón một chiếc xe taxi cho mình.

Trước khi lên xe, Thẩm Lương Niên còn theo thói quen hôn lên mặt cô một cái.

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trên xe taxi, nhìn cảnh đêm thành phố Giang Sơn xẹt qua một màn lại một màn trước mặt, không biết như thế nào, liền nhớ tới một chút chuyện cũ.

.....

Cảnh Hảo Hảo vẫn cảm thấy cảm tình giữa mình và Thẩm Lương Niên, có thể dùng loại từ ngữ “Sông cạn đá mòn” “Vĩnh viễn sánh cùng thiên địa” này để hình dung.

Trong lòng cô biết rõ ràng, hai năm nay nghiệm vụ công ty Thẩm Lương Niên càng làm càng lớn, cũng được coi như là một ông chủ lớn, đối mặt với dự hoặc cũng càng ngày càng nhiều, nhưng cô lại chưa bao giờ lo lắng qua.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 29: Cường Bức [9]

☆,29.

Editor: May

Đều không phải là cô có tin tưởng với chính mình, mà là, cô và Thẩm Lương Niên đã trôi qua, người bên ngoài vĩnh viễn sẽ không thể thay thế.

Cảnh Hảo Hảo sinh ra ở một trấn nhỏ dưới thành phố Giang Sơn, năm cha mẹ đều mất kia, cô mới mười tuổi, lúc ấy là trấn trên phát sinh lũ lụt, cuốn đi rồi rất nhiều người, trong đó bao gồm cha mẹ cô và mẹ, còn có em gái của Thẩm Lương Niên.

Trận lũ kia, khiến cho Cảnh Hảo Hảo thành cô nhi, nhưng Thẩm Lương Niên vẫn còn có người cha mở một xưởng giấy nhỏ.

Lúc ấy trên trấn nhỏ lưu hành nâng đỡ cô nhi đến trường, cha Thẩm Lương Niên - được tính là một ông chủ nhỏ, đúng lúc ấy liền trợ giúp học phí của Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên cũng là quen biết vào lúc đó.

Thẩm Lương Niên lớn hơn Cảnh Hảo Hảo năm tuổi, một năm Cảnh Hảo Hảo mười ba tuổi học nửa học kỳ sau sơ nhị, Thẩm Lương Niên đã mười tám tuổi bước vào kỳ thi tốt nghiệp trung học khẩn trương.

Cũng chính vào một năm kia, cha Thấm Lương Niên, đột nhiên nhiễm bệnh nặng, nằm trên giường không dậy nổi.

Vì không chậm trễ việc học của Thấm Lương Niên, nhiệm vụ chăm sóc cha Thấm, toàn bộ đều dừng ở trên người Cảnh Hảo Hảo mười hai tuổi.

Cha Thấm Lương Niên, là qua đời vào ngày trước khi Thấm Lương Niên thi vào trường cao đẳng, Cảnh Hảo Hảo sợ chậm trễ phát huy Thấm Lương Niên thi vào trường cao đẳng, liền không có tiết lộ phong bế tin tức ở trong trường học lúc ấy, chuẩn bị cho Thấm Lương Niên tiến lên thi vào trường cao đẳng.

Đợi cho Thấm Lương Niên thi vào trường cao đẳng xong, về nhà, nhìn thấy là cha ở dưới sự trợ giúp của hàng xóm, đã sắp nhập quan.

Cha Thấm Lương Niên, cho dù lúc ấy có chút tài sản nhỏ, nhưng một cơn bệnh kia, lại xài gần như không còn một đồng tiền để dành ở trong nhà.

Thành tích thi tốt nghiệp trung học công bố, Thấm Lương Niên phát huy bình thường, vững vàng thi vào đại học thành phố Giang Sơn.

Cảnh Hảo Hảo vào sơ tam.

Hai người đều cần một khoản học phí.

Lúc ấy toàn bộ kỳ nghỉ hè, Thấm Lương Niên làm công tích góp từng chút tiền, cũng chỉ miễn cưỡng đủ học phí một người.

Vì để cho hai người đồng thời có thể nhập học, Thấm Lương Niên cộng Cảnh Hảo Hảo đi bệnh viện rút 500cc máu, vượt qua hạn định rút 100cc máu của quốc gia.

Lúc Thấm Lương Niên bảo Cảnh Hảo Hảo đi trường học đóng học phí, bởi vì mất máu quá nhiều, dẫn đến cơn sốc ngắn.

Lúc đó Cảnh Hảo Hảo, mới mười ba tuổi, không hiểu tình yêu nam nữ, chỉ biết, có một anh trai lớn hơn cô năm tuổi, lấy sinh mệnh bản thân, đổi một năm học phí của cô.

Bài vở sơ tam nặng hơn, trường học vì cuộc thi thành tích, bắt không ngừng nộp tiền cho trường mua lượng lớn bài thi.

Một mình Thẩm Lương Niên làm công, cần đủ học phí năm sau của hai người, còn phải suy tính [ăn, mặc ở, đi lại] bình thường của hai người, thật là một chuyện rất khó khăn.

Thật ra, lúc ban đầu Cảnh Hảo Hảo cũng không biết rốt cuộc Thẩm Lương Niên trôi qua có bao nhiêu khó khăn, chính là vào lúc lễ mừng năm mới, Thẩm Lương Niên không có trở về, một mình cô đi nhờ xe, một người một ngựa chạy tới thành phố Giang Sơn, nhìn thấy Thẩm Lương Niên gánh gió lạnh, làm việc ở trên công trường, Cảnh Hảo Hảo mới biết được, rốt cuộc [ăn, mặc ở, đi lại] bình thường của mình là có như thế nào.

Cô không gặp mặt Thẩm Lương Niên, trở về trấn nhỏ trong ngày đó, lúc mùa xuân năm sau khai giảng, Cảnh Hảo Hảo nghỉ học, góp tiền Thẩm Lương Niên gửi đúng giờ mỗi tháng cho cô lại, sau đó vào một năm mùa hè, cô cầm đủ hai ngàn tám trăm đồng tiền, vụng trộm chạy tới thành phố Giang Sơn.

Cô mười bốn tuổi, không có bằng cấp, còn chỉ là một đứa nhỏ, không có nơi nào dám nhận cô làm việc, cũng may tướng mạo cô xinh đẹp, cứ đánh bậy đánh bạ như vậy, vào công ty giải trí TS, bắt đầu một năm cuộc sống diễn vai phụ.

Sau khi cô ký hợp đồng với công ty giải trí TS, Thẩm Lương Niên mới biết được cô đã bỏ học sắp nửa năm, còn tự tiện ký hợp đồng bán mình.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 30: Cường Bức [10]

☆,30.

Editor: May

Ngay lúc đó Thẩm Lương Niên, thật là rất lo lắng, anh vẫn luôn không nói lời thô thực, ước chừng mắng cô hai tiếng, thậm chí sau đó, có suốt hai tháng, đều không để ý đến cô.

Thật ra, từ sau khi Cảnh Hảo Hảo bán thân cho công ty giải trí TS, gánh nặng của Thẩm Lương Niên, thật sự ít đi rất nhiều.

Vào anh học đại học năm ba, sự nghiệp diễn xuất của Cảnh Hảo Hảo hơi có chút khởi sắc, phí quay phim cao hơn rất nhiều, thỉnh thoảng để dành được một khoản tiền, mua cho anh một vài thứ chuẩn bị cho sinh viên, ví dụ như laptop, ví dụ như điện thoại Iphone thịnh hành lúc ấy.

Lúc đó Thẩm Lương Niên, dù thế nào cũng không muốn xài tiền của Cảnh Hảo Hảo, nhưng mà, Cảnh Hảo Hảo lại nói cho Thẩm Lương Niên biết:“Sự nghiệp diễn xuất này, cô không thể đi cả đời, cô chỉ hy vọng, Thẩm Lương Niên có thể phấn đấu thật tốt, tương lai có thể để hai người bọn họ đều trôi qua ngày tốt nhất.”

Cũng chính từ những lời này của Cảnh Hảo Hảo, chính thức kéo ra cuộc sống yêu nhau của Thẩm Lương Niên và Cảnh Hảo Hảo.

Thẩm Lương Niên thích cô gái Cảnh Hảo Hảo này, nhưng mà, đàn ông đều sĩ diện, không muốn xài một đồng của phụ nữ, cho nên Thẩm Lương Niên âm thầm thề nhất định phải để cho Cảnh Hảo Hảo trôi qua ngày tốt nhất.

Cũng bởi vì như thế, Thẩm Lương Niên vào nửa năm sau của đại học năm ba, một người một ngựa đăng kí một công ty, vừa chú ý học tập, vừa bận rộn sự nghiệp.

Cho dù Thẩm Lương Niên anh không muốn xài một phân tiền của Cảnh Hảo Hảo, nhưng một công ty, nếu muốn đứng vững, không thể thiếu tài chính được.

Ngay lúc đó Thẩm Lương Niên, không có công việc, không quen biết ai ở thành phố Giang Sơn, chỉ là một sinh viên nghèo, muốn vay tiền, đã khó lại càng khó, cuối cùng vẫn là Cảnh Hảo Hảo, đem ra toàn bộ tiền để dành diễn xuất trong những năm đó.

Sau đó nữa, Cảnh Hảo Hảo tiếp tục đầu tư vài bên trong không ít tiền.

Cũng may, hôm nay sau ba năm, công ty Thẩm Lương Niên dần dần đi lên.

.....

Hôm nay Cảnh Hảo Hảo, lại nhớ lại từng chút những chuyện đã qua kia, liền có một loại cảm giác khổ tận cam lai.

Đổi lại trước đây, cô sẽ cảm thấy, rốt cục chính mình tan mây thấy được trăng sáng, còn có thể tỉnh thức một chút cảm giác khổ tận cam lai này, nhưng hiện tại, cảm giác khổ tận cam lai tốt đẹp như vậy, còn chưa nếm được bao lâu, liền nhảy ra một cái Trình Giảo Kim -- Lương Thần!

Cô mơ hồ cảm giác được, chính mình giống như là thật sự trêu chọc phải Lương Thần.

Mà Lương Thần, cũng giống như không muốn buông tha cô!

Sự nghiệp của Thẩm Lương Niên ở thành phố Giang Sơn, mới huy hoàng không lâu, nếu cô không để ý chọc giận Lương Thần, cô nghĩ..... tâm huyết mấy năm nay của Thẩm Lương Niên, thật sự sẽ kết thúc như vậy.....

Cảnh Hảo Hảo nhìn ngoài cửa sổ xe, ánh mắt trở nên có chút phiền muộn.

Mãi cho đến cuối cùng đứng ở cửa tiểu khu của Cảnh Hảo Hảo, cô mới dần dần kéo tinh thần về.

Thanh toán tiền xe, Cảnh Hảo Hảo đẩy cửa xe ra xuống xe, đi vào trong tiểu khu, nhưng chưa đi được hai bước, liền có một chiếc xe chạy rất nhanh đến trước mặt mình, sau đó thẳng gấp, ngừng lại, ngay sau đó cửa kính xe ghế lái hạ xuống, lộ ra tuần dung điên đảo chứng sinh của Lương Thần: “Lên xe.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 31: Progesterone [1]

☆,31.

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo chợt mở to hai mắt, cô nhìn Lương Thần bên trong xe, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Cô biết, nên đến luôn sẽ đến..... Nhưng mà, cô chính là không có nghĩ đến, chính mình chân trước rời đi “Golden Age”, chân sau anh liền đi ra theo

Anh lại có thể sẽ đến nhanh như vậy.

Lương Thần nhìn bộ dáng Cảnh Hảo Hảo đứng ở tại chỗ thần thờ, nhú nhú mày, tiếp tục lặp lại lời vừa rồi: “Lên xe!”

Cảnh Hảo Hảo nghe được một tia không kiên nhẫn từ trong giọng nói của anh, cô nhìn người đàn ông bên trong xe, chỉ cảm thấy toàn thân cao thấp cả người anh đều phát ra hơi thở tràn ngập nguy hiểm.

Tay Cảnh Hảo Hảo dùng sức nắm chặt túi xách mình đang đeo, có chút gian nan mở miệng, nói: “Lương tổng, ngài có chuyện gì, nói ngay tại đây đi. Tôi..... tôi còn muốn về nhà.....”

“Ha ha.....” Lương Thần như là nghe được chuyện rất buồn cười, nhẹ nhàng câu môi nở nụ cười: “Cảnh tiểu thư, em thật đúng là đáng yêu.....”

Khuôn mặt anh mỉm cười nói lời khen ngợi, nhưng mà, Cảnh Hảo Hảo không cảm giác được một chút khen ngợi nào, bởi vì, cô rõ ràng thấy, đáy mắt người đàn ông, là một mảnh băng hàn.

Cảnh Hảo Hảo mấp máy môi, không dám nói lời nào.

Giây tiếp theo, Lương Thần liền thu liễm ý cười trên mặt, thần thái lạnh lùng mở miệng, âm điệu trầm thấp, mang theo mười phần cảnh cáo: “Đừng để tôi lặp lại lời vừa rồi lần thứ ba!”

Cảnh Hảo Hảo chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, có chút không dùng được khí lực nào, trong nháy mắt này, cô thực hy vọng trên đất có một khe hở, chính mình cứ như vậy chui xuống, cô nhìn thần thái không kiên nhẫn trên dung nhan tuấn mỹ của Lương Thần càng ngày càng rõ ràng, vì vậy mới hít sâu hai hơi, mở bước chân nho nhỏ, đi về phía xe của Lương Thần.

Cảnh Hảo Hảo đi tới chỗ ngồi phía sau, vào lúc cô vươn tay, chuẩn bị mở cửa xe ra, trong xe đột nhiên truyền đến một đạo âm thanh “cạch” khóa lại.

Giọng nói kia rất nhỏ, Cảnh Hảo Hảo lại như nai con chấn kinh, kinh hoàng ngẩng đầu, nhìn về phía Lương Thần.

Một tay Lương Thần khoác trên cửa kính xe hạ xuống, một tay gõ tay lái, âm điệu từ từ nói: “Ngồi ở phía trước.”

Cảnh Hảo Hảo biết, dù hiện tại chính mình có bao nhiêu sợ hãi, có bao nhiêu không biết làm sao, cô cũng trốn không thoát.

Đối mặt với ngón tay “Thiếu niên thiên tử” chỉ cần nhúc nhích liền có thể bóp chết cô ở thành phố Giang Sơn, giờ này khắc này cô có thể làm, chỉ có thể là thuận theo, sau đó thời cơ liền động, gặp chiêu phá chiêu.

Cảnh Hảo Hảo kéo cửa ghế lái phụ ra, ngồi xuống, lúc này sắc mặt Lương Thần mới dịu đi rất nhiều, tay nhanh nhẹn chuyển động tay lái, xe trước lui về sau một chút, sau đó liền lên đường chính.

Bên trong xe rất yên lặng, hai người cũng không có nói chuyện gì với nhau.

Lương Thần ngồi ở bên người Cảnh Hảo Hảo, hơi thở đặc hữu trên thân người đàn ông bao phủ chung quanh cô, khiến cả đáy lòng cô đều bộc phát bất an.

Cảnh Hảo Hảo nghiêng đầu, nhìn cảnh đêm không ngừng hiện lên ngoài cửa sổ xe, tâm bắt đầu không ngừng rơi xuống.

Cô không biết, Lương Thần là muốn đưa cô đi đâu.

Giống như là, cô không biết, chính mình sau này, rốt cuộc có thể bảo vệ tốt bản thân hay không?

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 32: ☆,32. Đệ Chương 32 Hoàng Thế Đồng [2]

☆,32. Đệ 32 chương hoàng thế đồng [2]

Giao thông ở thành phố Giang Sơn vào ban đêm, không như tất nhiên như ban ngày, chỉ cần chạy 1 lúc, xe liền từ chung cư chạy đến khu thương mại.

Mắt Lương Thần không ngừng quét về phía Cảnh Hảo Hảo đang nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ, anh dễ dàng phát hiện, cô cả người khẩn trương, hai chân khép chặt, ngón tay theo bản năng nắm thành quyền.

Xe của Lương Thần, cuối cùng chạy đến bãi đỗ xe dưới tầng hầm của Tứ Quý khách sạn.

Cảnh Hảo Hảo nhìn cảnh tượng quen thuộc, cả người, nháy mắt run rẩy, chuyện cũ đêm đó, hiện lên rõ ràng trong đầu Cảnh Hảo Hảo, hai tay cô gặt gao ôm lấy ngực, kìm nén cảm xúc bất an.

Anh mang cô tới nơi này..... Chẳng lẽ muốn.....

Cảnh Hảo Hảo có chút không dám đi suy nghĩ tiếp, sắc mặt cô tái nhợt nhìn Lương Thần thuận thực đem xe đỗ tại khu vực VIP.

Lương Thần rút chìa khóa, đẩy ra cửa xe, nhìn thoáng Cảnh Hảo Hảo còn ngây ngốc ngồi trong xe, hướng về phía cô nói: “Xuống xe.”

Cảnh Hảo Hảo nuốt nước miếng, qua vài giây mới nâng tay mở cửa xe.

Lương Thần xuống xe, trực tiếp đi đến thang máy, không quay đầu lại nói với Cảnh Hảo Hảo: “Đuổi theo nhanh chút.”

Vừa nói, vừa nghe tiếng đóng cửa từ phía sau truyền đến, đưa lưng về phía Cảnh Hảo Hảo giơ lên chìa khóa xe trong tay, khóa xe.

Lương Thần vào thang máy, nâng tay, lười nhác ấn “Mở”, đợi cho Cảnh Hảo Hảo đi đến trước mặt mới mở miệng hỏi: “Em ăn tối chưa?”

“Hả?” Cảnh Hảo Hảo trố mắt, ngẩng đầu nhìn Lương Thần, có chút không rõ anh đột nhiên hỏi cô những lời này là ý gì?

“Theo tôi đi ăn một chút.” Lương Thần nói xong, tùy tay bấm thang máy lên Tầng 1, nghiêng đầu liếc nhìn Cảnh Hảo Hảo, phát hiện làn da của cô phấn nộm, giống như là trứng gà bóc, trơn bóng nhìn thấy lỗ chân lông.

.....

Lương Thần dẫn Cảnh Hảo Hảo đi ra phía sau khách sạn Tứ Quý, trực tiếp rẽ vào một ngõ nhỏ hẻo lánh, đi được năm phút là đến trước cửa một nhà hàng dưới dáng vẻ của một tiệm ăn gia đình.

Người phục vụ nhà hàng nhìn thấy Lương Thần đến, liền nhiệt tình đưa Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo đến một nhã gian.

Lương Thần trực tiếp đem thực đơn đưa đến trước mặt Cảnh Hảo Hảo, giương mắt nói: “Em ăn gì?”

Lúc này Lương Thần, cả người thoát nhìn có chút ôn hòa, thậm chí mặt mày đều giãn ra, dù vậy, ánh mắt anh ôn hòa vẫn là làm cho Cảnh Hảo Hảo có chút khẩn trương.

Cảnh Hảo Hảo lắc đầu, nói: “Tôi không đói bụng.”

Dừng một chút, Cảnh Hảo Hảo còn nói:“Lương tổng, anh tìm tôi đến đây, có chuyện gì? Tôi không thể ra ngoài lâu được.....”

Lương Thần nghe nói như thế, liền không hỏi khẩu vị của Cảnh Hảo Hảo, cũng không nhìn thực đơn, liền theo sở thích của bản thân gọi vài món và hai chén cơm.

Món ăn được đưa lên rất nhanh, nhìn như bình thường một quán ăn gia đình nhỏ nhưng Cảnh Hảo Hảo lại liếc mắt một cái có thể thấy được, món ăn nơi này so với khách sạn 5 sao tốt hơn rất nhiều.

Chỉ tiếc, cô một chút khẩu vị cũng không có.

Mà ngồi ở nàng đối diện Lương Thần, khẩu vị lại vô cùng tốt, cầm đũa, đối với một bàn mỹ thực lại ăn không nhanh không chậm.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 33: ☆,33. Đệ Chương 33 Hoàng Thế Đồng [3]

☆,33. Đệ 33 chương hoàng thế đồng [3]

Cảnh tượng như vậy thực bình yên, nhưng Cảnh Hảo Hảo lại có thể nghe thấy, bình yên trước cơn sóng gió.

Cô ngồi ở đối diện, vụng trộm đánh giá Lương Thần, phát hiện người đàn ông trước mặt, toàn thân cao thấp tản ra một loại hơi thở vương giả.

Anh cầm đĩa trên tay, ngón tay thon dài sạch sẽ, móng tay được cắt tỉa gọn gàng theo đèn thủy tin trên trần chiếu xuống, lóe một tầng ánh sáng.

Rốt cục đợi cho Lương Thần ăn cơm xong, Cảnh Hảo Hảo buông chiếc đĩa cầm trong tay xuống.

Lương Thần rút ra khăn tay, xoa khước môi, thoáng nhìn lướt qua bát đĩa của Cảnh Hảo Hảo, phát hiện cơm trong chén, giống như khi phục vụ mang lên, không với đi.

Lương Thần biết rõ còn cố hỏi: “Như thế nào không ăn?”

Cảnh Hảo Hảo nói: “Lương tổng, thời gian thật sự còn sớm, tôi phải trở về nhà.....”

Mỗi tối Lương Niên đều đúng giờ gọi điện thoại cho cô..... Đêm nay cô nói cô không thoải mái..... Anh ấy còn có thể đến nhà xem cô.....

Liền như vậy vội vã muốn rời khỏi anh sao?

Lương Thần đẩy lòng cười lạnh một tiếng, không chờ Cảnh Hảo Hảo nói xong, trực tiếp gọi phục vụ, gọi thêm một chén cơm, sau đó tiếp tục tạo nhã thông dong ăn.

Cảnh Hảo Hảo ở đối diện, quả thực như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than.

Mà Lương Thần lại cố ý tỏ ra bình thường, chén cơm càng ăn càng chậm, còn chưa cầm chiếc đũa, chọn từng hạt.

Ngay tại Cảnh Hảo Hảo suy nghĩ nên mở miệng như thế nào, nói Lương Thần làm cho anh thất cổ đi, di động của cô đặt ở trên bàn, đột nhiên gian vang lên.

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng nghiêng đầu nhìn thoáng qua, nhìn thấy hai chữ “Lương Niên”.

“Ai gọi điện thoại đến?” lúc Cảnh Hảo Hảo cầm lấy di động, chuẩn bị cùng Lương Thần mở miệng, nói ra ngoài nghe điện thoại, Lương Thần liền lên tiếng.

Cảnh Hảo Hảo nắm chặt chính mình di động, không có trả lời vấn đề của Lương Thần, chính là nói: “Tôi đi ra ngoài nghe điện thoại.”

“Đừng, nghe ở đây đi.” Lương Thần vừa nói, một bên buông xuống bát đũa, nhìn thoáng qua di động trong tay Cảnh Hảo Hảo vẫn sáng màn hình, tiếp tục hỏi: “Là Trầm Lương Niên gọi tới sao?”

Cảnh Hảo Hảo lần này không có hé răng.

Lương Thần kiên nhẫn nhìn chăm chăm của ánh mắt cô, chờ cô trả lời.

Mãi cho đến di động trong tay Cảnh Hảo Hảo tắt máy, Cảnh Hảo Hảo vẫn là không nói gì.

Điện thoại chính là tạm dừng vài giây chung, lại một lần nữa vang lên.

Lương Thần đá văng ghế dựa phía sau, đứng lên, vòng qua bàn ăn, đi đến trước mặt Cảnh Hảo Hảo, vươn tay đoạt lấy điện thoại trong tay cô.

“Thật đúng là Trầm Lương Niên a..... Như thế nào không nghe máy?”

Cảnh Hảo Hảo lướt số điện thoại của Trầm Lương Niên, đặt hình ảnh đại diện, là cô đang hôn má anh ta, di động của Trầm Lương Niên, cũng là hình này, nhưng là anh ta hôn môi cô.

Lương Thần nhìn màn hình điện thoại của Cảnh Hảo Hảo, cô mặt mày mang ý cười, vẻ mặt hạnh phúc hôn môi Trầm Lương Niên, ánh mắt nhất thời trầm xuống, cười khẽ một tiếng, ngẩng đầu, nhìn Cảnh Hảo Hảo, tiếp tục nói: “Em đã không nghe máy, tôi sẽ thay em nghe.....”

Nói xong, Lương Thần liền ấn nút nghe điện thoại.

“Không cần!” Từ tiểu khu của cô, đến khi đưa cô đến nơi này, dọc trên đường đi cực kỳ Cảnh Hảo Hảo im lặng, đột nhiên gian trong nháy mắt thành con mèo nhỏ, đột nhiên đứng lên khỏi ghế, vươn hai tay, hướng về phía tay Lương Thần đoạt lại di động đoạt.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 34: Progesterone [4]

☆,34.

Editor: May

Lương Thần vẫn cảm thấy Cảnh Hảo Hảo nhiều lắm chỉ là một cô gái yếu mềm thông minh có chút lòng dạ hẹp hòi, cho nên hẳn cũng không có phòng bị với Cảnh Hảo Hảo, hiện tại Cảnh Hảo Hảo đột nhiên hành động nổi điên như vậy, lập tức đẩy cả người anh về sau hai bước, sau đó di động trong tay liền bị người cướp đi, thậm chí trên mu bàn tay còn cảm giác được một trận đau rát, anh cúi đầu, nhìn thấy vài vết máu ngổn ngang, đáy lòng nhất thời cảm tức lên, nghĩ cũng không nghĩ liền vươn tay rảnh về phía Cảnh Hảo Hảo, nói: “Đưa điện thoại cho tôi!”

“Không!” Cảnh Hảo Hảo hét lên một tiếng, cả người nhanh chóng nhảy ra sau, đưa điện thoại di động dùng sức siết, giấu ở sau lưng của mình.

“Không đưa cho tôi?” Lương Thần cười lạnh một tiếng, nháy mắt giọng nói trở nên nghiêm túc, như là dao nhỏ: “Vậy tôi liền tự mình điện thoại cho anh ta, nói cho anh ta biết, bây giờ em ở cùng một chỗ với tôi.”

Nói xong, Lương Thần lấy di động từ trong túi của mình ra.

“Lương tổng, ngài đừng như vậy.....” Cảnh Hảo Hảo thấy Lương Thần giờ điện thoại di động lên bên tai, môi đỏ mọng kiều nộn xinh đẹp

không không chế được liền run rẩy lên, ánh mắt cô hoang mang rối loạn nhìn chăm chăm Lương Thần: “Ngài đừng gọi điện thoại cho anh ấy.....”

Lương Thần như là hoàn toàn không có nghe được lời của cô, chỉ nhẫn nại tính tình chờ điện thoại tiếp thông, đáy lòng lại căm giận nghĩ: Cho em cố chấp với tôi, trên thế giới này thật đúng là không có mấy người dám đối với anh liều chết như vậy.

Điện thoại vẫn đợi cho di động Cảnh Hảo Hảo ngừng tiếng chuông mới bị tiếp nghe.

“Lương Niên?” Lương Thần hô hai chữ với di động của chính mình, cả người Cảnh Hảo Hảo giống như là toàn thân vô lực, trong nháy mắt ngã trên mặt đất, cô trông mong nhìn Lương Thần, đáy mắt tràn ngập khẩn cầu, cô muốn mở miệng cầu anh, lại sợ Thăm Lương Niên đầu kia điện thoại nghe được giọng nói của cô, cuối cùng, cô chỉ có thể vô thanh vô tức hé ra đóng lại môi với Lương Thần, nói: “..... Cầu ngài..... cầu xin ngài..... Đừng nói với anh ấy.....”

Cảnh Hảo Hảo đã không khóc rất nhiều năm, như là thật sự bị dọa sợ, vừa dùng khẩu hình miệng cầu Lương Thần, vừa nước mắt tách tách liền rơi xuống.

Lương Thần nhìn Cảnh Hảo Hảo ràn rụa nước mắt trong chốc lát, sau đó nghiêng đầu, ánh mắt hơi có vài phần lãnh ý nói với Thăm Lương Niên trong di động: “Không có chuyện gì, màn hình di động không khóa, có thể không cần thận gọi nhầm thôi.....”

Lương Thần dừng một chút, ngoài cười nhưng trong không cười khách khí nói với Thăm Lương Niên trong di động: “Còn đang chơi cùng bạn Từ Dung sao? Vậy thôi, chơi vui vẻ..... tôi cúp trước.”

Cảnh Hảo Hảo nhìn Lương Thần cúp điện thoại di động, tâm nhấc lên, mới hơi hơi dễ xuống, nhưng nó vẫn nhảy cuồng loạn như trước, thế nào

cũng không ngừng được.

Lương Thần nhét điện thoại di động vào trong túi của mình, mở bước chân tao nhã, đi tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo, cúi người, nắm cánh tay của cô lên, kéo cô đứng lên, chỉ chỉ ghế ngồi phía sau lưng cô, nói: “Không phải luôn luôn đang hỏi tôi, trẻ như vậy tìm em đến đây làm chuyện gì sao? Hiện tại có tâm tư theo tôi nói chuyện một chút không?”

Sao Cảnh Hảo Hảo còn dám nói “Không”, cô sợ chính mình không cẩn thận chống đối anh, anh thật sự sẽ gọi điện thoại qua cho Thẩm Lương Niên.

Lệ nơi khóe mắt cô còn chưa có khô, lúc gật gật đầu với anh, còn có một hai giọt nước mắt lăn xuống dưới, cả người thoát nhìn có chút động lòng người.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 35: Progesterone [5]

☆,35.

Editor: May

Sau khi Lương Thần chờ Cảnh Hảo Hảo ngồi xuống, chính mình mới tiện tay kéo cái ghế ra, ngồi ở đối diện cô.

Lương Thần nhìn thấy trên mặt Cảnh Hảo Hảo lộ ra nước mắt chưa khô, liền vươn tay, sờ lên mặt của cô, muốn lau khô nước mắt thay cô.

Trong nháy mắt ngón tay anh đụng vào trên da thịt của mình, Cảnh Hảo Hảo chợt dờn đầu đi.

Tay Lương Thần rơi xuống khoảng không, vẻ mặt thật vất vả mới hơi dịu đi của anh dần dần lại trở nên trầm thấp lên.

Cảnh Hảo Hảo ý thức được không khí chung quanh có chút ngưng trệ, cô thật cẩn thận nâng mí mắt lên, vụng trộm nhìn thoáng qua Lương Thần, tay theo bản năng liền nắm chặt làn váy của mình.

Mặt Lương Thần không chút thay đổi nhìn chăm chăm hành động bất an của Cảnh Hảo Hảo, mắt không nháy một chút.

Cảnh Hảo Hảo sợ tới mức không dám ra thở mạnh ra chút nào.

Thời gian trôi qua một giây lại một giây, trong phòng im lặng có chút không khí, có chút như là khúc nhạc dạo trước khi bão táp tiến đến, ngay tại lúc Cảnh Hảo Hảo nghĩ tại sao chính mình không nói gì nhưng lại chọc giận Lương Thần, khi cô nghĩ không biết anh sẽ đối dùng biện pháp gì sửa trị chính mình, Lương Thần lại đột nhiên dời tầm mắt từ trên mặt Cảnh Hảo Hảo đi, trực tiếp nhìn phía ngoài cửa sổ.

Qua một hồi lâu, Lương Thần mới quay đầu, nhìn đến nước mắt đã khô trên mặt Cảnh Hảo Hảo, chỉ để lại nước mắt không nhìn kỹ sẽ không dễ phát giác, lúc này mới mở miệng, hỏi: “Năm em mười một tuổi kia, quen biết Thẩm Lương Niên như thế nào?”

Vừa rồi Cảnh Hảo Hảo né tránh tay Lương Thần, cũng đã lo lắng hãi hùng một trận, hiện tại sợ chính mình lại chọc giận anh, cho nên liền ngoan ngoãn mở miệng, nói: “Lúc đến trường, tôi không có học phí, là ba Lương Niên nộp cho tôi.”

Lương Thần nghe nói như thế, mi tâm hơi hơi cau lại, ánh mắt nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, nhìn trong chốc lát, lại hỏi: “Qua bốn ngày nữa, chính là sinh nhật 20 tuổi của em?”

“Ừ.” Giọng Cảnh Hảo Hảo đáp lại có chút nhỏ, sau đó lại gật gật đầu.

“Sau đó các người chuẩn bị ngày nào đó sẽ kết hôn?” Lương Thần nói xong, tầm mắt liền dừng ở nhãn trên tay Cảnh Hảo Hảo.

Lúc Cảnh Hảo Hảo theo bản năng nâng tay lên, che giấu nhãn của mình, cúi đầu, lắc lắc đầu, sau đó nghĩ đến chính mình không thể nói cho anh biết, cô và Lương Niên ước định đêm kia giao phó nhau cho đối phương, cho nên liền gật gật đầu.

Tầm mắt Lương Thần lập tức trở nên càng thêm lạnh lùng: “Cho em thời gian một ngày, xử lý sạch sẽ chút chuyện rồi ren giữa em và Thẩm Lương Niên.”

Cảnh Hảo Hảo ngẩng đầu, nhìn về phía Lương Thần.

Ánh mắt Lương Thần nhìn chăm chăm cô, nói: “Nói đơn giản một chút, chính là chia tay, cho em thời gian một ngày, chia tay với Thẩm Lương Niên.”

“Lương Niên với ngài là bạn bè, hai người còn là bạn hợp tác, sao ngài có thể cướp bạn gái của anh ấy.....” Cảnh Hảo Hảo nói tới đây, hoàn toàn không có co quắp bất an vừa rồi, cô lắc lắc đầu với Lương Thần, ngữ khí có chút kiên định nói: “Không có khả năng.....”

Không có khả năng?

Hay cho một câu không có khả năng!

Lương Thần phốc một tiếng, cười ra tiếng, nhìn Cảnh Hảo Hảo, nói: “Hảo Hảo, em thật đúng là ngây thơ, có thể hay không là do em định đoạt sao? Hiện tại tôi với em ngồi ở chỗ này nói những chuyện này, là tôi cho em mặt mũi, em đừng làm bộ làm tịch với tôi, em hẳn là biết, đừng nói ở thành phố Giang Sơn, cho dù là đến đế đô, cũng không có mấy người dám gây khó dễ Lương Thần tôi, cho nên càng miễn bàn chuyện em dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, dựa vào tiền của em mở công ty cho bạn trai. Nói thật với em, tòa nhà công ty của Thẩm Lương Niên là đất của tôi, chỉ trong vài phút tôi liền có thể khiến cho công ty anh ta không có văn phòng, cho nên, khuyên em đừng hại người hại mình, đến lúc đó chộc giận tôi, khổ sở không phải là em?”

P/s: kể từ ngày hôm nay ra đều nhé các bạn ^^ do vừa rồi người dịch bận chút thôi ;)

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 36: Progesterone [6]

"Lương tổng, ngài muốn tôi làm gì đều có thể, nhưng muốn tôi cùng Lương Niên chia tay, tôi làm không được..."

Cảnh Hảo Hảo mười ba tuổi, dựa vào việc Trầm Lương Niên bán màu mà có học phí của ba tháng đầu, lúc đó cô, tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện yêu đương, nhưng mà, cũng đã chia tim của mình ra làm ba ngăn, thứ tự là cha, mẹ và Trầm Lương Niên.

Mỗi tình đầu, giống như một cơn gió xuân, chỉ trong một đêm, có hàng ngàn hàng vạn cây hoa lê nở rộ.

Cụ thể Cảnh Hảo Hảo đã không nhớ rõ, bản thân như thế nào hiểu được tình cảm nam nữ, cô chỉ nhớ rõ, bản thân tự biết có tình thân, tình bạn bè ở bên ngoài, còn tồn tại một thứ tình yêu, cô bắt đầu là một cô gái ôm ấp tình yêu.

Cái thời điểm đó, phim thần tượng vừa mới đột phá toàn bộ đại lục Hoa Hạ, các cô gái đều yêu thích, yêu thích Tạ Đình Phong, yêu thích Chu Kiệt Luân, đáy lòng Cảnh Hảo Hảo, cũng có một loại nam thần thuộc về mình, đó chính là Trầm Lương Niên.

Lúc cô tiến vào vòng giải trí, mới mười bốn tuổi, tuy rằng không phải một cô gái nhỏ, nhưng lại xinh đẹp làm cho người khác nhìn không được nhìn nhiều hơn, ở trọng tổ phim rất ít người, khó trách muốn ăn đậu hủ của cô.

Thậm chí, còn có đạo diễn cũng người sản xuất, cầm tiền mê hoặc cô, chỉ cần cô đi theo bọn họ, bọn học sẽ bao nuôi cô sung sướng.

Đáy lòng cô có Lương Niên, làm sao có thể theo họ được, khó trách bị người mắng là không biết phân biệt, có đôi khi gặp kẻ ngang ngược bạo lực, cô liệu chết giãy giụa, không thiếu bị đánh, cô cũng có trông mong, phí xuất hiện tại màn hình ít đến đáng thương, thậm chí vai diễn bị người khác thay thế, sau đó bị đuổi khỏi tổ làm phim, làm cho giai đoạn trước lãng phí thời gian ở tổ kịch chạy lên chạy xuống, bỏ tất cả công sức đều không công.

Thậm chí, từng có đạo diễn bởi vì không chiếm được cô, tẩy chay cô suốt bảy tháng, cô cũng không có chút khuất phục.

Hiện tại nhớ lại, ở thời điểm đó, cô thực sự khổ, nhưng mà, trên thế giới này, rất nhiều người đều không phải sinh ra đã giàu sang phú quý, trong cuộc sống tàn nhẫn này, phải dần dần học cách bảo vệ chính mình, đời người luôn có một lần vấp ngã, cũng với bị người khinh dễ, Cảnh Hảo Hảo cũng học như thế nào bảo vệ mình, như thế nào vừa không đắc tội với người khác mà có thể bảo vệ mình.

Đương nhiên, mục đích cuối cùng mà cô làm như vậy, chính là mất đi cơ hội phát triển nhất ở ngành giải trí, dù sao trên thế giới này, cũng không thiếu yêu thương nhưng nhớ, dựa vào khuôn mặt thân thể mà lên nữ thần.

Thực ra có người hỏi qua Cảnh Hảo Hảo, cô lớn lên xinh đẹp, có người không bằng cô mà đóng nhân vật chính, mà cô chỉ là đứng phía sau làm nàng hầu, cô không cảm thấy không công bằng sao?

Thực ra, đối với Cảnh Hảo Hảo mà nói, cô không cảm thấy không công bằng, cô cùng người khác khác nhau, cô chỉ cần bảo vệ bản thân thật tốt, hoàn toàn chinh chinh giữ mình cho Trầm Lương Niên, cô cảm thấy tất cả đều rất công bằng.

Cô nhẫn nhịn sáu năm...Năm thứ sáu, cô chưa từng tỏ hiệp với số mệnh của mình như vậy.

Nhưng mà ngay tại thời điểm cuối cùng, thân thể trong sạch của cô bị hủy...Hiện tại còn muốn cô mất đi Trần Lương Niên sao?

Cánh Hảo Hảo thật là không được.

"Làm không được?" Lương Thần "Chặc chặc" hai tiếng, tiếp tục nói:"Hảo Hảo, trí nhớ của em sao lại quên mau như thế? Tôi vừa mới nói những lời nào, em cũng chưa nghe được phải không? Chẳng lẽ còn muốn tôi nói lại cho em nữa?"

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 37: Progesterone [7]

"Tôi không thể không có Lương Niên...."

"a..."Lương Thần cũng không biết cụ thể phải làm sao, nghe được những lời này của Cảnh Hảo Hảo, cả người chỉ cảm thấy lòng ngực có một ngọn lửa, thiêu đốt cực nhanh cơ thể, đốt lục phủ ngũ tạng thành hơi nước.

"Em không thể không có Lương Niên?"

"Vậy em có nghĩ tới hay không, cơ bản Trầm Lương Niên, không cần em?"

"Không có khả năng, Lương Niên là yêu tôi." ánh mắt của Cảnh Hảo Hảo lộ ra một sự thật: "Chúng tôi yêu nhau."

Yêu nhau?

Yêu nhau cái rắm!

Cả người Lương Thần lập tức từ trên ghế đứng lên, anh nâng chân lên, hung hăng đạp về phía cái bàn, cái bàn bị anh đá trượt một khoảng lớn, ly trà ấm trà bùm bùm ngã xuống, anh quay đầu, một bên nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo, giọng nói có chút ác liết: "Cảnh Hảo Hảo, Trầm Lương Niên..."

Lương Thần khi nói đến, tầm mắt vừa chống lại ánh mắt của Cảnh Hảo Hảo.

Sắc mặt người cô gái trắng bệch, thoát nhìn điềm đạm đáng yêu, nhưng là ánh mắt của cô, lại lộ ra vài phần kiên định.

Đèn trắng rõ ràng nơi đáy mắt, lóe ra một cổ quật cường.

Giống như vô cùng tín nhiệm Trầm Lương Niên.

Lương Thần lập tức trầm mặc đi xuống.

Kỳ Thật anh muốn nói với cô, Trầm Lương Niên yêu em, mà cặp kè với người khác?

Anh rất muốn nhìn người phụ nữ này, nghe được tin tức này, cuộc cuộc vẻ mặt sẽ như thế nào.

Nhưng mà, câu nói vờn quanh miệng anh "Trầm Lương Niên ở bên ngoài bao dưỡng một tiểu minh tinh hai năm." Nhưng lời này, không biết sao lại thế, chính là không nói ra được, ngược lại cuối cùng một chút một chút, bị anh cắt nuốt nuốt vào bụng.

Anh cảm thấy bản thân nhất định điên rồi.

Từ nhỏ đến lớn, anh cho tới bây giờ không có để người khác làm mình khó chịu.

Nhưng mà hiện tại, anh lại vì một đêm ấy của bản thân, cũng không biết xảy ra chuyện gì, liên động kinh với người phụ nữ này, ủy khuất chính mình.

Lương Thần chậm rãi thở ra ngoài một hơi, quay đầu, suy nghĩ về chuyện khác.

Cảnh Hảo Hảo thật không ngờ, Lương Thần thế nhưng dừng lại, cô đợi một trận tử hình, không đợi anh lên tiếng liền ngẩng đầu nhìn về phái anh.

Lại nhìn đến người đàn ông lắt đầu kia, mi mắt hơi hơi cuối xuống, che lấp đi vẻ mặt, vốn dĩ trên mặt là sự nổi giận thâm tình, vào lúc này lại trở nên lạnh nhạt, làm người ta không biết đáy lòng anh, rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Lương Thần giống như ý thức được Cảnh Hảo hảo đang nhìn mình, sau một lúc lâu, anh chậm rãi xoay người, chống lại ánh mắt của cô, trầm mặt mím môi, lại đổi đề tài chính mình nói qua, tiếp tục trở về đề tài ban đầu với Cảnh Hảo Hảo: "Không có có ý khiên chiến cực của của tôi, nếu như không muốn trơ mắt nhìn tôi một chút một chút đùa chết Trầm Lương Niên, tôi cho em thời gian một ngày, buổi tối ngày mai. tôi muốn em tự gọi điện thoại cho tôi."

Cảnh Hảo Hảo biết, không thể cứng đối cứng với Lương Thần, Lương Thần khẳng định là sẽ không bỏ qua chính mình.

Vả lại cứ quần rít tranh chấp với nhau, nháo đến cuối cùng, cô và Trầm Lương Niên cũng không có kết cục tốt, không bằng cô nhanh nghĩ biện pháp, tạm thời biến mất trước mặt anh, sau đó suy nghĩ bàn bạc kỹ hơn một chút, làm thế nào thoát khỏi anh.

Nghĩ đến đây, Cảnh Hảo Hảo làm như bị Lương Thần dọa, nhẹ giọng nói: "Có thể cho tôi thời gian vài ngày được không?"

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 38: Progesterone (8)

☆,38.

Editor: May

Lương Thần câu môi, cúi đầu nở nụ cười: “Hảo Hảo, có phải em lại muốn chơi tâm nhãn gì với tôi rồi không?”

“Không..... Không có.” Rất nhiều người đều gọi cô “Hảo Hảo”, nhưng Cảnh Hảo Hảo không biết chuyện gì xảy ra, nghe được hai chữ này từ trong miệng Lương Thần, rõ ràng ngữ điệu anh trầm thấp triền miên, dễ nghe như là tiếng trời nhân gian, nhưng cô nghe lại phát lạnh từng trận từng trận sau lưng, cô nhìn Lương Thần, lắc đầu, nói: “Thật không có.”

Ánh mắt Lương Thần nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo một hồi lâu, nói: “Cũng đúng, em và Thẩm Lương Niên ở cùng một chỗ mười năm, nói chia liễn chia, thật sự có chút khó khăn, vậy em nói đi, cho em thời gian vài ngày?”

“Một tháng.....” Cảnh Hảo Hảo nói hai chữ, liền nhìn thấy sắc mặt Lương Thần suy sụp xuống trong nháy mắt, cô liền căn cứ môi, tiếp tục sửa miệng nói: “..... Nửa tháng.....”

“Hảo Hảo, em thật đúng là biết nói chuyện cười, nửa tháng..... em cảm thấy anh chờ kịp ư? Đừng thấy tôi nhường em một bước, em liền được voi đòi tiên, thật sự không được, chúng ta liền theo ý tôi, một ngày.....”

“Anh Lương Thần, anh đáp ứng cho tôi thời gian, anh đáp ứng làm anh trai Lương Thần tốt của tôi” Cảnh Hảo Hảo sợ Lương Thần đổi ý, dưới tình thế cấp bách, liền gọi xưng hô yêu thích “Anh Lương Niên” khi làm nũng với Thẩm Lương Niên.

Cô không xác định, người đàn ông này có chịu bộ dáng này không, nhưng hiện tại, cô đã sắp cùng đường, có thể làm cũng chỉ là tử chiến đến cùng.

Sự thật chứng minh, Cảnh Hảo Hảo tử chiến đến cùng, xác thực đã rất thành công, Lương Thần thật đúng là bị hai tiếng “Anh Lương Thần” nhu thuận trong miệng cô gọi đến cực kỳ hưởng thụ, anh biết rõ, cô là vì làm cho anh thỏa hiệp mới gọi như vậy, nhưng thần thái cả người, vẫn lập tức trở nên giãn ra rất nhiều, thoát nhìn tâm tình giống như rất tốt nhìn Cảnh Hảo Hảo, nói: “Tôi cho em thời gian bốn ngày, buổi tối trước khi sinh nhật em, phải xử lý sạch sẽ chuyện giữa em và Thẩm Lương Niên, đây là cực hạn lớn nhất của tôi, tôi cũng không thích xài chung một phụ nữ với đàn ông khác.”

Cảnh Hảo Hảo biết, có thể làm cho Lương Thần cho cô thêm ba ngày, đã là nhượng bộ rất lớn của anh, nếu chính mình không thuận theo không buông tha tiếp tục tranh cãi, sợ là Lương Thần sẽ muốn trở mặt, vì thế liền thật cẩn thận nói: “Tôi đây có thể về nhà trước không? Đến buổi tối sinh nhật tôi, tôi gọi điện thoại cho anh, được không” Dừng một chút, Cảnh Hảo Hảo lại thêm một câu: “Anh Lương Thần”

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo đánh chủ ý nhỏ gì, sao Lương Thần lại có thể nhìn không thấy đoán không ra, nhưng cô chỉ là không muốn đêm nay ở cùng một chỗ với anh, sợ anh ăn cô. Chỉ là thẳng thắn mà nói, mấy ngày hôm trước thật đúng là lần đầu tiên anh khai trai trong đời, tư vị kia thật là ý vị sâu xa, hiện tại đêm khuya vắng người, cô liền đứng ở trước mặt anh, trên người mang theo hương khí nhẹ sạch sẽ đặc biệt, vẫn luôn chui vào trong lỗ mũi của anh, chui đến cả người anh ngứa ngáy, chỉ tâm nhột khó

nhìn thì tâm nhột khó nhìn, anh cũng không phải cái loại đàn ông tình trùng lên não, dù sao sớm muộn gì cô gái này cũng là của anh, cho nên anh một bộ dáng dễ thương lượng gật gật đầu với Cảnh Hảo Hảo, như là để vương khai ân, nói: “Được.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 39: Progesterone (9)

☆,39.

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo nghe thấy chữ “được”, mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng cô không biết kế tiếp, rốt cuộc sẽ có cuộc đời như thế nào đang chờ đợi chính mình, cô chỉ biết là, tối thiểu ngăn ngủi hiện tại, cô bảo toàn chính mình.

Cuối cùng, vẫn là Lương Thần lái xe đưa Cảnh Hảo Hảo trở về như trước.

Tuy rằng Lương Thần chỉ đến tiểu khu Cảnh Hảo Hảo hai lần, nhưng lại có vài phần tư thế ngựa quen đường cũ, lúc này đây ngay cả hướng dẫn cũng không dùng, liền lưu loát lái xe chạy đến cửa tiểu khu Cảnh Hảo Hảo.

Xe dừng lại vững vàng, Cảnh Hảo Hảo liền cởi dây an toàn, lúc cô đang chuẩn bị đẩy cửa xe ra xuống xe, Lương Thần dọc theo đường đi vẫn trầm mặc không nói gì đột nhiên mở miệng, nói: “Hảo Hảo, tôi đã đáp ứng cho em thư thả vài ngày, cho em mấy ngày chia tay với Thẩm Lương Niên, em có phải cũng nên bày tỏ một chút, biểu lộ rõ thành ý của em không?”

Cảnh Hảo Hảo quay đầu liếc mắt nhìn Lương Thần ung dung chờ cô bày tỏ thành ý, mấy máy môi, liền hai tay gắt gao cầm lấy túi xách của

mình, hơi ngẩng đầu lên, hôn thật nhanh ở trên mặt của anh.

Giống như là chuồn chuồn lướt nước.

Vừa chạm liền rời đi.

“Thành ý như vậy cũng không thể thỏa mãn tôi, tôi muốn là như vậy.....” Lương Thần nói xong, liền nâng tay lên, nắm cằm Cảnh Hảo Hảo, hơi hơi nâng lên, sau đó không hề có dấu hiệu liền ngăn chặn môi của cô.....

Lúc Lương Thần buông Cảnh Hảo Hảo ra, cả người còn có chút thỏa mãn ước nguyện, toàn thân như là ấn dấu một ngọn lửa, hanh khô khó an, yết hầu anh hung hăng chuyển động hai cái, nhìn chăm chăm môi của cô, giọng nói có chút ám ách nói:“Hảo Hảo, đêm sinh nhật em, tôi chờ điện thoại của em.”

Dừng một chút, Lương Thần lại hỏi:“Số điện thoại của tôi, em biết đúng không?”

“Biết.” Cảnh Hảo Hảo gật gật đầu, lại nhỏ giọng nói:“Vậy tôi có thể đi rồi chứ?”

Lương Thần gật gật đầu, không nói gì.

Một tay Cảnh Hảo Hảo liều mạng nắm túi xách của mình, một tay đẩy cửa xe ra, cũng không quay đầu lại liền xuống xe, sau đó giống như là chạy trốn chết, vội vội vàng vàng chạy vào trong tiểu khu.

.....

Về nhà, Cảnh Hảo Hảo theo thói quen lại trực tiếp chạy vội tới trong phòng tắm, cô cầm lấy cốc đánh răng, rót một ly nước lạnh, liều mạng đổ

vào trong miệng mình, sau đó liều mạng xúc miệng, muốn xua tan sạch sẽ hương vị Lương Thần ở trong miệng mình.

Trước kia lúc cô hôn môi với Thẩm Lương Niên, cảm thấy đó là một loại hạnh phúc.

Thẩm Lương Niên đối với cô rất ôn nhu, cho cô cảm giác thật thoải mái.

Nhưng Lương Thần không giống, nụ hôn của anh, giống như là người của anh, tràn ngập bá đạo, như là hận không thể cắn nuốt cô.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, nhin không được nâng tay lên, dùng sức lau cánh môi bị Lương Thần hôn có chút sưng đỏ của mình

Cảnh Hảo Hảo đi ra từ toilet, mở túi của mình ra trước, theo bên trong lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy hai cuộc gọi nhỡ của Thẩm Lương Niên ở trên đó, liền hít sâu một hơi, đi đến cửa sổ trước ban công, gọi lại một cuộc điện thoại cho Thẩm Lương Niên.

Thẩm Lương Niên tiếp điện thoại rất nhanh, bên kia có chút loạn, có thể nghe được mơ hồ vài tiếng nói chuyện đánh bài của đàn ông: “Hảo Hảo?”

Cảnh Hảo Hảo nằm di động, nghe âm điệu của Thẩm Lương Niên, không khỏi có chút ủy khuất, cô dùng sức hít sâu một hơi, điều chỉnh tốt cảm xúc của mình, mới mở miệng nói: “Lương Niên, anh mới vừa gọi điện thoại cho em nha?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 40: Progesterone* (10)

☆,40.

Editor: May

“Ừ..... sao hiện tại mới trả lời điện thoại? Lúc ấy đang nghỉ ngơi à?”

“Vâng.” Cảnh Hảo Hảo lên tiếng, liền cảm thấy yết hầu như là bị cái gì ngăn chặn, đặc biệt khó chịu, cô dừng một hồi lâu, mới nói:“Cực kỳ mệt, trở về nằm ở trên giường liền ngủ thiếp đi, vừa mới tỉnh lại nhìn thấy cuộc gọi của anh, cho nên liền gọi điện thoại lại cho anh, sau đó sẽ chuẩn bị đi tắm rửa.”

“Hảo Hảo, em thật đúng là một chú mèo lười, tắm cũng không tắm liền trực tiếp leo lên giường, qua vài nữa ở cùng với anh, anh sẽ ghét bỏ em hẳn đó!”

Cách điện thoại, Cảnh Hảo Hảo có thể nghe thấy tiếng cười giống như tâm tình Thẩm Lương Niên đang rất tốt.

Đổi lại trước đây, cô sẽ đỏ mặt, sẽ thẹn thùng, sẽ ngại thẹn đáng yêu mắng Thẩm Lương Niên không đứng đắn, nhưng hiện tại, cô cũng không biết rốt cuộc chính mình có thể trốn thoát từ trong tay Lương Thần hay không, cô không thể nào bày ra được vẻ tự nhiên ngây thơ của cô gái nhỏ, thậm chí lòng của cô đã bắt đầu đau thương nghĩ, có thể qua một chút nữa,

sẽ không còn có một người, như là Thẩm Lương Niên vậy, sủng nịch trêu chọc cô vui vẻ nữa?

Cảnh Hảo Hảo rất muốn liên khốc lớn với điện thoại, nói cho Thẩm Lương Niên chính mình sắp bị bạn bè tốt của anh, bạn hợp tác trên công việc đoạt đi rồi, nhưng cô lại không thể.

Cô nói như thế nào đây?

Thẩm Lương Niên lấy cái gì đối kháng với Lương Thần?

Giống như là Lương Thần nói vậy, có lẽ Thẩm Lương Niên sẽ bị anh bóp chết từng chút từng chút.

Cảnh Hảo Hảo dùng sức nuốt nuốt nước miếng, ép khổ sở chận ở trong cổ họng xuống, nhẹ giọng nói với di động:“Lương Niên, không nói giỡn với anh nữa, anh đừng chơi quá lâu, sớm trở về nghỉ ngơi một chút, ngủ trễ không tốt cho thân thể, cũng đừng luôn hút nhiều thuốc như vậy, đừng vì xã giao mà uống nhiều rượu như thế.”

“Đã biết, Hảo Hảo em đều còn chưa có gả cho anh đâu, hiện tại đã làm bà quản gia rồi.”

Cảnh Hảo Hảo nắm di động, nhìn bóng đêm mờ lung ngoài cửa sổ, cảm thấy chính mình nói thêm gì nữa, nhất định sẽ khốc lên, cho nên liền vội vàng nhẹ giọng nói:“Lương Niên, em cúp đây, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

.....

Sau khi Cảnh Hảo Hảo cúp điện thoại, cũng không có đi tắm rửa, cô đứng ở ban công thêm một lát, liền xoay người cầm lấy túi xách của mình,

đi bãi đỗ xe dưới lầu, lái xe của mình, trực tiếp chạy đi một bệnh viện gần đây.

Bệnh viện ban đêm, rất ít người, Cảnh Hảo Hảo đặt khám gấp phụ khoa, cũng không có xếp hàng liền gặp bác sĩ.

Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy bác sĩ, cũng chưa chờ bác sĩ hỏi bệnh trạng của cô, cô liền trực tiếp mở miệng nói: “Kinh nguyệt của tôi đã có hơn một tháng chưa tới, tôi không có mang thai, có thể là nội tiết mất cân đối làm cho thời gian hành kinh hỗn loạn, cho nên có thể kê cho tôi progesterone không?”

“Trước kia từng uống qua chưa?”

“Từng uống rồi.”

Bác sĩ không có hỏi nữa, trực tiếp kê một đơn thuốc ở trên bệnh án, Cảnh Hảo Hảo nói một tiếng “Cám ơn”, cầm đơn thuốc xuống lầu trả tiền lấy thuốc.

Progesterone là một loại kích thích, Cảnh Hảo Hảo tiếp xúc với thuốc này, vẫn là trong một lần cơ hội vô tình vào hai năm trước, lần đó cô đi nơi khác quay phim, có thể là do không hợp khí hậu, hơn hai tháng đều không có nguyệt sự, cho nên rút thời gian đi bệnh viện kiểm tra, cuối cùng bác sĩ kê thuốc này cho cô, chỉ uống ba ngày, nguyệt sự liền đến.

Cô giữ lại tên thuốc, lên mạng tra xét, mới biết được, thuốc này là một loại thuốc có thể thúc giục nguyệt sự của phụ nữ đến, cách nhiều như vậy năm, cô thật không ngờ, thuốc này còn có thể giúp mình ở trong lần mấu chốt này.

Cô không thể lên giường với Lương Thần, cách sinh nhật của cô còn có bốn ngày..... Nhưng nguyệt sự của cô còn phải mười ngày nữa mới đến, đây là biện pháp duy nhất cô có thể nghĩ đến, chính là uống progesterone

để thúc giục nguyệt sự của mình đến, sau đó để cho chính mình tạm thời an toàn vào đêm sinh nhật kia.....

*Progesterone là một hormone nữ quan trọng đối với sự rụng trứng và chu kỳ kinh nguyệt.

Progesterone được sử dụng để tạo ra chu kỳ kinh nguyệt ở phụ nữ chưa đến tuổi mãn kinh nhưng không có kinh nguyệt do thiếu progesterone trong cơ thể. Loại progesterone cũng được sử dụng để ngăn chặn phát triển quá mức trong niêm mạc tử cung ở phụ nữ hậu mãn kinh đang được điều trị thay thế hormone estrogen.

Progesterone cũng có thể được sử dụng cho các mục đích khác không được liệt kê trong hướng dẫn thuốc.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 41: Lừa Dối [1]

☆,41.

Editor: May

Hơn nữa..... Cô vẫn đơn thuần cho là, một đêm kia chính là một chuyện sai lầm ngoài ý muốn, cô chỉ cần thành thực nói cho Thẩm Lương Niên chuyện ngoài ý muốn kia trước sinh nhật chính mình là được rồi, nhưng đến bây giờ sự tình phát triển đã không phải đơn giản như vậy, cô không khiến cho Lương Thần hoàn toàn mất đi hứng thú với mình, thì sao có thể an an ổn ổn cùng một chỗ với Thẩm Lương Niên?

Cho nên, uống progesterone, không chỉ có thể tránh được Lương Thần, đồng thời cũng có thể cho chính mình có một lý do tốt, tạm thời cự tuyệt đêm đã ước định tốt với Thẩm Lương Niên vào lúc trước.....

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, đáy lòng không khỏi có chút bất đắc dĩ, đêm sinh nhật 20 tuổi, là một đêm cô đã chờ đợi rất lâu, rất nhiều ngày trước, cô vì đêm nay mà nhảy nhót, kích động, khẩn trương, còn có một tia chờ mong..... Ai ngờ, lúc chuyện tới, cô có thể làm, cũng là buộc chính mình buông tha.....

Cảnh Hảo Hảo dừng xe ở bãi đỗ xe xong, đi thang máy trở về nhà, rót cho mình một ly nước ấm, lấy hai viên thuốc, uống xuống.

Progesterone thúc giục nguyệt sự được, nhiều nhất chỉ có thể làm cho Cảnh Hảo Hảo tạm thời an toàn bảy ngày, cô mới sẽ không gây ngốc nghĩ đến, sau khi nguyệt sự chấm dứt, Lương Thần sẽ bỏ qua cho cô, cũng như, cô cũng sẽ không ngu ngốc ngồi chờ chết như vậy.

Cảnh Hảo Hảo uống thuốc xong, cắn ngón tay trầm tư một trận, liền cầm lấy di động của mình, gọi một cuộc điện thoại, điện thoại rất nhanh liền được tiếp nghe, Cảnh Hảo Hảo mềm giọng mở miệng: “Phương Đạo sao? Tổ là Hảo Hảo.”

Sau đó, trong điện thoại liền truyền đến một giọng nữ sang sảng: “Hảo Hảo? Sao lâu như vậy mới nhớ tới gọi điện thoại cho tớ?”

Cảnh Hảo Hảo mím môi cười cười, ngữ khí khách khí mà lại nhu hòa: “Phương Đạo, thực ngượng ngùng, khuya như vậy còn phải quấy rầy cậu.”

Phương Đạo tên là Phương Lộ, là đạo diễn phim truyền hình mới nổi tiếng trong hai năm qua, trong tay có mấy bộ phim, thu được tỷ số xem đài đứng thứ nhất.

Giao tình của Cảnh Hảo Hảo với cô ấy, chỉ do một lần vô tình vào hai năm trước, lúc ấy Phương Lộ cầm một khoản tiền tiến quân vào làng giải trí, quay bộ phim đầu tiên của chính mình, bởi vì chưa quen cuộc sống, cho nên tìm đến ngôi sao lớn thù lao cực cao, nhưng đến cuối cùng tài chính trong cô ấy có chút quay vòng không ra, cho nên sau đó liền chọn vai phụ diễn hạng hai hạng ba, Phương Lộ tìm đến cô, hỏi cô có thể quay phim trước, rồi bổ sung phí quay phim sau được không.

Lúc đó Cảnh Hảo Hảo, vừa vận là lúc sự nghiệp trống không, vừa mới đắc tội một đạo diễn, bị phong kín bảy tháng, cho nên không nói hai lời liền đồng ý.

Thật ra cũng không xem như là giao tình đặc biệt lớn, nhưng đối với trong thế giới vòng giải trí tình người ấm lạnh như thế, Cảnh Hảo Hảo xác thực xem như đã giúp Phương Lộ một đại ân.

Phương Lộ là người tốt, ngược lại nhớ ân, về sau có phim truyền hình gì, cũng sẽ tìm Cảnh Hảo Hảo trước, tuy rằng không phải người sản xuất, không đảm đương nổi vai nữ chính số một, nhưng sẽ luôn giữ nhân vật tốt nhất cho Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo được Phương Lộ chiều cố nhiều như vậy, đáy lòng cũng cảm kích, sau đó cũng diễn xuất cho phim của cô ấy rất nhiều lần.

Bởi vậy, năm lần bảy lượt đi xuống, tuy rằng trong hiện thực hai cô gái không tiếp xúc nhiều lắm, nhưng thật ra đáy lòng đều xem chuyện của đối phương thành chuyện của mình.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 42: Lừa Dối [2]

☆,42.

Editor: May

“Không quấy rầy, hiện tại đúng lúc tớ ở nhà một mình, đang rất nhàm chán, cậu liên gọi điện thoại tới.” Phương Lộ dừng một chút, còn nói: “Nói đi, Hào Hào, cậu hơn nửa đêm gọi điện thoại cho tớ, muốn tớ giúp đỡ thu xếp chuyện gì à?”

“Phương tổng, thật đúng là chuyện gì cũng không gạt được cậu.” Cảnh Hào Hào nhẹ nhàng cười cười, nói: “Tớ đây cũng sẽ không khách khí với cậu, trực tiếp nói thẳng vào vấn đề, không phải trước đó cậu chuẩn bị một bộ phim ư?”

“Đúng vậy, địa điểm chọn quay là một trấn nhỏ xa xôi ở Vân Nam, lúc ấy tớ gọi điện thoại cho cậu, hỏi cậu có thời gian tới chọn nhân vật hay không, cậu nói phải kết hôn, nửa năm này sẽ không chuẩn bị nhận vai diễn, sao hiện tại lại có hứng thú? Không kết hôn à?”

“Chuyện kết hôn..... có thể phải trì hoãn một chút, gần đây Lương Niên có hơi bận rộn.” Cảnh Hào Hào nói hai ba câu liền bỏ qua chuyện của mình, tiếp tục nói trọng điểm: “Cho nên bởi vậy, tớ liền rảnh rồi, mấy ngày hôm trước vốn Trương Đạo tìm tớ đóng phim, kết quả vận khí không tốt, trật chân bị thương, hiện tại trên chân không có gì trở ngại, bộ phim kia của

cậu, cũng chưa có quay, cho nên, cậu xem có nhân vật thích hợp hay không?”

“Hào Hào, không phải tớ không giúp cậu, mà là nhân vật trong phim truyền hình đều đã an bài xong rồi, chỉ còn một ít nhân vật nhỏ, tớ vẫn thật sự không nhẫn tâm để cho cậu diễn, cảm thấy có lỗi với cậu.”

“Không quan trọng, Phương tổng, đừng để ý nhân vật là gì, có tiền quay phim hay không cũng không sao, chỉ cần xuất hiện ở ống kính nhiều, thời gian ngốc ở trong tổ phim lâu là được rồi, tốt nhất là càng lâu càng tốt.”

“Hào Hào, có phải cậu náo loạn khó chịu với Lương Niên hay không?”

“Không.....” Cảnh Hào Hào ra vẻ ngử điệu thực nhẹ nhàng nói:“Tớ và Lương Niên có thể nháo khó chịu cái gì, chỉ là gần đây ngốc ở thành phố Giang Sơn có chút tâm tình phiền muộn, muốn đổi địa phương để giải sầu.”

“Vậy được rồi, nếu cậu không ngại không phải nhân vật chính, tớ ngược lại có một vai thích hợp an bài cho cậu, nha hoàn bên cạnh nữ chính, nữ chính chỉ cần xuất hiện, cậu sẽ đứng ở một bên, từ tập một đến tập cuối, suốt hơn 40 tập, mỗi một tập đều có sự xuất hiện của cậu, như vậy cậu thấy hài lòng không?”

Cảnh Hào Hào cần chính là nhân vật như vậy, lập tức cười nói:“Phương tổng, vậy thật đúng là cảm ơn cậu.”

“Thành giao, cậu không ngại, tớ còn mong ước vô cùng đó, cậu diễn tớ rất yên tâm, vừa vặn tiết kiệm cho tớ lại đi tìm diễn viên nhỏ tầm thường, diễn không tốt, tớ còn phải cắt liên tục.” Phương Lộ nói giỡn nói đến một nửa, sau đó dừng một chút, liền nói:“Hào Hào, có chuyện tớ phải nói với cậu trước, lần này nữ chính chính là Kiều Ôn Noãn, người thích Lương Niên nhà cậu.”

Cảnh Hảo Hảo ngăn người, nhin không được liền liên tưởng đến đêm chính mình bị mặc danh kỳ diệu đưa đến trong phòng Lương Thần kia, chỉ là rất nhanh, cô liền khôi phục bình tĩnh, nói: “Không có gì, cũng không thể ngăn cản người khác quyền lợi thích Lương Niên.”

“Cũng đúng, Lương Niên đối với cậu tốt như vậy, cô ta thích anh ấy, Lương Niên thích cậu là được. Được rồi, chờ ngày mai tớ bảo trợ lý gửi tất cả quy trình và tài liệu liên quan đến tổ phim, còn có lời thoại cho cậu.”

“Cám ơn, Phương tổng.” Lúc Cảnh Hảo Hảo cúp điện thoại, đột nhiên giống như là nghĩ tới cái gì, liền nói: “Phương tổng..... Nếu có người hỏi cậu, tớ đáp ứng nhận vai diễn với cậu khi nào, cậu liền nói hai tháng trước, lúc cậu vừa chuẩn bị bộ phim này, tớ đã đáp ứng làm khách mời biểu diễn cho cậu.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 43: Lừa Dối [3]

☆,43.

Editor: May

Phương Lộ không có suy nghĩ nhiều, cũng hiểu được đây cũng không phải chuyện lớn gì, cho nên rõ ràng lưu loát đáp ứng, sau đó liền cúp điện thoại.

Cảnh Hảo Hảo nằm di động, nhìn bóng đêm hoà thuận vui vẻ ngoài cửa sổ, ánh mắt trở nên có chút kiên định.

Cho tới bây giờ cô cũng phải là người phụ nữ khuất phục dưới cường thế, lúc gặp phải cứng đối cứng, cô sẽ luôn lựa chọn đi đường vòng.

Đàn ông đều là như vậy, càng không chiếm được, sẽ càng muốn.

Cảnh Hảo Hảo biết bộ dạng mình xinh đẹp, nhưng cô cũng tự hiểu lấy mình, hiểu được người đàn ông xuất thân cao quý giống như Lương Thần vậy, chắc chắn sẽ không thật sự lưu tâm đến cô, cho nên hiện tại cô đối với Lương Thần mà nói, bất quá chỉ là con mồi tâm huyết dâng trào, tìm một trò vui mà thôi.

Nếu là tâm huyết dâng trào, sẽ luôn có lúc mất đi hưng thú.

Ở thành phố Giang Sơn, cô trốn không thoát, vậy cô liền đặc biệt chọn lựa một trấn nhỏ tầm thường cách thành phố Giang Sơn hơn trăm ngàn

dặm.

Quay một bộ phim, dù thế nào cũng cần thời gian nửa năm, nửa năm sau, cô trở lại thành phố Giang Sơn, chắc chắn đáy lòng “Thiếu niên thiên tử” đó, sớm đã quên Cảnh Hảo Hảo là ai rồi?

Dưới đáy lòng Cảnh Hảo Hảo chờ mong chờ mong lúc cô quay xong bộ phim này, trở lại thành phố Giang Sơn, cô liền có thể thật sự ở cùng một chỗ với Thẩm Lương Niên

Mà kế tiếp, cô cần chuẩn bị, đó là đêm sinh nhật kia, phải đối mặt với Lương Thần như thế nào, mang một mặt diễn xuất ra, diễn đến chân thật nhất, xinh đẹp nhất..... Đồng thời cũng không có sơ hở nhất.....

Cách đêm sinh nhật kia, còn có bốn ngày, nhưng đáy lòng Cảnh Hảo Hảo đã không khỏi bắt đầu có chút khẩn trương.

.....

Bốn ngày này, nói qua mau cũng mau, nói qua chậm, cũng rất chậm.

Cảnh Hảo Hảo liên tục ăn progesterone ba ngày, lúc mười hai giờ giữa trưa ngày thứ tư, nguyệt sự đã đến đúng giờ.

Cô đổi một quần lót sạch sẽ ở trong phòng tắm, dán miếng băng vệ sinh bằng bông lên, lúc đi ra, chuyện thứ nhất, đó là gọi một cuộc điện thoại cho Thẩm Lương Niên, nói cho anh tin tức này.

Thẩm Lương Niên chờ mong đêm nay, mong đợi hồi lâu, lúc nhận được tin tức này, đáy lòng thật sự mất mát rất nhiều, chỉ là anh đã chờ hơn bốn năm, đối với anh mà nói, muộn một chút, thật ra cũng không có gì khác biệt.

Vốn Thẩm Lương Niên muốn ở trong ngày sinh nhật Cảnh Hảo Hảo này, cho cô một bữa tiệc sinh nhật lớn, Cảnh Hảo Hảo đáp ứng Lương Thần, mình sẽ chia tay với Lương Niên, cho nên nào dám để cho Thẩm Lương Niên phô trương lớn như vậy, cho nên nói dối một lần với Thẩm Lương Niên, nói mình đau bụng, không có tâm tư sinh nhật, sau này bổ sung sau.

Buổi chiều Thẩm Lương Niên đến nhà Cảnh Hảo Hảo, ôm cô ở trên giường xem một bộ phim điện ảnh, còn tặng cho cô một dây chuyền xinh đẹp làm quà sinh nhật, mãi cho đến mười một giờ đêm, Thẩm Lương Niên đợi cho Cảnh Hảo Hảo ngủ say, mới rời đi.

Chân trước Thẩm Lương Niên mới vừa đi, chân sau Cảnh Hảo Hảo liền mở mắt, cô đi đến trước cửa sổ, nhìn xe Thẩm Lương Niên dần dần lái xa, sau đó phát ngốc hồi lâu, vẫn đợi cho di động truyền đến chuông báo thức, cô mới cầm lấy di động, nhìn nhìn thời gian, còn kém một phút đồng hồ. Đúng mười hai điểm, liền tìm số điện thoại của Lương Thần, gọi qua cho anh.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 44: Lừa Dối [4]

☆,44.

Editor: May

Kỳ thật cô là cố ý, nếu muốn diễn trò, muốn gạt Lương Thần, tự nhiên là cần diễn chân thật.....

Ở đáy lòng Lương Thần, anh biết rõ cô muốn và không muốn chia tay với Thẩm Lương Niên, cho nên nếu gọi điện thoại cho anh sớm, sợ rằng đáy lòng anh sẽ đa nghi.....

.....

Lương Thần biết, Cảnh Hảo Hảo đáp ứng gọi điện thoại cho mình vào ngày sinh nhật của cô, không kéo dài tới buổi tối, khẳng định sẽ không gọi tới.

Cho nên suốt buổi sáng hôm nay, Lương Thần đều ở công ty bận rộn.

Lúc rảnh rồi, đã sắp bảy giờ tối, cách kỳ hạn chót anh cho cô, còn có năm tiếng.

Một cú điện thoại thông dong gọi tới, nói buổi tối đi một nhà nông ở vùng ngoại thành Giang Sơn ăn cá, hỏi anh có đi hay không, anh nhìn nhìn lộ trình, có chút xa, liền trực tiếp cự tuyệt.

Lương Thần có một ngôi biệt thự ở giữa sườn núi ngoại thành Giang Sơn, hoàn cảnh tao nhã yên tĩnh, là nơi anh thường thích đi nhất

Biệt thự chiếm diện tích rất lớn, phía sau có một mảnh sân đánh golf hoa cỏ xanh rất lớn, phía trước là hồ bơi gợn sóng lăn tăn.

Lương Thần lái xe trở lại biệt thự, mới chỉ tám giờ, ăn xong cơm chiều, anh liền ngồi ở trong phòng khách, vừa xem ti vi, vừa thỉnh thoảng giờ cổ tay lên xem thời gian.

Cho tới bây giờ Lương Thần cũng không biết thời gian lại trôi qua chậm như vậy, kiên nhẫn của anh vẫn luôn không đủ tốt, cả đời này cũng rất ít đợi người, cho nên đợi đến mười giờ, tính tình Lương Thần liền mặc danh kỳ diệu nóng nảy lên, như là khinh khí cầu bị thổi đầy khí, vừa đựng liền nổ.

Đến mười một giờ, Lương Thần ở sân golf, đã một mình đánh bóng nửa tiếng, đi đến khu nghỉ ngơi bên cạnh, cầm lấy khăn mặt lau mồ hôi, thuận đường nhìn thoáng qua di động, phát hiện cách mười hai giờ đêm còn khoảng 58 phút, liền có chút phần nộ nhét điện thoại di động vào trong túi, trực tiếp mang theo một khăn tắm, đi bể bơi.

Bể bơi dài 400 mét, Lương Thần ở bên trong bơi ngựa, bơi nghiêng, bơi bướm, bơi tự do thay đổi luân phiên nhiều lần.

Trong toàn bộ bể bơi, rất yên tĩnh, bao quanh một vòng đèn đường phong cách kiểu Châu Âu, im lặng chiếu xuống, ngẫu nhiên có tiếng nước bơi lội ào ào của Lương Thần truyền đến.

Ngay tại lúc rốt cuộc Lương Thần có chút không kiên nhẫn được nữa, trên ghế nằm bên bể bơi truyền đến tiếng chuông dễ nghe.

Lương Thần chui ra từ trong nước, đập bậc thang đi lên bờ, nước dọc theo da thịt tinh trắng của anh, tí tách rơi xuống theo bước chân của anh.

Lúc Lương Thần đi ngang qua giá quần áo, thuận tay rút một cái khăn mặt, vừa lau tóc, vừa cúi người lấy di động từ trong túi quần của mình trên ghế nằm ra, nhìn thấy hai chữ “Hảo Hảo” biểu hiện trên màn hình, khoe môi Lương Thần không thể ức chế nâng lên một nụ cười khê.

Sau đó Lương Thần vừa rồi vẫn luôn chờ điện thoại mới không nhanh không chậm mặc cho di động vang lên, bình tĩnh thông dong nằm ở trên ghế, gọi người hầu cách đó không xa đưa cho mình một ly cà phê, sau đó mới nhìn chăm chăm màn hình di động, chậm rãi trượt một cái, không nhanh không chậm tiếp nghe, một giọng nói có hơi vài phần biết rõ còn cố hỏi “Alo, xin chào”.

Đầu kia điện thoại là một mảnh trầm mặc.

Lương Thần đột nhiên giống như là một người có kiên nhẫn cực tốt, im lặng chờ, cũng không lên tiếng.

Qua khoảng nửa phút, đầu kia điện thoại truyền đến một giọng nữ mềm nhẹ, nghe rất không tình nguyện: “Lương tổng, tôi là Cảnh Hảo Hảo.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 45: Lừa Dối [5]

☆,45.

Editor: May

Lương Thần giống như là vừa mới biết là ai gọi điện thoại tới, âm điệu mang theo một chút bưng bít đại ngộ nói: “Hóa ra là Hảo Hảo à, thế nào, em và Thẩm Lương Niên kia xử lý sạch sẽ mọi chuyện rồi chứ?”

Cảnh Hảo Hảo lại trầm mặc trong chốc lát, giọng nói cực kì nhỏ: “Đã xử lý sạch sẽ.....”

Cách điện thoại, Lương Thần cũng có thể nghe ra một tầng đau thương từ trong giọng nói của Cảnh Hảo Hảo, luyến tiếc Thẩm Lương Niên như vậy sao? Nhất thời, sắc mặt Lương Thần lập tức liền âm trầm xuống, ngữ khí lạnh như băng liền mở miệng: “Hiện tại tôi phải tài xế đi đón em.”

Nói xong, cũng không chờ Cảnh Hảo Hảo có phản ứng, liền trực tiếp “cạch” cắt đứt điện thoại.

.....

Cảnh Hảo Hảo nghe âm bản “Đô đô đô” trong điện thoại, chậm rãi thở ra một hơi, từ từ buông di động xuống.

Cô biết, khúc dạo đầu của tuồng vui tối nay, cô đã thành công lừa gạt được Lương Thần.

Cô cũng biết, ngữ điệu không tình nguyện và đau thương vừa rồi của mình đã chọc giận anh ta, nhưng mà..... cũng bởi vì như thế, anh ya mới có thể cảm thấy chân thật, không có hoài nghi, không phải ư?

.....

Nửa tiếng sau, di động Cảnh Hảo Hảo vang lên, là một số điện thoại xa lạ, Cảnh Hảo Hảo dừng một chút, tiếp nghe, bên trong truyền đến giọng nói của một người đàn ông: “Cảnh tiểu thư?”

“Ngài là?”

“Thần thiếu gia bảo tôi tới tiếp cô, bây giờ đang ở ngay dưới lầu của cô.”

Cảnh Hảo Hảo “ừ” một tiếng, liền cúp điện thoại, cô nhìn xuống từ trước cửa sổ, phát hiện bên cạnh đèn đường ở ngã tư đường dưới lầu, dừng một chiếc xe màu đen, nháy hai đèn trước sau, chột lóe chột lóe phát ra ánh sáng màu đỏ.

Cảnh Hảo Hảo nuốt nuốt nước miếng, xoay người đi trở về phòng, cầm lấy túi của mình, liền đi xuống lầu.

.....

Đón Cảnh Hảo Hảo là một người đàn ông trung niên, nhìn thấy cô xuống dưới, liền vội vàng xuống xe, hỏi một câu: “Cảnh tiểu thư?”, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo gật đầu, lập tức thay Cảnh Hảo Hảo mở cửa xe phía sau.

Cảnh Hảo Hảo khom người ngồi vào, tài xế liền đóng cửa xe thay cô, sau đó liền đi lên xe, khởi động xe.

Tốc độ xe lái rất vững vàng, dọc theo đường đi, tài xế cũng không có nói chuyện gì với Cảnh Hảo Hảo, chỉ hơn hai mươi phút, xe liền chạy đến biệt thự giữa sườn núi của Lương Thần.

Tài xế lái một đường vào sân biệt thự, vòng qua bể bơi rộng lớn trước cửa, cuối cùng dừng ở trước cửa chính biệt thự.

Tài xế không có tắt lửa liền xuống xe, vòng đến cửa xe phía sau, mở cửa xe ra cho Cảnh Hảo Hảo, nói: “Tôi chỉ đưa cô đến đây.”

Cho dù mấy ngày nay, Cảnh Hảo Hảo luôn làm chuẩn bị cho đêm cô gặp Lương Thần, nhưng cô vẫn có chút khẩn trương, cô hít sâu một hơi, sau đó mới thật cẩn thận mở hai chân ra, xuống xe.

Sau đó tài xế đóng cửa xe, không nói gì liền lên xe, sau đó khởi động xe liền rời đi.

Cảnh Hảo Hảo đứng ở trước cửa biệt thự hùng vĩ xa hoa một lúc, mới mở bước chân, đi đến trước cửa.

Cửa cũng không có khóa, cô chỉ nhẹ nhàng kéo một cái liền mở ra.

Cô còn chưa đi vào cửa trước, liền có một người hầu đi lên, đầu tiên là cười thân thiện với cô một tiếng, theo sau liền ngồi xổm người xuống, hầu hạ Cảnh Hảo Hảo thay đổi giày, sau đó dẫn Cảnh Hảo Hảo đi tới trước thang máy, nhấn thang máy thay Cảnh Hảo Hảo, chờ sau khi cửa thang máy mở ra, mới giơ tay lên, chỉ chỉ nơi lan can tầng hai đối diện cửa biệt thự, nói: “Thần thiếu gia chờ cô ở trong phòng kia.”

Cảnh Hảo Hảo gật gật đầu, muốn kéo môi cười thân thiện với người hầu này một chút, cuối cùng cũng không cười lên được, chỉ đi vào trong thang máy

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 46: Lừa Dối [6]

☆,46.

Editor: May

Thang máy rất nhanh liền lên tới tầng hai, cửa thang máy mở ra.

Chân Cảnh Hảo Hảo mềm nhũn, có chút không dùng được khí lực, hơn nửa ngày, cô mới miễn cưỡng mở bước chân, đi ra thang máy, đi tới trước cửa phòng người hầu nói cho cô biết.

Cảnh Hảo Hảo đứng ở trước cửa, tỉ mỉ lọc hết những gì mình dự đoán trước đó một lần, phát hiện không có gì sơ hở, lúc này mới lấy lại bình tĩnh, sau đó nâng tay lên, đang chuẩn bị gõ cửa, cửa đóng trước mặt lại đột nhiên gian bị người mở ra từ bên trong.

Cảnh Hảo Hảo hoảng sợ, ngẩng đầu, liền nhìn thấy Lương Thần mặc một thân trang phục hừ nhân, nhìn cô cười: “Đến?”

Cảnh Hảo Hảo không nói gì, chỉ mấp máy môi, tay buông ở bên cạnh váy hơi hơi nắm chặt làn váy của mình một chút, cố ý dùng chi tiết nhỏ biểu hiện chính mình đang khẩn trương với Lương Thần.

Cho dù cô từng làm chuẩn bị rất nhiều lần, nhưng hiện tại lúc đối mặt bắt đầu diễn trò với “Thiếu niên thiên tử” không gì không làm được này, đáy lòng vẫn là hơi có chút khẩn trương.

Cô biết, người đàn ông trước mặt này, không phải dễ lừa gạt như vậy, một khi cô có một chút sai lầm nào, sợ là sẽ dẫn tới hậu quả vạn kiếp bất phục!

Lương Thần đánh giá Cảnh Hảo Hảo từ trên xuống dưới, hôm nay cô mặc vẫn là một kiện váy bảo thủ mà lại đơn giản, một đầu tóc dài mềm mại rũ ở sau đầu, đen nhánh xinh đẹp, càng nổi bật khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của cô. Cuối cùng tầm mắt Lương Thần dừng ở trên bàn tay nhỏ bé cầm lấy làn váy của Cảnh Hảo Hảo, nhìn chăm chăm vài giây, liền tránh thân thể ra, nói:“Vào đi.”

Nói xong, Lương Thần liền bước chân nhàn nhã dẫn đầu quay trở lại phòng.

Phòng ngủ của anh rất lớn, thứ bài trí bên trong cũng không nhiều, bên trong có hai cánh cửa, là thủy tinh đánh bóng, xuyên qua cửa, Cảnh Hảo Hảo có thể nhìn thấy mơ mơ hồ hồ phía sau cánh cửa là toilet, một cánh cửa còn lại chính là phòng thay quần áo.

Lương Thần tùy tùy tiện tiện ngồi ở trên sô pha, một tay khoác lên phía sau lưng sô pha, một tay vỗ vỗ vị trí bên người, nói:“Ngồi đi.”

Chỉ là một tư thế đơn giản và một câu nói bình thường, nhưng khí phách tôn quý vẫn được anh sử dụng vô cùng nhuần nhuyễn!

Sau khi Lương Thần nói xong với Cảnh Hảo Hảo, tạm dừng trong chốc lát, mãi cho đến khi Lương Thần nhú mày lại, cô mới kìm kẻo mề nheo không tình nguyện mở bước chân nhỏ đi về phía anh, đáy lòng cô muốn kháng cự với Lương Thần, nhưng lại sợ hãi cảm xúc mâu thuẫn, sẽ biểu hiện rõ ràng.

Lúc Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trên sô pha, khoảng cách với Lương Thần có chút xa, Lương Thần nhú nhú mày, vươn tay, kéo Cảnh Hảo Hảo đến trong lòng của mình.

Cảnh Hảo Hảo gốc ở nhà mấy ngày nay, cũng từng tưởng tượng cảnh tượng như vậy, đó chính là khi anh và mình có tiếp xúc da thịt, chính mình nhất định phải kháng cự, khẩn trương.

Lúc cô ở nhà, cũng vụng trộm tưởng tượng, nhưng mỗi một lần đều tưởng tượng không hài lòng.

Hiện tại, lúc Lương Thần thật sự tiếp xúc đến cô, cô phát hiện chính mình lại theo bản năng đã biểu đạt ra loại tâm tình đó.

Thậm chí, cô rất muốn vươn tay, đẩy Lương Thần ra.

Nhưng mà, cô biết, cô không thể... cho nên cô chỉ có thể gắt gao chịu đựng, toàn thân cứng ngắc giống như là một tảng đá.

“Thả lỏng một chút” Giọng nói của Lương Thần, cúi đầu nặng nề, mang theo một chút gợi cảm.

Cảnh Hảo Hảo chỉ rũ mi mắt, không có hé răng.

Lương Thần vươn tay, nâng cằm của cô lên, cô theo bản năng né tránh ra sau, anh liền vươn tay dùng sức xiết chặt, nhìn chăm chăm đôi mắt đen nhánh mở to của cô giống như nai con hoảng sợ, cười trầm thấp nói: “Sợ hãi đến mức như vậy ư?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 47: Lừa Dối [7]

☆,47.

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo mấp máy môi, cảm thấy nhịp tim của mình đặc biệt nhanh, cô rõ ràng thấy môi Lương Thần càng ngày càng gần, ngay tại lúc cô nhắm mắt lại, muốn nghiêng đầu qua một bên, giọng nói của anh lại vang lên lần nữa bên tai cô: “Đi vào phòng tắm tắm rửa.”

Nói xong, anh liền buông lỏng cô ra, lui cả người ra sau, cầm lấy áo choàng tắm, ném tới trên thân thể của cô.

Cảnh Hảo Hảo nâng tay lên, bắt lấy áo choàng tắm, ngồi ở trên sofa nhưng không có động.

Lương Thần nhìn cô nheo mắt lên

Lúc này Cảnh Hảo Hảo mới nhỏ giọng nói: “Tôi..... hôm nay tôi có chút không tiện.....”

“Cái gì?” Trong khoảng thời gian ngắn Lương Thần không có hiểu được cô đang nói cái gì, mở miệng hỏi.

“Giữa trưa hôm nay, cái đó của tôi vừa mới đến” Cảnh Hảo Hảo để cho giọng nói của mình lớn thêm một chút, nhưng vẫn biểu hiện ra bộ dáng

có chút sợ hãi, có chút không dám nhìn anh nói: “Cho nên cho nên, không có tiện.”

Lúc nói đến đây, Cảnh Hảo Hảo ngược lại thật sự có chút không dám nhìn tới Lương Thần.

Thậm chí, cô còn cảm thấy trái tim chính mình cứng lại.

Tay cô nắm thành quyền đầu, không dám thở mạnh lại lặp lại lần nữa: “Là thật, tôi không có lừa anh”

Qua khoảng nửa phút, Lương Thần đột nhiên liền kéo cô đến bên cạnh anh, không hề có dấu hiệu vươn tay, tiến vào trong váy của cô, đụng đến nơi đó quả nhiên rất dày, lót một tầng đồ, lúc này mới chột rút tay ra, đặt ở bên hông của cô, sau đó chôn đầu ở cổ của cô, không có động tĩnh.

Cả người Lương Thần chỉ cảm thấy có một chậu nước lạnh đổ xuống, không có tưới tắt ngọn lửa trong cơ thể anh, ngược lại càng đốt càng vượng, anh ngửi hương khí sạch sẽ nhàn nhạt trên người Cảnh Hảo Hảo, hít sâu nhiều lần, chẳng những không có áp chế khô nóng khó an trong cơ thể, ngược lại càng thêm cảm thấy cả người chính mình khó chịu giống như sắp nổ tung.

“Sao lúc em gọi điện thoại, không nói sớm cho tôi biết.....” Lương Thần không có tính tình tốt rỗng lên một câu với Cảnh Hảo Hảo, chỉ là lúc rỗng đến một nửa, anh lại cứng rắn dừng lại.

Rỗng cô cũng vô dụng, không phải mỗi tháng của phụ nữ đều có vài ngày như vậy ư?

Anh vừa vặn gặp phải, điều này cũng không thể trách cô

Nhưng mà lúc chưa gặp cô, sẽ không cảm thấy khó như vậy chịu, hiện tại thấy cô, ngược lại càng thêm khó chịu, quả thực là cường ngạnh muốn

mạng của anh mà.

Lương Thần cảm thấy chính mình còn ở lại nữa, nhất định sẽ không nhìn được, cuối cùng nhìn Cảnh Hảo Hảo liên tục thở ra mấy hơi, liền đẩy Cảnh Hảo Hảo ra, cầm lấy một chìa khóa xe và di động trên bàn bên cạnh, ôm áo khoác đi ra khỏi cửa phòng ngủ

Qua vài phút, Cảnh Hảo Hảo liền nghe được dưới lầu truyền đến tiếng xe khởi động, ngay sau đó toàn bộ trong phòng, liền lâm vào trong một mảnh im lặng.

Lúc này Cảnh Hảo Hảo mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, rốt cuộc cô cũng tránh được một kiếp.

.....

Đêm nay, Cảnh Hảo Hảo cũng không có rời khỏi biệt thự của Lương Thần.

Bởi vì, cô còn cần tự mình nói cho Lương Thần biết chuyện mình muốn đi trấn nhỏ ở Vân Nam quay phim nửa năm.

Mặc kệ cô là gọi điện thoại thông báo cho anh, hay là cô đi trấn nhỏ Vân Nam mới nói cho anh, anh đều có thể sẽ cảm thấy chính mình là đang cố ý trốn tránh anh.

Cô muốn lừa gạt anh mình đã chia tay với Thẩm Lương Niên, cho nên, cô phải làm đến nhu thuận, đồng thời còn có chút sợ hãi, để cho anh nghĩ đến chính mình không có can đảm chơi tâm nhãn với anh.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 48: Lừa Dối [8]

☆,48.

Editor: May

Chỉ cần như vậy, anh mới sẽ không tâm tồn khúc mắc với cô, sẽ không tổn quá nhiều tâm tư, cô cũng mới có thể, thuận lợi chạy thoát từ bên người của anh.

.....

Lúc Lương Thần tìm kiếm thông dong, đang thoải mái làm spa ở trong “Golden Age”.

Lương Thần một thân dục hỏa, không chỗ phát tiết, dứt khoát liền đi “Golden Age”.

Làm spa cho anh, là một cô gái rất xinh đẹp, bộ dáng khoảng 23 24, thao tác rất tốt, lực đạo rất đủ.

Nhưng tâm tình cả người Lương Thần vẫn rất khó chịu, thế cho nên xoi mói thợ mát xa kia đến khủng hoảng, suýt nữa khóc ra.

Cuối cùng vẫn là ông chủ “Golden Age” tự mình tới đây, nói xin lỗi Lương Thần, còn thay đổi một thợ mát xa có thâm niên, thậm chí còn cho anh một tấm thẻ không tốn bất kỳ chi phí nào trong một năm.

Từ Dung nằm ở cgoox đó, vừa hưởng thụ đãi ngộ spa hoàn mỹ, vừa cầm thẻ năm kia ra đánh giá, sau đó nghiêng đầu, nhìn thoáng qua Lương Thần nằm ở một bên, nhắm mắt lại, hé ra gương mặt lạnh không nói lời nào, biết đêm nay tâm tình anh không tốt, liền ném tấm thẻ kia sang một bên, mở miệng, nói: “Làm sao vậy? Ai đắc tội cậu, bày ra một bộ dáng bị người nào đó làm nhưng lại làm không thoải mái.”

Lương Thần nâng mí mắt lên, thông thả quét một chút.

Từ Dung lập tức khoát tay, sửa lại miệng nói: “Là bày ra một bộ dáng làm người nào đó, nhưng lại không làm được thoải mái.”

Lương Thần xoay đầu, nói một câu:“Phiền”, sau đó liền lật người, khoát tay, cho thợ mát xa kia rời đi, liền ngẩng đầu, nhìn trần nhà nói một câu: “Phiền!”

“U..... Xem ra giống như là thật sự rất phiền nha.....” Từ Dung cũng phất phất tay, để cho thợ mát xa của mình rời đi, sau đó nhìn Lương Thần, hỏi: “Trước kia lúc cậu phiềncũng chưa từng nói ra, lần này liên tục nói hai lần phiền, thật đúng là kỳ quái. Nói đi, rốt cuộc phiền vì chuyện gì, không chừng tớ còn có thể giúp cậu một chút.”

Dừng một chút, Từ Dung không đợi Lương Thần nói chuyện, sau đó lại hỏi: “Hắn sẽ không phải là vì phụ nữ chứ?”

Một câu “Một phụ nữ” vốn đã đến khóe miệng của Lương Thần, bởi vì những lời này của Từ Dung, liền cường ngạnh nuốt trở vào.

“Nha, chẳng lẽ thật sự bị tớ đoán trúng?” Biểu tình của Từ Dung như là phát hiện được đại lục mới, nhìn Lương Thần.

Thần thái Lương Thần có chút mất tự nhiên xoay đầu: “Nói bậy bạ gì đó!”

“A quả nhiên trúng.” Thân là từ nhỏ cùng nhau cời trần làm chuyện xấu đến lớn, Từ Dung hiểu rõ về Lương Thần nhất, biểu tình anh càng mất tự nhiên, càng đại biểu anh là đang khẩu thị tâm phi, sau đó Từ Dung một bộ dáng đắc ý nói: “Cây vạn tuế vạn năm muốn nở hoa rồi”

“Nở ông bác của cậu!” Lương Thần gác đầu lên đầu gối của mình, nhìn cũng không liếc mắt nhìn một cái, liền chuẩn xác không có lầm nện ở trên mặt Từ Dung, Từ Dung gào khóc một tiếng, sau đó liền ghé vào trên giường, thăm dò đầu qua, hỏi: “Là cô gái nhà ai? Có thể để cho thiếu niên thiên tử cách điện của chúng ta động tâm?”

“Động tâm?” Lương Thần cũng không biết chính mình làm sao vậy, đặc biệt miễn cảm với hai chữ này từ trong miệng Từ Dung, anh câu môi, giống như trào phúng cười cười, sau đó nói: “Đùa gì thế, sao tớ có thể động tâm.”

Nói xong, anh liền xoay đầu, giống như là tự mình xác định, dưới đáy lòng, lại yên lặng nói một lần với chính mình: Anh tuyệt đối không hề động tâm.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 49: Lừa Dối [9]

☆,49.

Editor: May

Từ Dung không có nói cái gì, bởi vì anh ta biết, Lương Thần vui đùa đến mức nào, điểm mấu chốt của anh, nhưng mà đáy lòng của anh ta lại vẫn ha ha nghĩ: Còn nói chính mình không động tâm, đây rõ ràng đã là động tâm, nhưng bộ dáng chính mình lại không thừa nhận

.....

Buổi sáng ngày hôm sau, sáng sớm Lương Thần liền lái xe từ “Golden Age” trở về biệt thự.

Người hầu trong biệt thự, đã muốn bắt đầu bận rộn, nhìn thấy anh trở về, lập tức dừng bước chân, hô một tiếng: “Thần thiếu gia.”

Lương Thần không có trả lời, chỉ cầm chìa khóa xe, đi vào trong cửa biệt thự, lúc đổi giày, một người hầu nói với anh: “Thần thiếu gia, Cảnh tiểu thư còn ở trên lầu, hai người muốn ăn bữa sáng cùng nhau không?”

“Hảo Hảo còn chưa rời đi?” Lương Thần có chút ngoài ý muốn ngẩng đầu, hỏi lại một câu.

Lúc anh nhìn thấy người hầu gật đầu, trên mặt cũng không có phản ứng gì liền trực tiếp đi về phía thang máy, lên lầu.

Nhập mặt mã vào cửa phòng ngủ, đẩy cửa ra, liền nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo vừa rời giường.

Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy anh, thân thể cả người nhẹ nhàng run lên một chút, sau đó lên tiếng, hô một câu: “Lương tổng.”

Lương Thần nhú nhú mày, liền nâng nâng cằm về phía toilet, nói: “Tự mình đi rửa mặt, đánh răng sạch sẽ, rửa mặt xong rồi, xuống lầu ăn sáng.”

Nói xong, Lương Thần liền trực tiếp đi vào phòng thay quần áo trong phòng ngủ.

.....

Lúc Cảnh Hảo Hảo đi ra từ trong toilet, Lương Thần đã không còn ở phòng ngủ, cô đi thang máy xuống lầu, lập tức có người hầu mang cô đi đến phòng ăn.

Phòng ăn chiếm diện tích cũng rất lớn, trên bàn cơm dài dành cho mười mấy người đặt đầy đủ loại hoa tươi.

Lương Thần ngồi ở ghế chủ của bàn ăn, ngẩng đầu xem kênh tài chính và kinh tế trên ti vi, trước mặt anh đặt một ly sữa tươi, một đĩa hoa quả, còn có một chén cháo.

Phòng ăn có một mặt tường, là một mảnh cửa sổ, vừa vặn đối diện phía đông, ánh mặt trời sáng sớm, mang theo một chút ánh đỏ, chiếu vào từ ngoài cửa sổ, nổi bật toàn bộ hình ảnh Lương Thần, như là một bức tác phẩm nghệ thuật.

Người hầu nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo đi vào, liền kéo ghế ăn bên tay trái Lương Thần ra

Lúc này Lương Thần mới xoay đầu, nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo, cũng không nói gì liền tiếp tục quay đầu, xem ti vi.

Sau khi Cảnh Hảo Hảo ngồi xuống, liền đẩy một cái thực đơn lên, hỏi: “Cảnh tiểu thư, cô muốn ăn cái gì.”

Cảnh Hảo Hảo nhìn đến thức ăn đầy bàn, có tây phương, cũng có kiểu Trung, nhưng cô lại không có khẩu vị gì, liền mở miệng, nói: “Tùy tiện đi.”

“Vậy cô chọn một chút, muốn kiểu Trung, hay là kiểu Tây phương?” Người hầu khách khí tiếp tục hỏi.

Lần này, Cảnh Hảo Hảo còn chưa lên tiếng, Lương Thần ngồi ở bên cạnh ngược lại ánh mắt cũng không rời khỏi ti vi liền mở miệng ra, nói: “Giống như tôi, cho cô ấy thêm một quả trứng gà.”

Người hầu nghe nói như thế, hỏi cũng không có hỏi ý kiến của Cảnh Hảo Hảo, liền lập tức lui ra ngoài, trong chốc lát, liền đẩy một chiếc xe thức ăn ra, phía trên đặt thức ăn giống Lương Thần như đúc.

Tư thái Lương Thần ăn cơm rất tao nhã, nhưng tốc độ rất nhanh, lúc anh ăn xong, Cảnh Hảo Hảo mới húp cháo một nửa, anh đã đứng lên, lấy áo khoác tây trang phía sau ghế của mình lên, nói: “Tôi đi công ty trước, nếu em trở về thành phố, liền kêu tài xế trong nhà đưa em đi.”

Nói xong, Lương Thần liền đi đến cửa phòng ăn.

Cảnh Hảo Hảo buông thìa trong tay xuống, lên tiếng hô một câu: “Lương tổng.....”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 50: Lừa Dối [10]

☆,50.

Editor: May

Lương Thần dừng chân, quay đầu nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo nhìn Lương Thần, đứng lên từ ghế ăn, nói: “Tôi có chuyện muốn nói với anh.....”

Vừa nói, Cảnh Hảo Hảo vừa cố ý để ngón tay của mình dùng sức nắm chung một chỗ.

Lương Thần quét qua ngón tay mềm mại của cô, bởi vì cô dùng sức, nổi lên một tầng hồng, liền xoay người, lại đi trở về lần nữa, lần nữa để áo khoác tới trên lưng ghế dựa, sau đó ngồi xuống, nói: “Chuyện gì, ngồi xuống vừa ăn, vừa chậm rãi nói.”

Cảnh Hảo Hảo nghe lời ngồi xuống, nhưng không có ăn cơm, ánh mắt chỉ nhìn Lương Thần, nói: “Hai ngày nữa tôi muốn đi Vân Nam một chuyến.....”

“Bao lâu?”

“Năm.....” Cảnh Hảo Hảo chỉ nói hai chữ, trong nháy mắt sắc mặt Lương Thần liền lạnh xuống, tâm Cảnh Hảo Hảo liền hung hăng co rụt lại theo, nâng dừng khí, tiếp tục nói: “Là diễn cho đạo diễn Phương Lộ, tôi đã

đáp ứng vào hai tháng trước, qua vài ngày nữa bọn họ muốn chính thức quay phim, tôi phải đi theo tổ phim.”

Cảnh Hảo Hảo nói xong, giọng nói liền cố ý chậm lại, thậm chí cô còn cúi đầu xuống dưới.

Cả người thoát nhìn, giống như là cực kỳ sợ Lương Thần tức giận.

“Lúc đó, tôi còn chưa biết anh, hơn nữa Phương Đạo từng giúp tôi làm việc rất nhiều lần, nhân tình của cô ấy, tôi không thể không trả, cho nên..... Lần này diễn, tôi phải đi.....”

“Hảo Hảo, em hănn sẽ không vì trốn tôi, cố ý kiếm bậy lý do chứ?”

Cảnh Hảo Hảo vội vàng lắc lắc đầu, có chút chột dạ ngẩng đầu, nhìn Lương Thần, nói: “Không có, tuyệt đối không có..... Không tin anh cứ gọi điện thoại hỏi Phương Đạo.”

Cảnh Hảo Hảo nói xong, liền cúi đầu xuống, cô nhìn chăm chăm trong bát cơm, trầm mặc trong chốc lát, giống như lấy lui làm tiến dùng giọng nói rất ủy khuất cầu toàn nói: “Nếu mà, anh không muốn để cho tôi đi, tôi có thể nói với Phương Đạo, tôi không đi.....”

Lương Thần nhìn chăm chăm đỉnh đầu của Cảnh Hảo Hảo, nhìn bộ dáng co quắp bất an của cô, cũng không biết có phải tối hôm qua cô không có rời đi đã lấy lòng anh, hay là bộ dáng sợ hãi thấp thỏm bây giờ của cô làm cho anh cảm thấy không đành lòng, nói tóm lại, lần đầu tiên cảm giác mình cũng không có không tốt tính như vậy, liền mở miệng nói: “Hảo Hảo, em nói bừa cái gì vậy, sao tôi có thể không cho em quay phim?”

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, lại ngẩng đầu, đáy mắt nhìn Lương Thần, cố ý chất đầy kinh hỉ sáng rọi: “Có thật không?”

Lương Thần gật gật đầu, liền nâng cổ tay mình lên nhìn nhìn thời gian, nói: “Thời gian không còn sớm, tôi phải đi công ty, em đi đến Vân Nam liền gọi điện thoại cho tôi.....” Vừa nói, Lương Thần như là nhớ tới cái gì, tiếp tục bổ sung: “Tôi sẽ gọi điện thoại cho nhà sản xuất tổ phim của em, nói cho anh ta mỗi cuối tháng cố định cho em hai ngày nghỉ, đến lúc đó tôi sẽ nói người ta đặt vé máy bay tốt trước cho em, em trực tiếp trở về thành phố Giang Sơn là tốt rồi.”

Nói xong, Lương Thần liền đi ra khỏi phòng ăn.

Cảnh Hảo Hảo vẫn nghe được tiếng động cơ vang lên ở bên ngoài nhà, không nhìn thấy, lúc này cô mới thở phào một hơi, cả người lập tức vô lực xụi lơ ở trên ghế ăn, mở tay ra, phát hiện trong lòng bàn tay đều ướt sũng mồ hôi.

Tuy rằng cuối cùng có chút khác với kết quả dự đoán của cô, mỗi tháng cô đều phải trở về thành phố Giang Sơn một lần, nhưng chỉ có hai ngày, cô chỉ cần nhờ progesterone liền có thể tránh được Lương Thần.

Nửa năm, thời gian nửa năm, cô nghĩ, Lương Thần khẳng định sẽ mất đi hứng thú với cô.

.....

Bốn ngày sau, Cảnh Hảo Hảo như nguyện bước lên máy bay đi đến Vân Nam.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 51: Chu Toàn [1]

Editor: May

Bốn ngày sau, Cảnh Hảo Hảo như nguyện bước lên máy bay đi đến Vân Nam.

Cảnh Hảo Hảo là vào buổi tối sau khi mình lừa gạt Lương Thần, lúc đang ăn cơm với Thẩm Lương Niên, nói cho Thẩm Lương Niên chuyện mình đi Vân Nam quay phim.

Thật ra, ngay từ lúc hơn một năm trước kia, khi mức lợi nhuận của công ty Thẩm Lương Niên đã bắt đầu hiện ra thẳng tắp bay lên, anh liền muốn đề cập với Cảnh Hảo Hảo rời khỏi vòng giải trí.

Lúc đó tuy rằng Thẩm Lương Niên không thể cho Cảnh Hảo Hảo cuộc phu nhân nhà giàu vung tiền như rác, nhưng cũng đủ để cho Cảnh Hảo Hảo áo cơm không lo.

Đàn ông đều có tật xấu này, có thể cho phép bản thân nuôi dưỡng tình nhân mình tình nổi tiếng ở khắp đại giang nam bắc, trở thành người tình trong mộng của mọi người, cũng không muốn để cho người vợ mình chuẩn bị lấy về nhà hiển lộ tư sắc xinh đẹp ở trên màn hình lớn.

Lúc đó Cảnh Hảo Hảo, vừa mới bị phong kín bảy tháng, vừa mới gặp phải Phương Lộ, diễn vài bộ phim liên tiếp, cho nên vẫn không thể thật sự rời khỏi vòng giải trí.

Thời gian cứ như vậy thoáng một cái liền đến gần năm sinh nhật 20 tuổi của Cảnh Hảo Hảo, Cảnh Hảo Hảo vốn đã muốn đáp ứng Thẩm Lương Niên dừng lại tất cả công việc ở làng giải trí, kết hôn với anh, nhưng hiện tại, ngày thứ hai sau sinh nhật, cô lại nói cho anh biết, vì nhân tình của Phương Lộ, cô phải đi Vân Nam với tổ quay phim, Thẩm Lương Niên thật là có vài phần mất hứng.

Cảnh Hảo Hảo biết, hai người ước hẹn tốt thời gian kết hôn, cô bởi vì tránh né Lương Thần, bỏ lại một mình Thẩm Lương Niên chạy tới Vân Nam, Thẩm Lương Niên mất hứng là bình thường, cho nên tính tình dịu dàng, không ngừng cam đoan với Thẩm Lương Niên đây là bộ phim cuối cùng của cuộc đời cô, lúc này mới khiến cho Thẩm Lương Niên miễn miễn cưỡng cưỡng đáp ứng Cảnh Hảo Hảo đi Vân Nam.

Từ lúc còn nhỏ, 80% thời gian của Cảnh Hảo Hảo đều là vượt qua ở trong chảo nhuộm làng giải trí này, cho dù trong vòng luẩn quẩn này có bao nhiêu không tốt, nhưng đối với Cảnh Hảo Hảo mà nói, làng giải trí tựa hồ trở thành một phần sinh mệnh của cô, chỉ là không hơn vị trí Thẩm Lương Niên chiếm cứ ở đáy lòng cô, cho nên lúc này Cảnh Hảo Hảo là thật cam nguyện bỏ qua cuộc sống của mình vì Thẩm Lương Niên.

Ngày Cảnh Hảo Hảo bay đi Vân Nam, trong công ty Thẩm Lương Niên đúng lúc có chút việc cần xử lý, cũng không có đi tiễn Cảnh Hảo Hảo.

Lúc Cảnh Hảo Hảo qua trạm kiểm an, ngồi trên máy bay, cách máy bay cất cánh còn có 20 phút, Cảnh Hảo Hảo mới cầm lấy di động, gọi qua cho Lương Thần một cú điện thoại.

.....

Lúc đó Lương Thần đang họp, lúc di động trong túi chấn động lên, lời nói thảo luận trong miệng anh hơi tạm dừng một chút, sau đó vừa lấy di

động từ trong túi ra, vừa thần thái bình tĩnh, ngữ khí lưu loát tiếp tục tiến hành hội nghị.

Lúc anh chuẩn bị trực tiếp cúp điện thoại, nhìn lướt qua biểu hiện cuộc gọi, nhìn thấy là “Hảo Hảo” gọi tới, ngón tay anh hơi hơi dừng một chút, sau đó liền làm ra một dấu tay chờ với các người cấp cao trong phòng họp, liền cầm di động trực tiếp đi ra phòng họp.

Đối diện phòng họp, là vách tường bằng thủy tinh, Lương Thần đứng ở trước tường thủy tinh, vừa có thể thấy ánh nắng sáng rõ ngoài cửa sổ, anh hơi hơi cúi đầu, nhìn xe dày đặc giống như con kiến ở dưới chân, sau đó mở miệng hỏi Cảnh Hảo Hảo trong di động: “Hảo Hảo, chuyện gì vậy?”

“Hôm nay tôi đi Vân Nam.”

Cô gái đầu kia điện thoại, chỉ nói mấy chữ như vậy, âm điệu mềm mại như là gạo nếp, ngọt ngào thơm trọt.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 52: Chu Toàn [2]

Editor: May

Lương Thần không nói chuyện trong chốc lát, sau một lúc lâu, anh mới nói một chữ “ừ”.

Cảnh Hảo Hảo nằm di động, đáy lòng lập tức trở nên có chút khẩn trương, cô đợi một lúc, cũng không đợi Lương Thần nói chuyện trong điện thoại, Cảnh Hảo Hảo liền nhỏ giọng nói: “Tôi cúp đây.”

“Ừ.” Lương Thần vẫn chỉ dùng giọng mũi đáp một tiếng.

Cảnh Hảo Hảo lại đợi thêm một lát, sau đó liền vội vàng nói một câu: “Gặp sau”, trực tiếp cắt điện thoại.

Lương Thần đứng ở trước kính thủy tinh, nghe âm bản “Đô đô đô” trong di động, nhìn trời xanh mây trắng sạch sẽ trong suốt của thành phố Giang Sơn ngoài cửa sổ, trong nháy mắt tâm tình liền yên tĩnh lại.

Anh đứng hồi lâu, thẳng đến khi thư ký của mình đi ra từ trong phòng họp, cẩn thận lên tiếng: “Lương tổng, mọi người đều đang chờ ngài họp.”

Lúc này Lương Thần mới chậm rãi quay đầu, gật gật đầu với thư ký, sau đó tiếp tục quay đầu, ngẩng đầu nhìn nhìn chân trời, vừa rồi có một chiếc máy bay bay qua, đôi mắt anh nhìn chiếc máy bay kia đến khi biến

mất vô tung vô ảnh, mới như là không có việc gì thiên hạ, xoay người, đi trở về phòng họp.

.....

Cảnh Hảo Hảo ở trong bộ phim truyền hình này của Phương Lộ còn không tính là nữ phụ ba, nữ phụ bốn, chỉ là tiểu nha hoàn luôn đi theo bên người nữ chính.

Lúc Cảnh Hảo Hảo cầm kịch bản, lật xem một chút lời kịch của mình, nhưng thật ra mỗi một tập đều chỉ có một hai câu, nhưng mà sau khi Cảnh Hảo Hảo xem xong toàn bộ kịch bản, mới phát hiện, nội dung lời kịch, hơn phân nửa đều là lặp lại.

Cảnh Hảo Hảo tổng kết đơn giản một chút, cũng là mấy loại hình thức như vậy:

“Tiểu thư, người thật xinh đẹp.”

“Tiểu thư, người nên ngủ.”

“Tiểu thư, lão gia gọi người đi qua.”

“Tiểu thư, cô gia đối với người thật tốt.”

.....

Kiều Ôn Noãn là xuất thân chính quy, hai năm qua là ngôi sao sáng trong công ty giải trí TS, tiếp nhận không ít vai chính, kỹ thuật diễn cũng không tệ, rất ít khi bị cắt, đại đa số đều là dễ dàng vượt qua, cho nên cả bộ phim quay xuống, Cảnh Hảo Hảo cũng rất nhẹ nhàng, cho dù có lúc NG, cũng là khi Kiều Ôn Noãn diễn tình cảm với vai nam chính, khi hai người thâm tình chân thành đối diện nhau, khó tránh khỏi sẽ cười một chút, chỉ là lúc đó, bình thường Cảnh Hảo Hảo đều chỉ cần đứng ở phía sau Kiều Ôn

Noãn và nam chủ không xa, chỉ cần đứng làm một bối cảnh, không cần lời kịch và biểu tình, diễn không hề tốn sức chút nào.

Cứ như vậy, ngày không nóng không lạnh, chớp mắt liền trôi qua một tháng.

Cảnh Hảo Hảo rõ ràng nhớ kỹ, Lương Thần nói mỗi tháng sẽ cho cô hai ngày nghỉ, cho nên lúc gần tới cuối tháng, Cảnh Hảo Hảo bắt đầu uống progesterone mình đã chuẩn bị tốt từ trước.

Cùng giống như lúc trước, uống liên tục ba ngày, buổi chiều ngày thứ hai sau khi dùng thuốc, nguyệt sự cô vẫn tới như cũ.

Kỳ thật diễn viên quay phim, ở trong tổ phim rất nhàm chán, cũng không có ngày nghỉ nào, cho dù buổi tối thật vất vả mới có thể nghỉ ngơi, đôi khi nếu nhìn thấy thời tiết thích hợp, liền quay phim ban đêm.

Cho nên một tháng nghiêm chỉnh trôi qua, diễn viên đảm nhận nhân vật quan trọng, cũng mệt mỏi đến nghen.

Phương Lộ cũng không biết là ai bản lĩnh lớn như vậy, khiến cho người ra mặt phân phó hai ngày cuối tháng mình phải nghỉ ngơi, nhưng vì trạng thái diễn viên rất tốt, Phương Lộ ngược lại cũng cảm thấy nghỉ ngơi hai ngày này là rất cần thiết.

Cho nên vào một buổi chiều cuối cùng của tháng này, Phương Lộ vì có thể để cho mọi người có nhiều thời gian nghỉ ngơi tự do hơn, liền tự an bài một phân diễn đơn giản.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 53: Chu Toàn [3]

Editor: May

Phần diễn ban đầu là Cảnh Hảo Hảo diễn với nam chính, nội dung rất đơn giản, chính là nam chính vội vàng tới trong nhà nữ chính tìm kiếm nữ chính, sốt ruột giải thích với cô tin tức anh ta kết hôn vào hai ngày trước mà nữ chính nhận được là giả, sau đó nữ chính và nam chính hóa giải hiểu lầm sau, liền thâm tình hôn nhau.....

Bởi vì cần diễn với Kiều Ôn Noãn bất cứ lúc nào, hơn nữa Cảnh Hảo Hảo diễn với nam chính cũng chỉ có mấy lời thoại, cho nên lúc Cảnh Hảo Hảo và nam chính đứng ở nơi sân thượng bắt đầu quay phim, Kiều Ôn Noãn liền chạy tới sớm trước tiên, ngồi ở một bên chờ Cảnh Hảo Hảo và nam chính diễn xong.

Diễn viên diễn phim, tự nhiên sẽ không mang theo vật phẩm riêng bên người, đại đa số mọi người đều chỉ sẽ đưa túi xách điện thoại gì đó cho trợ lý bên người mình bảo quản.

Trợ lý Tiên nhi của Cảnh Hảo Hảo vừa vặn muốn đi toilet một chuyến lúc Cảnh Hảo Hảo đang quay phim, liền đặt di động của Cảnh Hảo Hảo ở trên bàn Kiều Ôn Noãn ngồi, nói với Phương Lộ ngồi ở bên cạnh xem diễn, bảo cô ấy chú ý giúp một chút.

Lúc Cảnh Hảo Hảo diễn đến một nửa, di động đột nhiên liền vang lên.

Cô dùng di động tình nhân với điện thoại của Thẩm Lương Niên, Kiều Ôn Noãn liền đi mua di động giống như của Thẩm Lương Niên.

Kể từ đó, di động của Kiều Ôn Noãn và Cảnh Hảo Hảo liền giống nhau, cho nên lúc điện thoại di động của cô vang lên tiếng nhắc nhở của tin nhắn, Kiều Ôn Noãn theo bản năng cho là di động của mình, liền nghiêng đầu qua nhìn, vừa vặn nhìn thấy trên màn hình di động của Cảnh Hảo Hảo có một hàng chữ: “Cảnh tiểu thư, tôi đã giúp cô đặt vé máy bay xong rồi, sáng mai bay trở về thành phố Giang Sơn, Thần thiếu gia dặn dò tôi buổi sáng ngày mai sẽ ở sân bay đón cô trở về biệt thự giữa sườn núi.”

Nội dung tin nhắn cũng không dài, Kiều Ôn Noãn vừa quét qua xong, màn hình điện thoại di động của Cảnh Hảo Hảo liền tối đen.

Cả người cô bất động thanh sắc quay đầu, tiếp tục nhìn về phía nam chính đang diễn với Cảnh Hảo Hảo, trong đầu lại rất nhanh vòng vo nội dung tin nhắn kia lần nữa.

Cảnh Hảo Hảo không phải cùng một chỗ với Thẩm Lương Niên sao?

Sao còn có thể dây dưa cùng một chỗ với người đàn ông khác nữa?

Thần thiếu gia..... biệt thự giữa sườn núi.....

Kiều Ôn Noãn rũ mi mắt, dùng hai trọng điểm đó suy nghĩ cẩn thận.

Người có thể có được biệt thự giữa sườn núi ở thành phố Giang Sơn, không phú cũng quý, mà người này, còn được gọi là Thần thiếu gia.....

Sẽ là ai đây?

Đang lúc Kiều Ôn Noãn vắt hết óc muốn tìm kiếm trong tên người có mang chữ "Thần", người quen biết với Cảnh Hảo Hảo từ trong trí nhớ của

mình, Phương Lộ lên tiếng thét lên: “Kiều Ôn Noãn chuẩn bị, đến phiên cô xuất hiện.”

Kiều Ôn Noãn ngẩng đầu, lên tiếng, lại nhìn thoáng qua di động của Cảnh Hảo Hảo, sau đó đứng lên, đi đến một bên trên sân thượng.

Cảnh Hảo Hảo đi trở về nơi Kiều Ôn Noãn vừa mới ngồi qua, tiếp đó cũng không có phần diễn của cô, cho nên liền trực tiếp tìm thợ trang điểm bắt đầu tẩy trang cho mình.

Lúc tẩy trang đến một nửa, di động của Cảnh Hảo Hảo đột nhiên vang lên, Cảnh Hảo Hảo cầm lấy di động, nhìn thoáng qua hiển thị cuộc gọi đến là “Ác ma”, liền cười cười xin lỗi với thợ trang điểm, nói: “Xin lỗi, tôi nghe điện thoại một chút.”

Sau đó, liền cầm điện thoại di động, đi tới trong rừng cây bên cạnh.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 54: Chu Toàn [4]

Editor: May

Lúc Kiều Ôn Noãn quay phim, tâm tư cả người đều đặt ở trên tin nhắn mình vô tình nhìn thấy từ trong di động của Cảnh Hảo Hảo, thất thần nhiều lần, lúc cô ta nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo cầm di động đi sang một bên, cô ta liền ngừng diễn: “Xin lỗi, trạng thái của tôi có chút không tốt, tôi sang bên kia điều chỉnh trạng thái một chút.”

Cảnh Hảo Hảo cũng không có đi thật xa vào trong rừng cây, cô dựa lưng ở một thân cây, tiếp nghe điện thoại Lương Thần gọi tới: “Lương tổng.....”

“Vé máy bay đã đặt xong rồi, nhận được nhắc nhở chưa?” Giọng nói của Cảnh Hảo Hảo còn chưa rơi xuống, giọng nói của Lương Thần từ đầu kia điện thoại, ôn hoà truyền tới.

Cảnh Hảo Hảo luôn đang diễn phim, chưa kịp xem di động, sau khi nghe nói như thế, trước cúi đầu nhìn nhìn tin nhắn trên di động, mới nói với Lương Thần trong di động: “Nhận được.”

“Ừ.” Lương Thần lên tiếng, liền tính cúp điện thoại.

“Lương tổng.....”

“Chuyện gì?”

“Tôi..... mấy ngày nay tôi..... Lại là thời kỳ không tiện.”

Lương Thần đầu kia điện thoại sừng sốt trong chốc lát, dưới đáy lòng tỉ mỉ tính toán thời gian một chút, phát hiện cách nguyệt sự lần trước của Cảnh Hảo Hảo rời đi tựa hồ cũng chưa đủ một tháng, liền hỏi: “Không phải còn chưa tới thời gian ư?”

“Tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì..... Có thể là không hợp với khí hậu Vân Nam nơi này, cho nên tối hôm trước, đột nhiên chợt tới rồi.”

Lương Thần không nói chuyện trong một lát.

Ngay tại khi đáy lòng Cảnh Hảo Hảo nghĩ, xong rồi..... anh khẳng định lại tức giận..... Kết quả giây tiếp theo, giọng nói của Lương Thần liền truyền tới: “Ừ, về trước rồi nói sau.”

Nói xong, liền không có dừng lại chút nào liền cúp điện thoại.

Rõ ràng có một tháng chưa từng gặp mặt với Lương Thần, hơn nữa hiện tại chính mình lại cách anh xa vạn dặm, sao vừa nghe điện thoại của anh, cả người liền khẩn trương như vậy?

Cảnh Hảo Hảo nằm di động, thở phào nhẹ nhõm, không có chú ý phía sau mình, có một thân ảnh, lặng yên không một tiếng động vội vàng rời đi.

.....

Tục xưng tình địch gặp mặt, hết sức đỏ mắt, nhưng những lời này ở trên người Kiều Ôn Noãn và Cảnh Hảo Hảo lại thật đúng là có chút không ứng nghiệm.

Cảnh Hảo Hảo biết Kiều Ôn Noãn thích Thẩm Lương Niên, nhưng lại chưa từng gặp qua Kiều Ôn Noãn và Thẩm Lương Niên cùng xuất hiện quá nhiều, cô cũng không thuộc loại người không có việc gì lại tìm việc làm,

tuy rằng biết Kiều Ôn Noãn không thích mình, nhưng ở dưới điều kiện tiên quyết cô ta không có trêu chọc chính mình, Cảnh Hảo Hảo cũng chưa từng nghĩ tới xé rách mặt với Kiều Ôn Noãn.

Mà Kiều Ôn Noãn có thể trộm tình với Thẩm Lương Niên hai năm mà không lộ ra chút sơ hở, tự nhiên là sẽ không ngốc hồ hồ tự nhiên làm ra chuyện gì hà khắc quá phận với Cảnh Hảo Hảo ở trước mặt nhiều người.

Cho nên, đáy lòng hai người, ai cũng không thích ai, hai người gặp mặt, ở lúc có người ngoài, đều là khách khách khí khí chào hỏi đối phương, nếu không có người ngoài, mọi người liền xem nhau thành không khí, giống như là không thấy được, đi về phía khác.

Thật ra đáy lòng Kiều Ôn Noãn cực kỳ chán ghét Cảnh Hảo Hảo, nhất là sau khi Thẩm Lương Niên chặt đứt quan hệ với cô ta, chán ghét của cô ta với Cảnh Hảo Hảo liền bộc phát rõ ràng.

Mấy ngày này, cô ta cũng không có đi tìm Thẩm Lương Niên, cô ta biết, Thẩm Lương Niên một lòng muốn cùng một chỗ với Cảnh Hảo Hảo, nếu cô ta quăn quýt chặt lấy, sẽ chỉ làm Thẩm Lương Niên càng muốn đẩy cô ta ra.

Nhưng mà, đáy lòng của cô ta, cũng không có buông tha cho Thẩm Lương Niên, cô ta vẫn đang tìm một cơ hội, một cơ hội có thể khiến cho Thẩm Lương Niên rời khỏi Cảnh Hảo Hảo, đi đến bên người của mình.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 55: Chu Toàn [5]

Editor: May

Nhưng hiện tại..... Cô ta thật sự không nghĩ tới, cứ như vậy, một cơ hội dừng ở trước mặt chính mình.

Lương tổng..... Thần thiếu gia..... biệt thự giữa sườn núi thành phố Giang Sơn.....

Những chữ này nổi lên, nháy mắt khiến cho cô ta nghĩ tới Lương Thần “Thiếu niên thiên tử” ở thành phố Giang Sơn!

Tuy rằng cô ta không biết Cảnh Hảo Hảo liên quan với Lương Thần như thế nào, nhưng mà, nếu cô ta lấy được đầy đủ chứng cứ đưa cho Thẩm Lương Niên, cô ta nghĩ, Thẩm Lương Niên còn có thể không chia tay ư!

Trong nháy mắt tâm tình cả người Kiều Ôn Noãn liền tốt lên, lúc sau phát huy diễn xuất cũng đặc biệt tốt, chỉ ngăn ngụt một tiếng, mọi người liền thu công.

Lúc Kiều Ôn Noãn tẩy trang, nói với trợ lý của mình: “Giúp tôi đặt vé máy bay, buổi sáng ngày mai, trở về thành phố Giang Sơn.”

.....

Lúc Cảnh Hảo Hảo ra khỏi sân bay thành phố Giang Sơn, tài xế Lương Thần phải tới sớm đã chờ ở nơi đó.

Tài xế vẫn là tài xế lần trước đi nhà Cảnh Hảo Hảo đón cô đến nhà Lương Thần kia, tài xế vừa thấy Cảnh Hảo Hảo, lập tức xuống xe, khách khí tiến lên đón, hô một tiếng “Cảnh tiểu thư”, liền tiếp nhận túi trong tay Cảnh Hảo Hảo, tự mình mở cửa xe ra cho Cảnh Hảo Hảo.

Tài xế vừa mới lái xe rời khỏi sân bay, Kiều Ôn Noãn mang theo một mắt kính lớn, che nửa khuôn mặt đón một chiếc xe taxi, vì đề phòng người khác nhận ra mình, cô ta cố ý đè thấp giọng nói: “Đuổi theo chiếc xe Audi a8 bảng số 88888 phía trước.”

.....

Tài xế đón Cảnh Hảo Hảo, là tài xế từng theo ông nội Lương Thần, đã sớm được bồi dưỡng một thân trực giác nghiêm cẩn sâu sắc.

Ông còn chưa lái đến đường cao tốc cách sân bay, liền chú ý tới có một chiếc xe taxi vẫn đi theo sau xe của mình, cho nên vào lúc đi tới đường cao tốc gần sân bay, cố ý vòng vào trong thành phố, quẹo trái quẹo phải vài vòng, liền bỏ rơi xe taxi kia ở phía sau, lúc này mới chạy thẳng đến biệt thự giữa sườn núi.

Lương Thần cũng không có ở trong biệt thự, người hầu như là đã sớm nhận được tin tức, Cảnh Hảo Hảo vừa xuống máy bay, bên trong liền chuẩn bị xong cơm trưa.

Một mình Cảnh Hảo Hảo được nhiều người hầu phục vụ cơm trưa ở trong phòng ăn xa hoa lần trước cùng ăn bữa sáng với Lương Thần kia, rồi được người hầu đưa lên phòng ngủ của Lương Thần ở trên lầu nghỉ trưa.

.....

Ban đêm, rất khuya Lương Thần mới trở về.

Bởi vì chàng vạng có bữa tiệc, uống một ít rượu, cho nên để cho tài xế đón Cảnh Hảo Hảo vào ban ngày đưa mình về biệt thự giữa sườn núi.

Lúc Lương Thần xuống xe, tài xế đột nhiên lên tiếng nói: “Thần thiếu gia, hôm nay ở sân bay lúc đón Cảnh tiểu thư, phát hiện có một chiếc xe taxi đi theo phía sau, lúc hai chiếc xe kề bên, tôi chú ý tới phía sau ngồi là một phụ nữ, chỉ đeo một cái kính mắt rất lớn, có chút không nhận ra ra là ai, chỉ là sau đó liền bị tôi bỏ rơi rồi.”

Lương Thần nghe nói như thế, trên mặt cũng không có biểu tình gì, chỉ khẽ gật đầu, đi xuống xe, trực tiếp vào biệt thự.

Trở lại phòng ngủ, Cảnh Hảo Hảo đã sắp ngủ ở trên sofa, Lương Thần đứng ở một bên, nhìn chăm chăm cô trong chốc lát, phát hiện so với một tháng trước cô rời đi, đã gầy đi rất nhiều, chỉ là ngược lại ngây người ở Vân Nam - nơi có tia cực tím mãnh liệt lâu như vậy, lại không có rám đen.

Lương Thần ôm lấy Cảnh Hảo Hảo, đặt ở trên giường, sau đó đi phòng tắm tắm rửa, sau khi đi ra, tắt đèn, liền nằm xuống ở bên người Cảnh Hảo Hảo.

Có lẽ cô gái thật sự có chút mệt, ngủ rất sâu, anh tròn tròn mắt, ở dưới đèn ngủ mờ lung, nhìn trần nhà, nhưng thế nào cũng không ngủ được

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 56: Thở Phào Một Hơi [1]

Editor: May

Cuối cùng, Lương Thần liền nghiêng đầu, quan sát dung nhan Cảnh Hảo Hảo.

Thật ra mình cẩn thận nhớ nhưng khuôn mặt này rất nhiều lần, buổi tối đầu tiên ở khách sạn Tứ Quý, lúc anh tỉnh lại, đã nhìn chăm chăm một hồi lâu.

Nhưng mà, mỗi lần anh nhìn, cũng sẽ không cảm thấy phiền chán, ngược lại còn có thể nhìn ra đến một chút cảm giác mới mẻ.

Lương Thần nhìn đến cuối cùng, ngược lại toàn thân giống như là bắt lửa, khó chịu lên, anh liền xoay đầu, thở dài thoải mái mấy hơi, tâm phiền ý loạn nhắm mắt lại, bắt buộc chính mình đừng nghĩ loạn ngủ đi.

Đến cuối cùng, đã ngủ như thế nào, Lương Thần ngược lại không biết, chỉ là ở trong giấc mộng, anh thấy một cô gái xinh đẹp, nằm ở bên người anh, nhu thuận mà mềm mại, anh cởi quần áo của cô, mặt cô hồng như là táo, sau đó nữa, anh liền làm với cô.....

Lương Thần xem tới cuối cùng, cả người ngược lại thật sự có một loại cảm giác vui sướng đầm đìa, chỉ là cảm giác này vừa mới tiến tới một nửa, anh liền cảm thấy có chút không thích hợp, mở to mắt, mới phát hiện, chính

mình lại có thể vào lúc 26 tuổi, phạm vào sai lầm mà một tên nhóc mười ba mười bốn tuổi đầu mới có thể phạm -- mộng tình.....

Lương Thần xoay người xuống giường, đi phòng tắm, bỏ quần áo bẩn trong giỏ đồ bẩn, tắm nước lạnh một chút, lúc đi ra, trời ngoài cửa sổ mới tờ mờ sáng, anh lại không có chút buồn ngủ, liền trực tiếp đi phòng thay quần áo, thay đổi một thân trang phục vận động, trực tiếp đi xuống lầu chạy bộ sáng sớm, mượn vận động đánh rơi nội tiết tố quá thừa trong cơ thể.

.....

Cũng giống như lần đầu tiên đến biệt thự giữa sườn núi, ngày hôm sau, Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần cùng nhau yên lặng không nói gì ăn một chút bữa sáng, Lương Thần vẫn ăn nhanh hơn cô, sau khi ăn xong, liền vội vàng vàng đi công ty, buổi tối lại rất khuya mới trở về, lại tự mình lái xe, đưa cô đi sân bay.

Sau đó, Cảnh Hảo Hảo ở trong tổ phim Vân Nam, lại trôi qua một tháng mới, lúc sắp đến cuối tháng, cô vẫn ăn progesterone.

Gần tới hai ngày trước khi tổ phim nghỉ ngơi, nguyệt sự của cô lại tới đúng hẹn, chỉ là, lúc này đây, vẫn đợi trong phòng tổ phim, Cảnh Hảo Hảo cũng không có nhận được điện thoại của Lương Thần.

Cảnh Hảo Hảo cho rằng, có lẽ ngày hôm sau anh mới có thể gọi tới, cho nên cũng không nghĩ nhiều, một mình im lặng xem phim điện ảnh ở trong khách sạn tổ phim an bài, nói chuyện phiếm video với Thẩm Lương Niên.

Thật vất vả được nghỉ một lần, Cảnh Hảo Hảo chịu đựng cả đêm, lúc ngày hôm sau tỉnh lại, đã là rất khuya, cô cầm lấy di động, nhìn nhìn màn hình, phát hiện rất yên tĩnh, cũng không bất kỳ cuộc gọi nhờ nào, tin nhắn duy nhất, vẫn là Thẩm Lương Niên gửi đến thăm hỏi sáng sớm.

Cảnh Hảo Hảo thu di động, đi phòng ăn khách sạn ăn cơm trưa, buổi chiều ở phòng nghỉ khách sạn xem sách trong chốc lát, mãi cho đến buổi tối trước khi đi vào giấc ngủ, liền không có nhận được điện thoại của Lương Thần.

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo, lúc này mới dâng lên từng đợt từng đợt hưng phấn nhè nhẹ.

Ngày hôm sau vẫn là ngày nghỉ như cũ, cô rất có tâm tình đi dạo một vài trấn cổ ở Vân Nam, biết rõ nơi đó bán đại đa số là bạc giả, nhưng tâm tình vẫn rất tốt mua hai cái vòng tay.

Trở lại khách sạn tổ phim, đã là bảy giờ tối chạng vạng, Cảnh Hảo Hảo phóng nước tắm, ngâm tắm đuổi đi một ngày mệt nhọc, lúc đi ra, còn cố ý nhìn xem di động, vẫn là không có tin tức gì của Lương Thần.

Lúc này đáy lòng Cảnh Hảo Hảo mới hoàn toàn bình ổn lại.

Cô chỉ biết, Lương Thần thiên chi kiêu tử, kiên nhẫn sẽ không phong phú như vậy.

Anh và cô đã dây dưa không ngừng hơn hai tháng, tính toán thời gian, anh cũng nên tìm kiếm niềm vui mới rồi.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 57: Thở Phào Một Hơi [2]

Editor: May

Từ giờ trở đi, cô cần làm, chính là quay bộ phim này thật tốt, tận lực không xuất hiện ở nơi anh sẽ xuất hiện, đợi đến bốn tháng sau, cô trở lại thành phố Giang Sơn, sợ là anh đã sớm quên cô là ai rồi.

Lúc đó, cô liền thật sự có thể kết hôn với Thẩm Lương Niên, ở cùng một chỗ thật tốt.

.....

Lại một lần nữa trôi qua một tháng kiếp sống quay phim ở trong tổ phim, chẳng qua ngày nghỉ lần này, cũng không có kéo dài đến một tháng, liền cho nghỉ.

Là vì con một phó đạo diễn trong tổ phim kết hôn, cho nên hoạt động quay phim ngừng ba ngày.

Phó đạo diễn phát thiệp mời cho mỗi một người trong tổ phim, trong thiệp mời kèm theo vé máy bay bay đi thành phố Giang Sơn.

.....

Cảnh Hảo Hảo đã rất lâu không gặp Thẩm Lương Niên, mặc dù mỗi ngày cô và Thẩm Lương Niên đều nói chuyện phiếm video, nhưng vẫn nhớ nhung anh như cũ.

Cho nên mượn hôn lễ của con phó đạo diễn, Cảnh Hảo Hảo trở về thành phố Giang Sơn.

Đương nhiên, cô sẽ không báo chuyện mình trở lại thành phố Giang Sơn cho Lương Thần, dù sao tháng trước Lương Thần không gọi điện thoại bảo cô về thành phố Giang Sơn, đã nói rõ anh không còn hứng thú với cô, cô ước gì anh sớm quên mất chính mình, nếu nói cho anh biết, chẳng phải là kiểm cũi ba năm thiêu một giờ ư?

Máy bay đáp xuống thành phố Giang Sơn, đã là bảy giờ tối.

Thẩm Lương Niên đã sớm nhận được điện thoại của Cảnh Hảo Hảo, cho nên sáng sớm liền tới chờ.

Phương Lộ, Kiều Ôn Noãn và một vài người khác trong tổ, ngồi cùng chuyến bay với Cảnh Hảo Hảo, bởi vì có vài người quen thuộc với Cảnh Hảo Hảo, cho nên Thẩm Lương Niên cũng quen biết.

Mấy năm nay Thẩm Lương Niên sợ Cảnh Hảo Hảo bị khinh bỉ ở trong tổ phim, cho nên mỗi lần gặp, đều mời bọn họ ăn bữa cơm, xem như bán một cái nhân tình, đêm nay cũng không ngoại lệ.

Những người Phương Lộ cũng không cự tuyệt, cho nên, Thẩm Lương Niên trực tiếp gọi điện thoại, đặt một phòng bao ở khách sạn đình Tứ Quý.

Thẩm Lương Niên và Cảnh Hảo Hảo đến trước, sau đó Phương Lộ và người sản xuất cũng chạy tới, sau đó chính là tiểu trợ lý Tiên nhi của Cảnh Hảo Hảo.

Thật ra Kiều Ôn Noãn cũng không muốn đến, Thẩm Lương Niên từng mời khách như vậy không ít, hai lần trước, cô ta không phải không đi qua, chỉ là mỗi lần đi, nhìn thấy đều là hình ảnh Thẩm Lương Niên đối tốt muôn vàn với Cảnh Hảo Hảo.

Nhưng mà, lúc này đây là lần đầu tiên gặp mặt sau khi cô ta và Thẩm Lương Niên cắt đứt quan hệ, cho nên trên nửa đường cô ta phân phó tài xế đưa mình về nhà, đột nhiên liền thay đổi chủ ý, bảo tài xế quay đầu, đưa mình đến khách sạn Tứ Quý này.

Thẩm Lương Niên đặt phòng bao ở tầng ba, lúc Kiều Ôn Noãn tiến vào thang máy, trong lúc vô tình nhìn lướt qua gương lớn trước mặt, đúng lúc nhìn đến cửa xoay tròn phía sau, tiến vào vài người.

Người đàn ông ở chính giữa kia, diện mạo tuấn mỹ kinh người, một thân tây trang giày da, sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng bước đi nhanh, tao nhã thông dong đi thẳng đến thang máy.

Kiều Ôn Noãn dừng bước chân đang tiến đến thang máy, cố ý hơi đợi chờ một chút, mãi cho đến khi Lương Thần đứng ở trước cửa thang máy, và một người đàn ông ở bên tay phải của anh đang vội vàng cúi người nhấn thang máy.

Cửa thang máy tới, Lương Thần dẫn đầu đi vào, những người theo sau anh cũng bước vào thang máy.

Lúc này Kiều Ôn Noãn mới hít sâu một hơi, cũng bước đi vào.

Lúc Kiều Ôn Noãn đang chuẩn bị đi ấn tầng “3”, người đàn ông vừa mới ấn thang máy kia, cũng nhấn “3”.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 58: Thở Phào Một Hơi [3]

☆,58.

Editor: May

Kiều Ôn Noãn buông ngón tay nâng lên, theo bản năng nghiêng đầu sang chỗ khác, liếc mắt nhìn Lương Thần đứng ở bên người mình không xa.

Thang máy nhanh chóng đi đến tầng ba, cửa thang máy mở ra, mọi người tự động đi ra ngoài.

Kiều Ôn Noãn cố ý lưu lại cuối cùng, vẫn đợi cho Lương Thần bước ra thang máy, cô ta mới cũng đi ra theo.

Thẩm Lương Niên đặt phòng là “307”, mà đoàn người Lương Thần này đặt phòng là “308”.

Kiều Ôn Noãn đi theo phía sau bọn họ, đi một lúc, lúc sắp đến “307”, Kiều Ôn Noãn đột nhiên lấy hết dũng khí, hô một tiếng: “Lương tổng.”

Lương Thần hơi dậm chân, không có xoay người, chỉ nghiêng đầu qua một chút, dùng dư quang khóe mắt nhìn cô ta một cái, không có hé răng.

Kiều Ôn Noãn nhìn nhìn những người khác đi theo Lương Thần dừng lại, sau đó thoát nhìn ôn thuận câu môi, cười nói: “Lương tổng, tôi và Hảo Hảo đều là nghệ sĩ ký hợp đồng với công ty giải trí TS.....”

Kiều Ôn Noãn vừa nói đến đây, Lương Thần liền nhú nhú mày, sau đó ngẩng ngẩng cằm với người đi theo bên mình, những người đó liền lập tức thức thối vào phòng bao “308”, lúc này Lương Thần mới quay đầu nhìn về phía Kiều Ôn Noãn.

Kiều Ôn Noãn đã sớm nghe nói về Lương Thần, đã từng gặp qua Lương Thần ở một vài yến tiệc và hoạt động, nhưng lại vẫn là lần đầu tiên nói chuyện với anh, không biết có phải là ảo giác của cô ta hay không, người đàn ông này, mặc dù hiện tại đứng ở trước mặt của cô ta, vẫn như cũ cho cô ta một loại tự phụ cao không thể chạm vào.

Kiều Ôn Noãn hít sâu một hơi, bắt buộc chính mình trấn định nói: “Lương tổng, lúc ở Vân Nam, tôi nghe Hảo Hảo từng nhắc tới anh, thật trùng hợp, đêm nay Hảo Hảo đang ở khách sạn Tứ Quý, bạn trai cô ấy mời chúng tôi ăn cơm, có phải cũng hẹn anh hay không?”

Hảo Hảo đang ở khách sạn Tứ Quý, bạn trai mời khách ăn cơm?

Mi tâm nhú chặt của Lương Thần bộc phát tàn nhẫn, nhưng không có lên tiếng.

Kiều Ôn Noãn có chút nể bắt không được rốt cuộc giờ này khắc này đáy lòng Lương Thần đang suy nghĩ cái gì, thậm chí cô ta còn nghĩ, chẳng lẽ mình đã đoán sai, Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần cũng không có quan hệ mờ ám?

Kiều Ôn Noãn nuốt nuốt nước miếng, tiếp tục thấp giọng nói: “Ngay ở 307.....”

Lúc này đây, lời của Kiều Ôn Noãn còn chưa có rơi xuống, Lương Thần liền mở bước chân, trực tiếp đi vào 308.

.....

.....

Lần này Thẩm Lương Niên mời khách ăn cơm, cũng không có gì khác với lúc trước, mọi người ngồi ở cùng nhau, chính là trò chuyện [trống đánh xuôi, kèn thổi ngược].

Thẩm Lương Niên làm chủ, không thể ít bị người kính rượu, Cảnh Hảo Hảo là bạn gái của anh, cho nên mặc dù Thẩm Lương Niên đang che chở cô, cô vẫn uống hơi nhiều một chút.

Uống rượu, liền dễ dàng đi toilet, lúc Cảnh Hảo Hảo ăn đến một nửa, liền nghiêng đầu, thấp giọng nói một câu mình đi toilet với Thẩm Lương Niên, liền đứng dậy, cười cúi người, đi ra phòng bao.

Khách sạn Tứ Quý, Cảnh Hảo Hảo đã tới rất nhiều lần, tính là quen việc dễ làm, chỉ là lúc cô đi ra từ toilet, lại thấy được bóng dáng quen thuộc ở đối diện cửa.

Là Lương Thần.

Tư thái người đàn ông nhàn nhã dựa vào vách tường, đang cúi đầu nghe điện thoại.

Cảnh Hảo Hảo sợ tới mức hô hấp đều ngừng lại rồi, cô nghĩ cũng không nghĩ liền lui về phía sau, muốn trốn trở về trong toilet một lần nữa.

Nhưng ai ngờ, giây tiếp theo, Lương Thần đột nhiên liền ngẩng đầu, tầm mắt không sai không lệch dừng ở trên người của cô.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 59: Có Dám Cần Hay Không[1]

Editor: May

Động tác Cảnh Hảo Hảo chuẩn bị trốn về toilet nhất thời liền cứng ngắc tại chỗ.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả người cô không biết là choáng váng, hay là bối rối, lại quên mất sợ hãi, liền đối diện tầm mắt với Lương Thần.

Lương Thần nhìn Cảnh Hảo Hảo, cũng không có hành động gì.

Cảnh Hảo Hảo cũng nhìn Lương Thần, cũng không dám thở mạnh chút nào.

Qua một đoạn thời gian rất dài, Lương Thần liền đột nhiên gian buông thông tay xuống, trực tiếp cúp điện thoại, sau đó mở bước chân, đi từng bước về phía Cảnh Hảo Hảo.

Anh đi từng bước về phía Cảnh Hảo Hảo, Cảnh Hảo Hảo liền lui ra sau từng bước, một mực thối lui đến cả người Cảnh Hảo Hảo kề ở trên vách tường toilet, lui không thể lui, Cảnh Hảo Hảo mới bị cưỡng ép ngừng lại.

Bước chân Lương Thần, đứng ở trước mặt Cảnh Hảo Hảo một bước xa, anh hơi hơi cúi đầu, nhìn xuống Cảnh Hảo Hảo trên cao, ánh mắt nhìn một lúc, sau đó mở miệng: “Hảo Hảo, em không tính nói với tôi một câu, sao hiện tại em lại ở thành phố Giang Sơn?”

Giọng nói của Lương Thần, nghe vững vàng thoải mái trước sau như một.

Nhưng mà, rơi vào trong tai Cảnh Hảo Hảo, lại dọa cô sợ tới mức đầu óc hỗn loạn một mảnh, cô bắt buộc chính mình trấn định lại một chút, nhanh chóng muốn tìm một cái cớ như thế nào để nói với Lương Thần, nhưng giây tiếp theo, Lương Thần lại đột nhiên vươn tay, một phen kéo túi xách của cô ra, sau đó mở ra, lật đến lật tui ở bên trong, lật nửa ngày, cuối cùng lục ra một chiếc nhẫn, còn có một hộp thuốc.

Lương Thần nâng mí mắt lên nhìn lướt qua Cảnh Hảo Hảo, sau đó liền cầm hộp thuốc đó ở trong tay lật xem vài lần, lúc nhìn thấy ba chữ “progesterone”, nhú nhú mày, liền trực tiếp mở hộp thuốc lấy bản hướng dẫn từ bên trong ra.

Sắc mặt Lương Thần nhìn bản hướng dẫn càng ngày càng khó coi, ngay tại lúc Cảnh Hảo Hảo nghĩ anh sẽ phát hỏa, anh lại đột nhiên ngẩng đầu, nhìn cô kéo môi, nhẹ nhàng cười cười: “Hảo Hảo, tôi nghĩ em cần cho tôi giải thích tại sao hiện tại em lại ở thành phố Giang Sơn, đồng thời cũng phải nói cho tôi biết tại sao nhẫn đính hôn Thẩm Lương Niên từng tặng cho em vẫn còn ở trên tay em, chẳng lẽ các người còn chưa có chia tay?”

Cảnh Hảo Hảo gật gật đầu, lúc phản ứng kịp, lại chột lắc lắc đầu.

“Em cũng đừng nói với tôi, các người chia tay, nhưng lại giữ nhẫn đính hôn làm kỷ niệm. Hảo Hảo, tôi cũng không phải là đứa nhóc ba tuổi.”

Lương Thần dừng một chút, tiếp tục lắc lắc bản hướng dẫn hộp thuốc kia: “Hảo Hảo, tôi vẫn thật sự là đã xem nhẹ em, tôi nói tại sao một lần hai lần đều đúng lúc nguyệt sự của em, hóa ra là ăn đồ chơi này.”

Lúc anh nói lời này, ngữ khí cực kỳ thoải mái, nhưng mà, trời biết, đáy lòng anh đã sớm nổi lên lửa giận cuộn cuộn thật lớn.

Trước đó, anh đột nhiên cần đi công tác, luôn luôn bận rộn ở Thượng Hải hơn hai mươi ngày, hôm nay vừa trở về, còn muốn ngày mai rảnh rỗi đặt vé máy bay đi Vân Nam thăm cô, hiện tại khen ngược, cô đang ở ngay thành phố Giang Sơn, nhưng anh lại không biết chút nào!

Nếu không phải người phụ nữ kia nói cho anh biết, Cảnh Hảo Hảo đang ở khách sạn Tứ Quý, sợ rằng chính anh cũng sẽ không biết sẽ bị Cảnh Hảo Hảo lừa bịp bao lâu nữa đây!

Cô nói gì mà đã chia tay với Thẩm Lương Niên..... Hóa ra đều là cô đang lừa gạt chơi đùa..... Cảnh Hảo Hảo, em cũng thật tốt, chiêu lừa dối này, làm cũng thật đủ xinh đẹp!

Lương Thần chính là cảm thấy lửa nơi đáy lòng càng đốt càng vượng, đột nhiên liền bình tĩnh lên tiếng, mở miệng nói: “Hiện tại tôi ngược lại muốn đi hỏi Thẩm Lương Niên một chút, phụ nữ từng bị tôi chạm vào, anh ta còn dám cần hay không!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 60: Có Dám Cần Hay Không [2]

Editor: May

Lương Thần chính là cảm thấy lửa nơi đáy lòng càng đốt càng vượng, đột nhiên liền bình tĩnh lên tiếng, mở miệng nói: “Hiện tại tôi ngược lại muốn đi hỏi Thẩm Lương Niên một chút, phụ nữ từng bị tôi chạm vào, anh ta còn dám cần hay không!”

Nói xong, Lương Thần liền lạnh lùng chuyển ánh mắt từ trên mặt Cảnh Hảo Hảo đi, sau đó xoay người, cũng không quay đầu lại tiêu sái ra khỏi toilet.

Hồ hấp của Cảnh Hảo Hảo không thoải mái nhìn thân ảnh Lương Thần vài giây, sau đó mới như là phản ứng được cái gì, vội vàng nghiêng ngả lao đảo đuổi theo.

Cô không thể để cho anh đi tìm Lương Niên..... Lương Niên còn chưa biết gì..... Anh cứ xông vào như vậy, cả đời này của Lương Niên và cô, liền thật sự không hy vọng nữa rồi.....

Hành lang khách sạn Tứ Quý, quẹo trái quẹo phải, Cảnh Hảo Hảo suýt nữa rẽ nhầm khúc cua, đợi đến khi cô đi đến cửa phòng “307”, đúng lúc nhìn thấy thân ảnh Lương Thần bước vào “307”.

Trong nháy mắt chân Cảnh Hảo Hảo liền mềm nhũn, vẫn là đã muộn một bước..... trong nháy mắt này, Cảnh Hảo Hảo liền cảm thấy thế giới của

mình, giống như đều sập xuống.

Cô đứng ở trong hành lang một lúc lâu, đầu óc vẫn là một mảnh dần dần, thẳng đến khi đụng tới cửa “307”, Thẩm Lương Niên có vài phần lo lắng đi ra, nhìn chung quanh, lúc nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo, anh giẫm chân tại chỗ liền đi tới: “Hảo Hảo, sao đi lâu như vậy, anh còn nghĩ em đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?”

Cảnh Hảo Hảo quan sát cẩn thận thần thái của Thẩm Lương Niên, phát hiện anh cũng không khác gì lúc trước, nhin không được nhẹ nhàng tức nhú mi, chẳng lẽ sau khi Lương Thần đi vào vẫn chưa nói cái gì?

Cảnh Hảo Hảo định thần, miễn cưỡng cười cười với Thẩm Lương Niên.

Thẩm Lương Niên vươn tay, dắt tay cô, vừa lôi kéo cô đi đến 307, vừa nói: “Vừa rồi em chạm mặt với Lương Thần sao?”

Tâm Cảnh Hảo Hảo cả kinh, tâm vất vả mới ổn định lại, liền loạn thành một đoàn.

Cô còn chưa có lên tiếng, tiếp đó Thẩm Lương Niên còn nói: “Lương Thần ở trong phòng bao của chúng ta, nói nghe em nói anh ở trong này, đã lâu không gặp, liền tới đây một chuyến.”

Cảnh Hảo Hảo chỉ cảm thấy chính mình tựa hồ có chút quá khẩn trương, tựa như nai con bị kinh hách, trông gà hóa cuốc, cô “ừ” một tiếng với Thẩm Lương Niên, sau đó Thẩm Lương Niên liền đẩy cửa ra, nắm tay cô đi vào.

Cảnh Hảo Hảo vừa bước vào phòng bao, liền nhìn thấy Lương Thần trên bàn có vẻ không hợp nhau, cho dù hiện tại mặt anh mang nụ cười yếu ớt giơ ly rượu lên, nhận khen tặng của người một bàn, nhưng lại vẫn khiến cho người ta có một loại quyết đoán kính sợ ba phần.

Lúc Thẩm Lương Niên nắm Cảnh Hảo Hảo đi đến trước chỗ ngồi, Lương Thần ngẩng đầu, nhìn lướt qua bàn tay nắm giao nhau của hai người, ánh mắt âm trầm, sao đó liền khôi phục lại vẻ tự nhiên, không chút để ý quay đầu, cùng người chạm ly, tư thái tao nhã giờ ly lên, uống một hơi cạn sạch.

Bàn ăn là hình chữ nhật, Cảnh Hảo Hảo vừa vận ngồi ở đối diện Lương Thần, cô vừa ngẩng đầu lên, liền có thể chạm vào ánh mắt của anh.

Cảnh Hảo Hảo sợ tới mức không thể cúi đầu, liền nghiêng đầu, nhìn sang nơi khác.

Cố tình, sau khi Thẩm Lương Niên ngồi xuống không lâu, liền cầm lấy chai rượu rót hai ly rượu, một ly đưa cho Cảnh Hảo Hảo, một ly tự mình bưng, nói: “Hảo Hảo, em từng gặp qua Lương tổng vài lần, hiện tại gặp, còn không không hỏi.”

Cảnh Hảo Hảo miễn cưỡng tiếp nhận ly rượu, một tay Thẩm Lương Niên liền khoát lên trên vai của cô, một tay giờ ly rượu về phía Lương Thần, nói: “Lương tổng, tôi và Hảo Hảo kính anh một ly.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 61: Có Dám Cần Hay Không [3]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo nằm ly rượu, qua một lúc vẫn không hề có động tĩnh.

Thẩm Lương Niên nhẹ nhàng nhéo nhéo bả vai Cảnh Hảo Hảo, lúc này Cảnh Hảo Hảo mới hoàn hồn, vội vàng giơ ly rượu lên, lại cúi đầu, không có nhìn Lương Thần.

Dừng một chút, Cảnh Hảo Hảo mới ngẩng đầu, nhẹ nhàng cong môi lên, nhỏ giọng nói: “Chào Lương tổng.”

Lương Thần chỉ bình tĩnh thông dong ngồi ở trên vị trí, nhìn Thẩm Lương Niên và Cảnh Hảo Hảo ở trước mặt giơ hai ly rượu lên, không có ý tứ bừng lên chút nào.

Cảnh Hảo Hảo ổn định hô hấp chờ một hồi, lúc này mới nhẹ nhàng ngẩng đầu, vừa vặn liên nhìn thấy ánh mắt Lương Thần nhìn chăm chăm chính mình, cô sợ tới mức xoay đầu đi, lại nhìn thấy thần thái Thẩm Lương Niên nhìn Lương Thần hơi có chút nghi hoặc.

Thẩm Lương Niên thật sự bị phản ứng hiện tại của Lương Thần làm cho có chút buồn bực, anh và Lương Thần xem như có vẻ quen thuộc, cũng thường xuyên xưng anh gọi em, như bây giờ kính rượu, anh ta không tiếp thì thật đúng là lần đầu tiên.

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo sợ hãi giãy tiếp theo Lương Thần sẽ nói ra cái gì đó, chân của cô lui về sau cũng đã run lên, tim nhảy điên cuồng, như là có thể bởi vì không chịu nổi mà ngừng đập bất cứ lúc nào.

Ngay tại lúc đầu ngón tay Cảnh Hảo Hảo đều sắp run rẩy lên, rốt cục Lương Thần mới mặt không chút thay đổi vươn tay, bưng ly rượu trên bàn lên, nhẹ nhàng giơ giơ, sau đó liền tự uống một hơi cạn sạch.

Lúc Thẩm Lương Niên và Cảnh Hảo Hảo uống rượu, giọng nói Lương Thần có chút ôn hoà truyền tới: “Thẩm tổng, vừa rồi tôi cẩn thận quan sát một chút, ngược lại phát hiện anh và Cảnh tiểu thư thoát nhìn rất xứng đôi.”

Một câu như vậy, ngược lại làm cho Thẩm Lương Niên từ từ thả lỏng tâm vì Lương Thần vừa mới chậm chạp không chịu giơ ly rượu lên, anh cười buông ly rượu xuống, nói: “Aizz, Lương tổng, mấy tháng không gặp, anh ngược lại biết tán dương người hơn trước kia nha.”

Nhưng mà, Cảnh Hảo Hảo đứng ở một bên, lại nghe ra trào phúng từ trong giọng nói của Lương Thần, thế cho nên động tác cô nuốt rượu dừng một chút, sau đó liền sặc đến chính mình.

Cảnh Hảo Hảo ôm cổ, cúi đầu, đều phun rượu ra, chỉ là cảm giác cổ họng và miệng, đều là cảm giác rượu còn cháy.

Lương Thần lại nhẹ nhàng cong môi lên, nhìn Thẩm Lương Niên, cười nói: “Thẩm tổng, bạn gái này của anh cũng thật không cho thể diện, uống ly rượu, lại còn phun ra như vậy.”

Cảnh Hảo Hảo dừng tiếng ho khan lại, ngẩng đầu nhìn Lương Thần nhẹ giọng nói một câu: “Thực xin lỗi, Lương tổng.”

Thẩm Lương Niên vừa đưa cho Cảnh Hảo Hảo một ly nước suối, vừa rót cho chính mình một ly rượu, nói: “Lương tổng, ly rượu này tôi thay Hảo Hảo kính anh lần nữa.”

“Đừng, một ly rượu này của anh, làm sao có thể đánh đồng với một ly rượu của cô ấy?” Ngừ khí Lương Thần nhàn nhạt, nửa nói giỡn nói.

“Phải, ba ly của tôi, ba ly bồi tội với anh thay Hảo Hảo.” Thẩm Lương Niên nói xong, liền bưng ly rượu trên bàn lên, uống một hơi cạn sạch.

Lương Thần cũng không khách khí, đợi sau khi anh ta uống xong, liền tiếp tục bưng một ly rượu, rót vào trong ly rượu của Thẩm Lương Niên, đổ tràn đầy, ung dung nhìn Thẩm Lương Niên uống cạn, ngay sau đó lại rót một ly.

Ba ly rượu trắng xuống bụng, Thẩm Lương Niên liền cảm thấy một trận nóng cháy hừng hực, anh buông ly rượu, vừa định ngồi xuống nghỉ ngơi, Lương Thần lại rót cho anh một ly rượu, sau đó lại rót đầy cho chính mình, rồi giơ ly rượu lên, nói với Thẩm Lương Niên: “Thẩm tổng, tôi đã rất lâu không gặp anh, hôm nay nên uống thêm mấy ly với anh.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 62: Chỉ Cây Dâu Mà Măng Cây Hòe [1]

Editor: May

“Cần phải, cần phải.”

Thẩm Lương Niên nói xong, lại bưng ly rượu lên, chỉ đơn thuần cho rằng là lời khách sáo khi mấy người ở cùng một chỗ uống rượu với nhau, không có suy nghĩ nhiều liền chạm ly với Lương Thần, uống một hơi cạn sạch.

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở một bên, lại nhìn ra được, Lương Thần đây là đồ lừa giận cô chọc anh lên trên người Thẩm Lương Niên.

Những người Phương Lộ đều biết Lương Thần, nhưng lại chưa từng liên hệ, bình thường thấy mặt xa xa, đều đã rất kinh ngạc, hiện tại vị thiên tử thành phố Giang Sơn này ngồi ở bên người bọn họ, làm cho trong khoảng thời gian ngắn bọn họ có chút không thể hồi thần, qua một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, từng bước từng bước đều rất cẩn thận nói xong lời nói cực kỳ khách khí.

Cho dù cả người Lương Thần thoát nhìn thân thiện mà tùy ý, nhưng phong phạm khí phách vương giả và tài trí hơn người từ trong xương này lại vẫn là mơ hồ lộ ra, khiến cho phòng bao vốn hoà thuận vui vẻ này bởi vì anh đến mà có vẻ có chút căng ép.

Trên đường Lương Thần gọi phục vụ, gọi hai chai rượu ngon, lúc bảo phục vụ mở chai, Lương Thần còn đưa cánh tay khoác lên trên vai Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên, nói với tất cả mọi người trong phòng: “Bữa ăn hôm nay cứ tính cho tôi, Thẩm tổng, chúng ta hiếm khi tụ hội, mọi người nên ăn uống thật tốt.”

Lương Thần bưng rượu phục vụ đã mở ra lên, rót cho Thẩm Lương Niên một ly, nghiêng về một bên, anh còn vừa nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo, vừa nói với Thẩm Lương Niên: “Anh còn nhớ rõ ông chủ than đá Sơn Tây năm ngoái không?”

“Hình như có chút ấn tượng, bộ dạng béo mập.” Thẩm Lương Niên bưng ly rượu lên, chạm ly với Lương Thần.

“Ừ, nghe nói phụ nữ anh ta chân đứng hai thuyền, quen anh ta, còn đây đưa không rõ với một nhân viên nhà nước cấp cao của Sơn Tây.”

Lương Thần nói nửa thật nửa giả, người một bàn, ngược lại đều đang nghe chuyện xưa, duy chỉ có Cảnh Hảo Hảo bỗng dừng sắc mặt trắng bệch một chút, hiểu được tuy rằng ngoài miệng Lương Thần nói chuyện xưa của người khác, kỳ thật là đang ám chỉ cô.

Từ lúc Lương Thần bước vào phòng bao này, đáy lòng Kiều Ôn Noãn liền hiểu được câu nói vừa rồi mình nói với anh ta, đã nổi lên hiệu ứng.

Giữa Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần quả nhiên có quan hệ kéo không rõ.....

Cho nên, lúc cô ta nghe đến những lời này của Lương Thần, liền rụt rè cười cười, tiếp nhận nói: “Lương tổng, vậy sau này người phụ nữ kia như thế nào?”

Lương Thần tiếp tục rót rượu cho Thẩm Lương Niên, nhìn cũng không có liếc mắt nhìn Kiều Ôn Noãn một cái, nói: “Cô cảm thấy nên thế nào?”

“Phụ nữ như vậy, ăn trong bát nhìn trong nồi, rất hạ tiện.” Kiều Ôn Noãn nhẹ giọng nhỏ nhẹ nói tiếp, cô ta hiểu được Lương Thần đây là đang ngấm ngầm hại người, cho nên rõ ràng liền chỉ cây dâu mà mắng cây hòe nhằm phía Cảnh Hảo Hảo.

Lương Thần nghe nói như thế, hơi cau môi cười cười, giơ ly rượu lên lại chạm ly với Thẩm Lương Niên, sau đó ánh mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo, nói: “Cuối cùng ông chủ than đá Sơn Tây kia làm sao có thể là đối thủ của nhân viên nhà nước cao cấp đó, bởi vì một phụ nữ, quặng đá của mình bị niêm phong, về sau còn thiếu nợ mệt mỏi, hiện tại cũng không biết đang trốn ở nơi nào rồi.”

Cảnh Hảo Hảo nghe nói như thế, ánh mắt nhìn chăm chăm Lương Thần, mấp máy môi, sắc mặt bộc phát tái nhợt, cô hiểu được, đây là Lương Thần đang cảnh cáo cô, kết cục ông chủ than đá này, có thể chính là kết cục của Thẩm Lương Niên.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 63: Chỉ Cây Dâu Mà Măng Cây Hòe [2]

Editor: May

“Chẳng lẽ người phụ nữ kia lại không có kết cục gì sao?” Kiều Ôn Noãn nhìn như rất ngạc nhiên nghiêng đầu, hỏi.

Lần này Lương Thần trực tiếp không thèm để ý tới lời nói của Kiều Ôn Noãn, chỉ tự mình chạm ly uống rượu với Thẩm Lương Niên, ý trong lời nói: “Cho nên, tìm phụ nữ, vẫn là phải chú ý, một khi tìm không tốt, thật sự là hậu hoạn vô cùng..... Anh nói, có phải hay không? Thẩm tổng?”

Cảnh Hảo Hảo cầm đôi đũa thủ, đột nhiên run lên, cuối cùng liền rơi ở trên mặt đất.

Thẩm Lương Niên liên tục bị Lương Thần chuốc rất nhiều rượu, lúc này đã muốn say, hoàn toàn không có phát hiện Cảnh Hảo Hảo bên cạnh rót đũa, chỉ là vừa uống rượu với Lương Thần vừa nói: “Đúng, vẫn là Hảo Hảo nhà tôi tốt, cũng không dính vào chuyện thị phi.”

Lương Thần nghe nói như thế, câu môi cười cười ôn hoà, sau đó nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo một cái, đáy mắt anh hàm chứa đủ loại cảm xúc, đến cuối cùng chỉ hóa thành một mảnh lạnh bạc, nói với người phục vụ đứng ở một bên: “Đổi cho Cảnh tiểu thư một đôi đũa.”

Kiều Ôn Noãn nghe thấy câu “Hảo Hảo nhà tôi tốt” của Thẩm Lương Niên, đáy lòng liền cảm thấy ghen tuông quay cuồng, nhin không được lên

tiếng, tiếp tục nói: “Rõ ràng là do một người phụ nữ chân đứng hai thuyền gây ra nhiều chuyện như vậy, vì sao cuối cùng làm hại ông chủ than đá kia thảm như vậy? Vậy cuối cùng nhân viên nhà nước cao cấp kia có muốn người phụ nữ đó không? Chỉ là, phỏng chừng anh ta cũng ghét bỏ người phụ nữ kia hẳn đi, khẳng định sẽ không cần, quả nhiên có vài phụ nữ, chỉ thích hợp làm một bình hoa bài trí, nhưng mà chỉ sợ bình hoa không cam lòng làm bình hoa, kết quả là, hại người hại mình, bình hoa biến thành sao tai họa!”

Mặc kệ Kiều Ôn Noãn là có tâm hay là vô tâm, cô ta nói tiếp lời Lương Thần, một câu lại một câu nói xong, nói đến Cảnh Hảo Hảo cuối cùng có chút không nhịn được đứng lên, nói: “Thực xin lỗi, tôi đi toilet một chuyến.”

Nói xong, cô liền có chút kích động muốn đi ra khỏi phòng bao.

Lương Thần lại nhìn thoáng qua Thẩm Lương Niên sau có chút hồ đồ, nói: “Cảnh tiểu thư, hiện tại Lương Niên uống quá nhiều, tôi nghĩ bây giờ cô dìu anh ta đi lên lầu nghỉ ngơi sẽ tương đối tốt.”

Dừng một chút, Lương Thần lấy từ trong túi mình ra một tấm thẻ phòng, đưa cho Cảnh Hảo Hảo, nói: “Đây là thẻ phòng của tôi.”

Cảnh Hảo Hảo nhìn tấm thẻ phòng kia, rõ ràng nhìn thấy được “1314” từ phía trên, là căn phòng cô đã đi nhầm vào lần đầu tiên cô gặp Lương Thần.

Đầu ngón tay của cô nhất thời lạnh lẽo một trận, sau một lúc lâu, mới vươn tay, nhận lấy, nhỏ giọng nói một tiếng: “Cám ơn.”

Lương Thần không nói gì.

Cảnh Hảo Hảo liền vươn tay, nâng Thẩm Lương Niên dậy.

Thẩm Lương Niên say thất điên bát đảo, chợt đứng lên, nhìn Cảnh Hảo Hảo, ha ha cười hai tiếng, muốn tiến lên hôn môi cô, nhưng lại hôn một cái vô ích, cau mày “ừm” một tiếng, liền tựa vào bả vai Cảnh Hảo Hảo không động.

Cảnh Hảo Hảo cố hết sức giúp đỡ Thẩm Lương Niên đi về phía cửa phòng, lúc còn chưa đi đến cửa, cô nghe thấy tiếng Kiều Ôn Noãn ở bàn cơm phía sau lại truyền tới lần nữa: “Cho nên nói tri nhân tri diện bất tri tâm, người không thể nhìn tướng mạo, nước biển không thể đo bằng đấu, phụ nữ thoát nhìn càng băng thanh ngọc khiết, thật ra trong xương càng dơ bẩn hạ tiện!”

Cảnh Hảo Hảo nghĩ, Kiều Ôn Noãn không biết dây dưa giữa mình, Lương Thần và Thẩm Lương Niên, cho nên chỉ bởi vì chuyện xưa Lương Thần nói mà lòng đầy căm phẫn phát biểu ngôn luận.

Nhưng mà, cô lại luôn luôn có một loại ảo giác những lời đó là đang mắng cô.

Cô chống đỡ thân thể Thẩm Lương Niên, dừng ở cửa một chút, sau đó liền đi ra ngoài.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 64: Chỉ Cây Dâu Mà Măng Cây Hòe [3]

Editor: May

Cửa phòng bao, cùng với Cảnh Hảo Hảo rời đi, chân trước cửa vừa mới đóng lại, chân sau cả người Lương Thần đột nhiên không hề có dấu hiệu nào lập tức dùng sức ném ly rượu trong tay về phía bàn trước mặt Kiều Ôn Noãn.

Ly rượu va chạm với bàn, sau đó đều vỡ vụn, rơi ở trên mặt đất, phát ra tiếng vang chói tai liên tiếp không ngừng.

Rượu chung quanh vấy ra, vấy hơn phân nửa lên mặt Kiều Ôn Noãn, trong nháy mắt khiến cho dung mạo vốn trang điểm tinh điêu ngọc trác của cô ta liền nhòe thành một mảnh.

Người một phòng bị thay đổi đột nhiên xảy ra này làm cho hai mặt nhìn nhau, mọi người anh nhìn tôi tôi nhìn cô, nhưng không có một người nào dám tùy tiện đi lên khuyên giải, chỉ ổn định hô hấp, yên lặng theo dõi kỳ biến.

Kiều Ôn Noãn mở đôi mắt thật to, hoàn toàn có chút thần thờ, qua thật lâu cô ta mới trừng mắt nhìn, phát hiện vẻ mặt của mình đều là vị rượu gay mũi, lúc này cô ta mới nhẹ nhàng quay đầu, nhìn về phía Lương Thần, đáy mắt lóe ra khó hiểu, nhưng lại bị khí phách tỏa ra từ cả người của người đàn ông kia vào giây phút này làm chấn động đến không dám nói một câu.

Tất cả mọi người tập trung tầm mắt nhìn về phía Lương Thần.

Giờ phút này trên mặt người đàn ông thoạt nhìn cũng không có biểu tình gì, rất bình tĩnh, nhưng mà, người quen thuộc Lương Thần, đều biết, bộ dạng này anh, là không thể trêu chọc nhất.

Bởi vì, bộ dạng anh có bao nhiêu bình tĩnh, liền đại biểu đáy lòng anh có bấy nhiêu phần nộ.

Toàn bộ trong phòng bao, đình trệ suốt một phút đồng hồ, ngay tại lúc mọi người nghĩ không còn việc gì, đang muốn thở phào ra, Lương Thần đột nhiên gian nhạt chai rượu gần sáu con số từ trên bàn lên, hướng về phía Kiều Ôn Noãn, hung hăng đập qua.

Có vài người trong phòng bị hoảng sợ, phát ra tiếng thét chói tai.

Chai rượu mang theo một trận gió mãnh liệt, lướt qua bên tai Kiều Ôn Noãn, trực tiếp đụng vào trên vách tường phía sau cô ta.

Chai rượu đụng vào vỡ nát, rượu bên trong, theo vách tường, chảy xuôi chung quanh, nháy mắt toàn bộ trong phòng, mùi rượu tỏa ra bốn phía.

Lương Thần đứng lên, nhìn xuống Kiều Ôn Noãn bị dọa đến kinh hồn chưa định, mặt âm trầm, nói từng chữ một: “Hôm nay tôi đã nhịn cô đủ rồi, đừng cho là tôi không biết đáy lòng cô đang đánh tính toán nhỏ nhặt gì, tôi cảnh cáo cô, lần sau không được như vậy nữa, tôi làm như thế nào với cô ấy là chuyện của tôi, ở dưới mí mắt của tôi, cô còn chưa tư cách làm chuyện chỉ cây dâu mà mắng cây hòe kia! Người có bản lĩnh có thể để cho tôi chạy tới trong phòng, là người mà cô có thể tùy tiện nhạo báng sao?”

Lương Thần nói xong, liền hung hăng trừng mắt liếc mắt nhìn Kiều Ôn Noãn một cái, đá văng ghế dựa phía sau mình ra, gương mặt lạnh lùng đi về phía cửa phòng bao.

Sau khi Lương Thần rời đi, trong toàn bộ phòng bao im lặng trong chốc lát, mọi người mới hồi thần, liền có chút không rõ rốt cuộc lời nói vừa rời của Lương Thần là ý tứ gì.

Kiều Ôn Noãn làm cái gì khiến cho anh phần nộ như vậy?

Cái gì mà chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, cái gì mà tính toán nhỏ nhặt?

Về mặt mọi người nghi hoặc nhìn về phía Kiều Ôn Noãn.

Kiều Ôn Noãn mím môi, nhẫn nại nước mắt nơi đáy mắt, nghiêng đầu, hít sâu một hơi, nhưng không có lên tiếng.

Người bên ngoài không hiểu, cô ta hiểu.

Vừa rời Lương Thần cảnh cáo cô ta, là vì cô ta theo lời nói của anh, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe Cảnh Hảo Hảo.

Đồng thời, cũng là đang cảnh cáo cô ta, nói cho anh biết chuyện Cảnh Hảo Hảo ở trong phòng bao này.

Cô ta vốn tưởng rằng cô ta làm thiên y vô phùng, chỉ giống như vô tình nhắc tới chuyện Cảnh Hảo Hảo ở khách sạn Tứ Quý với Lương Thần, nhưng cô không nghĩ tới, “Thiếu niên thiên tử” trong truyền thuyết này lại có thể vừa nhìn đã hiểu.

Anh liếc mắt một cái liền xuyên thấu mục đích của cô ta, biết được cô ta nhìn giống như vô tình lộ ra Cảnh Hảo Hảo đang ở chỗ nào, thật ra là đang bỏ đá xuống giếng với Cảnh Hảo Hảo!

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 65: Có Chạy Đàng Trời [1]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo nâng Thẩm Lương Niên mới vừa đi từ thang máy ra tầng 13, Thẩm Lương Niên đột nhiên lung la lung lay đẩy Cảnh Hảo Hảo ra, cả người mê mê trờng trờng đi về phía trước hai bước, sau đó khom người một cái, liền phun ra.

Phục vụ tầng 13 nhìn thấy tư thế như vậy, vội vàng chạy tới, giúp đỡ Cảnh Hảo Hảo dìu đỡ Thẩm Lương Niên, đưa đến phòng 1314.

Cảnh Hảo Hảo hơi mang theo vài phần rất ý tứ lấy mấy tờ tiền từ trong túi xách mình ra đưa cho phục vụ: “Xin lỗi, hành lang có thể cần cô đến quét dọn.”

“Không sao.” Người phục vụ lễ phép cười cười, nhận tiền, cẩn thận đóng cửa phòng lại thay Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo đi đến trước giường, nhìn thấy Thẩm Lương Niên phun ra gì đó, có chút dính ở trên áo sơ mi.

Cảnh Hảo Hảo quỳ gối bên giường, vươn tay, cởi bỏ nút áo Thẩm Lương Niên, cố sức cởi quần áo của anh ra, sau đó mang đến trong toilet, cầm quần áo rửa sạch tay, theo sau để lại vào trong máy hong khô.

Cảnh Hảo Hảo hong khô quần áo, treo tốt ở trên giá áo khách sạn, liền đi đến bên giường.

Thẩm Lương Niên uống rượu, có thể có chút khó chịu, cau mày, hô hấp nghe rất vững vàng, như là đang ngủ.

Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm dung nhan mình quen thuộc hơn mười năm, chậm rãi quỳ gối bên giường, sau đó vươn tay, sờ về phía mặt của anh.

Mười năm..... Một đoạn thời gian rất xa xôi, trong đời còn tồn tại mấy lần mười năm, theo người đàn ông từ thời thiếu niên biến thành đàn ông, dung nhan như trước, nhưng trong ánh mắt, lại thêm rất nhiều thành thực và gách vác.

Tay Cảnh Hảo Hảo, cuối cùng dừng đến trên môi Thẩm Lương Niên, thần thái lập tức trở nên có chút đau thương.....

Cô vốn nghĩ đến cô đã thành công đào thoát trong sinh mệnh của Lương Thần, nhưng đêm nay không hẹn mà gặp này, đã phá vỡ toàn bộ kế hoạch của cô.

Hiện tại, cô và anh, rốt cuộc sẽ rơi vào kết cục như thế nào?

Thẩm Lương Niên đột nhiên liền vươn tay, bắt lấy tay của Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo hoảng sợ, theo bản năng muốn thu tay của mình về, sau đó chợt nghe được giọng nói của Thẩm Lương Niên có chút mơ hồ không rõ nói: “Hảo Hảo đừng nháo..... Ngoan, để anh ngủ một lát.”

Giọng nói quen thuộc như vậy, trong nháy mắt liền kéo Cảnh Hảo Hảo về quá khứ, lúc đó, Thẩm Lương Niên vừa mới xây công ty, mỗi ngày đi sớm về tối, một người gánh vác chi tiêu của mười người, mệt chết đi sống

lại, mỗi lần cô thật vất vả quay phim, lúc hẹn anh, anh luôn sẽ nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Một mình cô giống như bây giờ, lẳng lặng nhìn anh, đôi khi, sẽ vươn tay, động một chút, anh sẽ liền cầm ngón tay của cô, nhẹ nhàng nói: “Hảo Hảo, đừng nháo, để anh ngủ một lát.....”

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, hốc mắt hơi trở nên có chút ửng hồng, cô theo bản năng muốn buông tay Thẩm Lương Niên ra rời đi, nhưng người đàn ông đột nhiên dùng sức một chút, lập tức kéo cô vào trong lòng anh.

Toàn thân Cảnh Hảo Hảo cứng ngắc, cô theo bản năng nâng tay lên muốn đẩy Thẩm Lương Niên ra, nhưng người đàn ông lại chôn đầu ở trong cổ cô, im lặng ôm cô, không có hành động gì.

Cảnh Hảo Hảo ngửi thấy mùi nước hoa nhàn nhạt từ trên người Thẩm Lương Niên, nhưng mà, đáy lòng của cô lại hiện lên là từng đoạn thời gian nghèo khổ nhất, trên quần áo cô tự tay giặt cho anh, phát ra mùi xà phòng nhàn nhạt.

Cảnh Hảo Hảo biết, mấy năm nay Thẩm Lương Niên có tiền, nâng cao rất nhiều thưởng thức, nhưng mà ở đáy lòng của cô, Thẩm Lương Niên vẫn từng là thiếu niên nghèo khó mà lại thanh cao kia.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 66: Có Chạy Đàng Trời [2]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo cũng không biết rốt cuộc qua bao lâu, cuối cùng cô bò dậy từ trước ngực Thẩm Lương Niên, cầm lấy chân bên cạnh cẩn thận đắp lên cho Thẩm Lương Niên, sau đó vươn tay vuốt ve tóc thoáng có chút cứng rắn của anh một chút, lúc này mới xoay người, cầm lấy túi xách của mình, đi về phía cửa.

Cảnh Hảo Hảo mở cửa ra, nhìn thấy chính là tài xế Lương Thần đã phân phó đón mình vào hai lần trước.

“Cảnh tiểu thư, Thần thiếu gia phân phó tôi tới đón cô.”

Trong lòng Cảnh Hảo Hảo biết rõ ràng, nên đến sẽ luôn đến, nhưng thật sự lúc đến, lòng của cô vẫn là không khống chế được mà hung hăng co rụt hai cái.

Ngón tay Cảnh Hảo Hảo gắt gao nắm lại thật chặt, nhìn tài xế trước mặt, nói: “Tôi không đi.”

“Cảnh tiểu thư, đừng khiến tôi khó xử.” Dừng một chút, tài xế tiếp tục nói: “Cũng đừng để tôi động thủ.”

Cảnh Hảo Hảo nuốt nuốt nước miếng, liền xoay qua nhìn thoáng qua Thẩm Lương Niên ngủ say trên giường, thế này mới nâng tay lên, đóng cửa

phòng, rồi đi về phía chỗ thang máy.

Tài xế không nói được một lời đi theo sau thân thể của cô, lúc đi đến trước thang máy, tài xế vươn tay, nhấn chốt mở.

Tài xế mở cửa xe Audi a8 từng đón Cảnh Hảo Hảo ra, Cảnh Hảo Hảo ngồi vào, người thấy mùi hương khí quen thuộc cao nhã bên trong, trong lòng không khỏi nổi lên một trận ghê tởm.

Tài xế vẫn đưa Cảnh Hảo Hảo đến biệt thự giữa sườn núi như trước, người hầu trong biệt thự như là đã nhận được tin tức Cảnh Hảo Hảo sắp tới, đã sớm chờ ở cửa phòng biệt thự, vừa thấy cô xuống xe, lập tức đưa một đôi dép lên, phục vụ cô đổi giày, mới nói: “Cảnh tiểu thư, Thần thiếu gia phân phó cô vào trong phòng của ngài ấy để chờ ngài ấy.”

Cảnh Hảo Hảo mím chặt cánh môi, nhìn phòng ngủ ở tầng hai của Lương Thần, không hề động.

Người hầu rất kiên nhẫn đứng ở một bên, không có nói chuyện.

Sau một lúc lâu, Cảnh Hảo Hảo mới đạp bước chân, đi đến thang máy, sau đó lên lầu.

Tầng hai có người hầu thấy cô tới đây, liền nhập mật mã phòng ngủ Lương Thần vào, mở cửa ra cho cô.

Cảnh Hảo Hảo đi vào, người hầu cũng tiến vào theo, hỏi: “Cảnh tiểu thư, cô muốn uống chút gì không?”

Cảnh Hảo Hảo lắc lắc đầu, giọng nói có chút khô ráp nói: “Cám ơn, tôi không cần.”

Cho dù như thế, người hầu vẫn rót cho Cảnh Hảo Hảo một ly nước sôi.

Trước khi người hầu rời khỏi phòng ngủ, đưa cho Cảnh Hảo Hảo một cái túi văn kiện thật dày, nói: “Cảnh tiểu thư, đây là Thần thiếu gia vừa mới phái người đưa tới, nói nếu cô tới, liền giao cho cô, để cô tự mình xem một chút.”

Cảnh Hảo Hảo hoài nghi nhìn túi văn kiện kia, nhúu nhúu mi, liền nhận lấy, gật gật đầu với người hầu.

Người hầu liền cười cười nhột nhạt, xoay người liền đi ra ngoài.

Trong phòng ngủ bài trí xa hoa, nháy mắt lâm vào trong một mảnh im lặng, Cảnh Hảo Hảo ngây người một trận, mới mở túi văn kiện ra, lấy giấy từ bên trong túi ra, Cảnh Hảo Hảo lật giấy ra, nhìn thấy là một đĩa CD.

Trên đĩa CD cũng không có chữ viết gì, Cảnh Hảo Hảo có chút không rõ đây là thứ gì, liền cầm ở trong lòng bàn tay nhìn vài lần, không hiểu Lương Thần đưa cô đĩa CD làm cái gì.

Giờ phút này trong lòng Cảnh Hảo Hảo đều là suy nghĩ đợi lát nữa trốn thoát từ trong tay Lương Thần như thế nào, cho nên cũng không có tâm tình đi quan tâm đĩa CD này, cho nên không có gì nghĩ nhiều liền đứng lên, đi đến trước TV và DVD, thả đĩa CD vào, sau đó mở ti vi, điều chỉnh kênh

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 67: Có Chạy Đàng Trời [3]

Editor: May

Ti vi trước hết đều là điểm nhỏ màu trắng, một lát sau, liền đột nhiên phát ra âm thanh sần sật, ngay sau đó có hình ảnh nhảy ra.

Bên trong là bài trí một khách sạn, thoát nhìn rất xa hoa, có chút quen mắt.

Ngay tại lúc Cảnh Hảo Hảo còn chưa nhớ tới đây là nơi nào, sau đó cô liền nhìn thấy trong màn ảnh xuất hiện một nam một nữ không mặc gì.

Cảnh Hảo Hảo nhú nhú mày, đáy lòng vừa nghĩ tới Lương Thần cho chính mình là CD gì, giây tiếp theo cô chợt nghe trong TV truyền đến một tiếng kêu rên của một người đàn ông.

Âm điệu này trầm thấp mà lại ái muội, Cảnh Hảo Hảo nghe đến đáy lòng có một loại tư vị không nói nên lời, sau đó cô liền thấy, một nam một nữ bên trong quần lấy một chỗ.

Hình ảnh, cực kỳ rõ ràng.

Khiến cho cô có chút không đành lòng nhìn thẳng.

Cô theo bản năng nghiêng đầu qua, đứng lên, tính đi tìm điều khiển từ xa tắt ti vi này đi.

Nhưng tìm nửa ngày, cô cũng không có tìm được điều khiển từ xa, cuối cùng trực tiếp đi đến trước ti vi, lúc đang chuẩn bị tắt ti vi, cô vô tình nhìn lướt qua màn hình ti vi, lại thấy được mặt mình từ bên trong.....

Cả người Cảnh Hảo Hảo nhất thời liền cứng ngắc tại chỗ, cô nhìn màn hình ti vi, ánh mắt mở thật to.

Theo sau, Cảnh Hảo Hảo liền thấy được khuôn mặt khêu gợi làm cho người ta mặt đỏ tim đập của Lương Thần từ trong trong ti vi.

Sau này Cảnh Hảo Hảo theo bản năng lui từng bước, ánh mắt vừa nhẹ nhàng chuyển vòng vo, cả người theo sau liền bùm một tiếng, mềm nhũn ngã trên mặt đất.

Bên tai cô, còn vờn quanh âm thanh làm cho người ta mặt đỏ tim đập truyền ra từ trong TV.

Nhưng mà, đáy lòng cả người cô, trong nháy mắt liền ngã xuống đến đáy cốc.

Cô không nghĩ tới..... Không nghĩ tới trong tay Lương Thần lại sẽ có đĩa CD như vậy, khó trách, khó trách anh từng nói với cô, bảo cô đừng đùa giỡn tâm nhân với anh, anh có 1000 phương pháp có thể giết chết cô.....

Cô vẫn còn may mắn nghĩ, cô chỉ cần tránh khỏi tầm mắt của anh, anh liền sẽ không nhớ rõ cô, cô liền có thể sống cùng một chỗ với Thẩm Lương Niên, thậm chí, vừa rồi cô còn nghĩ đêm nay chạy thoát khỏi Lương Thần như thế nào, nhưng hiện tại, nghĩ lại, đều là cô quá ngây thơ rồi.

Lương Thần - người đàn ông này, muốn thứ gì, vốn không có không chiếm được.

Cảnh Hảo Hảo lập tức cảm thấy chính mình thật sự rất không biết tự lượng sức mình, từ đầu đến cuối, đều là chính mình vắt hết óc nghĩ đấu với

anh như thế nào, thật ra đối với anh mà nói, anh hoàn toàn không để vào mắt, bởi vì anh cũng không cần làm gì, chỉ cần một đĩa CD như vậy, liền có thể tùy tiện liền có thể khiến cô vạn kiếp bất phục.

Cảnh Hảo Hảo hiểu được, Lương Thần là cố ý, anh không nói gì, cũng không làm gì, chỉ cầm đĩa CD này cho cô xem.

Hành động của anh nhìn như bất động thanh sắc, kỳ thật bao hàm uy hiếp nồng đậm.

Loại uy hiếp vô thanh vô tức này, cứ như vậy, trong nháy mắt liền dễ dàng dập nát tâm lý may mắn của cô.

Tâm Cảnh Hảo Hảo, bắt đầu nhanh chóng trầm xuống, trầm đến mức cô tuyệt vọng không thể hô hấp.

Cô biết, lúc này đây cô thật sự có chạy đằng trời!

Cảnh Hảo Hảo vẫn nghĩ đến, một đêm kia, chính là một sai lầm quý thần sai khiến, nhưng hiện tại, cô mới thật sự hiểu được, một đêm kia, một bước sai, từng bước sai.

Cô không chỉ đơn giản bồi thân trong sạch của mình lên, có thể, còn phải bồi lên hạnh phúc cả đời của mình.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 68: Có Chạy Đằng Trời [4]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo vẫn nghĩ đến, một đêm kia, chính là một sai lầm quý thần sai khiến, nhưng hiện tại, cô mới thật sự hiểu được, một đêm kia, một bước sai, từng bước sai.

Cô không chỉ đơn giản bồi thân trong sạch của mình lên, có thể, còn phải bồi lên hạnh phúc cả đời của mình.

Lương Thần chính là một hố lửa, thân thể anh tốt, lại có tiền, cho tới bây giờ Cảnh Hảo Hảo đều tự mình hiểu lấy, cho tới nay cô cũng đã nhận thức rõ ràng vị trí thật sự của mình, cô mới không cho là Lương Thần sẽ thật thích mình.

Cô chỉ là con mồi tâm huyết dâng trào của anh..... A, không, đối với hiện tại mà nói, cô là con mồi anh dễ dàng bắt vào tay.....

Hiện tại cô có thể làm sao?

Trốn ư?

Có thể thoát được sao?

Nói cho Thẩm Lương Niên?

Cô từng nói với Lương Thần, cô là bạn gái của Thẩm Lương Niên, nhưng Lương Thần không có chút ý dừng tay nào, điều này nói rõ, đối với anh mà nói, anh hoàn toàn không cần biết cô là bạn gái của ai, anh cần chính là cô..... Không, là thân thể của cô.....

Cho nên, cho dù cô nói cho Thẩm Lương Niên biết thì như thế nào?

Thẩm Lương Niên đơn giản liền đi tìm Lương Thần tính sổ, nhưng anh lấy cái gì chống lại Lương Thần?

Nhiều nhất giống như là đêm nay, như Kiều Ôn Noãn nói ở trong khách sạn Tứ Quý vậy, cô sẽ biến thành sao tai họa, hại chính mình thì thôi, còn sẽ hại Thẩm Lương Niên.

Cánh Hảo Hảo luôn gặp chuyện thì sẽ thông minh bình tĩnh, ngay cả lúc ban đầu Lương Thần bò lên người mình, cũng có thể đối đãi cẩn thận đúng lúc, từng bước vững chắc, nhưng hiện tại, cô thật sự hoảng loạn.

Cánh Hảo Hảo mềm nhũn ngồi ở trên sàn, có chút mờ mịt nâng đầu, nhìn đến trong gương đối diện, ảnh ngược khuôn mặt tái nhợt của mình.

Đôi mắt trắng đen rõ ràng, thật to, cánh môi khéo léo xinh đẹp, nhưng lại không có huyết sắc, nhưng mà vẫn không ảnh hưởng đến sự xinh đẹp của cô.

Cô nhìn thấy liền nhịn không được nâng tay rảnh lên, bưng kín mặt mình, sao cô lại có bộ dáng như vậy chứ..... Nếu bộ dáng cô không phải như vậy, dáng dấp đi ở trong đám người, mỗi người nhìn thấy đều cảm thấy chán ngán, sợ là hiện tại cô cũng sẽ không sẽ gặp phải cảnh ngộ như vậy đi.

.....

Lương Thần cố ý gần đến mười hai giờ khuya mới lái xe về tới biệt thự giữa sườn núi.

Lương Thần tùy ý dừng xe ở trong sân biệt thự, lúc cầm chìa khóa xe đi tới trước biệt thự, ngẩng đầu, đầu tiên nhìn thoáng qua phòng ngủ lầu hai của mình, phát hiện ánh đèn sáng rực nơi đó, lúc này mới đạp bước chân, đẩy cửa ra vào của biệt thự.

Lương Thần đổi giày, trực tiếp bỏ qua câu hỏi “Có muốn ăn ăn khuya không” của người hầu, lên lầu.

Lương Thần đi đến trước cửa phòng ngủ, nhập mật mã vào, mở cửa ra rồi đi vào.

Lương Thần vừa đi, vừa cởi áo khoác tây trang của mình, chỉ mới đi hai bước, liền nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo ngồi trên sàn nhà phòng ngủ.

Anh dừng bước chân một chút, một tay tùy ý ném áo khoác tây trang ở trên sofa, sau đó đi tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo, biết rõ còn cố hỏi nói với Cảnh Hảo Hảo: “Đây là làm sao vậy? Đang êm đẹp ngồi ở trên sàn làm gì?”

Nói xong, Lương Thần liền cúi người, muốn kéo Cảnh Hảo Hảo dậy.

Lúc này Cảnh Hảo Hảo mới ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Lương Thần một cái, sau đó nghĩ cũng không nghĩ liền tránh né tay của Lương Thần.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 69: Giao Dịch [1]

Editor: May

Lúc này Cảnh Hảo Hảo mới ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Lương Thần một cái, sau đó nghĩ cũng không nghĩ liền tránh né tay của Lương Thần.

Ánh mắt Lương Thần lập tức trở nên có chút lạnh lẽo, anh nhìn chằm chằm mặt Cảnh Hảo Hảo trong chốc lát, sau đó tầm mắt rơi xuống trên mảnh CD vỡ nát chung quanh Cảnh Hảo Hảo, sau đó vươn chân, đá đá, nói: “Sao lại hỏng mất rồi? Vừa rồi em có xem qua chưa, nếu chưa xem qua, phòng sách của tôi còn có một cái hoàn hảo không tổn hao gì, tôi lấy lại đây, cùng em xem lần nữa.”

Thật ra đáy lòng Cảnh Hảo Hảo không phải không nghĩ tới, trong tay Lương Thần còn giữ CD gốc, nhưng cô chính là ôm một tia may mắn bé nát đĩa CD kia, hiện tại cô nghe nói như thế, sắc mặt vốn tái nhợt nhất thời không có một chút huyết sắc, cô ngang đầu, run run cánh môi, nhìn Lương Thần nói: “Rốt cuộc anh muốn như thế nào?”

Lương Thần như là hoàn toàn không nghe được lời nói của Cảnh Hảo Hảo, chậm rãi thẳng thân hình vừa mới cúi xuống kéo cô, mở bước chân thông dong, đi đến trước bàn trà, rót cho mình một ly nước, không nhanh không chậm uống hai ngụm, mới xoay người lại, nhìn Cảnh Hảo Hảo nói: “Đĩa CD kia, thoát nhìn có cảm thấy phấn khích hay không? Thói đời này, mỗi người đàn ông đều sẽ có chút đĩa phim như vậy, tôi nghĩ Thẩm Lương

Niên cũng không ngoại lệ đi, em nói ngày mai tôi có cần gửi cho anh ta một đĩa CD như vậy không? Nữ chính bên trong là bạn gái anh ta, tôi nghĩ anh ta nhất định là xem qua đĩa phim này liền cả đời đều khó quên!”

Ngữ điệu Lương Thần vốn chậm rãi, lúc nói đến hai chữ “Bạn gái” này, đột nhiên liền tăng thêm ngữ khí.

Rơi vào trong tai Cảnh Hảo Hảo, mang theo vài phần ngoan kinh nói được thì làm được, Cảnh Hảo Hảo sợ tới mức chột ngắc đầu, trừng mắt nhìn Lương Thần, hô một câu: “Không cần!!”

Lương Thần hoàn toàn xem nhẹ lời kháng nghị của Cảnh Hảo Hảo, vừa chậm rãi uống nước, vừa không nóng không lạnh tiếp tục nói: “A, tôi thiếu chút nữa đã quên, em còn là diễn viên đấy, nếu như video kia bị tôi công bố ra ngoài, tỷ suất theo dõi khẳng định soạt soạt tăng lên, bảo đảm trong một đêm em còn nổi hơn Trần lão sư, đến lúc đó, trong chớp mắt em trực tiếp từ trạng thái không nóng không lạnh trong làng giải trí biến thành nữ vương trong đề tài của người dân, cũng đủ cho em ở trang đầu giải trí nửa tháng không rớt. Cho dù qua thêm vài năm, nhắc tới em, chỉ sợ mọi người nhớ rõ không phải Cảnh Hảo Hảo từng diễn phim truyền hình, mà tuyệt đối là video nóng bỏng này của em. A..... Trần lão sư là điểm chiếu phong ba, vậy em là cái gì, điểm phiên phong ba?”

Ngữ khí Lương Thần, rõ ràng nghe không chút để ý như vậy, nhưng Cảnh Hảo Hảo lại biết anh đây là đang ép buộc chính mình.

Uống cô ngày thường thông minh trấn định, giờ phút này, đối mặt bị Lương Thần cầm mạch máu, cô lại hoàn toàn không có cơ hội giãy dụa.

Lương Thần nhẹ nhàng buông ly nước, đi thông thả bước chân nho nhỏ, đi tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo, nhìn Cảnh Hảo Hảo sắp điên mất, nói: “Hảo Hảo, không phải vừa rồi em hỏi tôi, rốt cuộc tôi muốn như thế nào

sao? Trước khi tôi trả lời vấn đề này, em trước tiên làm một lựa chọn cho tôi đi, em cảm thấy hai điều tôi vừa nói kia, em thích điều nào hơn?”

Cảnh Hảo Hảo không dừng lại chút nào liền lắc lắc đầu.

“Đều không thích? Hay là không có biện pháp lựa chọn?” Lương Thần chậm rãi cúi người, nâng tay lên, nâng cằm Cảnh Hảo Hảo lên, đối mặt với cô, nói: “Hảo Hảo, em nói sao em lại không ngoan như vậy? Chuyện tôi dặn dò em làm, sao em lại không làm được một chuyện nào chứ? Ăn progesterone, làm bộ chia tay với Thẩm Lương Niên, có phải em cảm thấy Lương Thần tôi thật sự dễ lừa gạt như vậy không, em cứ nói thật cho tôi biết đi.....”

Lương Thần dừng một chút, ngữ điệu đột nhiên trở nên tràn ngập quyết đoán: “..... Chỉ cần là phụ nữ Lương Thần tôi coi trọng, cho dù là Thiên Vương lão tử, cũng không thể cướp đi từ trong tay tôi!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 70: Giao Dịch [2]

Editor: May

Lương Thần nhìn chăm chăm cánh môi run rẩy lợi hại của Cảnh Hảo Hảo, ánh mắt âm trầm, lên tiếng hỏi: “Muốn cầm lại đĩa CD trên tay tôi không?”

Đáy mắt Cảnh Hảo Hảo thoáng hiện lên một tầng ánh sáng, nhìn Lương Thần, nói: “Anh muốn tôi làm như thế nào.”

“Hảo Hảo, em thật đúng là một cô gái thông minh.” Lương Thần câu môi, nhẹ nhàng cười cười, sau đó, thần thái trở nên nghiêm túc lên: “Đi theo tôi, làm phụ nữ của tôi, đây chính là chuyện tôi muốn em làm.”

Vào lúc Cảnh Hảo Hảo vừa mới hỏi Lương Thần, cũng đã mơ hồ đoán được Lương Thần sẽ muốn cô làm gì, hiện tại anh thật sự nói ra, đáy lòng cả người vẫn là hung hăng run lên một chút.

Việc đã đến nước này, cô không còn lựa chọn nào khác.

Lương Thần - người đàn ông này, nói được thì làm được, nếu cô cố ý tiếp tục phản kháng nữa, chỉ sợ anh sẽ thật sự công bố video của cô và anh ra ngoài.

Nếu thật sự như vậy..... Cả đời này của cô, liền thật sự hoàn toàn bị hủy rồi.

Không đơn giản mất đi Thẩm Lương Niên, còn mất đi tôn nghiêm, nhất định bị người chỉ trích cả đời.

Không biết có phải tuyệt vọng đến cực hạn hay không, Cảnh Hảo Hảo đột nhiên lập tức trở nên bình tĩnh, nhìn Lương Thần, hỏi: “Bao lâu?”

Lương Thần nhíu nhíu mày, trong chốc lát không có hiểu được cô hỏi chuyện gì bao lâu.

Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy nghi hoặc nơi đáy mắt anh, lúc này mới tiếp tục nói: “Tôi phải đi theo bên cạnh anh bao lâu, bao lâu, anh mới có thể buông tha tôi?”

Tay Lương Thần nâng cằm cô, lúc nghe đến những lời này, không tự chủ được liền dùng sức.

Cô còn chưa đến bên cạnh anh, liền đã nghĩ muốn rời đi?

Lương Thần chỉ là cảm thấy trong lồng ngực có một cỗ khí khó yên, khiến ngực anh ần ần đau, thật sự là kỳ quái, từ nhỏ đến lớn, ngực anh chưa từng đau qua, mỗi lần khi nhìn thấy người khác nói ngực khó chịu, anh đều cười nhạo người đó giả vờ, hiện tại, anh đây là làm sao vậy, cũng giả vờ ư?

Lương Thần khẽ hừ một tiếng, nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo nói: “Nếu trò chơi là tôi bắt đầu, vậy quy tắc khẳng định là do tôi đặt, em yên tâm, chờ có một ngày tôi chán ghét em, tôi khẳng định sẽ cho em đi, trước khi em đi, tôi bảo đảm giao toàn bộ đĩa CD trên tay tôi cho em xử trí, nhưng mà.....”

Lương Thần hơi dừng một chút, cố ý bình thường, chậm rãi nói: “..... Trước khi tôi không cho em đi, Hảo Hảo, em đừng trách tôi không có việc gì nhắc nhở em trước, nếu em dám làm ra một ít chuyện thiêu thân như mấy lần trước, tôi khẳng định khiến em chịu không nổi!”

Lương Thần dừng một chút, trên mặt vốn âm u, trong nháy mắt treo lên nụ cười giống như là tâm tình vô cùng tốt, bàn tay to của anh chậm rãi rơi xuống từ cầm lên trên vai của cô, hơi hơi dùng sức, trực tiếp kéo cô dậy.

Anh nâng tay lên, nhẹ nhàng vuốt đầu tóc có chút rối bời của cô, động tác rất nhẹ rất chậm, hoàn toàn không có bạo lực và lửa giận vừa rồi, ngữ điệu cũng nhu hòa theo rất nhiều: “Nhìn em một chút đi, trước khi tôi tới đã khóc đúng không, trên mặt bẩn hề hề, nhanh đi vào trong phòng tắm tắm rửa một chút, hiện tại thời gian cũng không còn sớm, chờ em tắm xong, cũng nên ngủ.”

Lương Thần nói xong, nhìn nhìn Cảnh Hảo Hảo không hề có động tĩnh, tiếp tục lên tiếng nói: “Chẳng lẽ em muốn cùng tắm với tôi?”

Cảnh Hảo Hảo chột ngắc đầu, nhìn anh một cái, sau đó cũng không quay đầu lại liền chạy vào trong phòng tắm.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 71: Giao Dịch [3]

Editor: May

Lương Thần nhìn chăm chăm thân ảnh Cảnh Hảo Hảo biến mất ở cửa phòng tắm, lúc này mới chậm rãi xoay người, đi thông thả đến trước điện thoại riêng, gọi điện thoại cho người hầu dưới lầu, phân phó người hầu lên lầu dọn dẹp mảnh vụn CD trên thảm.

.....

Đây là lần thứ ba Cảnh Hảo Hảo tiến vào phòng tắm của Lương Thần, tất cả trang hoàng kiểu Âu thuần chánh, khí phách cao quý, bốn phía đều là gương lớn khắc hoa chung quanh.

Cảnh Hảo Hảo nhìn chính mình trong gương, phát giác một lúc lâu, lúc này mới hoàn hồn, nâng tay lên, bắt đầu cởi quần áo của mình.

Chuyện cho tới bây giờ, cho dù đáy lòng của cô kháng cự hơn nữa, cô đã không còn đường có thể đi, cũng không có đường thối lui.

Cảnh Hảo Hảo chân trần, chậm rãi tiến vào dưới vòi sen, nâng tay lên, mở vòi sen ra.

Nước dày đặc vọt xuống đỉnh đầu, Cảnh Hảo Hảo để cho nước cọ rửa chính mình, nhưng trong lòng cô biết rõ ràng, cho dù bây giờ cô tắm sạch sẽ hơn nữa, sau đó cô vẫn là sẽ bị người đàn ông bên ngoài làm dơ.

Một lần trật bánh xe, có thể gọi là sai lầm.

Huống chi, lần ở khách sạn Tứ Quý kia, thật sự là ở dưới tình huống cô hoàn toàn không có phòng bị, gặp phải ngoài ý muốn kia.

Nhưng lúc này đây, cô là ở dưới tình huống rất thanh tỉnh, bị buộc trật bánh xe với người đàn ông đó..... Thẩm Lương Niên vẫn không thích cô quay phim, ghét bỏ cô xuất đầu lộ diện ở trước mặt mọi người, anh muốn giấu cô ở trong nhà nuôi dưỡng thật tốt, hiện tại, nếu anh biết, cô và người đàn ông này ở cùng nhau, cô nghĩ, Thẩm Lương Niên khẳng định sẽ ghét bỏ cô..... Cảnh Hảo Hảo nhắm mắt lại, đã có thể tưởng tượng ra ánh mắt khi Thẩm Lương Niên ghét bỏ một người..... Nếu anh dùng ánh mắt như vậy nhìn cô..... Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, cả người nhin không được run rẩy lên, cũng không dám suy nghĩ tiếp nữa.

Ánh mắt, hơi có chút phiếm đầu, có chất lỏng nóng bỏng, rớt rít tuôn ra, Cảnh Hảo Hảo biết rõ trong phòng tắm chỉ có một mình cô, nhưng cô lại vẫn ngẩng mặt lên, để cho nước cọ rửa mặt mình, ý đồ muốn che giấu nước mắt của mình.

“Cốc cốc cốc --”

Đột nhiên, cửa phòng tắm truyền đến một trận tiếng đập cửa, còn cùng với âm điệu không có cảm xúc gì của một người đàn ông: “Xong chưa?”

Cảnh Hảo Hảo vội vàng cầm sữa tắm ở một bên lên, chà lên trên người của mình, rửa sạch lung tung, sau đó lau khô nước trên người, mặc quần áo lúc mình tiến vào, mở cửa phòng tắm ra.

Lương Thần ở phòng khách cách vách tắm rửa một cái, lúc trở về, phát hiện Cảnh Hảo Hảo còn chưa có đi ra, liền bảo người hầu pha một ly cà phê, đợi đến anh uống xong rồi, vẫn chỉ nghe thấy trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, không thấy Cảnh Hảo Hảo đi ra, dứt khoát tới đây gõ cửa.

Cửa vừa mở ra, Lương Thần liền nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo chân trần, tóc nửa ướt đứng ở trước mặt của mình.

Khung xương Cảnh Hảo Hảo vốn nhỏ, trên người gầy teo không có nhiều thịt lắm, lúc này không có mang giày cao gót, đứng ở trước mặt anh, có vẻ bộc phát khéo léo linh lung, da thịt của cô trắng nõn, khuôn mặt nhỏ nhắn bị nhiệt khí huân thành màu phấn hồng, trong ánh mắt lộ ra một tầng hơi nước, thoát nhìn, giống như là thiên sứ đột nhiên rơi nhâm xuống nhân gian, sạch sẽ rồi tinh rồi mù.

Lương Thần chính là cảm thấy toàn thân có một cỗ nhiệt khí bốc lên, đáy mắt anh nhìn cô, thiêu đốt một cỗ khát vọng dày đặc, anh nhất thời nghĩ cũng không nghĩ liền vươn tay, một tay kéo Cảnh Hảo Hảo vào trong lòng của mình, trực tiếp ôm lấy, đi đến giường lớn trong phòng ngủ.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 72: Giao Dịch [4]

Editor: May

Người hầu vừa mới dựa theo phân phó của Lương Thần đổi mới đệm chăn trên giường, chăn bông tằm ti thượng hạng, mềm như là đặt mình trong đám mây, nhưng Cảnh Hảo Hảo lại cảm thấy toàn thân mình khó chịu giống như nằm ở trong địa ngục.

Sau đó Lương Thần liền đè ép lên, người đàn ông thoát nhìn cũng không béo, nhưng lại rất nặng.

Nháy mắt Cảnh Hảo Hảo liền cảm thấy không khí trong ngực mình đều bị anh đè ép ra ngoài toàn bộ.

Giờ phút này thân thể cô cứng ngắc như là con cá chết, nằm thẳng tắp ở nơi đó, cũng không nhúc nhích, như là phạm nhân đang đợi tử hình.

Lương Thần cũng không có hành động gì, chỉ chậm rãi xoay mặt của cô lại, ánh mắt nhìn cô, hơi hơi cúi đầu, hôn môi cô.

Môi của anh còn cách môi cô một đoạn, đáy lòng của cô liền kháng cự thành một mảnh, cô muốn tránh đi, nhưng lại bị anh ép tới gắt gao, toàn thân dùng không được chút khí lực nào.

Cuối cùng, Cảnh Hảo Hảo nhắm hai mắt lại, dưới đáy lòng cô nói với chính mình, nhắm mắt làm ngơ.

Nhưng mà, cho dù như thế, vào lúc Lương Thần chạm vào chính mình, toàn thân cô liền không tự chủ được nổi lên một tầng rung mình, thậm chí trong lòng đều có chút quay cuồng lên, tay cô theo bản năng liền nắm chặt ga giường dưới thân, hung hăng vịn chặt, dùng hết toàn lực, ý đồ dùng đau đớn sinh sôi truyền tới từ lòng bàn tay của cô để dời đi cảm giác kích thích anh cho.

.....

Sau khi Lương Thần ăn no thỏa mãn, đi phòng tắm tắm rửa, lúc đi ra, Cảnh Hảo Hảo vẫn duy trì tư thế khi anh rời khỏi người của cô, cuộn thân mình, tóc rối loạn, đôi mắt nhắm lại, như là đang ngủ.

Anh đi đến bên cạnh, tắt đèn lớn trong phòng, nằm đến bên người Cảnh Hảo Hảo, kéo vào cô trong lòng của mình, đắp kín chắn, rất nhanh liền lâm vào mộng đẹp.

Sau khi tiếng hít thở của Lương Thần dần dần bình ổn, Cảnh Hảo Hảo chậm rãi mở mắt.

Đêm đã khuya, trong phòng ngủ chỉ có đèn ngủ màu vàng sáng rõ, Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm bức họa trên vách tường đối diện, chỉ nhìn thấy một đoàn màu đen.

Nơi này là vùng ngoại thành, lại ở trên giữa sườn núi, vào đêm, yên tĩnh đến rồi tĩnh rồi mù, trong cả phòng ngủ, chỉ có tiếng hít thở của cô và Lương Thần.

Tuy rằng lúc này đây, cũng không phải là lần đầu tiên của cô, nhưng cô vẫn có chút chịu không nổi, cô không thích Lương Thần, còn có người thương, đối mặt với Lương Thần liền thật sự rất mâu thuẫn, nhưng lại phải đi tiếp nhận, cho nên, ở trong trận hoan ái vừa rồi kia, cô giống nhau đặt mình trong địa ngục, không ngừng không nghỉ, sống một ngày bằng một

năm, lúc này thật vất vả mới kết thúc, cô cảm thấy cả người mình giống như là bị trọng thương, chỉ còn một hơi thở.

Từ sau khi Cảnh Hảo Hảo nhận thức Lương Thần, mỗi ngày cô đều trôi qua lo lắng đề phòng, ban đêm thức tỉnh rất nhiều lần, hiện tại, ván đã đóng thuyền, trong não cô ngược lại lập tức trống không, cũng không cần suy nghĩ gì nữa.

Thật ra hiện tại cô thật sự vừa buồn ngủ vừa mệt, nhưng cô lại không thể nào ngủ được, nhất là Lương Thần nằm ở bên thân thể của cô, cánh tay anh còn ôm chặt thắt lưng của cô, khiến cô càng thêm khó chịu.

Cũng không biết qua bao lâu, Cảnh Hảo Hảo cảm thấy cảm giác khó chịu trên người mình hơi giảm bớt một chút, cũng không phải là quá mệt mỏi, lúc này mới vươn tay, thật cẩn thận mở cánh tay Lương Thần ra.

Cánh tay người đàn ông rất nặng, Cảnh Hảo Hảo bình ổn hô hấp, sợ chính mình không cẩn thận liền đánh thức Lương Thần.

Đợi đến khi cuối cùng cô đặt cánh tay anh sang một bên, lúc này cô mới nhẹ nhàng lật người, để cho mình lăn ra ngoài từ trong ngực Lương Thần, sau đó liền vén chăn lên, đèn ngủ mờ tối, cô tìm được quần áo của mình từ trên mặt đất, nhẹ chân nhẹ tay mặc vào từng cái, sau đó cầm lấy túi xách của mình, rón ra rón rén đi đến cửa.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 73: Đập Nồi Dìm Thuyền [1]

Editor: May

Người hầu biệt thự đều đã đi ngủ, phòng khách diện tích thật lớn, vắng vẻ và yên tĩnh, Cảnh Hảo Hảo thật cẩn thận không để mình phát ra một chút tiếng vang, đi đến cửa trước, cô đổi giày, sau đó liền đẩy cửa ra, đi ra khỏi nhà.

Đi phía trước chưa tới vài bước, chính là bể bơi lộ thiên rất lớn, bên cạnh còn dừng một chiếc Land Rover cao một mét tám.

Cho dù lúc này đã sắp là mùa hạ, nhưng là nhiệt độ không khí giữa sườn núi vùng ngoại thành vẫn rất thấp, Cảnh Hảo Hảo chỉ mặc một kiện váy đơn bạc, hơi có chút lạnh, cô vừa đi đến cửa biệt thự, vừa đánh rùng mình một cái, nhưng đáy lòng lại bởi vì không có ở bên người Lương Thần mà thoải mái hơn rất nhiều.

Đi đường xuống chân núi, cách mỗi 50 mét, hai bên đường liền chia ra liền có đèn đường nhỏ, không khí tươi mát, tiếng côn trùng kêu vang không ngừng, hết thảy có vẻ đặc biệt an nhàn.

Cảnh Hảo Hảo thả chậm bước chân, vừa đi xuống núi, vừa lấy di động ra, gọi một chiếc xe taxi.

Cảnh Hảo Hảo cũng không có đi quá xa, xe taxi đã gọi liền đến.

Lúc về nhà, đã sắp là ba giờ rưỡi rạng sáng, Cảnh Hảo Hảo cũng như thường ngày, vừa cửa nhà, liền đi phòng tắm mở nước trước, sau đó liền bắt đầu khăn cấp tắm rửa.

Cảnh Hảo Hảo vẫn giống như lần đầu tiên sau khi lên giường với Lương Thần, vẫn tắm đến da thịt chính mình nhiễm một tầng nhão, mới đi ra từ trong phòng tắm.

Đáy lòng cô rõ ràng, chính mình tắm kỹ hơn nữa cũng sẽ không sạch sẽ, nhưng mà vẫn cố chấp muốn tắm rửa, giống như làm như vậy, cô sẽ không có quá bận thiu nữa.

Cảnh Hảo Hảo nằm trên giường, miên man suy nghĩ hồi lâu, mới miễn cưỡng ngủ.

Tỉnh lại lần nữa, là bị điện thoại đánh thức.

Lúc Cảnh Hảo Hảo tìm điện thoại, thuận tiện nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, phát hiện sắc trời đã rất sáng.

Cô cầm lấy di động, theo thói quen nhìn thoáng qua biểu hiện cuộc gọi, nhìn thấy là “Lương Niên”, lúc này mới tiếp nghe.

“Hảo Hảo, xin lỗi, tối hôm qua anh uống nhiều quá, không thể đưa em về nhà.”

Vừa nhận điện thoại, Cảnh Hảo Hảo liền nghe được ngữ khí hơi có vài phần xin lỗi của Thẩm Lương Niên: “Hảo Hảo, hiện tại em ở đâu?”

Cảnh Hảo Hảo nghe nói như thế, theo bản năng nhìn nhìn làn da cơ thể của mình, lúc nhìn đến dấu hôn sâu cận không đồng nhất trên người của mình, Cảnh Hảo Hảo rĩ mi mắt, nói: “Em ở bên ngoài, con trai của phó đạo diễn kết hôn, lát nữa em muốn đi tham gia hôn lễ.”

“Cần anh đi cùng em không?”

“Không cần, ngày hôm qua anh uống nhiều như vậy, hôm nay nghỉ ngơi thật tốt, lại nói hôm nay cũng không phải chủ nhật, anh không cần làm việc ư?”

“Được rồi, chờ em tham gia hôn lễ xong, gọi điện thoại lại cho anh.”

“Vâng.”

Cảnh Hảo Hảo cúp điện thoại, nhìn nhìn thời gian, đã sắp mười giờ sáng, cô kéo thân thể có chút mệt mỏi, đi vào phòng tắm, sau khi rửa mặt, tìm một váy cổ cao mặc vào, liền xuống lầu mở xe của mình, đi tham gia hôn lễ của con trai phó đạo diễn.

Người đến hôn lễ rất nhiều, đại đa số đều là làng giải trí, mọi người gặp nhau cùng một chỗ, ngược lại không giống như là tham gia hôn lễ, càng như là quần phương tranh diễn.

Cảnh Hảo Hảo không có đi vào ăn tiệc, chỉ là sau khi tặng tiền mừng lên tiếng chào hỏi với phó đạo diễn, tỏ vẻ chính mình đã tới, liền rời đi.

Cảnh Hảo Hảo không biết nên đi đâu, cũng không biết nên làm cái gì, liền lái xe, đi dạo lung tung trên lối đi bộ ở thành phố Giang Sơn.

.....

Trong hai mươi ngày Lương Thần liên tục đi công tác này, mỗi ngày đều có công việc và cuộc họp bận rộn không xong, thật vất vả có thời gian nghỉ ngơi, còn phải tham gia một ít bữa tiệc quan trọng, cho nên hoàn toàn không có nghỉ ngơi tốt.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 74: Đập Nồi Dìm Thuyền [2]

Editor: May

Tối hôm qua, cố ý đêm khuya mới trở về biệt thự giữa sườn núi, sau đó lại quần quýt với Cảnh Hảo Hảo đến hơn nửa đêm, thật là có chút mệt mỏi, ngủ cũng rất say.

Lúc ngày hôm sau tỉnh lại, đã sắp là giữa trưa, anh còn chưa mở to mắt, liền vươn tay đi sờ bên cạnh mình trước, sờ soạng nửa ngày, cũng không có đụng đến thứ gì, lúc này Lương Thần mới mở mắt, nhìn thấy trên giường lớn như vậy chỉ có một mình anh, lúc này anh mới thanh tỉnh lại, ôm lấy chăn ngồi dậy, phát hiện quần áo ném đầy đây, không có một món quần áo nào của Cảnh Hảo Hảo.

Người phụ nữ này lại có thể thừa dịp lúc anh ngủ, vụng trộm rời khỏi nơi này.....

Lương Thần tỉnh lại, tâm tình vốn sung sướng, nháy mắt liền trầm thấp xuống, anh dùng lực xốc chăn lên, xuống giường, đi đến lấy di động ở một bên của mình lên, gọi cho Cảnh Hảo Hảo một cú điện thoại.

.....

Lúc điện thoại Lương Thần gọi tới, Cảnh Hảo Hảo đang ở trên đường Thiên Tân của thành phố Giang Sơn chờ đèn đỏ, cô nghe được di động

vang lên, liền nghiêng đầu nhìn thoáng qua màn hình, lúc nhìn thấy hai chữ “Ác ma” này, trong nháy mắt sắc mặt liền lạnh xuống.

Cô mặc cho di động vang hơn nửa ngày, mới chậm rãi đeo tai nghe điện thoại lên, ấn phím nhận nghe.

Cảnh Hảo Hảo cũng không có nói chuyện.

Lương Thần ở đầu kia điện thoại cũng không có lên tiếng.

Điện thoại cứ như vậy im lặng suốt một phút đồng hồ, trong điện thoại truyền đến âm điệu nhẹ mà lại cao ngạo của Lương Thần: “Hảo Hảo, sao sáng nay không chào hỏi tiếng nào liền vụng trộm rời đi vậy?”

Giọng nói người đàn ông, rõ ràng dễ nghe tựa như tiếng trời, nhưng là rơi vào trong tai Cảnh Hảo Hảo, cô lại cảm thấy chính mình giống như nghe được tiếng từ địa ngục.

Nếu có thể, cả đời này của cô cũng không muốn nghe được giọng nói của anh.

Tuy rằng cách một chiếc điện thoại, giọng nói của Lương Thần cũng không có ngữ khí gì, nhưng Cảnh Hảo Hảo vẫn nắm di động, có chút không dám đắc tội trả lời: “Hôm nay tôi cần tham gia hôn lễ của con trai phó đạo diễn, cho nên liền rời đi trước.”

“Ừ.....” Lương Thần không chút để ý đáp một câu, khiến người ta đoán không ra rốt cuộc anh trả lời như vậy với cô, là hài lòng hay là không hài lòng, chỉ là tạm dừng một lát, anh liền tiếp tục nói: “Hảo Hảo, em đi gấp, tối hôm qua có một chuyện, tôi chưa nói cho em biết.”

Trong đoạn thời gian Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần quen nhau, mơ hồ có chút hiểu rõ Lương Thần, cô biết khi anh dùng loại ngữ khí không chút để ý này nói chuyện, chính xác là không có chuyện tốt, cho nên tâm

anh chột nhanh chóng nhảy thành thịch thành thịch lên, cô nắm tay lái, bình ổn hô hấp, hỏi: “Chuyện gì?”

“Hảo Hảo, tôi nhớ rõ tôi từng nói với em, tôi cũng không thích người phụ nữ của tôi dính líu quan hệ với người đàn ông khác, cho nên em có phải nên là xử lý sạch sẽ dây dưa hư hỏng mà em chưa hoàn toàn cắt đứt kia không!”

“..... Lương tổng.....” Giọng nói Cảnh Hảo Hảo, khàn khàn đến có chút kỳ cục, cô chịu đựng tâm đau đớn, muốn cự tuyệt, nhưng chỉ nói hai chữ, Lương Thần liền chột cười hai tiếng ở đầu kia điện thoại: “Hảo Hảo, tối hôm qua chúng ta đã nói tốt rồi, hiện tại em cũng đừng giở quẻ ở trước mặt tôi. Thậm chí Lương Niên, em chia cũng phải chia, không chia cũng phải chia, tôi cho em thời gian một buổi trưa gặp mặt với tiểu tình nhân của em, nếu đến buổi tối, em và anh ta còn chưa chia tay sạch sẽ lưu loát, tôi sẽ khiến em hối hận!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 75: Đập Nồi Dìm Thuyền [3]

Editor: May

Lời nói của Lương Thần giống như là một thanh đao, hung hăng đâm vào trái tim Cảnh Hảo Hảo, cô dùng sức nắm chặt tay lái, kiềm chế hồi lâu, mới lên tiếng, nói: “Tôi đã biết.....”

“Hảo Hảo, nghe khẩu khí này của em, rất là không muốn?” Lương Thần cách điện thoại, nhẹ nhàng hỏi lại.

Cảnh Hảo Hảo hít mũi một cái, nói: “Không có.”

“Tốt nhất là như vậy..... Hảo Hảo, em cũng đừng trách tôi, cho dù là không có tôi, em và Thẩm Lương Niên sớm hay muộn vẫn phải chia.....”

Lương Thần nói tới đây, tạm dừng một giây, cuối cùng trực tiếp dứt khát chuyển đề tài, ngữ điệu nghe thoải mái mà lại ôn nhu: “Được rồi, tôi cũng không quấy rầy em tham gia hôn lễ của người khác nữa, em chơi vui vẻ.”

“Ừ.” Cảnh Hảo Hảo lên tiếng, chờ Lương Thần cúp điện thoại.

Đầu kia điện thoại im lặng một lát, giọng nói của Lương Thần lại truyền đến một lần nữa: “Đêm nay, tôi sẽ bảo tài xế đi nhà em đón em.”

Cảnh Hảo Hảo nghe câu này, nhất thời liền nghĩ đến hình ảnh tối hôm qua anh đè nặng chính mình điên cuồng làm, thân thể cô co rúm lại một

chút, nhẹ giọng nói: “Tôi có hơi mệt, tối hôm nay, có thể.....”

Giọng nói Lương Thần cách điện thoại nhất thời lạnh lùng, cắt đứt cô: “Hảo Hảo, em đừng cho là tôi không biết ngày mai em phải bay đi Vân Nam, em đi lần này, lại là một tháng, em cảm thấy một lần tối hôm qua là có thể thỏa mãn tôi ư? Nếu đáp ứng theo tôi làm tốt giao dịch này, vậy xuất ra chút thành ý, tôi dễ lừa gạt như vậy sao?”

“Được rồi, cứ như vậy.” Lương Thần có chút không chờ Cảnh Hảo Hảo nói chuyện, nói thẳng: “Nhớ rõ buổi chiều chia tay với Thẩm Lương Niên, tôi cúp.”

Theo sau, điện thoại liền “cách” một tiếng, sạch sẽ lưu loát cắt đứt.

Cảnh Hảo Hảo nghe trong tai nghe màu xanh truyền đến âm bản, liền cảm thấy trong lòng khó chịu một trận.

Nếu cô đã lừa gạt Lương Thần một lần, lúc này đây cô khẳng định không gạt được nữa.

Anh bảo cô đi chia tay với Thẩm Lương Niên.....

Cho dù hiện tại cô không đi, cô nghĩ, chưa qua đêm nay, Lương Thần cũng có bản lĩnh khiến bọn họ chia tay.....

Cảnh Hảo Hảo nghĩ tới sinh lão bệnh tử, nghĩ tới nghèo túng bần cùng, nhưng thật sự không nghĩ chia tay với Thẩm Lương Niên.

Huống chi, bây giờ còn cần cô tự mình đi nói.

Cô phải nói như thế nào đây?

Cảnh Hảo Hảo nghĩ nghĩ, liền bắt đầu cảm thấy tim đau, phổi đau, cuối cùng toàn thân đều đau lên theo.

Thậm chí, cô còn quên xe của cô, vẫn đứng ở trên đường lớn.

Phía sau rất nhiều chiếc xe không ngừng ầm còi, cuối cùng có một người đàn ông trung niên chạy tới trước cửa kính xe của cô, nâng tay lên hung hăng vỗ cửa xe, lúc này Cảnh Hảo Hảo mới mờ mịt hạ cửa kính xe xuống.

“Cô bệnh thần kinh à, chó ngoan không cản đường, cô có hiểu hay không!”

Cảnh Hảo Hảo nghe tiếng mắng của người đàn ông trung niên, lúc này mới hồi thần, vội vàng lái xe, nhường đường.

Cảnh Hảo Hảo dừng xe ở ven đường, nhìn đám người đủ sắc thái bận rộn ngoài cửa sổ xe, phát ngốc, nghĩ rồi cuộc mình nên đi nói chia tay với Thẩm Lương Niên như thế nào.

.....

Cảnh Hảo Hảo ở ven đường gây người khoảng nửa tiếng, sau đó liền lái xe, trực tiếp đi công ty Thẩm Lương Niên.

Công ty Thẩm Lương Niên thành lập hơn ba năm, lúc đầu Cảnh Hảo Hảo thường xuyên tới đây, sau khi công ty Thẩm Lương Niên lớn mạnh lên trong hai năm qua, cô ngược lại càng ngày càng ít đến.

Cảnh Hảo Hảo trực tiếp dừng xe ở cửa chính dưới lầu công ty Thẩm Lương Niên, sau đó ngồi ở trong xe, gọi cho Thẩm Lương Niên một cú điện thoại.

Điện thoại rất nhanh liền được tiếp nghe, Cảnh Hảo Hảo cách di động, nghe Thẩm Lương Niên đầu tiên là nói một câu công việc “Mọi người chờ tôi một lát.....”, sau đó liền âm điệu ôn hòa hô một câu: “Hảo Hảo, làm sao vậy?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 76: Đập Nồi Dìm Thuyền [4]

Editor: May

Nước mắt Cảnh Hảo Hảo suýt nữa tuôn ra, cô ôn nhu nói: “Lương Niên, hiện tại anh đang bận à?”

“Không bận.....”

Lời nói dối, rõ ràng đang hợp, lại nói với cô không bận.

Nước mắt Cảnh Hảo Hảo không thể khống chế được liền rơi xuống.

Cô nghĩ đến, cô và Thẩm Lương Niên ở cùng một chỗ lâu như vậy, cho tới bây giờ cô đều là biết thư đạt lễ, chưa từng có cố tình gây sự qua, lúc này đây, cô giống như là những cô bạn gái khác vậy, tùy hứng một lần với anh đi.

Cảnh Hảo Hảo hít mũi một cái, nói: “Lương Niên, em đang ở ngay dưới lầu công ty anh, anh có thể xuống dưới một chút không?”

Thẩm Lương Niên hơi sợ run một chút, sau đó rất nhanh liền nói với một phòng người: “Tôi có chút chuyện, trước tan họp đi.”

Sau đó anh quay đầu, nói với Cảnh Hảo Hảo: “Hảo Hảo, anh lập tức đi xuống, em chờ anh một lát.”

.....

Thẩm Lương Niên cắt đứt điện thoại còn chưa đến một phút đồng hồ, Cảnh Hảo Hảo liền nhìn thấy hình ảnh Thẩm Lương Niên vội vàng đi ra từ trong tòa nhà công ty.

Anh mặc một áo sơ mi màu trắng, có thể bởi vì say rượu, sắc mặt thoát nhìn cũng không tốt.

Cảnh Hảo Hảo đẩy cửa xe ra xuống xe, không đợi Thẩm Lương Niên đến gần, cô liền chọt nhào vào trong lòng anh, ôm thắt lưng anh.

Thẩm Lương Niên bị hành động đột ngột của Cảnh Hảo Hảo đụng lui về phía sau một bước mới đứng vững thân thể, nâng tay lên, vuốt tóc của cô, có chút buồn cười nói: “Hảo Hảo, em làm sao vậy?”

Cảnh Hảo Hảo không nói gì, chỉ ôm chặt lấy thắt lưng Thẩm Lương Niên, nhẹ nhàng cọ cọ đầu ở trước ngực anh.

Thẩm Lương Niên bị cô cọ đến tâm phiền ý loạn, âm điệu cũng trở nên thô ráp lên: “Hảo Hảo, đừng náo loạn, còn cọ như vậy nữa, anh sẽ không nhin được.”

Cảnh Hảo Hảo nhắm mắt lại, tựa vào trong lòng anh, nhưng không có ý tứ muốn rời đi.

“Hảo Hảo, rốt cuộc em làm sao vậy? Hôm nay là lạ thế nào?”

Cảnh Hảo Hảo chậm rãi ngẩng đầu, cố lấy dũng khí nhìn phía Thẩm Lương Niên, nhưng mà khi cô nhìn đến dung nhan Thẩm Lương Niên, lời chia tay đến bên miệng, làm sao cũng không nói ra được, cuối cùng thay đổi nói: “Không có gì, chỉ là đột nhiên nhớ anh.”

Lòng Thẩm Lương Niên tràn đầy vui mừng nâng tay lên, sờ sờ tóc dài của Cảnh Hảo Hảo, sau đó ấn cô vào trong lòng của mình, thấp giọng nói bên tai cô: “Hảo Hảo, đêm nay đi nhà của anh, được không?”

Cảnh Hảo Hảo dựa vào bả vai Thẩm Lương Niên, đầu xót nghĩ, bọn họ đã sắp phải ngưi lang chức nữ mỗi người một phương, anh lại còn hồn nhiên không biết, suy nghĩ một chút, liền cảm thấy thực bi thương, Cảnh Hảo Hảo cưỡng bức lệ nơi đáy mắt trở về trong lòng, nhẹ nhàng ngẩng đầu, gật gật đầu với anh.

Đáy mắt Thẩm Lương Niên thoáng hiện một tầng kinh hỉ: “Hảo Hảo, em đây là đáp ứng rồi?”

Cảnh Hảo Hảo lại gật gật đầu, cô sợ giây tiếp theo chính mình sẽ khóc ra, cho nên cố gắng duy trì bình tĩnh, nói với Thẩm Lương Niên: “Em không quấy rầy anh, không phải anh đang họp ư? Nhanh đi đi.”

“Được rồi, chờ anh tan tầm sẽ liên lạc với em.”

Cảnh Hảo Hảo gật gật đầu, nhìn theo Thẩm Lương Niên rời đi.

Thẩm Lương Niên nói, bảo đêm nay cô đi nhà anh, cô biết những lời này đại biểu ý tứ gì, nhưng mà cô dơ bản như bây giờ, làm sao còn có thể xứng đôi với anh?

Cảnh Hảo Hảo vừa lái xe, vừa nghĩ, Lương Thần bảo cô nói chia tay, nhưng cô vừa thấy mặt Thẩm Lương Niên, liền không thể nào nói nên lời.

Trong tay Lương Thần có video của cô, nếu cô không nói, khẳng định là chỉ còn đường chết.....

Chẳng lẽ cô vốn không có biện pháp khác sao?

Chỉ có thể trơ mắt nhìn chính mình bị hủy ở trên tay anh ta ư?

Không..... Không được..... Cô không thể cứ nhận mệnh như vậy!

Cảnh Hảo Hảo nhìn cây cột lớn trên cầu vượt trước mặt, ánh mắt âm trầm, giây tiếp theo, cô hung hăng đạp chân ga dưới chân, mang theo vài

phần đập nổi chìm thuyền hướng về phía cây cột lớn đó, đụng vào.....

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 77: Đạp Nồi Dìm Thuyền [5]

.

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo nhìn cây cột lớn trên cầu vượt trước mặt, ánh mắt âm trầm, giây tiếp theo, cô hung hăng đạp chân ga dưới chân, mang theo vài phần đạp nồi dìm thuyền hướng về phía cây cột lớn đó, đụng vào.....

Lương Thần ở thành phố Giang Sơn, lật tay làm mây úp tay làm mưa, cô tất nhiên là nháo không nổi anh, cho dù cô thật sự nháo đến đế đô, anh vẫn có thể một tay che trời.

Anh không phải lời thề son sắt cảm thấy, cô khẳng định là vật trong bàn tay anh ư?

Cô sẽ không để cho anh thực hiện được!

Dù sao rời khỏi Thẩm Lương Niên, cô thống khổ, cùng một chỗ với Lương Thần cũng thống khổ, nếu đều là thống khổ, vậy không bằng hiện tại cô liền cường ngạnh kết thúc!

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, dưới chân lại đạp đến đáy chân ga, tốc độ cực nhanh, giống như tên rời cung, chỉ là thời gian trong nháy mắt, người chung quanh còn chưa có phản ứng kịp, xe của Cảnh Hảo Hảo đã hung hăng đụng vào cây cột lớn trên cầu vượt.

“Ầm --” một tiếng nổ, khiến cho đám xe xung quanh cây cầu trong nháy mắt ngừng lại.

Mọi người rồi rít quay đầu, nhìn thấy một chiếc BMW màu đỏ, cột bảo hiểm đầu trước nứt toạc, đầu xe lõm sâu, còn bốc lên một tầng khói.

Qua chưa đến năm phút đồng hồ, xa xa có xe cảnh sát giao thông và xe cứu thương gào thét lao đến.

.....

Lúc Lương Thần rửa mặt, có chút buồn bực nghĩ đến vừa rồi chính mình rõ ràng thiếu chút nữa đã nói ra với cô, mặc dù anh không buộc cô chia tay, cô sớm hay muộn cũng phải chia tay với Thẩm Lương Niên, bởi vì Thẩm Lương Niên đã sớm ở sau lưng cô có phụ nữ bên ngoài của anh, nhưng ma xui quỷ khiến anh lại nghĩ đến ánh mắt tin tưởng vững chắc của Cảnh Hảo Hảo với Thẩm Lương Niên, kiên định giống như hai người anh ta và cô đến chết cũng không đổi.

Không biết xảy ra chuyện gì, anh lại không thể nào nói nên lời.

Sau khi Cảnh Hảo Hảo biết chuyện Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn, khẳng định là thương tâm muốn chết.

Chỉ là, thật sự kỳ quái, cô thương tâm muốn chết, thì liên quan gì đến anh?

Đáy lòng Lương Thần vừa buồn phiền, trong đầu liền hiện ra, gương mặt sạch sẽ xinh đẹp của Cảnh Hảo Hảo, phủ kín nước mắt.

Cũng không biết xảy ra chuyện gì, tâm Lương Thần liền hung hăng co rụt lại một chút, sau đó, anh vừa súc miệng, vừa dùng sức lắc lắc đầu, bày ra loại cảm giác đau lòng chưa bao giờ có.

Thật sự là gặp quý, sao gần đây trái tim anh thường thường đau hai cái, chẳng lẽ anh bị bệnh tim?

Xem ra, thật đúng là phải tìm thời gian, đi bệnh viện kiểm tra một chút.

Đáy lòng Lương Thần vừa buồn phiền, vừa lau lau tay, đáy lòng nhất thời lại nghĩ đến ngữ khí Cảnh Hào Hào không tình nguyện đáp ứng chia tay với Thẩm Lương Niên, giống như là chịu rất nhiều ủy khuất.

Không phải là bảo cô chia tay thôi sao, có cần dùng ngữ điệu đáng thương hề hề như vậy để nói với anh, khiến cho anh giống như là rất khi dễ cô vậy!

Lương Thần hung hăng ném khăn mặt đến trên giá đỡ một bên, sau đó đối diện gương sửa sang lại một chút cà vạt của mình, liền đi ra khỏi phòng tắm, cầm lấy di động và chìa khóa xe, trực tiếp đi xuống lầu.

“Thần thiếu gia, muốn ăn cơm trưa không?”

Lương Thần nghĩ đến lát nữa còn có cuộc họp, muốn trực tiếp đi công ty ăn, dứt khoát liền trực tiếp khoát tay áo, nói: “Chuẩn bị xe chưa?”

“Đã chuẩn bị xong.”

Lương Thần không nói gì, trực tiếp đẩy cửa phòng ra.

Tài xế đã chờ ở ngoài cửa, cung kính mở cửa xe cho anh, Lương Thần khom người ngồi xuống, xe liền chậm rãi lái ra biệt thự.

Lương Thần ngồi trên ghế sau, nửa híp mắt, nghe kênh tài chính và kinh tế buổi trưa, lúc nghe đến một nửa, đột nhiên điện thoại di động của anh liền vang lên.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 78: Đập Nồi Dìm Thuyền [6]

Editor: May

Lương Thần lấy di động ra, nhìn thoáng qua biểu hiện điện báo, là số điện thoại của Cảnh Hảo Hảo.

Lương Thần có chút nghi hoặc nhíu mày, cô nghĩ thế nào mà lại chủ động gọi điện thoại cho mình?

Đáy lòng Lương Thần nhất thời hiện lên một chút vui sướng mà chính anh cũng không phát hiện, chỉ là chậm rãi từ từ tiếp điện thoại, khóe môi lộ ra một chút ý cười với điện thoại, hô một tiếng: “Hảo Hảo, tìm tôi có chuyện gì?”

Tài xế lái xe phía trước, xuyên qua kính chiếu hậu quan sát Lương Thần vài lần, ánh mắt tràn ngập kinh ngạc.

Thần thiếu gia lại có thể dùng ngữ khí ôn nhu như vậy nói chuyện với một người?

Hảo Hảo?

Nói vậy chính là Cảnh tiểu thư đi.

Lúc trước ông từng đón Cảnh tiểu thư vài lần, bộ dạng ngược lại rất xinh đẹp, sạch sẽ, ở trong thành phố phồn hoa như vậy, nữ tử thanh thuần như nước như thế ngược lại thật sự không thấy nhiều lắm.

Nhiều năm như vậy, ông chưa từng thấy Thần thiếu gia quan tâm nhiều với một cô gái nào, đây vẫn là lần đầu tiên.....

Lúc đáy lòng tài xế đang cao hứng nghĩ, rốt cục người nhà cũ bên kia sắp thả tâm Thần thiếu gia không gần nữ sắc nữa, Lương Thần ngồi ở ghế sau, sắc mặt đột nhiên lạnh xuống: “Cô nói cái gì?”

Giây tiếp theo Lương Thần liền trực tiếp cắt đứt điện thoại, ngẩng đầu, ánh mắt hơi nhiễm một tầng đỏ, giọng nói mang theo một chút run rẩy không dễ phát hiện: “Đi bệnh viện nhân dân thành phố Giang Sơn.”

Một giây trước tâm tình tài xế còn rất sung sướng, giây tiếp theo liền bị ngữ điệu của Lương Thần dọa sợ tới mức cả trái tim đều nhắc lên theo, ông là nhìn Lương Thần lớn lên, từ nhỏ đến lớn, chưa từng gặp qua Thần thiếu gia dùng loại âm điệu và ánh mắt này nói chuyện.

Thần thiếu gia từng không nghe người nhà ngăn trở, cố ý từ nhỏ đã lăn lộn ở đế đô rồi một người một ngựa lăn chạy trở về thành phố Giang Sơn, lúc đó, trong nhà chặt đứt tất cả tài chính của Thần thiếu gia, Thần thiếu gia chỉ dựa vào đảm lượng của mình, biến tất cả tài sản trên người mình thành 300 vạn tài chính, sau lại vì một lần quyết sách sai lầm, toàn bộ 300 vạn liền mức nước trôi không, Thần thiếu gia còn thiếu một khoản nợ, lúc ấy mọi người trong nhà đã chuẩn bị tốt tiền, nghĩ Thần thiếu gia khẳng định sẽ ngoan ngoãn trở về Bắc Kinh, nghe theo an bài trong nhà, tiến vào bộ đội, đi con đường làm quan, nhưng mà không nghĩ tới, Thần thiếu gia lại không có bị đánh sụp, bất khuất tiếp tục che giấu xuất thân của mình, vay quốc gia hai ngàn vạn, sáng lập tập đoàn Giang Sơn, sau đó càng làm càng lớn, tiếp đó tập đoàn Giang Sơn đổi tên thành Giang Sơn Thị.

Lúc ấy mưa gió nhấp nhô như vậy, Thần thiếu gia còn có thể làm đến bình tĩnh thông dong, lý trí thanh tỉnh, nhưng hiện tại..... Thoạt nhìn anh giống như là một con sư tử sắp giận dữ, có thể phát cuồng bất cứ lúc nào.

Tài xế sợ tới mức không dám thở mạnh, chỉ vội vàng chuyển phương hướng, tăng nhanh tốc độ xe, chạy về phía bệnh viện nhân dân thành phố Giang Sơn.

Xe còn chưa có dừng hẳn, Lương Thần liền đẩy cửa xe ra, trực tiếp xuống xe, chạy về phía tòa nhà khám gấp.

Tài xế vội vàng khóa xe, đuổi theo Lương Thần.

Lương Thần chạy một hơi tới phòng cấp cứu tầng ba, anh quay đầu, nhìn phòng cấp cứu cuối hành lang, thở hỗn hển, sau đó đạp bước chân, liền đi qua.

Tài xế không biết có phải chính mình nhìn nhầm hay không, ông đi theo phía sau, lại có thể phát hiện, bước chân Thần thiếu gia có chút run rẩy.

Cửa phòng cấp cứu, đứng một nam một nữ, nhìn thấy Lương Thần, vội vàng tiến lên đón, đưa cho Lương Thần một chiếc di động, nói: “Tôi xem điện thoại di động của người gặp tai nạn, nhìn thấy ghi chép trò chuyện của ngài, lưu tên là ác ma, tôi nghĩ ngài có thể là bạn trai của cô ấy, cho nên liên liên lạc với ngài.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 79: Dụng Cụ Biến Thành [1]

Editor: May

Lương Thần gật gật đầu, ngón tay có chút run rẩy tiếp nhận điện thoại di động.

“Điện thoại di động của cô ấy sau khi gọi điện thoại nói chuyện với anh xong, liền hết điện.” Nữ nhìn thấy Lương Thần ấn di động liền nhẹ giọng bổ sung một câu.

Lương Thần nhìn điện thoại di động nằm trong giữa ngón tay thêm vài lần, liền nắm chặt vào trong lòng bàn tay, ngẩng đầu, nhìn một nam một nữ kia, nói một tiếng: “Cám ơn.”

.....

Buổi trưa hôm nay, tâm tình Thẩm Lương Niên vô cùng tốt.

Gặp qua Cảnh Hảo Hảo, lúc lên lầu họp, khóe môi vẫn nhin không được giơ lên.

Đêm đầu tiên anh và Cảnh Hảo Hảo ước hẹn tốt, kéo rồi lại kéo, kéo dài tới hiện tại, mộng đẹp thật sự đã trở thành sự thật.

Lúc năm giờ, Thẩm Lương Niên dặn dò thư ký của mình, đặt một vị trí ở nhà hàng xoay tròn ở tầng đỉnh khách sạn Tứ Quý, thuận tiện gọi một

cuộc điện thoại cho chợ hoa lớn nhất thành phố Giang Sơn, đặt một bó hoa hồng đỏ lớn.

Năm giờ rưỡi, người chợ hoa đưa hoa tới đúng giờ, hoa hồng đỏ kiêu diễm ướt át lộ ra bọt nước, còn được vẩy tơ vàng chỉ bạc, thoát nhìn xa hoa mà lãng mạn.

Thẩm Lương Niên vừa lòng bảo người ta đặt bó hoa ở sau xe của mình, hạ mui đỉnh xe xuống, lúc lái xe qua đường cái, thu hút vô số người ghé mắt, cũng để lại từng trận hương hoa hồng.

Tâm tình Thẩm Lương Niên vô cùng tốt vừa lái xe, vừa gọi điện thoại cho Cảnh Hảo Hảo.

“Thực xin lỗi, số điện thoại ngài gọi, đã tắt máy.”

Thẩm Lương Niên gọi hai lần, hồi đáp cho chính mình đều như vậy, cuối cùng anh dứt khoát bỏ ống nghe điện thoại xuống, trực tiếp đi nhà Cảnh Hảo Hảo.

Thẩm Lương Niên có chìa khóa cửa nhà Cảnh Hảo Hảo, nhưng anh vì cho Cảnh Hảo Hảo một kinh hỉ, trước nhấn chuông cửa, sau đó ôm lấy bó hoa hồng lớn che ở mặt mình.

Chuông cửa vang lên thật một trận, lại không có người mở cửa ra.

Thẩm Lương Niên nhú nhú mày, liền buông hoa trong tay xuống, lấy chìa khóa từ trong túi ra, mở cửa nhà Cảnh Hảo Hảo.

Thẩm Lương Niên đẩy cửa vào, bài trí bên trong trước sau như một, cửa sổ không có đóng, gió lạnh chạng vạng thổi vào, thổi bức rèm cửa sổ rơi xuống đất từ từ bay lên.

Trong phòng tràn ngập mùi hương đặc biệt trên người Cảnh Hảo Hảo, thản nhiên, rất trong veo.

Cửa phòng ngủ không đóng, Thẩm Lương Niên đẩy ra, hô một tiếng: “Hảo Hảo”, phát hiện bên trong không có một bóng người, lúc này anh mới nhú nhú mày, nghĩ đến Cảnh Hảo Hảo còn ở bên ngoài chưa trở về, dứt khoát ngồi ở trên sofa nhà Cảnh Hảo Hảo, nhẫn nại chờ đợi.

Thời gian tí tách thong thả chảy xuôi qua, mãi cho đến khi bóng đêm ngoài cửa sổ dần dần buông xuống, Cảnh Hảo Hảo vẫn không có về nhà, lúc này Thẩm Lương Niên mới có chút đứng ngồi không yên, anh biết rõ điện thoại Cảnh Hảo Hảo gọi không thông, nhưng lại vẫn cố chấp liên tục gọi vài cuộc.

Vừa mười giờ chạng vạng, hoa hồng anh đặc biệt đặt, giọt sương trên đóa hoa đã sắp khô khốc, hoa cũng không kiêu diễm ướt át giống như vừa rồi, tựa như tâm anh, vốn hưng phấn và kích động, lúc này lại tiêu mòn sạch sẽ từng chút một.

Mặc dù anh từng ước hẹn với Cảnh Hảo Hảo vào một năm cô 20 tuổi, để cô trở thành người phụ nữ của mình, nhưng sau khi cô trưởng thành, anh khó tránh khỏi có chút tâm phiền ý loạn, nói với cô ban đêm ngủ lại nhà cô, hoặc là yêu cầu để cô cùng về nhà với mình, nhưng lại đều bị cô đỏ mặt cự tuyệt.

Đôi khi, anh nói qua nhiều lần, cô còn có thể nghiêm mặt tức giận.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 80: Dụng Cụ Biến Thành[2]

Editor: May

Nay thật vất vả đến sinh nhật 20 tuổi của cô, nguyệt sự cô đến, hai người bỏ lỡ, nhưng mà anh nghĩ rằng, cũng chỉ là kéo dài vài ngày, nhưng ai ngờ cô đi Vân Nam.

Vừa kéo, chính là hơn hai tháng, buổi chiều hôm nay, cô rõ ràng đã đáp ứng..... Nhưng đến buổi tối, lại chậm chạp không thấy người.....

Từ lúc Cảnh Hảo Hảo sinh nhật 20 tuổi đi Vân Nam, đáy lòng Thẩm Lương Niên đã có chút hoài nghi, Cảnh Hảo Hảo không muốn giao cô cho chính mình, hiện tại đêm nay lỡ hẹn, anh càng cảm thấy Cảnh Hảo Hảo, thật ra hoàn toàn không muốn trở thành người phụ nữ của anh.....

Thẩm Lương Niên càng nghĩ, càng cảm thấy đáy lòng phiền não, trực tiếp đi tới trước ban công, nhìn đèn đuốc ngàn vạn ngoài cửa sổ, lại cầm lấy di động một lần nữa, gọi điện thoại cho Cảnh Hảo Hảo.

Vẫn là trạng thái tắt máy.

Thẩm Lương Niên nắm di động, ngực hơi có chút tức giận, kết quả di động nằm trong lòng bàn tay, không sai không lệch vang lên.

Đáy lòng anh vui sướng một trận, tưởng Cảnh Hảo Hảo gọi tới, vội vàng cúi đầu, lại nhìn thấy hai chữ “Ôn Noãn”.

Thẩm Lương Niên có chút mất mát buông cánh tay xuống, nhưng di động trong lòng bàn tay, vẫn vang lên không ngừng.

Vào lần thứ ba điện thoại của Kiều Ôn Noãn gọi tới, Thẩm Lương Niên vẫn luôn có chút không kiên nhẫn tiếp nghe: “Tiểu Noãn, không phải tôi từng nói với cô, chúng ta đã nói tốt, cô đừng liên lạc với tôi nữa ư?”

Đầu kia điện thoại trầm mặc một trận.

Thẩm Lương Niên như là ý thức được tính tình vừa rồi của mình có chút nghiêm trọng, hít sâu một hơi, hòa hoãn ngữ khí, liền nói: “Tiểu Noãn, ban đầu chúng ta đã nói, chính là gặp dịp thì chơi.”

“Lương Niên.....” Rốt cục Kiều Ôn Noãn đã mở miệng, giọng nói như là sa tanh, vừa mềm lại trọt: “Tôi gọi điện thoại không có ý tứ khác, tuy rằng chúng ta tách ra, nhưng cũng không đại biểu chúng ta không thể làm bạn bè, không phải ư? Tôi chỉ là thấy ngày hôm qua anh uống có chút nhiều, cho nên hôm nay muốn gọi cuộc điện thoại tới hỏi anh, có khỏe không?”

Thẩm Lương Niên không biết chính mình có tính là có tật giết mình hay không, nhưng vừa rồi anh thật là rất khẩn trương, sợ Kiều Ôn Noãn quần quýt lấy mình không buông, hiện tại nghe được Kiều Ôn Noãn nói như vậy, ngữ điệu Thẩm Lương Niên lập tức bình tĩnh một chút: “Cám ơn quan tâm của cô, tôi tốt lắm.”

“Vậy không có việc gì, cám ơn bữa ăn tối hôm qua của anh, cho dù cuối cùng là Lương tổng tính tiền.” Ngữ điệu Kiều Ôn Noãn nghe nhẹ nhàng, dừng một chút, cô ta còn nói: “Không biết hiện tại anh có thời gian hay không, tôi đang ở gần Golden Age, nếu có thời gian, có thể đi ra uống một ly không?”

Thẩm Lương Niên theo bản năng muốn lên tiếng cự tuyệt, nhưng nâng cổ tay lên nhìn nhìn thời gian, đã sắp mười giờ rưỡi, Cảnh Hảo Hảo không

có về nhà, cũng không có liên lạc với mình, tâm tình của anh lập tức lại trầm xuống, đứng trong chốc lát, nói: “Được, đợi lát nữa gặp ở Golden Age.”

.....

Kiều Ôn Noãn là một phụ nữ thông minh, sau khi tách ra với Thẩm Lương Niên, suốt ba tháng cô ta đều không có liên lạc với anh.

Liên hoan tối hôm qua qua đi, cô về nhà, rất khuya mới ngủ, trong đầu nghĩ đều là Thẩm Lương Niên, cả ngày hôm nay cũng không có trạng thái gì, đến buổi tối, cô ta liền đột nhiên muốn gọi điện thoại cho Thẩm Lương Niên.

Thật ra cô ta không có ôm hy vọng quá lớn, nhưng thật không ngờ, cuối cùng Thẩm Lương Niên lại đáp ứng lời hẹn của mình.

Trước khi Kiều Ôn Noãn ra cửa, đối diện gương trang điểm nhẹ một chút, cô ta biết, Thẩm Lương Niên thích cô gái sạch sẽ giống như Cảnh Hảo Hảo vậy, cho nên ở anh trước mặt, cô vĩnh viễn đều sẽ bắt chước Cảnh Hảo Hảo.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 81: Dụng Cụ Biến Thanh [3]

Editor: May

Kiều Ôn Noãn đến “Golden Age”, lúc dừng xe, thấy được xe của Thẩm Lương Niên.

Cô ta biết chỗ ngồi quen thuộc của Thẩm Lương Niên, cho nên ngựa quen đường cũ chuẩn xác không có lầm tìm được Thẩm Lương Niên.

Trước mặt người đàn ông đặt mấy chai rượu tây, một thùng đá, bưng một ly rượu, tự uống tự vui.

Kiều Ôn Noãn chân thành tiêu sái tiến lên, buông túi xách trong túi mình xuống, ngồi ở Thẩm Lương Niên đối diện.

Thẩm Lương Niên nâng mí mắt lên nhìn thoáng qua Kiều Ôn Noãn, không nói gì.

Kiều Ôn Noãn cũng không để ý, tự mình gọi phục vụ tới, muốn một ly, rót một ly rượu, bỏ thêm một ít đá, đưa tới trước mặt Thẩm Lương Niên, nói: “Lương Niên, nhìn anh tựa hồ tâm tình không được tốt? Tối nay thế nào, không theo bồi Cảnh Hảo Hảo?”

Nhắc tới Cảnh Hảo Hảo, sắc mặt Thẩm Lương Niên trở nên khó coi thêm vài phần, anh cười khẽ một tiếng, bưng ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Lúc mười một giờ rưỡi tối, Thẩm Lương Niên lấy di động của mình ra, phát hiện không có tin nhắn và điện thoại gì của Cảnh Hảo Hảo.

“Anh và Cảnh Hảo Hảo giận dỗi? Cô ta còn không liên lạc với anh ư?” Lúc Kiều Ôn Noãn nói lời này, chính mình liền cảm thấy miệng ê ẩm: “Anh lại một người đàn ông, sao lại không chủ động liên hệ với cô ấy một chút? Cần gì đoan chính như vậy? Chẳng may xảy ra chuyện gì, đến lúc đó khóc chính là anh.”

Trị an thành phố Giang Sơn tốt như vậy, cô có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Sẽ không có khả năng cố tình vào lúc anh và cô ước hẹn tốt ở cùng một chỗ với cô đêm nay, liền xảy ra chuyện gì chứ?

Thẩm Lương Niên chợt cười, đáy lòng nghĩ, trên thế giới này, làm sao có nhiều trùng hợp chẳng may như vậy?

Ở đáy lòng Cảnh Hảo Hảo, thật ra..... vẫn không muốn ở cùng một chỗ với anh đúng không?

Những năm gần đây, anh cảm thấy anh vẫn làm rất tốt, nhưng mà, vì sao cô lại không chịu yên tâm giao chính mình cho anh? Là không tín nhiệm anh sao?

Nghĩ nghĩ, tâm tình Thẩm Lương Niên trở nên càng xuống thấp đến đáy cốc, đơn giản bưng ly rượu trên bàn lên, chúc một ly tiếp một ly.

“Lương Niên, anh uống ít một chút.....” Kiều Ôn Noãn có chút không đành lòng vươn tay ngăn cản.

Thẩm Lương Niên đẩy cánh tay Kiều Ôn Noãn ra, nói: “Cô ấy trốn tránh tôi như vậy, chính là không tín nhiệm tôi, đúng không?”

“Lương Niên, anh uống nhiều rồi.” Kiều Ôn Noãn gọi phục vụ tính tiền, sau đó nâng cánh tay Thẩm Lương Niên lên, mang anh đứng lên: “Tôi đưa anh về nhà nghỉ ngơi.”

“Về nhà? Ha ha.....” Thẩm Lương Niên có chút mơ hồ không rõ nói: “Cô ấy đáp ứng đêm nay theo tôi về nhà, nhưng lại lỡ hẹn, tôi về nhà làm gì nữa?”

Kiều Ôn Noãn cố hết sức giúp đỡ Thẩm Lương Niên đến bãi đỗ xe, Thẩm Lương Niên uống say như chết, khẳng định không lái xe được, Kiều Ôn Noãn liền trực tiếp mở cửa xe của mình ra, nhét Thẩm Lương Niên vào.

Thẩm Lương Niên tựa vào trên ghế xe, nhắm mắt lại, không nói gì.

Kiều Ôn Noãn lái xe, xuyên qua kính chiếu hậu không ngừng nhìn Thẩm Lương Niên, lúc đi ngang qua khách sạn Tứ Quý, cô ta mấp máy môi, sau đó quay đầu xe một cái, chạy xe đến khách sạn Tứ Quý.

Kiều Ôn Noãn thuê một gian phòng, ở dưới sự trợ giúp của phục vụ, đưa Thẩm Lương Niên vào trong phòng khách sạn.

Kiều Ôn Noãn đặt Thẩm Lương Niên ở trên giường, cô nhìn Thẩm Lương Niên say đến rồi tỉnh rồi mù, cắn chặt răng, liền xoay người, đặt ở trên người anh, chủ động hôn lên môi của anh.

Thẩm Lương Niên sững sốt một khắc, nâng tay lên đẩy Kiều Ôn Noãn ra: “Tiểu Noãn, đừng nháo.”

Kiều Ôn Noãn lại vươn tay, ôm đầu của anh, càng hôn sâu hơn.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 82: Dụng Cụ Biến Thành[4]

Editor: May

“Tiểu Noãn.....”

“Suyt.....” Kiều Ôn Noãn nâng ngón tay lên, dè môi Thẩm Lương Niên lại, cô cúi đầu, nhìn ánh mắt anh, giọng nói mỉa hoặc nói: “Lương Niên, chúng ta từng dây dưa cùng một chỗ hai năm, cũng không để ý thêm một lần này. Anh xem thân thể anh, hiện tại đã phản ứng, chính là nói cho em biết, anh cũng muốn..... Nếu muốn, cần gì dè nén chính mình như vậy?”

Kiều Ôn Noãn nói xong, lại cúi đầu, ngăn chặn môi Thẩm Lương Niên.

Móng tay sơn màu đỏ thắm của cô ta hung hăng cời quần áo của Thẩm Lương Niên.

Thẩm Lương Niên kêu rên một tiếng, giây tiếp theo, liền lật người một cái, đặt Kiều Ôn Noãn ở dưới thân.....

.....

Mười một giờ tối, bác sĩ đi ra từ trong phòng cấp cứu.

Lúc này đêm đã khuya, toàn bộ bệnh viện đều yên tĩnh đến có chút quỷ dị, trên hành lang bệnh viện hàng hiên cách mỗi đoạn lại có một ánh đèn vàng sáng rõ.

Lương Thần dựa vách tường, đỉnh đầu của anh, vừa vặn có một ngọn đèn vàng, ấm áp chiếu vào trên mặt anh, nổi bật cả khuôn mặt của anh, bộc phát tuần mỹ bức người.

Chỉ là sắc mặt của anh, có chút khó coi.

Lương Thần nghe được cửa phòng cấp cứu mở ra, liền ngẩng đầu lên.

Anh muốn đứng lên, lại phát hiện hai chân của mình có chút vô lực.

Đây là hiện trạng mà cả đời này anh chưa từng trôi qua.

Cuối cùng, anh chỉ có thể cứng ngắc thân mình, dựa vách tường, nói: “Cô..... tình huống cô ấy như thế nào?”

Mở miệng, Lương Thần mới phát hiện ngữ khí của mình là thô ráp như vậy.

Thậm chí, tốc độ tim đập đều là thỉnh thoảng thỉnh thoảng, từng chút từng chút, đặc biệt nhanh chóng.

Bác sĩ trưởng tháo khẩu trang xuống, nói với Lương Thần: “Tình huống người bệnh không được tốt, ý thức muốn sống rất yếu, chúng ta đã cố hết sức, có thể.....”

Lương Thần nhíu nhíu mày: “Có thể cái gì?”

“Có thể, không chịu đựng qua được đêm nay.”

Trong nháy mắt Lương Thần liền ngậy ngốc tại chỗ.

Không chịu đựng qua được đêm nay?

Đây đại biểu cái gì?

Cảnh Hảo Hảo sẽ chết?

Lương Thần sửng sốt trong chốc lát, mới kinh ngạc mở miệng, hỏi: “Bây giờ cô ấy ở nơi nào?”

“Đợi lát nữa chúng tôi chuyển cô ấy qua phòng chăm sóc bệnh nặng, đến lúc đó ngài có thể đến thăm.”

.....

Phòng chăm sóc bệnh nặng.

Lương Thần đứng ở bên giường, nhìn Cảnh Hảo Hảo im lặng nằm ở trên giường bệnh.

Toàn thân cô gấn đầy các loại ống máy móc, còn có một kim tiêm to ghim ở trên cánh tay tĩnh mạch của cô, thoạt nhìn khiến cho người ta có chút kinh hãi.

Sắc mặt cô tái nhợt như là quỷ, không có huyết sắc nào, cả người hữu khí vô lực nằm ở nơi đó, thoạt nhìn không có một chút sinh khí.

Nếu không phải thiết bị đo nhịp tim ở bên cạnh qua một lúc vang ra một tiếng, Lương Thần sẽ cảm thấy Cảnh Hảo Hảo đã chết.

Thật ra đến hiện tại, đầu óc Lương Thần vẫn có chút phát mộng.

Anh cảm thấy hết thảy giống như là một giấc mộng, giữa trưa anh mới còn gọi điện thoại với Cảnh Hảo Hảo, cô gái này còn dùng ngữ khí mềm nhũn như gạo nếp nói chuyện với anh.

Còn chưa qua đến một tiếng, anh liền nhận được điện thoại của cô, bên trong là một giọng nữ xa lạ, nói cho anh biết: “Chủ di động này xảy ra tai nạn xe cộ ở cầu Tô Châu, trạng thái cực kỳ không tốt, hiện tại đưa đến bệnh viện nhân dân cứu chữa.”

Cả một buổi chiều, đầu óc Lương Thần đều trống không, quanh quẩn trong đầu đều là những lời này.

Hiện tại anh nhìn Cảnh Hảo Hảo như vậy, nghĩ cô không chịu đựng nổi đêm nay.....

Nói cách khác, từ nay về sau, rốt cuộc anh sẽ không nhìn thấy được cô gái dịu dàng có một đôi mắt to trắng đen rõ ràng, lúc nhìn mọi người, sẽ làm cho người ta cảm thấy toàn bộ thế giới đều là tinh khiết.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 83: Dụng Cụ Biến Thanh[5]

Editor: May

Tâm Lương Thần, nhất thời hỗn loạn thành một đoàn, anh nhịn không được cúi đầu, dùng ngữ khí hung hăng nói ở bên tai Cảnh Hảo Hảo: “Cảnh Hảo Hảo, không có sự cho phép của tôi, em dám chết thử cho tôi xem!”

Bình thường anh dùng khẩu khí như vậy lúc uy hiếp Cảnh Hảo Hảo, cô gái nhỏ sẽ bày ra một bộ dáng rõ ràng rất sợ hãi, lại ra vẻ kiên cường nhìn anh.

Nhưng hiện tại, cô lại thờ ơ nằm ở nơi đó, không hề run rẩy, không hề sợ hãi, thậm chí mí mắt cũng không có động chút nào.

Lương Thần cũng không biết rốt cuộc là làm sao, sao đáy lòng lại nhớ rõ ràng thần thái của cô như vậy, cũng không biết vì sao lúc này mình lại hoảng hốt như vậy.

Anh bất giác muốn trấn an tốt khẩn trương của chính mình.

Cho nên, cả người liền chột xoay đi, đi về phía bên ngoài phòng bệnh.

Đùa gì thế..... Cô là người của anh, không có sự cho phép của anh, cô dám chết!

.....

Tài xế nhìn thấy Lương Thần đi ra, vội vàng đứng thẳng thân mình, đưa thức ăn nhanh mình đã mua tốt trong tay cho Lương Thần, cung kính nói: “Thần thiếu gia, đã dựa theo phân phó của ngài, phái người đi Bắc Kinh mời bác sĩ chăm sóc đặc biệt cho thủ trưởng tới, chỉ cần bác sĩ Trương đến đây, Cảnh tiểu thư sẽ không sẽ có chuyện gì, cả ngày nay ngài chưa ăn gì cũng chưa uống nước, hiện tại ăn một chút gì đó, bằng không thân thể ngài sẽ không chịu nổi.”

Lương Thần nhìn cũng không có liếc mắt nhìn những thức ăn này một cái, trực tiếp lấy di động ra, tìm số điện thoại của Thẩm Lương Niên, gọi qua.

Cảnh Hảo Hảo không quan tâm người khác, nhưng sẽ luôn để ý đến Thẩm Lương Niên đi.

Không phải không chịu đựng nổi đêm nay ư?

Vậy tìm Thẩm Lương Niên đến bồi ở bên người cô đi, anh cũng không tin, Thẩm Lương Niên ở bên tai cô nói liên miên cẩn thận, lại không gọi tỉnh được cô!

Nhưng mà, điện thoại vang tút tút hơn nửa ngày, nhưng không ai tiếp nghe.

Lương Thần tiếp tục gọi qua, vẫn không có người nhận nghe.

Lương Thần nhíu nhíu mày, thu hồi di động, xoay người nói với tài xế: “Hiện tại bác phái người đi tìm Thẩm Lương Niên cho tôi, xem anh ta ở nơi nào!”

“Vâng, Thần thiếu gia.” Tài xế lên tiếng, trước khi đi, vẫn là để những thức ăn kia lại.

.....

Qua khoảng nửa tiếng, di động Lương Thần vang lên.

Là tài xế gọi tới.

Lương Thần không có chậm trễ chút nào liền tiếp nghe, trực tiếp hỏi: “Tìm được Thẩm Lương Niên chưa?”

“Tìm được rồi.”

“Bắt anh cho ta mang lại đây.”

“Thần thiếu gia.....” Đầu kia điện thoại dừng một chút: “Có thể là có chút không tiện?”

“Không tiện? Có chuyện gì còn muốn không tiện hơn Cảnh Hảo Hảo chết?” Giọng nói Lương Thần, không tự chủ được có chút trầm xuống.

“Hiện tại Thẩm tiên sinh đang ở khách sạn Tứ Quý, cùng..... cùng một cô gái tên là Kiều Ôn Noãn..... Vừa rồi đi vào chưa tới nửa tiếng, chỉ sợ hiện tại có chút không có tiện.....”

Một câu đứt quãng, vừa mới nói xong, Lương Thần liền trực tiếp cắt đứt điện thoại.

Thần thái cả người, nháy mắt liền lạnh như băng đến cực hạn.

Ngực phập phồng lên xuống.

Lại vẫn không phát tiết được lửa giận nhanh chóng vọt lên cao ở bên trong.

Thẩm Lương Niên lại có thể ở cùng một chỗ với Kiều Ôn Noãn..... Chuyện này, anh rõ ràng đã biết rất lâu trước kia, nhưng hiện tại lại nghe nói lần nữa, nhưng lại nghe thấy ở dưới tình huống Cảnh Hảo Hảo sống

chết chưa biết, anh liền cảm thấy đáy lòng mình phần nộ thành một đoàn, thậm chí có một loại xúc động hận không thể giết Thẩm Lương Niên.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 84: Dụng Cụ Biến Thành[6]

Editor: May

Hiện tại Thẩm Lương Niên không có tâm để ý tới cô gái trong phòng săn sóc đặc biệt đó.

Nhưng Lương Thần anh sẽ không mặc kệ.

Dù như thế nào, anh cũng sẽ không để bất luận kẻ nào cướp cô đi từ trong tay anh, cho dù là diêm vương gia!

Ánh mắt Lương Thần âm trầm cầm lấy di động của mình, lại gọi điện thoại cho tài xế lần nữa: “Bây giờ bác đi công ty một chuyến, lấy máy tính làm việc của tôi tới đây.”

Sau khi Lương Thần cắt đứt điện thoại, đứng ở ngoài cửa sổ phòng bệnh trong chốc lát, sau đó bước đi đến toilet.

Trong toilet có một bác sĩ trực ban, Lương Thần giả bộ ra bộ dáng vô tình, đứng ở cửa chờ di động, vẫn đợi đến khi bác sĩ kia rời đi, lúc này Lương Thần mới vội vàng đi tới từng gian phòng toilet, lần lượt mở ra, xác định bên trong không có người, lúc này mới quay trở lại cửa toilet lần nữa, khóa trái cửa, sau đó cầm lấy di động của mình, mở ghi âm, thanh thanh tiếng nói, trầm thấp mà lại thông thả mở miệng về phía di động.....

.....

Lúc Lương Thần cầm di động đi ra, tài xế đã mang theo máy tính của anh chạy tới bệnh viện.

Lương Thần tiếp nhận máy tính, sắc mặt bình tĩnh nói: “Hiện tại nơi này không có chuyện của bác, bác đi trước đi.”

“Vâng, Thần thiếu gia.” Tài xế cung kính lên tiếng, sau đó liền nói: “Thần thiếu gia, tôi ở ngay dưới lầu chờ ngài, nếu ngài có phân phó gì, trực tiếp gọi điện thoại cho tôi là được rồi.”

Lương Thần gật gật đầu, không có lên tiếng, thần thái anh bình tĩnh chờ tài xế biến mất ở chỗ thang máy, mới có chút khẩn cấp mở máy tính ra, mở Bluetooth, nhấn di động liên tiếp, sau đó tránh ở trong WC truyền ghi âm từ trong máy vi tính.

Lương Thần ở trong quá trình truyền ghi âm, gọi điện thoại cho nhân viên kỹ thuật của mình, để nhân viên kỹ thuật gửi cho anh một phần mềm thay đổi giọng nói ngay trong đêm.

Sau khi nhận được phần mềm đổi giọng nói, anh mở ghi chép lưu trữ cuộc họp từ trong máy vi tính ra, lấy giọng nói của Thẩm Lương Niên từ bên trong ra, dùng phần mềm thay đổi giọng nói phân tích âm sắc và âm tần của Thẩm Lương Niên.

Sau đó, anh chuyển ghi âm gốc của mình thành âm sắc và âm tần của Thẩm Lương Niên, lưu file ghi âm lại rồi gửi về trong điện thoại di động.

Lương Thần mở di động ra, đặt ở bên tai, chậm rãi nghe xong một lần, xác định không có vấn đề gì, lúc này mới khép máy tính lại, trực tiếp trở về phòng bệnh.

Trong phòng bệnh, im lặng có chút quỷ dị, Lương Thần đặt máy tính ở trên sofa, cầm di động đi tới bên giường bệnh Cảnh Hảo Hảo, ngồi ở trên ghế.

Anh nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo trong chốc lát, liền lấy di động ra, nhấn mở file ghi âm, đặt ở bên tai Cảnh Hảo Hảo.

“Hảo Hảo..... Anh là Lương Niên, anh đến thăm em.....”

Trong phòng bệnh yên tĩnh, truyền đến giọng nói Thẩm Lương Niên từ giọng gốc của Lương Thần.

Ôn nhuận như thế, lại cất giấu một cỗ ôn nhu lưu chuyển nói không nên lời.

Cả đời này của Lương Thần, đều chưa từng dùng âm điệu nhu tình như nước này nói chuyện nhiều, lúc anh nghe đến giọng nói này, thần thái hơi có chút mất tự nhiên, sau đó anh liền chậm rãi vươn tay, cầm tay tinh tế khéo léo của Cảnh Hảo Hảo, tay cô gái nhỏ giống như là bông, mềm mại, khiến cho người ta rất muốn dùng sức xoa bóp, nhưng Lương Thần lại không tự chủ thả khí lực trên tay đến nhẹ nhất, giống như là nắm trân bảo dễ vỡ nào đó, nắm thật cẩn thận, sau đó, trong di động lại truyền đến lời nói dịu dàng ấm áp: “Hảo Hảo, không phải qua một thời gian nữa em muốn gả cho anh làm cô dâu ư? Em còn ngủ như vậy nữa, sẽ gả cho anh như thế nào đây?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 85: Dụng Cụ Biến Thành[7]

Editor: May

“Hào Hào, không phải qua một thời gian nữa em muốn gả cho anh làm cô dâu ư? Em còn ngủ như vậy nữa, sẽ gả cho anh như thế nào đây?”

Rõ ràng lời này là anh nói.

Lúc ấy anh tránh ở trong toilet, lúc lén lút ghi âm, đáy lòng cảm thấy cực kỳ không được tự nhiên.

Hiện tại ở trong phòng yên lặng này, biến thành giọng nói của Thẩm Lương Niên, mở cho cô nghe.

Anh lại cảm thấy đáy lòng của mình, nổi lên một tầng tư vị chua xót nói không nên lời.

“Hào Hào, em đành lòng cứ như vậy rời đi sao? Em suy nghĩ một chút, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt.....”

Lương Thần không biết lần đầu tiên Cảnh Hào Hào và Thẩm Lương Niên gặp mặt rốt cuộc là quang cảnh như thế nào, anh cũng không biết, lúc ấy Cảnh Hào Hào mười tuổi là bộ dáng như thế nào, lúc nhìn thấy Thẩm Lương Niên, đáy mắt nở rộ sáng rọi như thế nào.

Nhưng mà, trước mắt anh, lại hiện ra cảnh tượng lần đầu tiên mình gặp cô ở khách sạn Tứ Quý.

Một đêm kia, anh đi ra từ một bữa ăn, chủ bữa ăn gọi vài cô gái trẻ tuổi, xinh đẹp như hoa, miệng lại ngọt, trên bữa ăn vài người đàn ông đã kết hôn hoặc chưa lập gia đình, mỗi người ngoài miệng đều không nói, nhưng trên mặt lại mang theo đủ loại hưởng thụ, tay thường thường sờ về phía cổ áo không thể thấp hơn nữa của những cô gái kia.

Thoạt nhìn trường hợp đó rất hoạt sắc sinh hương, một bữa ăn cũng là vui vẻ hoà thuận, nhưng mà anh ngược lại không có khẩu vị.

Cho nên, cơm chỉ ăn một nửa, anh liền rời đi trước, trở lại phòng khách sạn, ý niệm đầu tiên trong đầu anh chính là muốn rửa đi mùi nước hoa khuếch tán từ trên người những người phụ nữ kia đi, kết quả đẩy cửa ra, liền thấy được mặt Cảnh Hảo Hảo.

Chỉ liếc mắt một cái, khiến cho bầu trời yên ả của anh lóe sáng.

Là một gương mặt vô cùng xinh đẹp, nhưng thế gian này, luôn không thiếu phụ nữ xinh đẹp, nhưng mà có rất ít phụ nữ có thể xinh đẹp nhẹ nhàng khoan khoái như vậy, xinh đẹp sạch sẽ như vậy, cao thấp toàn thân đều tản ra một cỗ khí chất dịu dàng thuần túy.

Cả đời này của anh, gặp qua vô số phụ nữ, chưa bao giờ gặp qua người nào sạch sẽ như vậy.

Không biết có phải nguyên nhân uống rượu hay không, cho tới nay anh luôn không gần nữ sắc, ma xui quỷ khiến liền vậy lui thư ký đi theo chính mình vào phòng, đang khẩn trương muốn đi tìm khách sạn hỏi là chuyện gì xảy ra.

“Còn có sau đó chúng ta ở thành phố Giang Sơn, nhiều ngày tháng tốt đẹp như vậy, em nữ quên mất như vậy sao?”

Một đêm kia, là cảnh đẹp độc nhất vô nhị mà cả đời Lương Thần anh từng trôi qua.

Một đêm kia, cô gái không có xô đẩy, cũng không có ngăn cản xâm chiếm của anh, cô mềm mại như là một đầm nước xuân, hương vị tuyệt vời đến rồi tỉnh rồi ngủ, khiến cho anh lần đầu sướng thật đạ thật với phụ nữ có chút không chống đỡ được, cũng không kịp thưởng thức những cực phẩm nhân gian đó, liền đi thẳng đến chủ đề.

Thật ra anh rất kinh hỉ, cô lại có thể là lần đầu tiên..... Hai người đều là lần đầu tiên, thực không tính là tốt đẹp, thậm chí còn có chút hỏng bét.

Lúc ban đầu cô kháng cự, bởi vì đau đớn nên nước mắt lưng tròng, mà anh cũng đau đến mức trán đổ mồ hôi.

Nhưng mà, chính là như vậy, đau và khoái hoạt liên tục, đến cuối cùng, vẫn là nếm đến cảm giác vui sướng đầm òa cực hạn.

“Hảo Hảo, em nhất định phải tỉnh lại, không thể bỏ lại một mình anh như vậy, có rất nhiều chúng ta chưa kịp nói, còn chưa kịp làm..... Hảo Hảo, em có biết, ở đáy lòng anh, tốt đẹp không phải là thế giới này, tốt đẹp là vì vậy thế giới này có em.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 86: Dụng Cụ Biến Thành[8]

Editor: May

Một đêm kia, anh bị điện thoại của Từ Dung gọi đi, đi ra khách sạn Tứ Quý, lái xe, một đường đi đến “Golden Age”, anh lẫn lộn ở trong thành phố này tám năm, đã sớm nhớ kỹ cảnh đêm nơi này, nhưng lúc anh đi ngang qua cầu sông lớn Hoàn Thành, nhìn thấy nước gợn sóng lăn tăn, từng ánh đèn chung quanh, ánh sao sáng ngời chân trời, lại vẫn có cảm giác kinh diễm, anh không nhìn được liền thả chậm tốc độ xe, hưởng thụ cảnh đêm xinh đẹp không thể tưởng tượng nổi như vậy.

Thật ra, đáy lòng anh biết, đẹp không phải cảnh đêm thành phố Giang Sơn, đẹp là bởi vì đêm đó có sự xuất hiện của cô.

“Hảo Hảo, em nhất định phải tỉnh lại, sau khi tỉnh lại, anh sẽ cưới em, mặc kệ phát sinh chuyện gì, mặc kệ trải qua khó khăn nào, anh cũng sẽ không không cần em, anh cũng sẽ cùng em đối mặt..... Hảo Hảo, anh biết em có thể nghe thấy, anh là Lương Niên, anh vẫn đang chờ cưới em.....”

Hai tay Lương Thần đang cầm tay Cảnh Hảo Hảo, nhẹ nhàng giật giật, sau đó đặt tay cô ở bên môi của mình.

Đáy lòng cô không phải muốn Thẩm Lương Niên cưới cô ư, không phải tin tưởng tình yêu của cô và Thẩm Lương Niên trung trinh không đổi sao?

Vậy anh sẽ biến mình thành Thẩm Lương Niên, thay tên Thẩm Lương Niên giờ phút này đang quần quýt một chỗ với người phụ nữ của anh ta, thỏa mãn ước nguyện trong lòng Cảnh Hảo Hảo.

Bóng đêm nặng nề, chân trời không có một ngôi sao nào, đen như là một đoàn mực không tan, trong di động Lương Thần, cách mỗi một lúc, liền có giọng nói mềm nhẹ của Thẩm Lương Niên từ giọng gốc của Lương Thần truyền ra.

Thời gian thông thả chảy xuôi qua, trong toàn bộ phòng bệnh trừ bỏ thiết bị chữa bệnh thỉnh thoảng vọng lại một tiếng một tiếng rất nhỏ, liền an tĩnh đến rồi tĩnh rồi mù.

Mãi cho đến ghi âm trong di động phát xong, Cảnh Hảo Hảo vẫn vẫn không nhúc nhích nằm ở trên giường, không có một chút phản ứng.

Lương Thần phát ghi âm lại một lần nữa.

Thời gian qua càng lâu, tâm Lương Thần càng có một loại hoảng hốt nói không nên lời, càng về sau, anh càng bắt đầu có chút đứng ngồi không yên.

Mãi cho đến lần ghi âm này truyền phát xong, Lương Thần nhìn Cảnh Hảo Hảo không nhúc nhích trên giường, nhin không được đứng lên, đi tới tới lui lui ở phòng trong vài vòng, lại phát ghi âm lần nữa

.....

Cảnh Hảo Hảo cảm thấy chính mình mệt chết rồi, rất muốn ngủ một giấc thật tốt.

Nhưng mà, ngủ ngủ, cô liền cảm thấy bên tai của mình có người luôn đang nói chuyện.

Cô có chút nghe không rõ người nọ đang nói cái gì, cô rất mệt, giống như cứ như vậy ngủ đi, không bao giờ cần tỉnh lại nữa.

Nhưng mà, giọng nói kia thực đáng ghét, một lần lại một lần, liên tục lặp lại nói liên miên cần nhân ở bên tai cô.

Đến cuối cùng, khiến cho thần trí của cô càng ngày càng rõ ràng, sau đó chợt nghe thấy một câu: “Hảo Hảo, em nhất định phải tỉnh lại, không thể cứ như vậy bỏ lại một mình anh, có rất nhiều chuyện tình chúng ta chưa kịp nói, còn chưa kịp làm.....”

Giọng nói của ai vậy, sao lại ôn nhu, còn rất quen thuộc như vậy chứ.

Cảnh Hảo Hảo vắt hết óc nghĩ, bên tai liền lại truyền đến một câu: “Hảo Hảo, em có biết, ở đáy lòng anh, tốt đẹp không phải là thế giới này, tốt đẹp là vì thế giới này có em.”

Nghe đến đó, trong nháy mắt Cảnh Hảo Hảo liền phản ứng kịp.

Cô thật khờ, sao đến giọng của Lương Niên còn không phân biệt được chứ?

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 87: Dụng Cụ Biến Thanh [9]

Editor: May

Chỉ là giọng nói của Lương Niên, sao lại nghe khổ sở như vậy?

Anh làm sao vậy?

Cảnh Hảo Hảo muốn mở to mắt nhìn một chút, nhưng lại cảm thấy mí mắt nặng nề, có không động được chút nào.

“Hảo Hảo, em nhất định phải tỉnh lại, sau khi tỉnh lại, anh liền cưới em, mặc kệ phát sinh chuyện gì, mặc kệ trải qua khó khăn gì, anh cũng sẽ không không cần em, anh cũng sẽ cùng nhau đối mặt với em.....”

À, cô nhớ rồi, Lương Thần bảo cô đi chia tay với anh, cô nói không nên lời, sau đó liền lái xe đụng vào cây cột lớn, sao cô lại không chết chứ? Sao Lương Niên lại ở bên người cô? Chẳng lẽ anh đều đã biết hết tất cả mọi chuyện? Nếu không sao anh lại nói như thế, anh cũng sẽ không không cần cô, sẽ cùng nhau đối mặt với cô?

Chính là..... Anh cùng nhau đối mặt với cô như thế nào?

Anh có thể trêu chọc nổi Lương Thần ư?

Cảnh Hảo Hảo muốn nói cho Thẩm Lương Niên biết, đừng đi đối kháng Lương Thần, anh không thắng được, nhưng cô lại không có một chút khí lực nói chuyện, thậm chí cô còn rất muốn ngủ.....

Quên đi, chờ chính mình tỉnh ngủ rồi nói sau.

“Hào Hào, anh biết em có thể nghe thấy, anh là Lương Niên, anh còn đang chờ cưới em..... em nhanh tỉnh lại đi.....”

Lương Niên nói muốn kết hôn với cô, bảo cô nhanh tỉnh lại, cô nhanh tỉnh lại, nhưng sao cô lại cảm thấy mí mắt chính mình như đồ chì, nặng nề đến hoàn toàn không mở ra được?

Cánh Hào Hào dùng khí lực to lớn mở ra, cuối cùng cũng không làm nên chuyện gì, cô muốn nâng tay lên đi xoa xoa hai mắt của mình, nhưng tay lại như là bị người cầm lấy, hoàn toàn không thể động.

Lương Niên còn đang chờ cưới cô đây, Cánh Hào Hào quả thực đều sắp vội đến muốn chết, cảm thấy toàn thân chung quanh chính mình đều đau đớn, đau đến cả người đổ mồ hôi lạnh, đến cuối cùng, cô không nhịn được, liền kìm lòng không đậu hừ hừ ra tiếng.

.....

Ngay tại lúc Lương Thần vội vàng gấp gấp bất an, đột nhiên nghe được bên tai của mình truyền đến một đạo tiếng khe khẽ như có như không.

Anh nghĩ đến chính mình nghe lầm, nhất thời ngừng hô hấp lại, qua một lúc không lâu lắm, lại là một tiếng ngâm rên truyền đến.

Lương Thần chợt ngẩng đầu, nhìn thấy trên mặt Cánh Hào Hào tái nhợt che kín mồ hôi, mi tâm nhẹ nhàng nhăn lại, bộ dáng như là rất khó chịu.

Lương Thần vươn tay, nhẹ nhàng xoa xoa mặt của cô, thấp giọng hô một câu:“Hào Hào?”

.....

Sao Lương Niên lại thay đổi giọng nói rồi?

Còn biến thành giọng nói người cô ghét nhất kia.

Chẳng lẽ anh ta đang ở bên cạnh mình.

Cô không muốn nhìn thấy anh..... Cô vẫn tiếp tục ngủ thôi.....

Nhưng mà, sao lại có tiếng đập cửa truyền đến chứ?

Sau đó có giọng nói xa lạ truyền đến: “Thần thiếu gia, bác sĩ Trương đã đến.”

“Nhanh, nhanh lên, vừa rồi cô ấy có phản ứng, còn phát ra tiếng, nhanh kiểm tra cho cô ấy, nhìn xem có phải cô ấy đã tỉnh lại rồi không?”

Thật đáng ghét, cô chán ghét chết giọng nói này, sao anh ta còn đang nói chuyện.

Nhưng mà, Lương Niên cũng ở đây, cô vẫn liếc mắt nhìn Lương Niên một chút đi?

Cảnh Hảo Hảo nghĩ, liền miễn cưỡng mở mắt một chút, nhưng mà, đập vào mắt lại là vài người mặc áo blouse trắng, vây quanh thân thể của cô, cầm ngọn đèn sáng ngời chiếu cô, nhích tới nhích lui ở trên thân thể của cô, ngay sau đó cô liền nhìn thấy một người cầm một ống tiêm dài nhỏ đi tới, sau đó cổ tay của cô liền truyền đến đau đớn nhỏ bé, không bao lâu sau, trên dưới toàn thân cô không có một chút tri giác, sau đó nữa, cô liền không có chút ý thức nào nữa.....

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 88: Thấy Chết Mà Không Cứu[1]

Editor: May

Giải phẫu lần thứ hai của Cảnh Hảo Hảo rất thành công, thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, chỉ là người vẫn còn đang trong cơn hôn mê.

Bệnh viện nhiều người hỗn tạp, cho dù là phòng bệnh vip, cũng sẽ có không ít người đi qua hành lang, Lương Thần ở ngày thứ ba sau khi tình huống Cảnh Hảo Hảo ổn định, trực tiếp làm thủ tục xuất viện, phái người đưa cô đến biệt thự giữa sườn núi, còn cố ý giữ bác sĩ Trương đón từ Bắc Kinh cả đêm ở lại thành phố Giang Sơn, mỗi ngày phái tài xế đón ông đến biệt thự giữa sườn núi làm kiểm tra cho Cảnh Hảo Hảo, còn phân phó toàn bộ người hầu của biệt thự, toàn thể chiếu cố Cảnh Hảo Hảo toàn bộ hai mươi tư tiếng.

Mỗi ngày Lương Thần vẫn đi công ty bận rộn như cũ, chỉ là bảo thư ký đẩy toàn bộ xã giao buổi tối của anh xuống, sớm trở về biệt thự giữa sườn núi một chút.

Cơm chiều cũng giống như trước, Lương Thần ăn một mình, sau khi ăn xong, liền nhốt chính mình ở phòng sách, gian phòng ngủ kia của anh để Cảnh Hảo Hảo ở, cho nên ban đêm, Lương Thần liền dứt khoát ngủ lại ở phòng sách, thoát nhìn tuyệt không quan tâm với Cảnh Hảo Hảo hôn mê bất tỉnh kia.

Người hầu trong biệt thự, đáy lòng đều có chút kỳ quái, đây là người phụ nữ đầu tiên Thần thiếu gia mang về, hiện tại xảy ra tai nạn xe cộ, sao Thần thiếu gia lại hoàn toàn không có chút bộ dáng khẩn trương quan tâm?

Thời gian đảo mắt đã qua hơn nửa tháng, Cảnh Hảo Hảo vẫn không có tỉnh lại.

Ngày đó Lương Thần về nhà, Trương bác sĩ vừa mới tới đây làm xong kiểm tra cho Cảnh Hảo Hảo, chuẩn bị rời đi.

“A Thần, tan việc?” Quan hệ của bác sĩ Trương và ông nội Lương Thần vô cùng tốt, xem như nhìn Lương Thần lớn lên, thấy anh trở về, liền cười ha ha lên tiếng chào hỏi.

“Vâng, chú Trương.” Lương Thần để chìa khóa xe xuống, lên tiếng chào hỏi bác sĩ Trương, sau đó hỏi: “Sao cô ấy còn chưa tỉnh lại?”

“Cô gái nhỏ không có gì trở ngại, chỉ là tai nạn xe cộ làm cho mất máu quá nhiều, tạo thành hôn mê, thuộc loại hiện tượng bình thường. Ước chừng thời gian, khoảng mấy ngày nay sẽ tỉnh.”

Trên mặt Lương Thần không có biểu tình gì quá lớn, gật gật đầu, sau đó còn nói: “Ở lại ăn cơm tối đi?”

“Không được.....” Bác sĩ Trương vừa nói, vừa đi ra ngoài cửa: “A Thần, cháu chuẩn bị khi nào thì mang cô gái nhỏ trên lầu kia về nhà cũ, lão thủ trưởng chính là mỗi ngày nhắc tới cháu không chịu kết hôn, lúc trước chú còn đi qua đo huyết áp cho ông ấy, ông ấy còn nói, đã lâu không gặp cháu, cũng không biết hiện tại cháu đã quen bạn gái chưa.”

“..... Chú cũng đừng nói với ông ấy, nơi này của cháu có một cô gái, cô gái kia rất nhát gan, nếu như bị bọn họ biết, mỗi ngày từng người chạy tới chỗ này của cháu, không chừng hù dọa chuyện tốt thành chuyện xấu.”

Bác sĩ Trương nghe xong lời nói của Lương Thần, nở nụ cười ha ha hai tiếng, nói: “Cháu cũng đã trưởng thành, cảm thấy thích hợp, liền vội vàng tính toán một chút.”

“Tính cái gì ạ.” Lương Thần nghe câu này, cũng không biết làm sao, liền nhin không được nở nụ cười: “Trước hết cứ như vậy đã.”

Bác sĩ Trương cười lên xe: “Được rồi, chú đi tước.”

Lương Thần đứng ở cửa, gật đầu, nói một tiếng: “Gặp sau.”

Lương Thần vẫn nhìn đến khi xe rời đi, lúc này mới xoay người vào phòng, đi tắm trước một cái, sau đó xuống lầu ăn cơm chiều, cùng giống như trước, vẫn chui vào phòng sách, cũng không đi ra nữa.

Chỉ là, đến nửa đêm, lúc toàn bộ biệt thự lâm vào một mảnh im lặng, Lương Thần lại đi ra từ trong phòng sách.

Đẩy cửa phòng ngủ chính ra, anh liếc mắt một cái liền có thể nhìn đến Cảnh Hảo Hảo nằm im lặng ở trên giường, còn có một người hầu nằm úp sấp coi chừng ở bên cạnh.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 89: Thấy Chết Mà Không Cứu[2]

Editor: May

Lương Thần thả chậm bước chân, đi tới, sau đó liền nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo trên giường.

Người hầu nằm úp sấp ngủ đột nhiên mê mê màng màng ngẩng đầu lên, nhìn thấy phía trước đứng một bóng người, đầu tiên là cúi đầu kêu một tiếng, sau đó liền vội vàng khăn trương hề hề đứng lên, hô một tiếng: “Thần thiếu gia.”

Mỗi tối Lương Thần đều sẽ tới, đại đa số người hầu đều là canh giữ mệt mỏi, ngủ rất sâu, cho nên anh không nghĩ tới người hầu sẽ đột nhiên tỉnh lại, cả người đầu tiên là sửng sốt một chút, biểu tình hơi có vài phần không được tự nhiên, sau đó mặt không chút thay đổi gật gật đầu, “ừ” một tiếng, không nói gì nữa.

“Thần thiếu gia, ngài ngồi.” Người hầu vội vàng nhường chỗ ngồi.

Lương Thần không ngồi, chỉ nhìn Cảnh Hảo Hảo mê man, nói: “Cô ngồi đi, thời gian không còn sớm, tôi đi ngủ trước.”

Người hầu không ngừng gật gật đầu.

Lương Thần đi phía trước, lại nhìn Cảnh Hảo Hảo vài lần, sau đó cũng không quay đầu lại nữa, tiêu sái đi ra ngoài.

Người hầu nâng tay lên, vỗ vỗ ngực của mình, ngồi trở lại trên vị trí, đáy lòng âm thầm nghĩ, sao Thần thiếu gia hơn nửa đêm lại đột nhiên chạy tới đây.....

Nghĩ đến đây, người hầu nhất thời ngạc nhiên một chút, sau đó liền hậu tri hậu giác hiểu được, khó trách có vài lần, lúc mình tỉnh lại, phát hiện nước trong phòng vốn đã nguội lại còn bốc hơi nước, còn có tại sao mình chưa dứt Cảnh tiểu thư cháo thuốc, nhưng trong bát lại đột nhiên trở nên sạch sẽ.....

Ai nói Thần thiếu gia không quan tâm Cảnh tiểu thư, hơn nửa đêm Thần thiếu gia không ngủ được chạy tới đây, rõ ràng là tới thăm Cảnh tiểu thư..... Hơn nửa cháo thuốc kia, chỉ sợ đều là Thần thiếu gia dứt đi..... Chỉ là, cô cầm thìa đều không thể nào dứt cháo thuốc được, Thần thiếu gia đã dứt như thế nào?

.....

Trong chớp mắt, đi đến cuối tháng 8, ngênh đón một tháng nóng bức nhất thành phố Giang Sơn.

Vào ngày thứ năm bắt đầu từ tháng này, thương giới thành phố Giang Sơn đã xảy ra một chuyện kinh thiên động địa.

Đó chính là công ty Thiên Vinh của Thẩm Lương Niên, không chỉ mất khoản vay ngân hàng, theo chuyện này ra ánh sáng, cổ phiếu công ty Thiên Vinh, trực tiếp rơi xuống.

Ở chạng vạng ngày thứ ba cổ phiếu công ty Thiên Vinh liên tục rơi xuống, Từ Dung đến tập đoàn Giang Sơn, ngăn cản Lương Thần, lấy lý do tốt đẹp anh em đã lâu không gặp, đêm nay đi ra ngoài uống một ly thật tốt.

Lương Thần tự nhiên đã sớm biết chuyện cổ phiếu Thẩm Lương Niên rơi xuống, cho nên lúc Từ Dung xuất hiện, anh cũng hiểu được Từ Dung

làm như vậy rốt cuộc là đang ôm tâm tình gì.

Chỉ là, Lương Thần vẫn là làm như không biết gì đáp ứng Từ Dung.

Đến “Golden Age”, Lương Thần quả nhiên ở cửa phòng bao bọn họ thích nhất, gặp được Thẩm Lương Niên.

“U..... Thẩm tổng cũng ở đây?” Lương Thần như là tâm tình rất tốt, lười biếng ngồi ở ghế mềm, cười lên tiếng chào hỏi Thẩm Lương Niên.

Khí sắc Thẩm Lương Niên thoát nhìn cũng không tốt, lúc đáp lời Lương Thần, nụ cười vẫn có chút lực bất tòng tâm.

Từ Dung ngồi xuống, cầm lấy chai rượu, rót rượu cho ba người, cũng không có đi thẳng vào chủ đề, ngược lại kéo một ít lời nói vô nghĩa.

Kéo kéo, Từ Dung liền chuyển đề tài đến trên người Thẩm Lương Niên: “Lương Niên, ngân hàng cho cậu vay không phải đáp ứng cho cậu trả chậm nửa năm ư? Sao lại đột nhiên bắt đầu thúc giục kết toán rồi.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 90: Thấy Chết Mà Không Cứu[3]

Editor: May

“Tớ kéo bạn bè hỏi, kết quả bọn họ cũng không biết cụ thể là chuyện gì xảy ra, nguyên nhân tớ trả chậm cho ngân hàng là do mới đầu tư toàn bộ tiền vào một hạng mục mới ở tháng trước, kết quả hiện tại liên nháo thành như vậy.” Thẩm Lương Niên hơi có chút mệt mỏi giờ ly rượu lên, buồn bực uống rượu một mạch, liền nói: “Nhưng mà, trước mắt với tớ mà nói, công ty cũng không phải quan tâm đặc biệt của tớ, thật sự không được, tớ liền bán công ty, còn không lấy ra đủ tiền trả ngân hàng ư, trước mắt với tớ mà nói, quan trọng nhất là tìm Hảo Hảo.”

“Hảo Hảo? Bạn gái nhỏ kia của cậu?” Từ Dung kinh ngạc hỏi lại một câu, có chút kinh ngạc nói: “Hình như tháng trước cậu nói với tớ, cậu không liên lạc được với bạn gái, hiện tại đã qua hơn hai mươi ngày, cậu còn chưa có liên lạc được với bạn gái?”

Thẩm Lương Niên lắc lắc đầu: “Điện thoại vẫn tắt máy, cô ấy cũng không đi tổ phim Vân Nam bên kia, lần trước đi công ty tớ một chuyến, sau đó liền không có tin tức gì nữa, tớ còn bỏ tiền nhờ người tra xét tình huống ra vào của những chỗ như máy bay xe lửa, hoàn toàn không có đăng ký của cô ấy. Tớ còn lái xe về quê một chuyến, nơi đó không thân thích gì của chúng tôi, không quen biết rất nhiều người, hỏi vài người già, đều nói chưa từng thấy cô trở về, cậu nói, một người đang êm đẹp, sao lại mặc danh kỳ diệu không tìm thấy nữa?”

“Lương Niên, cậu yên tâm đi, cô ấy không phải đứa bé, đã trưởng thành, sao có thể thất lạc được, không phải mắc chứng sợ hãi trước hôn nhân chứ, hiện tại một mình chạy đi điều chỉnh, đợi đến khi cô ấy suy nghĩ cẩn thận, khẳng định sẽ trở lại.” Từ Dung trấn an Thẩm Lương Niên hai câu, lại quay lại chủ đề chính: “Lương Niên, công ty kia của cậu là tố nhìn cậu làm lên, hơn ba năm tâm huyết, cứ bán như vậy, rất đáng tiếc.”

Nói xong, Từ Dung lại hỏi: “Lương Niên, có phải Lương Niên cậu đã đắc tội người nào đó rồi không, bị người chỉnh, tố hỏi qua ba tố, ba tố nói ông hoàn toàn không tìm hiểu được một chút tin tức, hơn nữa tố nhớ ba tố theo chân bọn họ nói chuyện, để cho bên Lương Niên trả tiền chậm một chút, kết quả, đám người kia bình thường nhìn thấy ba tố giống như là cháu trai, bọn họ nói có quan lớn dẫn dò, bọn họ cũng không có biện pháp, còn nói bọn họ không làm chủ được, chuyện lần này thực mẹ nó kỳ quái!”

Thẩm Lương Niên suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Năm nay tố cũng không giành sinh ý nào với người khác, lại nói, có thể khiến cho ngân hàng thúc giục thanh toán khẳng định sẽ không phải là người thường, người quen biết, trừ các người ra tố cũng không nhận thức ai.”

“Dựa vào, đây thực con mẹ nó tà khí!” Từ Dung mắng một câu, quay đầu, hỏi Lương Thần ở một bên vẫn luôn trầm mặc không nói gì: “A Thần, cậu có biết tiếng gió gì không?”

Lương Thần khí định thần nhàn ngồi ở chỗ kia, nghe được lời của Từ Dung, vẫn không nhanh không chậm uống hai ngụm rượu, lúc này mới cười khê nói: “Sao tôi biết được tiếng gió gì chứ?”

“Aizz, cậu khiêm tốn rồi, thế giới này còn có thể có tiếng gió cậu không biết ư?”

Lương Thần tiếp tục cười: “Cậu cũng đừng chê cười tôi, nếu các người thật muốn biết, ngày mai tôi liền gọi điện thoại cho ông cụ bên nhà,

không chừng còn có thể hỏi ra chút gì đó.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 91: Thấy Chết Mà Không Cứu[4]

Editor: May

“Đừng, biết việc này cũng không có tác dụng, vẫn không giải quyết được đâu?” Từ Dung cười ha ha rót cho Lương Thần một ly rượu: “Nhìn trên mặt mũi chúng ta đều là anh em, tớ biết cậu sẽ không thấy chết mà không cứu, cho nên dứt khoát lúc gọi điện thoại cho ông cụ, trực tiếp để ông ra mặt hỗ trợ giải quyết một chút, ông cụ gọi một cuộc điện thoại cho ngân hàng, bảo đảm ngân hàng không dám thúc giục Lương Niên trả tiền, thậm chí muốn kéo dài một hai năm cũng không phải là vấn đề gì lớn!”

Từ Dung vừa nói, vừa nghiêng đầu, nháy mắt ra hiệu với Thẩm Lương Niên một chút.

Thẩm Lương Niên vội vàng bưng ly rượu trước mặt mình lên, giơ về phía Lương Thần.

Lương Thần vội vàng vươn tay, ngăn cản tay nâng ly của Thẩm Lương Niên: “Đừng đừng đừng, tôi còn chưa xác định việc này ông cụ bên nhà tôi có thể xử lý hay không đâu, ông cụ nhà tôi cũng không phải đương kim thánh thượng, lại nói cho dù là đương kim thánh thượng, cũng kém hơn dư luận, cho nên tôi phải hành sự tùy theo hoàn cảnh.....”

Đùa gì thế, Cảnh Hảo Hảo hôn mê bất tỉnh nằm ở trong nhà của anh, còn chưa biết khi nào thì có thể tỉnh lại đâu, hiện tại bảo anh đi giải quyết vấn đề này!

Nghĩ thật tốt, anh muốn cho Thẩm Lương Niên nếm thử chút đau khổ, lần này anh vẫn còn nhẹ, nếu anh thật muốn khiến cho Thẩm Lương Niên chết, hiện tại Thẩm Lương Niên đã sớm người không còn đồng nào, còn có thể đứng ở chỗ này uống rượu với anh, cầu anh hỗ trợ ư?

“Xem, A Thần, cậu đây là đang làm bộ làm tịch đúng không? Không phải cậu muốn Thẩm Lương Niên ba quỳ chín lạy, cậu mới bằng lòng hỗ trợ chứ?”

“Được rồi, Từ Dung, cậu cũng đừng làm khó A Thần, A Thần đã nói hỗ trợ hỏi, nếu có thể giải quyết, khẳng định sẽ hỗ trợ giải quyết, so sánh công ty, tớ ngược lại thật sự có một việc quan trọng phiền toái A Thần một chút.” Thẩm Lương Niên nói xong, trực tiếp uống rượu trong ly không còn một giọt.

Lương Thần không nói gì, nhìn Thẩm Lương Niên.

Thẩm Lương Niên buông ly rượu, ánh mắt âm u, nói: “A Thần, tớ thật sự không tìm thấy Hảo Hảo, cậu giúp tớ tìm Hảo Hảo trước đi, tớ rất lo lắng, những ngày qua, mỗi ngày tớ đều nghĩ đến cô ấy, tớ thực sợ cô ấy xảy ra chuyện gì, cho dù là thật sự như là Từ Dung nói, cô ấy mắc chứng sợ hãi trước hôn nhân mà tránh trốn tớ, nhưng tốt xấu gì cũng để cho tớ biết cô ấy đang an toàn..... Cho nên A Thần, lần này xem như tớ nhờ cậu, giúp tớ tìm cô ấy một chút.....”

THần thái trên mặt Lương Thần, cũng không có biến hóa gì, nhưng ánh mắt anh lại nghiêm túc từng chút một.

Tìm Cảnh Hảo Hảo? Anh ta còn có ý tứ nhờ anh tìm Cảnh Hảo Hảo sao?

Lương Thần nhin không được nhẹ nhàng a một tiếng, nói: “Lương Niên, cậu hẳn sẽ không ở sau lưng bạn gái mình có một chân với những

phụ nữ khác, để cho bạn gái cậu biết, cho nên lặng yên không một tiếng động rời khỏi cậu chứ?”

Một câu trào phúng nhẹ nhàng của Lương Thần, nói đến sắc mặt Thẩm Lương Niên trong nháy mắt liền khó coi xuống.

Ngày đó, không phải anh không nghĩ tới khả năng này.

Có phải Hảo Hảo biết chuyện anh và Kiều Ôn Noãn, cho nên liền rời khỏi anh không.

Nhưng mà, anh lại cảm thấy không thể nào, lúc anh và Kiều Ôn Noãn ở cùng một chỗ, anh đều che dấu đặc biệt tốt, sao cô có thể biết được?

Lương Thần nhìn mặt xám như tro tàn của Thẩm Lương Niên, tức giận sinh ra vào đêm Cảnh Hảo Hảo chưa biết sống chết mới hơi hoãn hoãn một chút, anh hơi thu liễm ngữ khí của mình, giống như thực giống như giả nói: “Lương Niên, đừng khẩn trương như vậy, tôi chỉ nói giỡn với cậu thôi.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 92: Thấy Chết Mà Không Cứu [5]

Editor: May

Thẩm Lương Niên vội vàng hoàn hồn, như là đang che dấu cái gì đó, câu môi cười cười: “Vậ thì tốt rồi, liền phiền toái cậu.....”

Lời nói của Thẩm Lương Niên còn chưa nói xong, di động Lương Thần liền vang lên.

Lương Thần nhìn lướt qua màn hình di động, thấy là điện thoại của biệt thự giữa sườn núi, nâng tay lên ngăn trở Thẩm Lương Niên một chút, liền ung dung tiếp nghe: “Chuyện gì?”

“Thần thiếu gia, Cảnh tiểu thư đã tỉnh, chúng tôi đã gọi điện thoại thông báo cho bác sĩ Trương.”

“Ừ, tôi đã biết.” Lương Thần rõ ràng đáy lòng vì tin tức này mà vui sướng vạn phần, nhưng trên mặt vẫn rất bình thản lên tiếng, sau đó liền cắt điện thoại.

Sau đó, anh liền đứng lên, cầm lấy chìa khóa xe của mình, nói: “Trong nhà điện thoại đến đây, nói có chút việc, tôi phải đi về trước một chuyến.”

Dừng một chút, Lương Thần nhìn về phía Thẩm Lương Niên, nói: “Chuyện đó của cậu, lát nữa gọi điện thoại nói, tôi đi trước.”

Tìm cái gì mà tìm!

Cảnh Hảo Hảo đang ở biệt thự của anh, hơn nữa người cũng đã tỉnh.

Anh đã điều tra qua, biết tai nạn xe cộ kia là Cảnh Hảo Hảo tự đụng vào, mặc kệ cô là thật sự muốn tìm chết, hay là không cẩn thận dẫn tới sai lầm, dù sao mệnh của cô, là anh nhặt được, không có chút quan hệ với Thẩm Lương Niên anh ta.

Mà Cảnh Hảo Hảo, anh không biết rốt cuộc tâm tình của mình là như thế nào, anh chỉ biết là, hiện tại anh muốn người phụ nữ này.

Chỉ cần là anh muốn, vậy nhất định phải lấy được, cho dù là thưởng, cũng sẽ không tiếc!

.....

Lúc Cảnh Hảo Hảo mở to mắt, đầu óc là trống rỗng, cô cảm giác được có hai người vây quanh bên cạnh mình, một người chà lau thân thể cho cô, một người bóp chân cho cô.

Cảnh Hảo Hảo nhin không được giật giật chân, kết quả chợt nghe thấy một đạo âm thanh kinh hỉ truyền đến: “Cảnh tiểu thư, cô tỉnh?”

Sau đó một âm thanh lớn hơn vang lên: “Cảnh tiểu thư tỉnh.....”

Sau đó căn phòng vốn yên lặng, lập tức trở nên có chút hỗn loạn, vài người vọt vào trong phòng, vây quanh cô nói thất chủ bất thiết.

“Cảnh tiểu thư, cô lại có thể tỉnh lại.”

“Nhanh lên, gọi điện thoại cho Thần thiếu gia.”

“Còn có bác sĩ Trương, bác sĩ Trương thật sự là thần, nói hôm nay Cảnh tiểu thư sẽ tỉnh, kết quả thật sự liền tỉnh, bác sĩ Trương nói, Cảnh tiểu thư tỉnh lại, liền liên lạc với ông.”

“VẬY NHANH BẢO TÀI XẾ ĐI ĐÓN BÁC SĨ TRƯỞNG.....”

Cảnh Hảo Hảo nghe lời nói của những lời này, cả người hoàn toàn bị vây trong trạng thái mờ mịt, mãi đến khi có một người đàn ông trên năm mươi tuổi tiến vào tiêm cho cô một mũi, cô mới nhớ lại cảnh tượng trước khi mình mê man..... Cô xảy ra tai nạn xe cộ.....

Cảnh Hảo Hảo nhìn nhìn ngoài cửa sổ, đen như mực, đã là buổi tối, cô nhìn không được lên tiếng hỏi người hầu ở một bên: “Tại sao tôi lại ở chỗ này?”

“Cảnh tiểu thư xảy ra tai nạn xe cộ, là Thần thiếu gia cứu cô, sau đó vì để cho cô tỉnh dưỡng, liền đưa cô đến nơi này, cô mê man suốt nửa tháng, rốt cục đã tỉnh.” Người hầu vừa nói, vừa bưng một chén cháo tới, nhẹ nhàng quấy một chút, nói: “Bác sĩ Trương nói cô tỉnh lại ăn chút cháo trước để làm trơn dạ dày.”

Cảnh Hảo Hảo đầu tiên là không chút để ý gật gật đầu, sau đó liền mở to hai mắt, nửa tháng? Cô lại hôn mê nửa tháng?

Vậy bộ phim của Phương Lộ, còn có Thẩm Lương Niên, chẳng phải là đều sắp diễn rồi ư?

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng vươn tay, đi sờ điện thoại di động bên gối của mình, sờ soạng nửa ngày, cô cũng không có đụng đến được, cuối cùng cau mày, hỏi: “Điện thoại di động của tôi đâu?”

Giọng nói Cảnh Hảo Hảo vừa rơi xuống, cửa liền truyền đến vài tiếng cung kính: “Thần thiếu gia.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 93: Đút Cháo [1]

Editor: May

Giọng nói Cảnh Hảo Hảo vừa rơi xuống, cửa liền truyền đến vài tiếng cung kính: “Thần thiếu gia.”

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng quay đầu, nhìn thấy Lương Thần đứng thẳng tắp ở cửa phòng ngủ, đối mặt với tiếng chào hỏi bận tới bận đi trong phòng, vừa không lên tiếng, cũng không gật đầu, một đôi đôi mắt tối đen thâm thúy, trực tiếp nhìn chằm chằm Cảnh Hảo Hảo.

Cô trải qua cơn bệnh nặng, thoát nhìn càng mềm yếu nhu nhược hơn bình thường, khuôn mặt vốn khéo léo, hiện tại thoát nhìn càng nhỏ gầy, sắc mặt trắng bệch, không có huyết sắc gì, càng làm nổi bật một đôi mắt to, càng lớn và đen bóng hơn.

Tầm mắt của cô, chỉ nhìn anh một cái, đáy mắt đầu tiên là một trận kinh ngạc, theo sau liền biến thành một chút trầm lạnh, sau đó cô liền từ từ nhắm hai mắt lại, bộ dáng kia, giống như hoàn toàn không muốn nhìn thấy anh.

Lương Thần đứng ở cửa trong chốc lát, liền nhẹ nhàng bước chân đi đến, cuối cùng đứng ở bên giường, chậm rãi ngồi xuống.

Cảnh Hảo Hảo rõ ràng cảm giác được Lương Thần đứng ở bên cạnh tay phải của cô, lòng của cô, nháy mắt căng thẳng lên theo, cô vốn tưởng

rằng chính mình đã chết, rốt cuộc không cần đối mặt với anh nữa, nhưng thật không ngờ, vừa tỉnh lại liền nhìn thấy anh, cô thật không muốn thấy anh, đôi mắt nhất thời liền nhắm chặt hơn.

Lương Thần nhìn chăm chăm hai gò má của Cảnh Hảo Hảo trong chốc lát, quét đến cháo trong tay của người hầu bên cạnh, liền chỉ chỉ, nói: “Đưa cho tôi, để tôi dứt.”

Người hầu vội vàng cung kính dùng hai tay đưa tới.

Lương Thần dùng một bàn tay nhận lấy, tay kia thì cầm thìa quấy cháo, để cho nhiệt độ tản đi một chút, mới vươn tay đẩy Cảnh Hảo Hảo đang nhắm mắt lại, nói: “Ăn chút cháo rồi ngủ tiếp.”

Cảnh Hảo Hảo không nhúc nhích, cũng không lên tiếng, chỉ nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

“Hảo Hảo, em còn như vậy tôi có thể sẽ sinh khí.” Giọng nói Lương Thần, nghe thật bình tĩnh, nhưng lại ẩn dấu một chút hơi thở nguy hiểm.

Cảnh Hảo Hảo như là không có nghe thấy lời nói của Lương Thần, vẫn không có mở to mắt.

Sắc mặt Lương Thần chậm rãi trầm xuống, người hầu ở một bên thấy bộ dáng như thế, sợ tới mức không dám thở mạnh một tiếng.

Ngay tại lúc nhóm người hầu nghĩ Lương Thần sẽ tức giận, người đàn ông lại trầm mặc trong chốc lát, đặt chén tới trên bàn bên cạnh, xoay người, trực tiếp kéo Cảnh Hảo Hảo từ trên giường lên, dùng một cánh tay chống phía sau lưng của cô, nói: “Hảo Hảo, em không phải muốn di động ư? Điện thoại của em đang ở chỗ tôi, mỗi ngày ngoan ngoãn dưỡng tốt thân thể đúng hạn, tôi sẽ trả điện thoại lại cho em.”

Người hầu ở một bên vốn nghĩ đến Lương Thần sẽ ném chén tức giận, thấy một màn như vậy, nháy mắt liền rút mắt.

Thần thiếu gia của bọn họ, không chỉ không có phát hỏa, ngược lại vì để cho Cảnh tiểu thư ăn cháo, tốt tính thương lượng điều kiện với Cảnh tiểu thư.

Cho dù ngừ khí Thần thiếu gia nghe vẫn cường thế bá đạo như cũ, nhưng mà, trên thế giới này, có thể khiến cho Thần thiếu gia đánh mất mặt mũi, còn nhẫn nại tính tình dụ dỗ người, Cảnh tiểu thư vẫn là người đầu tiên.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 94: Đút Cháo [2]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo nghe được di động của mình, tạm dừng trong chốc lát, rốt cục vẫn là mở mắt.

Lương Thần nhìn thấy cô trợn mắt, liền chỉ chỉ chén cháo bị chính mình đặt ở trên bàn kia, người hầu vội vàng tỉnh táo lại, bưng cháo đến trước mặt của anh.

Cảnh Hảo Hảo có chút không được tự nhiên tựa mình vào trong lòng Lương Thần, nhịn không được nhẹ nhàng giật giật thân mình, nói: “Tôi tự ăn.”

Lương Thần hoàn toàn không có để ý tới lời nói của Cảnh Hảo Hảo, một tay dùng sức ôm sát cô, để cho cô không thể nhúc nhích, tay kia thì cầm thìa, múc một muỗng cháo, đưa tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo ngậm miệng, không có ăn, mùi thuốc nồng đậm không ngừng chui vào trong lỗ mũi của cô.

Lương Thần nâng mí mắt, nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, nói: “Bộ dạng em bây giờ còn không ra gió được, còn muốn tự mình ăn cháo, em bớt tìm chuyện đi. Lại nói, tôi tự mình đút em ăn cháo, em không cho mặt mũi như vậy, không phải làm cho người một phòng chê cười tôi ư?”

Nói xong, cầm thìa cháo chạm chạm, đụng môi Cảnh Hảo Hảo một cái, còn nhẹ nhàng "Hửm?" một tiếng.

Cảnh Hảo Hảo biết kiên nhẫn của Lương Thần có hạn, hôm nay anh làm như vậy đã rất cho mình mặt mũi, lại nháo như vậy nữa, sợ rằng người cuối cùng mất mặt trước mặt người cả phòng này sẽ là chính cô, Cảnh Hảo Hảo mấp máy môi, vẫn là mở miệng ra.

Trong cháo bỏ thuốc đông y, rất đắng, vừa đến miệng Cảnh Hảo Hảo, cô suýt nữa liền ới ra.

Lương Thần thấy thần thái này của cô, nhúu nhúu mày, hỏi: “Làm sao vậy?”

Cảnh Hảo Hảo không nói gì, cường ngạnh nuốt cháo vòa, nhìn thấy Lương Thần lại dứt muỗng thứ hai, vội vàng lắc lắc đầu, nói: “Rất đắng.....”

Lương Thần nửa tin nửa ngờ nhìn Cảnh Hảo Hảo vài lần, tự mình cầm lấy thìa, uống một ngụm nhỏ, còn chưa nuốt vào trong miệng, anh liền phun ra, chỉ vào người hầu đứng ở một bên nói: “Hai ngày trước, không phải nhà cũ bên kia đưa tới một ít mút hoa quả tốt nhất sao, lấy lại đây đặt ở trong cháo, đè ép vị đắng này một chút, quá khó ăn, quả thực không phải thứ để người ăn.”

Người hầu bị anh chỉ vội vàng xoay người chạy ra phòng ngủ, chưa đến hai phút, liền mang mút hoa quả tới.

Lương Thần bảo người ta cầm mấy miếng đặt ở trong cháo, tự mình cầm thìa quấy hai cái, nếm thử một ngụm, vẫn là có chút đắng, nhưng cũng không khó đến mức để người ta nuốt xuống, lúc này mới dứt cho Cảnh Hảo Hảo một lần nữa: “Em liền nhanh chóng nuốt vào một chút.”

Nói xong, lại chỉ huy người hầu phía sau, nói: “Cô đi rót một ly nước lọc, đợi lát nữa ăn cháo xong sẽ súc miệng.”

Lương Thần nhìn Cảnh Hảo Hảo ăn một ngụm cháo, thần thái cũng chịu tội giống như vừa rồi, nhịn không được lại nói với người hầu phía sau: “Các người ngây ngốc làm gì, đi pha ly nước mật ong đi.”

“Còn có, lấy nho khô lúc trước Từ Dung đi Tân Cương tặng cho tôi tới đây.”

“Tôi nhớ rõ lần trước tôi đi nước ngoài, trở về mua cho con gái anh cả một đồng đường, lúc mang đi để lại một thùng, cũng mang cái đó lên.”

“Còn có.....”

Một chén cháo nhỏ như vậy, ở dưới sự chỉ huy không ngừng của Lương Thần, náo loạn toàn bộ biệt thự đến gà bay chó sủa, người hầu chạy lên chạy xuống, quả thực đã mang toàn bộ đồ ngọt trong biệt thự lên, Cảnh Hảo Hảo mới miễn miễn cưỡng cưỡng ăn hết.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 95: Đút Cháo [3]

Editor: May

Ăn cháo xong, người hầu mang thuốc lên, Lương Thần vẫn tự mình đút Cảnh Hảo Hảo uống xong, sau đó đặt cô nằm ngang ở trên giường, lúc này mới phất tay một cái, để người hầu trong cả biệt thự đều rời khỏi phòng ngủ, tự mình ngồi ở trên sofa bên giường, cầm ipad xem tin tức, anh sợ quấy rầy Cảnh Hảo Hảo nghỉ ngơi, cố ý chỉnh ipad thành tĩnh âm.

Trong phòng ngủ nhất thời yên tĩnh lại.

Cảnh Hảo Hảo không có buồn ngủ chút nào, trong đầu đã sớm loạn thành một đoàn.

Cô lại có thể hôn mê nhiều ngày như vậy..... Lương Niên không tìm được cô, hiện tại có thể đã sắp điên rồi không?

Nếu cô đã chết, sẽ không cần nghĩ rất nhiều chuyện, hiện tại cô không chết, cô đúng là vẫn không trơ mắt nhìn Thẩm Lương Niên gấp thành một đoàn được.

Trên tủ đầu giường có điện thoại bàn của biệt thự, cô đã sớm nhớ kỹ số điện thoại của Thẩm Lương Niên ở trong lòng, nhưng nếu cô dùng điện thoại nơi này gọi cho Thẩm Lương Niên, khẳng định trốn không nổi ánh mắt của Lương Thần, càng quan trọng hơn là, quan hệ của Thẩm Lương

Niên và Lương Thần tốt như vậy, nhất định biết đây là số điện thoại của biệt thự Lương Thần.....

Cho nên, cô phải lấy di động của mình về.

Cô cần phải làm như thế nào, Lương Thần mới có thể trả điện thoại di động cho cô?

Toàn thân Cảnh Hảo Hảo cô có vài chỗ còn ần ần đau, nằm ở trên giường không có tiện xoay người, đáy lòng trở nên nóng nảy, cuối cùng cô vẫn là nhẹ nhàng quay đầu, nhìn Lương Thần chuyên chú chơi IPAD ở trên ghế sa lon, mở miệng, nhẹ nhàng nói: “Có thể đưa điện thoại cho tôi trước được không?”

Tâm mắt Lương Thần cũng không có rời khỏi ipad, trực tiếp hỏi lại: “Muốn di động làm gì?”

“Tôi mê man lâu như vậy, khẳng định chậm trễ bộ phim của Phương Đạo, tôi phải giải thích với cô ấy một chút.”

Lương Thần tiếp tục vui đầu xem ipad, ngón tay thon dài sạch sẽ, còn trượt trượt hai hạ, mới không nhanh không chậm mở miệng nói: “Chuyện bộ phim của Phương Lộ, tôi đã sớm cho người xử lý tốt.”

“Anh xử lý như thế nào?” Tâm cả người Cảnh Hảo Hảo chợt nhắc lên, anh sẽ không trực tiếp thông báo chuyện cô ở cùng một chỗ với anh ra ngoài chứ.

Lương Thần như là biết đáy lòng Cảnh Hảo Hảo lo lắng cái gì đó, giọng nói thường thường thản nhiên nói: “Em yên tâm, tôi chỉ tìm một cấp cao của TS, để anh ta tùy tiện an bài một nữ diễn viên thế vai diễn của em, Phương Lộ chỉ cho là một người có bối cảnh đoạt vị trí của em, sẽ không biết gì khác.”

Lúc này Cảnh Hảo Hảo mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, không có nói nữa, một lát sau cô lại lên tiếng nói: “Tôi nằm ở chỗ này lâu như vậy, rất nhàm chán, anh đưa điện thoại cho tôi.”

“Vừa rồi không phải tôi nói, chỉ cần em ngoan ngoãn dưỡng tốt thân thể, tôi khẳng định sẽ trả lại điện thoại di động cho em.” Lương Thần nói tới đây, di động đặt ở một bên vang lên, anh nhìn thoáng qua biểu hiện cuộc gọi, là Thẩm Lương Niên gọi tới.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 96: Đút Cháo [4]

Editor: May

Lương Thần dừng một chút, liền bắt động thanh sắc ngẩng đầu, nhìn Cảnh Hảo Hảo tiếp tục nói: “Bác sĩ nói, hiện tại em tổn thương nguyên khí nặng nề, cần tĩnh dưỡng, cho nên lúc này, em cứ thành thành thật thật nằm ở trên giường đi, nếu thật sự nhàm chán, tôi bảo tất cả người trong biệt thự đều nói chuyện phiếm với em, nếu em cảm thấy người không đủ nhiều, ngày mai tôi liền phân phó quản gia tuyển thêm một đám người hầu, chuyên nói chuyện phiếm với em.”

Lương Thần nói xong, liền đứng lên, tắt đèn lớn trong phòng ngủ, điều chỉnh ánh sáng đèn ngủ một chút, nói: “Thời gian cũng không còn sớm, vừa tỉnh lại cũng đừng nghĩ loạn thất bát tao nhiều lắm, sớm nghỉ ngơi một chút, tôi đi ra ngoài nhận điện thoại.”

.....

Lương Thần cầm di động, trực tiếp đi xuống lầu, lúc ra khỏi biệt thự, Lương Thần nghĩ đến Cảnh Hảo Hảo vừa mới tỉnh lại, liền có chút lo lắng xoay người, nói với một người hầu đứng ở cửa: “Đi, đi lên lầu đi.”

“Vâng, Thần thiếu gia.”

Lương Thần không có nói chuyện, trực tiếp mang dép đẩy cửa ra, liền đi ra ngoài.

Anh mở bước chân lười biếng đi đến bên cạnh hồ bơi, ngồi ở trên ghế nằm, mới tiếp cú điện thoại thứ hai Thẩm Lương Niên gọi tới.

“A Thần, chuyện nơi đó cậu xử lý xong chưa?”

Lương Thần ngẩng đầu, liếc mắt nhìn cửa sổ phòng ngủ chính tầng hai một cái, ánh sáng bên trong nhàn nhạt, mới nói với Thẩm Lương Niên trong điện thoại: “Xử lý xong rồi, thế nào? Sao muộn như vậy lại gọi điện thoại cho tôi?”

“Còn có thể như thế nào? Chính là chuyện Hảo Hảo.....” Ngờ diệu của Thẩm Lương Niên nghe có chút chán nản: “Cậu xem cậu có thể giúp đỡ gấp hay không, nếu có thể giúp đỡ, liền giúp tớ tra một chút hiện tại Hảo Hảo đang ở nơi nào, tớ chỉ cần biết rằng cô ấy êm đẹp không có việc gì là được rồi.”

Lương Thần trầm mặc trong chốc lát, nói: “Được.”

Dừng một chút, Lương Thần tiếp tục nói: “Cậu trước quan tâm chú ý chuyện công ty của cậu đi, chuyện của Cảnh tiểu thư, tôi khẳng định sẽ giúp cô, nếu không có việc gì, vậy tôi cúp trước.”

“Vậy thì cảm ơn trước, A Thần.”

Lương Thần gật gật đầu, không nói gì, trực tiếp cúp điện thoại đi động.

Anh lười biếng dựa vào trên ghế nằm, ngẩng đầu, nhìn ánh sao nơi chân trời trong chốc lát, sau đó đứng thẳng dậy, trở về biệt thự phòng ở.

Lương Thần nhẹ nhàng mở cửa, còn chưa đi ra huyền quan, chợt nghe đến trong phòng khách có mấy cái người hầu đang nhỏ giọng ở nơi đó nghị luận.

“Tin tức hôm nay, cô nhìn thấy chưa, công ty Thiên Vinh thiếu ngân hàng rất nhiều tiền, hiện tại đang ở bị thúc giục đòi nợ, muốn làm không tốt thì công ty kia sẽ phá sản.”

“Công ty Thiên Vinh, có chút quen thuộc, giống như từng nghe qua ở đâu đó.”

“Chính là, năm ngoái, từng cùng Từ tiên sinh đi tới biệt thự, là một người bạn của Thần thiếu gia chúng ta.”

“Bạn của Thần thiếu gia chúng ta? Vậy khẳng định Thần thiếu gia sẽ hỗ trợ, công ty Thiên Vinh có thể có bao nhiêu chuyện?”

“Vậy cô cũng không biết, hình như Cảnh tiểu thư là bạn gái của Thẩm Lương Niên - lão tổng của công ty Thiên Vinh.....”

“Thiệt hay giả? Cô cũng đừng nói bừa!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 97: Đút Cháo [5]

Editor: May

“Tôi nào dám nói bừa, chính là mấy tháng trước Cảnh tiểu thư được tài xế đón đến biệt thự của chúng ta, buổi tối tôi làm món ăn khuya, muốn đưa lên lầu đưa cho Cảnh tiểu thư và Thần thiếu gia ăn, kết quả tôi nghe được Thần thiếu gia nói với Cảnh tiểu thư, bảo cô ấy chia tay với Thẩm Lương Niên.....”

“Khụ khụ.....”

“Thần thiếu gia.....”

Đuôi mắt một người hầu nhìn thấy Lương Thần đi vào trong nhà, vội vàng xoay người, cung kính chào hỏi một tiếng.

Những người hầu khác sợ tới mức vội vàng im bật, từng người cúi đầu, cũng không dám thở mạnh ra một chút.

Toàn bộ không khí trong phòng khách, nháy mắt liền áp lực đến cực điểm.

Trên mặt Lương Thần không có biểu tình gì quét người hầu vài lần, đứng ở trước mặt người hầu, cũng không có lên tiếng, chỉ là tầm mắt, cuối cùng dừng ở trên thân người hầu vừa mới nói Cảnh Hảo Hảo là bạn gái của Thẩm Lương Niên.

Người hầu kia cảm nhận được tầm mắt của Lương Thần, sợ tới mức chân run rẩy lên, sau đó liền cúi đầu, thưa dạ mở miệng, biện bạch nói: “Thần thiếu gia..... Tôi không có ý tứ khác, tôi chỉ là nhìn thấy tin tức công ty Thiên Vinh, cho nên liền nói hai câu.....”

Lương Thần chỉ nghe, không đáp.

Trên mặt tuần mỹ phi thường của anh mơ hồ lộ ra một cổ tức giận nhàn nhạt, ở dưới ánh đèn thủy tinh phòng khách chiếu xuống, có vẻ tràn ngập nguy hiểm.

Người hầu đó càng nói, giọng nói càng nhỏ, thậm chí tới cuối cùng, ngữ khí đều run rẩy lên, càng nổi bật cô ta biện giải tái nhợt vô lực, đến cuối cùng, dứt khoát trực tiếp liền không có tiếng vang.

Trong phòng khách lại yên tĩnh một lúc, rốt cục Lương Thần cũng mở miệng, hỏi: “Cô ở trong này làm người hầu bao lâu rồi?”

“Hai..... Hai năm.”

“Hai năm?” Ngữ điệu Lương Thần nghe có chút lười nhác hỏi lại một câu, giây tiếp theo liền có chút lạnh lẽo nói: “Hai năm, cô không biết tính tình tôi, ngược lại còn phạm sai lầm cấp thấp như vậy!”

Ngữ điệu anh không cao, nhưng đám người hầu trước mặt sợ tới mức lạnh run, không dám hé răng.

“Tôi cảnh cáo cô, còn có lần sau nữa, cô liền trực tiếp cầm đồ của mình lăn khỏi đây cho tôi!”

Giọng điệu Lương Thần cất giấu uy hiếp nồng đậm, nói xong, tầm mắt anh đảo qua từng người hầu trước mặt, tiếp tục nói: “Các người cũng giống như vậy!”

“Vâng, Thần thiếu gia.”

Lương Thần xoay người, trực tiếp đi lên trên lầu, mới đi hai bước, anh giống như là nhớ tới cái gì, dậm chân, cũng không có quay đầu lại nói: “Ở trước mặt Cảnh tiểu thư, phong kin miệng của các người lại hết cho tôi, nếu để cô ấy biết công ty Thiên Vinh xảy ra chuyện, các người đều chờ đó cho tôi!”

Nói xong, Lương Thần trực tiếp đi vào thang máy.

Người hầu phòng khách, lúc này mới thở phào một hơi.

Hơn nửa ngày, mới có người nhỏ giọng nói: “Làm tôi sợ muốn chết, tôi đã cho rằng lần này đám người chúng ta bị Thần thiếu gia đuổi đi rồi!”

“Đổi lại trước đây, khẳng định Thần thiếu gia sẽ không dễ dàng tha cho chúng ta như vậy, hôm nay tâm tình Thần thiếu gia, thoát nhìn tựa hồ cũng không tệ lắm.”

“Phòng chừng là do Cảnh tiểu thư trên lầu tỉnh lại đi, cô nên cảm tạ Cảnh tiểu thư, nếu Cảnh tiểu thư còn đang hôn mê, những lời cô vừa mới nói kia, khẳng định chịu không nổi.....”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 98: Đút Cháo [6]

Editor: May

“Thật ra lúc đó tôi cảm thấy, tương lai Cảnh tiểu thư sẽ là bùa hộ mệnh của chúng ta nha.....”

.....

Đúng lúc đó, ngoài cửa “Golden Age”.

Thẩm Lương Niên cắt đứt cuộc gọi với Lương Thần, ngồi ở trong xe của mình, mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Đã sắp mười bảy ngày, Cảnh Hảo Hảo không xuất đầu lộ diện mười bảy ngày.

Một người sống lớn như vậy, cứ như vậy biến mất không còn một chút từ trong thế giới của anh.

Đêm nay, lúc Lương Thần nửa nói giỡn nói với anh, có phải anh trộm tình bị Cảnh Hảo Hảo bắt không, tâm anh hung hăng run rẩy một chút.

Anh luôn cảm thấy có chút lòng bất an, trong hai năm anh và Kiều Ôn Noãn ở cùng một chỗ, anh cũng chưa từng cảm giác như vậy, không biết có phải là nguyên nhân có tật giết mình hay không, lần này sau khi anh lại phản bội Cảnh Hảo Hảo lần nữa, lúc không tìm thấy Cảnh Hảo Hảo, đáy lòng anh bắt đầu khủng hoảng lên.

Thật ra Thẩm Lương Niên đã sắp không nhớ rõ lúc trước chính mình đã ở cùng một chỗ với Kiều Ôn Noãn như thế nào rồi, có lẽ là vì lần đầu tiên gặp Kiều Ôn Noãn, cô ta mặc váy trắng, tóc dài đen nhánh mềm mại buông ở sau đầu giống Cảnh Hảo Hảo, lúc nở nụ, đôi mắt cong cong, có vài phần giống như Cảnh Hảo Hảo.

Càng hoặc là, đàn ông có tiền, sẽ cảm thấy cuộc sống lúc này không đủ kích thích, tuy rằng anh không lên giường với Cảnh Hảo Hảo, nhưng quen biết nhiều năm như vậy, lúc ở cùng một chỗ, thật sự có chút tìm không thấy kích tình.

Nhưng mặc kệ anh ở cùng một chỗ với Kiều Ôn Noãn như thế nào, đáy lòng anh, thật sự muốn cưới vẫn là Hảo Hảo.

Thẩm Lương Niên nghĩ đến đây, nhin không được nâng tay lên, hung hăng xoa mặt mình một phen, sau đó di động đặt ở một bên liền đứng lúc vang lên, anh quay đầu, nhìn thoáng qua biểu hiện điện báo, là Kiều Ôn Noãn gọi tới, anh thở ra một hơi, vươn tay, trực tiếp ấn cúp điện thoại.

.....

Cho dù Cảnh Hảo Hảo đã tỉnh, người trong biệt thự vẫn không có buông lỏng nửa phần.

Buổi chiều mỗi ngày bác sĩ Trương đều sẽ đứng giờ đến biệt thự một chuyến, đo huyết áp, làm kiểm tra cho Cảnh Hảo Hảo.

Cho dù Cảnh Hảo Hảo ăn không nhiều lắm, nhưng mỗi ngày trong biệt thự vẫn đều chuẩn bị rất nhiều thực phẩm đại bổ.

Chỉ chớp mắt, đi tới tuần cuối cùng của tháng 8, gần kết thúc mùa hè của thành phố Giang Sơn, Cảnh Hảo Hảo đã có thể xuống giường hoạt động.

Số lần bác sĩ Trương đến cũng dần dần bớt đi, thuốc bổ cũng dần dần đổi thành ăn uống bình thường.

Mỗi ngày Lương Thần vẫn ngủ ở phòng sách, luôn không có trở về phòng ngủ chính.

Sau khi Cảnh Hảo Hảo có thể hoạt động, liền sẽ không ghen ở trong phòng ngủ nữa, mỗi ngày sau khi nghỉ trưa, cô sẽ đi tản bộ trong sân, nơi đó có một mảng lớn sân cỏ màu xanh biếc, cô sẽ nằm ở trên mặt cỏ, ngắm nhìn trời xanh mây trắng, ngắm nhìn toàn cảnh căn biệt thự giá trị liên thành trang hoàng tinh xảo mà hùng vĩ đồ sộ này của Lương Thần.

Một khi Cảnh Hảo Hảo có thể hoạt động, thân thể đặc biệt tốt lên rất nhanh, chỉ thời gian một tuần, cô đã khôi phục không khác gì lúc trước.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 99: Giúp Cô Trút Giận [1]

Editor: May

Trong cơm của cô, rốt cuộc cũng không có hương vị thuốc đông y nữa, cô cũng không bao giờ sẽ phải uống một xấp đầy thuốc tây sau khi ăn nữa.

Cảnh Hảo Hảo không có di động, không thể liên lạc với bên ngoài, mỗi ngày bên người có rất nhiều người hầu vây quanh, muốn chạy trốn cũng trốn không thoát, mỗi ngày cô cũng không có chuyện gì để làm, rảnh rỗi đến có chút nhàm chán.

Cho dù đáy lòng cô sốt ruột, nhưng lại không làm nên chuyện gì, đến cuối cùng, cô dứt khoát không nghĩ gì nữa, liền nhẫn nại tính tình chịu đựng, mỗi ngày chính là ăn ngủ, ngủ ăn, Cảnh Hảo Hảo thỉnh thoảng đi đo thể trọng một chút, lại có thể phát hiện như vậy cũng không có béo phì, chỉ là khí sắc cả người được những người hầu trong biệt thự này điều dưỡng, so với cô khỏe mạnh trước kia, còn muốn tốt hơn rất nhiều.

Một đoạn thời gian này, cô và Lương Thần cũng không có trao đổi gì, người đàn ông đó như là bề bộn nhiều việc, đôi khi, nửa đêm mới có thể trở về biệt thự, ngẫu nhiên trở về sớm một chút, cũng là sau khi ăn xong cơm chiều, liền chui vào trong phòng sách, mãi cho đến buổi sáng ngày hôm sau mới đi ra.

Tinh thần Cảnh Hảo Hảo càng ngày càng tốt, buổi tối tất nhiên cũng không có ngủ say, thỉnh thoảng cô cũng biết, nửa đêm Lương Thần sẽ đến phòng ngủ của mình một chuyến, nhưng mà đại đa số cô đều ổn định hô hấp giả bộ ngủ, có đôi khi Lương Thần giấc thời gian dài, có đôi khi giấc thời gian ngắn, đôi khi, anh còn có thể đắp chăn cho cô.

Từ sau khi cô có thể hoạt động, bữa sáng mỗi ngày ngược lại đều cùng nhau ăn với Lương Thần.

Ngày đó, hai người vẫn cùng nhau ăn bữa sáng, cũng như thường ngày, lúc ăn cơm không có nói chuyện gì với nhau, Lương Thần ăn rất nhanh.

Hôm nay, anh ăn xong bữa sáng, liền nói với Cảnh Hảo Hảo: “Tôi đi công ty trước.”

Cảnh Hảo Hảo ngừng đôi đũa trong tay lại, ngẩng đầu gật gật đầu với Lương Thần.

Hôm nay trước khi Lương Thần rời đi, ngược lại quan sát cô thêm vài lần, sau đó nói một câu: “Khí sắc thoát nhìn tựa hồ tốt hơn nhiều rồi.”

Sau đó, anh liền nói với hôm nay ở một bên: “Hôm nay không cần chuẩn bị xe cho tôi, tôi tự mình lái xe đi công ty.”

Nói xong, anh lại quay đầu, nói với Cảnh Hảo Hảo: “Mỗi ngày ghen trong nhà cũng buồn bức hoảng, tôi để tài xế lại cho em.”

Nói xong, Lương Thần như là nhớ tới cái gì, lấy ví tiền từ trong túi của mình ra, rút ra một tấm thẻ, đưa tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo: “Em cầm tấm thẻ này, nếu em nhàm chán, có thể bảo người hầu và tài xế cùng đi dạo phố với em, nhìn xem có cái gì muốn mua, trực tiếp mua về.”

Cảnh Hảo Hảo nhìn thoáng qua tấm thẻ kia, không có vươn tay nhận, cô vừa định mở miệng nói không cần.

Lương Thần lại trực tiếp đặt thẻ ở trên bàn cơm trước mặt cô, nói: “Buổi sáng công ty còn có một cuộc họp quan trọng, tôi đi trước.”

Sau đó, anh liền trực tiếp đi về phía cửa phòng ăn.

Thiếu Lương Thần, không khí áp lực trong toàn bộ biệt thự cũng tiêu tán theo rất nhiều.

Ăn xong bữa sáng, đám người hầu đều tự bận rộn chuyện của mình, Cảnh Hảo Hảo có chút nhàm chán vùi ở trong phòng ngủ chính tầng hai xem tivi.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 100: Giúp Cô Trút Giận [2]

Editor: May

Buổi sáng cũng không có chương trình ti vi nào có thể xem, đại đa số đều là quảng cáo và tin tức, Cảnh Hảo Hảo cầm điều khiển từ xa, không ngừng đổi đài, nhìn giống cười ngửa xem hoa.

Cảnh Hảo Hảo đổi đổi đài, đột nhiên ngón tay dừng một chút, vội vàng quay trở về đài lúc trước, cô bấm ngược về vài cái, liền dừng một chút, vẫn liên tục nhấn phím lui về bảy tám lần, Cảnh Hảo Hảo liền thấy được mặt Thẩm Lương Niên ở trong kênh tài chính và kinh tế của thành phố Giang Sơn.

Đã sắp hơn một tháng cô không nhìn thấy anh, hiện tại chợt nhìn thấy bóng dáng anh ở trong TV, Cảnh Hảo Hảo mới phát hiện, chính mình lại có thể nhớ nhung anh đến như vậy.

Cả người cô giống như đều cứng ngắc, ngây ngốc nhìn chăm chăm Thẩm Lương Niên trong màn hình ti vi, thậm chí bên tai không nghe vào âm thanh gì, cũng không biết bên trong đang nói cái gì.

Trạng thái Thẩm Lương Niên thoát nhìn không tốt lắm, quần áo hơi có chút xốc xếch, mặt đối diện với rất nhiều microphone giơ lên, gặp nguy không loạn nói chuyện.

Cảnh Hảo Hảo sửng sốt hơn nửa ngày, mới nhẹ nhàng mở tròng hai mắt, phát hiện trên mặt mình có chút ướt, cô nâng tay lên, sờ sờ mặt, đụng đến một mảnh nước mắt, xoay người, vội vàng rút khăn giấy từ một bên lau lau hai gò má của mình, chợt nghe trong TV truyền đến một đạo giọng nữ: “Thẩm tổng, mức vay lần này của công ty Thiên Vinh rất lớn, chậm chạp một tháng đều không chưa trả hết, xin hỏi có phải với tài chính công ty Thiên Dung đã đứt đoạn rồi không?”

“Thẩm tổng, cổ phiếu công ty Thiên Vinh rớt rồi lại rớt, rớt đến hiện tại, đã sắp rớt tới đáy, cứ tiếp tục tình thế như vậy nữa, chỉ sợ công ty Thiên Vinh sẽ gặp phải tình huống rút khỏi thị trường, ngài đối với việc này, có cái nhìn gì hay không?”

Cảnh Hảo Hảo tròn tròn mắt ngẩng đầu, nhìn thấy phía dưới màn hình ti vi có một hàng chữ nhỏ chậm rãi chuyển qua, nói công ty Thiên Vinh thiếu nợ khoản vay ngân hàng, chậm chạp không trả, thị trường chứng khoán rung chuyển, tập đoàn Thiên Vinh rất có thể gặp phải kết cục giữ độc quyền về hoặc là phá sản!

Cảnh Hảo Hảo nhìn đến đây, cả người soạt liền đứng lên từ trên sofa.

Thẩm Lương Niên lại có thể xảy ra chuyện lớn như vậy? Cô nhớ rõ anh từng đúng là mượn tiền ngân hàng, nhưng ngân hàng nói, có thể chậm lại nửa năm, sao hiện tại bắt đầu thúc giục thanh toán?

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Trong đầu Cảnh Hảo Hảo đột nhiên nghĩ đến, Lương Thần từng nói với cô, nếu cô dám động tâm nhân gì nữa, sẽ để cho cô xem anh là như thế nào đùa chết Thẩm Lương Niên từng chút một.....

Máu toàn thân Cảnh Hảo Hảo, nhất thời liền ngưng đọng lại.

Mấy năm nay, Thẩm Lương Niên lăn lộn ở thành phố Giang Sơn cũng không tính là kém, không có bất ngờ gì xảy ra thì sẽ không nháo ra chuyện như vậy, thực hiển nhiên là có người động tay động chân.....

Chẳng lẽ thật là Lương Thần?

Cô vẫn không muốn liên lụy Thẩm Lương Niên, nhưng bây giờ cô vẫn hại Thẩm Lương Niên.....

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, cả người soạt một cái liền chạy tới cửa phòng ngủ.

Người hầu nhìn thấy thần thái vội vàng gấp gáp như vậy của Cảnh Hảo Hảo, liền vội vàng ngừng công việc trên tay, hỏi: “Cảnh tiểu thư, cô làm sao vậy?”

“Lương Thần ở nơi nào? Hiện tại Lương Thần ở đâu? Các người mang tôi đi tìm Lương Thần, đi tìm ngay bây giờ.....”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 101: Giúp Cô Trút Giận [3]

Editor: May

“Lương Thần ở nơi nào? Hiện tại Lương Thần ở đâu? Các người mang tôi đi tìm Lương Thần, đi tìm ngay bây giờ.....”

Cô phải đi tìm Lương Thần.

Anh bảo cô làm cái gì, cô đều đồng ý, chỉ cần anh chịu buông tha cho Thẩm Lương Niên.

Quản gia thím Lâm dùng ngữ điệu cung kính nói: “Cảnh tiểu thư, nếu cô tìm Thần thiếu gia, có thể đợi đến buổi tối Thần thiếu gia tan tầm trở về rồi hãy nói.”

“Không, bây giờ tôi phải đi gặp Lương Thần!” Cảnh Hảo Hảo kích động gào lên một câu, cô như là ý thức được cảm xúc của mình quá mức cho phép phòng, nhẹ nhàng từ từ thở ra một hơi, tiếp tục nói: “Tôi phải đi tìm anh ta, buổi sáng lúc anh ta đi, không phải đã nói rồi sao? Để tài xế lái cho tôi, nếu tôi ra cửa, bảo các người cùng tôi đi ra ngoài ư? Hiện tại, tôi muốn đi tìm anh ta, chuẩn bị xe, chuẩn bị xe!”

Cô không thể đợi thêm một phút nào.

Cô cũng không biết Thẩm Lương Niên lại có thể bị ngân hàng thúc giục trả nợ nhiều ngày như vậy, thị trường chứng khoán rung chuyển mất

thấy sẽ phải lui ra khỏi thị trường rồi.

Đó là toàn bộ tâm huyết những năm gần đây của Thẩm Lương Niên mà..... Toàn bộ tiền cô kiếm được ở vòng giải trí đều giao toàn bộ cho công ty kia, Thẩm Lương Niên đi sớm về tối phấn đấu suốt một năm, tâm huyết bọn họ dùng những ngày cần cỗi mà khó khăn nhất, cùng nhau chịu đựng nên..... Đáy lòng cô biết, rốt cuộc công ty kia đối với Thẩm Lương Niên mà nói là quan trọng bao nhiêu, cô không thể cứ trơ mắt nhìn Lương Thần hủy diệt công ty kia như vậy!

Cảnh Hảo Hảo đi vào căn biệt thự này, vĩnh viễn đều là một bộ dáng ôn nhu nhược nhược, tính tình ôn hòa, hiện tại đột nhiên kích động như vậy, ngược lại lập tức dọa toàn bộ người hầu trong biệt thự sợ tới mức trong nháy mắt đều không biết làm sao.

Sau một lúc lâu, thím Lâm mới ra tiếng nói: “Cô đi phân phó tài xế chuẩn bị xe, cô đi gọi điện thoại cho Thần thiếu gia, nói hiện tại Cảnh tiểu thư muốn tìm ngài ấy.”

Sau đó, thím Lâm cười nói với Cảnh Hảo Hảo: “Cảnh tiểu thư, cô đừng kích động, cô trước ngồi xuống uống ngụm nước, sau đó tôi sẽ theo cô đi tìm Thần thiếu gia.”

Cảnh Hảo Hảo làm sao có tâm tư uống nước, cô ngồi cũng không ngồi lên sofa, chỉ nhìn người hầu ở một bên nói chuyện điện thoại xong, sau đó liền vội vàng hỏi: “Bây giờ có thể xuất phát chưa?”

“Cảnh tiểu thư, hiện tại Thần thiếu gia đang họp ở Lưu Kim Tuế Nguyệt, thư ký Thần thiếu gia nói, trong khoảng thời gian ngắn Thần thiếu gia sẽ chưa họp xong, có thể phải đợi.....”

“Vậy đi Lưu Kim Tuế Nguyệt.” Cảnh Hảo Hảo không chút suy nghĩ trực tiếp hạ quyết định.

.....

“Lưu Kim Tuế Nguyệt” Là hội sở tư nhân xa hoa nhất thành phố Giang Sơn, ở phía đông thành phố Giang Sơn.

Niệt thự Lương Thần, vừa đúng ở ngoại ô phía tây thành phố Giang Sơn, cho nên tài xế lái xe mang theo Cảnh Hảo Hảo xuất phát từ biệt thự, dùng hết một tiếng, mới đến “Lưu Kim Tuế Nguyệt”.

Tài xế chạy xe đến bãi đỗ xe đối diện Lưu Kim Tuế Nguyệt, xe còn chưa dừng hẳn, Cảnh Hảo Hảo liền trực tiếp đẩy cửa xe ra.

Tài xế sợ tới mức vội vàng đạp phanh gấp lại, Cảnh Hảo Hảo cũng không để ý tới thím Lâm la lên ở phía sau, trực tiếp xuống xe, chạy thẳng về phía đường cái.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 102: Giúp Cô Trút Giận [4]

Editor: May

Nơi này không có đèn xanh đèn đỏ và lối đi bộ, xe đến xe đi, Cảnh Hảo Hảo nhìn trái phải một chút, liền trực tiếp đi xuyên qua đường cái đến phía đối diện.

Lúc sắp đi đến ngã tư đường đối diện, một chiếc xe màu đỏ chạy tốc độ cực nhanh từ xa tới, lúc cách Cảnh Hảo Hảo chỉ có mười mét, xe phanh gấp lại, ma sát với mặt đất, phát ra âm thanh chói tai, lúc mắt thấy xe sắp đụng vào Cảnh Hảo Hảo, Cảnh Hảo Hảo liền an toàn tránh khỏi đầu xe.

.....

Kiều Ôn Noãn ở trong xe bị phanh gấp lại khiến cả người đều hung hăng nghiêng về trước một chút, sau đó cô ta liền ngẩng đầu, hỏi trợ lý lái xe bên cạnh: “Lái xe kiểu gì vậy?”

“Có người đi ngang qua đường cái, suýt nữa đụng vào.” Trợ lý nhỏ giọng nói một câu, sau đó liền lái về phía trước cửa “Lưu Kim Tuế Nguyệt”.

Kiều Ôn Noãn đối diện gương bên trong xe sửa sang lại quần áo chính mình một chút, sau đó lại lấy một thỏi son môi từ trong túi xách ra, vừa vẽ loạn lên cánh môi, vừa hỏi trợ lý bên cạnh: “Cô xác định Lương Niên đang ở trong phòng tầng hai Lan Đình của Lưu Kim Tuế Nguyệt à?”

“Đúng vậy, chỉ vừa mới tiến vào nửa tiếng.”

Kiều Ôn Noãn gật gật đầu, đẩy son môi lại xong, lúc đang chuẩn bị để vào trong túi, tầm mắt của cô ta đột nhiên liền chống lại một đạo thân ảnh phía sau xe mình, mi thanh tú nhíu lại thật chặt, sau đó nhỏ giọng hô một câu: “Cảnh Hảo Hảo?”

“Cảnh Hảo Hảo, sao cô ta lại ở nơi này? Chẳng lẽ Thẩm Lương Niên hẹn cô ta gặp mặt ở trong này?” Sắc mặt Kiều Ôn Noãn có chút không hòa hoãn nhìn về phía trợ lý.

“Không có, Thẩm tổng không có hẹn ai, anh ta chỉ tới một mình.”

Kiều Ôn Noãn không có nói chuyện, chỉ là xuyên qua kính chiếu hậu, nhìn chằm chằm Cảnh Hảo Hảo bước nhanh về phía cửa “Lưu Kim Tuế Nguyệt”, đáy lòng nghi hoặc nghĩ: Không phải Cảnh Hảo Hảo biến mất hơn nửa tháng ư? Sao hôm nay lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này? Chẳng lẽ cô ta cũng biết Thẩm Lương Niên ở “Lưu Kim Tuế Nguyệt”, đặc biệt đến đây tìm anh?

Ánh mắt Kiều Ôn Noãn hơi lạnh lẽo, không phải Cảnh Hảo Hảo không nói tiếng nào rời khỏi bên người Thẩm Lương Niên ư? Nếu đã rời đi, sao còn muốn xuất hiện?

“Chị Kiều, đến.”

Kiều Ôn Noãn nghe được giọng nói trợ lý, hoàn hồn, gật gật đầu, liền xuống xe.

Lúc cô ta đóng cửa xe, Kiều Ôn Noãn cố ý nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo, ánh mắt âm trầm, liền nói với trợ lý ở bên: “Bây giờ cô nhanh gọi điện thoại cho Dương Thần, nói với anh ta, mặc kệ anh ta dùng biện pháp gì, bảo anh ta đừng để Cảnh Hảo Hảo tiến vào Lưu Kim Tuế Nguyệt, chỉ

cần anh ta làm thỏa đáng chuyện này, lần sau quảng cáo của công ty anh ta, tôi miễn phí phát ngôn cho anh ta.”

Cảnh Hảo Hảo biến mất lâu như vậy, Thẩm Lương Niên dần dần sắp tiếp nhận sự thật này, chỉ cần Cảnh Hảo Hảo vẫn không xuất hiện, sợ là Thẩm Lương Niên sẽ nhận mệnh!

Cho nên, hiện tại vô luận như thế nào, cô ta tuyệt đối cũng sẽ không để Cảnh Hảo Hảo gặp mặt với Thẩm Lương Niên.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 103: Giúp Cô Trút Giận [5]

Editor: May

May hẳn hôm nay cô ta đến tìm Thẩm Lương Niên, nếu hôm nay cô ta không đến tìm Thẩm Lương Niên, có lẽ Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên sẽ quay lại với nhau rồi.....

“Đã biết, chị Kiều.”

Kiều Ôn Noãn cong môi nhẹ nhàng cười cười, son môi vừa mới vẽ loạn lên môi, lúc cong lên, đặc biệt xinh đẹp. Sau đó, cô ta khí định thần nhàn xoay người, đi vào bên trong “Lưu Kim Tuế Nguyệt”.

Giày cao gót dẫm nát trên đá cẩm thạch đen nhánh, phát ra tiếng vang thanh thúy, như là biểu lộ tâm tình cực kỳ tốt vào giờ phút này của cô ta.

.....

“Tiểu thư, xin lỗi, xin cô đưa ra thẻ hội viên của cô, nếu không thì cô không thể đi vào.”

Cảnh Hảo Hảo vội vàng gấp gáp đi tới trước cửa “Lưu Kim Tuế Nguyệt”, còn chưa giẫm chân đi vào, liền bị hai bảo an ở cửa ngăn lại.

“Tôi không có thẻ hội viên, tôi đi vào chỉ là tìm người.”

“Vậy thật có lỗi, không có thẻ hội viên, tiểu thư cô không thể đi vào.”

Cảnh Hảo Hảo mấp máy môi, nói: “Vậy bây giờ tôi làm một tấm thẻ hội viên.”

“Tham gia làm hội viên, cần ứng trước 100 vạn nhân dân tệ, phiền toái tiểu thư, cô đưa ra chứng minh nhân dân của cô.”

Cảnh Hảo Hảo vội vàng lấy chứng minh nhân dân từ trong túi xách ra, đưa tới.

Bảo an nhìn thấy tên Cảnh Hảo Hảo, hai người hai mặt nhìn nhau một chút, sau đó mới nói: “Tiểu thư, thật có lỗi, tôi vừa mới nhớ đến, thẻ hội viên nơi này của chúng tôi chỉ có thứ năm mới có thể làm, cho nên ngày mai cô hãy tới lại lần nữa.....”

Lương Niên có thẻ hội viên nơi này, lúc ấy vẫn là cô theo anh cùng nhau đi làm, hơn nữa ngày đó cũng không phải thứ năm.

Cảnh Hảo Hảo nhịn không được nhú nhú mày, nói: “Bạn trai tôi từng làm thẻ ở nơi này, cũng không phải là làm vào thứ năm, cho nên, xin hỏi có phải anh nhầm rồi không?”

“Cảnh tiểu thư, làm sao vậy?” Thím Lâm và tài xế thở hỗn hển chạy tới, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo đứng ở cửa không có đi vào, lên tiếng hỏi.

“Nói không có thẻ hội viên nên không thể đi vào.....” Cảnh Hảo Hảo lặp lại lời nói vừa rồi của bảo an lần nữa, tài xế liền nhú mi nói: “Lúc trước Thần thiếu gia có bạn bè uống nhiều, bảo tôi đi vào hỗ trợ dìu người, chẳng qua chỉ là một 1000 đồng tiền đặt cọc, tôi liền đi vào, không nói nhất định phải làm thẻ hội viên gì đó mà!”

Tài xế nói xong, nhìn về phía bảo an: “Chúng ta chỉ đi vào tìm người, không cần phiền toái như vậy.”

“Xin lỗi, đây là quy định mới của Lưu Kim Tuế Nguyệt, hơn nữa, hiện tại Lưu Kim Tuế Nguyệt vì tăng lên cấp bậc, không mặc trang phục chính trang và lễ phục, không cho phép tiến vào, cho nên nếu ba vị muốn đi vào tìm người, phiền toái cô trở về đổi quần áo trước.”

“Chúng ta muốn tìm là CEO Lương Thần của tập đoàn Giang Sơn, tôi là tài xế của ngài ấy.” Tài xế nói xong, lấy tấm danh thiếp từ trong túi qua, đưa qua.

Hai bảo an nhìn thấy “tập đoàn Giang Sơn” trên danh thiếp, liếc mắt nhìn nhau.

Ông chủ bọn họ ra lệnh, bảo bọn họ dù như thế nào cũng phải ngăn cản một người phụ nữ tên là “Cảnh Hảo Hảo”.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 104: Giúp Cô Trút Giận [6]

Editor: May

Kết quả, hiện tại người phụ nữ tên “Cảnh Hảo Hảo” này lại là đến tìm “Thiếu niên thiên tử” không người không biết ở thành phố Giang Sơn!

Rốt cuộc bọn họ nên ngăn cản hay là không nên ngăn cản?

Nhưng nếu không ngăn được, có thể sẽ bị ông chủ sa thải.....

Hai bảo an trầm mặc trong chốc lát, một người trong đó liền suy nghĩ một biện pháp vẹn toàn đôi bên nói: “Xin lỗi, chúng tôi không thể xác định thân phận của các người, cũng không biết tẩm danh thiếp này của ông là thật hay giả, nếu các người thật sự muốn đi vào, vậy phiền toái gọi điện thoại cho Lương tổng, chỉ cần ngài ấy xác nhận thân phận các người, tôi cam đoan lập tức mang các người đi vào tìm ngài ấy.”

Tài xế gật gật đầu, lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại cho Lương Thần, nhưng mà điện thoại lại chậm chạp không ai tiếp nghe.

Cảnh Hảo Hảo đứng ở một bên, nhìn thấy tài xế cầm điện thoại lên lần thứ ba, nhin không được lên tiếng hỏi: “Thế nào? Điện thoại không tiếp thông ư?”

“Lúc Thần thiếu gia họp, đại đa số đều để chế độ tĩnh âm, nhất là cuộc họp quan trọng, cho nên có thể phải chờ tới khi cuộc họp của ngài ấy chấm

dứt, mới có thể liên lạc được với ngài ấy.”

“Vậy thì thật sự có lỗi, nếu không ba vị đi về đối lễ phục trước, rồi lại tới sau?”

Từ nơi này đến biệt thự, ít nhất cần một tiếng, tới lại lần nữa, cần thêm một tiếng, qua lại hai tiếng, sợ là lúc đó, Lương Thần đã sắp họp xong.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ nghĩ, nói: “Tôi ở chỗ này chờ.”

“Cảnh tiểu thư, hiện tại nắng lớn như vậy, nếu không cô đi lên xe chờ?”

Cảnh Hảo Hảo lắc lắc đầu: “Không, tôi sẽ chờ ở chỗ này.”

Thím Lâm thấy chính mình khuyên không được, liền thở dài một hơi, đáy lòng nghĩ sao bà lại không nhìn ra cô gái nhỏ ôn nhu nhược nhược này có chủ kiến như vậy chứ?

Sau đó, thím Lâm nhìn tài xế nói: “Tôi đi vào trong xe cầm dù che nắng tới đây, nắng lớn như vậy, chẳng may phơi nắng quá lâu sẽ bị cảm nắng, phiền toái ông ở nơi này bởi Cảnh tiểu thư một lát.”

Thím Lâm nói xong, liền quay trở về bãi đỗ xe một lần nữa, chưa đến một lát, mượn hai cây dù trở về, bà đưa một cái cho tài xế, bung một cây dù khác lên, che ở trên người Cảnh Hảo Hảo.

Cho dù lúc này thành phố Giang Sơn đã sắp vào đầu thu, nhưng nắng giữa trưa vẫn rất mãnh liệt, tuy rằng dù che nắng che khuất ánh nắng, nhưng nhiệt độ lại càng ngày càng cao.

Cảnh Hảo Hảo đứng ở cửa “Lưu Kim Tuế Nguyệt”, đợi chưa đến nửa tiếng, quần áo toàn thân đều bị mồ hôi thấm ướt, một tầng tóc bên trong cũng dính dính dính vào trên cổ.

Thời gian trôi qua từng chút, thím Lâm và tài xế nghỉ đến Cảnh Hảo Hảo bệnh nặng mới khỏi, sợ cô phơi nắng như vậy nữa, có thể xảy ra chuyện không may, nhin không được thỉnh thoảng lên tiếng khuyên bảo.

Nhưng mà, Cảnh Hảo Hảo lại cố chấp chờ.

Ngay tại lúc Cảnh Hảo Hảo cảm thấy chính mình sắp không chống đỡ nổi nữa, cửa “Lưu Kim Tuế Nguyệt” mở ra, từ bên trong đi ra vài người đàn ông quần áo giày da.

Lương Thần mặc một thân tây trang màu đen, quần áo cắt may vừa vặn thân người, càng làm nổi bật quý khí cao ngất của cả vóc người anh.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 105: Giúp Cô Trút Giận [7]

Editor: May

Người bên cạnh anh, thoạt nhìn đều là đám người xuất sắc không phú cũng quý, nhưng mà so sánh với anh, lại có vẻ có chút không đủ khí thế, thế cho nên khiến cho người ta liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấy sự tồn tại của anh ở trong đám người.

Trên mặt anh, cũng không có ý cười gì, cũng không có biểu tình gì, người khác không ngừng bắt tay với anh, cho dù mỗi người che dấu rất tốt, nhưng vẫn để sót một chút cảm xúc hoặc lấy lòng hoặc khen tặng ra ngoài.

Ngay tại khi đoàn người hàn huyên gần xong, thím Lâm lên tiếng hô một câu: “Thần thiếu gia --”

Lương Thần nghe được giọng nói, hơi hơi nghiêng đầu, trong nháy mắt nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo, anh đầu tiên là hơi sửng sốt, sau đó liền quay đầu, không biết nói cái gì với đoàn ngoài quanh thân, liền đi về phía Cảnh Hảo Hảo đứng, sải bước tiêu sái đi tới.

Lương Thần vừa tới gần, liền nhìn thấy trên mặt Cảnh Hảo Hảo treo đầy giọt mồ hôi, quần áo trên người cũng dính vào trên người.

Cô mặc một kiện váy màu trắng, bởi vì toát mồ hôi, có vẻ có chút xuyên thấu, nội y bên trong ần ần hiện hiện, Lương Thần nhú nhú mày, liền nâng tay lên, liền kéo caravat của mình một chút, sau đó cởi áo khoác

tây trang ra, trực tiếp khoác lên trên người Cảnh Hảo Hảo, tức giận mở miệng nói với thím Lâm và tài xế đứng phía sau cô: “Nắng lớn như vậy, trời nóng, các người không biết mang cô ấy đi nơi mát mẻ tránh ư?”

Thím Lâm và tài xế bị Lương Thần rống cũng không dám thở ra một chút.

Cảnh Hảo Hảo vốn đã nóng, hiện tại bị khoác thêm một kiện áo khoác, càng nóng hơn, nâng tay lên, muốn kéo ra.

Sắc mặt Lương Thần có chút khó coi nâng tay lên, hung hăng khép chặt áo khoác tây trang cho Cảnh Hảo Hảo.

Vóc dáng cô thấp hơn anh rất nhiều, cô mặc áo khoác anh, có chút giống áo bành tô, bị khép lại như vậy, liền bao chặt lấy cả người của cô, kín không kẽ hở.

Lúc này anh mới thần thái dịu đi một chút, ngẩng cằm, hỏi: “Sao các người lại chạy đến nơi này? Xảy ra chuyện gì?”

“Cảnh tiểu thư muốn tới tìm ngài.....”

“Tìm tôi sao không đi vào? Đứng ngốc ở bên ngoài làm gì? Lại nói phơi nắng cũng phải phân thời gian chứ!”

“Nói là không có mặc lễ phục, không cho đi vào!” Thím Lâm trả lời chi tiết.

“Vậy sao không gọi điện thoại cho tôi?” Lương Thần vừa nhìn thấy da thịt trắng trắng nộn nộn của Cảnh Hảo Hảo bị trời nóng như vậy phơi đỏ rực, đáy lòng liền bốc lên một tầng lửa không nhỏ, không tự chủ được liền hung dữ với thím Lâm.

Thím Lâm sợ tới mức lui ra sau một bước, mới nhỏ giọng nói: “Gọi điện thoại cho ngài, nhưng điện thoại không có người tiếp.....”

Lương Thần nhú mày một chút, lấy di động từ trong túi ra, nhìn thấy quả thực có mấy cuộc gọi nhỡ, ngẩng đầu, nhìn tài xế nói: “Không phải tôi làm danh thiếp cho bác rồi ư, tôi cũng không tin Lưu Kim Tuế Nguyệt này có can đảm dám ngăn cản người của tôi!”

“Đưa danh thiếp cho bọn họ xem, bọn họ nói có thể là giả, còn nói nếu muốn đi vào, bảo chúng tôi về nhà đổi lễ phục, Cảnh tiểu thư sốt ruột tìm ngài, nghĩ đi về rồi quay lại sẽ rất lâu, nên liền đợi ở bên ngoài.”

“Có phải tên nhóc Dương Thần kia chán sống rồi không, trên đầu thái tuế gia mà anh ta cũng dám động thổ?” Lương Thần vừa nói, vừa vươn tay, trực tiếp ngăn cản bà vai Cảnh Hảo Hảo, đi về phía “Lưu Kim Tuế Nguyệt”: “Hiện tại em theo tôi đi vào, cứ mặc quần áo như vậy đi vào cho tôi, tôi ngược lại muốn xem, ai dám ngăn cản!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 106: Giúp Cô Trút Giận [8]

Editor: May

Đoàn người họp với Lương Thần, nhìn thấy Lương Thần nửa đường cắt đứt lời nói của bọn họ, đi về phía một phụ nữ, hiện tại lại ôm người phụ nữ kia đi trở về lần nữa, Lương Thần cũng không có để ý tới bọn họ, trực tiếp đi vào “Lưu Kim Tuế Nguyệt”, khiến đám người kia mặt danh kỳ diệu hai mặt nhìn nhau, cuối cùng vội vàng cũng đi theo Lương Thần vào “Lưu Kim Tuế Nguyệt”.

Lương Thần đi vào, lập tức có phục vụ “Lưu Kim Tuế Nguyệt” tiến lên đón, khách sáo có lễ đối ân cần hỏi Lương Thần: “Lương tổng, ngài có cần gì không?”

Lương Thần nhìn cũng không có liếc mắt nhìn người phục vụ một cái, trực tiếp thuê một phòng ở tầng một cho Cảnh Hảo Hảo nghỉ ngơi, sau khi để cho cô ngồi xuống, ngược cầm với thím Lâm đi theo phía sau, nói: “Thím đi rót cho cô ấy ly nước.”

Sau đó mới chậm rãi dừng tầm mắt ở trên người phục vụ, giọng nói trầm thấp có chút đáng sợ: “Đi mời Dương tổng các người tới đây.”

Nói xong, Lương Thần liền sắc mặt lãnh trầm cầm di động đi đến một bên, gọi một cú điện thoại.

Anh đưa lưng về phía mọi người, giọng nói rất thấp, khiến người ta không nghe rõ rốt cuộc anh đang nói cái gì, lúc quay đầu lại, sắc mặt anh thoát nhìn bình tĩnh hơn rất nhiều, nhưng cảm giác áp bách mang đến cho người ta lại không yếu bớt chút nào.

Cảnh Hảo Hảo ngồi sô pha, là dành cho hai người, dài khoảng một mét hai, Lương Thần bước chân dài đi qua, tao nhã ngồi xuống, liền chiếm cứ hơn phân nửa ghế sô pha, Cảnh Hảo Hảo khéo léo ngồi ở bên người anh, đối xứng với khí phách của anh, bộc lộ vẻ yêu kiều mềm mại.

Người hợp với Lương Thần, không phải cấp cao tập đoàn Giang Sơn, thì chính là một vài lãnh đạo của công ty hợp tác, trong ngày thường tụ hội với Lương Thần không ít, lại chưa từng thấy qua Lương Thần mang theo phụ nữ.

Trên mặt những người này cung kính không dám lên tiếng dò xét, nhưng đáy lòng không thể không tò mò Lương Thần sẽ tìm tới một người phụ nữ như thế nào.

Lúc này thấy Cảnh Hảo Hảo, mọi người khó tránh khỏi sẽ quan sát tinh tế một chút, phát hiện cô và Lương Thần ngồi ở cùng nhau, người đàn ông suy diễn cường thế trời sinh và khí phách của đàn ông vô cùng nhuần nhuyễn, cô gái miêu tả tinh tế và ôn nhu đặc hữu của phụ nữ đến mức không thể tăng thêm.

Một cường một nhu, dung hợp cùng một chỗ, tựa như một bộ tranh sơn thủy mực đen đậm màu, khiến cho người ta sau khi nhìn thấy, nhin không được liền nghĩ đến bá vương giang sơn, mỹ nhân như họa.

Dương Thần - ông chủ “Lưu Kim Tuế Nguyệt” rất nhanh liền chạy tới phòng nghỉ tầng một này, anh ta nhìn thấy nơi này ngồi một đám tinh anh có uy tín danh dự ở thành phố Giang Sơn, bước chân đầu tiên là dừng một chút, sau đó nhìn thấy Lương Thần ngồi gần cửa sổ nhất, đáy lòng thoáng

có chút khăn trương tiêu sái tiến lên, trên mặt xếp chồng tươi cười, nói: “Lương tổng, ngài tìm tôi có gì cần phân phó?”

Lương Thần nghe được lời nói của Dương Thần, mí mắt cũng không có động một chút, chỉ lười biếng ngồi ở trên sô pha, một bộ dáng ngoảnh mặt làm ngơ.

Dương Thần nhìn thấy tràng diện này, cũng không dám ở hỏi nhiều cái gì, liền đứng ở một bên chờ.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 107: Giúp Cô Trút Giận [9]

Editor: May

Người đang ngồi, có một hai người bình thường cũng quen biết với Dương Thần, cũng trầm mặc với Lương Thần, đáy lòng Dương Thần càng khẩn trương hơn, anh ta vắt hết óc suy nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra được sao mình lại đắc tội với Lương Thần, nhin không được liền lặng lẽ nghiêng đầu, ném ánh mắt hỏi thăm với người mình quen biết.

Người nọ tiếp xúc đến tầm mắt Dương Thần, chậm rãi khoát tay áo.

Ngay cả người đi họp với Lương Thần như bọn họ cũng không biết là chuyện gì?

Đáy lòng Dương Thần càng trở nên bất ổn, anh nâng mí mắt lên, lặng yên không một tiếng động đánh giá sắc mặt Lương Thần vài lần, ý đồ có thể nhìn ra một ít manh mối từ trên mặt anh, nhưng mà người đàn ông nhắm mắt lại, sắc mặt lạnh nhạt không có thần thái gì, khiến cho anh ta hoàn toàn không đoán ra được

Trong cả hành lang, cực kỳ yên tĩnh.

Không có một tiếng vang nào.

Dương Thần đứng ở một bên, trên trán dần dần toát ra mồ hôi.

Qua hơn nửa ngày, cũng chỉ có một câu truyền ra, vẫn là thím Lâm nhẹ giọng nói nhỏ hỏi Cảnh Hảo Hảo muốn uống nước nữa hay không.

Tầng một “Lưu Kim Tuế Nguyệt”, tràn ngập khí lạnh, Cảnh Hảo Hảo đã uống hai ly nước, cả người hơi hồi thần một chút, cô lắc lắc đầu với thím Lâm.

Thím Lâm theo Lương Thần rất nhiều năm, biết rõ tính tình của anh, hiểu được lúc này anh càng gió êm sóng lặng như vậy, đáy lòng càng đang căm tức.

Cho nên, thím Lâm nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo lắc đầu, liền vội vàng lui cách Lương Thần rất xa.

Dương Thần nhìn thấy Lương Thần nửa ngày như vậy, cũng không lên tiếng, cả người có chút nghẹn đến khó chịu, sau đó, anh ta không nhịn được nâng tay lên, xoa xoa cái trán, lúc đang chuẩn bị mở miệng hỏi lần nữa, di động Lương Thần liền vang lên.

Lúc này Lương Thần mới chậm rãi mở to mắt, cầm lấy di động, nhìn thoáng qua màn hình, sau đó tao nhã chậm rãi kéo Cảnh Hảo Hảo đứng lên, thuận đường nhìn lướt qua Dương Thần, liền đi về phía cửa “Lưu Kim Tuế Nguyệt”.

Dương Thần vội vàng đuổi theo.

Lương Thần vừa đi, vừa dùng khẩu khí nghe rất tùy ý nói: “Dương tổng, nghe nói hội sở này của ngài, hiện tại đã leo lên cấp bậc cao nhất, không mặc lễ phục không cho vào đúng không?”

“Không..... Lương tổng ngài cũng không phải không biết, cửa Lưu Kim Tuế Nguyệt tôi đều mở rộng với Lương tổng bất cứ lúc nào, cho tới bây giờ quy củ của Lưu Kim Tuế Nguyệt đều không có giới hạn với Lương tổng.”

“Phải không?” Lương Thần nghe thế, phốc một tiếng nở nụ cười, chậm rãi xoay lại, nhìn thoáng qua Dương Thần, ngữ khí mang theo một tia đùa cợt rõ ràng: “Lời này của Dương tổng, nói tuyệt đến mức đầu lưỡi cũng sắp nở ra hoa sen rồi!”

Dương Thần nghe ngữ khí như thế, bên trong rõ ràng tràn ngập khí lạnh, phía sau lưng đã có mồ hôi trực tiếp vọt ra bên ngoài, đáy lòng anh ta chợt dạ, trên mặt miễn cưỡng cười nói: “Lương tổng, ngài cũng thật biết nói giỡn.....”

“Tôi cũng không có nói giỡn với ngài, lần này tôi chính là đều nói sự thật với ngài!” Lương Thần nói xong, liền mang theo Cảnh Hảo Hảo đứng ở cửa chính “Lưu Kim Tuế Nguyệt”, anh cách cửa thủy tinh, nâng tay lên, chỉ chỉ ngoài cửa, trong miệng tiếp tục nói với Dương Thần theo sát bên người.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 108: Giúp Cô Trút Giận [10]

Editor: May

“Dương tổng dùng không mặc lễ phục để ngăn cản không cho người của tôi tiến Lưu Kim Tuế Nguyệt, như vậy hiện tại, tôi ngược lại muốn thỉnh giáo Dương tổng một chút, những thứ quần áo bên ngoài kia, là toàn bộ trang phục nữ hiện có ở thành phố Giang Sơn, Dương tổng ngài nên tự mình đi nhìn xem, mặc vào kiện quần áo như thế nào, mới có thể xứng vào cửa lớn Lưu Kim Tuế Nguyệt của ngài? Nếu nếu không có thích hợp, không sao, tôi có thể mang tất cả quần áo ở Bắc Kinh, Thượng Hải, các nơi trên cả nước, thậm chí nước ngoài tới đây cho ngài, để cho ngài từ từ chọn!”

Cùng với lời nói của Lương Thần, mọi người ngẩng đầu, cách thủy tinh, rõ ràng nhìn thấy trên quảng trường trước cửa “Lưu Kim Tuế Nguyệt”, bày đầy giá áo, phía trên treo đầy các loại trang phục nữ đủ loại màu sắc kiểu dáng, một năm xuân hạ thu đông cái gì cần có đều có.

Cửa “Lưu Kim Tuế Nguyệt”, tuy rằng diện tích không tính là lớn, nhưng dùng toàn bộ để bày quần áo, ít nhất cũng phải có hơn vạn món.

Từ lúc Dương Thần nghe được Lương Thần mở miệng một tiếng lại một tiếng “Ngài”, toàn thân liền cứng ngắc, hiện tại nhìn thấy quần áo chẳng chịt này, nháy mắt máu toàn thân liền ngưng đọng.

Lương Thần bảo anh ta tự mình đi nhìn xem..... Chính là bảo anh ta lọc toàn bộ quần áo này một lần, hơn một vạn kiện quần áo, nếu anh ta xem xong, vậy phải mất bao lâu? Huống chi, hiện tại nắng lớn.....

Dương Thần nhìn Lương Thần, nói: “Lương tổng, tôi nghĩ có phải là có hiểu lầm gì trong này không?”

Lương Thần như là hoàn toàn hao hết kiên nhẫn, ánh mắt đột nhiên liền nghiêm túc lên, âm điệu cũng âm trầm xuống theo: “Tôi lặp lại lần nữa, đi xem những món quần áo kia, nhìn xem một kiện thế nào mới xứng với Lưu Kim Tuế Nguyệt các người!”

Dương Thần đứng ở tại chỗ, không hề động.

Lương Thần im lặng đợi chưa đến nửa phút, lại mở miệng, giọng nói thô bạo: “Nhìn cho tôi!”

Dương Thần sợ tới lui về sau một bước, sau đó liền đi về phía cửa.

Lúc này Lương Thần mới chỉ chỉ thím Lâm và tài xế trốn ở xa xa, nói: “Các người đứng ở chỗ này cho tôi, nhìn Dương Thần xem quần áo cho tôi, bảo anh ta xem từng món, thẳng đến xem xong toàn bộ quần áo bên ngoài mới thôi!”

Nói xong, Lương Thần ôm bả vai Cảnh Hảo Hảo, lại mang cô về phòng nghỉ vừa thuê ở tầng một.

.....

Thời gian từng giây từng phút, thông thả xẹt qua.

Toàn bộ đại sảnh tầng một của “Lưu Kim Tuế Nguyệt” đều yên tĩnh đến có chút quỷ dị, mà ngoài cửa sổ đã gần đến giữa trưa, mặt trời lên đến

cao nhất, ánh mặt trời cũng mãnh liệt nhất, trắng bóng chói lọi chiếu xạ cả vùng đất.

Một mảng lớn trang phục hoa lệ bên ngoài kia, ở dưới ánh mặt trời chiếu xuống, chiết xạ ra vàng sáng xa hoa.

Dương Thần ở trước giá áo, giống như cưỡi ngựa xem hoa nhìn từng kiện quần áo.

Chu dù anh ta xem rất nhanh, nhưng lại không chống đỡ nổi số lượng lớn quần áo kia.

Bất tri bất giác, thời gian liền qua hai tiếng, nhưng cũng chỉ mới nhìn chưa đến một phần mười mảng lớn diện tích những quần áo kia.

Nếu Dương Thần không ăn không uống ngừng không nghỉ nhìn tiếp như vậy, chỉ sợ cũng phải tới ngày hôm sau mới có thể xem xong.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 109: Của Tôi Chính Là Của Cô Ấy [1]

Editor: May

Bắt đầu từ khi Dương Thần ở bên ngoài xem quần áo, Lương Thần liền ngồi ở bên cạnh Cảnh Hảo Hảo, khí định thần nhàn bảo trợ lý mở máy tính ra, bắt đầu xử lý công chuyện.

Mà những người họp cùng anh hôm nay, đành phải kiên nhẫn ngồi theo ở bên cạnh.

Thật vất vả gần đến một giờ chiều, tất cả mọi người đói đến trước ngực dán đến sau lưng, mà Lương Thần vẫn không có bất kỳ ý tứ muốn bỏ qua chút nào.

Thời gian lại qua nửa tiếng, có vài người đói đến không chịu nổi, liền liều mạng uống nước, nhiều lần ngẩng đầu lên, thần thái nhìn Lương Thần muốn nói rồi thôi.

Lương Thần như là không có nhận thấy được phản ứng của những người chung quanh, chỉ chuyên chú nhìn máy tính, thỉnh thoảng đánh cực nhanh một hàng chữ ở trên bàn phím.

Ngẫu nhiên, anh sẽ nâng đầu lên một chút, dư quang khóe mắt không có cảm xúc gì, nhưng vẫn cho người ta một loại cảm giác bén nhọn, những người đó sợ tới mức càng thêm không dám nói gì, chỉ liều mạng quay đầu,

xuyên qua cửa sổ thủy tinh rộng lớn, nhìn rớt cuộc Dương Thần bên ngoài thấy được bao nhiêu kiện quần áo.

Mãi cho đến pin laptop Lương Thần truyền đến một cảnh cáo lượng điện không đủ, mới nhanh chóng lại đánh ra một hàng chữ, liền khép laptop lại.

Lúc này trên người anh đã không có hơi thở thô bạo lúc trước, cả người tựa như công tử quý gia khiêm tốn, tư thái nhẹ nhàng quay đầu, không chút để ý nhìn lướt qua Dương Thần ngoài cửa sổ, sau đó cả người giống như bởi vì mới vừa làm việc nên mệt mỏi, tựa vào trên sofa, chậm rãi nhắm hai mắt lại, còn nâng tay lên, xoa xoa mi tâm của mình.

Bởi vì không phải ban đêm, “Lưu Kim Tuế Nguyệt” gần như không có người nào đến chơi, toàn bộ đại sảnh lầu một, càng trở nên yên tĩnh hơn.

Tính tình Cảnh Hảo Hảo an tĩnh, từ nhỏ liền có thể bảo trì được bình thản, tuy rằng cô vội vàng đến tìm Lương Thần, muốn anh buông tha cho Thẩm Lương Niên, nhưng càng thông minh sẽ không nhắc tới sự kiện kia ở trước mặt người khác.

Cho nên, cô chỉ là im lặng ngồi ở chỗ kia, chờ Lương Thần lên tiếng rời đi.

Nhưng mà, lúc sắp gần ba giờ, người đàn ông vẫn ngồi ở một bên, nhắm mắt lại dưỡng thần, cả người giống như là đang ngủ.

Cảnh Hảo Hảo lại cảm giác được có chút đói bụng, cô không ngừng nuốt nước miếng, nhưng bụng lại không cẩn thận truyền ra một tiếng kêu.

Tiếng kêu rất nhỏ, nhưng bởi vì đại sảnh rất im lặng, Lương Thần cách Cảnh Hảo Hảo rất gần, cho nên nghe được nhất thanh nhị sở, anh nhắm mắt lại trầm mặc không đến một phút đồng hồ, liền không nhanh không chậm

mở mắt, trước nâng cổ tay lên, nhìn nhìn thời gian, sau đó mới âm điệu thản nhiên hỏi: “Xem bao nhiêu kiện quần áo rồi?”

Thím Lâm đứng ở cửa hai chân đã sắp bủn rủn vội vàng cung kính trả lời: “Nhìn còn chưa tới một phần ba.”

Lương Thần nhíu nhíu mày, sau đó tầm mắt quét về phía Cảnh Hảo Hảo, liền mặt không chút thay đổi mở miệng, nói: “Đi kêu Dương Thần vào đi.”

Mọi người nghe nói như thế, như là chiếm được đại xá gì đó, biểu tình cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Thím Lâm “A” một tiếng, liền vội vàng chạy ra ngoài.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 110: Của Tôi Chính Là Của Cô Ấy [2]

Editor: May

Sau một lúc lâu, thím Lâm mang theo Dương Thần bị phơi nắng thờ hồng hộc mồ hôi đầm đìa đi đến.

Thím Lâm đứng ở cửa đại sảnh, vốn không có đang động.

Dương Thần ngừng bước chân một chút, mới kiên trì, tốc độ cực kỳ thông thả tiêu sái đi đến trước mặt Lương Thần, giọng nói có chút nhút nhát hô một câu: “Lương tổng.”

Lương Thần nhìn cũng không có liếc mắt nhìn Dương Thần một cái, chỉ dùng ngữ điệu chậm rì rì nói: “Đất dưới Lưu Kim Tuế Nguyệt là của tôi, hội sở này cũng là một tay tôi tạo ra, quyền ký kinh doanh cho anh năm năm, đến tháng 11 năm nay, quyền kinh doanh của anh đến kỳ, nói cách khác..... Anh cần đi tìm tập đoàn Giang Sơn ký hợp đồng một lần nữa, đúng không?”

Dương Thần gật gật đầu, nói: “Đúng.”

“Tôi còn nhớ rõ, ba năm này, bởi vì tôi thường xuyên tới Lưu Kim Tuế Nguyệt bàn buôn bán, cho nên một nửa mọi người ở thành phố Giang Sơn đều tới đây làm hội viên, cũng thực thích tới nơi này, khiến mức lợi nhuận hàng năm của anh lật mình mấy lần, tính quý trước khi hết hạn này thôi,

Lưu Kim Tuế Nguyệt thu vào, tất cả thu vào dưới danh nghĩa Dương Thần anh tăng lên 60%, có phải hay không?”

Dương Thần nghe nói như thế, đáy lòng mơ hồ có chút chột dạ, anh ta tiếp tục gật đầu, nói: “Đúng.”

Lương Thần không có nói chuyện, chỉ chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Dương Thần.

Dương Thần nuốt nuốt nước miếng, sắc mặt có chút khó coi nói: “Lương tổng, tôi cam đoan đây là lần đầu tiên, tôi tuyệt đối sẽ không phạm lần thứ hai, tương lai tài xế và người trong nhà ngài đến nơi này, tôi tuyệt đối sẽ không ngăn cản..... Hơn nữa nếu tôi biết, bọn họ là người trong nhà ngài, tôi khẳng định sẽ không ngăn cản, đây là hiểu lầm, hiểu lầm.....”

Dương Thần lo lắng nói một chuỗi dài, lúc anh nói xong lời cuối cùng, giọng nói đều có chút phát run, ngay tại lúc anh ta muốn bật thốt lên lời cầu xin tha thứ, Lương Thần đột nhiên đứng lên, kéo Cảnh Hảo Hảo một phen, đẩy tới trước mặt Dương Thần, nói: “Anh nhìn rõ ràng tướng mạo của cô ấy cho tôi, tôi cảnh cáo anh, hôm nay là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, anh bắt cô ấy phớt nể một tiếng, hôm nay tôi trả lại gấp bốn lần cho anh, cho anh phớt nể bốn tiếng, nếu còn có lần sau, giống như tôi vừa mới nói vậy, Lưu Kim Tuế Nguyệt của anh khỏi cần nghĩ đến mở cửa nữa, cho dù anh còn có thời gian một năm mới tới kỳ hạn hợp đồng với tập đoàn Giang Sơn của tôi, nhưng nếu tôi vẫn có thể ở trong vòng vài ngày, tạo ra một Lưu Kim Tuế Nguyệt thứ hai danh tiếng càng nổi bật hơn của anh! Tôi cũng không tin, hội sở Lương Thần tôi không cho đến, có mấy ai trong thành phố Giang Sơn này dám quang minh chính đại đối nghịch với tôi mà đi đến nơi này!”

“Hôm nay, tôi ném lại những lời này cho anh, những thứ ở thành phố Giang Sơn thuộc về Lương Thần tôi, chỉ là thuộc về cô ấy, Lương Thần tôi

có thể đi, cô ấy cũng có thể đi, nói đơn giản, của tôi chính là của cô ấy!
Nếu ai đối nghịch với cô ấy, chính là đối nghịch với Lương Thần tôi!”

Lương Thần nói xong lời cuối cùng, ngữ khí không nhịn được nặng nề hơn, hỏi: “Đã hiểu chưa?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 111: Của Tôi Chính Là Của Cô Ấy [3]

Editor: May

“Hiếu..... Đã hiếu.” Dương Thần mang không ngừng gật gật đầu.

Lương Thần nhìn cũng không có liếc anh ta một cái, trực tiếp kéo bà vai Cảnh Hảo Hảo đi, mang theo cô bước về phía cửa.

Gì vậy chứ, người phụ nữ này là của anh!

Cho dù chịu khi dễ, cũng chỉ có thể khi dễ một mình anh, những người khác, mơ tưởng chiếm được một chút lợi ích từ chỗ của cô!

Những người khác nhìn thấy Lương Thần đi ra ngoài, cũng vội vàng đuổi theo.

Dương Thần đi theo cuối cùng, vẫn luôn tiễn Lương Thần ra khỏi “Lưu Kim Tuế Nguyệt”, lúc này anh ta mới nâng tay lên, hung hăng xoa trán mình một phen.

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Anh nói bảo an ngăn cản một người phụ nữ tên là Cảnh Hảo Hảo, sao lại ngăn cản ra chuyện lớn như vậy chứ?

Ngữ khí Dương Thần có chút nổi giận hỏi bảo an: “Không phải bảo các người ngăn cản Cảnh Hảo Hảo ư? Sao lại ngăn cản phụ nữ của Lương

tổng, các người có biết hay không, các người suýt nữa hại thảm tôi!”

“Thưa..... Dương tổng, người phụ nữ kia, tên là Cảnh Hảo Hảo.....”

Dương Thần nghe nói như thế, ngây ra một lúc, sau đó “mẹ nó” một tiếng, liền xoay người, vừa đi về văn phòng của mình, vừa lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại cho Kiều Ôn Noãn.

.....

Lương Thần mang theo Cảnh Hảo Hảo, trực tiếp đi đến trước xe của mình trong bãi đỗ xe, anh liếc mắt nhìn trợ lý của mình một cái, chỉ chỉ chiếc xe tài xế đưa Cảnh Hảo Hảo tới, nói: “Ba người đi lên chiếc xe kia chờ một lát.”

Nói xong, Lương Thần mở cửa xe ra, liếc mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo một cái, nói: “Đi lên đi.”

Cảnh Hảo Hảo không có lên tiếng, leo lên cỗ xe Land Rover cao một mét tám kia.

Lương Thần đóng cửa lại, vòng đến bên kia xe, mở cửa xe, ngồi xuống, sau đó chỉnh gió lạnh trong xe đến lớn nhất.

Âm thanh phần phật phần phật, trong chốc lát, nhiệt độ không khí bên trong xe liền hạ xuống, Lương Thần chỉnh khí lạnh bớt đi một chút, mới chậm rãi quay đầu, thoạt nhìn tâm tình như là cũng không tệ lắm, hỏi: “Nói đi, hôm nay đến tìm tôi bởi vì chuyện gì?”

Cảnh Hảo Hảo chờ anh hỏi như vậy, đã đợi rất lâu rồi.

Hiện tại anh vừa mở miệng như vậy, cô không tạm dừng chút nào liền đi thẳng vào chủ đề: “Buông tha Lương Niên đi.”

Trước đó lúc Lương Thần nghe được Cảnh Hảo Hảo đến tìm anh từ trong miệng thím Lâm, đáy lòng anh có một tia vui sướng không thể nào ức chế được.

Cho dù vui sướng kia, rất nhanh liền bị sự phẫn nộ chuyện Cảnh Hảo Hảo bị ngăn ở cửa “Lưu Kim Tuế Nguyệt” thay thế, nhưng tâm tình của anh, vẫn có chút không tệ.

Nếu không, anh cũng sẽ không dễ dàng buông tha Dương Thần như vậy.

Thậm chí, vào lúc anh thay cô trút giận, làm khó dễ Dương Thần, đáy lòng anh vẫn đang suy nghĩ, đến tột cùng Cảnh Hảo Hảo tìm anh là vì chuyện gì?

Đó là cảm giác mà cả đời này của anh chưa bao giờ có được..... Có chút kích động, có chút sung sướng..... Thậm chí còn có chút nháy nhót anh khinh thường..... Thậm chí, anh còn bởi vì cảm giác khác này của mình, dưới đáy lòng âm thầm khinh bỉ chính mình nữ nhi kiểu cách!

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 112: Của Tôi Chính Là Của Cô Ấy [4]

Editor: May

Chỉ là, anh thật không ngờ, nguyên nhân cô đến tìm anh, dĩ nhiên là bởi vì Thẩm Lương Niên!

Lương Thần chỉ cảm thấy tâm vốn có chút vui sướng của mình, nháy mắt liền ngã xuống, anh phân không rõ lúc này rốt cuộc đáy lòng của mình là phần nộ chiếm đa số, hay là mất mát..... Thật sự là kỳ quái..... sao mình lại mặc danh kỳ diệu có cảm giác mất mát như vậy?

Trước đây, rõ ràng nghe được tên Thẩm Lương Niên hoặc lời nói cãi lời mình từ trong miệng cô, anh liền sẽ cảm thấy lửa giận công tâm!

Thật ra tính tình của anh cũng không quá không tốt, nhưng đụng phải cô, anh liền cảm thấy không thể nào khống chế được.

Giống như hiện tại, một giây trước tâm tình thoát nhìn còn không tệ lắm, giây tiếp theo liền bởi vì lời nói của Cảnh Hảo Hảo, nháy mắt liền nghiêm túc lên.

Anh cảm thấy trong ngực mình có một ngọn lửa đang vọt lên, giống nhau có thể bộc phát ra bất cứ lúc nào, anh cố gắng đè ép ngọn lửa kia, gặt gao mím môi, mặt kéo chặt, không có lên tiếng.

Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy thần thái anh nhất thời lạnh xuống, đáy lòng cũng hơi có chút khẩn trương theo, cô nuốt nuốt nước miếng, tiếp tục nhẹ giọng nói: “Buông tha Lương Niên được không? Anh ấy cũng đâu biết gì.....”

“A.....” Lương Thần đột nhiên cười lạnh một tiếng, cắt đứt lời nói của Cảnh Hảo Hảo: “Hảo Hảo, em đây là đang cầu tôi ư?”

Cảnh Hảo Hảo không nói gì.

Lương Thần đùa cợt cong môi tiếp tục cười một tiếng, quay đầu, rất là nghiêm túc nhìn Cảnh Hảo Hảo, hỏi: “Hảo Hảo, cầu người phải có thành ý, hiện tại em lấy cái gì đến cầu tôi?”

Thần thái Cảnh Hảo Hảo hơi trở nên mờ mịt, qua một lúc lâu, cô mới nhẹ nhàng lên tiếng, nói: “Tôi.”

Lương Thần nhú nhú mày.

Giây tiếp theo Cảnh Hảo Hảo như là hạ quyết định trọng đại gì đó, nâng mắt lên, nhìn Lương Thần, nói: “Tôi lấy chính mình đến cầu anh.”

Lúc ban đầu khi gặp được cô gái này, anh cảm thấy cô giống như là châu báu sạch sẽ nhất thuần khiết nhất thế gian.

Trong tiềm thức anh liền muốn lấy được.

Cho nên đêm đó, chuyện mà người đàn ông như anh sẽ làm, là muốn cô.

Nói chính xác, là cưỡng ép, cô có thể là bị hạ được, lực đạo không đủ, không có cách nào phản kháng, anh liền thuận lý thành chương khi dễ cô như vậy.

Sau khi chiếm được, anh cũng không có trao đổi gì với cô liền rời đi, thậm chí lúc ấy anh đến tên của cô là gì cũng không biết.

Ba ngày đầu tiên anh trôi qua cũng không khác gì thường ngày, vẫn bận rộn chuyện công ty.

Anh không say rượu, không thích thuốc lá, không thích đánh bài, không gần nữ sắc.

Đối với anh mà nói, chuyện thích làm duy nhất, chính là rong ruổi ở trên thương trường, hưởng thụ khoái cảm người thắng làm thua kẻ thua làm giặc!

Chỉ là, lúc anh dùng tư thái sắc bén mà độc đoán, bắt một cái lại một cái thành công, anh sẽ ngẫu nhiên nhớ tới cô.

Thằng đến khi gặp phải cô trên bữa tiệc sinh nhật của mẹ.

Cô là bạn gái của bạn anh.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 113: Của Tôi Chính Là Của Cô Ấy [5]

Editor: May

Thật ra, lúc ấy đáy lòng anh có chút trối buộc của đạo đức, tục ngữ nói rất hay, vợ của bạn không thể đoạt.

Cho nên, đêm đó anh gọi điện thoại cho cô, lúc nghe được cô gọi “Lương Niên”, đáy lòng bị chọc khí, nhưng không có bức bách cô, chỉ là lựa chọn thông qua bộ phim điện ảnh của Trương Đạo, tiếp xúc gần với cô hơn.

Thật không ngờ, cô lại có thể thông minh né tránh cô.

Lúc đó, anh đã phái người điều tra hết thầy của cô, cũng biết Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn ở cùng một chỗ suốt hai năm, có thể chính là bởi vì biết tin tức này, anh mới yên tâm thoải mái nghĩ muốn đoạt cô lại!

Dù sao..... Thẩm Lương Niên phản bội, đại biểu cho anh ta không quý trọng, nếu thứ anh ta không quý trọng, cũng sẽ không sợ mất đi!

Anh biết, kết cục của Thẩm Lương Niên, không tới phiên anh đến bình phán, người có tư cách nhất là Cảnh Hảo Hảo, anh chỉ là cho chính mình một lý do dằng hoàng để đoạt vợ của bạn.

Từ nay về sau, liền bắt đầu dây dưa.

Anh toàn tâm toàn ý muốn chiếm được người phụ nữ này, nhất là lúc cô càng tránh né, anh liền càng khát vọng.

Anh là một người đàn ông phong vân sát phạt thương trường, dục vọng chiếm lấy rất nồng đậm, càng không chiếm được, sẽ càng có sức chiến đấu.

Ban đầu, có lẽ thật sự đơn thuần muốn chiếm được..... Nhưng hiện tại, lúc cô chính miệng nói với anh, cô dùng bản thân cô đến đổi, anh lại cảm thấy tâm tình hoàn toàn không có cái loại cảm giác vui sướng đầm đìa như khi có được thành công trên thương trường kia!

Thậm chí, anh còn cảm thấy có chút áp lực, bị đè nén.....nói không nên lời!

Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy Lương Thần không nói gì nửa ngày, không nhìn được nghiêng đầu đánh giá người đàn ông trong chốc lát.

Trên mặt người đàn ông không có tức giận, cũng không có vừa lòng, thần thái rất bình tĩnh.

Cảnh Hảo Hảo biết, phía dưới thần thái như vậy, tuyệt đối là che dấu mưa rền gió dữ.

Cô dùng sức nắm tay, nghĩ đến Thẩm Lương Niên bị chính mình liên lụy, tiếp tục lấy hết dũng khí, nói: “Anh bảo tôi làm cái gì tôi cũng đáp ứng, chỉ cần anh buông tha cho Lương Niên, tôi cam đoan sẽ thật ngoan ngoãn ở lại bên cạnh anh.”

Lúc đầu anh nghĩ, toàn bộ hôm nay đều trở thành sự thật.

Nhưng mà anh lại cảm thấy chính mình có chút chật vật.

Lương Thần cười nhạo một tiếng, nghiêng đầu, nhìn chăm chăm gương mặt Cảnh Hảo Hảo, quan sát hồi lâu, mới lên tiếng nói: “Em ngược lại rất tự tin với chính mình, em dựa vào cái gì sẽ cảm thấy tôi nhất định sẽ vì em mà buông tha cho Thẩm Lương Niên?”

Cảnh Hảo Hảo vẫn rất thông minh, tuy cô biết Lương Thần không thương mình, có lẽ là đột nhiên nổi lên hứng thú với mình, hoặc chỉ đơn thuần là thỏa mãn dục vọng chinh phục của đàn ông, nhưng cô vẫn nhẹ nhàng nói: “Tôi có thể không gặp anh ấy, cả đời cũng không gặp lại anh ấy nữa.”

Anh đã từng muốn cô thuận theo tâm của anh, hiện tại cô thật sự mọi chuyện đều thuận theo tâm anh, nhưng anh lại cảm thấy chính mình cực kỳ giận dữ, thậm chí còn có chút không thể khống chế.

Anh sợ giây tiếp theo mình sẽ phát hỏa, cố cường chế tính tình, trầm giọng nói: “Xuống xe, về nhà trước, việc này buổi tối chờ tôi về nhà rồi nói sau.”

“Tôi cũng có thể lập tức gọi điện thoại cho anh ấy nói chia tay.....”

Lương Thần đột nhiên liền đẩy cửa xe ra, xuống xe, vòng đến bên phía Cảnh Hảo Hảo, mở cửa xe, không nói lời gì kéo cô từ trên xe xuống, trực tiếp kéo đến trước cửa xe của tài xế, gõ vang cửa sổ, chờ tài xế mở cửa, anh liền nhét Cảnh Hảo Hảo vào trong xe, sau đó liếc mắt nhìn tài xế một cái, nói: “Lái xe, đưa Cảnh tiểu thư về nhà.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 114: Bỏ Qua [1]

Editor: May

Khí lực Lương Thần có chút lớn, Cảnh Hảo Hảo bị anh cường ngạnh nhét vào, cả người lập tức liền nằm ở trên chỗ ngồi.

Thím Lâm vội vàng vươn tay, nâng Cảnh Hảo Hảo dậy.

Cảnh Hảo Hảo quay đầu, nhìn Lương Thần, lên tiếng: “Lương tổng.....”

“Tôi nói rồi, em về nhà trước, việc này đợi buổi tối tôi trở về rồi nói sau!” Giọng nói Lương Thần hơi thô bạo cắt đứt lời nói của Cảnh Hảo Hảo, sau đó anh liền ngẩng đầu, nặng nề rống với trợ lý sừng sờ ở một bên: “Còn sừng sờ ở nơi này làm gì, còn không mau đi khỏi động xe, tôi muốn về công ty!”

Nói xong, hất tay “rầm” một tiếng đóng cửa xe lại, sau đó trực tiếp nói về phía cửa sổ ghế lái hạ xuống của tài xế: “Còn có bác, thất thần làm gì, còn không mau lái xe đi cho tôi!”

Tài xế nhìn thấy tư thế này của Lương Thần, vừa đợi trợ lý Lương Thần xuống xe, liền vội vàng đạp chân ga, nhanh như chớp lái xe đi, như là một trận gió, nhanh chóng rời khỏi bãi đỗ xe.

Lương Thần nhìn xe dần dần biến mất không thấy, lúc này mới nâng tay lên, hung hăng chà xát mặt, xoay người lên xe.

Trên xe, Lương Thần ma xui quỷ khiến nghĩ đến tiếng kêu ùng ục của bụng Cảnh Hảo Hảo ở “Lưu Kim Tuế Nguyệt”, nhất thời lại mở mắt, trực tiếp gọi một cú điện thoại cho biệt thự giữa sườn núi, phân phó nơi đó chuẩn bị cơm trưa cho Cảnh Hảo Hảo.

Cúp điện thoại, Lương Thần nhin không được nhúu nhúu mày, thật sự là kỳ quái..... Chỉ là một người phụ nữ, sao anh lại để bụng như vậy? Cô ăn cơm hay không, có đói bụng hay không thì liên quan gì đến anh, anh tích cực gọi điện thoại về nhà bảo người hầu chuẩn bị cơm trưa gì đó cho cô làm gì?

Thật sự là điên rồi.....

Lương Thần nghĩ nghĩ, dưới đáy lòng khẳng định cử chỉ vừa bộc phát kia của mình là điên rồ rồi!

Trợ lý ở phía trước lái xe, xuyên qua kính chiếu hậu quan sát Lương Thần, qua hồi lâu, mới thật cẩn thận hỏi: “Lương tổng, về công ty trước sao? Có muốn đi ăn cơm trưa không?”

Lương Thần nhắm mắt lại, không có lên tiếng, sau một lúc lâu, mới dùng mũi nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

.....

Hội sở “Lưu Kim Tuế Nguyệt”, tầng hai.

Lúc di động Kiều Ôn Noãn vang lên, cô ta đang cùng Thẩm Lương Niên bàn chuyện trả khoản vay ngân hàng.

Lời nói đột nhiên bị đánh gãy, Kiều Ôn Noãn hơi có chút không hồn giận, nhìn thoáng qua màn hình, nhìn thấy là “Dương Thần” gọi tới, Kiều Ôn Noãn nghĩ đến chuyện mình nói Dương Thần ngăn Cảnh Hảo Hảo lại kia, liền nói một tiếng với Thẩm Lương Niên, cười ầm ập, nói: “Lương Niên, em trước nghe điện thoại một chút.”

Thần thái Thẩm Lương Niên thản nhiên, không nói gì, thậm chí ngay cả gật đầu cũng không có.

Kiều Ôn Noãn đứng lên, cầm di động, đi tới một bên, tiếp nghe điện thoại, ngữ khí đặc biệt mang theo công việc: “Dương tổng, chuyện gì gì?”

“Kiều Ôn Noãn, cô có biết cô thiếu chút nữa đùa chết tôi rồi không? Mđ, cô lại có thể bảo ông đây ngăn cản người phụ nữ của Lương tổng, Cảnh Hảo Hảo là người phụ nữ của Lương tổng, sao cô không sớm nói cho tôi biết, cô tm thiếu chút nữa hại chết tôi rồi có biết không!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 115: Bỏ Qua [2]

Editor: May

“Anh xác định sao? Tôi không biết.....” Kiều Ôn Noãn nói tới đây, đột nhiên liền nghĩ đến mấy tháng trước lúc mình ở tổ phim Vân Nam, nghe lén được cuộc điện thoại kia của Cảnh Hảo Hảo.....

Chẳng lẽ Cảnh Hảo Hảo biến mất không thấy, vẫn luôn ở bên người Lương Thần?

Đáy mắt Kiều Ôn Noãn xẹt qua một tia vui sướng, giây tiếp theo, cô ta nhìn thấy Thẩm Lương Niên đứng lên, đi tới trước cửa sổ sát đất, châm một điếu thuốc, bộ dáng hơi có vẻ suy sụp.

“Vô nghĩa, tôi có thể không xác định sao, vừa rồi tôi thiếu chút nữa bị Lương tổng chinh chết.....” Dương Thần oán hận mắng hai câu ở trong điện thoại.

Kiều Ôn Noãn vừa định đáp lời, lại nghe thấy miệng Thẩm Lương Niên nói nhỏ một câu: “Hảo Hảo!”

Sau đó, Thẩm Lương Niên liền ném điếu thuốc trong tay xuống, xoay người, liền chạy về phía cửa.

Tâm Kiều Ôn Noãn, nháy mắt liền nhắc lên, cô ta vội vàng nói với Dương Thần trong điện thoại di động: “Dương tổng, tôi còn có chút việc,

lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho anh, tự mình bồi tội với anh, cúp trước, bái bai!”

Nói xong, Kiều Ôn Noãn liền nhấn cúp di động, không để ý cầm túi của mình, trực tiếp đi đuổi theo sau Thẩm Lương Niên.

Bước chân Kiều Ôn Noãn nhanh hơn nữa, cũng không nhanh bằng Thẩm Lương Niên, đợi khi cô ta chạy đến cửa “Lưu Kim Tuế Nguyệt”, Thẩm Lương Niên đã sắp vọt tới trên đường cái, anh không để ý xe đến xe đi trên đường, trực tiếp đi về phía bãi đỗ xe đối diện.

Kiều Ôn Noãn không để ý tới trên da thịt chính mình tỉ mỉ bảo dưỡng không thể tiếp nhận ánh mặt trời chói chang bạo chiếu, liền vội vàng đuổi theo.

Thẩm Lương Niên đến bãi đỗ xe, tìm trái phải nửa ngày, lại nhìn thấy một chỗ lại một chỗ trống xe, hoàn toàn không có thân ảnh của Cảnh Hảo Hảo.

Ngay tại lúc Thẩm Lương Niên đảo qua toàn bộ xe lần nữa, Kiều Ôn Noãn đã thở hắt ra chạy tới bãi đỗ xe, trên mặt trắng nõn mềm mại của cô ta treo đầy mồ hôi, nhìn nhìn chung quanh Thẩm Lương Niên, nói: “Lương Niên, anh đang tìm cái gì?”

“Hảo Hảo..... Vừa rồi tôi ở trên lầu hình như nhìn thấy Hảo Hảo, cô ấy bị một người kéo lên xe.....” Thẩm Lương Niên nói xong, liền ngẩng đầu, liếc mắt nhìn vị trí gian phòng ở tầng hai của mình, sau đó quan sát một chút chính mình đứng ở vị trí nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo, liền đi đi qua, phát hiện nơi đó trống trơn, đã không có xe ở đó.

“Lương Niên, có thể anh nhìn lầm rồi đi.” Kiều Ôn Noãn đuổi theo Thẩm Lương Niên, nhìn anh vòng tới vòng lui ở chỗ đất trống không, đáy lòng quay cuồng ghen tuông thật lớn, nói lời nói ôn nhu: “Lương Niên, có thể là do anh quá nhớ Hảo Hảo, cho nên nhận nhầm người.....”

“Thật sao?” Thâm Lương Niên mất mát vụn phần ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Kiều Ôn Noãn, hốc mắt anh hồng hồng, ánh mắt vốn bởi vì nhìn thấy “Hảo Hảo” mà sáng lên đã ảm đạm không còn sáng rỡ nữa, anh kéo kéo môi, không nói gì nữa, chỉ kéo có chút bước chân có chút nặng nề, đi trở về phía “Lưu Kim Tuế Nguyệt” một lần nữa.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 116: Bỏ Qua[3]

Editor: May

Trở lại phòng hội sở, Kiều Ôn Noãn chủ động rót cho Thẩm Lương Niên một ly nước, ngữ điệu nhẹ nhàng chậm chạp nhu hòa nói: “Lương Niên, em biết Hào Hào không cáo mà biệt khiến cho anh rất lo lắng, cũng rất vướng bận, nhưng giống như chúng ta vừa mới nói vậy, công ty của anh không thể không quản.”

“Hơn nữa, anh cũng từng nói qua, công ty kia là tâm huyết của anh, còn nói lúc trước tiền anh xây công ty kia, đều là Cảnh Hào Hào trợ giúp đưa cho anh.”

“Hiện tại công ty xảy ra vấn đề, anh cứ không quan tâm như vậy, ôm tâm tình vò đã mẻ lại sửa, cũng không phải là một chuyện tốt. Chẳng lẽ, đáy lòng anh muốn cho tâm huyết của anh và Cảnh Hào Hào mất hết sao?”

“Anh luôn miệng nói anh yêu Cảnh Hào Hào, kết quả cô ấy một lòng vì tốt cho anh, cố gắng trợ giúp ủng hộ công ty anh, anh lại vứt bỏ không để ý như vậy, anh thật sự yêu cô ấy sao?”

Thẩm Lương Niên ngồi ở đối diện, thần thái im lặng nghe lời nói của Kiều Ôn Noãn, từ đầu đến cuối không có phát biểu một câu ý kiến.

Kiều Ôn Noãn nhìn Thẩm Lương Niên trong chốc lát, liền cầm lấy túi của mình, lấy từ bên trong ra một tấm chi phiếu, đẩy đến trước mặt Thẩm

Lương Niên, nói: “Lương Niên, đây là toàn bộ tài sản tiền mặt em kiếm được ở vòng giải trí trong hai năm nay, tổng cộng có năm trăm ngàn, cũng đủ để anh trả khoản vay ngân hàng rồi.”

Kiều Ôn Noãn dừng một chút, tiếp tục nói: “Anh nhận lấy tiền này đi, đi trả khoản vay, trước chịu đựng qua thời kì rung chuyển này, sau đó một lòng đi làm sản phẩm mới của anh, phát ngôn sản phẩm mới em làm miễn phí giúp anh, đến lúc đó anh buôn bán lời tiền, trả lại em là được.”

Bạn tốt nhất của Thẩm Lương Niên ở thành phố Giang Sơn là Từ Dung, nhưng trong nhà Từ Dung là chính trị, có thể, coi như có tiền, cũng xác thực không lấy ra năm trăm ngàn vốn lưu động như vậy.

Mà Lương Thần, anh và Từ Dung từng hẹn anh ta ra tìm anh ta hỗ trợ, nhưng anh ta vẫn chưa cho hồi âm.....

Ngay tại lúc Thẩm Lương Niên cảm thấy, lần này chính mình khẳng định không chịu đựng qua nổi, hơn nữa cũng muốn buông tha, Kiều Ôn Noãn lại cầm toàn bộ tài sản của mình đến giúp anh.

Thẩm Lương Niên nhìn tờ chi phiếu kia, trầm mặc hồi lâu, mới ngẩng đầu, nhìn Kiều Ôn Noãn nói: “Tiểu Noãn, vì sao em lại giúp tôi?”

“Bởi vì em yêu anh.” Kiều Ôn Noãn không dừng lại chút nào liền nói tiếp: “Em biết, anh đã từng nói chúng ta gặp dịp thì chơi, không nói chuyện tình cảm, nhưng đây cũng không đại biểu em sẽ không động tình cảm thật. Em thật sự yêu anh, cho nên mới cam tâm tình nguyện đợi ở bên cạnh anh không danh không phận hai năm, mặc kệ anh có tiền hay là không có tiền, em đều yêu anh, em biết anh yêu Cảnh Hảo Hảo, nhưng đây cũng không ngăn cản bước chân em giúp anh.”

Kiều Ôn Noãn ở hai năm trước, đã muốn đổi mặt với người đàn ông này, nói mình yêu anh.

Nhưng, cô vẫn không dám nói, sợ ừa mở miệng, người đàn ông này sẽ cách chính mình càng ngày càng xa.

Nhưng hiện tại cũng là cơ hội tốt nhất của cô.

Lúc cô thật sự nói ra, cô mới phát hiện, hóa ra chính mình càng yêu người đàn ông này hơn trong tưởng tượng.

“Lương Niên, em không có ý tứ khác, anh yên tâm nhận lấy tiền này, em vẫn như trước sẽ không tạo thành bất kỳ quấy nhiễu nào với anh, em chỉ đơn thuần là muốn giúp anh, em thật sự không muốn nhìn anh khổ sở.”

Kiều Ôn Noãn nói xong, nhẹ nhàng cúi đầu một chút, sau đó liền đứng lên, cầm lấy túi xách của mình, nói: “Lương Niên, em đi trước, suy nghĩ thật tốt một chút có nên tiếp nhận sự trợ giúp của em hay không, thời gian em với anh ở cùng một chỗ cũng không ngắn, anh cũng biết rất cuộc em là người như thế nào mà.”

Kiều Ôn Noãn tạm dừng một lát, liền xoay người rời đi.

Trong toàn bộ phòng, chỉ còn lại một mình Thẩm Lương Niên, gió nhẹ điều hòa thổi tới từ chính giữa, thổi chi phiếu trên bàn, nhẹ nhàng nhấc lên.

.....

Ban đêm, Cảnh Hảo Hảo tâm sự nặng nề nằm ở trên giường lớn phòng ngủ, lăn qua lộn lại như thế nào cũng không ngủ được, cô thỉnh thoảng liếc mắt nhìn thời gian, mãi cho đến khi mười hai giờ rưỡi, rốt cục cô nghe thấy ngoài cửa sổ truyền đến tiếng động cơ xe.

Cô biết, Lương Thần đã trở lại.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 117: Bỏ Qua [4]

Editor: May

Ban đêm, Cảnh Hảo Hảo tâm sự nặng nề nằm ở trên giường lớn phòng ngủ, lăn qua lộn lại như thế nào cũng không ngủ được, cô thỉnh thoảng liếc mắt nhìn thời gian, mãi cho đến khi mười hai giờ rưỡi, rốt cục cô nghe thấy ngoài cửa sổ truyền đến tiếng động cơ xe.

Cô biết, Lương Thần đã trở lại.

Từ giữa trưa, anh ra lệnh một tiếng, cô liền bị mang về biệt thự, cô vẫn bị vây trong cảnh giới bất an không yên.

Trong đầu cô vẫn luôn suy nghĩ về Thẩm Lương Niên, nghĩ Lương Thần có thể buông tha Thẩm Lương Niên hay không.

Cô sợ liên lụy Thẩm Lương Niên, cho nên vẫn không dám nói cho anh biết, Lương Thần để mắt tới chuyện của mình, kết quả..... cô càng không nghĩ đến, hết lần này tới lần khác càng trở thành sự thật..... Cô vẫn là hại Thẩm Lương Niên, hơn nữa làm hại sự nghiệp lên cao của anh trong nháy mắt liền ngã xuống đáy cốc.....

Lúc trước Lương Thần rõ ràng đã cảnh cáo cô, cô không phải đối thủ của anh, anh có 1000 loại phương pháp có thể đùa chết Thẩm Lương Niên, sao cô lại không nhớ kỹ chứ!

Đều do cô, trách cô lấy trứng chọi đá, không biết tự lượng sức mình, nếu cô sớm kẻ thức mới là trang tuần kiệt một chút, chia tay với Thẩm Lương Niên, theo Lương Thần, làm sao còn có thể có chuyện như bây giờ?

Đổi lại trước đây, Cảnh Hảo Hảo ở trong biệt thự, ước gì Lương Thần đừng trở về, nhưng hôm nay, cô lại đếm từng phút ngóng trông Lương Thần trở về.

Cảnh Hảo Hảo nghe được tiếng vang của xe, lập tức nhảy xuống từ trên giường, vội vàng chạy ra phòng ngủ.

Lúc cô đi ra từ thang máy, vừa mới nhìn thấy thím Lâm khom người lấy dép của Lương Thần từ trong tủ giày cửa chính ra, Cảnh Hảo Hảo đi lên trước, nhẹ giọng nói một câu: “Để cháu.”

Thím Lâm quay đầu nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo, thối lui.

Cảnh Hảo Hảo vừa đặt dép Lương Thần trên mặt đất, cửa phòng liền bị người kéo ra từ bên ngoài, mang theo một cỗ gió lạnh ban đêm, Cảnh Hảo Hảo ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Lương Thần vừa kéo cà vạt, vừa đi tiến vào, lúc anh trông thấy người đứng ở cửa là Cảnh Hảo Hảo, bước chân cả người rõ ràng dừng một chút, biểu tình trên mặt cũng trở mắt một giây, như là rất ngoài ý muốn người chờ ở cửa hầu hạ nghênh đón chính mình về nhà là Cảnh Hảo Hảo, sau đó tầm mắt dời đi chỗ khác dừng lại ở trên mặt Cảnh Hảo Hảo, bước chân tao nhã ung dung tiêu sái tới đây, ngọn đèn vàng ấm ở cửa chính chiếu vào trên mặt anh, đúng lúc càng làm nổi bật tuổi trẻ tuần mỹ của anh.

Lương Thần đứng ở trước mặt Cảnh Hảo Hảo, chờ Cảnh Hảo Hảo hầu hạ mình đổi giày, không nói gì vòng qua thân thể của cô, đi về phía thang máy.

Cảnh Hảo Hảo vội vàng đuổi theo, mở thang máy thay Lương Thần.

Cánh Hảo Hảo chưa từng chủ động làm những chuyện này cho anh, bình thường anh trở về nhà, cô nhìn thấy anh, có thể trốn liền tận lực né tránh.

Hôm nay tích cực như vậy, trong lòng Lương Thần biết, chỉ là vì Thẩm Lương Niên.

Lương Thần nhìn cửa thang máy mở ra trước mắt, tạm dừng một giây, vẫn không nói chuyện như trước liền bước vào thang máy.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 118: Bỏ Qua [5]

Editor: May

Trở về phòng ngủ chính tầng hai, Lương Thần cởi áo sơ mi của mình, trực tiếp vào phòng tắm, chưa đến một lát, còn có tiếng nước ào ào truyền ra.

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở bên giường, suy nghĩ sau đó phải làm sao mới có thể thuận lợi khiến cho Lương Thần buông tha Thẩm Lương Niên, không biết có phải nghĩ đến quá mức nhập thần hay không, thế cho nên Lương Thần tắm rửa xong, bọc áo choàng tắm đi ra từ trong phòng tắm tới trước mặt cô, cô vẫn không phát hiện chút nào.

Lương Thần như có điều dăm chiêu quan sát Cảnh Hảo Hảo vài lần, đột nhiên lên tiếng hỏi: “Nghĩ gì vậy? Nghĩ nhập thần như thế?”

Cảnh Hảo Hảo nghe được giọng nói của Lương Thần, chợt phục hồi tinh thần lại, ngẩng đầu, liền nhìn thấy đôi mắt thâm thúy mê người của người đàn ông, tóc người đàn ông chưa hoàn toàn khô, tùy ý chảy xuống dưới, cả người thoát nhìn thanh nhã mà lười nhác, nhưng vẫn khiến cho người ta có một loại cảm giác vênh váo hung hăng.

Ánh mắt Cảnh Hảo Hảo chỉ nhìn thoáng qua anh, tầm mắt liền hạ xuống, dừng lại ở bên môi anh, khóe môi nhẹ nhàng giật giật, nói: “Anh nói, buổi tối hôm nay, chúng ta nói.....”

Trong lòng Lương Thần biết rõ, cô là vì Thẩm Lương Niên mới chờ anh đến đêm hôm khuya khoắc, đổi lại trước đây, cô ước gì lúc anh trở về, cô đã đi vào giấc ngủ.

Anh giống như là không có nghe thấy lời nói của Cảnh Hảo Hảo, cắt đứt lời nói của cô, cứ thế liền hỏi: “Tôi hỏi em vừa rồi xuất thần như vậy là đang suy nghĩ về ai? Có phải là nghĩ đến Thẩm Lương Niên không?”

Cảnh Hảo Hảo lập tức không biết nên trả lời như thế nào, nếu cô nói không phải, anh cũng không tin, nếu cô nói phải, anh khẳng định sẽ sinh khí, đến lúc đó không chừng nghĩ ra biện pháp gì đó để đối phó cô.

Nhưng mà, kiên nhẫn của Lương Thần giống như là vô cùng tốt, nhìn thấy cô không trả lời, cũng không thúc giục, ngược lại tự mình đi đến trước tủ rượu bên cạnh, tự rót cho mình một ly rượu đỏ, tư thái tao nhã ngồi ở trên sô pha, nhìn Cảnh Hảo Hảo ngồi ở bên giường, chậm rãi uống rượu.

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo trực tiếp nhảy thành thạch, cô do dự hồi lâu, cuối cùng cố lấy dũng khí, ngẩng đầu, nhìn người đàn ông ở dưới đèn thủy tinh chói lọi chiếu xuống, dung nhan có vẻ đặc biệt xuất chúng, nói: “Tôi thật sự không nghĩ gì.....”

Lương Thần bưng ly rượu lên, chậm rãi nhấp một ngụm, sau đó liền nghiêng đầu, trên mặt không có chút biểu tình nhìn Cảnh Hảo Hảo, một lát sau, mở miệng nói: “Cởi quần áo của em ra!”

Cảnh Hảo Hảo thật không ngờ Lương Thần sẽ đột nhiên nói ra một câu như vậy, cả người cô theo bản năng run rẩy, ánh mắt nhìn anh, trở nên có chút ngưng trệ.

“Tôi nói, cởi quần áo trên người em ra!” Giọng nói Lương Thần không lớn, nhưng lại lộ ra vài phần ý lạnh: “Không phải nói vì Thẩm Lương Niên, chuyện gì cũng chịu làm, chuyện gì cũng đáp ứng sao?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 119: Nhẫn Nại [1]

Editor: May

Người đàn ông này luôn như vậy, miệng ác độc nói hai ba câu liền có thể bóc vết sẹo của người.

Tuy rằng Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên quen biết mười năm, nói chuyện yêu đương bốn năm, nhưng mà lúc ở cùng một chỗ với Thẩm Lương Niên, giới hạn ở hôn môi, ôm, nắm tay, mặc dù hiện tại cô đã bị Lương Thần đoạt lấy trong sạch, nhưng cả người vẫn cùng sạch sẽ đơn thuần giống như tờ giấy trắng.

Huống chi, hai lần cô và Lương Thần lên giường kia, đều là anh cởi quần áo của cô.

Hiện tại, cho dù trong phòng này chỉ có hai người cô và Lương Thần.

Nhưng lúc anh nói để cho cô chủ động cởi quần áo, cô vẫn cứng ngắc ở nơi đó hồi lâu.

Lương Thần không nhanh không chậm uống một ly rượu đỏ không còn một giọt, ngón tay thon dài xinh đẹp vuốt vuốt ly rượu trống không, nâng khóe mắt lên, nhìn lướt qua Cảnh Hảo Hảo ngồi ở chỗ kia vẫn không nhúc nhích, nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: “Như thế nào? Không cởi? Ý của em là, em không tính cùng tôi bàn chuyện để cho tôi buông tha Thẩm Lương Niên?”

Lương Thần cầm ly rượu trong tay đặt ở trên bàn trà: “Đúng lúc, thời gian cũng không sớm, ngày mai tôi còn muốn đi làm, cũng nên nghỉ ngơi, em cũng sớm nghỉ ngơi đi.”

Nói xong, Lương Thần liền đứng lên từ trên ghế sofa, một bộ dáng muốn đi.

Cảnh Hảo Hảo nằm ra giường thật chặt, nghĩ đến hôm nay chính mình nhìn thấy Thẩm Lương Niên ở trên ti vi, thần thái người đàn ông suy sút mệt mỏi, cô chậm rãi nhắm mắt, chợt đứng lên từ trên giường, thần cánh hoa run rẩy cực kỳ lợi hại nói: “Tôi..... tôi cởi!”

Lương Thần nghe nói như thế, dừng bước chân lại.

Cảnh Hảo Hảo mặc một bộ đồ ngủ bảo thủ, cô nuốt nuốt nước miếng, tránh né ánh mắt nhìn thẳng của Lương Thần ném tới, chậm rãi nâng tay lên, đặt ở trên nút thứ nhất trước ngực mình, chậm rãi cởi bỏ.

Nút thắt là cúc áo màu trắng đơn giản nhất, làm rất khéo léo, cũng rất dễ cởi, nhưng không biết có phải do quá khẩn trương hay không, qua rất lâu, Cảnh Hảo Hảo mới cởi được một cái.

Lương Thần cũng không gấp, cứ đứng như vậy, bày ra một bộ dáng ung dung thường thức, nhìn Cảnh Hảo Hảo.

Cùng với nút thắt, cởi bỏ một viên tiếp một viên, mảng lớn da thịt tuyết trắng kiều nộn của cô gái lộ ra, sau đó liền lộ ngực ra.

Ngón tay Cảnh Hảo Hảo trở nên bắt đầu run rẩy lên, cô cúi đầu, nhìn cũng không dám liếc mắt nhìn Lương Thần một cái, chỉ là rất nhanh cởi bỏ một viên nút cuối cùng, cởi áo ngủ xuống dưới, sau đó liền khom người, cởi quần ngủ.

Đường cong hai chân thon dài xinh đẹp của cô gái, hoàn mỹ bày ra ở trước mắt Lương Thần, còn có bụng bằng phẳng, thắt lưng mảnh khảnh.....

Sắc mặt Lương Thần, vẫn không có cảm xúc gì, nhìn không ra hài lòng hay là không hài lòng, chỉ là ánh mắt trở nên có chút cực nóng, giống như là lửa, nhìn Cảnh Hảo Hảo nói:“Cởi sạch!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 120: Nhẫn Nại [2]

Editor: May

Lúc này Cảnh Hảo Hảo chỉ mặc một thân nội y đứng ở trước mặt Lương Thần, cũng liền cảm thấy xấu hổ khó nhìn, hiện tại nghe được anh nói những lời này, cô chỉ cảm thấy có một cỗ cảm giác khuất nhục không thể nói nên lời bốc lên từ đáy lòng.

Cô rất muốn nhặt quần áo lên, mặc vào một lần nữa, sau đó phẫn nộ phản kháng anh, đi ra ngoài từ nơi này.

Nhưng hai chân của cô, giống như là dính ở trên đất, hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Cô cũng biết..... Cô sẽ không đi..... Vì Thẩm Lương Niên, mặc kệ Lương Thần cho cô bao nhiêu khó khăn, bao nhiêu nhục nhã, cô đều phải chịu đựng.

Tay Cảnh Hảo Hảo, run rẩy càng thêm lợi hại, thế cho nên ngón tay cô đặt ở sau lưng chính mình cởi nửa ngày, cũng không có cởi bỏ được móc khóa nội y.

Lương Thần nhìn chăm chăm thần thái của cô, dần dần trở nên có chút không kiên nhẫn.

Cảnh Hảo Hảo sợ tới mức ngón tay dùng sức một cái, không mở khóa nội y ra, lại kéo dây lưng nội y xuống.

Mặt mày Lương Thần trở nên có chút sâu thẳm, giây tiếp theo, anh đột nhiên liền mở bước chân, đi về về phía Cảnh Hảo Hảo.

Cùng với người đàn ông tới gần, Cảnh Hảo Hảo ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt, xen lẫn với mùi rượu đỏ cam thuần, toàn thân của cô cũng trở nên buộc chặt như là một khối đá.

Cuối cùng Lương Thần đứng ở nửa bước xa trước mặt cô, ánh mắt mãnh liệt nhìn chăm chăm đến gần thân thể trống trơn của cô.

Cảnh Hảo Hảo cố gắng đè ép xúc động mình muốn kéo một thứ nào đó qua che giấu bản thân, gắt gao nhắm mắt lại, tùy ý anh quan sát.

Làn da cô gái tốt giống như sữa tươi thượng hạng, ở ngọn đèn thủy tinh chiếu xuống, có vẻ càng thêm trắng nõn óng ánh tinh tế.

Lương Thần nhìn đến yết hầu có chút kéo căng, giây tiếp theo, anh liền trực tiếp ôm lấy Cảnh Hảo Hảo một phen, hai ba bước đi tiêu sái đến trước giường, đặt ngang Cảnh Hảo Hảo ở trên giường, chính mình liền theo sát sau đè lên.

Mặc dù đã từng có tiếp xúc da thịt với anh, nhưng lúc anh áp lên, Cảnh Hảo Hảo vẫn cảm thấy có chút không thích ứng, xác thực mà nói, đáy lòng tràn ngập kháng cự cực độ.

Không biết có phải cử động cởi quần áo vừa rồi của cô đã lấy lòng được anh hay không, Lương Thần chính là cảm thấy mình tràn ngập hưng trí, thậm chí cả người còn mang theo một tầng ôn nhu hôn lên môi Cảnh Hảo Hảo.

Thân thể Cảnh Hảo Hảo cứng đờ, theo bản năng muốn nâng tay lên, đẩy anh ra.

Nhưng mà, đẩy anh ra, vậy Thẩm Lương Niên làm sao bây giờ?

Mặc kệ đêm nay anh vũ nhục cô, khó xử cô như thế nào, anh chịu bảo cô làm cái gì đó, chứng minh ở chỗ anh, cô cũng có chút tác dụng trợ giúp Thẩm Lương Niên.

Cho nên, hiện tại cô, sao còn dám đi phản kháng anh?

Huống chi, cô đã không ngủ cùng với anh nữa, lần này tốt hơn hai lần trước, tối thiểu cô có thể giúp được một chút.

Cảnh Hảo Hảo cưỡng chế xúc động chính mình muốn đẩy anh ra, im lặng nằm ở nơi đó, tùy ý anh hôn môi của mình.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 121: Nhẫn Nại [3]

Editor: May

Trước khi Cảnh Hảo Hảo chưa gặp Lương Thần, tuy rằng chưa từng nếm thử loại chuyện này, nhưng lại ở dưới đáy lòng nghĩ, loại chuyện này hẳn là sẽ là một chuyện rất tốt đẹp, bởi vì lúc đó, cô thầm nghĩ mình sẽ trở thành phụ nữ của Thẩm Lương Niên.

Hiện tại, cô mới biết được, hóa ra không có tình yêu cũng có thể làm việc này, chỉ là không có tình yêu đi làm chuyện này, đối với cô mà nói, càng như là một trận địa ngục, một lần tra tấn.

Cùng với Lương Thần ý loạn tình mê dần dần xâm chiếm, Cảnh Hảo Hảo giống như lần trước, tay dùng sức nắm chặt ra giường, cắn môi dưới gắt gao, ép buộc mình yên tĩnh, tiếp nhận.

Đêm nay không có ánh trăng ánh sao, bầu trời đêm đen nhánh giống như là màu đen không lối thoát.

Trong phòng ngủ tầng hai biệt thự, ngoại trừ tiếng thở dốc của đàn ông, cũng không có tiếng vang nào truyền đến từ phụ nữ.

[chú thích 2]

.....

Cảnh Hảo Hảo không biết chính mình bị tra tấn ở trong địa ngục này bao lâu, Lương Thần chậm rãi rời khỏi từ trên thân thể của cô, nằm ở một bên.

Ánh sáng ngọn đèn rực rỡ chói mắt, trong toàn bộ phòng, cực kỳ an tĩnh.

Cảnh Hảo Hảo mệt chết đi, rất muốn ngủ, nhưng đáy lòng của cô còn nhớ thương Lương Thần có thể buông tha Thẩm Lương Niên hay không, cho nên anh nghỉ ngơi trong chốc lát, liền nhẹ nhàng mở mắt, nhìn thoáng qua Lương Thần nằm ở bên người mình.

Trên mặt người đàn ông, còn lộ ra dư vị sau khi hoan ái, càng nổi bật vẻ đẹp cả người lên.

Anh nhắm mắt lại, tay đặt ở trên trán, chặn một ít ánh sáng.

Có thể là do không thấy được ánh mắt của anh, Cảnh Hảo Hảo cảm thấy anh không khí tràn cường đại giống như bình thường, khiến người ta nhìn thấy đáy lòng liền nhút nhát, cho nên cẩn thận quan sát anh thêm vài lần.

Cảnh Hảo Hảo trà trộn trong vòng giải trí, mặc dù đều là diễn vai nhỏ trong phim, nhưng sẽ luôn gặp được nam minh tinh lớn nổi tiếng, khiến cho cô cảm thấy soái khí mê người cũng không ít, hưởng chi, dáng dấp của Thẩm Lương Niên cũng đặc biệt xuất sắc.

Nhưng hiện tại so sánh với Lương Thần, lại có vẻ kém cỏi hơn rất nhiều.....

Từ lần đầu tiên Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy Lương Thần, liền biết diện mạo anh kinh người, nhưng lại chưa bao giờ tỉ mỉ quan sát anh, hiện tại nhìn anh như vậy, cô mới phát hiện, hóa ra tướng mạo anh xuất chúng không giống như người thường, những người đó ít nhiều đều có thể tìm

được một ít tỳ vết, có thể nhìn không chịu nổi, có thể đôi mắt không đẹp, hoặc có thể ngũ quan cũng không tốt nhưng phối hợp cùng một chỗ cũng không tệ lắm, nhưng mà ngũ quan Lương Thần mặc kệ hợp cùng một chỗ hay là tách ra, đều tinh xảo không thể xoi mói.

Cảnh Hảo Hảo vốn muốn đi thử hiện tại tâm tình Lương Thần có tốt hay không, lại có thể lập tức nhìn mặt mày Lương Thần đến phát gốc.

Lương Thần như là đã nhận ra tầm mắt của Cảnh Hảo Hảo, chợt mở mắt, xoay qua, nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo tiếp xúc đến tầm mắt Lương Thần, trong lòng thất kinh, theo bản năng liền dời tầm mắt đi chỗ khác.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 122: Nhẫn Nại [4]

Editor: May

Cô như là che dấu chột dạ của mình, không chút suy nghĩ ngay lập tức mở miệng, nói: “Anh bảo tôi làm thì tôi đã làm, có phải đại biểu cho anh chịu buông tha cho Lương Niên rồi không?”

Lương Thần bỗng nhiên có một cổ lửa giận dâng lên, thật ra tính tình anh thật sự không tốt, nhưng nghĩ đến vẫn có thể khống chế nổi, hơn nữa tuy rằng anh không gần nữ sắc, nhưng cũng không đại biểu anh không thân sĩ, nhưng sau khi gặp được Cảnh Hảo Hảo, anh liền cảm thấy cả người mình như là một quả địa lôi nổ, có thể nổi giận lên bất cứ lúc nào.

Anh cũng nói không nên lời rốt cuộc người phụ nữ này lại có bản lĩnh như vậy, lại dễ dàng có thể khiến cho anh sốt ruột, sinh khí.

Giống như là vừa rồi, anh vừa về nhà, vào cửa liền thấy được cô, đáy lòng hơi chút kinh hãi, sau đó liền hiểu được, cô tích cực chờ anh như vậy, không phải là vì Thẩm Lương Niên sao, vì thế liền phụng phịu lên lầu tắm rửa, coi cô thành không khí.

Đi ra từ phòng tắm, nhìn thấy cô ở nơi đó ngẩn người, tuy rằng anh không có thuật đọc tâm, nhưng kẻ ngốc cũng biết, cô đang lo lắng cho Thẩm Lương Niên.

Thật ra tuy rằng anh chưa từng xâm nhập tiếp xúc với phụ nữ, nhưng cũng biết, Cảnh Hảo Hảo rất kháng cự anh, thậm chí có chút sợ anh.

Trên thế giới này, người sợ anh rất nhiều, nhưng đáy lòng anh cũng chưa từng để ý qua, nhưng không biết vì cái gì, anh chỉ là theo tiềm thức không muốn để cho Cảnh Hảo Hảo sợ anh, cho nên khi cô xảy ra tai nạn xe cộ, suýt nữa sẽ chết, anh liền bắt đầu khắc chế tính tình của mình ở trước mặt anh.

Giống như là giữa trưa hôm nay, anh sợ chính mình đã thương cô, cho nên đuổi cô đi..... Thậm chí đêm nay trước khi về nhà, anh cũng âm thầm nói với chính mình ở dưới đáy lòng, nhất định phải có kiên nhẫn..... Ai ngờ vừa đụng tới bộ dáng cô vì Thẩm Lương Niên lo lắng đến thần hồn điên đảo, thừa số ác liệt ở đáy lòng anh liền vọt lên.

Cô không cho anh dễ chịu, cô cũng đừng mơ dễ chịu.

Giống như hiện tại, hai người im lặng nằm trong chốc lát, cô vừa mở miệng, liền hỏi anh chịu buông tha Thẩm Lương Niên chưa?

Cô mở miệng nói chuyện với anh, có phải trừ bỏ Thẩm Lương Niên, liền không còn có những đề tài khác không?

Lương Thần nghĩ nghĩ, liền lạnh lùng nở nụ cười, đáy lòng anh rõ ràng muốn để cho tính tình mình tốt hơn một chút, nhưng miệng đã giành trước từng bước ác độc nói: "Em thực nghĩ cứ như vậy liền có thể thỏa mãn tôi ư? Ít nhất em phải khiến cho tối nay tôi hài lòng mới đúng, có phải hay không? À, đúng rồi, Hảo Hảo, em biết làm như thế nào để cho một người đàn ông hài lòng hay không?"

Mặt Cảnh Hảo Hảo hơi hơi trắng bệch, cô chỉ biết, người đàn ông này sẽ không dễ dàng buông tha cô như vậy.....

Anh chính là một ác ma, hung hăng từng chút từng chút xé rách tôn nghiêm của cô, xé nát không còn dư lại một chút mảnh vụn.

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo mơ hồ liên hiện lên một tầng phần nộ, ngực cũng phập phồng lên xuống theo.

Lương Thần nhìn cô, nghĩ đến giây tiếp theo cô sẽ phát tác, thậm chí anh cũng cảm giác được lời nói vừa rồi của mình cần ăn đòn.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 123: Nhẫn Nại [5]

Editor: May

Đáy lòng anh còn có một chút chờ mong, chính mình sẽ nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo ở trên bữa tiệc sinh nhật mẹ của anh, bị anh chặn ở toilet, khi hôn môi liền cắn anh một ngụm, cắn đến anh ba ngày chỉ có thể ăn cháo.

Nhưng mà cô gái chỉ là hung hăng siết chặt quả đấm, đè ép cơn giận của mình xuống từng chút một, sau đó liền nghiêng người, chủ động hôn lên môi anh.

Cánh môi của cô, run rẩy lợi hại, cô nhắm mắt lại, như là nhận lấy khổ hình gì.

Lương Thần nhìn thấy thần thái này của cô, càng cảm thấy tâm phiền ý loạn, cả người không thoải mái, vào lúc cánh môi cô đụng lên môi anh, nhìn thấy bất đắc dĩ và bài xích trong đôi mắt cô, ngọn lửa nơi đáy lòng anh chà xát bùng cháy lớn hơn nữa.

Lương Thần nâng tay lên, bóp chặt cằm Cảnh Hảo Hảo, ngăn cản cô tới gần, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm mặt của cô, nói: “Vì Thẩm Lương Niên, em thật đúng là có thể nhịn, tôi ngược lại muốn xem, em có thể nhịn đến mức nào!”

Nói xong, Lương Thần liền xoay người một cái, đặt cô ở dưới thân.....

.....

Lại là một trận tra tấn rất lâu và khó chịu trong địa ngục.

Cảnh Hảo Hảo cảm thấy chỉ vài lần, chính mình đã sắp luyện năm chặt ra giường và căn môi dưới thành một loại bản năng, giống như bẩm sinh đã mang theo.

Chính lúc này đây..... bản năng này của cô, không phải đặc biệt dùng được, cũng không thể hoàn toàn dời đi giác quan của cô.

Cô chỉ cảm thấy đau..... đau đến có chút không chịu được.

Lương Thần như là phát hiện khác thường của cô, cả người dần ôn nhu.

Nhưng vô luận Lương Thần ôn nhu bao nhiêu, đồng sàng dị ái, Cảnh Hảo Hảo vẫn cảm thấy đây là một trận tra tấn.

.....

Lương Thần đi vào phòng tắm, tắm một lúc, khi đi ra, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo cuộn mình ở trên giường, đầu tóc cô lộn xộn, che giấu nửa mặt không có huyết sắc của cô, trên da thịt lộ ra bên ngoài của cô phủ kín dấu vết màu đỏ anh lưu lại, cô đưa lưng về phía anh, không biết là vì đau đớn chưa tản đi, hay là cảm thấy ủy khuất, bả vai nhẹ nhàng có chút run rẩy.

Trong nháy mắt Lương Thần cảm thấy tim mình như là bị cái gì đó hung hăng nhéo chặt, đau đến không thể hô hấp.

Cả người anh lập tức liền cứng ngắc tại chỗ, qua hồi lâu, anh mới chậm rãi đi đến một bên, lấy di động của mình lên, gọi một cú điện thoại ra ngoài.

“Tôn Hành Trường, thực xin lỗi, đã trễ thế này còn muốn quấy rầy ông.”

“Không sao, Lương tổng, ngài có phân phó gì, cứ nói thẳng.”

“Cũng không có chuyện gì, chính là về chuyện công ty Thiên Vinh vay tiền ngân hàng của ông, gần đây không phải các người luôn luôn đang thúc giục thanh toán ư? Tôi nghĩ ngân hàng các người cũng sẽ không thiếu chút tiền ấy, nếu thật sự thiếu, sáng mai tôi sẽ để thư ký của tôi chuyển tiền gửi ngân hàng của tôi tới quản dưới ngân hàng của ông, tôi nghĩ có chuyện khó khăn gì ông cũng đều có thể vượt qua, cho nên, về công ty Thiên Vinh.....”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 124: Bôi Thuốc [1]

Editor: May

Lương Thần biết những người này đều là người thành tình, cho nên cố ý dừng một chút, anh biết, người đối diện nhất định hiểu được ý tứ của anh.

Nhưng mà, ngay tại lúc Lương Thần khí định thần nhàn chờ Tôn Hành Trường ân tình chu đáo nói với mình hết thấy đều dễ làm, anh lại có thể nghe được Tôn Hành Trường dùng ngữ khí nghi hoặc nói: “Khoản vay công ty Thiên Vinh? Lúc năm giờ chiều hôm nay đã trả rồi mà.”

Lương Thần nhú nhú mày, đáy mắt thoáng hiện lên một tầng nghi hoặc, nhưng không có nói cái gì nữa, trực tiếp cắt đứt điện thoại.

Cảnh Hảo Hảo trên giường biết, Lương Thần gọi cuộc điện thoại này, là nói cho cô biết, Thẩm Lương Niên đã được cứu trợ.

Cảnh Hảo Hảo vốn đã mệt đến cực hạn, hiện tại tâm sự cô lo lắng đề phòng cả một ngày đã được giải quyết, chưa đến một lát, liền nặng nề ngủ thiếp đi.

Lương Thần đứng ở một bên, từ đầu đến cuối đều nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, anh nhìn thấy toàn thân buộc chặt của cô gái thả lỏng, hô hấp ổn định ngủ say, lúc này tâm tình mới yên ổn theo rất nhiều.

Sau đó, anh mới mở bước chân, chậm rãi đi tới trước giường, quan sát nhìn Cảnh Hảo Hảo ngủ say trong chốc lát, liền vươn tay, nhẹ nhàng vuốt đầu tóc Cảnh Hảo Hảo, để khuôn mặt khéo léo sạch sẽ xinh đẹp của cô lộ ra.

Đầu ngón tay của anh kìm lòng không đậu chuyển động theo đường nét của cô, vào lúc chạm vào cánh môi của anh, anh cảm giác được ngón tay mình có một cổ xúc giác sền sệt, Lương Thần nhú nhú mày, liền nhẹ nhàng xoay chính diện mặt cô gái lại, nhìn thấy môi dưới của cô sưng đỏ lợi hại, dưới vết máu nhàn nhạt là dấu răng thật sâu.

Mi tâm Lương Thần nhú lại càng chặt, tầm mắt anh lướt theo toàn thân của cô một lần, cuối cùng dừng ở lòng bàn tay cô, phát hiện trong lòng bàn tay, nơi bị móng tay bấm chặt cũng có chảy ra một ít máu.

Lương Thần sững sốt trong chốc lát, chợt xoay người, khoác áo choàng tắm bước đi ra phòng ngủ, trực tiếp theo cầu thang đến tầng một, đi tới trước cửa phòng thím Lâm, nâng tay lên, vỗ ầm ầm.

Cửa rất nhanh liền được mở ra, thím Lâm nhìn thấy Lương Thần, còn chưa lên tiếng, Lương Thần liền hỏi: “Hộp thuốc ở nơi nào?”

“Thần thiếu gia ngài bị thương?” Thím Lâm vẻ mặt khẩn trương hỏi.

“Không phải tôi, là Hảo Hảo, hộp thuốc đâu?” Lương Thần không kiên nhẫn tiếp tục hỏi lần nữa.

“Ở trong này.” Thím Lâm vội vàng xoay người đi trở về phòng, ôm một cái hộp đi ra: “Tôi đi lên bôi thuốc cho Cảnh tiểu thư.”

Lương Thần cũng không nói gì, trực tiếp đoạt hộp thuốc qua, sai bước quay trở lên trên lầu.

.....

Tầng hai chỉ có hai người Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo ở, bình thường rất yên tĩnh, đến buổi tối, càng bộc phát an tĩnh hơn.

Thím Lâm có chút lo lắng, vẫn là đi lên theo.

Cửa phòng ngủ chính tầng hai cũng không có đóng, thím Lâm đứng ở cửa, liền nhìn thấy Lương Thần từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, quỳ gối bên giường, thật cẩn thận nắm tay Cảnh Hảo Hảo, chậm rãi bôi thuốc cho cô, rõ ràng cô gái đang ngủ say, không có cảm giác gì, nhưng anh lại thả lực đạo rất nhẹ, như là sợ không cẩn thận liền làm đau đánh thức cô gái.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 125: Bôi Thuốc [2]

Editor: May

Cửa phòng ngủ chính tầng hai cũng không có đóng, thím Lâm đứng ở cửa, liền nhìn thấy Lương Thần từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, quỳ gối bên giường, thật cẩn thận nắm tay Cảnh Hảo Hảo, chậm rãi bôi thuốc cho cô, rõ ràng cô gái đang ngủ say, không có cảm giác gì, nhưng anh lại thả lực đạo rất nhẹ, như là sợ không cẩn thận liền làm đau đánh thức cô gái.

Đáy mắt thím Lâm, đầu tiên là xẹt qua một tầng kinh ngạc, sau đó bước chân lập tức dừng ở cửa.

Bà không biết rốt cuộc giờ phút này Thần thiếu gia có hiểu tâm của mình hay không, nhưng là bà từng đi theo ông cụ của Thần thiếu gia rất nhiều năm, liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra được, Thần thiếu gia là thật động tâm với Cảnh tiểu thư.

Hơn nữa là thật tâm.

Nếu không anh sẽ không mang Cảnh tiểu thư về căn biệt thự này.

Cũng sẽ không vào lúc Cảnh Hảo Hảo xảy tai nạn xe cộ hôn mê, mỗi đêm đều đến thăm cô một chuyến.

Lại càng sẽ không nhìn thấy cô bị phơi nắng ở “Lưu Kim Tuế Nguyệt”, trút giận cho cô như vậy.

Còn có sẽ không giống như bây giờ, cẩn thận chuyên chú bôi thuốc cho cô như thế.....

Thím Lâm đứng ở cửa nhìn trong chốc lát, cuối cùng không có quấy nhiễu người trong phòng ngủ, chỉ lặng yên không một tiếng động lui ra sau hai bước, sau đó xoay người rời đi.

.....

Lương Thần cẩn thận bôi thuốc cho Cảnh Hảo Hảo xong, sợ cô không cẩn thận đem chà thuốc mỡ ở trên đệm, ảnh hưởng hấp thu, nhẫn nại tính tình vẫn duy trì tư thế nửa quỳ ở bên giường, tay nắm cổ tay cô, đợi khoảng hơn hai mươi phút, nhìn thấy thuốc mỡ hấp thu không sai biệt lắm, lúc này mới đứng dậy, xốc chăn lên, đắp kín cho cô, sau đó cầm cái hộp thuốc im lặng đi ra từ trong phòng ngủ.

Lương Thần trực tiếp mang theo cái hộp thuốc vào phòng sách cuối hành lang tầng hai, anh đẩy cửa ra, tùy ý ném hộp thuốc lên trên bàn bên cạnh, rất nhanh lấy di động ra, trực tiếp gọi một cú điện thoại ra ngoài: “Giúp tôi tra một chút, tiền Thẩm Lương Niên trả cho ngân hàng vào chiều hôm nay, là đến từ đâu?”

Lương Thần cũng không có cắt đứt điện thoại, chỉ nắm di động, đứng ở trước cửa sổ sát đất trong phòng sách, im lặng đợi trong chốc lát, anh liền nghe được đầu kia điện thoại truyền đến kết quả anh muốn: “Lương tổng, tiền Thẩm tổng trả ngân hàng, là trực tiếp từ thẻ tiền mặt của anh ta, chỉ là ghi chép chuyển khoản của anh ta là đối lấy từ chi phiếu của một người tên là Kiều Ôn Noãn, có mấy chỗ bất động sản và tài sản dưới danh nghĩa Kiều Ôn Noãn kia đều lục tục bán đi vào lúc trước, tôi nghĩ tiền của Thẩm tổng, hẳn là đến như vậy.”

Sắc mặt Lương Thần không có dao động gì nghe xong những lời này, chỉ nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, nói một câu “Không có việc gì”, liền chặt đứt

điện thoại.

Lương Thần vẫn duy trì tư thái vừa rồi, đứng ở trước cửa sổ sát đất, xuyên qua cửa sổ, anh liền có thể nhìn thấy bể bơi tràn đầy gợn sóng dưới lầu.

Thật sự không ngờ, Kiều Ôn Noãn lại sẽ giúp Thẩm Lương Niên..... Anh nghĩ, Thẩm Lương Niên cầm khoản tiền này, nói vậy cả đời đều sẽ không kéo rõ được quan hệ với Kiều Ôn Noãn.....

Ở đáy lòng anh, thật sự rất hy vọng Thẩm Lương Niên và Cảnh Hảo Hảo càng chạy càng xa, không biết vì sao, hiện tại anh đột nhiên vì cô gái cố chấp mà lại kiên cường mềm mại kia mà cảm thấy cực kỳ không đáng giá!

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 126: Bôi Thuốc [3]

Editor: May

Lương Thần đứng ở phía trước cửa sổ, không động một lúc lâu, lại không một mảy may nào.

Đêm ngoài cửa sổ, càng gần nửa đêm, trở nên càng sâu.

.....

Cùng dưới bầu trời đêm trong một tòa nhà khác, Thẩm Lương Niên cũng không ngủ.

Thẩm Lương Niên ngồi ở trên sofa, mở ti vi trước mặt lên, phía trên đang phát một bộ phim.

Âm lượng ti vi bị Thẩm Lương Niên tắt đi, trên màn hình chính là lặp đi lặp lại một đoạn ngắn, là hình ảnh Cảnh Hảo Hảo chậm rãi đến gần từ một nơi xa xôi.

Trong phòng, chỉ có một mình Thẩm Lương Niên, yên tĩnh đến gần như kinh khủng, chỉ có đồng hồ kiểu Âu trên vách tường thỉnh thoảng phát ra tiếng vang tí tách.

Ánh mắt Thẩm Lương Niên nhìn chăm chăm thẳng tắp màn hình ti vi, thật lâu sau, anh mới chậm rãi nâng tay lên, tắt ti vi đi, dựa vào sofa nhắm hai mắt lại, qua một lát, anh vươn tay, sờ soạng di động ở bên người,

lấy đến trước mặt mình, mở to mắt tìm được dây số của Kiều Ôn Noãn, gọi một cú điện thoại ra ngoài, Kiều Ôn Noãn đầu kia điện thoại như là đang chờ đợi điện thoại của anh, chỉ vang lên một tiếng, liền bị tiếp nghe.

Thẩm Lương Niên dừng một chút, nói: “Tiểu Noãn, cảm ơn hỗ trợ của em.”

“Nên mà, Lương Niên.” Đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói ôn nhu của Kiều Ôn Noãn.

Thẩm Lương Niên không nói gì thêm, chỉ nhẹ nhàng ấn tắt điện thoại.

Anh đứng lên, đi tới ban công, châm một điếu thuốc, cũng không có nhìn ánh trăng và ngôi sao trên bầu trời đêm, chỉ yên tĩnh thất thần.

Sao chuyện lại vô duyên vô cớ phát triển đến tình trạng này?

Anh vốn là muốn phôi sạch quan hệ với Kiều Ôn Noãn..... Nhưng đến cuối cùng, anh lại dùng tiền của cô, cứu vớt công ty của mình.

Cả đời này, khó trả nhất, không có gì hơn trả nợ tình cảm và nợ nhân tình.

Hiện tại, anh lập tức thiếu Kiều Ôn Noãn hai món nợ nặng nhất, anh và cô..... còn có cơ hội phôi sạch quan hệ sao?

.....

Theo sau đêm Lương Thần liên tục muốn Cảnh Hảo Hảo hai lần kia, dù Lương Thần trở về biệt thự giữa sườn núi, cũng không có qua đêm ở phòng sách nữa.

Lương Thần vẫn có đôi khi trở về sớm, có đôi khi trở về trễ, nhưng tuyệt đại đa số, lúc anh trở về, Cảnh Hảo Hảo đều còn chưa có đi vào giấc ngủ.

Lương Thần trở lại phòng ngủ chính, dưới tình huống bình thường chính là đi tắm rửa trước, sau khi đi ra, có thể sẽ đi phòng sách làm những công chuyện ban ngày chưa làm xong ở công ty cho tới khi nào xong thôi, cũng có thể sẽ ngồi ở trên sofa phòng ngủ xem tivi một lát, anh và Cảnh Hảo Hảo cũng không trao đổi nhiều, chỉ là anh trở về, Cảnh Hảo Hảo sẽ liền cảm thấy không khí trong phòng ngủ chính trở nên có chút áp lực, đại đa số không phải nằm ở trên giường giả vờ ngủ, chính là đi ban công ngồi ngắm người.

Thái độ Lương Thần với Cảnh Hảo Hảo không thể tính tốt, cũng không thể tính kém, buổi tối hai người đều lên giường, cũng chỉ là mỗi người chiếm một bên, ai cũng không để ý tới ai.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 127: Weibo [1]

Editor: May

Số lần Lương Thần chạm Cảnh Hảo Hảo cũng không nhiều, cách ba năm ngày sẽ chạm cô một lần, trên cơ bản đều là sau khi tắt đèn, hai người im lặng nằm một lát, sau đó Lương Thần sẽ đột nhiên xoay người, đè ở trên thân thể cô.

Giữa hai người cũng không có dây dưa triền miên nói chuyện tình cảm trên giường gì, Cảnh Hảo Hảo vẫn rất kháng cự Lương Thần, mỗi khi đến lúc này, cô sẽ cảm thấy thời gian qua thật sự rất lâu.

Lúc Lương Thần đi vào giấc ngủ, thích ôm Cảnh Hảo Hảo, mà Cảnh Hảo Hảo không quen anh ôm ấp, chỉ là kê bên lồng ngực lửa nóng của anh, chờ sau khi anh dần dần đi vào giấc ngủ, liền nhẹ nhàng tránh ra từ trong lòng anh, chuyển đến góc cách xa Lương Thần nhất một mình ngủ.

Đôi khi nửa đêm Lương Thần cảm thấy trong lòng trống rỗng, sẽ tỉnh lại, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo đưa lưng về phía mình, thân thể vốn rất mảnh khảnh co rúc thành một đoàn, trốn tránh mình thật xa, sẽ lập tức không còn buồn ngủ.

Nhiều lần, Lương Thần cũng thành thói quen, anh chờ Cảnh Hảo Hảo tránh ra khỏi trong mình, sau khi cô ngủ say, liền kéo cô trở về trong ngực mình ôm lần nữa.

Đại đa số là anh tỉnh sớm hơn cô, cho nên lúc rời giường, cô còn đang ngủ say, Cảnh Hảo Hảo cũng không biết mỗi buổi tối sau đó của mình, đều là được Lương Thần ôm ngủ.

Mùa thu của thành phố Giang Sơn cũng không dài, vừa vào thu, thời tiết rất nhanh trở nên có chút lạnh, nhiệt độ giữa sườn núi lại muốn thấp hơn bốn năm độ, buổi tối Cảnh Hảo Hảo không vì né tránh Lương Thần mà đi ban công ngăn người nữa, cho nên mỗi buổi tối đều leo lên giường rất sớm.

Điện thoại di động của cô vẫn bị nắm giữ ở trong tay Lương Thần như cũ, cô không có cách nào liên lạc với bên ngoài, cả ngày không có việc gì gốc ở trong biệt thự to như vậy.

Cho dù một đêm kia, Lương Thần ở trước mặt của cô gọi điện thoại cho ngân hàng, buông tha Thẩm Lương Niên, nhưng đáy lòng của cô vẫn rất nhớ Thẩm Lương Niên, cô không biết tình huống hiện tại của công ty Thẩm Lương Niên là như thế nào? Cũng không biết hiện tại người đó trôi qua có tốt không? Cô biến mất lâu như vậy, anh có thể rất sốt ruột hay không?

Mỗi tối gần đây Lương Thần đều trở về biệt thự ăn cơm, người hầu từ trên xuống dưới trong biệt thự như lâm đại địch, mỗi ngày chưa tới ba giờ xế chiều, liền bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Một mình Cảnh Hảo Hảo liền ghé vào trên ban công phòng ngủ chính tầng hai phơi nắng, ngắm mặt trời lặn.

Hôm nay Lương Thần tan tầm trở về rất sớm, không đến bốn giờ, trở về đến biệt thự.

Người hầu nhìn thấy anh trở về, đều kinh ngạc một chút, sau đó liền dừng chuyện bận rộn trên tay, quy củ hô một tiếng: “Thần thiếu gia.”

Lương Thần vừa cởi áo khoác, vừa hỏi: “Hảo Hảo đâu?”

“Cảnh tiểu thư ở trên lầu.”

Lương Thần không nói gì, gật gật đầu, trực tiếp lên lầu.

Cửa phòng ngủ chính tầng hai không có đóng, anh đi ra thang máy, liền nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo ghé vào trên ban công, nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ.

Cô nhìn bên ngoài rất nhập thần, thế cho nên ngay cả anh đi vào trong phòng cũng không có phát hiện.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 128: Weibo [2]

Editor: May

Lương Thần cũng không có quấy rầy Cảnh Hảo Hảo, chỉ đứng ở bên giường nhìn chăm chăm thân ảnh Cảnh Hảo Hảo, anh phát hiện đầu nhỏ nhỏ của cô, thông thả chuyển động theo ánh mắt trời, mãi cho đến khi mặt trời sắp xuống núi, lửa đỏ tịch dương chiếu sáng cả một phòng, cô mới động thân thể, ngay tại lúc Lương Thần nghĩ đến cô sẽ đứng lên, cô lại chỉ thay đổi tư thế, tiếp tục nhìn chăm chăm mặt trời, đợi cho mặt trời hoàn toàn xuống núi, toàn bộ bầu trời trở nên u ám, cô vẫn như trước không có phản ứng gì.

Thẳng đến khi người hầu lên lầu, cung kính lễ phép kêu: “Thần thiếu gia, Cảnh tiểu thư ăn cơm chiều.”

Cảnh Hảo Hảo liền xoay người, lúc cô nhìn thấy Lương Thần, cô hơi sửng sốt một chút, sau đó liền yên lặng kéo bước chân đi vào phòng tắm, rửa sạch tay, liền đi xuống lầu.

Cơm chiều mỗi ngày đều làm rất phong phú, Cảnh Hảo Hảo lại ăn rất ít, sau khi ăn xong, Cảnh Hảo Hảo liền lên lầu, sau đó leo lên giường.

Lúc này Lương Thần mới hậu tri hậu giác phát hiện, tựa hồ mỗi ngày lúc mình trở lại biệt thự vào buổi tối, Cảnh Hảo Hảo đều luôn lặp lại cuộc sống quy luật như vậy.

Ngày hôm sau, Lương Thần vẫn rời giường sớm, đi xuống lầu, đầu tiên đi phía sau biệt thự chạy nửa tiếng, lúc trở về, người hầu chuẩn bị tốt bữa sáng, Cảnh Hảo Hảo cũng rời giường.

Ăn xong bữa sáng, Lương Thần cũng như thường ngày, đi công ty.

Mà Cảnh Hảo Hảo lại vắt hết óc nghĩ rốt cuộc mình nên là tiếp tục phơi nắng, hay là xem ti vi ngủ để đuổi đi một ngày nhàm chán này.

Thật ra đây chỉ là một lựa chọn, tùy ý là tốt rồi, nhưng Cảnh Hảo Hảo cứ cố tình bắt nó giống như trở thành một chuyện lớn để suy nghĩ, bởi vì đây đối với cô mà nói, đã là chuyện đáng giá suy nghĩ nhất trong vòng một ngày.

Giống như lúc ban đầu, cô không ra biệt thự, mỗi ngày đều chỉ mặc áo ngủ, nhưng hiện tại, cô cũng sẽ bảo người chuyên môn chuẩn bị quần áo thay Lương Thần chuẩn bị quần áo cho cô, hơn nữa đôi khi một ngày sẽ đổi hai bộ, mỗi ngày cũng sẽ ném quần áo vào trong sọt đồ bẩn, để người hầu đi giặt, bởi vì cô làm như vậy, sẽ có một loại ảo giác chính mình cũng có tự do giống như người bình thường, có thể tùy tiện ra cửa.

Ngay tại lúc Cảnh Hảo Hảo ở trong phòng ngủ lý suy nghĩ miên man lung tung, cô nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng xe quen thuộc.

Phản ứng đầu tiên của Cảnh Hảo Hảo chính là nghĩ đến Lương Thần đã trở lại, cô theo bản năng bước đến bên cửa sổ, nhìn xuống, lại nhìn thấy tài xế đi xuống từ trên xe, mang theo bao lớn bao nhỏ tiến vào biệt thự.

Cảnh Hảo Hảo thở dài nhẹ nhõm một hơi, đáy lòng nghĩ may mắn không phải Lương Thần, buổi tối ở chung một chỗ với anh vài tiếng đã đủ khiến cho cô khẩn trương, nếu hôm nay anh ngốc ở nhà một ngày, cô khẳng định sẽ tinh thần căng thẳng mệt mỏi.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ nghĩ, liền đứng lên, chuẩn bị đi ngủ, kết quả chợt nghe đến cửa phòng ngủ truyền đến một tiếng đập cửa.

Cảnh Hảo Hảo dừng bước chân, nói: “Vào đi.”

“Cảnh tiểu thư, đây là đồ Thần thiếu gia dặn dò tôi đưa cho cô.” Tài xế nói xong, liền để toàn bộ bao lớn bao nhỏ kia ở trên mặt đất.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 129: Weibo [3]

Editor: May

Sau đó, tài xế liền cung kính đi ra phòng ngủ, nhân tiện đóng cửa lại.

Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm tất cả mười mấy túi lớn nhỏ trên mặt đất kia, nghi hoặc trong chốc lát, bước tiến lên, lần lượt xé mở ra.

Mở cái thứ nhất ra, là một chiếc laptop Apple mới nhất, cái thứ hai vẫn là sản phẩm quả táo, nhưng là một cái ipad.

Những gói còn lại, bên trong không phải quần áo, thì chính là trang sức, cuối cùng trong một cái hộp, lại có thể là một di động mới tinh.

Phía dưới di động, đè một tờ giấy, phía trên viết rỗng bay phượng múa mười một con số, chắc là số điện thoại của di động này.

Đã mở máy, cũng không có thiết lập khóa mật mã, Cảnh Hảo Hảo nhấn mở, tùy ý lật xem, liền nhìn thấy Lương Thần đã lưu toàn bộ danh bạ di động của mình vào đây, duy nhất thiếu là số điện thoại của Thẩm Lương Niên.

Cảnh Hảo Hảo biết, cách làm như vậy của Lương Thần là ám chỉ cho cô, có thể liên lạc với bất kỳ ai, nhưng chỉ không thể có bất kỳ giao tiếp nào với Thẩm Lương Niên.

Cảnh Hảo Hảo không có hứng thú với những thứ đó, chỉ cầm di động, đứng lên ngồi ở bên giường.

Cô theo bản năng nhấn số điện thoại của Thẩm Lương Niên ở trên điện thoại di động, ngay tại lúc chuẩn bị gọi đi, tay cô chỉ dừng một chút, vẫn là xóa dãy số đi.

Đây là điện thoại Lương Thần cho cô, nếu cô gọi điện thoại cho Thẩm Lương Niên, nói không chừng anh có thể tra được.

Nếu bị anh biết cô dùng di động liên lạc với Thẩm Lương Niên, chỉ sợ Thẩm Lương Niên sẽ lại gặp phải tai ương đi.

Cảnh Hảo Hảo mĩa mai để điện thoại di động xuống dưới, nhàm chán phát ngốc trong chốc lát, tiếp tục cầm lấy điện thoại di động.

Có thêm những sản phẩm điện tử di động máy tính và ipad này, một buổi sáng của Cảnh Hảo Hảo, xác thực trôi qua nhanh hơn trước rất nhiều.

Cảnh Hảo Hảo trước tìm hiểu tin tức công ty Thiên Vinh, biết công ty Thẩm Lương Niên đã đi vào chính quy, lúc này mới giải quyết xong tâm sự gần đây nhất, sau đó liền quét một ít tin tức giải trí khác, cuối cùng liền đăng nhập Weibo.

Cô đã rất lâu không có đăng nhập vào Weibo của mình, hiện tại vừa bước lên, liền nhìn thấy có hơn một ngàn điều nhắc nhở, Cảnh Hảo Hảo nhấn vào, phát hiện một phần trong đó là hồi đáp Weibo mình đã gửi đi vào lúc trước, còn lại là một ít tin nhắn Weibo.

Trong đó, có một cái là Phương Lộ gửi cho cô, Cảnh Hảo Hảo tính toán thời gian một chút, đã có hơn một tháng, cũng đến lúc phim truyền hình của Phương Lộ quảng bá rồi, hiện tại đã bắt đầu tăng nhiệt ở Weibo.

Tuy rằng cô chỉ diễn vai nhỏ ở trong bộ phim này một nửa, nhưng Phương Lộ vẫn sẵn sàng đánh dấu cô, bất quá chỉ là vì nâng cao danh tiếng của cô một chút, Cảnh Hảo Hảo ôm tâm tình cảm tạ, gửi tin nhắn Weibo cho Phương Lộ.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 130: Weibo [4]

Editor: May

Vừa mới gửi tin nhắn Weibo, người hầu liền gọi Cảnh Hảo Hảo đi xuống lầu ăn cơm trưa, Cảnh Hảo Hảo trực tiếp ném điện thoại di động lên trên giường, đi xuống lầu.

Ăn xong cơm trưa, lúc trở về, Cảnh Hảo Hảo cầm lấy di động, lướt lướt, lại nhìn thấy Weibo có vài tin nhắc nhở, Cảnh Hảo Hảo tùy ý nhấn vào, nhìn không chút để ý từng cái từng cái, cuối cùng lúc nhìn thấy tin nhắn, ngón tay Cảnh Hảo Hảo nháy mắt liền cứng ngắc ở nơi đó, cả người giống như là bị sét đánh, qua hồi lâu, cô mới lấy lại tinh thần, sau đó hai mắt mở trừng trừng, nghiêm túc nhìn từng chữ từng chữ tin nhắn kia.

[Hảo Hảo, anh là Lương Niên.]

[Hảo Hảo, em đã đi đâu, sao lại biến mất lâu như vậy, cũng không liên lạc với anh? Gọi điện thoại cho em, cũng không có tiếp thông.]

[Hảo Hảo, nhìn thấy tin nhắn, nhất định phải trả lời anh, em có biết không, anh tìm em tìm đến sắp nổi điên rồi!]

Ba câu ngắn ngủi, còn chưa tới một trăm chữ, Cảnh Hảo Hảo lại nhìn khoảng chừng năm phút đồng hồ.

Đợi khi cô lấy lại tinh thần, cô mới phát hiện, đáy mắt mình đã nổi lên chua xót ẩm ướt.

Cô không nhớ rõ chính mình đã bao lâu không liên lạc với Thẩm Lương Niên, cô chỉ biết là, từ khi mình và Thẩm Lương Niên quen biết đến bây giờ, chưa bao giờ không nói chuyện lâu như vậy.

Cảnh Hảo Hảo nói không nên lời tâm tình của mình, rốt cuộc nói như thế nào, cô nhìn tin nhắn kia hết lần này tới lần khác, sau đó mới nhấn bàn gõ viết tay, chuyên chú viết ở phía trên một câu: Lương Niên, em rất nhớ anh.....

Sau khi cô đánh xong mấy chữ này, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi xóa bỏ từng chữ này, một lần nữa viết hai chữ, gửi qua: [Lương Niên.]

Sau khi Cảnh Hảo Hảo gửi tin nhắn này đi, liền vẫn không ngừng chú ý di động của mình, nhưng đợi nửa tiếng, Thẩm Lương Niên cũng không có trả lời cô.

Thật vất vả di động vang lên một tiếng, Cảnh Hảo Hảo vội vàng cầm lấy di động, lại nhìn thấy là tin nhắn Lương Thần gửi đến: [Có thích những thứ đó không?]

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo có chút mất mát, nhưng vẫn trả lời một chữ lại cho Lương Thần: [Thích.]

Sau đó, Lương Thần không có gửi tin nhắn tới nữa.

Cảnh Hảo Hảo lười biếng nằm ở trên ghế quý phi, tiếp tục chờ tin nhắn của Thẩm Lương Niên, vẫn đợi đến khi cơn buồn ngủ của đột kích, giống như ngủ lại không phải ngủ.

Cảnh Hảo Hảo cũng chưa ngủ đặc biệt say, liền nghe được ngoài cửa truyền đến một trận tiếng động lớn ồn ào, cô ngồi dậy, mang dép vào liền đi ra ngoài, nhìn thấy có mấy người khiêng một ít đồ, đi tới một gian phòng ngủ chính ở phía tây.

Cảnh Hảo Hảo có chút hoài nghi nhìn thoáng qua thím Lâm, thím Lâm cũng lắc lắc đầu theo, nói: “Thím cũng không biết đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, Thần thiếu gia phân phó bọn họ tới.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 131: Weibo [5]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo đứng ở hành lang nhìn trong chốc lát, không nói cái gì, liền trở về phòng ngủ.

Phòng phía tây giống như là đang trang hoàng, phát ra tạp âm ầm ầm, quấy nhiễu Cảnh Hảo Hảo muốn ngủ cũng không thể ngủ, vì thế toàn bộ buổi chiều, Cảnh Hảo Hảo liền đặt tất cả suy nghĩ ở trên điện thoại di động.

Di động vang rất nhiều lần tiếng nhắc nhở của Weibo, mỗi một lần Cảnh Hảo Hảo đều nhanh chóng cầm lấy xem, nhưng mỗi một lần đều là thất vọng, Thẩm Lương Niên vẫn luôn không có hồi đáp tin nhắn của cô.

Đến chạng vạng, rốt cuộc tiếng trang hoàng cũng yên tĩnh lại, biệt thự khôi phục yên tĩnh như cũ, Cảnh Hảo Hảo ghé vào trên ban công có chút không yên lòng ngắm mặt trời lặn.

Trên đường, thím Lâm lên đây một lần, hỏi cô buổi tối muốn ăn cái gì, Cảnh Hảo Hảo có vẻ thiếu hăng hái nói một câu: “Tùy tiện.”

Thím Lâm vẫn báo một lần từng món ăn làm hôm nay cho Cảnh Hảo Hảo biết.

Đợi cho thím Lâm đi ra ngoài, Cảnh Hảo Hảo lại lấy di động từ trong túi ra, nhìn nhìn Weibo, vẫn không có hồi đáp của Thẩm Lương Niên, Cảnh

Hảo Hảo mất mát ngồi trên ghế xích đu ở ban công, nhìn chăm chăm ngọn núi xa xa đến xuất thần, thẳng đến khi tiếng động cơ xe quen thuộc cắt đứt suy nghĩ của cô.

Cảnh Hảo Hảo quay đầu, liền nhìn thấy chiếc Land Rover Lương Thần thường xuyên lái kia đang lái tốc độ cực nhanh vào sân, đứng ở phía dưới bể bơi.

Một người hầu đang quét dọn trong sân chạy chậm một mạch qua, mở cửa xe ra cho Lương Thần.

Lương Thần vừa xuống xe, vừa nói hai câu với người hầu, sau đó ngẩng đầu, nhìn thoáng qua phương hướng phòng ngủ chính, vừa vặn chạm vào tầm mắt của Cảnh Hảo Hảo.

Cho dù cách độ cao một tầng lầu, Cảnh Hảo Hảo vẫn có thể cảm giác được ánh mắt sắc bén của Lương Thần, cô rất nhanh quay đầu, tránh né tầm mắt của Lương Thần.

Chưa quá hai phút, cô chợt nghe cửa phòng ngủ truyền đến một đạo tiếng vang, ngay sau đó Lương Thần đi đến, lúc anh cởi áo sơ mi, nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo, sau đó liền lửa thân trên, vào phòng tắm.

Lúc đi ra, Lương Thần đã thay đổi một thân trang phục hưu nhân, mái tóc có chút lộn xộn rơi xuống, bên trong tùy ý mang theo một chút nhân nhả.

Anh rót cho mình một ly nước, nhìn như thực vô tình ngẩng đầu, hỏi Cảnh Hảo Hảo: “Xế chiều hôm nay người trang hoàng đã tới?”

“Ừ.” Tuy rằng Cảnh Hảo Hảo vẫn có chút không thích ứng nói chuyện với Lương Thần, nhưng hai người đã ở trong biệt thự này hơn một tháng, ít nhiều Cảnh Hảo Hảo cũng hiểu rõ tính tình Lương Thần, chỉ cần anh hỏi, cô đáp, dưới tình huống bình thường, anh vẫn rất dễ nói chuyện.

“Đi khi nào?”

“Trước khi anh trở về không lâu.”

“Ừm.” Lương Thần gật gật đầu, uống nước ừng ực một mạch, buông ly nước, nhìn Cảnh Hảo Hảo nói: “Đi, theo tôi đi qua xem một chút phòng đó trở thành bộ dáng như thế nào!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 132: Weibo [6]

Editor: May

Biệt thự thoát nhìn là ba tầng, thật ra chỉ dùng hai tầng, tầng thứ ba chỉ có hai căn phòng lớn trống trải, một gian là để đồ hỗn tạp, một gian là một phòng đàn dương cầm lớn.

Tầng hai, lại phân ra bảy gian phòng, trong đó là ba gian phòng khách, một gian phòng ngủ chính, một phòng sách, còn có hai phòng trống.

Lúc Cảnh Hảo Hảo nhàm chán, từng đi xem qua hai gian phòng trống kia, bên trong chỉ trang hoàng vách tường, cũng treo đèn thủy tinh xinh đẹp, mặt trên còn treo bức họa quý báu, chỉ là phòng trống rỗng, không có bài trí thứ gì.

Mà gian phòng trang hoàng lúc xế chiều hôm nay, chính là một trong hai phòng trống kia.

Cửa phòng nửa đóng, Lương Thần đi đến phía trước, hai tay cầm túi quần, dùng cằm chỉ chỉ, nói: “Đẩy cửa ra, nhìn xem.”

Cảnh Hảo Hảo đi về phía trước hai bước, đẩy cửa phòng ra, cả người cô lập tức liền bị giật mình ngay tại chỗ.

Gian phòng cô tới hai ngày trước vẫn còn trống rỗng, trong một buổi chiều, liền biến thành một phòng vẽ tranh tinh xảo.

Bên cạnh một giá vẽ cao hơn một mét đặt một cái bàn, phía trên đặt đầy bút vẽ, bột nước, đủ các loại giấy vẽ.

Trên bàn ngay phía trước giá vẽ, đặt rất nhiều pho tượng, bên cạnh còn có một đôi ghế mây, ở giữa đặt một bàn tròn cây mây nhỏ, phía trên để một bộ trà cụ.

Trên tường cũng treo rất nhiều bức tranh nổi tiếng, có tranh Trung Quốc, cũng có tranh sơn dầu, trên phía ban công, treo rất nhiều thực vật xinh đẹp xanh biếc, thoát nhìn tràn ngập hơi thở tươi mát.

Lương Thần nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo ngây ngốc, tiến về phía trước hai bước, lôi kéo tay cô đi vào: “Cảm thấy thế nào? Thích không?”

Cảnh Hảo Hảo có chút nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn về phía Lương Thần.

Anh hỏi cô như vậy ý tứ là phòng vẽ tranh này là chuẩn bị cho cô?

Từ nhỏ Cảnh Hảo Hảo thích nhất chính là vẽ tranh, trước mười tuổi, lúc cha mẹ ruột của cô còn sống, cô học một khóa không chuyên ở trấn trên, chính là vẽ tranh.

Sau đó cha mẹ đã chết ở trong trận lũ lụt đó, kiếp sống vẽ tranh của cô cũng liền chấm dứt.

Chuyện cô thích vẽ này, Thẩm Lương Niên cũng chưa từng biết, mà Lương Thần vừa mới quen biết cô không bao lâu, sao lại có thể biết được?

Thật ra muốn biết cô thích vẽ tranh cũng không khó, bởi vì mỗi buổi tối lúc anh về nhà mở ti vi lên, sẽ luôn nhìn thấy đài truyền hình là kênh vẽ tranh trung ương.

Ti vi phòng ngủ, ngoại trừ anh, chỉ có một mình Cảnh Hảo Hảo sẽ động vào, cho nên, rất dễ dàng liền đoán ra được, cô cảm thấy hứng thú với vẽ tranh.

Lương Thần nhận thấy được nghi hoặc nơi đáy lòng Cảnh Hảo Hảo, nhưng không có chút ý tứ giải thích nghi hoặc cho Cảnh Hảo Hảo, chỉ cầm lấy một cây bút máy trên bàn, đùa nghịch nhìn vài lần, có vẻ không chút để ý nói: “Thím Lâm nói gần đây thân thể em tốt hơn rất nhiều, còn nói mỗi ngày em ở nhà cũng rất nhàm chán, bắt đầu từ ngày mai, tôi tìm giáo viên tới đây, dạy em vẽ tranh.”

Dừng một chút, Lương Thần nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo, nói: “Cơm chiều hẳn là đã chuẩn bị xong, xuống lầu ăn cơm.”

Nói xong, Lương Thần liền dẫn đầu đi ra ngoài phòng vẽ tranh.

Cảnh Hảo Hảo đứng ở trong phòng vẽ tranh sững sờ hồi lâu, mới hoàn hồn, đi ra ngoài theo.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 133: Thêm Một Lần Nữa [1]

Editor: May

Lúc ăn cơm, trong đầu Cảnh Hảo Hảo còn đang suy nghĩ chuyện phòng vẽ tranh, cho nên lúc điện thoại di động của cô liên tục vang lên vài tiếng, cô vẫn lặp lại hành động ăn cơm, không có phản ứng gì.

Lương Thần vươn chiếc đũa, gõ vang bát của cô, Cảnh Hảo Hảo cả kinh ngẩng đầu, nhìn về phía Lương Thần, Lương Thần mới nói: “Di động đang kêu.”

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng lấy điện thoại di động từ trong túi ra, nhìn thấy là nhắc nhở Weibo.

Cô mở ra, liền nhìn thấy là nơi tin nhắn, có Thẩm Lương Niên trả lời, Cảnh Hảo Hảo chỉ nhìn đến vài chữ “Hảo Hảo, anh ở.....”, cô chợt nghe được giọng nói của Lương Thần, nhẹ nhàng chậm rãi truyền tới: “Là ai tìm em?”

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo căng thẳng, tay bất giác nắm chặt điện thoại di động, bất động thanh sắc ngẩng đầu, nở nụ cười nhàn nhạt với Lương Thần, nói: “Không có gì, là nhắc nhở của Weibo.”

Lúc Cảnh Hảo Hảo ở nhà cũ tham gia tiệc sinh nhật của mẹ Lương Thần, Thẩm Lương Niên mang theo cô lại đây, lúc cô còn chưa nhìn anh, trên mặt cô lộ ra chính là nụ cười nhàn nhạt.

Làn da cô trắng nõn, thần thái kiêu nhuyển, lúc cười rộ lên làm cho người ta có một loại cảm giác thoải mái ấm áp, giống như là mỹ cảm như hòa trăm hoa từ từ nở rộ trong mùa xuân.

Nhưng vào một khắc cô thấy sự hiện hữu của anh, lúc nhìn anh, không phải sợ hãi, chính là kinh hoàng, hoặc là giả bộ trấn định suy nghĩ cẩn thận nên né tránh anh như thế nào.

Hiện tại cô đột nhiên nở nụ cười nhàn nhạt với anh, khiến cho động tác nhai đồ ăn trong miệng Lương Thần nháy mắt liền ngừng lại.

Anh sửng sốt một lát, mới đột nhiên ý thức được bộ dạng lúc này của mình, vội vàng thu liễm cứng ngắc trên mặt, vừa ăn vừa gật gật đầu với Cảnh Hảo Hảo, vừa không chút để ý nâng tay lên, gấp một khối gà quay đặt vào trong bát Cảnh Hảo Hảo, ý cười trong suốt nói: “Em xem em gầy đều chỉ còn bộ xương, nên ăn nhiều một chút, bồi bổ thật tốt.”

Dừng một chút, Lương Thần quay đầu, nói với thím Lâm đứng ở một bên: “Chuẩn bị thêm một chút canh bổ, hầm một phần mỗi ngày.”

“Vâng, Thần thiếu gia.”

Giọng nói thím Lâm vừa rơi xuống, di động nằm trong lòng bàn tay Cảnh Hảo Hảo lại vang lên.

Lương Thần liền quay đầu, nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo sợ tới mức, theo bản năng nắm chặt di động.

Lương Thần nhìn Cảnh Hảo Hảo suy nghĩ trong chốc lát, tiếp tục nói với thím Lâm: “Nhưng đừng làm mỗi ngày đều giống nhau, sẽ khiến người ăn buồn ói, nhớ rõ chuẩn bị nhiều một chút, đừng lặp lại.”

“Đã biết, Thần thiếu gia.”

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo hơi hơi thở phào nhẹ nhõm một hơi, một tay nắm di động, một tay cầm lấy chiếc đũa ăn cơm.

Sau khi ăn cơm xong, Lương Thần phá lệ không có dẫn đầu rời đi, ngược lại rất kiên nhẫn chờ Cảnh Hảo Hảo ăn xong cơm trong bát, mới đứng lên, cùng nhau lên lầu với Cảnh Hảo Hảo.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 134: Thêm Một Lần Nữa [2]

Editor: May

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo thấp thỏm tin nhắn Weibo Thẩm Lương Niên gửi tới, cô lại không dám hồi đáp ngay trước mặt Lương Thần, cho nên trở lại phòng ngủ, Cảnh Hảo Hảo ngây người một lát, liền đi toilet.

Cô ngồi xồm trên bồn cầu, rất nhanh lấy di động từ trong túi ra, mở Weibo lên, trực tiếp nhấn mở tin nhắn của Thẩm Lương Niên, nhìn thấy bên trong có vài tin nhắn.

[Hảo Hảo, anh đây, Hảo Hảo, anh lo lắng cho em.]

[Hảo Hảo, em ở đâu? Bây giờ anh đi tìm em có được không?]

[Hảo Hảo, sao em không nói lời nào?]

[Không có ở đây?]

[?]

Cảnh Hảo Hảo áp chế cuồn cuộn nơi đáy lòng, đầu ngón tay run rẩy, viết xuống một hàng chữ: [Lương Niên, anh còn ở đó không?]

Tư nhắn gửi đi còn chưa đến nửa phút, di động Cảnh Hảo Hảo đã nhận được hồi đáp: [Hảo Hảo, rốt cuộc anh cũng đợi được em.]

Cảnh Hảo Hảo nhìn mấy chữ này, hốc mắt lập tức liền nóng lên, trong khoảng thời gian này, một mình cô ngốc ở trong biệt thự của Lương Thần, lúc cô rảnh rỗi, sẽ bắt đầu nhớ nhung Lương Niên, cô nghĩ làm sao liên lạc với anh, Lương Thần nói, chỉ cần cô dưỡng tốt thân thể, liền trả lại điện thoại cho cô, vì thế một đoạn thời gian kia, cô liều mạng uống sạch thuốc bổ, đồ bổ tím Lâm bùng tới, chẳng sợ sau khi uống, cô đều ói ra, sau đó thân thể của cô tốt hơn, Lương Thần lại không có chút ý tứ trả lại di động cho cô, cô còn chưa đòi, liền biết tin tức Lương Niên gặp chuyện không may, cô lại càng không dám đi đòi, chỉ sợ không cẩn thận càng gây phiền toái thêm cho Lương Niên, thời gian một ngày một ngày qua đi, đến sau cùng, lúc cô sắp tuyệt vọng, cô không nghĩ tới, lại liên lạc được với Thẩm Lương Niên ở trên Weibo.

Cảnh Hảo Hảo mở trừng hai mắt, nuốt sương mù nơi đáy mắt vào, ngón tay bay nhanh ở trên màn hình viết: [Lương Niên, gần đây anh có khỏe không?]

Những lời này của Cảnh Hảo Hảo vừa mới gửi đi, trên màn hình Thẩm Lương Niên liền gửi tin nhắn đến: [Hảo Hảo, gần đây em có khỏe không?]

Không tốt, chẳng những không tốt, thậm chí hỏng bét không xong.

Nhưng mà, Cảnh Hảo Hảo không dám nói những thứ này cho Thẩm Lương Niên nghe, cô chỉ có thể trái lòng mình, hồi đáp với Thẩm Lương Niên nói: [Em tốt lắm, anh thì sao?]

[Không tốt, em không ở đây, anh rất nhớ em.]

Trong nháy mắt nước mắt Cảnh Hảo Hảo liền rơi xuống, cô nâng tay lên, che kín miệng, sợ chính mình không cẩn thận sẽ khóc ra thành tiếng.

[Hảo Hảo, mấy ngày nay, rốt cuộc em đi nơi nào, sao lại đột nhiên không nói một tiếng liền rời đi?]

[Hảo Hảo, em còn ở đó không?]

Cảnh Hảo Hảo cố gắng khống chế tốt cảm xúc của mình, mới dùng ngón tay run rẩy, đáp lại: [Em vẫn ở đây.]

Sau đó, cô vẫn giống như lúc trước, bắt đầu nói dối Thẩm Lương Niên: [Em chỉ là tâm tình không tốt, cho nên liền đi ra ngoài một chút, anh yên tâm, em thật sự tốt lắm.]

[Vậy khi nào thì em trở về?]

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 135: Thêm Một Lần Nữa [3]

Editor: May

[Vậy khi nào thì em trở về?]

Thẩm Lương Niên gửi tin nhắn này tới, lập tức liền làm khó Cảnh Hảo Hảo.

Đáy lòng cô biết, cả đời này của cô, rất có thể sẽ không trở về bên người Thẩm Lương Niên được nữa.....

Cảnh Hảo Hảo suy nghĩ một lúc, mới viết ở trên bàn phím: [Qua một thời gian nữa.....]

Cảnh Hảo Hảo còn chưa có viết xong, Thẩm Lương Niên bên kia liền gửi tin nhắn đến: [Hảo Hảo, anh không phải đang thúc giục em trở về, em muốn khi nào trở về cũng được, anh chỉ là lo lắng cho em.]

Nhìn một chút, Lương Niên vẫn sẵn sóc như vậy..... Nhiều năm như thế, cho tới bây giờ đều là suy nghĩ thay cô như vậy.

Đổi lại trước đây, cô nhất định sẽ cảm giác chính mình thực hạnh phúc, nhưng hiện tại, cô có chính là đau thương và bất đắc dĩ nói không hết.

Cảnh Hảo Hảo chậm rãi nhấn phím gửi đi, gửi câu:[Qua một thời gian nữa.] ra ngoài.

[Được.] Thẩm Lương Niên chỉ đáp lại cô một chữ, trong nháy mắt Cảnh Hảo Hảo có chút không biết nên nói gì, một lát sau, cô lại nhận được tin nhắn của Thẩm Lương Niên: [Hảo Hảo, có phải em bối vì chúng ta sắp kết hôn, áp lực quá lớn, cho nên mới một mình rời đi không?]

Cảnh Hảo Hảo cũng không biết trả lời vấn đề này của Thẩm Lương Niên như thế nào, đến cuối cùng, cô chỉ là nhẹ nhàng gửi đi một chữ [ừ].

Trời biết, cô có bao nhiêu hy vọng hiện tại mình có thể gả cho anh làm cô dâu.

Nếu thật sự cô có thể kết hôn với anh, sao cô có thể sẽ rời khỏi anh?

Cho tới bây giờ cô đều chưa từng nói dối một câu với Thẩm Lương Niên, có cái gì đều đã thẳng thắn thành khẩn với anh, chưa bao lâu, lại có thể làm trái tâm tư nói dối một câu lại một câu với Thẩm Lương Niên như vậy?

[Hảo Hảo, anh không ép em, em giải sầu thật tốt, nhưng em nhất định phải để cho anh biết, hiện tại em đang an toàn, phải biết rằng, tình huống lúc ấy, em đột nhiên rời đi, anh đã lo lắng cỡ nào, em nhất định phải chăm sóc tốt thân thể của mình, mặc kệ như thế nào, cả đời này anh sẽ chỉ lấy một mình em.]

Cảnh Hảo Hảo lập tức nghĩ đến, đêm cô gặp tai nạn xe cộ kia, ở trong lúc hôn mê bất tỉnh, nghe được “Thẩm Lương Niên” nói với mình: Hảo Hảo, anh biết em có thể nghe thấy, anh là Lương Niên, anh còn đang chờ cưới em..... Hảo Hảo, em có biết, ở đáy lòng anh, tốt đẹp không phải là thế giới này, tốt đẹp là vì thế giới này có em.....

Lúc đó, cô chỉ mảnh treo chuông, nếu không phải Lương Niên ở cô bên tai nói những lời này, sợ là cô đã sớm chết, cô là do anh kêu tỉnh, nhưng cô lại ở trong bệnh viện ngây người chưa đến vài ngày, liền bị Lương Thần mang về biệt thự giữa sườn núi.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 136: Thêm Một Lần Nữa [4]

Editor: May

Lúc đó Lương Niên rất lo lắng..... Khó trách anh sẽ nói, tình huống kia, cô đột nhiên rời đi..... Anh còn có thể nghĩ đến, cô là không muốn kết hôn với anh.

Lúc trong đầu Cảnh Hảo Hảo còn đang suy nghĩ những chuyện này, đột nhiên phòng tắm truyền đến một trận tiếng đập cửa, cùng với giọng nói của Lương Thần: “Hảo Hảo?”

Cảnh Hảo Hảo chợt hoàn hồn, lên tiếng, liền nhanh chóng đứng dậy, nhấn bồn cầu một chút, dùng tiếng nước che giấu, nhanh chóng chỉnh điện thoại thành tĩnh âm, thuận tiện xóa sạch tin nhắn giữa mình và Thẩm Lương Niên.

Cảnh Hảo Hảo bỏ điện thoại di động vào trong túi, đứng ở trước gương lớn khắc hoa trong phòng tắm, nhìn hốc mắt ửng đỏ của mình, mở vòi nước ra, rửa mặt một phen, mới xoay người mở cửa ra.

Lương Thần đứng ở ngoài cửa, nhìn thấy cô đi ra, ánh mắt lập tức liền rơi xuống trên thân thể của cô, cẩn thận đánh giá cô vài lần, đột nhiên nhíu mày lại, hỏi: “Hốc mắt sao lại hồng hồng? Khóc?”

“Không có.” Cảnh Hảo Hảo lắc lắc đầu, ra vẻ trấn định nói: “Tôi rửa mặt, sữa rửa mặt vào mắt, có chút đau.”

Nói xong, còn nâng tay lên, xoa xoa mắt, xoa hốc mắt càng đỏ.

Lương Thần thở phào nhẹ nhõm một hơi, tin là thật nói: “Về sau cần thận một chút.”

Cảnh Hảo Hảo thuận theo gật gật đầu.

Lương Thần quay đầu, nhìn thoáng qua cái bàn cách đó không xa, nói: “Thím Lâm vừa mới đưa lên một chén đồ ngọt, em nếm thử chút đi.”

“Ừ.” Cảnh Hảo Hảo nhẹ giọng đáp một câu, liền trấn định tiêu sái đến trước sô pha, quy củ ngồi xuống, cầm thìa ăn lên.

Lương Thần chậm rãi từ từ đi theo sau thân thể của cô, đi tới đây, ngồi ở trên sô pha một người bên cạnh, cầm một phần văn kiện, vừa xem, vừa thỉnh thoảng gõ hai cái xuống máy vi tính.

Cảnh Hảo Hảo dùng ánh mắt quét Lương Thần vài lần, phát hiện thần thái người đàn ông bình thản, thậm chí trong ánh mắt còn mang theo một tầng thư hoãn, bộ dáng như là tâm tình thực không tệ, lúc này Cảnh Hảo Hảo mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, biết Lương Thần cũng không có phát hiện cái gì, cũng tin cô vừa rồi rửa mặt bị sữa rửa mặt làm đỏ mắt là thật.

Ăn xong đồ ngọt, thím Lâm đi lên thu dọn bát, thuận tiện bưng lên cho Lương Thần một ly cà phê.

Lương Thần vừa uống cà phê, vừa làm việc.

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trên sô pha, xem tiết mục ca nhạc trong chốc lát, lúc xem đến một nửa, Lương Thần nhận một cuộc gọi video, Cảnh Hảo Hảo sợ ảnh hưởng đến Lương Thần, trực tiếp tắt ti vi, liền leo lên giường.

Lương Thần nói đều là một ít vấn đề về đất và thu mua, Cảnh Hảo Hảo không hứng thú lắm, lấy điện thoại di động ra, bật Weibo lên, quả

nhiên có tin nhắn của Thẩm Lương Niên.

Cảnh Hảo Hảo quay đầu nhìn thoáng qua Lương Thần một chút, phát hiện lực chú ý của anh đều ở trên công việc, liền thật cẩn thận trả lời tin nhắn của Thẩm Lương Niên.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 137: Thêm Một Lần Nữa [5]

Editor: May

Thẩm Lương Niên vẫn luôn trên tuyến, rất nhanh đáp lại Cảnh Hảo Hảo, Cảnh Hảo Hảo liền một câu một câu trò chuyện với Thẩm Lương Niên, đại đa số đều là một ít lời nói thăm hỏi ân cần, nhưng lại khiến cho tâm tình đè nén của cô vui sướng hơn rất nhiều.

Lực chú ý của Cảnh Hảo Hảo vẫn đều đặt ở trên người Lương Thần, vào lúc Lương Thần cắt đứt điện thoại, cô liền gửi một tin cho Thẩm Lương Niên, nói: [Em muốn ngủ.]

Nói xong, liền vội vàng rời khỏi Weibo.

Cảnh Hảo Hảo còn chưa kịp buông di động, Lương Thần liền đi tới bên giường, hỏi: “Làm cái gì vậy?”

Cảnh Hảo Hảo không chút để ý buông di động, nói: “Không có làm cái gì, chính là tùy tiện xem một chút.”

Lương Thần nhìn lướt qua điện thoại trong tay cô, hỏi: “Xem Weibo?”

Không biết có phải có tật giật mình hay không, đáy lòng Cảnh Hảo Hảo chợt níu chặt lại một chút, nhìn Lương Thần khẽ gật đầu, nói: “Ừ.”

Lương Thần cũng không có hỏi tiếp cái gì, chỉ nói: “Thời gian không còn sớm, còn có vài văn kiện chưa xử lý, em trước đi ngủ sớm một chút.”

“Ừ.”

Lương Thần không có nói gì, chỉ cúi người, nhẹ nhàng đỡ chần cho Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng liền ngẩng ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua Lương Thần, vừa vặn chạm vào tầm mắt của anh.

Tay Lương Thần đặt ở trên chần, không có dời đi, chỉ dùng ánh mắt sâu không thấy đáy nhìn chăm chăm mắt cô, nhìn không nháy mắt.

Cảnh Hảo Hảo bị anh nhìn, đáy lòng có chút khẩn trương, trông mắt không tự chủ được chuyển loạn chung quanh, ngay tại lúc cô muốn xoay người, Lương Thần đột nhiên cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán của cô.

Môi anh mang theo một chút nóng hổi ẩm ướt, tạm dừng ở mi tâm của cô trong chốc lát, sau đó mới hơi rời đi một chút, nhẹ giọng nói: “Ngủ ngon.”

Đôi mắt Cảnh Hảo Hảo mở thật to, như là bị người đàn ông luôn vênh váo đột nhiên trở nên ôn nhu lưu chuyển như thế dọa sợ.

Lương Thần nhìn bộ dáng ngây ngốc này của cô, nhin không được liền cúi đầu, ngăn chặn môi của cô.

Nụ hôn của anh, vừa vội lại mãnh, hôn Cảnh Hảo Hảo có chút trở tay không kịp.

Đợi lúc cô phục hồi tinh thần lại, cô mới phát hiện, hơi thở người đàn ông trở nên có chút nặng nề, trên người tản ra một cỗ khí nóng.

Trong lòng Cảnh Hảo Hảo thất kinh, biết Lương Thần là có phản ứng, cô theo bản năng muốn đẩy anh ra, lại bị anh vươn tay, ôm thật chặt, làm nộ

hôn này sâu hơn.

Hôn, giằng co hồi lâu, vào lúc Cảnh Hảo Hảo nghĩ chính mình sắp hít thở không thông, Lương Thần mới lưu luyến không rời buông cô ra.

Không biết có phải do hôn môi khiến cho hít thở không thông hay không, Cảnh Hảo Hảo cảm thấy lúc này đầu óc của mình có chút trì độn, thậm chí cô lại có thể nhìn gương mặt có vẻ tràn ngập tình dục của Lương Thần đến phát ngốc một trận.

Lương Thần nhìn xuống Cảnh Hảo Hảo, nhìn ánh mắt chưa hoàn hồn cùng đôi môi nộn nộn bị chính mình hôn đến trở nên hồng hồng, không tự chủ được nâng tay lên, nhẹ nhàng chạm vào cánh môi của cô, lộ ra một nụ cười yếu ớt hỏi: “Hảo Hảo, có phải em còn chưa có hưởng thụ đủ? Muốn chúng ta thêm một lần nữa hay không?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 138: Thêm Một Lần Nữa [6]

Cảnh Hảo Hảo tiếp tục sửng sốt nhìn Lương Thần trong chốc lát, sau đó mới đột nhiên như là phản ứng kịp, cũng không quản Lương Thần có thể tức giận hay không, chỉ là nhanh chóng kéo chặn, che kín thật chặt mặt của mình.

Lương Thần nhìn thấy hành động trẻ con này của Cảnh Hảo Hảo, càng cảm thấy tâm tình vui vẻ hơn, nâng tay lên, xoa xoa đỉnh đầu lộ ra của cô, vẫn dùng âm điệu nhẹ nhàng vừa rồi, nói: “Hảo Hảo, em cũng thật đáng yêu.”

Cảnh Hảo Hảo chôn sâu ở trong chăn hơn.

Lương Thần nhịn không được nhẹ nhàng bật cười, anh đứng ở bên giường, nhìn người quẩn như bánh chưng trên giường, đứng trong chốc lát, liền xoay người đi đến một bên, cầm lấy máy tính và văn kiện của mình, đi phòng sách.

Cảnh Hảo Hảo đợi cửa phòng ngủ đóng lại một lúc lâu, mới xốc chăn lên, đầu tiên là thở dốc từng ngụm từng ngụm, sau đó mới phát giác tốc độ tim đập của mình đặc biệt nhanh.

Vừa rồi cô..... vừa rồi lại có thể, lại có thể trầm luân ở trong nụ hôn của anh.....

.....

Ngày hôm sau là thứ sáu, là ngày Lương Thần bận nhất, thậm chí ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn, liền vội vàng đi công ty họp từ sớm, nói là họp sớm, nhưng mở cho tới khi xong thôi, đã sắp là mười một giờ giữa trưa.

Lương Thần trở lại văn phòng, trực tiếp để cho trợ lý xuống lầu đặt cơm.

Lúc chờ cơm, Lương Thần đứng ở trước cửa sổ sát đất của văn phòng rộng lớn sáng ngời, nhìn bầu trời trong lành cuối thu của thành phố Giang Sơn, đột nhiên liền nghĩ đến nụ hôn tối hôm qua của mình và Cảnh Hảo Hảo, khéo môi nhẹn không được liền cong lên.

Thật ra chỉ là một nụ hôn, anh và Cảnh Hảo Hảo đã lên giường quá rất nhiều lần, rốt cuộc chính mình có cái gì đáng để cao hứng!

Nhưng sau khi anh hôn môi, nhìn thấy bộ dáng Cảnh Hảo Hảo ngẩn người nhìn chăm chăm mình, tâm tình giống như là ăn đường, vui rạo rức, ngọt ngọt mật mật.

Vào lúc nụ hôn kia giống như pha quay chậm ở trong đầu Lương Thần, cửa phòng làm việc, đột nhiên truyền đến một đạo tiếng đập cửa.

“Tiến vào.”

Cửa văn phòng đẩy ra, là trợ lý mang theo hai cái hộp đựng thức ăn đi vào.

Trợ lý bưng từng món hộp đựng thức ăn ra, đặt ở trên bàn, vào lúc bưng ra món ăn cuối cùng, anh nhìn thấy phía trên một đĩa rau lại có vài múi tỏi, cả người anh ta không nhịn được run rẩy một chút, theo bản năng ngẩng đầu, nhìn Lương Thần nói: “Lương tổng, tôi nhầm phần món ăn của tôi.....”

Thói quen ăn cơm của Lương Thần giống như cá tính của anh, cực kỳ xoi mói, nhất là trong đồ ăn không thể nhìn thấy chút xiu tòi.

Ngay tại lúc trợ lý nghĩ đến mình không thể thiếu một trận nghe mắng, Lương Thần thông thả từ từ ngồi ở trên sofa, ý bảo anh ta cũng ngồi xuống, nói: “Ăn cơm đi.”

Trợ lý lập tức liền cứng ngắc ngay tại chỗ, vẻ mặt không thể tin nhìn Lương Thần, đại BOSS của bọn họ lại có thể không có tức giận ư?

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 139: Một Fan Gánh Mười Điểm Đen [1]

Mặt trời dâng lên từ phía tây? Hay là bầu trời đổ cơn mưa máu rồi hả?

“Ngồi đi.” Lương Thần nghi hoặc nhìn thoáng qua trợ lý đứng góc.

Lúc này trợ lý mới vội vàng ngồi xuống.

Lương Thần đang ăn cơm, đột nhiên như là nhớ tới cái gì, nhìn trợ lý nói: “Lấy ipad bên đó tới đây.”

Lương Thần gia giáo vô cùng tốt, lúc ăn cơm, sẽ không làm những chuyện khác, thậm chí ngay cả nói cũng rất ít, hiện tại trợ lý đột nhiên nghe được Lương Thần muốn ipad, lại kinh ngạc một trận, sau đó mới vội vàng đứng dậy, cầm ipad lại đây: “Lương tổng, lấy đến rồi.”

Lương Thần nhìn cũng không liếc mắt nhìn ipad một cái, chỉ thuận miệng nói: “Tải một Weibo mới nhất xuống.”

Trợ lý vừa nghe theo chỉ huy tải một Weibo mới nhất xuống, đáy lòng vừa âm thầm thổn thức, hôm nay đại BOSS và bình thường hoàn toàn chính là hai người!

Sau khi trợ lý tải xuống ipad xong, ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Lương Thần một cái, Lương Thần tiếp tục phân phó: “Tra tìm weibo Cảnh Hảo Hảo.”

Đợi khi trợ lý tra được Cảnh Hảo Hảo, nhìn thấy chỗ tư liệu của Cảnh Hảo Hảo, viết ngôi sao ký hợp đồng với công ty giải trí TS, trong nháy mắt cả người anh ta liền hóa thạch.

Đại BOSS chú ý một minh tinh làm gì?

Chẳng lẽ là theo đuổi?

Nhưng cho dù là theo đuổi, cũng có thể tìm loại nữ minh tinh nổi tiếng đại giang nam bắc nha, vì sao lại tìm một minh tinh nhỏ không thu hút chứ?

Ngay tại lúc đáy lòng trợ lý miên man suy nghĩ, giọng nói Lương Thần lại truyền đến một lần nữa: “Tra ra chưa?”

“Tra ra rồi.”

“Đưa tôi xem một chút.”

Trợ lý vội vàng đưa ipad qua.

Lương Thần quay đầu, nhìn thoáng qua, phát hiện phía trên weibo của Cảnh Hảo Hảo cũng không có tin tức đặc biệt chú ý gì, đại đa số đều là một ít động thái làm việc trong vòng giải trí của cô, phía dưới trả lời có nhiều có ít, nhất là tin thứ nhất, trả lời về phim truyền hình mới của Phương Lộ, lại có thể vượt hai ngàn.

Weibo kia, tặng kèm mấy tờ ảnh trong phim, một tấm trong đó, có Cảnh Hảo Hảo xuất hiện trước ống kính, cô chỉ mặc một trang phục nha hoàn, đứng ở phía sau Kiều Ôn Noãn, cũng không thu hút, nhưng Lương Thần vẫn nhìn chăm chăm nhìn vài giây, mới nói: “Cậu đi nhìn xem phía dưới weibo của cô ấy, hồi phục là nói cái gì.”

Trợ lý quả thực có chút hỗn độn trong gió, đường đường là đại BOSS của tập đoàn Giang Sơn, “Thiếu niên thiên tử” của thành phố Giang Sơn,

lại có thể chú ý một nữ ngôi sao đến mức chú ý phải biết từng câu hồi phục weibo!

Đây hoàn toàn không phải là phong cách làm việc của đại BOSS!

Chẳng lẽ đại BOSS bọn họ giống như là trong truyền thuyết vậy, trao đổi linh hồn với một fan ái mộ tiểu minh tinh tên là “Cảnh Hảo Hảo”?

Lương Thần đợi trong chốc lát, không có đợi được giọng nói trợ lý truyền đến, nhin không được ngẩng đầu, lên tiếng, nói: “Đọc đi!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 140: Một Fan Gánh Mười Điểm Đen [2]

Trợ lý hoàn hồn, vội vàng nhấn mở hồi phục, đọc lên từng câu: “Hảo Hảo, đã lâu không nhìn thấy cô gửi Weibo, like một cái!”

“Hảo Hảo, bộ dạng cô quả nhiên xinh đẹp, mặc kệ diễn nhân vật gì, đều là đẹp mắt như vậy!”

“Hảo Hảo, cố lên!”

“Muốn càng nhiều fan sao? Mời liên hệ qq, 1357824, bảo đảm chất lượng, đoàn đội chuyên nghiệp, phục vụ chuyên nghiệp, chín loại chất lượng, tùy bạn chọn lựa.”

“Vẫn thích trước sau như một [một biểu tình mỉm cười]”

“@ Cảnh Hảo Hảo, kết bạn với nhau được không?”

Lương Thần vừa ăn cơm, vừa yên lặng nghĩ, hóa ra nhân khí của Cảnh Hảo Hảo cũng không tệ, những người này cũng thật tinh mắt. Nói nhảm, Cảnh Hảo Hảo đẹp mắt còn cần anh nói?

“Cảnh Hảo Hảo, nhìn thấy cô cả người tôi liền không tốt lắm.” Trợ lý vẫn đọc hồi đáp thông thuận, đột nhiên liền dừng lại.

Vừa đọc hồi đáp ra, mi tâm Lương Thần liền nhíu lên, hỏi: “Dãy số ID của anh ta là bao nhiêu?”

Trợ lý báo một dãy số, Lương Thần không nói gì, trợ lý đọc bình luận tiếp theo phía dưới weibo của Cảnh Hảo Hảo.

Trong đó vẫn là có khen ngợi, có quảng cáo, còn có một ít Weibo kinh doanh, đương nhiên cũng có một ít lời bình tệ, mỗi khi đến lời bình tệ, Lương Thần sẽ hỏi ID một chút.

Lúc trợ lý đọc được đến trang mười tám, có một câu hỏi phục nói: “Oa, vẫn là Kiều Ôn Noãn chúng ta xinh đẹp, nữ thần em yêu chị! Người khác đứng ở bên cạnh chị đều là làm nền!”

“A.....” Lương Thần như là nghe được cái gì buồn cười, cười khẽ trào phúng một tiếng, nói: “Đừng đọc!”

Trợ lý vội vàng dừng lại.

Lương Thần nói: “Tiểu Mễ Miêu Miêu, Thuận Nước Đầy Thuyền, Hồ Ly Muốn Rối Loạn.....” Lương Thần báo liên tiếp tên ID, tiếp tục nói: “Khóa những ID đó lại cho tôi.”

“Vâng, Lương tổng.” Trợ lý vừa nói, vừa vội vàng bắt đầu liên hệ người đi khóa ID.

“Còn có, cậu đi xin một ít tài khoản, đi vào ID của những người đó, tìm Weibo gửi mới nhất của bọn họ, mắng bọn họ, hung hăng mắng!”

Trợ lý vội vàng gật đầu “vâng” hai tiếng, liền đi làm theo, trợ lý tốn toàn bộ thời gian nghỉ trưa, rốt cục làm xong phân phó của Lương Thần: “Lương tổng, hết thảy đều đã làm xong.”

“Lấy đến, tôi xem xem.”

Trợ lý vội vàng đưa ipad lên, Lương Thần nhấn mở, tùy tiện chọn vài cái Weibo nhìn nhìn, hơi có chút vừa lòng quay trở về weibo Cảnh Hảo

Hảo một lần nữa, tìm trong lời bình hồi lâu, rốt cục tìm được lời bình nói Kiều Ôn Noãn đẹp mắt, sau đó tự mình đăng kí một nick nhỏ, trực tiếp trả lời lời bình kia, nói: “Ha ha, Kiều Ôn Noãn đẹp mắt? Ánh mắt của cô lớn lên như thế nào vậy, chỉ dựa vào diện mạo kia của cô ta, ngay cả một đầu ngón chân của Cảnh Hảo Hảo cũng còn kém hơn!”

Sau khi Lương Thần gửi đi hồi đáp, nghĩ đến Kiều Ôn Noãn và Thẩm Lương Niên đã gạt Cảnh Hảo Hảo làm ra chuyện thối nát đó, nhất thời cảm thấy vừa rồi mình hồi đáp có chút cho Kiều Ôn Noãn mặt mũi, vì thế, tiếp tục bổ sung một câu: “Lấy đầu ngón chân của Cảnh Hảo Hảo so với Kiều Ôn Noãn, quả thực chính là vũ nhục lớn nhất với đầu ngón chân của Cảnh Hảo Hảo!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 141: Một Fan Gánh Mười Điểm Đen [3]

“Lấy đầu ngón chân của Cảnh Hảo Hảo so với Kiều Ôn Noãn, quả thực chính là vũ nhục lớn nhất với đầu ngón chân của Cảnh Hảo Hảo!”

Sau khi Lương Thần hồi đáp, trực tiếp ném ipad cho trợ lý.

Trợ lý vội vàng vươn tay, nắm lấy ipad, thuận thế cúi đầu, nhìn thoáng qua hồi đáp của Lương Thần, nhất thời tay run rẩy, suýt nữa quăng ipad xuống đất.

Đại BOSS chú ý một nữ minh tinh, chú ý đến bảo vệ nữ minh tinh này, bảo anh ta đi bôi đen những ID kia, anh ta đã cảm thấy có chút không thể tưởng tượng rồi!

Kết quả..... Đại BOSS lại có thể còn vì nữ minh tinh kia, tự mình ra trận mắng chửi người.....

.....

Lương Thần nói được thì làm được, thật sự an bài cho Cảnh Hảo Hảo một giáo viên, đi biệt thự dạy Cảnh Hảo Hảo vẽ tranh.

Giáo viên mỹ thuật là vào lúc mười giờ sáng, được tài xế đón đến biệt thự.

Lúc ấy Cảnh Hảo Hảo ăn xong bữa sáng, đang nằm ở ban công phòng ngủ tầng hai, vừa ngắm phong cảnh, vừa trò chuyện tin nhắn weibo với

Thẩm Lương Niên, đột nhiên nghe được dưới lầu truyền đến tiếng xe, liền nghiêng đầu nhìn thoáng qua, phát hiện từ cửa sau xe tài xế mở ra, đi xuống một người phụ nữ.

Cảnh Hảo Hảo ở trong biệt thự Lương Thần đã hơn một tháng, ngoài trừ một nhà người hầu, cũng chỉ có tài xế, còn có thợ làm vườn và bác sĩ Trương, chưa bao giờ nhìn thấy bất luận ai tới, hiện tại đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ, đáy lòng Cảnh Hảo Hảo không giải thích được hiện lên một tầng khẩn trương, nghĩ là người nhà Lương Thần hoặc là bạn bè cực kỳ thân mật.

Qua khoảng năm phút đồng hồ, cửa phòng ngủ liền bị thím Lâm đẩy ra: “Cảnh tiểu thư, đây là giáo viên Thần thiếu gia tìm đến cho cô, nói là dạy cô học vẽ tranh.”

Cảnh Hảo Hảo nghe như vậy, mới hơi thở phào nhẹ nhõm một hơi, quay đầu, nhìn về phía cô giáo kia, phát hiện cô ta mặc một thân màu vàng nhạt, bộ dáng ước chừng hơn ba mươi tuổi, tóc đen nhánh quần quỳ củ ở sau đầu, thoạt nhìn đoan trang hào phóng.

Sau khi trao đổi, Cảnh Hảo Hảo mới biết được, cô ấy là giáo viên ở đại học mỹ thuật thành phố Giang Sơn, hơn nữa rất có tiếng tăm trong giới mỹ thuật, tinh thông mọi thứ tranh Trung Quốc và tranh màu nước

Khi còn bé Cảnh Hảo Hảo từng học qua một chút, nền tảng cũng không kém, nhưng cách nhiều như vậy năm, ngược lại có chút đã sắp quên hết, cho nên ngày đầu tiên giáo viên mỹ thuật cũng chỉ dạy cô đơn giản một ít nội dung nền tảng nhất.

Thời gian học cũng không dài, chỉ có hai tiếng, giáo viên mỹ thuật có thể dạy lâu ở trường học, cho dù biết Cảnh Hảo Hảo là người được Lương Thần nuôi dưỡng, tuy rằng vẫn rất tôn kính, nhưng cuối cùng trước khi đi, vẫn bố trí cho Cảnh Hảo Hảo một ít bài tập.

Cảnh Hảo Hảo tự mình xuống lầu đưa giáo viên mỹ thuật lên xe, nhìn xe lái ra biệt thự, cô trở về đến phòng vẽ tranh tầng hai, vừa nghiêm túc hoàn thành bài tập, vừa ở trong lúc nhàn rỗi, tán gẫu đôi câu với Thẩm Lương Niên trên Weibo.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 142: Một Fan Gánh Mười Điểm Đen [4]

Đợi đến khi Cảnh Hảo Hảo làm xong bài tập, cô mới phát hiện, mặt trời đã sắp xuống núi

Ngày mà cô đã từng sống một ngày bằng một năm, lại có thể vượt qua trong bất tri bất giác..... Đây là một ngày trôi qua nhanh nhất và cũng nhẹ nhàng nhất trong đoạn thời gian cô ở biệt thự này.

Cảnh Hảo Hảo trở lại phòng ngủ chính, tắm rửa một chút, tắm bỏ đi mùi thuốc màu trên người, đi ra mới nhớ tới vừa rồi mình còn chưa trả lời tin nhắn của Thẩm Lương Niên, liền một tay cầm khăn lau tóc, một tay mở điện thoại di động ra.

[Hảo Hảo, em còn ở đó không?]

[Hay em không thích chúng ta kết hôn đi Aegean hưởng tuần trăng mật? Vậy chúng ta đi Paris? Maldives?]

[Hảo Hảo?]

Tuần trăng mật.....

Cảnh Hảo Hảo sợ run một chút, liền đi lật xem đề tài nói chuyện phiếm của mình lúc này.

Mới phát hiện, chính mình lại có thể từ lúc đầu cùng hàn huyên với Thẩm Lương Niên, sau đó nói chuyện phiếm không khác gì thường ngày,

thậm chí đã bắt đầu mặc sức tưởng tượng kết hôn, hơn nữa nhìn một cái, Thẩm Lương Niên còn gửi cho cô một ít bố trí và lối suy nghĩ về hôn lễ, là tốt đẹp cỡ nào!

[Hảo Hảo, anh nhất định sẽ khiến em trở thành cô dâu đẹp nhất toàn thế giới, cho nên anh sẽ mời nhà thiết kế nổi tiếng nước Pháp quốc tạo ra một bộ áo cưới xinh đẹp theo số đo của em.]

[Hảo Hảo, chúng ta đi Thiên Nga Đen đặt bánh ngọt xa hoa, anh còn muốn phủ kín ngọn nến ở hiện trường kết hôn, nhất định phải xếp thành bộ dáng của em.]

[Hảo Hảo, anh còn muốn để cho người ta chuyển hoa tươi đến từ đường hàng không, phủ kín toàn bộ hiện trường.]

[Hảo Hảo, còn có tuần trăng mật của chúng ta.]

.....

Lúc cô quay phim, từng đi nước ngoài, Aegean Sea, Maldives, còn có Paris, lúc trở về, sẽ nói với Thẩm Lương Niên nơi đó rất đẹp, tương lai chúng ta kết hôn đi tới nơi đó hưởng tuần trăng mật.

Lúc buổi chiều, cô vừa vẽ, vừa nói chuyện phiếm với anh, cũng sẽ không cảm thấy đề tài này có bao nhiêu đau thương, hiện tại không nhàn rồi, cô lại nhìn thấy Thẩm Lương Niên thật sự muốn biến lời cô từng nói thành hành động, đáy lòng của cô có chính là một tầng một tầng chua xót.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ nghĩ, dưới cơn xúc động không nhịn được nói ra tâm sự: “Lương Niên, chỉ cần có thể gả cho anh, ở nơi nào, với em mà nói đều là tuần trăng mật.”

Cảnh Hảo Hảo gửi đi tin nhắn này, chưa đến một giây, di động liền truyền đến chấn động, cô cúi đầu, nhìn thấy hồi đáp Thẩm Lương Niên gửi

đến, chỉ có năm chữ đơn giản: [Hào Hào, anh yêu em.]

.....

Hào Hào, anh yêu em.

Lúc lần đầu tiên cô nghe câu này, cô mới mười bốn tuổi.

Lúc đó, cô đã bán mình cho công ty giải trí TS, công ty giải trí TS không quản ăn không quản ở, cô dựa vào đóng vai phụ, một tháng thu hơn hai ngàn đồng tiền tội nghiệp.

Cô thuê một căn phòng chưa tới mười mét vuông ở vùng ngoại thành thành phố Giang Sơn, đến ngày đông giá rét, nơi đó không có hệ thống sưởi ấm, cô lạnh cả buổi tối, cả đêm đều không làm ấm được tay chân.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 143: Một Fan Gánh Mười Điểm Đen [5]

Có một lần Lương Niên nghỉ, trường học bởi vì một hạng hoạt động nào đó, không cho phép sinh viên ngủ lại ký túc xá, khách sạn đối với hai người cô và Lương Niên khi đó mà nói là một khoản chi rất cao, cho nên cuối cùng Thẩm Lương Niên liền cùng cô cùng nhau trở về căn phòng mười mét vuông kia của cô.

Cảnh Hảo Hảo thu vào không cao, vì để dành tiền, vẫn rất tiết kiệm ở trên ăn mặc ngủ nghỉ.

Cơm chiều, là Cảnh Hảo Hảo làm, mì sợi rất đơn điệu, mặt trên rắc một tầng rau xanh.

Trong nhà Cảnh Hảo Hảo còn dư lại hai quả trứng gà cũng đánh vào trong nồi.

Lúc đó Lương Niên, chính là lúc bài vở và bài tập bận rộn nhất, vì bổ sung dinh dưỡng cho Lương Niên, Cảnh Hảo Hảo lặng lẽ giấu hai quả trứng gà ở trong bát Lương Niên, chỉ múc những mảnh trứng gà nhỏ vào trong bát của mình, lúc ăn cơm, cô cố ý ăn từng ngậm từng ngậm mảnh trứng gà, giả bộ trong bát của mình cũng có trứng gà.

Ăn cơm xong, Lương Niên đi rửa chén, thuận tiện ném rác rưởi, lúc trở về, trời nổi lên bão tuyết, phòng không có hệ thống sưởi, nhiệt độ càng lạnh xuống hơn.

Lúc hai người nói chuyện, đều có khí nóng màu trắng không ngừng xông ra từ trong miệng.

Cảnh Hảo Hảo chỉ có một cái giường ngủ, cô còn nhỏ tuổi, cho nên Lương Niên và cô liền ngủ ở trên cùng một cái giường.

Hai người, bọc một cái chăn, dùng nhiệt độ cơ thể giữ ấm cho nhau, nhưng không có trao đổi gì.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, ngay tại lúc Cảnh Hảo Hảo mơ mơ hồ hồ sắp ngủ, cô nghe được bên tai mình truyền đến một câu: “Hảo Hảo, anh yêu em.”

Đây là lần đầu tiên có người tỏ tình trong đời của cô, cô sợ tới mức không dám thở chút nào, chỉ nhắm mắt lại, giả bộ ngủ say.

Nhưng năm chữ kia, lại trở thành cổ vũ và chống đỡ trong rất nhiều hoàn cảnh hiểm ác ở sự nghiệp diễn xuất sau này của cô.

Sau khi Cảnh Hảo Hảo đi vào thành phố Giang Sơn, cô và Lương Niên không còn trở lại trấn nhỏ cố hương của bọn họ nữa.

Ngày hôm sau, Lương Niên nói cho cô biết, anh tụ hội với bạn bè, sau đó liền rời đi, đến hơn nửa đêm, anh mới đạp băng tuyết đầy trời trở về, phía sau còn đi theo hai người, nâng một cái điều hòa, mà trong tay anh mang theo bao lớn bao nhỏ.

Hai người kia ở trên vách tường lăn qua lăn lại nửa ngày, rốt cục gắn tốt điều hòa.

Khi đó máy điều hòa đó nhiều nhất chỉ có chức chống lạnh, còn chưa có tạo nhiệt.

Mà máy điều hòa không khí này, có chứa chức năng tạo nhiệt, Cảnh Hảo Hảo từng thấy qua ở trong trung tâm thương mại, cần hơn ngàn đồng tiền.

Trong gói to anh mang theo trong tay, có KFC, cũng có một áo lông kiểu nữ xinh đẹp và một đôi giày nữ.

Cô hỏi Thẩm Lương Niên nhiều tiền như vậy từ bao giờ, Thẩm Lương Niên nói với cô, ban ngày đi phụ trách cuộc gọi trực tiếp, rút thưởng, rút được máy điều hòa không khí, KFC là bạn tặng, mà quần áo và giày, là xài tiền học bổng của anh.

Cảnh Hảo Hảo ngây thơ tin thật.

Một đêm kia, điều hòa thổi khí gió ấm vù vù, tay chân Cảnh Hảo Hảo ấm áp.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 144: Một Fan Gánh Mười Điểm Đen [6]

Đến thật lâu sau, Cảnh Hảo Hảo mới biết được, ngày đó Lương Niên trở về trấn trên, bán mảnh đất tổ nhỏ cha anh để lại cho anh.

Nói là rất lâu, chính là hơn một năm sau, vào năm cô mười sáu tuổi kia.

Hai năm trước, lúc Thẩm Lương Niên bán mảnh đất, giá phòng còn chưa có tăng cao, đất còn chưa đáng tiền.

Thành phố Giang Sơn vừa mới có tập đoàn Giang Sơn, còn chưa có tăng thành một thành phố lớn, Lương Thần cũng còn chưa được mỗi người ở thành phố Giang Sơn biết rõ, huống chi trấn nhỏ kia của bọn họ, càng thêm không có thị trường gì đáng nói.

Cho nên, Thẩm Lương Niên bán chỉ vụn vụn hai vạn đồng tiền.

Đương nhiên, cái gọi là trúng thưởng, bạn bè, học bổng trong miệng Thẩm Lương Niên, đều là lừa Cảnh Hảo Hảo.

Lúc Cảnh Hảo Hảo biết tin tức này, đi tìm Thẩm Lương Niên, cô biết rõ Thẩm Lương Niên là vì tốt cho cô, nhưng cô vẫn nhịn không được đi nói Thẩm Lương Niên rất không nên làm như vậy, đó là đồ vật duy nhất cha anh để lại cho anh.

Thẩm Lương Niên chỉ nghe, không nói, vẫn đợi đến khi Cảnh Hảo Hảo nói đủ, anh mới vươn tay, nhẹ nhàng sờ sờ tóc có chút loạn của Cảnh Hảo Hảo, giọng nói có chút khác với ôn nhuận bình thường, trịnh trọng mà lại nghiêm túc.

Anh nói: “Hảo Hảo, anh không muốn để cho em sống qua ngày, anh cũng sẽ không để cho em trôi qua cuộc sống khổ.”

Tức giận nói đầy lòng Cảnh Hảo Hảo lập tức bị những lời này đánh tan thành mây khói.

Cô nhìn Thẩm Lương Niên, qua nửa ngày cũng không có nói ra một chữ.

Cô chỉ cảm thấy tốc độ tim đập của mình mau lợi hại.

Qua hồi lâu, cô mới nhẹ nhàng nói: “Lương Niên, em làm bạn gái anh, được không?”

.....

“Nhìn cái gì vậy?”

Đột nhiên một giọng nói nghe êm tai vang lên ở bên tai Cảnh Hảo Hảo, cô chột hoàn hồn, nhìn thấy Lương Thần cúi người, nhìn qua màn hình điện thoại di động của cô.

Cảnh Hảo Hảo sợ tới mức ngón tay run rẩy một chút, còn chưa có lên tiếng, chột nghe thấy Lương Thần nói: “Sao mỗi ngày đều xem Weibo?”

Cảnh Hảo Hảo cúi đầu nhìn thoáng qua màn hình di động của mình, nhìn thấy đã trở lại trang chủ weibo, cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, mấp máy môi nói: “Không có chuyện gì, liền nhìn xem lời bình của mọi người.”

“Ừm.....” Lương Thần nói xong, liền ngồi ở bên cạnh Cảnh Hảo Hảo: “Lời bình thế nào?”

Cảnh Hảo Hảo nghe lời nói như thế, đành phải nhấn mở Weibo của mình, phát hiện Weibo mình gửi vào hai ngày trước, lúc giữa trưa mới hai ngàn lời bình, sao hiện tại đột nhiên liền vượt hơn vạn?

Cô theo bản năng nhìn thoáng qua người ái mộ mới của mình, phát hiện đã tăng thêm vài vạn.

Trong nháy mắt Cảnh Hảo Hảo giật mình, chẳng lẽ trong vòng giải trí, xảy ra xì căng đan gì về cô, nếu không sao sẽ vô duyên vô cớ tăng nhiều fan và lời bình như vậy?

Cảnh Hảo Hảo nghĩ, liền vội vàng nhấn mở lời bình của mình, phát hiện lại có thể xem xuống một tin lại một tin, toàn bộ lại có thể đều là đang mắng cô!

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 145: Một Fan Gánh Mười Điểm Đen [7]

“Cảnh Hảo Hảo, dung mạo Tiểu Noãn của chúng tôi đẹp hơn cô bây giờ nhiều!”

“Cô muốn leo lên đến diên rồi đi [biểu tình khinh bỉ]”

“Người xấu tác quái tác quái thật nhiều!”

“Đạp người leo lên, có ý tứ sao [biểu tình nôn mửa liên tiếp]”

.....

Mấy năm nay Cảnh Hảo Hảo rất ít đặc tội với người ở vòng giải trí, làm việc khiêm tốn, nói chuyện cẩn thận, chính là vì bảo vệ trong sạch của mình.

Hiện tại, bị người mắng một chuỗi một chuỗi như vậy, thật đúng là lần đầu tiên cô gặp phải trong đời, cô hoàn toàn bị vây ở trạng thái không hiểu ra sao cả, hoàn toàn không hiểu những người này vì sao lại đến mắng cô.

Lương Thần ngồi ở một bên, nhìn thấy những lời bình mắng chửi này, trong nháy mắt sắc mặt liền âm trầm xuống.

Mà Cảnh Hảo Hảo lại chính là vẻ mặt bình tĩnh, giống như người bị mắng không phải chính mình, xem một cái tiếp một cái, cô tìm nửa ngày, rốt cục tìm được nguyên nhân sự kiện lần này rồi.

Là một ID tên là “Cảnh đẹp”, hồi đáp hai câu với một ID tên là “Tôi yêu Kiều Ôn Noãn”:

“Ha ha, Kiều Ôn Noãn đẹp mắt? Ánh mắt của cô lớn lên như thế nào vậy, chỉ dựa vào diện mạo đó của cô ta, ngay cả đầu ngón chân của Cảnh Hảo Hảo còn kém hơn!”

“Dùng đầu ngón chân của Cảnh Hảo Hảo so với Kiều Ôn Noãn, quả thực chính là vũ nhục lớn nhất đối với đầu ngón chân của Cảnh Hảo Hảo!”

Cảnh Hảo Hảo nhìn hai tin hồi đáp này, nháy mắt liền cảm thấy có chút khóc không ra nước mắt.

Chuyện này hoàn toàn không có gì quan hệ với cô, chỉ là một fan của cô nhìn thấy có người khen Kiều Ôn Noãn, nói cô là làm nền, liền đứng ra giúp cô mắng hai câu, kết quả liền dẫn đến bất mãn của fan Kiều Ôn Noãn, tag một đoàn fan của Kiều Ôn Noãn và Kiều Ôn Noãn vào.

Kiều Ôn Noãn ngược lại không hồi đáp Weibo này, mà đoàn fan của cô ta lại tiếp sóng, lập tức khơi dậy phần nộ của fan cô, dẫn đến sự kiện lần này.

Cảnh Hảo Hảo chỉ vào hồi đáp của “Cảnh đẹp”, nói: “Tôi thật sự không biết nên khen ngợi fan này, hay là nên mắng anh ta!”

Lương Thần nghe được lời nói của Cảnh Hảo Hảo, tiến đầu qua, có thể là bởi vì vừa rồi nhìn thấy nhiều người mắng Cảnh Hảo Hảo như vậy, sắc mặt anh vẫn trầm thấp có chút đáng sợ.

Lúc Lương Thần nhìn thấy lời nói trong ID “Cảnh đẹp” này, vẻ mặt của anh đầu tiên là dừng một chút, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo một cái, còn chưa lên tiếng, Cảnh Hảo Hảo hơi có vẻ không còn gì để nói tiếp tục nói: “Đây rõ ràng là người công kích mà, nói lời này, đây hoàn toàn thật sự là giúp tôi kéo cừu hận mà! Nhưng tên gọi lại là cảnh đẹp,

khiến cho hiện tại mọi người đều nói là tôi mở nick nhỏ, hâm mộ ghen tị mỹ mạo Kiều Ôn Noãn, cố ý bắt mắt đến công kích cô ta!”

Lương Thần bất giác muốn nói, hâm mộ ghen tị Kiều Ôn Noãn cái gì, cô ta xứng sao?

Nhưng khi anh ngẩng đầu, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo trực tiếp dùng vẻ mặt ghét bỏ “Cảnh đẹp”, lời nói đến bên miệng dừng một chút, lại nuốt trở về trong bụng lần nữa.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 146: Một Fan Gánh Mười Điểm Đen [8]

Ánh mắt anh nhẹ nhàng chuyển vòng vo, cả người nhàn nhã nhích lại gần trên sofa, sau đó, bắt đầu ý đồ biện giải cho chính mình: “Anh ta là bảo vệ em, mới nói nói như vậy đi.”

“Đây cũng không phải là bảo vệ nha! Cho dù anh ta thật sự không quen nhìn lời nói của fan kia, cũng không thể nói như vậy.” Cảnh Hảo Hảo buông di động, quay đầu nhìn Lương Thần nói: “Chẳng lẽ anh không biết, ở trong vòng giải trí lưu truyền một câu nói, gọi là một fan gánh mười điểm đen sao?”

“Có ư?”

“Có nha, minh tinh sợ nhất gặp gỡ fan như vậy. Có đôi khi, đối với fan mà nói, họ rất thích minh tinh này, không chấp nhận được người khác nói cô ta có một chút không tốt, sau đó sẽ giận lên mà tấn công, nháo đến cuối cùng, liền dẫn đến một cuộc chiến mạng chửi, cuối cùng tai ương không phải là fan, chỉ là minh tinh đó. Cho nên, mọi người đều nói, thả gặp một cao cấp đen, không muốn một fan nào tàn.”

Đầu tiên là bị ghét bỏ, hiện tại lại bị mạng nào tàn, trong nháy mắt biểu tình Lương Thần trở nên có chút cứng ngắc.

Cảnh Hảo Hảo nhận thấy Lương Thần khác thường, nhẹ nhàng nhíu lông mày thanh tú một chút, hỏi: “Làm sao vậy?”

Từ nhỏ đến lớn, Lương Thần còn chưa có bị người mắng quá nảo tàn đâu!

Hiện tại, anh bị người khí định thần nhàn mắng nảo tàn trước mặt mình thì thôi đi.

Càng quan trọng hơn là, anh còn không thể phát hỏa!

Anh mới sẽ không để cho Cảnh Hảo Hảo biết, chính mình chú ý Weibo của cô, còn sau khi nhìn thấy cô bị mắng, lòng đầy căm phẫn giúp cô mắng lại!

Cho nên, sau khi Lương Thần nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo hỏi, cố gắng gắt gao đè ép xuống không thoải mái trong đáy lòng, sau đó âm thầm hít sâu hai hơi, mới kéo kéo môi nói với Cảnh Hảo Hảo: “Không có gì.”

Lúc này Cảnh Hảo Hảo mới quay đầu, cầm lấy di động trên bàn, nhấn mở Weibo.

“Em làm gì?”

“Xóa bỏ Weibo.” Cảnh Hảo Hảo vừa nói, vừa nhấn phía xóa: “Cứ như vậy nữa, Weibo khẳng định sẽ càng nóng, đến lúc đó Kiều Ôn Noãn nhất định sẽ mượn cơ hội xào xáo lên, nếu làm không tốt, qua hai ngày nữa cô ta còn có thể bởi vì sự kiện lần này mà lên trang đầu. Cảnh Hảo Hảo tôi ở trong vòng giải trí, không thuận theo leo lên cùng bất luận kẻ nào, đương nhiên, cũng sẽ không để cho bất luận kẻ nào có cơ hội đạp tôi đi lên trang đầu!”

Dừng một chút, Cảnh Hảo Hảo có chút may mắn nói: “May mắn phát hiện sớm, nếu không tôi thật sự sẽ bị fan nảo tàn này hại chết!”

Lương Thần lại bị mắng “Nảo tàn” một lần nữa, sắc mặt vốn hơi dịu đi một chút, lập tức lại biến thành loại thần thái rõ ràng muốn giận, lại liêu

mạng đè ép phần nộ.

Anh cảm thấy chính mình tiếp tục ở đây nữa, làm không tốt khuôn mặt sẽ co rút!

Lương Thần dứt khoát trực tiếp đứng lên, cái gì cũng thật nói liền xoay người đi ra phòng ngủ.

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trên sofa, ánh mắt có chút nghi hoặc: Lương Thần, đây rốt cuộc là làm sao vậy?

Rõ ràng một giây trước còn có tâm tình cùng cô xem Weibo, giây tiếp theo liền không rên một tiếng xoay người rời đi!

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 147: Gặp Lại [1]

Bữa tối, Cảnh Hảo Hảo ăn ở trong phòng ăn một mình, Lương Thần trực tiếp bảo người ta đưa đồ ăn đến phòng sách.

Cảnh Hảo Hảo cơm nước xong, Lương Thần còn đang ở phòng sách, chưa có đi ra.

Cảnh Hảo Hảo đi trong sân tản bộ trong chốc lát, trực tiếp trở về phòng ngủ, vừa xem phim truyền hình vào buổi chiều, vừa tiếp tục gửi tin nhắn weibo với Thẩm Lương Niên trong chốc lát.

.....

Kể từ ngày Thẩm Lương Niên liên lạc được với Cảnh Hảo Hảo, một ngày 24 tiếng đều ngâm mình ở trên Weibo.

Trả xong khoản vay, giải quyết nỗi lo về sau, Thẩm Lương Niên một lòng một dạ đều đặt ở trên sản phẩm mới của mình.

Mấy năm nay, anh phấn đấu từ tầng dưới chót, cho nên tăng ca thành chuyện thường, đêm nay cũng không ngoại lệ.

Đến tám giờ rưỡi, Thẩm Lương Niên mới dừng lại công việc trên tay, cầm lấy di động, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo trả lời tin nhắn Weibo của mình, mỗi một cái người trong nháy mắt tiêu tán không còn một mảnh, giữa mặt mày mang theo một nụ cười yếu ớt tán gẫu với Cảnh Hảo Hảo.

Không biết Cảnh Hảo Hảo ở bên kia làm cái gì, qua rất lâu cũng không có trả lời tin nhắn của anh.

Thẩm Lương Niên vuốt vuốt điện thoại di động trong lòng bàn tay.

Văn phòng, cực kỳ yên tĩnh.

Đột nhiên, truyền đến một tiếng đập cửa, Thẩm Lương Niên trước nhìn thoáng qua di động, nhìn thấy không có nhắc nhở tin nhắn, mới đứng lên, đi qua mở cửa.

“Sao em lại tới đây?”

Thẩm Lương Niên mở cửa ra, nhìn thấy Kiều Ôn Noãn, sững sốt một chút.

“Em vừa mới đi ngang qua dưới lầu công ty anh, nhìn thấy văn phòng của anh còn sáng đèn, em liền biết anh còn đang tăng ca, liền đi con phố phía trước mua một ít thức ăn khuya.” Kiều Ôn Noãn nói xong, giơ giơ gói to trong tay mình lên.

Thẩm Lương Niên tránh người ra, chờ sau khi Kiều Ôn Noãn tiến vào, liền vươn tay trực tiếp đóng cửa.

Kiều Ôn Noãn chân thành hào phóng đi đến trước sofa, cúi người bày từng món ăn khuya mình mua đến ra, đặt trên bàn trà, cười ngẩng đầu, nhìn Thẩm Lương Niên nói: “Anh bận rộn đến bây giờ, nhất định mệt chết đi, trước lại đây ăn một chút.”

Thẩm Lương Niên “ừ” một tiếng, đi toilet rửa sạch tay trước một chút, thuận đường mở tủ lạnh ra, hỏi: “Muốn uống chút gì không?”

“Không cần.” Phụ nữ lẩn lộn trong vòng giải trí, sẽ luôn nghĩ hết biện pháp bảo trì dáng người của mình, đúng lúc Ôn Noãn cũng không ngoại lệ,

đến buổi tối, sẽ không ăn gì nữa.

“Bảo trì đáng người?” Thẩm Lương Niên cười hỏi lại một câu, ngồi ở đối diện Kiều Ôn Noãn: “Em thật đúng là chú ý những thứ này, Hảo Hảo chưa bao giờ như vậy, nên ăn thì sẽ ăn.”

Động tác bày đĩa của Kiều Ôn Noãn dừng một chút, ánh sáng đáy mắt tối sầm, sau đó cô ta liền khôi phục tự nhiên cười với Thẩm Lương Niên, đưa đĩa cho anh, nói: “Cảnh Hảo Hảo ăn như thế nào cũng không béo, rất nhiều người đều hâm mộ dáng người như vậy của cô ấy.”

“Cám ơn.....” Thẩm Lương Niên tiếp nhận chiếc đĩa, kéo đĩa ra một cái, ăn một ít này nọ, mới tiếp tục lời vừa rồi, nói tiếp: “Tôi ngược lại hy vọng Hảo Hảo có thể có thêm một chút thịt.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 148: Gặp Lại [2]

“Đàn ông các người luôn nói như vậy, đợi cho phụ nữ thật sự béo, đầy lòng liền ghét bỏ.”

Kiều Ôn Noãn mới nói được đây, di động Thẩm Lương Niên liền truyền đến một đạo tiếng vang, Thẩm Lương Niên trước làm ra một dấu tay xin lỗi với Kiều Ôn Noãn, sau đó cầm lấy di động, nhìn thấy là tin nhắn của Cảnh Hảo Hảo, liền trực tiếp hồi đáp.

Kiều Ôn Noãn nhìn thấy Thẩm Lương Niên dừng lại, liền tiếp tục lời nói vừa rồi của mình.

Chỉ là nói chưa đến hai câu, di động Thẩm Lương Niên lại truyền đến một đạo tiếng vang, sau đó Thẩm Lương Niên tiếp tục cầm di động đi hồi đáp tin nhắn.

Một đoạn thời gian kế tiếp, Thẩm Lương Niên vẫn đều là không yên lòng phụ họa Kiều Ôn Noãn, thậm chí đến cuối cùng, ánh mắt cũng không có rời khỏi màn hình điện thoại di động.

Kiều Ôn Noãn ngồi ở một bên, nhìn thần thái Thẩm Lương Niên, ý cười vốn lộ ra trên mặt, dần dần đọng lại, đến cuối cùng, trực tiếp biến mất không còn một mảnh.

Anh đang nói chuyện phiếm với ai?

Tán gẫu hưng trí bừa bừa như vậy?

Ở trong trí nhớ của cô, mỗi lần cô gửi tin nhắn với Thẩm Lương Niên, anh đều chưa từng có hồi đáp qua.....

Kiều Ôn Noãn nhìn thấy tầm mắt Thẩm Lương Niên rốt cục rời khỏi trên màn hình di động, lập tức lên tiếng nói: “Lương Niên?”

Thẩm Lương Niên ngẩng đầu nhìn thoáng qua Kiều Ôn Noãn, liền lại gục đầu xuống nghịch di động, qua hơn nửa ngày, anh mới ngẩng đầu một lần nữa, nhìn Kiều Ôn Noãn nói: “Tiểu Noãn, vừa rồi em nói gì?”

Kiều Ôn Noãn đè ép khổ sở và phiền muộn nơi đáy lòng xuống, nhẫn nại tính tình cười dịu dàng với Thẩm Lương Niên, nói: “Có nước ấm không?”

“Có, em chờ một lát, tôi đi rót cho em.” Thẩm Lương Niên nói một câu, liền tiếp tục gõ hai cái trên di động, sau đó đặt điện thoại di động ở trên bàn, trực tiếp đi phòng giải khát rót nước.

Kiều Ôn Noãn nhìn thân ảnh Thẩm Lương Niên biến mất ở cửa phòng giải khát, lập tức cầm lấy di động Thẩm Lương Niên.

Màn hình Thẩm Lương Niên còn dừng lại ở trang tin nhắn riêng Weibo, Kiều Ôn Noãn liếc mắt một cái liền nhìn thấy người nói chuyện phiếm với anh, là Cảnh Hảo Hảo!

Nhất thời, như có một chậu nước lạnh hung hăng tưới xuống từ trên đầu Kiều Ôn Noãn, trong nháy mắt cô ta đứng ở tại chỗ!

Rốt cuộc Thẩm Lương Niên liên lạc được với Cảnh Hảo Hảo từ khi nào?

.....

Cảnh Hảo Hảo vừa định chuẩn bị gửi tin “Ngủ ngon” với Thẩm Lương Niên, đột nhiên di động vang lên.

Ngày Cảnh Hảo Hảo cầm lấy được di động, đã gửi số điện thoại mới của mình cho mọi người trong danh bạ ngoại trừ Thẩm Lương Niên.

Cảnh Hảo Hảo tiếp nghe xong điện thoại, vội vàng gửi cho Thẩm Lương Niên một tin “Ngủ ngon”, rồi trực tiếp đăng xuất Weibo.

Sau đó đứng lên, đi tới tới lui lui trong phòng ngủ một lát, mới kéo cửa phòng ngủ ra, hít sâu một hơi, liền đi ra ngoài.

Hiện tại cô có một vấn đề bức thiết cần đi tìm Lương Thần giải quyết.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 149: Gặp Lại [3]

Hiện tại cô có một vấn đề bức thiết cần đi tìm Lương Thần giải quyết.

Cảnh Hảo Hảo đi quanh quẩn trước cửa phòng sách của Lương Thần, nhìn thấy cửa phòng đóng thật chặt, vẫn luôn không có dũng khí đi gõ cửa.

Cho dù hai ngày này, cô và Lương Thần trao đổi rất nhiều, nhưng ở đáy lòng của cô vẫn luôn xem Lương Thần thành người ngoài cuộc.

Có thể không tiếp xúc, tận lực sẽ né tránh rất xa.

Nhất là khi cô nghĩ đến, Lương Thần và cô xem xong Weibo, đột nhiên liền biến sắc mặt rồi đi, ngay cả bữa tối cũng không đi vào phòng ăn ăn, Cảnh Hảo Hảo càng thêm không có dũng khí.

Lần thứ ba Cảnh Hảo Hảo nâng tay lên với cửa, cuối cùng vẫn không tự chủ được hạ tay xuống.

Trong đoạn thời gian cô ở trong biệt thự Lương Thần, cho tới bây giờ đều không có chủ động đi tìm anh.

Hôm nay đây là lần đầu tiên.....

Nghĩ nghĩ, Cảnh Hảo Hảo liền cảm thấy tốc độ tim đập của mình đều nhanh lên theo.

Cô bắt buộc chính mình trấn định một chút, hít sâu hai hơi, sau đó chậm rãi thở ra hít vào, giảm bớt cảm xúc của mình một chút, nâng tay lên, gõ về phía cửa

Nhưng ngón tay Cảnh Hảo Hảo còn chưa tiếp xúc đến cửa, cửa liền chọt bị người kéo ra từ bên trong.

Lương Thần muốn kêu thím Lâm dưới lầu đưa tách cà phê, không nghĩ tới, vừa mở cửa liền thấy được Cảnh Hảo Hảo, anh sửng sốt một chút, hỏi: “Em đứng ở cửa làm cái gì?”

“Tôi.....” Cảnh Hảo Hảo bị cửa đột nhiên mở ra làm hoảng sợ, nhịp tim luật động trở nên nhanh hơn, cô hít sâu một hơi, mới tiếp tục nói: “Tôi tìm anh có chút việc.”

Lương Thần tránh thân mình ra: “Em đi vào ngồi trước đi.”

Sau đó giẫm chân đi tới trước lan can, hô xuống dưới lầu một câu: “Bưng một tách cà phê, một ly sữa đến phòng sách.”

“Vâng, Thần thiếu gia.”

Lương Thần nghe được tiếng vang, liền xoay người đi trở về phòng sách một lần nữa, thuận đường đóng cửa, trực tiếp đi tới trước bàn sách, ngồi xuống, nhìn máy tính, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Gần, anh không phải không làm cho cô ra quá môn, nhưng là mỗi một lần đều là tài xế cùng thím Lâm cùng.

Hiện tại, cô cần một mình đi ra ngoài một lần.

Cô không biết, anh có thể đồng ý hay không, nếu anh không đồng ý, cô phải làm thế nào để cho anh đồng ý?

Trong đầu Cảnh Hảo Hảo cố gắng nghĩ vấn đề khó giải quyết này.

Lương Thần đợi một lúc, không đợi được giọng nói của Cảnh Hảo Hảo, ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo một cái, nhìn đến thần thái có vẻ có chút bất an của cô gái, anh nhíu mày một chút, nâng tay lên, trực tiếp đóng máy tính lại, âm điệu không tự chủ được nhu hòa đi một ít: “Không phải nói có việc à? Sao lại không lên tiếng?”

“Vừa rồi đạo diễn Phương Lộ gọi cho tôi một cuộc điện thoại, nói ngày mai ở khách sạn Tứ Quý tổ chức tiệc tuyên bố phim truyền hình mới của cô ấy, cô ấy hy vọng tôi có thể đi qua một chút.”

“Chỉ việc này? Máy giờ?”

“Tám giờ tối.”

“Vậy đi, tối ngày mai tôi bảo tài xế bảy giờ đến biệt thự đón em qua.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 150: Gặp Lại 4

Editor: May

Đã tự: Diệp Thiên Di

Lương Thần vừa nói, vừa hỏi: “Có phải cần mặc lễ phục không? Trong nhà có không? Nếu không có, ngày mai tôi phái người đưa mấy bộ tới đây, em chọn một bộ thích hợp.”

"Có" Cảnh Hảo Hảo trả lời vấn đề Lương Thần, sau đó mấp máy môi tiếp tục nói: “Tôi không muốn để cho tài xế đưa tôi qua...”

Cảnh Hảo Hảo nói chưa hết lời, âm cuối cũng chưa rơi xuống, liền cường ngạnh ngậm miệng lại.

Cô rõ ràng cảm giác được, không khí trong toàn bộ phòng sách, trong nháy mắt trở nên có chút trầm thấp.

Cô rũ mi mắt, không có nhìn Lương Thần, tiếp tục nói: “Tôi tham gia những bữa tiệc kia, đều là đi một mình, chưa từng có xe riêng đặc biệt đưa đón qua, lúc này đây tôi cũng không muốn, tôi sợ khiến cho người khác hiểu lầm không cần thiết.”

Qua một hồi lâu, Lương Thần cũng không có nói chuyện.

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo nhịn không được nghĩ, xong rồi. Lương Thần khẳng định sẽ không để cho mình đi tham gia bữa tiệc tuyên bố rồi.

Kết quả, giây tiếp theo, giọng nói Lương Thần đột nhiên truyền tới: “Hiện tại bác giúp tôi đặt xe taxi.”

Cảnh Hảo Hảo có chút không thể tin ngẩng đầu, nhìn thấy Lương Thần nửa dựa bản sách, thần thái lãnh đạm nói vào trong điện thoại: “Ừ, tối ngày mai dùng, khoảng bảy giờ đi... Đến trong nhà đón Hảo Hảo đi khách sạn Tứ Quý tham gia tiệc. Nói cho tài xế, sau khi đưa Hảo Hảo đến khách sạn Tứ Quý đừng rời đi, trực tiếp ở ngoài cửa chờ, chờ sau khi bữa tiệc của Cảnh Hảo Hảo kết thúc, đưa cô ấy trở về.”

Sau khi Lương Thần cúp điện thoại, nhìn Cảnh Hảo Hảo hỏi: “Em xem tôi an bài như vậy có được hay không? Còn có nhu cầu gì không?”

Cảnh Hảo Hảo thật không ngờ đêm nay Lương Thần lại dễ nói chuyện như vậy, cô có chút thụ sủng nhược kinh lắc lắc đầu với Lương Thần, nói: “Không có.”

Lương Thần nhìn vẻ mặt không tin nổi của cô, câu môi, cười cười: “Tôi nói, Hảo Hảo, vừa rồi em khẩn trương cái gì có phải sợ tôi không đồng ý đúng?”

Cảnh Hảo Hảo thật không ngờ Lương Thần hội lập tức vạch trần tâm tư của cô, cô lại chợt lắc lắc đầu.

Lương Thần không có tiếp tục khí thế bức nhân, chỉ vẫy vẫy tay với Cảnh Hảo Hảo: “Lại đây.”

Cảnh Hảo Hảo có chút đoán không ra Lương Thần gọi mình đi qua làm cái gì cô dừng một chút, mới chậm rãi đi qua.

Lương Thần đợi cho cô đến gần, nâng tay lên, kéo cô đến trong lòng mình, trực tiếp để cho cô ngồi lên trên hai chân của mình, một tay ôm thắt lưng của cô, kéo cô đến trước mặt mình, dùng miệng hung hăng ngăn chặn miệng của cô.

Nụ hôn của anh khiến Cảnh Hảo Hảo có chút trở tay không kịp, cô gái đầu tiên là sững sốt mới hơi giãy dụa.

Cùng anh một chỗ lâu như vậy, không phải kháng cự, chính là cố gắng tự mình chịu đựng, vốn không có một lần phối hợp thật tốt nào!

Lương Thần nhin không được dùng thêm chút khí lực, căn môi của cô, giống nhau giây tiếp theo, muốn cường ngạch cô vào bụng.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 151: Gặp Lại [5]

Hồi lâu, anh mới buông cô ra, hơi thở anh thoáng có chút nặng nề gấp gáp nhìn Cảnh Hảo Hảo, nhìn thấy sắc mặt cô gái ửng đỏ, không có nhút nhát và không được tự nhiên khi nói chuyện với anh vừa rồi, tâm tình thoáng thoải mái một chút, liền nâng tay lên nhẹ nhàng vén những sợi tóc rối bởi vì nụ hôn vừa rồi ra sau tai, thấp giọng nói: “Hảo Hảo, em muốn làm cái gì, trực tiếp nói với tôi, không cần nhăn nhó sợ hãi như vậy, tôi khẳng định cho em đi làm.”

.....

Cho dù Cảnh Hảo Hảo nói với Lương Thần mình không cần lễ phục, nhưng giữa trưa ngày cô đi tiệc tuyên bố phim truyền hình của Phương Lộ, Lương Thần vẫn phái người đưa tới mấy bộ lễ phục, trang sức phối hợp cùng với giày.

Vài xế chiều, Thím Lâm gọi điện thoại tìm đến đây một thợ trang điểm

Đợi khi Cảnh Hảo Hảo thu thập thỏa đáng, vừa vặn đã là bảy giờ tối, tối hôm qua Lương Thần an bài tài xế, thuê xe taxi tới cửa chính biệt thự đúng giờ.

Trong gần hai tháng nay, đây là lần đầu tiên cô một mình ra cửa.

Cho dù cô biết, buổi tối cô còn phải trở lại trong lồng vàng sang quý này.

Nhưng tự do ngăn ngủi vẫn làm cho cô dờ thương cảm và phòng bị khi ở trong biệt thự xuống.

Tiệc tuyên bố đêm nay, Cảnh Hảo Hảo biết, Phương Lộ bảo mình tới, là vì nâng cao số lần lộ diện của mình, thuận tiện kéo danh tiếng.

Dù sao gần đây cô không có tiếp nhận một bộ phim nào, ở vòng giải trí - nơi tàn khốc như vậy, luôn luôn có vô số người phía sau tiếp trước muốn leo lên, người ở trong đó, liền giống như đi ngược dòng nước, không tiến tất lùi.

Cho dù hiện tại cô xác thực ở trong biệt thự Lương Thần, không lo ăn không lo mặc, mỗi ngày được anh nuôi trong cấm y ngọc thực, nhưng đáy lòng cô rõ ràng, một ngày nào đó cảm giác mới mẻ của Lương Thần với cô trôi qua, thì cái gọi là cuộc sống xa hoa này, không có một chút quan hệ với cô.

Cho nên, đối với ý tốt của Phương Lộ, cô tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Giống như cô từng vì bảo vệ chính mình, trốn tránh Lương Thần khắp nơi, hiện tại cô vẫn nên vì bảo toàn chính mình, ổn định một chút sự nghiệp có thể không tính là sự nghiệp ở trong đáy mắt của đám tai to mặt lớn kia.

Cảnh Hảo Hảo diễn là một nhân vật tiểu nha hoàn, tự nhiên sẽ không trở thành chủ đề bữa tiệc tuyên bố đêm nay.

Cô chỉ là đứng ở bên người rã nhiều vai chính, đối mặt các tạp chí lớn chụp ảnh, xuất hiện trong ống kính.

.....

Bởi vì đêm nay Cảnh Hảo Hảo không có ở nhà, Lương Thần cũng không có sốt ruột trở về biệt thự, đúng lúc vượt qua mấy cuộc họp khẩn cấp trong công ty, vẫn họp đến chín giờ rưỡi tối, Lương Thần đi ra từ trong phòng họp, liền nhìn thấy trợ lý của mình cầm một cái gói đi tới: “Lương tổng, đây là chuyển phát nhanh vừa nhận được, của ngài.”

Lương Thần nghi hoặc nhìn lướt chuyển phát nhanh, gật đầu ý bảo trợ lý đặt ở một bên trên bàn làm việc, sau đó xoay người, tiếp tục phân phó một số hạng mục với trợ lý đi theo sau lưng mình.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 152: Gặp Lại [6]

Lương Thần vẫn bận rộn đến mười giờ, mới rảnh được một chút, anh ngồi ở trên ghế làm việc, có chút mệt mỏi nâng tay lên, xoa xoa mi tâm, dư quang khóe mắt chú ý tới gói được trợ lý đặt ở trên bàn làm việc.

Động tác Lương Thần dừng một chút, cầm lấy gói to, tìm dây kéo, mở cái gói đó ra, nhìn thấy bên trong là một xấp giấy A4.

Lương Thần tùy ý rút một tờ giấy trong đó ra, nhìn thấy phía trên lại có thể là hình ảnh trắng đen được in ra.

Thần thái ôm mấy phần tiêu khiển, nhích lại gần trên ghế làm việc rộng lớn, thanh thơi vui vẻ xoay chuyển ghế dựa, nhìn về phía hình ảnh này.

Hình ảnh như là bị người in ra từ di động, mặt trên biểu hiện dấu hiệu di động 4g, cùng với thời gian và tín hiệu di động, còn có lượng điện.

Chỉ nhìn những dấu hiệu đó, cũng nhìn không ra là di động của ai, Lương Thần không để ý tiếp tục xem xuống, kết quả chính là nhìn thấy chữ “Lương Niên” và “Hảo Hảo” trong hai câu trên, ánh mắt cả người anh liền lạnh như băng, trên mặt vốn mang theo thần thái nhàn nhã, cũng trở nên trầm thấp xuống theo.

Mặt anh kéo căng, nhìn không chuyển mắt lật xem giấy A4 này, càng xem sắc mặt anh càng thối, đến cuối cùng, trên mặt trực tiếp không có một

chút cảm xúc.

Trong toàn bộ văn phòng, chỉ có một mình anh, yên tĩnh có chút thái quá, thần thái anh thoát nhìn rất bình tĩnh, nhưng đã có một cổ sát khí tràn ngập từ trên người anh.

Mãi cho đến Lương Thần lật đến tờ giấy A4 cuối cùng, anh đột nhiên liền nâng tay lên, hung hăng ném sấp giấy A4 này lên trên bàn làm việc.

Anh tựa hồ cảm thấy như vậy cũng không phát tiết được phần nộ nơi đáy lòng anh, giây tiếp theo liền nâng tay lên, quét toàn bộ đồ trên bàn làm việc xuống đất.

Laptop rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng “rầm --”, cả kính trụ lý ở ngoài cửa nhìn thấy anh chưa tan tằm nên không dám rời đi, vội vàng gõ gõ cửa.

“Cút!” Lương Thần nghe được âm thanh, rống lên một câu về phía ngoài cửa, giây tiếp theo, toàn bộ cửa liền trở nên cực kỳ im lặng.

Đời này Lương Thần chưa từng có cảm tức như vậy, anh thấy Cảnh Hảo Hảo ở nhà một mình nhàm chán, sợ cô kiềm nén đến bệnh, cho nên đã nghĩ hết biện pháp dỗ cô vui vẻ, anh không muốn cho cô liên hệ với Thẩm Lương Niên, cũng không muốn cho cô và Thẩm Lương Niên dùng di động giống nhau, cho nên đã đổi mới di động cho cô, thậm chí anh còn tự mình tạo ra cho cô một phòng vẽ tranh, để cho cô có thể hoàn thành giấc mộng khi nhỏ của mình.

Kết quả, ngày đầu tiên cô nhận được di động, liền ở sau lưng anh đăng nhập Weibo liên lạc với Thẩm Lương Niên. À..... Anh nhớ tới, lúc ở trên bàn cơm, điện thoại của cô luôn vang lên, anh còn hỏi cô, kết quả cô nói cho anh là Weibo.

Anh còn tin là thật, thậm chí ngày hôm sau, chính mình còn phân phó trợ lý đi Weibo của cô xem, đây vẫn là lần đầu tiên anh tiếp xúc đến đồ chơi kia, nhìn thấy cô bị người mắng, anh tức giận giúp cô đánh trả, kết quả bị cô ghét bỏ, bị cô nói chính mình là fan nảo tàn!

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 153: Gặp Lại [7]

Cả đời này của anh, có khi nào thì bị người mắng qua như vậy?

Kết quả, chỉ bởi vì là cô, anh liền chịu đựng.

Lúc ấy anh nghĩ như thế nào, chỉ cần cô chịu nói chuyện với anh, không hề sợ hãi rụt rè, né tránh như lúc trước, cô nói anh như thế nào cũng được!

Nhưng cô vẫn đang lừa anh, cô lại có thể ở sau lưng anh, nói chuyện phiếm với Thẩm Lương Niên, còn tán gẫu hưởng tuần trăng mật, còn nói lời tâm tình.....

Lương Thần nghĩ nghĩ, liền không khắc chế được đứng lên, nhắc ghế dựa mình ngồi lên, đập về phía trên vách tường, đập đèn thủy tinh đắt giá tinh sảo trên tường đến hoàn toàn thay đổi.

Mí mắt Lương Thần cũng không nháy một cái, đá về phía bàn trà, ném vỡ bộ trà cụ giành được trên hội đấu giá đặt ở phía trên vỡ nát vụn.

Lương Thần lại cảm thấy như vậy không đủ hả giận, nắm đồ trong văn phòng lên, không phân tốt xấu đập loạn một trận.

Trợ lý và thư ký đứng ở ngoài cửa phòng làm việc, nghe bên trong truyền đến tiếng ầm ầm rầm liên tiếp không ngừng, sợ tới mức không dám thở mạnh ra tiếng.

Bọn họ theo đại BOSS nhiều năm như vậy, tuy rằng tính tình đại BOSS xác thực không được tốt, cũng chưa từng phát hỏa lớn như bây giờ!

Lương Thần vẫn đập cả phòng làm việc đến không có đồ để đập, lồng ngực thở gấp của anh mới ngừng lại, anh nhìn đồng hồ điện bị mình ném đầy đất, đột nhiên liền mặc danh kỳ diệu cười lạnh lên.

Tốt, Cảnh Hảo Hảo, cho em trôi qua ngày êm đẹp em không cần, cố tình gây ra nhiều chuyện thiêu thân như vậy cho tôi!

Nếu như vậy, vậy mọi người cùng nhau không dễ chịu đi!

Em khiến cho tôi khó chịu như vậy, em chờ, xem tôi chinh em khó chịu như thế nào!

Lương Thần nghĩ đến đây, liền cúi người, nhặt chìa khóa xe và di động của mình từ trong một mảnh phế tích đó lên, trực tiếp đi ra văn phòng.

Trợ lý và thư ký nghe được tiếng mở cửa, lập tức cẩn thận phòng bị đứng lên, cung kính cúi đầu, nhìn cũng không dám liếc mắt nhìn Lương Thần một cái: “Lương tổng.”

Lương Thần cũng không có để ý tới đám người đó, chính là nhìn không chớp mắt đạp bước chân, đi về phía thang máy, sau đó liền ngồi thang máy dành riêng cho tổng giám đốc, trực tiếp rời đi.

.....

Phương Lộ phát biểu xong, bữa tiệc liền chính thức bắt đầu.

Đêm nay đến phần lớn đều là người vòng giải trí, tuy rằng Cảnh Hảo Hảo không nổi tiếng, nhưng tốt xấu cũng đã lăn lộn vài năm, quen biết không ít.

Tuy rằng cô không dựa vào quy tắc ngầm, nhưng xã giao nên làm thì vẫn sẽ làm.

Giống như hiện tại, người phụ nữ có hơi mập chào hỏi với cô, chính là người đầu tư khoản lớn trong giới.

Người phụ nữ này họ Lâm, từng kết hôn ba lần, mỗi lần đều là gả cho đại phú hào, lúc ly hôn, luôn có thể chiếm được một khoản phí cấp dưỡng lớn.

“Lâm tiểu thư, đã lâu không gặp.”

“Hào Hào, mấy ngày nay cô đi đâu? Sao ở trên những bữa tiệc gần đây cũng không nhìn thấy cô?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 154: Gặp Lại [8]

“Lúc trước thân thể không tốt, vẫn ở trong nhà dưỡng bệnh một thời gian.”

“Phải không? Thật đúng là trùng hợp, lúc trước tôi cũng bệnh nặng một trận.....”

“Lâm tiểu thư, tìm cô nửa ngày, hóa ra cô ở trong này ư!” Lâm tiểu thư vừa mới nói một nửa, liền có một giọng nói mềm mại chen vào.

Cảnh Hảo Hảo quay đầu, nhìn thấy Kiều Ôn Noãn mặc một thân váy dài màu đỏ nóng bỏng tự nhiên hào phóng đi tới đây.

“Kiều tiểu thư, đã lâu không gặp, đã lâu không gặp, càng ngày càng xinh đẹp.” Lâm tiểu thư cũng là người thành tình, ở trong vòng giải trí mạnh vì gạo bạo vì tiền, nhìn thấy ai, đều có thể đem ai khen ra một đóa hoa.

“Xem cô nói kia, Lâm tiểu thư, tôi còn muốn nói cô đẹp hơn trước kia rồi, hơn nữa làn da thoát nhìn nhẵn nhụi hơn rất nhiều, thật sự là càng ngày càng trẻ, nhất là dáng người này, rất tốt, nhưng lại gầy đi rất nhiều.”

Cảnh Hảo Hảo đứng ở một bên, nghe được Kiều Ôn Noãn tròn tròn mắt nói nói dối khen ngược về như vậy, nhẹ nhàng rũ mi mắt, dư quang khóe mắt cô vừa vắn nhìn đến thắt lưng giống như thùng nước của Lâm

tiểu thư, bởi vì mặc váy bó sát người, còn có thể mơ hồ nhìn thấy bởi vì bó buộc vô cùng chặt, nên bật ra những vòng thịt.

“Thật vậy chẳng? Gần đây tôi cũng không có cân thể trọng, cũng không biết chính mình gầy đi.”

“Thật sự đó, Lâm tiểu thư.....” Kiều Ôn Noãn khen Lâm tiểu thư mảnh liệt hồi lâu, mới như là đột nhiên phát hiện Cảnh Hảo Hảo, kinh hỉ nói: “Cảnh tiểu thư, hóa ra cô đã ở nơi này rồi ư.”

Cảnh Hảo Hảo ngẩng đầu, cười ôn nhu với Kiều Ôn Noãn: “Chào Kiều tiểu thư.”

“Ai nha, Cảnh tiểu thư, sau đó cô rốt cuộc làm sao vậy, cũng không có đi quay phim, tôi với cô hợp tác lâu như vậy, cũng quen rồi, đột nhiên gian cô không đi tổ phim, làm cho tôi qua rất nhiều ngày vẫn không có thích ứng được, vẫn luôn ng.”

Cảnh Hảo Hảo không phải kẻ ngốc, biết lời này của Kiều Ôn Noãn là lời nói trường hợp, thật ra có lẽ đáy lòng cô ta thực hy vọng cô không đi đấy, hưởng chi, người cả tổ phim đều biết, cô là bị người thay đi.

“Thân thể không thoải mái, liền nghỉ ngơi một lúc.” Trong lòng Cảnh Hảo Hảo biết rõ ràng, lại vẫn tâm bình khí hòa tiếp tục dùng lý do mình khó chịu trôi qua tối nay.

“Gần đây đã tốt lên chưa? Nhìn cô, giống như lại gầy đi một chút, hẳn là mỗi ngày Lương Niên đều bồi ở bên cạnh cô chăm sóc cô đi.”

Kiều Ôn Noãn đột nhiên nhắc tới Thẩm Lương Niên, khiến cho sắc mặt Cảnh Hảo Hảo dừng một chút, sau đó, cô vẫn là tự nhiên rũ mi mắt, cười qua loa về vấn đề này.

Kiều Ôn Noãn nhìn thần thái trấn định như vậy của Cảnh Hảo Hảo, đáy lòng nhẹ nhàng trào phúng một chút, nghĩ đến ngày hôm qua fan mình và fan Cảnh Hảo Hảo không có cuộc chiến mạng chửi ở trên weibo, trông mắt của cô ta nhìn không được nhẹ nhàng sáng một chút.

Sao cô lại không nghĩ đến chứ, đúng lúc có thể mượn dùng Cảnh Hảo Hảo lên trang đầu lần nữa!

Nghĩ đến đây Kiều Ôn Noãn vươn tay bưng hai ly Champagne từ người phục vụ vừa vận đi ngang qua, đưa một ly trong đó cho Cảnh Hảo Hảo.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 155: Gặp Lại [9]

Cô chỉ cần vào lúc Cảnh Hảo Hảo nhận Champagne, cố ý nghiêng Champagne về phía mình một chút, Champagne sẽ đổ ở trên người mình, đến lúc đó cô thấp giọng thét chói tai một chút, tất nhiên sẽ dẫn tới rất nhiều chú ý của truyền thông.

Truyền thông nhìn thấy trường hợp như vậy, khẳng định sẽ chụp ảnh, đến lúc này, mọi người khẳng định sẽ liên tưởng đến cuộc chiến mắng chửi ngày hôm qua, mọi người khẳng định sẽ nghĩ là Cảnh Hảo Hảo nhắm vào cô, hơn nữa truyền thông suy nghĩ viễn vông thôi phòng, Kiều Ôn Noãn cô không lên trang đầu cũng khó!

Quan trọng hơn là, còn có thể khiến cho Cảnh Hảo Hảo khó chịu!

Thật sự là nhất cử lưỡng tiện!

Kiều Ôn Noãn nghĩ đến đây, liền cười cười với Cảnh Hảo Hảo: “Chúng ta đã lâu không gặp, nên uống một ly.”

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo từng hoài nghi một đêm kia mình mặc danh kỳ diệu uống hôn mê bị đưa đến phòng Lương Thần là Kiều Ôn Noãn có tâm an bài, nhưng vẫn không có chứng cứ, đáy lòng cũng không đề phòng, hiện tại nhìn thấy cô ta kính rượu cho mình, Cảnh Hảo Hảo ngại chung quanh nhiều người như vậy, cho nên vẫn là vươn tay nhận lấy.

Chính là lúc ngón tay cô sắp đụng tới chân dài của ly, Cảnh Hảo Hảo mắt sắc chú ý tới tay Kiều Ôn Noãn hơi dùng sức về phía của cô ta, khiến Champagne trong ly có chút nghiêng.

Cảnh Hảo Hảo lẩn lộn ở trong vòng này lâu như vậy, sớm dưỡng thành tính cách thận trọng chu toàn, cô liếc mắt một cái liền biết, Kiều Ôn Noãn nhìn như là đang kính rượu cho mình, thật ra là muốn hãm hại mình!

Hơn nữa còn có cuộc chiến mắng chửi ngày hôm qua, nếu để cho Kiều Ôn Noãn thực hiện được, chỉ sợ sự nghiệp vốn không thuận lợi của Cảnh Hảo Hảo cô bởi vì vậy mà càng thêm phủ kín một tầng bụi, còn sẽ nhận hết vô số thóa mạ của người khác!

Cho tới bây giờ tính tình cô thoát nhìn đều là mềm yếu, là vì cô không muốn để mũi nhọn chính mình quá lộ sẽ đắc tội với người.

Nhưng cũng không đại biểu cô nhất định sẽ tùy ý để người khi dễ chính mình.

Cho nên Cảnh Hảo Hảo bất động thanh sắc vươn tay, cầm Champagne, sau đó vào lúc Kiều Ôn Noãn chuẩn bị dùng sức, cô đột nhiên giành trước một bước dùng một chút lực, trực tiếp kéo Champagne đến phương hướng đối diện mình, sau đó đều vẩy toàn bộ Champagne kia lên trên người của mình.

Kiều Ôn Noãn bị biến cố như vậy làm cho sửng sốt.

Giây tiếp theo, Cảnh Hảo Hảo liền lên tiếng, giả bộ một bộ dáng điệu dàng hào phóng, nói với người chung quanh: “Không có gì, Kiều tiểu thư không cần thận mà thôi, cũng lỗi tại tôi, không tiếp vững.”

Nói xong, liền nhận khăn ăn từ trong tay người phục vụ đưa tới, lau lau Champagne trên người mình.

Cho dù miệng Cảnh Hảo Hảo nói không sao, nhưng truyền thông ở một bên nhìn thấy tình cảnh như vậy, vẫn là lấy máy ảnh ra, chụp về phía Cảnh Hảo Hảo và Kiều Ôn Noãn.

Cảnh Hảo Hảo biết, chính mình là người bị hại, những người này khẳng định sẽ phóng đại nói Kiều Ôn Noãn cố ý hất rượu cô!

Hơn nữa, những người này cũng sẽ liên hệ cuộc chiến mạng chửi weibo vào chung một chỗ, đến lúc đó, khẳng định sẽ có người nói nick nhỏ kia là Kiều Ôn Noãn mở ra, cố ý nhả như vậy để bôi đen cô.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 156: Gặp Lại [10]

Kể từ đó, thật đúng là chuyện tốt thành ba.

Một là có thể nâng cao độ nổi tiếng của cô, hai là có thể tiêu trừ ảnh hưởng xấu của cuộc chiến weibo hôm qua.

Thứ ba quan trọng nhất là, cô bất động thanh sắc đề phòng Kiều Ôn Noãn dùng thủ đoạn nhỏ với mình.

Cho tới bây giờ Cảnh Hảo Hảo cô đều là như vậy, người không phạm ta, ta không phạm người, chỉ cầu chính mình bình an vô sự, không cầu đại phú đại quý.

Cảnh Hảo Hảo cong khóe môi lên, nhẹ nhàng cười cười với Kiều Ôn Noãn, nói: “Tôi đi toilet một chút, rửa sạch quần áo của mình.”

Sắc mặt Kiều Ôn Noãn đỏ một trận, trắng một trận, rõ ràng cô ta là muốn khiến cho Cảnh Hảo Hảo khó chịu, kết quả sao lại biến thành cô ta?

Một vở diễn êm đẹp, cô lại có thể làm giá y cho Cảnh Hảo Hảo!

Chỉ là, Cảnh Hảo Hảo cô cũng đừng đắc ý quá sớm, cô ta đã chuyển phát nhanh đoạn tán gẫu của cô và Thẩm Lương Niên cho Lương Thần, cô ta cũng không tin, Lương Thần là người đàn ông sống an nhàn sung sướng cao cao tại thượng như vậy, nhìn thấy người phụ nữ mình cảm thấy hứng thú chân đứng hai thuyền, lại sẽ dễ dàng tha cho Cảnh Hảo Hảo cô!

.....

Cảnh Hảo Hảo đi đến toilet, đối diện gương chậm rãi thở ra một hơi.

Không biết có phải do gần đây không gia những bữa tiệc này hay không, trong chốc lát như vậy, cô lại cảm thấy có chút mệt mỏi.

Cảnh Hảo Hảo đi ra từ toilet, đối diện gương dậm phần lại một chút, lúc xoay người vừa mới chuẩn bị rời khỏi toilet, điện thoại của cô vang lên.

Cảnh Hảo Hảo lấy ra, nhìn thoáng qua là Lương Thần gọi tới.

Cảnh Hảo Hảo dừng một chút, tiếp nghe: “Alo?”

“Tôi ở cửa khách sạn Tứ Quý, cho em mười phút, tự mình đi ra cho tôi, nếu không tôi sẽ tự mình đi vào kéo người!”

Người đàn ông chỉ để lại cho cô một câu, liền không nói thêm lời gì nữa cúp điện thoại.

Cảnh Hảo Hảo nghe âm bạn trong điện thoại, nhú nhú mày, mơ hồ cảm giác được tâm tình Lương Thần không phải đặc biệt tốt.

Cô biết, Lương Thần nói được sẽ làm được, cho nên nhét điện thoại di động vào trong túi, không dừng lại chút nào trực tiếp rời khỏi bữa tiệc.

.....

Cảnh Hảo Hảo vừa ra khách sạn Tứ Quý, liền nhìn thấy cỗ xe Land Rover khí phách của Lương Thần nhấp nháy đèn, dừng ở ven đường.

Cô nhìn nhìn trái phải, phát hiện không có phóng viên nào, lúc này mới vội vàng mở cửa xe, chui vào.

Lương Thần cũng không có để ý cô, cũng không có nhìn cô, chính là trong nháy mắt cô lên xe, trực tiếp đạp chân ga, xe chọt vọt ra ngoài.

Cảnh Hảo Hảo còn chưa có ngồi ổn, bị anh dùng lực lao ra như vậy, khiến cho cả người lập tức ngã xuống chỗ ngồi.

Lương Thần chỉ chuyên chú lái xe, sắc mặt thoạt nhìn không chút gợn sóng, nhưng Cảnh Hảo Hảo lại nhìn đến có chút run như cây sậy.

Tốc độ xe Lương Thần rất nhanh, lái đến đáy lòng Cảnh Hảo Hảo chột dạ một trận, anh chọt thẳng gấp, xe dừng ở giữa đường.

Phía trước vừa vặn là đèn xanh đèn đỏ.

Lương Thần xoay qua, nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo, xuyên thấu qua cửa sổ bên phía Cảnh Hảo Hảo, vừa vặn nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc

Ánh mắt anh âm trầm, giây tiếp theo liền trực tiếp hạ cửa kính xe bên phía Cảnh Hảo Hảo xuống, cầm đồng tiền xu trên xe của mình, chuẩn xác không nhầm ném về cửa sổ của chiếc xe kia

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng xoay qua nhìn, cửa xe vì bị ném trúng chậm rãi hạ xuống, lộ ra gương mặt anh tuấn của Thẩm Lương Niên.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 157: Khắc Khẩu [1]

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng xoay qua nhìn, cửa xe vì bị ném trúng chậm rãi hạ xuống, lộ ra gương mặt anh tuấn của Thẩm Lương Niên.

Trong nháy mắt, cả người Cảnh Hảo Hảo như là bị đóng băng, không thể nhúc nhích được nữa.

Gần đây mỗi ngày cô đều nghĩ đến khi nào thì mới có thể nhìn thấy Thẩm Lương Niên, một mình cô ở trong biệt thự, lúc nhàm chán sẽ ảo tưởng cảnh tượng mình nhìn thấy Thẩm Lương Niên là như thế nào, thậm chí trong lòng cô còn ôm may mắn nghĩ, sau khi Lương Thần đổi không còn hứng thú với mình, mình có thể trở lại bên người Thẩm Lương Niên.

Nhưng hiện tại, đột nhiên Thẩm Lương Niên cứ bất ngờ không kịp phòng bị xuất hiện ở trước mặt cô như vậy.

Hết thảy, giống như là nằm mơ, hí kịch mà lại kích thích.

Trong đầu Cảnh Hảo Hảo nhất thời trống rỗng thành một mảnh.

Thẩm Lương Niên bị ném cửa kính xe, đáy lòng là có chút tức giận, hạ cửa sổ xuống, anh vốn định mở miệng mắng một câu “Có bệnh”, kết quả liền nhìn thấy dung nhan xinh đẹp mình ngày nhớ đêm mong.

Phần nộ trên mặt anh đầu tiên là ngưng trệ, sau đó biến thành cứng ngắc, ngay sau đó lúc nhìn thấy Lương Thần ngồi ở bên cạnh Cảnh Hảo

Hảo, thần thái liền trở nên rất đặc sắc.

Sắc mặt Cảnh Hảo Hảo mất đi một chút huyết sắc, cô rõ ràng thấy được kinh ngạc, sửng sốt, không thể tin được từ trong đáy mắt Thẩm Lương Niên.

Ánh mắt phức tạp này khiến cho Cảnh Hảo Hảo lập tức tựa như ngã xuống địa ngục, toàn thân lạnh thấu xương.

Mỗi người đều là như vậy đi, biết rõ hết thảy, nhưng lại cố tình lại cố ý muốn đi tranh thủ.

Mà hiện tại, mặt xấu mà cô vẫn liều mạng che dấu với Thẩm Lương Niên cứ như vậy xích lõa trắng trợn bị Lương Thần vạch trần ở ngay trước mặt Thẩm Lương Niên.

Đáy lòng Lương Niên sẽ nghĩ gì?

Anh nhìn thấy vị hôn thê tương lai của mình ngồi ở trong xe bạn của anh, sẽ là cảm thụ như thế nào?

Cảnh Hảo Hảo nghĩ nghĩ, đầu ngón tay bắt đầu nhẹ nhàng run rẩy lên, sau đó hai chân liền phát run, tim đập rộn lên, đến cuối cùng, ngay cả cánh môi cũng run lên theo.

Có một loại bi thống không thể ức chế, theo đáy lòng của cô di động lên từng chút một, cuối cùng gương nanh múa vuốt ăn mòn ngũ tạng lục phủ của cô.

Rõ ràng đáy lòng trên người đau thành một mảnh, nhưng cô giống như là chết lặng, không cảm giác được chút đau nào, chỉ nhìn chăm chăm Thẩm Lương Niên, mắt cũng không nháy một cái.

Thẩm Lương Niên lo lắng đề phòng tìm Cảnh Hảo Hảo rất nhiều rất nhiều ngày, thật vất vả mới có tin tức, đáy lòng vừa mới yên tâm xuống, thậm chí anh đã bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị hôn lễ của mình và Cảnh Hảo Hảo, kết quả, anh nằm mơ cũng không có nghĩ đến, tối hôm qua Cảnh Hảo Hảo còn cùng mình nói chuyện phiếm thoải mái ở trên weibo, hôm nay lại ngồi ở trong xe Lương Thần, rõ ràng xuất hiện ở trước mặt anh!

Trong nháy mắt máu toàn thân anh đều ngưng đọng lại, anh chỉ ngây ngốc nhìn Cảnh Hảo Hảo, hoàn toàn có chút không thể hồi thần

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 158: Khắc Khẩu [2]

Ai có thể nói cho anh biết, đây đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Sao Cảnh Hảo Hảo lại đi cùng Lương Thần?

Thẩm Lương Niên dùng sức nắm tay lái, qua nửa ngày, anh mới hơi khôi phục một chút lý trí, nhìn Cảnh Hảo Hảo, mở miệng, gọi: “Hảo Hảo.....”

Người quen thuộc, giọng điệu quen thuộc.

Ở trong mộng của cô, trăm chuyển ngàn xoay qua vô số lần.

Người đàn ông thoát nhìn, vẫn soái khí mê người giống như trước, thậm chí giọng điệu gọi tên cô cũng không có chút biến hóa, mang theo một chút thương tiếc.

Nhưng lại gọi Cảnh Hảo Hảo đến suýt nữa đau cúi người.

Cảnh Hảo Hảo há miệng lớn, còn chưa phát ra tiếng nào, Lương Thần đột nhiên nhấn mạnh ga một cái, xe như là tên rời cung, nhanh chóng lái đi.

Gương mặt Thẩm Lương Niên như một trận khói, nhanh chóng biến mất, biến thành cảnh đêm thành phố Giang Sơn.

Một màn vừa rồi, giống như là một trận ác mộng, chợt lóe lên.

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trong xe, vẫn duy trì tư thế nhìn ra bên ngoài như cũ, ánh mắt của cô lại rơi ở trên kính chiếu hậu.

Cô nhìn thấy, rõ ràng đã muốn đèn xanh, xe Thẩm Lương Niên vẫn dừng tại chỗ.

Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm gắp gao kính chiếu hậu, vẫn nhìn xe Thẩm Lương Niên dần dần nhỏ đi, cuối cùng biến mất ở trong xe đến xe đi trong đường phố, ánh mắt của cô, vẫn không chớp động như trước.

Đèn nê ông đủ mọi màu sắc ngoài cửa sổ chiếu vào trên mặt cô, càng nổi bật sắc mặt tái nhợt như tờ giấy của cô.

Gió theo tốc độ xe, đánh vào trên mặt của cô, ầm ầm đau.

Cô giống như là không có cảm giác, chỉ ngồi trầm mặc mà lại cứng nhắc như vậy, giống như một người đầu gỗ.

Chỉ có Cảnh Hảo Hảo biết, đáy lòng của cô đã sớm bị bi thương thật lớn cắn nuốt.

Bi thương này, như là một tấm lưới bền chắc, rậm rạp bao phủ cô, khiến cho cô không có chỗ để trốn.

Đáy lòng cô biết, lúc này đây chính mình và Thẩm Lương Niên, đã thật sự hoàn toàn xong rồi.

Trước đây, đáy lòng cô cũng biết, chính mình theo Lương Thần, có thể đã không còn hy vọng với Thẩm Lương Niên, nhưng mà trong xương của cô, thể nào cũng không chịu nhận mệnh, thậm chí cô còn vọng tưởng, chính mình có thể lén gạt Thẩm Lương Niên, chờ Lương Thần ghét bỏ chính mình, cô lại có thể trở lại bên người Thẩm Lương Niên.

Nhưng hiện tại..... Cô ngay cả tư cách vọng tưởng cũng không có.

Giống như là có một cái túi gió thổi không lọt bao trùm đầu của cô, khiến cho cô không thể hô hấp, thậm chí trái tim cũng giống như sắp không thể đập nữa.

Cảnh Hảo Hảo cứ im lặng đắm chìm ở trong thế giới bí ẩn của mình như vậy, mãi cho đến khi Lương Thần nhanh chóng lái xe vào biệt thự giữa sườn núi, cô vẫn không có phát hiện gì.

Xe thẳng gấp dừng lại, hung hăng dừng ở cửa chính biệt thự, Lương Thần nhìn cũng không có liếc nhìn Cảnh Hảo Hảo một cái, trực tiếp đẩy cửa ra, xuống xe, đi vào trong nhà.

Thím Lâm nghe được tiếng xe, vừa mới chạy ra từ trong nhà, liền chạm mặt Lương Thần, bà cười hô một tiếng: “Thần thiếu gia.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 159: Khắc Khẩu [3]

Thím Lâm vừa dứt lời, liền mắt sắc nhìn thấy sắc mặt Lương Thần đặc biệt âm trầm, cả người sợ tới mức vội vàng né sang bên cạnh hai bước.

Lương Thần nhìn không chớp mắt vòng qua bên cạnh thân thể bà, trực tiếp đi vào nhà.

Thím Lâm đợi sau khi cửa đóng lại, mới đi đến trước xe, thay Cảnh Hảo Hảo kéo cửa xe ra: “Cảnh tiểu thư.”

Cảnh Hảo Hảo giống như là không có nghe thấy, vẫn ngồi ngốc lẳng ở chỗ kia, không có phản ứng gì.

Thím Lâm đợi trong chốc lát, nhịn không được vươn tay, nhẹ nhàng đẩy Cảnh Hảo Hảo một cái.

Cảnh Hảo Hảo như là đã chịu kinh hách rất lớn, trong nháy mắt đôi mắt mở thật lớn, cô quay đầu, nhìn thím Lâm hồi lâu, sau đó mới nhẹ nhàng lên tiếng hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Lúc này thím Lâm mới thấy rõ sắc mặt Cảnh Hảo Hảo tái nhợt có chút dọa người, bà vươn tay, lôi kéo tay Cảnh Hảo Hảo phát hiện lạnh lẽo đến có chút khủng bố, thím Lâm lập tức lo lắng hỏi: “Cảnh tiểu thư, cô đây là làm sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái không? Bây giờ tôi đi gọi bác sĩ ngay cho cô.”

Cảnh Hảo Hảo lắc lắc đầu: “Tôi không sao.”

Giọng nói của cô không khác gì bình thường, ôn nhu mềm nhũn rất bình tĩnh, nhưng thím Lâm lại nhìn thấy một tia bi thương từ trong bình tĩnh của Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo nói xong, nhìn nhìn trái phải, ý thức được đã đến nhà, liền nhẹ giọng nói một câu: “Đến rồi ư?”.

Sau đó liền vươn chân, xuống xe.

Khung xe rất cao, Cảnh Hảo Hảo lại như là không có nhìn thấy, trực tiếp liền bước ra ngoài, may mắn tay mắt thím Lâm lanh lẹ, đỡ Cảnh Hảo Hảo, mới giúp Cảnh Hảo Hảo không có té ngã trên đất.

“Cám ơn thím.” Cảnh Hảo Hảo nói một tiếng cảm ơn với thím Lâm, liền đi vào trong phòng.

Thím Lâm nhìn thấy bộ dáng hoảng hốt mờ mịt như vậy của Cảnh Hảo Hảo, có chút không đành lòng, vội vàng đóng cửa xe, đi theo phía sau Cảnh Hảo Hảo, thật cẩn thận cùng lên lầu với cô.

Thím Lâm thay Cảnh Hảo Hảo mở cửa, Lương Thần vừa mới mặc áo choàng tắm đi ra từ trong phòng tắm.

Thím Lâm nhìn thấy Lương Thần, quy củ hô một tiếng: “Thần thiếu gia.”

Lương Thần không để ý đến thím Lâm, ánh mắt trực tiếp dừng ở trên người Cảnh Hảo Hảo.

Thím Lâm thấy thế, vội vàng lui ra sau hai bước, nhẹ nhàng đóng cửa lại, rời đi.

Lương Thần nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo trong chốc lát, xoay người, trực tiếp đi tới trước quầy rượu, rót cho mình một ly rượu đỏ, chậm rãi uống.

Cảnh Hảo Hảo đứng ở cửa trong chốc lát, mới cũng đi vào theo, cô ngồi ở trên sofa, nhìn bóng đêm tối như mực ngoài cửa sổ, trầm mặc không nói tiếng nào.

Lương Thần uống một hơi rượu trong ly, mới nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo, đột nhiên cười hai tiếng, hỏi: “Sao hôm nay không nghịch di động?”

Cảnh Hảo Hảo giống như là không có nghe thấy lời nói của Lương Thần, không có một chút phản ứng, thậm chí nhìn cũng không có liếc nhìn anh một cái.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 160: Khắc Khẩu [4]

Lương Thần nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo không chú ý mình, trong đầu cũng không có ý tứ nào, chỉ chậm rãi đạp bước chân, đi tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo, cười vươn tay dài, cầm lấy túi từ bên người Cảnh Hảo Hảo, lấy di động từ bên trong ra, nhét vào trong tay Cảnh Hảo Hảo, nói: “Không phải tối hai ngày trước đều chơi di động chơi rất cao hứng ư? Sao đêm nay trở về nhà lại không chơi?”

Cảnh Hảo Hảo vung tay ra, né tránh di động Lương Thần đưa.

Lương Thần vươn tay khác ra, bắt lấy tay Cảnh Hảo Hảo, đặt di động ở trong lòng bàn tay cô, còn mở màn hình thay cô, nhấn mở Weibo, nói: “Nhanh nhập tài khoản và mật mã vào, đăng nhập vào đi, nói không chừng bây giờ Thẩm Lương Niên đang ở đối diện nóng lòng chờ tin nhắn của em đó!”

Cảnh Hảo Hảo nghe câu này, cả người giống như là bị điện giật, cả người soạt một cái lập tức đứng lên từ trên sofa.

Thậm chí còn chưa nghĩ qua, liền ném di động Lương Thần nhét vào trong tay mình xuống đất.

Sao anh ta biết mình và Thẩm Lương Niên nói chuyện phiếm?

“Sao lại không cẩn thận như vậy chứ?” Lương Thần nhìn Cảnh Hảo Hảo tiếp tục cười, nhưng mà đáy mắt của anh, một mảnh tối đen, nhìn

không ra cảm xúc gì, anh hơi cúi người, nhặt điện thoại di động lên, lại nhét vào trong lòng bàn tay Cảnh Hảo Hảo lần nữa: “Em nói, nếu hiện tại Thẩm Lương Niên gửi tin nhắn cho em, anh ta sẽ nói cái gì?”

“Hỏi tại sao em lại ở cùng một chỗ với tôi? Hay chỉ trích em thủy tính dương hoa? Hoặc là nói, anh ta làm như cái gì cũng không thấy, tiếp tục tán gẫu với em kết hôn đi nơi nào hưởng tuần trăng mật?”

“A.....” Lương Thần nói tới đây, còn bày ra một biểu tình bưng bình đại ngộ: “Tôi vừa mới nhớ tới, bây giờ các người còn do dự đi nơi nào hưởng tuần trăng mật đấy? Lựa chọn rất nhiều nơi, không biết đi nơi nào, có Aegean Sea, Maldives, Paris nước Pháp gì đó..... Bằng không tôi làm chủ thay các người, chọn Paris đi? Nơi đó rất lãng mạn, các người không những được ngồi xe ngựa dạo năm con đường lớn, ban đêm còn có thể du sông Seine..... Chắc chắc chắc..... Thật tốt đẹp, có phải hay không, Hảo Hảo?”

Cảnh Hảo Hảo càng nghe Lương Thần nói, đáy lòng càng khẩn trương.

Ghi chép nói chuyện phiếm giữa cô và Thẩm Lương Niên, sao anh ta lại biết nhiều như vậy?

Người đàn ông trước mặt này, thoát nhìn không phát một chút ý giận nào, nhưng Cảnh Hảo Hảo lại đã ngửi thấy được mùi thuốc súng quen thuộc.

Cô rõ ràng biết ở phía sau Lương Thần chính là một thuốc nổ oanh tạc, nhưng không biết xảy ra chuyện gì, cô lại cố tình nhìn chăm chăm ánh mắt Lương Thần, hỏi: “Sao anh biết được những chuyện này?”

“Tôi biết không chỉ là những chuyện này, Hảo Hảo, tôi còn biết rất nhiều đấy.” Lương Thần đứng nhàn nhã ở trước mặt Cảnh Hảo Hảo, thoát nhìn vẻ mặt vô hại cau mày trầm tư một chút, tiếp tục nói: “Hảo Hảo, em là

muốn nghe một đoạn Thẩm Lương Niên nói chỉ cười một mình em? Hay là muốn nghe một đoạn Thẩm Lương Niên nói yêu em đây?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 161: Khắc Khẩu [5]

Anh lại biết hết tất cả!

Ghi chép nói chuyện phiếm của cô và Thẩm Lương Niên, anh lại có thể biết hết toàn bộ!

Sao anh lại biết được, rõ ràng sau khi mỗi lần cô nói chuyện phiếm với Thẩm Lương Niên, đều xóa bỏ ghi chép nói chuyện phiếm, còn rời khỏi tin nhắn.

Chẳng lẽ anh tìm người điều tra cô?

Hồ hấp Cảnh Hảo Hảo lập tức trở nên phập phồng lên, không biết có phải cảm xúc kích động hay không, cô lại có thể không nghĩ liền nói toàn bộ đáy lòng của mình ra ngoài: “Anh lại có thể điều tra tôi!”

Một câu này của Cảnh Hảo Hảo, trong nháy mắt liền kích phát toàn bộ lửa giận trong đáy lòng Lương Thần ra.

Cả người anh giống như là một con sư tử nổi giận, chột nâng tay lên, hung hăng ném di động Cảnh Hảo Hảo lên gương trên vách tường.

Trong nháy mắt gương vỡ vụn thành từng mảnh từng mảnh, rơi ào ào đầy đất.

“Tôi điều tra em? Lương Thần tôi điều tra Cảnh Hảo Hảo em?” Lương Thần như là nghe được chuyện buồn cười gì đó, cười lạnh hai tiếng, nói:

“Cảnh Hảo Hảo, em đây là đang xem thường tôi ư? Chuyện mất giá trị con người như vậy, tôi còn cần đi làm sao?”

Anh đã nói, sao ngày đó sau khi mình mua vài thứ và bố trí phòng vẽ tranh cho cô, tâm tình cô thoát nhìn tốt hơn rất nhiều, cũng không buồn bực không vui nữa.

Anh còn tưởng rằng, là hiệu quả việc làm của mình tạo nên, kết quả, hóa ra cô là liên lạc được với Thẩm Lương Niên, nên tâm tình cô mới tốt như vậy, đều là bởi vì Thẩm Lương Niên, có nửa xu quan hệ nào với anh chứ?

Từ nhỏ đến lớn, anh còn chưa có chịu qua ghen khuất lớn như vậy đâu, rốt cuộc Thẩm Lương Niên anh ta tính cái gì, làm sao so sánh được với anh, Cảnh Hảo Hảo cứ như vậy một lần một lần biểu hiện ra ý tứ anh hoàn toàn không bằng Thẩm Lương Niên!

Lương Thần càng nghĩ, càng cảm thấy đáy lòng bị chọc tức, lý trí cả người anh dần dần đều bị cổ tức giận này bao phủ.

Thậm chí, đến cuối cùng, anh cảm thấy như là có một cây dao, hung hăng cắm ở trên tim của mình, dùng sức khuấy động, đau đớn không nói nên lời.

Thật sự là kỳ quái, anh đau lòng cái gì?

Đau đến toàn thân anh đều bắt đầu trở nên run rẩy lên.

Không..... Anh nhất định không phải đau lòng, anh khẳng định là bị cô chọc tức!

Ánh mắt Lương Thần nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, nhiệm một tầng ửng hồng: “Có phải trên toàn bộ thế giới chỉ một người đàn ông là Thẩm Lương Niên không? Em đã là người của tôi, buổi tối mỗi ngày đều

theo tôi ngủ ở trên một cái giường, em còn cũng liên lạc với anh ta, có phải em rời khỏi anh ta, liền không thể sống không!”

Mấy ngày nay, tuy rằng cô ở trong phòng anh, mỗi ngày đều đối mặt với anh, thậm chí cô ra cửa, anh sẽ cho người đi theo cô, anh cho là như vậy, cô có thể chặt đứt quan hệ với Thẩm Lương Niên.

Nhưng hiện tại anh mới biết được, mặc kệ anh làm như thế nào, đáy lòng Cảnh Hảo Hảo, nơi mềm mại nhất, chỉ có Thẩm Lương Niên!

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 162: Khắc Khẩu [6]

Suy nghĩ một chút, mấy ngày nay anh còn bởi vì cô chịu trao đổi với anh, tâm tình sung sướng đấy!

Kết quả, anh nhìn ghi chép nói chuyện phiếm của cô và Thẩm Lương Niên, anh mới biết được, Cảnh Hảo Hảo chân thật, rốt cuộc có bao nhiêu sinh động, bao nhiêu động lòng người.

Cô sẽ gửi cho Thẩm Lương Niên biểu tình cười khẽ, cũng sẽ nói lời làm nũng của cô gái nhỏ, còn có thể quan tâm Thẩm Lương Niên.....

Những chuyện này, là cô chưa từng cho anh!

Lương Thần đột nhiên phát hiện đáy lòng mình tức giận ghen tị.

Thật sự là quý dị, anh sống nhiều như vậy năm, từ trước đến nay trong mắt đều không có người nào, thậm chí duy ngã độc tôn, kết quả hiện tại, lại có thể ghen tị với một người đàn ông tên là Thẩm Lương Niên!

Lương Thần nhất định là ghen tị điên rồi, cho nên, anh nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, nói từng chữ một: “Tốt, em đã không rời khỏi anh ta, tôi đây liền gửi một phần video của em và tôi cho anh ta, tôi cũng không tin, sau khi anh ta xem xong, còn có thể yếu em!”

Cảnh Hảo Hảo vừa nghe đến đây, một giây trước còn bị Lương Thần dọa tới mức lạnh run, giây tiếp theo giống như là mèo dựng lông.

Từ mới bắt đầu, cô sợ anh phá hủy tình yêu của mình, cho nên chịu đựng.

Sau lại, cô bị anh ép đến không có đường có thể đi, một lòng tìm chết, kết quả không chết thành, cô liền biết tin tức Thẩm Lương Niên gặp chuyện không may.

Vì thế, cô vì Lương Niên, cô tiếp tục chịu đựng.

Nhưng hiện tại..... Anh ác liệt chọc thủng chuyện cô vẫn luôn che giấu Thẩm Lương Niên như vậy.

Cô và Thẩm Lương Niên đều xong rồi, bây giờ cô còn nhẫn cái gì?

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, đột nhiên liền cảm xúc kích động không lưu tình chút mở miệng nói với Lương Thần: “Anh gửi đi, hiện tại anh gửi cho anh ấy đi, dù sao anh ấy đã biết tôi và anh ở cùng một chỗ, tôi còn có cái gì phải sợ, anh ấy không cần tôi, tôi vẫn sẽ thích anh ấy!”

Lời của cô, giống như là kiếm vô hình, đâm cả người Lương Thần đến thương tích đầy mình.

Anh như là điên rồi, vươn tay, liền kéo tay của cô, kéo cô lên giường: “Cảnh Hảo Hảo, em câm miệng cho tôi, câm miệng!”

“Tôi không, không câm!” Cảnh Hảo Hảo từng bị Lương Thần ép tuyệt vọng bao nhiêu, hiện tại bỗng nhiên kiên quyết bấy nhiêu.

Tình yêu của cô, cuộc đời tốt đẹp của cô, hết thảy hết thảy của cô, đều bị người đàn ông này hủy diệt rồi!

Cô từng rất sợ anh, đó là bởi vì cô có điều cố kỵ, nhưng hiện tại cô lại tuyệt không sợ.

Cô không có Thẩm Lương Niên, liền thật sự hai bàn tay trắng.

Anh không phải bởi vì trong mắt cô chỉ có Thẩm Lương Niên mà không có anh khiến cho tôn nghiêm đàn ông của anh bị hao tổn nên phần nộ sao?

Được rồi, cô sẽ càng làm cho anh phần nộ!

Anh phần nộ hơn nữa, cũng kém hơn phần nộ từ tình cảm chân thành sắp mất đi của cô.

Cho nên, lúc Cảnh Hảo Hảo bị Lương Thần hung hăng ném đến trên giường, cô nhìn anh, nói từng chữ: “Tôi chính là không rời khỏi Thẩm Lương Niên, tôi chính là không rời khỏi Thẩm Lương Niên, tôi rời khỏi Thẩm Lương Niên liền không thể sống nổi!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 163: Khắc Khẩu [7]

“Câm miệng, tôi bảo em câm miệng!” Lương Thần cảm thấy cô nói ra những lời này thật chói tai, đâm vào tâm can phổi anh đến sắp nổ tung, anh vươn tay, hung hăng ngăn chặn miệng của cô: “Câm miệng, câm miệng!”

Anh giống như chỉ biết lặp lại hai chữ này, vẫn luôn lăm bằm.

Thậm chí anh tay anh ôm miệng cô, dùng sức ấn.

Cho dù là như vậy, cô vẫn là ấp úng hô tên “Lương Niên”.

Lương Thần phản nộ trực tiếp vươn tay, xé rách quần áo của cô.

Tốt, tốt lắm, lá gan càng lúc càng lớn, lại có thể dám gọi tên Thẩm Lương Niên như vậy ở trước mặt anh, rất tốt, anh ngược lại muốn cho cô xem xem, người đàn ông muốn cô là ai!

Cô không phải không thích anh đụng chạm sao?

Anh liền cố tình chạm vào cô.

Đối mặt với đụng chạm của Lương Thần, cả người Cảnh Hào Hào càng thêm kích động.

Cô giống như là một kẻ điên, liều chết tránh né anh.

Anh cũng không quan tâm chính mình có thể đả thương cô hay không, giống như là muốn hoàn toàn chinh phục cô, hung hăng vây khốn cô, sau đó không chút lưu tình xâm chiếm cô.

Cảm xúc kích động vừa rồi của Cảnh Hảo Hảo giống như là khí cầu bị đâm châm, trong nháy mắt liền ụp rũ dính chặt xuống.

Sau đó, cô giống như là đã chết, nhắm mắt lại, nằm cứng ngắc ở nơi đó, dùng sức cầm lấy ga giường, cắn môi dưới thừa nhận.

Cô không nháo nổi anh, anh luôn tàn nhẫn như vậy, có thể hai ba cái liền nằm được xương sườn mềm của cô.

Anh đây là đang nhắc nhở cô, đáy lòng cô yêu Thẩm Lương Niên, dù chỉ yêu Thẩm Lương Niên, nhưng thân thể của cô vẫn là của anh.

.....

Lương Thần như thế nào cũng không nghĩ đến, chính mình lại có thể cãi nhau với Cảnh Hảo Hảo, ồn ào đến cuối cùng, vì tranh giành khẩu khí, lại dùng sức lực mạnh mẽ trời sinh của đàn ông để bắt buộc cô.

Anh nhìn Cảnh Hảo Hảo hữu khí vô lực, sắc mặt cô tái nhợt như là quỷ, nhắm mắt lại, toàn thân lạnh lẽo phát ra run rẩy.

Lương Thần nhú nhú mày, theo bản năng vươn tay, kéo chặn muốn đỡ lên cho cô, nhưng Cảnh Hảo Hảo nhận thấy được hành động của anh, lập tức khàn khàn giọng, hô một câu: “Lương Niên, Lương Niên!”

Lửa giận thật vất vả mới bình ổn được của Lương Thần, vì một cái tên này, trong nháy mắt liền cháy lên hừng hực.

Anh kiềm nén xúc động muốn bóp chết cô, nâng tay lên, giữ chặt mặt cô, nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lương

Niên? Thực rất có lỗi, ở trong này, chỉ có Lương Thần, em cần cũng phải cần, không cần cũng phải cần Lương Thần!”

“Tôi nói cho em biết, Cảnh Hảo Hảo, em sớm chết tâm này cho tôi, cả đời Thẩm Lương Niên này đều không thể nào với em, em một lần là phụ nữ của tôi, cả đời đều là phụ nữ của tôi!”

“Cho dù là có một ngày tôi không cần em, Thẩm Lương Niên cũng đừng mơ có thể cùng một chỗ với em!”

Nói xong, Lương Thần liền hung hăng ném mặt Cảnh Hảo Hảo sang một bên, xoay người xuống giường, đi đến phòng thay quần áo mặc một bộ quần áo, cầm chìa khóa xe, đi ra khỏi phòng ngủ.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 164: Khắc Khẩu [8]

Cảnh Hảo Hảo nghe được tiếng cửa phòng mở, qua một lúc lâu mới hồi thần, cô chậm rãi vươn tay, kéo chăn, che ở trên người mình, cô nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên đều là thần thái đầy mắt Thẩm Lương Niên lúc cô và Thẩm Lương Niên đối diện nhau ở trên đường cái.

Thẩm Lương Niên từng dùng ánh mắt tức giận nhìn cô, từng dùng ánh mắt yêu thương nhìn cô, từng dùng ánh mắt mê muội nhìn cô, từng dùng ánh mắt lo lắng nhìn cô..... Nhưng Thẩm Lương Niên, cho tới bây giờ cũng chưa từng dùng ánh mắt kinh ngạc không thể tin được nhìn cô.

Anh nhất định đã bị chấn động, người phụ nữ anh yêu nhiều năm như vậy, lại có thể đêm hôm khuya khoắc ngồi ở trong xe người đàn ông khác.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ nghĩ, liền nhịn không được kéo chăn, trùm lên trên đầu của mình.

Sau đó, nước mắt rơi xuống một giọt tiếp một giọt.

.....

Lương Thần đi đến trước xe, mới phát hiện chính mình quên mang đi động, vì thế xoay người, quay lại lấy lần nữa.

Đẩy phòng ngủ ra, anh trực tiếp đi phòng tắm, lấy điện thoại di động ra từ trong túi quần áo bẩn, lúc đi ra, thuận đường nhìn lướt qua Cảnh Hảo

Hảo trên giường.

Cô dùng chân lớn, che phủ chính mình nghiêm nghiêm thật thật, thân thể cuộn mình thành một đoàn, đang không ngừng run rẩy, ngẫu nhiên còn có tiếng nước nhỏ khiến người ta không nghe được truyền đến.

Lương Thần dùng sức nắm chặt di động, dùng mũi “Hừ” một tiếng, liền xoay người đi ra phòng.

Là ai lần đầu tiên nhìn thấy cô, cảm thấy đáng dấp cô ôn nhu mềm nhũn, yếu đuối, như là một đóa hoa trắng nõn, kết quả, cái rắm, làm sao là hoa, tính tình và bề ngoài thoát nhìn hoàn toàn là kém cách xa vạn dặm, quật cường như là một đầu bò!

Lương Thần đi xuống lầu, lúc ra khỏi phòng, dừng chân một chút, quay đầu nhìn thoáng qua thím Lâm bên cạnh, dặn dò nói: “Lên lầu xem cô ấy!”

Sau đó, liền đẩy cửa ra, lên xe, vừa giẫm chân ga, nháy mắt liền biến mất ở trong biệt thự.

.....

Thím Lâm nghe được Lương Thần phân phó, vội vàng lên lầu, đẩy cửa phòng ngủ ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy toàn bộ trên đất đều là mảnh vụn thủy tinh.

Lại nhìn Cảnh Hảo Hảo lui ở trong chăn, thân thể co rúc co rúc, khóc thương tâm.

Đây rốt cuộc là làm sao vậy?

Thím Lâm thở dài một hơi, đi đến bên giường, nhẹ nhàng kéo kéo chăn: “Cảnh tiểu thư?”

Cảnh Hảo Hảo không để ý đến thím Lâm, vẫn che ở trong chăn như cũ.

Thím Lâm dùng dùng sức kéo chăn che đi, nhìn thấy cao thấp đầy người Cảnh Hảo Hảo đều là từng dấu xanh tím không đồng nhất, khó coi dọa người.

Thần thiếu gia đây là dùng rất nhiều khí lực, biến một cô gái mềm mại thành như vậy?

Thím Lâm vội vàng đứng dậy, đi lấy thuốc mỡ, trở về, bà vừa bôi thuốc cho Cảnh Hảo Hảo, vừa nhìn thoáng qua khuôn mặt nhỏ nhắn treo đầy nước mắt của Cảnh Hảo Hảo, nhìn không được liền đau lòng thở dài một hơi, nói: “Cảnh tiểu thư, tính tình Thần thiếu gia không tốt, cô nhường ngài ấy một chút, cần gì chịu tội như vậy?”

Cảnh Hảo Hảo mấp má môi, không nói gì.

Thím Lâm vừa định mở miệng, tiếp tục khuyên Cảnh Hảo Hảo, kết quả điện thoại bàn trong phòng ngủ vang lên.

Thím Lâm đứng dậy, tiếp nghe: “Chào ngài, nơi này là nhà họ Lương.”

Thím Lâm dừng một chút, đưa điện thoại di động cho Cảnh Hảo Hảo, Cảnh Hảo Hảo nghi hoặc nhìn thoáng qua thím Lâm, cô ở trong biệt thự Lương Thần, không ai biết đến, là ai gọi điện thoại tìm cô?

Cảnh Hảo Hảo tiếp nghe, mềm nhẹ “alo” một tiếng, chợt nghe được giọng nói quen thuộc của Thẩm Lương Niên truyền đến: “Hảo Hảo?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 165: Quyết Đấu [1]

Cảnh Hảo Hảo tiếp nghe, mềm nhẹ “alo” một tiếng, chợt nghe được giọng nói quen thuộc của Thẩm Lương Niên truyền đến: “Hảo Hảo?”

Trái tim Cảnh Hảo Hảo, trong khoảnh khắc đó liền ngừng đập.

Cô vừa rồi còn nghĩ, sẽ là ai tìm cô, nhưng năm mơ cũng không có nghĩ đến, gọi điện thoại tới lại có thể là Thẩm Lương Niên.

Cảnh Hảo Hảo không ngốc, trong nháy mắt liền hiểu được, cú điện thoại này của Thẩm Lương Niên, là xác định có phải cô thật sự cùng một chỗ với Lương Thần không.

Nếu nói, lần gặp mặt hạ cửa kính xe xuống ở trên đường cái kia chính là bước đầu hoài nghi, như vậy hiện tại, chính là cuộc gọi xác thật.

Có một loại đau đớn tê liệt tùy ý xuất phát từ ngực cô, lan tràn đến đầu ngón tay nắm điện thoại của cô.

Thẩm Lương Niên đầu kia điện thoại cũng là trầm mặc, một tiếng “alo” vừa rồi của Hảo Hảo giống như là một trận ác mộng, hoàn toàn là tiếng sét đánh bên tai anh

Thẩm Lương Niên đợi hồi lâu, đều không đợi được giọng nói Cảnh Hảo Hảo truyền đến, anh mới mở miệng, giọng nói mang theo một chút run rẩy: “Hảo Hảo, em thật sự ở trong nhà của anh ta.”

Một câu, như là một hồi phán quyết, khiến cho tất cả Cảnh Hảo Hảo một lòng ích kỷ che dấu, cứ như vậy bại lộ ra ngoài.

Giải thích thiên ngôn vạn ngữ, rốt cuộc đều không thể rửa sạch dơ bẩn của cô.

Cảnh Hảo Hảo sợ đợi lát nữa, Thẩm Lương Niên sẽ tiếp tục chất vấn cô, thậm chí là chỉ trách, cho nên cô rất nhanh trực tiếp cầm điện thoại đến trước mặt mình, đầu ngón tay run rẩy nửa ngày, mới chặt đứt điện thoại, giống như vứt bỏ một thứ đáng sợ nào đó, trực tiếp ném tới một bên.

Thím Lâm đặt điện thoại di động ở trên máy điện thoại, liếc mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo một cái, nhìn thấy sắc mặt của cô còn muốn tái nhợt hơn hồi nãy rã nhiều, cả người giống như là đã đánh mất hồn, thím Lâm không đành lòng tìm đề tài với Cảnh Hảo Hảo: “Cảnh tiểu thư, người vừa mới gọi điện thoại tới, là bạn của cô sao?”

Vừa rồi điện thoại là bà nhận, là một người đàn ông, trong lòng bà rõ ràng, hẳn là bạn trai của Cảnh tiểu thư đi.

Nếu bị Thần thiếu gia biết, bà tự tiện để cho Cảnh tiểu thư đi nhận cuộc điện thoại của người đàn ông này, chỉ sợ chờ đợi bà, sẽ không thể thiếu một trận mắng chửi.

Cảnh Hảo Hảo như là không có nghe đến, chỉ nhìn chăm chăm một mảnh hư không, ngồi ở chỗ kia.

Vừa rồi cô thương tâm khóc như là một người nước mắt, lúc này ngược lại rất im lặng, mắt cũng không có đỏ nữa.

Thím Lâm vừa bồi thuốc cho Cảnh Hảo Hảo, vừa không nhịn được tiếp tục nói: “Cảnh tiểu thư, cô đừng thấy Thần thiếu gia hung dữ, thực dọa người, thật ra Thần thiếu gia là một người ăn mềm không ăn cứng, người hầu trong biệt thự này, trong nhà có chút chuyện cần tiền, chỉ cần mở

miệng với Thần thiếu gia, ngày ấy đều sẽ không nói hai lời hỗ trợ, cho nên về sau cô đừng ngốc hồ hồ cứng đối cứng với Thần thiếu gia nữa, cô va chạm với ngài ấy, đến cuối cùng, chịu tội đều là chính mình.”

Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng cúi đầu, vẫn không có lên tiếng.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 166: Quyết Đấu [2]

Thím Lâm biết, lúc Cảnh tiểu thư đến biệt thự, là người đã có bạn trai, cũng biết, một đoạn tình yêu êm đẹp cứ như vậy bị Thần thiếu gia cường ngạnh chặn ngang một cước, đáy lòng Cảnh tiểu thư khó chịu.

Nhưng..... Ở thành phố Giang Sơn, ai dám đối nghịch với Thần thiếu gia?

Thím Lâm bôi thuốc xong, lúc đắp chăn cho Cảnh Hảo Hảo, kiềm chế không được thở dài một hơi.

Cảnh Hảo Hảo nghe tiếng thở dài này, đột nhiên hồi thần, cô một phen xốc chăn thím Lâm đắp cho mình lên, xuống giường.

“Cảnh tiểu thư, cô muốn làm cái gì?”

Cảnh Hảo Hảo không nói gì, chỉ đi về phía phòng tắm, bước chân cô đi có chút nhanh, nơi bị Lương Thần dùng sức xâm chiếm nổi lên một tầng đau đớn, cô dừng bước chân một chút, liền cắn chặt răng, đi vào phòng tắm.

Sao cô lại quên, cô còn chưa tắm rửa.

Nghĩ nghĩ, Cảnh Hảo Hảo liền trực tiếp mở vòi nước ra.

Nước vừa lao xuống, có chút lạnh, Cảnh Hảo Hảo lại không lùi bước chút nào, cho dù là nước đá, chỉ cần có thể rửa sạch toàn bộ hương vị

Lương Thần lưu lại trên người cô là được rồi.

.....

Lương Thần không về biệt thự cả đêm.

Anh có không ít bất động sản ở thành phố Giang Sơn, từng nhà đều là tinh trang, nhưng trừ bỏ biệt thự giữa sườn núi, anh chưa từng ở những nơi khác qua.

Từ sau khi Cảnh Hảo Hảo vào ở trong biệt thự, từ một tháng trước, anh liền hoàn toàn bỏ đi thói quen lẩn lộn ở khách sạn hơn nửa tháng.

Hiện tại, dưới cơn căm tức, rời khỏi biệt thự, Lương Thần vòng tới vòng lui, cuối cùng, liền chuyển đi khách sạn Tứ Quý.

Phòng 1314, khách sạn Tứ Quý giữ lại hàng năm cho anh.

Anh ngừng xe ở bãi đỗ xe, trực tiếp lên lầu.

Bài trí trong phòng khách sạn không khác biệt gì lúc trước, Lương Thần nằm ở trên giường to như vậy, lẩn qua lộn lại, làm sao cũng không ngủ được, thật vất vả nhắm hai mắt lại, nhưng trong đầu lặp đi lặp lại đều hiện lên cảnh tượng lần đầu tiên chính mình và Cảnh Hảo Hảo nam hoan nữ ái trên giường.

Ngày hôm sau, rất sớm, Lương Thần liền đi lên, trực tiếp gọi điện thoại cho trợ lý, đưa tới một bộ tây trang mới tinh, liền đi công ty.

Phòng làm việc trong công ty bị anh đập thành một mảnh hỗn độn, qua một đêm liền rục rở hằn lên

Lương Thần ngồi ở trong văn phòng, toàn bộ buổi sáng, đều không có làm việc chút nào, trong đầu hiện lên đều là cảnh tượng ngày hôm qua sau

khi mình rời khỏi biệt thự, Cảnh Hảo Hảo che chắn cuộn mình ở trên giường.

“Lương tổng? Lương tổng?”

Trước mặt truyền đến một đạo tiếng gọi dịu dàng, lúc này Lương Thần mới cau mày, ngẩng đầu lên, nhìn thấy là thư ký của mình, lúc này mới buông bút trong tay xuống, hỏi: “Chuyện gì?”

Thật sự là gặp quý, cho tới bây giờ anh chưa từng xuất hiện thất thần ở trong công ty, lại có thể vừa mới thất thần vì người phụ nữ Cảnh Hảo Hảo kia?

Thư ký nhẹ giọng nói: “Lương tổng, lễ tân dưới lầu vừa mới gọi điện thoại tới, nói có một tiên sinh họ Thẩm đến tìm cô.”

“Thẩm?” Trong nháy mắt đầu Lương Thần có chút không xoay chuyển nổi, anh cau mày, tiếp tục hỏi: “Thẩm tiên sinh nào?”

“Chính là bạn của ngài, Thẩm Lương Niên tiên sinh.”

Lúc Lương Thần nghe đến cái tên này, thần thái trên mặt cũng không có biến hóa quá lớn, chính là trong nháy mắt ánh mắt liền trở nên sâu thẳm một chút.

Thật sự là thật không ngờ, Thẩm Lương Niên lại có thể ngày hôm qua nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trên xe mình, hôm nay đã tới công ty tìm anh rồi.

Động tác còn rất nhanh!

Mặt Lương Thần không chút thay đổi, âm điệu nhẹ nhàng tiếp tục hỏi một vấn đề không liên quan chút nào: “Kế tiếp, công ty có an bài gì không?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 167: Quyết Đấu [3]

Thưa Lương tổng, buổi sáng hôm nay còn mười phút nữa liền tan việc, không có an bài gì, chỉ là ba giờ chiều có một cuộc họp cấp cao.”

Lương Thần gật gật đầu, nói: “Được rồi, hiện tại cô gọi điện thoại cho lễ tân trước, mời Thẩm tiên sinh đi lên.”

“Vâng, Lương tổng.”

Thư ký đi ra ngoài chưa đến mười phút, cửa phòng làm việc liền lại bị nhẹ nhàng gõ vang một lần nữa, Lương Thần nói một tiếng: “Vào đi.”

Cửa bị thư ký đẩy ra, cùng với một tiếng nói lễ phép: “Thẩm tiên sinh, mời vào trong.”

Lương Thần nhìn thấy Thẩm Lương Niên, lập tức đứng lên từ ghế làm việc, trên mặt lộ ra nụ cười, thoạt nhìn không khác gì bình thường, giống như bạn bè gặp nhau, ngữ điệu tùy ý nói: “Thẩm tổng, hôm nay là cơn gió nào thổi anh đến nơi này của tôi?”

Lúc trước Thẩm Lương Niên nhìn thấy Lương Thần, trên mặt trước tiên đều treo lên nụ cười khách sáo chào hỏi, mà hôm nay, đối mặt với Lương Thần nhiệt tình chiêu đãi, anh lại mím môi, không nói một tiếng nhìn Lương Thần.

Lương Thần nhìn ra chất vấn nơi đáy mắt Thẩm Lương Niên, nhưng cũng không giận, chỉ ngược cầm với thư ký ở một bên, nói: “Đi pha hai tách cà phê tới đây.”

Lương Thần đợi cho thư ký đi ra ngoài, lúc này mới vòng qua bàn làm việc, chỉ chỉ sofa bên cạnh, nói: “Ngồi đi, anh với tôi mà còn khách khí cái gì?”

Thẩm Lương Niên vẫn đứng ở tại chỗ không nhúc nhích gì như trước, chỉ dùng ánh mắt nặng nề nhìn chăm chăm Lương Thần, mắt cũng không nháy một chút.

Anh hẳn là cả đêm không ngủ, đáy mắt phủ kín huyết sắc, trên cằm mọc đầy râu rậm rạp.

Lương Thần cũng không quan tâm chuyện anh ta không để ý tới mình, ý cười trên mặt trở nên càng sâu, vẻ mặt tùy ý có chút biếng nhác: “Anh đây là mới đi ra từ nơi nào? Tối hôm qua sẽ không phải là đi theo tên nhóc Từ Dung kia lâu lống chứ.”

Lương Thần nói xong, liền mở bước chân nhàn nhã, đi tới trước sofa, thái độ kiêu căng ngồi xuống, hơi hơi ngửa đầu, nhìn Thẩm Lương Niên: “Anh thực sẽ không tính cứ đứng như vậy nói chuyện với tôi đi?”

Lúc này Thẩm Lương Niên mới đi tới ngồi đối diện Thẩm Lương Niên.

“Nói đi, hôm nay tìm tôi có chuyện gì?” Lương Thần hỏi.

Thẩm Lương Niên còn chưa kịp mở miệng, cửa phòng làm việc liền vang lên tiếng đập cửa, ngay sau đó thư ký đẩy cửa ra, đưa tới hai tách cà phê, rồi liền lập tức rời đi, thức thời đóng cửa lại.

Lương Thần bưng cà phê lên, uống một ngụm, nói: “Nểm thử đi, đây là cà phê Lam Sơn chính tông đặc biệt phái người đi nông trường Lam Sơn Jamaica lấy về đây, không có cùng cấp bậc với loại bán trên thị trường đâu, hương vị rất tuyệt hảo.”

“Lương tổng, hôm nay tôi tìm anh là vì Hảo.....”

Một chữ "Hảo" cuối cùng Thẩm Lương Niên còn chưa nói ra, Lương Thần liền thu liễm ý cười nổi lên trên mặt, thần thái nhìn chăm chăm Thẩm Lương Niên, thoát nhìn không khác biệt với vừa rồi lắm, nhưng đáy mắt đã sắp che kín một tầng ý lạnh: “Lương Niên, anh hẳn sẽ không cho tôi mặt mũi như vậy đi, cà phê này của tôi chính là sẽ không đưa cho người bình thường uống.”

Thẩm Lương Niên giật giật môi, bưng lên uống một ngụm.

Thật sự giống như lời của Lương Thần, cà phê Lam Sơn chính tông, vào miệng là thuần hương, nhưng anh lại không có chút tâm tư đi hưởng thụ mỹ vị cực phẩm nhân gian này, chỉ nhanh chóng buông tách cà phê xuống, nhìn Lương Thần, gọn gàng dứt khoát nói: “A Thần, chúng ta quen biết hai ba năm, bởi vì Từ Dung, ba người thường xuyên cùng một chỗ lâu lổng, mấy năm nay, tôi cũng chưa từng tới cầu xin anh chuyện gì, hiện tại, xem như tôi cầu xin anh.....”

Thẩm Lương Niên nuốt nuốt nước miếng, nói: “Buông tha Hảo Hảo.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 168: Quyết Đấu [4]

Thật đúng là giống như ngữ khí của anh, đủ gọn gàng dứt khoát!

Buông tha Hảo Hảo.....

Lúc này đây, ngay cả thần thái Lương Thần cũng lờ mờ nguy trang, trực tiếp biến thành một mảnh trầm thấp, anh nhìn chăm chăm Thẩm Lương Niên, đặt tách cà phê cầm trong tay ở trên bàn, ngữ khí có chút lạnh lẽo cứng rắn nói: “Lương Niên, anh đã trực tiếp như vậy, tôi cũng nói rõ ràng với anh, buông tha Cảnh Hảo Hảo, đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng!”

Thân thể Thẩm Lương Niên lập tức buộc chặt lên: “A Thần, Hảo Hảo là bạn gái của tôi, anh cũng biết, cô ấy là người phụ nữ mà tôi muốn kết hôn, tôi rời khỏi cô ấy sẽ không thể sống, anh muốn cái gì của tôi, tôi đều đồng ý cho anh, nhưng Hảo Hảo, thì không được.”

A..... Lời này, nói thật đúng là đủ thâm tình!

Lương Thần cười nhạo một tiếng, sau khi tạm dừng một lúc lâu, mới tiếp tục nói: “Lương Niên, anh đây là đang nói chuyện cười đi, tôi muốn cái gì của anh, anh đều đồng ý cho tôi, anh nói tôi muốn cái gì của anh đây..... Anh là một ông chủ lớn, tôi cũng là một ông chủ lớn, Lương Thần tôi không muốn tiền, không muốn thế, cho dù tôi muốn thì anh cũng không cho tôi được, chẳng lẽ tôi muốn thân thể anh?”

“Nhưng Hảo Hảo không giống anh nha, tốt xấu gì Hảo Hảo cũng là một phụ nữ, thân nhẹ thể mềm, làn da mềm mại, ngủ cùng, vậy thật đúng là không tệ!”

Thẩm Lương Niên nghe được một câu cuối cùng, sắc mặt lập tức liền trở nên trắng bệch thành một mảnh.

Người phụ nữ anh quen biết mười năm, động tâm sáu năm, yêu nhau bốn năm, người phụ nữ anh luyện tiệc đụng chạm, hiện tại lại có thể đã thành phụ nữ của người khác!

Lương Thần nhìn sắc mặt khó coi của Thẩm Lương Niên, lúc này thần thái mới hơi tốt hơn một chút, anh cười cười ôn hoà, tiếp tục nói: “Lương Niên, anh và Hảo Hảo cùng một chỗ nhiều năm như vậy, người sao anh lại chưa chạm qua cô ấy, tôi nghĩ, có lẽ không phải đáy lòng cô ấy không thích anh chứ, bằng không sao lần đầu tiên gặp mặt liền theo lên giường cùng với tôi!”

Thật ra anh nói là sự thật, nhưng là lại che giấu phần quan trọng nhất.

Lần đầu tiên gặp mặt Cảnh Hảo Hảo, cô bị hạ được, muốn phản kháng cũng không phản kháng được.

Nhưng anh muốn nói như vậy.

Anh vừa nghĩ đến, đêm qua Cảnh Hảo Hảo kéo cổ họng kêu gào với anh, cô rời khỏi người đàn ông triwocs mặt này sẽ không thể sống, anh liền nổi giận trong lòng.

Kết quả, người đàn ông trước mặt này cũng nói với anh, anh ta không thể không có Cảnh Hảo Hảo!

Thật ra anh kết giao bạn bè không nhìn xuất thân của người đó, cũng không nhìn lai lịch của người đó, nếu không loại cô nhi dựng nghiệp bằng

hai bàn tay trắng như là Thấm Lương Niên này, sao có thể làm bạn với anh.

Mấy năm nay, nếu không phải Thấm Lương Niên làm bạn với anh, công ty anh ta có khả năng càng làm càng lớn, mọi người ở thành phố Giang Sơn này, có ai không bán cho Lương Thần anh vài phần mặt mũi, tự nhiên cũng sẽ cho Thấm Lương Niên ba phần mặt mũi.

Chỉ là, cố tình Thấm Lương Niên dựa vào tiền của phụ nữ, lại dựa vào trở thành bạn của anh mới có thể kiếm được tiền ở thành phố Giang Sơn này lại là người mà người phụ nữ trong nhà kia muốn sống muốn chết đều phải yêu!

Anh chiếm được người Cảnh Hảo Hảo, nhưng cô đối xử với anh và Thấm Lương Niên hoàn toàn bất đồng, cô không phải sợ anh, chính là trốn anh, hoặc là hận anh.

Người đàn ông trước mắt khắp nơi đều không bằng anh này, cứ như vậy không hề có lý do đánh bại anh.

Anh cũng không biết hiện tại mình là đang lừa mình dối người tranh mặt mũi cho mình, hay là đã kích Thấm Lương Niên.

“Hơn nữa, hiện tại cô ấy là cam tâm tình nguyện đi theo tôi.”

Hai người bọn họ lần đầu tiên gặp liền lên giường?

Cảnh Hảo Hảo cam tâm tình nguyện đi theo Lương Thần?

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 169: Quyết Đấu [5]

Điều này sao có thể?

Cảnh Hảo Hảo yêu anh.....

Thẩm Lương Niên nghe nói như thế, nghĩ cũng không có nghĩ liền lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Làm sao có thể? Sao Hảo Hảo lại có thể yêu người khác?”

Lúc anh nói những lời này, như là lằm bằm lâu bầu, nhưng ngữ khí lại rất chắc chắn.

Lương Thần chỉ cảm thấy như là một cái tát hung hăng ném lên trên mặt mình, anh biết, hiện tại nếu chính mình thẹn quá thành giận, vậy thật là bại bởi Thẩm Lương Niên, trong lúc đàn ông và đàn ông quyết đấu, nếu đã bắt đầu, anh liền tuyệt đối sẽ không cho phép chính mình thua, chẳng sợ đáy lòng anh rõ ràng đã tự thua đến rồi tinh rồi mù, anh vẫn sẽ tìm kiếm cơ hội khiến cho Thẩm Lương Niên giống như mình, cũng thất bại thảm hại!

Cho nên, Lương Thần tư thái nhàn nhã ngồi ở chỗ kia, thần thái thoát nhìn cực kỳ thoải mái: “Lương Niên, tôi biết anh không tiếp nhận được chân tướng sự thật của chuyện này, nhưng anh ngẫm lại đi, tôi có tiền hơn anh, bối cảnh của tôi tốt hơn anh, tôi còn có thể cho cô ấy biệt thự giữa sườn núi, tôi có thể khiến cho cô ấy trong nháy mắt liền trở thành người có tiếng và thế lực, những thứ tôi có thể cho cô ấy, anh có năng lực cho bao nhiêu?”

“Anh đang nói đùa, sao Hảo Hảo có thể sẽ để ý những thứ đó?” Thẩm Lương Niên lắc lắc đầu, vẫn không tin như trước.

Thật sự không tin.

Nếu Cảnh Hảo Hảo là một cô gái ái mộ hư vinh như vậy, năm đó cô bước vào vòng giải trí, có bao nhiêu người có tiền có thể cho cô nhiều dụ hoặc như vậy, cô cần gì phải đẩy xuống?

Nếu Cảnh Hảo Hảo thật sự bởi vì Lương Thần tốt hơn anh, mà theo anh ta, vậy lúc trước Cảnh Hảo Hảo cùng anh vượt qua những ngày khổ cực kia, thì giải thích như thế nào?

“Hảo Hảo, vào năm mười ba tuổi kia, cha tôi bệnh nặng, Hảo Hảo vì để không ảnh hưởng cuộc thi tốt nghiệp trung học của tôi, một mình chiếu cố người cha bệnh nặng của tôi, thậm chí vào ngày cha tôi qua đời, cô ấy cũng tự chủ trương không để cho bất luận ai nói cho tôi biết, chờ tôi thi tốt nghiệp trung học trở về, nhìn thấy là quan tài lạnh như băng.”

“Hảo Hảo, lúc mười bốn tuổi, liền bắt đầu rất tốt với tôi, lúc đó cô ấy vừa tới thành phố Giang Sơn, ở trong phòng cũ nát lạnh như băng không có hệ thống sưởi ấm, chúng tôi đều rất nghèo, cô đưa hết hai quả trứng gà cho tôi ăn, nếu không phải tôi đi rửa chén, nhìn thấy trong bao rác chỉ có hai quả trứng gà, cả đời này tôi cũng sẽ không biết, cô ấy đã ủy khuất chính mình như vậy, để lại thứ tốt nhất cho tôi.”

“Hảo Hảo, lúc mười lăm tuổi, vì kiếm học phí cho tôi, đi đóng vai phụ, nằm trong tuyết vào mùa đông lạnh như băng, đông lạnh suốt mười tám tiếng, lúc trở về, toàn thân đều cứng ngắt, sau đó tôi mới biết được, lúc đó có một đạo diễn cường ngạnh quy tắc cô, cô không theo, đạo diễn liền đối biện pháp chinh cô.”

“Nếu là Cảnh Hảo Hảo, thật sự để ý những thứ tiền kia, thật sự muốn thăng chức nhanh, cô ấy cần gì phải canh giữ bên người hai bàn tay trắng

như tôi, trôi qua những ngày nghèo rớt mùng tơi như vậy?”

“Anh không biết rất nhiều chuyện quá khứ của Hảo Hảo, cho nên anh không hiểu cô ấy, cô từng vì giữ lại thân trong sạch cho tôi, giữ lại cho tình yêu của chúng tôi, cô ấy thà rằng vào lúc chính mình thật vất vả mới có chút khởi sắc, có thể trở thành một ngôi sao. cãi lời một đạo diễn, bị phong kín suốt bảy tháng, không nhận được một vai diễn nào.”

“Cho nên, A Thần, anh đang gạt tôi, tôi đều biết.”

Thẩm Lương Niên từng chữ từng chữ, lưu loát mà lại kích động nói ra những quá khứ đau khổ của anh và Cảnh Hảo Hảo.

Trong mỗi một sự chuyện, đều ẩn dấu quá khứ mà anh và Cảnh Hảo Hảo trân quý nhất, là thứ cả đời Lương Thần anh cũng không thể có được từ trên người Cảnh Hảo Hảo

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 170: Quyết Đấu [6]

Mỗi một chuyện như vậy, giống như là một con dao, hung hăng đâm vào trong tim của anh.

Anh vẫn đều suy nghĩ, mười năm qua của Cảnh Hảo Hảo, rốt cuộc đã trải qua mười năm với Thẩm Lương Niên như thế nào?

Nhưng hiện tại, anh mới biết được, người phụ nữ kia, người phụ nữ thoát nhìn mềm mại yếu ớt như vậy, nhưng vì Thẩm Lương Niên, lại có thể kiên cường mà lại dũng cảm như thế.

Lương Thần chưa nói tới lúc này đây mình có phải là đang hâm mộ ghen tị hay không, nhưng anh có thể xác định, giờ khắc này đáy lòng mình lại phỉếm đau.

“Lương Niên, hóa ra anh còn nhớ rõ quá khứ giữ anh và Hảo Hảo như vậy? Tôi còn tưởng rằng anh đã quên chứ?”

Thẩm Lương Niên nhú nhú mày: “Có ý tứ gì?”

Lương Thần không nói gì, chính nhìn chăm chăm Thẩm Lương Niên, nhìn một lâu thật lâu, anh mới đứng lên, đi tới trước bàn làm việc của mình, cầm một phần văn kiện từ bên trong ra, sau đó ném cho Thẩm Lương Niên.

Thẩm Lương Niên nghi hoặc liếc mắt nhìn Lương Thần một cái, sau đó mới mở ra, lấy tư liệu từ bên trong ra, đợi cho anh nhìn thấy, trong nháy

mắt cả người anh giống như sét đánh, cứng ngắc ngay tại chỗ.

Phần tư liệu kia, lại có thể là ghi chép thuê phòng của anh và Kiều Ôn Noãn, còn có quà anh tặng cho Kiều Ôn Noãn, cùng với vé máy bay anh mang theo Kiều Ôn Noãn đi Hải Nam, còn có..... Anh đi nước Pháp tham quan nơi Kiều Ôn Noãn quay phim.....

Thẩm Lương Niên càng xem, sắc mặt càng khó coi.

Hoàn toàn không có tự tin và chắc chắn vừa rồi.

Anh vẫn nghĩ những việc mình làm, làm đến thiên y vô phòng, nhưng anh thật không ngờ, lại có thể có một ngày, những chuyện đã làm này đều bại lộ ra ngoài.

Lương Thần ngồi ở trước mặt anh ta, nhìn thần thái của anh ta, không có ý tứ mở miệng.

Anh vẫn đợi cho Thẩm Lương Niên buông tư liệu này xuống, mới nhẹ giọng hỏi một câu: “Xem xong rồi?”

Thẩm Lương Niên không có lên tiếng.

“Lương Niên, hiện tại tôi chỉ hỏi anh ba vấn đề.”

Nếu nói, vừa rồi Lương Thần là đang tranh khẩu khí với Thẩm Lương Niên mà nói những lời đó, như vậy hiện tại, anh lại thật sự đang bình tĩnh xem xét.

Ngữ khí của anh rất bình thản, không có chút trào phúng, nhưng nói hai ba câu, lại làm cho mặt Thẩm Lương Niên không có chút máu.

“Vấn đề thứ nhất, Cảnh Hảo Hảo đối với anh tốt như vậy, anh cũng nhớ rõ ràng những chuyện Cảnh Hảo Hảo đã tốt với anh, vậy vì cái gì, anh

lại ở sau lưng cô ấy. cùng một chỗ ngậy người với một phụ nữ trong hai năm lâu như vậy?”

“Vấn đề thứ hai, nếu anh đã muốn hạ quyết định quyết tâm chặt đứt quan hệ với Kiều Ôn Noãn, vì sao còn có thể tiếp tục dây dưa cùng một chỗ với cô ta?”

“Vấn đề thứ ba.....” Lương Thần cố ý dừng một chút, nhìn về phía Thẩm Lương Niên.

Lúc này anh mới nhìn thấy, Thẩm Lương Niên lúc trước hăng hái, áo mũ chỉnh tề ở trước mặt anh, lại có thể suy sút không có sinh khí gì trong nháy mắt.

Từ lần đầu tiên anh nhìn thấy tư liệu này, anh cũng rất muốn vạch trần diện mạo thật của Thẩm Lương Niên.

Nhưng anh quá bận rộn dây dưa không ngừng với người phụ nữ Cảnh Hảo Hảo kia, hoàn toàn không để ý tới Thẩm Lương Niên, hiện tại rốt cục anh ta đưa lên cửa, anh tự nhiên sẽ không để cho anh ta đẹp mặt!

Nhất là, đêm đó, Cảnh Hảo Hảo chưa biết sống chết, anh ta lại có thể cá nước vui vẻ với Kiều Ôn Noãn!

Trên thế giới này, đàn ông vượt khỏi quỹ đạo cũng không thiếu!

Nhưng làm sao có nhiều đàn ông có thể vô tư hưởng thụ tề nhân chi phúc như vậy?

Cảnh Hảo Hảo - người phụ nữ kia, tuyệt đối không nên chịu ủy khuất như vậy!

Lương Thần hơi hơi ngược cảm, chậm rãi phun ra vấn đề thứ ba mình vừa nói kia: “Anh cảm thấy, hiện tại anh còn xứng đến bảo tôi buông tha

cho Cảnh Hảo Hảo ư?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 171: Vô Tình Gặp Được [1]

Lương Thần hơi hơi ngược cằm, chậm rãi phun ra vấn đề thứ ba mình vừa nói kia: “Anh cảm thấy, hiện tại anh còn xứng đến bảo tôi buông tha cho Cảnh Hảo Hảo ư?”

Cùng với một câu cuối cùng Lương Thần phun ra, trên mặt Thẩm Lương Niên liền không có một chút huyết sắc, trong nháy mắt ánh mắt anh ta liền ảm đạm xuống, không có chút sáng rọi, ngay cả hai vai cũng suy sụp xuống trong nháy mắt này.

Lương Thần nhìn Thẩm Lương Niên không hề có sinh khí như vậy, cổ ác khí mặc danh kỳ diệu nghẹn ở trong tâm anh từ khi biết được chuyện hư hỏng kia của Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn, liền tiêu tán không ít.

Qua một hồi lâu, Thẩm Lương Niên vẫn không có nói chuyện, Lương Thần cũng không có ý tứ mở miệng, trong toàn bộ văn phòng, vô cùng im lặng.

Ánh mặt trời cuối thu ngoài cửa sổ, chói lọi chiếu vào trên cửa sổ sát đất ở phía nam phòng làm việc, chiếu ra một mảnh lớn ánh sáng ở trong phòng, tạo ra bóng ảnh của bài trí trong phòng.

Qua không biết bao lâu, trong nháy mắt thời tiết trở nên có chút âm u, ánh mặt trời biến mất, ánh sáng trong toàn bộ phòng tối đi rất nhiều, lúc này Lương Thần mới chậm rãi đứng thẳng thân thể, ánh mắt nhìn Thẩm

Lương Niên giống như đại ra, âm điệu bình thường mở miệng, nói: “Nếu không có việc gì, lát nữa tôi còn có cuộc họp.”

Lệnh đuổi khách rõ ràng như vậy, Thẩm Lương Niên không phải nghe không hiểu, qua lúc lâu anh mới nhẹ nhàng giật giật mắt, nhìn Lương Thần, há miệng: “Tôi.....”

Chỉ nói một chữ, Thẩm Lương Niên liền không biết nên nói gì nữa.

Đây là từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên anh cảm giác được không có lời nào để nói như vậy, cho tới nay, Cảnh Hảo Hảo giống như là người nhà của anh, tồn tại trong sinh mệnh của anh, mặc dù sau đó chính mình có tiền, giống như ngàn vạn đàn ông trên thế giới, không chống lại được dụ hoặc, có phụ nữ bên ngoài, nhưng đáy lòng anh, Cảnh Hảo Hảo vẫn luôn đứng ở vị trí không thể thay thế, anh cảm thấy dù phát sinh chuyện gì, Cảnh Hảo Hảo vĩnh viễn đều là của anh, nhưng hiện tại, lúc Lương Thần cầm mấy thứ này bày ra trước mặt anh, dùng ngữ khí khí thế bức nhân mà lại vô cùng kiên quyết như vậy, chất vấn anh, anh mới phát hiện, giống như trong lúc vô tình, khoảng cách giữa mình và Cảnh Hảo Hảo đã xa xôi vạn phần rồi.

Chưa bao giờ nghĩ tới sẽ mất đi Cảnh Hảo Hảo, cho nên lúc đột nhiên ý thức được sẽ mất đi..... Thẩm Lương Niên phát hiện, chính mình lại hoảng hốt không thể nói nên lời.

Thật lâu sau, Thẩm Lương Niên mới chậm rãi thu hồi tầm mắt, miệng đóng đóng mở mở, chính là nói một câu: “Xin anh, chăm sóc cô ấy..... Cô ấy, cô ấy.....”

Thẩm Lương Niên chỉ liên tục nói hai chữ “Cô ấy”, liền cảm thấy trong nháy mắt hốc mắt có chút chua xót, thậm chí âm cuối cũng có chút nghẹn ngào lên, anh rất nhanh quay đầu, đứng lên, nhìn cũng không có liếc mắt nhìn Lương Thần một cái, chỉ nói một câu: “Gặp sau.”

Liền vội vàng đi về phía cửa phòng làm việc.

Bước chân Thẩm Lương Niên đi rất gấp, hỗn độn không có quy tắc gì, thậm chí lúc sắp ra khỏi văn phòng, suýt nữa tự té trật chân mình, anh chặt vật nâng tay lên, vịn tay cầm cửa, hít sâu vài hơi, mới trấn định cảm xúc của mình một chút, kéo cửa ra, kéo bước chân nặng giống như ngàn cân, đi ra ngoài từng chút một.

Lương Thần vẫn luôn duy trì tư thái vừa rồi, ngồi ở trên sofa, xuyên thấu qua thủy tinh, nhìn thân ảnh Thẩm Lương Niên càng chạy càng xa, anh không chút nào cảm giác được khoái cảm thắng lợi sau khi quyết đấu.

Thậm chí, toàn bộ tâm giống như trời đột nhiên biến đổi ở bên ngoài vào lúc này, trời u ám, trầm thấp áp lực.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 172: Vô Tình Gặp Được [2]

Trong đầu anh, lặp đi lặp lại đều là những lời Thẩm Lương Niên nói về quá khứ của anh ta và Cảnh Hảo Hảo, anh nghĩ đến lúc chính mình để cho người ta điều tra Cảnh Hảo Hảo, mặt trên ghi lại một đoạn nói, ban đầu lúc Cảnh Hảo Hảo đến thành phố Giang Sơn, ở tại căn phòng rách nát ở ngoại thành đông nam.

Nơi đó, anh chỉ đi qua một lần, là lúc anh đã có được một mảnh trời đất ở thành phố Giang Sơn, đặt ánh mắt ở vùng ngoại thành, bởi vì ngoại thành phía đông rất nghèo khó, cho nên anh - người từng ở trong thương trường mài dũa một trận như anh, liếc mắt một cái liền biết, nơi đó dễ dàng khai phá, lợi nhuận thật lớn.

Cho nên, anh chỉ đi một lần, chính là khảo sát tại hiện trường.

Phòng ở nơi đó, đều là nhà trệt, có vài cái vẫn là bùn đất, có cửa còn đóng không chặt, thậm chí có cửa sổ, nhưng thủy tinh đều đã hỏng.

Lúc ấy anh đi, thành phố Giang Sơn vừa mới vượt qua mùa mưa, dự báo thời tiết rõ ràng nói là trời nắng, kết quả chưa đến năm phút đồng hồ, đã nổi lên cơn mưa, hơn nữa càng rơi càng lớn, anh ở trong một căn phòng, vừa trốn mưa, vừa cùng người bàn giá thu mua, còn chưa đến mười phút, nóc phòng đều dột mưa.

Lúc đó anh đối mặt với hoàn cảnh bần cùng như vậy, cũng không có cảm giác quá lớn, anh chỉ nghĩ, chính mình đỡ dãi, rốt cục có thể để cho

người nơi này lĩnh được một khoản tiền cộng thêm một phòng nhỏ, xem như là một chuyện vui.

Thật là một chuyện vui, lúc ấy người nơi đó, như là trúng giải thưởng lớn, vui vẻ rời đi nơi khác.

Nhưng mà nay, anh mới biết được, Cảnh Hảo Hảo lại có thể ở trong hoàn cảnh không chịu nổi kia hơn hai năm.

Căn phòng cô ở kia, chỉ sợ nay đã sớm trở tòa nhà cao vút trong mây, chỉ là không biết, lúc đó cô ở bên trong, có phải cũng có cửa không đóng chặt và cửa sổ bể thủy tinh hay không? Có phải vào lúc trời mưa, phòng ồc đột mưa, xối chần, ảnh hưởng giấc ngủ hay không?

Một cô gái nhỏ mềm mại xinh đẹp như vậy..... làm sao chịu đựng được ở trong một hoàn cảnh ác liệt như vậy?

Thẩm Lương Niên luôn miệng nói cười cô làm vợ kia, thấy cô trôi qua bi thảm như vậy, sao sau đó lại còn có thể nhẫn tâm phản bội cô?

Đúng vậy..... Sao anh lại để cho Thẩm Lương Niên chạy đi như vậy, anh hẳn là phải hỏi anh ta một câu, lúc anh ta ở trong cơ thể Kiều Ôn Noãn đạt tới cao triều, có nghĩ tới Cảnh Hảo Hảo từng vì anh ta chịu đau khổ nhiều năm như vậy không?

Người đàn ông kia, làm sao xứng có được nhiều quá khứ như vậy với Cảnh Hảo Hảo?

Sống nhiều năm như vậy, Lương Thần vẫn tin tưởng vững chắc nam nhi có lệ không dễ rơi, ở trong nháy mắt này, không biết vì sao, trong nháy mắt liền đỏ hốc mắt.

“Lương tổng? Xin hỏi cần đặt cơm cho ngài không?”

Cửa phòng làm việc, đột nhiên truyền đến giọng nói ngọt ngào của thư ký, đánh thức Lương Thần.

Lương Thần ngẩng đầu.

Thư ký nháy mắt liền ngốc sững sờ ở cửa, hốc mắt đại BOSS lại có thể đỏ bừng bừng, thậm chí bên trong còn bốc lên một tầng hơi nước.

Đại BOSS giống như một vị thần, không gì không làm được, lì lợm, khí phách uy vũ ở trong lòng cô, là đang khóc sao?

Nhưng mà, không hổ là thư ký Lương Thần, chỉ trong nháy mắt, cô liền khôi phục bình tĩnh ung dung, hoàn toàn như là không có nhìn ra khác thường của Lương Thần, tiếp tục nhẹ giọng lặp lại lời nói vừa rồi lần nữa: “Đã sắp đến giờ dùng cơm trưa? Xin hỏi hiện tại cần đặt cơm cho ngài không?”

Lương Thần gật gật đầu, sau đó lại lắc lắc đầu: “Không cần.”

Dừng một chút, Lương Thần đứng lên, cầm lấy chìa khóa và di động trên bàn, tiếp tục mở miệng: “Chiều hôm nay hủy bỏ tất cả hành trình của tôi, tôi muốn đi ra ngoài một chuyến.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 173: Vô Tình Gặp Được [3]

“Vâng, Lương tổng.”

Lương Thần đi ra cửa phòng làm việc, có chút lo lắng quay đầu, tiếp tục dặn một câu: “Chỉ cần không phải là điện thoại trong nhà gọi tới, nói về chuyện Cảnh Hảo Hảo, hết thảy vấn đề đều không cần hỏi tôi, toàn bộ lưu lại chờ tôi trở về làm việc sẽ giải quyết.”

Thư ký lại kinh ngạc một chút, Cảnh Hảo Hảo, tên này có chút quen thuộc, như là tên một ngôi sao nào đó..... Chính là, đại BOSS nhắc tới cô ấy làm cái gì?

Lương Thần cũng không có để ý tới sự kinh ngạc của thư ký, chỉ xoay người, bước nhanh rời đi.

.....

Thật ra cũng không biết chính mình rốt cuộc là làm sao, chỉ đột nhiên rất muốn đi về quê hương của Cảnh Hảo Hảo một chuyến, muốn nhìn một chút thế giới Cảnh Hảo Hảo lớn lên từ nhỏ có bộ dáng như thế nào.

Càng hoặc là nói, Lương Thần cũng muốn hiểu biết một chút quá khứ của Cảnh Hảo Hảo.

Cho dù quá khứ kia, một đời một thế này của anh cũng không có cơ hội gì có thể diễn xuất được.

Nhưng vẫn bức thiết muốn biết..... Bởi vì anh chán ghét loại cảm giác biết được Cảnh Hảo Hảo từ trong miệng của Thẩm Lương Niên.

Lương Thần lái xe xuất phát từ thành phố Giang Sơn, mãi cho đến hơn bốn giờ chiều mới đến quê hương của Cảnh Hảo Hảo.

Trên trấn nhỏ, trước cửa từng nhà đều bày cây ngô vừa mới thu hoạch.

Không hề thiếu loại động vật gà vịt chó bò nằm úp sấp ở ngay bên cạnh đường cái.

Lương Thần vừa lái xe, vừa thường hạ cửa kính xe xuống, hỏi một vài người qua đường, có quen biết Cảnh Hảo Hảo hay không.

Có thể là Cảnh Hảo Hảo rời khỏi trấn nhỏ đã quá lâu, đại đa số mọi người đều lắc lắc đầu, cuối cùng là một người đàn ông trung niên chỉ cho Lương Thần một biện pháp, nói: “Lái xe đi về phía đông đi, căn nhà cuối cùng kia là nhà của hiệu trưởng Phương, ông ấy chính là hiệu trưởng tiền nhiệm của tiểu học và trung học thị trấn, có thể sẽ biết.”

Lương Thần nói cảm ơn, dựa theo hướng dẫn của người nọ, tìm được địa điểm.

Lương Thần dừng hẳn xe ở ven đường, đi vào phía trước, anh đột nhiên nhớ tới trong cốp sau của mình để hai chai rượu trắng thượng hạng, liền vòng đến đuôi xe, mang ra, bước vào cửa nhà hiệu trưởng trước kia.

Cửa lớn không khóa, Lương Thần đi vào, sân có chút lớn, rất yên tĩnh, quét tước cũng rất sạch sẽ, Lương Thần đi vào trong hai bước, mới lên tiếng hỏi: “Xin hỏi, có người không?”

Lương Thần liên tục hỏi hai lần, mới nghe được cửa phòng phía bắc được người kéo mở ra từ bên trong, một cô gái trẻ tuổi ôm một đứa bé, hỏi: “Ngài là ai?”

“Xin hỏi, hiệu trưởng Phương có ở đây không?”

Sau đó cô gái liền xoay người, hô một tiếng: “Cha, có người tìm cha.”

Qua chưa đến ba phút, từ trong phòng phía bắc đi ra một người đàn ông thoát nhìn hơn 60 tuổi, vóc dáng cao cao, nhìn thấy Lương Thần, sửng sốt hồi lâu, mới hỏi: “Xin hỏi, ngài là?”

“Bác là hiệu trưởng Phương?” Lương Thần đi lên trước, vươn tay, bắt tay với hiệu trưởng Phương, nói: “Cháu tên là Lương Thần, tới từ thành phố Giang Sơn.”

Nói xong, Lương Thần cầm hai chai rượu trắng trong tay đưa lên: “Đây là mang tới cho bác, một chút lòng thành, hy vọng đừng ghét bỏ.”

Vận khí Lương Thần rất tốt, hiệu trưởng Phương đúng lúc là người yêu rượu, liếc mắt một cái liền nhận ra trong tay Lương Thần là rượu ngon, nháy mắt ấn tượng tốt với Lương Thần, lập tức nói con gái của mình chuẩn bị cho Lương Thần một ít thức ăn, gọi Lương Thần vào nhà ngồi.

Hiệu trưởng Phương cố ý mở một chai rượu Lương Thần đưa tới ra, vừa uống vừa hàn huyên với Lương Thần.

“Tôi thấy cậu không giống như là người trong trấn chúng tôi.”

“Tôi là ở thành phố Giang Sơn.” Lương Thần tự mình rót cho hiệu trưởng Phương một ly rượu, lại hỏi: “Hôm nay tôi đến, là muốn hỏi thăm bác một người, tên Cảnh Hảo Hảo.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 174: Vô Tình Gặp Được [4]

“Cảnh Hảo Hảo?” Hiệu trưởng Phương lẩm bẩm tên này hai lần, sau đó bình tĩnh đại ngộ gật gật đầu, nói: “Hảo Hảo à, cậu khả xem như hỏi đúng người, trong đám học sinh của tôi, ấn tượng của tôi với con bé coi như là khắc sâu nhất.”

Hiệu trưởng Phương dừng một chút, hỏi: “Chỉ là, cậu muốn hỏi cái gì?”

“Bác nhớ rõ cái gì, liền nói cái đó, mặc kệ là gì cũng được.”

Hiệu trưởng Phương nở nụ cười ha ha hai tiếng, dùng ánh mắt ái muội nhìn Lương Thần, hỏi: “Cậu là bạn trai của nó?”

Lương Thần có chút ngượng ngùng cười cười, không nói gì, chỉ cúi thấp đầu, uống một ngụm rượu.

Hiệu trưởng Phương uống rượu, nói hơi nhiều, nhưng ý nghĩ cũng rất rõ ràng, ông uống một hớp rượu lớn, sau khi khen rượu ngon, liền mở miệng: “Hảo Hảo - con bé kia, lúc tôi biết nó, lúc ấy nó mới bốn tuổi.”

“Mẹ con bé đưa nó đến trường đi học sớm, lúc đó còn chưa có nhà trẻ, đi học sớm đều là đưa bé gần năm tuổi, lúc ấy tôi nói tuổi còn nhỏ, không nhận, kết quả mẹ con bé muốn đưa đi học, mọi người đều là người cùng quê, không tốt không cho tình cảm, liền nhận, kết quả cậu đoán như thế nào?”

“Lúc ấy trong lớp, hơn ba mươi đứa bé, đều lớn hơn con bé, có một tuổi, có hai tuổi, kết quá cha mẹ vừa đi, chỉ có nó không khóc, còn rất ngoan.”

“Lúc ấy tôi liền nhớ kỹ con bé, nó rất gầy, lại nhỏ tuổi nhất, vóc dáng không cao, đứng ở trong đám trẻ con, thấp bé không thu hút, nhưng bộ dạng lại rất xinh đẹp, đây là di truyền mẹ nó, năm đó mẹ nó chính là mỹ nhân nổi danh trên trấn chúng tôi.”

“Đừng nhìn con bé tuổi còn nhỏ, nhưng nó rất thông minh hiểu chuyện, trong nhà con bé chỉ có một đứa nhỏ là nó, nhưng tuyệt không yếu ớt, bạn học đều rất thích con bé, nó cũng rất nhiệt tình giúp người. Ừ..... nó đặc biệt thích vẽ tranh..... Nói tới đây, tôi nhớ ra rồi, cậu chờ chút, tôi đi lấy vài thứ cho cậu.”

Nói xong, hiệu trưởng Phương liền đứng lên, đi vào buồng trong, qua khoảng năm phút đồng hồ, hiệu trưởng Phương ôm một cái hộp đi ra, ông mở ra, lục tìm bên trong thật lâu, tìm ra một bức tranh, đưa cho Lương Thần, nói: “Bức tranh này, nhưng là Hảo Hảo vẽ vào năm tám tuổi, lúc ấy còn lấy được giải thưởng hạng nhất cuộc thi vẽ tranh thiếu nhi ở trấn trên, cậu xem đi.”

Bức tranh này có chút cũ, màu nước phía trên đã sắp phai màu, bút tích vẽ tranh có chút ngây thơ, thậm chí có vài đường cong vẽ có chút vắn vẹo.

Nhưng đối với một đứa nhỏ tám tuổi mà nói, bức tranh này đã thật không tệ.

Cảnh Hảo Hảo vẽ, là một căn phòng thủy tinh, bên ngoài đủ loại hoa tươi, bên trong có một cái võng, một cái bàn và một đôi ghế dựa, còn lại là hoa tươi.

Cửa phòng thủy tinh, treo một cái chuông gió, trên cửa sổ có một lồng chim, bên trong có hai con chim họa mi.

Bức tranh này vẽ không được tốt lắm, Lương Thần lại xem đặc biệt nhập thần.

Hiệu trưởng Phương cứ thế tự uống rượu, tiếp tục nói: “Lúc ấy Hảo Hảo lấy cho bức tranh này một cái tên, gọi là căn phòng đẹp nhất trong lòng tôi.”

“Chỉ là, lại nói tiếp về Hảo Hảo, tôi ngược lại nhớ tới đến một chuyện buồn cười, đó chính là đừng nhìn thấy con bé đáng dấp đẹp mắt, vẽ tranh tốt, nó viết văn lại rất bình thường.”

Hiệu trưởng Phương lại tìm kiếm trong hộp sắt đó, qua hồi lâu, ông cầm lấy một tờ bài thi, đưa cho Lương Thần: “Chính cậu xem, đây là văn con bé viết.”

Đề mục viết văn, tên [ba của tôi].

Chỉ nhìn câu đầu tiên, Lương Thần liền nhin không được cong môi lên.

“Ba của tôi, mặt dài râu đen trắng.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 175: Vô Tình Gặp Được [5]

“Bạn học của tôi, đều nói bộ dạng ba tôi rất tuần tú, không biết có phải do mỗi ngày tôi đều cùng ở một chỗ với ông hay không, tôi nhìn túi gia xinh đẹp đó đến có chút phát ghen.”

Chữ gia bị dùng bút màu đỏ ghi chú sai lỗi chính tả.

“Tôi cảm thấy ba không có đẹp mắt bằng mẹ tôi, mẹ tôi có một mái tóc đen nhánh, đôi mắt thật to, lông mi cong cong, hàm răng chỉnh tề, lúc cười lộ lên, trên khuôn mặt còn có hai má lúm đồng tiền nhàn nhạt.....”

300 chữ tiếp theo, viết đều là nội dung về mẹ Cảnh Hào Hào.

Ở cuối cùng bài văn, giáo viên cho “2” điểm, còn mang theo lời bình luận, nói là viết về ba của tôi, không phải là mẹ của tôi!

Bài văn rất buồn tẻ, không có tính nội dung thực tế, hành văn ngây thơ có chút buồn cười, nhưng Lương Thần lại cẩn thận xem xong từng chữ một.

Hiệu trưởng Phương đều nói chuyện mình có thể nhớ về Cảnh Hào Hào ra.

Đại đa số đều là một ít chuyện lý thú lúc nhỏ, bởi vì là trấn nhỏ, chuyện lý thú đều có vẻ có chút đơn điệu, Lương Thần lại nghe đặc biệt cẩn thận.

Nghe được chỗ buồn cười, mặt mày anh đều không tự giác cong lên.

Đến sau đó, hiệu trưởng Phương liền nói đến năm phát sinh lũ lụt trong trấn nhỏ kia, cũng nói đến cha mẹ Cảnh Hảo Hảo đều mất, được nhà Thấm Lương Niên chiếu cố.

Bắt đầu từ lúc đó, tựa hồ cũng không có chuyện tốt đẹp gì.

“Còn nhớ lão Thấm bệnh nặng, con trai ruột của ông ấy lên cao trung ở huyện thành, đều là Hảo Hảo hầu hạ, mùa đông lớn giặt quần áo ở bên sông lạnh như băng, nấu cơm..... Còn có một chuyện, phỏng chừng lão Thấm và con ông ấy cũng không biết, đó chính là mùa xuân vừa tới, toàn bộ băng tuyết trên đất hòa tan, Hảo Hảo ở bờ sông giặt quần áo, bị trượt, té vào trong nước..... Nếu không phải tôi và con tôi đứng lúc đi ngang qua, cứu con bé lên, nó đã mất mạng rồi, con bé tỉnh lại nói câu đầu tiên, cậu có biết là gì không?”

“Nó nói, đừng nói cho bác Thấm và anh Lương Niên biết..... Cậu nhìn đi, vì một nhà lão Thấm, con bé thiếu chút nữa đã mất mạng, kết quả còn sợ thành gánh nặng của người khác.” Nói tới đây, hiệu trưởng Phương lắc lắc đầu: “Hảo Hảo - con bé này, lúc còn nhỏ, tri ân báo đáp, còn nhỏ tuổi đã giúp nhà họ Thấm làm không ít chuyện, lão Thấm giúp đỡ con bé, cũng không giúp đỡ uổng phí..... Con trai của lão Thấm cũng chưa từng hiếu thuận với ông ấy như vậy.....”

Càng nói về sau, hiệu trưởng Phương liền bắt đầu lặp lại những lời “Hảo Hảo là cô gái tốt” này.

Lương Thần nghe đến đó, thật lâu sau cũng không nói chuyện.

Anh cũng không biết, cô gái nhỏ gầy yếu ở trong biệt thự của anh, từng vì một nhà Thấm Lương Niên mà suýt nữa mất mạng!

Cuối cùng, hiệu trưởng Phương uống có chút nhiều, được con gái ông dìu vào trong ghế ngồi.

Lúc này Lương Thần mới đứng dậy cáo biệt.

Lúc anh đi ra, sắc trời đã tối, anh lên xe, mở đèn xe, nhìn những thứ thời thơ ấu của Cảnh Hảo Hảo mà mình lấy được từ chỗ hiệu trưởng Phương.

Trong đó có một tấm là ảnh chụp lúc cô học tiểu học.

Lúc đó cô thật sự giống như là hiệu trưởng Phương nói, bộ dạng rất đẹp, đôi mắt thật to, trên mặt thịt đỏ đỏ, thoát nhìn rất đáng yêu.

Ánh mắt cô lúc đó, giống bây giờ như đúc, trong suốt thấy đáy, giống nhau thời gian tinh thuần nhất.

Hạ cửa kính xe xuống, có gió đêm trong trần nhỏ từ từ thổi tới, mang theo một cảm giác mát mẻ và hương nông thôn ngọt ngào, thổi ảnh chụp trên đầu ngón tay Lương Thần nhẹ nhàng đung đưa.

Nhìn chăm chăm ảnh chụp kia, trong nháy mắt mặt mày xưa nay luôn lãnh trầm của Lương Thần liền trở nên vô cùng nhu hòa, tựa như đó là bức ảnh tốt đẹp nhất thế gian.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 176: Vô Tình Gặp Được [6]

Từ sau đêm Lương Thần rời đi kia, liên tục hai đêm đều không có trở về.

Đêm đó Cảnh Hảo Hảo có thể là bị Lương Thần làm bị thương, luôn luôn ngáy người ở trên giường suốt 36 tiếng, mới đi xuống lầu ăn một chút cơm trưa.

Có thể là năm thời gian quá lâu, buổi chiều Cảnh Hảo Hảo liền đi tản bộ trong sân.

Buổi chiều lúc thím Lâm đi ra ngoài mua đồ, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo ngồi bên cạnh hồ bơi ngăn người, nghĩ Lương Thần đã sắp hai ngày không trở về, chỉ sợ dựa theo tính tình lúc trước, trong một lúc sẽ không về được, dứt khoát bước tiến lên, hỏi: “Cảnh tiểu thư, buổi chiều tôi muốn đi vào thành phố Giang Sơn một chuyến, cô muốn theo tôi ra ngoài dạo một chút không?”

Thím Lâm dừng một chút, tiếp tục nói: “Gần đây Thần thiếu gia có thể sẽ không trở về, dù cô đi ra ngoài, sợ là ngài ấy cũng sẽ không biết, mỗi ngày cô ở nhà, cũng thực không thú vị, tôi cũng không biết cô thích ăn cái gì, cho nên cô đi qua tự mình chọn lựa đi?”

Cảnh Hảo Hảo nghĩ nghĩ, liền gật gật đầu, nói: “Vậy tôi lên lầu thay quần áo.”

.....

Đêm qua Lương Thần uống một ít rượu, vì an toàn của mình và người khác, cũng không có chạy về thành phố Giang Sơn suốt đêm, trực tiếp ở lại một khách sạn nhỏ ở trong trấn.

Khách sạn trong trấn nhỏ, kém cách xa vạn dặm với khách sạn Tứ Quý ở thành phố Giang Sơn của anh, từ nhỏ anh đã sống an nhàn sung sướng, đâu chịu nổi khổ cực như vậy, cho nên ngay người chưa đến hai phút, liền đi ra, về tới trên xe của mình.

Cuối cùng anh trực tiếp để ghế xe nằm ngang, chịu đựng ở trên xe một đêm, buổi sáng ngày hôm sau, anh đi trấn trên tùy ý ăn bữa sáng một chút, đổ thêm xăng, liền lái xe về thành phố Giang Sơn.

Kết quả nửa đường, cao tốc kẹt xe, mãi cho đến hơn ba giờ chiều, Lương Thần mới lái vào thành phố Giang Sơn.

Lương Thần trực tiếp lái xe đi khách sạn Tứ Quý, tắm rửa một chút, bảo người ta lấy quần áo đi giặt khô, chính mình liền nằm ở trên giường nhắm mắt dưỡng thần, chỉ là qua 30 phút, vẫn có chút không ngủ được, mở to mắt, cầm lấy đồ thơ ấu của Cảnh Hảo Hảo, lăn qua lộn lại xem vài lần, cuối cùng nghiêng người, gọi một cú điện thoại tới biệt thự giữa sườn núi.

Điện thoại rất nhanh liền được tiếp nghe, truyền đến giọng nói cung kính của người hầu: “Thần thiếu gia.”

“Hảo Hảo đâu?”

Người hầu đầu kia điện qua một lúc lâu cũng không nói gì.

“Sao lại không nói lời nào?”

Giây tiếp theo, giọng nói thoáng có chút khẩn trương của người hầu truyền đến: “Cảnh, Cảnh tiểu thư, ở.....”

“Gọi cô ấy nghe điện thoại.”

Người hầu sợ tới mức ngay cả tiếng hít thở cũng ngừng lại.

Tâm Lương Thần chợt căng thẳng, âm điệu nhin không được liền trầm xuống: “Bảo Cảnh Hảo Hảo nghe điện thoại!”

“Thần, Thần thiếu gia, Cảnh tiểu thư đã đi ra ngoài với thím Lâm.” Trong giọng nói của người hầu mang theo một chút khóc nức nở.

Lúc này Lương Thần mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, lập tức liền giận dữ cúp điện thoại.

Đi ra ngoài thì đi ra ngoài, ắp úng, nửa ngày ghen không ra một chữ, không biết còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì!

Lương Thần vừa nói thầm, vừa gọi một cú điện thoại cho thím Lâm: “Hảo Hảo ở bên cạnh thím? Ừ..... Không cần bảo cô ấy nghe điện thoại, trực tiếp đưa cô ấy đến khách sạn Tứ Quý..... Cơm chiều không quay về ăn, trực tiếp ăn ở bên ngoài.”

.....

Lương Thần cắt đứt điện thoại, trước gọi một cú điện thoại cho lễ tân, thúc giục người nhanh chóng đưa quần áo mình tới, sau đó mặc chỉnh tề, liền đi xuống lầu.

Anh đứng ở cửa khách sạn Tứ Quý, đợi chưa đến năm phút đồng hồ, liền nhìn thấy xe quen thuộc lái vững vàng dừng ở trước mặt anh.

Tài xế xuống xe, mở cửa xe sau ra, Cảnh Hảo Hảo khom người, còn chưa xuống dưới từ bên trong, chợt nghe có người hô một tiếng: “Lương

Thần?”

Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần đồng thời nhìn về phía phát ra âm thanh, nhìn thấy hai người Từ Dung và Thẩm Lương Niên đi ra từ trong khách sạn Tứ Quý.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 177: Trào Phúng [1]

Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần đồng thời nhìn về phía phát ra âm thanh, nhìn thấy hai người Từ Dung và Thẩm Lương Niên đi ra từ trong khách sạn Tứ Quý.

Trong tay Thẩm Lương Niên, nắm một điều thuốc, trong nháy mắt nhìn thấy Lương Thần, bước chân anh dừng một chút, không có lên tiếng.

Từ Dung ngược lại cười ha ha tiêu sái tiến lên, ngữ khí thông dong nói với Lương Thần: “Ai u, A Thần, tôi và cậu cũng thật có duyên phận, cậu nói, tôi đây hơn nửa tháng lần đầu tiên đến khách sạn Tứ Quý, sao liền gặp mặt được cậu rồi.”

“Duyên phận?” Lương Thần cười một tiếng, không chút nào keo kiệt đả kích Từ Dung nói: “Anh đây không phải là đang vũ nhục chữ duyên phận này ư? Rõ ràng là xui xẻo.”

Từ Dung mắng một câu mẹ nó, bóp tắt thuốc trong tay mình, nâng tay lên lơ loát bắn tàn thuốc đến trong thùng rác bên cạnh, mới bày ra một bộ dáng thương tâm muốn chết, nói: “A Thần, cậu nghe đi, hiện tại trái tim tôi đang đổ máu, mệt cho tôi còn nhớ nhưng cậu như vậy, cậu lại còn đả kích tôi.....”

Lương Thần bày ra một bộ dáng lười quan tâm Từ Dung, kiêu căng gật gật đầu với Thẩm Lương Niên đứng ở bên cạnh Từ Dung, coi như là chào hỏi.

Thẩm Lương Niên kéo kéo môi, cũng không lên tiếng, chỉ hút từng hơi từng hơi thuốc.

Động tác Cảnh Hảo Hảo xuống xe cứ như vậy cứng ngắc ở trong xe, ánh mắt cô bình tĩnh nhìn Thẩm Lương Niên, không biết có phải khói mù lượn lờ từ trong miệng người đàn ông chặn tầm mắt hay không, Cảnh Hảo Hảo cảm thấy trước mắt mình dần dần trở nên có chút mơ hồ.

Từ Dung lâu bầu một trận, nhìn thấy xe dừng ven đường, lập tức chỉ vào nói: “A Thần, xe này không phải là xe dùng ở trong nhà cậu ư? Sao hôm nay lại lái tới nơi này?”

Lúc này Lương Thần mới phát giác Cảnh Hảo Hảo còn chưa xuống xe, liền xoay người, nói với Cảnh Hảo Hảo còn trong xe: “Sao còn chưa xuống dưới?”

“Trong xe còn có người? Ai nha? Sẽ không phải là phụ nữ chứ?” Từ Dung vừa nói, vừa xoay người nhìn vào trong xe.

Nhân gian vô số người, đều chờ mong sau này đừng gặp lại, nhưng giờ phút này Cảnh Hảo Hảo hận không thể chính mình có công năng đặc dị, lập tức biến mất không thấy từ trong xe này.

Từ Dung là bạn của Thẩm Lương Niên, lúc trước Thẩm Lương Niên tự mình giới thiệu cô cho anh ta, hiện tại anh ta và Thẩm Lương Niên cùng nhau xuất hiện, nếu nhìn thấy cô ở trên xe Lương Thần, sợ là xấu hổ không chỉ là cô, còn có Thẩm Lương Niên cũng sẽ không xuống đài được.

Cho nên vào lúc Từ Dung nhìn vào trong xe, Cảnh Hảo Hảo theo bản năng liền cúi đầu, để tóc dài đen nhánh che khuất mặt mình.

Từ Dung vẫn dùng Lương Thần ngay cả bạn gái cũng không có trêu đùa, hiện tại thật sự nhìn thấy trong xe Lương Thần ngồi một cô gái tóc dài phiêu phiêu, ánh mắt anh lập tức trợn đến lớn nhất, như là tùy thời đều sẽ

trừng rớt trong mắt xuống, chỉ chỉ Cảnh Hảo Hảo, đầu lưỡi có chút thắt lại nói: “Dựa vào, tôi không nhìn lầm chứ..... trong đó thật sự ngồi một người phụ nữ?”

Lương Thần ung dung đứng ở một bên, chỉ cười không nói.

Từ Dung như là gặp phải chuyện ly kỳ to lớn, trừng mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo trong chốc lát, lại quay đầu, trừng mắt nhìn Lương Thần một hồi lâu, mới xoay quá, nhìn về phía tài xế và thím Lâm đứng ở một bên, hỏi: “Thím xác định trong xe là một phụ nữ?”

“Từ Dung thiếu gia, ngài cũng thật biết nói giỡn, Cảnh tiểu thư đương nhiên là phụ nữ thật, chẳng lẽ còn là giả?” Thím Lâm cười tủm tỉm nói.

Trong nháy mắt Từ Dung liền cứng ngắc ngay tại chỗ.

Mà khi Thẩm Lương Niên nghe đến ba chữ “Cảnh tiểu thư” này, ngón tay cầm thuốc hưng hăng run rẩy một chút.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 178: Trào Phúng [2]

“Điên rồi điên rồi, lần này cây vạn tuế vạn năm thật sự nở hoa rồi! Trong xe Lương Thần, lại có thể ngồi một phụ nữ!” Từ Dung vừa nói, vừa chột cúi người, vươn tay về phía Cảnh Hảo Hảo trong xe, nói: “Tiểu thư, xin chào, tôi tên là Từ Dung, là anh em chơi đùa từ nhỏ đến lớn với Lương Thần, rất vui được biết cô.”

Trái tim Cảnh Hảo Hảo khẩn trương nhảy lên thành thịch, cô chỉ dám gắt gao cúi đầu, nhìn cũng không liếc mắt nhìn Từ Dung một cái, chỉ vươn tay, qua loa nắm với Từ Dung một chút.

Đầy trong đầu Từ Dung giống như chỉ có một ý muốn nhìn một chút rốt cuộc bộ dáng người phụ nữ trong xe này là như thế nào, cho nên mới vội vàng tới chào hỏi, ai biết người phụ nữ này lại nhìn cũng không liếc nhìn anh một cái.

Nhất thời cả trái tim Từ Dung như là ấn dấu vô số con kiến, ngứa ngứa thành một đoàn, nói: “Tiểu thư, tôi thành tâm thành ý chào hỏi cô như vậy, cô lại qua loa, đầu đều cũng lười nâng, cô như vậy thật không đủ nể tình nha!”

Cảnh Hảo Hảo vẫn cúi đầu, nói một câu: “Thực xin lỗi.”

Từ Dung nhìn thấy chính mình khuyên can mãi, Cảnh Hảo Hảo vẫn luôn không có ý tứ muốn ngừng đầu, liền xoay người, nói với Lương Thần:

“Cậu quản lý phụ nữ của mình đi, tốt xấu gì cũng cho tôi chút mặt mũi chứ, như vật thật sự không làm tôi xuống đài được.”

Lương Thần cười nhạo một tiếng, không chút nào để ý Cảnh Hảo Hảo không tôn trọng Từ Dung: “Cho tới bây giờ cũng chưa từng cho cậu lên đài, còn muốn xuống đài cái gì?”

“Đây là phu xướng phụ tùy? A, không đúng, là phu xướng phụ tùy..... Lương Thần, tôi nói sao cậu lại như vậy chứ, cậu có phụ nữ, chuyện lớn như vậy cũng không nói cho tôi biết một chút, hiện tại khen ngược, tôi chỉ nhìn phụ nữ của cậu một cái, nhưng cậu cũng không cho, còn giúp phụ nữ của cậu ở nơi này tổn hại tôi, thực không có suy nghĩ!” Từ Dung vừa nói, vừa lấy điện thoại cầm tay ra: “Như vậy đi, tôi đặt một chỗ ở Túy Tiên Lâu, đêm nay chúng ta đi vào trong đó tụ hội một chút, thuận tiện để cho tôi hiểu biết bạn gái thiên kiều bá mị đẹp như thiên tiên này của cậu một chút.”

“Thành, đêm nay, tôi mời khách.”

“Được được.” Từ Dung nghe nói như thế, lập tức chuẩn bị đi gọi điện thoại.

Thẩm Lương Niên đứng ở bên cạnh anh ta, vẫn luôn trầm mặc không rên một tiếng, đột nhiên lên tiếng nói: “Đêm nay tôi còn có việc, tôi đi về trước, các người chơi vui vẻ.”

“Đừng đi, Lương Thần thật vất vả mới có một người phụ nữ, sao cậu không cùng tôi vây xem vây xem chứ?”

“Không được, buổi tối tôi thực sự có chuyện.” Thẩm Lương Niên phát phát tay, nhìn về phía Lương Thần, nói: “Tôi đi trước.”

“Vậy không giữ anh nữa.” Lương Thần thoát nhìn không khác gì bình thường, gật gật đầu với Thẩm Lương Niên.

Thẩm Lương Niên không nói gì, chỉ bóp tắt thuốc trong tay, vào lúc xoay người, ánh mắt dừng ở chỗ cửa kính xe.

Cửa kính xe dán màng tủa ánh sáng, bên ngoài nhìn không thấy bên trong, bên trong lại có thể nhìn thấy bên ngoài, Cảnh Hảo Hảo rõ ràng nhìn thấy được đáy mắt Thẩm Lương Niên mang theo một tầng áp lực, cô nhìn đến máu toàn thân cứng ngắc, tay cô, theo bản năng nắm chặt làn váy của mình, ngay tại lúc cô nghĩ Thẩm Lương Niên sẽ gọi tên cô, Thẩm Lương Niên lại xoay người, rời đi.

Từ Dung đặt cơm xong, nói cho số phòng bao Lương Thần, liền hào hứng lên xe của mình ở phía trước, giẫm chân ga, chạy thẳng tới Túy Tiên Lâu.

.....

Đợi cho xe Từ Dung lái đến không thấy được bóng dáng, Lương Thần mới nói với Cảnh Hảo Hảo trong xe: “Còn không xuống dưới?”

Lúc này Cảnh Hảo Hảo mới cúi người, xuống xe: “Thân thể tôi có chút không thoải mái, tôi muốn đi về trước, anh cùng Từ tiên sinh ăn bữa cơm đi.”

“Hảo Hảo, em cũng đừng xem tôi là kẻ ngốc chứ, thân thể không thoải mái, buổi chiều còn đi theo thím Lâm đi ra dạo chơi?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 179: Trào Phúng [3]

Lương Thần nói lời này, thím Lâm và tài xế đứng ở một bên cùng nhau lui về sau một bước.

Sau đó, thím Lâm mới đánh bạo, giải thích: “Thần thiếu gia, tôi chỉ là.....”

“Được rồi, hôm nay tôi không có thời gian nghe các người nói những chuyện này, đi ra ngoài thì đi ra ngoài, tôi cũng chưa nói không cho Hảo Hảo ra cửa, các người theo cùng là được rồi. Các người đi về trước đi.” Lương Thần phất phất tay, nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo: “Em theo tôi đi xuống dưới lấy xe.”

.....

Lương Thần mang theo Cảnh Hảo Hảo ngựa quen đường cũ tìm được phòng bao của Túy Tiên Lâu, phục vụ nâng tay lên, gõ gõ cửa, rất nhanh cửa liền bị Từ Dung kéo ra, trong nháy mắt ánh mắt anh ta dừng ở trên người Cảnh Hảo Hảo.

Hôm nay Cảnh Hảo Hảo ra cửa, vốn nghĩ đến chính là cùng thím Lâm mua vài thứ, cho nên mặc có vẻ tùy ý, nhưng mà Từ Dung lại vẫn nhìn chăm chăm.

Cảnh Hảo Hảo cúi đầu, anh ta chỉ nhìn một nửa mặt, nhưng lại vẫn có thể cảm giác được khí chất xuất chúng và dung nhan xinh đẹp của cô gái

trước mặt này.

Qua một lúc lâu, Từ Dung mới hồi thần, đặc biệt nhiệt tình tránh người ra, nói: “Nhanh chóng tiến vào.”

Sau đó, còn tự mình kéo một cái ghế dựa ra cho Cảnh Hảo Hảo: “Ngồi.”

Cảnh Hảo Hảo cúi đầu, nói một tiếng “Cám ơn”, tự nhiên hào phóng ngồi xuống.

Từ Dung ngồi ở bên cạnh Lương Thần, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Cảnh Hảo Hảo, càng xem càng cảm thấy Cảnh Hảo Hảo xinh đẹp, nhin không được khen không dứt miệng với Lương Thần: “Tốt, A Thần, tôi ngược xem thường cậu, khó trách cậu nhiều năm như vậy cũng không tìm ai, hóa ra là chướng mắt, vừa tìm liền tìm một thiên tiên xinh đẹp đến!”

“Hiện tại tôi xem như hiểu được vì sao cậu che đậy chuyện này đến gió thổi không lọt, hóa ra là kim ốc tàng kiều! Chỉ là, nếu tôi có thể tìm được một người xinh như vậy, tôi tuyệt đối không cần hai vị cha mẹ trong nhà tôi thúc giục, tôi cũng cam lòng tình nguyện vào phần mộ hôn nhân này, cũng nguyện ý kim ốc tàng kiều!”

Từ Dung nói xong, đột nhiên ngừng khí liền dừng một chút, anh ta nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo một trận, sau đó nhíu nhíu mày, nói: “Sao tôi đột nhiên cảm thấy cô nhìn có chút quen mắt, có phải hai chúng ta từng gặp qua ở nơi nào đó rồi không?”

Cảnh Hảo Hảo lại lập tức khẩn trương lên, cô biết chuyện mình gặp Từ Dung đã sắp là vài tháng phía trước, trí nhớ người khó tránh khỏi có chút mờ nhạt đi, nhưng nhìn trong chốc lát, sớm hay muộn thì Từ Dung cũng sẽ nhận ra mình.

Từ Dung lại đánh giá tình tế Cảnh Hảo Hảo trong chốc lát, sau đó ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Lương Thần một cái, “Tôi khẳng định nhớ không lầm, tôi tuyệt đối từng gặp qua cô ấy, có phải trước kia cậu từng mang cô ấy ra ngoài gặp mặt tôi chứ?”

“Nhưng không đúng, trí nhớ này của tôi không kém cỏi như vậy, chẳng lẽ gần đây tôi thật sự là chơi quá đã, trí nhớ liền lui về phía sau?”

Lời này của Từ Dung, nói Lương Thần phốc xích cười một tiếng, chỉ chỉ Cảnh Hảo Hảo, giới thiệu cho Từ Dung: “Tôi giới thiệu với cậu một chút, cô ấy tên Cảnh Hảo Hảo.”

Cảnh Hảo Hảo?

Lúc Từ Dung nghe ba chữ này, đột nhiên sợ run một chút, sau đó liền cảm thấy có chỗ nào không đúng, trong đầu anh ta suy nghĩ nửa ngày, mới đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ nói: “A..... Tôi nói sao lại quen thuộc như vậy chứ, tôi nhớ ra rồi, Lương Niên.....”

Từ Dung nói tới đây, bỗng dưng liền dừng lại, trên mặt anh ta vốn bởi vì nhìn thấy Lương Thần có một phụ nữ mà ra hiện ra thần thái hưng phấn, liền biến mất sạch sẽ từng chút một, đến cuối cùng, trở nên có chút ngưng trọng.

Sao vừa rồi anh ta không phát hiện được chứ?

Khó trách Thẩm Lương Niên không đến ăn bữa cơm này, hóa ra.....
Thẩm Lương Niên đã sớm biết đây là bạn gái của cậu ta!

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 180: Trào Phúng [4]

Sao anh lại không có chú ý tới, lúc ấy biểu tình Thẩm Lương Niên, đặc biệt khó coi?

Từ Dung nghĩ nghĩ, lập tức liền nghĩ đến đêm qua, hơn nửa đêm, Thẩm Lương Niên mang theo một túi bia lớn, gõ cửa nhà của anh, quần quít lấy anh theo anh ta uống cả đêm rượu, uống đến cuối cùng, anh ta ở chỗ đó nói liên miên căn nhắc.

“Xong rồi, lần này tôi và Hảo Hảo thật sự xong rồi.....”

“Cô ấy chắc chắn sẽ không cần tôi nữa.....”

“Từ Dung, cậu không biết, tôi thật sự thích Hảo Hảo, tôi là thật sự muốn kết hôn với cô ấy, cậu nói, sao lại cố tình xảy ra đường rẽ lớn như vậy!”

Anh và Thẩm Lương Niên là bạn đại học, quan hệ hai người rất tốt, anh thật sự xem Thẩm Lương Niên thành bạn bè, cho nên mới giới thiệu Lương Thần cho anh ta.

Lúc ấy thật ra, anh cũng xem Thẩm Lương Niên một mình khổ cực phấn đấu như vậy, đặc biệt tâm không đành lòng.

Nhưng anh ngàn nghĩ vạn nghĩ, cũng luôn không có nghĩ đến, hai người bạn chính mình giới thiệu với nhau, lại lẫn lộn dính líu với cùng một

người phụ nữ.

Cảnh Hảo Hảo không phải muốn gả cho Thẩm Lương Niên ư? Sao hiện tại, lại ở cùng Lương Thần?

Cô ta chỉ là một minh tinh hạng ba tầm thường, đâu thể câu dẫn được “Thiếu niên thiên tử” cao cao tại thượng?

Cho nên, Cảnh Hảo Hảo nhận thức Lương Thần, khẳng định là vì Thẩm Lương Niên?

Người phụ nữ này, rõ ràng thoát nhìn rất nhu thuận, sao lại có tâm cơ như vậy?

Nhìn thấy tốt, liền đập rớt cũ?

Từ Dung càng nghĩ, càng cảm thấy đáy lòng tức giận, khó trách lúc trước Cảnh Hảo Hảo lại không nói một tiếng rời đi từ trong thế giới của Thẩm Lương Niên, còn làm hại Thẩm Lương Niên thấp tha thấp thỏm, hơn nữa lúc ấy công ty Thẩm Lương Niên gặp chuyện không may..... Anh có đề cập qua để Lương Thần hỗ trợ, kết quả Lương Thần không có ý tứ nói tiếp, đây chứng minh.....

Từ Dung nghĩ đến đây, ngẩng đầu, nhìn Lương Thần, hỏi: “Cô ta theo cậu đã hai tháng?”

Lương Thần “ừ” một tiếng, không nói gì.

Tâm Từ Dung, lập tức lạnh xuống, như vậy là đúng rồi, như vậy là đúng rồi..... Lương Thần không phải là một người lãnh huyết, nhưng lần trước cậu ta khoanh tay đứng nhìn Thẩm Lương Niên như vậy, anh đã cảm thấy không thích hợp, anh vẫn nghĩ không ra, hiện tại anh toàn hiểu được, vì người phụ nữ này, chính là người phụ nữ này, làm hại Lương Thần không giúp Thẩm Lương Niên!

Từ Dung nghĩ đến đây liền miệng thẳng tâm mau, không có che giấu, cho nên anh nhìn Lương Thần, nói: “Cậu biết rõ cô ta là phụ nữ của Thẩm Lương Niên, vì sao còn muốn cô ta?”

Phụ nữ của Thẩm Lương Niên.....

Sáu chữ, nói đến sắc mặt Cảnh Hảo Hảo trắng bệch, ánh mắt Lương Thần âm trầm.

“Từ Dung, không phải nói ăn cơm ư? Hiện tại kéo chuyện này để làm gì?” Lương Thần rũ mi mắt, ngữ khí nghe nhẹ nhàng, nhưng lại có một luồng không vui thấu ra ngoài.

Từ Dung há miệng, muốn nói gì, cuối cùng nhìn thấy mặt Lương Thần không thay đổi thần thái chút nào, liền ngậm miệng.

Đồ ăn rất nhanh liền lên tới.

Túy Tiên Lâu là khách sạn lớn số một số hai ở thành phố Giang Sơn, tự điển món ăn(1) bên trong làm tinh xảo mà ngon.

(1) Tự điển món ăn (hệ thống những phong cách đặc thù về lý luận, phương thức, phong vị về những kiểu chế biến thức ăn của các địa phương khác nhau)

Nhưng ba người lại không có loại khí sinh động vừa rồi kia.

Từ Dung vừa ăn, vừa thường liếc mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo một cái, ngẫu nhiên Cảnh Hảo Hảo ý thức được anh ta đang nhìn mình, liền nhẹ nhàng nâng mí mắt một chút, kết quả liền nhìn thấy ghét bỏ và chán ghét không che giấu chút nào từ đáy mắt Từ Dung.

Cảnh Hảo Hảo biết, đây là cô nên được, cô rõ ràng là thuộc về Thẩm Lương Niên, kết quả hiện tại, lại theo bạn của anh.

Từ Dung nhìn thần thái thờ ơ của Cảnh Hảo Hảo, đáy lòng không biết vì sao, liền đặc biệt không đáng giá thay Thẩm Lương Niên.

Từ trước đến nay anh không nhịn được chuyện, cho nên nhịn không được ngẩng đầu, nhìn Lương Thần nói: “A Thần, cậu còn nhớ rõ lúc trước Lương Niên gặp chuyện không may không?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 181: Trào Phúng [5]

“Chuyện lần bị ngân hàng thúc giục trả nợ kia?” Lương Thần cũng không có nâng mí mắt chút nào, trực tiếp hỏi.

“Đúng, cậu có biết sau đó giải quyết như thế nào không?”

“Giải quyết như thế nào?” Lương Thần vừa lơ đãng hỏi một câu, vừa dùng dư quang khóe mắt liếc mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo một cái.

Anh tinh tường nhìn thấy thân thể Cảnh Hảo Hảo căng thẳng, cúi đầu, cứng ngắc nắm chiếc đĩa.

“Là Kiều Ôn Noãn giúp cậu ấy trả.” Từ Dung nói tới đây, cố ý cản ngữ khí sau đó của mình nặng một chút, nói: “Kiều Ôn Noãn, cậu có biết đi? Chính là nữ ngôi sao nổi tiếng hai năm nay, nghệ sĩ ký hợp đồng trong công ty giải trí TS mẹ cậu, được cho là một trong bốn tiểu hoa đán, chính là cô ấy, cô ấy giúp Thẩm Lương Niên.”

Cho tới bây giờ Cảnh Hảo Hảo cũng không biết những chuyện đó, đột nhiên liền rơi vào trong tai cô, ngón tay cầm đĩa của cô, nhẹ nhàng run lên, chiếc đĩa liền rơi xuống đất.

Lương Thần biết, Cảnh Hảo Hảo đây là đang phản ứng kích động vì Thẩm Lương Niên, ánh mắt anh trở nên càng sâu thẳm hơn, nhưng vẫn cực lực áp chế tính tình của mình, chờ tính tình ổn định liền lấy một đôi đĩa

mới cho Cảnh Hảo Hảo lần nữa, nói: “Sao lại không cẩn thận như vậy? Bao nhiêu tuổi rồi, cầm đôi đũa cũng có thể rơi xuống mặt đất?”

Lương Thần chờ Cảnh Hảo Hảo nhận đôi đũa, mới ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Từ Dung một cái, nói: “Có việc này sao, tôi còn thật không biết.”

“Lúc ban đầu tôi cũng không tin, nhưng sau đó Lương Niên nói cho tôi biết, tôi mới biết được..... Mỗi người đều nói diễn viên vô tình, thật ra thì những thứ này chính là nhằm vào người khác, có vài diễn viên xác thực vô tình, đứng núi này trông núi nọ, nhưng có vài diễn viên cũng là tình nghĩa sâu nặng, Kiều Ôn Noãn vì Thẩm Lương Niên, mang tất cả thành quả mình phấn đấu trong vòng giải trí mấy năm này cho Thẩm Lương Niên, ước chừng năm trăm ngàn đấy!”

Cảnh Hảo Hảo không phải nghe không hiểu, miệng Từ Dung là đang khen Kiều Ôn Noãn, mắng cô.

Không phải không khổ sở.

Nhưng vậy thì như thế nào?

Nếu thật sự không có Lương Thần, gặp được chuyện như vậy, cô cũng không lấy ra năm trăm ngàn giuở Thẩm Lương Niên.

Biết rõ, Kiều Ôn Noãn giúp Thẩm Lương Niên, cô hẳn phải cảm tạ, nhưng không biết vì sao, đáy lòng Cảnh Hảo Hảo có chính là bi thương vô cùng vô tận.

“A, đây vẫn thật là một số tiền khổng lồ.” Trên mặt Lương Thần, đã muốn không có cảm xúc gì, ngữ điệu nghe thường thường, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác trào phúng.

Từ Dung không xác định chính mình có phải nghe lầm hay không, anh ta dừng một chút, cuối cùng nhìn thấy coi sắc mặt Cảnh Hảo Hảo trở nên

đặc biệt khó coi, đáy lòng nhịn không được cười nhạo nghĩ, cô đã theo Lương Thần, còn ở nơi này không cam lòng bởi vì Lương Niên với ai tốt làm cái gì?

Thật ra trên thế giới này có rất nhiều phụ nữ đứng núi này trông núi nọ, Từ Dung cũng chưa từng chán ghét ai, nhưng lúc htaajt sự phát sinh đến trên người bạn của mình, anh ta lại nhịn không được muốn kích thích Cảnh Hảo Hảo, nói ra ác khí thay Thẩm Lương Niên.

Cho nên, Từ Dung liền thối phòng cố ý tạo giả thuyết: “Trước đó, Lương Niên mang theo Kiều Ôn Noãn theo tôi cùng nhau ăn một bữa cơm, tôi cảm thấy người phụ nữ kia còn rất không tệ, sẵn sóc lại chiếu cố Lương Niên, hơn nữa Lương Niên nói cái gì, cô ấy đều nghe, tôi cũng có thể nhìn ra được, Lương Niên cũng coi như không tệ với cô ấy, nhìn tư thế kia một chút, tôi cảm thấy không tốt, Lương Niên và Kiều Ôn Noãn sẽ đi đến cùng đi, thật ra tôi cũng hy vọng bọn họ có thể đi đến cùng!”

Nếu không phải Từ Dung nói, Cảnh Hảo Hảo nghĩ, có lẽ chính mình vĩnh viễn sẽ không biết, quan hệ giữa Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn đã muốn trở nên quen thuộc như vậy.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 182: Trào Phúng [6]

Cảnh Hảo Hảo biết Kiều Ôn Noãn thích Thẩm Lương Niên, còn là chuyện hai năm trước.

Lúc đó, cô vừa mới bởi vì Phương Lộ, giầy dựa ra ngoài từ bị phong kín trong bảy tháng.

Kiều Ôn Noãn là nữ số hai bộ phim kia, mà cô là nữ số ba.

Đúng lúc sinh nhật cô, Thẩm Lương Niên phong trần mệt mỏi tiến đến tổ phim chúc mừng sinh nhật cho cô, lúc ấy nơi tổ phim có chút hoang vắng, trong phạm vi mấy chục mét không có khách sạn.

Thẩm Lương Niên từ trong thành phố gần nhất, mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn đưa đến tổ phim, toàn bộ người cao thấp tổ phim, biết nấu cơm, đều xuất ra sở trường nấu ăn ngon của mình.

Buổi tối, mọi người ăn chơi ở trên bàn ăn lớn ngoài trời.

Khi đó, công ty Thẩm Lương Niên vừa lúc có dáng có vẻ, đối với tổ phim lúc đó mà nói, được cho là một tổng giám đốc, bộ dạng Thẩm Lương Niên lại soái khí, trong quá trình ăn cơm, tự nhiên thu hút rất nhiều nữ diễn viên và nữ trợ lý đều sẽ tìm hết các đề tài tâm sự nói với Thẩm Lương Niên, hoặc là quanh co lòng vòng đến nơi Cảnh Hảo Hảo hỏi Thẩm Lương Niên.

Duy chỉ có Kiều Ôn Noãn, rất im lặng ngồi ở đối diện Thẩm Lương Niên, không rên một tiếng.

Ngày đó Thẩm Lương Niên lấy được một hợp đồng lớn chạy tới, cho nên tâm tình đặc biệt tốt, đối với mọi người kính rượu, ai cũng không cự tuyệt, uống đến cuối cùng, mọi người liền ồn ào để Thẩm Lương Niên hôn môi Cảnh Hảo Hảo.

Lúc đó Thẩm Lương Niên đã uống rất nhiều, nhưng ý thức vẫn có chút thanh tỉnh, anh lung la lung lay đứng lên, ôm Cảnh Hảo Hảo hôn xuống.

Về mặt Cảnh Hảo Hảo đỏ bừng, còn chưa đến một phút đồng hồ, liền sốt ruột muốn đẩy Thẩm Lương Niên ra, Thẩm Lương Niên lại vươn tay, một phen ôm cô vào trong lòng, nói: “Hảo Hảo, sinh nhật vui vẻ.”

Cảnh Hảo Hảo ở dưới sự trợ giúp của một nam diễn viên, đỡ Thẩm Lương Niên đến trong lều trại của mình.

Thẩm Lương Niên nằm xuống chưa đến một lát, liền ói ra.

Cảnh Hảo Hảo luống cuống tay chân thu dọn hết thấy, liền ôm quần áo bẩn của Thẩm Lương Niên đi bờ sông gần đó giặt quần áo.

Giặt quần áo đến một nửa, Cảnh Hảo Hảo phát hiện không vằm đủ quần áo, vì thế trước giặt xong hai món đó, vắt khô, liền ngâm những thứ đó ở trong bồn nước, lộn trở lại lều trại mình ở.

Kết quả vừa màn hình lều trại lên, Cảnh Hảo Hảo thấy Kiều Ôn Noãn ngồi ở bên cạnh Thẩm Lương Niên, thật cẩn thận hầu hạ anh uống canh gừng.

Màn hình lều trại không có thanh âm, Kiều Ôn Noãn nhìn Thẩm Lương Niên nhìn cẩn thận như vậy, hoàn toàn không có nhận thấy được Cảnh Hảo Hảo xuất hiện.

Cảnh Hảo Hảo đứng hồi lâu, cũng là phụ nữ, cô có thể tình tường cảm giác được lòng Kiều Ôn Noãn tràn đầy tình yêu.

Lúc Kiều Ôn Noãn dứt cho Thẩm Lương Niên một muỗng canh gừng cuối cùng, thấy được Cảnh Hảo Hảo, cô ta sợ tới mức vội vàng đứng lên, cầm canh gừng, co quắp bất an đứng ở nơi đó, mặt lập tức đỏ lên.

Khi đó Kiều Ôn Noãn vừa mới tiến vào vòng giải trí không lâu, còn chưa nổi danh như vậy giờ, đụng tới Cảnh Hảo Hảo, còn có thể khách khách khí khí kêu một tiếng: “Sư tỷ.”

Cảnh Hảo Hảo không để ý đến Kiều Ôn Noãn, chỉ cầm quần áo, liền xoay người rồi đi ra ngoài.

Kiều Ôn Noãn rất nhanh liền đi ra theo, một tắc cũng không rời đi theo sau thân thể của cô, nhìn cô giặt xong quần áo của Thẩm Lương Niên, cô ta mới ấp úng nói: “Sư tỷ, thực xin lỗi.”

Cảnh Hảo Hảo không phải không tức giận, nhưng cô cũng không thể ngăn cản người phụ nữ Kiều Ôn Noãn này thích anh, hướng chi, cho dù không có Kiều Ôn Noãn, có lẽ còn có những người phụ nữ khác.

Cho nên qua thật lâu Cảnh Hảo Hảo mới mở miệng, nói: “Tôi biết cô thích Lương Niên, nhưng sau này Lương Niên là muốn kết hôn với tôi, tôi không hy vọng cô tạo thành phức tạp giữa chúng tôi, hơn nữa trên thế giới này có rất nhiều đàn ông, cô luôn sẽ tìm được người càng thích hợp hơn.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 183: Trào Phúng [7]

Kiều Ôn Noãn bị cô nói đến vẻ mặt xấu hổ, thậm chí nhìn cũng không có dám liếc nhìn cô một cái, liền mang theo mất mát không thôi gật gật đầu, xoay người chạy đi như chạy trốn.

Cảnh Hảo Hảo trở lại lều trại, chờ sau khi Thẩm Lương Niên tỉnh rượu, thăm oán với anh hồi lâu.

Thẩm Lương Niên nghe được tiền căn hậu quả, cười ha ha ôm cô vào trong lòng, nói: “Hảo Hảo, đây chỉ có thể nói rõ ánh mắt em tốt.”

Thật ra Cảnh Hảo Hảo đã muốn tiêu khí, nhưng đáy lòng vẫn có chút bất an: “Lương Niên, anh có thể có một ngày, chạy cùng những người phụ nữ khác không?”

“Sẽ không.” Thẩm Lương Niên không hề do dự nói những lời này, anh hung hăng ấn cô vào trong lòng anh, như là muốn dụi cô vào trong cốt nhục, nói: “Hảo Hảo, Thẩm Lương Niên tôi lấy sinh mệnh thề, nếu tương lai có một ngày, anh cô phụ em, ắt gặp trời phạt.”

Một đêm kia, vùng rừng núi hoang vắng, ánh sao rực rỡ, trong ánh mắt Thẩm Lương Niên nhìn cô, lóe ra trang trọng nghiêm túc.

Giọng nói anh dễ nghe mà lại trầm thấp, mang theo một loại sức lực mê hoặc lòng người, một chút một chút, trực tiếp khắc vào chỗ sâu nhất trong lòng của Cảnh Hảo Hảo.

Chuyện tới nay, Cảnh Hảo Hảo vẫn có thể rõ ràng nhớ kỹ bộ dáng Thẩm Lương Niên nghiêm túc thề với cô vào một đêm kia.

Hiện nay, Từ Dung ở chỗ này, lải nhải nói: “Thật ra tôi cảm thấy đáng dập Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn rất xứng đôi, hai người bọn họ đứng chung một chỗ, thoát nhìn rất có tướng vợ chồng..... Nếu Thẩm Lương Niên kết hôn với Kiều Ôn Noãn, tôi nhất định tặng đại lễ.”

Cảnh Hảo Hảo nghe đến đó, rốt cục có chút ngồi không yên.

Cô biết, hiện tại cô không có tư cách yêu cầu Thẩm Lương Niên vì cô thủ thân như ngọc, vì cô si tình chờ đợi, nhưng cô cũng không làm được, cứ như vậy thờ ơ nghe lời nói anh và những người phụ nữ khác thân mật như thế nào, xứng đôi như thế nào.

Ngón tay Cảnh Hảo Hảo run run buông đũa xuống, đứng lên, nói: “Tôi ăn no, đi xuống lầu trước chờ anh.”

Lương Thần nhìn thoáng qua cơm không động, không có chút dầu trơn và thức ăn trên bàn trong bát của Cảnh Hảo Hảo, giọng nói không lớn lên tiếng nói: “Ngồi xuống, ăn cơm!”

Cảnh Hảo Hảo đứng ở nơi đó, không hề động: “Tôi thật sự ăn no.”

“Tôi nói ngồi xuống!” Âm điệu Lương Thần, không tự chủ được tăng lên thêm.

Có một số việc, chính anh không muốn nói cho Cảnh Hảo Hảo biết, tỷ như Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn đã lêu lổng hai năm.

Từ trước tính tình anh hướng đến mình cao hứng đều có thể, sao sẽ bận tâm đến người khác?

Nhưng hiện tại, anh nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo, biết rõ ràng có hai lần cãi nhau với cô, suýt nữa thốt ra chuyện kia, kích thích Cảnh Hảo Hảo, nhưng mỗi khi đến cuối cùng, anh đều gắt gao nuốt lời kia trở về trong bụng.

Chuyện kia, liền thành bí mật của một mình anh, ngoại trừ người trong cuộc.

Anh vẫn nghĩ, Cảnh Hảo Hảo yêu Thẩm Lương Niên như vậy, nếu biết người cô yêu kia, đã sớm phản bội cô, cô có thể điên mất hay không?

Anh biết, có vài giấc mơ, sớm hay muộn đều sẽ phá tách.

Nhưng anh vừa nghĩ đến, bộ dáng lúc Cảnh Hảo Hảo tỉnh mộng khóc rống hồng mắt, anh liền bắt đầu tâm không đành lòng, không đành lòng nói ra.

Cho nên, khi Từ Dung nhắc tới Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn nay càng chạy càng gần, anh muốn thử xem Cảnh Hảo Hảo sẽ phản ứng như thế nào.

Chỉ là anh không nghĩ tới, Từ Dung chỉ cần nói Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn đi lại thân mật, cô liền đã có chút không chịu nổi!

Thậm chí vì người đàn ông kia, ngay cả cơm cũng không ăn một miếng!

Lương Thần cũng không biết đến tột cùng chính mình là làm sao vậy, vừa đụng tới chuyện Cảnh Hảo Hảo để ý Thẩm Lương Niên, anh liền mặc danh kỳ diệu bực bội!

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 184: Trào Phúng [8]

Lương Thần nhìn Cảnh Hảo Hảo đứng ở nơi đó, thần thái vẫn không nhúc nhích, tay cầm đũa nhịn không được bắt đầu dùng sức, cuối cùng khớp xương đều nổi lên một tầng trắng: “Hảo Hảo, đừng để tôi lặp lại lần thứ ba!”

Cảnh Hảo Hảo biết, lúc này Lương Thần đã sắp tức giận đến cực hạn, nếu chính mình cố ý cãi lời, chỉ sợ không biết sẽ khiến cho người đàn ông sẽ phát hỏa như thế nào nữa.

Nhưng nếu thật sự để cho cô tiếp tục nghe Từ Dung cố ý nói với cô về chuyện của Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn, vậy so với Lương Thần tức giận tra tấn cô, còn muốn lắng trì hơn gấp mấy ngàn lần!

Cảnh Hảo Hảo mím môi, cũng không có chút ý tứ muốn đi trở về.

Lương Thần hít sâu một ngụm đi, chậm rãi nhắm hai mắt lại, dưới đáy lòng cố gắng ổn định chính mình cảm xúc, muốn đem chính mình hận không thể lập tức xông lên tiền trao cô trở về xúc động cùng sắp phát ra tính tình đè ép trở về.

Từ đầu đến cuối Từ Dung cũng không biết chuyện Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn lêu lổng hai năm, hơn nữa ngày hôm qua Thẩm Lương Niên đi chỗ anh ta uống rượu say mềm vẫn la hét “Hảo Hảo không cần anh”, cho nên ở dưới cái nhìn của anh ta, anh ta luôn cảm thấy là Cảnh Hảo

Hảo nhìn thấy Lương Thần lợi hại hơn Thẩm Lương Niên liền phấn đấu quên mình tới đây tìm nơi nương tựa.

Hơn nữa, nếu không phải Cảnh Hảo Hảo, anh ta nghĩ lúc ấy Thẩm Lương Niên gặp chuyện không may, Lương Thần khẳng định sẽ giúp!

Lúc ban đầu anh ta nói chuyện, vẫn rất chú ý, dù sao đây cũng là người phụ nữ đầu tiên của Lương Thần, hiện tại xem ra, anh cảm thấy Lương Thần tựa hồ cũng không phải tốt với Cảnh Hảo Hảo như vậy.

Lương Thần biết rõ những lời này của mình là cố ý nói cho Cảnh Hảo Hảo nghe để kích thích cô, anh chẳng những không có giúp cô nói chuyện, còn tự mình lên tiếng hỏi, bây giờ còn buộc cô ngồi xuống, tiếp tục chịu tội.

Từ Dung lập tức hạ quyết tâm, nhin không được hơi cười nhạo cười cười, nói: “Lương Thần, phụ nữ cũng không thể nuông chiều, cậu xem ngay cả lời nói của cậu cũng không nghe, Lương Niên người ta bảo Kiều Ôn Noãn làm gì, Kiều Ôn Noãn đều sẽ ý cam tình nguyện đi làm nha!”

Cảnh Hảo Hảo nhắm mắt, cũng không quản Lương Thần không cho phép, bước đi về phía cửa.

“Ai ai ai, cậu xem, đây quả thực trong mắt cũng không có cậu nha, xoay người bước đi, so với Kiều Ôn Noãn, thật sự là kém cỏi hơn.....”

Lương Thần lập tức "âm" hung hăng ném đũa lên trên bàn.

Từ Dung nghĩ đến Lương Thần đây là sẽ phát hỏa với Cảnh Hảo Hảo, là ung dung nhìn, đáy lòng không có một chút thương hương tiếc ngọc, anh ta cảm thấy, đây là Cảnh Hảo Hảo nên có!

Ai ngờ giây tiếp theo, Lương Thần liền lạnh lùng nhìn anh ta, mở miệng nói: “Từ Dung, cậu thật cảm thấy Kiều Ôn Noãn tốt, ngày mai tôi

đây trực tiếp bái phỏng cha cậu, để ông ấy ưng thuận hôn sự của cậu và Kiều Ôn Noãn, cậu dứt khoát lấy cô ta về nhà là được!”

“Không phải, Kiều Ôn Noãn có quan hệ gì với tôi?” Từ Dung nói một nửa, sau đó liền lập tức mở to hai mắt, chỉ chỉ chính mình, có chút không thể tin nhìn Lương Thần hỏi: “Cậu đây là đang vì cô ta, hung dữ với tôi? Không phải, tôi..... vừa rồi tôi như vậy, còn không phải là vì Thẩm Lương Niên.....”

“Đầu bị lừa đá hủ, cậu vì Thẩm Lương Niên? Cái rắm cũng không hiểu, còn ở nơi này biểu dương chính nghĩa! Tôi nói cho cậu biết, Từ Dung, hiện tại Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên không có một xu quan hệ, về sau cũng sẽ không có!” Lương Thần bình tĩnh ngồi ở chỗ kia, toàn thân tràn đầy khí phách vương giả, tràn ngập sức lực mở miệng nói: “Nếu tôi tham dự vào hiện tại của cô ấy, tôi sẽ không vắng mặt ở tương lai của cô ấy. Từ Dung, tôi cảnh cáo cậu, tốt nhất về sau gặp cô ấy, khách khí một chút cho tôi, nếu cậu dám như là hôm nay không che đậy miệng trước mặt cô ấy như vậy, có tin tôi xé nát miệng của cậu không!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 185: Ngột Ngạt [1]

Từ Dung bị Lương Thần rống liên trợn tròn mắt.

Lương Thần ngồi ở đối diện anh ta, đỉnh đầu ngọn đèn chiếu vào trên mặt anh, cảm kéo căng chặt chẽ, rõ ràng thoát nhìn không có biểu tình gì, lại có hơi thở tức giận tràn ngập ra từ trên người của anh.

Từ Dung và Lương Thần cùng nhau lớn lên từ nhỏ, lúc nhỏ đánh nhau không ít, càng đừng nói đến cãi nhau, nhưng đây thật là lần đầu tiên, Lương Thần thoát nhìn, như là thật sự động thật.....

Từ Dung sững sờ nhìn Lương Thần rất lâu, mới ngậy ngốc xoay qua, chỉ chỉ Lương Thần, nói với Cảnh Hảo Hảo: “Anh ta đây là đang vì cô, cảnh cáo tôi?”

Cảnh Hảo Hảo vốn nghĩ đến vừa rồi Lương Thần là muốn phát hỏa với mình, nhưng lại không nghĩ tới, lại có thể là hướng về phía Từ Dung, cả người cô cũng có chút ngậy ngốc, nghe được lời nói của Từ Dung, cô trước sững sờ lắc lắc đầu với Từ Dung, sau đó vẫn có chút đáy lòng nhút nhát liếc mắt nhìn Lương Thần một cái.

Cảnh Hảo Hảo chỉ dùng dư quang khóe mắt vụng trộm ngăm nhìn, bị Lương Thần bắt quả tang, cô liền bối rối chuyển tầm mắt đi, để lại một cái ót lông xù cho anh, như là sợ giây tiếp theo, ngọn lửa của người đàn ông này sẽ lan tràn đến trên thân thể của cô.

Anh không phải hung với cô, cô sợ cái gì chứ?

Lương Thần chỉ chỉ ngoài cửa, thả ngữ điệu ôn nhu với Cảnh Hảo Hảo rất nhiều, nói: “Hảo Hảo, em trước đi ra ngoài chờ.”

Cảnh Hảo Hảo như là nhận được thánh chỉ gì, giây tiếp theo lập tức nhảy ra khỏi phòng bao.

Lương Thần nhìn đến bộ dáng ngốc hồ hồ chạy trốn của Cảnh Hảo Hảo, có chút dở khóc dở cười, nhưng mặt vẫn băng bó, chuyển đầu, nhìn chăm chú về phía Từ Dung.

Từ Dung nâng tay lên, sờ sờ đầu, khẩn cấp nói: “Dựa vào, tôi không có nghe sai đi, cậu đây là vì một phụ nữ, hung dữ với tôi? Hơn nữa còn là vì một người phụ nữ đã dây dưa không rõ với hai người bạn của tôi?”

“Tìm đánh à! Từ Dung, may mắn hiện tại Cảnh Hảo Hảo không ở đây, nếu cô ấy ở đây, có tin tôi tát cậu hai bạt tai không!” Lương Thần có chút không kiên nhẫn rống lên một câu với Từ Dung, thuận tay đốt một điếu thuốc, không hề nhìn Từ Dung.

Từ Dung nhìn thấy Lương Thần phát hỏa, cả người lập tức liên ủ rũ xuống, qua một lúc, anh mới nhỏ giọng nói thăm một câu: “Thật sự là hồng nhan họa thủy!”

Ánh mắt Lương Thần lạnh như băng, liền bắn về phía Từ Dung.

Từ Dung xoay đầu, làm bộ như không thấy được, qua hồi lâu, anh ta vẫn không nhin được lên tiếng, nói: “A Thần, tuy rằng Lương Niên quen chúng ta không lâu, nhưng tốt xấu mấy nay này mọi người lêu lổng lâu như vậy, cậu làm vậy, thật sự không chân chính lắm. Cậu biết rõ cô ta là phụ nữ của Lương Niên, cho dù là cô ta tìm tới cậu, chủ động nhảy vào, cậu cũng không thể muốn nha!”

Lương Thần như là không có nghe được lời của Từ Dung, thần thái trên mặt thản nhiên, chỉ hơi hơi nhích lại gần về phía trên ghế dựa sau lưng, không có lên tiếng.

“Cậu nói, đây là nháo chuyện gì, về sau cậu và Lương Niên còn có bạn bè hay không?” Không phải là chưa thấy qua chuyện hai người anh em vì một phụ nữ mà trở mặt thành thù, nhưng Từ Dung thật thật không ngờ, loại chuyện cầu huyết này sẽ phát sinh ở trên người anh ta.

“A Thần, bình thường cậu là một người rất khôn khéo, sao hiện tại liền làm ra chuyện hồ đồ như vậy, họa thủy kia có cái gì tốt, sao cậu lại coi trọng cô ta? Trên thế giới nhiều phụ nữ như vậy.....”

Lương Thần chậm rãi quay đầu, chống lại ánh mắt Từ Dung, đáy mắt xinh đẹp của anh sâu thẳm tựa như biển sâu, bình tĩnh nhìn Từ Dung, lập tức khiến cho lời nói lải nhải trong miệng Từ Dung nghẹn ở trong cổ họng.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 186: Ngột Ngạt [2]

Lương Thần nhìn Từ Dung rất lâu, mới nâng tay lên, bưng ly rượu mạnh trên bàn lên, chọt tưới vào trong bụng, sau đó nhìn chăm chăm điều thuốc trong tay một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng, nói: “Từ Dung, cậu rõ ràng không biết tên nhóc Thẩm Lương Niên kia đã làm gì Cảnh Hảo Hảo, cậu còn ở chỗ này biểu dương chính nghĩa thay Thẩm Lương Niên?”

Từ Dung nhú nhú mày, không cho là đúng hỏi: “Thẩm Lương Niên có thể làm cái gì với cô ta? Tôi thấy Thẩm Lương Niên rất thích cô ta.”

Mặt Lương Thần không chút thay đổi nâng tay lên, đặt tàn thuốc ở trong gạt tàn, chậm rãi xoay một lúc rất lâu, mới ngẩng đầu, nhìn Từ Dung, nói: “Từ Dung, cậu thật sự gặp qua Kiều Ôn Noãn? Thẩm Lương Niên thật sự đã mang theo Kiều Ôn Noãn gặp mặt với cậu?”

“Cũng không xem như gặp mặt, chính là lúc tôi và Lương Niên cùng nhau uống rượu, vừa vặn gặp phải Kiều Ôn Noãn.” Từ Dung nói xong, liền hoài nghi hỏi: “Cậu hỏi cái này có quan hệ gì với Lương Niên thực có lỗi với Cảnh Hảo Hảo?”

Lương Thần cũng không có trả lời vấn đề của Từ Dung, chỉ mím môi cười cười, chán đến chết cầm đầu điều thuốc chuyển một vòng ở trong gạt tàn, mới ngẩng đầu lên, bỗng nhiên mở miệng, nói: “Từ Dung, là tôi ép cô ấy.”

Từ Dung sửng sốt một chút.

Lương Thần tiếp tục nói: “Từ Dung, là tôi cường bức cô ấy ở lại bên cạnh tôi.”

Từ Dung đang uống nước nghe câu này, đột nhiên bị sặc chính mình.

Anh cúi thân, ho khan nửa ngày, ngẩng đầu ngẩn ngơ nhìn Lương Thần hồi lâu, mới khó khăn lên tiếng nói: “Cậu ép cô ta? Nói cách khác cô ta không muốn đi theo cậu? Là chính cậu muốn cô ta ở lại bên cạnh cậu?”

Lương Thần không có chần chờ gật gật đầu.

Từ Dung lập tức liền im lặng, anh cảm thấy tin tức hôm nay đến quá lớn, có chút không chịu nổi.

Nhưng mà, còn chưa đến năm phút đồng hồ, Lương Thần liền vứt cho anh một tin tức nổ mạnh hơn nữa: “Tôi thừa nhận, cách làm của tôi không ổn, nhưng tình huống lúc ấy, tôi không làm như vậy, cô ấy gả cho Thẩm Lương Niên, cậu hoàn toàn không biết, Thẩm Lương Niên anh ta.....”

Lương Thần cười nhạt “A” một tiếng, mới tiếp tục nói: “Với Kiều Ôn Noãn trong miệng cậu, đã lên phóng túng sau lưng Cảnh Hảo Hảo hai năm!”

Trong nháy mắt Từ Dung thay đổi vài loại thần thái, cuối cùng biến thành cứng ngắc.

“Cậu và Thẩm Lương Niên là bạn đại học, cậu có biết, lúc trước anh ta mở công ty kia, đều là dùng tiền của Cảnh Hảo Hảo không.” Lương Thần trầm mặc một lát, “Tôi từng điều tra qua khứ của Cảnh Hảo Hảo, một cô gái nhỏ mười lăm mười sáu tuổi, đóng vai phụ, vì mấy trăm đồng tiền đóng vai phụ đáng thương, ở trong mùa đông lớn, chỉ mặc một cái áo mỏng, quỳ cả đêm.”

Từ Dung kéo kéo miệng, nói không ra lời, những rượu vừa mới uống kia, có chút buồn nôn.

Anh lấy một điều thuốc ra, đưa cho Lương Thần, sau đó tự mình ngậm một điều.

Hai người không có nói chuyện gì với nhau nữa, chỉ tự hút thuốc như thế.

Qua hồi lâu, Từ Dung mới đánh vỡ im lặng: “À Thần, việc này tôi thật không biết, Lương Niên cũng chưa từng nói với tôi.”

Từ Dung dừng một chút, vừa ngoan ngoan hút một hơi thuốc, mới có chút thốn thức nói: “Nói thật, tôi biết trên thế giới này, rất nhiều đàn ông ăn trong bát nhìn trong nồi, hơn nữa tôi cũng thừa nhận, đây là bản tính của đàn ông, cũng đủ tiện, lão Khương chọc người ngại, mới khương vui ngắt trời, nhưng tôi thật sự cảm thấy dựa vào quá khứ của Lương Niên và Cảnh Hảo Hảo, tôi vẫn cho rằng là cùng khổ đi tới. Chuyện này, tuyệt đối sẽ không phát sinh ở trên người Thẩm Lương Niên..... Nói thật, tôi cũng không nghĩ tới Lương Niên sẽ làm ra chuyện như vậy.....”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 187: Ngột Ngạt [3]

Lương Thần ngẩng đầu, nhìn trần nhà, không có lên tiếng, chỉ nhắm mắt lại, hút một hơi thật sâu, có thể bởi vì gấp, bị ghen đến anh chột ho khan một chút.

Qua một lúc, anh mới ngừng ho khan, ngồi thẳng thân thể, nhìn Từ Dung, nói: “Việc này cậu đừng nói cho cô ấy biết, đến bây giờ cô ấy còn không biết.”

Dừng một chút, Lương Thần còn nói: “Cũng đừng nói cho người khác, đừng để lúc đó nháo ồn ào huyên náo, làm đến cuối cùng, loại chuyện này, cứ để cô ấy là người biết cuối cùng, tôi không muốn cô ấy ủy khuất như vậy.”

Lương Thần gọi người phục vụ tới, tính tiền, đứng lên: “Thời gian không còn sớm, cô ấy ở dưới đó chờ tôi lâu rồi, tôi đi trước.”

.....

Lương Thần đi ra Túy Tiên Lâu, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo đứng ở ven đường.

Cô gái dựa vào một chiếc đèn đường, lẳng lặng nhìn xe đến xe đi trước mặt, như là đang nghĩ nhập thần chuyện gì đó, thế cho nên anh tới gần, cô cũng không phát giác.

“Nghĩ gì vậy?” Lương Thần đứng ở bên cạnh người cô, lấy chìa khóa xe từ trong túi ra, mở xe.

Cảnh Hảo Hảo đột nhiên nghe được tiếng nói của Lương Thần, cả người theo bản năng lui về sau hai bước, mới quay đầu nhìn về phía Lương Thần.

Lương Thần nhìn khoảng cách bị cô kéo ra, mi tâm nhẹ chau lại, đáy lòng hiện lên một tia không hờn giận, nhưng chỉ trong nháy mắt, liền bị anh áp chế xuống, đi lên trước, mở cửa xe ra: “Thời tiết có chút lạnh, lên xe đi.”

Cảnh Hảo Hảo không nói gì, nhìn cũng không có liếc mắt nhìn Lương Thần một cái, chỉ khom người lên xe, tự mình cài chặt dây an toàn.

Cô đợi cho sau khi Lương Thần lên xe, liền nghiêng đầu, nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, lưu lại cho Lương Thần một cái ót.

Lương Thần vẫn cảm thấy, cô gái nhỏ mềm mại này không có lực công kích gì, thật ra sự thật chứng minh, cô không có tiền không có quyền bằng anh, cô còn có nhược điểm rơi vào trong tay anh, muốn đấu tranh cũng không thể đấu tranh, nhưng cô lại dùng chi tiết không thấy được nhất, dễ dàng đả kích đến anh.

Đối lại trước đây, anh khẳng định sẽ phát hỏa, trên thế giới này, có ai dám không nhìn anh, nhưng hiện tại, anh phát hiện, lúc chính mình đối mặt với cô, tính tình càng ngày càng áp chế.

Lương Thần hít sâu một hơi, chậm rãi khởi động xe, chở Cảnh Hảo Hảo rời đi.

Dọc theo đường đi, hai người cũng không có nói chuyện với nhau.

Thật ra, trước kia trao đổi giữa Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo cũng không nhiều, nhưng không biết vì cái gì, từ khi anh trở về sau chuyển tới

quê hương cô, bây giờ anh thực không thích đối đãi trầm mặc với cô như vậy.

Hơn nữa, anh còn nhìn ra được, cô tựa hồ là đang không vui.

Bởi vì những lời nói đó của Từ Dung sao?

Lúc đi ngang qua một trung tâm thương mại, Lương Thần trầm tư một chút, liền lưu loát chuyển động tay lái, lái xe vào bãi đỗ xe dưới đất của trung tâm thương mại.

Anh chưa từng theo đuổi phụ nữ, cũng không phải đặc biệt hiểu rõ phụ nữ, nhưng anh từng thấy những chị dâu chị họ kia của anh, mỗi lần lúc ra cửa đi dạo phố mua đồ đông đồ, tâm tình thoát nhìn đều đặc biệt tốt, lúu rúu ngồi ở trong phòng khách, có thể quay chung quanh nói giỡn về những chiến lợi phẩm kia cả buổi sáng.

Cho nên, anh liền nghĩ, Cảnh Hảo Hảo mua đồ, cũng sẽ vui vẻ.

Đợi cho Lương Thần mang theo Cảnh Hảo Hảo vào trung tâm thương mại, lúc này Lương Thần mới phát hiện, chính mình lại có thể có nhiều lần đầu tiên cho Cảnh Hảo Hảo như vậy.

Lần đầu tiên làm yêu.

Lần đầu tiên chú ý một phụ nữ.

Lần đầu tiên mang một phụ nữ đi dạo phố.

Lần đầu tiên nghĩ biện pháp đi dỗ một phụ nữ vui vẻ.

Anh lại có thể ở trong lúc tiềm thức chính mình không biết chút gì, vì cô gái tên Cảnh Hảo Hảo này, bất tri bất giác ngoại lệ nhiều như vậy.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 188: Ngột Ngạt [4]

Lương Thần nghĩ tới đây, theo bản năng liền dừng bước chân.

Thật sự là kỳ quái..... Mình đây rốt cuộc là làm sao vậy?

Lương Thần nhin không được liền nhìn chăm chú về phía Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy Lương Thần dừng lại, cũng dừng lại theo, lại nhìn thấy anh nhìn chăm chăm vào mình, liền cau mày thanh tú, nâng tay lên, sờ sờ mặt mình, không có đụng đến thứ khác thường gì, mới lên tiếng hỏi: “Làm sao vậy?”

Lương Thần hoàn hồn, lắc lắc đầu, vẫn nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo như trước, nhìn trong chốc lát, mới lắc lắc đầu dưới đáy lòng. Quên đi..... những chuyện không nghĩ ra, dứt khoát không cần suy nghĩ.

Sau đó, Lương Thần mới nói: “Nhìn xem có thứ gì em thích, cứ việc chọn.”

Trong trung tâm thương mại, đều là xa xỉ phẩm đẳng cấp thế giới, mỗi một kiện đều hơn vạn, vô số phụ nữ đi theo cùng đàn ông, chọn lựa, sau khi người đàn ông chà thẻ, liền cao hứng hôn lên hai gò má của người đàn ông, ý vui sướng biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Nhưng Cảnh Hảo Hảo lại không có một chút hứng thú với những vật phẩm ở nơi xa hoa này, nếu theo bên người là Thẩm Lương Niên, cô nghĩ, cô cũng sẽ vui vẻ.

Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo đi dạo từ lâu một đến lâu ba, Cảnh Hảo Hảo đều nhìn như cười ngửa xem hoa, từ đầu đến cuối đều không có chọn lựa.

Lương Thần vào lúc cô không có tâm tình, liền dừng ở cửa hàng độc quyền chanel ở tầng thứ tư, nắm tay Cảnh Hảo Hảo đi vào.

Lương Thần rất ít chọn lựa đồ dùng phụ nữ, anh biết nếu để cho Cảnh Hảo Hảo tự mình đi chọn, sợ cô sẽ cười ngửa xem hoa qua loa cho xong giống như vừa rồi, dứt khoát liền lôi kéo Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trên sofa, để người bán hàng lấy hàng hóa trong cửa hàng đến, bày ra từng cái trước mặt Cảnh Hảo Hảo.

“Tiểu thư, cô nhìn xem có thứ những thứ này không?” Người bán hàng đứng ở một bên, lễ phép hỏi.

Cảnh Hảo Hảo ngẩng đầu, quét qua từng cái túi xách và trang sức, sau đó lắc lắc đầu.

Người bán hàng theo bản năng liếc mắt nhìn Lương Thần một cái, sau khi nhận được cái gật đầu của anh, liền kéo mấy thứ kia xuống, một lần nữa thay một nhóm khác lên.

Cảnh Hảo Hảo vẫn lắc đầu.

Hôm nay tựa hồ tâm tình Lương Thần rất tốt, rất kiên nhẫn cùng Cảnh Hảo Hảo để người bán hàng đổi tới tới lui lui vài hàng hóa, lúc nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo vẫn lắc đầu như trước, Lương Thần tự mình đứng lên, đi về phía khu hàng hóa trong cửa hàng.

Tuy rằng Lương Thần rất ít tiếp xúc những đồ dùng của phụ nữ này, nhưng ánh mắt lại vẫn thực không tệ, liếc mắt một cái liền nhìn trúng thương phẩm chanel tinh túy nhất, để người ta đều lấy đến trước mặt Cảnh Hảo Hảo.

Lúc này đây, Cảnh Hảo Hảo nhìn cũng không có liếc mắt nhìn một cái, nói thẳng: “Tôi không cần.”

Nháy mắt sắc mặt Lương Thần liền lạnh xuống, anh tự mình chọn lựa đồ cho cô, cô không cảm kích thì thôi, hiện tại nhìn cũng không liếc mắt nhìn một cái, liền nói thẳng không cần.

Lương Thần nhẹ nhàng “A” một tiếng.

Âm điệu anh không nặng, lại làm cho người chung quanh cảm giác được một cỗ tức giận, người bán hàng nhất thời sợ tới mức không dám thở mạnh một tiếng.

Cảnh Hảo Hảo nhận thấy được Lương Thần tức giận, ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt sâu thẳm của người đàn ông, nhìn chăm chăm chính mình, như là có thể phát tác bất cứ lúc nào.

Nơi này là trung tâm thương mại, người đến người đi, nếu anh thật sự phát hỏa, cuối cùng dọa người khăng định là cô!

Tuy rằng trốn không thoát anh, nhưng..... Cô lại vẫn muốn bảo vệ tốt chính mình.

Trong đầu Cảnh Hảo Hảo nhanh chóng chuyển vòng vo, sau đó mở miệng, ôn hòa mềm nhẹ nói: “Tôi không thích mấy thứ này.”

Sắc mặt Lương Thần vẫn không có gì hay chuyển.

Cảnh Hảo Hảo mấp máy môi, tiếp tục nói: “Không bằng anh đưa cho tôi một khối đá đi.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 189: Ngột Ngạt [5]

Đây là lần đầu tiên Cảnh Hảo Hảo nói ra muốn thứ gì đó với Lương Thần.

Giọng nói của cô, nhẹ nhàng ôn nhu, tuy rằng không mang ý tứ vui mừng gì, nhưng lại làm cho đáy lòng Lương Thần trong nháy mắt liền thoải mái một chút.

Sắc mặt anh, cũng dịu đi rất nhiều, biểu hiện như là đặc biệt hưởng thụ Cảnh Hảo Hảo lúc này, nhất thời dùng một ngữ khí thương lượng nói với Cảnh Hảo Hảo: “Em nói sớm một chút đi, không thích những thứ này, chúng ta liền không mua, chúng ta đi mua khối đá.”

.....

Lương Thần mang theo Cảnh Hảo Hảo đi ra cửa hàng độc quyền của Chanel, liền tính toán đi đến bảng hướng dẫn nhìn một chút tầng nào có bán khối đá, kết quả Cảnh Hảo Hảo lại kéo tay anh, đứng ở tại chỗ nói: “Nơi này không có bán khối đá, tôi biết nơi nào có.”

Lương Thần được lực đạo chủ động nắm tay của Cảnh Hảo Hảo làm cho đáy lòng cực kỳ vui sướng, không nói hai lời gật gật đầu, nói: “Được, chúng ta liền đi nơi em nói.”

Cảnh Hảo Hảo mang Lương Thần đi là Thạch Đầu Ký.

Bên trong bán là đồ trang sức đá hình thù kỳ quái.

Thành phố Giang Sơn có vài cửa hàng mặt tiền, giá cả không mắc, Cảnh Hảo Hảo tùy ý chọn một tiệm gần đó.

Thật ra ý định ban đầu của cô, cũng không phải là đi mua khối đá.

Cô chỉ bởi vì, hiện tại Lương Thần mua đồ cho cô, cô không cần, chọc anh mất hứng, chính mình cũng chịu tội theo. Mà cô cần, đáy lòng lại không thoải mái. Cho nên, mới linh quang vừa động, liền nghĩ đến Thạch Đầu Ký.

Là vì có đồn đãi nói, hai người cùng một chỗ, chỉ cần tặng đồ thạch đầu ký, cuối cùng sẽ phải chia tay.

Chính mình không muốn chọc giận anh, lại không thể không nhận lễ vật, cho nên đây thật là một biện pháp tốt.

Cô hy vọng, đồ thạch đầu ký thật sự linh nghiệm, thật sự có thể để cho cô và Lương Thần nhanh chóng tách ra!

.....

Lương Thần bước vào Thạch Đầu Ký nhìn thấy giá đồ bên trong, mày lập tức liền nhíu lại, anh theo bản năng muốn nắm Cảnh Hảo Hảo xoay người chạy lấy người.

Toàn bộ đồ tiệm nơi này, tăng giá lên cũng không bằng một cái túi quý trong trung tâm thương mại vừa mới đi!

Lần đầu tiên anh tự mình mang cô đi ra ngoài mua đồ, lại có thể mua keo kiệt như vậy!

Nếu nói ra, khẳng định sẽ bị người cười đến rụng răng!

Ai ngờ Cảnh Hảo Hảo lại biểu hiện bộ dáng như là rất thích, đi vào, ở trước quầy, nhìn trái nhìn phải, một thần thái chuyên chú chọn lựa.

Lương Thần đành phải cường ngạnh áp chế xúc động nơi đáy lòng mình, đi theo bên người Cảnh Hảo Hảo, nhìn cô chọn.

Thật ra Cảnh Hảo Hảo cũng không dụng tâm, chỉ là giả bộ tương đối dụng tâm mà thôi, cô ở trong những khối đá đó chọn lựa nửa ngày, cuối cùng chọn ba cái, nghiêng đầu, hỏi Lương Thần: “Cái nào đẹp mắt?”

Lương Thần nhìn lần lượt từng cái, phát hiện giá tăng thêm còn chưa đến 1000, nhin không được bực phát buồn bực, phiền muộn lên tiếng nói: “Nếu thích, đều cầm đi.”

Nghe nói như thế, đáy lòng Cảnh Hảo Hảo liền hiện lên một tia cao hứng.

Nếu một khối thạch đầu ký không thể để bọn họ tách ra, như vậy ba khối, sẽ luôn có một khối linh nghiệm đi!

Càng hoặc là nói, một khối thạch đầu ký sẽ làm bọn họ rất lâu mới tách ra, ba khối thạch đầu ký, có lẽ sẽ làm tốc độ bọn họ tách ra nhanh hơn gấp ba đi!

Nếu anh sáng khoái như thế, vậy cô cũng không cần làm kiêu!

Cho nên, Cảnh Hảo Hảo không có dị nghị gì gật gật đầu, cùng đưa mấy khối đá cho người bán hàng, cười yếu ớt nói với người bán hàng: “Phiền toái cô giúp tôi gói lại.”

Lương Thần nhìn ý cười trên mặt Cảnh Hảo Hảo, vốn bởi vì giá thấp mà sinh ra hậm hực cũng tiêu tán theo không còn một mảnh, thậm chí khoe môi anh, cũng không tự chủ được nâng lên theo.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 190: Ngột Ngạt [6]

Trở lại trên xe, Lương Thần nhìn thoáng qua ba cái túi nhỏ mang trong tay, liền nói: “Tôi đeo lên cho em?”

“Được.” Cảnh Hảo Hảo nghiêng đầu, không có chần chờ gì gật gật đầu.

Hiếm khi Cảnh Hảo Hảo thuận theo như vậy, Lương Thần càng cảm thấy đêm nay mọi chuyện rất vừa ý, mặt mày hớn hờ lấy ba khối đá từ trong hộp ra, lần lượt đeo lên cho Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo quơ quơ ba khối đá trên cổ tay với Lương Thần, cười khéo léo thản nhiên hỏi: “Xinh đẹp không?”

Lương Thần nhìn bộ dáng cười của cô, trong nháy mắt liền thất thần.

Anh chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày, Cảnh Hảo Hảo cũng có thể nở rộ ra nụ cười tuyệt mỹ chỉ có với Thẩm Lương Niên ở trước mặt anh.

Lương Thần chính là cảm thấy đáy lòng mình mênh mông thành một mảnh, thậm chí tốc độ tim đập cũng nhanh lên theo.

Ánh mắt anh trở nên tối đen mà lại thâm thúy, trực tiếp nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo bị anh nhìn đến ý cười trên mặt dần dần nhạt đi, đáy lòng cô theo bản năng muốn dịch chuyển ánh mắt đi, nhưng không biết vì

sao, cô lại cảm thấy lúc này người đàn ông trước mắt này thu liễm tất cả khí phách và quyết đoán, trên mặt lộ ra một nụ cười nhợt nhạt, ánh đèn mờ nhạt ngoài cửa sổ xe chiếu vào trên mặt anh, nổi bật ngũ quan tinh xảo thoát tục của anh, khiến cho cô trong nháy mắt liền nhìn đến thất thần, ánh mắt không thể nào chuyển đi.

Hai người cứ ở một chỗ nhìn nhau như vậy hồi lâu.

Ánh mắt của cô, trong suốt mà lại sạch sẽ, không mang theo tạp chất gì, nhưng lại như là hội tụ mê hoặc toàn thế giới, Lương Thần nhìn đến kìm lòng không đậu liền miệng đắng lưỡi khô lên theo, anh nuốt nuốt nước miếng, nhịn không được vươn tay, liền nắm bả vai Cảnh Hảo Hảo, kéo cô đến trước mặt mình, sau đó tiến lên, ngăn chặn môi của cô.

Hương vị ngọt ngào mềm mại, trong nháy mắt tan ra giữa môi của anh.

Anh thân bất do kỷ liền làm sâu nụ hôn này hơn.

Ngoài cửa sổ, ngựa xe như nước, người đến người đi.

Bên trong xe, trong nháy mắt âm thanh ồn ào này liền cách xa, chỉ có cánh môi giao nhau, bỏ sót âm thanh ái muội kiều diễm.

Qua hồi lâu, Lương Thần mới buông Cảnh Hảo Hảo ra, cô gái bị anh hôn môi có chút ngây ngốc, Lương Thần nhìn nhất thời không kiềm chế được, lại cúi đầu, hôn cô thật sâu.

Nụ hôn này, kéo dài hơn vừa rồi, càng sâu hơn, mãi cho đến cuối cùng, Cảnh Hảo Hảo phục hồi tinh thần lại, vươn tay đẩy anh, Lương Thần mới lưu luyến không rời rời khỏi Cảnh Hảo Hảo, ánh mắt anh nhìn của cô, giọng nói nhàn nhạt trả lời vấn đề vừa rồi của cô: “Xinh đẹp.”

Cô hỏi là khối đá nhỏ cô đeo trên cổ tay.

Anh đáp là cô gái bị anh hôn môi sắc mặt đỏ hồng.

.....

Trở lại biệt thự giữa sườn núi, Lương Thần vừa dừng vững xe, Cảnh Hảo Hảo liền đẩy cửa xe ra, từ từ chạy vào nhà, lưu lại thím Lâm đứng ở cửa, đang hô “Cảnh tiểu thư” một nửa kinh ngạc một trận.

Lương Thần xuống xe ngay sau đó, thím Lâm vừa định hô “Thần thiếu gia”, kết quả liền nhìn thấy vẻ mặt rạng rỡ của Lương Thần, bà nháy mắt liền cứng ngắc ngay tại chỗ.

Thần thiếu gia..... lại mặt mang mỉm cười về nhà..... Đây vẫn là lần đầu tiên nha..... Phải biết rằng cho dù tâm tình Thần thiếu gia vô cùng tốt, cũng rất ít khi biểu hiện ra ngoài như vậy!

Lương Thần không thèm để ý thím Lâm không lên tiếng chào hỏi chính mình chút nào, chỉ chậm rãi từ từ đi theo Cảnh Hảo Hảo vào nhà, vừa mới nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo liên tục không ngừng chạy vào phòng ngủ, còn đóng cửa vang lên một tiếng kinh thiên động địa, khóe môi Lương Thần nhin không được liền nâng lên

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 191: Ngọt Ngạt [7]

Cô gái nhỏ đây là đang thẹn thùng!

Lương Thần lên lầu hai, không có đi phòng ngủ, mà là trực tiếp đi phòng sách.

Lương Thần nhập mật mã vào, mở két sắt bên cạnh bàn đọc sách ra.

Đồ bên trong ít đến đáng thương, trong đó có một cái hộp, Lương Thần cầm lấy, mở ra, nhìn thấy CD mây mưa thất thường của anh và Cảnh Hảo Hảo yên tĩnh ở bên trong, liền đóng hộp lại, tiếp đó liền bỏ những đồ thời thơ ấu Cảnh Hảo Hảo do mình mang về từ quê cô vào trong két sắt.

Lương Thần khóa kỹ, liền mở máy tính lên, trước xem email công ty một chút, phát hiện bên trong có rất nhiều thư tín đề nghị của cấp cao công ty gửi tới, liền lần lượt nhấn mở, xử lý một chút.

Hết bận, đã sắp mười một giờ, lúc Lương Thần đang chuẩn bị đóng máy tính, đột nhiên không cẩn thận thủ trượt một chút, nhấn mở một địa chỉ trang web, ngay sau đó bên trong có quảng cáo bắn ra.

Phía trên có một hàng chữ to màu đỏ, đặc biệt chói mắt: Khi bạn yêu một người, bạn sẽ phát hiện, bạn luôn tìm lòng không đậu lấy lòng cô ấy.....

Đó là biểu ngữ phổ biến của một tiệm bán hoa hồng làm ra, vì mấy ngày nữa là lễ tình nhân đêm thất tịch.

Trước kia Lương Thần thấy được, cũng sẽ không có cảm giác quá lớn, nhưng hiện tại, anh nhìn thấy những lời này, cả người giống như điện giật, cả người chấn động.

Ngón tay vốn muốn tắt đi quảng cáo của anh, trong nháy mắt liền dừng ở nơi đó, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm quanh câu nói kia.

Khi bạn yêu một người, bạn sẽ phát hiện, bạn luôn tìm lòng không đậu lấy lòng cô ấy.....

Tối hôm nay, chính mình còn muốn đòi vui vẻ của Cảnh Hảo Hảo.....

Dựa theo những lời này mà nói, chẳng lẽ.....

Lương Thần nghĩ đến đây, cả người lập tức liền đứng lên từ trên ghế làm việc.

Bởi vì anh phản ứng quá nhanh, thế cho nên ghế dựa phía sau, bị anh đụng đến lập tức ngã trên đất, phát ra một tiếng nổ “ầm”.

Thím Lâm dưới lầu nghe được tiếng vang, vội vàng chạy lên lầu, gõ cửa phòng sách.

Lương Thần vẫn đứng ở nơi đó, nhìn chăm chăm máy một hàng chữ ở trên màn ảnh máy vi tính gần người, nghe được tiếng nói, lập tức nâng tay lên, hung hăng đóng máy tính lại!

Anh miên man suy nghĩ cái gì, chỉ là một câu quảng cáo, anh khẩn trương như vậy làm cái gì?

Lương Thần hung hăng nhú nhú mày, liền vòng qua bàn sách, đi ra phòng sách, nhìn cũng không có liếc mắt nhìn thím Lâm một cái, liền trực

tiếp trở về phòng ngủ.

Lương Thần đẩy cửa ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo nằm ở trên giường thật to đang ngủ.

Cửa sổ ban công không có đóng, có gió đêm từ từ thổi vào, mang theo một cỗ cảm giác mát lạnh.

Lương Thần đi lên trước, đóng cửa sổ, kéo bức màn, lúc trở về, tắt đèn lớn trong phòng ngủ, lúc này mới đi phòng tắm rửa một chút.

Đi ra, anh lên giường, theo thói quen liền kéo Cảnh Hảo Hảo vào trong lòng mình.

Đèn ngủ mờ nhạt, chiếu vào trên da thịt của cô, có vẻ càng thêm không rõ, trên cổ tay cô đeo khối đá anh mua cho cô, trên người còn tản ra mùi thơm ngát nhàn nhạt, kích thích một thân thoải mái vừa tắm xong của Lương Thần, trong nháy mắt liền khô nóng lên.

Tay anh không chịu khống chế vuốt ve lên da thịt của cô.

Anh nhẹ nhàng chạm rãi sờ tìm, mang theo một chút che chở thật cẩn thận, như là sợ không cẩn thận đánh thức cô.

Nhưng mà Lương Thần càng như vậy, cả người anh lại càng khó chịu.

Ngay tại lúc anh muốn buông Cảnh Hảo Hảo ra, xoay người đi phòng tắm xối nước lạnh, cô gái trong lòng lại nhẹ nhàng hừ một tiếng.

Âm thanh của cô rất nhỏ, nhưng ở trong đêm yên tĩnh lại rất rõ ràng, Lương Thần cúi đầu, liền nhìn thấy vẻ mặt quyến rũ lúc ngủ say của Cảnh Hảo Hảo.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 192: Ngọt Ngạt [8]

Cô lại thể ngủ mơ có phản ứng với anh.

Cảnh Hảo Hảo này ngây người bên cạnh anh hơn hai tháng, từng có rất nhiều lần hoan ái với anh, vẫn luôn là trầm mặc cứng ngắt cố nén, lại có thể có phản ứng trong lúc ngủ mơ.

Anh biết rõ lúc này cô phân không rõ tình thế mới có phản ứng, nhưng đáy lòng anh vui mừng thành một mảnh, cả người không khống chế được liền xoay người, ngăn chặn môi của cô.....

.....

Đây là lần đầu tiên Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần làm việc này mà không cản môi, cũng không có nằm ra giường, thậm chí thân thể cũng không có cứng ngắt.

Cho nên, sau khi Lương Thần chấm dứt, lúc ôm Cảnh Hảo Hảo nằm ở trên giường, cả người anh vẫn đặc biệt hưng phấn.

Cảnh Hảo Hảo vùi ở trong lòng anh, cũng không biết vừa rồi có tỉnh lại hay không, hiện tại ngủ càng sâu hơn.

Lương Thần nhìn dung nhan nhu mì xinh đẹp của Cảnh Hảo Hảo, nhìn hồi lâu, vẫn không có chút cảm giác chán ghét.

Nếu anh và cô chưa từng gặp nhau, anh vĩnh viễn sẽ không biết, có một người có thể nhìn mãi không chán.

Vào lúc Lương Thần không biết chính mình nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo bao lâu, trong đầu anh lại đột nhiên nghĩ đến câu nói mình nhìn thấy trong phòng sách kia: Khi bạn yêu một người, bạn sẽ phát hiện, bạn sẽ luôn tìm lòng không đậu lấy lòng cô ấy.....

Anh nhin không được nhúu nhúu mày, sau đó nhẹ nhàng cúi đầu, tiến đến bên tai của cô, thấp giọng hỏi: “Hảo Hảo, tôi đang lấy lòng em sao?”

“Vì sao tôi lại lấy lòng em chứ?”

“Humm? Cô gái ngốc, sao lại không nói lời nào?”

Lương Thần biết rõ lúc này Cảnh Hảo Hảo ngủ say sẽ không trả lời, nhưng vẫn tiếp tục hỏi thêm một câu: “Hảo Hảo, chẳng lẽ tôi yêu em?”

Đợi khi Lương Thần tự nhiên lưu loát thốt ra câu này, cả người anh lập tức hóa đá.

Sao anh lại hỏi ra một vấn đề như vậy?

Yêu Cảnh Hảo Hảo?

Mi tâm anh, lập tức nhúu chặt.

Anh nhớ rõ, người nhà nhìn thấy anh chậm chạp không quen bạn gái, từng bước từng bước liều mạng thúc giục, lúc ấy anh liền thờ ơ ngồi ở chỗ kia, tùy ý bọn họ lần lượt thay phiên điên cuồng oanh tạc, đợi đến khi bọn họ nói đến không còn khí lực có thể nói, anh mới mở miệng nói: “Trước khi chưa gặp tốt nhất, con tình nguyện một mình qua cả đời.....”

Vì thế, anh liền thật sự cô đơn chờ đợi tốt nhất của anh.

Lúc ban đầu gặp được Cảnh Hảo Hảo, anh cũng không cảm thấy đây là tốt nhất anh muốn tìm, anh chính là bị thân thể người phụ nữ này mê hoặc.

Cho nên, anh muốn chiếm được cô.

Nhất là sau khi anh biết, Thẩm Lương Niên phản bội cô hai năm, anh liền càng chắc chắn với suy nghĩ này.

Nhưng lúc đó, anh thật sự chưa từng suy nghĩ tới cuộc hành động khác thường của mình đại biểu cho cái gì.

Nhưng hiện tại.....

Đêm đã khuya, cũng rất yên tĩnh.

Lương Thần nằm ở nơi đó, nghe tiếng hô hấp nhàn nhạt của Cảnh Hảo Hảo, trong nháy mắt cả người không có một chút buồn ngủ.

Trong đầu anh, lặp đi lặp lại, vòng vòng lượn quanh, chỉ có một vấn đề, đó chính là --

Cảnh Hảo Hảo là tốt nhất mà cả đời anh gặp được sao?

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 193: Kiều Ôn Noãn Cầu Cứu [1]

Thành phố Giang Sơn mùa thu, trời xanh mây trắng.

Cảnh Hảo Hảo ăn xong bữa sáng, liền ngồi trên ghế mây ở ban công, lấy tay chống cằm, nhìn chăm chăm phong cảnh xa xa gần người.

Lá cây vốn xanh um tươi tốt trên núi, đã có chút biến hồng biến vàng, tường vây chung quanh biệt thự tràn ngập một vòng hoa dâm bụt đã nở, một mảng hoa quế cách đó không xa cũng nở rộ theo, gió thu thổi tới, mang theo hương khí say lòng người.

Cảnh tượng tinh xảo như vậy, sợ là chỉ có thể nhìn thấy ở biệt thự tư nhân này của Lương Thần thôi, sau lưng là núi, phía trước là hồ, quả thực chính là thiên đường nhân gian, nhưng trong đầu Cảnh Hảo Hảo lại đã bay về chuyện phát sinh vào tối hôm qua.

Đêm qua cô ngâm tắm một chút, thật ra rất mệt mỏi, nằm ở trên giường chưa đến một lát liền ngủ thiếp đi.

Trong lúc mơ mơ màng màng, cô cảm giác được có người vuốt ve mình, như là mộng, lại không giống như mộng, vì thế cả người liền không đề phòng gì, mãi cho đến khi mức độ “Mộng” kia dần dần trở nên càng lúc càng lớn, thân thể của cô cũng theo đó càng ngày càng nóng, thậm chí người cũng có chút khó kìm lòng nổi theo.

Đây là cảm giác chưa bao giờ cô, cô chỉ cảm thấy trong cơ thể như là có cái gì đó lạnh như băng, bị người hòa tan, sau đó càng ngày càng nóng, đến cuối cùng, mang theo toàn thân cô đều giống như bắt lửa lên theo.

Ngọn lửa kia, thiêu đốt đến cuối cùng, đốt tỉnh cô.

Tuy rằng cô không có mở to mắt, nhưng cô lại rõ ràng cảm giác được Lương Thần xâm nhập si mê quần quít lấy chính mình như thế nào, cũng có thể rõ ràng cảm giác được chính mình cảm thấy hưng phấn với tiếp xúc thân mật như vậy đến cỡ nào, thậm chí cô nghe thấy rõ ràng, miệng mình tràn ra từng đợt từng đợt tiếng vang nhỏ.

Ngay lúc đó đáy lòng cô hung hăng run rẩy một chút, theo bản năng muốn kháng cự anh, nhưng cô lại phát hiện, cao thấp toàn thân mình hoàn toàn không sử dụng ra được một chút khí lực, thậm chí cả người còn càng ngày càng kích động.

Đến cuối cùng, ý thức của cô lại có thể cũng trở nên tan rã hoảng hốt lên, sau đó nữa, cô ở bên trong cực hạn cao nhất, một lần nữa chìm vào giấc ngủ.

Nếu không phải buổi sáng ngày hôm sau tỉnh lại, cô cảm thấy toàn thân đau nhức, cô thật sự nghĩ đến tối hôm qua là một giấc mộng của mình.

Mặc dù đã trôi qua mấy tiếng, nhưng cô vẫn có thể cảm giác được cảm quan rung động mà anh đã mang đến cho mình vào tối hôm qua.

Chấn động đến mức bây giờ cô vừa nghĩ đến, tim liền nhảy thành thịch lên theo.

Hoàn toàn không thể dừng lại.

Cảnh Hảo Hảo nâng tay lên, theo bản năng che kín ngực của mình, muốn để cho trái tim của mình bảo trì bình tĩnh một chút, nhưng ai ngờ,

trước mặt cô, lại lập tức liền thoáng hiện về tối hôm qua, lóe lên tuần dung của Lương Thần ngay trước mặt mình.

Trời ạ!

Cảnh Hảo Hảo lập tức liền đứng lên từ ghế mây, cô gấp gáp lượn quanh đi tới đi lui trong phòng

Cô hẳn là hận anh!

Thế giới của cô, vốn không chào đón anh, nhưng anh lại không có tự giác, cường thế mà không lưu đường sống xâm nhập vào cuộc đời cô như vậy, cường ngạnh thay đổi hết thảy, mạnh mẽ buộc cô muốn chuyện cô không muốn!

Nhưng sao cô lại có thể không biết liêm sỉ như thế, sao có thể có phản ứng với một người đàn ông dập nát tình yêu của cô, thay đổi cuộc sống vốn yên tĩnh của cô như vậy!

Cảnh Hảo Hảo càng nghĩ, càng cảm thấy chân mềm nhũn, đến cuối cùng, cô dứt khoát đặt mông ngồi ở mép giường, nhìn chăm chăm trước mặt tường kính đã được người sửa chữa tốt trước mặt, nhìn mặt mình bên trong bởi vì nhớ lại một màn tối hôm qua mà hơi đỏ một chút, nhịn không được nâng tay lên vỗ vỗ mặt mình, nhưng lại phát hiện gương mặt mình lại đỏ hồng càng lợi hại hơn, Cảnh Hảo Hảo nhịn không được nâng tay lên, bắt đầu nắm lung tung tóc của mình!

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 194: Kiều Ôn Noãn Cầu Cứu [2]

Thím Lâm đẩy mở cửa, liền nhìn thấy vẻ mặt Cảnh Hảo Hảo ảo não cầm lấy tóc của mình, lắc trái lắc phải, cả người hoảng sợ, liền nhịn không được lên tiếng hô một câu: “Cảnh tiểu thư?”

Cảnh Hảo Hảo nghe được tiếng nói, lập tức dừng hành động trên tay của mình, cô trước xoay lại nhìn thoáng qua thím Lâm, sau đó lập tức buông tay cầm tóc của mình ra, nhẹ nhàng sửa lại tóc một chút, ngồi dậy, nhìn như bình tĩnh, thật ra đã xấu hổ muốn chết, thanh thanh cổ họng, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Tôi thấy thời tiết hôm nay không tệ, ánh nắng cũng rất tốt, Cảnh tiểu thư muốn đi xuống bơi lội một chút không?” Đây là sáng nay Lương Thần đi làm, trước khi lên xe, cố ý dặn dò bà, lần nữa cường điệu để bọn họ bồi Cảnh Hảo Hảo nhiều một chút, không có chuyện gì để cho cô đi ra bên ngoài hoạt động, đừng luôn một mình vui ở trong phòng.

Cảnh Hảo Hảo giương mắt nhìn bầu trời ngoài cửa sổ một chút, suy nghĩ một lát, nói: “Được.”

Phải biết rằng, trước kia Cảnh Hảo Hảo đối mặt với đề nghị của thím Lâm, không phải lắc đầu chính là buồn bực không hé răng, cả người thoát nhìn không có một chút sinh khí, hiện tại cô lại có thể có tâm tình đi xuống lầu bơi lội.

Nhất thời trên mặt thím Lâm liền xếp đầy tươi cười: “Vậy hiện tại tôi đi lấy đồ bơi cho cô.”

Thím Lâm vừa nói, vừa vui vẻ vào phòng thay quần áo, ôm ra vài bộ đồ bơi ngay cả nhãn hiệu cũng chưa lấy xuống bày ra ngay trước mặt Cảnh Hảo Hảo, hỏi: “Cảnh tiểu thư, cô xem xem cô muốn bộ nào?”

Những thứ này đều là sau khi cô vào biệt thự, Lương Thần phái chuyên gia đo thân cô chế tạo ra, từ quần áo đến trang sức đeo tay, đến giày và túi xách phối hợp, cái gì cần có đều có.

Thím Lâm lấy mấy bộ đồ bơi này, đều đặc biệt đẹp mắt, nhưng Cảnh Hảo Hảo vẫn cẩn thận chọn lựa một chút, chỉ một kiện trong đó, nói: “Bộ này đi.”

“Được.” Thím Lâm cắt nhãn đồ bơi xuống, đưa cho Cảnh Hảo Hảo, cầm những bộ còn lại vào phòng thay quần áo, vừa chia ra treo, vừa lớn tiếng nói với Cảnh Hảo Hảo bên ngoài: “Cảnh tiểu thư, cô nên như vậy, lúc trước kia luôn một mình không khí trầm lặng nghẹn ở trong phòng, sớm hay muộn cũng nghẹn chính mình ra vấn đề, cô xem cô như bây giờ thật tốt, chọn một quần áo xinh đẹp, đi xuống lầu bơi lội, vận động một chút. Con gái, tuổi còn trẻ, làm gì phải để chính mình trôi qua một đời như vậy.”

Tuy rằng thím Lâm là đang cầu nhàu Cảnh Hảo Hảo, nhưng cô lại nghe rất thư thái, thay đổi đồ bơi, liền khoác một áo choàng tắm, đi xuống lầu.

Tuy rằng là bể bơi bên ngoài, nhưng bên trong vẫn trang bị dụng cụ điều chỉnh nhiệt độ, nước không nóng không lạnh, vừa đúng, Cảnh Hảo Hảo nhảy vào, trước thông thả bơi hai vòng làm nóng người, mới tăng tốc độ nhanh hơn.

Bơi khoảng 20 phút, Cảnh Hảo Hảo leo lên từ trong bể bơi, nằm ở trên ghế dựa.

Ánh mặt trời ảm áp chiếu vào chung quanh, thoát nhìn như năm tháng yên tĩnh, Cảnh Hảo Hảo nhin không được híp mắt, cả khuôn mặt mang theo vài phần thích ý.

Ngay tại lúc Cảnh Hảo Hảo híp mắt, nằm ở bên bể bơi sắp ngủ, đột nhiên nghe được cửa lớn biệt thự truyền đến tiếng chuông cửa.

Bể bơi cách cửa lớn một đoạn khoảng cách, Cảnh Hảo Hảo chỉ nhìn thấy một chiếc xe màu đỏ, cô liền không chút nào để ý lật người, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Qua chưa đến mười phút, người giữ cửa chạy tới: “Cảnh tiểu thư, ngoài cửa đến một vị tiểu thư, nói là tìm cô.”

Tìm cô?

Cũng không có người biết cô ở nơi này của Lương Thần nha?

Cảnh Hảo Hảo có chút hoài nghi đứng lên, cầm lấy áo choàng tắm phủ lên trên người, trực tiếp mang dép lê, đi đến cửa lớn.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 195: Kiều Ôn Noãn Cầu Cứu [3]

Kiều Ôn Noãn thật sự không thể xem như là một người phụ nữ rất đẹp, lúc cô ta tiến vào vòng giải trí, còn từng nháo ra phong ba phẫu thuật thẩm mỹ, dù vậy, Cảnh Hảo Hảo vẫn cảm thấy bộ dạng cô ta rất bình thường, chỉ là sau khi trải qua xử lý trang điểm đậm, tương đối lên trước máy quay được mà thôi.

Ngoài trừ ở studio, bình thường số lần Cảnh Hảo Hảo gặp Kiều Ôn Noãn cũng không nhiều, mỗi lần thấy cô ta, không phải mang theo mặt kính lớn che nửa khuôn mặt, chính là sẽ đội mũ để người ta không thấy rõ diện mạo, cho nên Cảnh Hảo Hảo ngoại trừ biết bộ dạng cô ta không tính là xinh đẹp, cũng không có thật sự gặp qua mặt mộc của Kiều Ôn Noãn.

Cho nên, khi Cảnh Hảo Hảo giảm bước chân không nhanh không chậm đi đến cửa lớn, nhìn thấy ngoài cửa đứng một cô gái mặc quần jean áo sơ mi voan màu trắng, cô sợ run trong chốc lát, mới ý thức được người nọ là Kiều Ôn Noãn.

Kiều Ôn Noãn không có trang điểm, Cảnh Hảo Hảo có thể nhìn rõ ràng nốt đậu trên mặt, tóc dài của cô ta tùy ý buộc ở sau đầu, thoạt nhìn có chút lộn xộn.

Cảnh Hảo Hảo lập tức nghĩ đến những lời Từ Dung nói ở trước mặt cô vào đêm qua, sắc mặt của cô, trong nháy mắt liền không có biểu tình gì.

Kiều Ôn Noãn nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo, lại vội vàng đi về phía trước hai bước, cách cửa, vội vàng mở miệng nói: “Hảo Hảo, hôm nay tôi tới tìm cô là có chuyện xin cô giúp đỡ.”

Cảnh Hảo Hảo cũng chưa kịp trả lời, Kiều Ôn Noãn liền khẩn cấp tiếp tục nói: “Hảo Hảo, hiện tại chỉ có cô là có thể cứu Lương Niên, cho nên tôi cầu xin cô hiện tại đi bệnh viện nhân dân, nhìn Lương Niên một chút đi.”

Bệnh viện nhân dân?

Lương Niên?

Mi tâm Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng nhú một chút, âm điệu có chút không thể chờ đợi hỏi: “Lương Niên anh ấy làm sao vậy?”

“Mấy ngày nay anh ấy ngày ngày một mình uống rượu giải sầu, tối hôm qua không biết anh ấy uống bao nhiêu, té xỉu ở ven đường, được người đưa đi bệnh viện, người bệnh viện gọi điện thoại suốt đêm thông báo cho tôi, nói dạ dày anh ấy xuất huyết, tôi vội vàng tiến vào bệnh viện, đến hiện tại, cả người anh ấy còn bị vây trong trạng thái hôn mê bất tỉnh, bác sĩ nói tình huống của anh ấy rất không lạc quan, tôi không có cách nào, tôi nghĩ đến cô, chỉ có thể nghĩ đến cô, cho nên tôi cầu xin cô hiện tại đi thăm anh ấy đi.”

Sắc mặt Cảnh Hảo Hảo lập tức liền mất đi huyết sắc, cô không nói gì, chỉ xoay người, liền chạy về phía biệt thự.

Tốc độ cô chạy đặc biệt nhanh, trên đường đã đánh rơi một chiếc dép, cô chân trần dẫm nát lên đá cuội, cắn đau chân cô, cô lại hoàn toàn mặc kệ, chỉ nhan chóng đẩy cửa ra, chạy lên tầng hai, thay đổi quần áo, cũng không để ý tới thím Lâm đi theo phía sau hỏi, liền vội vàng cầm túi xách, chạy về phía cửa lớn.

“Cảnh tiểu thư?”

“Cảnh tiểu thư, cô đây là đi đâu?”

Người giữ cửa và thím Lâm một trước một sau hỏi.

Cảnh Hảo Hảo lại như là hoàn toàn không có nghe được, trực tiếp nhảy lên xe Kiều Ôn Noãn, thúc giục Kiều Ôn Noãn nhanh khởi động xe, rời khỏi biệt thự.

.....

Thím Lâm trở lại biệt thự, trái lo phải nghĩ trong chốc lát, cuối cùng vẫn là gọi một cú điện thoại cho Lương Thần.

Lúc thím Lâm gọi điện thoại qua, Lương Thần đang họp, di động đặt ở chỗ thư ký, cho nên họp xong, Lương Thần nghe được thư ký chuyển cáo, lập tức gọi về trong nhà một cú điện thoại.

“Thần thiếu gia, Cảnh tiểu thư đi ra ngoài.”

“Tôi tưởng là chuyện gì, Hảo Hảo không phải là muốn ra cửa một chuyến ư, các người theo cùng là được, về sau loại chuyện này không cần báo cho tôi.” Lương Thần vừa lật văn kiện, vừa không yên lòng nói.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 196: Kiều Ôn Noãn Cầu Cứu [4]

“Không phải, Thần thiếu gia, Cảnh tiểu thư là tự đi ra ngoài một mình.....”

Âm trong lời nói của thím Lâm còn chưa rơi xuống, Lương Thần liền “bốp” khép văn kiện lại, giọng nói của anh, nháy mắt liền trầm thấp xuống: “Rốt cuộc một đám các người xảy ra chuyện gì, ngay cả một người cũng không trông chừng được?”

“Không..... Không phải..... Là có một vị tiểu thư tới đây tìm Cảnh tiểu thư, không biết nói cái gì với Cảnh tiểu thư, Cảnh tiểu thư bỏ chạy trở về phòng, thay đổi quần áo, chúng ta còn chưa kịp ngăn cản, cô ấy liền lên xe đi với người đó rồi.”

Tiểu thư?

Lương Thần nhíu nhíu mày, hỏi: “Vị tiểu thư kia lái xe tới?”

“Vâng.”

“Đi điều tra băng ghi hình cửa lớn, nhìn xem biển số xe của cô ta là bao nhiêu, nói cho tôi biết.” Lương Thần nói xong, liền trực tiếp cạch cắt đứt điện thoại.

.....

Qua khoảng hai phút, di động Lương Thần lại vang lên, là thám Lâm gửi biển số xe đến.

Lương Thần liền gửi biển số xe cho trợ lý của mình, sau đó cầm lấy điện thoại cố định trên bàn làm việc, nhấn một phím, chờ tiếp thông, liền đơn giản rõ ràng nói: “Tra một chút chủ biển số xe này là ai.”

Lúc này đây, Lương Thần cũng không có chờ trợ lý trả lời, liền trực tiếp ném điện thoại xuống.

Lại qua khoảng mười phút, điện thoại cố định của Lương Thần liền vang lên, anh không có dừng lại chút nào cầm lấy điện thoại, tiếp nghe: “Lương tổng, chủ biển số xe kia là một vị tiểu thư tên là Kiều Ôn Noãn.”

Mi tâm Lương Thần càng nhú chặt.

Kiều Ôn Noãn?

Cô ta tìm Cảnh Hảo Hảo làm cái gì?

“Tra một chút hiện tại xe cô ta ở nơi nào.”

“Vâng, Lương tổng.”

.....

Dọc theo đường đi Cảnh Hảo Hảo và Kiều Ôn Noãn cũng không có nói chuyện gì với nhau, cũng may lúc này cũng không có kẹt xe, chỉ một tiếng, liền đến bệnh viện nhân dân.

Cảnh Hảo Hảo không đợi Kiều Ôn Noãn dừng hẳn xe, liền vội vàng đẩy cửa xe ra, chạy vào tầng khám gấp.

Cảnh Hảo Hảo đẩy cửa tiến vào phòng bệnh Kiều Ôn Noãn nói, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Thẩm Lương Niên nằm ở trên giường bệnh.

Người đàn ông mặc đồ bệnh nhân, sắc mặt tái nhợt nằm ở nơi đó, cũng không nhúc nhích.

Trên cổ tay anh, ghim kim tiêm, có chất lỏng chậm rãi đưa vào trong cơ thể anh.

Cảnh Hảo Hảo đứng ở cửa trong chốc lát, mới mở bước chân, chậm rãi đi vào.

Ngày hôm qua cô ngồi ở trong xe Lương Thần, còn nhìn thấy anh, lúc đó anh chỉ sắc mặt thoát nhìn không được tốt, hút từng hơi thuốc, sao chỉ trong một đêm, liền dạt dào xuất huyết vào viện?

Cảnh Hảo Hảo đi đến trước giường bệnh, nhìn chăm chăm Thẩm Lương Niên hồi lâu, mới chậm rãi vươn tay, đụng đến hai gò má của Thẩm Lương Niên.

Trước kia anh rất thích sạch sẽ, cho tới bây giờ râu trên mặt đều không còn dư lại một mảnh vụn, hiện tại, trên cằm anh, mọc đầy râu ria thô ráp, sờ lên, có chút đâm tay.

Sau khi cô rời khỏi anh, gặp qua anh hai lần, một lần là trên đường cái, một lần chính là ngày hôm qua, hai lần này cô đều không có dũng khí nhìn anh thật tốt.

Lúc này anh hôn mê bất tỉnh nằm ở nơi này như vậy, rốt cục Cảnh Hảo Hảo cũng dám cẩn thận quan sát nhìn anh.

Hóa ra, dáng dấp anh cùng với trong trí nhớ mấy ngày nay của mình giống nhau như đúc.

Ngón tay Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng xẹt qua cái trán, lỗ mũi, hai gò má của Thẩm Lương Niên.

“Lương Niên, anh nói sao anh lại ngốc như vậy chứ?”

“Vì sao anh phải chà đạp thân thể của mình như vậy?”

Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng hỏi hai câu, trong giọng nói rõ ràng mang theo chỉ trích thật sâu, nhưng trong thân thể lại tràn ngập đau lòng.

Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm Thẩm Lương Niên trong chốc lát, mới xoay người, nói với Kiều Ôn Noãn đứng ở cửa

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 197: Kiều Ôn Noãn Cầu Cứu [5]

“Có thể phiền toái cô xuống lầu mua giúp tôi một dao cạo râu không?”

Kiều Ôn Noãn nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo nắm tay Thẩm Lương Niên, chỉ cảm thấy chói mắt, cô nghe được lời nói của Cảnh Hảo Hảo, qua nửa ngày mới mấp máy môi, xoay người rời đi.

.....

Đây là lần thứ hai Lương Thần nếm thử được cảm giác đứng ngồi không yên, sống một ngày bằng một năm.

Lần đầu tiên, là lúc anh chờ Cảnh Hảo Hảo đến biệt thự tìm anh.

Lần thứ hai, là hiện tại.

Thật ra chỉ mới một tiếng, nhưng anh lại cảm thấy đáy lòng mình nóng như là có vô số con kiến bò.

Ngay tại lúc Lương Thần cảm tức nâng chân lên, giận giữ đá ghế dựa ra, rồi cuộc trợ lý đã gọi điện thoại tới đây.

“Lương tổng, hiện tại xe của Kiều Ôn Noãn dừng ở bệnh viện nhân dân.”

“Bệnh viện nhân dân?” Lương Thần càng cảm thấy mơ hồ: “Ở bệnh viện nhân dân làm cái gì? Cảnh Hảo Hảo sinh bệnh?”

Không đúng, Cảnh Hảo Hảo sinh bệnh, cũng nên là người trong biệt thự phát hiện trước.

Lương Thần nghĩ, chính mình khẳng định là tức đến hôn mê mới có thể thốt ra một câu không đầu óc như vậy, anh hít sâu một hơi, mới làm rõ suy nghĩ, nói: “Đi thăm dò, đi thăm dò Kiều Ôn Noãn ở trong bệnh viện làm cái gì!”

.....

Cảnh Hảo Hảo chờ Kiều Ôn Noãn mua dao cạo râu trở lại, liền bắt đầu cạo râu cho Thẩm Lương Niên.

Cô cạo rất cẩn thận, lực đạo rất nhẹ nhàng.

Suy nghĩ trong đầu, lại dần dần kéo trở về quá khứ.

Lễ giáng sinh hai năm trước, cô vì cho Thẩm Lương Niên một kinh hi, liền suốt đêm ngồi máy bay, chạy về thành phố Giang Sơn từ nơi quay phim.

Lúc ấy thành phố Giang Sơn vừa mới rơi tuyết lớn, thời tiết rất lạnh, xe taxi ít đến đáng thương, Cảnh Hảo Hảo liền tùy ý tìm một chỗ, chọn một món quà cho Thẩm Lương Niên.

Chính là dao cạo râu.

Thẩm Lương Niên chuẩn bị quà sinh nhật cho cô, là một áo khoác ngoài giá trị hơn vạn, cho nên lúc Cảnh Hảo Hảo lấy ra dao cạo râu, liền có vẻ hơi ngượng ngùng.

Thẩm Lương Niên vui rạo rức cầm dao cạo râu, cạo xát trên mặt mình hai cái, miệng lại nói lời ghét bỏ: “Hảo Hảo, em tặng quà cho anh cũng quá bình thường rồi.”

Cảnh Hảo Hảo không phục, liền quyết miệng, nói: “Lương Niên, anh thì biết cái gì, em tặng anh món quà này ý nghĩa là em muốn cạo râu cho anh cả đời!”

Cô nói ra những lời này, mới ý thức được chính mình nói ra lời ngon tiếng ngọt như thế nào, mặt trong nháy mắt liền đỏ lên.

Thậm Lương Niên lại cao hứng vươn tay, kéo cô vào trong lòng, gắt gao ôm cô, nói: “Hảo Hảo, em đã muốn cả đời của anh, anh liền cho em cả đời của anh.”

Hiện tại nhớ tới hết thảy, giống như là vừa mới phát sinh vào ngày hôm qua, rõ mồn một ngay trước mắt.

Nhưng Cảnh Hảo Hảo lại cảm thấy, hết thảy càng như là một giấc mộng xinh đẹp.

Cô cạo râu xong cho Thậm Lương Niên, mượn khăn mặt nhẹ nhàng lau sạch sẽ mặt của anh, ngữ khí có chút khàn khàn nói với Kiều Ôn Noãn đứng ở phía sau: “Anh ấy thích sạch sẽ, anh ấy coi trọng nhất là khuôn mặt này của mình, bình thường không có chuyện gì, sẽ luôn thích soi gương, cho nên cô nhất định phải cạo râu, lau mặt cho anh ấy mỗi ngày, như vậy anh ấy tỉnh lại, nhìn thấy bộ dáng soái khi như bình thường của mình, đáy lòng anh ấy sẽ rất cao hứng.”

Kiều Ôn Noãn đứng ở phía sau, không có hé răng.

“Dà dày xuất huyết, nhất định không thể ăn cay, anh ấy vẫn luôn có bệnh bao tử, đây là bệnh xấu mấy năm trước lúc anh ấy vì công ty mới làm việc một ngày một đêm công tác lưu lại, anh ấy thích ăn cháo ở một tiệm thành nam, trước kia lúc tôi bận rộn ở studio, không thể tự mình mua cho anh ấy, tôi sẽ gọi điện thoại, đặt quán đưa đến cho anh ấy.....”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 198: Nhất Dao Lưỡng Đoạn [1]

Cảnh Hảo Hảo nói xong, vẫn có chút không nói được nữa.

Cô đây là đang làm cái gì?

Sao lại nói hết những bí mật không muốn người biết của cô và Thẩm Lương Niên cho Kiều Ôn Noãn chứ?

Cô rõ ràng là thích Thẩm Lương Niên, nhưng lại mưu đồ bất chính với Thẩm Lương Niên, cô điên rồi sao?

Nhưng cô không nói, thì phải làm thế nào đây?

Cuối cùng Thẩm Lương Niên cũng cần một người chiếu cố, mà cô tuyệt đối không có khả năng cạnh giữ ở bên người anh chăm sóc anh.

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo rõ ràng, chính mình nói những lời này với Kiều Ôn Noãn, đại biểu cho cái gì.

Dù sao lòng người cũng không phải làm từ thịt, cô đây là tự cho Kiều Ôn Noãn cơ hội.

Cô xem như đẩy người đàn ông mình yêu vào trong tay người phụ nữ khác.

Cảnh Hảo Hảo vừa nghĩ đến đây, liền cảm thấy như là có cái gì đó hung hăng nắm lấy cổ của mình, khiến cho chính mình không thể hô hấp.

- Hảo Hảo, anh chờ cưới em làm vợ.

- Hảo Hảo, cả đời này của anh chỉ cưới một mình em.

- Hảo Hảo, Thẩm Lương Niên tôi lấy sinh mạng thề, nếu tương lai có một ngày, anh có điều cô phụ em, ắt gặp trời phạt.

Những lời anh từng nói, cô đều nhớ kỹ rõ ràng, lời hứa của anh, cô vẫn ký ức hazy còn mới mẻ, nhưng hiện tại cô lại không đợi được ứng nghiệm anh có thể thật sự cô phụ cô hay không, cô liền rời khỏi anh.

Cảnh Hảo Hảo cầm lấy tay Thẩm Lương Niên, bắt đầu run rẩy kịch liệt lên, thật lâu sau, cô mới chậm rãi buộc chính mình bình tĩnh một chút, sau đó lấy một cái hộp gỗ từ trong túi xách mình mang theo ra.

Bên trong là nhẫn cầu hôn anh cho tôi.

Cảnh Hảo Hảo chậm rãi bỏ cái nhẫn vào dưới gối Thẩm Lương Niên, sau đó đáy lòng yên lặng nói: Lương Niên, thực xin lỗi, tha thứ em nuốt lời, cả đời này không bao giờ có thể cùng một chỗ với anh nữa.

Trời biết cô không muốn tách khỏi anh như thế nào, nhưng cô cũng không muốn hại anh.

Cho nên, hiện tại cô trả nhẫn lại cho anh, đồng nghĩa với cự tuyệt lời cầu hôn của anh.

Cảnh Hảo Hảo vẫn nghĩ đến, chính mình đã trải qua thời kỳ khó khăn nhất, nhưng hiện tại, cô mới phát hiện, chân chân chính chính giơ tay lên chém xuống với Thẩm Lương Niên, lúc đó cô mới rõ ràng phát hiện đáy lòng của mình rất đau đớn.

Rõ ràng cô yêu anh như vậy, anh cũng yêu cô, nhưng bọn họ lại không thể ở cùng nhau.

Rõ ràng cô chán ghét Lương Thần như vậy, anh ta cũng không yêu cô, nhưng bọn họ cố tình lại phải buộc cùng một chỗ.

Quả nhiên đời người như diễn, diễn như đời người.

Nghĩ đến đây, Cảnh Hảo Hảo đột nhiên rất muốn khóc rống thất thanh, nhưng cô lại chậm rãi nhắm hai mắt lại, bức nước mắt trở về.

Sao cô lại quên, Thẩm Lương Niên không thích nhìn thấy cô khóc chứ, tuy rằng hiện tại anh hôn mê bất tỉnh, cô cũng không thể khóc cho anh xem.

.....

“Lương tổng, Kiều Ôn Noãn ở trong bệnh viện làm thủ tục nhập viện, là vì làm cho Thẩm Lương Niên tiên sinh, dạ dày Thẩm Lương Niên tiên sinh xuất huyết, hiện tại hôn mê bất tỉnh, mà Cảnh tiểu thư, chính là tới nơi này thăm Thẩm Lương Niên tiên sinh.”

Lương Thần không nói gì, chỉ là trong tay kẹp một điều thuốc, sau khi nghe được trợ lý bấm báo hết thấy, liền cắt đứt điện thoại.

.....

Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên quen biết suốt mười năm, nhưng thời gian mười năm như vậy, cuối cùng đổi lấy, chỉ là Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên ngốc cùng một chỗ sáu tiếng.

Ba giờ rưỡi chiều, miệng Thẩm Lương Niên đột nhiên bắt đầu thì thào nói nhỏ lên, Kiều Ôn Noãn lập tức liên lạc bác sĩ, ngay sau đó Cảnh Hảo Hảo và Kiều Ôn Noãn liền bị đuổi ra khỏi phòng bệnh, qua khoảng 20 phút, bác sĩ đi ra từ bên trong, nói: “Trước mắt tình huống của người bệnh đã ổn định, qua một lúc nữa, sẽ tỉnh lại.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 199: Nhất Dao Lưỡng Đoạn [2]

“Còn có bao lâu thì tỉnh lại?” Kiều Ôn Noãn hỏi.

“Nhanh nửa tiếng, chậm thì đến tối. Đúng rồi, nếu anh ta tỉnh lại, nhớ rõ trước tiên cho anh ta ăn chút thức ăn lỏng.”

“Đã biết, bác sĩ, còn có cái gì cần chú ý không?”

Từ đầu đến cuối đều là Kiều Ôn Noãn hỏi bác sĩ, Cảnh Hảo Hảo vẫn luôn đứng ở một bên trầm mặc không hé răng.

Vẫn đợi cho bác sĩ rời đi, Cảnh Hảo Hảo mới lên tiếng nói: “Tôi đi về trước.”

Kiều Ôn Noãn nghe được những lời này của Cảnh Hảo Hảo, hơi sợ run một chút, cô ta vừa định thốt ra hỏi một câu Cảnh Hảo Hảo không đợi Thẩm Lương Niên tỉnh lại sao?

Nhưng nghĩ lại, cô vừa nghĩ đến, nếu có Cảnh Hảo Hảo, chỉ sợ hết thấy bây giờ chính mình và Thẩm Lương Niên thật vất vả mới tạo dựng nên đều phải thất bại trong gang tấc.

Cho nên cuối cùng Kiều Ôn Noãn chỉ cười cười nhợt nhạt, nói: “Hôm nay cảm ơn cô.”

Cảnh Hảo Hảo kéo kéo môi, chỉ để lại một câu: “Chăm sóc tốt anh ấy đi.”

Sau đó liền xoay người rời khỏi bệnh viện.

Cảnh Hảo Hảo đứng ở cửa bệnh viện, đón một chiếc xe taxi, báo biệt thự Lương Thần.

Cùng với xe dần dần rời xa bệnh viện, đáy lòng Cảnh Hảo Hảo rõ ràng, khoảng cách giữa mình và Thẩm Lương Niên đã muốn hoàn toàn kéo đến xa nhất.

Thủ đoạn của Lương Thần, cô từng kiến thức qua, cô không sao cả, nhưng Thẩm Lương Niên không đặc tội nổi Lương Thần.

Cho nên, cô không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể nhẫn.

Đã nói thời gian không già, chúng ta sẽ không phân chia, nhưng quay đầu nhìn lại, thời gian chưa từng biến cũ, chúng ta lại đã phân chia.

Hẹn gặp lại, Lương Niên, người tôi yêu.

.....

“Lương tổng, Cảnh tiểu thư đã đi ra từ trong bệnh viện.”

.....

“Thần thiếu gia, Cảnh tiểu thư đã trở về.”

.....

Liên tục hai tin tức, khiến cho thân thể buộc chặt cả ngày của Lương Thần dần dần thả lỏng xuống.

.....

Thẩm Lương Niên là tỉnh lại lúc hơn năm giờ chiều, anh vừa mở mắt, miệng liền hô một tiếng: “Hảo Hảo? Hảo Hảo!”

Sau đó, anh liền chuyển trông mắt, nhìn quanh toàn bộ phòng bệnh một vòng, sau đó mới cau mày, nhìn chăm chăm Kiều Ôn Noãn ngồi ở bên giường hỏi: “Sao tôi lại ở chỗ này?”

“Anh uống nhiều rượu quá, dạ dày xuất huyết, suýt nữa liền không tỉnh lại.” Kiều Ôn Noãn ôn nhu nói một câu, liền bưng hộp giữ ấm bên cạnh lên, nói: “Bác sĩ nói anh tỉnh lại phải ăn chút thức ăn lỏng, em đã chuẩn bị tốt cho anh, hiện tại em đút cho anh.”

Thẩm Lương Niên cau mày, không có lên tiếng, anh chỉ nhìn chăm chăm trần nhà phòng bệnh, biểu tình nghi hoặc.

Kỳ quái, vì sao anh luôn cảm thấy Cảnh Hảo Hảo đã tới bên cạnh anh chứ?

Sao vừa tỉnh lại liền không có cô ở đây?

Chẳng lẽ anh nằm mơ sao?

“Lương Niên, anh làm sao vậy?”

Thẩm Lương Niên hoàn hồn, lắc lắc đầu với Kiều Ôn Noãn, sau đó mở miệng ra, uống một ngụm cháo.

“Lương Niên, anh có biết không, em suýt bị anh hù chết rồi, sao anh lại không thương tiếc chính mình, vô duyên vô cớ uống nhiều rượu như vậy làm gì, rất tổn thương thân thể của mình, em sẽ đau lòng.”

“Lương Niên, về sau anh cũng không thể như vậy, thân thể là của chính mình, anh nhất định phải chiều cố tốt, không có thân thể, anh muốn làm cái gì cũng không làm được.”

“Lương Niên.....”

Kiều Ôn Noãn ở một bên nói liên miên căn nhắc không ngừng, Thẩm Lương Niên lại không nghe lọt một câu.

Anh luôn cảm thấy chính mình ngủ một giấc rất dài, trong mộng có Cảnh Hảo Hảo bồi ở bên người mình, rầy ôn nhu lau mặt cạo râu cho chính mình.

Giấc mộng kia, thực chân thật, chân thật giống như là từng phát sinh

Hơn nữa trong phòng, anh luôn cảm thấy có một cỗ hương vị quen thuộc, nhất thời, Thẩm Lương Niên nhin không được cắt đứt lời nói của Kiều Ôn Noãn: “Tiểu Noãn.....”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 200: Nhất Dao Lưỡng Đoạn [3]

“Hừm? Làm sao vậy?”

Thẩm Lương Niên thấy Kiều Ôn Noãn nghiêng đầu, ánh mắt Ôn Noãn nhìn mình, mấp máy môi, vẫn là lên tiếng hỏi: “Tiểu Noãn, có phải Hào Hào đã tới đúng không?”

Trong nháy mắt sắc mặt Kiều Ôn Noãn cứng ngắc ở nơi đó.

“Tiểu Noãn, em nói cho tôi biết, Hào Hào đã tới, đúng không?”

Kiều Ôn Noãn chỉ cảm thấy trong cơ thể mình có một cỗ đau đớn, bắt đầu tùy ý lan tràn, tay bưng bát của cô khẽ run rẩy một hồi lâu, mới trấn định lắc lắc đầu với Thẩm Lương Niên, nói: “Cô ta chưa từng tới.”

“Lương Niên, có phải anh năm mơ thấy gì không? Sao cô ta có thể tới đây chứ?”

Một câu nói khiến cả người Thẩm Lương Niên nháy mắt liền suy sút xuống.

Cảnh Hào Hào không có tới? Là anh năm mộng?

Trong nháy mắt Thẩm Lương Niên có chút không có tinh thần nằm ở trên giường bệnh, khoát khoát tay với Kiều Ôn Noãn, nói: “Tôi mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.”

Kiều Ôn Noãn nhìn Thẩm Lương Niên nhắm mắt lại, đáy mắt lập tức chứa đầy nước mắt.

Cảnh Hảo Hảo đã muốn theo Lương Thần, vì sao Thẩm Lương Niên còn không hết hy vọng, vì sao Cảnh Hảo Hảo còn có thể thời thời khắc khắc ngăn ở giữa cô và Thẩm Lương Niên?

Cô cũng thương anh..... Tuy rằng cô quen biết anh chậm hơn Cảnh Hảo Hảo tám năm, nhưng tình yêu của cô cũng không có kém hơn Cảnh Hảo Hảo!

Thẩm Lương Niên nằm ở trên giường, làm sao cũng không ngủ được.

Anh và Cảnh Hảo Hảo từng thường xuyên tách ra, anh không phải không nhớ cô, nhưng lại không có nhớ nhung như bây giờ.

Thậm chí nhớ thương đến mức, xương cốt toàn thân anh đều đau.

Sao Cảnh Hảo Hảo lại đi theo Lương Thần chứ?

Thẩm Lương Niên nghĩ nghĩ, liền cảm thấy hốc mắt chua xót, ngay tiếp theo dạ dày cũng đau lên theo, tay anh dùng sức cầm lấy ga giường, cố nén dạ dày đau đớn, không biết có phải bởi vì biên độ quá lớn hay không, tay anh lập tức liền đưa tới dưới gối đầu, chạm vào một thứ cứng rắn.

Thẩm Lương Niên dừng một chút, sờ soạng ra, rất quen thuộc, mở ra, phát hiện bên trong đặt an tĩnh một chiếc nhẫn cầu hôn mà anh đã tặng cho Cảnh Hảo Hảo!

.....

Sáu giờ Lương Thần liền rời khỏi công ty.

Anh cũng không có trực tiếp lái xe về biệt thự, mà là lái xe tràn đầy không mục đích, lái vòng quanh lung tung đường thành phố Giang Sơn.

Toàn bộ trong đầu anh hiện lên đều là tin tức hôm nay Cảnh Hảo Hảo thăm Thẩm Lương Niên.....

Cả người anh ghen tị đến có chút phát cuồng.

Anh rất muốn xông về nhà, nắm lấy người phụ nữ kia, hỏi một câu không có sự cho phép của anh, ai cho phép cô đi gặp Thẩm Lương Niên?

Thậm chí, anh cũng hận không thể nghiền xương Thẩm Lương Niên thành tro, hoàn toàn biến mất từ trên thế giới này!

Nhưng anh sợ chính mình về nhà không giữ vững được tính tình, cho nên mới chạy loạn chung quanh trên đường cái như vậy.

Đêm, dần dần sâu, Lương Thần lái xe đã sắp năm tiếng, ngay tại lúc anh muốn nhìn xem chính mình ở nơi nào, anh mới phát hiện, xe đã bất tri bất giác sắp đến gần biệt thự.

Lương Thần chậm rãi dừng xe ở cửa biệt thự, cũng không có đi vào.

Anh đốt một điếu thuốc, chậm rãi hút.

Ngẩng đầu, là có thể xuyên qua cửa kính trước xe, nhìn thấy bầu trời đầy ánh sao.

Hiện tại đã sắp hơn mười một giờ khuya, giữa sườn núi vùng ngoại thành, càng trở nên im lặng, Lương Thần ngây người ở cửa biệt thự hồi lâu, mới chậm rãi khởi động xe, lái vào biệt thự.

Xe anh còn chưa có dừng hẳn, cửa nhà liền được người mở ra, Lương Thần tưởng là thím Lâm, cũng không có để ý, chỉ vừa khóa xe, vừa hỏi: “Hảo Hảo đã ngủ chưa?”

“Anh đã trở lại?”

Lương Thần nghe giọng nói như thế, sợ run một chút, anh ngẩng đầu, liền nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo mặc một kiện áo ngủ rộng thùng thình màu sắc ấm, một tay đẩy cửa nhà, một tay bưng ly nước.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 201: Nhất Dao Lưỡng Đoạn [4]

Lương Thần nghe giọng nói như thế, sợ run một chút, anh ngẩng đầu, liền nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo mặc một kiện áo ngủ rộng thùng thình màu sắc ấm, một tay đẩy cửa nhà, một tay bưng ly nước.

Ngọn đèn ngoài cửa biệt thự, lẳng lặng chiếu vào trên thân thể của cô, nổi bật sắc mặt trắng nõn của cô, trên cổ tay bưng ly nước của cô, còn lộ ra ba khối đá anh đưa cho cô, lóe một tầng ánh sáng lộn xộn.

Lương Thần nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo trong chốc lát, mới lên tiếng hỏi: “Thím Lâm đâu?”

Cảnh Hảo Hảo bưng ly nước lên, uống một ngụm nước, nói: “Ngủ rồi.”

Lương Thần gật gật đầu, không có nói chuyện, chỉ nhét chìa khóa xe vào trong túi của mình, đi vào trong nhà.

.....

Trở lại phòng ngủ, Lương Thần trực tiếp đi phòng tắm ngâm tắm một thời gian rất lâu, lúc đi ra, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo vùi ở trên giường đang xem ti vi, anh hơi hơi sửng sốt một chút, có chút ngoài ý muốn cô còn chưa đi vào giấc ngủ, liền cầm khăn mặt lau lau tóc, lên giường.

Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy Lương Thần nằm xuống, nghĩ đến anh buồn ngủ, liền trực tiếp tắt đi ti vi, thuận đường tắt đèn của phòng ngủ, nằm xuống theo.

Trong phòng rất im lặng, hai người không có nói chuyện gì với nhau.

Lương Thần nằm ở cạnh thân thể của cô, có thể ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên người cô đang không ngừng chui vào trong mũi anh.

Trong đầu anh, liền lặp đi lặp lại suy nghĩ về cuộc điện thoại mình nhận được ở trong văn phòng vào ban ngày, một loại cảm giác thoải mái chưa bao giờ có, không ngừng bốc lên dưới đáy lòng.

Cảnh Hảo Hảo cũng không có đi vào giấc ngủ, gần đây, mỗi lúc trời tối cô đều nằm ở trên một cái giường với Lương Thần, dù anh và cô có làm chuyện đó hay không, anh sẽ luôn ôm cô, hiện tại hai người nằm quy củ như vậy, ở giữa cách một đoạn khoảng cách, làm cho cô có một tia không thích hợp nói không nên lời.

Cảnh Hảo Hảo nhin không được lật người, đưa lưng về phía Lương Thần.

Lương Thần cảm giác được động tĩnh của Cảnh Hảo Hảo, nghiêng đầu, nhìn thấy tấm lưng mảnh khảnh của cô, nhin không được lên tiếng hỏi: “Còn chưa ngủ?”

Qua một lúc lâu, mới truyền đến giọng nói mềm nhũn của Cảnh Hảo Hảo: “Ừ.”

“Nghe thím Lâm nói, hôm nay có người đến biệt thự tìm em?”

Cảnh Hảo Hảo nghe thấy Lương Thần nhắc tới chuyện này, đáy lòng của cô hơi kéo căng một chút, tiếp tục “ừ” một tiếng.

“Là ai tới tìm em?”

Trong sân biệt thự, khắp nơi đều là camera, nếu thím Lâm thông báo cho anh biết, chỉ sợ anh đã sớm để cho người ta tra ra biển số xe người đến tìm cô

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo trầm tư trong chốc lát, vẫn là trả lời chi tiết: “Kiều Ôn Noãn.”

“Cô ta tìm em làm cái gì?”

Qua lúc lâu Cảnh Hảo Hảo cũng không có trả lời, ngay tại lúc Lương Thần nghĩ đến cô không muốn nói nữa, Cảnh Hảo Hảo lại hơi xoay người, nhìn về phía Lương Thần.

Cô cẩn thận đánh giá tầm mắt Lương Thần một chút, nhìn thấy thần thái người đàn ông cũng không có hơi thở nguy hiểm, lúc này cô mới kéo môi, dùng ý tứ không quá rõ ràng trả lời: “Không có gì chuyện gì, chỉ đi ra ngoài tùy tiện dạo một vòng.”

Lương Thần biết chân tướng, theo bản năng ngửi khí liền trầm xuống dưới, mang theo một chút chất vấn: “Chỉ tùy tiện đi dạo một vòng thôi sao?”

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo vốn đang suy nghĩ có phải Lương Thần biết cô đi gặp Thẩm Lương Niên không, hiện tại nghe được anh vừa hỏi như vậy, trong nháy mắt cả người cô liền kéo căng, cô sợ nếu Lương Thần đã biết hết thảy, sẽ đối phó Thẩm Lương Niên, cho nên tay ở trong chăn bắt an siết chặt.

Lương Thần rõ ràng trông thấy đáy mắt trong suốt tối đen của Cảnh Hảo Hảo hiện lên một tầng kích động, như là bộ dáng rất sợ hãi, trong nháy mắt đáy lòng anh liền tràn ngập một tầng ảo não.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 202: Nhất Dao Lưỡng Đoạn [5]

Lúc anh biết được hết thầy, liền bức bách chính mình không cần về nhà, chỉ sợ không cần thận khống chế được thì tính tình sẽ phát hỏa với cô.

Vào đêm anh tặng cô thạch đầu ký, cô nở nụ cười với anh, buổi tối trở về nhà, cho dù là nằm mơ, nhưng cũng là thật thật chính chính có cảm giác với anh, ngày hôm sau thím Lâm còn gọi điện thoại nói, cô có tâm tình đi xuống lầu bơi lội..... Đủ loại như vậy, đều đại biểu cô đã dần dần thích ứng hoàn cảnh hiện tại.

Hết thầy này rõ ràng đều đang phát triển ở phương hướng tốt, sao vừa rồi anh lại không chú ý một chút tính tình kia của chính mình, luôn lơ đãng năm lần bảy lượt không khống chế được ở trước mặt cô!

Lương Thần âm thầm hít sâu một hơi, đều đều ép khó chịu nơi đáy lòng mình xuống, vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt của Cảnh Hảo Hảo, ngữ khí tận lực phóng có chút thoải mái mà lại ôn nhu: “Hảo Hảo, tôi chỉ là tùy tiện hỏi em đi dạo ở đâu, em nói em đang sợ cái gì?”

Cảnh Hảo Hảo nhìn sắc mặt Lương Thần biến đổi còn nhanh hơn thời tiết thay đổi, qua một lúc thật lâu cũng không phản ứng kịp.

Trước đây nếu anh chủ động chạm vào cô, cô sẽ luôn theo bản năng né tránh, hiện tại tay anh đặt ở trên mặt của cô, cô đều không để ý tới, chỉ nhìn chăm chăm mặt anh, có chút không thể tin nổi mở trừng hai mắt, cảm thấy chính mình khẳng định là đang nằm mơ.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ, liền hung hăng lắc lắc đầu nhỏ, tập trung tinh lực nhìn chăm chăm Lương Thần, nhìn nửa ngày, phát hiện trên mặt người đàn ông vẫn lộ vẻ ý cười nhợt nhạt, nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, đều có thể xưng là ôn nhu.

Anh lại có thể không truy hỏi, cũng không tức giận?

Thậm chí còn ở nơi này, cười hì hì vuốt ve cô, để cô không phải sợ?

Không biết có phải là do lần đầu tiên Lương Thần bình dị gần gũi ở trước mặt Cảnh Hảo Hảo hay không, lại có thể khiến Cảnh Hảo Hảo tràn đầy dũng khí nâng tay lên, bóp mặt Lương Thần.

Cô dùng khí lực rất lớn, bóp khuôn mặt tuần tú của Lương Thần đến hơi có chút biến hình, cô mới ý thức được không phải đang nằm mơ, miệng cũng nhỏ giọng nói thầm một câu theo: “Hóa ra không phải nằm mơ, thật sự là kỳ quái, có phải Lương Thần uống lộn thuốc không?”

Giọng nói của cô rất nhỏ, nhưng thính lực vô cùng tốt, Lương Thần lại nghe chân chân thật thật.

Đây vẫn là lần đầu tiên Cảnh Hảo Hảo gọi anh là “Lương Thần”, không phải là “Lương tổng”.

Lương Thần chưa bao giờ biết, tên mình hô lên từ trong miệng cô lại có thể êm tai đến như vậy.

Kể từ khi anh biết cô đi gặp Thẩm Lương Niên, tâm tình bị đè nén một ngày, cứ như vậy lập tức trở nên tốt đẹp mười phần.

Thậm chí, anh nhất thời không nhịn xuống, liền phốc xích bật cười, mặt mày hớn hở nâng tay lên, điểm điểm chóp mũi nhỏ của Cảnh Hảo Hảo: “Hảo Hảo, tôi nói sao em lại có thể luôn đáng yêu như vậy chứ? Em cảm

thấy đây là nằm mơ, em hẳn là nên néo chính mình, em néo tôi làm cái gì.”

Cảnh Hảo Hảo bị Lương Thần nói vậy, mặt liền soạt đỏ lên theo.

Lúc trước khi cô cảm thấy một chuyện không thể tưởng tượng nổi, cũng thích néo Thẩm Lương Niên, mỗi lần nghe được Thẩm Lương Niên ăn đau cầu xin tha thứ, cô sẽ tin là thật.

Những chuyện này đều là chuyện cô chỉ sẽ làm với Thẩm Lương Niên, sao vừa rồi cô lại lơ đãng làm điều đó với anh chứ?

Lương Thần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Cảnh Hảo Hảo, trên mặt mang theo một tia ngượng ngùng, cả trái tim cũng mềm nhũn xuống theo, cô ở trước mặt anh, trừ bỏ sợ hãi, chính là lạnh như băng, hoặc chính là làm việc thật cẩn thận, khi nào thì có một cô gái néo mặt anh như vậy?

Lương Thần chỉ cảm thấy giờ phút này mình cao hứng hơn bất cứ lúc nào.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 203: Nhất Dao Lưỡng Đoạn [6]

Editor: May

Lương Thần chỉ cảm thấy giờ phút này mình cao hứng hơn bất cứ lúc nào.

Lương Thần không nhịn được vươn tay, ôm Cảnh Hảo Hảo vào trong lòng mình một phen.

Vừa rồi lúc lên giường, đáy lòng anh nhớ kỹ chuyện ban ngày, cho nên vẫn không chạm vào cô, thậm chí còn cách xa cô, anh cho rằng như vậy có thể kiềm chế phiền muộn nơi đáy lòng mình, nhưng ai ngờ, lại khiến cho chính mình càng thêm không thoải mái, hiện tại anh kéo cô vào lòng chính mình như vậy, anh cảm thấy tâm mình liên yên tĩnh lại như kỳ tích.

Người phụ nữ này, lúc ban đầu đi tới bên người anh, giãy dụa lợi hại.

Lúc đó, cô vừa mới tỉnh lại từ tai nạn xe cộ.

Cô bị anh cầm nhược điểm, nhưng đáy lòng cô không phục, thoát nhìn ôn nhu nhược nhược, kết quả trời biết, lúc đó cô kéo thân thể còn chưa khỏi hẳn, tìm bao nhiêu tra tấn cho anh.

Trong phòng thay quần áo, quần áo đặc biệt mời người định chế, bị cô cắt một cái tiếp một cái, chỉ sợ cô vừa tỉnh lại không lâu, tinh lực có hạn,

nhưng ánh mắt cô lại tốt, đặc biệt chọn lựa nhìn quý nhất tốt nhất để cắt, ngày hôm sau anh mở tủ quần áo ra, nhìn thấy toàn bộ đều hỏng.

Cái này cũng chưa tính là gì, cô lợi hại hơn là đổi tất cả sữa tắm dầu gội anh đặc biệt tắm rửa thành dấm chua và nước tỏi, khiến anh buổi tối vừa tắm xong, xông vào mũi đều là hương vị sặc người, khiến cho ba bốn ngày sau anh vẫn cảm thấy chung quanh chính mình vờn quanh vị tỏi gió thổi không lọt.

Lúc ấy anh tức giận giơ chân với người hầu đầy phòng, nói xong nếu ai để cho Cảnh Hảo Hảo bước vào phòng bếp nửa bước, xem anh có giết chết bọn họ hay không.

Anh tức giận không thôi, trở về đi tìm Cảnh Hảo Hảo, nhìn sắc mặt cô tái nhợt nằm ở trên giường, anh chỉ có thể đen mặt, thở phì phì đi phòng sách.

Đoạn thời gian kia, cô cứ như vậy mỗi ngày chọc anh giận sôi lên, lúc ấy anh còn sợ chính mình không cẩn thận, liền bị cô chọc tức nắc cái rầm.

Thẳng đến khi cô biết công ty Thẩm Lương Niên xuất hiện vấn đề, cô chạy đến “Lưu Kim Tuế Nguyệt” đi cầu xin anh buông tha Thẩm Lương Niên, cô mới lập tức liền mất đi tất cả ý chí chiến đấu.

Cả người cũng không có sinh khí theo, cả ngày không khí trầm lặng vùi ở trong phòng, nói ít đến đáng thương.

Thôi thôi, không phải là cô đi gặp Thẩm Lương Niên thôi sao.

Chuyện đâu có bao lớn.

Dù sao cô và Thẩm Lương Niên quen biết mười năm, không phải buổi chiều cô cũng trở lại rồi ư, anh cần gì tính toán chi li như vậy, mà xem

xem, còn có cái gì tốt hơn Cảnh Hảo Hảo giống như vậy, đứng ở bên người anh?

Lương Thần nâng tay lên, sờ sờ tóc dài mềm mại của Cảnh Hảo Hảo, cả người cứ như vậy không khống chế nổi chính mình bắt lấy Cảnh Hảo Hảo nói: “Hảo Hảo, về sau em cũng đừng khẩn trương với tôi như vậy, tôi chỉ là hỏi em một câu, em nói em theo tôi ở dưới một mái hiên, luôn không thể tuyệt không trao đổi chứ? Tuy rằng mỗi ngày tôi đều tra việc làm của em, nhưng tôi vẫn là muốn nghe em nói, em có cái gì liền nói với tôi cái đó. Còn có, tôi không phải không cho em ra cửa, tôi chỉ sợ một mình em đi ra ngoài không an toàn, em ở thành phố Giang Sơn có người bạn nào, em có thể cho bọn họ đến trong nhà chơi, em cũng có thể đi ra ngoài tìm bọn họ cùng nhau chơi, đi nơi nào thì em gọi điện thoại cho tôi, để cho tôi biết em an toàn là được rồi. Lúc trước thân thể em không tốt, tôi không muốn để một mình em ra cửa, hiện tại thân thể em tốt lắm, em muốn đi công ty giải trí TS đi làm, cũng có thể, có bộ phim truyền hình hay điện ảnh nào em muốn quay, em cứ việc mở miệng với tôi, nếu em còn muốn tiếp tục làm một mình tình nhỏ không nổi tiếng, cũng tùy em. Trước kia em trôi qua như thế nào, em ở bên cạnh tôi liền có thể trôi qua như thế ấy.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 204: Nhất Dao Lưỡng Đoạn [7]

Editor: May

Lương Thần chưa bao giờ nói lời dài như vậy với Cảnh Hảo Hảo.

Lúc anh không phát giận, giọng nói đặc biệt êm tai dễ nghe.

Anh đọc nhấn rõ từng chữ rất rõ ràng, có thể là do lúc nhỏ lớn lên ở Bắc Kinh, còn mang theo một chút giọng Bắc Kinh, nghe tràn đầy lưu loát.

Đến cuối cùng, anh nói: “Hảo Hảo, em có biết, tôi chỉ có một điều kiện, đó chính là em nhớ kỹ điều kiện em đã từng đáp ứng tôi.”

Cảnh Hảo Hảo biết trong những lời này của Lương Thần chỉ cái gì.

Đó chính là cô không thể cùng xuất hiện với Thẩm Lương Niên.

Mất đi Thẩm Lương Niên, cô thật rất chật vật.

Sau đó cô lại mất đi tự do, suốt ngày bị nhốt ở trong biệt thự này, một mình, liền cô tịch đến không thể nói nổi.

Hiện tại anh nói, cô có thể ra cửa, có thể tìm bạn, có thể đi làm, có thể trôi qua ngày bình thường, đáy lòng của cô thật sự có chút chờ mong.

Dù sao trên thế giới này, không ai không muốn tự do.

Nhưng cô không xác định anh nói có phải là sự thật hay không, cho nên Cảnh Hảo Hảo nhìn không được vụng trộm nâng mí mắt lên, lặng lẽ đi đánh giá Lương Thần.

Diện mạo người đàn ông thật sự rất kinh người.

Là loại xuất sắc khiến người ta không biết dùng từ ngữ như thế nào để hình dung.

Mặc dù hiện tại thu liễm khí thế toàn thân, nhưng vẫn khiến cho người ta có cảm giác tự phụ cao nhã.

Mỗi người nhìn thấy chuyện tốt đẹp tuyệt vời như vậy, đều sẽ dừng lại, tuy rằng đáy lòng Cảnh Hảo Hảo xác thực ấn tượng không tốt với Lương Thần, nhưng lại vẫn nhìn nhiều vài lần.

Kết quả, nào biết Lương Thần vừa mới cúi đầu nhìn cô, tầm mắt hai người cứ như vậy va chạm ở chung một chỗ.

Lương Thần dừng một chút, liền nở nụ cười: “Tốt, Hảo Hảo, em lại có thể lên nhìn tôi!”

Cảnh Hảo Hảo bị Lương Thần nói đến sắc mặt đỏ lên, theo bản năng liền muốn xoay người, né tránh Lương Thần.

Ai ngờ Lương Thần lại nhanh hơn cô, trước khi cô lật người liền đặt ở trên thân thể của cô, hung hăng ngăn chặn môi của cô: “Lên nhìn tôi, còn muốn chạy trốn?”

Lương Thần nói xong, liền hôn sâu Cảnh Hảo Hảo.

Anh vừa hôn môi cô, vừa nghĩ: Người phụ nữ tên là Cảnh Hảo Hảo này ở trong thế giới của anh, thật sự là một tồn tại thần kỳ, lúc cô có thể khiến cho cô phẫn nộ, giận hận không thể phá hủy toàn bộ thế giới, nhưng

một câu hoặc một thần thái của cô liền có thể dễ dàng đơn giản khiến cho anh cao hứng tột đỉnh.

.....

Cùng lúc đó.

Trong bệnh viện nhân dân thành phố Giang Sơn.

Kiều Ôn Noãn canh giữ Thẩm Lương Niên cả đêm, thẳng đến hơn ba giờ tối, rốt cục có chút chịu đựng không được, ghé vào bên giường nặng nề ngủ thiếp đi.

Thẩm Lương Niên nghe tiếng hít thở dần dần ổn định của Kiều Ôn Noãn, lúc này mới chậm rãi mở mắt.

Bóng đêm ngoài cửa sổ, đen nhánh, không có một chút ánh sáng.

Thẩm Lương Niên nâng tay ghim kim của mình từ trong chăn lên, bên trong hộp gấm màu đỏ kia, như là một thanh đao sắc bén, hung hăng đâm vào trái tim anh.

Hóa ra Tiểu Noãn lừa anh..... Hảo Hảo đã tới, nhưng cô ta lại nói không có tới.....

Anh không phải không biết mục đích Tiểu Noãn nói như vậy là cái gì, cô sợ chính mình nhớ mãi không quên Hảo Hảo, tâm chết không thay đổi.

Nhưng mặc dù Hảo Hảo thật sự chưa từng tới, anh vẫn không buông Hảo Hảo ra được.

Hảo Hảo trả lại chiếc nhẫn cho anh, đây đại biểu cho cái gì, anh không phải không hiểu.

Mười năm..... Anh và cô đồng cam cộng khổ đi tới mười năm này, cô liền chuẩn bị nhất đao lưỡng đoạn như vậy rồi hả?

Giữa anh và cô, có quá nhiều không rõ ràng, anh muốn đi tìm cô, tìm cô để hỏi rõ.

Thẩm Lương Niên nhẹ nhàng xốc chăn lên, thật cẩn thận xuống giường, cầm áo khoác và di động của mình, đi ra phòng bệnh.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 205: Không Gặp [1]

Editor: May

Bóng đêm thật sâu, Thẩm Lương Niên mặc đồng phục bệnh nhân, mặc một kiện áo khoác ở cửa bệnh viện đón một chiếc xe taxi, trực tiếp đi biệt thự giữa sườn núi của Lương Thần.

Lúc anh đến, cũng chỉ mới bốn giờ rạng sáng, toàn bộ thế giới còn bị vây bên trong một mảnh tối đen, nhiệt độ giữa sườn núi có chút thấp, Thẩm Lương Niên lạnh lùng đứng ở cửa biệt thự, thường dậm chân một cái.

Toàn bộ thế giới cực kỳ yên tĩnh, Thẩm Lương Niên lấy hộp thuốc lá từ trong túi ra, đốt một điếu, cách khói mù lượn lờ, anh bất tri bất giác liền nghĩ đến ngày sinh nhật năm đó của mình, Cảnh Hảo Hảo gấp trở về từ đoàn phim tổ chức sinh nhật cho mình, lúc ấy là mùa đông, công ty anh đang họp, di động đặt ở văn phòng, cuộc họp mở khoảng bốn tiếng mới chấm dứt, lúc đi ra, anh mới nhìn thấy di động của mình có mười mấy cuộc gọi nhỡ, vừa tiếp nghe, liền nghe thấy giọng nói ủy khuất của Cảnh Hảo Hảo truyền đến: “Lương Niên, em đợi ở dưới lầu nhà anh đã rất lâu, em không có thể cửa, không vào tòa nhà được.”

Anh vội vàng lái xe qua, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo bị đông cứng tay và mặt lạnh đến đỏ hồng, anh đau lòng một trận, vươn tay liền kéo cô vào trong lòng mình.

Lúc đó, người bị đông lạnh không phải anh, người đứng bốn tiếng cũng không phải anh, anh không biết là tư vị gì.

Thời gian trôi cảnh vật đổi, đến hôm nay, đổi là anh đến chờ cô, lúc này không phải mùa đông, mặc dù không đến mức đông lạnh, điều kiện ác liệt kém hơn Cảnh Hảo Hảo lúc trước, đáy lòng anh mới biết, thật ra Cảnh Hảo Hảo từng vì yêu anh, thật sự ủy khuất chính mình nhiều như vậy.

.....

Bảy giờ rưỡi sáng, Cảnh Hảo Hảo từ từ tỉnh lại từ trên giường, Lương Thần bên người đã không ở đây, trong phòng tắm mơ hồ truyền đến tiếng nước ào ào.

Cảnh Hảo Hảo ôm lấy chăn, đuổi người hai cái, lúc đang chuẩn bị xuống giường, lại nghe thấy di động của mình đột nhiên vang lên.

Di động vẫn là chiếc Lương Thần mua cho cô lần trước, tuy rằng từng bị anh dùng lực ném đi, nhưng cũng không đáng ngại.

Gọi tới là một chuỗi dãy số, Cảnh Hảo Hảo chỉ nhìn thoáng qua, liền biết là ai, cô sợ tới mức lập tức nâng tay lên, cắt đứt điện thoại.

Sao Thẩm Lương Niên biết số điện thoại của cô?

Đang lúc Cảnh Hảo Hảo miên man suy nghĩ, Thẩm Lương Niên lại gọi điện thoại tới lần nữa, Cảnh Hảo Hảo tiếp tục cúp, Thẩm Lương Niên tiếp tục gọi, lặp đi lặp lại dày vò hồi lâu, chẳng đến tiếng nước trong phòng tắm ngừng một chút, truyền đến giọng nói của Lương Thần: “Hảo Hảo, có phải di động đang kêu không?”

“Không, không có.” Cảnh Hảo Hảo lên tiếng, di động trong lòng bàn tay lại vang lên, cô kích động ấn, kết quả không cần thận tiếp nghe.

Lương Thần nghe được tiếng trả lời của cô, tiếng nước lại vang lên theo, Cảnh Hảo Hảo do dự một trận, mới đặt di động tới bên tai.

“Hảo Hảo.” Giọng nói của Thẩm Lương Niên, nghe có chút vô lực, như là cách muôn sông nghìn núi, truyền đến từ nơi xa xôi.

Cảnh Hảo Hảo nắm di động, hô hấp cũng dừng lại theo, sau khi cô làm dịu một lúc lâu, mới khiến cho chính mình bảo trì bình tĩnh, đầu bên kia điện thoại cũng im lặng.

Hai người cứ yên lặng không nói gì ngây người như vậy trong chốc lát, Thẩm Lương Niên liền mở miệng: “Hảo Hảo, anh biết là em, bởi vì đây là số điện thoại anh xin từ Phương Lộ.”

Cảnh Hảo Hảo vẫn không nói gì, hôm qua lúc cô nhìn thấy anh, anh hôn mê bất tỉnh, cô có thể bảo trì cảm xúc ổn định của mình, nhưng hiện tại, nghe giọng nói của anh, cô phát hiện, cả người của mình đều đi run rẩy lên theo.

“Hảo Hảo, em không muốn nói chuyện cũng không sao, em đi ra, chúng ta gặp mặt trò chuyện.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 206: Không Gặp [2]

Editor: May

Giọng nói của Thẩm Lương Niên trở nên có chút suy yếu.

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo không tự chủ bắt đầu lo lắng lên, anh xuất huyết dạ dày, không phải đang nằm viện ư? Sao vừa tỉnh lại, liền chạy đến nơi này?

“Hảo Hảo, anh chờ em, nếu em không ra anh vẫn chờ em.”

Cảnh Hảo Hảo cảm giác tim của mình, truyền đến một đạo lo lắng đau đớn, cô sợ Thẩm Lương Niên thật sự cứ chờ đợi như vậy, cho nên nhẹ nhàng nói: “Lương Niên, bây giờ anh trở về bệnh viện đi, thân thể không tốt, đừng ra ngoài đi loạn.”

“Hảo Hảo, anh muốn gặp em.” Thẩm Lương Niên chỉ kiên trì với ý nghĩ của mình.

“Lương Niên, em không ở nhà, em ở bên ngoài, em có việc, qua một thời gian rồi nói sau, được không.....”

“Cảnh Hảo Hảo, rốt cuộc em muốn gặp anh tới khi nào?” Thẩm Lương Niên đột nhiên liền lớn tiếng hô một câu, cắt đứt lời nói của Cảnh Hảo Hảo. Anh tức giận, thở hổn hển, nói: “Hảo Hảo, trước đó em nói với anh, nói

tâm tình em không tốt, em đi ra ngoài, thật ra lúc đó em đã gạt anh, hiện tại em còn gạt anh.”

Thẩm Lương Niên dừng một chút, cách điện thoại, Cảnh Hảo Hảo nghe được anh hít sâu một hơi: “Hảo Hảo, anh ở ngoài cửa biệt thự Lương Thần.”

Cảnh Hảo Hảo nghe thế, sợ tới mức suýt nữa làm rơi điện thoại xuống đất.

Cô biết, Lương Niên biết cô theo Lương Thần, nhưng khi anh cứ như vậy đi tới cửa nhà Lương Thần, chuẩn bị chính mắt thấy cô đi ra từ bên trong, đáy lòng của cô, vẫn nhẹ nhàng phát run lên theo.

Cảnh Hảo Hảo cực lực khống chế chính mình, cô giật giật môi, sau một lúc lâu mới thốt ra một câu: “Lương Niên, em sẽ không đi ra ngoài, em cũng sẽ không gặp anh, anh đi đi.”

“Có ý tứ gì? Sẽ không gặp anh? Là muốn chia tay với anh ư? Cho nên em trả lại nhẫn lại cho anh, có đúng không?”

Cho tới bây giờ Cảnh Hảo Hảo cũng không biết, hóa ra Thẩm Lương Niên ôn nhuận như ngọc kia, lúc bị buộc nóng tính, cũng có khí thế bức người như vậy.

Cô thậm chí còn có thể tưởng tượng ra bộ dáng đang hỗn hển của Thẩm Lương Niên.

Cả đời Cảnh Hảo Hảo cũng không biết chính mình lại có thể có một ngày sẽ tàn nhẫn với Thẩm Lương Niên như thế.

Cô sững sờ không rên một tiếng đối mặt với lời ép hỏi của Thẩm Lương Niên, thẳng đến cuối cùng, ngữ khí Thẩm Lương Niên quyết tuyệt

nói: “Hảo Hảo, cho dù em muốn chia tay với anh, anh cũng muốn nghe em giáp mặt nói với anh, em không ra, anh sẽ không đi!”

Đang lúc Cảnh Hảo Hảo chuẩn bị đáp lời, di động trong tay cô đột nhiên bị người dùng lực rút đi.

Cảnh Hảo Hảo cả kinh, quay đầu liền nhìn thấy Lương Thần sắc mặt khó coi giờ di động, đặt tới bên tai của mình, không có chút cảm tình, âm điệu lạnh đến có chút dọa người nói với Thẩm Lương Niên trong điện thoại: “Cô ấy sẽ không đi xuống, thừa dịp hiện tại tôi chưa tức giận, từ đầu tới đây thì trở về đó cho tôi!”

Nói xong, Lương Thần hoàn toàn không cho Thẩm Lương Niên một chút đường sống nói chuyện, liền trực tiếp cắt đứt điện thoại, anh như là cảm thấy không đủ, trực tiếp tắt máy, sau đó ngẩng đầu, nhìn Cảnh Hảo Hảo nói: “Vừa rồi thím Lâm đã tới, nói bữa sáng đã chuẩn bị tốt, nhanh đi rửa mặt, xuống lầu ăn bữa sáng.”

Lương Thần nói xong, liền ném điện thoại di động tới trên sofa bên cạnh, xoay người đi ra phòng ngủ.

.....

Lúc Cảnh Hảo Hảo đi vào phòng ăn, Lương Thần còn chưa có động đũa.

Anh nhìn thấy cô tiến vào, trực tiếp dùng cầm chỉ chỉ ghế dựa bên người của mình, nói: “Ngồi xuống ăn cơm.”

Thím Lâm vội vàng kéo ghế dựa ra cho Cảnh Hảo Hảo, chờ sau khi Cảnh Hảo Hảo ngồi xuống, hỏi: “Cảnh tiểu thư, cô muốn ăn cái gì?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 207: Không Gặp [3]

Lương Thần cũng không chờ Cảnh Hảo Hảo trả lời, trực tiếp ra lệnh: “Giống như tôi, đổi cà phê của tôi thành sữa tươi cho cô ấy.”

Thím Lâm nhận được lệnh nhanh nhẹn xoay người, trong chốc lát liền kêu người bưng bữa sáng lên cho Cảnh Hảo Hảo.

Lúc này Cảnh Hảo Hảo làm sao có khẩu vị, đáy lòng đều bị Thẩm Lương Niên bệnh nặng đứng ở cửa lấp đầy, cầm thìa, quấy cháo, qua một lúc lâu cũng không có hành động.

Lương Thần nắm trong tay một khối sandwich, vừa ăn, vừa nhìn lướt qua cô, hỏi: “Không hợp khẩu vị?”

“Không có.” Cảnh Hảo Hảo lắc lắc đầu, miễn cưỡng cắn một miếng, pho mát giữa sandwich vào trong miệng, cô lại không cảm giác được một chút mỹ vị.

Lương Thần dùng tốc độ những mỗi ngày trước đây càn quét xong bữa sáng, nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo trước mặt trên cơ bản không đụng vào thứ gì, nhíu mày một chút: “Thím Lâm, bưng xuống toàn bộ những thứ này đi, một lần nữa làm phần mới cho Hảo Hảo.”

“Không cần.” Cảnh Hảo Hảo nâng tay lên, ngăn trở tay thím Lâm và người hầu đưa tới, cầm thìa múc cháo, thực ăn không biết vị gì.

Lương Thần cũng không có ăn xong bữa sáng liền trực tiếp đi làm giống như mọi khi, ngược lại khí định thần nhàn ngồi ở trên ghế, nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo ăn từng ngụm nhỏ.

“A? Dự báo thời tiết nói buổi chiều hôm nay sẽ có mưa, sao buổi sáng lại nổi lên cơn mưa rồi?” Thím Lâm nhẹ giọng nói một câu, liền phân phó người hầu ở một bên nói: “Đi kiểm tra trong xe Thần thiếu gia có chuẩn bị dù hay chưa?.”

“Vâng.” Người hầu nhẹ nhàng lên tiếng, rồi đi.

Cảnh Hảo Hảo lại nắm lấy chiếc đũa, nhìn về phía ngoài cửa sổ, quả thực đã sắp nổi lên một cơn mưa nhỏ, vẩy lên trên cửa sổ sát đất rộng lớn một mảnh giọt nước rậm rạp.

Thân thể Lương Niên còn chưa có tốt, hiện tại gặp mưa?

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo càng lo lắng, cả người bắt đầu trở nên có chút đứng ngồi không yên.

“Mới ăn một chút? Sao lại không ăn nữa?” Lương Thần ngồi ở một bên, âm điệu nghe thực thuận miệng, như hoàn toàn không biết đáy lòng Cảnh Hảo Hảo đang nghĩ gì, cầm lấy khăn trừ đầu lau lau tay, sau đó cầm một quả trứng gà trên bàn lên, lăn lăn ở trên bàn, lưu loát lột vỏ cho Cảnh Hảo Hảo, đặt tới trong bát Cảnh Hảo Hảo: “Ăn trứng gà đi, rất giòn, phải bồi bổ nhiều một chút.”

Cảnh Hảo Hảo nhìn quả trứng gà kia, qua một lúc lâu cũng không có động tĩnh.

“Ghét bỏ trứng luộc không có vị?” Lương Thần hỏi một câu, quay đầu bắt đầu phân phó người hầu bên cạnh: “Trứng tươi, trứng mặn, canh trứng gà, trứng luộc trong nước trà, đều chia ra chuẩn bị một phần mang lên.”

Người hầu bị Lương Thần sai khiến liền vội vàng chạy tới phòng bếp, chưa đến một lát, trứng chế biến từ đủ loại cách bày ra ở trước mặt Cảnh Hảo Hảo.

“Trứng mặn này đầu bếp nhà chúng ta làm là tuyệt nhất, em nếm thử đi.” Lương Thần nói xong, đẩy trứng mặn tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo cầm lấy chiếc đũa, trước nhẹ nhàng ăn thử một miếng nhỏ.

“Cũng không thích cái này? Vậy nếm thử trứng tươi một chút.”

Mưa bên ngoài, càng rơi xuống càng lớn, nện ở trên thủy tinh cửa sổ sát đất, truyền ra tiếng vang bộp bộp.

Cảnh Hảo Hảo nhin không được quay đầu, nhìn nhìn ngoài cửa sổ.

Lương Thần đè ép tính khí trong lòng, nhẫn nại tính tình đẩy canh trứng gà tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo: “Tôi vẫn không biết em kén ăn như thế, vậy chúng ta đổi canh trứng gà.....”

Lúc này lời nói của Lương Thần còn chưa rơi xuống, Cảnh Hảo Hảo liền đẩy ghế dựa phía sau ra, chột đứng lên.

Mưa lớn như vậy, nếu Lương Niên cố ý chờ đợi, khẳng định chịu không nổi!

Nghĩ vậy, Cảnh Hảo Hảo liền xoay người, chuẩn bị đi ra ngoài cửa.

Nhưng mà, bước chân của cô còn chưa có mở ra, giọng nói của Lương Thần...

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 208: Không Gặp[4]

Nhưng mà, bước chân của cô còn chưa có mở ra, giọng nói của Lương Thần lạnh như hàn băng ngàn năm, chậm rãi vang lên ở sau thân thể cô: “Thím Lâm, hiện tại đi phân phó tài xế và người làm vườn, đi đến cổng tiền Thăm Lương Niên cho tôi!”

“Vâng, Thần thiếu gia.” Thím Lâm cảm giác được không khí quanh người Lương Thần có chút không thích hợp, vội vàng lên tiếng, ngay lập tức nhanh như chớp chạy ra phòng ăn.

Lúc này Lương Thần mới chậm rãi đứng lên, cầm áo khoác phía sau của mình lên, mặc chỉnh tề, mới mở bước chân, đi tới bên cạnh Cảnh Hảo Hảo, nhìn cô một cái, nói: “Tôi đi làm, hôm nay mưa lớn như vậy, đừng ra ngoài chạy loạn, cẩn thận cảm mạo.”

Nói xong, liền đi về phía cửa phòng ăn

Trong nhà ăn to như vậy, trong nháy mắt liền im lặng xuống.

Qua một lúc lâu, Cảnh Hảo Hảo mới cứng ngắc đứng lên, đi tới trước cửa sổ phòng ăn, xuyên qua thủy tinh rộng lớn, cô nhìn thấy tài xế và người làm vườn đi tới cửa, cùng người giữ cửa, không biết nói cái gì với Thăm Lương Niên, cảm xúc Thăm Lương Niên có chút kích động bắt đầu vung loạn cánh tay lên.

.....

“Tôi muốn gặp Cảnh Hảo Hảo, tôi muốn đi vào, tôi muốn gặp Cảnh Hảo Hảo!

Thẩm Lương Niên vừa la hét, vừa chen lấn về phía cửa lớn biệt thự.

“Thẩm tiên sinh, thật xin lỗi, ngài không thể đi vào, hiện tại tôi đưa ngài trở về.” Tài xế và người làm vườn khách khí ngăn cản Thẩm Lương Niên.

Thẩm Lương Niên lại như là điên rồi, đột nhiên liền dùng lực mạnh đẩy hai người ra, trong chốc lát ba người liền quay dây dưa cùng một chỗ.

Thẩm Lương Niên bệnh nặng chưa khỏi, khí lực vốn không đủ, anh đứng ở ngoài cửa lâu như vậy, thân thể đã sớm vô cùng suy yếu, hiện tại cảm xúc kích động não loạn trong chốc lát, cả người liền thở gấp hỗn hển bị tài xế và người làm vườn nhét vào trong xe.

Lúc người làm vườn chuẩn bị đóng cửa, Lương Thần lái xe chậm rãi đi ra từ biệt thự, lúc anh tới gần chiếc xe Thẩm Lương Niên ngồi kia thì thả chậm tốc độ xe lại một chút, hạ cửa kính xe xuống, nhìn lướt qua Thẩm Lương Niên vẻ mặt phẫn nộ ở bên trong, quay đầu, nói với tài xế: “Đưa Thẩm tiên sinh đến bệnh viện nhân dân, thuận tiện mang một câu cho Kiều tiểu thư, nói nếu cô ta đã muốn người đàn ông này, vậy phiền toái cô ta nhớ giữ chặt một chút!”

Nói xong, Lương Thần liền hung hăng giẫm chân ga, xe bay nhanh lướt ra.

.....

Cảnh Hảo Hảo đứng ở trước kính, nhìn thấy xe Lương Thần ngừng một chút, liền lái đi, ngay sau đó chiếc xe chở Thẩm Lương Niên cũng quay đầu một cái, chậm rãi không thấy.

Toàn bộ thế giới, lập tức liền thanh tĩnh lại.

Mưa ngoài cửa sổ càng lớn hơn, ào ào, tựa như một cái bồn nước lớn giội xuống từ bầu trời.

Cảnh Hảo Hảo đứng ở trước cửa sổ hồi lâu, cũng không có động tĩnh.

Người hầu trong phòng đều yên lặng không nói gì đứng ở một bên, không ai lên tiếng.

Toàn bộ phòng ăn im lặng có chút thái quá.

Hồi lâu, thím Lâm mới tiến lên, nhẹ giọng hỏi: “Cảnh tiểu thư, cô muốn tiếp tục ăn một chút gì không?”

Thím Lâm vốn tưởng rằng Cảnh Hảo Hảo khóc, nhưng thật không ngờ, Cảnh Hảo Hảo quay đầu, gương mặt bình tĩnh và lãnh đạm.

Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng cười cười với thím Lâm, nói: “Không cần, tôi ăn no rồi.”

Thím Lâm thở dài một hơi, gọi người thu dọn tất cả đồ trong phòng ăn đi.

Thẳng đến trong phòng ăn chỉ còn lại một mình Cảnh Hảo Hảo, cô mới chậm rãi quay đầu lại lần nữa, nhìn mưa to ngoài cửa sổ, thật lâu sau, nâng tay lên, hướng chậm rãi viết năm chữ trên cửa sổ thủy tinh.

Lương Niên, hẹn gặp lại.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 209: Oan Gia Ngõ Hẹp [1]

Lúc còn trẻ, Cảnh Hảo Hảo vẫn nghĩ, dù tình nhân toàn thế giới tách ra, cả đời cô và Thẩm Lương Niên đều sẽ bị ràng buộc cùng một chỗ, không rời không bỏ, thẳng đến địa lão thiên hoang.

Cô cũng luôn nghĩ, tình yêu của cô là xinh đẹp nhất toàn thế giới, cho dù ở đáy mắt người khác, có lẽ là khốn khổ, cần cỗi, khó qua.

Thế cho nên, lúc cô một mình, nhớ tới quá khứ ở tầng thấp nhất và kiên cố mà cô và Thẩm Lương Niên đã đi qua kia, đáy lòng cô đều từ từ lấp đầy hạnh phúc.

Nhưng hiện tại Cảnh Hảo Hảo, thật không dám nghĩ tới nữa.

Có vài người, bạn cảm thấy cả đời bạn đều không thể rời đi, không thể quên được, luyến tiếc, nhưng thật sự đợi đến lúc bụi bặm rơi xuống, bạn sẽ phát hiện, xác thực rất đau, nhưng lại không phải là đau không thể chịu đựng nổi.

Cho nên, quá khứ của Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên giống như là giấc mộng cũ trước kia, bị cô giấu thật sâu ở đáy lòng, hóa thành một khu cấm, không đụng vào nữa.

Mà Thẩm Lương Niên, từ sau ngày bị Lương Thần cứng rắn tiễn đi, giống như là bốc hơi khỏi nhân gian, hoàn toàn biến mất ở trong thế giới của Cảnh Hảo Hảo.

Vì thế, hai người từng quen biết mười năm, cứ như vậy xem như thật sự mỗi người đi một ngã, không hề liên hệ.

Từ sau đêm đó, Cảnh Hảo Hảo thật sự khôi phục tự do thân thể, cô có thể đi công ty giải trí TS, cũng có thể hẹn gặp mặt với một vài bạn bè đi uống trà chiều, ngày cứ như vậy bình thản trôi qua, hết thảy thoát nhìn, là im lặng mà bình tĩnh như vậy.

Bất tri bất giác thời gian liền tiến vào mùa đông thành phố Giang Sơn.

Ngày trận tuyết đầu mùa đến, Cảnh Hảo Hảo nhận được một bộ phim mới.

Bộ phim mới này mới rất nhiều tai to mặt lớn, có thể vì tiết kiệm tài chính, vì thế Cảnh Hảo Hảo diễn viên hạng ba nhỏ như vậy, cũng vinh hạnh biểu diễn nữ phụ một lần.

Bộ phim là do một đạo diễn già dặn kinh nghiệm làm, căn cứ cải biên theo một bộ tiểu thuyết nổi tiếng trên internet, là sản phẩm của công ty giải trí TS.

Bởi vì là bộ phim kinh doanh đô thị, cho nên nơi quay là thành phố Giang Sơn.

Gần tới cuối năm, chuyện trong công ty Lương Thần cũng nhiều, Cảnh Hảo Hảo cũng không muốn để cho người ta biết mình và anh cùng một chỗ, cho nên công việc đưa đón Cảnh Hảo Hảo, liền đặt toàn bộ ở trên người tài xế chuyên dụng của Lương Thần.

Trong bộ phim lần này có rất nhiều nhân vật, Cảnh Hảo Hảo chỉ nghe tên, chưa gặp qua người, cho nên không phải đặc biệt quen thuộc với mọi người, vì thế trao đổi cũng ít.

Nhưng cô chỉ là một diễn viên nho nhỏ, nhưng mỗi ngày đều có một chiếc xe treo bảng số màu đỏ đón đưa, ngược lại khiến mọi người có vài phần tò mò, đều đoán bối cảnh của cô.

Ngày tám bộ phim chính thức bấm máy, Cảnh Hảo Hảo chỉ quay nửa ngày, giữa trưa chấm dứt, lúc chuẩn bị quá giang xe về biệt thự, nhận được điện thoại của Phương Lộ: “Hảo Hảo, tớ vừa trở về từ nước Pháp, nghe nói cậu nhận phim mới, đúng lúc tớ đã lâu không gặp cậu, buổi chiều mời tớ ăn bữa cơm chúc mừng nha.”

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến buổi chiều mình cũng không có việc gì, liền cười đáp ứng, sau đó gọi một cú điện thoại cho Lương Thần, nhận được sự đồng ý của anh, liền trực tiếp để tài xế đưa mình đi đến trung tâm thương mại đã hẹn với Phương Lộ.

Cảnh Hảo Hảo không biết khi nào mình tan cuộc, vào lúc xuống xe, liền nói với tài xế: “Chờ lúc cháu cần về nhà dùng xe, sẽ gọi điện thoại trước cho bác nửa tiếng, bác đi về trước đi.”

“Vâng, Cảnh tiểu thư, cô chú ý an toàn.”

Cảnh Hảo Hảo cười cười, đóng cửa xe, chờ sau khi tài xế lái xe rời đi, liền xoay người đi vào trung tâm thương mại.

Cảnh Hảo Hảo và Phương Lộ hẹn ăn bữa trưa ở một nhà hàng tầng năm trung tâm thương mại.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 210: Oan Gia Ngổ Hệp [2]

Phương Lộ và Cảnh Hảo Hảo gặp mặt cũng không thuần túy là vì đi dạo phố, cho nên sau khi ăn cơm xong, vừa đi trong trung tâm thương mại, vừa kéo đông kéo tây, thấy đẹp mắt, Phương Lộ sẽ cầm lên đi thử một lần, sau đó dừng lại miệng nói không ngừng, khoa tay múa chân ở trên người, hỏi Cảnh Hảo Hảo đẹp mắt hay khó coi.

Tuy rằng Phương Lộ và Cảnh Hảo Hảo đều là người trong giới, nhưng cũng rất ít khi tán gẫu chuyện trong giới, Phương Lộ xuất thân tốt, đến từ hào môn, hôn nhân cũng là đám hỏi thương nhân, cô ấy và chồng của mình đều có tiền, nhưng cô ấy lại không kinh doanh, vì thế mượn một khoản tiền tiến quân vào vòng giải trí, cho nên nội dung Phương Lộ và Cảnh Hảo Hảo tán gẫu, đại đa số đều là loại bát quát hào môn như chồng trong nhà hào môn nào dưỡng một tiểu tam ở bên ngoài, mấy ngày hôm trước phu nhân nhà ai đi bắt vợ nhỏ bên ngoài, nháo đến tiểu tam kia nhảy lầu tự sát bởi thường mướn mấy vạn.

Hai người chỉ mới đi dạo hơn nửa tiếng, trong tay Phương Lộ liền ôm rất nhiều chiếc túi to, cô ấy kéo cánh tay Cảnh Hảo Hảo, cười nói: “Chỉ hôn nhân người khác không hạnh phúc, cậu cũng không cần lo lắng, cậu gả cho Thẩm Lương Niên, Thẩm Lương Niên nhất định không phản bội cậu.”

Cảnh Hảo Hảo còn chưa nói cho Phương Lộ chuyện mình và Thẩm Lương Niên chia tay, cho nên lúc nghe đến những lời này, sắc mặt hơi cứng lại một chút, còn chưa có lên tiếng, Phương Lộ liền chỉ vào một cửa hàng

mặt tiền bán trang sức phía trước, nói: “Tớ nhớ ra rồi, hai ngày nữa tớ phải đi tham gia một tiệc tối từ thiện, tớ mang về từ nước Pháp một cái váy màu lam, nhưng không có trang sức thích hợp, đúng lúc theo giúp tớ đi chọn đi.”

Phương Lộ đột nhiên chuyển đề tài, trực tiếp nhảy qua chuyện Thẩm Lương Niên.

.....

Gần đây Thẩm Lương Niên đối với chuyện gì cũng không nhắc lên nổi hứng thú, cũng ít phấn đấu sức lực quay quanh công ty Thiên Vinh, thậm chí có khi rõ ràng trong công ty có cuộc họp khẩn cấp, Thẩm Lương Niên lại trực tiếp gọi một cú điện thoại tới công ty, nói hôm nay mình không đi công ty, làm cho công việc từ trên xuống dưới công ty đều nhanh chóng gặp trở ngại.

Rất nhiều người trong công ty đều đang lên nghị luận Thẩm Lương Niên, “Thẩm tổng còn như vậy nữa, sợ là thưởng cuối năm của chúng ta sẽ phải giảm bớt rất nhiều.”

Kiều Ôn Noãn thường xuyên đi công ty Thiên Vinh, cũng nghe được những tiếng gió này, ngẫu nhiên sẽ nhắc tới với Thẩm Lương Niên, nhưng Thẩm Lương Niên luôn bày ra một bộ dáng không yên lòng, cũng không biết là nghe thấy hay là không có, nói tóm lại, sau đó vẫn duy trì trạng thái cuộc sống như thế.

Trận tuyết đầu mùa của thành phố Giang Sơn qua chưa đến vài ngày, Kiều Ôn Noãn liền nghênh đón sinh nhật, sáng sớm cô liền gọi điện thoại cho Thẩm Lương Niên, hẹn Thẩm Lương Niên đi ra ngoài cùng mình ăn một bữa cơm trưa, tổ chức sinh nhật cho mình.

Thẩm Lương Niên không có nhớ rõ sinh nhật Kiều Ôn Noãn, lúc ăn cơm, nghe được Kiều Ôn Noãn nhắc tới, mới ý thức được chính mình

không có mua lễ vật, cho nên sau khi ăn cơm xong, liền mang theo Kiều Ôn Noãn đi trung tâm thương mại gần đó.

Kiều Ôn Noãn nhìn ra Thẩm Lương Niên cũng không có tâm tư gì, chỉ thờ ơ cùng cô đi vòng quanh trung tâm thương mại, cũng không thấy có chút ý tứ muốn chọn lựa lễ vật cho cô, thậm chí lúc chính cô nhìn trúng muốn hỏi anh, anh cũng chỉ gật gật đầu, nói: “Thích, vậy cầm đi.”

Kiều Ôn Noãn lập tức cảm thấy chính mình có chút ủy khuất, nhưng thật sự yêu một người, vĩnh viễn đều là một người không cốt khí, cô chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

Vào lúc hai người Kiều Ôn Noãn và Thẩm Lương Niên đi thang máy xuống từ tầng bốn, Kiều Ôn Noãn liền mắt sắc thấy được người quen thuộc.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 211: Oan Gia Ngổ Hệp [3]

Cô nhẹ nhàng trừng mắt nhìn, liền quay đầu, nhìn Thẩm Lương Niên, giọng nói kiều my nói: “Lương Niên, chúng ta đi tiệm trang sức kia một chuyến đi.”

Thẩm Lương Niên gật gật đầu, không có dị nghị khác.

.....

Tiểu thư bán hàng trong tiệm trang sức mặc chính trang xinh đẹp tao nhã, tóc búi lên cao cao, lộ ra gương mặt tinh xảo, thoạt nhìn quyến rũ đoạn chính, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo và Phương Lộ tiến vào, liền nhẹ giọng mang theo Cảnh Hảo Hảo và Phương Lộ đi vòng quanh quầy.

Cuối cùng, Phương Lộ chọn trúng một xâu chuỗi bảo thạch màu lam, đang lúc tiểu thư bán hàng lấy ra, chuẩn bị cho Phương Lộ mang thử, phía sau liền truyền đến một tiếng nói nghe rất kinh hãi: “Phương Lộ?”

Cảnh Hảo Hảo và Phương Lộ xoay người, liền nhìn thấy Kiều Ôn Noãn kéo cánh tay Thẩm Lương Niên, vẻ mặt ý cười chân thành tiêu sái tới đây.

Lúc ban đầu Thẩm Lương Niên không có phát hiện Cảnh Hảo Hảo đứng ở trong tiệm, lúc nghe được Kiều Ôn Noãn gọi Phương Lộ, anh mới ngẩng đầu, đang chuẩn bị chào hỏi một tiếng với Phương Lộ, ai ngờ lập tức thấy được Cảnh Hảo Hảo đứng ở bên người Phương Lộ.

Cảnh Hảo Hảo giống như cũng không có nghĩ đến sẽ là anh và Kiều Ôn Noãn, nhìn thấy anh cả người liền sợ run một chút, tầm mắt ngay lập tức dừng ở trên cánh tay Kiều Ôn Noãn kéo Thẩm Lương Niên, chỉ là tạm dừng một lát, cô giống như là nhìn thấy cái gì chói mắt, nhanh chóng cúi đầu.

Phương Lộ cũng không biết chuyện Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên chia tay, hiện tại đột nhiên nhìn thấy Kiều Ôn Noãn kéo Thẩm Lương Niên đi tới, cả người cô cũng sửng sốt tại chỗ.

Trong khoảng thời gian ngắn, ba người đều trầm mặc không nói, chỉ có Kiều Ôn Noãn vẻ mặt tự nhiên đứng ở trước mặt Phương Lộ và Cảnh Hảo Hảo, dùng âm điệu rất bình thường nói: “Phương Lộ, không nghĩ tới lại gặp cô ở chỗ này.”

Sau đó, Kiều Ôn Noãn dùng tầm mắt ở trên người Cảnh Hảo Hảo: “Thực trùng hợp, Cảnh tiểu thư cũng ở đây.”

Phương Lộ có trường hợp sóng to gió lớn nào mà chưa thấy qua, rất nhanh liền khôi phục trấn định, bất động thanh sắc cười cười với Kiều Ôn Noãn: “Ôn Noãn, Thẩm tổng, đã lâu không gặp.”

“Đúng là đã lâu không gặp, gần đây tôi cũng không có nhận diễn bộ phim nào, cho nên cũng chưa liên lạc với mọi người, thật không nghĩ tới hôm nay chúng ta lại gặp phải ở chỗ này, lát nữa các người có thời gian hay không, tôi mời các người uống trà chiều.” Kiều Ôn Noãn kéo cánh tay Thẩm Lương Niên, ngữ điệu trong vắt nói.

Thẩm Lương Niên cảm giác được sức lực cánh tay mình càng lớn hơn, nhúu mày, sau đó ngẩng đầu nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo, liền lộ ra ý cười rút cánh tay mình từ trong tay Kiều Ôn Noãn.

Lòng bàn tay Kiều Ôn Noãn trống trơn, ý cười trên mặt dần dần biến mất, cô lại làm bộ như không thêm để ý, nói với Phương Lộ: “Phương Lộ,

lam bảo thạch này là cô chọn à? Ánh mắt thật tốt, cô đeo thử đi, đeo lên khẳng định sẽ đẹp mắt.”

Nói xong, Kiều Ôn Noãn liền đi tới trước quầy, nhìn quanh trái phải một lúc, cuối cùng tầm mắt dừng ở một sợi dây chuyền chui xinh đẹp.

Vòng cổ này, cô biết, đang đeo ở trên cổ Cảnh Hảo Hảo, còn là năm kia Thẩm Lương Niên mua cho cô ta, thật không ngờ, qua lâu như vậy, dây chuyền này vẫn còn hàng.

Gần đây Thẩm Lương Niên tiêu cực như vậy, cô biết anh chỉ là còn chưa có chết tâm với Cảnh Hảo Hảo.

Chỉ cần anh không chết tâm, cô liền không thể sống yên ổn, hiện tại gặp phải Cảnh Hảo Hảo, vậy không bằng cô liền nhân cơ hội diễn một phen, để cho khoảng cách giữa Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên càng chạy càng xa!

Nghĩ đến đây, Kiều Ôn Noãn liền cười chỉ chỉ dây chuyền kia, nói với tiểu thư bán hàng đứng ở một bên: “Phiền toái cho tôi xem sợi dây chuyền này.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 212: Oan Gia Ngõ Hẹp [4]

“Tiểu thư, chờ một chút.”

Kiều Ôn Noãn tiếp nhận sợi dây chuyền kia, cầm lấy so sánh ở trên cổ mình hai cái.

Tiểu thư bán hàng đứng ở một bên, giọng nói rõ ràng nói: “Tiểu thư, dây chuyền này là tác phẩm kinh điển tiêu thụ mạnh hơn hai năm liền của chúng tôi, bán rất chạy, cũng đeo rất đẹp, làn da tiểu thư trắng như vậy, đeo lên nhất định sẽ đẹp mắt.”

.....

Phương Lộ thí đeo dây chuyền mình chọn, đứng ở trước gương, chuyển vòng vo trái phải, hỏi Cảnh Hảo Hảo: “Đẹp không?”

Cảnh Hảo Hảo nhìn phụ nữ cao gầy tinh xảo trong gương, gật gật đầu, nói: “Rất xinh đẹp.”

Cảnh Hảo Hảo vừa nói xong, liền nhìn thấy trong gương, Thẩm Lương Niên đứng ở phía sau mình, một đôi mắt nhìn chăm chăm chính mình, cô dừng một chút, vừa mới chuẩn bị chuyển tầm mắt, liền từ trong gương nhìn thấy Kiều Ôn Noãn đi tới bên người Thẩm Lương Niên, thần thái nhu mì xinh đẹp nâng tay lên, lôi kéo ống tay áo Thẩm Lương Niên, mang theo một sợi dây chuyền quơ quơ ở trước mặt Thẩm Lương Niên, nói: “Lương Niên, em thích cái này.”

Cảnh Hảo Hảo liếc mắt một cái liền nhận ra sợi dây chuyền kia, giống y như đúc sợi dây hiện tại cô đang đeo trên cổ.

Chẳng qua sợi Kiều Ôn Noãn cầm trong tay có vẻ tương đối mới, chui thoát nhìn còn muốn lóe sáng hơn rất nhiều, so sánh với nhau, sợi đeo trên người cô, liền có vẻ ảm đạm hơn rất nhiều.

Sợi dây chuyền này, là Thẩm Lương Niên mang theo mình cùng nhau đến mua, lúc ấy vừa mới đưa ra thị trường, sợi dây chuyền này còn có một lời quảng cáo đặc biệt dễ nghe, gọi là: Cả đời một thế kiên trinh yêu say đắm không đổi.

Lúc cô cầm sợi dây chuyền này, cũng là vui mừng đứng ở đối diện Thẩm Lương Niên, cười khéo léo thản nhiên nói: “Lương Niên, em muốn cái này.”

Hiện nay, thay đổi một phụ nữ, cầm thứ giống nhau, cũng nói lời tương tự với người đàn ông giống nhau.

Lúc Cảnh Hảo Hảo không thấy Thẩm Lương Niên, cũng sẽ không cảm thấy quá khó chịu, nay thấy, còn nhìn thấy bên người anh đã đổi mới một người, cô phát hiện, chính mình vẫn không cầm được thì cũng buông được như trong tưởng tượng.

Xuyên thấu qua gương, Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy Kiều Ôn Noãn để cho tiểu thư bán hàng đeo sợi dây chuyền kia lên trên cổ của cô ta, cô ta tạo nhã kéo tóc dài của mình lên, hơi hơi nâng cằm nhọn, nghiêng đầu làm nũng nói với Thẩm Lương Niên: “Lương Niên, đẹp mắt không?”

Thẩm Lương Niên xuyên qua gương thủy tinh, vẫn luôn nhìn chằm chằm Cảnh Hảo Hảo, anh giống như là không có nghe được tiếng nói của Kiều Ôn Noãn, không có phản ứng gì.

“Anh không nói lời nào, em coi như anh đáp ứng rồi nha.” Kiều Ôn Noãn quay đầu, liếc mắt nhìn tiểu thư bán hàng bên cạnh một cái, nói: “Tính tiền cái này giúp tôi đi.”

“Hảo Hảo, tờ tiền trả xong rồi.” Phương Lộ cầm phiếu xuất nhập, đi tới từ quầy thu tiền.

Lúc này Cảnh Hảo Hảo mới hoàn hồn, khách khí nói một tiếng với Kiều Ôn Noãn và Thẩm Lương Niên: “Gặp sau.”

Sau đó liền cùng Phương Lộ cùng nhau rời khỏi cửa hàng mặt tiền.

Thẩm Lương Niên nhìn chăm chăm thân ảnh Cảnh Hảo Hảo biến mất ở cửa cửa hàng mặt tiền, mới quay đầu, nhìn thoáng qua sợi dây chuyền trên cổ Kiều Ôn Noãn, nói: “Tiểu Noãn, tháo sợi dây chuyền này xuống, trả lại, tôi chờ em ở cửa.”

Thẩm Lương Niên nói xong, cũng không chờ Kiều Ôn Noãn kháng nghị, liền trực tiếp đi ra cửa hàng mặt tiền.

Thẩm Lương Niên đứng ở cửa, đốt một điếu thuốc, anh còn chưa có hút, còn có một vị tiểu thư đi tới trước mặt anh, đưa cho anh một cái gói to, nói: “Có một vị tiểu thư bảo tôi giao cho anh.”

Thẩm Lương Niên nhìn thoáng qua, tiếp nhận.

Gói to là trong suốt, anh tinh tường nhìn thấy, bên trong là sợi dây chuyền đeo trên cổ Cảnh Hảo Hảo.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 213: Oan Gia Ngổ Hẹp [5]

Thẩm Lương Niên nhìn chăm chăm sợi dây chuyền, thật lâu sau ánh mắt cũng không có chớp một chút, thẳng đến anh nghe được phía sau truyền đến tiếng giày cao gót của Kiều Ôn Noãn, anh liền nhanh chóng nắm chặt sợi dây chuyền trong tay, mang theo điều thuốc, chậm rãi hút.

Kiều Ôn Noãn đứng ở bên người Thẩm Lương Niên, nửa ngày cũng không có mở miệng, cô thật cẩn thận đánh giá Thẩm Lương Niên vài lần, mới lên tiếng, nói: “Lương Niên, anh suy nghĩ chuyện gì vậy?”

Thẩm Lương Niên vẫn không có lên tiếng, anh vẫn hút thuốc xong, mới chậm rãi quay đầu, nhìn Kiều Ôn Noãn, giống như long trời lở đất hỏi: “Tiểu Noãn, hôm nay em là cố ý đi?”

Thần thái Kiều Ôn Noãn lập tức liền ngậy ngấn cả người.

“Tiểu Noãn, em đã sớm nhìn thấy Hảo Hảo vào cửa hàng này, cho nên mới mang tôi đến cửa hàng này, em là cố ý làm ra tình cảnh chúng ta cùng một chỗ ở trước mặt cô ấy, đúng không?”

Đáy lòng Kiều Ôn Noãn, trong nháy mắt liền khẩn trương, ngay tại lúc cô không biết chính mình nên mở miệng giải thích hay không, đột nhiên cô liền như kỳ tích trấn định lại, nhìn Thẩm Lương Niên, gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, em là cố ý. Nhưng em sai sao?”

Thẩm Lương Niên lập tức ghen lời, anh có chút không biết chính mình nên nói cái gì.

Hai năm, cô không danh không phận đi theo anh đủ hai năm, cô rõ ràng ghen tị, lại phải liều mạng nguy trang che dấu, khiến cho chính mình thoát nhìn rất hào phóng.

Hiện tại anh và cô ta đã nhất đao lưỡng đoạn, cô còn cần che che lấp lấp, ần ần tàng tàng như vậy sao?

Kiều Ôn Noãn hít sâu một hơi, nói ra áp lực, ủy khuất và không cam lòng dưới đáy lòng của mình trong hai năm nay: “Lương Niên, anh từng sợ cô ta biết, em hiểu, hiện tại anh sợ cái gì? Hiện tại anh và Cảnh Hảo Hảo đã chia tay, các người không có quan hệ gì, em với anh như vậy có chỗ nào không đúng? Vì sao anh lại chỉ trích em?”

“Cô ta đã là người của Lương Thần, anh và cô ta đã hoàn toàn không có khả năng. Thẩm Lương Niên, anh tỉnh táo lại đi.....”

Thẩm Lương Niên nghe được một câu cuối cùng của Kiều Ôn Noãn, thần thái anh lập tức trở nên có chút hoảng hốt, không có khả năng? Kiều Ôn Noãn nói, anh và Cảnh Hảo Hảo không có khả năng, những lời này giống như là một đôi mắt cười nhạo, nhìn anh, xé mở tim anh từng chút từng chút, anh đau đớn suýt nữa đứng không vững. Qua một lúc lâu, anh mới nhìn chống lại ánh mắt của Kiều Ôn Noãn, gật gật đầu, chậm rãi nói: “Tỉnh táo? Đúng vậy, hai năm trước, trước lần đầu tiên tôi và cô phạm sai lầm, tôi nên tỉnh táo.”

Nhìn một chút, người đàn ông ôn nhu sẵn sốc, ngoan ngoãn phục tùng với Cảnh Hảo Hảo như vậy, nói ra lời tuyệt tình, là tàn nhẫn cỡ nào?

Kiều Ôn Noãn chột nhăm hai mắt lại, cô cắn chặt răng nhìn Thẩm Lương Niên.

Thẩm Lương Niên lại như không nhìn thấy khổ sở và đau đớn của cpp, chỉ nhẹ nhàng cười nhạo một tiếng, liền xoay người, rời khỏi.

.....

Cảnh Hảo Hảo và Phương Lộ ra khỏi trung tâm thương mại, liền lên xe của Phương Lộ.

Phương Lộ cũng không có hỏi rốt cuộc giữa Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên đã xảy ra chuyện gì.

Phương Lộ nhìn thấy thời gian còn sớm, liền nói: “Hảo Hảo, tớ làm một thẻ thành viên ở trong một hội sở spa trên đường Học Viện, hiện tại chúng ta đi nơi đó thả lỏng một chút?”

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trên ghế lái phụ, không có lên tiếng, không biết đang nghĩ cái gì.

Phương Lộ liên tục hô hai tiếng Cảnh Hảo Hảo, Cảnh Hảo Hảo mới ngốc hồ hồ hồi thần, nhìn Phương Lộ, không hiểu ra sao “Hả?” một tiếng.

Phương Lộ biết Cảnh Hảo Hảo khẳng định là vì Thẩm Lương Niên, liền nâng tay lên, điểm điểm đầu Cảnh Hảo Hảo, nói: “Tớ nói, tớ mang cậu đi địa phương tốt.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 214: Oan Gia Ngõ Hẹp [6]

Vào hội sở, Cảnh Hảo Hảo vẫn không có ý tứ nói gì như trước, Phương Lộ cũng không có hỏi, qua nửa tiếng, Cảnh Hảo Hảo mới mở miệng, nói với Phương Lộ.

Từ đầu đến cuối Phương Lộ cũng chưa lên tiếng.

Cảnh Hảo Hảo chỉ nói chính mình là vạn bất đắc dĩ đi theo Lương Thần, nhưng cô lại không nói Lương Thần bức bách chính mình như thế nào.

Phương Lộ nghe xong, cũng chỉ thở dài một hơi, không có năng lực trợ giúp tình yêu này, dù sao ở thành phố Giang Sơn, thật đúng là không có mấy người dám đứng ra đối nghịch với Lương Thần.

Sau khi spa chấm dứt, Phương Lộ nhớ lại hoàn cảnh thâm thảm mà Cảnh Hảo Hảo từng trải qua, cười nói: “Tớ vừa nhớ tới, tớ có một người bạn mới mở một quán bar, đêm nay tớ phải đi qua ủng hộ, không bằng cậu theo tớ cùng đi đi.”

“Không được, tớ phải trở về.”

“Hảo Hảo, tuy rằng cậu nói Lương Thần quản cậu rất nghiêm, nhưng không nghiêm đến mức đến tối liền không cho cậu bước ra khỏi cửa chứ? Cậu gọi cho anh ta một cú điện thoại, hỏi anh ta một chút, thật sự không

được thì về nhà cũng chưa muộn. Lại nói, công việc anh ta bận rộn như vậy, một mình cậu trở về, ở nhà buổi tối cũng là làm ỗ, rất nhàm chán?”

“Vẫn là đừng hỏi, tớ cảm thấy tớ hỏi, anh ta cũng sẽ không đồng ý, hơn nữa hôm nay thời gian tớ đi ra ngoài cũng không ngắn, lát nữa tớ thật sự phải trở về.” Cũng không thể trách Cảnh Hảo Hảo do dự, sau khi cô khôi phục tự do, đây thật sự là lần đầu tiên cô ngốc ở bên ngoài lâu như vậy, cô sợ chính mình chọc Lương Thần mất hứng, anh dưới cơn giận dữ, khiến cho cô không bao giờ có thể ra cửa nữa.

“Hảo Hảo, cậu không thử một chút thì sao cậu biết được có thể hay không? Nhanh nhanh, gọi điện thoại cho anh ta hỏi một chút.” Phương Lộ vừa nói, vừa lấy điện thoại di động từ trong túi xách của Cảnh Hảo Hảo ra, trực tiếp tìm số điện thoại của Lương Thần, không nói hai lời liền gọi ra ngoài.

Cảnh Hảo Hảo sợ tới mức hô nhỏ một tiếng, vội vàng đoạt lấy di động, cách ấn cắt đứt, cô ngẩng đầu, vừa định nói Phương Lộ, di động trong tay liền vang lên, Cảnh Hảo Hảo cúi đầu vừa nhìn, là Lương Thần gọi tới, cô sợ tới mức nhẹ buông tay, khiến điện thoại rơi xuống trên giường mát xa.

“Nhận đi.....” Phương Lộ nháy mắt ra hiệu thúc giục.

Cảnh Hảo Hảo trừng mắt liếc mắt nhìn Phương Lộ một cái, lúc này mới chậm rãi tiếp nghe: “Alo?”

“Hảo Hảo, em gọi điện thoại cho tôi?”

Cách điện thoại, Cảnh Hảo Hảo nghe thấy đối diện có tiếng lật xem văn kiện truyền tới, cô nuốt nuốt nước miếng, nhìn thấy chờ mong nơi đáy mắt Phương Lộ, liền cố lấy dũng khí nói: “Tôi muốn nói với anh một chuyện?”

“Chuyện gì?”

“Tối hôm nay tôi muốn trở về trễ.”

“Mấy giờ?”

“Khoảng.....” Cảnh Hảo Hảo ngẩng đầu liếc mắt nhìn Phương Lộ một cái, Phương Lộ khoa tay múa chân ra một dấu tay mười một giờ, cuối cùng Cảnh Hảo Hảo vẫn do dự một chút, nói: “Mười giờ?” Dừng một chút, Cảnh Hảo Hảo cảm thấy tựa hồ có chút trễ, liền nói: “À, không, chín giờ rưỡi đi.”

Phương Lộ bày ra một bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Lương Thần ở đầu kia điện thoại lại nở nụ cười, như là tâm tình vô cùng tốt, nói: “Như vậy đi, Hảo Hảo, em chơi tận hứng đi, đúng lúc buổi tối tôi cần tăng ca xử lý một chuyện, chờ em chơi cao hứng, gọi điện thoại cho tôi, tôi đi đón em về nhà.”

Cảnh Hảo Hảo hoàn toàn không có nghĩ đến gần đây Lương Thần lại có thể sẽ càng ngày càng dễ nói chuyện như vậy, sau khi cô cắt đứt điện thoại, thở dài nhẹ nhõm một hơi, ra một dấu tay ok với Phương Lộ, nói: “Đã xong!”

“Vậy đi, tớ dẫn cậu trở về nhà tớ, trang điểm thật tốt một chút, chúng ta đi chơi thật vui! Bảo đảm cậu quên hết tất cả phiền não!”

.....

Chỉ mới tám giờ rưỡi tối, trong quán bar đã tụ đầy cả trai lẫn gái đủ loại sắc thái náo loạn lên.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 215: Phá Hủy Nơi Đây [1]

Phương Lộ và Cảnh Hảo Hảo tìm một nơi tương đối hẻo lánh ngồi xuống, gọi phục vụ tới, muốn một chai rượu tây.

Phương Lộ rót cho Cảnh Hảo Hảo, giờ cái ly lên, nói: “Cụng ly.”

“Cụng ly!” Trước kia Cảnh Hảo Hảo trừ bỏ xã giao, liền rất ít uống rượu, hôm nay trôi qua thật sự là cực kỳ áp lực, ban ngày lại nhìn thấy Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn đứng chung một chỗ, như là một đôi bích nhân, trai tài gái sắc, khiến tâm tình vốn bình tĩnh vào những ngày qua của cô lập tức bắt đầu sóng to gió lớn lên, cho nên không nói hai lời liền giờ ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Cảnh Hảo Hảo càng uống, càng cảm thấy buồn bã nơi đáy lòng kia của mình không có chỗ phát tiết, cô cảm thấy chính mình thật sự rất không hay ho, sao lại cứ gặp phải Lương Thần, nếu không có, có lẽ hiện tại cô và Thẩm Lương Niên đã kết hôn, nói không chừng cô đã mang thai.....

Cảnh Hảo Hảo nghĩ nghĩ, liền rót đầy rượu cho mình, giờ lên trước mặt Phương Lộ, hung hăng chạm ly, nói: “Đến, cụng ly, nhất túy giải thiên sầu!”

Phương Lộ trở về từ nước ngoài, qua hồi lâu cũng không có thả lỏng, uống một ít rượu, toàn thân cả người liền phấn khởi lên, âm nhạc DJ trong quán bar đã mở ra, có người ở dưới ánh đèn đủ loại mọi sắc chiều xuống bắt đầu nhiệt tình nhảy múa trên sân khấu, Phương Lộ nhin không được

cũng đứng lên theo, vịn vịn hai cái, sau đó lôi kéo Cảnh Hảo Hảo, cùng nhau chen vào.

Phương Lộ và Cảnh Hảo Hảo mặt đối mặt nhảy múa, hai người trong tay mỗi ngày cầm một chai rượu, ngẫu nhiên va chạm một chút, ngẩng đầu, hung hăng uống một mạch.

Người trong sàn nhảy, càng ngày càng nhiều, dần dần giữa người với người liên chặt chẽ, cho dù Cảnh Hảo Hảo uống rất nhiều rượu, lúc này cả người đã muốn choáng váng, nhưng giác quan và ý thức của cô lại vẫn rất rõ ràng, cô rõ ràng cảm giác được có người đàn ông khiêu vũ, sẽ như có như không chạm đến mình, cô có chút không thích ứng, cho nên tính kéo Phương Lộ chuẩn bị rời khỏi sân nhảy.

Lúc này Phương Lộ đã nhảy rất high, cùng một phụ nữ còn có hai người đàn ông, đứng ở chỗ cao nhất nhảy múa, Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy tình cảnh này, liền một mình chen ra từ trong đám người, trở lại chỗ ngồi ban đầu của cô và Phương Lộ.

Không biết có phải do lâu rồi không có uống rượu không, Cảnh Hảo Hảo uống một chai rượu tây, lúc ngồi ở vị trí, chưa đến chốc lát, cả người liền choáng váng lên.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy Phương Lộ đang nhảy đến mê mẩn, liền gọi phục vụ mang tới một ly nước ấm, tựa vào trên sofa, nhắm mắt dưỡng thần.

Quán bar- loại địa phương này, nhân sự hỗn tạp, đương nhiên cũng có không ít người không làm việc đảng hoàng tụ tập ở trong này, mỗi ngày tìm kiếm phụ nữ xinh đẹp uống say mang đi.

Dáng dấp Cảnh Hảo Hảo vốn đẹp mắt, hiện tại cô chỉ ngồi một mình ở chỗ này, tự nhiên dẫn tới không ít đàn ông đi đến gần, có vài đàn ông biết

kiềm chế, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo cự tuyệt, sẽ liền rời đi, nhưng có vài người đàn ông, liền dường như rất khó dây dưa.

“Tiểu thư, chỉ một mình em? Anh mời em uống hai ly?” Một đạo giọng nói mang theo kinh diễm rõ ràng, vang lên ở bên tai Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo nhú nhú mày, có chút tính không rõ đây là người thứ mấy tiếp cận mình trong đêm nay, cô có chút không kiên nhẫn lắc đầu, không có hé răng.

“Đại ca chúng tôi có thành ý mời cô uống rượu, chú ý thái độ một chút!” Sau đó, còn có một đạo giọng nói hung bạo vang lên.

“Tiểu Vương, ôn nhu một chút, cũng đừng dọa vị tiểu thư này.” Người đàn ông vừa chào hỏi Cảnh Hảo Hảo răn dạy lâu la của mình một phen, liền xoay qua nhìn Cảnh Hảo Hảo, ôn tồn nói: “Tiểu thư, nếu không có hứng thú uống rượu, vậy có hứng thú cùng nhau khiêu vũ không?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 216: Phá Hủy Nơi Đây [2]

Lần này, người đàn ông kia nói dứt lời, liền vươn tay, chụp về phía trên cổ tay mảnh khảnh của Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng hung hăng hất tay của người đàn ông kia ra, cả người soạt lập tức đứng lên.

Lúc này cô đã muốn hoàn toàn say, cả người mềm nhũn không có một chút khí lực, chẳng qua ý thức chỉ hơi thanh tỉnh một chút, cho nên lúc đứng lên, thân thể cả người lay động hai cái, suýt nữa ngã quỵ ở trên sofa.

“Mỹ nhân, em xem em đến đứng cũng không vững, anh tới đỡ em.”

Cảnh Hảo Hảo lại né tránh tay người đàn ông kia đưa tới mình một lần nữa, biểu tình thoát nhìn có chút hung dữ nói: “Đừng chạm vào tôi, còn chạm vào tôi nữa, tôi sẽ gọi bảo an!”

“Bảo an? Ha ha..... Đừng nói bảo an, ông chủ quán bar này nhìn thấy anh, cũng cho anh ba phần mặt mũi. Mỹ nhân, ngoan, theo uống với anh hai ly, sau đó anh sẽ dẫn em đi chơi vui vẻ.”

Cảnh Hảo Hảo rõ ràng không hề để ý người, chuẩn bị đi tìm Phương Lộ rời khỏi nơi này.

Cô còn chưa đi hai bước, di động trong túi liền vang lên.

Cảnh Hảo Hảo đang tìm Phương Lộ, không có nhìn điện báo, liền tiếp nghe điện thoại.

Trong quán bar rất hỗn loạn, người ở bên trong nói cái gì cô cũng không nghe thấy, giây tiếp theo, cô đã bị người đàn ông vừa rồi mang theo vài lâu la vây quanh.

Cảnh Hảo Hảo chỉ nhúu nhúu mày, di động trong tay liền bị người cướp đi, Cảnh Hảo Hảo cái khó ló cái khôn lớn tiếng hô tên quán bar lên, giây tiếp theo điện thoại của cô liền bị người hung hăng ném xuống đất.

“Mỹ nhân, đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt. Đi, theo bọn tôi uống hai ly.....” Nói xong, người đàn ông kia liền không nói hai lời kéo Cảnh Hảo Hảo, kéo cô đến trên sô pha một bên.

Có người rót cho Cảnh Hảo Hảo một ly rượu, đẩy tới trước mặt của cô.

Người đàn ông dẫn đầu giơ ly rượu của mình lên, một phen kéo bả vai Cảnh Hảo Hảo qua, nói: “Đến, mỹ nhân, theo bồi anh một ly.”

Cảnh Hảo Hảo dùng sức giãy dụa thân thể một chút, nào biết uống rượu vào cô liền lực bất tòng tâm, hoàn toàn không thể giãy, có thể là do uống rượu sau, ý thức có chút lộn xộn, không chút suy nghĩ hậu quả trực tiếp giơ ly rượu trên bàn lên, hung hăng hất lên trên mặt người đàn ông ôm mình.

Người đàn ông kia bị cô hất đến ngã ngửa, giây tiếp theo liền hồi thần, miệng lảm nhảm mắng một câu, sau đó nâng tay lên liền hung hăng cho Cảnh Hảo Hảo một cái tát!

Cảnh Hảo Hảo bị đánh hét lên một tiếng, khiến người chung quanh nhìn lại đây!.

“Đại ca, nơi này nhiều người nhìn như vậy, đừng xằng bậy.”

“Mang cô ta đi.”

Mấy người nói xong, liền nắm Cảnh Hảo Hảo lên, nắm kéo về phía cửa quán bar.

Trong quán bar rất nhiều người, như là nhìn quen chuyện như vậy, lại không có người ra mặt ngăn trở, đến ngay cả bảo an nhìn thấy trường hợp như vậy, cũng chỉ là hơi hơi nghiêng đầu, làm bộ như không có nhìn thấy.

Cảnh Hảo Hảo biết chính mình nếu bị bọn họ bắt ra ngoài, khẳng định xong đời, cả người cô liền chết giãy dụa.

Nhưng mà, cô là một phụ nữ, lực đạo làm sao chống đỡ được với những người đàn ông này, cho dù cô liền chết làm ầm ỹ, cuối cùng vẫn là bị người vừa lôi vừa ôm đưa tới cửa quán bar.

Lúc mấy người kéo Cảnh Hảo Hảo đang chuẩn bị đi ra quán bar, cửa lại đột nhiên bị người đẩy ra, Cảnh Hảo Hảo uống đến thân thể mềm nhũn, đáy lòng chỉ lo lắng sợ hãi, hoàn toàn không có nhìn đến cửa, chỉ là vào lúc chính mình sắp bị kéo tới cửa, có người hô một tiếng: “Hảo Hảo?”

Cảnh Hảo Hảo mơ mơ màng màng ngẩng đầu, còn chưa kịp lên tiếng trả lời, liền nhìn thấy mấy người đứng ở cửa.

Cảnh Hảo Hảo cũng chưa thấy rõ đến tột cùng người trước mặt là ai, giây tiếp theo, mấy người kia liền một trước một sau đạp về phía người bên cạnh cô.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 217: Phá Hủy Nơi Đây [3]

Cảnh Hảo Hảo cũng chưa thấy rõ đến tột cùng người trước mặt là ai, giây tiếp theo, mấy người kia liền một trước một sau đạp về phía người bên cạnh cô.

Tốc độ những người kia vừa nhanh lại mạnh, chỉ trong nháy mắt, liền hất cánh tay người đang nắm cổ tay Cảnh Hảo Hảo ra, ngã sấp xuống đất, sau đó bên tai của cô liền vang lên một chuỗi tiếng “Ai u”, không đợi Cảnh Hảo Hảo phục hồi tinh thần lại, giây tiếp theo cô liền cảm thấy cổ tay mình bị người hung hăng nắm một cái, sau đó cả người liền chột xôn về phía trước.

Những người muốn mang Cảnh Hảo Hảo đi cũng không phải thứ hiền lành, sợ là uy phong trong quán bar này đã quen, hiện tại ở dưới tình huống không hề phòng bị, bị người đánh tập kích, mỗi người đều miệng hùng hùng hổ hổ, bò dậy từ dưới đất đánh trả.

Chỉ là những người đó còn chưa có đứng dậy, một đám người tiến vào từ cửa ra vào, từng bước từng bước khí thế mười phần đạp lên những người đó.

“Dựa vào, mày là ai, dám đánh tao!”

“Có biết tao là ai hay không, cũng dám động đến ông đây!”

“Ông đây? Hôm nay tiểu gia tao đánh chính là mày!”

“Tự nhận là ông đây, tao thấy mày là cháu trai thì không sai biệt lắm!”

.....

Toàn bộ quán bar, trong nháy mắt liền trở nên vô cùng hỗn loạn.

Có tiếng ẩu đả, tiếng răn dạy, tiếng mắng chửi truyền ra không dứt.

Cảnh Hảo Hảo lão đảo từng bước lớn, mới đứng vững thân thể, ngẩng đầu liền nhìn thấy những người muốn mang mình đi cùng đứng xen vào một chỗ với một đám đàn ông áo quần giày da, cô chỉ nhìn thoáng qua, có thể nhìn ra, trận chiến này, là đám đàn ông quần áo giày da kia toàn thắng.

Bọn họ từng người thoát nhìn mặc nhả nhận cao nhả, nhưng khi động thủ, quả thật vừa ngoan vừa chuẩn, đánh đám người thoát nhìn hung thần ác sát kia đến nhe răng trợn mắt chạy loạn đầy quán bar.

Lương Thần vừa vào quán bar, liền nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo bị vài người kéo đi, trên người cô mặc đã không phải là bộ váy dài xinh đẹp thực nữ, ngược lại mặc một bộ quần short hai dây, lộ ra diện tích da thịt tuyết trắng lớn, một bên dây lưng quần short hai dây có thể đã đứt đoạn trong quá trình lôi kéo với người khác, mơ hồ lộ ra một góc áo ngực, tóc dài mềm mại của cô, hỗn độn khoác ở sau đầu, có một vài sợi tóc, ẩm ướt dán ở trên mặt, cả người thoát nhìn, tràn đầy chật vật.

Nháy mắt Lương Thần liền bốc lửa lớn lên, chỉ hô một tiếng tên cô, liền không nói hai lời phân phó người theo tới trực tiếp tiến lên cướp người!

Người hai bên vừa giao thủ, nơi đó rất nhanh liền hỗn loạn thành một đoàn, anh sợ cô đứng ở bên trong bị đàn ông động thủ đả thương, liền kéo cô ra.

Tối gần cô, anh mới ngửi thấy mùi rượu khắp người cô, ánh mắt mê mẩn trờng trờng, hoàn toàn là một bộ dáng uống quá nhiều, lúc nhìn trên mặt trắng nõn của cô đã sưng đỏ thành một mảnh, che kín dấu năm ngón tay rõ ràng.

Tay Lương Thần liền chột năm thành quyền đầu, đáy mắt nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, đều là ánh mắt sắc bén, ngực anh phập phồng phực nửa ngày, suýt nữa tức giận nôn ra máu ngay tại chỗ, mất sức lực thật lâu, mới đè ép tính tình, mở miệng từng chút một, giọng nói nghe vô cùng bình tĩnh, nhưng lại lạnh lùng: “Cảnh Hảo Hảo, có phải em điên rồi không, không sự cho phép của tôi, ai cho phép em tới loại địa phương này lêu lổng?”

Cảnh Hảo Hảo nghe được giọng nói của Lương Thần, cả người run rẩy một chút, sau đó mới chậm rãi xoay qua, nhìn thấy ánh mắt lãnh trầm của người đàn ông nhìn mình chăm chăm, như là giây tiếp theo liền có thể tùy thời bóp chết cô.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 218: Phá Hủy Nơi Đây [4]

Nhất thời, Cảnh Hảo Hảo lập tức liền tỉnh rượu một nửa, cô nhìn chăm chăm Lương Thần, liền theo bản năng cúi đầu xuống.

Lương Thần tức đến muốn điên rồi, anh nhìn chăm chăm quần áo trên người Cảnh Hảo Hảo, như là răn dạy đứa nhỏ, nói: “Cảnh Hảo Hảo, ai cho em mặc loại quần áo này, sao em không dứt khoát lỏa thể luôn đi!”

“Anh nhìn những người chung quanh một chút đi, bọn họ mặc còn ít hơn tôi.” Không biết có phải do uống rượu hay không, dũng khí của Cảnh Hảo Hảo lập tức trở nên tràn đầy, ngẩng đầu, liền chỉ vào người chung quanh đáp.

“Cho dù là toàn thân bộ họ không mặc quần áo, cũng không có một xu quan hệ với tôi!” Tốt, Cảnh Hảo Hảo, rất có bản lĩnh, còn dám tranh luận với anh!

Lương Thần tức đến hai mắt giống như có lửa giận sắp nhảy lên, anh đạp bước chân, bước đi về phía Cảnh Hảo Hảo.

Cùng với Lương Thần tới gần, Cảnh Hảo Hảo rõ ràng cảm giác được lệ khí trên người đàn ông càng ngày càng nặng, tốc độ nhịp tim đập của cô liền trở nên càng lúc càng nhanh, cô cảm thấy giãy tiếp theo người đàn ông kia có thể sẽ giết cô, cho nên lúc bước chân Lương Thần đứng ở trước mặt mình, Cảnh Hảo Hảo không đợi Lương Thần mở miệng nói chuyện, đã

nghe cũng không nghe liền thốt ra: “Quần áo tôi là bị bọn họ kéo phá hư, tôi nhiều nhất chính là lộ bả vai và chân, đây cũng rất bình thường.....”

“Lộ bả vai và chân? Rất bình thường? Bình thường chỗ nào?” Lương Thần vừa hỏi lại Cảnh Hảo Hảo, vừa nghĩ đến trường hợp những người đó kéo xé quần áo Cảnh Hảo Hảo, nổi giận ném xuống một câu với Cảnh Hảo Hảo: “Tôi nói cho em biết, Cảnh Hảo Hảo, về sau còn để cho tôi nhìn thấy da thịt toàn thân của em lộ ra quá một phần ba, em lộ chỗ nào thì tôi sẽ chém chỗ đó?”

“Lúc ở trên giường, tôi cũng đâu mặc gì đâu, sao anh không dứt khoát trực tiếp chém tôi đi!”

Một giây trước Cảnh Hảo Hảo nói ra những lời này, một giây sau liền ảo não hận không thể cắn rơi đầu lưỡi của mình, hiện tại anh đã tức thành như vậy, cô còn không có chuyện gì liền nói ra lời như vậy?

Uống rượu như thế nào, đầu đều có choáng váng rồi?

Lương Thần nghe được lời nói của Cảnh Hảo Hảo, ước chừng sửng sốt hai giây, sau đó mới nghiêng răng nghiêng lợi nâng tay lên, hung tợn chỉ chỉ Cảnh Hảo Hảo, “Giỏi, em giỏi lắm!”

Cảnh Hảo Hảo sợ tới mức chột lui ra sau một bước, nhưng giây kế tiếp Lương Thần lại trực tiếp vươn tay, dùng sức kéo Cảnh Hảo Hảo đến trước mặt của mình, sau đó một phen cởi áo khoác mình xuống, dùng sức phủ lên trên người Cảnh Hảo Hảo, liền không để ý đến cô, xoay người, đi đến một bên.

Thật ra, lúc này đáy lòng Lương Thần chưa từng có tức giận như thế.

Cao thấp toàn thân anh đều tràn ngập sát khí phá hủy, người phụ nữ kia vịn lại như vậy, anh tức đến mức có đôi khi hận không thể bóp chết cô.

Anh cũng chưa từng động vào cô một chút, hiện tại, là ai ăn gan hùng mật báo, dám tát người phụ nữ của anh?

Lương Thần càng nghĩ, càng cảm thấy trong ngực như là có một ngọn hỏa, càng đốt càng lớn, đốt đến cuối cùng, cả người anh đột nhiên liền bình tĩnh xuống.

Thoạt nhìn, giống như là không có chuyện gì phát sinh.

Mấy người kia hoàn toàn không phải là đối thủ của người Lương Thần mang đến, trong chốc lát lập tức ngã trái ngã phải nằm dưới đất, miệng lẩm bẩm nói cầu xin tha thứ.

Lúc này Lương Thần mới âm điệu bình tĩnh lên tiếng nói:“Đủ.”

Giọng nói Lương Thần không nặng, nhưng lại đủ để cho những người đó đều dừng tay.

Lúc này Lương Thần mới mở bước chân, chậm rãi đi lên trước, bước vào bên trong những người ngã ngựa đổ kia.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 219: Phá Hủy Nơi Đây [5]

Những người bị anh mang tới nhìn thấy anh đi vào, có ăn ý lui ra, chỉ còn lại có một mình Lương Thần đứng ở trong hoàn cảnh lộn xộn như vậy.

Sàn nhảy nơi xa, cũng không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, vẫn nhiệt tình nhảy múa rất high, như là làm đẹp phối nhạc cho tất cả phát sinh lúc này ở nơi này.

Bộ dạng Lương Thần vốn tuấn mỹ, cả người thoát nhìn có chút thanh thần, tư thái tao nhã như là thưởng thức phong cảnh gì đẹp mắt, vòng quanh nhìn những người nằm trên mặt đất này một vòng, cuối cùng liền dừng bước chân đứng ở trước một giá rượu đặt đầy các chai rượu đủ mọi kiểu dáng.

Dáng người anh đứng thong dong ở nơi đó, nâng tay lên, mở nút cổ tay áo của mình, hơi hơi cuộn cuộn tay áo sơ mi màu trắng lên

Tất cả động tác ngồi xuống, giống như là cử động thả lỏng sau một ngày làm việc về đến trong nhà.

Nhưng mà, chỉ trong nháy mắt.

Thật sự chỉ trong nháy mắt, chỉ mới thời gian nửa giây, chai rượu trong tay người đàn ông nâng lên, hướng hung hăng nện lên trên thân người nằm trên đất.

Tốc độ anh rất nhanh, lực đạo rất lớn, mọi người chỉ nghe được một tiếng hét thảm, giây tiếp theo tay Lương Thần lại rút một chai rượu tiếp tục ném về một người khác.

Lương Thần hoàn toàn không nhìn những người trên đất, anh chỉ không ngừng rút chai ra, ném xuống mặt đất, nhưng mà mỗi một chai rơi xuống, đều có thể đập trúng những người khác nhau.

Vừa rồi anh đâu phải đi quanh một vòng, rõ ràng là nhớ kỹ vị trí bọn họ ở trong đầu.

Âm thanh chai rượu vỡ vụn liên tiếp vang lên, vang đến cuối cùng, anh rốt cục ngừng lại, sau đó ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, vẫy vẫy tay với cô, giọng nói nghe nhẹ và không khác gì bình thường: “Hảo Hảo, lại đây.”

Cảnh Hảo Hảo vẫn nghĩ, chính mình gặp Lương Thần thô bạo mà lại hung ác đã là cực hạn, cho tới bây giờ, cô mới phát hiện, phát hỏa Lương Thần từng đối với mình hoàn toàn không xem là hỏa.

Hiện tại toàn thân anh đều tràn đầy hơi thở hủy diệt, cả người tựa như Tu La đến từ trong địa ngục, có thể nghiền xương những người trên đất thành tro vào bất cứ lúc nào.

Ngay vừa rồi, cô còn ý vào men rượu cãi lại anh đây, hiện tại, toàn thân cô đều đã run rẩy lên, cô nhìn thấy Lương Thần tiếp đón chính mình, đứng ở tại chỗ, hơn nửa ngày cũng không có động.

“Lại đây.” Trên mặt Lương Thần không có tức giận, cũng không có không kiên nhẫn, ngược lại là nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, tiếp tục lên tiếng lặp lại câu nói vừa rồi lần nữa.

Cảnh Hảo Hảo giống như là đột nhiên bị đánh thức, không hề do dự bước đi về phía Lương Thần.

Dưới chân của cô đều là mảnh vụn thủy tinh, cô vẫn đi tới trước mặt Lương Thần, còn chưa lên tiếng, Lương Thần liền vươn tay, kéo cô xuống bên cạnh mình, chỉ vào người trên đất, nói: “Nói, vừa rồi là ai đánh em!”

Những người trên đất vừa mới bị người Lương Thần mang đến đánh mặt mũi bầm dập, hiện tại lại trải qua một phen oanh tạc của Lương Thần, trên người trên mặt từng người đều che kín vết máu, trên mặt còn lộ ra nước mũi và nước mắt, có mắt bầm đen một khối lớn, vừa rồi Cảnh Hảo Hảo uống rượu, vốn sẽ không thấy rõ ràng ai là ai, hiện tại lại càng không nhận thức được.

Huống chi, hình ảnh như vậy, cũng có chút khủng bố, bị mảnh thủy tinh đập rách da thịt, đều là máu, Cảnh Hảo Hảo cảm thấy có chút dọa người khó coi, theo bản năng liền lắc lắc đầu.

Lương Thần lôi kéo Cảnh Hảo Hảo đi lên phía trước hai bước, chia ra lôi kéo cô dừng ở trước mặt mỗi người, “Nhận ra không?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 220: Phá Hủy Nơi Đây [6]

Cảnh Hảo Hảo lắc lắc đầu.

Lương Thần lập tức liền hỏa lớn lên: “Cảnh Hảo Hảo, em có phải là óc heo hay không, ai đánh em, em cũng không nhận ra được?”

Hiện tại Cảnh Hảo Hảo không có can đảm dám cãi lại, chỉ mím môi, không hé răng, đáy lòng yên lặng nghĩ, những người này phỏng chừng cha mẹ ruột bọn họ đến đây cũng không nhận ra được con của chính mình, huống chi là cô?

Giây tiếp theo Lương Thần liền phất phất tay, chỉ chỉ một bên, ngữ khí hung hăng nói: “Đứng một bên cho tôi.”

Cảnh Hảo Hảo nghe nói như thế, không nói hai lời liền nhanh chân chạy ra ngoài.

Không đợi Cảnh Hảo Hảo dừng lại, Lương Thần liền mở miệng nói với người nằm trên đất: “Ai đánh cô ấy, đứng ra cho tôi, nếu không lát nữa tôi để cho các người dựng thẳng đi vào nằm ngang đi ra!”

Tuy rằng nhóm người này không làm việc đảng hoàng, mỗi ngày lăn lộn buông thả như vậy, nhưng lại thật sự coi trọng vài phần nghĩa khí giang hồ, rất ăn ý không có lên tiếng.

“Tốt, đều không hé răng, có phải hay không?” Lương Thần lặn lội giới thương nghiệp nhiều năm như vậy, có sóng to gió lớn gì mà chưa trải qua, cả ngày chơi chính là đấu trí so đũa khí đấu tâm kế, cho nên đối với những người trên đất này, anh liếc mắt một cái liền có thể xuyên qua suy nghĩ nơi đáy lòng bọn họ, đương nhiên trong nháy mắt liền nghĩ đến biện pháp trị bọn họ, đối phó người như thế, sẽ so với ngoan độc, lập tức, Lương Thần liền cười lạnh mở miệng nói: “Các người đều đã không nói, vậy được, mọi người liền cùng nhau chịu tội đi, hôm nay các người đánh phụ nữ tôi một cái tát, tôi sẽ phết tay phải của các người hai tháng!”

Lương Thần nói xong, liền nhắc chai rượu một bên lên, hung hăng đập về phía trên tửu rượu, sau đó mang theo nửa chai rượu gãy lìa còn lại, liền đâm về phía trên cổ tay người đàn ông dưới chân.

“Đừng.....” Vào lúc tay Lương Thần sắp đâm lên cổ tay người đó, người đó mang theo một chút khốc nức nở nói: “Không phải tôi, không phải tôi, tôi nói là ai, tôi nói là ai!”

Lúc này Lương Thần mới dừng động tác lại, nhắc cổ áo người nọ lên, chỉ vào người trên đất, hỏi: “Là ai?”

Người nọ nhìn chằm chằm mấy người bị đánh thành đầu heo kia hơn nửa ngày, sau đó mới chỉ vào một người trong đó nói: “Là anh ta.”

“Tay trái hay là tay phải?” Lương Thần

“Tôi không nhớ được.” Người nọ sợ tới mức lắc đầu mãnh liệt, sau đó như là sắp khóc, nói: “Tôi thật sự không nhớ rõ.”

Lúc này Lương Thần mới hung hăng buông tay ra, đẩy ngã người nọ sang một bên, đi đến trước mặt người đàn ông đánh Cảnh Hảo Hảo kia, nâng chân lên, dẫm nát trên mặt anh, hỏi: “Tay nào đánh?”

Người nọ nhìn chằm chằm Lương Thần dừng một chút, nói: “Tay trái.”

Giây tiếp theo Lương Thần liền giơ nửa chai rượu trong tay lên, hung hăng đâm về phía người nọ: “Nói dối với tôi? Mà còn non lắm! Hôm nay xem như mệnh tốt, không thực động đến cô ấy, tôi khiến cho tay mà dừng chức năng mấy tháng, nếu mà thực động đến cô ấy, hôm nay phế sẽ không là tay, mà là nơi này.....”

Lương Thần nói xong, nâng mũi chân lên đá đá bộ phận đũng quần của người đàn ông kia, “Phế tay đi, còn có thể trị liệu, phế đi nơi này, cả đời này của mà liên thật sự là phế nhân!”

Lương Thần nói xong, liền chậm rãi thẳng đứng dậy, sửa sang lại quần áo một chút, nói với những người nằm trên mặt đất: "Còn không cút cho tôi!”

Những người đó nghe được câu này, như là nghe được tiếng trời, lập tức lão đảo bò dậy từ trên đất, lăn một vòng vọt ra khỏi quán bar.

Lương Thần đạp mảnh thủy tinh đầy đất, đi đến một bên, đứng ở bên người Cảnh Hào Hào, nói với người mình mang theo: “Phá hủy nơi này cả đêm, buổi sáng ngày mai tôi không muốn nhìn thấy sự tồn tại của quán bar này!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 221: Nụ Hôn Dưới Tình Thế Cấp Bách [1]

Cảnh Hảo Hảo đứng ở bên người Lương Thần nghe câu như thế, soạt lập tức liền xoay đầu qua.

Lương Thần nói cái gì?

Phá hủy quán bar này suốt đêm.....

Quán bar này là của bạn Phương Lộ, cô tới nơi này uống nhiều rượu mới gặp phải phiền toái, tuy rằng những người đó đáng giận, nhưng cô cũng không phải không có trách nhiệm.

Hiện tại làm liên lụy quán bar này hủy đi, cô phải giao phó với Phương Lộ như thế nào, Phương Lộ lại giao phó với bạn của cô ấy như thế nào!

Huống chi vừa rồi Lương Thần cũng đã đánh những người đó.....

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, lập tức xoay người, nói với Lương Thần: “Anh không thể phá hủy quán bar này.”

Lương Thần hoàn toàn giống như là không có nghe được lời nói của Cảnh Hảo Hảo, tiếp tục nói với trợ lý ở bên cạnh: “Thất thần làm gì, còn không nhanh đi làm!”

“Đã biết, Lương tổng, hiện tại tôi lập tức gọi điện thoại.” Một người đàn ông mặc một thân tây trang màu đen cung kính nói một câu, cầm di

động bước đi đến một bên.

Những người khác đứng quy củ ở một bên, nhìn Cảnh Hảo Hảo, đánh giá cẩn thận một trận, sau đó nói với Lương Thần: “Dáng dấp bạn gái Lương tổng thật tốt.”

Một người khác nói tiếp: “Lúc trước tôi từng gặp qua ở Lưu Kim Tuế Nguyệt một lần.”

“Ha ha..... Đúng là chọc phiền toái cho tôi.” Lương Thần cười tiếp một câu, miệng nói phiền toái, nhưng lại không có ý tứ ghét bỏ phiền toái.

“Lương tổng đây rõ ràng là che chở cho bạn gái của mình.....” Có người khen tặng nói.

Cảnh Hảo Hảo hoàn toàn không có tâm tư nghe bọn họ tán gẫu, cô chỉ vươn tay, kéo kéo ống tay áo Lương Thần đang không nhìn chính mình, đợi cho Lương Thần quay đầu nhìn mình, liền lập tức mềm giọng nói: “Quán bar này là của bạn Phương Lộ, anh không thể hủy.....”

Lương Thần bỏ qua tay nắm tay áo của Cảnh Hảo Hảo, hoàn toàn không để ý đến Cảnh Hảo Hảo, đáy lòng lại thở phì phì nghĩ, không thể hủy? Vì sao không thể hủy?

Loại địa phương này, anh hiểu biết hơn cô, nếu trị an quán bar tốt, có thể nháo ra chuyện một đám đàn ông khi dễ một phụ nữ sao?

Rõ ràng là ông chủ quán bar này sợ gây rắc rối, mở một mắt nhắm một mắt.

Phụ nữ Lương Thần anh đến quán bar anh ta chơi, là cho anh ta mặt mũi..... Ha ha, hiện tại khen ngược, để cho phụ nữ của anh xảy ra chuyện ở trong này, nghĩ cứ như vậy liền thôi, không có cửa đâu!

Cảnh Hảo Hảo lại vươn tay một lần nữa, kéo quần áo Lương Thần, lúc này đây cô còn chưa mở miệng, Lương Thần liền xoay qua, hung hăng trừng mắt nhìn cô, giọng nói mang theo một chút cảnh cáo nói: “Em câm miệng cho tôi, tôi nói cho em biết, tính toán sổ sách quán bar này xong liền đến phiên em, hiện tại em có thời gian rồi quản chuyện người khác, không bằng tự mình ngồi sofa một bên suy nghĩ một chút thật tốt, lát nữa đến phiên tôi tính sổ em, em sẽ cầu tha thứ với tôi như thế nào!”

Cảnh Hảo Hảo nghe được lời này của Lương Thần, hốc mắt lập tức liền đỏ lên.

Lương Thần vừa thấy cô muốn khóc, đáy lòng mặc danh kỳ diệu có chút muốn mềm đi, nhưng nghĩ đến, chưa nói đến chuyện trên mặt cô bị trúng một cái tát, nếu chính mình đến chậm một bước, cô liền thật sự bị người mang đi, mà bảo an đứng ở cửa cũng không lên tiếng, Lương Thần nhất thời liền lòng dạ cứng rắn, xoay đầu, nhìn cũng không có liếc mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo một cái, nói thẳng: “Hảo Hảo, em còn ở đây lằng nhằng nữa, tôi sẽ thật sự nóng nảy, tôi bảo em ngồi một bên chờ, em liền ngồi cho tôi, chuyện này để tôi quyết định!”

Người bên cạnh nghe được Lương Thần dạy dỗ Cảnh Hảo Hảo, nhin không được cười nói: “Lương tổng, đối đãi với bạn gái như hoa như ngọc vậy, nói chuyện nên ôn nhu một chút.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 222: Nụ Hôn Dưới Tình Thế Cấp Bách [2]

“Khỏi nói ra, thật sự là không biết lúc ấy đầu óc co rút như thế nào, liền mang trở về một cô nhóc như vậy, mỗi ngày cung ứng cô như là tổ tông, cũng chưa từng để cho tôi thuận khí qua, sắp bị cô phiền chết rồi.” Lúc Lương Thần nói lời này, chính mình cũng chưa nhận thấy được đáy mắt mình chẳng những không có phiền chán, ngược lại còn mang theo một loại thích thú sáng rọi.

Mọi người tựa hồ cảm giác được tâm tình Lương Thần tốt, cũng nở nụ cười theo.

“Lương tổng chính là mạnh miệng, trong lòng không biết cao hứng bao nhiêu đi.”

“Từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân, không nghĩ tới có một ngày Lương tổng cũng sẽ vì một phụ nữ thần hồn điên đảo.....”

Cảnh Hảo Hảo hoàn toàn không nghe được bọn họ tán gẫu cái gì, chỉ bủi môi đứng ở một bên, gắt gao nhìn chăm chăm Lương Thần, trong đầu nghĩ làm thế nào để cho anh huỷ bỏ quyết định vừa rồi của mình.

Cô và Lương Thần cùng một chỗ lâu như vậy, biết một khi chuyện mà Lương Thần đã quyết định, sẽ tuyệt đối không vì bất luận kẻ nào mà thay đổi.

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo lo lắng như lửa đốt, tròn mắt vòng vo hơn nửa ngày, sau đó đột nhiên nghĩ đến thím Lâm từng nói với mình, Lương Thần ăn mềm không ăn cứng, cô làm nũng, Lương Thần khẳng định ngoan ngoãn phục tùng cô.....

Lúc ấy cô nghe câu như thế, đáy lòng không cho là đúng, cô cũng chưa từng trông cậy vào Lương Thần sẽ ngoan ngoãn phục tùng mình, mình với anh mà nói, nhiều nhất chỉ là một món đồ chơi tâm huyết dâng trào nên cường ngạnh cướp đoạt lấy mà thôi.

Chỉ là, thím Lâm nhận thức Lương Thần lâu như vậy..... Bà có thể nói như vậy, có lẽ là có đạo lý gì đi.

Hiện tại, tình huống khẩn cấp, nếu cô còn cân nhắc như vậy nữa, vậy quán bar nhất định sẽ bị Lương Thần phá hủy.

Cảnh Hảo Hảo nhất thời bất chấp tất cả đi về phía Lương Thần lần nữa.

Lương Thần cảm giác được Cảnh Hảo Hảo tới gần, quay đầu liền nhìn cô một cái, nháy mắt cũng biết cô là vì chuyện phá quán bar này mà quần lấy anh, nhất thời ánh mắt anh liền trầm xuống.

Đổi lại lúc trước, nhìn thấy ánh mắt như vậy của anh, Cảnh Hảo Hảo có thể trốn thì đã sớm tránh, hiện tại cô hít sâu một hơi dưới đáy lòng, sau đó liền đánh bạo, đi tới bên người Lương Thần, sau đó hung hăng cắn chặt răng, liền vươn tay quần lấy cánh tay Lương Thần.

Lương Thần hơi hơi nhíu nhíu mày, nhìn về phía đôi tay nhỏ bé của Cảnh Hảo Hảo đang cầm lấy cánh tay của mình.

Cảnh Hảo Hảo cũng thường xuyên cố ý vô tình làm nũng với Thẩm Lương Niên, nhưng thật sự đến lúc quan trọng, trong nháy mắt cô lại có chút luống cuống.

Cảnh Hảo Hảo cực lực chịu đựng khẩn trương, sau khi nhắc nhở chính mình trấn định một chút ở dưới đáy lòng, liền dùng ngữ khí làm nũng mình đã diễn, nói ra: “Anh yêu.....”

Chỉ nói hai chữ, Lương Thần liền ngẩn ra, sau đó Lương Thần chỉ biết, Cảnh Hảo Hảo - người phụ nữ thông minh này, vì chuyện mình muốn làm, liền cùng diễn với anh.

Nếu không phải anh và cô cùng một chỗ lâu như vậy, hiểu biết đủ tính toán ly kỳ cổ quái trong đầu cô, chỉ sợ hiện tại anh thật sự sẽ bị cô nói hai ba câu dụ dỗ cho qua.

Lương Thần dùng sức rút tay của mình ra, lại bị Cảnh Hảo Hảo lập tức dùng sức ôm càng chặt.

Lương Thần nhú nhú mày, nói: “Hảo Hảo, buông.”

Cảnh Hảo Hảo hoàn toàn không có ý tứ buông ra, ngược lại khí lực ôm anh càng tay càng lớn hơn nữa, miệng lại hô một tiếng: “Anh yêu.”

Được, diễn nghiệm sao..... Lương Thần vươn tay, tách ngón tay Cảnh Hảo Hảo ra, kết quả phát hiện khí lực của cô gái quá lớn, anh sợ dùng lực sẽ bẻ gãy ngón tay tinh tế non nớt của cô, liền hung dữ nghiêm mặt, nói: “Buông ra, còn không buông ra, tôi đánh em!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 223: Nụ Hôn Dưới Tình Thế Cấp Bách [3]

Cảnh Hảo Hảo nghe nói như thế, theo bản năng muốn thả tay ra, nhưng chỉ một giây, liền quật cường ôm sát cánh tay anh.

Lương Thần tức giận nâng tay lên, vừa định xoa xoa cái trán, Cảnh Hảo Hảo liền nghĩ đến anh thật sự muốn đánh chính mình.

Nơi này nhiều người như vậy, nếu anh thật sự tát mình một cái.....

Thân thể Cảnh Hảo Hảo run lên, sau đó cũng không để ý anh có phải sẽ tiếp tục sinh khí hay không, liền nghĩ cũng không nghĩ liền nâng tay lên, ôm cổ Lương Thần một phen.

Lương Thần bị hành động đột ngột của cô kéo người xuống.

Cảnh Hảo Hảo rõ ràng cảm giác được không khí lại càng không thích hợp, vì thế liền ỷ vào còn chưa có rút đi men rượu, kiễng mũi chân liền ngăn chặn miệng Lương Thần.

Nụ hôn của Cảnh Hảo Hảo đến bất ngờ không kịp phòng, khiến cho Lương Thần trong nháy mắt liền cứng ngắc ở nơi đó, qua một hồi lâu, anh mới hồi phục tinh thần lại, nâng tay lên, muốn hất rơi cánh tay Cảnh Hảo Hảo.

Từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên Cảnh Hảo Hảo lớn mật như thế, ở dưới mắt bao nhiêu người nơi này, chủ động kéo người đàn ông hôn môi

anh.

Nhưng đáy lòng của cô càng sợ hãi hơn, cô thật sự sợ Lương Thần trở mặt cho mình một bạt tai, cho nên khi cô nhận thấy được Lương Thần túm cánh tay của mình, suy nghĩ đầu tiên của cô, Lương Thần đây là vì muốn đánh mình, vì thế càng dùng lực cạy mở đầu lưỡi Lương Thần, học bộ dáng anh từng hôn môi mình, hôn môi anh.

Cảnh Hảo Hảo cảm giác được thân thể Lương Thần hơi có chút giãy dụa, liền càng thêm không quan tâm gắt gao ôm chặt Lương Thần, thậm chí đến hai chân cũng nâng lên theo, hung hăng kẹp lấy hai chân Lương Thần, phòng ngừa chân anh đạp mình.

Cả người giống như là gấu koala, hoàn hoàn treo ở trên người Lương Thần.

Lương Thần hoàn hoàn khiếp sợ tại chỗ.

Cho tới bây giờ Cảnh Hảo Hảo đều chưa từng chủ động hôn môi anh, đây là lần đầu tiên, thậm chí nếu không phải mùi hương quen thuộc nhàn nhạt của Cảnh Hảo Hảo truyền đến khi có khi không sau mùi rượu, anh đã bắt đầu hoài nghi, người phụ nữ chủ động nhiệt tình trong lòng mình này hoàn toàn không phải Cảnh Hảo Hảo.

Đáy lòng Lương Thần kiên trì, trong nháy mắt chạm đến nụ hôn này của Cảnh Hảo Hảo, nháy mắt liền tan rã không còn dư lại mấy, anh chỉ sửng sốt trong chốc lát, giây tiếp theo liền hung hăng khóa môi Cảnh Hảo Hảo, hóa bị động thành chủ động, mặc kệ đây là ở trước mắt bao người, trực tiếp liền kéo cái ót của cô, làm sâu nụ hôn này hơn.

Cảnh Hảo Hảo cảm thấy tất cả tiếng vang bên tai mình đều rời xa, tiếng DJ huyền ảo trong quán bar cũng không còn, tiếng ca tiếng cười bên trong cũng không có, giống như trong toàn bộ thế giới chỉ còn lại có cô và Lương Thần, quanh quẩn bên tai của cô là tiếng hít thở nặng nề của người

đàn ông, là cô và anh hôn môi, phát ra âm thanh nhỏ vụn ái muội khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Nụ hôn này, vẫn kéo dài đến khi Cảnh Hảo Hảo cảm thấy chính mình sắp nghẹn chết, Lương Thần mới chậm rãi rời khỏi môi của cô, hô hấp hơi có chút bất bình nhìn ánh mắt của cô.

Đầu óc Cảnh Hảo Hảo, còn bị vây một mảnh trạng thái choáng váng, mắt của cô mở thật lớn, nhìn Lương Thần, một thần thái mờ mịt.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, thẳng đến chung quanh vang lên một trận tiếng hoan hô ồn ào, Cảnh Hảo Hảo mới hậu tri hậu giác nhớ lại rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cô lại có thể ở dưới tình thế cấp bách, chủ động hôn môi Lương Thần?

Hơn nữa, còn là chủ động ở trước mặt nhiều người như vậy?

Miệng Cảnh Hảo Hảo hơi mở lớn, sau đó trừng mắt nhìn, giây tiếp theo cô giống như là nai con chấn kinh, theo bản năng liền buông lỏng ôm cổ Lương Thần ra.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 224: Nụ Hôn Dưới Tình Thế Cấp Bách [4]

Cảnh Hảo Hảo hoàn toàn quên chân mình còn bám trên người Lương Thần, cô đột nhiên thả ra như vậy, khiến cho cả người không hề có dấu hiệu ngửa ra sau, cũng may Lương Thần tay mắt lanh lẹ kéo hông của cô lại, nhưng cô lại giống như chạm phải điện cao thế, sợ run cả người, liền để hai chân xuống, dùng sức đẩy Lương Thần ra, cũng không quay đầu lại chạy về phía cửa quán bar.

Lương Thần đứng ung dung ở tại chỗ, nhìn bóng dáng chạy vội của Cảnh Hảo Hảo, nhẹ nhàng cong môi lên, sau đó liền nói với người một bên: “Quên đi, không phá hủy quán bar này.”

.....

Lương Thần cùng một nhóm người đi ra từ trong quán rượu, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo đứng cô đơn ở ven đường.

Lương Thần còn chưa đi đến trước xe, liền bấm mở xe trước, Cảnh Hảo Hảo nhanh chóng kéo cửa xe ra chui vào.

Lương Thần nói lời tạm biệt với đám người, liền đi lên xe theo, anh vừa ngồi vào, Cảnh Hảo Hảo liền lập tức quay đầu, nhắm hai mắt lại về phía ngoài cửa sổ, bộ dáng giả vờ ngủ.

Lương Thần cũng không vạch trần cô, trực tiếp khởi động xe.

Lúc xe nhanh chóng chạy đến cửa biệt thự giữa sườn núi, Lương Thần đúng lúc bắt được Cảnh Hảo Hảo xuyên qua kính chiếu hậu đang nhìn trộm mình, cả người liền cười khẽ một chút.

Ai ngờ, giây tiếp theo Cảnh Hảo Hảo liền vươn tay, cầm lấy cánh tay anh, vỗ vỗ cửa xe.

Lương Thần nghiêng đầu, nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo, kết quả còn chưa nói ra, Cảnh Hảo Hảo đột nhiên liền khom người, “ọ” một tiếng, ới ra.

Nhất thời, toàn bộ trong xe, nháy mắt liền tràn ngập một tầng mùi rượu gay mũi.

Đã về đến cửa nhà, cô lại không thể chịu đựng một chút ư?

Một anh còn tưởng rằng cô là lén nhìn anh, té ra là..... uống nhiều rượu, muốn ới, mới nhìn anh.....

Lương Thần vừa nghĩ đến vừa rồi mình tự mình đa tình, nhịn không được liền cảm tức một trận, nghiêng đầu, vừa định nói Cảnh Hảo Hảo, ai ngờ, cả người cô không ghét bỏ hẳn, lập tức vô tình ngã ở trên nơi nôn ra, không có động tĩnh.

Lương Thần có chút không đành lòng nhìn hình ảnh như vậy, xoay đầu, nâng tay lên, hạ cửa kính xe xuống, sau đó chịu đựng cả xe có một mùi khiến người ta buồn nôn, hung hăng giẫm chân ga, dùng tốc độ nhanh nhất vọt tới trong biệt thự.

Giảm dừng ngay, Lương Thần khẩn cấp xuống xe, vừa kéo giọng hô hai tiếng “Thím Lâm”, vừa vòng sang ghế lái phụ, túm Cảnh Hảo Hảo từ bên trong ra.

Thím Lâm và vài người hầu vội vàng chạy tới từ trong nhà, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo một đầu tóc dơ bẩn, lập tức vươn tay muốn tiếp nhận Cảnh Hảo Hảo mê man: “Thần thiếu gia, hiện tại tôi mang Cảnh tiểu thư đi tắm rửa.”

“Cút cút cút.....” Lương Thần run rẩy tay, đuổi một đám người hầu đi, chỉ vào một xe mùi khó ngửi, nói: “Chạy nhanh tìm người rửa sạch xe này cho tôi..... Thật sự là ghê tởm muốn chết!”

Sau đó cũng không ghê tởm dơ dáy bẩn thỉu trên người Cảnh Hảo Hảo, liền xoay ngang ôm lấy cô, đi vào nhà.

Hơi rượu của Cảnh Hảo Hảo xông lên lần thứ hai, cả người say đến hoàn toàn mê man, Lương Thần ôm cô vào phòng tắm, mất sức lực nửa ngày, sững sờ không biết cởi quần áo, cuối cùng trực tiếp dứt khoát xé quần áo thành hai nửa.

Lương Thần lấy hai nửa quần áo từ trên người Cảnh Hảo Hảo xuống, trực tiếp ném tới trong thùng rác bên cạnh, xoay người, vừa định chỉnh nước ấm cho Cảnh Hảo Hảo, chợt nghe được Cảnh Hảo Hảo thì thầm trong miệng nói gì đó.

“Hửm?” Lương Thần lên tiếng, cúi đầu, tiến tai đến cạnh Cảnh Hảo Hảo, lại nghe được Cảnh Hảo Hảo thì thào hô “Lương Niên, Lương Niên.....”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 225: Tự Chụp Ảnh [1]

“Hửm?” Lương Thần lên tiếng, cúi đầu, tiến tai đến cạnh Cảnh Hảo Hảo, lại nghe được Cảnh Hảo Hảo thì thào hô “Lương Niên, Lương Niên.....”

Giọng nói Cảnh Hảo Hảo trong mềm dễ nghe, mang theo vài phần tư vị triền miên, gọi đến cả người Lương Thần nháy mắt liên cứng lại.

Tai anh vẫn dán bên môi Cảnh Hảo Hảo như cũ, rõ ràng có thể cảm giác được hơi thở của cô, thanh nhã như lan.

Nhưng Lương Thần lại cảm thấy như là có một phen cạnh băng bén nhọn, hung hăng đâm vào tim của mình.

Vừa lạnh, lại đau.

“Lương Niên.....” Cảnh Hảo Hảo lại thấp giọng hô lên tên của Thẩm Lương Niên.

Lương Thần như là chạm vào điện cao thế, cả người chột đứng lên, trực tiếp vươn tay ôm lấy Cảnh Hảo Hảo, ném vào trong bồn tắm lớn, mở vòi nước ra, cũng không chờ nước nóng, đổ ập rót xuống về phía Cảnh Hảo Hảo.

Lúc ban đầu nước mở ra tắm rất lạnh, giọt đến cả người Cảnh Hảo Hảo theo bản năng trốn về một bên bồn tắm, thân thể cũng lạnh đến co rút

thành một đoàn, nhúu lông mày thanh tú, âm điệu mềm nhũn mở miệng, mang theo một chút ủy khuất: “Lương Niên, tâm em khó chịu.....”

Lương Thần nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo từ trên cao, lại nghe được tên Thẩm Lương Niên từ trong miệng Cảnh Hảo Hảo, ngực anh phập phồng không ngừng, giọng nói có chút thô lỗ nói: “Khó chịu? Khó chịu chết em đi!”

Nói xong, một tay nắm vòi hoa sen, một lần nữa nhắm ngay mặt Cảnh Hảo Hảo, liều mạng giội.

Thím Lâm vội vàng chạy lên từ dưới lầu giúp một tay, thấy một màn như vậy, sợ tới mức vội vàng đi lên trước, chặn cột nước vòi hoa sen: “Thần thiếu gia, hay để tôi tắm rửa cho Cảnh tiểu thư đi, ngài tắm như vậy, sẽ đông lạnh Cảnh tiểu thư.”

Mặt Lương Thần bình tĩnh, không có hé răng, trực tiếp đưa vòi nước cho thím Lâm, sau đó cầm đầu gội từ một bên lên, xoa nhẹ lên mái tóc dài của Cảnh Hảo Hảo.

Cho tới bây giờ anh cũng chưa từng tắm rửa cho người khác, đây là lần đầu tiên, lực đạo có chút mạnh, tóc dài của Cảnh Hảo Hảo dính nước, như là hải tảo dây dưa cùng một chỗ, Lương Thần xoa nắn hai cái, liền cuốn thành một đoàn, sau khi cầm vòi hoa sen rửa sạch bọt dầu gội trên đầu Cảnh Hảo Hảo, tóc liền thắt lại một chỗ, Lương Thần cau mày, một tay vừa giội nước, vừa dùng ngón tay làm thuận tóc cho Cảnh Hảo Hảo.

Có thể là lực đạo anh dùng mạnh, kéo đau da đầu Cảnh Hảo Hảo, trong lúc mơ mơ màng màng Cảnh Hảo Hảo giật giật đầu, nhỏ giọng ngâm rên nói: “Lương Niên, anh nhẹ một chút, em đau.....”

Người phụ nữ này có phải ỷ vào mình uống rượu, phóng lên trời cao rồi không, lại có thể xem anh như không tồn tại, ở trong này quang minh chính đại gọi Thẩm Lương Niên như vậy.

Ngón tay Lương Thần cầm lấy tóc Cảnh Hảo Hảo, lực đạo nhin không được liền tăng thêm một ít, kéo đến Cảnh Hảo Hảo kêu lên.

“Thần thiếu gia, không thể gọi đầu như vậy.” Thím Lâm đứng ở một bên lo lắng suông, lại không dám tiến lên tự tiện đoạt Cảnh Hảo Hảo qua hỗ trợ, đành phải cầm dầu xả đưa cho Lương Thần, nói: “Đồ một chút dầu xả, tóc tự nhiên liền thuận, nhẹ nhàng gỡ liền tách ra, kéo như vậy nữa, sẽ kéo đau Cảnh tiểu thư.”

Lương Thần đen mặt, nghiêng răng nghiêng lợi run rẩy nói: “Đổ dầu xả cái gì, đau chết cô ấy luôn đi, cả ngày lẫn đêm đều không có làm cho người ta bớt lo!”

Nói xong, Lương Thần tắt vòi hoa sen, ném tới trong bồn tắm to, tay lại đưa qua, tiếp nhuận dầu xả, đồ ở trên tóc Cảnh Hảo Hảo.

Sắc mặt anh thoát nhìn vẫn hung dữ như trước, nhưng lực đạo trên tay đã dịu đi rất nhiều.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 226: Tự Chụp Ảnh [2]

Lương Thần tắm rửa cho Cảnh Hảo Hảo xong, thím Lâm vội vàng đưa một cái khăn tắm lớn lên, Lương Thần tiếp nhận, quần lên người Cảnh Hảo Hảo, ôm lấy cô, vừa đi đến ngoài cửa, vừa nói với thím Lâm đi theo sau: “Đi xuống lầu lấy quả trứng gà chín lên.”

Thím Lâm nhận được mệnh lệnh, vội vàng đáp một tiếng, liền đi xuống lầu, đợi khi bà cầm trứng gà chín đi lên, còn chưa có vào phòng ngủ, chợt nghe được bên trong truyền đến tiếng gió vù vù, thím Lâm đứng ở cửa, nhìn thấy Lương Thần một tay ôm Cảnh Hảo Hảo, một tay cầm máy sấy, sấy tóc cho cô gái.

Thím Lâm chỉ có thể nhìn được một bên mặt của Lương Thần, sắc mặt người đàn ông vẫn không có chuyển biến tốt, thoạt nhìn như là mất hứng, nhưng tay vuốt tóc dài cô gái lại rất ôn nhu, rất cẩn thận, như là sợ không cẩn thận sẽ làm đau cô gái.

Thím Lâm đứng ở cửa, không có quấy nhiễu một màn này, bà vẫn đợi cho Lương Thần tắt đi máy sấy trong tay, mới nhẹ nhàng tiêu sái tiến vào phòng ngủ, hô một tiếng: “Thần thiếu gia.”

Lương Thần không nói gì, tiếp nhận trứng gà của thím Lâm, dán lên nửa khuôn mặt bị đánh của Cảnh Hảo Hảo, nhẹ nhàng lăn trên đó.

“Đây rốt cuộc là ai, xuống tay nặng như vậy, ngài xem mặt đều sưng thành như vậy, ngày mai Cảnh tiểu thư còn phải quay phim, tiêu sưng

không được, làm sao quay đây.” Vẻ mặt thím Lâm đau lòng nói.

Lương Thần cau mày nhìn nhìn dấu năm ngón tay trên mặt Cảnh Hảo Hảo, ngữ khí càng phần nộ hơn: “Đáng đời, cô ấy tự làm tự chịu, không có chuyện gì chạy đến quán bar, uống nhiều như vậy.”

Nói xong, đáy lòng Lương Thần lại dâng lên một cỗ xúc động giết người, sau đó đưa trứng gà cho thím Lâm, nói: “Thím nhìn cô ấy một lát, tôi đi ra ngoài một chuyến.”

Nói xong, Lương Thần bước đi đến trước bàn bên cạnh, cầm chìa khóa xe lên, đi ra phòng ngủ.

Vừa rồi lúc tắm rửa cho Cảnh Hảo Hảo, quần áo trên người Lương Thần đã sớm ướt đầm, sợ cô cảm lạnh, chỉ lo sấy tóc cho cô, quên thay quần áo cho mình, đợi cho ra cửa, gió mùa đông thổi qua, anh mới phát hiện trên người mình còn mặc quần áo ướt sũng.

Lương Thần dừng bước chân một chút, cuối cùng trực tiếp đi gara lấy xe, lái đến nhà họ Lương cũ

Mẹ anh cũng từng là ngôi sao nổi tiếng một thời trong làng giải trí, lúc quay phim đánh võ, thường xuyên va chạm lên người, máu ứ đọng thật lâu cũng không tiêu tan. Lúc ấy ông ngoại vừa mới nhận thức một lang trung, có một loại thuốc mỡ gia truyền, chuyên trị đánh tan máu ứ đọng, sau khi dùng qua, thấy hiệu quả rất nhanh, một đêm gần gũi liền nhìn không ra dấu vết gì. Sau đó mẹ anh rời khỏi vòng giải trí, cũng dùng ít đi, chỉ là truwcos khi lang trung qua đời, ngược lại từng cho ông ngoại anh mấy hộp, trong hai năm này người trong nhà lục tục dùng, chỉ còn lại một hộp. Nếu không phải thím Lâm vừa mới nhắc tới ngày mai Cảnh Hảo Hảo quay phim, anh cũng không nhất thời nhớ tới.

.....

Lương Thần chậm rãi dừng xe ở trước cửa nhà cũ của họ Lương, nhấn còi xe, sau đó trong nhà đi ra một người đàn ông, nhìn thấy là xe của Lương Thần, vội vàng mở cửa.

“Thần thiếu gia, trở về?”

Lương Thần hô một tiếng: “Chú Vương.” Không có dừng xe, trực tiếp lái vào trong sân.

Xe Lương Thần còn chưa dừng hẳn, bà bảo mẫu lớn trong nhà liền nhận được điện thoại của chú Vương, đi ra từ trong nhà cũ.

Bà bảo mẫu từng là vú nuôi của anh, bên cạnh anh từ nhỏ, xem anh trở thành nửa con con trai, hiện tại thấy anh, vui mừng lôi kéo tay anh, liền nói: “Tiểu tổ tông, muộn như vậy, sao con lại tới đây? Cũng không gọi điện thoại trước cho ta, ta sẽ chuẩn bị một ít món ăn khuya con thích ăn, con có đói bụng không? Hiện tại muốn ăn cái gì, ta lập tức đi làm cho con.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 227: Tự Chụp Ảnh [3]

“Mẹ Trương, không cần phiền toái như vậy.” Lương Thần đổi giày, nhìn nhìn trong phòng khách, phát hiện không có người, liền hỏi: “Ông nội đâu?”

“Mấy ngày nay thân thể lão tiên sinh không thoải mái, buổi tối ngủ sớm.”

Lương Thần lại hỏi: “Vậy, mẹ con đâu?”

“Giờ đã là nửa đêm, phu nhân đã sớm nghỉ ngơi, chỉ là ta đã phân phó Tiểu Trân đi gọi phu nhân rời giường.”

Lương Thần gật gật đầu, liệ đi về phía cầu thang tầng hai, còn chưa có đi trên bậc thang, Lương Thần liền nhìn thấy mẹ anh mặc áo ngủ tơ lụa thuần chánh, vẻ mặt lười nhác đi xuống từ tầng hai.

Lương Thần đứng ở tại chỗ, cười tủm tỉm nhìn mẹ mình đi tới, mới mở miệng, nói: “Lương phu nhân, đã trễ thế này, người còn chưa ngủ?”

“A Thần, giờ đã sắp rạng sáng, con không nghỉ ngơi cho tốt, hơn nửa đêm chạy tới quấy nhiễu giấc ngủ của người ta, còn có ý tứ hỏi mẹ chưa ngủ?” Lương phu nhân giả bộ sinh khí, trừng mắt liếc mắt nhìn Lương Thần một cái, liền nói với lão bảo mẫu đứng một bên: “Rót giúp tôi ly nước.”

Lương Thần tiến lên, ôm bả vai Lương phu nhân, đi đến trước sô pha, ấn bà ngồi xuống: “Mấy ngày không gặp, phu nhân cũng sắp biến thành tiểu thư.”

Lương phu nhân nghe được con mình khen mình trẻ tuổi, nhịn không được cười một tiếng, tiếp nhận nước lão bảo mẫu đưa tới, uống một ngụm, hỏi: “Được rồi, con cũng đừng ở nơi này lời ngon tiếng ngọt khen mẹ, nói đi, có phải con ở bên ngoài lại gây ra chuyện gì, muốn tìm mẹ cầu tình với cha con không?”

“Mẹ, xem lời mẹ nói kìa, giống như con là một sao gây họa vậy!” Lương Thần thả tay đặt ở trên vai Lương phu nhân xuống, nói: “Mẹ, hôm nay con đến tìm mẹ, chỉ là vì một chuyện nhỏ, xin mẹ một món đồ.”

“Thứ gì?”

“Chính là thuốc mỡ chuyên trị máu ứ đọng của mẹ.”

“A Thần, con bị thương hả?” Lương phu nhân vừa nghe lời này, lập tức buông ly nước, lôi kéo Lương Thần nhìn trái nhìn phải, vừa nhìn, còn vừa có chút lo lắng nói: “Sao quần áo trên người con đều ướt vậy, đây là mùa đông lớn, đông lạnh bị bệnh thì làm sao bây giờ. Mẹ Trương, nhanh nhanh, nhanh mang A Thần đi lên đổi quần áo sạch sẽ.”

“Mẹ, con không sao, mẹ đừng quan tâm con, con tìm mẹ muốn thuốc mỡ, là cho một người bạn của con.”

Lương phu nhân vừa nghe lời này, hai mắt nháy mắt liền sáng lên: “A Thần, có phải con quen bạn gái không?”

Lương phu nhân mong mỗi đứa con trai này quen bạn gái đã mong mỗi đến năm năm, nhà người khác đều là vì con hoa tâm mà lo lắng, mà hiện tại bà thật sự hận không thể để con của mình truyền ra chút chuyện xấu tình hoa như vậy.

Sao Lương Thần không biết tâm tư mẹ của mình, nếu hôm nay mình thừa nhận, sợ là ngày mai Cảnh Hảo Hảo sẽ bị tập thể già trẻ lớn bé nhà họ Lương thay nhau ra trận đi vây xem.

Người phụ nữ kia da mặt mỏng, ... đáy lòng Lương Thần nghĩ nghĩ, liền nói: “Không, mẹ, người suy nghĩ nhiều, là một người bạn trai của con xảy ra chuyện.”

Nước trong miệng Lương phu nhân lập tức phun ra, ánh mắt như là hai thanh kiếm, mãnh liệt bắn về phía Lương Thần.

Cũng không phải do Lương phu nhân nghĩ nhiều, mà là mắt thấy con của bà sắp chạy từ 25 về phía 26, nó ngay cả ngón tay phụ nữ cũng chưa chạm vào, đêm đầu tiên vẫn còn đó.

Cho dù là một cô gái, đến tuổi này, cũng sẽ làm cho người ta thốn thức, huống chi là một người đàn ông?

Lương phu nhân trải qua lời nói vừa rồi của Lương Thần, đáy lòng lập tức sợ hãi lên, nháy mắt liền nghĩ đến con một người bạn của mình nói yêu đương với một người đàn ông nước Mỹ, chẳng lẽ con trai của bà cũng như vậy?

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 228: Tự Chụp Ảnh [4]

Lương phu nhân bình ổn trái tim kinh hãi nhảy lên, mở miệng hỏi: “A Thần, tuy rằng thuốc kia không đáng tiền gì, nhưng cũng thật sự là thứ hiếm có, hiện tại trên thế giới này cũng chỉ còn một hộp trong tay mẹ, cho nên nó cũng là bảo bối trong lòng mẹ, vậy con đưa cho ai, tốt xấu cũng phải nói cho mẹ biết một chút chứ?”

Lương Thần nghĩ nghĩ, lấy Từ Dung ra làm bia đỡ đạn.

Lương phu nhân vừa nghe tên Từ Dung, đáy lòng càng run rẩy.

Thanh mai trúc mã..... Từ nhỏ Từ Dung và Lương Thần đã cùng nhau lớn lên, lúc nhỏ hai người còn hờ ra một tí liền chen trên một cái giường, sau đó Lương Thần trở về thành phố Giang Sơn từ Bắc Kinh, Từ Dung cũng trở lại theo..... Loại dấu hiệu này.....

Trong nháy mắt cả người Lương phu nhân không ngồi yên được, bà cầm lấy điện thoại không dây một bên, vừa nói: “Mẹ hỏi Từ Dung một chút”, vừa gọi một cú điện thoại qua cho Từ Dung.

Lương Thần có chút đau đầu nâng tay lên, xoa xoa cái trán, vừa định vươn tay ngăn cản Lương phu nhân, đầu kia Từ Dung đúng lúc đang chơi di động, liền nhận điện thoại ngay.

“Bác gái, muện như vậy bác gọi điện thoại cho cháu có chuyện gì?”

Cách điện thoại, Lương Thần rõ ràng nghe thấy giọng nói Từ Dung truyền đến từ đầu kia điện thoại.

“A Dung hả, thực ngượng ngùng hơn nửa đêm còn phải quấy rầy cháu.”

“Không sao, không sao, bác gái có việc bác cứ nói.”

“Là như vậy..... A Thần đến nơi này của bác, nói cháu bị thương, xin thuốc mỡ của bác, cháu không sao chứ?”

Từ Dung đầu kia điện thoại dừng trong chốc lát, giọng nói thoát có chút cứng nhắc nói: “Không có việc gì, không có việc gì, chỉ một chút chuyện nhỏ.”

Một chút chuyện nhỏ, một người đàn ông, cũng không phải phụ nữ, khẩn trương như vậy làm cái gì?

Lương phu nhân càng cảm thấy kỳ quái, bà ấp úng trong chốc lát, vẫn dứt khoát trực tiếp vào chủ đề: “A Dung, bác gái muốn hỏi cháu một chuyện, hiện tại cháu có bạn gái chưa?”

“Có.”

Một chữ có, tựa như một viên đại lôi, nổ tung trong đầu Lương phu nhân, bà nhin không được tiếp tục hỏi: “Vậy hiện tại có phải mỗi ngày cháu theo A Thần chúng tôi cùng một chỗ không?”

Từ Dung nghe câu này, nháy mắt liền hiểu được đáy lòng Lương phu nhân đang hoài nghi cái gì, vội vàng giải thích nói: “Bác gái, cháu chỉ là trước đó không lâu cháu chia tay với một người bạn gái không thích hợp, gần đây cháu gặp một người mới, mấy ngày nay cháu còn đang theo đuổi, qua một thời gian liền có thể bắt được, đến lúc đó mang qua cho bác nhìn một chút.”

Lương phu nhân nghe nói như thế, mới yên lòng: “Cháu đã chia tay với Hiếu Lâm à, bác cảm thấy cô bé đó cũng rất tốt.”

“Không phải..... Hiếu Lâm là bạn gái trước trước trước của cháu.”

Lương phu nhân nghe câu này, càng chịu đả kích, bà “a” một tiếng, liền cắt đứt điện thoại, sau đó đau thương thở dài một hơi, liền lên lầu cầm thuốc mỡ, lúc giao cho Lương Thần, có chút u oán nhìn Lương Thần, giọng nói càng khó chịu: “A Thần, A Dung trong vòng một năm đã thay đổi bốn bạn gái, con đây 25 năm, một người bạn gái cũng chưa quen.”

.....

Lương Thần cầm thuốc mỡ, lái xe ra khỏi nhà cũ họ Lương chưa đến mười phút, liền nhận được điện thoại gọi đến từ Từ Dung.

Anh cũng không sốt ruột, chậm rãi đeo tai nghe điện thoại lên, mới nhấn tiếp nghe điện thoại.

“Được đó, A Thần, cậu đây vì xin thuốc cho Cảnh Hảo Hảo, thiếu chút nữa kéo tôi xuống nước, làm hại mẹ cậu cho là tôi và cậu có chuyện cầu thả gì!”

Sắc mặt Lương Thần bình tĩnh lái xe, không nhẹ không nặng nói: “Mẹ tôi dùng ngón chân suy nghĩ một chút, liền nên biết ánh mắt tôi không kém cõi như vậy.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 229: Tự Chụp Ảnh [5]

“Dựa vào.....” Từ Dung bị Lương Thần đá kích cúi đầu phun ra một câu, sau đó mở miệng nói: “A Thần, sao cậu không nói cho mẹ cậu biết chuyện Cảnh Hảo Hảo? Chẳng lẽ cậu cũng chỉ là thuần túy chơi một chút? Cô gái kia gặp gỡ Lương Niên đã đủ đáng thương, hiện tại cậu còn như vậy.”

“Cảnh Hảo Hảo cũng không phải động vật trong vườn bách thú, không cần bị bọn họ lần lượt đến vây xem một lần.”

.....

Lương Thần trở lại biệt thự giữa sườn núi đã sắp là hai giờ nửa đêm, toàn bộ biệt thự yên tĩnh lợi hại, anh lên lầu, trực tiếp đưa thuốc mỡ cho thím Lâm, sau đó tự mình vào phòng tắm tắm rửa.

Lúc đi ra, thím Lâm đã rời đi, phòng ngủ có vẻ càng tĩnh lặng.

Lương Thần lau khô tóc, lên giường, nằm ở bên người Cảnh Hảo Hảo, bất tri bất giác liền nghĩ đến câu nói Từ Dung vừa hỏi mình kia.

Sao cậu không nói cho mẹ cậu biết chuyện của Cảnh Hảo Hảo?

Thật ra không phải không nói, mà là tôn trọng.

Đời này của anh, nếu thật sự quyết định giới thiệu một người phụ nữ cho người trong nhà biết, như vậy người phụ nữ kia, nhất định là người đời

này anh muốn kết hôn .

Dựa theo câu quảng cáo vào lễ tình nhân thất tịch lần trước, anh chính là yêu Cảnh Hảo Hảo, anh không có kinh nghiệm, không thể đặc biệt xác định anh chính là yêu Cảnh Hảo Hảo .

Huống chi, hiện tại Cảnh Hảo Hảo cũng sẽ không gả cho anh.....

Lương Thần quay đầu, nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo, cô ngủ có chút trầm, bởi vì uống rượu, trên mặt có chút hồng hồng, khóe môi mang theo một chút ý cười nhàn nhạt, anh nhìn không được nghĩ đến lúc cô vừa mới hôn mê bất tỉnh, gọi tên Thẩm Lương Niên.

Đột nhiên, anh rất muốn biết rốt cuộc trong đầu cô nghĩ tới chuyện gì về Thẩm Lương Niên?

Đêm đã khuya, nhưng anh không có một chút mệt mỏi, Lương Thần nhìn Cảnh Hảo Hảo hồi lâu, nhìn không được lấy di động của mình ra.

Anh nhớ rõ anh từng thấy qua di động của Cảnh Hảo Hảo, màn hình di động của cô là ảnh chụp chung của cô và Thẩm Lương Niên.

Lương Thần cầm di động, nhẹ nhàng đến gần Cảnh Hảo Hảo, ôm cô trước ngực của mình, điều chỉnh tốt tiêu cự, chụp ra một tấm ảnh của mình và cô.

Bởi vì không lấy tốt góc độ, thiếu nửa mặt của Cảnh Hảo Hảo, cho nên Lương Thần điều chỉnh một lần nữa, tiếp tục chụp mấy tấm, sau đó anh từ từ chọn một tấm từ trong di động, đặt làm hình bảo vệ.

Lương Thần khóa di động, mở ra, vẫn lặp lại nhìn chăm chăm tấm ảnh chụp kia.

Giữa mặt mày cường tráng của anh, dần dần biểu lộ ra ôn nhu, thậm chí đến cuối cùng, anh nhìn chăm chăm ảnh chụp chung của anh và cô trên màn hình, phát ngốc lên.

Không biết qua bao lâu, Cảnh Hảo Hảo nằm ở trong lòng anh đột nhiên nhúc nhích, Lương Thần nghiêng đầu, nhìn thấy mặt Cảnh Hảo Hảo đỏ không bình thường, trên trán phủ đầy giọt mồ hôi lớn.

Lương Thần buông di động, nhẹ nhàng chạm vào trán Cảnh Hảo Hảo, phát hiện nóng đến kinh người, sợ tới mức anh vội vàng gọi điện thoại nội tuyến ở một bên, nói thím Lâm kêu bác sĩ.

Cơn sốt của Cảnh Hảo Hảo đến rất nhanh, cả người trở nên cực kỳ không an phận, vừa khóc lại nháo, khăn mặt Lương Thần đặt ở trên trán cô, bị cô nắm lấy năm lần bảy lượt, cuối cùng Lương Thần chỉ có thể ôm cô, cô lại quỳn đấm cước đá náo loạn ở trong lòng anh.

Mặc dù cô sinh bệnh, khí lực cũng không nhỏ, đánh cho Lương Thần kêu rên hai tiếng, vỗ sau lưng cô: “Hảo Hảo? Hảo Hảo?”

Cảnh Hảo Hảo sốt hồ đồ, mơ mơ màng màng mở ánh mắt một chút, rất nhanh lại nhắm lại, sau đó tựa vào trên vai Lương Thần, khó chịu nức nở lên.

Đáy lòng Lương Thần lấp đầy một ngọn lửa, cầm điện thoại bên cạnh liên tiếp thúc dục ba bốn lần, bác sĩ mới chạy tới

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 230: Xin Nghỉ Khí Phách[1]

Cảnh Hảo Hảo không có gì trở ngại, chỉ là có chút cảm lạnh, đột nhiên phát sốt, tiêm một mũi, chưa đến một lát cả người liền yên tĩnh.

Người sốt cao, dễ dàng nóng, thỉnh thoảng đá chần, Lương Thần không ngủ cả đêm, đều không ngừng đắp chăn cho Cảnh Hảo Hảo.

Mãi cho đến năm giờ sáng, rốt cục Cảnh Hảo Hảo lui sốt, im lặng ngủ.

.....

Lúc Cảnh Hảo Hảo tỉnh lại, đã hơn bốn giờ chiều.

Cô mở to mắt, bắt đầu là có chút mờ mịt, nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ trong chốc lát, cảm thấy không thích hợp, lúc này mới nhìn nhìn thời gian, phát hiện đã là buổi chiều, cô chợt xốc chăn lên.

Xong đời Hôm nay có phần diễn của cô, hơn nữa đều là diễn với nhân vật chính, cô lại có thể không đi.....

Cảnh Hảo Hảo hoang mang rối loạn khẩn trương chạy ra phòng ngủ, đúng lúc đụng phải thím Lâm đi lên nhìn cô.

“Cảnh tiểu thư, cô tỉnh rồi?”

“Điện thoại đâu? Cháu phải gọi điện thoại cho tổ phim.”

“Buổi sáng Thần thiếu gia lấy điện thoại của cô giúp cô xin nghỉ rồi, cô đột nhiên phát sốt, nháo Thần thiếu gia không đi công ty cả buổi sáng, vừa mới đi phòng sách mở cuộc họp video rồi.” Thím Lâm cười giải thích.

Lúc này Cảnh Hảo Hảo mới mơ mơ hồ hồ nhớ tới, hình như sau nửa đêm hôm qua cô phát sốt cao, sau đó có người vẫn canh giữ ở bên cạnh chăm sóc mình, hơn nữa người kia vẫn không ngừng lau lau mồ hôi trên mặt, trên người mình.....

Cô vẫn tưởng là mơ, hóa ra đều là thật sự?

Hơn nữa đây còn là Lương Thần làm?

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến một người đàn ông cao ngạo khí phách như Lương Thần vậy, nhẫn nại tính tình chăm sóc cô.....

Tim Cảnh Hảo Hảo, trong nháy mắt liền nhảy lên hai cái, theo bản năng nhìn thoáng qua phòng sách.

Thím Lâm nhìn thấy mức độ phản ứng này của Cảnh Hảo Hảo, mím môi cười cười, nói: “Cảnh tiểu thư, cô cả ngày chưa ăn gì, hiện tại nhanh đi rửa mặt một chút, tôi phân phó người múc cháo bưng lên cho cô.”

.....

Cảnh Hảo Hảo cảm lạnh tới cũng nhanh đi cũng mau, ngày hôm sau liền không có gì trở ngại.

Lương Thần đi công ty làm việc, còn cô thì đi tổ phim.

Cảnh Hảo Hảo vừa tới tổ phim, ngồi xuống còn chưa trang điểm, đạo diễn tổ phim bước tới, “bốp” một tiếng ném di động của anh ta đến trước mặt Cảnh Hảo Hảo: “Cảnh Hảo Hảo, cô kiểu cách cái gì, không hợp ý nhau thì đừng đến đây, tổ phim nhiều người như vậy, đều quay chung quanh cô

ư. Cô có biết cô chậm trễ chúng tôi bao nhiêu công việc không, ngày hôm qua có minh tinh lớn trang điểm đợi cô hơn một tiếng!”

Cảnh Hảo Hảo sợ run một chút, mới cầm lấy di động, nhìn thấy phía trên có một tin nhắn gửi tới từ số di động của mình: Hôm nay không đi tổ phim.

Ngắn gọn sáng tỏ, chỉ sáu chữ.

Cảnh Hảo Hảo vừa thấy, liền biết là tác phong của Lương Thần.

Hóa ra, cái gọi là xin phép mà ngày hôm qua thím Lâm nói với cô, chính là xin phép như vậy.

Ở trong thế giới Lương Thần, cho tới bây giờ đều là mỗi người quay chuyển chung quanh anh, cho nên mặc dù là xin phép, anh cũng xin đến khí phách như thế.

Nhưng mà..... Cô không phải Lương Thần, cô là Cảnh Hảo Hảo, là tiểu trong suốt trong vòng giải trí, hưởng chi cho dù là một ngôi sao lớn, cũng không dám xin phép như vậy đâu!

Không đúng, không đúng, đây, đây là xin phép nghỉ sao, ngay cả nguyên nhân cũng không viết, tốt xấu cũng phải thêm chữ sinh bệnh chứ..... Đây hoàn toàn là thông báo mà!

Cảnh Hảo Hảo vội vàng đứng lên, sắc mặt có chút hồng nói: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ngày hôm qua tôi sinh bệnh, tôi hôn mê bất tỉnh, là bạn tôi xin nghỉ giúp tôi.”

“Cảnh Hảo Hảo, cô cho tổ phim là nhà của cô à, cô muốn như thế nào liền như thế đó, không hợp ý nhau liền không đến đây, nếu cô không thích quay, đại khái có thể không quay mà!”

Đạo diễn cũng không quản toàn bộ người ngồi đầy cả phòng trang điểm, trực tiếp mặt không lưu tình răn dạy Cảnh Hảo Hảo, sau khi giáo huấn xong, cầm lấy di động của mình xoay người chạy lấy người.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 231: Xin Phép Khí Phách [2]

Mỗi ngày Cảnh Hảo Hảo ngồi xe bảng số quân khu, khiến người trong tổ phim suy đoán các loại, vốn là có chút không hợp, hiện tại hơn nửa ngày hôm qua toàn bộ tổ phim bởi vì sự vắng mặt của cô mà chậm trễ thời gian một ngày, tuy rằng mọi người ngoài miệng không có mắng ra rõ ràng giống như đạo diễn, nhưng đáy lòng ít nhiều vẫn có chút bất mãn.

Có vài người không lộ ra vui buồn, nhưng thật ra cũng không khác gì bình thường, không trao đổi với Cảnh Hảo Hảo, cũng không có phản ứng gì, nhưng có vài người, lực nguyệt trang không có cường đại như vậy, ánh mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo liền lộ ra chút chán ghét.

Bởi vì ngày hôm qua chậm trễ, cho nên hôm nay an bài quá trình quay chụp rất chặt chẽ, suốt cho tới trưa, mọi người đừng nói thời gian nghỉ ngơi, ngay cả thời gian uống nước cũng là miễn cưỡng đoạt ra được.

Bận rộn đến một giờ chiều, toàn bộ tổ phim mới ăn cơm.

Nam nữ số một cùng với một ít vai diễn lớn ngồi cùng một chỗ với đạo diễn, có người chuyên môn nịnh hót, tự mình tặng đồ ăn lên.

Loại diễn vai phụ giống như Cảnh Hảo Hảo và nhân viên công tác sẽ tự mình động thủ đi lấy cặp lồng đựng cơm, mọi người cũng không có vị trí ngồi nào, sẽ tụ tập ngồi ăn chung quanh hiện trường.

Có vài người đáy lòng dẫu không được chuyện, tự nhiên lúc nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo, sẽ khe khẽ nói nhỏ thầm oán đều là Cảnh Hảo Hảo, mới làm hại hiện tại bọn họ mệt như vậy.

Ăn cơm chỉ mới nửa tiếng, liền có người gọi mọi người tập hợp bổ sung trang điểm, sau đó lại quay một cảnh mới, mới bổ sung đủ phần diễn kéo dài ngày hôm qua.

Sau khi đạo diễn xem quá trình quay phim một chút, đã không thể quay cảnh ngày hôm nay, nhưng thời tiết hôm nay rất tốt, có một cảnh trời chiều ở vùng ngoại ô thành phố Giang Sơn, cho nên đạo diễn liền trực tiếp bảo mọi người trước tiên chuẩn bị tốt xe, trực tiếp lôi kéo người tổ phim, đi vùng ngoại ô thành phố Giang Sơn.

Đến vùng ngoại ô, bố trí xong hết thảy, đúng lúc mặt trời chiều ngã về tây, mọi người lại bổ sung trang điểm, liền chính thức quay.

Trong trong ngoài ngoài ép buộc khoảng hơn hai tiếng, rốt cục tuyên bố quay xong, mọi người tẩy trang, sắc trời đã hơi tối đi.

Nhân viên công tác tổ phim đã sắp xếp xong thiết bị quay phim, người tẩy trang xong cũng đều rồi rít lên xe tổ phim.

Cũng không phải toàn bộ thợ trang điểm đều theo tới vùng ngoại thành, cho nên nhân thủ có hạn, chỉ có thể lần lượt tẩy trang, nháo ra tiết mục xin nghỉ ngày hôm qua, Cảnh Hảo Hảo cũng không có không biết xấu hổ tranh với người khác, cho nên liền rơi xuống thành một người cuối cùng.

Tẩy trang xong, cô liền vội vàng ôm quần áo của mình, đi một toilet gần nơi quay không xa thay đổi quần áo, lúc thay xong đi ra, cô mới phát hiện ba chiếc xe buýt lớn của tổ phim đã rời đi.

Toàn bộ vùng ngoại thành trống rỗng, không có một người nào của tổ phim, Cảnh Hảo Hảo mang theo quần áo tổ phim, chuyển vòng vo trái phải, liền đụng phải một người phụ nữ trung niên, liền tiến lên hỏi một chút, bị báo xe tổ phim vừa mới rời đi chưa đến một lát.

Cảnh Hảo Hảo vội vàng chạy về phía đường lớn nơi xa, lại chỉ mơ hồ thấy được bóng dáng ba xe buýt.

Cảnh Hảo Hảo đuổi theo hai bước, ngừng lại, liền muốn gọi điện thoại cho tài xế, nhưng lại phát hiện, túi xách của mình còn ở trên xe buýt tổ phim.

Cảnh Hảo Hảo ảo não dậm chân, liền đứng ở ven đường muốn đón một chiếc xe taxi về thành phố trước, đến biệt thự, sẽ để cho thím Lâm trả tiền.

Tổ phim vì lấy cảnh, cố ý chọn nơi hẻo lánh, Cảnh Hảo Hảo đứng ở ven đường đợi một lúc lâu, đừng nói xe taxi, ngay cả một chiếc xe đi vào thành phố cũng không có thấy.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 232: Xin Phép Khí Phách [3]

Sắc trời càng lúc càng tối xuống, tối đặc biệt nhanh, bất tri bất giác, toàn bộ vùng ngoại thành đã hoàn toàn ngêngh đón đêm tối.

Vùng ngoại thành giống như giữa sườn núi, vào đêm, nhiệt độ sẽ đặc biệt thấp.

Bận rộn một buổi chiều, Cảnh Hảo Hảo đã sớm tiêu hóa những thứ ăn vào buổi trưa không còn một mảnh.

Vừa lãnh lại đói, Cảnh Hảo Hảo càng thêm mất đi năng lực chống lạnh, cô đứng ở dưới đèn đường, ánh mắt trông mông nhìn ngã tư đường trống rỗng, hy vọng có thể có chiếc xe vào trong thành phố, có thể để cho cô đi nhờ xe.

Đêm vùng ngoại thành, yên tĩnh đến rồi tinh rồi mù, Cảnh Hảo Hảo đứng cô đơn ở một bên, thỉnh thoảng động hai chân sắp cứng ngắc, qua không biết bao lâu, Cảnh Hảo Hảo nâng tay lên, che kín mặt lạnh như văng, sau đó thổi khí nóng, làm ấm tay, đợi lúc cô vừa định buông tay, đột nhiên có một chiếc xe chậm rãi dừng ở trên ngã tư đường đối diện.

Cảnh Hảo Hảo cảm thấy chiếc xe kia mơ hồ có chút quen thuộc, để tay xuống, cẩn thận nhìn lại.

Đúng lúc đó, xe lại chậm rãi khởi động, chuyển đầu một cái, đứng ở trước mặt Cảnh Hảo Hảo.

Sau đó, cửa xe ghế lái bị mở ra, một người đàn ông mặc áo khoác màu đen, xuống xe, im lặng quay đầu, nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo.

Trong nháy mắt Cảnh Hảo Hảo giống như là bị người dùng đinh đóng trên mặt đất, không thể nhúc nhích được nữa.

Dựa vào đèn đường có chút mờ tối, Cảnh Hảo Hảo tinh tường nhìn thấy khuôn mặt soái khí của Thẩm Lương Niên, trở nên gầy yếu đi rất nhiều.

Thẩm Lương Niên nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo hồi lâu, mới chậm rãi đóng cửa xe lại, vòng qua đầu xe, đi từng bước lớn tới trước mặt cô, dừng bước chân, mở miệng nói: “Lên xe đi, anh đưa em về thành phố.”

Cảnh Hảo Hảo không hề động, cũng không có nói chuyện.

Thẩm Lương Niên hơi nghiêng thân, kéo cửa xe ghế lái phụ ra, túm cánh tay Cảnh Hảo Hảo, đẩy cô vào, sau đó liền hung hăng đóng cửa lại.

Thẩm Lương Niên lên xe, cũng như thường ngày, trước hơi hơi nghiêng người cài dây an toàn cho Cảnh Hảo Hảo, mới ngồi trở lại một lần nữa, nâng tay lên, cài dây an toàn cho chính mình.

“Lạnh không?” Thẩm Lương Niên xoay qua, liếc mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo một cái, hỏi.

Cảnh Hảo Hảo không nói gì.

Thẩm Lương Niên vươn tay, chỉnh máy sưởi trong xe đến lớn nhất, sau đó liền khởi động xe.

Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên cũng không có trao đổi gì, trong xe rất yên tĩnh, trên đường trở về thành phố, gần như không có chiếc xe nào.

Xe vẫn luôn dừng ở tốc độ vững vàng nhất, lúc đi ngang một trạm nghỉ ngơi, Thẩm Lương Niên ngừng xe lại.

Anh không nói gì, chỉ là lúc xuống xe, thuận đường khóa trái xe, như là sợ Cảnh Hảo Hảo tự tiện rời đi.

Thẩm Lương Niên đi khoảng năm phút đồng hồ liền trở lại, một tay bưng một ly trà sữa nóng hôi hổi, một tay mang theo một cái gói to.

Anh đưa toàn bộ đồ cho Cảnh Hảo Hảo, trên mặt còn lộ ra ý cười ôn nhuận với cô giống như trước kia, giống như chưa từng có chuyện gì phát sinh, âm điệu ôn hòa nói: “Uống thứ gì đó ấm áp một chút, sẽ thoải mái hơn rất nhiều.”

Cảnh Hảo Hảo nắm ly trà sữa nóng phồng tay kia, đầu ngón tay run rẩy lợi hại.

“Trong gói to là chút đồ ăn, muộn như vậy khẳng định em đã đói bụng đi, trước ăn một chút đi.” Thẩm Lương Niên nói xong, dừng một chút: “Đều là món em thích ăn.”

Cảnh Hảo Hảo vẫn không nói gì, chỉ rũ mí mắt nhìn ly trà sữa nóng đang cầm trong lòng bàn tay.

Ngọn đèn trạm nghỉ ngơi chiếu vào bên trong xe, Thẩm Lương Niên nhìn thấy sắc mặt Cảnh Hảo Hảo có chút tái nhợt, đáy lòng anh hung hăng nhói một cái, liền xoay người, khởi động xe, rời đi lần nữa.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 233: Xin Phép Khí Phách [4]

Mặt trăng dần dần dâng lên, ánh trăng lẳng lẳng chiếu vào trên đường uốn lượn trở về thành phố, sáng rõ như nước.

Tầm nhìn vùng ngoại thành vô cùng tốt, Thẩm Lương Niên xuyên qua cửa kính xe, có thể nhìn thấy trăng sáng tròn vành vạnh.

Trong nháy mắt, lại đến ngày 15 mỗi tháng, tục xưng trăng tròn đoàn viên, trăng khuyết người phân, ánh trăng đêm nay, là vì anh và Cảnh Hảo Hảo đoàn viên sao?

Chỉ là, anh rõ ràng có thể cảm giác được, không khí giữa anh và Cảnh Hảo Hảo, không tốt giống như trước.

Lúc trước Cảnh Hảo Hảo đều là vui vẻ lên xe của anh, ngồi ở bên cạnh anh, sẽ líu ríu nói không ngừng, cũng sẽ vào lúc đói chỉ huy anh đi xuống mua cho cô đồ ăn vặt cô thích ăn, còn có thể nói một vài chuyện cười phát sinh trong tổ phim cho anh nghe.

Nhưng là hiện tại Cảnh Hảo Hảo lại im lặng như vậy, từ khi lên xe cho đến bây giờ, chẳng những không nói một câu, thậm chí cả người đều là gắt gao dựa vào cửa kính xe, như là muốn dùng toàn bộ khí lực, kéo xa khoảng cách giữa anh và cô.

Thẩm Lương Niên xuyên qua kính chiếu hậu, có thể nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo rũ mi mắt, chỉ nhìn chăm chăm ly trà sữa kia.

Trà sữa đã sắp không nóng bằng vừa rồi, khí nóng đều đã phai nhạt đi rất nhiều, nhất định không thể nào uống ngon nữa.

Rốt cục Thẩm Lương Niên có chút nhịn không được lên tiếng: “Hào Hào, sao em không uống?”

Cảnh Hào Hào ngẩng đầu, chỉ liếc mắt nhìn anh một cái, liền vội vàng nghiêng đầu sang một bên.

Anh tinh tường nhìn thấy đáy mắt đỏ hồng của cô, bộ dáng như là sắp khóc.

Thẩm Lương Niên cảm thấy tâm mình như là bị xé rách, đặc biệt đau, anh theo bản năng vươn tay, muốn đi kiểm tra đầu Cảnh Hào Hào, nhưng ngón tay vừa mới nâng lên, liền lại buông xuống, nhìn chăm chăm phía trước, một lát sau, mở miệng nói: “Hào Hào, anh có thể cảm giác được đáy lòng em rất khó chịu.”

Từ sau khi Cảnh Hào Hào tiến vào biệt thự Lương Thần, không còn có thể một mình gặp mặt với Thẩm Lương Niên.

Đây là lần đầu tiên.

Bên người không có Lương Thần, không có Kiều Ôn Noãn, không có người ngoài nào.

Cô vẫn nghĩ đến, anh hẳn là sẽ giống ngày đó đi biệt thự Lương Thần tìm cô vậy, hỗn hển chất vấn cô, nhưng cô không nghĩ tới, anh chẳng những không có sinh khí, ngược lại nói chuyện giống như anh bình thường vậy.

Mấy ngày nay tới giờ, cô cảm thấy chính mình đã sắp quen ngày không có Thẩm Lương Niên, trong nháy mắt Cảnh Hào Hào rất muốn khóc, nhưng cô cố tình vẫn nhẹ nhàng cười cười, nói: “Em không có khổ sở.”

“Hảo Hảo, em không lừa được anh.”

Mấy chữ như vậy, nói đến Cảnh Hảo Hảo lập tức cảm thấy trên mặt mình ngứa ngáy, cô theo bản năng nâng tay lên, lau quệt nước mắt lăn xuống.

Nhưng nước mắt lại như là không dứt, rơi càng dữ hơn.

Thẩm Lương Niên gắt gao nắm tay lái, gắt gao mím cánh môi, không có nói nữa.

.....

Buổi chiều tài xế không có nhận được điện thoại của Cảnh Hảo Hảo, liền dựa theo thời gian Cảnh Hảo Hảo chấm dứt quay phim như mọi khi, đi studio, mới được người thông báo cho biết, người tổ phim đi vùng ngoại thành quay phim.

Tài xế liền nhẫn nại tính tình chờ điện thoại của Cảnh Hảo Hảo, nhưng mà vẫn đợi đến chín giờ rưỡi tối, vẫn không có nhận được cuộc gọi của Cảnh Hảo Hảo, liền gọi một cú điện thoại cho thím Lâm, hỏi Cảnh Hảo Hảo về nhà hay chưa.

Thím Lâm vừa nghe khuya như vậy còn chưa đón được Cảnh Hảo Hảo, lập tức lo lắng gọi điện thoại cho Cảnh Hảo Hảo, gọi nửa ngày cũng không có gọi thông, lúc này thím Lâm mới điện thoại cho Lương Thần.

Lúc Lương Thần nhận được điện thoại, đang chuẩn bị về nhà, cho nên vừa lấy áo khoác, vừa hỏi: “Làm sao vậy?”

“Thần thiếu gia, bây giờ Cảnh tiểu thư còn chưa trở về.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 234: Xin Phép Khí Phách [5]

Lương Thần theo bản năng nhìn thoáng qua thời gian, đã hơn chín giờ, Cảnh Hảo Hảo còn chưa có về nhà?

Vừa hỏi được thím Lâm biết được tình huống gì, liền cắt đứt điện thoại.

Anh mặc áo khoác vào, cầm chìa khóa xe, trực tiếp xuống lầu, chuẩn bị đi vùng ngoại thành đón người.

Vừa mới đi ra thang máy, Lương Thần liền nghe được tiếng ồn ào lớn trước lễ tân.

“Thực xin lỗi, vị tiểu thư này, cô không thể đi vào.”

“Thật sự xin lỗi, không có lệnh của tổng tài, cô không thể gặp tổng tài.”

“Chuyện gì xảy ra?” Lương Thần mở bước chân, đi lên trước.

“Lương tổng.”

Ba tiểu thư lễ tân nhìn thấy Lương Thần, lập tức cúi đầu cung kính chào hỏi, sau đó có một người chỉ vào cô gái phía trước, nói: “Lương tổng, vị tiểu thư này nói muốn gặp ngài.”

Lương Thần quay đầu, nhìn thấy là Kiều Ôn Noãn, liền nhú mày: “Sao cô lại ở đây?”

Sắc mặt Kiều Ôn Noãn có chút không xong, ánh mắt cũng có vẻ có chút luống cuống, như là đang sợ hãi cái gì, nhìn thấy Lương Thần, cũng không để ý chung quanh có nhiều người như vậy, liền trực tiếp không khách khí mở miệng, nói: “Lương tổng, tôi có chuyện riêng cần nói với ngài.”

“Chuyện riêng?” Nếu không phải có Cảnh Hảo Hảo, vậy cả đời Lương Thần cũng không có khả năng nhớ kỹ Kiều Ôn Noãn là ai, đáy lòng anh cũng không có cảm tình gì với Kiều Ôn Noãn, nghe nói như thế, lập tức liền cười môi nhạo một tiếng, nói: “Kiều tiểu thư, cô cũng thật biết nói giỡn, Lương Thần tôi cũng không nhớ rõ tôi có chuyện riêng gì cần nói với cô?”

Đối lại những người khác, nghe được ngữ khí này của Lương Thần, đã sớm sợ tới mức lui bước, nhưng Kiều Ôn Noãn ngược lại không có lùi bước chút nào, đứng ở tại chỗ, ánh mắt nhìn Lương Thần, không quan tâm mở miệng nói: “Tôi dám cam đoan chuyện tôi muốn nói, ngài tuyệt đối sẽ cảm thấy rất hứng thú.”

“Chỉ cần là chuyện nói ra từ miệng cô, tôi liền không cảm thấy hứng thú.” Lương Thần không khách khí nhìn lướt qua Kiều Ôn Noãn, liền nói với lễ tân một bên: “Đưa Kiều tiểu thư rời đi.”

Nói xong, anh liền đi về phía cửa lớn công ty.

Kiều Ôn Noãn theo bản năng muốn đuổi theo Lương Thần, lại bị tiểu thư lễ tân ngăn lại: “Tiểu thư, mời cô rời đi.”

Kiều Ôn Noãn nhìn bóng dáng Lương Thần, dưới tình thế cấp bách, trực tiếp mở miệng nói: “Nếu tôi tới tìm anh muốn nói là chuyện của Cảnh

Hảo Hảo thì sao? Chẳng lẽ anh cũng không có hứng thú? Hiện tại anh không muốn biết cô ta ở nơi nào? Ở cùng một chỗ với ai sao?”

Mấy câu hỏi của Kiều Ôn Noãn, trong nháy mắt khiến cho Lương Thần dừng bước chân một chút.

Anh đứng đưa lưng về phía Kiều Ôn Noãn trong chốc lát, mới quay đầu, sử dụng một ánh mắt với tiểu thư lễ tân, liền chỉ chỉ căn phòng hội nghị ở tầng một, nói với Kiều Ôn Noãn: “Theo tôi tới đây.”

Sau đó, Lương Thần liền sai bước dẫn đầu vào phòng họp, cũng không quản Kiều Ôn Noãn có theo kịp bước chân của anh không.

Vào phòng họp, Lương Thần cũng không nói Kiều Ôn Noãn ngồi xuống, sắc mặt có chút lạnh lẽo trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Hiện tại Cảnh Hảo Hảo ở nơi nào?”

“Quả nhiên anh đang tìm Cảnh Hảo Hảo, tôi chỉ biết.....” Kiều Ôn Noãn câu môi cười trào phúng hai tiếng, khóe mắt lập tức liền trở nên có chút ướn át: “Tôi chỉ biết như thế này.....”

Lương Thần lại không có tâm tình nghe Kiều Ôn Noãn vô nghĩa, có chút không kiên nhẫn tiếp tục hỏi: “Cô vừa mới nói Cảnh Hảo Hảo ở cùng một chỗ với người khác, ai? Thầm Lương Niên?”

“Lương tổng cái gì cũng có thể đoán được, cần gì phải hỏi tôi?” Kiều Ôn Noãn có chút vô lực lui ra sau hai bước, tựa vào trên vách tường phòng họp, nước mắt tách tách liền mới rơi xuống, như là gặp phải chuyện gì cực kỳ thương tâm và tuyệt vọng.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 235: Chuẩn Bị Ngả Bài [1]

“Tôi chỉ biết, Thẩm Lương Niên không chết tâm. Mấy ngày hôm nay, mỗi ngày anh ấy không đi công ty, cũng không ở nhà, tôi liền cảm thấy kỳ quái, hôm nay tôi đi công ty tìm anh ấy, nghe thư ký anh ấy nói anh ấy đi vùng ngoại thành, sau đó tôi có tâm nhãn gọi một cú điện thoại cho tổ phim của Cảnh Hảo Hảo, tôi mới biết được, Cảnh Hảo Hảo đang quay phim ở vùng ngoại thành.”

“Lúc đó tôi liền đoán được bọn họ có thể đang ở cùng một chỗ, tôi không xác định, tôi liền nhắn nại tính tình gọi điện thoại cho Lương Niên, kết quả Lương Niên chẳng những không có tiếp nghe điện thoại, ngược lại trực tiếp tắt máy.”

“Cho nên hiện tại tôi chạy tới tìm anh..... Kết quả, Cảnh Hảo Hảo cũng không trở về, bọn họ khẳng định cùng một chỗ!” Ngữ khí của Kiều Ôn Noãn lập tức trở nên có chút chắc chắn, cô nhìn Lương Thần, cảm xúc có chút kích động nói: “Lương tổng, Cảnh Hảo Hảo chính là phụ nữ của anh, như bây giờ, làm không tốt, Cảnh Hảo Hảo lại bị Thẩm Lương Niên đoạt lại thôi.”

“Đủ, câm miệng cho tôi!”

Tiếng nói của Lương Thần đột ngột vang lên, Kiều Ôn Noãn sợ tới mức lập tức ngừng nói, nghiêng đầu, Kiều Ôn Noãn mới phát hiện, lúc này trên mặt Lương Thần đã không còn thần thái gì, đáy mắt của anh tối đen

mà thâm thúy, nhìn không ra được cảm xúc gì, nhưng lại mơ hồ lộ ra một tầng dòng nước lạnh.

Cả người trầm thấp đáng sợ, càng đủ uy nghiêm hơn bình thường, thoát nhìn như là đặc biệt sinh khí.

Kiều Ôn Noãn thấy Lương Thần tức giận, cho nên lập tức sợ tới mức không dám thở mạnh chút nào.

Lương Thần hít sâu một hơi, mới chậm rãi đứng lên, mở bước chân đi tới trước mặt Kiều Ôn Noãn, nhìn chăm chăm ánh mắt của cô ta, mở miệng nói từng chữ: “Đoạt lại?”

“Chỉ dựa vào Thẩm Lương Niên, xứng tranh phụ nữ với tôi ư?”

“Tôi nói cho cô biết, tôi tuyệt không sợ bị cướp đi, vì trên thế giới này, chỉ có tôi không cần! Chỉ cần tôi muốn Cảnh Hảo Hảo một ngày, cô ấy liền không thể cùng Thẩm Lương Niên một ngày, tôi muốn Cảnh Hảo Hảo cả đời, cô ấy liền không thể cùng Thẩm Lương Niên cả đời!”

Lương Thần nói xong, liền cười lạnh một tiếng về phía Kiều Ôn Noãn, xoay người bước ra khỏi phòng họp.

Kiều Ôn Noãn vẫn đợi cho Lương Thần rời đi một lúc, lúc này cô ta mới nâng tay lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực mình, mang theo một tia may mắn sống sót sau tai nạn, nghĩ: Thẩm Lương Niên không thể hoàn toàn hết hy vọng với Cảnh Hảo Hảo, như vậy cô liền nhờ Lương Thần, người đàn ông này từ trước đến nay quen duy ngã độc tôn, biết Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên lại gặp mặt, khẳng định sẽ áp dụng hành động!

Mấy ngày nay, thật ra mỗi ngày Thẩm Lương Niên đều đi tổ phim nhìn Cảnh Hảo Hảo, nhưng anh vẫn luôn không có quấy rầy Cảnh Hảo Hảo, chỉ yên lặng nhìn, cô ta không biết rốt cuộc đêm nay đã xảy ra chuyện

gì, khiến cho hai người bọn họ gặp nhau, nhưng đây thật sự là một cơ hội, một cơ hội làm cho..... bọn họ hoàn toàn cách xa!

.....

Xe Thẩm Lương Niên, dần dần lái vào trong thành phố Giang Sơn.

Đèn xanh đèn đỏ trong thành có chút nhiều, xe lái không hề thông thuận như vừa rồi nữa, thỉnh thoảng sẽ dừng lại.

Càng lái vào trung tâm thành phố, tâm tình Thẩm Lương Niên càng có vẻ xuống thấp, anh giống như biết rõ còn cố hỏi, lúc đang đợi đèn đỏ, nghiêng đầu, hỏi Cảnh Hảo Hảo: “Đưa em về nhà của em sao?”

Thần thái Cảnh Hảo Hảo lập tức trở nên có chút hoảng hốt, nhà của cô, cô đã rất lâu chưa trở về rồi.....

Cảnh Hảo Hảo há miệng, nói: “Đến đầu đường trước mặt cho em xuống, em đón xe.”

Thẩm Lương Niên như là không có nghe được lời nói của Cảnh Hảo Hảo, vẫn tự mình lái xe về phía trước.

Đi trong chốc lát, Thẩm Lương Niên nhẹ giọng nói: “Hảo Hảo, nếu em sống ở bên người Lương Thần không vui, vì sao còn muốn ở lại bên người anh ta?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 236: Chuẩn Bị Ngả Bài [2]

Editor: May

Trong nháy mắt Cảnh Hảo Hảo không biết chính mình nên nói những gì.

Người ngoài thoát nhìn, Lương Thần nhiều tiền soái khí, là thiếu niên thiên tử của thành phố Giang Sơn, phụ nữ có thể được anh coi trọng, nhất định là phúc khí tu tám đời.

Nhưng không ai biết, “Phúc khí” như vậy với cô mà nói, chỉ có thể được gọi là một tai nạn.

Ván đã đóng thuyền, không còn có cơ hội gì có thể thay đổi.

Cô đã là phụ nữ của Lương Thần, anh cũng biết..... Cho nên, mặc dù cô ở lại bên người Lương Thần không vui, vậy thì như thế nào? Trở lại bên người anh? Vậy cô phải xóa bỏ đoạn trí nhớ chính mình là phụ nữ của Lương Thần như thế nào?

Cô đã không phải là Cảnh Hảo Hảo từng sạch sẽ và tốt đẹp như vậy nữa, cô bị ác ma tên là Lương Thần kia bẻ gãy hai cánh.

Hồi lâu, Cảnh Hảo Hảo mới mở miệng, nói: “Lương Niên, em nợ anh một câu thực xin lỗi.”, nói xong, nước mắt Cảnh Hảo Hảo liền lăn xuống dưới: “Là thật rất xin lỗi.”

Nhìn nước mắt của cô, Thẩm Lương Niên cảm thấy có một loại đau không cách nào hình dung, nhanh chóng lan truyền toàn thân anh, anh theo bản năng liền vươn tay, bắt lấy tay của Cảnh Hảo Hảo, gắp gao nắm trong lòng bàn tay của mình, dùng sức cầm lấy, giống như vậy, mới có thể giữ cô ở lại bên người của mình.

Có một số việc, hiện tại anh không nói, có lẽ cả đời cũng không thể nói.

Mấy ngày nay mỗi ngày anh vụng trộm nhìn Cảnh Hảo Hảo, anh nghĩ, nếu cô đi theo Lương Thần thực vui vẻ, như vậy anh sẽ buông tay, nhưng anh phát hiện, cô cũng không vui vẻ, sau khi cô quay phim chấm dứt, sẽ thường xuyên một mình ngẩn người.

Anh thừa nhận, anh yếu đuối, vào lúc Lương Thần cầm chứng cứ chệch đường ray của anh và Kiều Ôn Noãn ra, anh vốn không có cốt khí đi đối mặt với Cảnh Hảo Hảo.

Anh sợ Cảnh Hảo Hảo kết kết thật thật hận anh, sau đó anh và cô không còn có cơ hội.

Nhưng mấy ngày nay, anh mới phát hiện, chính mình tựa hồ đã không còn cơ hội.

Nghĩ đến đây, Thẩm Lương Niên hít sâu một hơi, chậm rãi mở miệng, nói: “Hảo Hảo, nên thực xin lỗi là anh.”

Ngả bài sao? Ngả bài đi. Nếu Cảnh Hảo Hảo không tha thứ, như vậy từ nay về sau, anh liền cách xa cô. Nếu Cảnh Hảo Hảo tha thứ, không ngại, chỉ cần cô muốn cùng một chỗ với anh, như vậy anh liền mang cô đi, rời khỏi thành phố Giang Sơn, cao bay xa chạy.

Nên thực xin lỗi là anh? Cảnh Hảo Hảo cảm thấy mũi chua xót, sao Thẩm Lương Niên lại xin lỗi cô? Từ đầu đến cuối, đều là cô phản bội anh,

liên lụy anh.

Thẩm Lương Niên vẫn nghĩ đến, chuyện của mình và Kiều Ôn Noãn, sẽ như là một bí mật vĩnh hằng, cả đời sẽ không bị Cảnh Hảo Hảo biết. Nhưng anh vạn lần không ngờ, có một ngày, là anh chính miệng nói cho cô biết.

Hốc mắt Thẩm Lương Niên trở nên hồng hồng, giọng nói có chút khàn khàn nói: “Hảo Hảo, em chưa từng thật có lỗi với anh, là anh thật có lỗi với em.....”

“Là anh đáng đời, là anh.....”

Thẩm Lương Niên vừa mới nói tới đây, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng thắng xe chói tai và một tiếng còi rõ ràng, anh ngẩng đầu, nhìn thấy một chiếc xe đi ngược chiều vọt tới trước xe của anh, thắng gấp một cái, liền ngừng lại.

Thẩm Lương Niên nhanh chóng giảm phanh lại, chỉ kém chút nữa liền đụng vào xe trước mặt.

Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên bởi vì dừng gấp, thân thể đều nghiêng về trước.

Sau khi Thẩm Lương Niên lấy lại tinh thần, đầu tiên liền đỡ Cảnh Hảo Hảo: “Hảo Hảo, không có việc gì chứ?”

Cảnh Hảo Hảo lắc lắc đầu, có chút kinh hồn chưa định ngẩng đầu, sau đó xuyên qua kính chiếu hậu, cô tinh tường nhìn thấy Lương Thần ngồi ở ghế tài xế chiếc xe kia.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 237: Chuẩn Bị Ngả Bài [3]

Editor: May

Sắc mặt Cảnh Hảo Hảo, nháy mắt liên không có huyết sắc.

Thẩm Lương Niên nhận thấy được Cảnh Hảo Hảo khác thường, cũng ngẩng đầu theo, cả người đầu tiên là ngẩn ra, sau đó liền mấp máy môi.

Xe Lương Thần, giống như người của anh, vênh váo dừng ở giữa đường cái, trong nháy mắt chặn ngã tư đường khiến giao thông tê liệt, chặn đến nước chảy không lọt, tiếng còi nổi lên bốn phía, hoàn toàn rối loạn.

Hết thảy đều do Lương Thần gây ra, nhưng lại dùng một bộ dáng chuyện không liên quan đến mình, cao ngạo ngồi ở trong xe, trên mặt không có thần thái gì, chỉ nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo gặt gao.

Cách hai cửa kính xe, Cảnh Hảo Hảo vẫn có thể cảm giác được rét lạnh vỡ toang trong mắt Lương Thần, tay bị Thẩm Lương Niên nắm của cô nhẹ run rẩy, theo bản năng muốn rút trở về, nhưng Thẩm Lương Niên lại hơi dùng sức, nắm cô càng chặt.

Ba người, ai cũng không có dẫn đầu xuống xe, cũng không có động tác gì, giống như hình ảnh dừng lại toàn bộ, chính là giằng co.

Cảnh sát giao thông vội vàng tới đây, nhìn thấy là xe của Lương Thần, mỗi người đứng ở một bên, không dám tiến lên xử lý sự cố giao thông này.

Không biết qua bao lâu, tiếng còi chung quanh đều dần dần yên tĩnh xuống, cửa xe ghế sau của Lương Thần bị đẩy ra, một người đàn ông mặc chỉnh trang xuống dưới, mở bước chân, trực tiếp đi tới bên cạnh cửa xe Cảnh Hảo Hảo, vươn tay, mở cửa xe ra, như làm việc công nhân Cảnh Hảo Hảo bên trong, mở miệng nói: “Cảnh tiểu thư, Lương tổng bảo cô đi qua.”

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trong xe không hề động, cô rõ ràng cảm giác được tay mình bị Thẩm Lương Niên nắm càng chặt.

Người đàn ông kia cũng không có chút không kiên nhẫn, vẫn duy trì thần thái trấn định giải quyết chuyện chung như trước, lại không có cảm xúc gì mở miệng một lần nữa, nói: “Lương tổng bảo tôi nhắn cho cô một câu, chính là, cô cho rằng các người còn có thể ở cùng một chỗ lần nữa sao?”

Cô cho là các người còn có thể ở cùng một chỗ lần nữa sao?

Một câu đơn giản như vậy, nói trúng tim đen như thế, tràn đầy phong cách nói chuyện của Lương Thần.

Trong nháy mắt, liền đâm vào chỗ sâu trong đáy lòng Cảnh Hảo Hảo, cô theo bản năng xoay qua, nhìn thấy Lương Thần vẫn duy trì thần thái và ánh mắt vừa rồi, bình tĩnh nhìn cô.

Lúc này anh, rõ ràng không có sinh khí, cũng không có tức giận, nhưng Cảnh Hảo Hảo lại loáng thoáng cảm giác ra một tầng khí thô bạo và phá hủy nồng đậm, cô mặc danh kỳ diệu đã nghĩ đến hai ngày trước Lương Thần ở trong quán bar, giống như Tu La địa ngục, xuống tay ngoan lệ với những người suýt nữa mang cô đi.

Trong lòng Cảnh Hảo Hảo thất kinh, chợt rút tay của mình ra từ trong lòng bàn tay của Thẩm Lương Niên.

“Hảo Hảo, em không thể đi!” Thẩm Lương Niên cảm giác được trong lòng bàn tay trống trơn, tâm cũng đi rơi xuống theo, theo bản năng liền bắt lấy cánh tay Cảnh Hảo Hảo: “Đừng đi, Hảo Hảo!”

Cảnh Hảo Hảo rõ ràng nhìn thấy Lương Thần nhìn chăm chăm tay Thẩm Lương Niên nắm cánh tay cô, hơi hơi nhú nhú mày, đáy lòng Cảnh Hảo Hảo trầm xuống theo, theo bản năng giọng nói liền mang theo chút mềm nhũn nói với Thẩm Lương Niên: “Lương Niên, anh buông.”

“Hảo Hảo.....” Thẩm Lương Niên vừa mới hô tên của cô, Lương Thần liền đột nhiên nâng tay lên đẩy cửa xe ra, tư thái tao nhã cao quý xuống xe, sau khi đóng cửa xe, còn thuận đường sửa sang lại một chút quần áo, liền mở bước chân không nhanh không chậm đi về phía xe của Thẩm Lương Niên.

Nhìn Lương Thần chậm rãi đi tới, Cảnh Hảo Hảo cảm thấy tay chân mình đều lạnh lẽo lên, cô vội vàng nghiêng đầu, đáy mắt nhìn Thẩm Lương Niên, trong nháy mắt chứa đầy nước mắt: “Buông.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 238: Chuẩn Bị Ngả Bài [4]

Thẩm Lương Niên nhìn thần thái sắp khóc của Cảnh Hảo Hảo, lực tay nắm Cảnh Hảo Hảo mạnh mẽ, cuối cùng mới tách ra từng chút một.

“Lương tổng.” Trợ lý Lương Thần nhìn thấy Lương Thần đi tới, lập tức cung kính tránh thân ra.

Lương Thần không có thần thái gì vòng qua cửa xe đi tới, nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo bên trong, trên mặt như kỳ tích nở nụ cười: “Hảo Hảo, chơi cao hứng không?”

Chỉ một câu hỏi như vậy, hỏi Cảnh Hảo Hảo run như cây sậy, cô mở cửa xuống xe, còn chưa có mở miệng nói chuyện, Lương Thần liền dẫn đầu lên tiếng nói: “Lâm Nam, mang Cảnh tiểu thư về trên xe đi.”

“Vâng, Lương tổng.” Lâm Nam khách khí làm một thế tay mời với Cảnh Hảo Hảo: “Cảnh tiểu thư, mời.”

“Hảo Hảo!” Thẩm Lương Niên gọi một tiếng tên Cảnh Hảo Hảo, nhanh chóng cởi dây an toàn.

Cảnh Hảo Hảo dừng bước chân một chút, nghiêng đầu muốn liếc mắt nhìn Thẩm Lương Niên một cái, nhưng đầu chỉ nghiêng một nửa, giọng nói Lương Thần liền truyền đến lần nữa, mang theo một chút không kiên nhẫn rõ ràng: “Nhanh lên!”

Cảnh Hảo Hảo đành phải cường ngạnh chuyển vòng nửa đầu lại, tay cầm gậy gao, từng bước một tiêu sái đi tới xe của Lương Thần.

“Hảo Hảo!” Thầm Lương Niên đẩy xe ra, vội vàng xuống xe, liền đuổi theo phía sau Cảnh Hảo Hảo.

Chỉ là anh vừa mới đi chưa được một bước, Lương Thần liền nhanh chóng vươn tay, kéo lấy cánh tay Thầm Lương Niên, dùng sức một cái, liền trực tiếp ấn Thầm Lương Niên đến trên đầu xe.

Lương Thần nhìn xuống Thầm Lương Niên từ trên cao, trong ánh mắt nhìn anh ta đã có tức giận bốc lên, anh hừ cười một tiếng, bình tĩnh nói: “Lương Niên, tôi đã nhìn anh rất lâu, đừng ý đồ khiêu chiến điểm mấu chốt của tôi!”

Nói xong, Lương Thần liền chậm rãi buông Thầm Lương Niên ra, hất tay áo, lại khôi phục bộ dáng vênh vác hung hăng nhất nước chảy không lợt như trước.

Thầm Lương Niên hiểu Lương Thần, anh ta biết Lương Thần như vậy là đang thật sự tức giận, anh ta nghĩ cũng không nghĩ liền đứng lên, nói: “Anh có cái gì trực tiếp hướng về tôi, đừng làm khó dễ Hảo Hảo, chuyện lần này, không liên quan đến cô ấy.”

Lương Thần phốc liền bật cười, anh chậm rãi xoay qua, đáy mắt nhìn Thầm Lương Niên là một mảnh âm hàn, hơi hơi nâng cằm, có vẻ có chút cao ngạo nói: “Thầm Lương Niên, anh đừng đã quên, Cảnh Hảo Hảo là phụ nữ của tôi, tôi muốn đối với cô ấy như thế nào là chuyện của tôi, không liên quan gì đến một người ngoài như anh!”

Lời này của Thầm Lương Niên là có ý tứ gì? Hướng về phía anh ta đi? Làm như anh ta và Cảnh Hảo Hảo giống như là uyên ương sống chết, liều mạng muốn che chở tốt cho cô! Có phải xem Lương Thần anh không tồn tại không!

Lương Thần tiếp tục tự giễu cười lạnh một chút, đột nhiên như là nhớ tới cái gì, nói với Thẩm Lương Niên: “Anh có thời gian ở trong này suy nghĩ tôi và Cảnh Hảo Hảo như thế nào, không bằng suy nghĩ thật tốt một chút, phải giải thích như thế nào với tiểu tình nhân theo anh hai năm đi.”

Kiều Ôn Noãn nghĩ cô ta thông minh, đến chỗ Lương Thần anh muốn mượn tay anh đối phó Cảnh Hảo Hảo, cô ta thật đúng là nghĩ rất tốt! Đối với cô ta, Lương Thần anh hoàn toàn khinh thường cho ra tay.

Không phải cô ta thích Thẩm Lương Niên sao? Yêu đến chết đi sống lại, sợ hãi mất đi. Tốt lắm, Lương Thần anh ngược lại muốn nhìn, là Kiều Ôn Noãn nháo Cảnh Hảo Hảo người ngã ngựa đổ, hay là Lương Thần anh nháo cô ta và Thẩm Lương Niên người ngã ngựa đổ!

Nghĩ đến đây, Lương Thần tiếp tục không nhanh không chậm bổ sung một câu: “Nếu không phải tiểu tình nhân kia của anh bên ba chạy đến công ty tôi náo loạn, tôi cũng không biết anh và Cảnh Hảo Hảo tro tàn lại cháy đâu!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 239: Chuẩn Bị Ngả Bài [5]

Editor: May

“Lại nói, tôi còn thật phải cảm tạ tiểu tình nhân kia của anh thật tốt, một thiết bị giám sát sống sờ sờ, bớt cho tôi suy nghĩ chính mình có nên tìm một trinh thám tư nhân, theo dõi xem anh và Cảnh Hảo Hảo có ở sau lưng tôi làm ra chuyện gì có lỗi với tôi không!”

Lương Thần cảm thấy vừa rồi mình nói còn chưa đủ, cho nên tiếp tục đối dùng ngữ khí không nhẹ không nặng, nói một hơi với Thẩm Lương Niên: “Thẩm Lương Niên, cho dù hiện tại Cảnh Hảo Hảo đi theo bên cạnh anh, nếu làm không tốt cũng sẽ bị tiểu tình nhân kia của anh châm ngòi chia tay, anh và Cảnh Hảo Hảo có thể đi đến từng bước hôm nay, thật ra cũng không thể trách ai, muốn trách chỉ có thể trách chính anh. Nói rõ một chút, chính là, anh đừng lừa mình dối người nữa, chính anh ngấm lại thật tốt đi, theo phong cách làm việc của tiểu tình nhân đó của anh, anh cảm thấy Cảnh Hảo Hảo đi theo bên cạnh anh có thể nhận được chỗ tốt gì?”

Tục ngữ nói rất hay, đánh rắn đánh giập đầu, bắt giặc bắt vua trước.

Thủ pháp công tâm trí mạng như vậy, Lương Thần đã thật sự tìm được tinh túy, anh có thể dễ dàng trả khó chịu Thẩm Lương Niên cho anh lại cho anh ta.

Phòng chừng Thẩm Lương Niên nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến, anh ta cho là mình chỉ vụng trộm ăn một con mèo nhỏ thuận theo, nhưng thật ra

con mèo kia lại chính là một con sói mẹ gian trá!

Giống như Lương Thần đoán, Thẩm Lương Niên nghe được lời của anh, sắc mặt trở nên khó coi từng chút.

Tiểu tình nhân?

Trong đầu Thẩm Lương Niên chuyển động rất lâu, mới phản ứng kịp, Lương Thần chỉ là Kiều Ôn Noãn.

Kiều Ôn Noãn đi tìm Lương Thần? Là cô ta nói cho Lương Thần biết, chính mình ở cùng một chỗ với Cảnh Hảo Hảo?

Nghĩ nghĩ, ngực Thẩm Lương Niên liền phập phồng lên, sắc mặt cũng trở nên dị thường khó coi theo.

Anh ta ngàn nghĩ vạn nghĩ, cũng không có nghĩ đến, Kiều Ôn Noãn lại có thể ở sau lưng động nhiều thủ đoạn như vậy, dùng nhiều tâm kế như vậy!

Lương Thần nhìn Thẩm Lương Niên mặt xám như tro tàn, lúc này mới cảm thấy tâm tắc nghẹn giống như có thể cảm giác hít không thông bất cứ lúc nào của mình từ sau khi biết Cảnh Hảo Hảo ở cùng một chỗ anh ta mới hơi hơi thoải mái một chút.

Thật ra không có ai biết, anh muốn bầm thây vạn đoạn Thẩm Lương Niên bao nhiêu, bởi vì như thế, Cảnh Hảo Hảo mới sẽ không có người có thể thích, chỉ có như vậy, Cảnh Hảo Hảo mới có thể sống yên ổn đứng ở bên người anh.

Tối nay, lúc anh biết được Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên cùng một chỗ, đáy lòng anh có không chỉ là phẫn nộ, còn có sợ hãi! Anh thậm chí còn có chút hối hận vì sao mình lại cho cô tự do? Như vậy không phải rõ ràng cho cô và Thẩm Lương Niên có cơ hội yêu đương vụng trộm ư!

Trên đường lái xe tới chận Thẩm Lương Niên, anh ghét bỏ tài xế lái chậm, tự mình đoạt lại, liền lái thẳng về phía trước, anh không biết chính mình gặp cái gì, anh chỉ cảm thấy, giống như chính mình tới chận, Cảnh Hảo Hảo liền có khả năng sẽ cao chạy xa bay với Thẩm Lương Niên!

.....

Lương Thần đi trở về đến trước xe của mình, tiếp nhận chìa khóa xe, để cho trợ lý tự rời đi, liền lên xe.

Anh cũng không có để ý tới Cảnh Hảo Hảo, trực tiếp khởi động xe, quay đầu xe một cái, rời đi.

Dọc theo đường đi, Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo cũng không có nói chuyện gì với nhau, sắc mặt Lương Thần thoạt nhìn cũng không tốt, tốc độ xe lái rất nhanh, dọc theo đường đi xe đều là chột đi chột dừng, cả buổi Cảnh Hảo Hảo vẫn chưa ăn cơm, suýt nữa ói nước chua trong dạ dày ra.

Xe lái vào biệt thự, Lương Thần trực tiếp tắt lửa, cũng không thèm để ý tới Cảnh Hảo Hảo, liền trực tiếp rút chìa khóa xe, xuống xe đi vào nhà.

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trong xe, qua lúc lâu vẫn không hề nhúc nhích chút nào, thẳng đến thím Lâm đi ra từ trong phòng, mở cửa xe ra thay cô: “Cảnh tiểu thư, cô chạy đi đâu, sao muộn như vậy cũng không biết gọi điện thoại trở về?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 240: Chuẩn Bị Ngủ Bài [6]

Editor: May

Lúc này Cảnh Hảo Hảo mới xuống xe, chậm rãi đi theo phía sau thím Lâm vào biệt thự.

Lương Thần vừa mới bưng một ly cà phê đi ra từ trong phòng ăn, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo, anh dừng bước chân một chút, sau đó liền mặt không chút thay đổi tiêu sái vào thang máy, trực tiếp lên lầu hai, đi vào phòng ngủ.

“Cảnh tiểu thư, muộn như vậy, cô ăn chưa?”

Cảnh Hảo Hảo có chút không nắm bắt được suy nghĩ giờ khắc này của Lương Thần, có chút không muốn lên lầu. Thật ra trước kia, Lương Thần phát hỏa với cô, cũng thường giống như cơm bữa, lúc đó cô quen đến chết lặng, có thể thờ ơ thừa nhận, nhưng hiện tại, anh đã thật lâu không có nổi giận qua với mình, đột nhiên náo loạn việc đêm nay, cô ngược lại có chút sợ.

Cho nên, vào lúc cô nghe được thím Lâm hỏi cô có đói bụng không, cô lập tức không có chần chờ gật gật đầu.

Thím Lâm nhanh chóng phân phó người hầu chuẩn bị bữa tối cho cô, cùng cô đi phòng ăn ăn cơm.

Cảnh Hảo Hảo ăn rất chậm, cô vừa ăn, vừa chuyển tròng mắt nghĩ lát nữa lên lầu, ứng phó Lương Thần như thế nào.

Nhưng mà, mặc dù cô đang trốn tránh, nhưng cuối cùng cũng có lúc ăn xong.

Đứng lên, Cảnh Hảo Hảo kì kèo mè nheo đi ra phòng ăn, lại kì kèo mè nheo vào thang máy.

Cửa phòng ngủ cũng không có đóng, Lương Thần đã tắm rửa xong, mặc áo ngủ, ngồi ở trên sofa đang xem tivi.

Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng đóng cửa, trực tiếp chạy vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ, mới chậm rãi tiêu sái đi ra.

Lương Thần nghe được cửa phòng tắm mở ra, liền quay đầu nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo, sau đó liền quay đầu, cầm lấy điều khiển từ xa tắt tivi, sau đó đứng lên, liền đi tới về phía Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng dừng bước chân lại, cô đợi lúc Lương Thần sắp đi đến phía mình, cả người theo bản năng lui về sau.

Lương Thần cũng không nói chuyện, chỉ vẫn duy trì tiến quân thần tốc chậm rãi tới gần, liên tục ép cả người Cảnh Hảo Hảo dán sát vào vách tường, không thể lui được nữa.

Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy bước chân Lương Thần đứng ở trước mặt mình, cô theo bản năng nghĩ đến Lương Thần muốn tức giận, có chút run như cây sậy nhắm hai mắt lại, miệng cũng vội vàng thốt ra nói: “Tôi không phải cố ý!”

Lương Thần bị một câu nói của cô khiến cho hơi dừng lại, giây tiếp theo, anh chợt nghe đến giọng nói của Cảnh Hảo Hảo, mang theo một chút run rẩy tiếp tục truyền đến: “Tôi không phải cố ý, một mình tôi đợi nửa

ngày, tôi không có muốn chủ động gặp mặt anh ấy, tôi chỉ là không đuổi kịp xe tổ phim, nên mới lên xe của anh ấy.”

Cô nói rất vội vàng, câu cú không đúng ngữ pháp, một chút tính ăn khớp cũng không có. Đang giải thích với anh, nhưng lời giải thích của cô, nhưng không có làm cho đáy lòng Lương Thần dễ chịu một chút. Anh vẫn luôn cho rằng, cô có chút sợ anh, trên thế giới này, không ai không sợ anh, nhưng đợi khi anh chân chân chính chính nhìn thấy sự sợ hãi của cô, anh mới phát hiện, chính mình lại cực kỳ không thoải mái.

Cảnh Hảo Hảo nhắm mắt lại đợi trong chốc lát, không có đợi được Lương Thần nói chuyện, cô liền ngẩng đầu, nhìn về phía Lương Thần, phát hiện người đàn ông đang nhìn chăm chăm chính mình, cô có chút bất an mấp máy môi, giây tiếp theo, Lương Thần liền đi lên phía trước từng bước, đặt cô ở trên vách tường, hung hăng hôn môi.

Phía sau Cảnh Hảo Hảo, là một vách tường làm từ một cái gương.

Lương Thần vừa hôn môi cô, vừa liền kéo quần áo hai người xuống.

Quay đầu, xuyên thấu qua gương, Cảnh Hảo Hảo có thể thấy rõ ràng, ảnh ngược thân ảnh hai người từ bên trong.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 241: Tin Nhắn [1]

Editor: May

Quay đầu, xuyên thấu qua gương, Cảnh Hảo Hảo có thể thấy rõ ràng, ảnh ngược thân ảnh hai người từ bên trong.

Dây dưa gắt gao chung một chỗ, dán đến kín không kẽ hở, ở giữa không có một chút khoảng cách nào.

Người đàn ông trong gương, soái khí đến rồi tình rồi mù, đáy mắt trên mặt lưu chuyển tình sinh ý động làm cho người ta điên cuồng, đẹp đến mức làm người ta hít thở không thông, dung mạo cô gái xinh đẹp, làn da trắng nõn, tinh xảo động lòng người.

Người đàn ông khí phách, cô gái mềm mại, ông trời tác hợp cho, thật sự cực kỳ xứng đôi.

Thậm chí, không biết có phải Cảnh Hảo Hảo thấy có lỗi hay không, cô lại nhìn thấy được một chút thương tiếc và trù mến từ trong mắt Lương Thần đang cúi đầu chuyên chú căn cứ bả vai cô.

Hình ảnh như vậy, tựa như một bức tranh hoạt sắc sinh hương kinh động lòng người, xinh đẹp không thể nói nên lời.

Mặc cho ai nhìn thấy, đều nhìn chăm chú đến xuất thần.

Cảnh Hảo Hảo cũng không ngoại lệ, cô cũng hơi sửng sốt hồi lâu, thẳng đến khi cô cảm giác được trong cơ thể của mình bắt đầu khởi động ra một cỗ run rẩy mãnh liệt, cô mới chợt bừng tỉnh.

Cô lại, lại có thể trầm luân ở trong lòng người đàn ông này, hơn nữa là ở dưới tình trạng cô thanh tỉnh, có cảm giác khắc sâu như thế.

Ánh mắt Cảnh Hảo Hảo đột nhiên mở thật to, trong lòng chợt xuất hiện một cỗ cảm giác khủng hoảng khó có thể nói nên lời.

Người đàn ông này, phá hủy hạnh phúc của cô, khiến cho cô không có đường thối lui, chỉ có thể thuận theo ở lại bên người anh, sao cô có thể vô sỉ có phản ứng với anh như thế?

Cảnh Hảo Hảo nhìn hình ảnh liên tục không ngừng trong gương, thân thể dần dần bắt đầu trở nên cứng ngắc, cả người không chịu nổi chế liên muốn phải thoát khỏi kiềm chế của Lương Thần.

Lương Thần cảm giác được sự khác thường của Cảnh Hảo Hảo, liền hồi thần từ trong cảm giác cực hạn vừa rồi, ngẩng đầu, chống lại ánh mắt Cảnh Hảo Hảo, đáy mắt tràn ngập ý hỏi: “Làm sao vậy?”

Cảnh Hảo Hảo nghe được giọng nói của Lương Thần, trong nháy mắt liền thanh tỉnh lại, tay cô liền để ở trên vai Lương Thần, hơi hơi dùng sức là có thể đẩy anh ra.

Nhưng trong đầu cô chậm rãi hiện lên Thẩm Lương Niên, còn có CD của cô và anh đang ở trong tay anh. Chọc giận anh, cô không có ngày tốt trôi qua không quan trọng, nhưng còn có thể liên lụy đến Thẩm Lương Niên.....

Ngón tay Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng run rẩy, cuối cùng vẫn là chậm rãi rút trở về, nhắm mắt lại.

Lương Thần bị dục vọng xâm nhiễm, hoàn toàn không có nhận thấy được biến hóa rất nhỏ đó của Cảnh Hảo Hảo, nhìn thấy bộ dáng mềm mại xuống, liền kéo cô vào trong lòng mình lần nữa.

Mà Cảnh Hảo Hảo, chỉ có thể bị buộc trầm luân ở trong dây dưa quần quýt vô cùng vô tận như vậy.

.....

Không biết qua bao lâu, Lương Thần cảm thấy mỹ mãn buông Cảnh Hảo Hảo ra, ôm cô trở về trên giường, Cảnh Hảo Hảo có chút xụi lơ vui ở trong chăn, nhắm mắt lại, hô hấp hữu khí vô lực.

Đổi lại trước đây, cô mệt mỏi như vậy có lẽ đã sớm ngủ, nhưng hôm nay, Cảnh Hảo Hảo lại không thể đi vào giấc ngủ.

Cô rất muốn biết, chính mình bị bẻ gãy hai cánh, hung hăng vây ở bên người anh, muốn phản kháng cũng không thể phản kháng, cuộc sống muốn chạy trốn rồi đi cũng không thể rời đi này, rốt cuộc còn phải trải qua bao lâu?

.....

Ngày vẫn chậm rãi trôi qua như trước, mùa đông càng ngày càng sâu, thời tiết thành phố Giang Sơn cũng càng ngày càng lạnh.

Lúc Cảnh Hảo Hảo có phần diễn sẽ phải đi tổ phim, lúc không diễn, cô vẫn như thường ngày vui ở nhà, học vẽ tranh, hoặc là học một chút tay nghề với sư phụ làm bánh trong biệt thự.

Thời gian nhanh chóng liền sắp đến tháng 12, cách năm ngày trước lễ Giáng Sinh, Cảnh Hảo Hảo đột nhiên nhận được một tin nhắn, là gửi đến từ một dãy số xa lạ.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 242: Tin Nhắn [2]

Editor: May

Lúc đó Cảnh Hảo Hảo vừa mới quay xong ở tổ phim, đang tháo trang sức.

Lúc di động vang lên, cô vẫn tạm dừng một chút, mới cầm lên, sau đó liền thấy được một tin nhắn.

Số lượng chữ tin nhắn đó cũng không nhiều, Cảnh Hảo Hảo lại nhìn hồi lâu.

Thẳng đến thợ tháo trang sức hô tên cô hai tiếng, Cảnh Hảo Hảo mới lấy lại tinh thần, ý thức được chính mình đã tẩy trang xong, Cảnh Hảo Hảo có chút không yên lòng nói một tiếng “Cám ơn”, liền cầm điện thoại di động cuống quýt rời đi, tìm một nơi không có người, cẩn thận nhìn lại tin nhắn kia vài lần, cô mới nâng tay lên, nhẹ nhàng xóa bỏ tin nhắn kia.

.....

Cùng lúc Cảnh Hảo Hảo nhận được tin nhắn đó, Lương Thần đang ở trong phòng họp, đột nhiên trợ lý anh vội vàng chạy tới cửa phòng họp, đi vào, dán bên tai Lương Thần thấp giọng nói hai câu.

Lương Thần không nói gì, chỉ đứng lên, cũng không có quét mắt cả phòng cao tầng đang kinh ngạc một vòng, trực tiếp đi ra phòng họp, mang

theo trợ lý trở lại văn phòng của mình, liền khẩn cấp mở miệng hỏi: “Tin tức là thật?”

“Đúng vậy.”

Trong nháy mắt trong phòng lâm vào trầm mặc, qua một lúc, trợ lý mở miệng, nói: “Lương tổng, xin hỏi cần tôi làm gì không?”

Lương Thần mở tròng hai mắt, dừng tầm mắt ở trên người trợ lý, nhìn ánh mắt anh ta, nhúu nhúu mày, cuối cùng khoát tay, nói: “Không, cái gì cũng đừng làm, coi như cái gì cũng không biết.”

“Vâng, Lương tổng. Nếu không có việc gì, tôi đi ra ngoài trước.”

Trợ lý nói xong, đợi một giây, nhìn thấy Lương Thần không có phản ứng gì, đang chuẩn bị xoay người chạy lấy người, đột nhiên Lương Thần lên tiếng nói: “Đợi một chút.”

Trợ lý quay đầu.

Lương Thần cầm lấy bút từ trên bàn làm việc, soạt soạt viết một dãy số, một tay đưa cho trợ lý, nói: “Cậu gửi toàn bộ những thứ cậu biết được đến dãy số này đi.”

.....

Ngày 23 tháng 12, Cảnh Hảo Hảo trở về từ tổ phim rất sớm, chỉ mới hơn bốn giờ chiều, thím Lâm cũng đã bắt đầu phân phó người hầu chuẩn bị bữa tối.

Thím Lâm nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo, cười lên tiếng chào hỏi: “Cảnh tiểu thư, sao hôm nay trở lại sớm như vậy?”

“Ừ, hôm nay chỉ có một phần diễn.” Cảnh Hảo Hảo cười cười nhàn nhạt, lúc chuẩn bị lên lầu, đột nhiên nghĩ đến tin nhắn kia, dưới đáy lòng

tính toán ngày tháng, chính là ngày mai, cho nên liền dừng bước chân lại, hỏi: “Thím Lâm, đêm nay Lương Thần trở về ăn cơm không?”

“Thần thiếu gia sao?” Thím Lâm lắc lắc đầu, nói: “Tôi đi gọi điện thoại hỏi Thần thiếu gia một chút.”

Nói xong, thím Lâm bước đi đến trước điện thoại không dây trong phòng khách, gọi một cú điện thoại ra ngoài: “Thần thiếu gia, không, không có chuyện gì, là Cảnh tiểu thư hỏi đêm nay ngài trở về ăn cơm không? Tốt, tôi đã biết.”

Thím Lâm cắt đứt điện thoại, nói với Cảnh Hảo Hảo: “Thần thiếu gia nói sáu giờ tối sẽ về nhà.”

Cảnh Hảo Hảo gật gật đầu, suy nghĩ một chút, nói: “Tối nay sau khi ăn xong đồ ngọt chuẩn bị là món gì?”

“Bánh phô mai và Yoji mật hoa.”

Mấy ngày nay, Cảnh Hảo Hảo học rất nhiều tay nghề với sự phụ món điểm tâm ngọt, cô nghe tên hai món điểm tâm ngọt như thế, trầm tư trong chốc lát, nói: “Để cho cháu làm đi.”

.....

Sáu giờ, xe Lương Thần lái vào sân biệt thự đúng giờ.

Lúc Lương Thần vào nhà đổi giày, thím Lâm ở ngay bên cạnh, không nhìn được vui sướng nói: “Thần thiếu gia, món điểm tâm ngọt đêm nay là Cảnh tiểu thư làm.”

Lương Thần kinh ngạc “À?” một tiếng, ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo mang tạp dề, đi ra từ phòng bếp.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 243: Tin Nhắn [3]

Editor: May

Tầm mắt hai người đối diện nhau, đáy mắt Lương Thần có kinh ngạc không che giấu được, mà Cảnh Hảo Hảo lại bị kinh ngạc này khiến cho có chút ngượng ngùng, nhẹ giọng nói một câu: “Cơm chiều đã chuẩn bị tốt, nhanh tiến vào ăn đi.”

Nói xong, liền vội vàng xoay người, trực tiếp vào phòng ăn.

Lương Thần rửa tay xong, lúc tiến vào phòng ăn, người hầu đã bưng thức ăn lên bàn.

Lúc hai người ăn cơm, vẫn không có nói chuyện với nhau như trước, sau khi ăn xong, thím Lâm liền phân phó người bưng món điểm tâm ngọt lên.

Tuy rằng Cảnh Hảo Hảo từng học làm những món điểm tâm ngọt này như thế nào, đây cũng là lần đầu tiên thực hành, bề ngoài thoát nhìn tốt lắm, nhưng đợi khi cô tự mình nếm thử một miếng, lại phát hiện ngọt có chút phát ngấy, vì thế ngượng ngùng buông thìa, nói: “Hình như không có làm tốt.”

“Phải không?” Lương Thần tự nhiên cầm lấy thìa, nếm thử một ngụm, mi tâm hơi hơi nhú một chút, nhưng rất nhanh liền giãn ra, hết thảy nhanh như là hoàn toàn không có một đoạn nhạc đệm nhỏ kia, chỉ bất động thanh

sắc cúi đầu, ăn sạch sẽ Yoji mật hoa trong bát, sau đó giơ tay lên, kéo bát Yoji mật hoa mới động một chút trước mặt Cảnh Hảo Hảo qua, uống một hơi hết sạch.

Sau đó buông bát, nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo nhìn anh có chút kinh ngạc, nói: “Cũng tạm, hương vị không tệ.”

Dừng một chút, liền chỉ chỉ trên lầu: “Tôi đi lên trước tắm rửa một chút, sau đó tản bộ với em.”

Nói xong, Lương Thần liền xoay người, đi ra phòng ăn.

“Cảnh tiểu thư, đây chính là lần đầu tiên Thần thiếu gia ăn nhiều Yoji mật hoa như vậy đấy.” Thím Lâm vừa dọn dẹp bát đĩa, vừa cười nói: “Phải biết rằng, Thần thiếu gia vẫn cảm thấy đây là món điểm tâm ngọt mà con gái mới thích ăn, rất ít chạm vào, chẳng qua đây là Cảnh tiểu thư làm, Thần thiếu gia mới bằng lòng ăn nhiều như vậy.”

Cảnh Hảo Hảo cong môi muốn cười một chút, nhưng lại nhìn chăm chăm hai chén Yoji mật hoa trống rỗng kia, đáy mắt một mảnh hoang mang, biểu tình nháy mắt liền mờ mịt xuống.

.....

Ban đêm, Lương Thần vẫn lôi kéo Cảnh Hảo Hảo tiến hành một cuộc hoan ái sung sướng lâm ly, sau khi kết thúc, Lương Thần cũng không có sốt ruột đi toilet tắm rửa chính mình, ngược lại ghé vào trên người Cảnh Hảo Hảo, lưu luyến hôn trán của cô, nhẹ giọng hỏi: “Tối ngày mai có thời gian hay không?”

“Làm sao vậy?”

“Tối ngày mai, tôi đi tổ phim đón em, cùng nhau ăn cơm tối.”

Lúc trước, loại đêm lễ Giáng Sinh bình an này, anh vẫn cảm thấy đều là ngày hội mà tình nhân nhàm chán mới có thể trôi qua, chẳng qua nhìn thấy trong công ty không ít người bày ra ngày mai ngày mỗi cùng người mình âu yếm vượt qua như thế nào, đáy lòng anh liền có tính toán.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến tin nhắn kia, sợ run một chút.

“Làm sao vậy?”

Cảnh Hảo Hảo nghe được giọng nói Lương Thần, vội vàng lắc lắc đầu, nói: “Không có gì.”

“Vậy đêm mai tôi đi đón em?” Tuy rằng Lương Thần dùng câu hỏi, nhưng trong giọng nói lại mang theo một chút khẳng định.

Lần này Cảnh Hảo Hảo cũng rất tự nhiên nhẹ nhàng gật gật đầu với Lương Thần, “ừ” một tiếng.

.....

Ngày giáng sinh hôm đó, buổi sáng của Cảnh Hảo Hảo không khác gì bình thường, mặc một kiện áo lông bình thường, đeo một bao tay quen thích dùng, để cho tài xế trực tiếp đưa mình đi tổ phim.

Đến tổ phim, Cảnh Hảo Hảo cũng như thường ngày, để cho tài xế rời đi trước, sau đó, cô liền bước vào studio.

Hết thầy hết thầy, ở dưới cái nhìn của tài xế, thím Lâm còn có Lương Thần, đều rất bình thường.

Mặc trang phục, quay phim, đến khoảng mười một giờ trưa, phần diễn hôm nay của Cảnh Hảo Hảo liền quay xong rồi

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 244: Tin Nhắn [4]

Editor: May

Cô cũng không có gọi điện thoại cho tài xế, ngược lại sau khi tháo trang, liền đi ra tổ phim, đón một chiếc xe taxi, trực tiếp đi sân bay thành phố Giang Sơn.

.....

Chín giờ giáng đêm giáng sinh, mấy ngày nay, Kiều Ôn Noãn gọi điện thoại cho Thẩm Lương Niên lần thứ chín mươi bảy, cũng là lần đầu tiên Thẩm Lương Niên tiếp nghe.

“Tiểu Noãn, làm sao vậy?”

“Lương Niên, sao anh đều không nhận điện thoại của em?”

Thẩm Lương Niên cũng không có để ý tới giọng nói nghe có chút ủy khuất và thương cảm của Kiều Ôn Noãn, chỉ âm điệu bình thản nói: “Tiểu Noãn, đúng lúc hôm nay tôi cũng có chuyện tìm em, chúng ta gặp mặt ở quán cà phê dưới lầu khách sạn Tứ Quý đi.”

.....

Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn hẹn mười giờ gặp mặt, chín giờ bốn mươi lăm Kiều Ôn Noãn đã đến.

Bởi vì vẫn là buổi sáng, trong quán cà phê rất vắng vẻ, ngoài trừ mấy phục vụ thanh nhàn, liền không có bất luận kẻ nào.

Quán cà phê rất lớn, giữa chỗ ngồi và chỗ ngồi, có bồn hoa cao lớn che chắn, Kiều Ôn Noãn chọn một vị trí u tĩnh tận bên trong cùng.

Ánh nắng mùa đông, đến tận bây giờ, mới lười biếng treo lên, ánh mặt trời sáng ngời ấm áp nhỏ vun cách lá cây bồn hoa, dừng ở trên bàn cơm trước mặt Kiều Ôn Noãn, hình thành ánh sáng và hình ảnh loang lổ.

Thẩm Lương Niên luôn luôn rất đúng giờ, lúc mười giờ, Kiều Ôn Noãn xuyên qua cửa sổ thủy tinh, nhìn thấy xe Thẩm Lương Niên chậm rãi dừng ở cửa quán cà phê, sau đó người đàn ông tuấn mỹ cao ngất kia liền theo đi xuống dưới từ trên xe, cuối cùng liền biến mất ở cửa, qua chưa đến mười phút, tiếng bước chân quen thuộc của Thẩm Lương Niên liền vang từng chút ở sau thân thể của cô.

Trong hai năm Kiều Ôn Noãn nhận thức Thẩm Lương Niên, chờ đợi anh rất nhiều lần, mỗi lần khi cô nghe được tiếng bước chân của anh, cô sẽ rất vui mừng quay đầu, nhào vào trong lòng anh, ủy khuất làm nũng nói: “Lương Niên, sao bây giờ anh mới đến?”

Nhưng lúc này đây, Kiều Ôn Noãn lại đưa lưng về phía Thẩm Lương Niên, không có quay đầu, thậm chí đáy mắt của cô, đã có nước mắt chua xót, quay cuồng lên.

Vào lúc Thẩm Lương Niên ngồi ở đối diện mình, Kiều Ôn Noãn vội vàng nâng tay lên xoa xoa khóe mắt, sau đó nở rộ một nụ cười sáng lạn, nhìn Thẩm Lương Niên nói: “Đến rồi?”

Trên mặt Thẩm Lương Niên không có biểu tình gì, ánh mắt vẫn rõ ràng như trước, nhìn Kiều Ôn Noãn gật gật đầu, liền nhấn chuông phục vụ một bên, thuận đường cầm thực đơn, hỏi: “Muốn uống cái gì?”

“Giống như trước đây.”

Thẩm Lương Niên không nói gì, chỉ là đợi khi người phục vụ tới, khép thực đơn lại, nói với người phục vụ: “Hai ly mocha.”

Dừng một chút, Thẩm Lương Niên ngẩng đầu, hỏi: “Em ăn sáng chưa? Có muốn ăn gì không?”

Kiều Ôn Noãn gật gật đầu.

“Hai phần sandwich, một phần salad rau dưa, một phần salad hoa quả.”

“Được, tiên sinh.” Khuôn mặt người phục vụ cung kính ghi nhớ, xoay người rời đi.

Một lát sau, liền có người đẩy xe thức ăn tới, bưng lên toàn bộ đồ Thẩm Lương Niên đã gọi.

“Tiên sinh, tiểu thư, mời chậm dùng.”

Người phục vụ hơi hơi khom người, liền rời đi, chung quanh Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn lập tức lâm vào im lặng.

Qua một lát, Thẩm Lương Niên đẩy đồ ăn đến trước mặt Kiều Ôn Noãn, nói: “Ăn trước đi, ăn xong rồi nói.”

Ánh nắng ngoài cửa sổ, vẩy chiếu vào đáy mắt Thẩm Lương Niên, nổi bật lên ánh mắt của anh, càng phát ra sáng ngời.

Kiều Ôn Noãn nhìn anh, nhưng không có nâng tay lên cầm dao và nĩa.

Thẩm Lương Niên cắt một khối sandwich nhỏ, lúc đặt ở miệng ăn, mới nhìn thấy Kiều Ôn Noãn thờ ơ, liền nhú nhú mày, hỏi: “Như thế nào? Không hợp khẩu vị?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 245: Tin Nhắn [5]

Editor: May

Kiều Ôn Noãn lắc lắc đầu, cúi đầu, cầm lấy dao và nĩa, nhanh chóng ăn, cô ăn rất nhanh, trong lúc đó không cần thận liên nghen chính mình, bụng Mocha ở một bên lên, uống ừng ực một hơi, mới miễn cưỡng trơn thuận lại, sau đó miệng liền bắt đầu quay cuồng khiến cho cô chưa sót không nói nên lời.

Kiều Ôn Noãn vốn là không có khẩu vị, hiện tại càng thêm ăn không vô, cô buông nĩa ăn, ngẩng đầu, nhìn Thẩm Lương Niên nói: “Lương Niên, anh tìm em có chuyện gì?”

Đồ trong đĩa Thẩm Lương Niên cũng không có động bao nhiêu, nghe được Kiều Ôn Noãn hỏi, anh dừng trong chốc lát, mới buông dao và nĩa, sau đó ngẩng đầu, nhìn Kiều Ôn Noãn, đốt một điếu thuốc, chậm rãi hút một hơi, mới nói: “Tiểu Noãn, lúc trước là em đi tìm Lương Thần, nói cho anh ta là tôi và Hảo Hảo ở cùng một chỗ, đúng không?”

Kiều Ôn Noãn nghe câu này, đáy lòng lộ bộ một chút, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Một lát sau, giọng nói Kiều Ôn Noãn có chút nghen ngào nói: “Lương Niên, em, em không phải cố ý, em chỉ là muốn cùng một chỗ với anh, em không muốn mất đi anh.....”

Thẩm Lương Niên như là nghe được chuyện gì buồn cười, câu môi nhẹ nhàng cười cười, sau đó hút thật mạnh hai hơi thuốc, mới lấy từ trong túi ra một tấm chi phiếu, đẩy đến trước mặt Kiều Ôn Noãn.

Kiều Ôn Noãn cúi đầu, nhìn đến con số trên chi phiếu, là một triệu.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu: “Lương Niên? Đây là ý tứ gì?”

Thẩm Lương Niên nhìn Kiều Ôn Noãn, dừng một lát, mới bình tĩnh mở miệng, giọng nói nghe thực đậm đặc: “Tiểu Noãn, năm trăm ngàn trong đó là tiền lúc công ty tôi xuất hiện nguy nan, em ra tay cứu giúp, năm trăm ngàn còn lại, là mấy năm nay tôi nợ em, cùng với lợi tức của năm trăm ngàn kia.”

Nói như vậy, đại biểu cho ý tứ gì, Kiều Ôn Noãn không phải không hiểu.

Từ bốn ngày trước, cô đột nhiên nhận được một tin nhắn không biết do ai gửi tới, lúc nhìn thấy tin nhắn kia, cô liền đoán được, Thẩm Lương Niên khẳng định sẽ đến hoàn toàn cắt đứt quan hệ với mình.

Vì ngày hôm nay, cô đã trả không nhớ cơm không nghĩ đợi bốn ngày, nhưng thật không ngờ, lúc anh chân chân chính chính nói ra, đáy lòng của cô, còn khó chịu hơn cô tưởng tượng rất nhiều.

Kiều Ôn Noãn còn chưa có mở miệng nói chuyện, nước mắt liền rơi từng giọt xuống dưới: “Lương Niên, em thề, sau này em sẽ không bao giờ làm những cử động nhỏ đó nữa, em sẽ không bao giờ làm khó Cảnh Hảo Hảo nữa, em thề, em thề.....”

Cho tới nay, cô gái ôn nhả, trở nên có chút thất kinh, thậm chí đã bắt đầu khóc không thành tiếng: “Lương Niên, em không muốn số tiền này, em không muốn!”

Nói xong, Kiều Ôn Noãn liền giơ tay lên, xé nát tờ chi phiếu kia: “Lương Niên, em không muốn những tiền kia.”

Chỉ cần anh thiếu cô năm trăm ngàn, quan hệ giữa anh và cô, vĩnh viễn sẽ không cắt đứt được.

Thậm Lương Niên nhìn Kiều Ôn Noãn thất thố, thần thái cũng không có thay đổi gì, anh chỉ chậm rãi lấy điện thoại di động từ trong tay mình ra, sau đó gọi một cú điện thoại ra ngoài, giọng nói bình thản: “Tiểu Vương, dựa theo lời tôi phân phó trước đây, chuyển số tiền đó vào trong tài khoản kia đi.”

Vào một giây Thậm Lương Niên cắt đứt điện thoại kia, di động Kiều Ôn Noãn liền theo sát phía sau vang lên nhắc nhở liên tiếp, cô cầm lấy, nhìn thấy trong tài khoản của mình, ghi chép chuyển vài liên tục không ngừng.

Kiều Ôn Noãn giống như nổi điên xóa bỏ tin nhắn này, nhưng xóa đến cuối cùng, vẫn là vững vàng vào một triệu

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 246: Tin Nhắn [6]

Editor: May

Thẩm Lương Niên nghe thấy di động Kiều Ôn Noãn hoàn toàn an tĩnh lại, anh liền chậm rãi nâng tay lên, gọi người phục vụ tới, tính tiền, sau đó đứng lên, nói: “Tiểu Noãn, về sau em nhớ bảo trọng.”

Kiều Ôn Noãn lắc lắc đầu, rơi lệ đầy mặt đứng lên, chợt bắt lấy Thẩm Lương Niên: “Lương Niên, chỉ cần anh để cho em ở bên cạnh anh, không danh không phận em cũng nguyện ý, em thật sự không thể mất đi anh.....”

Kiều Ôn Noãn nói dứt quãng, nói xong lời cuối cùng, thật sự sốt ruột lên: “Lương Niên, cả đời em đều có thể làm tình nhân không thể gặp ánh sáng, chỉ cần anh để cho em ở lại bên cạnh anh..... À, không, anh để cho em có thể nhìn thấy anh là được rồi, anh đừng đi.....”

Thẩm Lương Niên chậm rãi xoay người, nhìn Kiều Ôn Noãn hoa lệ đầm mưa, hồi lâu, mới nâng tay lên, lau nước mắt cho cô. Không biết có phải Kiều Ôn Noãn nhìn nhầm hay không, cô luôn cảm thấy ngón tay Thẩm Lương Niên không hề ấm áp như trước đây, ngược lại lạnh băng thấu xương.

“Tiểu Noãn, đừng khóc.” Thật ra Thẩm Lương Niên không hận Kiều Ôn Noãn, ngược lại anh cần cảm tạ Kiều Ôn Noãn một chút, nếu không phải cô, có lẽ anh sẽ càng chạy càng sai ở trên đường của mình và Cảnh Hảo Hảo, là Kiều Ôn Noãn khiến anh nhận thức được hết thảy, hơn nữa,

loại chuyện nam hoan nữ ái này, vốn không phải là lỗi của một người, Thẩm Lương Niên thở dài một hơi, nói: “Tiểu Noãn, tôi đối với em không tốt, tôi cũng không thương em, trên thế giới này, người đối với em tốt hơn tôi còn rất nhiều, em cần gì cứ muốn tôi?”

Đúng vậy, đàn ông này không phải là người tốt nhất trên thế giới, cũng không phải là người yêu cô nhất, nhưng cô chính là không phải anh thì không thể.

Kiều Ôn Noãn không biết vì sao mình không phải anh thì không thể, cô chỉ biết là, chính mình không thể mất đi anh, không thể cứ như vậy để cho anh rời khỏi. May mà, may mà..... bốn ngày trước, cô nhận được tin nhắn kia, để cô làm tốt chuẩn bị trước.....

Kiều Ôn Noãn nghĩ đến đây, liền bắt buộc mình trấn định một chút, không cần rối loạn, cô nhìn Thẩm Lương Niên, giọng nói mang theo một chút khẩn cầu nói: “Lương Niên, coi như em cầu xin anh, anh từng đáp ứng em, uống cà phê em tự tay nấu cho anh, nhưng mới bao lâu, anh còn chưa có uống, anh cũng từng đáp ứng em, tự mình đưa em về nhà một chuyến, nhưng bởi vì sợ bị Cảnh Hảo Hảo biết, anh vẫn không làm như vậy..... Hiện tại coi như em cầu xin anh, cầu anh, cho em một chút tưởng niệm, một lần cuối cùng..... Van cầu anh, van cầu anh.....”

Lúc Kiều Ôn Noãn nói những lời này, suýt nữa liền quỵ xuống trên đất.

Thẩm Lương Niên nhìn bộ dáng này của Kiều Ôn Noãn, trầm mặc hồi lâu, gật gật đầu, nói: “Tôi đưa em về nhà.”

.....

Mười hai giờ trưa, tập đoàn Giang Sơn.

Lương Thần ngồi ở trước bàn làm việc, tiếp nghe điện thoại nội tuyến.

“Lương tổng, Cảnh tiểu thư đã đi sân bay thành phố Giang Sơn, xin hỏi tôi cần phải người ngăn cô ấy lại không?”

Lương Thần nắm ống nói, trầm mặc hồi lâu, sau đó mới không có cảm xúc gì mở miệng, nói: “Không cần, trước đừng dả thảo kinh xà, phải người nhìn chăm chăm cô ấy là được.”

Lương Thần cúp điện thoại, chậm rãi tựa vào trên ghế làm việc da thật, anh hơi hơi ngẩng đầu, nhìn nóc nhà trang hoàng tráng lệ, thần thái trở nên càng bình tĩnh.

.....

Có một vấn đề như vậy, vĩnh viễn đều vờn quanh mỗi người: Đối với mình tốt, hay là mình thích?

Có lẽ mọi người đều sẽ làm một lựa chọn như vậy, rốt cuộc người nào mới là người mình nên cần.

Đối với mình tốt, mình không thích, cùng một chỗ không vui vẻ.

Chính mình thích, không thể cùng một chỗ, nhưng lại không cam lòng buông tha.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 247: Tin Nhắn [7]

Editor: May

Cho nên, mỗi người đều muốn đi tranh thủ, vì thế liền tạo nên một hậu quả biết rõ không thể làm nhưng vẫn làm.

Mặc dù hậu quả, là sai.

Từ lần đầu tiên Kiều Ôn Noãn gặp Thẩm Lương Niên, liền thích người đàn ông này.

Hiện tại, người đàn ông này muốn hoàn toàn rời khỏi cô, cô cũng không cam lòng buông tay.

Vì thế, vào lúc cô bỏ xuống tôn nghiêm, khẩn cầu Thẩm Lương Niên tuân thủ lời hứa của mình, cô liền bắt đầu nổi lên mưu kế.

Lúc Kiều Ôn Noãn pha cà phê cho Thẩm Lương Niên, thần thái cả người đều là bất an, cô nhìn chăm chăm hơi nước bốc lên, rót vào trong bình cà phê, sau đó có mùi hương thuần khiết, lượn lờ tỏa ra.

Kiều Ôn Noãn tắt máy cà phê đi, bưng bình cà phê, rót hai tách cà phê, sau đó lặng yên không một tiếng động lấy ra một viên thuốc từ trong túi của mình, nhẹ nhàng bỏ vào trong một tách cà phê, sau đó liền bưng ra, thả viên thuốc vào trong tách cà phê kia, đưa cho Thẩm Lương Niên.

Hai người cũng không có nói chuyện với nhau quá nhiều, toàn bộ trong phòng cực kỳ im lặng.

Thẩm Lương Niên cầm thìa khuấy cà phê, thậm chí anh cũng chưa chờ kịp khí nóng cà phê tản đi, liền khẩn cấp bưng lên, uống một hớp lớn.

Kiều Ôn Noãn nắm tách cà phê của chính mình, vẻ mặt đau thương nhìn Thẩm Lương Niên.

Thẩm Lương Niên uống cà phê xong, trực tiếp buông cái tách xuống, chuẩn bị xoay người chạy lấy người.

Kiều Ôn Noãn không có lên tiếng ngăn cản, chỉ nhìn bóng dáng anh, đáy lòng yên lặng đếm, mười, chín, tám, bảy.....

Vẫn đợi đến khi cô đếm tới “một”, tay Thẩm Lương Niên liền chạm vào cửa phòng khách, nhưng tay anh còn chưa kịp mở cửa ra, thân ảnh cao lớn liền không hề có dấu hiệu té ngã xuống đất.

Lúc này Kiều Ôn Noãn mới chậm rãi đứng lên từ trên sofa, đi tới trước mặt Thẩm Lương Niên, sau đó cúi người, cố hết sức nâng Thẩm Lương Niên dậy, dùng thân thể của mình chống đỡ anh, dịu dàng kéo anh vào phòng ngủ của mình.

Sau đó, Kiều Ôn Noãn liền bắt đầu cởi quần áo của mình, đợi khi cô cởi chính mình không còn một mảnh, liền kéo rơi quần áo Thẩm Lương Niên, lúc làm xong hết thấy, cô đã mệt đến thở hồng hộc, nhưng cô không thèm nghỉ ngơi, liền vội vàng leo lên giường, tiến cả thân xích lỏa vào trong lòng Thẩm Lương Niên, cầm điện thoại anh, chụp ảnh lỏa thể của mình Thẩm Lương Niên, tìm tên Cảnh Hào Hào, không lưu tình chút nào gửi đi.

Đợi cho Kiều Ôn Noãn làm xong hết thấy, cô đã mệt mỏi tê liệt đến nằm ở trong lòng Thẩm Lương Niên, cô nghiêng đầu, bình tĩnh nhìn Thẩm

Lương Niên, đáy lòng yên lặng nói: Lương Niên, thực xin lỗi, em không thể để anh rời khỏi em.

Em biết, ở thế giới của anh, có lẽ cho tới bây giờ đều không có nghĩ tới cần sự tồn tại của em.

Đàn ông các anh vĩnh viễn đều là bạc tình, lại thâm tình như vậy, có thể yêu một cô gái này, nhưng cũng có thể lên giường làm tình với một cô gái khác.

Em cũng biết, hiện tại đau đớn nơi đáy lòng em, đều là em tự tìm, trách không được ai, nhưng mặc kệ em khiến cho mình chật vật bao nhiêu, buồn cười bao nhiêu, em chỉ cần anh có thể ở bên người em.

Thực xin lỗi, em không thể để cho anh và Cảnh Hảo Hảo, cao bay xa chạy.

.....

Cảnh Hảo Hảo im lặng ngồi ở sảnh chờ sân bay thành phố Giang Sơn.

Cô cầm chặt lấy di động, nhìn chăm chăm màn hình di động, dưới đáy lòng khẽ đếm thời gian.

Một phút, hai phút, ba phút, bốn phút.....

Mãi cho đến lúc thời gian gần ba giờ, cô ngẩng đầu, bắt đầu nhìn xung quanh.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 248: Tin Nhắn [8]

Editor: May

Còn nửa tiếng, máy bay sẽ cất cánh, mà Thẩm Lương Niên còn chưa tới, anh sẽ không xuất hiện ngoài ý muốn gì chứ?

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo hung hăng run rẩy lên, sau đó cô bắt đầu an ủi chính mình, sẽ không, cho tới bây giờ Lương Niên đều chưa từng nuốt lời với cô.

Sau đó, trí nhớ Cảnh Hảo Hảo liền bay về mấy ngày trước, cô ở tổ phim nhận được tin nhắn kia.

“Hảo Hảo, anh là Lương Niên, mấy ngày nay anh đã nói thành hiệp nghị với Lương tiên sinh, tối đêm giáng sinh anh sẽ ký hợp đồng với anh ta, bán tập đoàn Thiên Vinh đi. Từ nay về sau, ở thành phố Giang Sơn sẽ không còn thứ gì đáng giá để anh vương bận, cho nên Hảo Hảo, anh đặt cho em một tấm vé máy bay, là bay đi nước Mỹ, nếu em còn thích anh, như vậy vào ba giờ chiều đêm giáng sinh, em chỉ cần mang theo chứng minh nhân dân đến sân bay gặp mặt với anh là được rồi, chúng ta rời khỏi thành phố Giang Sơn, đi tìm một thế giới không có bất luận kẻ nào nhận thức chúng ta, trôi qua cuộc sống đơn giản của hai người chúng ta.”

Nhìn thấy tin nhắn kia, tâm tình của cô không phải không kích động và sợ hãi, Lương Thần có bao nhiêu bản lĩnh có bao nhiêu đáng sợ, cô đã chính mắt nhìn thấy, nếu bị anh biết, chính mình và Thẩm Lương Niên

chuẩn bị cao bay xa chạy, chỉ sợ sẽ thật sự như lời anh nói, thay đổi biện pháp đùa chết Thẩm Lương Niên từng chút một.

Nhưng cơ hội như vậy thật là cơ hội tốt trời ban, Lương Niên bán công ty đi, Lương Thần không còn thứ gì có thể uy hiếp cô, cô chỉ cần thuận lợi sống qua năm ngày, là có thể đi xa tha hương với Thẩm Lương Niên, từ nay về sau, hết thảy phát sinh trong đoạn thời gian này, liền biến thành một cơn ác mộng, được chôn sâu.

Cho nên, đó là mấy ngày Cảnh Hảo Hảo cẩn thận trôi qua nhất từ trước đến nay, cô cố làm cho chính mình biểu hiện giống y như bình thường, thậm chí còn ngoan ngoãn phục tùng Lương Thần.

Hiện tại..... Rốt cục như cô mong muốn, cô thuận lợi chạy trốn tới sân bay, hiện tại cô chỉ cần đợi được Thẩm Lương Niên, sau đó đi lên máy bay, cô liền thật sự có thể thoát khỏi hết thảy rồi!

Cảnh Hảo Hảo hít sâu một hơi, kéo suy nghĩ của mình về, nhìn nhìn thời gian, đã sắp ba giờ mười phút chiều, Thẩm Lương Niên vẫn chưa tới, Cảnh Hảo Hảo có chút đứng ngồi không yên.

Ba giờ mười lăm, phát thanh sân bay truyền đến thông báo, chuyến bay của cô có thể đăng ký. Đến hiện tại, Lương Thần còn chưa có xuất hiện, điều này nói rõ, anh còn chưa phát hiện cô. Cảnh Hảo Hảo hơi thả lỏng một hơi, bắt đầu tìm kiếm Thẩm Lương Niên trong phòng chờ máy bay.

Ba giờ mười sáu phút, chỉ một phút đồng hồ ngắn ngủi, Cảnh Hảo Hảo lại cảm thấy chính mình như là qua một thế kỷ rất lâu và xa xôi, cả người cô trở nên lo lắng vạn phần, thậm chí cô hận không thể tự mình lập tức đi lên máy bay, trốn khỏi nơi cô hít thở không thông này.

Ba giờ hai mươi phút, người chuyển bay lần này, lục tục đều đi lên máy bay, một mình Cảnh Hảo Hảo liên tục tới tới tới lui lui ở cửa đăng ký

lên máy bay, cô cầm lấy di động của mình, nhiều lần muốn gọi cho Thẩm Lương Niên một cú điện thoại để thúc dục, nhưng lại không dám gọi, cô sợ chỗ Lương Thần có thiết bị giám sát điện thoại.

Ba giờ hai mươi lăm phút, phát thanh sân bay lập tức đóng cửa đăng ký vào, Cảnh Hảo Hảo vội vàng chạy tiến lên, nói với nhân viên công tác, đợi lát một phút đồng hồ nữa, chỉ một phút đồng hồ.

Ba giờ hai mươi lăm phút năm mươi chín giây, trái tim Cảnh Hảo Hảo sắp dừng nhảy lên, sao Lương Niên còn chưa đến?

Ngay tại lúc Cảnh Hảo Hảo tính bất chấp tất cả chuẩn bị gửi tin nhắn cho Thẩm Lương Niên, điện thoại cô đột nhiên vang lên ting ting, Cảnh Hảo Hảo khẩn cấp mở di động ra, lại nhìn thấy là một tin nhắn.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 249: Để Tôi Cảm Tạ Anh, Tặng Tôi Không Vui [1]

Editor: May

Ngay tại lúc Cảnh Hảo Hảo tính bất chấp tất cả chuẩn bị gửi tin nhắn cho Thẩm Lương Niên, điện thoại cô đột nhiên vang lên ting ting, Cảnh Hảo Hảo khẩn cấp mở di động ra, lại nhìn thấy là một tin nhắn.

Gửi đến từ số điện thoại của Thẩm Lương Niên.

Cảnh Hảo Hảo vui mừng nhấn mở ra, sau đó thần thái trong nháy mắt liền cứng ngắc tại chỗ.

Đó là một tấm ảnh nam nữ lỏa thể dây dưa chung một chỗ, nam chính trong hình, là dung nhan cô không thể quên thuộc hơn nữa.

Tiếng phát thanh sân bay vẫn êm tai không ngừng truyền đến, tay cầm di động của Cảnh Hảo Hảo, ức chế không được run run.

Ánh sáng trong ảnh chụp, thoát nhìn rất tốt, hẳn là cửa sổ không có đóng, ánh mặt trời chiếu chói lọi, Thẩm Lương Niên im lặng từ từ nhắm hai mắt ôm Kiều Ôn Noãn ngủ, thần thái anh thoát nhìn rất bình tĩnh, mà Kiều Ôn Noãn vui ở trong lòng anh, cười nhàn nhạt, mang theo một chút hạnh phúc sáng rọi.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ, có lẽ cả cuộc đời này của mình cũng sẽ không quên được tâm tình vào giờ khắc này.

Khiếp sợ, kinh ngạc, không thể tin..... Sau đó đến cuối cùng, cô rõ ràng cảm giác được trái tim vốn nhảy lên sống động của mình đột nhiên giống như là nổ mạnh, vỡ thành từng mảnh từng mảnh, tiếp đó, Cảnh Hảo Hảo phát hiện một cổ đau đớn chưa từng có bao giờ, bắt đầu lan tràn cực nhanh từ đầu quả tim, nhanh chóng truyền khắp toàn thân của cô.

“Tiểu thư, tiểu thư?”

Cảnh Hảo Hảo mờ mịt quay đầu, nhìn tiếp viên hàng không mặc đồng phục xinh đẹp trước mặt miệng hé ra hợp lại như là đang nói cái gì với mình, nhưng lại hoàn toàn không nghe được, chỉ là ngón tay đột nhiên vô lực một trận, di động liền “cách” một tiếng rơi trên mặt đất.

“Tiểu thư, điện thoại của cô.”

Tiếp viên hàng không xinh đẹp khom người, nhặt di động của Cảnh Hảo Hảo lên, tươi cười chân thành đưa tới trước mặt của cô.

Cảnh Hảo Hảo hốt hoảng vươn tay, nhận lấy, máy móc nói một câu: “Cám ơn.”

Sau đó liền xoay người, đi ra ngoài sân bay.

“Tiểu thư, không phải cô muốn ngồi chuyến bay đi nước Mỹ lần này sao? Máy bay lập tức cất cánh, cửa đăng ký khẩu là phương hướng này.” Tiếp viên hàng không đúng lúc ngăn Cảnh Hảo Hảo cản, lời nói nhỏ nhẹ nhắc nhở.

Cảnh Hảo Hảo cúi đầu, ngây ngốc liếc mắt nhìn vé máy bay nắm trong tay mình một cái, sau đó như là đã đánh mất hồn, như u linh tiếp tục đi đến cửa sân bay.

Lúc Cảnh Hảo Hảo đi ra, bầu trời đã nổi lên bão tuyết, cô như là không có cảm giác, mờ mịt mất mát đi vào trong bão tuyết.

Sân bay tọa lạc ở mảnh đất trống trải nơi rừng núi hoang vắng, Cảnh Hảo Hảo chậm rãi đi hồi lâu, đột nhiên không cần thận trọng chân một cái, cả người cô liền té ngã trên đất.

Trong lòng bàn tay truyền đến đau đớn, khiến cô trong nháy mắt bừng tỉnh, sau đó cả người giật giật môi, đột nhiên liền ghé vào trong tuyết, hu hu khóc lên.

Thật sự là rất tiếc nuối, cô không còn có biện pháp ảo tưởng có một ngày chính mình còn có thể cùng một chỗ với Thẩm Lương Niên, cô không còn có tín niệm chống đỡ chính mình có thể sống qua năm tháng bẽ gãy hai cánh rất dài như vậy.....

Thẩm Lương Niên của cô, hiện tại đã trở thành đàn ông của người phụ nữ khác.....

Cô và Thẩm Lương Niên, cứ như vậy liền kết thúc rồi.....

Cảnh Hảo Hảo khóc tê tâm liệt phế, thân hình gầy yếu cuộn mình trên mặt đất, không để ý tuyết lớn bay là tà trên đỉnh đầu, vậy cô một thân tuyết trắng.

Cảnh Hảo Hảo cũng không biết chính mình khóc bao lâu, thẳng đến màn đêm buông xuống, cô mới chậm rãi đứng dậy từ trong tuyết.

Cô đứng ở trong trời đất tuyết bao la, mờ mịt nhìn bốn phía, trong khoảng thời gian ngắn, đã có chút không biết nên đi con đường nào.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 250: Để Tôi Cảm Tạ Anh, Tặng Tôi Không Vui [2]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo chỉ đứng ngây ngốc trong chốc lát, mới mở bước chân, đi lung tung về phía mình cũng không biết phương hướng.

Đi không biết bao lâu, Cảnh Hảo Hảo đi đến hai chân đều chết lạng, bóng đêm đã sắp hoàn toàn tối đen, gió tuyết càng lúc càng lớn, ngay tại lúc rối cục Cảnh Hảo Hảo không đi nổi nữa, đột nhiên có một chiếc xe chậm rãi đứng ở cạnh thân thể của cô.

Cảnh Hảo Hảo lui ra sau từng bước, quay đầu, nhìn thấy cửa xe mở ra, tài xế biệt thự Lương Thần xuống dưới từ trên xe, cung kính tiêu sái đến trước mặt của cô, nói: “Cảnh tiểu thư, tôi tới đón cô về nhà.”

.....

Máy sưởi bên trong xe mở rất lớn, chưa đến một lát liền thổi mồ hôi lạnh toàn thân Cảnh Hảo Hảo bốc đi, nhưng lòng của cô, không cảm giác được chút ấm áp nào.

Cô nhìn bông tuyết ngoài cửa sổ xe càng lúc càng lớn, đột nhiên trong đầu liền hiện ra ảnh chụp mình vừa mới nhận được, nước mắt lại không chịu khống chế chảy ra bên ngoài.

Rõ ràng đã đau lâu như vậy, hẳn là đã muốn chết lặng, nhưng cô lại vẫn đau đến không thể chịu đựng được.

Cô đột nhiên nhớ tới, Thẩm Lương Niên từng nói với cô, “Hảo Hảo, Thẩm Lương Niên anh lấy sinh mệnh тебе, nếu tương lai có một ngày, anh có điều cô phụ em, ắt gặp trời phạt.” Đêm đó, ở studio rừng núi hoang vắng, ánh sao lấp lánh, trong ánh mắt Thẩm Lương Niên nhìn cô, lóe ra nghiêm túc trang trọng. Lúc đó, cô cảm thấy ánh sao tốt đẹp như vậy giống như vĩnh hằng, đến hiện tại, cô mới biết được hết thấy đó chỉ là sao băng, dễ dàng trôi qua như sao băng.

Ngày hôm đó, cô nhận được tin nhắn Thẩm Lương Niên gửi đến, nghĩ đến rốt cục mình có thể thoát khổ bể khổ, cô kích động và nhảy nhót như vậy, đến hiện tại, cô phát hiện, chưa thoát khỏi bể khổ, lòng của cô đã vỡ nát.

Cảnh Hảo Hảo nâng tay lên, nhẹ nhàng đặt ở trên cửa kính xe, nhiệt độ ngón tay xuyên qua cửa kính xe, khiến cho bông tuyết dính trên thủy tinh bên ngoài nhanh chóng hòa tan thành một chuỗi bọt nước trượt xuống.

Ngón tay Cảnh Hảo Hảo, vuốt ve ở trên cửa kính xe hồi lâu, miệng mới nhẹ nhàng đọc một câu: Để tôi cảm tạ anh, tặng tôi không vui.

.....

Xe vàng dừng ở trước cửa biệt thự.

Cảnh Hảo Hảo nhìn biệt thự xa hoa mình ở nhiều tháng, ở dưới sự phụ trợ của tuyết, có vẻ tựa như tòa thành trong thế giới đồng thoại, mãi rồi tỉnh rồi mù.

Cảnh Hảo Hảo xuống xe, nhìn đèn tường phong cách kiểu Âu trước kia, đột nhiên cảm thấy, hết thấy phát sinh vừa rồi như là một cơn ác mộng, mà cô chưa bao giờ nghĩ tới muốn rời khỏi nơi này.

“Cảnh tiểu thư, bên ngoài trời lạnh, mau vào đi thôi.” Tài xế mở cửa nhà cho Cảnh Hảo Hảo, cung kính nói.

Cảnh Hảo Hảo gật gật đầu, mở bước chân đi vào.

Thím Lâm nhìn thấy cô, lập tức vui mừng đi lên đón, ân cần lấy dép lê ra thay cô: “Cảnh tiểu thư, cô đã trở lại rồi.”

Cảnh Hảo Hảo cười cười thím Lâm: “Xin lỗi, khiến thím lo lắng.”

“Đưa bé ngốc, nói cái gì đấy, nhìn trên người cô đều ướt hết rồi, nhanh cởi bộ đồ này ra.” Thím Lâm nói xong, liền vươn tay, giúp đỡ Cảnh Hảo Hảo cởi áo khoác.

Cảnh Hảo Hảo đi vào phòng khách, liền nhìn thấy Lương Thần ngồi trên sô pha.

Trên mặt người đàn ông cũng không có thần thái gì, lúc nhìn thấy cô đi vào, ngẩng đầu, ánh mắt ôn hoà liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó liền nghiêng đầu, nói với người hầu đứng ở một bên: “Cô đi lên lầu xả nước ấm.”

Sau đó lại nhìn về phía thím Lâm: “Mang cô ấy đi phòng ăn ăn cơm chiều.”

Nói xong, Lương Thần liền đặt tầm mắt ở trên màn hình tivi, không có chút ý tứ nói chuyện với Cảnh Hảo Hảo.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 251: Để Tôi Cảm Tạ Anh, Tặng Tôi Không Vui [3]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo cơm nước xong, lúc đi ra từ trong phòng ăn, Lương Thần vẫn đang ngồi ở trên sofa xem ti vi, bên trong truyền phát tin là tin tức đêm nay, âm điệu nữ thanh viên du dương nói từng chuyện chuyện quan trọng phần vinh quốc thái dân an.

Lương Thần nghe được tiếng bước chân, đầu đều không có quay lại một chút, trực tiếp nói: “Thím Lâm, mang Cảnh tiểu thư lên lầu tắm rửa.”

.....

Cảnh Hảo Hảo ngâm tắm xong, nháy mắt liền cảm giác mệt mỏi đánh úp lại, rõ ràng chỉ một ngày, cô lại cảm thấy chính mình như là chịu đựng rất nhiều ngày không có nghỉ ngơi, mệt đến rồi tinh rồi mù.

Nằm ở trên giường, chưa đến một lát Cảnh Hảo Hảo liền lâm vào mộng đẹp.

Mười hai giờ đêm, Lương Thần mới lên lầu, nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo ngủ say hồi lâu, mới nâng tay lên, cởi quần áo của mình, vén chăn lên giường.

Hành tung của Cảnh Hảo Hảo, anh vẫn phái người theo sát phía sau, anh cũng nhận được điện thoại tài xế gọi tới, nói Cảnh Hảo Hảo ở trong

tuyệt hoang tàn vắng vẻ, khóc hồi lâu.

Lúc anh nghe được tin tức kia, tay nắm di động của anh không tự chủ được sử dụng lực, sau đó cảm giác được rõ ràng, ngực mình ầm ầm đau đớn.

Thật ra, hết thảy đều ở trong khống chế anh, vào ngày anh biết được Thẩm Lương Niên gửi tin nhắn cho Cảnh Hảo Hảo, thật sự đã có thể sớm cắt đứt ý niệm chạy trốn trong đầu Cảnh Hảo Hảo, nhưng anh chính là bất động thanh sắc làm bộ như không biết, bởi vì anh muốn nhìn một chút, rốt cuộc Cảnh Hảo Hảo có thể đi theo Thẩm Lương Niên hay không.

Buổi chiều, lúc trợ lý nói cho anh biết, Cảnh Hảo Hảo đi sân bay nhận vé lên máy bay, đáy lòng anh quay cuồng nổi lên cảm thụ không thể nói nên lời.

Anh nghĩ đến chính mình sẽ tức giận tận trời, nhưng anh phát hiện, cuối cùng lại là chua xót và bất đắc dĩ, đè ép đi tức giận.

Cô đúng là vẫn còn..... vào lúc có cơ hội nhất, liền rời khỏi anh.

Anh thừa nhận, anh ti bỉ vô sỉ, từ đầu đến cuối anh đều không tính để cho Cảnh Hảo Hảo rời đi, anh như là thượng đế cao cao tại thượng, nhìn như chẳng hay biết gì, thật ra lại là đạo diễn lần diễn này.

Anh để cho trợ lý nói tất cả mọi chuyện cho Kiều Ôn Noãn, anh biết, người phụ nữ vì yêu mà nổi điên kia, khẳng định sẽ không dễ dàng để cho buông tha Thẩm Lương Niên như vậy.

Hết thảy đều phát triển dựa theo trong tưởng tượng của anh, Cảnh Hảo Hảo đau khổ đợi ở sân bay ba tiếng, nhưng không đợi được Thẩm Lương Niên.

Chỉ trong thời gian nháy mắt, liền khiến cho Thẩm Lương Niên, ở đáy lòng của cô, từ hy vọng biến thành tuyệt vọng.

Cho tới bây giờ Lương Thần anh cũng không phải là người dễ trêu chọc, Thẩm Lương Niên dám động thủ trên đầu thái tử, anh muốn để anh ta nhìn một chút, thứ Lương Thần anh nhìn trúng, người khác không thể nhìn trộm.

Muốn đấu với Lương Thần anh, vậy xem người kia có đủ tư cách, có đủ bản lĩnh hay không.

Trên thế giới này, anh đều có thể nhượng bộ bất cứ thứ gì, duy chỉ Cảnh Hảo Hảo, anh một bước cũng không nhường!

.....

Lúc Lương Thần nằm ở bên người của mình, Cảnh Hảo Hảo liền tỉnh lại, sau đó làm thế nào cũng không ngủ được.

Cô đợi khi Lương Thần dần dần ngủ say, liền lặng lẽ xốc chăn lên, phủ thêm áo ngủ, đi về phía ban công.

Tuyết đã muốn ngừng lại, Cảnh Hảo Hảo đứng ở trước ban công, nhìn núi tuyết trắng như tuyết, sững sờ xuất thần.

Lương Thần đang ngủ, theo thói quen sờ đến vị trí bên cạnh, phát hiện trống rỗng, anh liền nhíu nhíu mày, tiếp tục sờ soạng hai cái, lúc này mới đột nhiên mở mắt, nhìn thấy bên gối rỗng tuếch, cả người soạt lập tức xốc chăn lên, liền ngồi dậy.

“Hảo Hảo?”

Cảnh Hảo Hảo đứng ở trên ban công, rõ ràng nghe thấy giọng nói có một tia vội vàng của Lương Thần truyền đến.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 252: Để Tôi Cảm Tạ Anh, Tặng Tôi Không Vui [4]

Editor: May

Sau đó cô nghe thấy tiếng bước chân nặng nề có lực của Lương Thần truyền đến, ngay sau đó là hai tiếng kéo cửa vang lên, Cảnh Hảo Hảo biết, hẳn là cửa phòng tắm và phòng thay quần áo, sau đó, cô chợt nghe đến tiếng bước chân của Lương Thần chậm rãi rời khỏi phòng ngủ, tiếp đó, cô chợt nghe thấy giọng nói dễ nghe lại làm cho người ta áp lực của Lương Thần vang lên: “Thím Lâm, thím Lâm!”

Tiếng kêu của Lương Thần thật sự lớn, ở đêm đen nhánh, rất nhanh liền truyền khắp toàn bộ biệt thự.

Thím Lâm và người hầu dưới lầu nghe được tiếng nói của Lương Thần, đều khoác quần áo đi ra: “Thần thiếu gia, xảy ra chuyện gì?”

“Nhìn thấy Hảo Hảo không?”

“Cảnh tiểu thư? Không có ở phòng ngủ sao?”

Tính tình Lương Thần lập tức liền bùng nổ: “Không có nhìn thấy, các người ai ai cũng sừng sờ ở nơi này làm gì, còn không mau đi tìm cho tôi!”

Cảnh Hảo Hảo đứng ở trên ban công, rõ ràng ngạch nghe thấy giọng nói Lương Thần, không ngừng hô to quát nhỏ truyền tới từ bên ngoài.

“Tìm cẩn thận một chút, lâu ba cũng nhìn xem, tuy rằng không có người ở, nhưng cũng phải tìm thật tốt!”

“Còn có phòng vẽ tranh, nhìn xem có phải Hảo Hảo ở trong phòng vẽ tranh hay không!”

“Cô, đi bên ngoài, vườn hoa phía sau, còn có trong đình ở vườn sau!”

“Thím Lâm, thím đi xem xét ghi chép camera, nhìn xem có phải cô ấy đã ra cửa hay không!”

Ngay sau đó, bên ngoài liền loạn thành một đoàn, có tiếng chạy lộn xộn không ngừng truyền đến, thậm chí Cảnh Hảo Hảo còn nghe thấy tiếng bước chân Lương Thần đi một chút dừng một chút ở tầng hai, cùng với tiếng vang cửa phòng rầm rầm.

Lúc bên ngoài loạn thành một nôi cháo, Cảnh Hảo Hảo mới nháy mắt phản ứng kịp, người bên ngoài là đang tìm chính mình, cô liền vội vàng chạy đi ra ngoài, đúng lúc đối diện với tầm mắt Lương Thần vừa mới đi một vòng trong phòng sách ra.

Sắc mặt Lương Thần đặc biệt trầm thấp, lúc nhìn thấy thân ảnh Cảnh Hảo Hảo, tuy rằng cả người anh đều bốc lên tức giận, nhưng tâm lại chậm rãi bình tĩnh xuống, anh mở bước chân, đi hai ba bước đến trước mặt Cảnh Hảo Hảo, giọng nói có chút tức giận hỏi: “Em trốn ở chỗ nào?”

Cảnh Hảo Hảo bình tĩnh nhìn gương mặt tức giận của Lương Thần, trong đầu có chút không hiểu, anh lo lắng như sốt ruột như vậy làm cái gì? Bộ dáng kia, tựa hồ giống như là mất đi thứ mình đặc biệt để ý.

Để ý? Anh để ý cô?

Trong nháy mắt đáy lòng Cảnh Hảo Hảo liền trào phúng nghĩ, chính mình thật đúng là tự mình đa tình.

Cô nhiều nhất chỉ là một món đồ chơi anh tâm huyết dâng trào, một sủng vật anh nuôi dưỡng ở nhà mà thôi.

“Tôi ở trên ban công, không ngủ được, hít thở không khí.”

Lương Thần nghe được lời nói của Cảnh Hảo Hảo, nháy mắt ghen lời, phất phất tay với người hầu đêm hôm khuya khoắc bị chính mình hô to gọi nhỏ kéo dậy, nói: “Được rồi, các người đều đi ngủ đi.”

Sau đó liền lôi kéo Cảnh Hảo Hảo vào phòng ngủ.

“Em nhìn một chút đi, tay em lạnh thành bộ dáng gì rồi? Đêm khuya không ngủ ở trong phòng ấm áp, chạy đến ban công hóng gió lạnh làm gì?” Lương Thần vừa xoa xoa tay Cảnh Hảo Hảo, vừa nhét cô vào ổ chăn ấm áp, sau đó cả người ôm chặt lấy cô.

Nhiệt độ cơ thể của anh, rất nhanh liền truyền lại đến trên thân thể của cô.

Cô cứ để cho anh im lặng ôm như vậy.

Không khí lại dần dần trở nên có chút quỷ dị.

Lương Thần hơi cúi đầu, nhìn Cảnh Hảo Hảo bị chính mình ủ ấm đến hai má đỏ hồng, hô hấp dần dần trở nên có chút trầm trọng, sau đó nhất thời kiềm chế không được, liền cúi đầu, hôn lên môi cô.

Anh hôn môi cô rất nhiều lần, nhưng mỗi lần đều có thể rất nhanh chìm đắm bên trong hương vị của cô

Lương Thần càng hôn càng sâu, đến cuối cùng, liền thuận lý thành chương cởi bỏ quần áo của hai người

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 253: Để Tôi Cảm Tạ Anh, Tặng Tôi Không Vui [5]

Tuy rằng Cảnh Hảo Hảo không phải thân kinh bách chiến, nhưng cũng biết được, kế tiếp Lương Thần sẽ làm cái gì.

Cô đã từng không có cách nào, cho nên mới nhất nhẫn nhịn.

Nhưng hiện tại thì sao?

Thậm Lương Niên đã ở cùng một chỗ với Kiều Ôn Noãn, anh cũng đã bán công ty, Lương Thần dùng anh đã không uy hiếp được chính mình.

Cho nên hiện tại, rốt cuộc cô là nhẫn, hay là không đành lòng?

Lương Thần thở dốc đã trở nên có chút trầm trọng, nụ hôn của anh cũng mang theo vài phần vội vàng, thậm chí Cảnh Hảo Hảo cũng có thể rõ ràng cảm giác được, Lương Thần chuẩn bị thăng nhập chủ đề.

Lương Thần chậm rãi hòa làm một thể với Cảnh Hảo Hảo, cảm giác tuyệt vời như vậy, làm cho anh thoải mái lại yêu thích, lúc anh đang chuẩn bị tốt để hưởng thụ, đột nhiên Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng gọi tên của anh: “Lương Thần.”

Đây là lần đầu tiên Cảnh Hảo Hảo gọi tên anh lúc ở trên giường, giọng nói của cô rất nhẹ, tuy rằng là mang theo cả họ, nhưng lại làm cho cả người Lương Thần trong nháy mắt đều kích động lên, anh chợt cúi đầu, lại ngăn chặn môi của cô.

Trên thế giới này có rất ít người gọi tên anh, không phải Lương tổng, chính là Thần thiếu gia, hoặc là Lương tiên sinh và A Thần..... Anh cũng cảm thấy tên của mình, chính là một cách gọi khác, nhưng cô hô lên như vậy, làm cho anh cảm thấy quan hệ giữa mình và cô, đã thân cận hơn rất nhiều.

Cho nên cả người anh, không tự chủ được liền ôn nhu lên.

Vào lúc Lương Thần rời khỏi cánh môi của mình, Cảnh Hảo Hảo chậm rãi mở mắt, đối diện với ánh mắt của Lương Thần, tiếp tục mở miệng, âm điệu bình tĩnh nói: “Anh chừng nào thì thả tôi đi?”

Có thể là cô cho anh cảm giác quá tốt đẹp, trong khoảng thời gian ngắn anh cũng chưa hiểu được cô đang nói cái gì, cho nên “hửm?” một tiếng, ánh mắt liền nhìn về phía của cô.

Cảnh Hảo Hảo lại không có lùi bước nhìn về phía Lương Thần, nhẹ nhàng lặp lại lời nói vừa rời của mình lần nữa: “Anh đã nói, có một ngày anh chán, sẽ thả tôi đi.”

Trong nháy mắt cả người Lương Thần liền cứng ngắc ở trên người Cảnh Hảo Hảo, không có một chút động tác.

Đáy lòng anh bởi vì cô hô tên của anh mà hiện ra cái loại vui mừng tràn ngập, giống như là pháo hoa nổ rộ ở không trung, trong nháy mắt, liền tiêu tán không còn một mảnh.

Ánh mắt anh nhìn chăm chăm của cô, nhìn hồi lâu, qua lúc lâu mới như là người không có việc gì, nhẹ nhàng cười cười, cúi đầu, dùng cánh môi vuốt ve bả vai Cảnh Hảo Hảo, mơ hồ không rõ hỏi: “Hảo Hảo, em là đàn nói đùa với tôi sao?”

“Tôi là nghiêm túc.” Lực đạo Lương Thần căn bả vai Cảnh Hảo Hảo hơi mạnh, sau đó anh chợt nghe được giọng nói Cảnh Hảo Hảo truyền đến:

“Rốt cuộc khi nào thì anh mới chán tôi?”

Nghe vậy, Lương Thần liền không hề để ý tới cô nữa, đi làm chuyện mình muốn làm.

Cảnh Hảo Hảo cảm giác được một cỗ cảm giác kỳ lạ truyền khắp toàn thân, khiến cho cô đặc biệt khủng hoảng, cô cực lực áp chế cảm giác của mình, muốn làm cho Lương Thần dừng lại, nhưng người đàn ông lại càng ngày càng hung mãnh, Cảnh Hảo Hảo cũng không biết dừng khi từ đâu đến, đột nhiên dùng sức vặn vẹo ở trong lòng Lương Thần, như là kẻ điên, giương nanh múa vuốt quyền đấm cước đá về phía Lương Thần.

Lương Thần vừa khống chế Cảnh Hảo Hảo, vừa tự mình muốn cô, thật ra khí lực của anh lớn hơn cô rất nhiều, nhưng anh sợ làm cô bị thương, vẫn nhường cô, chỉ là có chút điểm dừng mà thôi.

Nhưng mà Cảnh Hảo Hảo không phải tiểu bạch thỏ là chỉ biết mặc anh bài bố kia, ngược lại biến thành mèo có lực đánh trả, ép buộc đến cuối cùng, Lương Thần có chút không ứng phó nổi.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 254: Để Tôi Cảm Tạ Anh, Tặng Tôi Không Vui [6]

Editor: May

Lương Thần cúi đầu, nhìn Cảnh Hảo Hảo: “Nháo đủ chưa?”

Cảnh Hảo Hảo nhìn lại anh, không có một chút ý tứ dao động, giọng nói gợn sóng không sợ hãi nói: “Rốt cuộc thì khi nào anh thả tôi đi? Bộ dạng chúng ta như vậy thì giống cái gì, tôi không thương anh, anh cũng không yêu tôi, dây dưa không ngừng như vậy thì có ý tứ gì? Tôi muốn chết, nhưng cố tình lại phải sống chịu tội ở lại bên cạnh anh!”

Cô về nhà, từng mở miệng nói chỉ là mấy câu có thể đếm được trên đầu ngón tay nói, trên cơ bản toàn bộ đều là hỏi anh, khi nào thì thả cô đi? Lúc anh biết được cô rời đi, đáy lòng đã đặc biệt khó chịu, nhưng anh chịu đựng, giống như là mấy lần trước, khống chế tính tình của mình.

Cả đời này của anh đều được người vây ở bên cạnh lấy lòng, có khi nào vì người khác mà ủy khuất chính mình, nhưng cố tình sau khi gặp được cô, anh muốn học dùng hết toàn lực lấy lòng cô, anh lấy lòng, nhưng cô lại không chút nào cảm kích, hiện tại, còn nói cô ở anh bên người là sống chịu khổ.

Cả người anh giống như là bị đốt thuốc nổ, từng trận tích lũy không vui trong lòng, nháy mắt liền nổ mạnh ra.

Lương Thần đè xúc động muốn bóp chết Cảnh Hảo Hảo xuống, xoay người rời đi từ thân thể của cô, lôi kéo cổ tay cô, trực tiếp túm cô từ trên giường, kéo dài tới trước gương sát đất, lập tức đẩy cả người cô tới trước gương, chỉ vết hôn xanh xanh tím tím trên làn da trắng nõn của cô ở trong gương, nói: “Chính em nhìn một chút những thứ này là cái gì.”

Trên thân thể của cô, phủ kín dấu vết anh lưu lại, giống như từng dấu ấn hung hăng khắc vào nơi đó

Cảnh Hảo Hảo chỉ nhìn thoáng qua, liền dời tầm mắt đi chỗ khác.

Lương Thần lại vươn tay, bắt lấy mặt của cô, tiếp tục đối diện mặt cô với gương, cười khê nói: “Hảo Hảo, em cần thận suy nghĩ đi, trong trong ngoài ngoài của em đều là của tôi, toàn thân đều là ấn ký của tôi, em nói em phát ngốc cái gì, hỏi tôi khi nào thì thả em đi, chẳng lẽ em còn muốn Thẩm Lương Niên?”

Lương Thần nói tới đây, đột nhiên như là nghĩ đến cái gì, tư thái tao nhã buông Cảnh Hảo Hảo ra, sau đó đi đến trên sofa một bên, cầm túi xách của Cảnh Hảo Hảo lên, lấy di động của cô từ bên trong ra, trực tiếp lật xem hai cái, tìm được ảnh chụp lỏa thể của Kiều Ôn Noãn và Thẩm Lương Niên ở bên trong, cầm đi tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo, nhẹ nhàng quơ quơ, nói: “Chiều hôm nay, không phải em bốn ba chạy đến sân bay đợi anh ta nửa ngày ư? Kết quả thì sao?”

Miệng Lương Thần từ trước đến nay luôn ngoan độc, người khiến anh đau một phần, anh liền trả lại mười phần: “Tôi còn nghĩ anh ta rất yêu em đấy, cuối cùng không phải là thân mật nằm cùng một chỗ với người phụ nữ khác như vậy ư, làm chuyện tôi đã làm với em, nói không chừng trên người Kiều Ôn Noãn cũng giống như em bây giờ, in đầy dấu vết Thẩm Lương Niên lưu lại.”

Lời nói của Lương Thần giống như là một con dao bén nhọn, vô tình đâm vào chỗ mềm mại nhất trong đáy lòng của Cảnh Hảo Hảo, cô nhìn ảnh chụp của Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn trên di động, nghe lời nói trào phúng của Lương Thần, đột nhiên liền cong môi nở nụ cười, chỉ là cô cười còn khó coi hơn khóc.

Không biết có phải buổi chiều lúc biết được tin tức này đã khóc đủ hay không, hiện tại cô ngược lại không có nước mắt, chỉ thực bình tĩnh ngẩng đầu, nhìn Lương Thần, sắc mặt có chút tái nhợt mở miệng, nói: “Đúng vậy, anh ấy cùng một chỗ với phụ nữ khác, tôi và anh ấy không trở về được, nhưng vậy thì như thế nào? Mặc dù chúng tôi không thể cùng một chỗ, tôi cũng không nguyện ý cùng một chỗ với anh.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 255: Ghét Bỏ [1]

Editor: May

Bắt đầu từ trong nháy mắt đó, Lương Thần sững sờ, anh nhìn Cảnh Hảo Hảo, nhìn hồi lâu, trong não tới tới lui lui đều lưu chuyển một câu cuối cùng của Cảnh Hảo Hảo “Mặc dù chúng tôi không thể cùng một chỗ, tôi cũng không nguyện ý cùng một chỗ với anh.”

Ngữ khí của Cảnh Hảo Hảo, không có khí phách như anh, cũng không có âm hiểm như anh, thậm chí âm điệu còn có chút thấp, nhưng lại nói vang dội giống như một cái tát, hung hăng ném ở trên mặt Lương Thần, sau đó, thần thái của anh, bắt đầu trở nên lạnh lẽo từng chút một, đôi mắt tối đen thâm thúy, yên lặng nhìn chằm chằm Cảnh Hảo Hảo, thần sắc bên trong thay đổi liên tục, làm cho người ta không biết anh đang nghĩ cái gì.

Mặc dù chúng tôi không thể cùng một chỗ, tôi cũng không nguyện ý cùng một chỗ với anh..... Rốt cuộc đáy lòng của cô có bao nhiêu ghét bỏ anh, mới có thể không có do dự và dừng lại nào, không chút nào che dấu liền nói ra lời nói như vậy?

Trong nháy mắt, Lương Thần không cảm giác được bất kỳ tri giác nào, anh chỉ bình tĩnh nhìn khuôn mặt sạch sẽ xinh đẹp kia của Cảnh Hảo Hảo, ánh mắt trong suốt thấy đáy, diện mạo mềm mại trời sinh, thoát nhìn làm cho người ta có một loại cảm giác khéo léo nhu nhược, sao miệng ra

liền có thể nói ra lời tuyệt tình như vậy? Người phụ nữ này, thật đúng là lá gan rất lớn, lại dám nói chuyện như vậy?

Càng nghĩ, càng cảm thấy có một đoàn lửa giận nhanh chóng quay cuồng ở trong thân thể, đến cuối cùng, toàn thân Lương Thần đều tức đến phát run, trong ánh mắt tuần mỹ quay cuồng một tầng lệ sắc làm cho người ta sợ hãi, nhưng khóe môi anh, cố tình nâng lên, nâng tay lên, động tác đặc biệt ôn nhu vuốt ve da thịt hai gò má của cô: “Hảo Hảo, lời em vừa nói đều là lời nói trong lòng của em, có phải không?”

Giọng nói anh rất nhẹ, như là từ từ thổi ra, nhưng ngữ điệu so với vừa rồi anh nổi giận chỉ vào cô gầm rú càng khủng bố hơn, Cảnh Hảo Hảo sợ tới mức run như cây sậy.

Lương Thần nhìn thấy đáy mắt Cảnh Hảo Hảo hiện ra sợ hãi, ý cười nơi khóe môi, biến mất từng chút một, cả người hoàn toàn không có ý tứ thu liễm tức giận, anh đã sắp không chịu được nữa, từ năm ngày trước khi biết Thẩm Lương Niên nói mang cô cùng nhau rồi đi, anh nhẫn nại tính tình chờ đến hôm nay, nhìn thấy cô thật sự không lưu tình chút nào tiêu sái bỏ đi, anh cũng đã nhẫn đến cực hạn.

Hiện tại cô còn nói ra lời nói như vậy, kích thích anh thật muốn xé nát cô, không..... xé nát thì rất tiện nghi cho cô, anh ngẫm lại anh phải làm như thế nào, mới có thể giải hận.....

Sắc mặt Lương Thần dần dần trở nên có chút dữ tợn, giây tiếp theo lại đột nhiên vươn tay, bắt lấy bả vai của cô, lực đạo lớn đến có chút kinh người, như là có thể bóp nát xương cốt của cô bất cứ lúc nào, trực tiếp kéo cô đến bên giường, ném cả người cô lên trên giường.

Khí lực anh rất lớn, Cảnh Hảo Hảo té mạnh lên giường, cả người cô còn chưa kịp đứng dậy, Lương Thần liền hung hăng đặt ở trên thân thể của cô, không có thương hương tiếc ngọc gì, cũng không có thương tích che

chờ gì, mang theo hết thủy hận ý muốn hủy diệt, cứ như vậy không lưu tình chút nào liền xâm chiếm cô.

Nhưng anh lại cảm thấy như vậy không đủ giải hận, cho dù Cảnh Hảo Hảo đau đến sắc mặt trắng bệch, thân thể cũng bắt đầu run rẩy lên theo: “Không muốn cùng một chỗ với tôi? Tốt lắm, Cảnh Hảo Hảo, tôi cố tình hàng ngày cứ phải trối chung một chỗ với em, tôi nói cho em biết, cả đời này của em, mơ tưởng chạy thoát từ bên người của tôi!”

Lương Thần càng mắng càng cảm thấy đáy lòng phần hận, phần hận làm cho anh hận không thể cứ như vậy phá hủy cô!

Nghĩ nghĩ, anh liền vươn tay, lật thân thể cô một cái, sau đó bóp cằm của cô, ép buộc cô nhìn anh.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 256: Ghét Bỏ [2]

Editor: May

“Em nhìn rõ ràng cho tôi, hiện tại người đàn ông ở trên người em là ai, em cũng cảm nhận rõ ràng cho tôi, hiện tại người đàn ông khiến cho em có cảm giác là ai!”

Cảnh Hảo Hảo chính nhìn thoáng qua Lương Thần trên người, liền xoay đầu, như là liếc mắt nhìn thêm một cái sẽ ô uế ánh mắt của cô, Lương Thần nhìn thấy bộ dáng này của cô, cười nhạo một tiếng, đột nhiên động tác hung ác lên, giống như hoàn toàn mất đi lý trí, điên cuồng giữ lấy cô, phát tiết thuần túy.

Cảnh Hảo Hảo không thể phản kháng, cũng không có sức lực phản kháng, chỉ có thể cường ngạnh thừa nhận, thật ra như vậy cũng tốt, đau trên thân thể như vậy, luôn có thể giảm bớt đau đớn nơi đáy lòng cô, chỉ là, đến cuối cùng, cô thậm chí cũng không cảm giác được loại đau đớn tê tâm liệt phế không cách nào chịu đựng được nữa kia, cả người cô đều chết lặng, chỉ cứng ngắc tròn tròn mắt, nhìn trần nhà, lẳng lặng chịu đựng.

.....

Không biết qua bao lâu, người đàn ông giống như nổi điên kia rốt cục cũng ngừng lại, anh không có dừng lại chút nào, liền xoay người rời đi từ trên người Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo vốn còn có nửa thân mình vọt ở bên ngoài giường, hiện tại Lương Thần đột nhiên rời đi, làm cho cô giống như là điều đứt dây, cả người vô lực liền trượt chân ở trên sàn.

Lương Thần vừa mặc quần áo, vừa nhìn khuôn mặt tái nhợt trên mặt đất, Cảnh Hảo Hảo như là con búp bê bể tan tành, đáy lòng anh còn có chút cơn giận còn sót lại chưa tiêu tan, anh cúi giận dùng sức lôi kéo cà vạt, sau đó đi đến trước mặt Cảnh Hảo Hảo, ngồi xổm người xuống, nâng cằm của cô lên, lạnh lùng liếc nhìn ánh mắt không hề có chút sinh khí của cô: “Cho em trôi qua ngày tốt, em không chịu, cứ muốn không có việc gì tìm việc cho tôi làm, em đã không biết tốt xấu như vậy, tôi cũng không cần phải nuông chiều em khắp nơi nữa!”

Lương Thần cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: “Từ giờ trở đi, em nhớ kỹ cho tôi, em có nguyện ý theo tôi cùng một chỗ hay không, chưa bao giờ là do em định đoạt, đợi cho có một ngày, tôi thực chán ghét em, em khóc nháo nghĩ muốn ở lại bên người tôi, tôi cũng không nhất định sẽ liếc mắt nhìn em một cái!”

Lương Thần nói xong, liền hung hăng buông mặt Cảnh Hảo Hảo ra, chậm rãi đứng lên, sửa sang lại quần áo của mình một chút, xoay người, mở bước chân rời khỏi phòng.

Cách cửa phòng ngủ, Cảnh Hảo Hảo rõ ràng nghe thấy giọng nói Lương Thần, lãnh đạm truyền đến từ ngoài cửa: “Thím Lâm, từ giờ trở đi thím nghe kỹ cho tôi, không có sự cho cho phép của tôi, không được cho Cảnh tiểu thư rời khỏi biệt thự nửa bước!”

Sau đó chính là giọng nói run rẩy của thím Lâm truyền đến: “Vâng, Thần thiếu gia.”

Ngay sau đó, Cảnh Hảo Hảo liền mơ mơ hồ hồ nghe thấy cửa rầm một tiếng bị đóng lại, sau đó chính là tiếng xe khởi động vang lên, tiếp đó, toàn

bộ biệt thự liền yên tĩnh đến rồi tỉnh rồi mù.

Cảnh Hảo Hảo co rúc phát gốc ở trên sàn nhà, không biết qua bao lâu, Cảnh Hảo Hảo mới lấy lại tinh thần, muốn động thân thể của mình, nhưng xương cốt toàn thân như bị người hủy đi rồi gắn lại lần nữa, đau đến đòi mạng, Cảnh Hảo Hảo liền dứt khoát trực tiếp kéo chân xuống dưới, đáp ở trên người của mình, tiếp tục nằm trên mặt đất.

Thật vất vả tìm được một tư thế thoải mái, có thể khiến cho đau đớn có vẻ không quá mãnh liệt như vậy, nhưng điện thoại của cô lại vang lên.

Cảnh Hảo Hảo không muốn động, nhưng di động lại vẫn gọi tới không dứt, cuối cùng, rốt cục Cảnh Hảo Hảo nhịn không được giãy dụa dậy từ trên đất, run rẩy hai chân đi đến một bên, nhặt di động của mình từ trên đất lên, nhìn thấy điện báo biểu hiện hai chữ “Lương Niên”.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 257: Ghét Bỏ [3]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo nhìn màn hình di động, cứng ngắc không có nhận điện thoại, một lát sa, di động của cô lại vang lên, Cảnh Hảo Hảo liền trực tiếp tắt máy.

.....

“Thực xin lỗi, số điện thoại ngài gọi đã tắt máy.”

Thẩm Lương Niên nghe được lời nói máy móc trong điện thoại, thần thái mệt mỏi bỏ tay giơ di động xuống, đứng ở trước cửa sổ, đốt một điếu thuốc.

Kiều Ôn Noãn làm xong cơm đi ra từ trong phòng bếp, lúc đi vào phòng ngủ, liền nhìn thấy bóng dáng Thẩm Lương Niên tiêu điều đứng ở nơi đó, yên lặng hút thuốc.

Không biết anh hút bao nhiêu, trong phòng tràn ngập đều là mùi thuốc lá sặc người, thậm chí cả người Thẩm Lương Niên cũng vừa hút thuốc, vừa cúi người ho khan.

Kiều Ôn Noãn đứng ở cửa nhìn bóng dáng Thẩm Lương Niên trong chốc lát, mới lấy hết dũng khí đi vào, sau đó nhẹ nhàng dừng ở bên người

Thẩm Lương Niên, nâng tay lên, cướp đi thuốc trong tay Thẩm Lương Niên, nói: “Đừng hút, không tốt cho thân thể.”

Thẩm Lương Niên như là không có nghe được lời nói của Kiều Ôn Noãn, tiếp tục cầm lấy hộp thuốc lá trên cửa sổ ban công, mở ra, phát hiện bên trong lại có thể không còn, Thẩm Lương Niên cúi đầu, nhìn chăm chăm hộp thuốc lá trong chốc lát, đột nhiên mở miệng, giọng nói thấp đến có chút dọa người: “Kiều Ôn Noãn, rốt cuộc cô cho tôi uống cà phê có bỏ gì vào bên trong?”

Kiều Ôn Noãn đứng ở một bên, không có lên tiếng.

Thẩm Lương Niên đột nhiên dùng lực siết chặt hộp thuốc lá, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Giỏi, cô thật giỏi, vậy tôi và Hảo Hảo hoàn toàn xong rồi, cô đã hài lòng chưa?”

Thẩm Lương Niên nói xong, liền hít một hơi thật sâu, toàn thân đều bắt đầu run rẩy lên theo.

Kiều Ôn Noãn nhìn có chút sợ hãi, nhưng một lát sau, vẫn vươn tay nhẹ nhàng chạm vào cánh tay Thẩm Lương Niên: “Em nấu cháo, anh đã rất lâu chưa ăn gì, đi ăn một chút gì đi, dạ dày anh vẫn không tốt.”

“Đừng chạm vào tôi!” Thẩm Lương Niên đột nhiên phản ứng kịch liệt hất cánh tay Kiều Ôn Noãn ra.

Lực đạo của anh có chút lớn, hất cả người Kiều Ôn Noãn chột lui về phía sau, cái trán không cẩn thận liền đụng vào góc bàn, rất nhanh có máu tươi sền sệt chảy xuống dưới.

Nhưng mà, Kiều Ôn Noãn lại không có khóc, cũng không có nâng tay lên đi lau máu trên mặt mình, chỉ cố chấp mím môi, nhìn Thẩm Lương Niên.

Nhưng Thẩm Lương Niên nhìn thấy cái trán cô đỏ máu, cũng không có quan tâm, chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm Kiều Ôn Noãn, đáy mắt đỏ đến có chút dọa người.

Kiều Ôn Noãn nhìn có chút sợ hãi, cô chưa từng gặp qua Thẩm Lương Niên như vậy, cô theo bản năng lui thân thể về sau, hô một câu: “Lương Niên.”

“Đừng gọi tôi!” Thẩm Lương Niên như là bị cái gì kích thích, đột nhiên vọt tới phía trước, hai tay hung hăng bóp cổ Kiều Ôn Noãn, dùng hết toàn bộ khí lực.

Kiều Ôn Noãn nháy mắt liền không thể hô hấp, chưa đến một lát mặt của cô đã bị nghẹn đỏ bừng, trong cổ họng như bắt lửa, nóng đau dữ dội, cô nâng tay lên, giãy dụa suy nghĩ muốn gỡ tay của Thẩm Lương Niên ra, nhưng lại không thể chống cự nổi khí lực của đàn ông, đến cuối cùng, cô chỉ có thể đạp chân, để giảm bớt khó chịu do hít thở không thông gây đến mình.

Cô thương anh như vậy, mà hiện tại anh thật sự muốn sống sờ sờ bóp chết cô ư?

Trước mắt Kiều Ôn Noãn bắt đầu biến thành màu đen, nghĩ nghĩ, nước mắt liền rơi xuống dưới.

Thẩm Lương Niên cảm nhận được trên mu bàn tay truyền đến ướt át, lúc này mới phát hiện chính mình đã làm gì, anh nhìn Kiều Ôn Noãn hấp hối, đột nhiên liền buông lỏng khí lực ra, cầm lấy bả vai của cô, kéo cô lên, loạng choạng hung hăng đụng vào trên hộc tủ phía sau lưng.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 258: Ghét Bỏ [4]

Editor: May

Cánh môi anh run rẩy lợi hại, qua nửa ngày, mới nói một câu: “Kiều Ôn Noãn, cô có biết tôi chỉ kém một chút nữa là có thể cùng nhau cao bay xa chạy với Cảnh Hảo Hảo hay không, cô lại có thể làm ra chuyện như vậy, Kiều Ôn Noãn, cô.....”

Thẩm Lương Niên nói xong, còn có chút tức giận nói không nên lời, cả người anh lập tức liền không có khí lực, cầm lấy hai tay rũ nặng nề xuống dưới của Kiều Ôn Noãn, cả người lão đảo lui về sau hai bước, lập tức liền suy sút ngồi ở trên đất: “Kiều Ôn Noãn, cô có biết hay không, tôi không thể không có Hảo Hảo.”

“Tôi không thể không có Hảo Hảo.....” Thẩm Lương Niên cường điệu lặp lại lần nữa, khóe mắt còn có nước mắt rơi xuống.

Anh nâng tay lên, che giấu gương mặt của mình, nhưng thân thể lại không cách nào khắc chế co rút.

Cả người Kiều Ôn Noãn bị Thẩm Lương Niên vừa bóp vừa đụng đến đầu chóng váng ù tai, qua nửa ngày, cô mới hồi thần, nhìn thấy Thẩm Lương Niên bụm mặt, ngồi ở đối diện cô, khóc đến thương tâm, nước mắt của cô, cũng soạt soạt rơi xuống dưới, cô miễn cưỡng khởi động thân thể của mình, chuyển đến trước mặt Thẩm Lương Niên, nâng tay lên muốn đi

ôm Thẩm Lương Niên một cái, Thẩm Lương Niên lại giành trước một bước đứng lên, hung hăng né tránh ôm ấp của cô.

Kiều Ôn Noãn không hề có dấu hiệu liên té ngào, ngã lăn trên đất, cô ngẩng đầu, nhìn về phía Thẩm Lương Niên, Thẩm Lương Niên lại ánh mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm cô, giọng nói khàn khàn nói: “Kiều Ôn Noãn, tuyệt đối sẽ không tha thứ cho cô.”

Ném xong những lời này, Thẩm Lương Niên liền nhấc áo khoác ở một bên lên, cũng không quay đầu lại liền rời đi.

Đêm đã khuya, Thẩm Lương Niên đi ra khu nhà của Kiều Ôn Noãn, gió thổi đến, anh mới cảm giác được trên mặt mình lạnh đến tận xương, nâng tay lên, sờ sờ, phát hiện vẻ mặt là nước mắt ướt sũng.

Thẩm Lương Niên chà xát mặt lung tung, nhìn thế giới màu trắng bạc bị tuyết bao trùm, đột nhiên liền cảm thấy toàn bộ thế giới u ám đến cực điểm.

Thế giới quá lớn, nhưng anh lại gặp em.

Thế giới quá nhỏ, nhưng anh lại mất đi em.

.....

Lương Thần vừa đi, ước chừng có một tuần chưa từng trở về biệt thự.

Cảnh Hảo Hảo đã từng tâm không cam lòng không nguyện phải tiến vào trong biệt thự này, nhưng cô cũng lại vì Thẩm Lương Niên, mới tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục như thế. Nhưng hiện tại, Thẩm Lương Niên liền muốn cùng một chỗ với người phụ nữ khác, cả người cô lập tức cũng không biết ý nghĩa mình ở lại trong biệt thự này là cái gì.

Lương Thần nói không cho cô ra cửa, toàn bộ người hầu trong biệt thự đều xem những lời này thành thánh chỉ, thật cẩn thận làm theo, tuy rằng mọi người bên ngoài không có phản ứng gì, nhưng Cảnh Hảo Hảo có thể rõ ràng cảm giác được, chỉ cần chính mình vừa ra khỏi cửa phòng ngủ, người hầu liền thật cẩn thận tăng cường nhìn chăm chăm cô.

Ánh mắt như vậy làm cho Cảnh Hảo Hảo cảm thấy chính mình như là một phạm nhân, cho nên, cô dứt khoát trực tiếp không đi xuống lầu hai.

Cô cũng từng bị giam ở trong biệt thự này một hồi lâu, lúc đó, mỗi ngày cô còn có tâm tình đổi một thân quần áo xinh đẹp ra ngoài, an ủi chính mình đang tự do, nhưng hiện tại, cô ngay cả quần áo cũng không thay, cả ngày mặc áo ngủ, không phải ở phòng vẽ tranh, chính là ở phòng ngủ.

Nhiều khi, lúc thím Lâm đi đưa cơm cho Cảnh Hảo Hảo, rõ ràng nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo ngồi đơ đờn chính ở trước TV, trên mặt mang theo ý cười, như là đang chuyên tâm trí xem ti vi, nhưng lúc đặt cơm tới trước mặt cô, nhắc nhở cô ăn cơm, cô lại không có một chút phản ứng.

Đến cuối cùng, Cảnh Hảo Hảo ngay cả ti vi cũng không xem, chỉ một mình im lặng ở trong phòng, hoặc là ngủ hoặc là ngẩn người, ăn càng ngày càng ít.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 259: Ghét Bỏ [5]

Editor: May

Trên đường, Lương Thần bởi vì công ty cần dùng gấp một phần văn kiện, từng trở về biệt thự một lần, thần thái trên mặt anh cũng không tốt, người hầu một phòng sợ tới mức quy củ chào hỏi, cái gì cũng không dám nói.

Lương Thần trực tiếp đi phòng sách, tìm kiếm ở trong phòng sách nửa ngày cũng không có tìm được, cuối cùng mới nhớ tới, đồ bị chính mình đặt ở tủ đầu giường trong phòng ngủ.

Lương Thần có chút đau đầu nâng tay lên xoa xoa cái trán, sau đó hung hăng đóng cửa phòng sách lại, đi về phía phòng ngủ.

Anh đứng ở trước cửa hồi lâu, mới đẩy cửa ra.

Trong phòng rất im lặng, chần trên giường như là từng có người nằm qua, có vẻ hơi có chút loạn, trong phòng tràn ngập đều là mùi hương nhàn nhạt trên người Cảnh Hảo Hảo, Lương Thần đứng tạm ở cửa phòng hai phút, mới mở bước chân, đi vào trong.

Cả thân thể anh đều buộc chặt, trong đầu anh còn đang suy nghĩ lát nữa gặp phải Cảnh Hảo Hảo, rốt cuộc anh nên bày ra phản ứng như thế nào?

Ngày đó anh phần hận rời đi, cuối cùng dừng xe ở bên bờ biển thành phố Giang Sơn, vẫn hút thuốc đến bình minh, sau đó đáy lòng mới dần dần bình tĩnh xuống dưới, lúc này mới nhớ tới được rốt cuộc mình làm cái gì.

Trước khi anh đi, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia của Cảnh Hảo Hảo trở về trong đầu của anh, anh theo bản năng nâng tay lên liền che kín ngực của mình.

Sao lại đau như vậy, mặc kệ anh dùng hết toàn lực bấm hay xoa lồng ngực của mình, vẫn không thể giảm bớt đau đớn truyền đến từ bên trong, đau đến cuối cùng, toàn thân anh đều như nhũn ra theo.

Anh biết, cô vẫn không muốn ở lại bên người anh, cho tới bây giờ đều là anh cưỡng thế, không để ý phản kháng của cô, ngủ với cô.

Anh muốn người phụ nữ, cho nên liên tục khống chế toàn bộ thế giới của cô ở trong lòng bàn tay của mình

Anh cho rằng như vậy anh sẽ thành công, anh có thể giống như đám phán buôn bán, chinh chiến thương trường, vì thành công mà cảm thấy vui sướng. Nhưng trong nháy mắt đó, anh mới phát hiện, anh cũng không vui sướng, chỉ là cho tới nay, anh cũng chưa từng phát hiện.

Ngày đó, anh không có tâm tư gì xử lý chuyện công ty, cả người quá hốt hoảng, thậm chí có chút lo lắng Cảnh Hảo Hảo trong nhà, cả ngày anh cầm điện thoại lên nhiều lần, muốn hỏi cô có tốt hay không, nhưng mỗi lần cầm lấy, lại đều buông xuống.

Anh nghĩ, người phụ nữ kia, nhất định hận chết anh.

Một đoạn thời gian này, thật vất vả mới thay đổi được hết thầy, cứ như vậy bị anh nhất thời không khống chế được tính tình, khuấy nát.

Bạn nói một chút, anh biết rõ tính tình của cô, quật cường đến mức làm cho người ta không có biện pháp, anh còn so đo với cô làm gì? Anh nhìn một chút, nhìn một chút không phải sẽ trôi qua giống như trước ư?

Càng ảo não như vậy, Lương Thần càng không có dũng khí về nhà.

Cho nên, Lương Thần càng đi vào trong phòng ngủ, càng có chút luống cuống, nhưng đợi cho anh chân chân chính chính tiêu sái tiến vào trong phòng ngủ, anh mới phát hiện, Cảnh Hảo Hảo cũng không ở trong phòng.

Cả người anh đột nhiên có chút thất vọng.

Anh nhìn quanh toàn bộ phòng một vòng, sau đó đi đến trước tủ đầu giường, cầm lấy văn kiện của mình, đi ra phòng ngủ.

Vừa mới xoay người, liền nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo đi ra từ trong phòng vẽ tranh, trong tay cô bưng một cái chén sứ, trong nháy mắt bước chân liền dừng lại.

Cô thoạt nhìn gầy đi rất nhiều, sắc mặt cũng không đẹp mặt, không có huyết sắc gì, bộ dáng cô vốn cũng rất khéo léo, thoạt nhìn càng nhỏ hơn rồi.

Tâm mắt cô và anh đối diện trong chốc lát, sau đó cô liền cúi đầu xuống, xoay người, một lần nữa đi vào phòng vẽ tranh, còn nhẹ nhàng đóng cửa lại.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 260: Gặp Em Một Lần, Tôi Tương Tư Rất Lâu [1]

Editor: May

Lương Thần đứng ở trong hành lang nhìn chăm chăm phương hướng phòng vẽ tranh trong chốc lát, mới xoay người, đi xuống lầu.

Không biết có phải do ban ngày nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo hay không, Lương Thần trở lại công ty, buổi chiều lúc họp, cả người liền có chút không yên lòng.

Thời tiết hôm nay cũng không tốt, trận tuyết rơi trước còn chưa có hoàn toàn hòa tan, trải qua người qua đường giẫm đạp, có vẻ bẩn hề hề, Lương Thần ngồi dựa vào vị trí cửa sổ ở phòng họp, cúi đầu, nhìn người qua đường phía dưới, trong đầu không tự chủ được liền hiện lên thân ảnh của Cảnh Hảo Hảo.

Sau đó liền vòng quanh một hình ảnh, lúc một mình cô đi dạo phố, là giống như những người đó, vui vẻ cầm một ly kem ăn ở trong mùa đông như vậy? Hay là giống như một số người khác, bởi vì rất lạnh, thường thường nâng tay lên chà xát chà xát mặt mình?

Bởi vì trong phòng họp mở máy sưởi, nhiệt độ có hơi cao, hơi nước trong phòng đọng phải thủy tinh, liền ngưng kết thành bọt nước, dần dần che tầm mắt của Lương Thần, anh nhin không được nâng tay lên, nhẹ nhàng chạm vào thủy tinh, sau đó ngay cả chính anh cũng không có phát hiện, chậm rãi viết hai chữ “Hảo Hảo” ngay ở trên cửa sổ thủy tinh sát đất.

Hảo Hảo..... Cô gái tốt, thật sự là một cái tên rất hay.

Giống như là người của cô, là một cô gái tốt.

“Lương tổng? Lương tổng?”

Đột nhiên có giọng nói chặt đứt trầm tư của Lương Thần, anh không chút để ý quay đầu, nhẹ nhàng “Hả?” một tiếng.

Sau đó nhìn mọi người cả phòng đang nhìn mình, liền nhú nhú mày, nhìn về phía trợ lý ngồi bên người chính mình.

Trợ lý lập tức thức thời lặp lại nội dung cuộc họp lần nữa.

“Lương tổng, là như vậy, mảnh phía nam kia, chúng ta đã sắp bắt lấy được, trong đó có một hộ, chết sống không đồng ý.”

Mặt Lương Thần không chút thay đổi lên tiếng: “Yêu cầu của họ là cái gì?”

“Yêu cầu bồi thường tiền gấp đôi những người khác.”

Lương Thần nhú nhú mày, nghĩ đến hạng mục mình tính mở ra, trầm mặc trong chốc lát, tiếp tục nói: “Bồi thường gấp đôi tiền cho anh ta, mau chóng bắt lấy mảnh đất kia.”

Nhận được lệnh của Lương Thần, mọi người liền tiến hành đề tài kế tiếp của cuộc họp, Lương Thần chuyên chú nghe trong chốc lát, thần thái cả người lại mơ hồ lên, lúc nghe được có người gọi mình, Lương Thần theo bản năng liền thốt ra hai chữ: “Hảo Hảo.”

Người một phòng, hai mặt nhìn nhau, cảm thấy hôm nay đại BOSS có chút khác thường.

Sắc mặt Lương Thần lại không có thay đổi gì, thần thái thản nhiên nói: “Cuộc họp hôm nay tạm thời đến đây đi.”

Dừng một chút, anh lại hỏi trợ lý bên cạnh: “Kế tiếp tôi còn có an bài gì?”

“Tám giờ rưỡi tối có một bữa tiệc.”

“Ừ, tám giờ xuất phát.” Lương Thần nói xong, liền đứng lên, đi ra phòng họp.

Trở lại văn phòng, Lương Thần có chút mệt mỏi ngồi ở trên sofa, nâng tay lên, nhéo mi tâm của mình.

Hôm nay anh làm sao vậy? Thường xuyên nhớ tới người phụ nữ kia?

Chẳng lẽ là do hôm nay trở về nhà một chuyến, chạm mặt với cô?

Lương Thần chậm rãi phun ra một hơi, lập tức liền nhớ tới một câu, tựa hồ rất hợp với tâm tình giờ phút này của mình: Gặp mặt em một lần, tôi tương tư rất lâu.

.....

Bữa tiệc buổi tối, là do một người xây dựng làm chủ, ăn là mãn hán toàn tịch.

Suốt ngày ăn nhiều thứ thịt cá như vậy, khẩu vị khó tránh khỏi có chút ngán, Lương Thần ăn cũng không nhiều, tâm tình cũng không tốt, cho nên vẫn không có nói cái gì, có người kính rượu, anh cũng không chối từ, toàn bộ đều không còn một giọt.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 261: Gặp Em Một Lần, Tôi Tương Tư Rất Lâu [2]

Bữa tiệc mãi cho đến hơn mười một giờ đêm mới giải tán, Lương Thần vẫn luôn không rời rượu, lúc ra ngoài lên xe, thần trí cả người anh đã có chút mơ hồ.

Trợ lý dìu anh lên xe, hỏi: “Lương tổng, hiện tại đưa ngài đi nơi nào?”

Lương Thần không nói gì, chỉ xuyên qua cửa sổ xe, nhìn ánh sao trên bầu trời đêm, đột nhiên lại nghĩ tới đôi mắt tinh thuần như nước không lẫn tạp chất gì kia của Cảnh Hảo Hảo, anh nuốt nuốt nước miếng, liền chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Trợ lý thấy anh không nói gì, cũng không hỏi lại, liền khởi động xe.

Trợ lý vẫn nghĩ đến mỗi ngày Lương Thần vẫn về biệt thự giữa sườn núi, cho nên liền trực tiếp tự chủ trương lái xe vào biệt thự.

Dừng xe xong, trợ lý nhẹ giọng nói: “Lương tổng, về nhà.”

Lương Thần mở mắt, cả người có vẻ có chút mờ mịt, nhìn nhìn trái phải, phát hiện là biệt thự giữa sườn núi, liền cau mày, hỏi: “Sao lại tới nơi này?”

Trợ lý vội vàng nói: “Lương tổng, ngài muốn đi đâu, hiện tại tôi đưa ngài đi.”

“Quên đi.” Lương Thần đẩy cửa xe ra, xuống xe.

Bước chân anh có chút không vững, suýt nữa ngã sấp xuống, trợ lý vội vàng đuổi lên trước, đỡ Lương Thần: “Lương tổng, cẩn thận.”

Lương Thần đã muốn say, nhưng không có quá sâu như thế, nâng tay lên, quơ quơ: “Được rồi, anh về nhà trước đi.”

Sau đó liền lung la lung lay đi đến trước cửa, kéo cửa ra, rồi đi vào.

Thời gian này anh đều không có về nhà, sợ là người trong biệt thự cho là anh vẫn sẽ không trở về, đều sớm nghỉ ngơi rồi đi.

Lương Thần đi vào, muốn tìm dép lê, nhưng choáng váng nhìn trong tủ giày nửa ngày, sững sờ không có lật tìm được, liền dứt khoát chân trần trực tiếp vào phòng.

Anh nhấn nhiều lần, mới ấn chuẩn thang máy, lên lầu hai, anh đi đến trước cửa phòng ngủ, ngón tay lắc lư trong chốc lát, mới nhấn mật mã, đẩy cửa ra, lao đảo đi vào.

Cảnh Hảo Hảo nằm ở trên giường, còn chưa hoàn toàn đi vào giấc ngủ, đột nhiên nghe được cửa phòng mở, cô tưởng nằm mơ, liền không để ý, nhưng còn chưa tiếp tục ngủ, chợt nghe trong phòng tắm truyền đến tiếng nôn mửa, Cảnh Hảo Hảo chợt ngồi dậy từ trên giường, xác định chính mình nghe không sai, liền xốc chăn lên, xuống giường, chạy tới cửa phòng tắm, kết quả liền nhìn thấy cả người Lương Thần ói đến thiên hôn địa ám, bên trong có mùi rượu xông vào mũi truyền đến.

Cảnh Hảo Hảo đứng ở cửa trong chốc lát, rốt cục đợi đến khi Lương Thần bên trong không ói nữa, cô liền xoay người, đi về phía giường, sau đó xốc chăn lên, tiếp tục nằm lên, kết quả còn chưa nhắm mắt lại, tiếng Lương Thần nôn mửa lại truyền đến một lần nữa, hẳn là trong bụng đã không còn vật gì, phun ra đều là nước chua, cho nên tiếng nghe làm cho người ta có chút khó chịu.

Cảnh Hảo Hảo quẩn chần, lật người, nghĩ người đàn ông kia sống hay chết, là khó chịu hay thoải mái, đều không quan hệ với cô.

Nhưng mà, Lương Thần ói ói, đột nhiên liền chột ho khan lên.

Cảnh Hảo Hảo nhin không được lại lật người một cái, cuối cùng vẫn là bò dậy, đi đến một bên rót một ly nước ấm, đi vào phòng tắm, trực tiếp đặt ở trên đài rửa mặt.

Lương Thần nghe được tiếng vang, xoay qua, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo và ly thủy tinh, giật giật môi, còn chưa nói, Cảnh Hảo Hảo liền tự mình xoay người rời đi.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 262: Gặp Em Một Lần, Tôi Tương Tư Rất Lâu [3]

Editor: May

Lương Thần kinh ngạc nhìn thân ảnh Cảnh Hảo Hảo biến mất, mới đưa tầm mắt dừng ở trên ly nước, anh chống bồn cầu bên cạnh, đứng lên, mở vòi nước ra, rửa mặt một phen, mới bưng ly nước Cảnh Hảo Hảo rót lên, uống một hớp lớn, súc súc miệng, phun ra, rồi mới uống nước còn lại không còn một giọt.

Lương Thần tắm rửa một chút, đi ra, bước chân cả người có chút trôi nổi tiêu sái đến bên giường, liền ngã ở bên cạnh Cảnh Hảo Hảo.

Trong phòng rất yên tĩnh, Cảnh Hảo Hảo có thể cảm giác được khí nóng trên thân người đàn ông phía sau, vẫn khuếch tán trên người của mình.

Thời gian này, đều là cô ngủ một mình, có thể là đã quen, đột nhiên nhiều hơn một người, cô liền có chút không được tự nhiên, cả người nhịn không được xê dịch sang bên kia giường.

Chỉ là, còn chưa chuyển ra xa, Lương Thần đột nhiên vươn tay, liền ôm cô vào trong lòng anh, toàn thân Cảnh Hảo Hảo buộc chặt, theo bản năng muốn đẩy Lương Thần ra, người đàn ông lại say hồ đồ nói thầm một câu ở bên tai cô: “Em không nên xuất hiện ở trước mặt tôi.”

Lời này của anh, nói mặc danh kỳ diệu, Cảnh Hảo Hảo nghe không hiểu ra sao.

Người đàn ông ôm cô càng chặt, chặt như là muốn khắc cô vào trong thân thể anh, Cảnh Hảo Hảo muốn động cũng không thể động.

Không biết qua bao lâu, hô hấp Lương Thần dần dần có chút vững vàng, như là đang ngủ, lúc này Cảnh Hảo Hảo mới nhẹ nhàng vươn tay, muốn mở tay Lương Thần ra, miệng người đàn ông lại đột nhiên phun ra một câu: “Thật ra, tôi tuyệt rất không cao hứng.”

Mất hứng?

Anh muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền, không gì không làm được, toàn bộ thành phố Giang Sơn đều là của anh, anh có thể có cái gì mất hứng?

Đang lúc Cảnh Hảo Hảo nghi hoặc, Lương Thần đột nhiên cọ xát đỉnh đầu của cô, tiếp tục nói: “Gặp em một lần, tôi tương tư rất lâu.”

“Gặp em một lần, tôi tương tư rất lâu.....”

Anh vẫn lặp lại hai ba lần, rốt cục không có thanh âm, sau đó chỉ còn có tiếng hít thở nặng nề vang lên đều đều.

Cảnh Hảo Hảo sững sốt trong chốc lát, mới vươn tay, đẩy Lương Thần ra, chuyển đến bên kia giường.

Khe hở giữa hai người rất lớn, Cảnh Hảo Hảo suy nghĩ miên man hồi lâu, mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

.....

Ngày hôm sau lúc tỉnh lại, trên giường chỉ còn lại một mình Lương Thần.

Anh mở to mắt, nhìn thấy phòng ngủ quen thuộc, cả người cả kinh, liền chột ngồi dậy, cau mày ngồi trong chốc lát, mới mơ mơ hồ hồ nhớ tới, tối hôm qua tựa hồ mình uống rất nhiều rượu, là trợ lý đưa mình trở về.

Bởi vì uống rượu, đầu có chút đau, Lương Thần xuống giường, đi phòng tắm rửa mặt, lúc đi ra, đúng lúc di động lại vang lên, là thư ký gọi tới

Hỏi chính mình mấy giờ đến công ty, công ty hợp tác đã phái người đến.

Lương Thần qua loa phân phó hai câu, liền cúp điện thoại, thay quần áo, ra cửa vừa vặn nhìn thấy thím Lâm bưng một cái khay đi ra từ trong phòng vẽ tranh.

“Thần thiếu gia.”

Lương Thần nhìn thấy bữa ăn sáng trong tay thím Lâm bưng, nhú mày một chút.

Thím Lâm thấy thế, lập tức thức thời nói: “Đây là Cảnh bữa sáng của tiểu thư, thời gian này, Cảnh tiểu thư đều ăn cơm ở trên lầu.”

“Ừm.” Lương Thần gật gật đầu, buộc cà vạt xong, đi phía trước hai bước, đột nhiên liền ngừng lại, hỏi: “Đây là ăn xong rồi, hay là không hợp khẩu vị đổi cái khác?”

“Ăn xong rồi.”

Mi tâm Lương Thần nhú càng chặt: “Đây không phải đều là chưa động qua ư?”

Trạng thái cuộc sống trong thời gian này của Cảnh Hảo Hảo, thím Lâm đều nhìn ở trong mắt, cho nên lúc nghe được Lương Thần hỏi, nhin

không được lên tiếng nói: “Gần đây khẩu vị của Cảnh tiểu thư có thể là không được tốt, cũng không ăn cái gì, mắt thấy cả người gầy đi rất nhiều.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 263: Gặp Em Một Lần, Tôi Tương Tư Rất Lâu [4]

“Gần đây khẩu vị của Cảnh tiểu thư có thể là không được tốt, cũng không ăn cái gì, mắt thấy cả người gầy đi rất nhiều.”

Tay Lương Thần sửa sang lại ống tay áo sơ mi hơi hơi dừng một chút.

Thím Lâm cũng không nhìn ra cảm xúc gì trên mặt Lương Thần, cho nên, lúc này bà mới đánh bạo, tiếp tục nói: “Thời gian này Cảnh tiểu thư cũng không ra cửa, mỗi ngày không phải vùi ở phòng ngủ thì chính là tránh ở trong phòng vẽ tranh, cả người cũng không thoải mái, rõ ràng thoát nhìn như là một người bình thường đang làm vài chuyện, nhưng đôi khi nói chuyện với cô ấy, qua một lúc lâu cô ấy cũng không có phản ứng gì, cho dù là có phản ứng, cũng chỉ ngẩng đầu, ngậy ngốc nhìn người hỏi, qua lúc lâu mới nói một tiếng, như hoàn toàn đắm chìm ở trong thế giới của mình. Thần thiếu gia, cứ như vậy nữa, chỉ sợ không phải là chuyện tốt, thân thể Cảnh tiểu thư vốn chưa tốt, nói không chừng lúc nào đó liền sẽ sụp đổ.”

Trong cổ họng Lương Thần đột nhiên trở nên có chút nghẹn, qua một lúc lâu anh mới nuốt nuốt nước miếng, thu hồi suy nghĩ sâu xa, gật gật đầu với thím Lâm, nói: “Chăm sóc tốt cô ấy, công ty còn có chút việc gấp, tôi đi làm trước.”

“Vâng.”

Lương Thần đi vào trong thang máy, lúc cửa thang máy đóng lại, anh đột nhiên như là nhớ tới cái gì, ngẩng đầu nhìn thím Lâm, nói: “Mặc kệ cô

ấy xảy ra chuyện gì, nhớ gọi điện thoại cho tôi.”

“Đã biết, Thần thiếu gia.”

Lúc này Lương Thần mới đóng thang máy, xuống lầu, lên xe, đi công ty.

Thím Lâm đi theo Lương Thần rất nhiều năm, đối với hàm nghĩa cất giấu trong lời phân phó của Lương Thần, cho tới bây giờ đều hiểu được, cho nên từ sau ngày đó, mỗi ngày đều sẽ buổi sáng buổi chiều gọi điện thoại cho Lương Thần, sẽ báo Cảnh Hảo Hảo ở nhà đã làm gì, ăn gì.

Thật ra nội dung hồi báo rất đơn điệu, không phải nói Cảnh Hảo Hảo ăn ít, thì chính là nói Cảnh Hảo Hảo ngủ rất lâu, nhưng mặc kệ Lương Thần bận bao nhiêu, chỉ cần nhìn thấy là điện thoại của thím Lâm, tất nhiên sẽ nhận nghe trước tiên, cho dù thím Lâm nghìn bài một điệu lặp lại khẩu vị Cảnh Hảo Hảo càng ngày càng không tốt, anh cũng nghe đặc biệt cẩn thận.

Từ sau lần Lương Thần về nhà đêm khiyua kia, buổi tối mỗi ngày đều sẽ trở về, trao đổi của anh và Cảnh Hảo Hảo gần như là số lẻ.

Nửa đêm hôm nay, Lương Thần tỉnh lại, phát hiện bên người lại không có thân ảnh Cảnh Hảo Hảo, anh biết cô sẽ không khỏi phòng ngủ này, cho nên liền nhẹ tay nhẹ chân xuống giường, kết quả lại phát hiện cô ở trên ban công.

Cô cũng không ngại lạnh, chỉ mặc áo ngủ, đứng ở bên ngoài, hóng gió lạnh.

Lương Thần đứng ở sau thân thể của cô, nhìn bóng dáng gầy yếu của cô, cảm thấy như là bị người dùng dao nhỏ hung hăng đâm vào trong tim, làm cho anh thấu bất quá khí đến.

Lương Thần đứng hồi lâu, Cảnh Hảo Hảo cũng không có phát hiện, đến khi khoảng sắp hơn bốn giờ rạng sáng, Lương Thần dần dần về tới trên giường, như thế nào cũng không ngủ được.

Lúc trời ngoài cửa sổ tờ mờ sáng, Cảnh Hảo Hảo mới nhẹ chân nhẹ tay kéo cửa ban công sát đất ra, đi đến.

Động tác của cô rất nhẹ, như là sợ bị anh phát hiện, lén lút đi đến bên kia giường, lặng lẽ nằm lên.

Lương Thần nhắm mắt lại, đợi cho chung quanh hoàn toàn im lặng, anh mới mở mắt, cô nằm cách anh rất xa, cuộn thân thể của mình, chỉ chiếm một góc giường lớn, cô đưa lưng về phía anh, nhìn từ góc độ của anh, cô đặc biệt nhỏ gầy, đặc biệt đáng thương.

Thời gian này cô trầm mặc ít lời, anh đều xem ở trong mắt, anh bắt đầu nghĩ đến, là do anh và cô cãi nhau gây ra, qua một thời gian, cô sẽ không có việc gì giống như trước, nhưng hiện tại, anh nhìn Cảnh Hảo Hảo như vậy, lại có chút hoảng hốt.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 264: Gặp Em Một Lần, Tôi Tương Tư Rất Lâu [5]

Editor: May

Anh thật sợ sợ Cảnh Hảo Hảo cứ như vậy nữa, sẽ ghen ra chứng ứất ức và bệnh tâm lý gì.

Mãi cho đến khi rời giường, Lương Thần lăn qua lộn lại đều không có ngủ, anh ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn, trực tiếp đi công ty.

Tiến vào công ty, Lương Thần còn chưa tiến văn phòng, liền nói với thư ký xông về phía mình nhưng còn chưa kịp chào hỏi: “Giúp tôi gọi điện thoại cho người phụ trách công ty giải trí TS.”

“Vâng, Lương tổng.”

Lương Thần cũng không có phản ứng gì, liền trực tiếp tiến vào văn phòng, cầm lấy điện thoại trên bàn làm việc, cũng không chờ người phụ trách công ty giải trí TS nói chuyện, Lương Thần nói thẳng: “Lúc trước công ty sản xuất một bộ phim truyền hình cải biên từ tiểu thuyết internet, Cảnh Hảo Hảo diễn vai nữ phụ ở bên trong, hiện tại phần diễn của cô ấy còn lại bao nhiêu?”

“Lương tổng, dưới tình hình chung, vai diễn của diễn viên phối hợp đều quay trước tiên, hiện tại chủ yếu quay đều là vai đối thủ của nhân vật chính, nếu phần diễn đối thủ của nhân vật chính cũng đủ, có thể phần diễn của người phối hợp sau đó cũng sẽ không ra sân.”

Lương Thần nhú nhú mày, nói: “Hiện tại lập tức thông báo cho đạo diễn và biên kịch bộ phim kia, điều chỉnh kịch bản, tôi muốn phần diễn phía sau của Cảnh Hảo Hảo gia tăng lên.”

“Nhưng.....”

“Có vấn đề gì sao?”

“Vấn đề ngược lại không có, chỉ là, chỉ là, có thể phải giảm bớt phần diễn của nữ chính.”

“Vậy thì giảm bớt phần diễn của nữ chính.”

“Nhưng, phía sau nữ chính có đầu tư, lúc ấy khi ký hợp đồng, liền ghi chú điều kiện, không thể cắt giảm bất kỳ phần diễn nào của cô ta.”

Lương Thần như là nghe được chuyện buồn cười, cười nhạo một tiếng, nói: “Phụ nữ Lương Thần tôi ra diễn xuất, còn chưa tới phiên người khác đầu tư, mặc kệ anh dùng biện pháp gì, dù sao, từ giờ trở đi lập tức điều chỉnh kịch bản cho tôi, tôi muốn ở trong thời gian ngắn nhất, để Cảnh Hảo Hảo vào tổ phim quay phim, nếu không đừng nói công ty giải trí TS của anh ngốc không nổi nữa, đến ngay cả bộ phim truyền hình này, cũng đừng nghĩ lên mặt bàn được.”

“Dạ dạ dạ, Lương tổng, tôi đi làm ngay.”

“Chờ một chút.....”

“Lương tổng, ngài có gì phân phó?”

“Đừng nói cho người tổ phim là tôi phân phó.”

“Tôi hiểu được, hiểu được, tôi trực tiếp nói là ý tứ của phía trên, về phần đến tột cùng phía trên là ai, để cho bọn họ đoán đi.”

.....

Trước khi Cảnh Hảo Hảo nhận diễn, tuy rằng là nữ phối hợp diễn, nhưng đến phía sau, phần diễn của cô liền ít đến đáng thương, cô vốn nghĩ cao bay xa chạy cùng với Thẩm Lương Niên, phần diễn còn lại đại đa số đều là phần diễn của nhân vật chính, cho dù sau đó tổ phim không liên lạc được với cô, cũng sẽ lập tức điều chỉnh kịch bản, chuyển phần diễn của cô tới trên người người khác.

Nhưng, cô vạn vạn thật không ngờ, tối hôm qua mình một đêm không ngủ, ngày hôm sau lúc vui ở trên giường bổ sung giấc ngủ, lại có thể nhận được điện thoại của tổ phim, thông báo ngày mai cô đi tổ phim quay phim, hơn nữa cường điệu lần nữa, phần diễn phía sau của cô đặc biệt nặng, cần phải tới đây.

Cảnh Hảo Hảo có chút kinh ngạc buông điện thoại, không rõ một nữ phối diễn nho nhỏ như mình, sao lại đột nhiên sẽ có nhiều phần diễn như vậy.

Đang lúc cô nghi hoặc, thím Lâm đột nhiên lên lầu, cầm một phần văn kiện đi đến: “Cảnh tiểu thư, đây là văn kiện khẩn cấp vừa mới nhận được, là cho cô.”

Cảnh Hảo Hảo không hiểu ra sao ngồi dậy, tiếp nhận văn kiện, mở ra, phát hiện bên trong lại có thể là kịch bản.

Thím Lâm đứng ở một bên, bất động thanh sắc xem hết thấy ở trong mắt, sau đó ra khỏi phòng ngủ, liền lập tức gọi điện thoại cho Lương Thần, bẩm báo hết thấy.

Lương Thần ở trong văn phòng, toàn bộ cả buổi sáng đều không có tâm tư làm việc, luôn đang chờ điện thoại của thím Lâm.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 265: Núi Dừa Của Cô Là Ai?[1]

Anh vừa nghe được điện thoại vang lên, lập tức nghiêng đầu nhìn thoáng qua biểu hiện điện báo, nhìn thấy là điện thoại trong nhà, không có gì dừng lại liền tiếp nghe điện thoại.

“Alo?”

Giọng nói Lương Thần, nghe bình thản mà lại tự nhiên.

“Thần thiếu gia, sáng hôm nay Cảnh tiểu thư luôn đang ngủ, tôi không có quấy rầy cô ấy, cho nên đến bây giờ còn chưa ăn bữa sáng.”

Lương Thần nhú nhú mày, sau đó chợt nghe được giọng nói thím Lâm tiếp tục truyền đến: “Thần thiếu gia, hôm nay Cảnh tiểu thư nhận được một túi đồ.”

Túi đồ kia là Lương Thần để cho người ta đưa qua, trong lòng anh tự nhiên biết rõ ràng, nhưng cố tình anh - người nắm giữ hết thảy lại nghiêm nhiên như là người không biết chuyện gì, có chút nghi hoặc hỏi: “Túi đồ gì vậy?”

“Là tổ phim Cảnh tiểu thư quay phim lúc trước gửi kịch bản cho cô ấy, chắc là tìm Cảnh tiểu thư đi quay phim.....” Lúc thím Lâm nói tới đây, dừng một chút, vẫn có chút lo lắng không thôi nói một hơi: “Có lẽ Cảnh tiểu thư là vì gần đây vẫn không thể nào ra cửa nên tâm tình mới không tốt, có lẽ cô ấy quay phim, cả người sẽ lên tinh thần theo.”

Lương Thần tạm dừng ở đầu kia điện thoại trong chốc lát, ôn hoà nói một câu: “Đã biết.”, liền cắt đứt điện thoại.

Anh vốn là nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo càng ngày càng quái gở, mới muốn tìm việc làm cho cô, anh biết, người phụ nữ kia rất quật cường, cho dù là nhận được kịch bản, anh từng nói không cho cô ra cửa, chỉ sợ cô cũng sẽ không tự mình đến nói cho anh biết, chỉ biết yên lặng ném kịch bản ở một bên, không đi tổ phim, cho nên anh mới để cho người ta gửi kịch bản đến trong nhà, để cho sau khi thím Lâm nhìn thấy liền nói cho mình, cho mình một cái bậc thang xuống.

Cả đời này của anh, chưa bao giờ từng dùng tâm tư như vậy với bất luận kẻ nào, cho tới nay, duy chỉ có Cảnh Hảo Hảo mới khiến cho anh dụng tâm lương khổ như thế.

Lương Thần nhìn chăm chăm di động trong chốc lát, tìm số điện thoại Cảnh Hảo Hảo, gọi qua.

Qua một lúc lâu, Cảnh Hảo Hảo mới nhận nghe điện thoại của anh: “Alo?”

“Tôi nghe thím Lâm nói, em vừa mới nhận được kịch bản tổ phim đưa tới cho anh?”

Cảnh Hảo Hảo như là thật không ngờ, anh sẽ nhanh như vậy liền biết được tin tức này, sừng sốt một chút, mới lên tiếng: “Ừ.”

“Ngày mai quay sao?” Lương Thần hỏi những lời này, cũng không đợi Cảnh Hảo Hảo trả lời, liền tự mình tiếp tục nói: “Vậy hôm nay em dưỡng tốt tinh thần, sau đó tôi để cho thím Lâm thông báo thợ thẩm mỹ đi tới nhà bảo dưỡng cho em, như vậy ngày mai đi tổ phim, dễ dàng trang điểm, cũng sẽ xinh đẹp.”

“Hả?” Cảnh Hảo Hảo hoàn toàn như là choáng váng, kinh ngạc lên tiếng, hoàn toàn là một ngữ khí không thể tin.

Lương Thần lại bị ngữ khí nửa kinh ngạc nửa kinh hỉ như vậy của cô trêu chọc cười khẽ ra tiếng: “Hả cái gì mà hả? Tôi nói nhiều như vậy, em có nghe lọt không?”

Lúc này Cảnh Hảo Hảo mới có chút ngượng ngùng nói với điện thoại: “Nghe được.”

“Vậy đi, lát nữa tôi còn công việc phải làm, sẽ không nghe em nói nữa, ngày mai tôi sẽ bảo tài xế đưa em đi tổ phim đúng giờ.”

Nói xong, Lương Thần liền cúp điện thoại.

Cảnh Hảo Hảo lại ngơ ngác nằm di động, một bộ dáng bất khả tư nghị.

Cô vẫn nghĩ đến, mất đi Thẩm Lương Niên sẽ là chuyện thống khổ nhất, nhưng khi cô làm một người bị nhốt ở trong biệt thự xa hoa lại xa xỉ như vậy, cô mới phát hiện, tư vị không có tự do này, giống như là ngồi tù, nhưng người ngồi tù, còn có thể bị phái đi nhận giáo dục, làm chút công việc, mà cô ngoại trừ không có việc gì vẫn là không có việc gì, giống như là một phế nhân.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 266: Núi Dừa Của Cô Là Ai?[2]

Editor: May

Thậm chí đến sau cùng, mỗi đêm cô nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, ảo tưởng chính mình khi nào thì có thể biến thành một vì sao, cho dù là sao băng, trong nháy mắt rơi xuống, cũng có tự do trong nháy mắt như vậy.

Cô thật cho là, cả đời này của mình chỉ sợ cần phải cô độc sống quăng đời còn lại ở trong nhà tù xa hoa nơi này, nhưng hiện tại Lương Thần lại có thể đồng ý cô đi tổ phim quay phim.

Sao Cảnh Hảo Hảo có thể không cảm thấy thụ sủng nhược kinh?

Đột ngột nhận được tự do, khiến cho cả người Cảnh Hảo Hảo trong nháy mắt liền lên tinh thần, giữa trưa thím Lâm đưa đồ ăn lên cho cô, cô lại có thể ăn hơn phân nửa.

Lúc thím Lâm bưng khay đi, nhìn cơm trong bát ăn sạch trơn, cả người vui vẻ giống như là gặp được chuyện vui lớn gì, bưng khay đi xuống lầu, liền khẩn cấp gọi một cú điện thoại cho Lương Thần.

Lương Thần nghe tin tức như thế, tâm tình áp lực cả người trong nháy mắt liền giãn ra, toàn bộ buổi chiều, lúc làm việc, đều có vẻ đặc biệt có tinh thần.

.....

Ban đêm, lúc Lương Thần trở lại biệt thự, đã sắp mười giờ, đẩy cửa phòng ngủ ra, anh liền nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo ngồi quỳ củ ở trên sô pha, đang xem kịch bản.

Cô nghe được tiếng vang, chỉ nâng đầu một chút, liếc mắt nhìn anh một cái, có thể là bởi vì tâm tình tốt, ngược lại khoát khoát tay với anh, sau đó lại khẩn cấp cúi đầu.

Lương Thần cởi quần áo của mình, tắm rửa một cái, lúc đi ra, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo vẫn chiến đấu hăng hái với kịch bản như trước, cũng không quấy rầy cô, liền tự mình nằm ở trên giường, tiện tay mở laptop của mình ra, xử lý một vài chuyện.

Thời gian chảy xuôi tí tách qua, trong nháy mắt đến mười một giờ, cả đêm hôm qua Lương Thần ngủ không ngon, cả người tràn đầy mệt mỏi, không giữ quy tắc trên máy tính, liếc mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo một cái, sau đó liền dời tầm mắt đi.

Anh chưa bao giờ biết, Cảnh Hảo Hảo nghiêm túc làm việc, lại có thể mê người như vậy, cô nghiêng đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn kịch bản trong tay, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng mở mở đóng đóng, hẳn là đang học thuộc lời kịch, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thường thường còn có thể bày ra đủ loại thần thái muôn màu muôn vẻ, chắc là vẻ mặt cần diễn vào ngày mai.

Lúc Cảnh Hảo Hảo ở trước mặt anh, thần thái vĩnh viễn đều là mấy vẻ đơn điệu đáng thương kia, không phải sợ hãi, thì chính là hoảng sợ, hoặc chính là đăm đăm, hiện tại trên mặt của cô, trong chốc lát cười, trong chốc lát kinh ngạc, trong chốc lát ủy khuất, trong chốc lát làm nũng, anh nhìn đến cả người lập tức mê mẩn, mệt mỏi cũng không còn.

Cũng không biết qua bao lâu, di động Lương Thần bởi vì hết điện, đột nhiên vang lên một tiếng nhắc nhở, lúc anh cầm lấy di động nạp điện, nhìn

thoáng qua thời gian, lại có thể đã một giờ rạng sáng, lúc này anh mới xốc chân lên, xuống giường, đi đến trước mặt Cảnh Hảo Hảo: “Đã một giờ rồi, nhanh lên giường ngủ đi.”

Cảnh Hảo Hảo tham lam nhìn kịch bản hai lần, mới ngẩng đầu, tội nghiệp nhìn Lương Thần, vươn một ngón tay, nói: “Còn có một chút, xem một chút nữa là xong rồi.”

Lương Thần bị bộ dáng đáng thương như vậy của cô chọc cho suýt nữa bỏ giáp đầu hàng, nhưng lại vẫn cúi người, nắm cả người cô lên: “Ngày mai rồi xem, em nhìn thử đã mấy giờ rồi, lại xem nữa, mắt sẽ khó chịu.”

Nói xong, liền không nói hai lời kéo Cảnh Hảo Hảo đến trên giường, gặt gao đặt ở trong lòng mình, thúc giục cô ngủ.

Một đêm này, Cảnh Hảo Hảo như kỳ tích không có tỉnh lại lúc nửa đêm, cũng không có né tránh khỏi trong lòng anh, ngủ một đêm đến bình minh.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 267: Núi Dừa Của Cô Là Ai?[3]

Editor: May

Chu Nam, nữ, lớn hơn Cảnh Hảo Hảo bốn tuổi, tiến vào công ty giải trí TS cùng năm với Cảnh Hảo Hảo, nhưng khởi bước lại khác Cảnh Hảo Hảo rất lớn.

Chu Nam - làm nữ chính của một bộ phim thần tượng, dựa vào bộ phim truyền hình này, nổi tiếng đại giang nam bắc, sau đó lại quay liên tiếp ba bộ phim đề tài cổ trang, hiện đại, dân quốc, quang vinh nổi danh một trong bốn tiểu hoa đán trong nước, trực tiếp sải bước lên hàng ngũ tai to mặt lớn, sau đó liền tiến quân vào trong giới biểu diễn, năm trước dựa vào bộ phim điện ảnh, năm bắt giải thưởng nữ chính xuất sắc nhất.

Mấy năm này, phim truyền hình càng ngày càng thịnh hành ở đại lục, phí studio càng cho càng cao, không ít minh tinh lớn trong giới điện ảnh cũng đều quay trở lại phim truyền hình, muốn kéo được một khoản tiền này.

Chu Nam cũng không ngoại lệ, nhận chính là nữ chính trong bộ phim Cảnh Hảo Hảo quay lần này.

Sở dĩ tổ phim chọn cô ta, thứ nhất là cô ta danh tiếng lớn, thứ hai là phía sau của cô ta có một khoản đầu tư, cho nên ở trong toàn bộ tổ phim, cô ta giống như là tổ tông, được người cung ứng, đến cả đạo diễn, cũng phải nhường cô ta ba phần.

Từ lúc Chu Nam xuất đạo đến nay, chưa bao giờ bị bất luận kẻ nào đoạt lấy đất diễn, mặc dù là giành diễn, cho tới bây giờ cũng đều là cô ta chém giết người khác, hiện tại, đột nhiên phía trên hạ chỉ thị, toàn bộ tổ phim chỉ có thể bị bắt sửa đổi kịch bản suốt đêm, cường ngành kéo một nửa phần của cô ta, chuyển đến trên người Cảnh Hảo Hảo.

Chu Nam tự nhiên phần hận khó ổn, xế chiều khi nhận được tin tức này, trực tiếp ném kịch bản đi

Bảy giờ rưỡi ngày hôm sau, Cảnh Hảo Hảo đến studio đúng giờ.

Không biết có tính là oan gia ngõ hẹp hay không, phần diễn đầu tiên, đó là cô cùng diễn với Chu Nam, nhưng mãi cho đến chín giờ rưỡi, Chu Nam vẫn chưa trình diện, đạo diễn và nhân viên tổ phim gấp xoay quanh, cuối cùng chỉ có thể đổi phần diễn của Cảnh Hảo Hảo và Chu Nam thành phần diễn của Cảnh Hảo Hảo với nam chính.

Mãi cho đến ba giờ chiều, Chu Nam mới khoan thai tới, trang điểm, thay quần áo, hết thấy giày vò chấm dứt, đã sắp là năm giờ chiều.

Tuy rằng Cảnh Hảo Hảo không nổi tiếng, nhưng từ trước đến nay kỹ thuật diễn dễ như trở bàn tay, nhưng mà không biết có phải Chu Nam bởi vì bị Cảnh Hảo Hảo đoạt đi rồi một nửa đất diễn hay không, thái độ cả người có vẻ có chút qua loa, vẫn không ngừng ng, làm cho Cảnh Hảo Hảo đành phải theo cô ta, quay chung quanh một tình tiết nho nhỏ, quay đi quay lại nhiều lần.

Vẫn ép buộc đến tám giờ rưỡi tối, không có chút ý tứ muốn qua, đạo diễn đành phải tự mình lên sân khấu, nói với Chu Nam: “Tiểu tổ tông của tôi, cô đừng làm ầm ĩ như vậy nữa, cô xem mọi người đều phải bồi theo cô, coi như tôi cầu xin cô, diễn thật tốt, cô còn nháo như vậy nữa, cả đêm chúng tôi đều không quay xong.”

Gương mặt Chu Nam lạnh lùng, thản nhiên nhìn lướt qua Cảnh Hảo Hảo, cười lạnh một tiếng, liếc nhìn, không nói gì.

Đạo diễn lại đứng ở một bên nói rất nhiều lời hay, mới đẩy ra, quay một lần nữa.

Lúc này Chu Nam dụng tâm, nhưng mà, Cảnh Hảo Hảo lại bởi vì vẫn không ngừng ép buộc cùng một tình tiết với cô ta, cả người có chút không tìm thấy cảm giác, cho nên lúc này đây, Chu Nam diễn qua, Cảnh Hảo Hảo lại không hài lòng.

Đạo diễn ở một bên, có chút không kiên nhẫn đủ hô: “Lại lần nữa, lại lần nữa!”

Cảnh Hảo Hảo điều chỉnh tốt tâm tình của mình, bắt đầu một lần nữa.

Lần diễn này của cô và Chu Nam, cần một nụ cười lạnh, lúc đầu cô vẫn có thể nắm chắc tốt lắm, nhưng bởi vì toàn bộ buổi chiều lặp lại không biết bao nhiêu cười lạnh lần này, làm cho mặt của cô có chút cứng ngắc, cho dù lần này để cho chính mình tập trung lực chú ý lên, nhưng lại không đủ ý cười lạnh

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 268: Núi Dừa Của Cô Là Ai?[4]

Editor: May

Đạo diễn lại không hài lòng lắc lắc đầu, giơ loa lên hô: “Cảnh Hảo Hảo, nụ cười của cô không đủ quyết đoán, lại lần nữa!”

Chu Nam lười nhác cả buổi chiều đột nhiên liền ném đạo cụ điện thoại di động mình cầm trong tay xuống, cười khẽ một tiếng với Cảnh Hảo Hảo, nói: “Nếu không muốn quay bộ phim này, thì đừng cướp đoạt kịch bản, giành được, lại không quay tốt, cô cho là ai cũng có thời gian lãng phí ở trong này với cô sao?”

Sau đó, Chu Nam liền gọi trợ lý bên cạnh mình, nói với đạo diễn: “Hôm nay tôi mệt mỏi, không muốn quay, ngày mai rồi nói sau.”

Nói xong, Chu Nam liền hung hăng nhìn lướt qua Cảnh Hảo Hảo, đi về phía xe của mình, sau đó sắc mặt lạnh lùng ngồi ở trên xe, không chút để ý tới bỏ lại tiếng loa đạo diễn nói hết lời hay ở phía sau lưng cô ta, liền nâng tay lên, hung hăng đóng cửa xe lại.

Nữ chính đã rời khỏi, phần diễn của Cảnh Hảo Hảo tự nhiên không thể tiến hành.

Có thể lẫn lộn ở giới này, ai cũng phải là đèn càn đầu, đáy lòng đạo diễn phiền não, nhưng nghĩ đến Cảnh Hảo Hảo là người phía trên ra mặt phân phó cho thêm đất diễn, cho nên chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một hơi,

khoát khoát tay với Cảnh Hảo Hảo, nói: “Hôm nay trước hết như vậy đi, ngày mai lại nói.”

Cảnh Hảo Hảo tẩy trang xong, trở lại biệt thự, đã là mười một giờ tối, cô mệt đến sức cùng lực kiệt, ăn qua loa một vài thứ, trở về đến phòng ngủ liền leo lên giường ngủ say.

Mấy ngày kế tiếp, Chu Nam vẫn cố tình gây sự làm khó dễ Cảnh Hảo Hảo như trước, khiến cho đạo diễn hai bên đều không dám đắc tội, chỉ có thể thúc thủ vô sách thờ dài, liên lụy mọi người thường xuyên quay phim đến đêm hôm khuya khoắc.

Lương Thần thỉnh thoảng về nhà trễ, thỉnh thoảng về nhà sớm, có đôi khi trở về, Cảnh Hảo Hảo đã ngủ, anh cũng sẽ không nghĩ nhiều, chỉ cho là cô quay phim cả một ngày, mệt mỏi. Đôi khi Cảnh Hảo Hảo về muộn một chút, anh chỉ cho là tổ phim đuổi diễn bận rộn. Nhưng quá nhiều lần, đáy lòng Lương Thần liền có chút bất mãn, đúng lúc hôm nay, tài xế đợi đến tám giờ tối, cũng không đợi được điện thoại của Cảnh Hảo Hảo, mà bản thân bị bà xã sắp sinh của mình gọi điện thoại tới, nói thân thể không thoải mái, tài xế đành phải điện thoại cho Lương Thần.

“Lương tổng, hôm nay tôi muốn xin ngài nghỉ một ngày, mấy ngày nay vợ tôi muốn sinh, vừa mới gọi điện thoại nói thân thể cô ấy không thoải mái, tôi muốn trở về nhìn xem, chỗ Cảnh tiểu thư, tôi có thể không đi đón được.”

Lương Thần nâng cổ tay lên, nhìn nhìn thời gian, liền cau mày hỏi: “Tổ phim của Hảo Hảo còn chưa làm việc xong ư?”

“Cảnh tiểu thư còn chưa gọi điện thoại.”

Trong nháy mắt sắc mặt Lương Thần liền trầm thấp xuống, đây đã bao nhiêu ngày rồi, đều là tối khuya mới trở lại, rốt cuộc tổ phim dày vò cái gì? Quay lâu như vậy?

Tuy rằng lần này tâm tình cô tốt hơn rất nhiều, cơm cũng ăn nhiều hơn, nhưng đi sớm về tối mệt mỏi như vậy nữa, thân thể của cô khẳng định sẽ chịu không nổi.

Anh để cho cô đi tổ phim quay phim, chỉ do để làm cho cô vui vẻ, cũng không phải là để cho cô đi chịu tội!

Tài xế đợi nửa ngày cũng không có đợi được Lương Thần nói chuyện, liền nói: “Tôi có quen một người bạn tài xế taxi, bây giờ tôi gọi điện thoại cho anh ta, để cho anh ta đi đón Cảnh tiểu thư?”

“Không cần, để cho tôi đi đón.”

.....

Người tổ phim cũng không phải là kẻ ngốc, hiểu được Chu Nam không có việc gì tìm việc nháo như vậy, chính là đang nhắm vào Cảnh Hảo Hảo.

Quan hệ của Cảnh Hảo Hảo và người trong tổ phim cũng không tốt lắm, cũng không có người nào tiến lên giúp cô, thậm chí, những người đó đều ôm tâm tính chuyện không liên quan đến mình xem kịch vui.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 269: Núi Dừa Của Cô Là Ai?[5]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo hiểu được, những người đó biết rõ Chu Nam làm như vậy là quá phận, nhưng không có một người đứng ra ngăn trở, điều này nói rõ mọi người cũng đều tò mò, rốt cuộc là ai bản lĩnh lớn như vậy, vì cô cường ngạnh để tổ phim sửa lại kịch bản.

Mọi người cũng không phải là đang muốn nhìn cô không chống đỡ được áp lực của Chu Nam, dưới cơn giận dữ, trở về cáo trạng, để cho người phía sau của mình đứng ra ra mặt cho mình ư.

Ở trong vòng giải trí, có rất nhiều cái gọi là gièm pha, đều là từ tổ phim hoặc là người bên cạnh ngôi sao truyền ra thôi, Cảnh Hảo Hảo biết rõ đạo lý này, tự nhiên sẽ không ngốc hồ hồ bại lộ ra quan hệ của mình và Lương Thần, dẫn tới truyền thông sáng tác bậy.

Cho tới bây giờ Cảnh Hảo Hảo đều sẽ bảo vệ chính mình, lần đầu tiên cô bị Chu Nam đánh trở tay không kịp, sau khi có kinh nghiệm, cô hiểu được Chu Nam sẽ muộn, cho nên mình đến tổ phim, cũng không sốt ruột tìm người trang điểm, mà là tìm nơi ấm áp yên lặng nghỉ ngơi trước, đợi cho Chu Nam đến, cô mới bắt đầu chuẩn bị. Lúc Chu Nam diễn xuất tốt, cô cũng rất phối hợp, lúc Chu Nam không tập trung, cô dứt khoát liền đứng ở tại chỗ, ngay cả lời kịch cũng không nói. Cứ lặp lại gặp chiêu phá chiêu

như thế, Cảnh Hảo Hảo phát hiện, thật ra Chu Nam cũng chỉ có mấy chiêu kia, cho nên về sau, cả người ứng phó, lại càng ứng càng tự nhiên.

Có lẽ Chu Nam cảm thấy chính mình không chiếm được chỗ tốt nào từ chỗ Cảnh Hảo Hảo, dần dần cũng không đối nghịch với Cảnh Hảo Hảo, bởi vì lúc trước kéo lại phần diễn rất nhiều, cho nên một ngày này bởi vì biểu hiện hai người đều rất tốt, đạo diễn rõ ràng trực tiếp mượn thời cơ đuổi kịp tiến trình quay.

Lúc bốn giờ chiều, rốt cục đuổi kịp tiến độ quay bị kẹt lại nhiều ngày, một là Cảnh Hảo Hảo trời sinh diễn tốt, một là nhân vật lớn từng diễn rất nhiều nhân vật, cho nên đến bảy giờ tối, phần diễn ngày đó chỉ còn lại có một hồi cuối cùng.

Đúng lúc phần diễn kia là vào ban đêm, đạo diễn nhìn thấy trạng thái hai người tốt, liền trực tiếp trước để cho mọi người ăn cơm chiều, nghỉ ngơi trong chốc lát, lúc tám giờ, đúng lúc quay phim.

Nội dung đoạn diễn này, là nhân vật của Cảnh Hảo Hảo và Chu Nam xé rách mặt ở bên hồ hoa sen, sau đó Cảnh Hảo Hảo dưới cơn giận dữ, liền nâng tay lên cho Chu Nam một cái tát, sau đó liền đẩy Chu Nam ngã vào trong nước bùn, không sai không lệch chính là, đúng lúc nam chính tới tìm Chu Nam, thấy một màn như vậy, vì thế liền hoàn toàn nhất đao lưỡng đoạn với Cảnh Hảo Hảo, ân đoạn nghĩa tuyệt.

Một đoạn cầu huyết rất tầm thường, ở trong kiếp sống nghề diễn của Cảnh Hảo Hảo, từng diễn qua vô số lần nữ xứng ác độc như vậy, đối với cô mà nói, đơn giản giống như chuyện thường trong cơm bữa

Lúc này là mùa đông, không thể quay chụp hoa sen tự nhiên ở trong thiên nhiên, cho nên tổ phim liền dựng tạm thời một hồ nước đơn giản, đổ vào bên trong một tầng nước bùn mỏng manh, mặt trên cắm đầy một tầng chân hoa sen.

Cảnh Hảo Hảo trước đứng bên hồ nước, cùng với một tiếng “Bắt đầu” của đạo diễn, Chu Nam liền chậm rãi đi tới từ nơi xa, vào lúc đi qua bên người Cảnh Hảo Hảo, bị Cảnh Hảo Hảo ngăn lại.

Cảnh Hảo Hảo diễn cao ngạo, Chu Nam diễn nhu nhược, hai người đứng ở đó, bắt đầu đối diện dựa theo kịch bản.

Cùng với đối thoại của hai người, cảm xúc của Chu Nam và Cảnh Hảo Hảo đều kịch liệt lên.

Cảnh Hảo Hảo cười lạnh nhìn Chu Nam, phun từng chữ trong lời kịch ra: “Cô đừng ngây thơ cho là bây giờ anh ấy sẽ cưới cô, tôi là vị hôn thê của anh ấy.”

Ánh mắt Chu Nam nhìn Cảnh Hảo Hảo cũng trở nên có chút sắc bén: “Vị hôn thê chỉ là là cha mẹ anh ấy thừa nhận, anh ấy hoàn toàn không thừa nhận, anh ấy từng nói, anh ấy chỉ cưới người phụ nữ anh ấy yêu.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 270: Núi Dừa Của Cô Là Ai?[6]

Editor: May

Chu Nam nói xong, dừng một chút, phát huy phong phạm của nữ chính vô cùng nhuần nhuyễn, sau đó cô ta liền nói: “Mà anh ấy yêu là tôi!”

Nữ chính trong kịch bản nói xong câu đó, nữ phối hợp diễn liền tức nghiêng răng nghiêng lợi, hít sâu hai hơi, nghĩ cũng không nghĩ liền đánh nữ chính một cái tát.

Cho nên, lúc Cảnh Hảo Hảo nghe được những lời này, trong nháy mắt trên mặt liền nở rộ ra một tầng âm trầm, cô nhìn chăm chăm Chu Nam, cố gắng suy diễn tức giận của nữ phối hợp diễn vô cùng nhuần nhuyễn!

Người chung quanh vây xem, nhìn một màn diễn quyết đầu này của nữ chính và nữ phụ, đáy lòng nhin không được âm thầm trầm trồ khen ngợi!

Đạo diễn đứng ở một bên, vừa quan sát thần thái Cảnh Hảo Hảo, vừa nói: “Tốt, rất tốt, Cảnh Hảo Hảo nắm chắc cảm giác nghiêng răng nghiêng lợi phần nộ đó một chút, đúng đúng đúng, chính là như bây giờ, tốt, tốt..... Hiện tại tiếp tục màn kế tiếp.....”

Ánh mắt Cảnh Hảo Hảo nhất thời lạnh lùng, vừa định nâng tay lên cho Chu Nam một cái tát.

Nhưng Chu Nam lại nhanh chóng nâng tay lên, hung hăng quăng một bạt tai lên trên mặt cô.

Động tác này của Chu Nam, đến không hề có dấu hiệu, tốc độ cực nhanh.

Hơn nữa, cô ta đặc biệt chọn ra tay lúc Cảnh Hảo Hảo đang nghe chỉ đạo của đạo diễn kết thúc màn diễn!

Cho nên, Cảnh Hảo Hảo hoàn toàn không có một chút phòng bị, tay cô còn chưa nâng lên, liền cảm giác được trên mặt mình truyền đến một trận đau đớn.

Còn cùng với một đạo âm thanh vang dội truyền ra.

Đây không phải dựa theo kịch bản thì thôi đi, cho dù là dựa theo kịch bản, dưới tình hình chung cũng là đánh giả, sau đó phối âm, nhưng hiện tại, Chu Nam là ra tay sừng thật đạn thật!

Người chung quanh, trong nháy mắt liền chấn động tại chỗ.

Ánh mắt Cảnh Hảo Hảo, trong nháy mắt liền lạnh xuống.

Chu Nam đứng ở đối diện của cô, thần thái ngạo mạn, không có chút sợ hãi: “Không phải người phía trên cho cô thêm đất diễn ư? Hôm nay tôi đánh cô, có bản lĩnh cô liền kéo núi dựa sau lưng cô ra đi, tôi ngược lại muốn xem anh ta là ai, có thể làm gì Chu Nam tôi!”

Ngày đó, cô ta hao hết tâm tư nhằm vào Cảnh Hảo Hảo, nhưng trừ bỏ lần đầu tiên chiếm được uy phong, sau đó Cảnh Hảo Hảo luôn phong phạm vân thanh không bị cô ta thao túng.

Ở trong vòng lẩn quẩn này, sở dĩ cô ta được đến tình trạng này, tự nhiên phía sau cũng là có người, mà Cảnh Hảo Hảo - một diễn viên hạng ba

như vậy, cho dù sau lưng có người, sợ rằng cũng không phải là nhân vật lớn nào, nếu không sao lại làm một nữ phụ ở chỗ này?

Hơn nữa, còn là một nữ phụ vai ác độc?

Huống chi, mấy ngày nay Chu Nam cô nhắm vào cô ta khắp nơi, nếu sau lưng Cảnh Hảo Hảo cô ta có thể lực rất lớn, sao phải nhẫn nhịn Chu Nam cô?

Cho nên, Chu Nam chắc chắn Cảnh Hảo Hảo có thể chỉ là trùng hợp có chút đầu tư nhỏ, để người phía trên tăng thêm đất diễn cho cô ta mà thôi.

“Tôi nói cho cô biết, Cảnh Hảo Hảo, bắt đầu từ một ngày cô cướp đi nửa đất diễn của tôi, tôi đã nghĩ muốn làm như vậy với cô! Cô đừng nghĩ đến cô có chút tiền là có thể tùy tiện cướp đất diễn của người khác. A, không đúng, là có thể tùy tiện cướp đất diễn của người khác, nhưng đừng vọng tưởng đạp đến trên đầu Chu Nam tôi!”

Tuy rằng Cảnh Hảo Hảo không nổi tiếng, nhưng là còn chưa bao giờ đắc tội người, ở tổ phim cũng bảo vệ mình vô cùng tốt, hiện tại, vô duyên vô cớ bị người cho một bạt tai trước mặt nhiều người như vậy, đáy lòng cô tự nhiên không nuốt được cục tức này.

Cho nên, Cảnh Hảo Hảo vẫn trầm mặc nhìn Chu Nam, vào lúc Chu Nam nói lời hung ngoan với cô, cô giống như cô ta vừa rồi, tìm một cái khoảng cách, nâng tay lên, hung hăng đánh một cái tát lên trên mặt của cô ta!

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 271: Lấy Một Trả Mười [1]

Editor: May

Lấy đạo của người trả lại cho người!

Người chung quanh thật không ngờ Cảnh Hảo Hảo ngoại trừ lúc diễn còn những lúc khác rất ít nói chuyện, lại có thể sẽ đột nhiên đánh trả lại càng chấn động hơn như vậy!

“Mày lại dám đánh tao?” Chu Nam nâng tay lên che kín mặt mình, không thể tin nhìn Cảnh Hảo Hảo.

So với Chu Nam kinh ngạc, Cảnh Hảo Hảo có vẻ có chút trầm tĩnh, ánh mắt cô nhìn Chu Nam, âm điệu khinh trầm nói: “Vừa rồi cô nhân cơ hội đánh tôi như thế nào, hiện tại tôi liền nhân cơ hội trả lại cho cô như thế đó!” Nói xong, Cảnh Hảo Hảo hơi ngẩng cằm: “Một cái vừa rồi, là trả lại cho cô toàn bộ sỉ nhục cô đã cho tôi!”

Ngược Chu Nam, trong nháy mắt phập phồng lên xuống, cô ta chưa từng có bị đánh ở trước mặt nhiều người như vậy, cô ta theo bản năng liền hét lên một câu: “Mày đánh tao! Mày đánh tao!”

Sau đó cả người liền nhào về phía Cảnh Hảo Hảo.

Tốc độ của cô ta rất nhanh, hai người cách rất gần, Cảnh Hảo Hảo hoàn toàn không kịp phản ứng, đã bị Chu Nam lập tức đẩy vào trong vũng

bùn phía sau.

Cũng may vũng bùn cũng không cao, Cảnh Hảo Hảo chỉ dẫm hai chân ở bên trong, nhưng cô vẫn nghe thấy thấy mùi tanh tươi của nước bùn, mùi đó chui vào trong mũi cô, khiến cô muốn ói.

Cảnh Hảo Hảo chịu đựng ghê tởm, không rên một tiếng nâng tay lên, hung hăng kéo cánh tay Chu Nam, dùng hết toàn lực cùng kéo cô ta vào trong nước bùn.

Chu Nam chỉ cảm thấy dưới chân mềm nhũn, sau đó liền ngửi thấy mùi tanh tươi, cô ta theo bản năng nâng tay lên, che kín cái mũi của mình: “Cảnh Hảo Hảo, rốt cuộc mày muốn như thế nào?”

“Chu Nam, tôi nghĩ, những lời này hẳn là tôi hỏi cô mới đúng?” Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm Chu Nam, nhẹ nhàng nói một câu, sau đó cũng không muốn để ý tới Chu Nam nữa, xoay người muốn leo ra khỏi hồ nước.

“Không cho mày đi!” Chu Nam nghĩ cũng không nghĩ liền kéo Cảnh Hảo Hảo lên, đây là thời khắc dọa người nhất cả đời cô ta, cô ta tiến vào giới diễn xuất, đã làm không ít chuyện đập người leo lên này, trong vòng lẩn quẩn này có không ít ngôi sao, có lúc có thể sẽ nổi lên, đều bị cô ta chèn ép xuống, cho tới bây giờ cô ta đều chưa từng chịu thua thiệt, Cảnh Hảo Hảo là người đầu tiên, cô ta tuyệt đối sẽ không chịu để yên!

Vào lúc Chu Nam kéo cánh tay của mình, Cảnh Hảo Hảo nâng tay kia lên, hung hăng đánh tay cô ta ra.

Nước bùn vốn trắng mịn, Chu Nam dùng toàn bộ khí lực đi kéo Cảnh Hảo Hảo, hiện tại kéo vô ích, thân thể liền trượt về phía trước, cả người có chút đứng không vững, lập tức liền té lăn quay trong vũng bùn.

Cùng với một tiếng “Thét chói tai” của Chu Nam, người có lẽ xem kịch vui, có lẽ bị chấn động ở một bên, nháy mắt đều hoàn hồn, mọi người

nhanh chóng vọt tới bên cạnh hồ, kéo Cảnh Hảo Hảo và Chu Nam ra từ bên trong.

Cảnh Hảo Hảo chỉ ướt hai chân, cũng không đáng ngại, mà Chu Nam tương đối có chút thảm, trên tóc trên mặt đều là nước bùn, mọi người luống cuống tay chân lấy nước đến, rửa sạch giúp Chu Nam.

Toàn bộ hiện trường quay chụp, nhất thời loạn thành một đoàn.

Chu Nam cởi một tầng quần áo bẩn bên ngoài, quần một cái mền, tùy ý trợ lý rửa sạch tóc của mình, nhìn đạo diễn, nói: “Đạo diễn, buổi tối diễn hôm nay, không phải là tôi cho Cảnh Hảo Hảo một cái tát ư? Tôi diễn không đúng chỗ nào? Cảnh Hảo Hảo lại động thủ đánh lại tôi, còn kéo tôi vào trong hồ, ông cho tôi một lời giải thích đi!”

Cảnh Hảo Hảo đứng ở một bên, nghe lời nói như thế, suýt nữa cười ra tiếng, Chu Nam thật sự là trình bày chân chân thật thật nhất cái gì gọi là trợn tròn mắt nói dối!

Đang lúc Cảnh Hảo Hảo muốn mở miệng nói chuyện, đột nhiên phía sau thân thể của cô lại truyền đến một tiếng nói quen thuộc: “Cảnh Hảo Hảo thế nào?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 272: Lấy Một Trả Mười [2]

Editor: May

Đang lúc Cảnh Hảo Hảo muốn mở miệng nói chuyện, đột nhiên phía sau thân thể của cô lại truyền đến một tiếng nói quen thuộc: “Cảnh Hảo Hảo thế nào?”

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng xoay lại, nhìn thấy Lương Thần mặc một kiện áo gió màu đỏ, càng làm nổi bật làn da trắng nõn.

Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng nhú mày thanh tú, sao anh lại đến đây?

Chu Nam hoàn toàn không có ngắc đầu, chỉ là lúc nghe được câu này, liền thốt ra nói tiếp: “Cảnh Hảo Hảo không diễn dựa theo kịch bản, ra tay đánh người. Bộ phim này, tôi khẳng định là không quay nữa, hôm nay tôi muốn nhận được mời lời giải thích khiến tôi vừa lòng!”

“Giải thích? Giải thích cái gì?” Lương Thần tiếp tục nói, giọng nói của anh cũng không quá vang, nhưng lại khiến cho mọi người lại đều quay đầu, nhìn về phía anh.

Ngọn đèn tổ phim, kéo dài thân ảnh của anh, trên mặt tuần mỹ bức người không có nhiều cảm xúc lắm, ở dưới cái nhìn chăm chú của nhiều người như vậy, anh lại không có chút không được tự nhiên nào, giống như những người đó đều không tồn tại, trong tay nắm chìa khóa xe, ung dung tiêu sái đi tới.

Cho dù trong vòng giải trí, cả ngày xoay quanh tuần nam mỹ nhân, nhưng sự xuất hiện của Lương Thần vẫn khiến mọi người kinh diễm một trận.

Người ở đây, đều biết được Lương Thần, nhưng lại chưa từng gặp trong hiện thực, cho nên trong một lúc, mọi người cũng không có nhận ra được.

Nhưng thật ra đạo diễn, từng tiếp xúc với Lương Thần trong hiện thực hai lần, cả người sợ run trong nháy mắt nhanh chóng hồi thần, bước chân cũng có chút không vững đi về phía Lương Thần nghênh đón: “Lương tổng, sao ngài lại tới đây?”

Lương tổng?

Mọi người trong tổ phim, trong nháy mắt đều ngây ngẩn cả người, qua một lúc lâu, mới chậm rãi liên lạc người đàn ông khuynh thành trước mặt mọi người với CEO tập đoàn Giang Sơn trên tạp chí, thỉnh thoảng còn bộc lộ quan điểm trên ti vi lại cùng một chỗ.

Hóa ra..... Đây là “Thiếu niên thiên tử” của thành phố Giang Sơn trong truyền thuyết!

Nếu so với hình ảnh đơn điện bọn họ thường nghe thấy nhìn thấy kia, người thật càng làm cho người ta thần hồn điên đảo, kinh tâm động phách không biết bao nhiêu lần!

Nhất thời, tất cả mọi người ổn định hô hấp, nhìn Lương Thần, suy nghĩ vấn đề đạo diễn vừa nói ra miệng kia: Đường đường là thiên tử thành phố Giang Sơn, đêm khuya đến tổ phim của bọn họ làm cái gì?

Lương Thần như là không có nghe thấy lời nói của đạo diễn, chỉ mở bước chân nhàn nhã, chậm rãi tiêu sái đi về phía Cảnh Hảo Hảo.

Toàn bộ studio cực kỳ im lặng, tầm mắt mọi người đều dừng ở trên người Lương Thần, sau đó theo bước chân của anh, di động đến trước người Cảnh Hảo Hảo.

Bởi vì do nhu cầu quay phim, Cảnh Hảo Hảo mặc một đôi giày rộng rãi đế bằng, lập tức thấp hơn Lương Thần rất nhiều, cho nên lúc Lương Thần đứng ở trước mặt cô, cả người hơi hơi cúi xuống một chút.

Anh còn chưa có mở miệng nói chuyện, khi ánh mắt nhìn chăm chăm hai chân phủ kín nước bùn của Cảnh Hảo Hảo, nháy mắt mi tâm liền gắt gao nhú lại, dùng cằm chỉ chỉ hai chân Cảnh Hảo Hảo, âm điệu lơ đãng trong lúc đó liền nặng nề lên: “Sao lại thế này?”

Đám người vây xem, trong khoảnh khắc liền hóa thạch tại chỗ.

Lương Thần..... Vừa đến studio, người đầu tiên nói chuyện, lại có thể là Cảnh Hảo Hảo?

Chẳng lẽ, chẳng lẽ, núi dựa sau lưng Cảnh Hảo Hảo, là Lương Thần?

Đáy lòng mọi người, không tự chủ được hiện lên suy nghĩ giống nhau, sau đó tập thể nhin không được lặng yên không một tiếng động hai mặt nhìn nhau, sau đó, tầm mắt liền đi dừng ở trên người Chu Nam một chút, ngay sau đó soạt soạt lại trở về trên người Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo.

Đồng dạng khiếp sợ, còn có đạo diễn.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 273: Lấy Một Trả Mười [3]

Editor: May

Chỉ là, rốt cuộc đạo diễn là người từng gặp qua sóng to gió lớn, tuy rằng đáy lòng chấn động bởi vì Lương Thần lại có thể nhận thức Cảnh Hảo Hảo, nhưng vẫn nhanh chóng khôi phục trấn định và lý trí trước kia, nghe được lời nói của Lương Thần, cũng không chờ Cảnh Hảo Hảo mở miệng nói chuyện, liền trực tiếp giành trước một bước nói: “Là như vậy, Cảnh Hảo Hảo và Chu Nam diễn với nhau, cần xuống nước bùn một chuyển, cho nên liền dơ giày, đang chuẩn bị phân phó người đổi giày cho Cảnh Hảo Hảo.”

Lương Thần nghe nói như thế, bất động thanh sắc nhìn Cảnh Hảo Hảo trong chốc lát, sau đó liền quay đầu, nhìn lướt qua Chu Nam trên ghế ngồi một bên, được vô số người vây quanh hầu hạ, nhin không được liền cười khẽ ra tiếng.

Đạo diễn có chút đoán không ra rốt cuộc cười khẽ của Lương Thần đại biểu cho hàm nghĩa gì, ông thật cẩn thận đứng ở bên người Lương Thần, tinh tế đánh giá Lương Thần hai lần, nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của anh không có chút dấu hiệu tức giận, trên mặt liền vội vàng lộ ra tươi cười chuyển đề tài, khách sáo mà lại ân cần nói: “Lương tổng, ngài muốn uống cái gì? Hiện tại tôi bảo người ta chuẩn bị cho ngài.”

Lương Thần vẫn không có ý tứ để ý đạo diễn như trước.

Đạo diễn mơ hồ cảm giác được có cảm giác áp bách dày đặc tràn ngập tới từ trên người Lương Thần, ép ông ta tới mức không dám thở mạnh.

Thậm chí, đạo diễn đang ở trong studio mùa đông, nhưng trên trán đã toát ra một tầng mồ hôi tinh tế, ông ta nâng tay lên, nhẹ nhàng lau mồ hôi, tiếp tục mở miệng: “Lương tổng, ngài tới đây cũng không nói trước một tiếng, chúng tôi sẽ chuẩn bị một chút, nghênh đón ngài.”

Lương Thần nghe xong những lời này, ngược lại cúi đầu, nhẹ nhàng cười hai tiếng, ngũ quan cả người bởi vì tươi cười thoát nhìn giãn ra, cũng rất tinh mỹ, nhưng giây tiếp theo, giọng nói anh liền truyền tới: “Để cho các người chuẩn bị trước cho tôi, vậy sao tôi có thể nhìn thấy một màn trò hay phấn khích như vậy?”

Lời nói trong miệng anh, tràn ngập ý tứ trào phúng, thậm chí đến cuối cùng lúc hỏi lại, âm điệu không có nâng lên, ngược lại trầm xuống, làm cho người ta rõ ràng cảm giác được cảm giác áp bách nguy hiểm.

Tám giờ hai mươi anh đi đến tổ phim, đợi ở bên ngoài nửa tiếng vẫn không có đợi được Cảnh Hảo Hảo đi ra, liền tâm huyết dâng trào muốn lại đây nhìn xem rốt cuộc Cảnh Hảo Hảo quay phim sẽ là một bộ dáng như thế nào, kết quả người vừa mới tới gần, chợt nghe được nơi này loạn thành một đoàn, sau đó nghe được có một giọng nữ miệng hớn hớn nói một ít gì đó, anh không phải đặc biệt lắng nghe, chỉ là tìm kiếm giọng nói Cảnh Hảo Hảo từ trong đám người kia, ai ngờ, giây tiếp theo liền từ trong giọng nữ kia, nghe thấy được tên Cảnh Hảo Hảo, anh nghĩ cũng không nghĩ liền tiếp nói, người cũng liền đi tới theo.

Đạo diễn bị lời nói của Lương Thần, làm cho lập tức im bật.

Toàn bộ studio trong nháy mắt cực kỳ im lặng.

Từ đầu đến cuối Cảnh Hảo Hảo đều không có mở miệng nói chuyện, chỉ hơi hơi nghiêng đầu, đứng ở trước mặt Lương Thần, sắc mặt thoát nhìn

có chút tái nhợt, cánh môi mím chặt, giữa mặt mày hơi toát ra cảm xúc nhàn nhạt như là ủy khuất, nhìn thấy Lương Thần thì đáy lòng không thoải mái từng trận từng trận.

Trong đầu Lương Thần nhớ lại cẩn thận một lần cảnh tượng mình thấy được lúc tới, cho dù anh không biết rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh cũng mơ hồ đoán được, Cảnh Hảo Hảo chắc chắn là bị người phụ nữ tên là Chu Nam kia náo loạn ra một chút không thoải mái.

Lúc Lương Thần điều tra Cảnh Hảo Hảo, cũng thu thập được một ít chuyện trong tổ phim của cô, tuy rằng cô thông minh sẽ tự bảo vệ mình, nhưng đụng tới thân phận địa vị cao hơn cô, cô cũng bị người khi dễ không ít.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 274: Lấy Một Trả Mười [4]

Editor: May

Nhưng đây đều là lúc trước, lúc trước cô đi theo Thẩm Lương Niên, Thẩm Lương Niên xử lý chuyện này như thế nào, đó là cách làm của Thẩm Lương Niên, nhưng hiện tại cô ở bên người anh, sao anh có thể cho phép người bên ngoài khiến cô chịu bất kỳ ủy khuất nào?!

Ghê tởm hơn là, mùa đông lạnh như vậy, Cảnh Hảo Hảo nhảy vào hồ nước, trên giày dính đầy nước bùn đều đã muốn kết băng.

Lúc đáy lòng Lương Thần càng tức giận, trên mặt càng bình tĩnh, anh nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo một lát, sau đó quay đầu, hỏi đạo diễn đứng ở bên cạnh: “Người sản xuất, đạo diễn, chỉ đạo quay phim bộ phim này là ai?”

Đạo diễn nghe được Lương Thần hỏi, lập tức lên tiếng nói: “Tôi là đạo diễn kiêm người sản xuất nơi này, phó đạo diễn ở bên đó, cũng là người sản xuất, chỉ đạo quay phim là anh ta.”

Lương Thần phân biệt người theo tay đạo diễn chỉ, sắc mặt lãnh đạm quét một vòng, sau đó âm điệu không nhẹ không nặng nói với đạo diễn: “Ông đi múc chậu nước ấm.”

Sau đó chỉ vào người sản xuất còn lại nói: “Ông đi lấy đôi giày mới, số 36.”

Sau đó nữa, ngón tay dừng ở trên người chỉ đạo quay phim: “Anh đi mang ghế lại đây.”

Ba người Lương Thần chỉ, đều là người quyền lực lớn nhất trong tổ phim.

Cho dù là đầu tư Chu Nam kéo đến, cũng phải nhường bọn họ ba phần.

Mọi người nhìn thấy bọn họ, tự nhiên là nghĩ hết biện pháp a dua nịnh hót, ảo tưởng lấy lòng bọn họ, có thể nhiều thêm đất diễn, hoặc là ở trong bộ phim tương lai của bọn họ, lăn lộn ra được một nhân vật có nhiều đất diễn hơn.

Nhưng hiện tại, Lương Thần cứ như vậy thần thái nhẹ nhàng chỉ huy bọn họ làm việc, bình thường đều là bọn họ mới có thể chỉ huy nhân viên thực tập đi làm việc nhỏ.

Thần thái ba người trong nháy mắt có chút cứng ngắc, nhưng lại không dám trêu chọc người nổi nghiệp tương lai của công ty giải trí TS này, liền cúi đầu khom lưng đồng ý, đều xoay người, làm theo phân phó của Lương Thần.

Ba người rồi rít lấy đồ Lương Thần muốn tới, đặt ở một bên, lúc này Lương Thần mới vươn tay, kéo Cảnh Hảo Hảo tới trước ghế, hai tay ấn cô ngồi ở phía trên.

Từ khi Cảnh Hảo Hảo tiến vào tổ phim quay phim, liền chưa từng hưởng thụ sự phục vụ của những người đạo diễn phó đạo diễn chỉ đạo quay phim này, cho nên khi cô tiếp xúc đến cái ghế ngồi, cả người theo bản năng liền muốn đứng lên.

“Ngồi xong!” Lương Thần dùng âm điệu thản nhiên nói một câu, sau đó liền nâng tay lên, cởi áo gió của mình, đưa cho đạo diễn bên cạnh, liền

tự cuốn ống tay áo sơ mi lên, liền ngồi xổm trước mặt Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo bị hành động đột ngột của Lương Thần làm ngẩn ra, giây tiếp theo, cô liền cảm giác được, chân phải của mình bị Lương Thần nâng lên.

Thân thể của anh hung hăng cứng đờ, cúi đầu, nhìn thấy Lương Thần không ngại chân đầy nước bùn, dùng ngón tay sạch sẽ mà lại thon dài, cởi giày thay cô.

Thần thái Cảnh Hảo Hảo, trong nháy mắt cứng ngắc ở nơi đó.

Những người chung quanh, trong khoảnh khắc đó liền trợn mắt há hốc mồm thành một mảnh, toàn bộ studio, đều im lặng đến có chút quỷ dị.

Mà Lương Thần, lại như là hoàn toàn không có nhận thấy được hoàn cảnh chung quanh không thích hợp, cứ không coi ai ra gì như vậy, sau khi cởi giày của Cảnh Hảo Hảo, tiếp tục dịu dàng cởi vớ bẩn và thối hoắc của cô xuống.

Lương Thần bỏ chân phải Cảnh Hảo Hảo vào trong nước ấm đạo diễn múc tới, sau đó nâng tay lên, giúp Cảnh Hảo Hảo mở vớ chân trái ra, cũng để vào trong nước ấm.

Sau đó, Lương Thần, đã tự nhiên đặt tay ở trong bồn nước, cầm chân bị nước bùn làm dơ của Cảnh Hảo Hảo lên.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 275: Lấy Một Trà Mươi [5]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo đột nhiên hoàn hồn, theo bản năng liền rút chân của mình ra khỏi tay Lương Thần.

Chân dính đầy nước bùn của cô vào chậu nước, khiến cho nước vẩn đục thành một mảnh, hiện tại đột nhiên rút đi, bọt nước văng khắp nơi, rơi vào trên mặt và trên quần áo của Lương Thần.

Áo sơ mi tuyết trắng, rất nhanh liền bị nước nhiễm bẩn.

Cảnh Hảo Hảo có chút ngượng ngùng giật giật môi, cô bất giác nghĩ đến Lương Thần sẽ sinh khí, nhưng khiến cô không nghĩ được là, Lương Thần lại như người không có việc gì, không chút nào để ý tiếp tục vươn tay, bắt lấy chân của cô, ấn trở về trong chậu nước một lần nữa, động tác anh thoát nhìn rất thô lỗ, nhưng chỉ có Cảnh Hảo Hảo có thể rõ ràng cảm giác được, lực đạo anh rất ôn nhu.

Lương Thần cúi đầu xuống, ngồi xổm trước chậu nước, hai tay đặt ở trong nước bẩn, nhẹ nhàng xoa xoa chân thay Cảnh Hảo Hảo.

Ban đầu chân Cảnh Hảo Hảo rơi vào nước bùn, cũng không cảm giác được khó chịu, đợi khi người vừa lên bờ, gió thổi qua, hơi nước trong nước bùn nhanh chóng kết băng, cô lạnh đến hai chân đã sớm không có tri giác.

Hiện tại nước ấm áp và bàn tay to của Lương Thần bao vây lấy chân cô, trong nháy mắt liền làm ấm khiến chân cô có giác, còn cùng với một dòng nước ấm, từ lòng bàn tay của anh, theo gan bàn chân của cô, một đường chui vào bộ phận mềm mại nhất trong lồng ngực trái của cô.

Cảnh Hảo Hảo hơi hơi cắn môi dưới, cúi đầu, nhìn chăm chăm Lương Thần.

Động tác người đàn ông rất chuyên chú rất nghiêm túc, ngọn đèn tổ phim sáng ngời chiếu vào trên mặt anh, có thể khiến cho cô tình tường nhìn thấy, chút bần khi chân mình lui về đã vẩy đến trên mặt anh đang chảy xuống dưới, nhưng mà, không chút nào không ảnh hưởng đến tuần mỹ của anh.

Cảnh Hảo Hảo chưa bao giờ giống như bây giờ, đánh giá cẩn thận Lương Thần như thế, lúc này tinh tế xem xét, Cảnh Hảo Hảo phát hiện, ngũ quan người đàn ông này, mặc kệ là tách ra hay là tổ hợp một chỗ, đều là tuyệt thế như vậy.

Bắt đầu từ khi cuộc sống của mình có thể độc lập, Cảnh Hảo Hảo liền chưa từng được người rửa chân qua như vậy, hơn nữa cô cũng chưa từng nghĩ tới, chính mình sẽ được người rửa chân.

Nhưng hiện tại, người đàn ông cao ngạo giống như thiên tử trong lòng mọi người này, lại ở trước mặt nhiều người như thế, không chút để ý hình tượng và địa vị của mình, cứ như vậy nửa quỳ nửa ngồi xồm trước mặt của cô, rửa chân cho cô.

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo, trong nháy mắt liền dâng lên một loại cảm xúc không biết phải dùng từ ngữ như thế nào để miêu tả, kỳ diệu mà lại xa lạ, là xúc động mà cuộc đời này của cô chưa bao giờ có.

Giữa đường Lương Thần lại gọi người thay đổi một chậu nước trong, thay Cảnh Hảo Hảo rửa sạch một lần nữa, sau khi sạch sẽ, mượn một cái

khăn mặt lau khô chân cho cô, sau đó tự mình mang giày vào cho cô.

Đợi sau khi Lương Thần làm xong một loạt hành động này, Cảnh Hảo Hảo vẫn giống như kẻ ngốc, còn ngơ ngác ngồi ở trên ghế.

Lương Thần chậm rãi đứng dậy, sửa sang quần áo bởi vì mình ngồi nên có nếp nhăn lại một chút, sau đó nhìn lướt qua đủ loại gương mặt bị chấn động chung quanh, lúc này đáy lòng mới hơi hơi cảm giác được một tia vừa lòng.

Anh cũng không tin, từ giờ trở đi, những người này còn dám lỗ mãng với người phụ nữ có thể làm cho anh hạ mình rửa chân!

Lương Thần vừa định xoay người, tiếp nhận áo khoác của mình từ trong tay đạo diễn, Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trên ghế, đột nhiên như là điện giật, chột đứng lên, sau đó vươn tay, liền kéo tay anh lại.

Lương Thần cảm thấy vui vẻ, chột quay đầu, đáy mắt lóe lên một tầng ánh sáng ngời, nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo, dùng ôn nhu anh chưa từng nhận ra được, hỏi: “Thế nào.....”

Lương Thần chỉ nói hai chữ, tay anh lại đột nhiên đưa qua, nắm cầm Cảnh Hảo Hảo, xoay mặt của cô qua, cẩn thận xem trong chốc lát, giọng nói trầm thấp mở miệng hỏi: “Ai đánh em?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 276: Lấy Một Trả Mười [6]

Lương Thần chỉ nói hai chữ, tay anh lại đột nhiên đưa qua, nắm cầm Cảnh Hảo Hảo, xoay mặt của cô qua, cẩn thận xem trong chốc lát, giọng nói trầm thấp mở miệng hỏi: “Ai đánh em?”

Địa điểm quay phim, chọn chính là cảnh bên ngoài, trong quá trình có ngọn đèn trực tiếp chiếu vào trên người diễn viên, nhưng bởi vì vừa rồi Cảnh Hảo Hảo và Chu Nam tranh chấp, tất cả mọi người đều buông công việc trong tay xuống, ngọn đèn này cũng chiếu lộn xộn theo.

Ít đi ánh đèn chiếu thẳng, khiến cho tầm mắt người, không rõ ràng bằng ban ngày, người đánh cô, có thể bởi vì lực đạo không đủ lớn, cũng có thể là bởi vì thời gian có chút dài, dấu ngón tay trên mặt cô có vẻ có chút nhạt, nếu không phải lúc này Lương Thần dựa vào Cảnh Hảo Hảo khoảng cách rất gần, sợ là Lương Thần sẽ hoàn toàn không chú ý tới những chi tiết này.

Người phụ nữ Cảnh Hảo Hảo này, tuy rằng xuất thân bình thường, tính cách thoát nhin mềm mại, nhưng trong xương lại có kiêu ngạo của mình, sợ là từng ở quán bar bị đánh một cái tát, đã bị anh gặp được, hiện tại lại bị đánh một cái tát, cũng lại bị anh gặp được, nên đáy lòng có chút ngượng ngùng..... Nghĩ đến đây, mi tâm Lương Thần chậm rãi nhíu lại, khó trách, bắt đầu từ khi anh đứng trước mặt cô, cô đều vẫn duy trì tư thế nghiêng đầu, khó trách trên mặt của cô phủ kín biểu tình ủy khuất.....

Hóa ra là vì vậy.....

Vốn lúc đến studio, nhìn thấy Chu Nam và Cảnh Hảo Hảo đồng thời dính đầy nước bùn trên người, nhưng đái ngộ của hai người lại thật rất bất đồng, đáy lòng anh liền có chút không thoải mái, hiện tại, nhìn thấy dấu ngón tay nhọt nhọt trên mặt Cảnh Hảo Hảo, nháy mắt liền khiến cho Lương Thần bị vây ở lẫn ranh lửa giận, lại giận thêm ba phần.

Lương Thần hoàn toàn không có kiên nhẫn chờ Cảnh Hảo Hảo mở miệng, liền trực tiếp quay đầu, nhìn chăm chăm đạo diễn, hỏi: “Ai động thủ?”

Tuy rằng ngữ khí Lương Thần nghe nhàn nhạt, nhưng đạo diễn vẫn nghe thấy thấy hơi thở bất mãn, anh cố gắng ổn định cảm xúc của mình, mở miệng nói: “Đây chỉ là xuất hiện một chút ngoài ý muốn trong lúc quay phim.....”

Lương Thần đứng ở một bên thoát nhìn tựa hồ là thật sự lắng nghe, chỉ là chờ đạo diễn nói chưa đến hai câu nói, lại đột nhiên nhấc mí mắt lên, ném một ánh mắt về phía đạo diễn.

Đạo diễn bị ánh mắt kia nhìn đến theo bản năng lui về sau một bước, ngừng lời mình vừa nói, trả lời chi tiết: “Chu, Chu Nam.”

Lương Thần liền tiện tay mặc áo khoác ở trên người, động tác thoát nhìn tiêu sái thông dong.

Đạo diễn ở một bên lại sợ tới mức không dám thở mạnh ra tiếng, đáy lòng vẫn ảo não nghĩ, sao trong tổ phim của ông lại ẩn dấu một pho tượng thần như Cảnh Hảo Hảo vậy chứ? Nếu ông ta sớm biết, cô là phụ nữ của Lương Thần, đánh chết ông ta cũng sẽ không mở một mắt nhắm một mắt vào lúc nhìn thấy Chu Nam nhắm vào cô như vậy đâu.

Chu Nam chính là nữ chính của bộ phim này, nếu Lương Thần thật muốn tính sổ, xuất hiện rủi ro gì, Chu Nam không thể quay phim, vậy bộ phim truyền hình của ông, chẳng phải là không thể lên sóng đúng hạn ư?

Đáy lòng đạo diễn tính toán trong chốc lát, liền lạnh mồm lạnh miệng tiếp tục nói chuyện: “Thật ra hết thấy đều là một trận hiểu lầm, ở trong phim truyền hình, thường xuyên sẽ xuất hiện vài hiểu lầm, Chu Nam tưởng cô ta đánh Cảnh tiểu thư, cho nên liền ra tay đánh Cảnh tiểu thư, giây tiếp theo Cảnh tiểu thư liền cho Chu Nam một cái tát, sau đó hai người, liền náo loạn ra chút không thoải mái.”

Lời này của đạo diễn, nói thực không rõ ràng, vừa nghe lên, ngược lại như là lúc Cảnh Hảo Hảo quay phim, bởi vì người khác đánh mình, mà nhắc lên một hồi thị phi.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 277: Lấy Một Trả Mười [7]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo đứng ở một bên, đáy lòng yên lặng hiện lên một ít ý kiến, sao nháo đến cuối cùng, cô lại giống như là một người không thể nói lý, cố tình gây sự chứ? Hơn nữa, đạo diễn thật đúng là người gió chiều nào liền theo chiều ấy, rõ ràng đều gọi cô là Cảnh Hảo Hảo Cảnh Hảo Hảo, hiện tại sao lại biến thành Cảnh tiểu thư..... Giống như có vẻ ông ta rất tôn trọng cô.....

Ý kiến thì ý kiến, Cảnh Hảo Hảo cũng không có lên tiếng phản bác, cũng không phải bởi vì cô trời sinh chính là người nín giận, dù sao Chu Nam cũng không chiếm được chỗ tốt gì ở chỗ của cô, hai người đều đã trúng một cái tát, hưởng chi, từ khi cô tiến vào tổ phim cho đến bây giờ, vẫn đều bị vây ở trạng thái không chớp mắt, hiện tại nếu còn phản bác lại, ngược lại có vẻ có chút ỷ thế hiếp người, cô ít nhiều có chút không quen.

Nhưng sau khi Lương Thần nghe được lời nói của đạo diễn, xoay qua, nhìn chằm chằm Cảnh Hảo Hảo, quan sát cẩn thận trong chốc lát, tuy rằng anh không biết rốt cuộc đáy lòng của cô suy nghĩ cái gì, nhưng anh lại rõ ràng nhìn thấy, khi Cảnh Hảo Hảo nghe được lời nói của đạo diễn, khóe môi nhẹ nhàng hếch lên, như là có chút bất mãn.

Rốt cuộc vẫn là một cô gái nhỏ 20 tuổi, tuy rằng đi vào xã hội sớm, nhưng đôi khi vẫn không giấu được một ít tâm sự.

Chỉ là, nếu anh thấy được, sẽ không thể bỏ qua như vậy, cho nên Lương Thần lạnh nhạt nhìn về phía đạo diễn, trong giọng nói nghe không ra cảm xúc gì hỏi: “Kịch bản ở chỗ nào?”

“Kịch bản? Lương tổng, ngài chờ.” Sau đó, đạo diễn xoay người, nói với nhân viên công tác ở một bên: “Nhanh lên, lấy kịch bản cho Lương tổng xem qua.”

Rất nhanh, liền có người dâng một phần kịch bản.

Lương Thần tùy ý lật lật, nâng tay lên, hỏi đạo diễn đang tiếp đón một chút: “Hôm nay quay đoạn nào?”

Đạo diễn nhanh nhẹn lật vài tờ, nói: “Chỗ này.”

Lương Thần không nói gì, nhìn chăm chăm kịch bản trong chốc lát, sau đó khép kịch bản lại, khóe môi giống như hơi có một chút ý cười: “Trên kịch bản, không phải nói là Hảo Hảo đánh Chu Nam ư? Sao lại biến thành Chu Nam đánh Hảo Hảo?”

Đạo diễn chỉ hơi tạm dừng một lát, cũng rất tự nhiên nói tiếp, nói: “Chu Nam có thể là nhớ lầm nội dung, đôi khi, quay phim gấp, khó tránh khỏi sẽ nhớ lầm.”

Lương Thần bỗng nhiên nâng mí mắt lên, nhìn đạo diễn vừa lập tức trả lời mình, nói, “Lâm Đạo.”

“Vâng, Lương tổng.”

“Đạo diễn như ông, thật sự rất nắm chắc thấu triệt tâm lý nữ chính, ngay cả cô ta nhớ lầm nội dung, không cần thận đánh nhầm người, cũng có thể biết được?”

Đạo diễn nháy mắt ghen lời.

Câu hỏi này của Lương Thần, nói nặng cũng không nặng, nói nhẹ cũng không nhẹ, chính là bởi vì như thế, có vẻ có chút làm cho người ta khó có thể nắm lấy rốt cuộc đáy lòng anh đang nghĩ cái gì, cũng làm cho người ta không xác định, rốt cuộc anh tin tưởng bao nhiêu.

Đạo diễn là người thông minh, tuy rằng cực lực muốn bảo trụ bộ phim của mình có thể thuận lợi quay chụp mới nói chuyện giúp Chu Nam, nhưng điều kiện tiên quyết là không thể đắc tội Lương Thần.

Dù sao, muốn lẫn lộn kiếm cơm ở thành phố Giang Sơn, ghi nhớ hàng đầu là không thể là địch của Lương Thần.

Cho nên sau khi Lương Thần nói ra những lời này, đạo diễn không chút suy nghĩ liền lập tức gật đầu cười làm lành nói: “Lương tổng, không phải, là Chu Nam tự mình nói.”

Cảnh Hảo Hảo nhin không được nhìn về phía đạo diễn, không chỉ là gió chiều nào theo chiều nấy, còn có thể bo bo giữ mình nha..... khiến cho cô - người ngày thường xuất hiện chuyện gì, trước tiên liền cực lực bảo toàn chính mình, liền có vẻ mặc cảm!

Lương Thần nghe nói như thế, chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Chu Nam ngồi ở một bên, âm điệu nghe có chút nhẹ nhàng chậm chạp: “Cô không phải cố ý?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 278: Lấy Một Trả Mười [8]

Editor: May

Chu Nam ngẩng đầu trong một mảnh chấn động, nhìn về phía Lương Thần.

Mới vừa rồi đã bị tướng mạo của người đàn ông xuất hiện làm chấn động, giờ phút này đối mặt, cô ta mới phát hiện, anh lại có thể đẹp kinh người đến như thế!

Lương Thần không có đợi được Chu Nam lên tiếng, nhưng cũng không giận, chỉ kéo kéo môi, tiếp tục hỏi: “Làm nghề diễn này bao nhiêu năm rồi?”

Vừa rồi Lương Thần, chính là ở chỗ này rửa chân cho Cảnh Hảo Hảo, hình ảnh như vậy, thoát nhìn làm cho người ta có cảm giác cô gái kia chính là bảo bối trong lòng bàn tay của anh.

Thậm chí Chu Nam còn đang suy nghĩ, lần này khẳng định mình đã gây ra đại họa, nhưng hiện tại anh biết rõ chính mình đánh Cảnh Hảo Hảo, lại còn một mảnh ôn hòa hỏi mình vấn đề.

Thái độ như vậy của Lương Thần, làm cho Chu Nam có chút khủng bố, cũng có chút nghi hoặc.

Chu Nam do dự trong chốc lát, mới ấp a ấp úng mở miệng, trả lời: “Sáu, sáu năm.”

“Sáu năm.” Lương Thần lặp lại thời gian này một chút, nghĩ đến Cảnh Hảo Hảo cũng ngây người ở trong vòng luẩn này sáu năm, anh hoảng hốt một chút, mới chậm rãi gật gật đầu, giọng nói vẫn ôn hoà như trước, nói: “Sáu năm, thời gian không ngắn, có thể đảm nhiệm vai nữ chính, nói vậy cũng diễn không quá tệ đi?”

Hoàn toàn giống như là tư thế nói chuyện phiếm, khiến cho tâm nhấc lên của Chu Nam chậm rãi rơi xuống.

Ở trong đáy lòng Lương Thần, Cảnh Hảo Hảo cũng chỉ như thế thôi, nói không chừng, hiện tại Lương Thần đang có ý tứ với cô ta đấy? Huống chi, cô ta là một nhân vật lớn trong vòng luẩn quẩn này, Cảnh Hảo Hảo cũng chỉ là một nữ ngôi sao hạng ba tầm thường.

Nghĩ đến đây, Chu Nam liền khôi phục khí chất như trước, khẽ gật đầu với Lương Thần, nói chính mình từng đảm nhiệm qua nữ chính mấy bộ phim nổi tiếng.

Chu Nam cố ý thả giọng thật nhu hòa chậm rãi, nghe như một người được rèn luyện, hoàn toàn không có cao ngạo tự đại và khí thế bức người bình thường.

Lương Thần cũng không có cắt đứt lời Chu Nam, chỉ là sau khi cô ta nói xong, mới khẽ gật đầu, nói: “Tốt, tốt lắm!”

Thoạt nhìn như là khen từ đáy lòng.

Khóe môi Chu Nam nhin không được gợi lên một chút nụ cười tự tin, vừa định mở miệng, chậm rãi nói một câu, cảm ơn lời khen của Lương tổng.

Nhưng giây tiếp theo, Lương Thần đột nhiên cầm kịch bản trong tay hung hăng ném về phía cô ta, không sai không lệch quăng lên trên mặt của cô ta..

Một giây trước Lương Thần còn bộ dáng thanh nhàn nói chuyện phiếm, giây tiếp theo liền trở mặt vô tình, biến hóa như vậy, làm cho người ở đây, đều không hiểu ra sao.

“Tốt, tốt lắm, lá gan đủ lớn, dám động vào người phụ nữ của tôi.” Giọng nói Lương Thần nghe có chút mỏng lạnh, mang theo mười phần uy hiếp.

Người chung quanh đã sớm nhìn thấy vừa rồi đạo diễn trốn tránh trách nhiệm, hiện tại lại càng không dám liều lĩnh nói chuyện thay Chu Nam.

Chu Nam bị chuyển biến bất thành như vậy của Lương Thần làm cho sửng sốt, sau đó cô liền thấy Lương Thần khẽ mở môi mỏng, giọng nói trầm thấp mở miệng: “Người tiếp nhận mấy bộ phim, đều là đảm nhiệm nữ số một, lại có thể nhớ lầm kịch bản? Cô xác định, cô không phải xem tôi thành kẻ ngốc mà lừa bịp chứ?”

“Ở trong vòng luẩn quẩn này, cô đấu tranh như thế nào, tôi mặc kệ, nhưng ở trước mặt của tôi, mấy trò xiếc nhỏ kia của cô, tốt nhất vẫn là thu hồi hết cho tôi!”

Cả người Chu Nam trở nên có chút đứng ngồi không yên, giờ phút này, cô ta mới hiểu được, vừa rồi Lương Thần nhìn như tao nhã có lẽ, thật ra chỉ là đang tìm hiểu chi tiết của cô ta, từ đó tìm ra sơ hở, chọc thủng ngụy trang của cô ta!

Trán Chu Nam có từng giọt từng giọt mồ hôi xuống dưới, cô thấp thỏm lo âu nhìn Lương Thần, thốt ra: “Lương tổng, tôi không phải cố ý, tôi thật sự không phải cố ý.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 279: Lấy Một Trả Mười [9]

Editor: May

“Tôi chỉ là nóng đầu, mới làm ra chuyện như vậy, tôi có thể giải thích, tôi giải thích.” Chu Nam nói xong, liền nhìn về phía đạo diễn: “Lâm đ*o, tôi thật sự không phải cố ý, Lâm đ*o, ông giúp tôi một chút.”

Cảnh Hảo Hảo quả thực cảm thấy biến hóa đột ngột như vậy của Chu Nam, còn muốn đặc sắc hơn biến hóa vừa rồi của Lương Thần, phải biết rằng, ở trong tổ phim, từ trước đến nay Chu Nam vẫn luôn ngang ngược, không coi ai ra gì, hiện tại, lại liền bị Lương Thần quay một vòng, quay ra sơ hờ, liền như vậy cúi đầu cầu xin tha thứ, đây cũng quá không có cốt khí rồi!

Đạo diễn quen biết Chu Nam đã lâu, nhìn thấy cô ta gấp gáp nhìn chính mình như vậy, mặc dù có chút sợ hãi Lương Thần, nhưng vẫn cắn chặt răng, mở miệng nói với Lương Thần: “Lương tổng, hai người cùng một chỗ, khó tránh khỏi sẽ xuất hiện một ít va chạm, Chu Nam cũng nói, cô ấy chính là đầu óc nóng lên, mới làm ra chuyện như vậy, ngài xem, Chu Nam cũng đã thừa nhận sai lầm, thôi thì để cho cô ấy nói lời xin lỗi, bồi tội với Cảnh tiểu thư..... Tôi cũng cam đoan, về sau sẽ không có loại chuyện này phát sinh nữa.”

“Lần đầu tiên xuất hiện chuyện như vậy, xác thực hẳn là phải cho một bậc thang xuống, giống như là vừa mới nói, phụ nữ cùng một chỗ, sẽ dễ

dàng xuất hiện một ít vấn đề.”

Đạo diễn vội vàng gật đầu, phụ họa lời nói Lương Thần: “Phải, phải, Lương tổng nói phải.”

“Chẳng qua.....” Âm điệu Lương Thần đột nhiên trầm xuống, ngữ khí trở nên có chút sắc bén: “Đây có phải là lần đầu tiên hay không, thì tôi không biết.”

Trong nháy mắt đạo diễn không dám lên tiếng.

“Có một số việc, làm chính là làm, hôm nay tôi nhượng bộ, cho rằng hết thảy không có phát sinh, để cho cô ta nói xin lỗi với Hảo Hảo, nhưng các người ở đây, ai dám cam đoan, tiếp theo cô ta có thể không nhắm vào Hảo Hảo trầm trọng hơn không?” Trên người Lương Thần, tràn ngập một tầng âm khí khiếp người: “Tôi chưa bao giờ đến tổ phim, nhưng cũng không đại biểu có một số việc tôi không rõ, thời gian trước, các người đi vùng ngoại thành quay ngoại cảnh, một mình Cảnh Hảo Hảo bị bỏ quên ở rừng núi hoang vắng, người từng đi vào ngày đó khẳng định sẽ nói, quá nhiều người, không chú ý tới, nhưng đến tột cùng là không chú ý, hay là cố ý, tôi nghĩ chỉ có đáy lòng các người rõ ràng nhất!”

Lương Thần nói, mọi người ở đây, cũng không dám thở mạnh ra một hơi.

Chuyện tình lần đó, thật sự là mọi người lòng hiểu mà không nói bỏ rơi Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo thật không ngờ, chuyện trôi qua nhiều ngày như vậy, mà Lương Thần vẫn còn nhớ rõ, hơn nữa đêm đó, cô sợ anh tức giận, mới có thể giải thích với anh, lúc ấy cô cũng không nghĩ nhiều là do mình bị người nhắm vào, cố ý bỏ lại nơi rừng núi hoang vắng, hiện tại Lương Thần vừa nói như vậy, cô mới giật mình hiểu được.

“Chuyện quá khứ, đã trôi qua rồi, cũng may Hảo Hảo không có bị thương tổn gì, nên không truy cứu nữa, tôi đã cho các người một cơ hội, đây là lần thứ hai, các người còn có tư cách gì đến xin tôi một cơ hội?”

Chu Nam nghe như thế, sợ tới mức nước mắt tách tách liên rơi xuống, giọng nói cô ta run run, mồm miệng không rõ nói: “Lương tổng, tôi giải thích, đều là lỗi của tôi, tôi giải thích.....”

Chu Nam nói xong, liền nhìn Cảnh Hảo Hảo: “Hảo Hảo, thực xin lỗi, đều là tôi không đúng, thực xin lỗi, thật sự rất xin lỗi..... Cô giúp tôi nói lời hay với Lương tổng, thực xin lỗi, về sau tôi không bao giờ dám nữa.....”

“Ba chữ thực xin lỗi này có vẻ quá mức không có thành ý, cũng quá cứng nhắc, huống chi, Hảo Hảo chưa bao giờ nhận lời xin lỗi ngoài miệng.” Lương Thần hoàn toàn không cho Cảnh Hảo Hảo cơ hội mở miệng, liền giành trước một bước cắt đứt lời nói của Chu Nam.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 280: Lấy Một Trả Mười [10]

Dừng một chút, Lương Thần quay đầu, nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo, sau đó mở miệng, nói từng chữ một: “Lấy một trả mười, Hảo Hảo, em cảm thấy như thế nào?”

Lấy một trả mười, ngụ ý, cô đánh người phụ nữ của tôi một cái tát, như vậy tôi sẽ trả lại cho cô mười bạt tai!

Hơn nữa, còn là ở trước mặt nhiều người như vậy, lần này khẳng định Chu Nam ném mặt mũi rất lớn!

Mọi người nghe câu này, nhin không được đều đến hít một hơi, đầu tiên là đồng loạt nhìn về phía Chu Nam, sau đó lại đều nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo.

Giọng nói Lương Thần, vốn là vừa lạnh lại ngoan, nhưng lúc gọi “Hảo Hảo”, âm điệu không kìm hãm được bỏ vào một chút trạng thái nhu hòa, giọng nói anh vốn dễ nghe, hàm chứa một tầng ý vị thương lượng, gọi đến trái tim Cảnh Hảo Hảo đột nhiên liền ngừng nhảy lên.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy tất cả mọi người chung quanh đang nhìn mình, bao gồm Chu Nam đang nước mắt tí tách không ngừng nơi khóe mắt, đang chờ cô lên tiếng quyết định.

Đối với Chu Nam, Cảnh Hảo Hảo xác thực không thể nào thích, nhưng cô chung quy không phải là người ý vào được súng mà kiêu, cho nên

do dự một chút, vẫn là mở miệng nói với Lương Thần: “Quên đi, cô ta đã giải thích, chuyện này cứ bỏ qua như vậy đi.”

Lương Thần không nói gì, vẫn nhìn cô như trước, như là không tiếng động tỏ vẻ bất mãn với lời nói của cô.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ nghĩ, tiếp tục nói: “Cô ta là một cô gái, vẫn là đừng như vậy đi.”

Lương Thần đột nhiên vươn tay, nắm ở thắt lưng Cảnh Hảo Hảo, kéo cô vào trong lòng mình, giọng nói chậm rãi nói với Cảnh Hảo Hảo: “Em cũng là một cô gái.”

Cảnh Hảo Hảo bị những lời này của anh nói đến cả người ngẩn ra.

Giây tiếp theo, chợt nghe thấy giọng nói Lương Thần lại truyền đến: “Cô ta là một cô gái, em nói chuyện thay cô ta, nhưng em cũng là một cái cô gái, ai sẽ nói chuyện thay em?”

Cảnh Hảo Hảo nâng mí mắt lên, đối diện với tầm mắt của Lương Thần, đáy mắt người đàn ông, lóe ra một tầng kiên quyết, như là hạ quyết tâm, hôm nay nhất định khiến cho Chu Nam trả lại gấp mười!

Cùng một chỗ với Thẩm Lương Niên, Thẩm Lương Niên cũng không phải không biết, cô chịu quá không ít buồn bực ở trong tổ phim, nhưng mỗi lần Thẩm Lương Niên đều sẽ an ủi cô, dụ dỗ cô vui vẻ, cô cũng từng lâm vào cảm động, nhảy nhót, rơi lệ qua.

Nhưng người đàn ông trước mặt này, không có sự ôn nhuận của Thẩm Lương Niên, cũng không có tính tình tốt của Thẩm Lương Niên, nhưng lúc thấy cô bị khinh bỉ, không phải dụ dỗ cô, mà là nói với cô, em cũng là một cô gái.

Rốt cuộc ý tứ trong lời nói của anh là gì, cô biết.

Đồng dạng đều là cô gái, đãi ngộ người khác có thể hưởng thụ, cô cũng phải được hưởng thụ..... Nếu lúc trước không có bất luận kẻ nào, nói một lời tốt thay cô, như vậy hiện tại, đối với Chu Nam, anh cũng sẽ không nhận cầu tình hay lời tốt nào!

Đáy lòng của cô, như là bị cái gì đó chạm đến, chợt hung hăng run rẩy hai cái.

Chu Nam khóc hoa lệ đầm mưa: “Lương tổng, Lương tổng, tôi thật sự biết sai rồi, ngài đừng như vậy, ngài cho tôi một cơ hội, tôi thề, sau này tôi cũng không dám nữa.....”

Tục ngữ nói rất hay, khuyên người phải có lòng khoan dung, nhưng mà đối với Lương Thần mà nói, giờ này phút này, anh muốn thay Cảnh Hảo Hảo tạo dựng uy tín, lực truyền bá của vòng giải trí rất lớn, anh muốn làm cho tất cả mọi người đều biết, có một người phụ nữ tên là Cảnh Hảo Hảo, là do Lương Thần anh che chở!

“Ý tứ của cô, chính là lựa chọn hoàn toàn mai danh ẩn tích trong vòng giải trí?” Trên mặt Lương Thần không có thương hương tiếc ngọc gì, mím môi lạnh lùng cười, lấy di động từ trong túi ra, làm ra một bộ dáng muốn có ý tứ gọi điện thoại.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 281: Ngoài Ý Muốn [1]

Editor: May

Từ khi Chu Nam tiến vào vòng giải trí, lăn lộn đến địa vị nhân vật lớn như bây giờ, đã dùng hết sáu năm, mà Lương Thần chỉ cần thời gian vài phút, gọi một cú điện thoại, từ nay về sau, toàn bộ vòng giải trí liền sẽ kéo Chu Nam vào sổ đen, rốt cuộc không còn người nào dám hợp tác với cô ta, kiếp sống diễn suất của cô ta, cứ như vậy liền chấm dứt.

Mười bạt tai mất hết mặt mũi và sự nghiệp của mình.....

Dưới đáy lòng Chu Nam chỉ hơi do dự một chút, nhìn thấy Lương Thần đã sắp đặt ngón tay trên màn hình di động, lập tức thốt ra: “Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi!”

Lương Thần dừng động tác trên tay, ung dung nhìn Chu Nam.

Chu Nam âm thầm cắn chặt răng, vẫn là thật sự nâng tay lên, đánh lên trên mặt của mình.

Tự mình đánh mình, sỉ nhục mang đến, còn lớn hơn rất xa người khác đánh mình.

Lương Thần muốn chính là hiệu quả như vậy, sỉ nhục người phụ nữ của tôi, cuối cùng tôi sẽ đòi lại càng trầm trọng hơn! Anh muốn khiến cho toàn thế giới đều biết, phụ nữ của anh, người khác không thể động được!

Mỗi một lần Chu Nam nâng tay, động tác đều đặc biệt gian nan.

Toàn bộ studio, im lặng đến chỉ có tiếng gió mùa đông thổi vù vù.

Bên tai mọi người, quanh quẩn tiếng vang bộp bộp bộp, thanh thúy mà lại vắng vẻ.

Đánh xong mười cái, dấu ngón tay trên mặt Chu Nam đặc biệt rõ ràng, nước mắt khiến lớp trang điểm tinh xảo vẽ khi diễn suất giống như bị nhòa, thoát nhìn đặc biệt chặt vật.

Cảnh Hảo Hảo nhìn, có chút tâm không đành lòng, nhưng mà Lương Thần, lại như là người không có việc gì, trực tiếp dắt tay Cảnh Hảo Hảo, lôi kéo cô rời đi.

Đợi cho thân ảnh Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo biến mất không thấy, người tổ phim mới chậm rãi lấy lại tinh thần, mọi người đều nhìn Chu Nam, nhưng không có một người mở miệng nói chuyện.

Qua một lúc lâu, Chu Nam mới hậu tri hậu giác lấy lại tinh thần, nhìn thấy nhiều người nhìn chính mình như vậy, liền cố nén nước mắt, hít một hơi, sau đó nhanh chóng chạy ra tổ phim.

.....

Trở lại trên xe, Cảnh Hảo Hảo xuyên qua kính chiếu hậu, không ngừng đánh giá chăm chú Lương Thần lái xe.

Lúc người đàn ông không tức giận, tướng mạo liền giống như là một búp bê tinh xảo, khiến cho người ta nhìn không được liền sa vào trong đó.

Trên đường, chờ lúc đèn đỏ, Cảnh Hảo Hảo nhìn không được rút khăn ướt, sau đó tiến đến bên người Lương Thần, vươn tay, lôi kéo vạt áo Lương Thần.

Lương Thần quay đầu, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo dựa vào gần như vậy, sững sốt một chút, phía dưới, liền cảm giác được trên mặt mình truyền đến cảm giác ẩm ướt.

Là Cảnh Hảo Hảo cầm khăn ướt lau mặt giúp mình.

Tâm thần Lương Thần, chợt rung động một cái, một câu “Làm sao vậy” đến bên miệng, liền cường ngạnh nghẹn ở trong cổ họng.

Cô gái lau hai ba cái liền xong rồi, Lương Thần rõ ràng nhìn thấy trên khăn ướt lây dính một ít dơ bẩn, chắc là lúc mình rửa chân cho cô, vẩy ra một chút đồ bẩn trên mặt.

Chỉ một cử động lau mặt, liền làm cho tâm tình Lương Thần, không khỏi có chút bay lên, ánh mắt anh như là nhựa cao su, dính ở trên người Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo cuộn khăn ướt lại, ném vào thùng rác bên trong xe, nhìn thấy Lương Thần đang nhìn mình, liền hơi cúi đầu, giọng nói có chút nhẹ nhàng nói: “Cám ơn anh.”

Đây là lần đầu tiên kể từ khi Cảnh Hảo Hảo bị anh cường thế vây ở bên người, không có sợ hãi, không có tâm tư, thậm chí không có mất hứng nói chuyện với anh, lại còn có thể ngữ khí tâm bình khí hòa, giống như là hai người đang bình tĩnh trao đổi.

Lương Thần chính là cảm thấy đáy lòng thoải mái đến không nói nên lời, anh kìm lòng không đậu liền vươn tay, kéo Cảnh Hảo Hảo đến trước mặt mình, cúi đầu, hôn thật sâu lên môi cô.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 282: Ngoài Ý Muốn [2]

Editor: May

Lương Thần hôn có chút cẩn thận, đa tình không thôi, tay không nhận được dùng sức kéo Cảnh Hảo Hảo vào trong lòng của mình, như là hận không được cứ như vậy vò nát cô ở trong lòng của mình.

Cô đã từng vào lúc cực kỳ kháng cự anh, liền có thể dễ dàng làm cho anh sinh ra hứng thú nồng đậm với thân thể của cô, lúc này cô dùng tư thái bình tĩnh nhất đối mặt với anh, không có oán hận, không có kháng cự, làm cho cả người anh, hưng phấn không thể nói nên lời.

Lương Thần vẫn hôn Cảnh Hảo Hảo đến khi đèn xanh sáng lên, nhưng vẫn chưa có ý tứ buông ra, chiếc xe phía sau, bởi vì xe Lương Thần dừng lại không tiến, không ngừng ấn còi.

Lương Thần giống như là không có nghe thấy, không có cảm giác được sức lực Cảnh Hảo Hảo đẩy mình, chỉ ôm cô gặt gao, cứ thế hôn.

Đột nhiên, có người gõ vang cửa kính xe, Lương Thần vẫn chặn môi Cảnh Hảo Hảo như cũ, một tay hạ cửa kính xe xuống.

Anh vừa chuyên chú hôn môi Cảnh Hảo Hảo, vừa nghe người bên ngoài nói: “Thực xin lỗi, quấy rầy hai vị một chút, phía trước đã là đèn xanh, xin hỏi có thể nhanh chóng rời đi không?”

Lương Thần không nói gì, chỉ cạch một tiếng lập tức nâng cửa sổ xe lên

Cánh Hảo Hảo nghe được giọng nói của người ta, cả người vô cùng xấu hổ, cũng không biết một cỗ khí lực đó đến từ nơi nào, liền dùng lực đẩy Lương Thần ra.

Lương Thần có chút thỏa ước nguyện liếm liếm cánh môi, nhìn lồng ngực Cánh Hảo Hảo phập phồng thở hỗn hển trong chốc lát, mới khởi động xe, rời đi.

Trở lại biệt thự, ăn xong cơm tối, trở lại phòng ngủ, Lương Thần tự nhiên khẩn cấp đè nặng Cánh Hảo Hảo, lúc ở trên xe, anh đã hận không thể làm chuyện thân mật.

Đêm nay anh hưng trí rất cao, qua lúc lâu mới lưu luyến không rời chấm dứt.

Đổi lại trước đây, có lẽ Cánh Hảo Hảo đã mệt mỏi sớm ngủ, nhưng đêm nay, cô vui ở trong lòng Lương Thần, nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên luôn hình ảnh người đàn ông rửa chân cho mình ở studio.

Trái tim của cô, nhất thời liền không giống như của chính mình, tốc độ nhảy lên cực kỳ nhanh.

Thậm chí, cô còn cảm giác được gan bàn chân của mình truyền đến một trận nhiệt độ nói không nên lời.

.....

Tài xế Lương Thần đặc biệt an bài đón đưa Cánh Hảo Hảo qua lại tổ phim, bởi vì vợ lập tức lâm bồn sinh đứa nhỏ, xin nghỉ hơn một tháng, cho nên mấy ngày nay, nhiệm vụ đón đưa Cánh Hảo Hảo, liền rơi ở trên người Lương Thần.

Từ sau khi lần trước Lương Thần ở tổ phim đòi lại công đạo thay cho Cảnh Hảo Hảo, địa vị của Cảnh Hảo Hảo ở trong tổ phim, nhảy một cái lên nghìn trượng, những nhân viên công tác khác nhìn thấy cô liền khách khách khí khí, đến ngay cả đạo diễn nói chuyện với Cảnh Hảo Hảo cũng là một tiếng một tiếng Cảnh tiểu thư, muốn bao nhiêu khách khí liền có bấy nhiêu khách khí.

Chu Nam bởi vì chuyện lần đó, ba ngày không tới tổ phim, lúc đến lần nữa, giống như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, ngoại trừ lúc đối diện với Cảnh Hảo Hảo sẽ gặp mặt, lúc khác đều là trạng thái nhượng bộ lui binh.

Ngày Cảnh Hảo Hảo ở tổ phim, xác thực tốt hơn rất nhiều, quay chụp cũng tiến hành rất thuận lợi, ngoại trừ có buổi tối diễn ở ngoài, đại đa số năm sáu giờ tối liền có thể rời khỏi tổ phim.

Tập đoàn Giang Sơn lớn như vậy, Lương Thần khó tránh khỏi có đôi khi sẽ bận rộn để lỡ thời gian, lúc đi đón Cảnh Hảo Hảo, sẽ muện nửa tiếng, hoặc là một tiếng, có đôi khi, Lương Thần đón Cảnh Hảo Hảo, đưa cô trở về biệt thự, lại vội vàng rời đi, không phải tham gia tiệc tối, thì chính là có bữa ăn phải đi

Nhiều lần, Cảnh Hảo Hảo cảm thấy không tiện, Lương Thần sợ Cảnh Hảo Hảo chờ, bản thân của Cảnh Hảo Hảo cũng có bằng lái, cho nên Lương Thần trực tiếp phân phó người, chọn cho Cảnh Hảo Hảo một chiếc Audi a4l tính năng tốt, thích hợp cho phụ nữ lái.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 283: Ngoài Ý Muốn [3]

Editor: May

Chuẩn bị lúc chính mình đặc biệt bận rộn, Cảnh Hảo Hảo liền có thể tiện xuất nhập.

Cuối tháng một, Lương Thần bởi vì bàn chuyện thu mua, cần đi Thượng Hải công tác năm ngày, mà mắt thấy công việc tổ phim cũng sắp kết thúc, cho nên mấy ngày nay, đều là Cảnh Hảo Hảo tự mình lái xe qua lại tổ phim.

Ngày cuối cùng của tháng 1, cũng là ngày quay phim cuối cùng, cũng là ngày đầu tiên tháng mười hai âm lịch, ngày đó quay phim chấm dứt rất sớm, chỉ mới hai giờ chiều, Cảnh Hảo Hảo liền tẩy trang, đi ra studio, đi bãi đỗ xe đối diện lấy xe.

Thời tiết ngày đó, đặc biệt tốt, ánh mặt trời mùa đông, chiếu ở trên người, không làm cho người ta cảm giác chán ghét, ngược lại sẽ bởi vì cảm giác ấm hoà áp mà cảm thấy vui vẻ.

Gần nhất quay phim, xác thực tiêu hao rất nhiều tinh lực của Cảnh Hảo Hảo, cô cũng hiểu được có chút mệt, cho nên muốn trực tiếp về nhà đi bổ giấc ngủ, kết quả, lúc cô đi vào bãi đỗ xe, cầm chìa khóa xe, chuẩn bị lái xe, có người ở phía sau thân thể của cô, gọi cô lại: “Cảnh Hảo Hảo?”

Cảnh Hảo Hảo chợt ngẩn ra, quay đầu lại, liền nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp, chiếu vào mi mắt của mình.

Lại có thể là Kiều Ôn Noãn?

Sao cô lại ở chỗ này?

Kiều Ôn Noãn cũng không có chờ Cảnh Hảo Hảo nói chuyện, liền giờ môi lên, cười cười, cho đầy lòng nghi hoặc của Cảnh Hảo Hảo một đáp án: “Hảo Hảo, tôi chờ cô đã lâu.”

Chờ cô làm cái gì?

Mi tâm Cảnh Hảo Hảo nhin không được liền nhú lại, nhưng không có lên tiếng nói chuyện.

“Bên kia có một quán cà phê, chúng ta có thể đi qua trò chuyện một chút không?” Kiều Ôn Noãn cũng không để ý về lãnh đạm của Cảnh Hảo Hảo, chỉ chỉ phía trước, sau đó liền nói: “Bên ngoài rất lạnh, hơn nữa nói ở nơi này, có lẽ cũng có chút không tiện.”

Cảnh Hảo Hảo nhìn Kiều Ôn Noãn vài lần, nói: “Tôi không cảm thấy, giữa chúng ta có cái gì hay để nói.”

Thật đúng là không gì hay đáng nói, cô ta và Thẩm Lương Niên ở cùng một chỗ, cô và Thẩm Lương Niên đã kết thúc, cho nên giữa bọn họ, còn có thể nói cái gì?

Nói xong, Cảnh Hảo Hảo xoay người, liền đi đến trước xe của mình.

Kiều Ôn Noãn nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo xoay người muốn đi, liền vội vàng mở bước chân, đuổi theo Cảnh Hảo Hảo, vươn tay, kéo cánh tay Cảnh Hảo Hảo lại: “Cô chờ một chút, tôi biết cô bởi vì Lương Niên cùng một chỗ với tôi nên có chút mất hứng, nhưng cô cũng đã theo Lương Thần, cho nên

cô cũng không tiện trách cứ Lương Niên, dù sao các người cũng đã kết thúc.”

Lời này của Kiều Ôn Noãn, Cảnh Hảo Hảo thừa nhận, là không sai.

Nhưng đối với một Kiều Ôn Noãn, từng như hổ rình mồi bạn trai của mình hai năm, hiện nay đã như nguyện trở thành bạn gái của người đàn ông mình thích mà nói, Cảnh Hảo Hảo luôn cảm thấy lời nói như vậy, có chút chối tai.

Cảnh Hảo Hảo dùng sức kéo kéo cánh tay của mình, kéo ra từ trong tay Kiều Ôn Noãn: “Nếu hôm nay cô lại đây, chính là khoe khoang những thứ này ở trước mặt tôi, vậy tôi nghĩ, cô thật sự không cần nói những thứ này với tôi. Cô cũng nói, Thẩm Lương Niên và tôi đã kết thúc, cho nên, những thứ này đều không có bất kỳ quan hệ gì với tôi.”

Lúc nói ra lời này, đáy lòng Cảnh Hảo Hảo không phải không khó chịu, nhưng lúc khó chịu nhất, cô đã trải qua, hiện tại đáy lòng có chính là đau nhẹ giống như kim đâm.

Cô và Thẩm Lương Niên, nhất định hữu duyên vô phận, từ nay về sau, cô có thể làm, chỉ có quên.

Nói xong, Cảnh Hảo Hảo liền kéo cửa xe ra, đúng lúc cô chuẩn bị ngồi vào, Kiều Ôn Noãn liền mở túi xách mang theo bên người mình ra, sau đó lấy từ bên trong ra một phong thư, đưa tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 284: Ngoài Ý Muốn [4]

Editor: May

Nói xong, Cảnh Hảo Hảo liền kéo cửa xe ra, đúng lúc cô chuẩn bị ngồi vào, Kiều Ôn Noãn liền mở túi xách mang theo bên người mình ra, sau đó lấy từ bên trong ra một phong thư, đưa tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo.

“Cô đã không muốn cùng tôi đi quán cà phê phía trước nói chuyện, như vậy tôi liền trực tiếp giao cho những thứ này cho cô là được rồi.”

Cảnh Hảo Hảo không nói gì, nhìn phong thư trước mắt mình vài lần, phong thư rất mỏng, nói vậy thứ bên trong cũng không nhiều.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến ảnh chụp mình từng nhận được trên di động, nhấp mí mắt, ngẩng đầu, nhìn Kiều Ôn Noãn nói: “Lần trước tôi ở sân bay chờ Lương Niên, người dùng di động gửi hình cho tôi, là cô đi.”

Kiều Ôn Noãn thật không ngờ Cảnh Hảo Hảo lại có thể nhắc tới chuyện lần đó, thần thái có chút dừng lại.

Cảnh Hảo Hảo liền sắc mặt tự nhiên tiếp tục mở miệng, nói: “Lúc này đây tôi mặc kệ cô cho tôi là cái gì, tôi cũng sẽ không xem, Thẩm Lương Niên đã muốn cùng một chỗ với cô, tất cả giữa anh ta với cô, tôi cũng không muốn nhìn đến nữa.”

Cảnh Hảo Hảo bất giác cảm thấy, Kiều Ôn Noãn nhất định là đến trước mặt mình khoe khoang, có lẽ trong phong thư đặt là ảnh chụp.

Tuy rằng cô và Thẩm Lương Niên đã thật sự kết thúc, nhưng người đàn ông kia, chung quy gì cũng là người đàn ông đầu tiên cô yêu, cũng là người đàn ông hiện tại cô phải quên đi, hình ảnh anh và những người phụ nữ khác ở chung một chỗ, vẫn sẽ làm đau cô như cũ, đoạn thời gian gần đây, cô trôi qua rất khá, cho nên, không bằng không xem, cuối cùng nhắm mắt làm ngơ.

Lúc này Kiều Ôn Noãn mới hiểu được suy nghĩ từ trong lời nói của Cảnh Hảo Hảo, cô ta kéo môi cười nhàn nhạt, thoải mái mở miệng, thừa nhận nói: “Đúng vậy, lần đó thật đúng là tôi dùng di động Thẩm Lương Niên chụp ảnh chụp chúng tôi ngủ với nhau gửi cho cô.”

Ngày đó Thẩm Lương Niên, sau khi rời khỏi nhà của cô, cô cũng liền không tìm được anh. Mấy ngày nay, mỗi ngày cô đều đang liều mạng muốn liên lạc với anh, thậm chí ngay cả công việc trong làng giải trí của mình cũng bỏ qua, rất nhiều quảng cáo và thông báo đều đẩy xuống, chỉ là vì tìm được anh, nhưng chung quy lại không làm nên chuyện gì. Cả đêm cô đều không thể ngủ say, luôn sợ hãi Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên tro tàn lại cháy, lại tiêu sái cùng một chỗ lần nữa.

Cô không cách nào khiến cho Thẩm Lương Niên hết hy vọng, cho nên cô nghĩ tới nghĩ lui, liền nghĩ đến làm cho Cảnh Hảo Hảo hết hy vọng.

Cô sẽ không cho tình yêu của bọn họ có bất kỳ cơ hội sống lại nào.

Cho nên, Kiều Ôn Noãn tiếp tục nhìn Cảnh Hảo Hảo nói: “Có lẽ cô không biết đi, thật ra tin nhắn Thẩm Lương Niên nói muốn dẫn cô bỏ trốn kia, thật ra cũng là do tôi gửi, ai biết, cô lại có thể ngây ngốc tin tưởng, thật sự chạy tới sân bay chờ anh ấy.”

Lúc Kiều Ôn Noãn nói tới đây, tươi cười trên mặt đặc biệt sáng lạn, chỉ là lời nói từ trong miệng cô ta, làm cho Cảnh Hảo Hảo cảm giác được một cỗ ác ý giống như rắn rết: “Hảo Hảo, tôi rất muốn hỏi một câu, cô ngốc nghếch ở sân bay đợi Lương Niên mấy tiếng như vậy, cuối cùng lại nhìn thấy anh ấy và tôi nằm ở trên một cái giường, lúc ấy đáy lòng của cô là cảm giác như thế nào?”

Nếu đổi lại lúc trước, Cảnh Hảo Hảo thật sự sẽ không hề nghi ngờ lựa chọn tin tưởng Thẩm Lương Niên, nhưng hiện tại, giữa anh và cô, càng chạy càng xa, thay đổi nhiều lắm, đến ngay cả tín nhiệm này, cũng trở nên lung lay sắp đổ.

Thậm chí, trong đầu cô, đều hiện ra ý niệm tin tưởng lời nói của Kiều Ôn Noãn, khó trách Thẩm Lương Niên dùng là số điện thoại xa lạ gửi tin nhắn cho cô, khó trách ngày đó Thẩm Lương Niên lỡ hẹn..... Hóa ra, đây hết thảy, đều là một tuồng kịch do Kiều Ôn Noãn tự biên tự diễn.

Mà cô, chính là kẻ ngốc nhất trong vở tuồng này.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 285: Ngoài Ý Muốn [5]

Editor: May

Kiều Ôn Noãn nghĩ, hiện tại đáy lòng Cảnh Hảo Hảo nhất định rất khó chịu, nhưng vậy thì như thế nào, nếu cô ta không khó chịu đến cực hạn, như vậy khổ sở chỉ có thể là cô.....

Cô chính là cố chấp thích Thẩm Lương Niên như vậy, cố chấp đến chẳng sợ Thẩm Lương Niên chán ghét cô, cô cũng muốn nghĩ hết biện pháp, hung hăng buộc anh ở bên người chính mình.

Bởi vì, cảm giác không nhìn thấy anh, lại càng khó chịu hơn.

Nụ cười Kiều Ôn Noãn như tên của cô, ôn nhu ấm áp động lòng người, giọng nói từ trong miệng, cũng là dễ nghe êm tai như vậy: “Lúc cô từng cùng một chỗ với Thẩm Lương Niên, tôi không có tư cách gì có thể cướp đoạt Thẩm Lương Niên, nhưng hiện tại cô và Lương Niên đã tách ra, tôi nghĩ, tôi dùng thủ đoạn giữ Thẩm Lương Niên lại, cũng cũng không phải chuyện đáng xấu hổ gì, giống như lúc trước ở tổ phim, tôi chỉ đưa cho Thẩm Lương Niên một ly trà gừng, cô liền nói với tôi, thứ không thuộc về mình, không cần nhớ thương, hiện nay, tôi trả những lời này lại cho cô, Thẩm Lương Niên đã không phải là đàn ông của cô, nếu thứ không thuộc về cô, như vậy hy vọng cô cũng đừng nhớ thương.”

Nhìn một chút, lời nói này, nghe tràn đầy chính khí cỡ nào, nhưng sao cô lại cảm thấy buồn cười như vậy chứ?

Tục ngữ nói, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn, Kiều Ôn Noãn thật đúng là đủ ngoan, đem lời cô từng nói với cô ta, giữ nguyên, một chữ không đổi đều trả lại cho cô!

Cô chưa bao giờ biết, người vì tình yêu dùng hết thủ đoạn xấu xa, lại cũng có thể làm đến đúng lý hợp tình như thế.

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo rất khó thở, nếu nói vừa rồi cô thật sự chỉ không muốn dây dưa quá nhiều với Kiều Ôn Noãn, liền bỏ đi, như vậy hiện tại, cô là thật muốn nói một chút đạo lý thật tốt với Kiều Ôn Noãn.

Ánh mắt Cảnh Hảo Hảo có chút lạnh lẽo nhìn chằm chằm Kiều Ôn Noãn: “Cô đã đúng lý hợp tình nói những lời này với tôi như thế, vậy tôi sẽ nói thật tốt với cô, tôi đã thấy rất nhiều người như hồ rình mồi bạn trai của người khác, cuối cùng leo lên được, nhưng tôi chưa từng gặp qua người giống như cô vậy, sau khi leo lên được còn có thể ngang ngược như thế! Tôi và Thẩm Lương Niên đã thật sự kết thúc, cô và Thẩm Lương Niên cùng một chỗ như thế nào, thật sự không quan hệ với tôi, nhưng hôm nay cô chạy đến trước mặt tôi náo loạn, lại là có ý tứ gì?”

Cảnh Hảo Hảo thoát nhìn là ôn nhu nhược nhược, nhưng cũng là một con mèo ẩn giấu móng nhọn, phản bác nói lại, một chuỗi một chuỗi: “Có phải Thẩm Lương Niên không muốn cùng một chỗ với cô, cô không giữ được anh ta, sợ hãi tôi và Thẩm Lương Niên tro tàn lại cháy, cho nên chạy đến trước mặt tôi điều võ dương oai không?”

Cảnh Hảo Hảo một câu thành sấm, làm cho sắc mặt Kiều Ôn Noãn nháy mắt liền trở nên có chút tái nhợt, nhưng mà rất nhanh, cô ta liền khôi phục trấn định, nhìn Cảnh Hảo Hảo hơi hơi ngẩng cằm, nói: “Tôi và Lương Niên rất tốt, tối hôm qua tôi còn đi du sông Hoàn Thành với Lương Niên, cùng nhau thả hoa đăng đấy, buổi sáng hôm nay, Lương Niên còn tự mình đi mua một phần bữa sáng cho tôi.”

Du sông Hoàn Thành, cùng nhau thả hoa đăng, một phần bữa sáng.....
Những thứ này, đều là thứ Cảnh Hảo Hảo từng thích nhất.

Lúc ban đầu Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn quen biết, tuy rằng làm chuyện cầu thả, nhưng hai người cũng không phải đặc biệt quen thuộc, lúc trao đổi, Thẩm Lương Niên sẽ luôn nói về Cảnh Hảo Hảo với Kiều Ôn Noãn.

Lúc đó Kiều Ôn Noãn nghe được những lời này, đáy lòng có khi là chua xót, không kiên nhẫn, chẳng qua, cô vì có thể ở lại bên người Thẩm Lương Niên, sẽ cố gắng chịu đựng.

Thật không ngờ, nhẫn đến một ngày, những lời nói từng làm cho cô khó chịu, lại có thể trở thành vũ khí của cô.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 286: Ngoài Ý Muốn [6]

Editor: May

Nói xong, Kiều Ôn Noãn giơ giơ phong thư trong tay lên, khí định thần nhàn nói với Cảnh Hảo Hảo: “Bất quá, lúc này đây cô yên tâm, trong phong thư này, tôi đưa cho cô tuyệt đối sẽ không phải khoe khoang, đồ trong này, là Lương Niên bảo tôi giao cho cô.”

Lương Niên giao cho cô?

Cảnh Hảo Hảo hơi hơi ngẩn người, ánh mắt liền nhìn về phía phong thư, nhưng vẫn luôn không có vươn tay đi tiếp.

Kiều Ôn Noãn rất kiên nhẫn đợi trong chốc lát: “Như thế nào, cô không hiếu kỳ, không tính mở ra nhìn xem sao?”

“Không sao, cô đã không mở ra, tôi mở ra giúp cô là được rồi.” Nói xong, Kiều Ôn Noãn liền mở phong thư ra, lấy từ bên trong ra một tấm chi phiếu, đưa tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo nhìn tấm thẻ kia, nhíu nhíu mi tâm, Lương Niên đưa cho cô thẻ ngân hàng, làm cái gì?

“Lương Niên nói với tôi, lúc ban đầu công ty anh ấy là do tiền của cô chống đỡ mở lên, lúc đó, cô ở tổ phim chính là kẻ chạy cò, tiền kiếm được cũng không nhiều, rải rác tính ra, cho đến tận bây giờ, cũng chỉ mới ba bốn

trăm vạn. Hiện tại cô và Lương Niên tách ra, đáy lòng anh ấy luôn băn khoăn, muốn bồi thường cho cô một chút, cẩn thận suy nghĩ một chút, cũng là một chuyện phải làm, nhưng mà Lương Niên ngượng ngùng đưa tới cho cô, hiện tại tôi và anh ấy cùng một chỗ, tôi tự nhiên liền muốn giúp anh ấy chia sẻ vấn đề khó khăn, cho nên hôm nay tôi đến, chính là cố ý giao thứ này cho cô.”

Kiều Ôn Noãn nói xong, liền đưa thẻ ngân hàng tới trong lòng bàn tay Cảnh Hảo Hảo, nói: “Trong tấm thẻ này chứa ba trăm ngàn, mật mã là 123456.”

Dừng một chút, Kiều Ôn Noãn tiếp tục nói: “Tuy rằng mấy năm nay, cô đi theo Thẩm Lương Niên nếm qua không ít đau khổ, không có sự giúp đỡ của cô, Lương Niên cũng sẽ không thiết lập được công ty như bây giờ, nhưng trong công ty Lương Niên, cũng không có treo tên của cô, theo lý thuyết cô không có gì tư cách phân chia tài sản của anh ấy, chỉ là Lương Niên không muốn mắc nợ cô, cho nên cố ý chuẩn bị cho cô ba trăm ngàn, coi như là một ít bồi thường những năm nay cho cô.”

Thật sự là số tiền khổng lồ, bên trong lại có thể là ba trăm ngàn..... Cô thừa nhận, cô không có nổi danh như Kiều Ôn Noãn, không có kiếm tiền tốt như Kiều Ôn Noãn, lấy không được năm trăm ngàn giúp anh vượt qua cửa ải khó khăn, cô có thể làm, chính là cắn răng chịu đựng trong cuộc sống nghèo khổ, cứng rắn tích góp từng ngàn từng ngàn để đưa cho anh dùng.

Lúc đó, cô bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, không ai hiểu được, hiện tại anh và cô tách ra, anh cho cô ba trăm ngàn, nói là bồi thường cho cô.

Ba trăm ngàn, là rất nhiều đó, là gấp mười số tiền cô cho anh..... Nhưng gấp mười thì như thế nào? So ra giá trị còn kém những tiền kia của cô rất xa

Tấm thẻ này, không phải bồi thường cho cô, mà là vũ nhục cô.

Cô thà rằng Thẩm Lương Niên cứ hảo tú hảo tán, từ nay về sau nhất đao lưỡng đoạn, không còn liên quan nữa, chứ cô cũng không nguyện ý nhìn thấy, anh giống như là đàn ông có tiền trong phim truyền hình, lúc một người một ngã, sẽ dùng phương thức ném tiền này để giải quyết hết thảy.

Cả đời này của Cảnh Hảo Hảo, chưa từng có tức giận giống như bây giờ, nếu không phải cô cực lực đè ép cảm xúc của mình, cô nghĩ hiện tại toàn thân mình đều đang run rẩy.

Cảnh Hảo Hảo hung hăng dùng lòng bàn tay nắm bắt chìa khóa xe, xe cái chìa khóa sắc bén, trát phá của cô lòng bàn tay, cô lại không cảm giác gì đau đớn.

Cô cố gắng khống chế cảm xúc của mình, nhìn tấm thẻ ngân hàng trong lòng bàn tay trong chốc lát, sau đó liền hất tay hung hăng ném trở về trên mặt Kiều Ôn Noãn.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 287: Ngoài Ý Muốn [7]

Editor: May

“Cô quay về nói cho anh ta biết, bảo anh ta bớt cầm những tiền này đến ghê tởm tôi, Cảnh Hảo Hảo tôi xác thực từng ngu ngốc tổn sức vì anh ta, buông tha học tập, buông tha cuộc sống cô gái 14 tuổi lúc ấy nên trôi qua, tôi cũng thừa nhận, tiền tôi cho anh ta, xa xa không nhiều bằng tiền hiện tại anh ta kiếm được, nhưng đây cũng không đại biểu cho anh ta có thể xem thường người khác như vậy!” Ngược Cảnh Hảo Hảo phập phồng lên xuống nhìn tấm thẻ bị mình ném kia cào Kiều Ôn Noãn bị thương, tiếp tục nói: “Còn có cô, cũng đừng đến trước mặt tôi, đặc ý dào dạt khoe khoang những chuyện này nữa, Thẩm Lương Niên đối với tôi mà nói, chính là một người đàn ông tôi không cần, tôi cũng không cần thứ gì, hiện tại cô làm như đang che chở bảo bối, cô cảm thấy rất kiêu ngạo sao?”

Cô từng thấy qua cảnh tượng những người phụ nữ bởi vì tình yêu nổi điên làm ra chuyện tàn nhẫn, cô ở trong phim, cũng từng diễn qua phụ nữ như vậy, cô từng tin tưởng, một đời một thế của mình, tuyệt đối sẽ không thay biến thành một người phụ nữ như vậy.

Hiện tại, cô mới hiểu được, lúc tình yêu tốt đẹp, có thể khiến cho một người phụ nữ trở nên vô cùng tốt đẹp, lúc tình yêu biến chất, mọi người sẽ lộ ra sắc mặt xấu xí.

Cảnh Hảo Hảo nhin không được nở nụ cười, nhìn Kiều Ôn Noãn tiếp tục nói: “Cô làm bạn gái của anh ta, thật sự không xem là bản lãnh gì, dù sao chức bạn gái đó, tôi đã sớm làm qua, nếu cô thật có thể làm Thẩm phu nhân, vậy cô mới nghiêm túc lợi hại hơn tôi, cho dù cô thật muốn đến trước mặt tôi khoe khoang, vậy ít nhất cô phải có năng lực ở cùng một chỗ với Thẩm Lương Niên đủ bốn năm!”

Dừng một chút, vừa rồi Kiều Ôn Noãn kích thích cô như thế nào, hiện tại Cảnh Hảo Hảo cô liền trả lại như thế đó: “Chỉ là, cô cố gắng như thế nào đi nữa, cô cũng vĩnh viễn chỉ có thể xem như là bạn gái thứ hai của Thẩm Lương Niên, vai thứ nhất kia, cả đời này cô cũng đừng mong nhận được.”

Cảnh Hảo Hảo chưa bao giờ biết miệng của mình cũng có thể bén nhọn như vậy, một câu, đã nói ra chuyện đáy lòng Kiều Ôn Noãn kiêng kị nhất.

Nhưng mà, Cảnh Hảo Hảo lại hoàn toàn không có tâm tình thưởng thức Kiều Ôn Noãn bị chính mình đả kích, thậm chí cô còn không muốn nhìn Kiều Ôn Noãn thêm một phút nào, cho nên liền khom người, vào xe của mình, sau đó cầm chìa khóa xe đi khởi động xe.

Không biết có phải bị tấm thẻ ngân hàng Thẩm Lương Niên cho chọc tức hay không, ngón tay cô run rẩy lợi hại, cầm nhiều lần, mới cầm được chìa khóa vào, cô khẩn cấp chuyển động chìa khóa xe, sau đó điều chỉnh tốt tay lái, khởi động động cơ, liền rời đi.

Kiều Ôn Noãn đứng ở bên cạnh cửa xe của cô, Cảnh Hảo Hảo nghiêng đầu là có thể nhìn thấy, cô cảm thấy cô ta thực chướng mắt, rất chướng mắt, trong đầu cô thỉnh thoảng nghĩ đến tấm thẻ ngân hàng Thẩm Lương Niên cho mình kia.

Toàn thân cô khắc chế không được run rẩy lên, sao Thẩm Lương Niên lại có thể khi dễ cô như vậy chứ?

Cảnh Hảo Hảo cảm thấy chính mình thật sự tức đến sắp nổ tung, cho nên liền hung hăng lắc lắc đầu, không nhìn tới Kiều Ôn Noãn, nhanh chóng đạp chân ga, quay xe, chuẩn bị rời đi.

Kiều Ôn Noãn đứng ở ngoài xe, bị lời nói của Cảnh Hảo Hảo làm cho ánh mắt hơi có chút lạnh lẽo, cô ta nhìn xe trước mặt mình nhanh chóng khởi động, sau đó quẹo lại về phía mình đứng, cô ta theo bản năng lui ra sau hai bước, né tránh xe Cảnh Hảo Hảo, nhưng ngay lúc cô ta vừa định cất bước, đột nhiên trong đầu cô ta chợt lóe, ngược lại tiến về phía Cảnh Hảo Hảo hai bước.

Bởi vì Kiều Ôn Noãn đứng ở bên cạnh xe, cho nên Cảnh Hảo Hảo không có nhìn vào trong kính chiếu hậu.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 288: Ngoài Ý Muốn [8]

Editor: May

Cô muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, chân giẫm chân ga có chút dùng sức, nhanh như chớp liền vọt ra ngoài, sau đó, xuyên qua cửa sổ xe, cô chợt nghe được một tiếng thét chói tai.

Cả người Cảnh Hảo Hảo cứng đờ, theo bản năng liền nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, phát hiện cả người Kiều Ôn Noãn té trên mặt đất, đầu đập xuống đất, có máu đỏ tươi chảy xuôi ra.

Màu đỏ chói mắt như vậy, khiến cho đầu óc Cảnh Hảo Hảo lập tức ngây ngốc.

Cô nhớ rõ giữa xe mình và Kiều Ôn Noãn có một khoảng cách, cho dù là tốc độ mình rất nhanh, quẹo cua như vậy, cũng không hẳn là sẽ đụng vào cô, dùng giới hạn lớn nhất, xe của cô nhiều nhất cũng sẽ cách thân thể của cô ta một bước xa.

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, sao cô lại đụng phải cô ta?

Cảnh Hảo Hảo thất thần hồi lâu, mới vội vàng giảm phanh lại.

Một tiếng thét chói tai kia của Kiều Ôn Noãn, khiến cho nhân viên công tác bãi đỗ xe nhanh chóng chạy lại đây, nhìn thấy đầu Kiều Ôn Noãn

đều là máu té trên mặt đất, mọi người ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trong đó có người phản ứng nhanh, lập tức lấy điện thoại di động ra, gọi 110 và 120.

Nhân viên công tác bãi đỗ xe, ngăn cản xe Cảnh Hảo Hảo, gõ vang cửa kính xe, lúc này Cảnh Hảo Hảo mới hậu tri hậu giác hạ cửa kính xe xuống.

“Người là cô ẹụng?”

Sắc mặt Cảnh Hảo Hảo tái nhợt, mím môi không nói gì.

“Chúng ta đã báo cảnh sát, cũng đã ghi lại biển số xe của cô, bãi đỗ xe có camera, hy vọng cô trước đừng tự tiện rời đi, chờ cảnh sát và xe cứu thương lại đây xử lý.”

Cảnh Hảo Hảo vẫn không nói gì, thậm chí cô cũng không có nghe được rốt cuộc người khác nói cái gì, trong đầu vẫn dừng lại ở chỗ rốt cuộc mình làm sao lại ẹụng phải Kiều Ôn Noãn.

Xe cảnh sát và xe cứu thương là một trước một sau tới bãi đỗ xe.

Người trong xe cảnh sát, đầu tiên là cầm máy chụp hình, chụp mấy tấm trên mặt Kiều Ôn Noãn, sau đó lại chụp hai tấm về phía xe của Cảnh Hảo Hảo, sau đó Kiều Ôn Noãn liền được người ôm lên xe cứu thương, có thể bởi vì sốt ruột cứu giúp, xe cứu thương rất nhanh rời đi.

Sau đó, người trong xe cảnh sát, trực tiếp đi tới trước xe Cảnh Hảo Hảo, nói: “Phiền toái tiểu thư, theo chúng ta đi cục cảnh sát một chuyến.”

Cảnh Hảo Hảo ngơ ngác xuống xe, bị hai cảnh sát giao thông trực tiếp dẫn tới trước cửa xe cảnh sát, mở cửa xe, để cho Cảnh Hảo Hảo ngồi xuống

trước, sau đó bọn họ mới đi lên xe theo, sau đó xe cảnh sát liền rời khỏi bãi đỗ xe.

.....

Đại đa số tính sự cố giao thông được coi là án nhân sự, tình huống Kiều Ôn Noãn bị thương cụ thể như thế nào, Cảnh Hảo Hảo và người cục cảnh sát cũng không biết, cho nên lúc ban đầu người cục cảnh sát, chỉ ghi khẩu cung đơn giản.

Hai người lấy khẩu cung, có thể là nhìn quen những sự cố giao thông này, cũng không có nháo ra tai nạn chết người, lại nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo là một cô gái, thái độ rất bình thường, ngữ khí nói chuyện cũng rất tự nhiên, chỉ là tìm hiểu một chút tình huống, sau đó người cảnh sát lớn tuổi trong đó nói: “Đợi sau khi đương sự tỉnh lại, các người có thể thương lượng một chút, có thể tự giải quyết vấn đề này hay không, sự cố giao thông như vậy, chúng tôi từng gặp qua rất nhiều, nếu không có nháo ra mạng người đặc biệt lớn, cũng không phải lái xe sau khi say rượu, trên cơ bản chính là tự giải quyết riêng, bồi thường một ít tiền là được, nếu giải quyết không thông, các người hãy suy nghĩ thêm về phương pháp thông qua luật pháp.”

Cảnh Hảo Hảo gật gật đầu.bạn nào muốn đọc trước chương liên hệ:

Cảnh sát đứng lên, tiếp tục nói với Cảnh Hảo Hảo: “Cảnh tiểu thư, hiện tại cô có thể gọi điện thoại liên lạc người nhà hoặc là bạn của cô, tới đây làm đảm bảo, là có thể rời khỏi nơi này.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 289: Mất Nhiều Hơn Được [1]

Editor: May

Cả đời này của Cảnh Hảo Hảo đều chưa từng tiến vào cục cảnh sát, đáy lòng đã sớm khẩn trương thành một đoàn, cô vốn tưởng rằng chính mình bị nắm tiến vào, có thể sẽ không được thả ra ngoài nữa, nhưng thật không ngờ, cảnh sát lại nói cho cô biết, tìm người bảo đảm liền có thể rời đi.

Cảnh Hảo Hảo nắm di động, chậm rãi nhìn danh sách liên lạc trên di động của mình.

Phía trên đại đa số đều là số điện thoại người từng hợp tác ở trong vòng giải trí lý, Thẩm Lương Niên - người thân cận duy nhất với cô trên thế giới này, giờ phút này, cũng hoàn toàn rời xa cô.

Cảnh Hảo Hảo do dự hồi lâu, cuối cùng ngón tay dừng ở trên số điện thoại của Lương Thần.

Ngoại trừ Thẩm Lương Niên, rốt cuộc cô tìm không thấy người thứ hai càng thích hợp hơn Lương Thần, đến đảm bảo chính mình.

Nhưng mà hiện tại anh ở Thượng Hải..... Cho dù cô gọi điện thoại, chỉ sợ anh cũng sẽ không chạy về đi.....

Cảnh Hảo Hảo tạm dừng một chút, lúc đang do dự mình có nên thay đổi người tới bảo đảm hay không, ngón tay đột nhiên trầm xuống, liền gọi điện thoại ra ngoài.

.....

Lúc này Lương Thần, đang họp ở Thượng Hải.

Mùa đông ở Thượng Hải, ấm áp hơn thành phố Giang Sơn rất nhiều, cây xanh trong thành phố vẫn xanh um tươi tốt.

Nhưng dù không có ẩm ướt lạnh lẽo như phương bắc, hơi lạnh vẫn chui vào xương tủy người ta.

Trong phòng hội nghị to như vậy, bốn máy điều hòa không khí, thổi vù vù hơi ấm.

Lương Thần mang theo tập thể của mình, đang khẩn cấp tiến hành điều kiện đàm phán thu mua với công ty Thượng Hải.

Ngay tại lúc Lương Thần đang chuẩn bị nói ra điều kiện cuối cùng của mình, di động đặt trong túi, đột nhiên chấn động lên.

Là di động riêng của anh, người biết số điện thoại này cũng không nhiều, là dãy số đặc biệt dùng cho người trong nhà.

Cho nên Lương Thần ngẩng đầu, bày tỏ xin lỗi với người ở chỗ này, liền lấy di động mình ra, nhìn thấy là cuộc gọi của Cảnh Hảo Hảo, lập tức không chút nào dừng lại lên tiếng nói với tất cả mọi người trong phòng họp: “Xin lỗi, tôi đi ra ngoài tiếp cuộc điện thoại.”

Lương Thần nói xong, liền vội vàng tiêu sái ra phòng họp, tìm cầu thang yên tĩnh ít người, nhận điện thoại.

Lương Thần đứng trước cửa sổ cầu thang, nhìn xe đến xe đi trên ngã tư đường bên ngoài, theo quán tính hô một tiếng: “Hào Hào?”

Lâu như vậy mới tiếp điện thoại, hơn nữa còn là ba giờ chiều, Cảnh Hào Hào nghĩ, anh khẳng định là đang bận, nhất thời có chút áy náy lên tiếng, nói: “Có phải tôi quấy rầy anh không?”

“Không có.” Số lần Cảnh Hào Hào chủ động gọi điện thoại cho Lương Thần rất ít, mặc dù ngẫu nhiên có, cũng chỉ là hỏi anh, cô có thể đi tới nơi nào đó được không, hiện tại anh không ở thành phố Giang Sơn, cho dù cô ra cửa, cũng không cần nói với anh, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Lương Thần không có tạm dừng tiếp tục hỏi: “Làm sao vậy? Có chuyện gì?”

“Tôi.....” Cảnh Hào Hào chỉ nói một chữ, cả người đột nhiên liền nghẹn lời.

Cách điện thoại, Lương Thần nhìn không được biểu tình của cô, nghe giọng nói ấp a ấp úng của cô, đáy lòng anh nháy mắt có chút gấp gáp: “Hào Hào, rốt cuộc là làm sao vậy?”

Cảnh Hào Hào nghe giọng nói gấp gáp của Lương Thần, nói không nên lời là vì sao, đáy lòng trong nháy mắt đó liền trở nên cực kỳ ủy khuất, lúc cô đụng vào Kiều Ôn Noãn, nhìn thấy hình ảnh như vậy, vừa sợ hãi vừa khủng hoảng, nhưng vẫn luôn không khóc, nhưng hiện tại, cô lại mặc danh kỳ diệu liền đỏ mắt, nắm di động, liều chết kiềm nén nước mắt, có chút nói không nên lời.

Càng là như vậy, đáy lòng Lương Thần càng sốt ruột: “Hào Hào? Hào Hào? Em còn ở đó không?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 290: Mất Nhiều Hơn Được [2]

Editor: May

Vẫn là giọng nói lo lắng như vậy, vang một tiếng lại một tiếng ở bên tai Cảnh Hảo Hảo, cô vốn bị ba chuyện Kiều Ôn Noãn kích thích, tấm thẻ ngân hàng của Thẩm Lương Niên, rồi còn đụng vào người như vậy khiến cho có chút không chịu nổi, hiện tại hoàn toàn lập tức hỏng mất, cô nhin không được liền khóc mở miệng nói: “Tôi ở cục cảnh sát, hiện tại tôi ở cục cảnh sát.....”

Cảnh Hảo Hảo hoàn toàn như là không có lý trí, tiếp tục lầm bầm nói: “Tôi không phải cố ý đụng người, tôi chỉ là nhìn thấy cô ta đưa tấm thẻ của Lương Niên cho tôi, đáy lòng tức giận, tôi không có nhìn đến, sau đó tôi liền đụng phải cô ta.....”

Tuy rằng Cảnh Hảo Hảo chưa nói “Cô ta” Là ai, nhưng Lương Thần lại mơ hồ đoán được là ai, anh nhú nhú mày, sau đó không nói hai lời liền quay trở lại phòng họp, trực tiếp đẩy cửa ra, nói với trợ lý ngồi ở bên trong: “Hiện tại đặt vé máy bay, tôi muốn lập tức về thành phố Giang Sơn.”

Nói xong, anh mới nói với Cảnh Hảo Hảo trong điện thoại: “Hảo Hảo, đừng sợ, tôi lập tức trở về, em ngoan ngoãn ở cục cảnh sát chờ tôi, em yên tâm, sẽ không có ai làm gì em, nghe tôi nói.”

Lương Thần tiếp theo lại nhỏ nhẹ nói rất nhiều lời an ủi, Cảnh Hảo Hảo mới chậm rãi ngừng khóc, gật đầu, nghẹn ngào “ừ” một tiếng.

Lương Thần vẫn có chút lo lắng, không dám cúp điện thoại, đành phải nói với trợ lý bên người mình: “Đặt chuyến bay sớm nhất, sau đó phân phó người, hiện tại đi sân bay thành phố Giang Sơn chờ chúng ta.”

Sau đó, Lương Thần quay đầu, lại nói với Cảnh Hảo Hảo trong điện thoại: “Hiện tại tôi đã sắp chạy tới sân bay, khoảng hơn hai tiếng, tôi sẽ đến thành phố Giang Sơn.”

Lương Thần vừa nói xong, đột nhiên như là nhớ tới cái gì, nghiêng đầu, lại nói với trợ lý của mình: Hiện tại anh gọi điện thoại, liên hệ với cục cảnh sát Hảo Hảo đang ở, bảo người ta đừng làm khó cô ấy, hiện tại tôi đi nộp tiền bảo lãnh cô ấy.

Lương Thần cứ vừa nói chuyện với Cảnh Hảo Hảo, vừa phân phó trợ lý bên cạnh. Ngữ khí qua lại thay đổi giữa mệnh lệnh và ôn nhu, Cảnh Hảo Hảo ở đầu kia điện thoại, trong nháy mắt bỗng nhiên cảm thấy có chút an lòng nói không nên lời.

.....

Đến tốt cùng cũng không phải bị xe lái bừa bãi đụng vào trên lối đi bộ, cho dù tốc độ xe của Cảnh Hảo Hảo có chút mau, nhưng Kiều Ôn Noãn cũng chỉ là bị xe đụng ngã sang một bên, va chạm đến đầu, cũng không đáng ngại.

Còn chưa tới bệnh viện, cô ta liền tỉnh lại, chuyện thứ nhất sau khi tỉnh lại, cô ta cũng không có nói tên của mình cho bác sĩ trên xe cứu thương, ngược lại nói cho bọn họ số điện thoại của Thẩm Lương Niên.

Có thể bởi vì mất máu, sau đó, cô ta liền hôn mê lần nữa.

Kiều Ôn Noãn tỉnh lại lần nữa, đã là một tiếng sau, mở to mắt, nhìn thấy chính là phòng bệnh tuyết trắng, cô ta hơi giật giật đầu, còn chưa nói gì, chợt nghe được một tiếng nói truyền đến: “Tỉnh rồi?”

Kiều Ôn Noãn sợ run một chút, cảm thấy hết thảy tựa như một giấc mộng, chậm rãi quay đầu, liền thấy được Thẩm Lương Niên chính mình mong nhớ ngày đêm, vẫn muốn gặp được trong mấy ngày nay.

Kiều Ôn Noãn kéo kéo môi, hiện lên một chút ý cười từ đáy lòng: “Lương Niên, anh đã đến rồi?”

Lúc cô nói ra những lời này, đột nhiên có chút muốn khóc, cô chỉ biết, chỉ biết..... chính mình đụng vào xe Cảnh Hảo Hảo, bị thương, nằm viện, thì Lương Niên sẽ đến thăm cô.....

Có lẽ người ta nói cô bệnh thần kinh, vì gặp mặt anh, khiến chính mình trả giá đắt như vậy, nhưng cô lại cảm thấy, hết thảy đều rất đáng giá, chỉ cần có thể thấy anh, cho dù bị mất tánh mạng, cô cũng nguyện ý.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 291: Mất Nhiều Hơn Được [3]

Editor: May

Trên mặt Thẩm Lương Niên cũng không có hiện ra quá nhiều biểu tình, chỉ nhìn thoáng qua bình truyền dịch của cô, giọng nói có chút lãnh đạm mở miệng, nói: “Trước nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Tuy rằng những lời này của anh, nói không chứa một chút an ủi và quan tâm nào, nhưng Kiều Ôn Noãn lại cảm thấy rất mỹ mãn.

Cô không ngừng gật gật đầu, liên ngoan ngoan nằm ở trên giường bệnh, gật đầu, nói: “Được, nghỉ ngơi thật tốt, nghỉ ngơi thật tốt.”

Thẩm Lương Niên như là không có nhìn thấy Kiều Ôn Noãn kích động, chỉ thản nhiên rũ mi mắt, ngồi ở trên sofa bên cạnh, nhìn tạp chí đặt trong bệnh viện.

Trong phòng bệnh cực kỳ yên tĩnh.

Hai người không nói chuyện gì với nhau.

Kiều Ôn Noãn nằm ở trên giường bệnh, tuy rằng cảm giác đầu đau đớn lợi hại, nhưng cũng không có chút ý tứ muốn nghỉ ngơi.

Cô chỉ nhẹ nhàng nghiêng đầu, nhìn Thẩm Lương Niên, cho dù anh không còn có liếc mắt nhìn mình một cái, nhưng cô vẫn cảm thấy, ở chung như vậy, rất yên tĩnh mà an nhàn.

Qua khoảng nửa tiếng, cửa phòng bệnh đột nhiên bị người gõ vang, sau đó có một y tá đi đến: “Kiều tiểu thư, cô đã tỉnh?”

Kiều Ôn Noãn gật gật đầu, y tá đi lên trước, hơi điều chỉnh tốc độ vô nước biển chậm đi một chút, tiếp tục mở miệng, nói: “Kiều tiểu thư, vừa rồi cục cảnh sát gọi điện thoại tới, hỏi tình huống của cô, còn nói, nếu cô đã tỉnh, hy vọng hỏi một câu cô chuẩn bị giải quyết riêng sự cố giao thông hôm nay, hay là áp dụng phương pháp pháp luật? Bọn họ cũng nói, người gây ra tai nạn tên Cảnh Hảo Hảo kia đã khai xong khẩu cung, bởi vì không phải điều khiển sau khi say rượu, có thể chỉ cần bồi thường tiền, cũng bảo cô suy nghĩ một chút, cụ thể muốn bồi thường bao nhiêu tiền, vậy thì bàn bạc với Cảnh tiểu thư.”

“Cô nói người gây tai nạn là ai?” Kiều Ôn Noãn còn chưa mở miệng nói chuyện, Thẩm Lương Niên ngồi ở một bên đột nhiên liền ngẩng đầu, hỏi một câu.

“Cảnh Hảo Hảo.”

“Hảo Hảo đụng cô?” Sắc mặt Thẩm Lương Niên, nháy mắt liền trở nên có chút khó coi, xoay qua, nhìn chăm chăm Kiều Ôn Noãn hỏi.

Kiều Ôn Noãn gật gật đầu.

“Sao cô ấy có thể vô duyên vô cớ đụng vào cô?” Thẩm Lương Niên nhíu chặt mi tâm, ngữ khí lập tức trở nên có chút trầm thấp: “Có phải cô đi tìm Hảo Hảo không? Cô đã làm gì đó với Hảo Hảo, Hảo Hảo mới đụng vào cô?”

“Cái gì gọi là em đã làm gì cô ta? Lương Niên, hiện tại là em bị cô ta đụng phải, không phải cô ta bị em đụng phải.”

Thẩm Lương Niên lại hoàn toàn không có để ý đến Kiều Ôn Noãn, trực tiếp hỏi y tá vừa mới tới: “Là cục cảnh sát nào?”

“Là cục cảnh sát đường Học Viện.”

Tiếng nói của y tá vừa rơi xuống, Thẩm Lương Niên liền cầm áo khoác của mình lên, đi về phía cửa phòng bệnh.

“Lương Niên, anh đi làm cái gì?” Kiều Ôn Noãn nghĩ cũng không nghĩ liền ngồi dậy từ giường bệnh, nâng tay lên, nhổ kim tiêm trên cổ tay của mình, muốn đuổi theo.

“Kiều tiểu thư, cô không thể rời đi.” Y tá vội vàng tiến lên ngăn cản.

Kiều Ôn Noãn đẩy y tá ra, nghiêng ngả lão đảo chạy về phía cửa, miệng còn nói: “Lương Niên, anh không thể đi, anh không thể đi tìm cô ta!”

Nhưng mà, Kiều Ôn Noãn vừa mới đi đến cạnh cửa, đột nhiên cả người liền ôm bụng, ngồi xõm xuống, miệng phát ra tiếng kêu thống khổ.

“Kiều tiểu thư, Kiều tiểu thư.....” Y tá lo lắng tiến lên, còn chưa có vươn tay nâng Kiều Ôn Noãn dậy, liền nhìn thấy trên quần ngủ cô ta, có vết máu lớn chảy ra, trong chốc lát liền nhuộm quần áo thành màu máu.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 292: Mất Nhiều Hơn Được [4]

Editor: May

“Kiều tiểu thư, Kiều tiểu thư.....” Y tá lo lắng tiến lên, còn chưa có vươn tay nâng Kiều Ôn Noãn dậy, liền nhìn thấy trên quần ngũ cô ta, có vết máu lớn chảy ra, trong chốc lát liền nhuộm quần áo thành màu máu.

“Kiều tiểu thư, cô làm sao vậy?”

Kiều Ôn Noãn như là không nghe được tiếng kinh hô của y tá, chỉ gặt gao ấn bụng của mình, trên mặt không có huyết sắc gì bởi vì thống khổ mà trở nên có chút vặn vẹo, miệng của cô chỉ phát ra âm điệu đứt quãng “Đau, đau.....”.

Rốt cuộc y tá từng gặp qua loại tình huống khẩn cấp này, tuy rằng trong nháy mắt bị dọa đến thất kinh, nhưng rất nhanh liền phản ứng kịp, xoay người đi đến trước giường bệnh, nhấn chuông. gọi cấp cứu khẩn cấp

“Kiều tiểu thư, cô trước nhẫn nại một chút, bác sĩ lập tức sẽ tới đây.”

Mặt Kiều Ôn Noãn tái nhợt, miễn cưỡng gật gật, còn chưa mở miệng nói chuyện, cả người liền lâm vào bên trong hôn mê.

.....

Lương Thần vừa xuống máy bay, liền ngựa không ngừng vó tự mình lái xe, chạy từ sân bay thành phố Giang Sơn tới cục cảnh sát đường Học

Viện.

Dọc theo đường đi, tăng tốc vượt không biết bao nhiêu đèn đỏ, cuối cùng liền phanh khẩn cấp lại, dừng ở cửa chính cục cảnh sát.

Lương Thần trực tiếp ném lại một câu với trợ lý ngồi ở ghế cạnh tài xế, bởi vì anh tăng tốc độ mà có chút kinh hồn chưa định: “Lát nữa anh tìm chỗ đậu xe.”

Liền trực tiếp đẩy cửa xe ra, xuống xe, sải bước đi về phía cửa cục cảnh sát.

Lương Thần đi chưa tới hai bước, đột nhiên trước người liền truyền đến một đạo phanh gấp, sau đó cửa xe bị mở ra, đi xuống là Thẩm Lương Niên cũng là thần thái lo lắng.

Thẩm Lương Niên nhìn thấy Lương Thần, bước chân hơi dừng một chút, anh ta còn chưa có mở miệng nói chuyện, Lương Thần giống như là con báo vùng dậy, đột nhiên không hề dấu hiệu vung cánh tay, hung hăng vung về phía Thẩm Lương Niên.

Cả người Thẩm Lương Niên còn bị vây trong trạng thái sững sờ, giây tiếp theo liền cảm giác được mặt trái của mình, truyền đến một trận đau nhức, sau đó cả người lao đảo ra sau hai bước, liền đụng vào trên xe của mình.

Lương Thần hoàn toàn không có cho Thẩm Lương Niên có cơ hội trốn tránh và nói chuyện gì, như là kẻ điên, mang theo mười phần nổi giận, nâng chân lên, hung hăng đá lên bụng Thẩm Lương Niên, trực tiếp đạp Thẩm Lương Niên quỳ rạp xuống trên đất, sau đó quyền cước gia tăng hướng về phía Thẩm Lương Niên, cũng không quản tiếp xúc đến là đầu hay là chỗ hiểm, liên tiếp không ngừng rơi xuống.

Từ đầu đến cuối Lương Thần đều không có phát ra tiếng vang, chỉ dùng bạo lực nói chuyện.

Trợ lý của anh vừa mới dừng xe xong, liền thấy được hình ảnh như vậy, vội vàng cầm chìa khóa xe chạy tới, nhưng chỉ đứng ở một bên, sững sốt không dám phát ra tiếng nói.

Lương Thần xuống tay rất nặng rất ngoan, nhưng Thẩm Lương Niên lại chỉ mím môi, cứ đứng như thế, cũng không có bởi vì đau đớn mà phát ra một chút tiếng vang, cũng không có ý tứ đánh trả và phản kháng nào, chỉ yên lặng thừa nhận.

Lương Thần hung hăng đạp Thẩm Lương Niên dựa vào trên xe, nhưng không có rời khỏi thân thể Thẩm Lương Niên, chống đỡ chân trên ngực anh ta, ngực mang theo phập phồng rõ ràng nhìn Thẩm Lương Niên, trong ánh mắt đăm đăm sát khí còn lưu lại tức giận: “Tôi nói cho anh biết, Thẩm Lương Niên, anh nghĩ muốn làm bao nhiêu phụ nữ, đó là chuyện của anh, Lương Thần tôi không có quyền hỏi, nhưng anh tốt nhất đã có bản lãnh ăn, vậy thì đừng không có bản lãnh không quản được những phụ nữ đó!”

“Tôi mặc kệ hiện tại rốt cuộc anh và Kiều Ôn Noãn nháo ra thiêu thân gì, dù các người nháo đến trình độ tàn sát lẫn nhau, cũng không có quan hệ gì với Cảnh Hảo Hảo!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 293: Mất Nhiều Hơn Được [5]

Editor: May

Lương Thần nói xong, liền nhịn không được tăng thêm khí lực lên chân đạp trên ngực Thẩm Lương Niên, bởi vì anh phần nộ, không khí chung quanh đều bị bách nhiễm lên hơi thở giương cung bạt kiếm.

Đúng vậy, dọc trên đường ngồi máy bay, đáy lòng anh cũng đã giận đến cực hạn, hiện tại nhìn thấy Thẩm Lương Niên, phần nộ trong cơ thể anh trong nháy mắt liền bạo phát.

Nếu không có người đàn ông này, sao hôm nay Cảnh Hảo Hảo lại sẽ trải qua chuyện như vậy?

“Thẩm Lương Niên, lần trước anh nói với tôi, anh là thật tình thích Cảnh Hảo Hảo, đây là thứ anh gọi là thích ư? Để phụ nữ anh ăn vụng, không ngừng khi dễ cô ấy?” Đáy mắt Lương Thần, mang theo châm chọc nồng đậm, mím môi, cười lạnh nói: “Thẩm Lương Niên, lúc anh và Cảnh Hảo Hảo cùng một chỗ, cô ấy đi theo anh chịu nhiều khổ như vậy, hiện tại, anh và cô ấy tách ra, sao anh còn liên tục không ngừng mang đến phiền toái cho cô ấy?”

Từng chữ Lương Thần nói, giống như là một con dao bén nhọn, hung hăng đâm vào trong tim Thẩm Lương Niên.

Đâm đến sắc mặt Thẩm Lương Niên càng thêm trắng bệch, đáy lòng cũng truyền đến đau đớn theo, anh muốn nói, nhưng lại không thể nào mở miệng được.

“Thẩm Lương Niên, anh ngay cả bảo hộ cơ bản nhất cho cô ấy cũng không làm được, vậy anh có tư cách gì nói thích?”

Ngữ điệu Lương Thần, lập tức trở nên bình tĩnh một chút, anh nói xong câu đó, liền thu hồi chân của mình, đứng ngay ngắn tại chỗ, nâng tay lên giữ cổ áo của mình, sửa sang lại quần áo của mình, thu liễm lệ khí một thân lại, mở bước chân, đi vào trong cục cảnh sát.

Trợ lý nhìn thấy Lương Thần rời đi, lúc này mới cất bước đi tới phía trước, đưa cho Thẩm Lương Niên một cái khăn tay: “Thẩm tiên sinh, bây giờ ngài vẫn ổn chứ? Có cần đi bệnh viện không?”

Thẩm Lương Niên như là không có nghe được lời nói của trợ lý, chỉ nhìn chằm chằm nơi hư vô, trầm mặc, qua một hồi lâu, anh mới xoay qua, nhìn thoáng qua trợ lý, phát phát tay, muốn mở miệng nói một câu “Không cần, cảm ơn”, nhưng làm sao cũng không phát ra được âm thanh, cuối cùng chỉ chịu đựng đau đớn không kêu rên ra tiếng, kéo cửa xe ra, giãy dụa lên xe, ngồi ở trên ghế lái, đóng cửa lại, nâng tất cả cửa kính xe lên, giam giữ gắt gao chính ở trong không gian nhỏ hẹp kia, nhưng vẫn cảm thấy đáy lòng đau đớn không thôi.

Ngón tay anh run rẩy sờ soạng nửa ngày, đụng đến một điều thuốc, đốt lên, chậm rãi hút một hơi, trong lỗ mũi chảy ra máu, lây dính ở trên điều thuốc, tiến vào trong miệng của anh, có mùi máu tươi lan tràn chung quanh, anh lại như là hoàn toàn không biết.

Bệnh viện gọi điện thoại cho anh, chỉ nói là một cô gái trẻ tuổi bị xe đụng phải, cô gái anh nhận thức cũng không nhiều, anh không phải không

nghĩ có thể là Kiều Ôn Noãn, nhưng là anh cũng sợ là Cảnh Hảo Hảo, cho nên anh liền vội vàng tới đó.

Trong nháy mắt nhìn thấy là Kiều Ôn Noãn, không phải không tiếc nuối, tuy rằng cô dùng thủ đoạn cực đoan phá hủy anh và Cảnh Hảo Hảo lúc trước thiếu chút nữa là có thể cao bay xa chạy với nhau, nhưng rốt cuộc Kiều Ôn Noãn cũng đã theo anh hai năm.

Anh không phải động vật lãnh huyết, anh và Kiều Ôn Noãn có thể ở cùng một chỗ, không phải là do một mình cô ôm ấp yêu thương dẫn đến.

Cho nên lúc đó anh không để ý gì khác và cũng không đành lòng ở lại bệnh viện.

Khi anh nghe được đùng Kiều Ôn Noãn là Cảnh Hảo Hảo, ý niệm thứ nhất trong đầu anh chính là Kiều Ôn Noãn đã làm gì đó với Cảnh Hảo Hảo, cho nên, anh vội vàng đi tới cục cảnh sát, muốn nhìn thử Cảnh Hảo Hảo có ổn hay không.

Nhưng hiện tại, anh còn có tư cách gì đến nhìn thử Cảnh Hảo Hảo có ổn hay không?

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 294: Mất Nhiều Hơn Được [6]

Editor: May

Lương Thần nói rất đúng, từ đầu đến cuối, người thật sự có lỗi với Cảnh Hảo Hảo, chính là anh.

Nếu không có anh, Cảnh Hảo Hảo sẽ không bỏ học vào lúc sơ trung, buông tha cuộc sống đơn giản mà cô gái mười bốn tuổi phải trôi qua, đi vào chảo nhuộm lớn xã hội này.

Nếu không có anh, bộ dạng Cảnh Hảo Hảo xinh đẹp như vậy, có lẽ ở vòng giải trí lý, chắc chắn chắn được người có tiền có nhà nâng ở trong lòng bàn tay nuông chiều.

Nếu không có anh, Cảnh Hảo Hảo sẽ không gặp phải nhiều phiền toái và thương tổn như vậy, chính anh trong khoảng thời gian ngắn, không có giữ chặt thân thể của chính mình, giống như vạn vạn đàn ông trong thế giới, làm ra chuyện thân thể chệch quỹ đạo, sau đó để cho người khác có cơ hội có thể thương tổn cô.

Rõ ràng Lương Thần là người đoạt đi vị hôn thê của anh, anh ta và anh đối diện nhau, người đúng lý hợp tình hẳn là anh.

Cố tình, cuối cùng, người không nên đúng lý hợp tình lại khí thế mười phần, người nên đúng lý hợp tình lại không đủ khí thế.

Có đôi khi, đời người chính là châm chọc và buồn cười như vậy.

Thẩm Lương Niên cảm thấy chính mình nên khóc, nhưng anh lại hút thuốc nở nụ cười, xuyên thấu qua kính chiếu hậu, anh có thể tinh tường nhìn thấy, trên mặt máu ứ đọng phủ đầy máu tươi của mình, mơ hồ lộ ra một tầng ý khóc.

.....

Đột nhiên, cửa bị đẩy ra, Cảnh Hảo Hảo ngẩng đầu, liền nhìn thấy hai người mặc cảnh phục, khách khách khí khí mang theo Lương Thần đi đến.

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng đứng lên từ chỗ ngồi.

“Lương tổng, Cảnh tiểu thư ở nơi này.”

Lương Thần vừa bước vào phòng, tầm mắt liền trực tiếp dừng ở trên người Cảnh Hảo Hảo, đánh giá cô từ trên xuống dưới một lần, xác định cô cũng không có bị thương tổn gì, mới quay đầu, mặt mang ý cười nói với người nói chuyện với chính mình: “Trương cục, lúc này thật đúng là phiền toái ông, hiện tại tôi có thể mang cô ấy rời đi chưa?”

Từ trước đến nay pháp luật luôn bảo vệ kẻ yếu, Cảnh Hảo Hảo đụng người trước, hiện nay áp lực dư luận rất lớn, cho nên Lương Thần luôn không cam lòng cúi đầu khách sáo với người, đặc biệt vì Cảnh Hảo Hảo, thả thấp dáng người.

Người nơi này, tất cả đều là người tinh, từ lúc nhận được Lương Thần gọi điện thoại tới, khách khí hy vọng bọn họ chiếu cố Cảnh Hảo Hảo nhiều hơn một chút, mọi người đều hết sức chiếu cố Cảnh Hảo Hảo, thậm chí còn bưng cho cô trà bánh, hiện tại nhìn thấy Lương Thần cho bọn họ bậc thang như vậy, liền thụ sủng nhược kinh.

“Có thể, có thể, Lương tổng, ngài ký ở chỗ này một chữ, là có thể mang Cảnh tiểu thư rời đi.” Người được gọi là Trương cục tươi cười đầy mặt đưa một phần văn kiện tới.

Lương Thần nhận lấy, đại khái lật lật, liền cầm bút lên, ký tên rồng bay phượng múa của mình ở chỗ ký tên, sau đó đứng lên, bắt tay với người trước mặt: “Trương cục, tôi mang người đi trước, chuyện sau đó, tôi sẽ bàn bạc giải quyết với người bị đụng, lúc này đây thật đúng là đa tạ ông chiếu cố.”

“Nên mà, nên mà, Lương tổng quá khách khí.”

“Vậy tôi mang Hảo Hảo đi trước, tương lai có thời gian, nhất định sẽ mời ông ăn một bữa cơm.” Lương Thần nói tới đây, đột nhiên dừng một chút, sau đó nói: “Vậy án giao thông này thỏa thuận tốt thì hồ sơ.....”

Trương cục vừa thấy Lương Thần nhắc tới này đó, lập tức liền hiểu được ý tứ Lương Thần, không tạm dừng chút nào liền nói: “Lương tổng, chuyện này thì ngài yên tâm, lần này là Cảnh tiểu thư vi phạm lần đầu, hơn nữa lúc Cảnh tiểu thư khai khẩu cung, thái độ rất tốt, khẳng định sẽ xử lý nhẹ.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 295: Mất Nhiều Hơn Được [7]

Editor: May

“Chuyện này, mỗi ngày thành phố Giang Sơn đều phát sinh rất nhiều, cho nên sẽ không lưu lại hồ sơ gì, cũng không phải lái xe sau khi say rượu, cũng sẽ không thu và hủy bằng lái, chỉ là tương lai Cảnh tiểu thư vẫn là lái xe chú ý một chút, an toàn của mình cũng rất quan trọng.”

Lương Thần thấy mục đích của mình đã đạt được, lập tức vươn tay, nắm bả vai Cảnh Hảo Hảo, nói: “Hảo Hảo, còn không mau cảm ơn cục trưởng Trương.”

“Cảm ơn ngài.” Cảnh Hảo Hảo lập tức quy củ phù hợp nói.

“Lương tổng Cảnh tiểu thư, thật sự là quá khách khí.” Cục trưởng Trương cười ha ha xoay người, nhường cửa.

Lương Thần ôm eo Cảnh Hảo Hảo, vừa đi ra ngoài, còn vừa nói chuyện quen thuộc với cục trưởng Trương: “Qua một thời gian nữa là sinh nhật của ông nội tôi, đến lúc đó Trương cục nhớ mặt mũi tới đó ăn cơm.”

Ông nội Lương Thần là ai, chính là nhân vật lớn không người không biết ở thành phố Giang Sơn, người có thể đi tham gia tiệc sinh nhật ông, không phú cũng quý, hiện tại Lương Thần nói như vậy, hoàn toàn là cho ông ta một cơ hội tiếp xúc nhân vật cấp cao, cục trưởng Trương cảm thấy hôm nay mình nhất định là có vận khí tốt, lại có thể gặp được Cảnh Hảo

Hảo - quý nhân này, vội vàng gật đầu, nói: “Tiệc sinh nhật ông Lương, có thể đi là vinh hạnh của tôi.”

“Vây được, quyết định như vậy đi.” Lương Thần đẩy cửa cục cảnh sát ra, nói một tiếng xin lỗi, liền ôm eo Cảnh Hảo Hảo rời đi.

Dọc theo đường cục trưởng Trương đưa mình và Lương Thần ra khỏi cục cảnh sát, Cảnh Hảo Hảo vẫn luôn không có mở miệng nói chuyện, chỉ nghe hai người bọn họ khách khí nói chuyện.

Ở trong trí nhớ của cô, Lương Thần luôn dùng tư thái cao ngạo chờ người xuất hiện, đứng ở nơi đó, toàn thân đều lộ ra khí phách vương giả, có vẻ không hợp với chung quanh, nhưng một người đàn ông kiêu ngạo như vậy, hiện tại vì cô, lại thu liễm tất cả cao quý của mình, cùng nói chuyện phiếm với cục trưởng Trương bình thường nhìn thấy anh cũng phải khách sáo ba phần

Thậm chí, còn cho cục trưởng Trương một cơ hội có thể đi tham gia tiệc sinh nhật của ông nội Lương Thần.

Phải biết rằng, ở thành phố Giang Sơn, người có thể bám víu được với ông nội Lương Thần, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Cô không phải kẻ ngốc, anh làm như vậy, rõ ràng là đang giúp cô giải quyết hết thảy, để cho cô không cần bối vì lần tai nạn xe cộ này, lưu lại chút nhược điểm nào.

Vào lúc Cảnh Hảo Hảo đụng vào Kiều Ôn Noãn, nhìn thấy máu đầy đất như vậy, cô thật sự nghĩ đến chính mình liền xong rồi, thậm chí cô còn nghĩ, cho dù giải quyết được, chính mình ít nhất cũng sẽ lưu lại một hồ sơ, nhưng thật không ngờ đến, Lương Thần xuất hiện, làm cho cô hoàn toàn không có chịu tổn thương gì.

Càng quan trọng hơn là, lúc mình gọi điện thoại, anh còn đang ở Thượng Hải, chỉ ba tiếng ngán ngủ, anh liền xuất hiện ở nơi này, mang mình rời đi.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ như vậy, nhin không được nghiêng đầu, nhìn thoáng qua Lương Thần.

“Làm sao vậy?” Lương Thần nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo nhìn mình, thấp giọng hỏi một câu.

Cảnh Hảo Hảo lắc lắc đầu.

Chỉ là một cô gái nhỏ 20 tuổi, bởi vì tai nạn xe cộ vào cục cảnh sát, sợ là đã sợ hãi đi, Lương Thần nhin không được liền nâng tay lên, sờ sờ đầu Cảnh Hảo Hảo, trấn an Cảnh Hảo Hảo, nói: “Hiện tại chuyện đã kết thúc rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa.”

Cảnh Hảo Hảo khẽ gật đầu, Lương Thần liền nâng tay lên, kéo cửa xe ra thay Cảnh Hảo Hảo, chờ sau khi Cảnh Hảo Hảo ngồi vào, chính mình cũng ngồi xuống theo.

.....

Thậm Lương Niên cũng không có rời đi, vẫn ngồi cứng ngắc ở trong xe.

Lúc anh hút đến điếu thứ bảy, anh nhìn thấy Lương Thần ôm lấy Cảnh Hảo Hảo đi ra từ cục cảnh sát.

Cục trưởng cục cảnh sát ân cần đưa bọn họ đến cửa, Lương Thần luôn luôn kiêu ngạo còn hữu hảo bắt tay cục trưởng.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 296: Mất Nhiều Hơn Được [8]

Editor: May

Sau đó hai người cùng nhau đi qua trước xe của anh

Cảnh Hảo Hảo không biết suy nghĩ cái gì, biểu tình có chút nặng nề, một lát sau, cô liền ngẩng đầu, nhìn về phía Lương Thần, sau đó người đàn ông rất nhanh liền cúi đầu, nói với cô một câu, cô lắc lắc đầu, ánh mắt không có chút dấu hiệu rời khỏi Lương Thần, giây tiếp theo, Lương Thần liền nâng tay lên, sờ sờ tóc của cô, động tác thoạt nhìn rất sủng nịch, mà cô cũng không có chút dấu hiệu muốn né tránh, ngược lại, mặt mày còn mang theo một cỗ ý cười ấm áp nhẹ nhàng gật gật đầu với anh ta.

Chẳng bao lâu sau, cô gái từng then thùng ấm áp bên người anh, hiện nay ở bên người đàn ông khác, trình diễn tư thái một cô gái nhỏ như vậy?

Hình ảnh rõ ràng như vậy, thực đau đớn, nhưng Thẩm Lương Niên lại hoàn toàn không dời tầm mắt được, anh vẫn nhìn Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần một trước một sau lên xe, sau đó trợ lý lái xe đi, nhưng tầm mắt vẫn còn nhìn chăm chăm vào vị trí kia, sau đó anh giống như liền thấy được đoạn thời gian mình và Cảnh Hảo Hảo nghèo khó nhất, anh còn chưa có xe, bọn họ ra cửa chỉ có thể đi khoảng cách rất xa ngồi xe buýt, lúc đó, Pizza Hut là bữa ăn xa hoa nhất của bọn họ, thứ ăn không vô, cô còn có thể thật cẩn thận đóng gói mang đi, ở trong mùa đông, cô và anh đứng ở ven đường, lúc chờ xe buýt, cô rất lạnh, cũng sẽ giống như vừa rồi, vui ở trong

khuyết tay anh, đột nhiên liền ngẩng đầu, nhìn anh, sau đó lúc bị anh bắt được, cô không có chút thẹn thùng cười nói với anh: “Lương Niên, anh rất đẹp trai.”

Tâm, càng đau lợi hại hơn vừa rồi.

Thẩm Lương Niên nâng tay lên, sờ ngực trái của mình, cảm thấy bên trong trống rỗng, giống nhau là đã đánh mất thứ quan trọng nhất.

Anh giống nhau mất đi tất cả khí lực, mềm nhũn tựa vào trên lưng xe, bất động.

Không biết qua bao lâu, điện thoại của anh đột nhiên vang lên, tiếp nghe.

“Chào ngài, xin hỏi ngài là Thẩm tiên sinh, bạn trai của Kiều Ôn Noãn sao?”

Thẩm Lương Niên nhíu nhíu mày, muốn cự tuyệt, đầu kia điện thoại lại tiếp tục truyền đến giọng nói của y tá bệnh viện: “Thẩm tiên sinh, bạn gái ngài sanh non, nếu ngài tiện, mời ngài hiện tại đến bệnh viện một chuyến.”

Sanh non?

Di động Thẩm Lương Niên, bóp liền rơi từ trong lòng bàn tay anh xuống, nện ở trên đùi.

“Alo, alo? Thẩm tiên sinh, ngài còn ở đó không?”

Thẩm Lương Niên hoàn hồn, cầm lấy di động: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Kiều tiểu thư mang thai vừa mới hơn hai tháng, vốn là không ổn định, buổi chiều lại xảy ra tai nạn xe cộ, cộng thêm vừa rồi cảm xúc kích

động, cho nên đưa nhỏ liền mất.” Y tá nói đơn giản tình huống một chút, tiếp tục nói: “Thẩm tiên sinh, ngài là cha đứa bé đúng không, hiện tại Kiều tiểu thư cần phẫu thuật, nếu ngài tiện, nhanh chóng tới bệnh viện, ký giấy tờ đồng ý giải phẫu, nếu không thời gian chậm trễ, Kiều tiểu thư sẽ có nguy hiểm tính mạng.”

.....

Ban đêm, mười giờ, Kiều Ôn Noãn tỉnh lại lần nữa từ trên giường bệnh.

Trong phòng rất yên tĩnh, cô mở to mắt, hoảng hốt trong chốc lát, chợt nghe thấy bên tai mình truyền đến tiếng nói rất thấp: “Kiều tiểu thư, cô tỉnh rồi?”

Kiều Ôn Noãn theo bản năng liền nhìn về bốn phía phòng bệnh, sau đó cả người giã dựa muốn đứng dậy.

“Kiều tiểu thư, cô vừa mới làm giải phẫu sinh non, bây giờ còn chưa thể lộn xộn, cần nằm trên giường nghỉ ngơi.”

“Giải phẫu sinh non?” Sắc mặt Kiều Ôn Noãn, nháy mắt biến đổi, nhìn y tá, thì thào hỏi.

“Kiều tiểu thư, xin cô nén bi thương, hiện tại thân thể cô còn trẻ, còn có thể mang thai.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 297: Mất Nhiều Hơn Được [9]

Editor: May

“Cô nói tôi mang thai? Sau đó tôi lại sinh non? Tôi có đứa nhỏ?” Kiều Ôn Noãn nhìn chăm chăm y tá, không thể tin tiếp tục hỏi lần nữa.

Y tá nghĩ đến Kiều Ôn Noãn là thương tâm quá độ, mới có thể như thế, có chút cho không đành lòng mở miệng nói với cô lần nữa, cho nên chỉ khẽ gật đầu.

Trong nháy mắt cả người Kiều Ôn Noãn liền cứng ngắc ngay tại chỗ.

Y tá đợi trong chốc lát, nhìn thấy cô không nói gì, có chút lo lắng mở miệng: “Kiều tiểu thư?”

Kiều Ôn Noãn không có phản ứng, vẫn nhìn chăm chăm vị trí hư không, vẫn duy trì tư thế vừa rồi.

“Kiều tiểu thư, cô ổn chứ? Cô đừng quá khổ sở, cô chỉ cần điều trị thân thể thật tốt, khẳng định có thể lại mang thai đứa nhỏ.”

Lúc này Kiều Ôn Noãn mới chậm rãi quay đầu, liếc mắt nhìn y tá một cái, sau đó giống như là choáng váng, nằm trở về trên giường bệnh.

Sinh non..... Buổi chiều lúc cô đuổi theo Thẩm Lương Niên, đột nhiên bụng quận đau dẫn đến xuất huyết rất nhiều, hóa ra là chảy mất đứa bé của cô!

Đứa nhỏ?

Cô nhớ rõ cô và Thẩm Lương Niên vẫn đều tránh thai..... Kiều Ôn Noãn nghĩ nghĩ, đột nhiên nghĩ đến, hơn hai tháng trước, Thẩm Lương Niên ở quán bar uống rượu say mèm, nhân viên trong quán bar gọi điện thoại cho cô, cô đi đón anh, sau đó.....

Một đêm kia, Thẩm Lương Niên là xem cô thành Cảnh Hảo Hảo, muốn rất cấp bách, cô thích anh như vậy, tự nhiên luyến tiếc phản kháng, cho nên hoàn toàn không có làm biện pháp gì.

Cho nên, đứa nhỏ chính là vào lần kia?

Lúc này Kiều Ôn Noãn mới lên tiếng, hỏi: “Đứa nhỏ mấy tháng?”

“Hơn hai tháng.”

Kiều Ôn Noãn nghe ba chữ này, đột nhiên liền câu môi nở nụ cười.

Y tá đứng ở một bên, nhìn thấy liền có chút sợ hãi.

Kiều Ôn Noãn lại ngẩng đầu, cười càng ngày càng sáng lạn, cười đến cuối cùng, liền phát ra âm thanh khanh khách, nước mắt dọc theo đường nét của cô, chậm rãi chảy xuống dưới.

Cô vẫn cười, vẫn cười, cười đến cuối cùng, đột nhiên liền khóc lên.

Sao cô lại mang thai chứ? Cô mang thai, vậy vì sao cô lại không có một chút cảm giác nào?

Nếu cô biết cô mang thai, cô cần gì phải đi tìm Cảnh Hảo Hảo, cô cần gì nghĩ hết biện pháp càng kéo càng xa quan hệ của Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên, cô cần gì phải đung vào xe của Cảnh Hảo Hảo?

A, đúng vậy, là chính cô đi đụng vào xe cô ta, sao lúc ấy cô lại nóng đầu, đi đụng vào xe cô ta chứ?

Nếu cô không đụng vào, đứa nhỏ của cô sẽ không mất đi.....

Kiều Ôn Noãn, may rõ ràng biết chuyện đó là không nên làm, nhưng may lại cố tình biết rõ còn cố phạm, đến cuối cùng, nháo chính mình đến trình độ mất nhiều hơn được này.

Y tá nghe tiếng cười của Kiều Ôn Noãn biến thành tiếng khóc, tâm cả người cũng chua xót lên theo: “Kiều tiểu thư, cô cũng đừng quá khổ sở, vào lúc cô giải phẫu, Thẩm tiên sinh vẫn luôn canh giữ ở bên người cô, ngài ấy vừa mới trở về, nói là đi lấy một ít quần áo tắm rửa, cô xem ngài ấy đối với cô rất tốt..... Tương lai khẳng định còn có thể có đứa nhỏ khác.....”

Kiều Ôn Noãn lại khóc càng lợi hại hơn.

.....

Mười một giờ, Thẩm Lương Niên về tới bệnh viện.

Lúc này Kiều Ôn Noãn đã ngừng khóc, không khác gì với bình thường, nằm ở trên giường bệnh không có một chút tinh thần.

Y tá nhìn thấy Thẩm Lương Niên tiến vào, lập tức thức thối rời đi.

Trong toàn bộ phòng bệnh, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Thẩm Lương Niên đặt quần áo tắm rửa của mình ở trên sô pha, sau đó ngồi xuống, nâng tay lên, che mặt mình, trầm mặc trong chốc lát, nâng tay lên, hỏi: “Đêm tôi uống rượu say ở Golden Age, em đưa tôi đi, mang thai?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 298: Ôn Nhu [1]

Editor: May

Kiều Ôn Noãn không nói gì, qua thật lâu, mới khẽ gật đầu.

Thẩm Lương Niên nhìn thấy Kiều Ôn Noãn gật đầu, tiếp tục nói: “Tiểu Noãn, là em tự mình đụng vào xe Hảo Hảo, đúng không?”

Kiều Ôn Noãn vẫn không nói gì, lúc này đây, ngay cả gật đầu cũng không có.

Qua hồi lâu, Thẩm Lương Niên nâng tay lên, hung hăng xoa mặt mình một phen, sau đó liền nói: “Tiểu Noãn, lần này, em ở trong bệnh viện dưỡng thật tốt, tôi sẽ ở trong này chăm sóc em.”

Lương Niên muốn bồi cô?

Kiều Ôn Noãn có chút không thể tin quay đầu, nhìn về phía Thẩm Lương Niên, đáy lòng anh, không phải vẫn luôn quan tâm Cảnh Hảo Hảo ư? Hiện tại anh rõ ràng đoán được là cô cố ý đi đụng vào xe của Cảnh Hảo Hảo, vì sao anh còn muốn bồi cô?

Là vì cô mất đi đứa nhỏ của bọn họ sao?

Đáy lòng không phải không đau, nhưng nghĩ đến, anh có thể bồi ở bên người của cô, đáy lòng Kiều Ôn Noãn hơi hơi thoải mái một chút.

Thẩm Lương Niên nhìn thấy Kiều Ôn Noãn không có cự tuyệt, biết lòng đáy lòng của cô đang hy vọng, anh chậm rãi thở ra một hơi, chậm rãi nâng đầu, nhìn trần nhà, qua hồi lâu, mới nói: “Chuyện tai nạn xe cộ của Hảo Hảo, lựa chọn giải hòa đi.”

Đáy lòng vốn vui sướng của Kiều Ôn Noãn, chớp mắt liền biến thành bi thương.

Thật ra tai nạn xe cộ như vậy, cũng không quá nghiêm trọng, cho dù hiện tại cô mất đi đứa nhỏ, nhiều nhất cũng là Cảnh Hảo Hảo bồi thường, cũng sẽ không có trách nhiệm hình sự.

Nhưng cô chỉ cần thông qua phương pháp pháp luật để giải quyết, chuyện này khẳng định sẽ nháo ồn ào huyên náo, đến lúc đó, danh tiếng của Cảnh Hảo Hảo, khẳng định sẽ xuống dốc không phanh.

Cho dù cô có Lương Thần “Thiếu niên thiên tử” của thành phố Giang Sơn che chở, nhưng vẫn không ngăn nổi miệng nhiều người như vậy.

Hóa ra, anh nói anh bồi cô, là có điều kiện trao đổi.

Kiều Ôn Noãn rất muốn nổi điên nói không với Thẩm Lương Niên, nhưng nháo Cảnh Hảo Hảo có tiếng xấu, đối với cô có chỗ tốt gì? Không đổi về được đứa nhỏ của cô, không chiếm được người cô yêu.

Kiều Ôn Noãn biết, Thẩm Lương Niên không phải thật tâm muốn ở lại bên người cô, nhưng cô chính là không có cốt khí như vậy, cô đã mất nhiều hơn được mất đi đứa nhỏ của mình, cô không thể lại mất đi anh.

Kiều Ôn Noãn hồng hốc mắt, dưới đáy lòng do dự hồi lâu, cuối cùng mới nhẹ nhàng gật gật đầu, dùng ngữ khí thuận theo mà cô vẫn luôn dùng với anh, nói: “Được, Lương Niên, em đều nghe theo anh.”

.....

Cảnh Hảo Hảo vừa về đến biệt thự, Lương Thần liền phân phó thím Lâm hầu hạ Cảnh Hảo Hảo đi ngâm nước ấm tắm, giảm bớt tâm tình buộc chặt cả ngày nay.

Cảnh Hảo Hảo chưa ăn cơm trưa, bữa tối bụng cô đói lợi hại, khẩu vị cũng không tốt, chỉ ăn không biết vị ăn một ít món ăn, liền không có tinh thần gì lên lầu.

Ban ngày đã trải qua nhiều chuyện tình như vậy, Cảnh Hảo Hảo là thật có chút mệt mỏi, ở trên giường miên man suy nghĩ trong chốc lát, liền nặng nề ngủ thiếp đi.

Dự án thu mua ở Thượng Hải, bởi vì Lương Thần đột nhiên rời đi nên lấy thất bại chấm dứt.

Đây là lần đầu tiên sau khi Lương Thần thành lập tập đoàn Giang Sơn, xuất hiện thất bại lớn như thế ở trên công việc.

Nhưng mà, Lương Thần cũng không chút để ý, trực tiếp gửi một thông báo cho công ty, trực tiếp buông tha hợp tác với Thượng Hải.

Lương Thần xử lý tốt hết thảy, trở về phòng ngủ, vài ngày không gặp Cảnh Hảo Hảo, vừa lên giường, tế bào toàn thân đều kêu gào nghĩ muốn cô, nhưng nhìn thấy cô ngủ rất say, Lương Thần vẫn là kiềm chế dục vọng quay cuồng trong cơ thể của mình, nhắm mắt lại, bắt buộc chính mình không ngừng nghĩ một chút chuyện trên công việc.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 299: Ôn Nhu [2]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo ngủ không an ổn, luôn đang nằm mơ, từ lúc còn bé cha mẹ bị trận nước lũ kia cuốn đi, đến sau đó chính mình gặp Thẩm Lương Niên, còn có chính mình đến thành phố Giang Sơn này như thế nào.

Những ký ức trải qua hơn mười năm kia, ở trong giấc mơ của cô, như là bộ phim điện ảnh cắt ra những đoạn đặc sắc, từng màn từng màn nhanh chóng xẹt qua.

Có khổ sở, có sung sướng, có hạnh phúc, chỉ là đến phía sau, liền biến thành bi thương vô cùng vô tận..... Sau đó, Cảnh Hảo Hảo liền mơ thấy Kiều Ôn Noãn điều võ dương oai kéo cánh tay Thẩm Lương Niên đứng ở trước mặt mình, nói với mình rất nhiều rất nhiều lời nói trào phúng, Thẩm Lương Niên đứng ở một bên, không rên một tiếng, rất thờ ơ.

Sau đó, hình ảnh liền chuyển, cô ngồi ở trên xe, giẫm chân ga, muốn thoát đi, kết quả không biết chuyện gì xảy ra, có người liền vọt tới trước xe cô, bị cô đụng bay lên cao cao, sau đó rơi xuống thật mạnh.

Cô sợ tới mức vội vàng xuống xe, nhìn thấy trên đất đều là máu.....

.....

Lương Thần thật vất vả bình ổn suy nghĩ tà ác trong đầu của mình, lúc chuẩn bị đi vào giấc ngủ, đột nhiên nghe được cô gái bên người mình truyền đến âm thanh trầm thấp.

Giọng nói của cô có chút hàm hồ, anh nghe không rõ ràng lắm, anh nhìn không được tiến tới gần, nghe được cô có chút bất an lắm lắm: “Máu, máu.....”

Nói nói, trên mặt trắng nõn của cô liền phủ kín nước mắt, lúc này Lương Thần mới nhận thấy được cô gặp ác mộng, vội vàng vươn tay, nhẹ nhàng lắc lắc thân thể của cô: “Hảo Hảo? Hảo Hảo?”

.....

Trong mộng Cảnh Hảo Hảo cứng ngắc hồi lâu, mới mở bước chân đi tới trước người nằm trong vũng máu kia, cô có chút thấy không rõ dung nhan người kia, cúi người xuống, nhẹ nhàng vươn tay, dò xét hơi thở người đó, phát hiện, đã tắt thở, nhất thời, cô sợ tới mức liền ngã trên đất.

Cô đụng chết người..... Cô lại đụng chết người.....

Cảnh Hảo Hảo nhất thời liền đứng lên, muốn gọi người giúp cô, nhưng trên ngã tư đường lại không có một bóng người, cô chỉ có thể không ngừng chạy tới phía trước, muốn tìm một ai đó, nhưng chạy rất lâu, cũng không có nhìn thấy một bóng người, ngay tại lúc cô tuyệt vọng sắp chết, bên tai của cô đột nhiên truyền đến một giọng nói: “Hảo Hảo? Hảo Hảo?”

Cảnh Hảo Hảo mờ mịt mở to mắt, nhìn thấy một dung nhan quen thuộc, cô nhú nhú mày, sau đó đột nhiên liền hít mũi một cái, hô một tiếng: “Lương Thần.”

Sau đó giống như là nhìn thấy ngọn cỏ cứu mạng, chột nhào vào trong lòng Lương Thần, hung hăng ôm chặt lưng anh, nói: “Tôi đụng chết người, tôi đụng chết người, nhanh giúp tôi cứu cứu, cứu cứu người đó.....”

Một tay Lương Thần ôm Cảnh Hảo Hảo vào trong lòng, một tay kéo cô đến trước mặt, sờ sờ khuôn mặt ướt sũng nước mắt của cô: “Hảo Hảo, không có việc gì, không có việc gì, chỉ là ác mộng, em xem, hiện tại chúng ta ở trong phòng của mình mà, sao có thể đụng người?”

Cảnh Hảo Hảo có chút nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn Lương Thần.

Lương Thần cầm điều khiển từ xa một bên, mở đèn treo thủy tinh lớn trong phòng: “Em xem, ipad em thích chơi còn ném trên đất kia, nơi đó, không phải quần áo em mặc ban ngày ư? Còn có nơi đó, là hoa tươi mấy ngày hôm trước thím Lâm hái về từ vườn sau cho em.”

Cảnh Hảo Hảo theo lời nói Lương Thần, con người đảo quanh, nhìn thấy hết thấy đều là cảnh tượng mình quen thuộc, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lương Thần cười khẽ ôm lấy Cảnh Hảo Hảo nằm xuống một lần nữa, tay vuốt ve lúc có lúc không phía sau lưng cô, giọng nói của anh trong phòng ngủ, dịu dàng quanh quẩn: “Chỉ là một cơn ác mộng, không sao hết, đừng nghĩ nhiều như vậy, ngoan ngoan ngủ đi.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 300: Ôn Nhu [3]

Editor: May

Lương Thần cười khẽ ôm lấy Cảnh Hảo Hảo nằm xuống một lần nữa, tay vuốt ve lúc có lúc không phía sau lưng cô, giọng nói của anh trong phòng ngủ, dịu dàng quanh quẩn: “Chỉ là một cơn ác mộng, không sao hết, đừng nghĩ nhiều như vậy, ngoan ngoãn ngủ đi.”

“Tôi biết ban ngày em đụng vào người khác, đáy lòng sợ hãi, nhưng không phải hiện tại những chuyện kia đều được giải quyết rồi ư? Kiều Ôn Noãn đã tỉnh lại, cũng không có chuyện lớn gì, vừa rồi cô ta cũng gọi điện thoại liên lạc với luật sư của tôi, nói là nguyện ý giải quyết riêng. Người lái xe, sao có thể sẽ không xuất hiện ra một chút ngoài ý muốn chứ, chỉ cần không nháo ra chuyện lớn liên quan đến mạng người, cũng không tính là chuyện gì. Lại nói, cho dù là xảy ra chuyện, em sợ cái gì, không phải còn có tôi sao?”

Giọng nói Lương Thần rất êm tai, khác với cao ngạo lãnh tình lúc trước, trong phòng ngủ yên tĩnh vào đêm khuya, từ từ chui vào trong tai Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo vui ở trong lòng anh, trong hơi thở, đều là mùi thơm ngát nhàn nhạt trên người anh, dần dần che dấu tất cả mùi máu tươi cô nghĩ thấy trong cơn ác mộng, khiến cho cô cho rằng cảm giác khủng hoảng sau

khi mình thật sự đâm chết người biến mất từng chút hầu như không còn, thân thể cũng dần dần mềm nhũn ra theo.

Lương Thần cảm giác được cô thả lỏng, mới ôm cô, thay đổi một tư thế thoải mái lần nữa, dùng ngữ khí thực nhẹ nhàng, tiếp tục nói: “Tuy rằng chúng ta không hề xưng lấy quyền áp người, nhưng chỉ cần em không làm tội lớn giết người phóng hỏa vạn ác không tha, tôi sẽ không ở sau khi em gặp chuyện không may, không quan tâm tới em, em yên tâm, chỉ cần Lương Thần tôi còn ở đây một ngày, thành phố Giang Sơn này sẽ không có người sau khi làm khó em, còn có thể có quả ngọt để ăn, Lương Thần tôi vẫn có thể bảo vệ, che chở được một người phụ nữ!”

Người đàn ông này và Thẩm Lương Niên tất nhiên khác nhau, Thẩm Lương Niên ôn nhu nhõa nhõa, mà anh giống như là vương giả trời sinh, không cần cố ý tô vẽ, vẫn có hơi thở cường thế bá đạo lộ ra, giống như là hiện tại, an ủi người, cũng có thể nói đến cao ngạo như vậy.

Lúc trước, cô thật thực sợ hãi anh, cô oán anh, cũng hận anh, nhưng hết lần này đến lần khác đối mặt anh, cô lại không có bản lĩnh phản kháng, cho nên chỉ có thể trôi qua thật cẩn thận như giẫm băng mỏng, sợ lúc nào đó, chính mình sẽ chọc giận anh, cho nên dù lúc anh không hề tức giận, cô cũng không dám thoát ra cảm xúc chân thật trong đáy lòng mình với anh.

Cô vẫn nghĩ đến, mất đi Thẩm Lương Niên, là chuyện đau đớn nhất trong đời của mình, nhưng cô không nghĩ tới, Thẩm Lương Niên lại có thể cầm tiền đến vũ nhục cô, cô cũng không nghĩ tới lúc đó mình ngây thơ nhìn thấy tin nhắn anh gửi đến, liền tin là thật chạy tới sân bay chờ anh cao bay xa chạy.

Đến hiện tại, cô mới biết được, hóa ra anh đã cùng một chỗ với Kiều Ôn Noãn, chính là Kiều Ôn Noãn đang trêu đùa mình.

Đáy lòng cô thật sự rất ủy khuất, gần đây cô đều trôi qua thật sự ủy khuất, không có Thẩm Lương Niên, cô ngay cả người tổ khổ cũng không có, cô chỉ có thể giấu sâu ở trong lòng, một mình nhăm nháp không ngừng.

Hiện tại, Lương Thần dụ dỗ cô như vậy, cô giống như là tìm được một cửa phát tiết, chôn đầu ở trước ngực Lương Thần, nước mắt như là con sông vỡ đê, chảy xuống dưới.

Nước mắt một khi mở ra, giống như là không ngừng được, càng chảy càng nhiều, đến cuối cùng, Cảnh Hảo Hảo trực tiếp khóc nức nở thành tiếng.

Lương Thần ôm cô, không có nói chuyện, chỉ tùy ý cô dùng phương thức đơn giản nhất phát tiết uất ức nơi đáy lòng, thẳng đến khi cô khóc toàn thân run rẩy, anh mới thu thu khí lực cánh tay lại, ôm cô thật chặt vào trong ngực.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 301: Ôn Nhu [4]

Editor: May

Qua hồi lâu, tiếng khóc của Cảnh Hảo Hảo mới dần dần ngừng lại, lúc này Lương Thần mới chậm rãi nâng tay lên, vỗ phía sau lưng của cô, như là dỗ đứa nhỏ, nói: “Tôi biết em ủy khuất, cũng biết em khó chịu, em không muốn đụng Kiều Ôn Noãn, nhưng cố tình lại gặp phải chuyện rắc rối này, chỉ là em yên tâm, tôi cũng sẽ không trơ mắt nhìn em bị khi dễ, em chờ, đợi cơ hội, tôi khẳng định sẽ báo thù cho em!”

“Được rồi, đừng khóc nữa, em xem xem hiện tại đã ba giờ rạng sáng, người khác đều trong giấc mộng hên hò với chu công rồi, chúng ta không thể lãng phí thời gian dưỡng dung ở trên người không đáng giá như vậy chứ.”

Lương Thần nói xong, liền hơi kéo Cảnh Hảo Hảo ra một chút, nhìn thấy trên mặt cô phủ kín nước mắt, liền nói: “Em nhìn mặt em xem, khóc giống như con mèo hoa, nhanh đi rửa mặt, khóc lớn nửa ngày như vậy cũng mệt mỏi rồi, nhanh ngủ thôi.”

Cảnh Hảo Hảo bị Lương Thần nói đến mặt hơi hơi đỏ lên, đẩy Lương Thần ra, chuẩn bị xuống giường, kết quả giây tiếp theo Lương Thần liền lôi kéo cánh tay của cô, kéo cô đến dưới thân anh: “Em xem tôi lãng phí hơn nửa đêm, ở nơi này nghe em khóc, em không thể dùng xong liền ném người chứ, cho chút phúc lợi, rồi đi rửa cũng không muộn.”

Nói xong, Lương Thần liền hơi hơi nghiêng mặt.

Cảnh Hảo Hảo biết, anh đây là ý tứ muốn để mình hôn anh, cô có chút nhần nhó rũ hạ mí mắt, sau đó nhẹ nhàng nâng hàm dưới lên, như chuồn chuồn lướt nước, chạm một cái lên gò má anh, liền dùng lực đẩy anh ra, dép cũng không mang liền chạy vào phòng tắm.

Lương Thần theo khí lực của cô, lật người nằm ở trên giường, nhìn thân ảnh cô nhanh chóng biến mất không thấy, khóe môi anh không nhịn được liền cười lên, sau đó nâng tay lên, nhẹ nhàng chạm vào gò má của anh - nơi vừa được cánh môi cô khẽ chạm vào, nơi đó giống như còn lưu lại một chút tê dại kích thích.

.....

Nháo đi ra một sự cố như vậy, ngày hôm sau Lương Thần trực tiếp phân phó trợ lý của mình an bài một tài xế khác cho Cảnh Hảo Hảo dùng khi ra ngoài.

Cảnh Hảo Hảo đã hết bận chuyện tổ phim, cũng không cần ra ngoài, vừa mới xảy ra chuyện đụng người, Cảnh Hảo Hảo không có một chút tâm tư ra cửa, cả ngày liền dứt khoát vui ở trong biệt thự.

Mắt thấy bước chân tết âm lịch dần dần tới gần, người hầu trong biệt thự đều bận rộn lên, mọi người đều quét tước vệ sinh, đổi một ít đồ cũ kỹ thành mới, ước chừng kéo dài khoảng bốn năm ngày.

Mỗi ngày người hầu bận rộn không có khe hở ngừng lại, mà Cảnh Hảo Hảo lại thanh nhàn dứt khoát ở trong phòng xem phim điện ảnh.

Cuối cùng người hầu cũng sửa sang tới gian phòng ngủ của Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần, vừa sáng sớm, thím Lâm liền bế nhất đại xấp sách đi vào.

Cảnh Hảo Hảo đã muốn rời giường, đang ngồi xõm trước tủ ti vi, tìm kiếm phim điện ảnh mình chưa xem qua, nghe được tiếng gõ cửa của thím Lâm, Cảnh Hảo Hảo dừng động tác lại, đứng lên liền nhìn thấy thím Lâm cười hì hì tiêu sái tới đây, đặt những thứ kia ở trên bàn, nói với Cảnh Hảo Hảo: “Cảnh tiểu thư, những thứ này đều là trong phòng của cô và Thần thiếu gia, cần đổi mới thứ gì, Thần thiếu gia nói để tôi đưa cho cô, chọn một ít thứ mình thích.”

Cảnh Hảo Hảo có chút tò mò đi tới, ngồi ở trên sofa, tiện tay mở một quyển sách ra, nhìn thấy bên trong toàn bộ đều là đủ loại bức màn, Cảnh Hảo Hảo lật một tờ một tờ, cuối cùng liền chọn ba bộ mình thích cho bốn mùa xuân hạ thu đông. trưa nay ra tiếp tục vài chương nữa và chiều tối cũng thế chỉ duy nhất ở trên thích.doctruyen nhé các bạn

Ngay sau đó chính là đồ dùng trên giường, còn có một ít áo choàng tắm, áo ngủ, quần áo linh tinh, cũng giống như bức màn, đều là phong cách và màu sắc dùng cho một năm bốn mùa, cái gì cần có đều có.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 302: Ôn Nhu [5]

Editor: May

Yêu cầu của Cảnh Hảo Hảo với quần áo của mình cũng không nhiều, cho nên tùy ý chọn hai bộ trong các mùa, liền khép sách lại.

“Cảnh tiểu thư, Thần thiếu gia nói, cô chỉ cần chọn lựa quần áo cô không thích ra là được rồi, nếu đều thích, ngài ấy sẽ trực tiếp để người ta chuẩn bị toàn bộ.”

Cảnh Hảo Hảo liếc mắt nhìn gian quần áo một cái, nghĩ đến Lương Thần chuẩn bị cho mình rất nhiều quần áo, chính mình mặc cũng chưa mặc qua, thậm chí đại đa số còn đều trên nhãn hiệu ở phía trên, Cảnh Hảo Hảo nhin không được lên tiếng nói: “Nơi đó có rất nhiều quần áo cháu chưa mặc qua, hơn nữa cũng mặc không hết, không cần thêm mới.”

“Thần thiếu gia nói, những thứ kia đến sang năm đều là kiểu dáng lỗi thời, muốn đổi toàn bộ quần áo trong tủ quần áo của Cảnh tiểu thư thành kiểu mới nhất sang năm.” Thím Lâm vừa nói, vừa sửa sang lại sách ở một bên, còn nói: “Cảnh tiểu thư, bằng không như vậy đi, quần áo trên sách kia, tôi trực tiếp để người ta đều chuẩn bị, đến lúc đó cô thích loại nào thì mặc loại đó, nếu số lượng chuẩn bị thiếu, Thần thiếu gia lại sẽ tức giận.”

Cảnh Hảo Hảo nghe nói như thế, nhìn biểu tình thím Lâm trong nháy mắt trở nên có chút áy náy, nhin không được liền nhớ lại chuyện mấy ngày trước.

Thành phố Giang Sơn đi vào mùa đông, thời tiết càng ngày càng lạnh, lúc Lương Thần để cho người ta chuẩn bị quần áo cho cô, quên chuẩn bị mũ, sau đó liền trực tiếp để cho người ta đưa tới một ít kiểu mũ nón cho cô chọn lựa. Cảnh Hảo Hảo cảm thấy quá nhiều sẽ lãng phí, cho nên liền chọn hai kiểu mình thích, kết quả buổi tối lúc Lương Thần đi phòng thay quần áo thay quần áo, nhìn thấy phòng cất quần áo chỉ có hai cái mũ mùa đông, nhất thời thở hồng hộc đi ra khỏi phòng ngủ, đứng ở trước lan can lầu hai, lớn tiếng hô hai câu gọi thím Lâm dưới lầu, chờ lúc thím Lâm chạy ra từ phòng bếp, anh liền cầm tức chỉ vào phòng ngủ, đổ ập xuống chửi mắng một trận: “Không phải bảo các người chuẩn bị mũ ư? Chuẩn bị ở chỗ nào vậy hả? Cả một ngày các người đều đang làm gì? Hầu hạ một người còn hầu hạ không tốt?”

Cảnh Hảo Hảo biết thím Lâm sợ quần áo chuẩn bị thiếu, bị Lương Thần mắng, liền gật gật đầu, đồng ý.

Lúc này thím Lâm mới ôm những sách đó, nói: “Những người đó còn đang chờ dưới lầu, tôi sẽ nói những món cô chọn cho bọn họ biết.”

“Ừ.” Cảnh Hảo Hảo đứng lên, khẽ gật đầu với thím Lâm, chờ sau khi thím Lâm rời đi, cũng không có tâm tình xem phim nữa.

Cô tiện tay cầm lấy di động, lật xem lịch ngày, lại có thể chỉ còn thời gian một tuần lễ, sẽ đi vào tết âm lịch.

Trong lúc bất tri bất giác, cô lại có thể ở trong biệt thự này hơn nửa năm rồi.

Sau buổi trưa, Cảnh Hảo Hảo ăn xong cơm trưa, ngồi ở trên ban công phơi nắng, tối hôm qua số lần Lương Thần muốn cô có chút nhiều, đến hơn ba giờ mới ngủ, hiện tại phơi nắng ở dưới ánh mặt trời ấm áp, Cảnh Hảo Hảo có chút mệt rãi rồi, cả người vùi ở trên ghế mây, mí mắt chưa đến một lát liền khép lại, ngủ thiếp đi.

Gần tới cuối năm, hạng mục công việc trong công ty dần dần ít đi, buổi chiều Lương Thần không có chuyện lớn gì, chưa đến ba giờ, liền trở về nhà.

Nhóm người hầu đang bận rộn đổi lại bầu không khí lớn trong năm mới, nhìn thấy Lương Thần, liền ngừng công việc trên tay lại: “Thần thiếu gia.”

Đợi cho Lương Thần đi qua, liền lại nhanh nhẹn bận rộn lên.

Lương Thần vừa kéo cà vạt, vừa đi vào phòng ngủ, không thấy bóng người Cảnh Hảo Hảo, vừa định xoay người đi ra ngoài hỏi thím Lâm một chút, liền liếc nhìn thấy cô gái nhỏ vùi trên ghế mây ở ban công.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 303: Ôn Nhu [6]

Editor: May

Lương Thần cởi áo khoác, ném ở trên ghế sofa một bên, liền đập bước chân đi về phía Cảnh Hảo Hảo.

Lúc sắp tới gần bên người Cảnh Hảo Hảo, bước chân Lương Thần kì lòng không đậu thả nhẹ đi.

Trước kia ban công mở ra, sau lại bởi vì cô thường xuyên ban đêm đến trên ban công ngắm một mình, anh tìm người gắn một tầng thủy tinh trên ban công.

Hiện tại ánh mặt trời chiếu thủy tinh chiếu vào trên ban công, độ ẩm ngược lại rất ấm áp, rất thoải mái.

Cảnh Hảo Hảo nửa ngheo đầu, mặt trắng nõn khéo léo ở dưới ánh mặt trời chiếu xuống, có vẻ như là sứ trắng, lộ ra một tầng ánh sáng, cánh môi hồng hồng khẽ nhếch, không tiếng động hít vào thở ra, mắt nhắm chặt, lông mi thật dài như hai cánh quạt nhỏ, rũ ở chỗ hốc mắt của cô, ở dưới ánh mặt trời chiếu xuống, tạo ra một bóng râm.

Cô vốn thoát nhìn đã làm cho người ta có một loại cảm giác sạch sẽ, hiện tại trên mặt phủ một tầng màu vàng kim, thoát nhìn giống như là thiên sứ thần thánh.

Lương Thần nhìn đến cả người kìm lòng không đậu liền mỉm cười, đứng ở một bên, nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo thưởng thức.

Trong phòng rất im lặng, ánh mặt trời ấm áp, năm tháng yên tĩnh tốt đẹp, đáy lòng Lương Thần dâng lên một loại cảm giác an nhàn chưa bao giờ có, giống nhau trong nháy mắt, cách xa nhân thế hỗn loạn và thương giới anh lừa tôi gạt lục đục với nhau, làm cho anh không khỏi cảm thấy cả thế xác và tinh thần đều thả lỏng.

Đột nhiên, cửa phòng ngủ truyền đến một đạo tiếng vang, Lương Thần nhanh chóng quay đầu, làm một cử động chó có lên tiếng với thím Lâm đi vào, sau đó trước chỉ chỉ Cảnh Hảo Hảo ngủ say, rồi mới chỉ chỉ tấm mền một bên.

Thím Lâm thức thời cầm lấy tấm mền, nhẹ tay nhẹ chân đi đến, muốn phủ thêm cho Cảnh Hảo Hảo.

Lương Thần lại giành trước một bước nhận lấy, động tác ôn nhu cẩn thận phủ lên trên người Cảnh Hảo Hảo, lúc này mới quay đầu, chỉ chỉ ngoài cửa, mang theo thím Lâm nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng ngủ.

“Thần thiếu gia, nhà cũ bên kia vừa mới gọi điện thoại tới, nói là lập tức tới tết âm lịch, hỏi ngài khi nào thì dời đến nhà cũ bên kia ở?”

Đổi lại trước kia, lúc này Lương Thần đã sớm vào nhà cũ ở, hàng năm tới tết âm lịch, là ngày đoàn viên của nhà họ Lương, nhưng mà năm nay, trong biệt thự của anh nhiều hơn một Cảnh Hảo Hảo, nếu anh qua đó ở, tất nhiên nơi này chỉ còn lại Cảnh Hảo Hảo mừng lễ năm mới một mình.

Lương Thần trầm mặc trong chốc lát, nói: “Quá vài ngày nữa đi.”

Thím Lâm biết Lương Thần không muốn để Cảnh Hảo Hảo lại một mình, liền cười gật gật đầu, đi về phía dưới lầu.

“Chờ một chút.” Lương Thần đột nhiên lên tiếng, thím Lâm dậm chân, lúc này Lương Thần mới nói: “Có phải gần đây Hảo Hảo vẫn luôn không ra cửa không?”

“Cảnh tiểu thư nói chuyện trong tổ phim bận xong rồi, thời tiết lại lạnh, cho nên liên không muốn ra ngoài.”

Thật ra cô chỉ dùng lạnh lẽo qua loa tặc trách đi, tuy rằng chuyện đụng Kiều Ôn Noãn đã giải quyết đi, nhưng trong lòng của cô, ít nhiều vẫn có chút kiêng kỵ.

Lương Thần có chút không chú ý “Ừm” một tiếng, sau đó, liền nói: “Đêm nay đừng chuẩn bị bữa tối, chờ cô ấy tỉnh ngủ, tôi mang cô ấy ra ngoài ăn.”

.....

Buổi tối Lương Thần mang Cảnh Hảo Hảo đi Nam Kinh ăn.

Khách sạn tọa lạc ở bên cạnh sông Hoàn Thành.

Ngồi ở trước cửa sổ, nghiêng đầu, là có thể nhìn thấy cảnh đêm sông Hoàn Thành.

Trong khách sạn trang hoàng đặc biệt có hương vị, cổ hương cổ sắc, nơi nơi treo đầy đèn lồng dài màu đỏ sậm, bên trong tản mát ra ánh đỏ mơ màng.

Lúc Lương Thần mang theo Cảnh Hảo Hảo tiến vào khách sạn, đúng lúc đối mặt với một người đàn ông mập mập, người đàn ông kia nhìn Cảnh Hảo Hảo thêm mấy lần.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 304: Chân Tướng Chấn Động [1]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo có chút nghi hoặc liếc mắt nhìn người đàn ông mập mạp kia một cái, lúc đập vào mắt liền cảm thấy có chút nhìn quen mắt, nhưng lại nghĩ không ra là ai.

Người phục vụ tiếp đón Lương Thần và cô lễ phép mang theo bọn họ đi vào bên trong phòng bao, Lương Thần nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo thả chậm bước chân, nhìn không được quay đầu liếc mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo một cái, hỏi: “Làm sao vậy?”

Cảnh Hảo Hảo thu hồi tầm mắt, lắc lắc đầu với Lương Thần: “Không có gì.”

Lương Thần sợ Cảnh Hảo Hảo lại ngăn người, vươn tay, kéo tay cô, đi theo người phục vụ, đi vào phòng bao.

Đồ ăn nhà hàng Nam Kinh, Cảnh Hảo Hảo đã sớm nghe thấy, nhưng vẫn chưa từng nếm qua, Lương Thần như là thường xuyên tới nơi này, ngay cả thực đơn cũng chưa xem, trực tiếp ngựa quen đường cũ gọi những món ăn chiêu bài ở nơi này.

Đồ ăn đã gọi, rất nhanh liền bưng lên toàn bộ, Lương Thần dẫn đầu cầm lấy đĩa, gắp ức gà cay chiêu bài cho cô, Cảnh Hảo Hảo nếm thử một chút, hương vị thật sự không tệ, ăn cũng có chút nhiều.

Trong phòng bao, còn vờn quanh giọng Côn Khúc dịu dàng của Ngô Nông, âm lượng không lớn, điệu y y nha nha nghe thực nhàn nhã.

Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần không có nói chuyện với nhau nhiều lắm, nhưng không khí cũng rất hòa hợp, lúc ăn đến một nửa, Cảnh Hảo Hảo đứng dậy đi toilet.

Ra phòng bao, điệu Côn Khúc bên ngoài liền lớn hơn rất nhiều, cô vẫn đi dọc theo hành lang dài phong cách phục cổ đến cuối, nhìn thấy dấu hiệu nón cối, liền quai đi vào.

Cửa toilet, đặt một bể suối phun phong thủy, tiếng nước ào ào vang không ngừng.

Trong toilet rất im lặng, cũng không có người nào, cũng không cần chờ đợi, Cảnh Hảo Hảo rất nhanh liền đi ra, lúc đi ra từ toilet, nhìn thấy trước đài bên ngoài toilet nằm úp sấp một người đàn ông đang nôn mửa.

Cô cũng không nhìn nhiều, bước đi ra ngoài, còn chưa đi hai bước, chợt nghe được phía sau mình truyền đến một giọng nói: “Cảnh Hảo Hảo?”

Cảnh Hảo Hảo kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy người đàn ông mình bắt gặp lúc vào nhà hàng, cô nhin không được nhú nhú mày.

Người đàn ông kia nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo quay đầu, lập tức mở bước chân đi tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo, có chút kinh hỉ nói: “Cảnh tiểu thư, thật là cô sao.”

“Ông là?” Cảnh Hảo Hảo có chút nghi hoặc hỏi.

“Cảnh tiểu thư, cô không nhớ rõ tôi ư? Tôi tên Tôn Nham, hơn nửa năm trước, trên bữa tiệc công ty giải trí TS, chúng ta từng gặp mặt một lần.” Người nọ nhìn thần thái mờ mịt của Cảnh Hảo Hảo, trên mặt lộ vẻ tươi cười nồng hậu, tuyệt đối không để ý tự giới thiệu mình một chút:

“Cũng đã hơn nửa năm không gặp, Cảnh tiểu thư không nhớ rõ tôi cũng bình thường.”

Tôn Nham..... Cảnh Hảo Hảo cảm thấy tên này có chút quen thuộc, ở trong đầu cẩn thận lọc qua một lần, đột nhiên bừng tỉnh, hình như ông ta cũng là trong vòng giải trí, từng quay qua hai ba bộ phim, nhưng thành tích rất bình thường.

Mình cũng chỉ vừa nhìn thấy mặt ông ta một lần, thật sự ở trên bữa tiệc..... ông ta nói hy vọng tương lai hai người có thể hợp tác, còn đưa cho cô một ly rượu, cô khách sáo nhận lấy, cũng không có cự tuyệt.

Tôn Nham nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo không nói gì, cũng không có tức giận, vẫn lộ vẻ tươi cười nịnh hót như trước, nói: “Cảnh tiểu thư, đêm nay người cùng tới với cô, là Lương tổng đi?”

Ngừng trong chốc lát, Tôn Nham liền nói: “Thật sự là thật không ngờ, một đêm kia đánh bậy đánh bạ, ngược lại thành nối tơ hồng cho cô và Lương tổng.”

Cảnh Hảo Hảo không rõ nhìn Tôn Nham, có chút không hiểu cái gọi là đánh bậy đánh bạ và tơ hồng trong miệng ông ta là chỉ cái gì.

Cô nhin không được nhú nhú mày, hậu tri hậu giác nhớ tới, hình như vào một đêm mình gặp Tôn Nham, chính là đêm mình bị kê đơn đưa vào phòng Lương Thần.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 305: Chân Tướng Chấn Động [2]

Editor: May

Mà ông ta còn nói cái gì một đêm kia nổi tơ hồng cho cô và Lương Thần.....

Chẳng lẽ, một đêm trong miệng ông ta, chỉ chính là đêm lần đầu tiên của cô và Lương Thần ở khách sạn Tứ Quý?

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, đột nhiên như là hiểu được cái gì đó, tay nhẹ nhàng siết thành quả đấm, nhìn người đàn ông đối diện, vẫn không nói gì như trước.

“Cảnh tiểu thư, hôm nay có thể gặp cô ở nơi này thật sự rất cao hứng.” Tôn Nham hoàn toàn không có bởi vì Cảnh Hảo Hảo không nói lời nào mà biểu hiện ra bất kỳ lúng túng nào, ngược lại đánh giá Cảnh Hảo Hảo từ trên xuống dưới một chút, phát hiện toàn thân cao thấp của cô đều là quần áo xa hoa bản định chế, nhất thời cười nói: “Cảnh tiểu thư, thoát nhìn trôi qua cũng không tệ lắm, nói vậy Lương tổng cũng không tệ với cô đi?”

Xét đến cùng, Cảnh Hảo Hảo có thể được Lương Thần xem trọng, coi như là có một nửa công lao của ông ta.

Lúc trước Kiều Ôn Noãn đáp ứng giá thấp biểu diễn bộ phim của ông ta, cầu ông ta giúp một chuyện, đó chính là cho Cảnh Hảo Hảo một ly rượu kê đơn.

Danh tiếng Kiều Ôn Noãn ở vòng giải trí không tệ, thêm sự gia nhập của cô ta tự nhiên có thể nâng cao độ nổi tiếng cho bộ phim ông ta rất nhiều, cho nên ông ta không có dị nghị gì, liền đồng ý.

Tuy rằng sau đó chuyện thất bại, cũng không có đưa Cảnh Hảo Hảo đến gian phòng đặt trước đó, nhưng ông ta vẫn tra xét, phát hiện lại đưa Cảnh Hảo Hảo đến cách vách căn phòng đã chuẩn bị trước, mà gian phòng đó là gian Lương Thần quen dùng, gian phòng chuẩn bị trước đêm đó là một người phụ nữ ngoại quốc vào ở.

Đêm nay ông ta nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần đứng chung một chỗ, trong nháy mắt ông ta liền hiểu được, đêm đó khẳng định Cảnh Hảo Hảo bị đưa đến phòng Lương Thần.

Tính toán như vậy, ông ta coi như là nửa ân nhân của Cảnh Hảo Hảo, nếu không phải ông lần đó biến khéo thành vụng, sao Cảnh Hảo Hảo có bản lĩnh gặp Lương Thần - nhân vật lớn như vậy?

“Khó trách sau này cũng không nhìn thấy Cảnh tiểu thư nữa, theo Lương tổng, đúng là không cần xã giao trong vòng giải trí thị phi nữa.” Tôn Nham nói tới đây, dừng một chút, vẫn là vì đảm bảo đạt được lợi ích, xác định hỏi một câu: “Cảnh tiểu thư, cô chính là nhận thức Lương tổng vào một đêm nửa năm trước đi?”

Tôn Nham vừa hỏi như vậy, suy đoán trong đáy lòng Cảnh Hảo Hảo, nháy mắt liền thành thật.

Lúc ban đầu cô chỉ biết, mình khẳng định là bị hãm hại, chỉ tìm không ra dấu vết lưu lại có thể điều tra, hiện tại, đột nhiên nhận được chứng thật, trong nháy mắt sắc mặt Cảnh Hảo Hảo trở nên có chút lãnh: “Thuốc đêm kia, là ai phái ông hạ?”

Tôn Nham nghe nói như thế, liền hoàn toàn khẳng định Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần là bởi vì chính mình đánh bậy đánh bạ mới quen biết, nhất

thời liền xấp cười nói: “Cảnh tiểu thư, chuyện này cũng không quan trọng, quan trọng là cô đã leo lên được Lương tổng - quý nhân như vậy, trực tiếp làm người bề trên, đây chính là phúc khí tu luyện ba đời đó.”

Phúc khí?

Chính là một đêm kia, hủy diệt cuộc sống vốn suôn sẻ của cô.

Đáy mắt Cảnh Hảo Hảo hiện lên một chút trào phúng.

Tôn Nham lại như là không có nhìn thấy, tiếp tục nói: “Cảnh tiểu thư, lại nói tiếp, đêm đó vẫn là nhờ tôi, hiện tại cô mới có thể có hôm nay, nói thật lòng, tôi rất cao hứng thay cô. Cảnh tiểu thư, mấy ngày nay tôi nhìn trúng một kịch bản mới, vẫn đang suy nghĩ hợp tác với cô, hôm nay thật vất vả gặp cô, nhất định phải nói cho cô biết, cô xem xem có đồng ý nể mặt, tới diễn một chút không?”

Tôn Nham cũng không chờ Cảnh Hảo Hảo nói chuyện, liền trực tiếp khẩn cấp mở miệng lần nữa, nói: “Cảnh tiểu thư nếu cô đảm nhiệm vai nữ chính, nói ngọt hai câu với Lương tổng, Lương tổng khẳng định sẽ đầu tư khoản lớn cho cô.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 306: Chân Tướng Chấn Động [3]

Editor: May

Tôn Nham nói nhiều như vậy, cuối cùng Cảnh Hảo Hảo cũng hiểu được, hóa ra ông ta đây là muốn thông qua cô, chiếm được một chút chỗ tốt từ chỗ Lương Thần.

Ngữ điệu Cảnh Hảo Hảo có chút lãnh đạm nói: “Tôn Đạo, thực rất có lỗi, phim ông muốn kéo đầu tư hoặc là làm mở rộng, hẳn là đi tìm người chuyên nghiệp đến bàn những chuyện này, tôi chỉ là một diễn viên nhỏ đóng vai phụ, làm sao có thể làm được những chuyện này?”

“Cảnh tiểu thư, lời này của cô nói không đúng rồi, hiện tại cô là phụ nữ của Lương tổng, muốn cái gì mà không có được? Cô chỉ cần buổi tối sau khi hầu hạ Lương tổng thoải mái, thổi thổi gió bên gối ngài ấy, bảo đảm Lương tổng sẽ gật đầu. Đến lúc đó tôi khai phí studio cho cô cao một chút, không chừng Lương tổng cao hứng, vẫn cho cô ra đóng phim, đến lúc đó, cô có thể trực tiếp lên hạng một, tôi cũng dính được một chút hào quang theo cô.”

“Thổi gió bên gối Lương Thần, chính ông đi tình anh ta thổi đi, loại chuyện này, thực rất có lỗi, tôi không làm được.”

“Nhìn một chút, Cảnh tiểu thư đây là nói cái gì, nếu tôi có tư cách thổi gió bên gối cho Lương tổng, tôi còn nhờ cô làm việc sao? Huống chi, gió bên gối Lương tổng, cũng không phải ai muốn thổi cũng thổi được. Cảnh

tiểu thư, cô cũng đừng cảm thấy hiện tại ở bên người Lương tổng là có thể không tính cho chính mình, người như Lương tổng vậy, cũng không phải là cô có thể dựa vào trong tương lai, hiện tại cô là phụ nữ của Lương tổng, không chừng qua một thời gian sẽ là không phải rồi, bây giờ cô còn không thừa dịp thời cơ tốt này, nhanh chóng tính toán cho chính mình, đến lúc đó cho dù cô rời khỏi Lương tổng, cô không phải cũng đã là một người nổi tiếng đại danh nam bắc rồi ư? Những danh tiếng kia, đều là tài sản vô hình đó.....”

Lời này của Tôn Nham, hoàn toàn là xem Cảnh Hảo Hảo thành phụ nữ bị quy tắc ngầm kia.

Cảnh Hảo Hảo có chút phẫn nộ nhìn Tôn Nham, giọng nói không kìm hãm được liền đề cao lên: “Thực xin lỗi, tôi cũng không có hứng thú gì với lời này của ông, cho dù tôi có hứng thú, tôi cũng sẽ không hợp tác với ông! Nếu tôi thật phải thối gió bên gối, tôi nhiều nhất thối cho Lương Thần, cũng là khiến cho ông không nơi sống yên ổn ở trong vòng giải trí này! Gặp sau!”

Cảnh Hảo Hảo nói xong, trực tiếp xoay người, cũng không quay đầu lại liền rời đi.

Tuy rằng Tôn Nham không có tác phẩm đặc biệt nổi danh, nhưng tốt xấu gì cũng treo một cái danh hiệu đạo diễn ở trong vòng luẩn quẩn này, gặp phải loại minh tinh hạng ba như Cảnh Hảo Hảo, có người nào nhìn thấy ông ta mà không phải khách khách khí khí.

Hiện tại Cảnh Hảo Hảo khen ngược, chẳng những không có để ông ta vào mắt, còn không khách khí với ông ta như vậy!

Tôn Nham nhìn bóng dáng Cảnh Hảo Hảo, nhịn không được phun một ngụm nước miếng, miệng phẫn hận nói: “Giả thanh cao cái gì, không phải là phụ nữ Lương tổng vừa vận ngủ một giấc sao, nếu không phải tôi, cô cho

là cô có thể câu được Lương tổng ư, không biết tri ân báo đáp thì thôi, còn ở nơi này bày đặt cái gì! Tiểu tiện nhân!”

Tôn Nham vừa nói, vừa chuẩn bị rời đi, nhưng giây tiếp theo, cổ áo phía sau ông ta liền bị người tóm lấy, ông ta chưa kịp có phản ứng, liền cảm giác được trên mũi bị người đánh một quyền, bởi vì đau đớn, ông ta hét to một tiếng, sau đó liền hô: “Ai con mẹ nó đánh tao --”

Âm trong lời nói của ông ta còn chưa rơi xuống, bụng đã bị người đập thêm một cước, sau đó cả người bị Thẩm Lương Niên đẩy lên trên vách tường, ngay sau đó liền có giọng nói hung hăng truyền đến: “Ông vừa mới miệng nói hươu nói vượn cái gì?”

Tục ngữ đều nói, tửu lượng là do uống ra, lúc ban đầu khi Thẩm Lương Niên vừa làm việc, bởi vì xã giao, thật sự là mỗi ngày đều uống rượu, lúc đó, tửu lượng xác thực tiến bộ hơn rất nhiều.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 307: Chân Tướng Chấn Động [4]

Editor: May

Kể từ sau khi Cảnh Hảo Hảo và anh hoàn toàn chia tay, anh liền dưỡng thành thói quen say rượu, nhưng kỳ quái là, gần đây càng uống càng cảm thấy tửu lượng không lớn bằng lúc trước.

Đêm nay, ăn cơm ở trong này, chỉ mới uống nửa cân rượu, liền cảm thấy trong dạ dày khó chịu giống như hỏa thiêu.

Đi vào toilet, khom người liền nôn mửa.

Mở vòi nước ra, lúc rửa mặt, anh liền xuyên qua gương, thấy được thân ảnh Cảnh Hảo Hảo đi qua phía sau mình.

Anh cảm thấy như là một giấc mộng, sững sốt trong chốc lát, theo bản năng liền xoay người đuổi tới, kết quả người còn chưa ra khỏi toilet, chợt nghe đến bên ngoài có người nói chuyện với Cảnh Hảo Hảo.

Trong toilet cũng không có người khác, hai người cách cửa toilet đặc biệt gần, Thẩm Lương Niên nghe rành mạch đoạn đối thoại của hai người.

Vốn ngay lúc Tôn Nham xem Cảnh Hảo Hảo trở thành công cụ kiếm tiền, bảo cô đi thổi gió bên gối Lương Thần, đáy lòng anh liền tức đến nổ tung, sau lại nghe được ông ta lăm bằm lăm bầu mắng Cảnh Hảo Hảo, cả người không kiềm được liền nhảy ra, không nói hai lời động thủ.

Tôn Nham ngẩng đầu, nhìn Thẩm Lương Niên, nhúu nhúu mày, vẻ mặt không hờn giận: “Mày là ai, dựa vào cái gì vô duyên vô cớ đánh người?”

“Đánh đúng là mày!” Gần đây Thẩm Lương Niên trôi qua rất không thoải mái, vẫn đều đang tìm một chỗ để phát tiết, hiện tại rốt cục tìm được rồi, cho nên xuống tay không chút lưu tình.

Tuy rằng thoát nhìn thể trạng Tôn Nham rất lớn, nhưng đều là mập giả tạo, hoàn toàn không có khí lực thực tế gì, bị Thẩm Lương Niên đánh dán vào vách tường, hoàn toàn không đánh lại được.

Trên đường có người phục vụ nhìn thấy nơi này nháo ra chuyện đánh nhau ẩu đả, lập tức kêu bảo an đến đây, bảo an tiến lên, vừa định can ngăn, Thẩm Lương Niên liền trực tiếp nắm lấy cổ áo Tôn Nham, kéo ông ta một dduongf từ khách sạn đến bãi đỗ xe bên ngoài.

Ra khách sạn, việc này liền không có một chút quan hệ với khách sạn, bảo an cũng không có đi ra theo.

Thẩm Lương Niên đặt Tôn Nham ở trên xe của mình, cũng không nói gì, chỉ vung cánh tay đánh lên mặt Tôn Nham.

Tôn Nham bị đánh đến choáng váng, bộ dáng hung ngoan lúc đầu cũng biến mất vô tung vô ảnh theo, cuối cùng biến thành tiếng cầu xin tha thứ.

Thẩm Lương Niên như là không có nghe thấy, chính là phát tiết lửa giận trong cơ thể mình, phát tiết đến cuối cùng, anh mới đỏ mắt, âm trầm hỏi một câu: “Là mày bỏ thuốc cô ấy, đưa cô ấy đến phòng Lương Thần?”

Tôn Nham nghe thấy Thẩm Lương Niên lại vung cánh tay tới, không hề do dự lắc đầu, nói: “Không phải tôi muốn đưa cô ta đến phòng Lương tổng, là đưa nhầm phòng, chúng ta muốn đưa tới một căn phòng khác, vốn là tôi tìm một người anh em tới ngủ với cô ta, kết quả, ai biết ngày đó mọi

người uống rượu, có chút mơ hồ, liền choáng váng hồ đồ đưa cô ta đến phòng cách vách.”

Thẩm Lương Niên vừa nghe là chuẩn bị tìm người khác ngủ với Cảnh Hảo Hảo, lại nổi trận lôi đình, thêm khí lực vào quả đấm, đánh lên mặt Tôn Nham.

Tôn Nham đau đến kêu trời kêu đất, miệng rất nhanh nói: “Xin anh đừng đánh, xin anh đừng đánh, chuyện bỏ thuốc cô ta, ngủ với cô ta này, cũng không phải là tôi an bài, tôi nhiều nhất chỉ là lấy chút chỗ tốt hỗ trợ làm việc mà thôi, muốn chinh cô ta là người khác!”

Thẩm Lương Niên dừng quả đấm ở chỗ cách trước mặt Tôn Nham nửa mét, thở hổn hển nặng nề, hỏi: “Ai? Là ai bảo mày đi làm việc này?”

Hiện tại Tôn Nham bị đánh, làm sao còn nhớ rõ lúc Kiều Ôn Noãn cho ông ta tiền, cảnh cáo ông ta nhất định phải giữ bí mật chuyện này, lập tức không chút do dự khai toàn bộ: “Là Kiều Ôn Noãn!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 308: Chân Tướng Chấn Động [5]

Editor: May

Hiện tại Tôn Nham bị đánh, làm sao còn nhớ rõ lúc Kiều Ôn Noãn cho ông ta tiền, cảnh cáo ông ta nhất định phải giữ bí mật chuyện này, lập tức không chút do dự khai toàn bộ: “Là Kiều Ôn Noãn!”

Nghe xong tên này, sắc mặt Thẩm Lương Niên lập tức liền thay đổi trong nháy mắt, có kinh ngạc, có phần nộ, không thể tin nổi, cuối cùng lại hóa thành vẻ mặt âm trầm.

Tôn Nham nhìn thấy sắc mặt Thẩm Lương Niên trầm thấp giống như có thể giết người bất cứ lúc nào, không có dừng lại chút nào liền giơ hai tay, làm ra tư thế đầu hàng, cẩn thận nói ra toàn bộ mọi chuyện có thể nói: “Lúc trước là Kiều Ôn Noãn tự mình tìm tới tôi trước, nói với tôi, biểu diễn vai nữ số một trong bộ phim của tôi, hơn nữa mở miệng muốn phí studio rất thấp, nhưng mà có một điều kiện, đó chính là bảo tôi quay được video Cảnh Hảo Hảo làm tình với người khác, sau đó chuyện thất bại, cô ta liền trực tiếp cho tôi một trăm ngàn phí bịt miệng.....”

Thẩm Lương Niên nghe những lời này, chỉ cảm thấy khí lực toàn thân giống như đều bị tháo nước, cả người lung lay hai cái, liền ngã thối lui về phía sau, đụng vào xe bên cạnh.

Xe bởi vì người bên ngoài đụng vào, phát ra tiếng báo động chói tai.

Thẩm Lương Niên lại như là hoàn toàn không biết, dựa vào xe, ánh mắt trở nên có chút đại ra.

Tôn Nham có chút nghi hoặc người đàn ông vừa mới hung ác bạo lực đánh mình, sao lại lập tức biến thành bộ dáng hoang mang lo sợ?

Nhưng rất nhanh, ông ta liền hồi thần, hoàn toàn không quản buồn bực nơi đáy lòng mình, chỉ thừa dịp khe hở hiện tại Thẩm Lương Niên hoàn toàn không có thời gian quan tâm ông ta, nhanh chóng chạy về phía khác.

Bởi vì Tôn Nham rời đi, bãi đỗ xe chỉ còn lại một mình Thẩm Lương Niên.

Bãi đỗ xe là ngoài trời, mùa đông gió lạnh, xen lẫn ẩm ướt của sông Hoàn Thành, gào thét thối tới.

Trên ngã tư đường xa xa, xe lui lui tới tới, không gián đoạn chút nào.

Thẩm Lương Niên lại cảm thấy giờ phút này mình như là người cảm ăn hoang liên, có khổ lại nói không nên lời, trong dạ dày vốn bởi vì uống rượu đã ới không còn một mảnh, đột nhiên lại bắt đầu quay cuồng, anh miễn cưỡng nâng tay lên, vịn xe, khom người nôn khan.

Anh phân không rõ chính mình bởi vì uống rượu mới ghê tởm, hay là bởi vì chuyện Kiều Ôn Noãn làm mà buồn nôn, anh làm thế nào cũng không khắc chế được mình nôn mửa, đến cuối cùng, toàn bộ lực phủ ngũ tạng khó chịu giống như đều bị vét sạch.

Toàn thân Thẩm Lương Niên không có khí lực, lão đảo lui hai bước, liền ngã ngồi ở trên đất, ngơ ngác nhìn phía trước, gió lạnh vù vù từ trong cổ họng lên của anh, chui vào trong ngực anh, phảng phất như sắp đóng băng trái tim của anh.

Lạnh lẽo như băng như vậy, khiến cho anh hơi thanh tỉnh một ít, trong đầu, chậm rãi có tư tưởng.

Anh rất cục hiểu được, vì sao lúc trước Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trong xe Lương Thần, khi thấy anh, trong ánh mắt lộ ra là tuyệt vọng và đau đớn kịch liệt, anh cũng rất cục hiểu được, lúc mình ở vùng ngoại thành đón Cảnh Hảo Hảo trở về nội thành, cô vừa nhìn thấy Lương Thần xuất hiện, liền sẽ tội nghiệp cầu anh buông cô ra như vậy.....

Nếu không phải hai năm trước, lúc đối mặt với ám chỉ của Kiều Ôn Noãn, anh động tâm, thì sao sẽ có những chuyện sau này?

Anh vẫn còn tưởng rằng, Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần là vì chính mình giới thiệu mới quen biết nhau.....

Lúc ấy, anh còn nghĩ, sao Cảnh Hảo Hảo lại đột nhiên rời khỏi anh.

Hiện tại, cuối cùng anh mới hiểu được, thế gian này, làm gì có đột nhiên?

Tất cả đột nhiên, đều kém theo một dự báo rất dài.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 309: Chân Tướng Chấn Động [6]

Editor: May

Sau khi Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy Tôn Nham, tâm tình cả người liền không có tốt như lúc ban đầu, khẩu vị cũng không có, sau khi trở về, bộ dáng ăn cơm có vẻ có chút thiếu hăng hái.

Ăn xong cơm chiều, Lương Thần tính tiền, hai người đi ra từ trong nhà hàng, lúc này Cảnh Hảo Hảo mới phát hiện, bởi vì trời lạnh, khăn quàng cổ và mũ khi mình đi ra khỏi nhà còn để trong phòng bao.

Lương Thần bảo Cảnh Hảo Hảo chờ ở tầng một khách sạn, chính mình lộn trở lại phòng bao tầng hai đi lấy.

Trong khách sạn tràn ngập khí ấm, cũng không cảm thấy lạnh, vừa mới bước ra khách sạn, Cảnh Hảo Hảo liền bị một trận gió lạnh thổi co rúm lại một chút.

Cảnh Hảo Hảo vươn tay, muốn nhận khăn quàng cổ trong tay Lương Thần mang lên, người đàn ông lại giành trước một bước tự nhiên cầm lấy khăn quàng cổ, khoát lên trên cổ của cô

Nơi này tiêu phí cao, tới nơi này đều là kẻ có tiền của thành phố Giang Sơn, phần lớn đều là nhận thức Lương Thần, lúc ra vào cửa khách sạn, thấy một màn như vậy, đáy mắt đều toát ra thần thái kinh ngạc, khách khách khí

khí lên tiếng chào hỏi với Lương Thần, nhưng tầm mắt đều nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo gặt gao, đánh giá từ trên xuống dưới.

Cảnh Hảo Hảo bị người nhìn có chút không được tự nhiên, có chút cứng nhắc ngắc ngứ, muốn tự mình động thủ, Lương Thần lại cầm lấy mũ, đội lên trên đầu cô, vể mặt tự nhiên thay cô kéo xuống, che lỗ tai đi, sau đó giống như là người không có việc gì, ôm thắt lưng của cô, đi về phía xe cách đó không xa.

.....

Thẩm Lương Niên phát ngốc hồi lâu, mới phục hồi tinh thần lại, giầy dựa đứng lên từ dưới đất, vừa định lái xe rời đi, nghĩ đến di động của mình còn ở trong khách sạn, liền mở bước chân có chút hư phù, đi về phía khách sạn.

Còn chưa đi tới bãi đỗ xe, anh liền nhìn thấy Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo đứng ở cửa.

Người đàn ông vể mặt cẩn thận đang mang khăn quàng cổ và mũ thay cô gái, hình ảnh như vậy, đẹp đến làm cho người ta hít thở không thông.

Rất có một loại cảm giác kim đồng ngọc nữ, ông trời tác hợp cho.

Ông trời tác hợp cho?

Nghĩ đến năm chữ đó, Thẩm Lương Niên nhin không được câu môi cười khê một chút, công ty anh đi vào quỹ đạo, Cảnh Hảo Hảo dần dần ổn định trong vòng giải trí, lúc bọn họ trôi qua ngày càng tốt đẹp, anh liền bắt đầu mang theo Cảnh Hảo Hảo ra vào một vài nơi sa hoa của thành phố Giang Sơn, lúc ấy có người nhìn thấy anh và Cảnh Hảo Hảo, cũng nói bọn họ là ông trời tác hợp cho.

Thẩm Lương Niên nhin không được có chút muốn cười, anh hơi lui về sau hai bước, tránh ở sau một chiếc xe, nhìn Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo đi vào bãi đỗ xe, lái xe rời đi, hồi lâu sau, mới mất hồn mất vía đi vào khách sạn.

Thẩm Lương Niên cũng không có rời đi, mà là một mình buồn bực uống rượu, anh cũng không biết rốt cuộc chính mình uống bao nhiêu, chỉ là cảm thấy chất lỏng cay đắng như vậy, rót vào trong bụng, lúc cháy chính lên, có thể giảm bớt đau đớn trong ngực mình.

Uống đến cuối cùng, cả người anh đều choáng váng hồ đồ, mơ hồ cảm giác được có người đang nhẹ giọng nhỏ nhẹ nói chút gì đó bên tai mình, nhưng anh lại không có lắng nghe.

Qua không bao lâu, cửa phòng bao lại bị đẩy ra, lúc này đây tựa hồ là tiến vào vài người, lộn xộn nói gì đó ở bên tai anh, sau đó anh liền cảm giác có người nâng mình đi ra khỏi phòng bao, bước chân anh có chút hư phù, như là dẫm trên đám mây.

Lại qua một đoạn thời gian rất dài, dưới thân anh liền biến thành giường mềm mại, rất thoải mái, sau đó, anh liền nhắm hai mắt lại, lâm vào cõi mộng.

Lúc Thẩm Lương Niên tỉnh lại, đã là giữa trưa ngày hôm sau, bức màn không có đóng lại, ánh nắng chói mắt chiếu khiến mắt anh hơi đậm đau.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 310: Cười [1]

Editor: May

Anh có chút choáng váng nhìn nhìn chung quanh, phát hiện hoàn cảnh có chút xa lạ, qua thật lâu, mới hiểu được đây là nhà của Kiều Ôn Noãn.

Uống rượu liên tiếp không ngừng, khiến cho hiện tại anh đã quen cảm giác đau đầu tỉnh lại vào ngày hôm sau, anh ngồi ở trên giường không có động tĩnh gì, cảm thấy hết thảy phát sinh vào tối hôm qua giống như là một ác mộng thực xa xôi.

Đang vào Thăm Lương Niên ngăn người, cửa bị đẩy ra.

Kiều Ôn Noãn nhìn thấy Thăm Lương Niên ngồi dậy, âm điệu mềm nhẹ hỏi: “Lương Niên, anh tỉnh rồi?”

Thăm Lương Niên ngẩng đầu, nhìn dung nhan Kiều Ôn Noãn mang theo nụ cười yếu ớt, đột nhiên nhớ tới đến tám chữ, xinh đẹp như hoa, tâm như rắn sắt.

Sắc mặt anh hơi lạnh xuống.

Kiều Ôn Noãn như là đã quen với sự trầm mặc của Thăm Lương Niên, tự mình buông túi mua sắm trong tay xuống, nói: “Những thứ này là em vừa mới đi siêu thị mua đến cho anh, quần áo tắm rửa, còn có đồ dùng rửa mặt, toilet ở đó, anh tự đi rửa mặt một chút đi.”

Thẩm Lương Niên gật gật đầu.

Kiều Ôn Noãn lại cười dịu dàng với anh, xoay người đi ra phòng ngủ.

Thẩm Lương Niên ngồi ở trên giường phát ngốc trong chốc lát, mới xuống giường, mở túi mua sắm của Kiều Ôn Noãn ra, nhìn thấy quần áo và bàn chải đánh răng bên trong, nhú nhú mày, sau đó im lặng không lên tiếng nhắc những thứ kia lên, đi vào toilet.

Thẩm Lương Niên rửa mặt sạch sẽ, mặc trang phục thoải mái Kiều Ôn Noãn mua, đi ra toilet, nhìn thấy Kiều Ôn Noãn đứng ở phòng bếp kiểu mở, đang bận rộn.

Anh không nói gì, chỉ dựa vách tường toilet, nhìn Kiều Ôn Noãn thái rau, nấu cháo.

Có thể do cô quen sống an nhàn sung sướng, chưa từng làm những chuyện lật vật này, lúc thái rau không cẩn thận cắt đến ngón tay, cô kinh hô một tiếng, liền nâng tay lên, nhẹ nhàng hút ngón tay, sau đó tiếp tục thật cẩn thận thái rau.

Thẩm Lương Niên không có lên tiếng, cũng không có ý tứ tiến lên hỗ trợ.

Kiều Ôn Noãn nấu cơm xong, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Thẩm Lương Niên đứng ở cách đó không xa, trên mặt của cô lập tức nở rộ ra tươi cười sáng lạn: “Lương Niên, nhanh lại đây ăn cơm đi.”

Thẩm Lương Niên nhìn chăm chăm dung nhan Kiều Ôn Noãn trong chốc lát, mới mở bước chân, đi tới.

Kiều Ôn Noãn tựa như cô vợ nhỏ tri kỷ, nhẹ nhàng kéo ghế ăn ra cho anh, chờ sau khi anh ngồi xuống, liền bận rộn múc cháo cho anh: “Lương Niên, sau này anh đừng uống nhiều rượu như vậy nữa, dạ dày của anh

không tốt, còn uống như vậy nữa, thân thể làm sao có thể chịu nổi, ăn chút cháo đi.”

Thẩm Lương Niên nhìn trước mặt, cháo rau xanh bốc khí nóng, sau một lúc lâu, mới kéo ra một nụ cười, gật gật đầu, cầm lấy thìa ăn.

Kiều Ôn Noãn biết, lúc này mình ở đáy lòng Thẩm Lương Niên, không phải là Kiều Ôn Noãn trước kia, nhưng vậy thì như thế nào? Chỉ cần anh ở bên người cô, cô toàn tâm toàn ý đợi anh như vậy, anh khẳng định sẽ cảm động.

Kiều Ôn Noãn nhìn Thẩm Lương Niên ăn cháo, đáy lòng hiện lên một tầng nháy nhót kích động, trời biết, cô nằm mơ cũng khát vọng Thẩm Lương Niên có thể bình tĩnh ngồi ở trước mặt của cô, ăn đồ ăn cô tự tay nấu như thế.

Vết cắt trên ngón tay còn phỉm đau, nhưng cô lại cảm thấy, hết thảy đều đáng giá.

Thẩm Lương Niên không nói một tiếng ăn sạch sẽ chén cháo, ngừng đầu, nhìn thấy Kiều Ôn Noãn đang nhìn chăm chăm chính mình, đáy mắt của cô, mơ hồ hiện lên một tầng ánh nước.

Thẩm Lương Niên rũ mi mắt, đưa bát cho Kiều Ôn Noãn, nói: “Còn không?”

“Còn, còn.” Kiều Ôn Noãn thật không ngờ Thẩm Lương Niên lại sẽ ăn bát thứ hai, cả người kích động liên tục nói vài chữ “Còn”, sau đó liền dùng hai tay tiếp nhận bát, lại múc một chén cháo cho Thẩm Lương Niên.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 311: Cười [2]

Editor: May

Lúc này, mặc dù Thẩm Lương Niên ở bên cạnh cô, nhưng cho tới bây giờ đối với cô đều là bộ dáng hờ hững..... Đáy lòng cô khó chịu lại ủy khuất, lại không dám dễ dàng tỏ mặt, hiện tại rốt cuộc Thẩm Lương Niên ôn tồn hòa khí với cô..... Lúc Kiều Ôn Noãn đưa cho Thẩm Lương Niên, cao hứng đến khóe mắt nhỏ một giọt nước mắt.

“Làm sao vậy?” Thẩm Lương Niên nhìn thấy giọt nước trên bàn, ngẩng đầu, hỏi.

“Không có gì.” Giọng nói Kiều Ôn Noãn đều có chút run rẩy lên, cô cố gắng kìm nén nước mắt của mình, ngẩng đầu nở nụ cười rục rịch với Thẩm Lương Niên: “Không có gì, chỉ là, chỉ là có chút cao hứng.”

Nói xong, Kiều Ôn Noãn liền xoay qua, nâng tay lên, nhẹ nhàng ấn khóe mắt của mình.

Thẩm Lương Niên nhìn chằm chằm cái ót của Kiều Ôn Noãn trong chốc lát, sau đó rũ mi mắt xuống, ăn hai chén cháo, sau đó đứng lên, đi đến trước tủ đựng đồ bằng thủy tinh bên cạnh, lấy hộp thuốc ra, cầm từ bên trong ra một miếng dán vết thương, liền đi trở về trước bàn ăn lần nữa, không nói lời gì liền nắm lấy tay Kiều Ôn Noãn, dán miếng dán vết thương lên miệng vết thương của Kiều Ôn Noãn.

Cả người Kiều Ôn Noãn tựa như đại ra, sừng sốt hồi lâu, mới có chút thụ sủng nhược kinh ngẩng đầu, nhìn Thẩm Lương Niên, nói: “Lương Niên, anh chịu tha thứ cho em sao?”

“Lương Niên, em biết em sai lầm rồi, em cam đoan, sau này em sẽ không bao giờ làm ra chuyện đó nữa.”

Nói nói, nước mắt Kiều Ôn Noãn liền cuồn cuộn rơi xuống, cô vừa lau nước mắt, vừa cười nói: “Lương Niên, em thật sự rất cao hứng, em..... em thật sự rất thích anh, em không biết làm như thế nào, em mới như vậy.....”

Kiều Ôn Noãn dừng một chút, có chút kiên định nhìn Thẩm Lương Niên: “Anh tin tưởng em, sau này em thật sự sẽ không.”

Thẩm Lương Niên nhìn Kiều Ôn Noãn rơi lệ đầy mặt, ánh mắt trở nên có chút hoảng hốt, hồi lâu, anh mới cong môi, cười cười, nói: “Tiểu Noãn, đã là chuyện đã qua, đừng nói tới nữa.”

“Vâng, vâng.” Kiều Ôn Noãn chột gật gật đầu: “Đúng, không đề cập tới nữa, không đề cập tới nữa.”

Thẩm Lương Niên nâng tay lên, nhẹ nhàng lau nước mắt Kiều Ôn Noãn, liền nói: “Tiểu Noãn, chúng ta kết hôn đi.”

Một câu như vậy, nói đến Kiều Ôn Noãn nháy mắt hóa thạch ngay tại chỗ.

Đáy mắt cô nhìn Thẩm Lương Niên tràn ngập không thể tin nổi.

Kết hôn..... Thẩm Lương Niên nói kết hôn với cô?

Cô không phải đang nằm mơ chứ?

“Lương, Lương Niên, anh nói cái gì?”

“Anh nói, chúng ta kết hôn đi.” Thẩm Lương Niên rũ mi mắt, giọng nói nghe có chút bình thản: “Chuyện đưa nhỏ, có một nửa trách nhiệm của anh, tuy rằng đưa nhỏ không còn, anh cũng nên gánh vác trách nhiệm của anh, Tiểu Noãn..... anh thừa nhận anh là vì trách nhiệm mà cưới em, không phải bởi vì yêu, nếu em không thể nhận, Tiểu Noãn, em có thể không đáp ứng.”

Cô không có nghe nhầm chứ?

Thẩm Lương Niên nói muốn kết hôn với cô, hẳn là vì trách nhiệm mất đi đưa nhỏ.

Cô chỉ biết, Kiều Ôn Noãn cô yêu người đàn ông này, hướng đến cũng không phải là trách nhiệm.

Kiều Ôn Noãn vội vàng lắc lắc đầu, nói: “Không, em sẽ không không thể nhận, em đồng ý..... Cho dù anh cưới em là vì trách nhiệm, em cũng nguyện ý.”

Sắc mặt Thẩm Lương Niên vẫn không thay đổi, nhìn Kiều Ôn Noãn tiếp tục nói: “Không phải qua thời gian nữa em có bộ phim mới ư? Đúng lúc mượn tiếng gió kết hôn của chúng ta, có thể tạo thế cho bộ phim mới của em, cho nên chúng ta đặt hôn lễ sớm một chút.”

Kiều Ôn Noãn càng kích động nhìn Thẩm Lương Niên: “Có thật không? Anh thật sự nguyện ý để cho mọi người toàn thế giới biết anh cưới em sao?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 312: Cười [3]

Editor: May

Cô còn tưởng rằng, anh cưới cô, cũng sẽ không cho phép cô công khai.

“Ừ.” Thật lâu sau, Thẩm Lương Niên nhẹ nhàng đáp một câu, sau đó liền cúi đầu, cầm thìa ăn cháo, thần thái tự nhiên, làm cho người ta hoàn toàn không nhìn ra khác thường gì.

.....

Mắt thấy đến đêm giao thừa, Lương Thần không thể không trở về nhà cũ, chỉ là còn chưa tới mười giờ, Lương Thần liền từ nhà cũ trở về tới biệt thự, cùng Cảnh Hảo Hảo vượt qua năm mới.

Buổi sáng mừng một tết, Cảnh Hảo Hảo còn chưa tỉnh lại, Lương Thần liền nhận được điện thoại nhà cũ gọi tới.

Tối hôm qua Cảnh Hảo Hảo bị Lương Thần ép buộc đến hơn nửa đêm, anh biết cô trong chốc lát sẽ không tỉnh lại, cho nên liền tự rời giường, thay đổi quần áo mới tỉnh, lái xe đi nhà cũ.

Mãi cho đến mười giờ Cảnh Hảo Hảo mới tỉnh lại, xương cốt toàn thân bởi vì hoan ái kịch liệt tối hôm qua mà vô cùng đau nhức.

Cô tắm nước nóng, liền đi xuống lầu.

Bởi vì lễ mừng năm mới, trong biệt thự chỉ còn lại thím Lâm và hai đầu bếp, thím Lâm đang ở trong phòng khách xem ti vi, nghe thấy tiếng vang thang máy, liền lập tức đứng lên: “Cảnh tiểu thư tỉnh rồi sao? Đồ ăn đều đã chuẩn bị tốt, nhanh đi ăn chút gì đi.”

Có thể bởi vì vừa tỉnh ngủ, Cảnh Hảo Hảo không có khẩu vị quá lớn, nhìn thấy trên bàn trà phòng khách bày đầy đủ loại đồ ăn vặt, liền lắc lắc đầu, ngồi ở trên sofa, nói: “Đợi lát nữa rồi ăn.”

Năm mới chuyện trong biệt thự có chút ít, lúc thím Lâm nhàm chán, thích nhất xem kênh giải trí, mỗi ngày nghe ngóng một ít bát quái của ngôi sao.

Cảnh Hảo Hảo cũng không có yêu cầu gì với xem ti vi, giết thời gian liền cùng nhau xem với thím Lâm.

Đối với ngôi sao mà nói, năm mới cũng không có ngày nghỉ, mọi người hao hết tâm tư giành trang đầu, người chủ trì hưng trí bừng bừng ôm các đại minh tinh bảo nhân viên bên cạnh mình phát ra rất nhiều tiền lì xì, cũng nhân tiện bình chọn ngôi sao nào có vẻ keo kiệt, lúc nói đến chuyện buồn cười, Cảnh Hảo Hảo còn có thể cười hai tiếng, thấy được ngôi sao mình từng hợp tác, Cảnh Hảo Hảo còn có thể nói với thím Lâm một chút chuyện trong tổ phim của người đó.

Không khí thoát nhìn rất hòa hợp.

Thím Lâm cũng hiểu được, Cảnh Hảo Hảo ở trong biệt thự này càng ngày càng cởi mở, thậm chí đối với Thần thiếu gia, cũng không phải là quá sợ hãi, buổi sáng ngày hôm qua, lúc Thần thiếu gia gọi cô dậy ăn sáng, đúng lúc bà đi lên lầu dán câu đối xuân, kết quả chợt nghe được Cảnh tiểu thư bị Thần thiếu gia gọi đến không kiên nhẫn, cầm gối đầu đánh Thần thiếu gia, lúc ấy bà vốn tưởng rằng Thần thiếu gia sẽ tức giận, kết quả ai ngờ, Thần thiếu gia lại cười ha ha ôm gối đầu, vui rạo rức đi vào toilet.

Tin tức giải trí, lúc trước khi kết thúc, người chủ trì mặt mang ý cười nói: “Tin tức cuối cùng vào ngày đầu năm mới này, tự nhiên là tin tức áp trụ của chúng ta, đồng thời, cũng là một chuyện vui giống như nghênh đón năm mới, đó chính là, Kiều Ôn Noãn - một trong bốn đại hoa đán của công ty giải trí TS, chuyện tốt tới gần!”

Người chủ trì nói xong, hình ảnh liền chuyển một cái, chuyển tới trên buổi họp báo bộ phim mới của Kiều Ôn Noãn, cô ta cầm microphone, đối mặt với vấn đề của phóng viên, vẻ mặt hạnh phúc nói: “Tôi nghĩ, tôi thật sự giống như nữ chính trong bộ phim, muốn đi vào cung điện hôn nhân rồi.”

Một câu nói ra như vậy, dẫn tới toàn trường kinh ngạc, sau đó đèn chớp lóe nhanh chóng nổi lên bốn phía, còn kèm theo rất nhiều vấn đề của phóng viên, cuốn tới tràn đầy trời đất.

“Kiều tiểu thư, xin hỏi cô tiện lộ ra một chút, tiên sinh tương lai của cô là ai không?”

“Kiều tiểu thư, cô chuẩn bị khi nào thì kết hôn?”

“Kiều tiểu thư, có phải cô làm như vậy vì bộ phim mới không?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 313: Cười [4]

Editor: May

Kiều Ôn Noãn khí định thần nhàn đối mặt với một mảnh đèn chớp lóe, không có chút do dự mở miệng, nói: “Đây tuyệt đối không phải là giả vờ, tôi thật sự muốn kết hôn, tiên sinh của tôi là người sáng lập công ty Thiên Vinh, Thẩm Lương Niên tiên sinh.”

Thím Lâm theo bản năng nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo.

Cô gái nghe tin tức như thế, cũng không có phản ứng quá lớn, thần thái vẫn giống như vừa rồi, bình tĩnh như thường.

Nhưng thím Lâm vẫn nhanh chóng tắt ti vi, đứng lên, nói: “Cảnh tiểu thư, thời gian cũng không sớm, nên ăn cơm rồi.”

Lúc này Cảnh Hảo Hảo cũng không có cự tuyệt, đứng dậy, đi theo thím Lâm vào phòng ăn.

Lúc thím Lâm hầu hạ Cảnh Hảo Hảo ăn cơm, vẫn luôn đang cẩn thận quan sát Cảnh Hảo Hảo, nhưng cả người Cảnh Hảo Hảo bình tĩnh giống như hoàn toàn không có nhìn thấy tin tức kia, chỉ là chậm rãi ăn cơm của mình, sau khi ăn xong, đứng lên, không khắc gì bình thường nói: “Cháu đi lên lầu nghỉ ngơi trước.”

Nói xong, Cảnh Hảo Hảo liền xoay người, mở bước chân không nhanh không chậm đi ra phòng ăn, đi dọc theo cầu thang, đợi lúc cô vào phòng ngủ, cô mới nhẹ nhàng trừng mắt nhìn, trong đầu mới chậm rãi tiêu hóa hôn sự của Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn một chút.

Người vốn luôn như vậy, biết rõ đã giống như người lạ, biết rõ không thể nào trở lại lúc trước, cũng biết rõ cần phải chết tâm, nhưng cố tình khi biết được tin tức của anh, tâm vẫn không chịu khống chế chạy lệch theo.

Thời gian nửa năm, cho tới bây giờ Cảnh Hảo Hảo cũng không nghĩ tới, giữa mình và Thẩm Lương Niên, lại có thể sẽ phát sinh thay đổi long trời lở đất như thế. Người đàn ông cô tâm tâm niệm niệm muốn gả kia, hiện nay muốn kết hôn cưới người khác. Cô - người từng được người đàn ông kia cam kết nếu cô phụ tất bị trời phạt kia, nay đã sắp trở thành của người phụ nữ khác. Cứ như vậy, hai người phân chia nơi chân trời.

Cảnh Hảo Hảo vui ở trên ghế mây ngoài ban công, nhìn ánh mặt trời vàng sáng rực bao phủ núi rừng ngoài cửa sổ, chỗ cao còn có một ít tuyết đọng chưa tan, tuyết trắng chói mắt.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ rằng, chính mình không nên khó chịu như thế, rõ ràng đã sớm biết tin tức Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn ở cùng một chỗ. Nhưng, cô lại vẫn cảm thấy đáy lòng truyền đến đau đớn nhẹ, mặc dù không đau đớn thấu xương bằng lúc trước bị bắt tách ra với Thẩm Lương Niên, không đau toàn tâm bằng khi biết được Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn nằm ở trên cùng một cái giường.

Cô vẫn luôn không ngờ tới, kết cục của mình và Thẩm Lương Niên lại sẽ như vậy.

Cảnh Hảo Hảo vừa nhớ lại mười năm qua, mình móc tim móc phổi trả giá qua mười năm..... Đột nhiên, cả người liền không khỏi có chút thương cảm.

.....

Ăn xong cơm trưa, Lương Thần tìm một cái cốc, liền vội vàng chạy về biệt thự từ nhà cũ, thím Lâm đang thay bình hoa tươi mới trong phòng khách, nhìn thấy anh tiến vào, lập tức dừng công việc trên tay, quay củ hô một tiếng: “Thần thiếu gia.”

Lương Thần gật gật đầu, vừa mới chuẩn bị đi lên lầu hai, thím Lâm lại mở miệng: “Thần thiếu gia, hôm nay Cảnh tiểu thư xuống lầu cùng nhau xem ti vi với tôi trong chốc lát.”

Lương Thần dừng bước chân.

Thím Lâm tiếp tục nói: “Cảnh tiểu thư nhìn thấy tin tức Thẩm tiên sinh và Kiều tiểu thư kết hôn. Nhưng cô ấy thoát nhìn cũng không có gì khác thường, chỉ sau khi lên lầu vào phòng ngủ, đến hiện tại cũng không thấy đi ra nữa.”

Lương Thần ngẩng đầu nhìn trên lầu, “ừ” một tiếng, không tỏ vẻ gì cất bước chân, trực tiếp lên lầu.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, Lương Thần trực tiếp bước đi về phía ban công, quả nhiên nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, thất thần, không biết đang nghĩ cái gì.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 314: Cười [5]

Editor: May

Anh cởi áo khoác, ném trên sofa ở một bên, sau đó đi tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo, vươn tay, quơ quơ ở trước mặt của cô: “Nghĩ gì thế?”

Cảnh Hảo Hảo bị dọa đến chột đứng lên, nhìn thấy Lương Thần, lúc này mới hơi lơ lửng một chút: “Sao lại trở lại sớm như vậy?”

“Nhà cũ bên kia đều là tiệc rượu, nếu không trở về, tôi sợ sẽ uống choáng váng ở nơi đó.” Lương Thần dẫn đầu ngồi ở ghế mây, một phen kéo Cảnh Hảo Hảo đến trên đầu gối của mình, ôm, sau đó lấy từ trong túi ra một phong bao tiền lì xì, quơ quơ với Cảnh Hảo Hảo, nói: “Tiền mừng tuổi, có muốn hay không?”

Tiền mừng tuổi, đều là trường bối cho văn bối, bao tiền lì xì này hẳn là sau khi đi nhà cũ, đưa cho đám củ cải đỏ trong nhà, đưa đến cuối cùng, anh liền nghĩ đến cô, vì thế đựng nhiều thêm một cái, đặt ở trong túi của mình.

Tiền mừng tuổi đối với Cảnh Hảo Hảo mà nói, là ký ức rất xa xôi, kể từ sau khi cha mẹ rời khỏi, cô liền không nhận được tiền mừng tuổi nữa, hiện tại, nhìn thấy tiền lì xì trong tay Lương Thần, đáy lòng Cảnh Hảo Hảo vẫn có chút thích, cho nên, nghĩ nghĩ, liền gật gật đầu, nói: “Muốn.”

Lương Thần nhìn ánh sáng nơi đáy mắt Cảnh Hảo Hảo, tâm tình cả người không khỏi tốt hơn, chỉ vào ti vi chiếm hơn phân nửa vách tường

cách đó không xa nói: “Được rồi, chỉ là, trước khi lấy tiền mừng tuổi, trước theo tôi xem một bộ phim.”

Cảnh Hảo Hảo có chút không hài lòng nhìn chăm chăm Lương Thần, không tình nguyện hỏi: “Xem phim gì?”

“Nơi đó nhiều đĩa CD như vậy, em tùy tiện chọn một cái đi.” Nói xong, Lương Thần liền mở hai tay ra, buông Cảnh Hảo Hảo ra.

Cảnh Hảo Hảo đứng lên từ trên đùi anh, đi đến trước TV, lôi hộp phim phía dưới ra, chọn bên trong nửa ngày, cuối cùng chọn một phim [Titanic] kinh điển nhận được giải Oscar

Cảnh Hảo Hảo khom người bỏ CD vào trong đầu đĩa, đợi CD vận hành, bước đi đến trước Lương Thần, mở tay ra với anh.

Lương Thần đặt tiền mừng tuổi ở trong lòng bàn tay Cảnh Hảo Hảo, sau đó một lần nữa kéo cô ngồi ở trên đầu gối của mình, chỉ vào phim đã bắt đầu phát hình ở nơi xa, nói: “Bắt đầu, bắt đầu.”

Cảnh Hảo Hảo nhìn lại theo ngón tay Lương Thần, sau đó lại thấy được tiếng Nhật ở trên phim Mỹ.

Cô nhin không được nhú nhú mày, sau đó chợt nghe được Lương Thần hỏi: “Đây là phim gì?”

“Titanic.” Tiếng nói Cảnh Hảo Hảo vừa mới rơi xuống, trên màn hình ti vi đột nhiên liền xuất hiện một nam một nữ, hai người đang mặc đồng phục học sinh, cô gái ngồi ở trên bàn học, người con trai đứng ở trước mặt cô ta, ôm cô ta, đang hôn môi lửa nóng.

Một nam một nữ bên trong đều là tóc đen mắt đen, vừa thấy chính là người phương đông.

Cảnh Hảo Hảo kỳ quái nhìn ti vi, vừa định hỏi Lương Thần có phải là mua đĩa lậu rồi không, kết quả, giây tiếp theo, nam chính trong TV đột nhiên nhanh chóng cởi quần áo nữ chính, sau đó còn có da thịt trắng bóng bại lộ ra ngoài, ngay sau đó chính là hình ảnh cực kỳ không thích hợp cho trẻ con.

Đang lúc Cảnh Hảo Hảo kinh ngạc, Lương Thần đột nhiên nghiêng người, dán bên tai của cô, cười khẽ ra tiếng, hỏi: “Hảo Hảo, đây thật là Titanic sao?”

Tuy rằng Cảnh Hảo Hảo chưa từng xem qua phim A, nhưng cũng hiểu được đây là phim cấp ba, nghe được Lương Thần hỏi, mặt của cô trong nháy mắt trở nên đỏ bừng, vội vàng giải thích với Lương Thần, nói: “Tôi thật sự lấy bộ Titanic mà.”

Lương Thần chỉ cười không nói nhìn Cảnh Hảo Hảo.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 315: Thiếu

Nguồn thiếu chương

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 316: Chúc Mừng [1]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo nghe nói như thế, ngừng cười, nhìn Lương Thần, nhẹ nhàng nhú nhú mày.

Không đợi cô phản ứng kịp, Lương Thần liền phản ứng lại, nhất thời liền hận không thể cắt rơi đầu lưỡi của mình, anh nói là lời nói kiểu mập mờ gì vậy, quá nhi nữ tình trường, hoàn toàn không phải lời của một người đại nam nhân nên nói!

Lương Thần thu liễm thần thái nổi lên trên mặt, thanh thanh cổ họng, kéo Cảnh Hảo Hảo một phen, nói: “Buổi tối có một tụ hội, em cùng đi với tôi, hiện tại thời gian không sai biệt lắm, cũng nên xuất phát rồi.”

Nói xong, Lương Thần hoàn toàn không đợi Cảnh Hảo Hảo có phản ứng, liền dẫn đầu xoay người, đi vào phòng thay quần áo.

Bước chân anh rất nhanh, như là đang che giấu lời không được tự nhiên mình vừa nói ra.

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở ghế mây, có chút nghi hoặc nhìn bóng dáng Lương Thần, trong đầu lại vang lên lời anh vừa mới nói, sau đó tim chợt đập lỡ một nhịp, ngữ điệu nói chuyện vừa rồi của anh, chàm đầy ẩn tình, là phản ứng chân thật của anh sao?

Đang lúc Cảnh Hảo Hảo hoảng hốt, Lương Thần đã mặc chỉnh tề đi ra từ trong phòng thay quần áo, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo còn đang sững sờ, âm điệu bình thản như thường: “Sao còn sững sờ bất động ở nơi này?”

Cảnh Hảo Hảo hoàn hồn, liếc mắt nhìn Lương Thần một cái, nhìn thấy người đàn ông thần thái tự nhiên giống như đoạn nhạc đệm nhỏ vừa rồi hoàn toàn không tồn tại, nhất thời cảm thấy chính mình tựa hồ là suy nghĩ nhiều, ngay lập tức đứng lên, đi vào phòng thay quần áo.

Lương Thần tư thái thanh thản nhìn thân ảnh Cảnh Hảo Hảo biến mất ở cửa phòng thay quần áo, tầm mắt liền một lần nữa chuyển tới ghế mây ban công, nghĩ đến nét mặt tươi cười như hoa vừa rồi của cô gái, nháy mắt liền gọi môi lên.

Cho dù vừa rồi cô cười như vậy, là bị anh trêu chọc, không phải tự đáy lòng, nhưng lại có quan hệ gì? Dù sao còn có thời gian cả tương lai, cả đời này của cô, còn có thể không có một nụ cười phát ra từ đáy lòng cô ư?

Ngay sau đó, cả người Lương Thần liền kinh ngạc, cả đời?

Vừa rồi trong đầu anh lại có thể nghĩ liên hệ Cảnh Hảo Hảo và hai chữ cả đời xa xỉ như vậy lại với nhau?

Lương Thần theo bản năng quay đầu, nhìn về phía cửa phòng thay quần áo, lập tức, liền cảm giác trong lòng, giống như dần dần bùng tỉnh ra cái gì đó.

.....

Trợ lý Lương Thần, đã sớm lái xe chờ ở ngoài cửa biệt thự, nhìn thấy Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo đi ra, lập tức xuống xe, mở cửa xe ra, chờ sau khi Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo ngồi ổn, cũng không hỏi gì, liền trực tiếp lái xe ra khỏi biệt thự.

Dọc theo đường đi, bên trong xe cũng không có nói chuyện gì với nhau, Lương Thần cầm báo chí, đang xem tin tức tài chính và kinh tế, thỉnh thoảng hỏi một chút về đề tài thị trường chứng khoán.

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở một bên, nghe không chút để ý, đáy lòng lại nhẹ nhàng nhếch thần, thật không hổ là nhà tư bản, mừng một tết cũng ở nơi này nghĩ kiếm tiền!

Xe cuối cùng dừng ở một trước một trung tâm thương mại, trợ lý dẫn đầu xuống xe, thay Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo mở cửa xe ra, sau đó liền cung kính nói: “Lương tổng, tôi ở nơi này chờ ngài và Cảnh tiểu thư.”

Lương Thần gật gật đầu, trực tiếp nâng tay lên, ôm thắt lưng Cảnh Hảo Hảo, đi vào.

Có thể bởi vì là lễ mừng năm mới, tuy rằng cửa hàng bên trong trung tâm thương mại đều đang buôn bán, nhưng người rất ít, Lương Thần mang theo Cảnh Hảo Hảo trực tiếp đi thang máy, đến tầng bảy, đi ra thang máy, quẹo trái, mang theo Cảnh Hảo Hảo vào một cửa hàng.

Ánh sáng bên trong, hơi hơi có chút tối, trước sân khấu đứng vài nhân viên tiếp tân, hẳn là nhận thức Lương Thần, cùng kêu lên một tiếng: “Chào Lương tiên sinh, hoan nghênh quang lâm.”

Sau đó, một cô gái thoát nhìn chức vị cao hơn một chút đi ra từ bên trong, đi lên trước, ý cười trong suốt nói: “Lương tiên sinh, mời vào trong.”

Nói xong, cô ta còn nhìn Cảnh Hảo Hảo thêm vài lần, như là rất ngạc nhiên Lương Thần luôn đến một mình, sao bên người lại đột nhiên nhiều thêm một cô gái.

Tầm mắt cô ta và Cảnh Hảo Hảo chạm vào nhau, mỉm cười, liền nói: “Lương tiên sinh, hôm nay tới đây tự mình chọn lễ phục, hay là để cho vị tiểu thư bên cạnh này chọn?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 317: Chúc Mừng [2]

Editor: May

Lương Thần cười nói: “Trước chọn cho vị tiểu thư này.”

Cô ta nghe nói như thế, đáy lòng không nhịn được bắt đầu nghĩ, Lương tiên sinh chính là khách quen nơi này của bọn họ, trong ngày thường có tụ hội yến hội gì, cần mặc quần áo lễ phục, đều sẽ đến nơi này của bọn họ, nhưng mỗi lần Lương tiên sinh không phải đến cùng trợ lý, thì chính là tới cùng với mấy người bạn, bên người gần như chưa từng mang theo phụ nữ, các cô còn suy nghĩ có phải Lương tiên sinh bài xích phụ nữ hay không, kết quả ngày đầu tiên năm mới, Lương tiên sinh liền trực tiếp mang đến một cô gái, nhìn dáng dấp rất tốt, trên mặt không trang điểm gì, nhưng làn da còn trắng nõn hơn những người mỗi ngày bôi vẽ, nghĩ như vậy cô ta lại kiềm chế không được nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo thêm vài lần, nói: “Lương tiên sinh, cô yên tâm, tôi khẳng định sẽ khiến cho vị tiểu thư này phong quang xinh đẹp.”

Lương Thần gật gật đầu, không nói gì, lôi kéo Cảnh Hảo Hảo trực tiếp đi vào bên trong.

Nơi này là hội sở tạo hình tốt nhất thành phố Giang Sơn, giá đắt tiền dọa người, không phải trường hợp đặc biệt quan trọng, Cảnh Hảo Hảo rất ít tới nơi này.

Vòng qua trước đài, bên trong đó là các loại người mẫu bày ra đủ loại tư thế, trên người mặc đủ loại kiểu dáng phối hợp tốt phục sức.

Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo ở dưới sự dẫn dắt của người phụ nữ, đi tới phòng nghỉ, Lương Thần đi vào trước, chỉ là bước một bước, bước chân của anh liền dừng lại, Cảnh Hảo Hảo nghi hoặc ngẩng đầu, liếc mắt nhìn bà vai Lương Thần một cái, sau đó chợt nghe được giọng nói trong trẻo của người đàn ông, tự nhiên truyền ra: “A, không nghĩ tới, các người cũng ở nơi này.”

Nói xong, Lương Thần liền lôi kéo Cảnh Hảo Hảo đi vào, lúc này Cảnh Hảo Hảo mới thấy rõ ràng trên sofa dựa vào cửa sổ phòng nghỉ, ngồi Từ Dung và Thẩm Lương Niên.

Từ Dung nghe được giọng nói Lương Thần, nhanh chóng xoay qua, trên mặt mang theo ý cười, trong nháy mắt nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo, liền hơi dừng một chút, đây là tình huống gì? Sao Lương Thần mang theo Cảnh Hảo Hảo lại chạm mặt với Thẩm Lương Niên chứ? Vậy thì rất lúng túng?

Chỉ là, rất nhanh Từ Dung liền khôi phục bình tĩnh, cười dương dương tự đắc: “A Thần tới rồi?”

Lương Thần cũng không nói chuyện, chỉ dắt Cảnh Hảo Hảo đi tới trên sofa trước mặt Từ Dung, tư thái tao nhã ngồi xuống.

Thẩm Lương Niên vừa vặn ngồi ngay phía trước Cảnh Hảo Hảo, trong tay người đàn ông mang theo một điều thuốc, trên mặt cũng không có thần thái gì, nhưng khi Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần sóng vai ngồi xuống, tay liền hung hăng run lên một chút, khói bụi tuôn rơi xuống.

Từ Dung ngồi ở một bên, mắt sắc thấy một màn như vậy, vội vàng vươn tay, lặng yên không một tiếng động chạm chân Thẩm Lương Niên dưới đáy lòng.

Thân thể Thẩm Lương Niên cứng ngắc một chút, trong nháy mắt, liền bình tĩnh giơ tay lên, hút một hơi thuốc, sau đó, đối với Lương Thần, thần thái tự nhiên chào hỏi một tiếng: “A Thần, năm mới vui vẻ.”

Ngay sau đó Từ Dung liền có chút khẩn trương nhìn về phía Lương Thần.

Lương Thần bưng cà phê hội sở chuẩn bị lên, chậm rãi uống một ngụm, giọng nói cũng rất tự nhiên: “Năm mới vui vẻ.”

Từ Dung sợ hai người bởi vì Cảnh Hảo Hảo mà náo loạn, hiện tại nhìn thấy mọi người khách khách sáo sáo chào hỏi, lúc này mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lương Thần chậm rãi buông ly cà phê, nói với phục vụ đứng ở một bên: “Đi lấy kiểu mới nhất của các người tới đây, chọn lựa cho tốt.”

Đợi cho người phục vụ rời đi, Lương Thần lại dừng tầm mắt ở trên mặt Thẩm Lương Niên: “Hai ngày trước xem tin tức, nghe nói anh sắp kết hôn?”

Thẩm Lương Niên rũ mí mắt, nâng lên liếc mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo một cái, liền nhanh chóng rũ xuống, gật gật đầu.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 318: Chúc Mừng [3]

Editor: May

“Vậy thì thật không có ý tứ, anh kết hôn mà tôi lại phải nghe thấy từ tin tức, cũng không nói trước với tôi một tiếng.” Lương Thần nửa nói đùa nói: “Là cô gái nhà ai, khi nào thì giới thiệu một chút?”

“Lương Niên, anh xem bộ này đẹp mắt không?” Lời nói của Lương Thần vừa dứt, cửa gian thay quần áo cách đó không xa liền bị kéo ra, Kiều Ôn Noãn mặc một thân áo cưới trắng noãn đi ra, vui sướng đứng ở cách đó không xa, quay một vòng, hỏi.

Cảnh Hảo Hảo vừa nhìn thấy Thẩm Lương Niên, liền nghĩ đến hình ảnh anh và Kiều Ôn Noãn xích lõa thân thể cùng một chỗ, đáy lòng hơi có chút khó chịu, cho nên vẫn luôn im lặng ngồi ở bên người Lương Thần, lắc đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Kiều Ôn Noãn đột nhiên nói ra, khiến cho cô theo bản năng nâng đầu một chút.

Kiều Ôn Noãn mặc áo cưới cô dâu khảm đầy kim cương, trên mặt lộ ra nụ cười phấn khởi, chỉ là trong nháy mắt cô ta nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần, tươi cười hơi trở nên có chút cứng nhắc, sau đó liền nhấc làn váy, đi tới trước mặt Thẩm Lương Niên.

Lương Thần nhìn Thẩm Lương Niên, biết rõ còn cố hỏi: “Lương Niên, vị này là?”

“Vị hôn thê của tôi, Kiều Ôn Noãn.” Thẩm Lương Niên thực trấn tĩnh nhìn về phía Lương Thần, nói giới thiệu Kiều Ôn Noãn: “Lương Thần, CEO tập đoàn Giang Sơn, Tiểu Noãn, em hẳn là biết đi.”

Kiều Ôn Noãn thật không ngờ Thẩm Lương Niên lại sẽ giới thiệu mình ở trước mặt Cảnh Hảo Hảo như vậy, đáy lòng nhin không được mừng thầm một trận, liền thẹn thùng ngồi ở bên người Thẩm Lương Niên, kéo cánh tay anh, thân thiết nói: “Đương nhiên biết, Lương tổng ở thành phố Giang Sơn, có ai không biết chứ.”

Tuy rằng giữa bốn người, có nói ân oán tình thù nói không rõ, nhưng giờ này phút này, ở nơi trường hợp công cộng này, mọi người lại đều thu liễm cảm xúc của mình lại, Kiều Ôn Noãn vẫn luôn hiểu chuyện, sau khi nói xong câu nói kia, liền thoải mái vươn tay về phía Lương Thần, nói: “Lương tổng, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

“Hóa ra người Lương Niên muốn kết hôn là Kiều tiểu thư.” So sánh với vẻ trấn định của Thẩm Lương Niên, Lương Thần có vẻ càng khí định thần nhàn hơn, ngữ khí hơi có vài phần tản mạn, nhìn Kiều Ôn Noãn vươn tay tới, cũng không có bất kỳ ý tứ muốn tiếp, chỉ tự mình tiếp tục nói: “Hảo Hảo cũng từng nhắc tới Kiều tiểu thư với tôi đấy.”

Kiều Ôn Noãn theo bản năng nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo, đáy lòng nghĩ Cảnh Hảo Hảo nhất định không phải nói điều gì tốt đẹp về cô, nhưng trên mặt vẫn duy trì ý cười nhợt nhạt, nhìn thấy Lương Thần vẫn không có vươn tay như trước, đáy lòng hơi có chút xấu hổ, vừa định ngượng ngùng rút về, Lương Thần lại hơi hơi đứng dậy, vươn tay, giống như chuồn chuồn lướt nước chạm vào đầu ngón tay cô ta một chút, sau đó ngay lập tức thu hồi, rút khăn tay bên cạnh, lau lau tay, câu môi, nói: “Xin

lỗi, tôi có chút thích sạch sẽ, sau khi chạm vào một vài đồ vật bẩn, không nhanh chóng lau sạch sẽ, đáy lòng sẽ không thoải mái.”

Lời này của Lương Thần, nói tàn nhẫn không lưu tình.

Mọi người ở đây, đều hiểu được Lương Thần đây là lộ liễu mắng Kiều Ôn Noãn là đồ vật bẩn không sạch sẽ!

Kiều Ôn Noãn bị nói như vậy, sắc mặt đỏ lên, theo bản năng nhìn về phía Thẩm Lương Niên, nhìn thấy biểu tình thờ ơ của Thẩm Lương Niên, không nhịn được liền âm thầm nắm chặt quyền đầu.

Không khí trong nháy mắt trở nên có chút xấu hổ, nhưng mà Lương Thần lại như là hoàn toàn không có cảm thấy có gì không ổn, tiếp nhận quyển phục vụ đưa tới, đẩy tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo, mở ra, âm điệu hoàn toàn khác với khi nói chuyện với Kiều Ôn Noãn vừa rồi, lộ ra ôn nhu rõ ràng: “Nhìn xem thích bộ nào, để cho người ta mang cho em mặc thử.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 319: Chúc Mừng [4]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo cúi đầu, nhìn về phía quyển sổ, một tay Lương Thần tự nhiên khoát lên trên sofa sau đầu cô, một tay giúp cô lật tập, thỉnh thoảng còn có thể chỉ vào lễ phục xinh đẹp phía trên, thấp giọng hỏi một câu “Có thích cái này không?”.

Hình ảnh như vậy, thoát nhìn hai người giống như là một đôi tình nhân đang trong tình yêu cuồng nhiệt, nam tuấn nữ mỹ, mang theo hình ảnh có mấy phần cảnh đẹp ý vui.

Thẩm Lương Niên lại cảm thấy mắt chua xót, cánh tay bị Kiều Ôn Noãn ôm, mơ hồ dâng lên một tầng cực nóng, anh nâng tay lên, bóp tắt thuốc, xoay qua nhẹ giọng nói với Kiều Ôn Noãn: “Đi thôi, anh giúp em chọn lựa bộ áo cưới khác.”

Kiều Ôn Noãn nghe giọng nói mềm nhẹ của Thẩm Lương Niên, trên mặt lập tức nở rộ ra nụ cười ngọt ngào, nhu thuận đi theo Thẩm Lương Niên đứng lên: “Được, chỉ cần là anh chọn, em đều thích. Nhân tiện, em cũng giúp anh chọn lễ phục chú rể.”

Thẩm Lương Niên nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, không có cự tuyệt, để lại một câu: “Chúng tôi đi qua xem một chút”, rồi mặc cho Kiều Ôn Noãn ôm cánh tay của mình, đi về trước lễ phục kết hôn hoa lệ ở một bên.

Cảnh Hảo Hảo chỉ mặc vì tham gia tụ hội tối nay, một bộ là đủ, Lương Thần chọn từ trong tập ra được bảy tám bộ, cân nhắc qua lại một chút, liền chọn một váy dài màu đỏ thẫm.

Lúc Lương Thần đang chuẩn bị phân phó người phục vụ mang Cảnh Hảo Hảo đi mặc thử, Kiều Ôn Noãn và Thầm Lương Niên cũng mang theo người phục vụ, cầm vài bộ quần áo đi trở về.

Kiều Ôn Noãn thấy được Cảnh Hảo Hảo, tay ôm cánh tay Thầm Lương Niên càng dùng sức hơn, giống như là hận không thể đều dán gắt gao cả người ở trên người Thầm Lương Niên, cũng cố ý phóng đại một ít âm lượng, nhõng nhẽo nói với Thầm Lương Niên: “Lương Niên, lễ phục hôn lễ của chúng ta sáu bộ là đủ rồi, không cần phải chọn tám bộ giống như anh nói vậy.”

Cảnh Hảo Hảo không phải không biết, Kiều Ôn Noãn đây là đang khoe khoang cho mình nghe, ngụ ý, chính là Thầm Lương Niên hy vọng bọn họ chọn tám bộ lễ phục, mà cô ta cảm thấy có chút lãng phí, sáu bộ đã đủ.

Thầm Lương Niên cũng không có lên tiếng phản bác, hết thảy, phảng phất giống như đều là sự thật.

Mặt mày Kiều Ôn Noãn đều giương lên cao, như là một cô gái ngây thơ, kéo cánh tay Thầm Lương Niên, ngang đầu, giơ tay mang nhẫn của mình lên, nói: “Em muốn bộ áo cưới kim cương vừa mặc thử, bọn họ nói, là trấn điểm chi bảo trong tiệm này, phía trên tổng cộng có hơn ba ngàn viên kim cương đấy! Cũng rất phù hợp với chiếc nhẫn này của em.”

Thầm Lương Niên biết, Kiều Ôn Noãn đây là cố ý nói cho Cảnh Hảo Hảo nghe, cố hòng ghen đến có chút khó chịu, nhưng lại vẫn khẽ gật đầu.

Ý cười trên mặt Kiều Ôn Noãn càng ngày càng sâu.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến mình hẳn là sẽ không khổ sở, nhưng khi nhìn thấy hôm nay Thẩm Lương Niên theo cô gái khác chọn lựa áo cưới, vẻ mặt dung túng cô gái khác, đáy lòng cô vẫn truyền đến từng luồng không thoải mái nhàn nhạt.

Lương Thần cảm giác được Cảnh Hảo Hảo cứng ngắc, vươn tay, nắm ở thắt lưng của cô, đột nhiên mở miệng nói: “Hảo Hảo, em đều quen biết với Lương Niên và Kiều tiểu thư đúng không, hiện tại bọn họ muốn vui vẻ kết hôn, chuyện tốt như vậy, chẳng lẽ em không nên chúc phúc một chút ư?”

Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng ngẩng đầu, nhìn Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn dán gấu gao chung một chỗ ở trước mặt, chính mình như là đang đọc lời kịch trong tổ phim, nói: “Thẩm tiên sinh, Kiều tiểu thư, chúc mừng hai người, mong hai người hạnh phúc mỹ mãn, bách đầu giai lão.”

Ánh mắt Thẩm Lương Niên nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, qua nửa ngày, mới mở miệng nói một câu: “Cám ơn.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 320: Chúc Mừng [5]

Editor: May

Ngữ điệu anh rất bình tĩnh, giống như là anh cam tâm tình nguyện cưới Kiều Ôn Noãn, Cảnh Hảo Hảo cảm thấy chính mình thực rất không có tiền đồ, sao vào lúc nghe được câu “Cám ơn” như thế, đáy lòng lại còn đau theo.

Kiều Ôn Noãn nghe được Thẩm Lương Niên nhận lấy chúc phúc, đáy lòng càng yên tâm hơn, cô ta nghiêng đầu, nhìn Cảnh Hảo Hảo, vẻ mặt tao nhã cười nói: “Hảo Hảo, hôn lễ của tôi và Lương Niên đã đặt vào ngày 14 tháng sau, là lễ tình nhân trắng, ngày đó nếu cô có thời gian, hy vọng cô và Lương tổng cùng nhau tới tham gia.”

Thẩm Lương Niên đứng ở một bên, cũng không tỏ vẻ gì, giống như ý tứ của Kiều Ôn Noãn, liền đại biểu ý tứ của anh.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ, ở phương diện giờ tay chém xuống, nhẫn tâm quyết tuyệt này, chung quy cô vẫn còn kém hơn Thẩm Lương Niên, giống như là một trận tình yêu của bọn họ, trong mười năm đó, không hề cố kỵ hy sinh nhất là cô, cô sủng ái anh, luyện tiếc anh chịu một chút khổ sở, kết quả là, anh cho cô một tấm thẻ ngân hàng, liền nghĩ muốn lật đổ tất cả quá khứ của bọn họ.

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo khổ sở hơn nữa, cũng không cho phép chính mình lộ ra một chút manh mối ở trước mặt Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn

Noãn, cô cũng nhẹ nhàng cong môi lên, nhìn Thẩm Lương Niên, cười càng tao nhã, càng quyến rũ hơn Kiều Ôn Noãn, ngữ khí cũng càng chân thành, càng vui vẻ hơn: “Được, ngày đó, tôi và Lương Thần, khẳng định sẽ đưa đại lễ đến.”

Nói xong, Cảnh Hảo Hảo thông thả quay đầu, nhìn Lương Thần, mặt mày cong cong cười nhàn nhạt, nói: “Tôi đi thay quần áo trước.”

Lương Thần ngẩng đầu, nhẹ nhàng vén tóc ra sau tai cô, cho người phục vụ đứng sau Cảnh Hảo Hảo một ánh mắt, người phục vụ liền thức thời dẫn Cảnh Hảo Hảo đi vào phòng thay đồ.

Đợi khi cửa phòng thay đồ đóng lại, lúc này Lương Thần mới lười nhác quay đầu, nhìn Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn, như là rất nghi hoặc, mở miệng nói với Thẩm Lương Niên: “Đúng rồi Lương Niên, lúc trước anh từng bảo Kiều tiểu thư đưa cho Hảo Hảo một tấm thẻ ngân hàng sao?”

Lương Thần vừa nói ra những lời này, trong nháy mắt sắc mặt Kiều Ôn Noãn trở nên có chút khó coi.

Chuyện này, là cô vụng trộm đi làm sau lưng Thẩm Lương Niên, anh hoàn toàn không biết, cô thật không ngờ, Cảnh Hảo Hảo lại có thể nói cho Lương Thần biết.

Kiều Ôn Noãn thật cẩn thận nâng mí mắt lên, liếc mắt đánh giá Thẩm Lương Niên một cái, phát hiện sắc mặt người đàn ông cũng không có khác thường gì, đáy lòng của cô lại càng thêm bất ổn.

Lương Thần nhìn thần thái cố ra vẻ trấn định nhưng thật ra đã sớm khẩn trương thành một đoàn của Kiều Ôn Noãn, ý cười nơi khóe môi càng sâu, càng như là tán gẫu về chuyện kia, nói: “Lương Niên, tôi biết lúc trước anh là dùng tiền của Cảnh Hảo Hảo sáng lập công ty, hiện tại hai người tách ra, trả tiền lại cũng đúng thôi, những tiền kia cũng là Hảo Hảo nên có,

nhưng lúc trước Hảo Hảo cho anh bao nhiêu tiền, hiện nay liền trả lại cho cô ấy bấy nhiêu tiền, anh cần gì trả lại gấp mười cho Hảo Hảo, đây không phải là dùng tiền cắt đứt quan hệ ư, lại nói..... hiện tại Hảo Hảo đi theo tôi, làm sao hiếm lạ chút tiền này, anh có thể cho cô ấy bao nhiêu, cho nhiều hơn nữa, cũng không bằng tiền tôi có.”

Từ khi Thẩm Lương Niên nghe được câu đầu tiên, liền biết là Kiều Ôn Noãn ra tay, anh đối mặt với châm chọc khiêu khích của Lương Thần, thần thái vẫn như cũ, chỉ là sau khi Lương Thần nói xong, ngẩng đầu, ngữ khí bình tĩnh nói: “A Thần, anh nói đúng, là tôi thiếu suy tính.”

Cũng đã đến nước này, còn gánh vác thay Kiều Ôn Noãn?

Lương Thần cười lạnh một tiếng, nhìn Kiều Ôn Noãn, có thâm ý nói: “Lương Niên, có thể lấy được Kiều tiểu thư - người phụ nữ như vậy, thật là phúc khí của anh.”

Anh cố ý tăng thêm hai chữ “Phúc khí” này.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 321: Chúc Mừng [6]

Editor: May

Anh cố ý tăng thêm hai chữ “Phúc khí” này, làm cho người ta trong nháy mắt liền hiểu được, anh là đang nói mát.

Từ Dung hiểu Lương Thần, cảm giác được không khí trong lời nói người đàn ông càng ngày càng không thích hợp, liền hoà giải lên tiếng nói: “Đêm nay, chúng ta tụ hội ở nơi này? Vẫn là chỗ cũ à?”

Lương Thần ngược lại không có tiếp tục khó xử nói tiếp, chỉ chậm rãi tựa vào trên sofa, cầm lấy tạp chí một bên vừa lật xem, vừa thuận miệng nói: “Chỗ cũ thôi.”

Âm trong lời nói của Lương Thần vừa rơi xuống định, cửa phòng thay đồ cách đó không xa liền bị mở ra.

“Lương tiên sinh, ngài xem bộ này có thích hợp hay không?”

Lương Thần quay đầu, liền nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo mặc lễ phục màu đỏ do mình chọn duyên dáng yêu kiều đứng ở nơi đó, làn da của cô vốn trắng nõn, phối với màu đỏ thắm, có vẻ giống như sứ trắng, trong suốt long lanh.

Ở trong phòng thay quần áo, người nơi này còn trang điểm nhàn nhạt cho cô, tóc dài đen nhánh bôi lên, lộ ra cổ tinh xảo, thoát nhìn cực kỳ kinh

diễm.

Trong khoảng thời gian ngắn, Lương Thần, Từ Dung cùng Thẩm Lương Niên đều nhìn thẳng mắt.

Lương Thần hồi thần đầu tiên, đứng lên, đi tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo, đánh giá từ trên xuống dưới một vòng, sau đó đi đến trước quầy trang sức một bên nhìn nhìn, chỉ vào một bộ trang sức trên châu hồng nhật, bảo người phục vụ lấy ra, tự mình đeo cho Cảnh Hảo Hảo, lúc này Lương Thần mới vừa lòng gật gật đầu, nói: “Không tệ.”

“Vậy Lương tiên sinh vẫn là quét thẻ tính tiền sao?”

“Ừ.” Lương Thần lên tiếng, lấy từ trong túi của mình ra một tấm thẻ, đưa cho người phục vụ: “Không có mặt mã, trực tiếp cà đi.”

Sau đó liền ôm Cảnh Hảo Hảo đi trở về trước sofa, chờ Cảnh Hảo Hảo ngồi xuống, còn sẵn sóc bưng cho Cảnh Hảo Hảo một ly nước.

Kiều Ôn Noãn nhìn thấy Thẩm Lương Niên nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo trang phục lộng lẫy đến xuất thần, đáy lòng hơi có chút không thoải mái, sau đó nghiêng đầu, nhìn Cảnh Hảo Hảo, giống như thân thiết nói: “Lương tổng đối với Hảo Hảo thật đúng là rất tốt, cũng không biết, Lương tổng và Hảo Hảo khi nào thì kết hôn?”

Kết hôn với Cảnh Hảo Hảo?

Sáu chữ này, khiến đáy lòng Lương Thần hung hăng rung động một chút, cả đời này của anh, cho tới tận bây giờ, cũng chưa từng nghĩ tới kết hôn..... Hiện tại, Kiều Ôn Noãn vừa hỏi như vậy, trong đầu anh đột nhiên liên tưởng quanh hình ảnh kết hôn với Cảnh Hảo Hảo..... Sau đó tầm mắt tìm lòng không đậu liền dừng ở trên từng loạt từng loạt áo cưới xinh đẹp cách đó không xa..... Cảnh Hảo Hảo gả cho anh..... Sáu chữ này chậm

rãi thôi qua ở trong đầu anh, làm cho đầy lòng anh, không biết xảy ra chuyện gì, lại dâng lên một chút chờ mong.

Kiều Ôn Noãn nhìn Lương Thần qua một lúc lâu cũng không nói gì, ánh mắt liên liếc mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo một cái, trong lời nói ẩn giấu tiếp tục hỏi: “Chẳng lẽ Lương tổng còn chưa nghĩ tới muốn kết hôn với Hảo Hảo sao?”

Sao Cảnh Hảo Hảo lại không hiểu hàm nghĩa che dấu trong những lời này của Kiều Ôn Noãn, cô theo Lương Thần thì như thế nào? Ăn no uống say, hưởng thụ cuộc sống xa hoa người bên ngoài không hưởng thụ được thì như thế nào? Người đàn ông này, cuối cùng cũng sẽ không cho cô một thứ quan trọng nhất với người phụ nữ, đó là: Danh phận.

Cảnh Hảo Hảo cũng biết, Kiều Ôn Noãn đây là đang đả kích mình.

Lương Thần lại chậm rãi kéo tinh thần về vào lúc này, nhất thời liền hiểu được Kiều Ôn Noãn là muốn khiến cho Cảnh Hảo Hảo khó chịu, liền lập tức mở miệng, không nhẹ không nặng nói: “Hảo Hảo, không phải là tôi muốn cưới là cưới, hai người chúng tôi, cưới hay không chưa bao giờ quyết định bởi tôi, mà ở chỗ Hảo Hảo có lấy chồng hay không.”

Muốn ở chỗ của anh quét mặt mũi Cảnh Hảo Hảo?

Vậy phải xem anh có cơ hội hay không.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 322: Chúc Mừng [7]

Editor: May

Cô ta càng muốn thấy Cảnh Hảo Hảo khó chịu, anh lại càng là muốn nâng Cảnh Hảo Hảo lên mây.

Không chỉ có như thế, anh còn muốn để cho Kiều Ôn Noãn biết, anh vẫn còn đang lấy lòng Cảnh Hảo Hảo!

Kiều Ôn Noãn vốn định khiến cho Cảnh Hảo Hảo khó chịu, nhưng thật không ngờ, nháo đến cuối cùng, lại đổi lấy là cục diện Lương Thần theo đuổi Cảnh Hảo Hảo, cho dù đáy lòng rất mất hứng, trên mặt vẫn biểu hiện cực kỳ cao hứng ngưỡng chừng kéo kéo môi.

.....

Tính tiền xong, Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo dẫn đầu rời đi, lúc ra khỏi trung tâm thương mại, Cảnh Hảo Hảo đột nhiên muốn đi toilet, Lương Thần liền nói ở cửa chờ cô.

Với người bên ngoài mà nói, có lẽ sẽ tin tưởng lời nói của Lương Thần, nhưng đối với Cảnh Hảo Hảo mà nói, cô lại cảm thấy, đây chính là lí do thoái thác đường hoàng của Lương Thần.

Cô đối với Lương Thần mà nói, chỉ là đồ chơi tâm huyết dâng trào, đợi cho anh có một ngày chán ghét, cô vẫn là phải rời đi.

Vốn cô từng còn khát vọng có một gia đình hòa thuận, sau đó lại có một đứa nhỏ đáng yêu, bọn họ cùng ở trong một số hộ khẩu, sau đó trên thế giới này, cô không bao giờ cô đơn một mình nữa, nhưng bởi vì Lương Thần xuất hiện, quấy rầy toàn bộ hết thảy của cô.

Thứ tốt đẹp của phụ nữ, chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, đêm đầu tiên, thanh xuân, mỗi tình đầu, những thứ này đều là thứ mất đi sẽ không bao giờ có nữa, mà đúng lúc phụ nữ muốn dùng hai loại này để đổi lấy hạnh phúc cả đời, mỗi tình đầu và thanh xuân của cô đều cho Thẩm Lương Niên, đêm đầu tiên của cô cho Lương Thần, hiện tại trên người cô không có thứ tốt đẹp gì, ngày nào đó, rời khỏi Lương Thần, ở thành phố Giang Sơn này, ai lại sẽ cần cô?

Kiều Ôn Noãn có thể mặc áo cưới xinh đẹp, làm cô dâu của Thẩm Lương Niên, mà cô..... có lẽ cả đời này, đều không có cơ hội làm cô dâu.....

Gần đây, tâm tình của cô, dần dần đi ra từ trong bi thương mình và Thẩm Lương Niên chia tay, nhưng bởi vì một câu kia của Kiều Ôn Noãn, lại biến thành tâm tình lại xuống dốc.

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trên bồn cầu, cảm thấy tương lai của mình ảm đạm không ánh sáng, thẳng đến điện thoại cô đột nhiên chấn động, là Lương Thần gọi điện thoại tới, cô mới chậm rãi đứng lên, đi ra toilet.

Vừa ra tới, cô liền thấy được Thẩm Lương Niên ở trong hành lang, người đàn ông dựa lưng vào vách tường, như là đang đặc biệt đợi cô, nghe được tiếng bước chân, liền xoay qua, nhìn thấy là cô, liền đứng thẳng thân mình, nhìn chằm chằm cô không có lên tiếng.

Cảnh Hảo Hảo tạm dừng một chút, liền dời tầm mắt, mở bước chân, đi về phía trước, càng tới gần Thẩm Lương Niên, Cảnh Hảo Hảo càng cảm thấy toàn thân mình chết lặng, cô cố gắng duy trì sự bình tĩnh của mình, để

cho chính mình nhìn không chớp mắt, trấn định tự nhiên đi qua từng bước một từ trước mặt Thẩm Lương Niên.

Nhưng mà, ngay tại lúc cô sắp lướt qua bên người Thẩm Lương Niên, người đàn ông lại đột nhiên vươn tay, bắt tay cô.

Tay anh, vẫn dày rộng ấm áp như trước, Cảnh Hảo Hảo lại không có an bình và hạnh phúc lúc trước, ngược lại liền vội vàng xao động muốn hất ra.

Nhưng giây tiếp theo, Thẩm Lương Niên đã bắt lấy cổ tay cô, nâng lên cao cao, hung hăng vung lên trên mặt của mình.

Cho dù Cảnh Hảo Hảo không dùng được lực, nhưng khí lực của Thẩm Lương Niên vẫn để cho tay Cảnh Hảo Hảo tạo thành một cái tát vang dội ở trên mặt anh.

Một cái tát như vậy, đánh cho Cảnh Hảo Hảo nháy mắt giật mình tại chỗ.

Thẩm Lương Niên không dừng lại kéo tay cô, liên tục quăng hai bạt tai trên mặt của mình.

Lúc này Cảnh Hảo Hảo mới hoàn hồn, dùng sức kéo tay của mình xuống từ trong lòng bàn tay của Thẩm Lương Niên.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 323: Chúc Mừng [8]

Editor: May

Thẩm Lương Niên nhìn Cảnh Hảo Hảo, dung nhan quen thuộc, so với lúc ở bên người anh, thoát nhìn càng xinh đẹp hơn, trên người mặc quần áo và trang sức sang quý hoa lệ anh chưa từng mua cho cô, giữa mặt mày trải qua trang điểm, có cảm giác độc đáo xinh đẹp vờn quanh.

Anh không tự chủ được liền nghĩ đến, ở trong hội sở, cô im lặng ngồi ở bên người Lương Thần, mặt mày cong cong cười yếu ớt với Lương Thần, thần thái bình tĩnh chúc phúc anh và Kiều Ôn Noãn..... Liền giống như ở đáy lòng của cô, anh không tồn tại chút nào.

Anh biết, đây là anh nên có, anh xứng đáng, nhưng anh vẫn đau, mười năm của anh và cô, đi từ trong hoàn cảnh căn cỗi mà lại gian nan tới mười năm, cứ như vậy bởi vì anh nhất thời tình trùng lên não, hoàn toàn vẽ một dấu chấm hết.

Lúc đó, anh còn ôm tâm lý may mắn, cho là chuyện của anh và Kiều Ôn Noãn vĩnh viễn sẽ không bại lộ, hiện tại anh mới biết được, trên thế giới này, không có bí mật nào, không phải không đến, là thời điểm chưa tới mà thôi.

Đáy mắt Thẩm Lương Niên, đột nhiên trở nên nóng, anh cũng không chờ Cảnh Hảo Hảo mở miệng, liền nói thẳng: “Ba cái tát này, là anh nên có, cái tát thứ nhất là tôi vốn nói mang em cao bay xa chạy, kết quả lại

lỡ hẹn, cái tát thứ hai là anh cho Kiều Ôn Noãn cơ hội thương tổn em, cái tát thứ ba là anh thật xin lỗi em.....”

Thẩm Lương Niên như là sợ hãi lời nói của mình, nói không hết, ngừng điệu rất nhanh nói: “Hảo Hảo, những thứ này đều là anh gieo gió gặt bão, anh chẳng trách người khác, nhưng Hảo Hảo em tin tưởng anh, anh chưa từng nghĩ tới muốn dùng tiền cắt đứt tất cả giữa chúng ta, tấm thẻ kia không phải anh muốn đưa cho em. Hảo Hảo, em tin anh.”

“Lương Niên, tôi tin anh thì như thế nào?” Cảnh Hảo Hảo nghe xong lời nói của Thẩm Lương Niên, sau một lúc lâu mới mở miệng, giọng nói rất bình tĩnh: “Anh sắp kết hôn với Kiều Ôn Noãn, tôi là phụ nữ của Lương Thần, đáy lòng anh rõ ràng, đời này hai chúng ta cũng sẽ không có khả năng nữa, cho nên, anh thật sự không cần giải thích với tôi nhiều như vậy.....”

Cho dù hiện tại, anh giải thích rõ ràng toàn bộ hiểu lầm giữa chúng ta, chúng ta vẫn sẽ không trở lại như trước được nữa, có chút hiểu lầm, không bằng vẫn tồn tại, như vậy dù sao cũng tốt hơn thật lòng yêu nhau nhưng lại bị buộc tách ra, bởi vì oán hận vĩnh viễn đều dứt bỏ dễ dàng hơn.

“Anh biết, nhưng anh.....” Thẩm Lương Niên vừa mới nói mấy chữ, đột nhiên Từ Dung liền vội vàng đi tới từ một bên: “Lương Niên, tôi biết cậu sẽ tới nơi này gặp cô ấy mà, cậu thật sự là không muốn sống nữa ư, có phải cảm thấy bây giờ còn chưa đủ hỗn loạn không!”

Từ Dung vừa hung tợn thấp giọng nói chuyện, vừa vội vàng đi đến trước mặt Thẩm Lương Niên, ôm bờ vai của anh, nói với Cảnh Hảo Hảo: “Lương Thần đã đi qua tìm cô rồi, nếu bị cậu ấy nhìn thấy hai người lại ở trong này lén gặp mặt, hai người cũng sẽ không có quả ngọt để ăn đâu.”

Từ Dung nói xong, liền mạnh mẽ đẩy Thẩm Lương Niên, đi vào trong toilet.

Thẩm Lương Niên theo bản năng kháng cự khí lực của Từ Dung, muốn đi về phía Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo bình tĩnh nhìn Thẩm Lương Niên muốn giãy khỏi Từ Dung, chậm rãi mở miệng nói: “Lương Niên, anh là tồn tại trong quá khứ và là hư vô trong lúc này của tôi.”

Trong nháy mắt sắc mặt Thẩm Lương Niên liền tái nhợt một mảnh, toàn thân liền không có một chút khí lực.

Tồn tại trong quá khứ, hư vô lúc này..... Nhưng cho dù là hư vô thì như thế nào? Hảo Hảo, mặc dù em không thể cùng một chỗ với tôi, tôi vẫn sẽ đòi lại toàn bộ nợ Kiều Ôn Noãn thiếu em!

Từ Dung trực tiếp đẩy mạnh một hơi Thẩm Lương Niên vào toilet, sau đó, Cảnh Hảo Hảo chợt nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân vội vã, cô quay đầu, liền nhìn thấy Lương Thần bước nhanh tới đây.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 324: Đả Kích [1]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo thu hồi tất cả cảm xúc khi gặp phải Thẩm Lương Niên, giả bộ bình tĩnh nhìn Lương Thần đứng ở trước mặt mình.

Mặt mày người đàn ông hơi có một tia vội vàng, trong nháy mắt nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo, thần thái anh chuyển biến tốt hơn rất nhiều, cúi đầu, hỏi: “Sao lâu như vậy mới đi ra?”

“Người trong toilet có chút nhiều, chờ thời gian lâu một chút.”

Lương Thần không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm cửa toilet vài giây, ánh mắt như vậy, nhìn đến đáy lòng Cảnh Hảo Hảo hơi có chút khẩn trương, chẳng lẽ, anh đã biết cái gì?

Nhưng mà, giây tiếp theo, Lương Thần liền thần thái lạnh nhạt thu hồi tầm mắt, ánh mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo bình thản như thường, không có nghi ngờ gì, vươn tay, sửa sang lại quần áo Cảnh Hảo Hảo một chút, ôm thắt lưng của cô, đi ra trung tâm thương mại.

Trợ lý nhìn thấy Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo đi ra, lập tức mở cửa xe ra, Lương Thần chỉ chỉ trong xe, nói với Cảnh Hảo Hảo: “Em đi lên trước, tôi đi bên cạnh mua chút đồ.”

Sau đó, lại nói với trợ lý: “Chú chờ ở chỗ này.”

Sau đó, xoay người, liền quay trở lại trong trung tâm thương mại một lần nữa.

Trợ lý ngồi ở trên ghế lái, mở xe ra, bật điều hòa trong xe, điều chỉnh nhiệt độ thích hợp, anh ta vừa mới làm xong hết thấy, di động liền vang ting ting một tiếng, trợ lý cầm lấy, nhìn tin nhắn gửi đến trên đó, lập tức bất động thanh sắc xóa bỏ, sau đó nghiêng đầu, nói với Cảnh Hảo Hảo: “Cảnh tiểu thư, tôi xuống xe hút thuốc, cô ở chỗ này đợi một lát.”

Cảnh Hảo Hảo gật gật đầu.

Lúc trợ lý đẩy cửa xe ra đi xuống, đột nhiên như là nhớ tới đến cái gì, đưa di động của mình cho Cảnh Hảo Hảo: “Cảnh tiểu thư, lúc cô đến, không phải nói để di động ở trong nhà ư? Nếu cô chờ nhàm chán, trước hết lấy di động của tôi trò game đi.”

Nói xong, trợ lý lại nói mật mã mở khóa cho Cảnh Hảo Hảo biết, sau đó liền đi xuống xe, đóng cửa.

Bên trong xe chỉ có một mình Cảnh Hảo Hảo, chờ đến rất nhàm chán, cô liền cầm di động của trợ lý, xem Weibo một chút, kết quả giây tiếp theo, di động liền vang lên nhắc nhở có một tin nhắn tới, Cảnh Hảo Hảo hạ cửa kính xe xuống, nói với trợ lý hút thuốc bên ngoài: “Điện thoại của anh có tin nhắn.”

Trợ lý tiếp nhận, nhìn một chút, liền đưa cho Cảnh Hảo Hảo.

Lúc Cảnh Hảo Hảo tiếp nhận, di động đúng lúc dừng ở trang tin nhắn, lúc cô ấn trở về trang chính, liền nhìn thấy trong cột tin nhắn có một nội dung quen thuộc: “Hảo Hảo, anh là Lương Niên, mấy ngày nay anh đã sắp bàn thành hiệp nghị với Lương tiên sinh.....”

Tuy rằng chỉ vài chữ ngắn ngủi, nhưng Cảnh Hảo Hảo liếc mắt một cái liền nhận ra, đây là tin nhắn Thẩm Lương Niên từng gửi cho mình.

Ngón tay Cảnh Hảo Hảo hơi hơi dừng lại, theo bản năng liền nhấn mở, sau khi nhìn thấy nội dung, cùng với nội dung tin nhắn mình đã nhận được kia, hoàn toàn là giống y như đúc!

“Hảo Hảo, anh là Lương Niên, mấy ngày nay anh đã sắp bàn thành hiệp nghị với Lương tiên sinh, buổi tối đầu tiên đêm giáng sinh anh sẽ ký hợp đồng với anh ta, bán tập đoàn Thiên Vinh đi. Từ nay về sau, ở thành phố Giang Sơn sẽ không còn thứ gì đáng giá để anh vương bận, cho nên Hảo Hảo, anh đặt cho em một tấm vé máy bay, là bay đi nước Mỹ, nếu em còn thích anh, như vậy vào ba giờ chiều đêm giáng sinh, em chỉ cần mang theo chứng minh nhân dân đến sân bay gặp mặt với anh là được rồi, chúng ta rời khỏi thành phố Giang Sơn, đi tìm một thế giới không có bất luận kẻ nào quen biết chúng ta, trôi qua cuộc sống đơn giản hai người của chúng ta.”

Và người liên lạc mà trợ lý Lương Thần đã gửi tin nhắn này là “Kiều Ôn Noãn”.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 325: Đả Kích [2]

Editor: May

Và người liên lạc mà trợ lý Lương Thần đã gửi tin nhắn này là “Kiều Ôn Noãn”, ngày tháng vừa vặn chính là ngày mình nhận được tin nhắn của Thẩm Lương Niên.

Nói cách khác..... vào ngày chính mình nhận được tin nhắn của Thẩm Lương Niên chưa bao lâu, Lương Thần liền biết được sự tồn tại của tin nhắn này, sau đó anh đã gửi tin nhắn đó cho Kiều Ôn Noãn?

Mấy ngày đó, cô trôi qua thật cẩn thận, cẩn thận từng chút, sợ chính mình lộ ra một chút dấu vết, khiến cho Lương Thần và thím Lâm cảnh giác, đợi khi cô thuận lợi chạy đến sân bay từ tổ phim, cô còn ngây thơ nghĩ rằng mình thật sự chạy thoát, hiện tại nhớ lại, hóa ra hết thảy đều là cô ý nghĩ kỳ lạ tự cho là đúng, thật ra Lương Thần đã sớm biết được hết thảy, chỉ là bất động thanh sắc nhìn cô diễn trò và nguy trang, sau đó ném hết thảy vấn đề khó giải quyết anh cần ra tay cho Kiều Ôn Noãn đi xử lý.

Kiều Ôn Noãn khẳng định là không muốn để cho Thẩm Lương Niên và cô cao bay xa chạy, tuy rằng cô không biết rốt cuộc Kiều Ôn Noãn dùng biện pháp gì khiến cho Thẩm Lương Niên lên giường với cô ta, nhưng cô nghĩ, tuy rằng Kiều Ôn Noãn làm quân cờ trong chuyện lần đó, nhưng lại có thu hoạch, ít nhất hiện tại cô ta sắp gả cho Thẩm Lương Niên.

Mà Lương Thần, chỉ cần làm một đế vương nắm giữ hết thủy, cao cao tại thượng ngồi mát ăn bát vàng, ngồi thu ngư ông đắc lợi.

Duy chỉ có cô và Thẩm Lương Niên là lưỡng bại câu thương, càng chạy càng xa..... Cuối cùng đến mức không thể vãn hồi.

Lương Thần rõ ràng có thể công bố hết thủy, khống chế cô không cho cô đi sân bay, nhưng anh cố tình cái gì cũng không làm, muốn mượn tay Kiều Ôn Noãn, hoàn toàn đánh nát quan hệ vốn lung lay sắp đổ của cô và Thẩm Lương Niên!

Thật không hổ là..... nhân vật truyền kỳ của thành phố Giang Sơn, thần thoại trong thương giới, bày mưu nghĩ kế khôn ngoan sâu đậm, hoàn toàn không phải là nói chơi!

Ngón tay Cảnh Hảo Hảo nắm di động của trợ lý hơi run rẩy một chút, đang lúc cô xuất thần, cửa xe đột nhiên bị mở ra, Lương Thần một thân cao nhũ tây trang, ý cười dạt dào ngồi ở bên thân thể của cô, nhìn chăm chăm di động trong tay cô, sắc mặt hoàn toàn tự nhiên mở miệng hỏi: “Đã thấy rồi sao?”

Chỉ bốn chữ, nói đến Cảnh Hảo Hảo chột ngắc đầu, nhìn về phía Lương Thần.

Người đàn ông nhìn ánh mắt kinh ngạc của Cảnh Hảo Hảo, ý cười trên mặt càng sâu.

Cảnh Hảo Hảo nháy mắt tỉnh ngộ, khó trách lúc trợ lý đưa di động cho cô, dừng lại ở trang tin nhắn, mà tin nhắn trên đó, chỉ có một tin nhắn gửi cho Kiều Ôn Noãn này, hóa ra tin nhắn này, hoàn toàn chính là Lương Thần cố ý để cho cô nhìn thấy!

Mục đích anh làm như vậy, là gì?

Lương Thần giống như nhìn thấy đáy lòng nghi hoặc của Cảnh Hảo Hảo, hàm chứa cười tiến đến bên tai Cảnh Hảo Hảo, nhẹ giọng mở miệng nói: “Hảo Hảo, không cần tính toán giấu diếm tôi chuyện gì, chỉ cần tôi muốn biết, trên thế giới này vốn không có chuyện tôi không biết được, tôi cũng từng nói tôi không thích em gặp mặt Thẩm Lương Niên.”

Trên thế giới này vốn không chuyện gì có thể trốn khỏi mắt anh? Từ Dung giành trước một bước tới đó mang Thẩm Lương Niên đi, nhưng anh vẫn còn có thể biết anh ấy và cô gặp mặt ở trong toilet. Anh để cho cô xem tin nhắn này, rõ ràng là đang nói cho cô biết, khoảng cách giữa cô và Lương Niên, rốt cuộc lớn bao nhiêu! Để cho cô thu hồi tâm tư nhỏ kia của cô!

Lương Thần xuyên qua cửa kính xe bên phía Cảnh Hảo Hảo, nhìn thấy Thẩm Lương Niên và Từ Dung đi ra từ trong trung tâm thương mại, đột nhiên vươn tay, kéo Cảnh Hảo Hảo vào trong lòng của mình, cúi đầu, liền hôn lên môi cô, thuận thế hạ cửa kính xe phía sau Cảnh Hảo Hảo xuống.

Lương Thần nghiêng đầu, chuyên chú hôn môi Cảnh Hảo Hảo, trong lúc ngẫu nhiên nâng mí mắt lên, nhìn thấy gương mặt tái nhợt cứng ngắc của Thẩm Lương Niên, anh càng không ngừng cố gắng làm sâu nụ hôn với Cảnh Hảo Hảo.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 326: Đả Kích [3]

Editor: May

Lương Thần vẫn hôn đến Cảnh Hảo Hảo không thể hô hấp, mới dời cánh môi đến gò má của cô, chậm rãi hôn đến bên tai của cô, vừa nhẹ hôn vành tai của cô, vừa thấp giọng nói về phía lỗ tai của cô: “Hảo Hảo, Thẩm Lương Niên tìm em, có phải giải thích cái gì đó với em đúng không? Tôi làm như vậy, vì cảnh tình em, đừng nghe xong anh ta giải thích, đáy lòng của em liền bắt đầu dao động suy nghĩ chạy về phía anh ta, ít chộc tôi mất hứng, nếu không cuối cùng mọi người đều sẽ không thoải mái!”

Ngữ khí của anh, nghe rất ôn nhu đa tình, giống như là quý công tử nho nhã nói lời âu yếm triền miên với cô gái mình yêu, nhưng Cảnh Hảo Hảo lại biết, anh là đang ra oai phủ đầu với cô, để cho cô nhận rõ tất cả không biết tự lượng sức mình của mình, đừng lấy trứng chọi đá làm trái lại với anh.

Lương Thần chờ xe Thẩm Lương Niên chậm rãi lái đi, mới chậm rãi buông Cảnh Hảo Hảo ra, nâng tay lên, động tác ôn nhu sửa sang lại một chút sợi tóc bởi vì hôn môi mà lộn xộn của cô, thậm chí còn dùng ngón tay cái lau sạch sẽ từng chút son nơi khóe môi của cô, giống như vừa rồi chưa từng phát sinh chuyện gì, rặng rờ nói: “Đi, đêm nay mang em chơi vui vẻ một chút.”

Sau đó, liền gọi trợ lý vẫn đứng ở ngoài xe lên xe, sau đó xe khởi động, chậm rãi lái đi.

Giống như lúc đến, vẫn là Lương Thần và trợ lý nói chuyện về một ít chuyện trên thị trường chứng khoán như trước, Cảnh Hảo Hảo ngồi ở chỗ ngồi, nhìn ngoài cửa sổ, vốn tâm tình không tốt bởi vì Kiều Ôn Noãn, giờ càng trở nên trầm trọng, Lương Thần - người đàn ông này, là quá cường đại mà cô chưa bao giờ gặp qua, anh có thể dễ dàng đoán trước được sự việc, sau đó sớm ra tay, nhổ cỏ tận gốc ngăn cản cơ hội cô và Thẩm Lương Niên tro tàn lại cháy.

Thật ra thật sự giống như Cảnh Hảo Hảo suy nghĩ, Lương Thần thật là ôm ý nghĩ như vậy, anh nói với Thẩm Lương Niên chuyện Kiều Ôn Noãn đưa cho Cảnh Hảo Hảo thẻ ngân hàng, anh liền nghĩ đến Thẩm Lương Niên khẳng định sẽ đi tìm Cảnh Hảo Hảo giải thích, khi anh nhìn thấy Kiều Ôn Noãn và Từ Dung đi ra từ trung tâm thương mại, duy chỉ thiếu Thẩm Lương Niên, anh liền biết Thẩm Lương Niên đi tìm Cảnh Hảo Hảo.

Giải thích thì giải thích, nhưng cũng phải xem Lương Thần anh có cho Cảnh Hảo Hảo cơ hội quay về với anh ta hay không đã, anh thật vất vả làm cho giữa bọn họ vỡ tan thành loại tình huống hiện tại, anh tuyệt đối sẽ không cho phép bất luận kẻ nào đến quấy rối, cho nên, anh cần thêm một mũi dự phòng cho Cảnh Hảo Hảo trước tiên, để cho cô không dám hành động thiếu suy nghĩ, sau đó lúc nhìn thấy Thẩm Lương Niên đi ra, ra về thâm tình hôn môi với Cảnh Hảo Hảo, đả kích Thẩm Lương Niên thật sâu, làm cho tâm anh ta như tro tàn!

Nếu Thẩm Lương Niên không đi tìm Cảnh Hảo Hảo, anh tự nhiên cũng sẽ không an bài những chuyện phía sau, nhưng anh ta đi tìm, vậy anh sẽ làm cho anh ta nhìn một chút, Cảnh Hảo Hảo và anh là thân mật khẳng định như thế nào!

Anh nghĩ, không có chuyện gì càng đả kích hơn chuyện tận mắt nhìn thấy người phụ nữ mình yêu hôn môi triền miên với người đàn ông khác!

Trên thế giới này, chỉ cần là người mà Lương Thần anh nhận định, liền không chấp nhận được người khác lén dòm ngó, cho dù người đó, từng thuộc về người khác!

.....

Tự hội chọn ở một hội sở tư nhân hạng sang.

Trợ lý chỉ đưa Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo đến địa điểm, liền lái xe rời đi.

Lương Thần ôm thắt lưng Cảnh Hảo Hảo, bước vào cửa xoay tròn của hội sở, bên trong lập tức có người phục vụ chào đón, chỉ chào hỏi một tiếng, liền mang theo Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo trực tiếp vào thang máy.

Lên tầng ba, quẹo trái phải hai ba cái, người phục vụ đẩy một cánh cửa nặng nề ra, bên trong đã ngồi không ít người, có nam có nữ, đều mặt hợp một xinh đẹp.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 327: Đả Kích [4]

Editor: May

Lúc mọi người nhìn thấy Lương Thần vào, đều đứng dậy, trên mặt tràn đầy cười, đều chào hỏi với Lương Thần.

Lương Thần ôm Cảnh Hảo Hảo, cũng là vẻ mặt tươi cười trò chuyện với mọi người, đến cuối cùng, có người kiềm chế không được nói với Lương Thần: “A Thần, không giới thiệu một chút về mỹ nữ hôm nay cậu mang đến ư?”

Lúc này Lương Thần mới hơi đẩy Cảnh Hảo Hảo tới phía trước, nói: “Cảnh Hảo Hảo.”

“Chào Cảnh tiểu thư.” Lương Thần vừa dứt lời, liền có người vươn tay về phía Cảnh Hảo Hảo.

“Tránh ra, dựa vào diện mạo này của anh, sẽ hù dọa mỹ nữ đấy.” Không biết là ai nói một câu, sau đó nghiêng người tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo, đi về phía trước một bước, vươn tay về phía Cảnh Hảo Hảo, nói: “Cảnh tiểu thư, xin chào xin chào.”

Cảnh Hảo Hảo còn chưa vươn tay, Lương Thần liền một phen kéo cô đến trong lòng mình, nói với người chung quanh: “Được rồi, các cậu mau tránh ra, cô ấy da mặt mỏng, chịu không nổi nháo như vậy đâu.”

Nói xong, Lương Thần liền ôm thắt lưng Cảnh Hảo Hảo, trực tiếp đi đến trước sofa ngồi xuống

Bạn bè Lương Thần, tự nhiên cũng không phải là người kém cỏi, ngồi ở cùng nhau, trong lời nói tán gẫu đều tài trí hơn người, ví dụ như lúc trước người nào ở Hải Nam tốn mấy trăm triệu mua một cái ca nô, người nào dùng mười mấy triệu liền nắm bắt được một minh tinh nhỏ bình thường, còn có người nào kết hôn đưa lễ hỏi đều là chế tạo từ vàng ròng.

Loại đề tài những người thường nghe được đều giống như là ý nghĩ kỳ lạ này, đến miệng bọn họ liền tự nhiên bình thường giống như ăn cơm.

Qua không bao lâu, cửa đẩy ra, Từ Dung mang theo một cô gái thân cao xinh đẹp đi đến, vừa mới ngồi xuống, liền có người hỏi: “Từ Dung, không phải cậu nói sẽ đến cùng Thẩm Lương Niên ư? Sao chỉ có cậu tới đây, cậu ta đâu?”

Từ Dung cầm một ly rượu từ trên bàn, uống một ngụm, nói: “Đêm nay Lương Niên không thoải mái, liền không tới đây.”

“Không thoải mái? Cậu ta giả vờ cái gì? Không phải nói tháng sau muốn kết hôn ư? Tôi còn chờ hôm nay cậu ta đây, để cho cậu ta uống hai ly đây, tôi gọi điện thoại cho cậu ta, ân cần thăm hỏi cậu ta không thoải mái chỗ nào.” Người nọ nói xong liền lấy di động ra, gọi một cú điện thoại ra ngoài, một lát sau, liền mắng một tiếng: “Lại có thể tắt điện thoại!”

Lễ mừng năm mới tụ hội đều là bạn bè tốt nhất trong ngày thường, ngoại trừ nói chuyện phiếm, ca hát, khiêu vũ, có người còn mở bàn mạt chược.

Một bàn của Từ Dung đúng lúc ba thiếu một, liền gọi Lương Thần qua.

Đàn ông tụ cùng một chỗ chơi mạt chược, phụ nữ ngược lại đều thức thoir, không có tiến lên quấy rầy, ngồi ở một chỗ, tán gẫu bát quái của phụ nữ.

Bạn bè Lương Thần, tuyệt đại đa số đều chưa kết hôn, mang đi ra không phải bạn gái chính là bạn gái đương nhiệm, mỗi một người diện mạo đều xứng với hai chữ mỹ nữ này, ngồi gần, Cảnh Hảo Hảo mới nhận ra có hai người trong đó là ngôi sao nổi danh trong giới, còn có một nữ dẫn chương trình số một của đài truyền hình thành phố Giang Sơn.

Đề tài của phụ nữ vòng tới vòng lui vĩnh viễn đều là mấy thứ như vậy, không thể thiếu ganh đua và khoe khoang, tất cả đều giống như vô tình nói ra đàn ông của mình tặng mình lễ vật sang quý gì.

Những đề tài này đối với Cảnh Hảo Hảo mà nói, là có chút không chen vào nổi, cho nên từ đầu đến cuối đều là trầm mặc ngồi ở một bên, nghe mọi người tán gẫu.

Phụ nữ mà Từ Dung mang đến nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo vẫn không nói chuyện, liền nhin không được thân thiết nghiêng đầu, xinh đẹp cười nói với Cảnh Hảo Hảo: “Cảnh tiểu thư, tôi rất thích phim truyền hình của cô đấy, ở trong TV, tôi đã cảm thấy cô rất đẹp mắt, không nghĩ tới, gặp trong hiện thực, lại càng kinh diễm hơn.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 328: Đả Kích [5]

Editor: May

“Tôi đã nói nhìn Cảnh tiểu thư rất quen mắt, hóa ra là đại minh tinh, bộ dáng quả nhiên xinh đẹp.”

“Cô xem làn da Cảnh tiểu thư, trắng giống như tuyết, tôi hâm mộ muốn chết.”

Cảnh Hảo Hảo biết, những người này, có lẽ hoàn toàn không có xem qua phim cô diễn, có lẽ là xem qua, cũng hoàn toàn không nhớ rõ nhân vật của cô, nhưng bọn họ khen cô như vậy, là vì sự tồn tại của Lương Thần.

Cảnh Hảo Hảo bình tĩnh cười khẽ.

“Cảnh tiểu thư cười rộ lên rất sạch sẽ, khó trách sẽ khiến Lương tổng coi trọng.”

“Lương tổng nhất định đối với cô rất tốt đi, Cảnh tiểu thư.” Có người dùng ngữ khí có hàm chứa vài phần bất quái tới gần nói: “Cô theo Lương tổng, khẳng định là không thể thiếu chỗ tốt, Lương tổng có tặng cô nhà và xe không?”

Lúc ban đầu Cảnh Hảo Hảo không có phản ứng kịp rốt cuộc những lời này là ý tứ gì, liền nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

“Làm sao có thể? Lương tổng có tiền như vậy, sao sẽ không tặng đồ gì cho cô? Chẳng lẽ Lương tổng trực tiếp cho cô tiền? Chi phiếu hay là thẻ ngân hàng?”

Cảnh Hảo Hảo nghe đến đó, mới hiểu rõ bọn họ muốn hỏi là cái gì.

Nói là hỏi, không bằng nói là bọn họ muốn tìm hiểu.

Trên thế giới này, không ít phụ nữ đều luẩn quẩn ở trong vòng người giàu có, quý tộc, có hôn nhân quý tộc, cho nên đối với bọn họ mà nói, cũng không cần tu thành chính quả, chỉ muốn kết giao hoặc là giao dịch trong khoảng cuộc sống này, vơ vét được vài thứ liền đủ để cho tương lai nửa đời sau của bọn họ cơm no áo ấm. Nói vậy những người trước mặt này đã coi cô coi thành phụ nữ bám vào người giàu có.

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng muốn mở miệng giải thích chuyện không phải như vậy, nhưng giật giật môi, cô lại không biết nên giải thích như thế nào. Tuy rằng cô không phải là phụ nữ chủ động tiến lên bám vào người giàu có muốn lấy tiền vật, nhưng dù sao giữa cô và Lương Thần có chỉ là quan hệ bất chính.

Dựa theo chênh lệch giữa cô và Lương Thần, bất luận kẻ nào thấy được, cũng chỉ sẽ cảm thấy là cô muốn tiền của anh, cô nói cô là bị anh buộc ở lại bên người anh, sợ là người khác nghe xong, chỉ sẽ cảm thấy là một hồi chê cười đi.

Cuối cùng, Cảnh Hảo Hảo cũng chỉ đơn giản cười cười, tìm cớ, muốn đi lên ban công hít thở không khí một chút.

Đứng ở bên cửa sổ, Cảnh Hảo Hảo mới phát hiện tuyết rơi, trên đất đã muốn hiện lên một tầng trắng mỏng manh.

Bông tuyết im hơi lặng tiếng rơi xuống, sau thân thể của cô tràn ngập này tiếng nói chuyện của phụ nữ, tiếng hoan hô đánh bài của đàn ông.

Cảnh Hảo Hảo quay đầu lại, nhìn trong phòng tràn đầy ánh sáng trắng lệt, phụ nữ đều là mặc quần áo sa hoa, mang theo trang sức sang quý, đàn ông đánh bài thắng thua, đều tính bằng đơn vị hàng nghìn.

Nếu không phải Lương Thần, có lẽ cả đời của cô cũng sẽ không kiến thức gặp qua được người xa xỉ như vậy.

Không khí trước mắt thoát nhìn giống như tết âm lịch này, náo nhiệt vui mừng.

Nhưng những náo nhiệt vui mừng đó, lại cách cô thực xa xôi.

Cảnh Hảo Hảo chậm rãi xoay người, nhìn cảnh tuyết ngoài cửa sổ, ngẩn người, qua không biết bao lâu, đột nhiên bên hông căng thẳng, sau đó liền rơi vào trong một lồng ngực quen thuộc, ngay sau đó bên tai mình có hơi thở nóng hổi truyền đến: “Sao lại ở chỗ này một mình?”

Cảnh Hảo Hảo quay đầu, nhìn thoáng qua Lương Thần: “Cảnh tuyết nơi này rất đẹp.”

Lúc này Lương Thần mới ngẩng đầu, nhìn bông tuyết bay lả tả bên ngoài, không có lên tiếng.

Lúc anh đang đánh bài, vẫn đều đang chú ý cô, kết quả chưa đến chốc lát, liền phát hiện không thấy cô, nhìn chung quanh cũng không có tìm được cô, không yên lòng chơi một ván, liền tìm cơ rời đi, vừa định ra khỏi phòng đi tìm cô, liền nhìn thấy một mình cô đứng ở trên ban công, nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 329: Đả Kích [6]

Cô thoát nhìn rất an tĩnh, giống như một phòng ồn ào này, không có một chút quan hệ nào với cô.

Lương Thần vẫn đứng ôm Cảnh Hảo Hảo từ phía sau, cô gái vùi ở trong lòng anh, không có nói chuyện, ánh mắt thản nhiên nhìn ngoài cửa sổ, như là đang thưởng cảnh, hoặc như là đang thả hồn.

Hai người không có nói chuyện gì với nhau đứng hồi lâu, đột nhiên cửa phòng bị người đẩy ra, có người xách một cái rương đi vào, đứng ở cửa lớn tiếng hô một câu: “Phát lễ vật năm mới--”

Trong rương đựng đủ hộp gói các kiểu dáng xinh đẹp.

Phụ nữ vốn ngồi ở trên sofa trong phòng nhanh chóng đứng lên, chen về phía cửa, chen tới trước rương, cầm cái hộp từ bên trong.

Những người phụ nữ kia vừa cầm, miệng vừa líu ríu nói chuyện, phụ nữ nhận được lễ vật, trên mặt còn mang theo một chút hưng phấn đứng ở một bên bắt đầu gỡ ra.

Toàn bộ hình ảnh thoát nhìn, rất vui sướng.

Lương Thần nhìn vài lần, sau đó liền liếc mắt nhìn cô gái vẫn tĩnh trong lòng mình một cái, sau đó buông lỏng cánh tay ra, nói: “Lễ mừng năm mới hàng năm, sẽ có người chuẩn bị một ít lễ vật, bên trong đều là một

ít đồ cổ quá ly kỳ gì đó, đặc biệt phát cho phụ nữ các người, em có muốn đi qua lấy một cái không?”

Cảnh Hảo Hảo theo lời nói của Lương Thần, nhìn về phía cửa, phát hiện trên mặt những phụ nữ đó đều là thần thái tràn ngập cao hứng phấn chấn, nhưng tâm tình của cô, không biết sao lại trở nên càng thêm nặng nề.

Lương Thần nhìn Cảnh Hảo Hảo không hề động, lại thấp giọng hỏi một câu: “Không muốn đi giành? Hay là không thích?”

Có lẽ là vì Kiều Ôn Noãn ngăm trảo phúng cô không thể giống cô ta đường đường chính chính gả làm vợ người ta, cũng có lẽ là vì hôm nay Lương Thần làm cho cô hoàn toàn thấy rõ ràng khoảng cách giữa bọn họ, càng có lẽ là lời nói những người vừa rồi làm cho cô không biết làm sao, nói tóm lại, khó chịu quên mất vào lúc trước đột nhiên liền mặc danh kỳ diệu tràn đầy trời đất thổi quét đáy lòng của cô, cho nên khi cô nghe được những lời này của Lương Thần, đột nhiên liền cười cười, nói: “Sao anh không đi giành giúp tôi?”

Cảnh Hảo Hảo chưa từng chủ động yêu cầu Lương Thần làm chuyện gì.

Lương Thần nghe thế, đầu tiên là dừng một chút, sau đó mặt mày liền giãn ra, anh nhìn cái rương bị phụ nữ vây lấy xa xa, không chút để ý, vừa định mở miệng nói: “Được thôi, tôi giành giúp em.”

Cảnh Hảo Hảo lại cười cười, ngữ khí lảng lảng nói: “Bàn về giành đồ, trên thế giới này, có ai có thể so sánh được với anh?”

Lời nói của Cảnh Hảo Hảo rơi xuống còn chưa tới ba giây, Lương Thần đột nhiên liền hung hăng nâng chân lên, hung hăng đá chậu hoa đặt ở ban công rơi xuống đất.

Chậu hoa chợt đung lên vách tường, “rầm --” một tiếng, vỡ vụn thành mảnh nhỏ, rơi ào ào xuống nhất.

Mọi người trong phòng nghe được tiếng vang, đều quay đầu, nhìn về phía Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo.

Vẻ mặt Lương Thần rét lạnh nhìn Cảnh Hảo Hảo, ánh mắt âm trầm đáng sợ, như là có thể bóp chết cô gái trước mặt vào bất cứ lúc nào.

Phòng vốn ồn ào, trong nháy mắt liền trở nên im lặng xuống theo, không khí trở nên giương cung bạt kiếm.

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm một màn trước mặt, không hiểu rõ ràng.

Lương Thần chỉ cảm thấy trong ngực chôn một thuốc nổ, có thể sẽ nổ mạnh vào bất cứ lúc nào, người phụ nữ này, thật sự là đủ ngoan, lại có thể không hề dấu hiệu liền ngấm ngầm hại người!

Tuy rằng lúc ban đầu là anh dùng thủ đoạn ép buộc để chiếm được cô, hiện tại cũng nhìn chăm chăm cô khắp nơi, nhưng anh đối với cô rất tốt, cô lại không cảm giác được chút nào ư?

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 330: Đả Kích [7]

Editor: May

Bàn về giành đồ, trên thế giới này, có ai có thể so sánh được với anh?

Cô đây là đang gián tiếp châm chọc, anh cướp đoạt cô ư?

Mặt Lương Thần âm trầm nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo.

Người chung quanh, rất ít khi nhìn thấy Lương Thần phát hỏa lớn như vậy, tất cả sợ tới mức không dám thở mạnh ra tiếng, càng đừng nói là tiến lên nói chuyện.

Duy chỉ có Từ Dung tạm dừng trong chốc lát, mở bước chân đi lên trước, vươn tay, vỗ vỗ bả vai Lương Thần, tiến đến bên tai anh, thấp giọng nói: “A Thần, người cả phòng đều nhìn đấy, tức giận thì về nhà giải quyết, đừng để cho người khác ở trong này nhìn chê cười.”

Lương Thần nghe nói như thế, trên mặt vẫn là thần thái thờ ơ, ngực phập phồng hai cái, liền không hề dấu hiệu nắm cổ tay Cảnh Hảo Hảo, cũng không có để ý tới người một phòng, trực tiếp đi đến ngoài cửa.

Lương Thần bảo trợ lý dừng xe ở bãi đỗ xe đối diện hội sở, anh lôi kéo Cảnh Hảo Hảo bước chân rất nhanh đi đến chỗ cầu vượt, cũng mặc kệ tốc độ cô có thể theo mình hay không, cứ như vậy kéo cô đi về phía trước.

Cánh Hảo Hảo mang giày cao gót hơn mười tấc, hoàn toàn không theo kịp tốc độ Lương Thần, giày không cẩn thận liền rớt ra một chiếc, cô còn chưa kịp đi nhặt, Lương Thần liền dùng sức một cái, trực tiếp kéo cô lên bậc thang.

Cánh Hảo Hảo đành phải khập khiễng đi theo phía sau Lương Thần, Lương Thần như là cảm giác được cô gái phía sau chậm chạp, hơi nghiêng đầu một chút, nhìn thấy cô một chân mặc giày, một chân không có mang, mấp máy môi, tốc độ liền chậm lại, nhưng mà tức giận trên người lại không giảm chút nào.

Bởi vì lễ mừng năm mới, người trên cầu vượt có chút nhiều, tốc độ Lương Thần đi không nhanh, lúc nghiêng người nhường người ta, đột nhiên có một đôi tình nhân trẻ tuổi đi qua bên người bọn họ, miệng cô gái vênh lên nói: “Em mặc kệ, lễ vật năm mới em không muốn tự mình chọn lựa, ema muốn anh chọn lựa cho em, chỉ là, anh nhất định phải nhớ kỹ, không thể mua thạch đầu ký, không thể mua giày cho em!”

Chàng trai bên người cô gái nói: “Em đây rõ ràng là kỳ thị thạch đầu ký và giày.”

“Anh thì biết cái gì, chẳng lẽ anh không biết mua đá trong thạch đầu ký, vậy cuối cùng đôi tình nhân đó nhất định sẽ chia tay? Còn có nam tặng nữ giày, là vì để cho cô ấy càng chạy càng xa, rời khỏi chính mình.”

“Hoàn toàn là nói bậy, đều không có căn cứ khoa học, tung lời đồn nhảm.”

“Người khác đều là nói như vậy, anh đừng phạm vào là được rồi, chẳng may thật sự mua, chia tay thì làm sao bây giờ? Có phải anh không muốn cùng một chỗ với em không?”

Chàng trai kia vội vàng ôm bả vai cô gái, ôn tồn nói: “Đã biết đã biết, bảo bối, không mua thạch đầu ký, cũng không mua giày, sao anh nỡ chia

tay với em được.....”

Nói xong, đôi tình nhân kia dần dần đi xa.

Đột nhiên, Lương Thần liền dừng bước chân một chút, Cảnh Hảo Hảo bởi vì quán tính, chột lão đảo về phía trước một chút, đụng vào trên cánh tay Lương Thần, cô vội vàng lui ra sau một bước, ngẩng đầu, liền nhìn thấy Lương Thần dùng ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm của cô, giống như muốn chém cô thành trăm ngàn mảnh!

Cảnh Hảo Hảo bị ánh mắt kia của anh nhìn đến lui về sau hai bước, Lương Thần lại đột nhiên dừng tầm mắt ở trên cổ tay của cô, nhìn ba viên đá nhỏ treo trên đó, ánh mắt trở nên càng thêm âm hàn.

Mỗi lần lúc anh nhìn thấy cô, vừa thấy cô mang ba viên đá nhỏ này theo bên người, tâm tình của anh sẽ trở nên rất tốt, thậm chí còn đang suy nghĩ, Cảnh Hảo Hảo hẳn là sẽ không quá chán ghét anh đi..... Lễ vật anh tặng cô, lúc nào cô cũng mang ở trên người

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 331: Đả Kích [8]

Editor: May

Nhưng hiện tại, nghe được đối thoại của đôi tình nhân trẻ tuổi kia, anh mới bình tĩnh đại ngộ, cô mang theo thời thời khắc khắc, đâu phải tượng trưng không chán ghét anh, rõ ràng là chờ đợi sớm tách ra với anh một chút.....

Khó trách ngày đó mình vì đỡ cô cao hứng mang cô đi mua lễ vật, cô gặp cái gì cũng không muốn, cuối cùng lại đòi mình một viên đá nhỏ rẻ như vậy, hóa ra lúc ấy đáy lòng của cô, chính là đang suy nghĩ ý nghĩ như vậy.

Ha ha..... Khôi hài là, anh còn giống như một kẻ ngốc, cái gì cũng không hiểu nói với cô, nếu thích, cầm cả ba cái cô chọn, cô còn nhu thuận đồng ý..... Ba cái..... Cô rất muốn rời khỏi anh đi, thoáng cái liền chọn ba cái..... Càng cảm tức là, anh nghĩ đến cô là thật thích những viên đá hình thù kỳ quái này, cho nên lúc ra khỏi trung tâm thương mại, còn đặc biệt chạy đến tiệm chuyên bán thạch đầu ký đó, mua cho cô hai xâu chuỗi đá xinh đẹp mới.....

Ánh mắt Lương Thần luôn chưa rời khỏi ba viên đá nhỏ kia, lời nói trong miệng, không nhẹ không nặng, cũng rất lạnh khốc: “Tháo xuống!”

Cảnh Hảo Hảo chưa kịp động, giây tiếp theo Lương Thần liền đột nhiên vươn tay, hung hăng tóm về phía sợi dây trên cổ tay cô, cũng không

quản có thể làm đau Cảnh Hảo Hảo hay không, cứ như vậy cường ngạnh trực tiếp kéo đứt.

Cổ tay tinh tế trắng nõn của Cảnh Hảo Hảo vừa bị Lương Thần kéo như vậy, liền cảm giác được một cổ đau thấu tim, giây tiếp theo, cổ tay liền sưng đỏ lên, Cảnh Hảo Hảo nhịn không được hít ngược một hơi.

Lương Thần nghe được tiếng cô đau hút không khí, ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô một cái, giữa mặt mày mang theo vài phần ý lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đau? Đau chết em đi!”

Nói xong, liền không nói lời gì trực tiếp kéo eo Cảnh Hảo Hảo, vác cô lên trên vai của mình, đi về phía trước.

Đầu Cảnh Hảo Hảo treo ngược, đặc biệt không thoải mái, giây dựa nghĩ muốn đi xuống từ trên người Lương Thần, người đàn ông lại dùng sức gắt gao ấn cô, khiến cô không thể nhúc nhích.

Cảnh Hảo Hảo vươn tay, vỗ sau lưng anh: “Anh thả tôi xuống dưới, tôi khó chịu muốn chết, thả tôi xuống dưới!”

Lương Thần lại như là không có nghe được tiếng nói của cô, cũng không quan tâm người chung quanh ném ánh mắt kỳ quái đến, vẫn khiêng cô đến bãi đỗ xe ở đường đối diện, lấy chìa khóa xe ra, mở xe, liền trực tiếp nhét cô vào, sau đó hung hăng đóng sầm cửa, sau đó chính mình cũng lên xe theo, không rên một tiếng lạnh mặt, giẫm chân ga, trực tiếp một đường nhanh chóng đưa xe về tới biệt thự.

Ngừng xe, Lương Thần không nói hai lời đạp bước chân đi vào trong nhà, chỉ lưu lại một câu cho thám Lâm ở cửa nghênh đón: “Lấy đôi giày cho tiểu thư.”, liền sải bước vào thang máy.

Lên tầng hai, Lương Thần tiến vào phòng ngủ, trực tiếp nhấc túi xách của Cảnh Hảo Hảo ở trên sofa lên, đồ đồ vật ở bên trong ra, sau đó cầm

lấy ví tiền của Cảnh Hảo Hảo từ bên trong ra, mở ra, không nói hai lời rút một xấp 100 từ bên trong ra, cầm ở trong lòng bàn tay đếm ra mười tờ.

Lúc ấy mua thạch đầu ký, chỉ tốn 947 đồng, cho nên Lương Thần lấy ví tiền của mình ra, tìm ở bên trong nửa ngày, cuối cùng cũng chỉ tìm được 46 đồng tiền lẻ, còn thiếu Cảnh Hảo Hảo bảy đồng, Lương Thần lạnh mặt, trực tiếp đi ra phòng ngủ, đứng ở chỗ lan can tầng hai, tức giận hô về phía lầu dưới: “Thím Lâm, thím Lâm!”

Thím Lâm và Cảnh Hảo Hảo vừa mới vào nhà, nghe được tiếng la của Lương Thần, lập tức đáp một câu.

Lương Thần trực tiếp nói với thím Lâm: “Lấy lên cho tôi bảy đồng!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 332: Trục Xuất [1]

Editor: May

Thím Lâm nghi hoặc Lương Thần đột nhiên muốn bảy đồng làm cái gì, nhưng nghe trong giọng nói của Lương Thần mang theo tảo bạo nồng đậm, hỏi cũng không dám hỏi một câu, chỉ nhanh chóng chạy nhanh như chớp vào phòng của mình, chưa đến nửa phút, thím Lâm cầm một xấp tiền lẻ, ngay cả thang máy cũng không chờ kịp, liền vội vàng đi cầu thang lên tầng hai, sau đó lấy bảy đồng trong tay ra, đưa cho Lương Thần.

Lương Thần lạnh mặt tiếp nhận, đưa cho thím Lâm 100 đồng, cái gì cũng không nói nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo đi ra từ trong thang máy, liền hừ lạnh một tiếng, xoay người một lần nữa trở về phòng ngủ, đứng ở trước sofa, nhét toàn bộ 46 đồng của mình và bảy đồng của thím Lâm vào trong ví tiền của Cảnh Hảo Hảo, sau đó lấy ra 1000 đồng từ trong ví tiền của Cảnh Hảo Hảo, xoay người lắc lắc với Cảnh Hảo Hảo đã sắp đi vào cửa, ngữ khí vẫn mang theo vài phần tức giận nói: “Hôm nay xem như vì năm mới, tôi tạm thời không so đo với em chuyện hôm nay, chỉ là, đây cũng không đại biểu tôi cho phép em vô pháp vô thiên trong mọi chuyện, em ngược lại có thể tiếp tục đi khiêu chiến điểm mấu chốt của tôi thử xem!”

Gần đây không phải giữa anh và cô trôi qua ngày rất tốt ư? Sao cô lại không thể tiếp tục duy trì tốt đẹp như vậy chứ, cố tình tự tìm phiền phức cho anh!

Cô cứ muốn rời khỏi anh như vậy sao? Ngay cả lời đồn đãi chơi thạch đầu ký dụ dỗ người này mà cũng dùng tới..... Nếu cô dám dùng, anh sẽ không như cô mong muốn, muốn lợi dụng anh! Không có cửa đâu!

Lương Thần phần hận nghĩ, liền cắt 1000 đồng kia vào trong ví tiền của mình, sau đó đi đến trước ban công, mắt cũng không nháy trực tiếp ném ba viên đá nhỏ kéo xuống từ trên cổ tay Cảnh Hảo Hảo và hai xâu chuỗi thạch đầu ký mình mua hôm nay ra ngoài cửa sổ

Sau đó, Lương Thần nhìn cũng không có liếc mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo một cái, liền trực tiếp đi phòng tắm, lúc tắm rửa, Lương Thần vẫn cảm thấy ngực có một đoàn hỏa không thể nào tản đi được, thế cho nên tắm rửa xong, lúc đi ra, sập cửa rầm một tiếng.

Lúc Lương Thần đi ra, Cảnh Hảo Hảo chỉ im lặng ngồi ở trên sô pha, biểu tình thoát nhìn lạnh lùng thản nhiên, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lương Thần vừa lau tóc, vừa nhìn thân ảnh của cô, ánh đèn thủy tinh lưu ly trong phòng ngủ chiếu vào trên thân thể của cô, nổi bật vẻ trong sáng long lanh của cô, tóc dài bối lên đã phân tán xuống dưới, rũ loạn ở phía sau búi tóc, cùng với phụ trợ của lễ phục màu đỏ thẫm, càng có vẻ phong tình vạn chủng.

Lương Thần nghĩ đến đây, khí lực lau tóc trên tay liền lớn thêm một chút, âm thầm bĩu môi, đáy lòng lại nghĩ: Phong tình vạn chủng? Thực thua thiệt một từ tốt như vậy, lại có thể rơi ở trên một người tức chết người không đền mạng đó!

Lương Thần nhịn không được liền nghiêng đầu, đối diện gương, chuyên chú sửa sang lại tóc, không nhìn tới Cảnh Hảo Hảo, nhưng dư quang khóe mắt cố tình liền xuyên qua gương, thỉnh thoảng quét tới trên người Cảnh Hảo Hảo.

Cuối cùng, tầm mắt Lương Thần liền dừng ở trên cổ tay Cảnh Hảo Hảo, lúc bị mình kéo thạch đầu ký, nơi đó bị siết chặt, tái xanh sưng to lên.

Lương Thần muốn làm như không thấy tiếp tục lau tóc, nhưng động tác dừng một chút, cuối cùng hung hăng ném khăn mặt trong tay lên trên sofa một bên, xoay người bước ra phòng ngủ.

Chưa đến hai phút, trong tay Lương Thần cầm một thuốc cao đi đến, sắc mặt vẫn có chút lạnh đi đến trước sofa, ngữ khí đông cứng nói với Cảnh Hảo Hảo: “Đưa tay qua đây.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 333: Trục Xuất [2]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo như là không có nghe được giọng nói của Lương Thần, vẫn duy trì tư thái vừa rồi, ánh mắt nhìn chăm chăm bảo tuyết tung bay ngoài cửa sổ.

Lương Thần đợi trong chốc lát, hít sâu một hơi, áp chế lửa giận nơi đáy lòng, âm điệu bình thường nói: “Đưa tay cho tôi, tôi bôi chút thuốc cho em.”

Lúc này Cảnh Hảo Hảo mới chậm rãi chuyển tầm mắt từ một bên trở về, mắt nhìn thuốc mỡ trong tay Lương Thần, lại nhìn nhìn cổ tay vì tụ máu mà bầm tím, nghĩ anh đây là ý tứ gì? Rõ ràng là anh biến cổ tay cô thành như vậy, hiện tại xoay người bôi thuốc cho cô? Đánh một cái tát lại cho một quả táo ngọt ư?

Lúc anh tức giận, muốn đối với cô như thế nào liền đối với cô như thế đó, tức giận xong, lúc muốn dỗ cô sẽ hò hét, chẳng lẽ mỗi một lần cô đều phải chịu như vậy sao?

Lương Thần thấy Cảnh Hảo Hảo nửa ngày không nói gì, liền trực tiếp vươn tay, cầm tay Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo lại như bị cái gì kích thích, chợt rút tay mình ra khỏi tay Lương Thần, nhìn anh, mấy máy môi, nói: “Không cần, để tôi tự làm.”

Lương Thần như là không có nghe thấy lời nói của Cảnh Hảo Hảo, lại bắt lấy tay cô một lần nữa, trực tiếp nặn thuốc mỡ ra, bôi lên trên cổ tay cô.

“Để cho tôi tự làm là được rồi.” Cảnh Hảo Hảo rút cổ tay mình ra, lại bị Lương Thần gắt gao đè lại, Cảnh Hảo Hảo giãy không ra, dứt khoát vươn một tay khác ra, trực tiếp tách ngón tay Lương Thần ra.

Một bàn tay của Lương Thần dính thuốc mỡ, cho nên chỉ có một bàn tay ấn cổ tay cô, hai tay Cảnh Hảo Hảo cùng nhau đến quấy rối, cũng không biết khí lực đến từ đâu, lớn đến anh có chút không kiềm chế được, liền nhịn không được ngẩng đầu nhìn cô một cái, thu liễm tất cả tính tình, nhấn nại tính tình nói: “Đừng nháo, bôi thuốc, đợi lát nữa sẽ không đau.”

Cảnh Hảo Hảo đã bao lâu không có đối nghịch với Lương Thần, cô đã sắp nhớ không rõ, đêm nay cô cũng không biết rốt cuộc mình làm sao, chỉ cảm thấy đáy lòng không khỏi có chút tuyệt vọng, một năm mới đã đến, mỗi người đều đang nghênh đón không khí mới, duy chỉ cô, hoàn toàn không thể thay đổi hiện trạng của mình, cô biết người đàn ông trước mặt này, không có nhiều tính nhấn nại, hiện tại đã cố gắng chịu đựng, thật sự chọc giận anh, cô cũng không có quả ngọt để ăn, nhưng cô vẫn cứng đầu, lúc nhìn thấy anh sắp bôi thuốc mỡ đến trên tay mình, cô nghĩ cũng không nghĩ liền cúi đầu, hung hăng cắn lên trên cánh tay Lương Thần.

Lương Thần hoàn toàn không ngờ được cô sẽ làm như vậy, tay theo bản năng khẽ run lên, thiếu chút nữa liền buông lỏng cổ tay cô ra, nhưng chỉ một giây, anh lại cầm cổ tay cô lần nữa, cả người thần thái im lặng ngồi ở một bên, tùy ý cô cắn.

Cảnh Hảo Hảo cảm giác được khí lực người đàn ông giữ cổ tay mình không thay đổi chút nào, hàm răng cô dần dần tăng thêm khí lực, thêm đến cuối cùng, cô cảm giác được rõ ràng trong miệng mình truyền đến một cổ mùi máu tươi, lúc này cô mới chột buông lỏng miệng ra.

Lương Thần chịu đựng đau đớn, sắc mặt không thay đổi đặt ngón tay ở chỗ bị thương trên cổ tay cô.

Cánh tay anh bị cô cắn có chút chết lặng, nhất thời không chú ý, Cảnh Hảo Hảo liền rút tay trở về, anh ngẩng đầu, nhìn Cảnh Hảo Hảo, giọng nói lãnh đạm, không có cảm xúc gì: “Đưa tay qua đây.”

Cảnh Hảo Hảo mím môi, không có động tĩnh gì.

“Tôi lặp lại lần nữa, Hảo Hảo, đưa tay cho tôi.”

Cảnh Hảo Hảo nuốt nuốt nước miếng, vẫn không nói lời nào.

Giây tiếp theo, Lương Thần liền hung hăng ném thuốc mỡ trong tay đi, ánh mắt nhìn chăm chăm cô, nộ khí đằng đằng quát: “Cảnh Hảo Hảo, hôm nay em phát điên cái gì, không thôi đúng không!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 334: Trục Xuất [3]

Editor: May

Giây tiếp theo, Lương Thần liền hung hăng ném thuốc mỡ trong tay đi, ánh mắt nhìn chăm chăm cô, nộ khí đằng đằng quát: “Cảnh Hảo Hảo, hôm nay em phát điên cái gì, không thôi đúng không!”

Đối với sóng ngầm tức giận bắt đầu khởi động của Lương Thần, Cảnh Hảo Hảo cũng rất bình tĩnh đứng lên: “Tôi đi tắm rửa.”

Nói xong, liền đi về phía toilet.

Lương Thần không chút suy nghĩ liền vươn tay, trực tiếp bắt lấy cổ tay cô, lập tức túm cô đến bên người mình, Cảnh Hảo Hảo lại vươn tay, bắt lấy gối dựa một bên, hung hăng ném tới trên người anh, giọng nói cũng mang theo một chút cáu kỉnh: “Tôi nói, tôi muốn đi tắm rửa!”

Lương Thần hung hăng ném gối dựa vào một bên, cả người áp lên người Cảnh Hảo Hảo, Cảnh Hảo Hảo nâng tay lên, đánh đẩy ngực anh, thậm chí đến sau cùng, ngay cả chân cũng dùng tới.

Anh và cô cùng một chỗ hơn nửa năm, cô chưa từng có phản kháng anh kịch liệt như vậy, lúc này Cảnh Hảo Hảo dùng hết toàn bộ khí lực, như là con thú bị vây đến tuyệt vọng, mang theo thái độ đánh cược tất cả, xé rách với Lương Thần.

Lương Thần sợ đả thương cô, không dám dùng sức lực đàn ông đến chế phục, cố tình Cảnh Hảo Hảo lại như là không biết mệt, nháo không ngừng, miệng vẫn không ngừng hô: “Buông, buông!”

Lương Thần nghe đến cơn tức trong đáy lòng càng ngày càng vượng, đến cuối cùng, anh dứt khoát nhặt cả vạt để một bên của mình lên, một tay cầm lấy hai cổ tay Cảnh Hảo Hảo, một bàn tay khác cầm cả vạt buộc hai vòng lên trên cổ tay của cô, sau đó cột một nút thắt.

Cổ tay Cảnh Hảo Hảo vốn đã đau, hiện tại bị Lương Thần cột chặt, cô hoàn toàn không thể giãy, đành phải đặt toàn bộ khí lực ở trên hai chân, ít đi hai cái tay quấy rối, Lương Thần liền dễ dàng khống chế được hai chân của cô.

Cô phản kháng kịch liệt như vậy, khó tránh khỏi vẫn ma sát với thân thể của anh, dẫn tới toàn bộ lửa giận nơi đáy lòng anh đều hướng xuống hạ thân, Lương Thần đè nặng Cảnh Hảo Hảo, hơi thở hỗn hển hai hơi, cúi đầu, liền nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo bởi vì vừa mới đấu tranh, tóc có chút ướt dính ở trên mặt của cô, cánh môi hơi giương lên, thở phì phò từng hơi từng hơi, Lương Thần kìm lòng không đậu cúi xuống, hôn lên cánh môi của cô.

Vào lúc anh sắp gặp chạm vào cánh môi của mình, Cảnh Hảo Hảo hơi quay đầu, né tránh.

Lương Thần rơi xuống hư không, mi tâm hung hăng cau chặt, liền vươn tay, bóp cằm của cô, không nói lời nào liền hung hăng hôn lên.

Lương Thần ngay cả váy dài của cô cũng không cởi, chỉ kéo rút nội y của cô, không chút nào thương tiếc liền thẳng đến chủ đề.

Rốt cục vẫn là không có chạy thoát kết cục như vậy.

Cảnh Hảo Hảo nhìn ánh sáng ngọc của đèn treo thủy tinh xinh đẹp treo trên nóc nhà, đấu tranh trong cơ thể, cùng với xâm chiếm của người

đàn ông, biến mất từng chút hầu như không còn.

.....

Đêm nay Lương Thần, thập phần lỗ mãng, qua hồi lâu, anh mới buông tha Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo toàn thân vô lực nằm ở trên sô pha, cũng không nhúc nhích, ánh mắt của cô, vẫn nhìn chăm chăm đèn treo trên trần nhà, đáy mắt tối đen trong suốt, không có cảm xúc gì.

Lương Thần tiến đến chỗ bả vai Cảnh Hảo Hảo, hơi thở không ổn thờ dốc mấy hơi, mới chậm rãi ngồi dậy.

Sắc mặt Cảnh Hảo Hảo có chút tái nhợt, cánh tay bị anh buộc chặt còn dựng thẳng đặt ở trên đầu, vấy trên người hỗn độn thành một đoàn.

Lương Thần nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, mặt mày chớp động nửa ngày, mới vươn tay, cởi cả vạt trên cổ tay Cảnh Hảo Hảo ra.

Bởi vì vừa mới buộc chặt, cổ tay cô càng sưng lợi hại hơn.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 335: Trục Xuất [4]

Editor: May

Lương Thần mấy máy môi, đứng lên, đi nhặt thuốc mỡ ở một bên lên, một lần nữa nặn ra một chút, bôi lên cổ tay Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng muốn tránh đi, nhưng lúc này cô đã không có một chút khí lực, cuối cùng cũng chỉ hơi động, mặc kệ Lương Thần.

Thuốc mỡ lạnh lẽo, theo cổ tay sưng nóng của cô, truyền đến đáy lòng của cô, cũng làm lòng cô lạnh như băng.

Lương Thần bôi xong, muốn ôm Cảnh Hảo Hảo lên giường, Cảnh Hảo Hảo lại giãy dụa ngồi dậy, giọng nói có chút khàn khàn nói: “Tôi đi tắm rửa.”

“Nghỉ ngơi chút nữa đi.”

“Tôi đi tắm rửa.”

Cảnh Hảo Hảo giống như là một cái máy, lại lặp lại một lần nữa.

Lương Thần dừng trong chốc lát, cánh tay liền buông lỏng cô ra, Cảnh Hảo Hảo không dừng lại chút nào liền xoay người, khập khiễng đi vào trong toilet.

Tiếng nước chảy ào ào trong toilet nửa ngày, Cảnh Hảo Hảo vẫn không đi ra từ bên trong, lúc này Lương Thần mới ý thức được thời gian qua đã lâu, liền nhịn không được đi đến trước cửa phòng tắm, gõ gõ cửa: “Hảo Hảo?”

Bên trong vẫn là tiếng nước ào ào như trước, không có giọng nói Cảnh Hảo Hảo truyền ra.

Đáy lòng Lương Thần mặc danh kỳ diệu có một chút khẩn trương, anh lại dùng sức gõ cửa vang ầm ầm lần nữa: “Hảo Hảo? Em tắm xong chưa?”

Vẫn không có giọng nói Cảnh Hảo Hảo truyền ra, tiếng nước cũng không có dừng lại.

Cũng không biết xảy ra chuyện gì, đáy lòng Lương Thần liền hiện lên một tia dự cảm không tốt, theo bản năng muốn đi kéo cửa, kết quả phát hiện, cửa cũng không có khóa trái.

Bên trong là sương mù ẩm ướt, mang theo nhiệt độ ẩm ướt, làm cho thị giác người ta trở nên không tốt lắm.

Lương Thần không dừng lại chút nào liền đi vào bên trong, sau đó nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trong bồn tắm lớn, tùy ý phun về phía mình, trong tay nặn từng vốc sữa tắm, không ngừng chà lên người của mình.

Sữa tắm gặp nước, sinh ra lượng bọt biển lớn, trong bồn tắm có thể chứa ba bốn người, toàn bộ đều là bọt biển màu trắng, mà Cảnh Hảo Hảo giống như là không có nhận thấy được Lương Thần đã đến, chỉ dùng sức chà da thịt của mình, khả năng bởi vì nước có chút nóng, cũng có thể bởi vì khí lực của cô có chút lớn, da thịt trắng nõn của cô trở nên có chút đỏ bừng.

Lương Thần nhíu nhíu mày, giẫm chặn tại chỗ tiến lên, kéo Cảnh Hảo Hảo từ trong bồn tắm lớn ra, môi bởi vì tức giận, run rẩy nói: “Em làm gì, nói em không thôi thật đúng là không thôi đúng không?”

Lương Thần vừa nói, vừa đẩy mạnh cô vào trong phòng tắm vòi sen bên cạnh, mở vòi nước ra, cầm vòi hoa sen, phun về phía thân thể của cô, lúc này Lương Thần mới phát hiện, da thịt Cảnh Hảo Hảo bởi vì ngâm nước quá lâu, đã hơi phồng nhão, anh rất nhanh rửa sạch sẽ sữa tắm trên người cô, sau đó cầm khăn tắm lau khô thân thể cô, liền ôm cô đi ra phòng tắm, cầm váy ngủ và nội y từ phòng thay quần áo mặc lên trên người cô.

Cảnh Hảo Hảo cũng không phản kháng, chỉ tùy ý anh làm như vậy.

Lúc Lương Thần mặc áo ngủ cho Cảnh Hảo Hảo, miệng còn nhin không được than thở: “Em cứ không có việc gì liên tục tìm việc cho tôi đúng không, có phải em định không cho tôi sống yên ổn đúng không, em gọi cái này là tắm rửa ư? Em nhìn làn da trên người em xem, đều bị ngâm nước thành bộ dạng gì rồi? Em cứ giày vò như vậy, em.....”

Cảnh Hảo Hảo nghe đến đó, đột nhiên liền nâng mí mắt lên, nhìn Lương Thần, nhỏ giọng mở miệng, nói: “Cho dù là rửa như vậy, tôi cũng cảm thấy rửa không sạch sẽ.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 336: Trục Xuất [5]

Editor: May

Ban đầu Lương Thần có chút không phản ứng kịp những lời này của cô là ý gì, còn thay cô sửa sang lại váy ngủ một chút, lúc đang chuẩn bị để cho cô lên giường ngủ, ngón tay anh mới hơi dừng một chút, ngẩng đầu, nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo, hậu tri hậu giác hiểu được, lời cô vừa mới nói, rốt cuộc là ý tứ gì.

Cho dù là rửa như vậy, tôi cũng cảm thấy không có rửa sạch sẽ..... Cô đây là đang nói anh làm dơ cô, là đang ghét bỏ anh bản?

Ánh mắt Lương Thần nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo: “Em cảm thấy chúng ta cùng một chỗ làm chuyện này rất dơ bản?”

Cảnh Hảo Hảo mím môi, không nói tiếng nào.

Cô trầm mặc như vậy, làm cho cơn tức cả người Lương Thần càng lớn hơn nữa, hôm nay tất cả mọi chuyện phát sinh, đã xa xa vượt qua điểm mấu chốt của anh, nếu đổi lại trước đây, anh đã sớm giết chết người phụ nữ này, hiện tại anh vì cô, lặp đi lặp lại nhiều lần giảm điểm mấu chốt của mình xuống như vậy, cô lại được một tắc lại muốn tiến một thước không thôi!

Lương Thần chỉ vào Cảnh Hảo Hảo, bởi vì phần nộ, trên mặt anh mang theo ý cười: “Đối chọi với tôi đúng không? Nháo từ bên ngoài vào trong nhà, náo loạn cả đêm, còn chưa đủ có phải không?”

Lương Thần chỉ cảm thấy đáy lòng có một cỗ khí, hoàn toàn không có chỗ phát tiết, anh lui hai bước, nâng chân lên, đập lên trên bàn trà, bàn trà hung hăng chuyển tới phía trước, đồ trên đó, rơi toàn bộ xuống đất, phát ra tiếng vang ầm ầm, cả kinh thím Lâm dưới lầu vội vàng chạy lên, đứng ở cửa, lại không dám đi vào.

Lương Thần nghiêng răng nghiêng lợi hít sâu vài hơi, mới lại âm điệu trầm thấp nói với Cảnh Hảo Hảo: “Cảnh Hảo Hảo, tôi đối tốt với em, em hoàn toàn không hiểm lạ, đúng không? Em thậm chí oán tôi lúc đầu ép buộc em thôi tôi, đúng không?”

“Tôi đối với em thế nào, đáy lòng em không rõ ràng sao, em vẫn mắt mù không thấy được sao?”

“Em cứ hận tôi như vậy sao?”

Lương Thần nói xong, ngực đều phập phồng lên xuống theo.

Cô không cần, cô vẫn không cần.....

Ban đầu dùng sai biện pháp, anh cứ như vậy bị cô đánh vào dạ ngục, không còn có cơ hội xoay người.

Thậm chí Lương Niên đối cô như vậy, cô sẽ vì anh ta mà thương tâm, vì anh ta mà khổ sở, mà anh thì sao?

Lương Thần đi tới tới lui lui ở trong phòng vài vòng, nhưng cảm thấy ngực vẫn bị cái gì đó hung hăng chặn lại như trước, chặn đến anh ngạt thở giận không thể phát tiết, thậm chí thứ chặn đó bắt đầu ép xuống, ép tới trái tim anh đều đau đớn lên theo, đau đớn đó theo trái tim lan tràn đến chung quanh, cuối cùng toàn thân anh đều bắt đầu đau đớn.

Sao anh lại đau như vậy..... Anh hẳn là tức giận..... Nhưng hết lần này đến lần khác anh lại đau đến nói không nên lời.

Anh cảm thấy có người cầm dao nhỏ, đang không ngừng đâm vào thân thể của chính mình, đau đến anh sắp chết.

Lương Thần nhìn trái phải hai vòng, đột nhiên bước đi đến trước mặt Cảnh Hảo Hảo, không hề có dấu hiệu bắt lấy cánh tay của cô, nói: “Được, Cảnh Hảo Hảo, nếu em không hiểm lạ theo tôi sống tốt, tôi cũng không cần mỗi ngày dỗ em như vậy.”

“Em bảo tôi mua thạch đầu ký tặng em, không phải là mỗi ngày ngóng trông muốn rời đi từ bên cạnh tôi sao?”

“Em ghét bỏ tôi làm dơ em, ghét bỏ tôi cướp đoạt em, có phải là không muốn nhìn thấy tôi không?”

“Được rồi, Cảnh Hảo Hảo, em đã không muốn thấy tôi như vậy, được rồi, từ giờ trở đi em không cần nhìn thấy tôi nữa!”

Lương Thần nói xong, liền nắm chặt lấy cánh tay Cảnh Hảo Hảo, đi về phía cửa.

Thím Lâm nhìn thấy Lương Thần nộ khí đằng đằng kéo Cảnh Hảo Hảo đi ra, vội vàng đi theo phía sau: “Thần thiếu gia, Thần thiếu gia, ngài đây là muốn mang Cảnh tiểu thư đi nơi nào?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 337: Trục Xuất [6]

Editor: May

Lương Thần hoàn toàn không có để ý tới thím Lâm, ngay cả thang máy cũng không đi, trực tiếp cầm lấy Cảnh Hảo Hảo bước nhanh dọc theo thang lầu đi xuống lầu, một đường đi đến trước nhà, đẩy cửa ra, đi đến ngoài cửa.

Vừa ra khỏi nhà, bên ngoài còn có gió lạnh vù vù thổi tới, xen lẫn bông tuyết lạnh như băng.

Cảnh Hảo Hảo nhịn không được liền sợ run cả người.

“Thần thiếu gia, hiện tại trời lạnh như thế, Cảnh tiểu thư lại mặc váy ngủ, đi ra ngoài sẽ đông lạnh bệnh mất.” Thím Lâm theo ở phía sau, giọng nói gấp đến run rẩy lên.

Lương Thần lại như là hoàn toàn không nghe được lời nói của thím Lâm, mang theo Cảnh Hảo Hảo đi tới chỗ cửa lớn biệt thự, nâng tay lên, vỗ vỗ cửa: “Mở cửa, mở cửa!”

Người trông cửa nghe được tiếng vang, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, rất nhanh liền mở cửa.

“Thần thiếu gia, Thần thiếu gia, ngài muốn làm cái gì?”

Âm trong lời nói của thím Lâm vừa mới rơi xuống, Lương Thần liền trực tiếp đẩy Cảnh Hảo Hảo đến ngoài cửa: “Không phải em không muốn ở nơi này ư? Được, hôm nay tôi sẽ theo ý của em, cắt, hiện tại liền cắt cho tôi!”

Nói xong, Lương Thần liền hung hăng nâng tay lên, dùng sức sập cửa lại.

“Thần thiếu gia, Cảnh tiểu thư không có mặc quần áo, sẽ đông chết mất.” Thím Lâm vừa nói với Lương Thần, vừa quay đầu, hô với Cảnh Hảo Hảo ngoài cửa: “Cảnh tiểu thư, cô nói lời xin lỗi với Thần thiếu gia đi, Thần thiếu gia nóng nảy, cô nói xin lỗi thì chuyện gì cũng sẽ bỏ qua thôi, Cảnh tiểu thư.....”

Cảnh Hảo Hảo chỉ sắc mặt trắng bệch đứng ở ngoài cửa, không nói gì.

Thím Lâm nhìn Cảnh Hảo Hảo thờ ơ, chà chà chân, sao tính tình con bé kia lại ương bướng như vậy chứ!

Sau đó, thím Lâm lại xoay người, nói với Lương Thần: “Thần thiếu gia, Cảnh tiểu thư có lẽ chỉ là tâm tình không tốt, ngài cứ như vậy đuổi cô ấy đi.....”

Thím Lâm nhìn thấy nói với hai người Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo như thế nào cũng nói không được, liền xoay người đi tới trước cổng, nói: “Mở cửa, để cho Cảnh tiểu thư tiến vào, mở cửa.”

“Không được mở! Ai cũng không được phép quản cô ấy!” Giọng nói lạnh như băng của Lương Thần đột nhiên liền truyền đến, sau đó, quay đầu nhìn thím Lâm gấp thành một đoàn, nói: “Thím Lâm, hiện tại bà theo tôi vào nhà đi, ai dám ở sau lưng tôi làm chút chuyện gì cho cô ấy, cẩn thận tôi đến cả các người cũng đuổi ra ngoài!”

Nói xong, Lương Thần liền nghiêm mặt, cũng không quay đầu lại đi vào trong biệt thự.

Thím Lâm nhìn bóng dáng Lương Thần, lại xoay người qua nhìn nhìn Cảnh Hảo Hảo, cuối cùng chỉ thở dài, đi theo phía sau Lương Thần, trở về trong nhà.

Cảnh Hảo Hảo đứng ở ngoài cửa, nhìn thân ảnh Lương Thần dần dần đi xa, cuối cùng biến mất ở phía sau cửa, cô mới chậm rãi hít một hơi, sau đó đứng ở tại chỗ phát ngốc trong chốc lát, không bị khí lạnh rét buốt và tuyết bay tán loạn đó ảnh hưởng chút nào, ngược lại nâng tay lên, ôm ôm bả vai của mình, xoay người, liền dọc theo quốc lộ, đi về phía chân núi.

.....

Lương Thần trở lại phòng, không có dừng lại gì liền trực tiếp lên lầu, vào phòng ngủ, còn dùng sức hung hăng đóng cửa lại, phát ra tiếng “rầm” kinh thiên động địa.

Thím Lâm nghe tiếng đóng cửa kia, đứng ở dưới lầu, chết sống không dám lên lầu, chỉ dám đi tới đi lui quanh phòng khách.

Đây rốt cuộc là nháo như thế nào? Không phải gần đây Cảnh tiểu thư và Thần thiếu gia trôi quá rất tốt ư? Sao buổi chiều hôm nay đi ra ngoài một chuyến, trở về liền biến thành như vậy chứ?

.....

Trong phòng ngủ, trong nháy mắt liền yên tĩnh lại, bên trong còn lưu lại hơi thở hoan ái vừa rồi giữa cô và anh.

Lương Thần đứng ở cửa, tạm dừng hai giây, liền giẫm bước chân đi tới trước ban công, nhìn chăm chăm tuyết bên ngoài càng rơi càng lớn, sắc mặt trở nên càng trầm thấp.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 338: Tìm Kiếm [1]

Editor: May

Lương Thần đứng ở cửa, tạm dừng hai giây, liền đạp bước chân đi tới trước ban công, nhìn chăm chăm tuyết bên ngoài càng lúc càng lớn, sắc mặt càng trở nên trầm thấp.

Bạn nói, người phụ nữ kia rõ ràng thoát nhìn giống như em gái nhà bên, nhu thuận động lòng người, người cũng ngốc hồ hồ, ai đối với cô tốt một chút, cô liền đối tốt với người đó vạn phần, nhưng cố tình khi đối với anh, sao lại trở nên quật cường cứng rắn như vậy, nhìn hiện tại Thẩm Lương Niên và cô không còn một chút hy vọng, cô lại vẫn không chịu trôi qua thật tốt với anh, buổi tối mừng một tết, nghĩ đến vừa rồi, ép buộc ra cho anh bao nhiêu chuyện, quả thực khiến anh tức giận gần chết! Đây rốt cuộc là phụ nữ gì.....

Cô không phải là muốn rời khỏi anh ư, tốt, cô đi..... Đi rồi vĩnh viễn cũng đừng trở về, nhắm mắt làm ngơ, anh cũng không tin, anh thật đúng là rời người phụ nữ này liền không thể sống!

Lương Thần nghĩ, liền cảm giận nhìn chăm chăm bão tuyết ngoài cửa sổ hừ lạnh một tiếng, xoay người đi đến bên giường lớn, nâng tay lên, tắt đèn, nằm trên giường, đắp chăn, chuẩn bị ngủ.

Trong phòng tắt đèn, trở nên càng thêm yên tĩnh, rất thích hợp để ngủ, nhưng Lương Thần lại cảm thấy tư thế ngủ đặc biệt không thoải mái, anh

lăn qua lộn lại thay đổi rất nhiều tư thế, chẳng những không có làm cho chính mình thoải mái hơn một chút, ngược lại càng không thư thái, thậm chí càng đổi càng cảm thấy tư thế mới nhất lại càng khó chịu, cuối cùng anh liền dứt khoát trực tiếp ngồi dậy.

Lương Thần nâng tay lên, cào cào tóc mình, đèn ngủ mờ nhạt, nhìn một vòng quanh phòng, luôn cảm thấy toàn bộ phòng đều trở nên đặc biệt không được tự nhiên, nhưng anh lại nói không được cụ thể sao lại không được tự nhiên, dù sao chỉ là cảm thấy cái bàn không giống như là cái bàn, ngăn tủ không giống như là ngăn tủ.

Anh đây rốt cuộc là làm sao vậy? Chỉ là cãi nhau với Cảnh Hảo Hảo, dưới cơn giận dữ đuổi cô đi ra ngoài, cô cũng không hiềm lạ anh, anh còn muốn để ý như vậy làm gì!

Lương Thần nghĩ đến đây, liền hung hăng nằm chẵn lên che ở trên đầu của mình, nằm nặng nề về trên giường lần nữa, cưỡng bức chính mình đi vào giấc ngủ.

Qua không biết bao lâu, Lương Thần theo thói quen vươn tay, chạm vào vị trí bên người, sau đó ngón tay sờ tới sờ lui ở trên mặt giường tơ lụa, sờ soạng nửa ngày, không có đụng đến bất kỳ thứ gì, lúc này anh mới chậm rãi mở mắt, sau đó nhìn bên giường trống rỗng khác bên cạnh mình, trở mắt nửa ngày, mới phản ứng kịp, vừa rồi mình lại có thể đang tìm Cảnh Hảo Hảo.

Lương Thần nhíu nhíu mày, ánh mắt vẫn bình tĩnh nhìn vị trí trống không bên cạnh như trước, qua hồi lâu, anh phát hiện trước mắt mình, lại hiện ra bộ dáng Cảnh Hảo Hảo cuộn thân thể, ôm chần, cánh môi hơi hơi giương, đang ngủ say rất đáng yêu.

Không gian yên tĩnh, khiến cho tức giận vốn nhảy lên chung quanh cơ thể anh, bình ổn xuống từng chút, anh hơi giật giật môi, đầu óc bắt đầu

thanh tỉnh, sau đó anh cúi đầu, nhìn về phía hai tay của mình, nghĩ đến vừa rồi mình lại có thể níu lấy, đuổi cô ra cửa lớn, tâm tình thoáng chốc rơi xuống đáy cốc.

Sao anh lại cãi vã với cô? Lúc anh tức giận, dùng cả vạt trời cổ tay của cô, có phải là dùng khí lực quá lớn rồi không? Lúc anh mặc kệ sự kháng cự của cô, cường mạnh muốn cô, có phải rất thô lỗ hay không? Anh nhớ rõ lúc cô ra cửa, chỉ mặc một kiện áo ngủ..... Trời lạnh như thế..... Sao anh không có để cho cô thay quần áo xong rồi rút chứ?

Anh đây rốt cuộc là làm sao vậy? Vì sao cứ ở trước mặt cô lại không khống chế được tính tình của mình, luôn một lần một lần nói hay lắm muốn nhân nhượng muốn chiều theo, cuối cùng sao mỗi lần đều không khống chế được chứ?

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 339: Tìm Kiếm [2]

Editor: May

Mọi người trên thế giới đều như thế, nếu bạn yêu một người, dù cô ấy đối với bạn như thế nào, dù phạm lỗi làm gì, bạn đều sẽ tha thứ, thậm chí còn có thể thôi miên chính mình, giãy dụa chính mình, vì tìm hết mọi cơ cho cô ấy, tự bào chữa cho cô ấy.

Nếu bạn không thương một người, có thể đối phương chỉ nói sai một câu, bạn liền lập tức trở mặt vô tình, lục thân không nhận.

Loại chuyện tha thứ này, có liên quan sâu cạn với yêu, yêu bao nhiêu, liền sẽ dễ dàng tha thứ bấy nhiêu.

Lương Thần cũng không ngoại lệ, anh rõ ràng bị Cảnh Hảo Hảo chọc giận sôi lên, nhưng đáy lòng lại nhịn không được giải vây thay Cảnh Hảo Hảo.

Một giây trước, anh còn đang suy nghĩ, anh đã đối với Cảnh Hảo Hảo đủ tốt, trên thế giới này có ai dám nói lời ản ý trào phúng anh, nếu đối lại là người khác, dám nói chuyện với anh như vậy, anh đã sớm băm thây anh vạn đoạn, nghiền xương thành tro! Anh chính vì thấy cô là Cảnh Hảo Hảo, cho nên mới dễ dàng tha thứ cô như vậy, cô đã vậy còn quá không biết tốt xấu..... Cả đời này của anh, chưa từng bị người ghét bỏ lại chán ghét như vậy!

Giây tiếp theo, chính anh cũng chưa ý thức được, trong đầu của anh liền bắt đầu phủ định suy nghĩ một giây trước của mình, anh nghĩ có thể là hôm nay tâm tình Cảnh Hảo Hảo không tốt, cho nên mới nói như vậy. Cũng có thể là hôm nay mình ở cửa trung tâm thương mại để cho Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy tin nhắn kia, lúc cảnh cáo cô, khiến cho đáy lòng cô không thoải mái. Sau đó anh lại nghĩ, có lẽ cô nói những lời đó đều là nói dối..... sao anh có thể tích cực với cô như vậy? Dù sao lúc trước, anh tâm bình khí hòa ở trong phòng vẽ tranh, dạy cô vẽ tranh sơn thủy.

Giấy dựa giãy dựa, trái tim Lương Thần liền bắt đầu thành thịch đột nhiên nhảy lên mãnh liệt, anh theo bản năng muốn cầm lấy di động của mình gọi cho Cảnh Hảo Hảo, lúc này mới phát hiện, túi xách, di động, mọi thứ của cô đều ở trong này, đều không mang đi ra ngoài.

Cô thân không có một xu bị anh đuổi ra ngoài? Trời lạnh như thế, cô mặc áo ngủ đơn bạc, trời còn đang rơi bão tuyết, cô có thể đông chết hay không?

Trong đầu Lương Thần nhanh chóng liền hiện lên Cảnh Hảo Hảo nằm ở trên đất đóng băng, bị đông lạnh cứng ngắc cả thân thể, cả người anh trong nháy mắt liền vọt xuống từ trên giường.

Ngay cả quần áo cũng không kịp thay, chỉ phủ thêm một cái áo khoác ngoài, liền vội vàng đi về phía cửa.

Lương Thần vừa mới mở cửa phòng ngủ ra, liền nhìn thấy thím Lâm bưng một ly cà phê đi ra từ trong thang máy.

Thím Lâm dừng bước chân một chút: “Thần thiếu gia.....”

Lương Thần không nói gì, trực tiếp lướt qua bà vai thím Lâm, đi vào thang máy, xuống lầu.

Lương Thần lao ra khỏi nhà, không để ý bên ngoài bông tuyết tung bay, trực tiếp chạy về phía cửa lớn, anh còn chưa tới cửa, bảo vệ cửa liền mở cửa ra, Lương Thần đi ra ngoài, đứng ở cửa nhìn quanh trái phải một vòng, lại có thể phát hiện cả ngã tư đường đều bị tuyết trắng bao trùm, chung quanh không có một bóng người, bóng người Cảnh Hảo Hảo, đã sớm không biết đi nơi nào.

Thím Lâm cũng một đường chạy chậm từ trong nhà tới cửa lớn, nhìn thấy chung quanh trống trơn không có ai, nhin không được lên tiếng: “Thần thiếu gia, Cảnh tiểu thư đâu, tuyết lớn như vậy, trời lạnh như thế, cô ấy chỉ mặc một kiện áo ngủ, chạy đi nơi nào?”

“Thần thiếu gia, Cảnh tiểu thư đi dọc theo đường này xuống núi.” Người giữ cửa nói.

Lương Thần nghe nói như thế, hung hăng cắn hai hàm răng: “Con nhóc chết tiệt kia, không có ý định để cho tôi trôi qua ngày tháng tốt mà!”

Sau đó, không nói hai lời liền lộn trở lại trong biệt thự một lần nữa, chưa đến chốc lát, Lương Thần liền lái xe, chạy ra như bay.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 340: Tìm Kiếm [3]

Editor: May

Biệt thự Lương Thần, ở vùng ngoại thành Giang Sơn, bình thường rất ít có xe đi qua, huống chi hiện tại là đêm tuyết tết âm lịch.

Cảnh Hảo Hảo đi xuống dưới dọc theo quốc lộ nửa ngày, sững sờ không có nhìn thấy bóng dáng một người hay bóng xe nào.

Trên đường, cách rất xa mới có hai ngọn đèn đường, mờ tối âm thầm chiếu theo một khoảng cách nhỏ.

Hai bên quốc lộ, rải rác tọa lạc biệt thự xinh đẹp, nhưng lại có rất nhiều căn không ai ở.

Lúc Cảnh Hảo Hảo bị Lương Thần đẩy ra khỏi biệt thự, trên chân mang là dép bông vải, đi ở trong tuyết trong chốc lát, bông tuyết dính vào lòng bàn chân bởi vì nhiệt độ cơ thể hòa tan, ướt sũng rất là khó chịu.

Tuyết càng rơi xuống càng lớn, Cảnh Hảo Hảo liền có thể nghe thấy tiếng tuyết rơi xuống, toàn thân cô bị đông lạnh đã không còn tri giác.

Cảnh Hảo Hảo cảm thấy chính mình càng ngày càng lạnh, thậm chí lạnh đến cuối cùng, bông tuyết rơi ở trên người của mình, cũng không cảm giác được chút cảm giác lạnh nào, xúc giác ướt sũng ở lòng bàn chân đã muốn kết thành băng, đâm lòng bàn chân của cô, nổi lên hơi hơi đau.

Cô cảm giác được khí lực trên người mình dần dần yếu bớt, bước chân của mình cũng trở nên khó khăn.

Cô không biết chính mình còn có thể chưa xuống núi liền đã bị đông chết hay không, hơn nữa lúc cô bị anh đuổi ra, cái gì cũng không mang, thân không có một xu, cho dù cô xuống núi, gọi được xe taxi, cũng không trả nổi tiền xe. Cô cũng biết, hiện tại cô cũng không có đi quá xa, chỉ cần xoay người trở về, giải thích nói với Lương Thần hai câu lời hay, cô liền có thể trở lại trong nhà giam ẩm áp xa hoa kia, thoải mái ngâm tắm nước ấm một cái, sau đó nằm trong chăn tơ tằm thượng hạng, ngủ thoải mái.

Nhưng Cảnh Hảo Hảo cứ cố tình không có dừng lại chút nào, chỉ có chấp mở hai chân có chút cứng ngắc đi xuống núi.

Cho dù là thật sự sẽ chết ở trong bão tuyết ngập trời này, cô cũng sẽ không xoay người đi cầu xin anh, đi giải thích với anh.

Cô ở bên người anh, giống như là con chim bị gãy cánh cầm tù, không có tự do, không có tính tình, không có tư tưởng.

Cô rõ ràng không muốn đi theo anh, cố tình đồng giường cộng chằm mỗi ngày mỗi đêm với anh.

Tính tình anh nổi lên dọa người như vậy, tất cả mọi người sợ cô, cô chỉ là một người phụ nữ bình thường, cô cũng sợ, cho nên đáy lòng anh có bao nhiêu không cam lòng có bao nhiêu không tình nguyện, cũng không dám biểu hiện rõ ràng như vậy, có thể nhịn liền nhẫn, nhịn không được cũng nhẫn, cô không dám có tính tình của mình, không dám không kiêng nể cãi lời anh, thậm chí cho dù có đôi khi, tâm tình thật sự không tốt, cũng phải biểu hiện ra bộ dáng im lặng.

Cô lúc trước, hoàn toàn không phải như vậy..... Lúc cô cao hứng liền có thể cười to, lúc bị thương liền khóc.

Người đàn ông kia, bức bách cô ở lại bên người anh, không đơn thuần chỉ bức bách thân thể và tự do của cô, còn có cảm xúc và tư tưởng của cô.

Anh đối với cô đôi khi thật sự rất tốt, cô không phải không cảm giác được, thậm chí ngay lúc trước, cô đã sắp quen với cuộc sống như vậy, nhưng hôm nay..... cảnh cáo của anh, câu hỏi của Kiều Ôn Noãn, ánh mắt người bên ngoài..... Làm cho cô trong nháy mắt thanh tỉnh lại.

Kiều Ôn Noãn hỏi anh có thể cưới cô không..... Anh chần chờ..... Cho dù sau đó, anh dùng lời nói trả lời cho cô mặt mũi, nhưng cô không phải kẻ ngốc, cô hiểu được, phía sau chần chờ như vậy của anh, đại biểu cho giữa anh và cô sẽ không có kết quả gì.

Thật ra, cô cũng chưa từng có hy vọng xa vời anh sẽ cưới cô, cho dù là anh thật sự cưới cô, cô cũng không nguyện ý gả, anh chỉ là ham muốn thân thể của cô mà thôi.

Cô mới 20 tuổi..... cô gái 20 tuổi, hiện tại đều đang phấn đấu vì cuộc sống tương lai tốt đẹp của mình, mà cô, chỉ có thể trơ mắt nhìn tốt đẹp của mình, bị anh ép khô từng chút một.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 341: Tìm Kiếm [4]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo không biết rốt cuộc mình đi bao lâu rồi, chỉ cảm thấy bước chân càng ngày càng nặng, cả người lạnh đến sắp kết thành khối băng, đột nhiên bên tai của cô, liền truyền đến tiếng cười vui vẻ, cô dậm chân, nhìn về phía âm thanh, xuyên qua hàng rào một căn biệt thự, cô nhìn thấy bên trong có hai đứa nhỏ năm sáu tuổi, trong tay cầm pháo hoa, chạy tới chạy lui vui cười trong tuyết.

Trên người bọn nhỏ mặc quần áo sáng rõ, rất xứng với tết âm lịch này, bọn chúng thoát nhìn vô ưu vô lự, pháo hoa kia cũng xinh đẹp đến rồi tinh rồi mù.

Bọn nhỏ chơi chưa đến chốc lát, liền có một đôi vợ chồng đi tới, đưa bọn chúng vào nhà ngủ, hai đứa bé ném gậy pháo hoa chạy hết trong tay, trong miệng hô “Ba mẹ”, xông vào trong lòng đôi ba mẹ kia.

Đôi vợ chồng đó ôm lấy bọn nhỏ, hôn má hai đứa, vẻ mặt hạnh phúc.

Hình ảnh như vậy, thoát nhìn tốt đẹp mà lại động lòng người.

Nháy mắt Cảnh Hảo Hảo liền dừng tại chỗ, nhìn chăm chăm gãi gao, mãi cho đến khi đôi vợ chồng kia mang theo bọn nhỏ, biến mất ở trong biệt thự, cô vẫn đứng ở tại chỗ ngây ngốc ngẩn người.

Hình ảnh người một nhà vừa rồi, cũng là tất cả mong đợi trong tương lai của cô.

Cô thầm nghĩ tìm một người thích hợp với mình, trôi qua cuộc sống thích hợp của mình, vô cùng đơn giản, bình an sống quãng đời còn lại.

Cô chưa từng nghĩ tới bay lên đầu cành làm phượng hoàng, cũng không nghĩ tới bám vào người bề trên nào, nhưng cố tình, nguyện vọng đơn giản đến không thể đơn giản hơn của cô như vậy, trời cao lại không chịu thỏa mãn cô.

Cô không biết, rốt cuộc qua bao lâu anh mới thả cô, một năm, hai năm, năm năm, mười năm?

Thanh xuân của phụ nữ nhanh chóng lướt qua, nếu thật sự chờ đến mười năm, khi đó cô đã già rồi, làm sao còn có hạnh phúc đáng nói?

Cô không biết, vì sao Lương Thần cứ cố tình tìm tới cô?

Cô cũng không hiểu được vì sao Lương Thần cứ muốn vây cô ở bên cạnh anh, cô từng sống vì chính mình, mà hiện tại, cô tựa hồ chỉ là đặc biệt sống để giải trí cho anh.

Càng bi ai là, đến cuối cùng, cô đã không thể quyết tuyệt như lúc ban đầu, lái xe đụng lên cây cột trên cầu vượt, hành động vĩ đại một lòng tìm chết.

Thậm chí cô - người từng chết qua một lần, lại có thể phát hiện, chính mình đã bắt đầu sợ chết.

Cảnh Hảo Hảo cũng không rõ vì sao mình lại đột nhiên trở nên thương cảm và tuyệt vọng như vậy, cô cảm thấy lúc này mình giống như là đứng ở trong bóng tối vô cùng vô tận, bốn phương tám hướng kín không kẽ hở, nhìn không thấy một tia ánh sáng.

Dù cho chỉ là một chút..... một chút thôi, cô cũng sẽ không biến như tuyết vọng như bây giờ.

.....

Lương Thần không dám lái xe quá nhanh, chỉ sợ không cẩn thận liền bỏ lỡ Cảnh Hảo Hảo, bên trong xe mở gió ấm, khi cửa kính xe phủ kín một tầng nước, anh liền dứt khoát hạ cửa kính xe xuống, vừa chậm rãi lái xe, vừa nhìn trái phải đi tìm Cảnh Hảo Hảo.

Gió vù vù chui vào trong xe từ cửa sổ, bông tuyết hỗn loạn, bay xuống tiến vào, thổi tay lái và mặt Lương Thần đều lạnh như băng.

Đáy lòng Lương Thần nhất thời càng hối hận, trời lạnh như thế, anh không nên ném cô ra, nếu thật có chẳng may nào.....

Lương Thần nghĩ cũng không dám nghĩ nữa, chỉ là lòng nóng như lửa đốt tìm kiếm Cảnh Hảo Hảo dọc theo từng tắc ngã tư đường.

Qua chưa đến chốc lát, Lương Thần nhìn thấy phía trước đứng ngay góc một bóng người, anh hơi tăng thêm chút tốc độ, sau đó đặt đèn xe ở trên người đó, anh mới phát hiện đó chính là Cảnh Hảo Hảo.

Trên tóc và quần áo của cô đều phủ kín bông tuyết, cô như là một pho tượng, đứng ở trong tuyết, vẫn không nhúc nhích nhìn biệt thự nhà người khác gần người.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 342: Tìm Kiếm [5]

Editor: May

Lương Thần vội vàng dừng xe lại, đẩy cửa xe ra, liền bước nhanh về phía Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo nghe được phía sau có tiếng bước chân truyền đến, cô theo bản năng quay đầu lại, còn chưa thấy rõ người tới, liền cảm giác được trên vai mình phủ thêm một kiện quần áo.

Cảnh Hảo Hảo nghe hương vị quen thuộc trên quần áo, ý thức được là Lương Thần, cô theo bản năng muốn xoay người chạy lấy người, nhưng Lương Thần lại giành trước một bước vươn tay, một phen ôm lấy cô, sau đó sai bước đi trở về trước xe, mở cửa xe, trực tiếp nhét Cảnh Hảo Hảo vào.

Lương Thần vừa lên xe, liền lập tức đóng cửa xe lại, bật máy sưởi đến lớn nhất.

Bông tuyết dính đầy trên người Cảnh Hảo Hảo, nhanh chóng hòa tan thành thủy.

Lương Thần vươn tay, tóm một cái mền từ sau xe đến, trực tiếp ném lên trên người Cảnh Hảo Hảo, lau mạnh một chút, sau đó che phủ cô nghiêm nghiêm thật thật.

Lương Thần liếc mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo một cái, cái gì cũng không nói liền quay đầu xe, trực tiếp nhấn ga, nhanh chóng về tới biệt thự.

Thím Lâm đứng ở cửa lớn chờ, nhìn thấy xe Lương Thần lái đến, lập tức khẩn cấp tiến lên trước đón: “Thần thiếu gia, tìm được Cảnh tiểu thư chưa?”

Lương Thần gật gật đầu, trực tiếp lái xe vào biệt thự.

Dừng lại xe, Lương Thần ôm Cảnh Hảo Hảo ướp sũng cả người, vừa đi vào trong nhà, vừa nói với thím Lâm đã đi tới từ cửa lớn: “Đi chuẩn bị một ít canh đuổi hàn.”

Lương Thần ôm Cảnh Hảo Hảo trực tiếp lên lầu đi phòng tắm, sau đó đặt Cảnh Hảo Hảo vào trong bồn tắm lớn, mở tất cả chốt mở ra, để cho nước ấm phun bốn phương tám hướng về phía Cảnh Hảo Hảo.

Nước ấm phun vào trên người, qua hồi lâu, Cảnh Hảo Hảo mới hơi có một chút tri giác, chỉ là thoải mái duy trì còn chưa đến trong chốc lát, cô liền cảm thấy toàn thân bắt đầu nóng lên, đến cuối cùng, liền cảm thấy cả người giống như lửa, đặc biệt không thoải mái, cô nhịn không được giãy dụa muốn đứng lên từ trong bồn tắm.

“Em đang làm cái gì?” Lương Thần nhìn thấy cô đứng dậy, theo bản năng vươn tay, đè bả vai của cô lại, lại phát hiện, da thịt của cô nóng có chút dọa người.

Tay Lương Thần rút về sau một chút, sau đó lập tức xoa cái trán của cô, Lương Thần còn chưa có mở miệng nói chuyện, Cảnh Hảo Hảo đột nhiên mềm nhũn cả người, liền chìm vào trong bồn tắm lớn.

Lương Thần vội vàng kéo Cảnh Hảo Hảo từ bên trong ra, luống cuống tay chân cởi quần áo ướp sũng trên người cô, lấy khăn tắm lau khô thân thể của cô, cầm áo choàng tắm che phủ cô nghiêm nghiêm thật thật, liền vội

vàng chạy ra khỏi phòng tắm, lớn tiếng hô về phía ngoài cửa: “Thím Lâm, thím Lâm!”

Thím Lâm bừng canh gừng vừa mới nấu xong, vội vàng chạy lên lầu hai, Lương Thần lập tức chỉ chỉ cái bàn một bên, ý bảo thím Lâm để canh gừng xuống, liền rất nhanh mở miệng nói: “Đi gọi điện thoại cho bác sĩ Trương, bảo bác ấy bây giờ đến nơi này của tôi một chuyến.”

.....

Cánh Hảo Hảo sốt càng ngày càng lợi hại, đến cuối cùng, bắt đầu ra một thân mồ hôi lạnh, tấm ướt đẫm chần.

Lương Thần vừa lau mồ hôi trên trán cô, vừa vuốt đầu của cô, phát hiện nhiệt độ càng ngày càng cao.

Cánh Hảo Hảo vốn hôn mê, bị cực nóng thiêu đến mơ mơ màng màng bắt đầu lăm bầm lăm bầu lên.

Lương Thần nhìn hình ảnh như vậy, đáy lòng càng lo lắng, lại nhịn không được ngữ khí có chút không tốt hỏi thím Lâm đứng ở một bên lần nữa: “Gọi điện thoại đến hỏi, hiện tại bác sĩ Trương đến đâu rồi? Không phải nói sắp đến rồi ư? Sao còn chưa tới?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 343: Tìm Kiếm [6]

Editor: May

Bác sĩ Trương đến biệt thự là vào lúc Lương Thần thúc giục thím Lâm gọi cuộc điện thoại thứ mười tám.

Bởi vì Lương Thần thúc giục gấp gáp, bác sĩ Trương chỉ mặc áo ngủ, bên ngoài khoác một kiện áo khoác liền chạy tới đây, ông đi đến bên giường, trước cho Cảnh Hảo Hảo kẹp nhiệt kế, sau đó mới mở thiết bị kiểm tra mình mang đến ra, bắt đầu kiểm tra cho Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo vẫn mơ mơ màng màng, trong lúc mơ hồ, cô cảm giác được có thứ gì lạnh lẽo đang chuyển tới chuyển lui trên người của mình, thân thể cô rõ ràng nóng đến không chịu nổi, nhưng thứ lạnh lẽo này lại làm cho cô lạnh đến toàn thân phát run, cô khó chịu đến toàn thân nhین không được liền run lên.

Qua không biết bao lâu, thứ lạnh lẽo kia mới rời khỏi trên người của mình, sau đó cô chợt nghe được một giọng nói truyền đến, rất quen thuộc, cô như là từng nghe qua ở nơi nào đó, nhưng lại không nhớ rõ ràng lắm: “Sốt 39 độ 8, tôi phải hạ sốt cho cô ấy trước.”

Tiêm thuốc hạ sốt cho ai?

Lúc Cảnh Hảo Hảo đang mơ hồ nghĩ, cô liền cảm giác được cánh tay mình truyền đến một đau đớn bén nhọn, cô theo bản năng muốn né tránh,

nhưng đã có một cánh tay ấm áp ôm cô, khiến cho cô không thể nhúc nhích.

Kim tiêm bén nhọn sắp tiếp xúc đến xương cốt của cô, cô đau đến nước mắt suýt nữa rơi xuống, cô thậm chí còn có thể cảm giác được thuốc chậm rãi chảy vào trong cơ thể, tay cô nhịn không được run rẩy lên theo.

“Hào Hào, nhịn một chút, lập tức liền tốt rồi.” Bên tai của cô đột nhiên truyền đến một tiếng nói trầm thấp, tiếng nói kia rất êm tai, như là tiếng đàn violon lúc nhỏ cô mê luyến, sau đó tay run rẩy của cô liền được một bàn tay to cầm gắt gao, cái tay kia rất lớn, rất ấm áp, bao vây lấy tay cô, khiến cho cô cảm thấy đau đớn trên cánh tay giảm bớt đi rất nhiều, cô nhịn không được liền chậm rãi nắm lại cái tay kia.

Cánh tay ôm cô kia, hơi tăng thêm lực đạo một chút, sau đó cô liền ngã vào một lồng ngực rộng lớn mà lại rắn chắc, ôm ấp kia thực ấm áp, cũng thực thoải mái, cô nhịn không được nhích lại càng gần sâu vào trong ngực người kia, sau đó cô liền cảm giác được anh lại gắt gao cầm lấy tay của mình.

Sau khi tiêm xong, cô lại được người kiểm tra một phen, qua một hồi lâu, lại nghe được giọng nói quen thuộc nói chuyện lần đầu tiên đó truyền đến: “Không có gì trở ngại, chỉ là đông lạnh đột ngột nổi lên sốt cao, tâm phổi và đầu óc đều không có vấn đề gì, lấy khăn lông thấm ướt rượu cồn, lau người cho cô ấy, trước hạ nhiệt độ, để tránh sốt như vậy nữa, sẽ xuất hiện vấn đề.”

Sau đó, giọng nói dễ nghe kia cũng vang lên theo: “Ừ, cháu đã biết.”

Dừng một chút, giọng nói dễ nghe kia tiếp tục nói: “Cháu sợ lát nữa cô ấy còn xảy ra chuyện, hiện tại cháu bảo thím Lâm thu dọn phòng khách, chú trước nghỉ ngơi, nếu có chuyện gì cũng tiện hơn.”

“Cũng tốt, những viên thuốc này, cháu dứt cho cô ấy uống, nhớ rõ để cô ấy uống nhiều nước một chút, sốt cao ra mồ hôi lạnh, sẽ khiến cơ thể thiếu nước.”

“Đã biết, cảm ơn chú, thím Lâm, mang bác sĩ Trương đi nghỉ ngơi trước đi.”

Sau đó Cảnh Hảo Hảo nghe được có hai tiếng bước chân dần dần đi xa, toàn bộ phòng cũng im lặng xuống theo.

Qua chưa đến chốc lát, cô liền cảm giác được chần đè nặng trên người bị người xốc lên, động tác người kia thực ôn nhu, ngón tay nhẹ nhàng cởi mở quần áo của cô, có khăn mặt lạnh lẽo lau lên thân thể của cô, cùng với mùi cồn nồng đậm, sau đó nhiệt trong cơ thể phía sau tiếp phía trước tản ra bên ngoài, một ngọn lửa giống như đang bốc cháy trong cơ thể cô cũng nhỏ xuống theo.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 344: Tìm Kiếm [7]

Editor: May

Không biết rốt cuộc người kia lau thân thể cho mình mấy lần, Cảnh Hảo Hảo chỉ cảm thấy chính mình càng ngày càng thoải mái, thậm chí cô còn nhịn không được hừ hừ ra tiếng.

Người kia nghe được cô phát ra âm thanh, liền tiến tới, cúi đầu hỏi cô: “Hảo Hảo, em đang nói cái gì? Muốn uống nước sao?”

Lúc này cô mới phát hiện miệng mình khô lợi hại, cánh môi giống như đều sắp nứt ra rồi, cô nhịn không được giật giật môi, sau đó người kia liền rời khỏi bên giường của cô, qua cửa đến chốc lát, người nọ đã đi tới lần nữa, đỡ bả vai của cô, để cho cô ngồi dậy, có một ly nước đặt tới cánh môi của cô, cô theo bản năng mở miệng ra, uống ừng ực một mạch.

“Còn muốn uống không?”

Cảnh Hảo Hảo lắc lắc đầu, cô chợt nghe thấy tiếng ly nước nhẹ nhàng đặt ở trên bàn, sau đó chính mình lại được đặt ở trên giường mềm mại.

Cảnh Hảo Hảo cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, hỗn loạn muốn ngủ, lại phát hiện toàn thân lại nóng lên, cô nhịn không được nâng tay lên vén chăn, kết quả giây tiếp theo, chăn lại trở về trên người lần nữa, sau đó trên trán của cô được đặt một cái khăn lạnh, cảm giác mát nhàn nhạt chui vào

trong đầu của cô, khiến cho cô thoải mái hơn rất nhiều, lúc này cô mới yên tĩnh lại.

Bên trong mơ mơ hồ hồ, cô cảm giác được cái trán của mình thay đổi khăn lông tới tới lui lui vài lần, trong lúc đó cô cũng bởi vì sốt cao liên tục không ngừng mà tỉnh ngủ, nhưng cô mơ hồ biết trong lúc đó có người đút cô uống một viên thuốc, cô nhất thời mắc nghẹn, không nuốt viên thuốc vào, chẳng đến cô suýt nữa phun ra, lại bị người nâng cằm, cưỡng ngạnh bị buộc không thể không nuốt vào.

Mãi cho đến hừng đông, sốt cao của Cảnh Hảo Hảo mới giảm bớt xuống, cả người hoàn toàn lâm vào mộng đẹp.

Lương Thần một đêm không ngủ, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, giữ nguyên quần áo nằm ở bên cạnh cô, bổ sung giấc ngủ trong chốc lát.

Sáng sớm bác sĩ Trương tỉnh lại, trước tới đây kiểm tra thân thể Cảnh Hảo Hảo một chút, phát hiện sốt đã sắp hoàn toàn rút đi, liền kê một chút thuốc, dặn dò Lương Thần uống như thế nào, lúc này mới đứng dậy cáo từ.

Lương Thần câu môi cười cười, hơi hơi cúi thấp đầu, chuyển đề tài: “Chú Trương, thực xin lỗi, buổi tối năm mới lại gọi chú đến, còn ép buộc cả đêm.”

“Đây đều là việc nhỏ, nhưng thật ra cháu, trưởng thành, cũng nên thành gia lập nghiệp, ta cũng cảm thấy cô gái trên lầu kia cũng không tệ, lúc nào đó cháu thử tính toán một chút.”

“Được rồi, chú Trương, sao chú lại quần quanh vấn đề này vậy? Hôm trước cháu trở về nhà cũ, bị bọn họ than thở đã chết, cái gì mà bất hiếu hữu tam, vô hậu vì đại, chú cũng đừng như những người nhà cũ, vừa thấy cháu liền nói với cháu vấn đề này.”

“Ha ha, cháu đó.....” Bác sĩ Trương nâng tay lên, vỗ vỗ bả vai Lương Thần, không có tiếp tục nói nữa.

Lương Thần tiễn bác sĩ Trương ra khỏi nhà, tự mình mở cửa xe ra cho ông, sau khi bác sĩ Trương ngồi vào, Lương Thần vừa định đóng cửa, bác sĩ Trương đột nhiên lên tiếng: “A Thần.”

“Dạ?”

“Đêm qua lúc kiểm tra, đã có chuyện muốn hỏi cháu, ta đây lớn tuổi, trí nhớ không được tốt, nếu không phải vừa mới nhớ tới, thì lại quên mất rồi.”

“Chuyện gì?”

“Lúc cháu và cô gái trên lầu kia ở chung một chỗ, đều là uống thuốc tránh thai sao?”

“Uống thuốc?” Lương Thần sửng sốt.

“Đúng vậy, ngày hôm qua lúc kiểm tra cho cô ấy, phát hiện trong cơ thể cô ấy có lưu lại thuốc tránh thai, nếu hiện tại cháu không muốn đưa nhỏ, ta khuyên tốt nhất là cháu chọn dùng biện pháp tránh thai khác, đừng để cho cô ấy uống thuốc tránh thai.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 345: Tìm Kiếm [8]

Editor: May

Mi tâm Lương Thần hung hăng nhả lại, thuốc tránh thai? Thuốc tránh thai gì? Anh không nhớ rõ anh từng để cho Cảnh Hảo Hảo uống thuốc tránh thai.

Bác sĩ Trương hoàn toàn không có phát hiện khác thường của Lương Thần, tự mình tiếp tục nói: “Hiện tại tuổi cô ấy còn nhỏ, ăn chút thuốc tránh thai có thể nhìn không ra vấn đề gì, đợi về sau cô ấy lớn tuổi, vấn đề loạn thất bát tao đều đến đấy, ta biết dùng bao, cháu có thể sẽ cảm thấy không tiện hứng lắm, nhưng thuốc có ba phần độc, hưởng chi thuốc này còn chứa kích thích, lực thương tổn thân thể đặc biệt nghiêm trọng, tốt nhất hiện tại ngừng thuốc kia đi.” Bác sĩ Trương dặn một trận, nói: “Được rồi, không nói nữa, ta đi trước, cháu lên lầu đi xem cô ấy đi.”

Lúc này thần thái Lương Thần đã khôi phục bình tĩnh như trước, anh nhìn bác sĩ Trương khẽ gật đầu, trên mặt mang theo một chút ý cười, ngữ khí ôn hòa nhẹ nhàng: “Chú Trương, cháu đã biết, cảm ơn chú nhắc nhở, trên đường chú trở về chậm một chút.”

Lương Thần nhìn xe lái ra cửa lớn biệt thự, lúc này mới xoay người quay trở về phòng ngủ một lần nữa.

Cảnh Hảo Hảo đang nằm ở trên giường ngủ say sưa, anh đi đến bên giường, vươn tay, sờ sờ đầu của cô, sốt đã hoàn toàn rút đi, Lương Thần

cầm lấy chân, cẩn thận đắp kín cho Cảnh Hảo Hảo, nhìn chăm chăm dung nhan ngủ say của cô, nhìn một lúc, sau đó trong đầu liền vang lên lời nói bác sĩ Trương nói với mình.

Trong thời gian anh và Cảnh Hảo Hảo cùng một chỗ, vẫn luôn không có làm biện pháp tránh thai nào, như vậy hơn nửa năm trôi qua, Cảnh Hảo Hảo cũng không mang thai, anh cũng không có nghĩ nhiều, dù sao lúc trước cũng chưa từng có phụ nữ, hơn nữa tuy rằng biết nam nữ cùng một chỗ làm chuyện này sẽ mang thai, nhưng bởi vì không có cố ý muốn đưa nhỏ, cho nên cũng không có suy nghĩ quá nhiều về phương diện kia, nếu không phải hôm nay bác sĩ Trương đột nhiên nhắc tới vấn đề này, anh sẽ hoàn toàn không nghĩ tới những thứ này.

Hơn nửa năm..... Hiện tại đã qua hơn nửa năm, chẳng lẽ.....

Lương Thần nghĩ đến đây, đột nhiên liền nghiêng đầu, vòng quanh toàn bộ phòng xem một vòng, sau đó nhanh chóng tiêu sái đến trong phòng thay quần áo, tìm kiếm bên trong nửa ngày, không có phát hiện vấn đề gì, liền kéo lần lượt từng ngăn kéo mỗi tủ trong phòng một lần, phát hiện vẫn không có gì khác thường, anh nhịn không được nhăn mày lại.

Chẳng lẽ anh đã đoán sai?

Lương Thần nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo trong chốc lát, đột nhiên liền xoay người đi ra phòng ngủ, trực tiếp chạy đi phòng vẽ tranh.

Trong phòng vẽ tranh dọn dẹp vô cùng an tĩnh, nơi nơi treo đầy thành phẩm và bán thành phẩm Cảnh Hảo Hảo vẽ, phía trên vẽ loạn màu sắc, còn tản ra mùi thuốc màu nhàn nhạt.

Lương Thần nhìn nhìn trái phải, liền trực tiếp chạy vội tới trước bàn đặt thuốc màu, mở ngăn kéo ra, lục lọi chung quanh, liền vòng qua nơi để giấy bên cạnh.

Anh nhanh chóng mà cẩn thận tìm khắp mọi nơi có thể đựng đồ trong phòng vẽ tranh, nhưng vẫn không có tìm được thứ mình muốn tìm như trước.

Không đúng..... Cảnh Hảo Hảo cũng không phải mỗi ngày đều ra cửa, nếu uống thuốc tránh thai, hẳn là cô đã sớm mua trở về, không thể không phát hiện ở trong nhà được.....

Lương Thần đứng ở trong phòng vẽ tranh, nhú chặt mi tâm lại, nhìn trái phải một lần, sau đó bước đi đến tìm ở ngăn tủ sofa kê sát sau vách tường, sau không phát hiện được vấn đề gì, Lương Thần lại quay trở về phòng ngủ, tìm ở trong khe hở nửa ngày, cuối cùng phát hiện giữa giường và vách tường có một túi plastic màu trắng.

Lương Thần vươn tay, kéo gói to kia ra, phát hiện bên trong đựng một bình thuốc.

Lương Thần khẩn cấp lấy bình ra, nhìn thấy phía trên viết hai chữ “Yuting”, thần thái anh hơi động một chút, liền vội mở nắp, nhìn thấy 100 viên thuốc tránh thai bên trong, lại chỉ còn lại có mấy viên.

Hóa ra, thật sự giống như anh đoán vậy, trong hơn nửa năm này, cô vẫn đều đặn uống thuốc tránh thai sau lưng anh.....

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 346: Anh Yêu Cô [1]

Editor: May

Hóa ra, thật sự giống như anh đoán vậy, trong hơn nửa năm này, cô vẫn đều đặn lén uống thuốc tránh thai sau lưng anh.....

Bên trong có một bản hướng dẫn, Lương Thần rút ra, nhìn đại khái lướt qua.

Cách dùng thuốc này, là tránh thai khẩn cấp, hơn nữa trên bản hướng dẫn, rõ ràng viết, có nguy hại nhất định với thân thể, không nên dùng lâu dài, có thể sẽ làm cho không thể mang thai nữa.

Có nguy hại nhất định với thân thể..... Không mang thai nữa.....

Lương Thần nhìn mấy chữ này, trong nháy mắt sắc mặt liền tái nhợt xuống, anh không tin Cảnh Hảo Hảo không có xem qua bản hướng dẫn này, anh cũng không tin cô không có nhìn thấy những lời này, nhưng cho dù cô biết rõ kết cục gặp phải là không thể mang thai nữa, nhưng vẫn siêng năng luôn uống thuốc này.

Lương Thần bất giác cho là đáy lòng mình sẽ tức giận, nhưng anh phát hiện, trong ngực đầu tiên liền truyền đến là đau, có đau lòng, cũng có đau đớn khó chịu nói không nên lời.

Cô làm như vậy, chính là vì không muốn mang thai con của anh, anh và cô cùng một chỗ lâu như vậy, cô đều chưa từng nói qua với anh, cô không muốn mang thai, để anh áp dụng biện pháp tránh thai nhất định, chỉ lén lút đi ăn thuốc này.

Cô vẫn luôn không có xem anh thành người thân cận của cô, thậm chí cô không tin anh..... Cô giống như ở trong vòng giải trí lúc trước, chính là dùng phương thức của mình, cố gắng bảo vệ chính mình cuối cùng sẽ không nháo đến tai nạn chết người, cho dù..... kết cục cuối cùng, là nháo ra thương tổn lớn hơn với thân thể của mình.....

Hóa ra, nửa năm qua, cô là dùng thân thể và cả đời của mình, kháng cự anh.....

Cô trải qua thời gian dài như vậy, là không cần đứa nhỏ của anh, hay là không cần anh?

Lương Thần nói không nên lời là vì sao nhìn bình thuốc tránh thai này, đáy lòng đột nhiên liền trở nên có chút sợ hãi, đây là cảm giác mà cả đời anh chưa từng có.

Cho tới nay, anh chỉ nghĩ đến, Cảnh Hảo Hảo ở trong biệt thự của anh, chính là sống ở trong thế giới của anh, hiện tại, anh rõ ràng nghiêng đầu là có thể nhìn thấy dung nhan ngủ say của cô, nhưng anh lại cảm thấy khoảng cách giữa anh và cô, vẫn xa xôi cách thiên sơn vạn thủy như trước.

Anh vẫn cho là anh chiếm được cô, hiện tại anh mới phát hiện, thật ra cho tới bây giờ anh cũng không có thật sự chiếm được.

Thân thể Lương Thần dần dần bắt đầu phát run, thậm chí tay nắm thuốc tránh thai của anh đã run rẩy đến không thể không chế.

Đột nhiên cửa truyền đến tiếng gõ cửa, Lương Thần như là bị kinh hách rất lớn, đập lung tung nắp bình lại, nhét toàn bộ vào trong túi của

mình, mở miệng nói chuyện, giọng nói lại có thể run rẩy kỳ cục lên: “Tiến vào.”

Thím Lâm đẩy cửa ra, đứng ở cửa, cười nói: “Thần thiếu gia, ngài đi xuống lầu ăn bữa sáng đi, tôi ở trong này trông chừng Cảnh tiểu thư.”

Lương Thần gật gật đầu, đứng ở tại chỗ không hề động, ánh mắt lại nhìn chăm chăm gấu Cảnh Hảo Hảo trên giường.

Thím Lâm đi vào phòng, nhìn Lương Thần nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo không đi, chỉ cho rằng anh đang lo lắng, liền mở miệng, an ủi nói: “Thần thiếu gia, bác sĩ Trương nói Cảnh tiểu thư không có chuyện gì, chỉ đông lạnh sốt cao, đợi cho tỉnh lại, uống thuốc đúng giờ, qua hai ngày liền tốt hơn.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 347: Anh Yêu Cô [2]

Editor: May

Lúc này Lương Thần mới hoàn hồn, quay đầu “ừ” với thím Lâm một tiếng, lại quay đầu nhìn Cảnh Hảo Hảo trong chốc lát, mới xoay người, đi ra phòng ngủ.

Đóng cửa lại, Lương Thần mới mở tay ra, nhìn bình thuốc bên trong bị mình dùng sức cầm đến có chút biến hình, đáy lòng lại kinh hoảng một trận.

.....

Lương Thần không có ăn bữa sáng, sau khi xuống lầu, trực tiếp lái xe rời khỏi biệt thự.

Anh cũng không biết đến tột cùng mình nên đi làm sao, chỉ lái xe lung tung, đi dạo loạn chung quanh, mãi cho đến giữa trưa, Lương Thần mới tùy tiện dừng xe ở ven đường.

Bên trong xe thật im lặng, Lương Thần nghiêng đầu, liền nhìn thấy thuốc tránh thai bị chính mình thuận tay đặt ở trên ghế lái phụ kia, tâm anh, lại bắt đầu kinh hoảng lên, trái tim đập bất ổn, hoàn toàn không thể bình tĩnh.

Anh nâng tay lên, ôm ngực mình, muốn trấn an trái tim mình một chút, lại phát hiện, toàn thân mình lại có thể không sử dụng ra được một chút khí lực.

Anh nằm mơ cũng không nghĩ tới, lại có một ngày, anh sẽ bởi vì một phụ nữ, gặp đả kích nghiêm trọng như thế.

Lương Thần ở trong xe, ngồi hồi lâu, di động đột nhiên vang lên, anh cầm lấy, nhìn thoáng qua là Từ Dung, không có dừng lại chút nào liền tiếp nghe.

“A Thần, ở nơi nào? Lát nữa không có chuyện gì chứ, đi ra cùng nhau ăn bữa cơm tối đi?”

Lương Thần nhìn nhìn thời gian, phát hiện lại đã sắp năm giờ chiều: “Ở nơi nào?”

“Ô Tô Châu Uyển? Nghe nói gần đây nơi đó đến một đầu bếp mới, làm món ăn Chiết Giang rất ngon.”

Lương Thần cúp di động, thở thật dài một hơi, thuận thực quay đầu, lái xe đi về phía Tô Châu Uyển.

Phòng bao Tô Châu Uyển đặc biệt hữu tình, trang hoàng là phong cách mềm mại của Giang Nam, đèn treo dịu dàng, phát ra ánh sáng mờ tối.

Lương Thần chưa ăn gì cả một ngày, đối mặt với một bàn món ngon, nhưng không có một chút khẩu vị, chỉ là không ngừng bưng ly rượu uống rượu, Từ Dung ngồi ở đối diện anh, nường theo ngọn đèn mờ mờ xem xét Lương Thần trong chốc lát, liền toét môi, vui sướng hỏi: “Làm sao vậy? Tâm tình không tốt?”

Lương Thần nâng mí mắt lên, nhìn lướt qua Từ Dung, tiếp tục bưng chai rượu, rót cho mình một ly rượu, uống một ngụm.

“Ai chọc cậu? Sẽ không phải là Cảnh Hảo Hảo chứ?”

Tay nắm ly rượu của Lương Thần hơi dừng một chút.

Từ Dung nhìn thấy cử chỉ như vậy, đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó lại câu môi nở nụ cười: “Sẽ không thật sự bị tôi đoán trúng đi? Cậu cũng có ngày bị phụ nữ làm cho tâm tình không tốt sao?”

Lương Thần nghe ngữ khí vui sướng khi người gặp họa của Từ Dung, tâm tình trở nên càng thêm buồn bực, buông ly rượu, đứng lên muốn chạy lấy người.

Từ Dung vội vàng vươn tay, kéo Lương Thần lại, thu liễm ý cười trên mặt, nói: “Được rồi, được, cậu không nói, tôi không đề cập tới là được rồi.”

Lúc này Lương Thần mới rầu rĩ ngồi trở lại trên vị trí một lần nữa, giờ ly rượu uống liên tục hai hơi, nhịn không được ngẩng đầu, nhìn Từ Dung nói: “Cậu nói, tôi đối với cô ấy cũng không tệ, sao cô ấy lại không lĩnh tình của tôi?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 348: Anh Yêu Cô [3]

Editor: May

Nói xong, Lương Thần lại nhin không được ực một hơi, Từ Dung ngồi ở một bên, nhìn Lương Thần như vậy, khoe môi nhin không được run rẩy hai cái, nhìn thấy Lương Thần đưa ánh mắt qua, lập tức ngưng cười, sau đó hít sâu hai hơi, cố gắng áp chế ý cười, nói: “Dựa vào bộ dáng đêm qua của cậu, nói trở mặt liền trở mặt ở trước mặt nhiều người như vậy, đó còn gọi là không tệ ư?”

“Cô ấy không kích động tính tình của tôi, tôi có thể trở mặt với cô ấy sao?” Lương Thần cảm giận nói một câu, sau đó bưng ly rượu, lại chọt ực một ngụm, ngẩng đầu, nhìn Từ Dung nói: “Tôi thừa nhận hành động của tôi có chút bỉ ổi, nhưng cô ấy cũng không thể một cây gậy đánh chết tôi, bắt đầu là tính tình tôi không tốt, cậu nói Thẩm Lương Niên cũng đã phản bội cô ấy, cô ấy còn động một chút liền nghĩ đến anh ta, tôi có thể không hỏa lớn sao? Sau lại, tôi cũng không chế tính tình của tôi, nhưng lần đó không phải là cô ấy bức tôi ư? Tôi cũng không phải không có làm gì cô ấy ư, tối thiếu khi người khác khi dễ cô ấy, không phải tôi đều trả thù lại cho cô ấy sao, kết quả đáy lòng cô ấy hoàn toàn không nhớ kỹ những chuyện tốt tôi đã làm, cả ngày muốn phá hư tôi. Chỉ nói ngày hôm qua thôi, sau khi cô ấy và tôi làm chuyện đó, muốn đi tắm rửa, tôi thấy cô ấy tắm lâu như vậy, ôm cô ấy ra ngoài, cả đời này của tôi còn chưa hầu hạ ai như vậy, tôi lau người cho cô ấy, mặc quần áo, tôi than thở cô ấy hoàn toàn không thương tiếc

chính mình, kết quả cô ấy cho tôi một câu, dù tắm thế nào, cô ấy cứ cảm giác mình tắm không sạch sẽ!”

Từ Dung nghe đến đó, rốt cục nhin không được phốc xích bật cười.

Lương Thần nâng ánh mắt lên, hung hăng trừng về phía Từ Dung, lúc này Từ Dung mới cúi đầu, khắc chế nụ cười của mình, nghiêm trang gật gật đầu, nói: “Cậu tiếp tục, cậu tiếp tục.”

“Càng không xong là, tôi đuổi cô ấy ra ngoài, kết quả tôi lại chịu không nổi, ở sau lưng cô ấy, điên cuồng đuổi theo tìm cô trở lại. Cô ấy sinh bệnh, tôi chiếu cố cô ấy cả đêm, trắng đêm chưa ngủ, sợ cô ấy xảy ra chuyện không may nào, kết quả.....”

Lúc Lương Thần nói tới đây, đột nhiên dừng một chút, trong nháy mắt sắc mặt trở nên có chút bi thương.

Lúc này Từ Dung không cười, cũng không có nói chuyện, ngược lại thần thái trở nên có chút nghiêm túc.

Lương Thần xuyên thấu qua cửa sổ cổ hương cổ sắc, nhìn cảnh tuyết ngoài cửa sổ, trong tay phe phẩy ly rượu, sau một lúc lâu cũng không có nói chuyện.

Âm thanh huyền não trong phòng cách vách, mơ hồ truyền tới.

Lương Thần trầm mặc trong chốc lát, mới mở miệng nói: “Kết quả, chú Trương nói cho tôi biết, cô ấy vẫn lén sau lưng tôi uống thuốc tránh thai..... Thuốc tránh thai khẩn cấp, cô ấy khẳng định là không biết khi nào thì tôi sẽ làm cùng cô ấy, cho nên liền chuẩn bị trước, sau khi tôi làm với cô ấy, cô ấy liền uống một lần, gặt tôi uống hơn nửa năm. Thuốc kia thương tổn với thân thể rất lớn, uống nhiều sẽ làm cho không mang thai được, cô ấy không có khả năng không biết, nhưng cô ấy cố tình uống, cậu nói một

chút cô ấy nghĩ cái gì, thà rằng đập hư thân thể của chính mình, cũng không biết nhắc nhở tôi một chút, để cho tôi đi làm biện pháp tránh thai.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 349: Anh Yêu Cô [4]

Từ Dung hờ hững, giơ chai rượu lên, rót cho Lương Thần một ly rượu, sau đó lại rót cho mình một ly, hai người chạm ly, uống một hơi cạn sạch.

Lúc này Từ Dung mới mở miệng, nói: “A Thần, giữa cậu và cô ấy, từ lúc ban đầu cũng sẽ không nói chuyện yêu đương, chỉ thuần túy cậu cảm thấy thân thể cô ấy thích hợp với cậu, liền cưỡng ép cô ấy ở bên cạnh cậu, nói dễ nghe, cậu là ép buộc, nói khó nghe một chút, cậu chính là cưỡng gian cô ấy, cho nên cô ấy không muốn đưa bé của cậu, đây thực rất bình thường, dù sao, lúc trước cô ấy không phải cam tâm tình nguyện ở cùng cậu, một phụ nữ không danh không phận đi theo người khác thì thôi, đi theo cậu, rất dễ dàng làm cho người ta sinh ra cảm giác cô ấy là vì tiền mới cùng một chỗ với cậu.”

“Thật muốn vì tiền thì tốt rồi.” Lương Thần nghe nói như thế, cười nhạo một tiếng, như là đang trào phúng chính mình.

Nếu Cảnh Hảo Hảo thật chịu vì chút đồ vật mà ở lại bên người anh, vậy thật sự rất tốt, tối thiểu, sẽ để cho anh biết, anh là có tác dụng với cô, nhưng hiện tại..... ngay cả tránh thai, đều là chính cô đi làm, ở đáy lòng của cô, hoàn toàn chưa từng nghĩ tới muốn lệ thuộc vào anh.

Lương Thần giơ ly rượu đặt ở bên môi mình, thở dài một hơi, uống một ngụm, lại nhẹ nhàng nói: “Từ Dung, cậu nói, cô ấy không nghĩ muốn đưa nhỏ của tôi, hay là không nghĩ muốn tôi?”

Anh không đợi Từ Dung trả lời, liền tự mình nói: “Cô ấy là không nghĩ muốn tôi đi.”

Từ Dung nghe câu hỏi như thế, ngẩng đầu, nhìn Lương Thần, một lát sau, lại mở miệng hỏi lại: “A Thần, lúc trước cậu không cho tôi nói cho cô ấy biết, Thẩm Lương Niên ở sau lưng cô ấy cùng một chỗ với Kiều Ôn Noãn hai năm, có phải đến hiện tại, cô ấy vẫn còn không biết việc này không?”

Lương Thần không biết vì sao Từ Dung lại đột nhiên nhắc đến vấn đề này khi đang nói chuyện về Cảnh Hảo Hảo tránh thai, nhìn Từ Dung lắc lắc đầu.

Từ Dung tiếp tục hỏi: “Vì sao cậu không trực tiếp nói cho cô biết?”

“Tôi nói cho cô ấy chuyện này làm cái gì? Cũng không phải chuyện tốt gì.”

“Nhưng A Thần, đến bây giờ cậu vẫn không hiểu được ý tứ của tôi sao? Nếu đổi lại trước kia, ai khiến cậu khó chịu, cậu khẳng định nghĩ hết biện pháp khiến cho cô ấy khó chịu gấp bội, Lúc Cảnh Hảo Hảo chọc giận cậu lửa giận ngập trời, cậu chỉ cần nói chuyện này ra, cũng đã đủ đả kích cô ấy đau thấu triệt nội tâm, thương tâm muốn chết, cậu cần gì đuổi cô ấy ra cửa, cần gì xụ mặt phát giận với cô ấy? Nhưng cậu cứ cố tình thà rằng ép buộc không ngừng với cô ấy, cũng không nói lời này, còn không cho tôi nói, cụ thể là vì cái gì, đến bây giờ đáy lòng của cậu còn không rõ ràng chứ?”

Mi tâm Lương Thần hơi hơi nhú mi.

“Dựa theo lộ số lúc ban đầu các người cùng một chỗ mà nói, cậu hẳn là đáy lòng may mắn, vào lúc cậu xem nhẹ vấn đề tránh thai này, cô lại có thể làm biện pháp tránh thai này, miễn cho cô thật sự mang thai đứa nhỏ, mang đến phiền toái cho cho cậu. Kết quả, A Thần, cậu lại trách cô ấy đập

hư thân thể của chính mình, còn quan tâm vấn đề cô có phải không muốn cậu không này.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 350: Anh Yêu Cô [5]

Editor: May

“Còn có, người khác khó xử cô ấy, vì sao cậu lại tức giận như vậy, kích động trút giận thay cô ấy?”

“Lương Thần, cậu không biết có rất nhiều chuyện, hoàn toàn là làm trái với ước nguyện ban đầu của cậu ư?”

Lương Thần luôn rất thông minh, Từ Dung nói một chuỗi thật dài như vậy, làm cho đáy lòng anh dần dần phản ứng kịp, ý nghĩ của mình, thật là không hợp với lúc ban đầu.

Sao anh lại biến thành như vậy?

Lương Thần nhíu nhíu mày, nhìn Từ Dung, như là giải thích cho anh ta nghe, lại như là giải thích cho chính mình: “Chuyện của Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn, tôi không nói cho cô ấy biết, là vì cô ấy vì Thẩm Lương Niên đã chịu nhiều đau khổ như vậy, còn có một lần suýt nữa đã đánh mất mệnh, tôi là cảm thấy cô ấy đáng thương, cho nên tôi mới không cho cậu nói cho cô ấy biết. Về chuyện người khác khó xử cô ấy, cô ấy là phụ nữ của tôi, người khác khó xử cô ấy như vậy, không phải là ném mặt mũi của tôi ư, tôi nói là trút giận vì cô ấy, kỳ thật cũng là trút giận cho chính mình! Mà chuyện cô mang thai uống thuốc này.....”

Lương Thần nói tới đây, đột nhiên nói không nổi nữa.

Anh có thể tìm cớ cho chuyện mình giấu diếm Cảnh Hảo Hảo về chuyện của Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn cùng một chỗ, nhưng anh lại vì chuyện Cảnh Hảo Hảo lén uống thuốc sau lưng này, không phản ứng tìm được cho mình một cái cớ.

Đúng vậy, không có mang thai, anh hẳn là may mắn, vì sao anh lại khó chịu như vậy?

Từ Dung nhìn biểu tình tạm dừng của Lương Thần, nâng tay lên, xoa xoa cái mũi của mình, vừa rót rượu cho hai người, vừa nói: “A Thần, cậu đừng tìm cớ lừa mình dối người nữa, tôi nghĩ, đáy lòng của cậu, nhất định rất hiểu được, chỉ là cậu không dám đi đối mặt, cậu không cho Cảnh Hảo Hảo biết chuyện của Lương Niên, là vì cậu sợ cô ấy thương tâm, như vậy cậu sẽ đau lòng. Cậu đừng nói cô ấy đáng thương, toàn thế giới phụ nữ khổ hơn cô ấy còn rất nhiều, sao tôi không thấy cậu đáng thương người khác? Cổ tình cậu cứ đáng thương Cảnh Hảo Hảo? Phải biết rằng, còn có phụ nữ trong lúc đang mang thai mười tháng, chồng trệt đường ray, những người đó còn không đáng thương hơn Cảnh Hảo Hảo ư? Cậu nhìn thấy người khác khi dễ cô ấy, đó là bởi vì cậu muốn bảo hộ cô ấy, cậu mới đi trút giận, nếu không cậu không đứng ra, ai sẽ biết cô ấy là phụ nữ của cậu! Về phần cô uống thuốc tránh thai, hiện tại không phải chính cậu đều không tìm cớ được ư?”

Từ Dung nói tới đây, quan sát Lương Thần một hồi lâu, mới mở miệng, nói: “A Thần, cậu đừng không thừa nhận, cậu thích Cảnh Hảo Hảo.”

“Thúi lắm!” Lương Thần đột nhiên liền đứng lên, anh nhìn Từ Dung ngồi trên ghế, thần thái di động trong chốc lát, lại một lần nữa chậm rãi ngồi về, nhìn chăm chăm món ngon trên bàn, nhìn hồi lâu, mới gật gật đầu, nói: “Đúng, cậu nói đúng, tôi có chút thích cô ấy, nhưng tôi thích rất nhiều người, có lẽ tôi là vì gặp cô ấy mỗi ngày, nên tôi mới nghĩ muốn vậy

chuyển quanh cô ấy, không chừng lúc cô ấy thích tôi, quẩn quít lấy tôi không buông, tôi liền chán ghét cô ấy, muốn cho cô rời đi đây.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 351: Anh Yêu Cô [6]

Editor: May

“Nếu như vậy, Lương Thần, không bằng cậu sớm thả cô ấy ra, hiện tại Thẩm Lương Niên muốn kết hôn với Kiều Ôn Noãn, trên thế giới này cô ấy vô cô vô thân, đã thực đáng thương, cậu cần gì gieo họa cho cô ấy như vậy, cậu làm như vậy, thì khác gì với Thẩm Lương Niên?”

Lương Thần tức giận cầm ly rượu trong tay hung hăng ném ra ngoài, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thả cô ấy, cửa cũng không có!”

Nói xong câu đó, cả người anh lập tức liền cứng ngắc tại chỗ.

Trong đầu, cũng nháy mắt hiểu được câu nói vừa rồi của Từ Dung là có dụng ý gì.

Cả người anh lập tức không có khí lực, mềm nhũn ngồi ở ghế trên, ngậm môi, yên tĩnh lại.

Đúng vậy, miệng anh cậy mạnh, đến hiện tại, anh không thừa nhận cũng không được, anh thật sự yêu người phụ nữ tên là Cảnh Hảo Hảo kia.

Lúc ban đầu, anh chỉ cảm thấy cô gái nhỏ đáng dấp sạch sẽ tính cách mềm mại, sau khi tiếp xúc, tính tình quật cường trấn định kiên cường.

Lúc trước kia người nhà cũ từng buộc anh tìm một bạn gái, anh vẫn luôn nghĩ, trước khi chưa gặp được tốt nhất, anh tình nguyện cô đơn trôi

qua cả đời.

Lúc đó, anh nhìn bạn bè bên cạnh mình, phụ nữ không ngừng, anh cũng không tìm phụ nữ, mà bắt đầu trở nên mệt mỏi, nhưng anh cũng từng nghĩ qua, tốt nhất mình vẫn chờ kia, sẽ là người dạng gì, tính cách như thế nào, diện mạo như thế nào?

Nhưng anh lại cứ nhịn rồi nhịn, nhịn đến 25 tuổi, cũng chưa gặp được một người chân chân chính chính khiến cho chính mình cảm thấy hứng thú.

Khi đó, anh còn đang suy nghĩ, cố gắng nhịn hai năm, nếu vẫn không gặp được, không bằng liền theo người nhà cũ an bài, tìm một người vợ môn đăng hộ đối đứng chung một chỗ xứng đôi với anh, cứ như vậy trôi qua cả đời cũng được, dù sao đối với anh mà nói, thứ tình yêu này, giống như phụ nữ, có cũng được mà không có cũng không sao.

Thật ra, lúc ban đầu gặp Cảnh Hảo Hảo, anh thật sự chỉ cảm thấy phụ nữ này đúng khẩu vị của anh, còn có thể làm cho thân thể anh đạt tới một loại sung sướng cực hạn, cho nên anh muốn để cho cô ở lại bên người của mình.

Sau đó anh biết những chuyện cô phụng bồi với Thẩm Lương Niên đi qua năm tháng gian khổ như vậy, không vì tiền tài mà động tâm, toàn tâm toàn ý đối đãi Thẩm Lương Niên. Còn có, cô rõ ràng là không muốn đi theo anh, nhưng cố tình vì Thẩm Lương Niên, cứ như vậy nén giận ở trong biệt thự của anh, im lặng ngốc.

Anh liền nghĩ, tình yêu thật sự có vĩ đại như vậy sao? Có thể khiến cho một người làm đến trả giá không oán không hối như thế.

Anh và cô nói xong, chờ anh phiền chán, anh sẽ để cho cô đi, nhưng số lần anh và cô ấy cùng một chỗ càng nhiều, anh liền cảm thấy cô như là thuốc phiện, làm cho anh nghiện, mê muội, không rời khỏi.

Rõ ràng mỗi lần cô đều chọc anh chết khiếp, nhưng anh lại chưa từng vì vậy mà nghĩ tới buông tay.

Từ lúc ban đầu anh bởi vì phản kháng của cô mà khó chịu, đến sau đó đáy mắt cô chỉ có Thẩm Lương Niên khiến anh không cam lòng, rồi đến cuối cùng cô đã thương tâm hết hy vọng với Thẩm Lương Niên, nhưng lại vẫn không để anh vào mắt, hiện tại anh không thể không thừa nhận..... Anh thay đổi như vậy, thật sự chính là anh yêu cô, đơn giản như vậy, thế thôi.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 352: Anh Yêu Cô [7]

Editor: May

Trên thế giới, không có một đoạn tình yêu, đáng giá bạn vì đó mà mất đi chính mình.

Nhưng trên thế giới, sẽ luôn có một người như vậy, đáng giá bạn vì đó mà mất đi chính mình.

.....

Ban đêm rất khuya Lương Thần mới trở về biệt thự.

Thím Lâm còn chưa có nghỉ ngơi, nghe được tiếng cửa nhà mở, liền đi ra từ trong phòng ngủ của cô: “Thần thiếu gia, ngài đã trở lại? Ăn cơm chiều chưa?”

Lương Thần gật gật đầu, hỏi: “Hảo Hảo đâu?”

“Buổi chiều lúc Cảnh tiểu thư tỉnh lại, ăn non nửa bát cháo, uống chút thuốc, buổi chiều xem ti vi trong chốc lát, cơm chiều ăn hơi ít hơn một chút, chưa tới chín giờ, liền ngủ rồi.” Thím Lâm cẩn thận bẩm báo tình huống một ngày của Cảnh Hảo Hảo cho Lương Thần.

Lương Thần không ghét bỏ không kiên nhẫn, còn thật sự sau khi nghe xong, liền lên lầu.

Trong phòng ngủ, thím Lâm sẵn sóc chỉnh mờ đèn ngủ, Lương Thần không mở đèn lớn, trước đi phòng tắm tắm một thân mùi rượu đi, mới đi ra ngoài, nhẹ chân nhẹ tay leo lên giường.

Anh theo thói quen kéo Cảnh Hảo Hảo vào trong lòng của mình, cô gái trong lúc ngủ mơ, có thể là cảm giác được ấm áp, tiến gần vào trong ngực của anh, tìm một tư thế thoải mái, tiếp tục ngủ say.

Lương Thần nhìn chăm chăm dung nhan Cảnh Hảo Hảo trong chốc lát, dần dần buộc chặt cánh tay ôm cô, ấn cô thật sâu vào trong lòng mình, dùng sức như là sợ mất đi.

Trong phòng ngủ cực kỳ yên tĩnh, Lương Thần ôm Cảnh Hảo Hảo, im lặng nghe tiếng tim đập của hai người, thật lâu sau, anh mới hơi hơi ngẩng đầu, hôn lên gò má của cô, nhẹ giọng nói: “Hảo Hảo, em quả thật là tốt nhất của anh.”

Cô gái trong lúc ngủ mơ, hoàn toàn không có phản ứng gì, có thể là bởi vì bệnh nặng chưa lành, sắc mặt của cô thoát nhìn có chút không tinh thần.

Lương Thần nâng tay lên, nhẹ nhàng xoa xoa hai gò má của cô, chậm rãi cọ xát đỉnh đầu lên gò má của cô, tiếp tục nói: “Hóa ra nhiều năm như vậy, người anh vẫn chờ kia, là em.”

Giọng nói anh rất nhỏ, không ngừng nỉ non với Cảnh Hảo Hảo ngủ say, như là đang nói ra lời triền miên.

“Hảo Hảo..... em cũng không biết, tôi chờ em bao nhiêu năm đâu, sao hiện tại em mới đến tìm anh?”

“Hảo Hảo, anh biết em oán hận anh, nhưng không sao, Hảo Hảo..... Thật ra oán hận cũng là một loại cảm tình, có phải hay không?”

“Hảo Hảo..... tốt nhất của anh.”

Giọng nói Lương Thần, dần dần nhỏ xuống, anh chôn đầu ở chỗ cổ Cảnh Hảo Hảo, dưới đáy lòng yên lặng nói: Hảo Hảo, anh yêu em.

.....

Ngày hôm sau, lúc Cảnh Hảo Hảo tỉnh lại, Lương Thần đã không còn bên người.

Cô mở to mắt, có chút mơ hồ nhìn bên kia giường, nghiêng đầu nhú nhú mày.

Tối hôm qua trong lúc ngủ mơ, cô luôn cảm thấy có người ôm mình, ôm rất chặt, ôm ấp kia thực thoải mái, cũng thực ấm áp, người nọ còn nói liên miên căn nhắc rất nhiều lời ở bên tai của cô, nhưng đến hiện tại, cô lại không nhớ kỹ một câu.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 353: Anh Yêu Cô [8]

Editor: May

Chẳng lẽ là Lương Thần đã trở lại?

Cảnh Hảo Hảo xốc chăn lên đi rửa mặt, xuống lầu, thím Lâm lập tức mang theo cô đi phòng ăn, Cảnh Hảo Hảo mới phát hiện, trong phòng ăn vốn không có Lương Thần, sau khi cô ngồi xuống, nhin không được hỏi một câu: “Anh ấy không có trở về sao?”

“Thần thiếu gia sao? Tối hôm qua đã trở lại, nhưng vừa sáng sớm lại đi rồi, nói là đi nhà cũ bên kia.”

Cảnh Hảo Hảo “à” một tiếng, không nói gì nữa.

Hóa ra anh thật sự từng trở về, chỉ là đến tận cùng anh đã nói với cô cái gì chứ?

Lúc Cảnh Hảo Hảo ăn cơm, luôn thường xuyên thất thần, sau khi ăn xong, thím Lâm trước đưa nhiệt kế cho cô, sau khi đo nhiệt độ cơ thể xong, xác định không có phát sốt, liền hầu hạ Cảnh Hảo Hảo uống thuốc.

Hôm nay tinh thần Cảnh Hảo Hảo tốt hơn lúc tỉnh lại hôm qua một chút, nhưng vẫn có chút đầu nặng chân run, cho nên theo thói quen liền nằm ở trên giường, kéo chăn chuẩn bị ngủ, lúc vừa mới đi vào giấc ngủ, cô

lại đột nhiên nhớ tới, buổi tối hôm trước sau khi mình làm với Lương Thần, cô còn chưa có uống thuốc tránh thai.

Hiện tại vừa mới trôi qua khoảng hơn 36 tiếng, thuốc kia là tránh thai khẩn cấp 72 tiếng, may mắn còn chưa quá thời gian.

Cảnh Hảo Hảo vội vàng ngồi dậy, xuống giường, đi đến trước máy uống nước một bên, rót cho mình một ly nước, sau đó đặt ở trên tủ đầu giường, liền khom người, thuần thục sờ soạng trong khe hở giữa giường và vách tường.

Kết quả, sờ soạng nửa ngày, cô cũng không có đụng đến gói to plastic, Cảnh Hảo Hảo nhíu nhíu mày, liền đẩy tủ đầu giường sang một bên, sau đó cầm lấy di động, mở đèn pin lên, thăm dò dùng ánh sáng đèn pin nhìn vào bên trong, lại phát hiện, bên trong trống rỗng, cái gì cũng không có.

Tâm Cảnh Hảo Hảo, đột nhiên liền co rút nhanh một chút, mở trừng hai mắt, tiếp tục nhìn lại, lúc xác định nơi đó rỗng tuếch, cô mới cầm đèn pin, chậm rãi đứng lên từ trên đất.

Cô vẫn luôn giấu thuốc ở nơi đó, hai ngày trước cô còn vừa mới uống qua, sao lại đột nhiên gian không có?

Cảnh Hảo Hảo buông đèn pin, đẩy tủ đầu giường về lại chỗ cũ, bước đi ra phòng ngủ, gọi thím Lâm, hỏi: “Thím Lâm, hai ngày này, thím từng quét dọn gian phòng này sao?”

Dưới tình huống bình thường, cứ cách hai ngày thím Lâm sẽ tổng vệ sinh một chút, chẳng lẽ lúc bà quét dọn, không cẩn thận tưởng là rác rưởi nên ném đi?

“Sợ ảnh hưởng Cảnh tiểu thư nghỉ ngơi, cho nên không có quét dọn.” Sau khi thím Lâm trả lời xong, có chút nghi hoặc nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo, hỏi: “Làm sao vậy? Cảnh tiểu thư, có chỗ nào không sạch sẽ ư?”

“Không có.” Cảnh Hảo Hảo lắc lắc đầu, hơi cười cười, nói: “Di động của cháu không biết đặt ở nơi nào, cho nên tới hỏi xem thím có phải lúc quét dọn phòng đã cất giúp cháu rồi không, cháu quay lại tìm thử một chút.”

Cảnh Hảo Hảo trở lại phòng ngủ, đóng cửa lại, sắc mặt mới hơi trở nên tái nhợt, không phải thím Lâm..... Vậy chỉ có thể có thể là Lương Thần..... Anh lấy thuốc tránh thai đi, là không muốn để cho cô uống sao?

Nhưng lần buổi hôm trước đó, cô không có uống thuốc, nếu mang thai thì làm sao bây giờ?

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 354: Giải Phẫu [1]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo đi đến bên cạnh sofa, chậm rãi ngồi xuống.

Cô đã thân bất do kỷ theo Lương Thần, không có tình yêu, không có hôn nhân, thậm chí ngay cả dưới tình huống bạn bè nam nữ bình thường cũng không phải, cô không có khả năng để cho mình ở dưới tình huống biết rõ là sai lầm, lại vẫn dây dưa sinh ra một đứa nhỏ.

Đứa nhỏ là vô tội, đứa nhỏ cũng là ràng buộc, nếu có một ngày, cô và Lương Thần tách ra, cô mang đứa nhỏ đi cũng tốt, lưu lại đứa nhỏ cũng được, nhưng đối với đứa nhỏ mà nói, cuộc đời sẽ là không trọn vẹn.

Chỉ có người từng mất đi cha mẹ, mới có thể hiểu được, đứa nhỏ thiếu tình thương của cha cùng tình thương của mẹ, rốt cuộc có bao nhiêu chọc người đau lòng.

Cô sẽ không cho phép chuyện từng phát sinh trên người cô, lại sẽ phát sinh ở trên người đứa nhỏ của cô.

Huống chi, nếu cô thật sự không muốn mang thai, cô không dám xác định chính mình có thể làm được quyết tuyệt nhẫn tâm phá bỏ đứa nhỏ hay không, cô oán hận Lương Thần, nhưng dù sao đứa nhỏ không có sai, so với sau khi mang thai, giãy dụa cần và không cần, không bằng hiện tại, cô làm tốt chuẩn bị, không để cho chính mình có một chút cơ hội mang thai.

Nếu thuốc tránh thai đã bị Lương Thần phát hiện, chỉ sợ sau này anh sẽ lưu ý, cho nên khả năng muốn lên lút uống sẽ không lớn.

Nếu đều giao phó tất cả nhiệm vụ tránh thai cho anh..... Cô sẽ có chút lo lắng.....

Cảnh Hảo Hảo nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn là dứt khoát đứng lên, cầm lấy túi xách ở một bên của mình, đặt điện thoại di động và ví tiền vào trong túi xách của mình, đi ra phòng ngủ.

“Cảnh tiểu thư, cô muốn đi ra ngoài sao?”

Cảnh Hảo Hảo khẽ gật đầu với thím Lâm, khẽ mỉm cười nói: “Cháu muốn đi ra ngoài đi dạo một vòng, bảo tài xế chuẩn bị xe đi.”

“Nhưng Cảnh tiểu thư, hiện tại thân thể cô còn chưa hoàn toàn tốt, có chuyện gì cô phân phó tôi đi làm là được rồi, vẫn là ở nhà nghỉ ngơi thật tốt đi?” Thím Lâm dùng ngữ khí thương lượng nói với Cảnh Hảo Hảo.

“Cháu không có chuyện gì, cháu chỉ là muốn đi ra ngoài giải sầu, để cho tài xế chở cháu đi ra ngoài một vòng là được, cháu rất nhanh sẽ trở về.”

Thím Lâm nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo nói như vậy, đáy lòng suy nghĩ một chút, nghĩ dù sao Thần thiếu gia cũng không ở nhà, liền dứt khoát trực tiếp phân phó tài xế đi chuẩn bị xe.

Lúc Cảnh Hảo Hảo lên xe, thím Lâm vội kéo cửa xe, ngàn dò vạn dặn nói lời nói quan tâm như đi về sớm một chút, chú ý thân thể linh tinh, rồi mới đóng cửa xe.

Xe chậm rãi lái ra cửa lớn biệt thự, tài xế nhìn không chớp mắt phía trước, ngữ khí khách khí hỏi: “Cảnh tiểu thư, cô muốn đi đâu?”

“Đi trung tâm thương mại đường Học Viện đi.”

Tài xế không có nói nữa, thuần thực lái xe, lái một đường xuống núi.

Có thể tài xế sợ Cảnh Hảo Hảo nhàm chán, mở radio trong xe, bên trong là kênh âm nhạc, giọng nói nam phát thanh ôn nhuận mà lại nhu hòa, làm cho người ta nghe thấy liền cảm giác mát mẻ thoải mái.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 355: Giải Phẫu [2]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trên xe, nhìn từ cây xanh cảnh tuyết không ngừng hiện lên trước mắt, dần biến thành nhà cao tầng đứng xen lẫn, cuối cùng xe liền chậm rãi ngừng lại.

“Cảnh tiểu thư, đến.”

Cảnh Hảo Hảo ngồi ngay ngắn, nhìn tài xế câu môi cười cười, nâng tay lên, cởi dây an toàn.

“Cảnh tiểu thư, cần tôi bồi cô đi dạo không?”

“Không cần, tôi đi một mình được rồi.” Cảnh Hảo Hảo lại cười cười.

“Được rồi, tôi ở đây chờ cô, sau khi cô đi ra, trực tiếp tới nơi này tìm tôi là được.”

“Được, cảm ơn.” Cảnh Hảo Hảo cầm lấy túi của mình, đẩy cửa xe ra, xuống xe, sau đó khoát tay áo với tài xế, liền đóng cửa xe, đi vào trung tâm thương mại.

Trong lúc tết âm lịch, trong trung tâm thương mại kín người hết chỗ, Cảnh Hảo Hảo cũng không có đi đến những quầy chuyên doanh trước mặt lựa chọn kỹ càng thứ mình muốn, ngược lại trực tiếp đi về phía một cửa khác của trung tâm thương mại.

Đi ra, là một con phố khác phía sau trung tâm thương mại, phía xéo đối diện chính là bệnh viện nhân dân thành phố Giang Sơn, Cảnh Hảo Hảo đi lên cầu vượt, xuyên qua đường cái, lại phát hiện tiệm thuốc bình thường người đến người đi bên cạnh bệnh viện bởi vì tết âm lịch, liền đóng cửa toàn bộ.

Cuối cùng Cảnh Hảo Hảo dứt khoát đi vào bệnh viện, lấy số phụ khoa.

Trong bệnh viện cũng không có người nào, Cảnh Hảo Hảo ngồi đợi chưa đến một phút đồng hồ, liền có nữ y tá gọi tên của cô, dẫn cô đi vào.

Khám bệnh cho Cảnh Hảo Hảo, là một phụ nữ trung niên, mang theo một cái mắt kính không gọng, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo, trước cười thân thiện, sau đó ý bảo Cảnh Hảo Hảo ngồi xuống, mới mở miệng, hỏi: “Cô không thoải mái chỗ nào?”

Cảnh Hảo Hảo có chút ngượng ngùng cúi thấp đầu, nói: “Tôi muốn phiền bà kê giúp tôi chút thuốc tránh thai.”

“Sau hay là trước?”

“Sau.”

Bác sĩ không hỏi Cảnh Hảo Hảo nhiều, trực tiếp kê phương thuốc, sau đó đưa cho Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo tiếp nhận, nhìn thấy phía trên chỉ có một hộp, nhin không được lên tiếng nói: “Có thể giúp tôi kê thêm mấy hộp không?”

Lúc này bác sĩ này mới ngẩng đầu, đánh giá cao thấp Cảnh Hảo Hảo một chút, nói: “Cô gái, tôi thấy tuổi cô không lớn, có phải không biết đúng không? Mấy thuốc tránh thai này, cũng không thể ăn bậy giống như cơm, tổn hại thân thể rất lớn, hiện tại cô trẻ tuổi có thể là cảm thấy không sao cả, đợi cho về sau, cô sẽ chịu tổn hại.”

“Tôi biết, nhưng tôi còn là muộ chuẩn bị nhiều một chút, tôi không thể mang thai.”

“Vậy cô có thể để bạn trai cô dùng biện pháp mang bao để tránh thai.”

Cảnh Hảo Hảo mấp máy môi, có chút nói không nên lời.

Bác sĩ nhìn thấy bộ dáng ấp a ấp úng của Cảnh Hảo Hảo, nhin không được hỏi: “Sẽ không phải là bạn trai cô không muốn chứ?”

Cảnh Hảo Hảo lắc lắc đầu, trực tiếp chuyển đề tài: “Bác sĩ, có biện pháp không uống thuốc, lại có thể tránh thai lâu dài không.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 356: Giải Phẫu [3]

Editor: May

“Có, chính là làm giải phẫu đặt vòng, sau khi làm, có thể duy trì mười năm, trong lúc đó muốn đưa nhỏ, cũng có thể lấy ra, sau đó vẫn có thể thuận lợi mang thai.”

Cảnh Hảo Hảo nghe như thế, thần thái trong nháy mắt trở nên có chút kinh hãi: “Bác sĩ, tôi cũng có thể làm giải phẫu này sao?”

Chỉ cần cô làm giải phẫu này, về sau có thể không cần uống thuốc tránh thai, Lương Thần cũng sẽ không phát hiện, cho dù có một ngày, anh thật sự muốn để cho cô sinh đứa nhỏ cho anh, cô cũng không cần lo lắng.

“Có thể làm thì có thể làm, nhưng đây đều là sau khi sinh đứa nhỏ, mọi người không muốn có con nữa, mới có thể đi làm giải phẫu này, tôi thấy cô hẳn là chưa kết hôn và chưa sinh con đi? Dù sao giải phẫu vẫn là có chút thương tổn thân thể, dùng bao là biện pháp tránh thai tốt nhất, vì sao lại muốn chọn biện pháp này để chịu tội chứ?”

“Không sao, chỉ cần có thể tránh thai lâu dài là tốt rồi.” Cảnh Hảo Hảo có chút khẩn cấp tiếp tục hỏi: “Vậy khi nào thì tôi có thể làm phẫu thuật?”

“Cô thật xác định muốn làm?”

“Ừ, càng sớm càng tốt.”

Bác sĩ nhìn nhìn an bài giải phẫu trên máy tính nói: “Sớm nhất là ngày kia, có thể chứ?”

“Có thể.” Cảnh Hảo Hảo gật gật đầu.

“Được rồi, ba giờ chiều hôm đó cô trực tiếp tới đây là được, hiện tại tôi sắp xếp giúp cô, để cho cô đi làm kiểm tra sức khỏe trước, sau khi xác định có thể làm giải phẫu này, liền đóng phí phẫu thuật.”

“Cám ơn bà.” Cảnh Hảo Hảo tiếp nhận phiếu kiểm tra sức khỏe và phiếu nộp phí, tạm biệt bác sĩ, liền lập tức rời khỏi.

Cảnh Hảo Hảo làm kiểm tra sức khỏe xong, xác định thân thể không thành vấn đề, liền không nói hai lời nộp tiền phí phẫu thuật, rồi rời khỏi bệnh viện.

Sau khi Cảnh Hảo Hảo đi ra, ở ven đường mua một chai nước khoáng, sau khi uống thuốc tránh thai, sau đó liền lấy toàn bộ phiếu nộp phí của mình ở trong bệnh viện ra, xé thành mảnh nhỏ, ném vào trong thùng rác một bên, sau đó lại cẩn thận kiểm tra một chút trong túi của mình không còn lưu lại thứ gì cô đã từng tới bệnh viện, lúc này mới xuyên qua đường cái, về trong trung tâm thương mại một lần nữa.

Cô biết mỗi tiếng nói cử động của mình, tài xế và thím Lâm đều sẽ nói cho Lương Thần biết, cho nên cố ý đi dạo ở trong trung tâm thương mại một vòng, tùy tiện mua hai thứ, liền xách theo đi ra từ cửa mình tiến vào ban đầu, liền trở về vị trí đã xuống xe, mở cửa xe, lên xe.

Tài xế đang ngồi ở trong xe, chơi trò chơi di động, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo trở về, lập tức điều chỉnh ghế xe, vừa khởi động xe, vừa hỏi: “Cảnh tiểu thư, hiện tại chúng ta đi nơi nào?”

“Về nhà đi.”

.....

Ba ngày sau đó, đã gần đến cuối tháng hai dương lịch, còn có nửa tháng nữa, chính là hôn lễ của Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn.

Công ty Lương Thần vốn đặt ngày mừng tám tháng giêng âm lịch sẽ chính thức đi làm, nhưng bởi vì tạm thời có khách nước ngoài tới chơi, Lương Thần vào ngày mừng bốn đó, liền bắt đầu bận rộn lên.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 357: Giải Phẫu [4]

Editor: May

Mấy ngày nay thân thể Cảnh Hảo Hảo không thoải mái, Lương Thần cũng không có chạm vào cô, vào buổi sáng mừng năm đó, chỉ mới hơn bảy giờ, Lương Thần liền nhận được điện thoại của trợ lý, ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn, liền vội vàng sửa sang lại tư liệu khách hàng mình mang về từ công ty một chút, rồi trực tiếp chuẩn bị ra cửa.

Lúc này Cảnh Hảo Hảo đã muốn rời giường, mặc một thân áo ngủ lông tơ, nhìn thấy Lương Thần vừa sửa sang lại cà vạt, vừa đi đến ngoài cửa, liền đi theo tiếp nhận văn kiện của anh từ trong tay thám Lâm, đưa anh ra cửa.

Từ sau lần cãi nhau vào đêm mừng một kia, hai ngày anh và cô trên cơ bản đều rất ít nói chuyện, cho nên, khi Lương Thần nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo đưa văn kiện tới, có chút kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo.

Một đêm kia, thật sự tính tình anh có chút lớn, anh không phải không nghĩ tới giải thích, nhưng từ nhỏ đến lớn, đều là người khác quay chung quanh anh, mặc dù anh thật sự làm sai cái gì, cho tới bây giờ đều là người khác tìm bậc thang cho anh xuống, khó tránh khỏi dưỡng thành tính tình tự cao tự đại của anh, cho nên vài lần, lời nói đến bên miệng, nhưng anh lại không thể nói ra miệng.

Hiện tại, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo đứng ở cửa tiễn mình đi làm, đáy lòng Lương Thần trong nháy mắt liền mềm thành một đoàn, lúc trước anh không biết yêu một người là tư vị gì, hiện tại anh mới hiểu được, hóa ra yêu một người chính là, một hành động lơ đãng của cô cũng có thể khiến cho anh không hề phòng bị thỏa hiệp toàn bộ.

Lương Thần nhìn Cảnh Hảo Hảo trong chốc lát, vươn tay, nhưng không có đi tiếp nhận văn kiện, ngược lại sờ sờ tóc dài của Cảnh Hảo Hảo, như là chồng sốt ruột đi làm dặn dò cô vợ nhỏ thân ái của mình vậy, giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp ôn hòa nói: “Nhanh vào đi, bên ngoài trời lạnh như thế, hiện tại thân thể của em còn chưa có tốt, cẩn thận lại bị cảm.”

Thần thái Cảnh Hảo Hảo bình tĩnh gật gật đầu.

Lương Thần lại thay Cảnh Hảo Hảo sửa sang lại cổ áo ngủ một chút, nói với thím Lâm đứng ở phía sau Cảnh Hảo Hảo: “Mang tiểu thư đi vào ăn bữa sáng, tôi đi làm trước.”

“Vâng, Thần thiếu gia.”

Lương Thần quay đầu, cười cười với Cảnh Hảo Hảo, cúi đầu, hôn hai gò má của cô, sau đó tiếp nhận văn kiện trong tay cô, vội vàng lên xe.

Lương Thần lại không có sốt ruột khởi động xe rời đi, ngược lại hạ cửa kính xe xuống, còn nói một câu với Cảnh Hảo Hảo: “Vào nhà đi.”

Thím Lâm nghe nói như thế, lập tức mở cửa nhà ra: “Cảnh tiểu thư, vào đi thôi.”

Cảnh Hảo Hảo hơi nở nụ cười nhạt với Lương Thần, liền xoay người đi vào biệt thự.

Lương Thần ngồi ở trong xe, nhìn bóng dáng Cảnh Hảo Hảo biến mất ở phía sau cửa, ánh mắt nhẹ nhàng lóe hai cái, câu môi cười khê một chút,

như là tâm tình rất tốt, giẫm chân ga, thuần thục điều khiển xe rời đi.

Cảnh Hảo Hảo không khác gì bình thường, ngồi ở trong phòng ăn ăn xong bữa sáng, lên lầu xem ti vi, gần đến giữa trưa, ăn cơm trưa, Cảnh Hảo Hảo nhìn thoáng qua thời gian, đã là một giờ, cô hẹn giải phẫu ba giờ, liền lên lầu thay đổi một thân quần áo ra ngoài, xuống lầu nói với thím Lâm: “Cháu muốn đi vào thành phố.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 358: Giải Phẫu [5]

Editor: May

Từ sau khi Lương Thần rút lệnh cấm Cảnh Hảo Hảo ra ngoài, thím Lâm chưa bao giờ ngăn cản Cảnh Hảo Hảo ra cửa, cho nên lúc này đây cũng không ngoại lệ, trực tiếp bảo tài xế đi chuẩn bị xe.

Cảnh Hảo Hảo vẫn bảo tài xế đưa mình đến trung tâm thương mại đường Học Viện kia, cô giống như lần trước, để cho tài xế ở cửa chờ mình, thần thái bình thường vào trung tâm thương mại, sau đó đi ra ngoài từ cửa sau, trực tiếp đi bệnh viện.

An bài giải phẫu là ba giờ, bởi vì lễ mừng năm mới, thời gian rất đúng, Cảnh Hảo Hảo mới đến nửa tiếng, bác sĩ trực tiếp để cho cô ký tên, sau đó vào phòng giải phẫu làm chuẩn bị trước.

Giải phẫu đặt vòng, làm rất đơn giản, chỉ là chuyện vài phút, nhưng trước khi làm, bệnh viện vì bảo đảm và an toàn, vẫn cẩn thận làm một loạt kiểm tra cho Cảnh Hảo Hảo.

Trước khi giải phẫu, Cảnh Hảo Hảo từng hỏi bác sĩ có đau hay không, bác sĩ nói cho cô đau rất nhỏ, nhưng lúc chân chân chính chính đợi giải phẫu, cái nhíp lạnh như băng mang theo vòng nhét vào, cô vẫn cảm giác được một trận đau bén nhọn.

Tuy rằng thời gian rất ngắn, nhưng dưới sự kích thích của đau đớn kia, Cảnh Hảo Hảo lại cảm thấy thời gian thực dài.

Cô nằm ở trên bàn giải phẫu, đột nhiên nhớ tới trong lúc mình và Thẩm Lương Niên yêu nhau, Thẩm Lương Niên từng nói với cô: “Hảo Hảo, chờ anh kiếm đủ tiền, chúng ta liền mua một căn nhà lớn, sau đó sinh hai đứa bé, một nam một nữ, em liền toàn tâm toàn ý ở nhà giúp chồng dạy con, mà anh phụ trách cố gắng kiếm tiền nuôi các người.”

Lúc đó, cô thật rất muốn sinh hai đứa bé, chỉ là, ai từng nghĩ tới, chuyện thế gian biến ảo vô thường, hiện tại cô lại phải hao hết tâm tư để tránh cho mình mang thai, một lần lại một lần thương tổn thân thể của chính mình.

Lúc giải phẫu chấm dứt, Cảnh Hảo Hảo xuống dưới từ trên bàn giải phẫu, bởi vì đau đớn, chân có chút phát run, cô miễn cưỡng vịn vách tường, đi ra phòng giải phẫu, ngồi ở trên ghế bên ngoài.

Có một cô gái cũng làm giải phẫu giống cô, nhưng là được chồng của cô ấy ôm ra, có thể là bởi vì đau đớn, cô ấy vùi ở trong lòng chồng của mình khóc làm nũng, chồng của cô ấy vừa hôn trán của cô ấy, trong miệng vừa hô bảo bồi dưỡng cô ấy.

Y tá đứng ở trước mặt bọn họ, đưa cho bọn họ một ít thuốc tiêu viêm, mỉm cười nói với bọn họ một ít chuyện cần chú ý sau phẫu thuật, người đàn ông kia tiếp nhận thuốc, tiếp tục ôm cô gái kia rời đi.

Sau đó y tá liền gọi tên Cảnh Hảo Hảo, Cảnh Hảo Hảo vịn ghế dựa, đứng lên, bởi vì đau đớn, sắc mặt của cô hơi hơi trở nên có chút tái nhợt.

“Chào cô, đây là thuốc tiêu viêm, phải uống ba ngày, trong nửa tháng sau khi phẫu thuật, không thể sinh hoạt tình dục, mặt khác nhất định phải chú ý nghỉ ngơi, không thể quá mức mệt nhọc.”

“Cám ơn.” Cảnh Hảo Hảo nói một tiếng cảm ơn, tiếp nhận thuốc tiêu viêm, lại ngồi trở lại trên vị trí lần nữa, chờ đau đớn giảm bớt, cô mới đứng lên, bước chân hơi có chút chậm rãi đi ra bệnh viện.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 359: Giải Phẫu [6]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo trở lại trung tâm thương mại, bởi vì sau khi giải phẫu, thân thể không thoải mái, cũng không có tâm tư mua đồ, cho nên trực tiếp xuyên qua trung tâm thương mại, chuẩn bị đi ra ngoài lên xe về nhà.

Vào lúc ra cửa, cô lại đụng phải Thẩm Lương Niên - người cô từng không thấy sẽ nhớ nhưng, nay lại muốn cả đời cũng không gặp lại.

Thật ra, phát hiện cô đầu tiên không phải Thẩm Lương Niên, là Kiều Ôn Noãn. Lúc đó, cô vừa mới nâng tay lên, đẩy cửa trung tâm thương mại ra, chuẩn bị đi ra ngoài, chợt nghe phía sau có người gọi tên mình: “Cảnh Hảo Hảo?”

Cảnh Hảo Hảo quay đầu, liền nhìn thấy Kiều Ôn Noãn kéo cánh tay Thẩm Lương Niên, đang xoay đầu nhìn cô.

Cảnh Hảo Hảo nhìn hai người trước mặt, thần thái bình tĩnh nâng môi lên: “Thật trùng hợp.”

Thẩm Lương Niên không nói gì, ánh mắt như bình thường, trực tiếp nhìn chăm chăm cô, ngược lại Kiều Ôn Noãn mặt đầy tươi cười nói: “Đúng vậy, thật trùng hợp, tôi còn đang chuẩn bị ngày mai gọi điện thoại cho cô.”

Nói xong, Kiều Ôn Noãn liền lấy từ trong túi xách của mình ra một cái thiệp mời, đưa cho Cảnh Hảo Hảo: “Đây là thiệp mời kết hôn của tôi và Lương Niên, hôm nay đã bắt đầu lục tục phát ra bên ngoài, hiện tại đúng lúc gặp mặt cô, liền đưa cho cô đi, bớt cho lát nữa lại đưa cho cô.”

Cảnh Hảo Hảo nhìn thiệp mời thiệp vàng màu đỏ, mặt trên khắc một chữ song hỉ thật to, ở giữa còn có ánh cưới của Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn, ánh mắt của cô hơi lóe lóe, liền mặt mang mỉm cười nhận lấy, nhìn Kiều Ôn Noãn và Thẩm Lương Niên nói: “Chúc mừng hai người.”

“Vậy nếu không còn việc gì, tôi và Lương Niên đi trước, tôi cảm giác rèm cửa sổ phòng cưới khó coi, hiện tại chọn lựa thử có cái thích hợp hơn không.”

Cảnh Hảo Hảo gật gật đầu, không nói gì, cũng không có nhìn Thẩm Lương Niên, chỉ quay người, trực tiếp đi ra trung tâm thương mại.

Kiều Ôn Noãn kéo cánh tay Thẩm Lương Niên, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo đã đi ra ngoài nửa ngày, mà anh vẫn còn đứng sững sờ tại chỗ, nhin không được lên tiếng: “Lương Niên, anh suy nghĩ gì đấy?”

“Không có gì.” Thẩm Lương Niên hoàn hồn, nhìn Kiều Ôn Noãn cười cười ôn nhuận, xoay người, đi vào trung tâm thương mại.

.....

Giải phẫu đặt vòng không xem như là giải phẫu lớn gì, nhưng lại vẫn bởi vì đau đớn hao phí rất nhiều tinh lực của Cảnh Hảo Hảo, cả người mệt đến toàn thân như nhũn ra, một hồi đến biệt thự liền lập tức tê liệt ngã xuống ở trên giường.

Cảnh Hảo Hảo không có mệt mỏi, nằm trong chốc lát, liền lấy từ trong túi ra thiệp mời kết hôn của Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn, cầm ở trước mặt mình nhìn chăm chăm nhìn một hồi lâu, liền cảm thấy ánh mắt có

chút phiếm đau, dứt khoát để ở một bên, vùi ở trong chăn, nhắm hai mắt lại.

Lúc Cảnh Hảo Hảo tỉnh lại, đã là bảy giờ tối, thím Lâm nói cho cô biết, đêm nay Lương Thần muốn bồi khách hàng nước ngoài ăn cơm, có thể tới khuya mới về nhà, bảo cô nghỉ ngơi trước.

Làm xong giải phẫu, không thể đồng giường hai tuần, đúng với ý tứ của Cảnh Hảo Hảo, cô gật gật đầu, liền đi toilet trước.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 360: Giải Phẫu [7]

Editor: May

Lúc đi toilet, Cảnh Hảo Hảo phát hiện trên quần lót có vết máu.

Việc này, trước khi làm phẫu thuật, bác sĩ đã từng nói cho cô biết, có vài người sẽ chảy chút máu, thuộc loại tình huống bình thường.

Ngược lại Cảnh Hảo Hảo còn có chút may mắn, đúng lúc cô có thể làm như nguyệt sự của mình đến, tránh cho gần đây sẽ phát sinh quan hệ với Lương Thần.

Cơm chiều Cảnh Hảo Hảo ăn cũng không nhiều, cơm nước xong, liền ngủ rất sớm.

Nửa đêm, lúc mơ mơ hồ hồ, Cảnh Hảo Hảo cảm giác được vị trí bên người lún xuống, sau đó cô liền rơi vào một cái ôm ấm áp, cô mơ màng mở to mắt, cánh môi liền bị Lương Thần ngăn chặn.

Cảnh Hảo Hảo có chút động kinh hôn Lương Thần, sau đó cảm giác được tay người đàn ông có chút không thành thật sờ vào trong áo ngủ của cô.

Lúc này Cảnh Hảo Hảo mới theo tỉnh lại từ trong ngủ mơ, cô hơi xoay đi, muốn né tránh nụ hôn của Lương Thần, Lương Thần cũng không có ý buông tha, tiếp tục chặn môi của cô, tay liền đi sờ soạng lung tung xuống,

lúc kéo quần áo của cô, phát hiện trên quần lót của cô hơi hơi có chút không thích hợp, liền nhú nhú mày, kéo môi dán chặt với Cảnh Hảo Hảo ra, tay tiếp tục sờ soạng lên trên hai cái, hỏi: “Nguyệt sự đến?”

Lúc này Cảnh Hảo Hảo đã sắp hoàn toàn thanh tỉnh, gật gật đầu về phía Lương Thần: “Buổi chiều hôm nay đến.”

“Thời gian có chút không thích hợp.” Lương Thần cau mày, nói thầm một câu.

Cảnh Hảo Hảo thật không ngờ Lương Thần lại sẽ vẫn lưu ý thời gian nguyệt sự của mình, đáy lòng hơi kinh hãi, theo bản năng liền căng thẳng thân thể.

Lương Thần lại nhớ tới chú Trương nói cho anh biết, ăn nhiều thuốc tránh thai sẽ tạo thành kỳ sinh lý và nội tiết hỗn loạn, chắc bởi vì thuốc tránh thai, cho nên hoàn toàn cúi đầu, dán bên tai Cảnh Hảo Hảo, hơi thở hỗn hển hai hơi, nói: “Về sau không được uống thuốc tránh thai, không tốt cho thân thể, ngày mai tôi bảo thím Lâm mỗi ngày chuẩn bị cho em một ít thuốc điều trị thân thể, dưỡng thân thể thật tốt, khó trách gần đây, em càng ngày càng gầy.”

Cảnh Hảo Hảo rũ mi mắt, không nói gì.

Lương Thần nhìn chăm chăm sườn mặt của cô, nhìn trong chốc lát, liền nói: “Nếu có một ngày, thật sự mang thai, liền sinh hạ ra, anh sẽ.....” Lương Thần nói tới đây, hơi dừng một chút, liền nói: “Đối đãi em và đứa nhỏ thật tốt.”

Thật ra anh muốn nói, anh sẽ yêu thương cô và đứa nhỏ..... chỉ là lúc nói đến một nửa, anh đột nhiên nghĩ đến đáy lòng Cảnh Hảo Hảo oán niệm với anh, liền sửa lại nói.

Nếu thật sự nói yêu cô, sợ là đáy lòng của cô cũng sẽ không hiểm lạ đi.

Mang thai liền sinh hạ ra? Cảnh Hảo Hảo nghe câu này, đáy lòng cả người hơi hiện lên một tia may mắn, may mắn cô đã chuẩn bị trước, nếu không thật sự đợi đến lúc anh làm cho cô mang thai, cô chắc hẳn sẽ trốn không thoát đi! Ở trong lúc bọn họ chưa xác định quan hệ, sao cô có thể kéo thêm một đứa nhỏ nữa để gây thêm phiền toái?

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 361: Hôn Lễ [1]

Editor: May

Lương Thần nhìn thấy lúc nhắc tới chuyện mang thai, Cảnh Hảo Hảo vẫn luôn trầm mặc, đáy lòng hơi cảm thấy một tia bi thương, liền chuyển tầm mắt, nhìn thiếp mời Cảnh Hảo Hảo đặt ở trên tủ đầu giường, vươn tay cầm lại đây, lật hai cái, nhìn thấy là thiệp cưới của Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn, ôm tâm tình giảm bớt không khí lúng túng vừa mới nhắc tới chuyện đứa bé, nói: “Thiếp mời này là bọn họ đưa tới?”

“Không phải, hôm nay tôi đi ra ngoài dạo phố, gặp phải Kiều Ôn Noãn bọn họ.”

“Ừ.” Lương Thần lên tiếng, chuyển thiệp cưới qua lại ở trong lòng bàn tay hai cái, liền hất tay ném trở về trên tủ đầu giường, nói: “Ngày bọn họ kết hôn, anh dẫn em cùng đi.”

.....

Khách hàng nước ngoài vẫn ở tại thành phố Giang Sơn một tuần mới rời đi, khi đó đúng lúc tập đoàn Giang Sơn khôi phục đi làm bình thường, một năm công việc mới chính thức bắt đầu, Lương Thần bận đến rối tinh rối mù.

Tuần thứ nhất, bởi vì nguyệt sự, Cảnh Hảo Hảo thuận lợi giấu diếm được Lương Thần, tuần thứ hai, đang lúc Cảnh Hảo Hảo nghĩ dùng cái cơ

gì, Lương Thần lại bởi vì cần đi công tác, rời khỏi Bắc Kinh.

Lúc trở về, đã sắp là nửa đêm ngày 13 tháng 3, Cảnh Hảo Hảo đã sớm ngủ say, Lương Thần nghĩ đến ngày hôm sau là hôn lễ của Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn, hơn nữa bên ba phong trần mệt mỏi như vậy cũng có chút mệt, cho nên không có quấy nhiễu Cảnh Hảo Hảo, cũng nhanh chóng ngủ thiếp theo.

Ngày hôm sau, Cảnh Hảo Hảo tỉnh lại, Lương Thần đã không còn ở trong nhà, cô thấy quần áo thay ra của Lương Thần trên sofa, mới biết được người đàn ông đó từng trở về.

Lúc xuống lầu ăn sáng, thím Lâm nói cho cô biết: “Buổi sáng Thần thiếu gia đi công ty họp, nói lát nữa sẽ trở về, sau đó mang cô đi tham gia hôn lễ của một người bạn.”

Cảnh Hảo Hảo gật gật đầu, lúc này mới đột nhiên ý thức được hôm nay đã là 14 tháng 3, ngày hôn lễ của Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn.

Cô ngồi ở trước bàn ăn, không nói gì, lúc ăn sáng, thím Lâm lại lục tục hỏi một ít vấn đề cô muốn mặc quần áo gì tham dự hôn lễ linh tinh.

Mười giờ sáng, Lương Thần lái xe về tới biệt thự đúng giờ, đúng lúc thím Lâm mang theo rất nhiều quần áo để cho Cảnh Hảo Hảo chọn lựa, Lương Thần liền tùy ý cầm một bộ quần áo cho mình từ trong phòng thay đồ, sau đó chỉ cái váy tương đối thích hợp với quần áo mình chọn, nói: “Váy bộ kia đi.”

Thím Lâm cầm bộ váy Lương Thần chọn lựa kia, đưa cho Cảnh Hảo Hảo nhìn nhìn, Cảnh Hảo Hảo gật gật đầu, không có phản đối.

.....

Lúc Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo ra cửa, đã sắp là mười giờ rưỡi.

Địa điểm hôn lễ của Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn, ở trong trang viên hoa Lavender vùng ngoại thành, cách biệt thự Lương Thần không xa, lái xe, chỉ hơn nửa tiếng, liền đến.

Lương Thần dừng xe ở bãi đỗ xe ngoài trang viên, xuống xe mang theo Cảnh Hảo Hảo đi vào trong.

Trong trang viên hoa Lavender đã đến rất nhiều người, hiện trường hôn lễ ngoài trời, bố trí đặc biệt lãng mạn, hoa bách hợp và hoa hồng bao quanh hành lang, trái thảm đỏ, phía trên rắc đầy các cánh hoa hồng, gió thổi đến, mang theo từng trận mùi hoa.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 362: Hôn Lễ [2]

Editor: May

Trong trang viên hoa Lavender đã đến rất nhiều người, hiện trường hôn lễ ngoài trời, bố trí đặc biệt lãng mạn, hoa bách hợp và hoa hồng bao quanh hành lang, trái thảm đỏ, phía trên rắc đầy các cánh hoa hồng, gió thổi đến, mang theo từng trận mùi hoa.

Sân khấu dựng nơi xa, bốn phía bày đầy bó hoa tươi lớn, nở kiêu diễm ướn ắt.

Trên màn hình lớn, là ảnh kết hôn của Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn, ở dưới phụ trợ của ca khúc kinh điển [hôm nay em muốn gả cho anh] của Đào Triết và Thái Y Lâm, từng tấm từng tấm, hiện ra đủ loại hiệu ứng, rơi vào dần hiện ra, xoay tròn mở rộng.

Trên cái bàn lớn rộng hơn mười mét nơi xa, bày đầy trái cây, bánh kẹo cưới, bánh mỳ, Champagne, bên cạnh còn dựng một bánh ngọt lớn chín tầng cao hơn một mét, hai bên dựng thẳng ảnh kết hôn cao bằng một người lớn của Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn, gần trên tên của hai người, viết tám chữ: “Kết thành liên cành, trăm năm hảo hợp”.

Kiều Ôn Noãn thân là một trong bốn tiểu hoa đán trong nước, vẫn giữ hình tượng thanh thuần ngọc nữ, khiêu chiến đủ loại nhân vật chính, lúc này đại hôn, tự nhiên là đầu đề trong vòng giải trí, không ít truyền thông

đều đến hiện trường, ở xa xa giờ máy chụp hình lên, không ngừng quay chụp.

Khách quý tham dự hôn lễ tuyệt đại đa số đều là người trong vòng giải trí, chỉ có số ít là bạn bè trên thương nghiệp của Thẩm Lương Niên, cũng quen biết với Lương Thần, sau khi mọi người hàn huyên đơn giản với nhau, Lương Thần tìm vị trí mang theo Cảnh Hảo Hảo ngồi xuống.

Người trong công ty giải trí TS có một số biết Thẩm Lương Niên là bạn trai Cảnh Hảo Hảo, cũng biết lúc trước bọn họ đã chuẩn bị kết hôn, nhưng hiện tại, Thẩm Lương Niên thật sự kết hôn, cưới lại là Kiều Ôn Noãn, mọi người khó tránh khỏi sẽ tụ một chỗ, nhỏ giọng nói chuyện với nhau đây rất cuộc là xảy ra chuyện gì, đương nhiên cũng không ít người sẽ chỉ trích Cảnh Hảo Hảo sao lại cùng đi tới với Lương Thần.

Tuy rằng hiện trường vui sướng, ồn ào náo nhiệt, nhưng vẫn có chút lời nói nghị luận, truyền vào trong tai Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần.

Lương Thần theo bản năng nghiêng đầu nhìn Cảnh Hảo Hảo, phát hiện thần thái cô gái bình tĩnh ung dung, nhìn không ra buồn vui, giống như đàm luận trong miệng những người đó không có quan hệ với cô chút nào.

Mười một giờ rưỡi, hai người một nam một nữ MC mặc lễ phục màu đỏ đứng ở trên sân khấu.

Tiếng nhạc [hôm nay em muốn gả cho anh] vẫn luôn phát lặp lại không biết bao nhiêu lần, chỉ để lại ảnh cưới chiếu trên màn hình lớn thay đổi không ngừng.

Cùng với tiếng nhạc dừng lại, toàn bộ hiện trường cũng im lặng xuống, hai MC ở trên sân khấu, giờ microphone, nói một ít lời chúc phúc dào dạt, lại tiếp tục nói một ít lời hài hước, chọc cho toàn trường cười vang, mang không khí vui mừng tốt đẹp tới cao nhất, lúc này nam MC mới giờ

microphone, nói: “Hiện tại tôi tuyên bố, hôn lễ của Thẩm Lương Niên tiên sinh và Kiều Ôn Noãn tiểu thư chính thức bắt đầu!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 363: Hôn Lễ [3]

Editor: May

Cùng với tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Thẩm Lương Niên một thân tây trang màu trắng, tuần dật nho nhã đi lên từ sau sân khấu.

Tư thái anh thong thả đứng ở trên sân khấu, bởi vì ngày đặc thù hôm nay, trải qua ăn mặc đặc biệt, cả người thoát nhìn ngọc thụ lâm phong, khí vũ hiên ngang.

Hai MC đứng một trái một phải ở bên cạnh Thẩm Lương Niên, đầu tiên là khen Thẩm Lương Niên một trận, nam MC cũng theo sau mở miệng hỏi: “Trước khi cô dâu tiến vào, chúng ta phải hỏi chú rể vài vấn đề trước.”

Nữ MC tươi cười sáng lạn nói: “Được rồi, tôi sẽ không khách khí, vào ngày vui vẻ như vậy, chú rể cũng không thể rất keo kiệt, thân là chú rể, lúc này tâm tình như thế nào?”

Thẩm Lương Niên đối mặt khách mời toàn trường, không có chút khẩn trương, bình tĩnh đứng ở nơi đó, bình tĩnh tự nhiên mở miệng nói về phía microphone nam MC đưa tới, nói: “Thực kích động, thật cao hứng, cũng thực cảm tạ các vị khách và ủng hộ của truyền thông.”

Nam MC lấy microphone đến bên môi của mình, liền hỏi: “Vậy chú rể có lời gì muốn nói với cô dâu trong ngày vui lớn như vậy không?”

Thẩm Lương Niên cũng không có sốt ruột mở miệng, chỉ là mặt mang mỉm cười nhìn một vòng khách mời toàn trường, cuối cùng tầm mắt liền dừng ở trên người Cảnh Hảo Hảo, trong nháy mắt ánh mắt anh trở nên có chút nhu hòa, yên lặng hai giây, mới chậm rãi mở miệng: “Anh vẫn luôn rất muốn cưới em làm vợ, mặc kệ là kiếp này, hay là kiếp sau.”

Hảo Hảo.

Thẩm Lương Niên yên lặng đọc hai chữ cuối cùng ở đáy lòng, sau đó liền bất động thanh sắc chuyên tầm mắt, mặt mang mỉm cười, thoát nhìn như là thực chờ mong cuộc hôn lễ này.

Cảnh Hảo Hảo im lặng ngồi ở bên người Lương Thần, nhìn Thẩm Lương Niên trên sân khấu, cánh môi gắt gao mím một chút.

Anh vẫn luôn rất muốn cưới em làm vợ, mặc kệ là kiếp này, hay là kiếp sau.....

Đây là lời hứa Thẩm Lương Niên từng hứa với cô.

Thời gian qua cảnh vật đổi, vật đổi sao dời, vẫn là lời nói giống như vậy, nhưng lại thay đổi người.

Lần đầu gặp nhau, cô vẫn chỉ là một đứa nhỏ mười tuổi, một cơn lũ lụt mang đi cha mẹ cô, cô bàng hoàng bất lực được cha anh ta mang trở về nhà, khi đó anh ta vừa mới kết thúc kỳ thi trung học, chơi đùa về nhà với một đám bạn bè, trong tay cầm hoa sen hái xuống từ trong hồ nước, thấy cô đỏ mắt, liền đưa đóa hoa sen đó tới trên tay cô, cười nhàn nhạt với cô: “Tặng em.”

Chính là bắt đầu từ một khắc kia, kéo ra anh và cô đây mười năm.

Mười năm..... Suốt mười năm, nhưng vào giờ phút này, phải hoàn toàn vẽ lên một dấu chấm tròn.

“Oa, chú rể thực lãng mạn, có đúng không?” Nữ MC trên sân khấu nghe được lời nói của Thẩm Lương Niên, vẻ mặt kích động hét lên một tiếng.

“Chính xác mà nói, phải là vừa lãng mạn lại rất thâm tình!” Nam MC bổ sung một chút, liền nói: “Được rồi, hiện tại thời gian cũng không còn nhiều lắm, chúng ta nên đi vào khâu kế tiếp, đó chính là cho mời cô dâu tiến vào!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 364: Hôn Lễ [4]

Editor: May

Theo âm trong lời nói của nam MC rơi xuống, trong bốn phía bố trí hôn lễ truyền ra tiếng nhạc kết hôn du dương kinh điển.

Kiều Ôn Noãn ở cuối hành lang, trong tay đang cầm một bó hoa cô dâu tinh xảo, đi từng bước một tiến vào.

Áo cưới trên người cô ta, chính là bộ Cảnh Hảo Hảo từng nhìn thấy cô ta mặc thử ở ngày mừng một tết đó, phía trên khảm kim cương, ở dưới ánh mặt trời chiếu xuống, phản xạ ra ánh sáng chói mắt sáng ngời.

Tóc dài đen nhánh uốn thành hình cuộn sóng nhỏ, tùy ý rũ ở sau ót, trên đỉnh đầu mang theo vòng hoa bên hoa tươi, lộ ra cái cổ trơn bóng, lộ ra dây chuyền kim cương xếp thành hình trái tim.

Trên mặt của cô tràn đầy tươi cười sáng lạn, ở dưới sự phụ trợ của lễ phục, cả người có vẻ duyên dáng yêu kiều, xa hoa.

Cô nhìn nhìn chăm chăm không chớp mắt Thẩm Lương Niên mặc một thân đồ trắng đứng ở trên sân khấu, hơi hơi nâng nâng cằm, khuôn mặt hạnh phúc mà lại kiêu ngạo mở bước chân, đi từng bước một giảm thảm đỏ, đi đến phía trước.

Sau lưng cô, còn theo hai tiểu hoa đồng xinh đẹp, mang theo làn váy của cô, bước chân non nớt đi theo phía sau.

Khách mời ngồi hai bên hành lang, cầm lấy hoa tươi đã chuẩn bị trước ở một bên, tung lên trên người Kiều Ôn Noãn.

Gió nhẹ thổi tới, cánh hoa giống như mưa, bay tung chung quanh, mang theo mùi hương, hình ảnh kia, đẹp như là tuyệt cảnh trong truyện xưa thần thoại.

Phóng viên truyền thông cầm máy chụp hình, đối với một màn như vậy, đều rối rít chụp hình, ánh đèn chột lóe lên bốn phía, tiếng tách tách liên tiếp không ngừng.

Kiều Ôn Noãn bình tĩnh nhìn Thẩm Lương Niên, cùng với bước chân của mình, nhìn anh cách mình càng ngày càng gần, đáy lòng của cô cũng càng ngày càng vui mừng theo.

Người đàn ông này, là cô từng liếc mắt một cái liền nhận định, cô ở bên người anh, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục làm tình nhân không thể ra ngoài sáng hai năm, nhìn anh dốc hết tất cả ôn nhuận và yêu say đắm một phụ nữ khác.

Nhưng đợi hôn lễ này chấm dứt, người đàn ông đó sẽ cùng cô đi cục dân chính lĩnh chứng, sau đó Kiều Ôn Noãn cô chính là vợ hợp pháp của Thẩm Lương Niên, từ nay về sau, dù sinh lão bệnh tử, dù bần cùng phú quý, anh và cô đều là một thể.

Đợi lâu như vậy, rốt cục đợi được đến giờ khắc này, cô không bao giờ cần lo lắng mình sẽ bị người mạng là kẻ thứ ba chen chân nữa, cũng không cần lo lắng người đàn ông này không hề thuộc về chính mình nữa, rốt cục cô có thể quang minh chính đại đứng chung một chỗ với anh.

Bước chân Kiều Ôn Noãn, cuối cùng dừng ở bậc thang dưới sân khấu trước mặt Thẩm Lương Niên một bước xa, bốn mắt giao nhau với anh.

Hiện trường một mảnh im lặng, hai người đều không có nói chuyện, chỉ ngó ngàng nhìn nhau một chút, sau đó chậm rãi nở nụ cười.

Hình ảnh như vậy, giống như là một đôi tình nhân yêu nhau đã lâu, rốt cục đã được như nguyện tiến lại gần nhau

Vẻ mặt Thẩm Lương Niên ôn nhuận dặt tay Kiều Ôn Noãn, mang theo cô giẫm bậc thang, đi tới trên sân khấu.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 365: Hôn Lễ [5]

Editor: May

Toàn trường lại vỗ tay nhiệt liệt một trận, tràn đầy ý chúc phúc của mọi người.

Tiếng nhạc kết hôn kết thúc, tiếng vỗ tay cũng dần dần nhỏ đi theo.

Nam MC giơ microphone, cười toe toét nói: “Tôi làm MC nhiều năm như vậy, một đôi tân nhân hôm nay lại là đôi xinh đẹp nhất tôi từng thấy, hai người nhìn rất xứng, giống như là một bức tranh xinh đẹp!”

Nữ MC cũng phụ họa theo: “Không sai, nam tuấn nữ mỹ, ông trời tác hợp cho. Vừa rồi chúng tôi từng hỏi cảm thụ đáy lòng nơi chú rể, vậy tiếp theo, chúng ta liền hỏi một chút cảm thụ đáy lòng cô dâu đi.”

“Cô dâu, có thể bày tỏ tâm tình hiện tại của cô cho chúng tôi biết một chút không?” Nam MC hỏi xong, đưa microphone tới trước mặt Kiều Ôn Noãn.

Trên mặt Kiều Ôn Noãn vẫn mang theo tươi cười hạnh phúc, chỉ là đáy mắt, thoáng hiện lên một tầng lệ quang, cô cố gắng cong khóe môi, qua một lúc lâu, mới mở miệng, giọng nói có chút run rẩy nói: “Tôi thật sự rất vui vẻ, tôi rất cực đã gả cho người đàn ông trong lòng của tôi.”

Phía dưới có rất nhiều bạn bè trong giới của Kiều Ôn Noãn, nghe được những lời này của cô, lập tức cho cô một tràng vỗ tay.

Nữ MC cười nói: “Cô dâu mới đây là rơi nước mắt hạnh phúc, loại nước mắt này là đẹp nhất, chỉ là ở ngày vui lớn như vậy, cô dâu vẫn là nên cười, xin hỏi cô dâu có lời gì muốn nói với chú rể và thân bằng hảo hữu dưới sân khấu không?”

Giai đoạn này đã bố trí tốt từ trước, Kiều Ôn Noãn là ngôi sao, mời truyền thông, tự nhiên là muốn cho truyền thông đưa tin hôn lễ của mình, cho nên giai đoạn này, thuần túy là vì tăng thêm một nhánh ở trang đầu của cô.

Kiều Ôn Noãn nắm microphone, bình ổn cảm xúc của mình một chút, mở miệng nói: “Đầu tiên, tôi thực cảm tạ ba mẹ của tôi đã đưa tôi đến trên thế giới này. Tiếp theo tôi rất cảm tạ đứng ở anh - người đứng bên cạnh tôi, sắp trở thành người đồng hành trong tương lai cả đời tôi, thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể biểu đạt ra tâm tình lúc này của tôi, tôi chỉ muốn nói, nắm tay nhau đến chết, bạc đầu giai lão.”

Lúc Kiều Ôn Noãn nói đến những lời này, chủ động nắm lấy tay Thẩm Lương Niên, gắt gao giao nắm chung một chỗ.

“Cuối cùng, tôi muốn cảm tạ bạn bè của tôi và các vị truyền thông, cảm ơn hôm nay mọi người tới tham gia hôn lễ của tôi, chứng kiến hạnh phúc của tôi, cảm ơn!”

Lại là một trận vỗ tay, sau khi rơi xuống, nam MC và nữ MC lui về sau một bước, nữ MC giơ microphone nói: “Tiếp theo, là thời khắc chúng ta hứa hẹn cho hôn lễ, chú rể trước --”

Mỗi tay Thẩm Lương Niên nắm một bàn tay của Kiều Ôn Noãn, đứng mặt đối mặt với cô ở trên sân khấu.

Toàn trường yên tĩnh không có âm thanh gì.

Ánh mắt Thấm Lương Niên nhìn Kiều Ôn Noãn, nhìn trong chốc lát, mới mở miệng, giọng nói ôn hòa mà trầm thấp: “Tôi, Thấm Lương Niên, hôm nay muốn cưới Kiều Ôn Noãn làm vợ, từ nay về sau, yêu cô, tôn trọng cô, bảo hộ cô, đối với cô giống như là đối với chính mình, dù sinh bệnh hay là khỏe mạnh, bần cùng hay là giàu có, đều sẽ chung thủy với cô, thẳng đến khi rời khỏi thế giới.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 366: Hôn Lễ [6]

Editor: May

Thẩm Lương Niên dừng một chút, nói: “Em nguyện ý không?”

Kiều Ôn Noãn cười nhàn nhạt với Thẩm Lương Niên, còn chưa nói ra, liền gật đầu, ở trong tiếng cười của toàn trường, nói: “Em nguyện ý.”

Vỗ tay giống như thủy triều, lại bao phủ toàn bộ hiện trường.

Kiều Ôn Noãn vẫn chờ vỗ tay rơi xuống, mới hơi nâng đầu, ánh mắt nhìn lại Thẩm Lương Niên, giọng nói nhu hòa ôn nhuận nói: “Tôi, Kiều Ôn Noãn, hôm nay phải gả cho Thẩm Lương Niên làm vợ, từ nay về sau, thương anh, tôn trọng anh, bảo hộ anh, đối với anh giống như là đối với chính mình, dù sinh bệnh hay là khỏe mạnh, bần cùng hay là giàu có, vẫn luôn thủy chung với anh, thẳng đến khi rời khỏi thế giới.”

Toàn thân Kiều Ôn Noãn tràn đầy hạnh phúc mỗi người vừa thấy liền đọc biết, cuối cùng, cô nhẹ nhàng hỏi: “Lương Niên, anh nguyện ý không?”

Người dưới sân khấu, đều nhìn lên sân khấu, giơ hai tay, làm ra động tác chuẩn bị vỗ tay, chờ Thẩm Lương Niên trả lời.

Thẩm Lương Niên nhìn Kiều Ôn Noãn, trên mặt vẫn lộ ra tươi cười ôn nhu, hạnh phúc giống như là cưới được người phụ nữ mình yêu nhất, chỉ là anh mở miệng, lời nói ra lại là: “Tôi không muốn!”

Không khí trong toàn trường, trong nháy mắt liền ngưng trệ.

Mọi người đều cứng ngắc tại chỗ, có chút không thể tin lời nói mình nghe được.

Nam MC và nữ MC ở trên sân khấu đều mở to hai mắt, hoài nghi chính mình nghe lầm.

Đến ngay cả Cảnh Hảo Hảo, cũng đứng thẳng lên.

Bởi vì tham gia loại hôn lễ này quá nhiều, Lương Thần vẫn hơi có vẻ có chút không chú ý, nhưng khi nghe được bốn chữ kia, cũng có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn về phía sân khấu.

Thậm chí phóng viên truyền thông, cũng quên nhấn chụp hình.

Ánh mắt mọi người, đều tụ tập ở trên người Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn.

Qua suốt một phút đồng hồ, lúc này Kiều Ôn Noãn mới chậm rãi phục hồi tinh thần lại, cô đầu tiên là mở trừng hai mắt, sau đó tươi cười trên mặt mới chậm rãi thu hồi, mi tâm nhẹ nhàng nhú lại, nhìn Thẩm Lương Niên, nhẹ giọng hỏi: “Lương Niên, anh đang nói giỡn với em sao?”

Nói xong, cô còn nhẹ nhàng kéo kéo môi, nở rộ ra tươi cười tao nhã.

Thẩm Lương Niên nhìn Kiều Ôn Noãn trang điểm cô dâu xinh đẹp, đẹp như là một bức họa, nhưng đáy mắt anh lại không có một chút dịu dàng vừa rồi, ngược lại chậm rãi buông lỏng tay nắm Kiều Ôn Noãn ra, lui về sau một bước, ngữ khí kiên quyết nói: “Tôi không có nói giỡn, Kiều Ôn Noãn, tôi sẽ không cưới cô.”

“Đây là xảy ra chuyện gì? Sao lại hủy hôn chứ?”

“Sao chú rể có thể hủy hôn ở trong hôn lễ? Rõ ràng vừa rồi bọn họ thoát nhìn rất thâm tình mà.....”

“Đúng vậy, sao đang êm đẹp, lại đột nhiên biến thành như bây giờ? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Trong nháy mắt dưới sân khấu liền nổ tung, toàn bộ mọi người thấp giọng khe khẽ nói nhỏ lên.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 367: Hôn Lễ [7]

Editor: May

Từ Dung ngồi ở bên người Lương Thần, há to miệng, hơn nửa ngày mới nghiêng đầu, chỉ chỉ trên sân khấu, thốt thức hỏi Lương Thần: “Dựa vào, tôi không có nghe nhầm đi? Thẩm Lương Niên đây là đang trình diễn tiết mục hủy hôn?”

Lúc này thần thái Lương Thần đã khôi phục bình thường, anh nhìn Thẩm Lương Niên trên sân khấu đầy mắt lóe lên trào phúng, lúc này mới chậm rãi hiểu được, hóa ra, đây hết thấy đều là anh ta cố ý!

Xem ra, là anh xem thường Thẩm Lương Niên..... Lại có thể nhin và tàn nhẫn hơn trong tưởng tượng của anh!

Thẩm Lương Niên đúng là có thể nhin, người mài lên từ trong cuộc sống nghèo khó như vậy, sao lại có thể không thể nhẫn chứ?

Anh ta nhin lâu như vậy, vì để khiến cho Kiều Ôn Noãn càng khó chịu, anh nghĩ, không đến xế chiều hôm nay, mọi người toàn thế giới đều sẽ biết, Kiều Ôn Noãn lại bị hủy hôn ở trong hôn lễ mình vẫn đặc ý dào dạt!

Mi tâm Kiều Ôn Noãn hung hăng nhú chặt, cô rõ ràng nhìn thấy ánh mắt Thẩm Lương Niên nhìn cô vẫn luôn ôn hòa đa tình trong gần đây, lúc này trở nên sắc bén mà lại bạc lạnh, thậm chí còn mang theo một tia cười nhạt, lòng của cô, lập tức bị xé rách thành mảnh nhỏ, toàn thân đều hiện ra

một tầng đau đớn theo, cô cố gắng ép buộc chính mình bình tĩnh một chút, nâng tay lên, nhanh nhẹn kéo microphone trước ngực mình và Thẩm Lương Niên, không để ý dưới sân khấu đã sắp loạn thành một đồng, mở miệng nói với Thẩm Lương Niên: “Lương Niên, anh đừng náo loạn được không? Nhiều người đang nhìn như vậy, còn có nhiều truyền thông như vậy, tôi biết, anh ở đây nói đùa với em, chúng ta dừng lại đúng lúc là được rồi, có được không?”

Thẩm Lương Niên đứng tại chỗ, không nói gì.

Thẩm Lương Niên trầm mặc như vậy, làm cho đáy lòng Kiều Ôn Noãn thất kinh không thể nói nên lời.

Mấy ngày nay, mỗi ngày cô đều vui vẻ chuẩn bị hôn lễ, ngay tại ngày hôm qua, cô còn hoảng loạn nghĩ đến đây hết thảy đều là mình đang nằm mơ, thẳng đến vừa rồi, cô đứng bên ngoài hành lang, lúc nghe MC hỏi anh, có lời gì nói với cô không, anh nói ra một câu: “Anh vẫn luôn rất muốn cưới em làm vợ, mặc kệ là kiếp này, hay là kiếp sau.”, lòng của cô vừa mới ổn định lại, lại bị tràn đầy hạnh phúc lấp vào.

Nhưng cô không nghĩ tới, ngay tại lúc mấu chốt cuối cùng, anh lại cho cô một kích như vậy!

Cô theo bản năng liền nâng tay lên, đi kéo cánh tay Thẩm Lương Niên, giọng nói mềm như là đang cầu xin: “Lương Niên, hôn lễ này là trực tiếp, ba mẹ em ở nước ngoài cũng chưa về, nhưng bọn họ đã ở trước TV xem, fan phim của em cũng đều đang chú ý, anh đừng khiến cho em khó chịu như vậy, được không?”

“Như vậy mà cô đã cảm thấy khó chịu? Vậy kế tiếp càng khó chịu hơn, cô sẽ chịu đựng như thế nào đây?” Thẩm Lương Niên đột nhiên cúi đầu, dán bên tai Kiều Ôn Noãn, cúi đầu nói một câu.

Những lời này của anh, nói ái muội không rõ, Kiều Ôn Noãn nghe đến đáy lòng chợt dạ một trận, cô ngẩng đầu, nhìn Thẩm Lương Niên, hỏi: “Lương Niên, anh đây là ý tứ gì?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 368: Hôn Lễ [8]

Editor: May

Âm trong lời nói của Kiều Ôn Noãn vừa rơi xuống, dưới đài liên truyền đến một trận tiếng thét chói tai.

Kiều Ôn Noãn khó hiểu ngẩng đầu, nhìn về phía dưới đài.

Phát hiện mọi người chỉ vào sau thân thể của cô, che miệng, lộ ra thần thái kinh ngạc.

Kiều Ôn Noãn nhú nhú mày, tự động liếc mắt nhìn thoáng qua Thẩm Lương Niên, nhìn thấy thần thái người đàn ông bình thản, mặt mang cười lạnh, lúc này cô mới kích động quay đầu, kết quả, trên màn hình lớn vốn không ngừng tuần hoàn phát hình cưới của cô và Thẩm Lương Niên, lại phủ kín ảnh chụp cô mặc các loại đồ ngủ tình thú, nội y tình thú, cùng với tắm lửa thể trong bồn tắm lớn.

Kiều Ôn Noãn nhìn chăm chăm ảnh chụp này, chần chờ một chút, lúc này mới đột nhiên nhớ tới đến, những ảnh chụp này, đều là trong gần đây, khi cô và Thẩm Lương Niên lên giường, cô vì để cho anh kích thích hoặc là câu dẫn anh, đã cố ý chuẩn bị.

Lúc ấy anh xác thực đã chụp ảnh cho cô, cô cũng không có cự tuyệt, cô chỉ nghĩ đến đây là một loại sở thích của anh, cũng không có nghĩ nhiều,

nhưng thật không ngờ, trên hôn lễ của cô, Thẩm Lương Niên lại phóng toàn bộ những thứ này ra!

Phải biết rằng, cho tới nay, cô ở trong cảm nhận của mọi người, đều là hình tượng thanh thuần ngọc nữ!

Ảnh chụp như vậy, không thể nghi ngờ là phá hủy toàn bộ hình tượng ngụy trang những năm qua của cô!

Thậm chí, cô có thể tưởng tượng, khi những người đó nhìn thấy ảnh chụp tư thế cào tay chuẩn bị, lộ ngực này của cô, sẽ mắng cô, nói cô như thế nào!

Sắc mặt Kiều Ôn Noãn, trong nháy mắt trở nên tái nhợt không còn chút máu, qua nửa ngày, cô mới quay đầu, nhìn Thẩm Lương Niên, nói: “Vì sao anh muốn làm như vậy?”

“Lương Niên, sao anh có thể nhẫn tâm với em như vậy, anh muốn kết hôn với em, vì trả thù em? Có phải hay không? Những ngày qua anh vẫn đối với em rất tốt, mục đích vì chờ giờ khắc này, hung hăng giết chết em sao.”

Một cô còn tưởng rằng anh là vì đứa nhỏ, muốn phụ trách mới cưới cô..... Một cô còn cảm thấy, cho dù thật là vì đứa nhỏ, không phải thật sự yêu nhau, chỉ cần có thể cùng anh chung một chỗ, cô cũng cam tâm tình nguyện..... Hiện tại, cô mới biết được, anh hoàn toàn không muốn kết hôn với cô, anh muốn, muốn làm cho cô chết không có chỗ chôn!

“Vì sao?” Thẩm Lương Niên như là nghe được chê cười, câu môi cười khê một chút, nâng tay giơ cằm Kiều Ôn Noãn lên, ánh mắt nhìn cô, nói từng chữ một: “Cô từng tự mình tới tìm tôi, nói cho tôi biết, nam hoan nữ ái đều không thiếu nợ nhau.”

“Nếu đã nói là chơi một chút, thì phải là chơi một chút. Cho dù sau này tôi muốn cưới Cảnh Hảo Hảo, cô không cam lòng, người cô muốn đối phó, cũng chỉ có thể là tôi, không phải cô ấy!”

“Bởi vì, từ đầu đến cuối, thật có lỗi với cô, là tôi, cô ấy chính là bị chúng ta lừa gạt, là một người đáng thương nhất!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 369: Hôn Lễ [9]

Editor: May

“Nhưng tôi không nghĩ tới, cô lại nhẫn tâm như vậy, cô lại bỏ thuốc Cảnh Hảo Hảo, chuẩn bị đưa cô ấy cho đàn ông khác!”

Sắc mặt Kiều Ôn Noãn, trong nháy mắt cứng ngắt xuống dưới.

Chuyện cô hãm hại Cảnh Hảo Hảo, sao anh lại biết được?

Thẩm Lương Niên nhìn ra nghi hoặc nơi đáy mắt Kiều Ôn Noãn, lại hoàn toàn không có một chút ý tứ giải thích với cô, thậm chí lúc anh nhắc tới chuyện Cảnh Hảo Hảo bị bỏ thuốc, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trầm thấp xuống, tay nắm bắt cằm Kiều Ôn Noãn cũng hung hăng sử dụng khí lực theo: “Cô không phải suy nghĩ, chụp ảnh và quay video Cảnh Hảo Hảo cùng tiến lên giường với người đàn ông khác để hại tôi và cô ấy chia tay sao?”

“Được rồi, hôm nay trên ngày vui lớn như vậy của hai ta, tôi liền lấy một thân của người trả lại cho người, cho cô cũng hưởng thụ một chút cảm giác ảnh chụp tư mật của mình bị cho ra ngoài ánh sáng!”

So tàn nhẫn..... Ai lại không có?

Chỉ là trình độ tàn nhẫn, là xem ai càng mềm lòng hơn ai.

Anh cũng từng mềm lòng, thấy cô theo anh hai năm, sợ thương tổn cô, cho nên không có làm đến hoàn toàn quyết tuyệt!

Nhưng hiện tại anh tâm ngoan, cũng là bị cô từng bước một bức ra!

Anh thừa nhận, chuyện cho tới bây giờ, anh chẳng trách ai, lúc trước là anh không bảo vệ thân thể của mình.

Nhưng anh vừa nghĩ tới, lần đầu tiên của Cảnh Hảo Hảo ở dưới tình huống không tình nguyện như vậy, bị Kiều Ôn Noãn làm hại mất đi, anh sẽ không thể ngồi yên không để ý đến.

Thẩm Lương Niên hơi hơi gật gật đầu, giọng nói lập tức trở nên thực ôn nhu, như là đang nói lời triền miên với Kiều Ôn Noãn: “Cô không phải là nghĩ chính mình không chiếm được, vậy ai cũng đừng nghĩ tốt hơn ư? Được rồi, hai người chúng ta, tra nam tiện nữ, dứt khoát liền trôi qua khó khăn nhất!”

Thẩm Lương Niên nói xong, liền hung hăng buông lỏng cầm Kiều Ôn Noãn ra, sau đó cầm lấy microphone trong tay MC thất thần, hướng về phía dưới đài, mỉm cười, mặt không đổi sắc cao giọng nói: “Ngượng ngùng, hôm nay để cho mọi người xem một trận chê cười, chỉ là nếu mọi người đến đây, cũng đừng cô phụ Kiều tiểu thư dụng tâm chuẩn bị mỹ thực, hy vọng mọi người ăn chơi thật vui, tận hưởng mà về, chỉ là hôn lễ tới đây liền ngừng!”

Sau đó, Thẩm Lương Niên nhìn cũng không có liếc mắt nhìn Kiều Ôn Noãn một cái, trực tiếp đi xuống sân khấu.

Kiều Ôn Noãn nhìn bóng dáng Thẩm Lương Niên, hung hăng thở dốc vài hơi, đột nhiên liền ngăn ở cổ họng, hô một câu về phía bóng dáng của Thẩm Lương Niên: “Thẩm Lương Niên, anh cho rằng như vậy, anh liền có thể bỏ rơi anh, cùng một chỗ với cô ta sao?”

Thẩm Lương Niên đưa lưng về phía Kiều Ôn Noãn rời đi, bước chân không có chút chậm lại.

Kiều Ôn Noãn cắn chặt răng, nhìn nhìn trái phải, sau đó liền nhấc làn váy áo cưới của mình, bạch bạch bạch chạy tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo, không để ý chung quanh nhiều người ở đây như vậy, lớn tiếng nói: “Cảnh Hảo Hảo, tôi nói cho cô biết, trong bốn năm Thẩm Lương Niên yêu nhau cùng một chỗ với cô, trong đó có hai năm, đều lêu lổng cùng một chỗ với tôi!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 370: Chê Cười [1]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trên vị trí, còn chưa hoàn toàn đi ra từ trong khiếp sợ từ chuyện Thẩm Lương Niên hủy hôn, liền nhìn thấy Kiều Ôn Noãn đứng ở trước mặt mình, giọng bén nhọn nói một câu với mình như vậy.

“Cảnh Hảo Hảo, tôi nói cho cô biết, trong bốn năm Thẩm Lương Niên và cô yêu nhau ở chung một chỗ, trong đó có hai năm, đều là lêu lổng cùng một chỗ với tôi!”

Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn chọn lựa ngày đại hôn, đúng là ngày tốt xuân về hoa nở, vạn dặm không mây, trời trong nắng ấm, rất thích hợp đi chơi đạp thanh.

Nhưng Cảnh Hảo Hảo chỉ đứng ở dưới bầu trời gió xuân ấm áp như vậy, đột nhiên liền cảm giác được một đạo sét lớn, từ chân trời không hề có dấu hiệu đánh xuống giữa đầu của cô, oanh tạc đầu óc của cô, hóa thành một mảnh phế tích.

Kiều Ôn Noãn không có đeo microphone, khách hiện trường hôn lễ rất nhiều, hơn nữa nháo ra một màn vừa rồi, trường hợp cực kỳ hỗn loạn, cho nên chỉ người chung quanh Cảnh Hảo Hảo mới nghe được những lời này của Kiều Ôn Noãn.

Tất cả mọi người ngậm miệng lại, rồi rít xoay người, làm thành một vòng tròn, nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo và Kiều Ôn Noãn.

Người xa xa, không biết nơi đó đã xảy ra chuyện gì, cũng đứng lên theo, xúm về phía nơi đó.

Thẩm Lương Niên dừng bước chân một chút, nghiêng đầu về phương hướng đám người đi qua một chút, nhìn thấy nơi đó vây quanh thành một đoàn, mi tâm anh nhẹ nhàng cau lại, đáy lòng mơ hồ hiện lên một tầng bất an nói không nên lời, theo bản năng liền xoay người, chạy về phía nơi đó.

Đường bị vây chặt như nêm cối, Thẩm Lương Niên nhón mũi chân, nhìn xung quanh vài lần, lại chỉ nhìn thấy đỉnh đầu đông nghìn nghịt, anh nâng tay lên, đẩy đám người ra, miệng nói “Thực xin lỗi, cho qua một chút”, chen đi vào bên trong.

Thẩm Lương Niên chen đến tận bên trong, xuyên qua hai người đứng trước mặt, nhìn thấy Kiều Ôn Noãn nhìn xuống vị trí Cảnh Hảo Hảo ngồi, sắc mặt anh âm trầm, liền chen lấn đi vào giữa hai người, sau đó, chợt nghe thấy giọng nói của Kiều Ôn Noãn, hơi có chút cười khê truyền đến: “Cảnh Hảo Hảo, cô không phải là choáng váng rồi chứ? Sao lại không nói lời nào? Lời nói vừa rồi của tôi, cô nghe không hiểu được phải không?”

“Tôi không ngại lại giải thích cho cô thêm lần nữa, người đàn ông cô tân tân khổ khổ kiếm tiền nâng đỡ kia, sau khi có tiền, liền bỏ tiền bao dưỡng tôi, chúng tôi đã lên giường từ hai năm trước.”

Lương Thần ngồi ở bên người Cảnh Hảo Hảo, trong nháy mắt sắc mặt cũng âm trầm xuống theo, chuyện này anh đã sớm biết, lại tức giận căn rằng nghiêng lợi với chính mình, nhiều lần suýt nữa lấy ra công kích Cảnh Hảo Hảo, cuối cùng lại đều bởi vì luyến tiếc, chuyện chuẩn bị gắt gao chết ở trong bụng, lại cứ như vậy không hề dấu hiệu bị Kiều Ôn Noãn nói ra!

Trong đầu Lương Thần, hiện lên trước hết là thần thái Cảnh Hảo Hảo vừa tuyệt vọng lại vừa buồn thương khi bị mình ép buộc rời khỏi Thẩm Lương Niên.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 371: Chê Cười [2]

Editor: May

Khi đó, cô rõ ràng thống khổ, trên mặt tái nhợt mang theo nước mắt, cầu anh buông tha cô, toàn tâm toàn ý nghĩ muốn cùng một chỗ với Thẩm Lương Niên.

Anh chính là bị vẻ mặt như vậy của cô, chấn động đến không có thốt ra chuyện Thẩm Lương Niên trật đường ray, hiện tại, hết thấy chân tướng rõ ràng, cô..... Lương Thần đột nhiên có chút không dám nghĩ tiếp, anh lo lắng nghiêng đầu, nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo.

Khi Thẩm Lương Niên nghe được một câu cuối cùng của Kiều Ôn Noãn, thân mình vốn đã chen vào, trong nháy mắt liền cứng ngắc tại chỗ, tâm anh, lập tức đập vô cùng nhanh, huyết sắc trên mặt mất hết, qua hơn nửa ngày, mới ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo.

Từ Dung biết chân tướng, cũng không nghĩ tới Kiều Ôn Noãn lại sẽ ở dưới tình huống nhiều người như vậy, gièm pha mình không chút do dự vạch trần ra, dựa vào cái này đã kích Thẩm Lương Niên, anh đầu tiên là nâng mí mắt lên nhìn thoáng qua Lương Thần, sau đó cũng dừng tầm mắt ở trên người Cảnh Hảo Hảo.

Nhưng mà, Cảnh Hảo Hảo lại vẫn im lặng ngồi ở vị trí như cũ, thần thái bình tĩnh, ánh mắt thản nhiên nhìn lại Kiều Ôn Noãn, cả người thoát nhìn, không khác gì bình thường.

Nhưng đáy lòng của cô đã sớm đời sông lấp biển thành một mảnh.

Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn lại cùng một chỗ ngây người hai năm..... Một phần hai trong thời gian bốn năm cô và Thẩm Lương Niên yêu nhau, anh đã đi theo cùng một chỗ với người phụ nữ khác

Cảnh Hảo Hảo cảm thấy chê cười này tuyệt không buồn cười, bên môi nhin không được liền gọi lên một chút ý cười, mở trừng mắt, mới phát hiện tất cả mọi người chung quanh đều đang nhìn cô.

Sao bọn họ lại nhìn cô chứ?

Cô có cái gì đẹp mặt đâu?

Tầm mắt Cảnh Hảo Hảo lướt qua từng người, cô thấy được lo lắng từ đáy mắt Lương Thần, thấy được đồng tình từ đáy mắt Từ Dung, thấy được trào phúng từ đáy mắt Kiều Ôn Noãn..... Cuối cùng, thấy được khẫn trương và bất an từ đáy mắt Thẩm Lương Niên.

Sau đó, lần thứ hai Cảnh Hảo Hảo ném được cảnh giác sét đánh ở trong ngày gió xuân ấm áp này.

Cô không muốn tin tưởng lời nói của Kiều Ôn Noãn, nhưng ánh mắt Thẩm Lương Niên lại làm cho cô không thể không tin, cô cảm thấy một chỗ mềm mại nào đó trong ngực trái của mình bắt đầu vỡ tan, sau đó dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được, bể thành mảnh nhỏ, cũng không hợp lại được nữa.

Lúc này, Cảnh Hảo Hảo mới mơ mơ hồ hồ cảm giác được có đau đớn bắt đầu lan tràn từ nơi bể nát đó, cái loại đau đớn này càng ngày càng rõ ràng, cho đến khi lan tràn đến mỗi một tấc da thịt mỗi một tế bào trên toàn thân của mình, cảm giác đau đớn liền đạt tới cao nhất.

Rõ ràng đáng xấu hổ là Kiều Ôn Noãn, mất mặt dọa người cũng là Kiều Ôn Noãn, nhưng Cảnh Hảo Hảo lại cảm thấy, lúc này chính mình, mới là khó chịu nhất.

Cô thật sự rất muốn đứng lên, bắt lấy Thẩm Lương Niên, hỏi một câu vì sao anh phải làm như vậy, hỏi một câu anh dùng tiền cực khổ xây dựng công ty của cô đi bao dưỡng phụ nữ của anh, là cảm giác như thế nào?

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 372: Chê Cười [3]

Editor: May

Nhưng cuối cùng, cô lại vẫn duy trì tư thái thờ ơ, ngồi ở trên vị trí, không có phản ứng nào.

Hỏi cái gì mà hỏi..... Cô vẫn tin tưởng vững chắc quá khứ của mình và Thẩm Lương Niên, là người khác không thể lay động, nếu không phải Lương Thần tận lực bức bách, anh và cô tuyệt đối sẽ thiên trường địa cửu bạch đầu giai lão, đến hiện tại, cô mới biết được, hóa ra đó đều là ý nghĩ kỳ lạ của cô, Thẩm Lương Niên đã sớm lên cùng một chỗ với người phụ nữ này ở sau lưng cô.....

Cô sợ hãi Lương Thần hủy diệt hết thầy của anh, cho nên tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục nén giận ở lại bên người Lương Thần, cường ngạnh ép buộc chính mình rời xa anh.

Anh sinh bệnh cô không để ý chuyện gì liền chạy tới chiếu cố anh, sau đó còn nói toàn bộ những hiểu rõ của mình về anh cho Kiều Ôn Noãn biết.

Cô nhận được tin nhắn anh mang cô cao bay xa chạy, không có dừng lại chút nào, bỏ lại Lương Thần, chuẩn bị nghĩa vô phản cố rời đi với anh.

Cô bởi vì theo Lương Thần, áy náy, bất an, tuyệt vọng.....

Cảnh Hảo Hảo lại nghĩ tới mình từng nói với Kiều Ôn Noãn, bảo cô ta đừng nhớ thương đàn ông không thuộc về mình, lúc đó, cô nói tràn đầy tự tin, tràn đầy sức lực như vậy, khiến Kiều Ôn Noãn lại xấu hổ không chịu nổi.

Hiện tại suy nghĩ một chút, Cảnh Hảo Hảo mới hiểu được, lúc ấy người xấu hổ, không phải là Kiều Ôn Noãn, mà là Cảnh Hảo Hảo cô.

Cuối cùng Thẩm Lương Niên cưới cô, cưới sợ không phải là Cảnh Hảo Hảo, mà là cưới mười năm của anh và cô đi.

Hóa ra, vẫn đều là cô đánh giá cao phân lượng của mình ở trong lòng Thẩm Lương Niên, một cô vì anh làm nhiều như vậy, nhiều như vậy..... Cảnh Hảo Hảo càng nghĩ, càng cảm thấy chính mình là một trận vừa buồn cười vừa chê cười.

Từ đầu đến cuối, chỉ có cô là một kẻ đại ngu ngốc, ngốc hồ hồ kiên trì tự cho rằng đó sẽ là tình yêu sông cạn đá mòn.

Kiều Ôn Noãn nghĩ, chính mình không chiếm được tình yêu mình muốn, Thẩm Lương Niên cũng đừng nghĩ lấy được tình yêu anh muốn, không phải anh nói, bọn họ đã hoàn toàn đi qua khó khăn nhất ư?

Được rồi, cho dù cô xuống địa ngục, cô cũng phải lôi kéo Thẩm Lương Niên theo cô cùng nhau xuống địa ngục!

Cô ngược lại muốn nhìn một chút, sau khi Cảnh Hảo Hảo biết những chân tướng này, Thẩm Lương Niên làm sao có thể hy vọng xa vời cùng tiếp tục đi cùng với cô ta.

Kiều Ôn Noãn nhìn Cảnh Hảo Hảo như bình tĩnh, nhưng thật ra đã tan rã, trên mặt hơi hiện lên một tia cười yếu ớt, nhìn Cảnh Hảo Hảo lại mở miệng một lần nữa, nói: “Cảnh Hảo Hảo, lúc trước công ty Thẩm Lương Niên buôn bán lời tiền, cô sợ hãi công ty anh ta tương lai quay vòng không

ra, phòng ngừa chu đáo gom tiền cho anh ta, chính mình lại luyến tiếc mua thứ sang quý, thậm chí còn mỗi ngày mặc quần áo rẻ, lúc ấy hàng hiệu và đồ số lượng có hạn trên người tôi, đều là Thẩm Lương Niên mua cho tôi!”

“Cô sợ quấy rầy công việc anh ta, thà rằng ở trong tổ phim gọi điện thoại cho anh ta, cũng không chịu để cho anh ta tới thăm cô, nhưng cô lại không biết rằng, đêm tình nhân thất tịch năm ngoái, khi cô ở sa mạc tàn khốc quay phim, anh ta lại đặt chuyến bay đi nước Pháp thăm tôi.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 373: Chê Cười [4]

Editor: May

“Tôi nghe đồng nghiệp công ty giải trí TS nói, buổi tối hôm đó cô bởi vì không thích ứng khí hậu nơi đó, sốt cao không lùi, nôn mửa không ngừng, mà cô có biết không, anh ta ở nước Pháp cùng tôi đi Provence một chuyến, còn mang tôi đi thưởng thức rượu đỏ thượng hạng, cho tôi càn quét rất nhiều lễ vật ở Paris..... Đúng rồi, còn có một thứ, tôi đã quên nói với cô, đó chính là..... Vào lúc ban đêm, anh ta mang tôi đi ăn bữa tối ánh nến trong pháo đài mà cô vẫn mơ ước.....”

Lời của Kiều Ôn Noãn vừa mới nói đến một nửa, đột nhiên Lương Thần liền nâng tay lên, hung hăng quăng lên trên mặt cô ta.

Một cái tát kia của Lương Thần, đánh không hề có dấu hiệu, người vậy xem bên cạnh hoảng sợ, mọi người nhất tề lui về sau một bước.

Lương Thần dùng khí lực rất lớn, đánh Kiều Ôn Noãn đến cả người trực tiếp ngã ở trên đất.

Trên mặt trắng nõn của Kiều Ôn Noãn, rất nhanh liền hiện ra dấu năm ngón tay, cô theo bản năng vươn tay, ôm mặt mình, sau đó kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Giây tiếp theo Lương Thần liền tiện tay nhặt ghế dựa ở một bên lên, mặc kệ trên đất nằm là phụ nữ, cũng không quản cách nói đàn ông thể đánh

phụ nữ gì đó, trực tiếp liền hung hăng đập về phía Kiều Ôn Noãn.

Tuy ghế dựa là ghế mây, không có bao nhiêu sức nặng, nhưng bị Lương Thần dùng sức ném xuống như vậy, lại nện Kiều Ôn Noãn đến thét chói tai hô đau một tiếng, sau đó cả người liền lui thành một đoàn.

Đáy mắt Lương Thần như là lửa bùng cháy, bốc lên ánh sáng hừng hực, hoàn toàn không để ý tới Kiều Ôn Noãn có chịu được hay không, nhìn chăm chăm Kiều Ôn Noãn, ngực phập phồng không ngừng: “Tôi vẫn thực chưa thấy qua phụ nữ không biết xấu hổ giống như cô vậy!”

Nói xong, Lương Thần liền nâng chân lên, phần nộ đá văng ghế dựa trước mặt của mình ra, nhìn cũng không có liếc mắt nhìn Kiều Ôn Noãn một cái, trực tiếp vươn tay, bắt lấy cổ tay Cảnh Hảo Hảo, giận dữ hô một câu với khách mời vây xem ngăn ở trước mặt: “Nhìn cái gì vậy, đều rút cho tôi!”

Toàn thân anh tràn đầy hơi thở hủy diệt, lúc hô lên câu nói kia, tràn ngập áp lực, khiến người chung quanh sợ tới mức kim lòng không đậu liền vội vàng tránh ra một đường đi.

Biểu tình Lương Thần bình tĩnh, tóm Cảnh Hảo Hảo, trực tiếp đi ra bên ngoài, nhưng còn chưa đi được hai bước, đột nhiên có một bàn tay chế trụ cổ tay Cảnh Hảo Hảo, cường ngạnh buộc Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo ngừng bước chân.

Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo quay đầu, liền nhìn thấy Thẩm Lương Niên mặc một thân lễ phục chú rể, sắc mặt tái nhợt.

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng kéo kéo cổ tay của mình, Thẩm Lương Niên lại hơi dùng dùng sức, nắm tay cô gắt gao, cánh môi mím chặt, nhìn chăm chăm khuôn mặt của cô nửa ngày, mới mở miệng, nói một câu: “Thực xin lỗi, Hảo Hảo.”

Thực xin lỗi..... Ở trong tình yêu, lời phụ nữ không muốn nghe thấy từ trong miệng đàn ông nhất chính là ba chữ “Thực xin lỗi” này.

Nó có lúc, còn đả thương người hơn cả câu anh không thương em.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 374: Chê Cười [5]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo chưa từng nghĩ tới Thẩm Lương Niên sẽ phản bội mình, nhưng không có nghĩa là cô chưa từng ảo tưởng qua có một ngày như vậy, lúc ấy cô cảm thấy chính mình khẳng định sẽ phản nộ, sẽ hỗn hển, sẽ bệnh tâm thần, nhưng rốt cục vào ngày nghênh đón, Thẩm Lương Niên lén sau lưng cô cùng một chỗ với phụ nữ của anh qua hai năm, cô lại không có phản nộ như trong ảo tưởng lúc trước, ngược lại, cả người bình tĩnh đến đáng sợ, ánh mắt tối đen sáng ngời, nhìn chăm chăm thẳng tắp Thẩm Lương Niên, đến ngay cả tâm tình, cũng là bình thản: “Lương Niên, chuyện tới bây giờ, giữa chúng ta cũng không có gì hay để nói, anh buông tôi ra.”

“Hảo Hảo, anh.....” Thẩm Lương Niên nhìn dung nhan ung dung không đổi của Cảnh Hảo Hảo, xấu hổ đến có chút nói không nên lời, rõ ràng cô đang đứng ở trước mặt mình, nhưng anh lại cảm thấy cô cách mình rất xa xôi, anh theo bản năng lại cầm gắt gao tay Cảnh Hảo Hảo, giống như chỉ như vậy, mới có thể làm cho hai người sẽ không tách ra, nhưng đáy lòng anh cũng đã trở nên kinh hoàng rét lạnh.

Bình tĩnh ban đầu của Cảnh Hảo Hảo giống như là bị người xé rách mặt nạ nguy trang, đột nhiên buông lỏng tay bị Lương Thần nắm ra, nghĩ cũng không nghĩ liền hung hăng đánh một bạt tai lên trên mặt Thẩm Lương Niên.

Cô đã từng đối với anh tốt như vậy, tốt đến chỉ còn lại hai quả trứng gà, đều muốn dành cho anh ăn, lúc đó, cô chưa từng nghĩ tới mình sẽ cho anh một cái tát ở trước mặt nhiều người như vậy.

Nhưng hiện tại, cô đánh xuống một cái tát này, nhưng lại không thể nào an ủi được ủy khuất và hận ý nơi đáy lòng cô.

Cô hung tợn nhìn chằm chằm Thẩm Lương Niên, cố nén nước mắt sắp chảy ra nơi đáy mắt, giọng nói có chút khàn khàn nói: “Thẩm Lương Niên, lúc trước anh có bản lĩnh trật đường ray, sao hiện tại lại không có bản lĩnh buông tay!”

Nếu là một người đàn ông, chỉ trật đường ray một đêm, cô còn có thể lừa mình dối người tìm cớ, nói với chính mình, anh có thể là uống nhiều, tình cờ phạm lỗi, nhưng anh và Kiều Ôn Noãn cùng một chỗ suốt hai năm, Cảnh Hảo Hảo muốn tìm một cái cớ cũng không tìm được, cô không phát giận thì còn may, hiện tại vừa phát, toàn thân liền bắt đầu run rẩy lên, đến ngay cả hàm răng trong miệng cũng nhin không được run lên: “Lương Niên, có phải anh cảm thấy tôi còn chưa vứt mặt mũi đủ không, anh buông tay, anh buông tay ra!”

Cảnh Hảo Hảo vừa hô, vừa dùng sức kéo cổ tay của mình.

Thẩm Lương Niên lại nắm chặt, anh biết, giữa anh và cô là thật hoàn toàn không có khả năng, nhưng anh lại không có làm tốt chuẩn bị buông tay.

“Thẩm Lương Niên, anh buông! Anh khốn kiếp, anh buông!” Giọng nói Cảnh Hảo Hảo, trở nên có chút kích động, có chút điên cuồng.

Lương Thần đứng ở phía sau cô vươn tay, chế trụ bả vai của cô.

Cảnh Hảo Hảo đột nhiên quay đầu, như là nhìn thấy cọng cỏ cứu mạng, cố nén nước mắt, nhìn Lương Thần nói: “Anh bảo anh ta buông tôi

ra, buông tôi ra!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 375: Thương Tôn Qua Đi, Không Còn Tha Thứ [1]

Editor: May

Từ Dung đứng ở cách đó không xa, thấy một màn như vậy, không biết chuyện gì xảy ra, đáy lòng lại bắt đầu khởi động ra một tầng đau lòng và kích động nói không nên lời, từ đầu đến cuối người phụ nữ này đều không có sai, nhưng cố tình, một lần tiếp một lần chịu thương tổn đều là cô, Thẩm Lương Niên phản bội, Lương Thần bức bách..... Bọn họ đều là bạn của anh, anh rõ ràng biết hành động của Thẩm Lương Niên và Lương Thần đều là không đúng, nhưng lại không có đứng ở góc độ chính nghĩa, đi làm qua cái gì, nhưng hiện tại, trong nháy mắt đáy lòng anh liền hiện lên một cổ xúc động, rất muốn làm chút gì vì người phụ nữ này.

Cho nên, Từ Dung cũng không có chờ Lương Thần có phản ứng, cả người đột nhiên liền vọt tới đây, cầm lấy cánh tay Thẩm Lương Niên, giọng nói mang theo một tia kiên quyết nói: “Lương Niên, buông cô ấy ra!”

Thẩm Lương Niên lại cố chấp cầm lấy cổ tay Cảnh Hảo Hảo, không có chút ý tứ muốn buông ra.

Khí lực Từ Dung siết cổ tay Thẩm Lương Niên cũng lớn thêm theo: “Lương Niên, buông tay.”

Ánh mắt Thẩm Lương Niên nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo: “Hảo Hảo, em hãy nghe anh nói.”

“Nghe anh nói, nói cái gì? Tôi van anh, anh có thể đừng giống như bây giờ, biến tôi trở thành một kẻ ngốc, còn muốn nói với tôi! Anh muốn nói, nhưng tôi lại không muốn nghe!” Cảnh Hảo Hảo phản ứng kịch liệt hô to một tiếng, sau đó liền quay đầu, hít thật sâu hai hơi, bức nước mắt nơi đáy mắt của mình trở về, sau đó cong khóe môi lên, quay đầu nhìn Thẩm Lương Niên cười cười, giọng nói bình tĩnh tự nhiên mở miệng, nói: “Lương Niên, tôi không hối hận mỗi một chuyện tôi đã làm, bao gồm không hề giữ lại trả giá vì anh, không cầu hỏi báo yêu anh sâu đậm, cùng với không chút suy tính vì mình, nghĩa vô phản cố kính dâng hiến cho anh toàn bộ thanh xuân.”

“Hôm nay, tôi bị vạn tiền xuyên tâm, tôi nhận.”

“Đây là Cảnh Hảo Hảo tôi nhìn lầm, nhìn lầm người, yêu sai người, chẳng trách được người khác.”

“Tôi trả giá cho cô nhiều như vậy, tôi rơi vào kết cục hôm nay, tôi không trách anh, tôi cũng không trách Kiều Ôn Noãn, tôi cũng không oán trách ai.”

“Nhưng Thẩm Lương Niên, anh nhớ kỹ cho tôi --” Cảnh Hảo Hảo chậm rãi thở ra một hơi, nuốt nuốt nước miếng, đáy mắt nhìn chăm chăm Thẩm Lương Niên, hiện lên một tầng quyết tuyệt: “Thương tổn qua đi, không còn tha thứ.”

Thương tổn qua đi, không còn tha thứ.

Lúc Cảnh Hảo Hảo nói ra tám chữ này, là hung hăng cắn chặt hàm răng, mỗi một âm, đều là từ trong hàm răng của cô, giống như dùng hết toàn bộ khí lực, hung hăng bị nặn ra.

Tám chữ này, giống như là vô số lợi kiếm bén nhọn, hung hăng đâm xuyên qua thân thể Thẩm Lương Niên, tay anh nắm cổ tay Cảnh Hảo Hảo, trong nháy mắt liền không có khí lực.

Cánh Hảo Hảo cảm giác được khí lực Thẩm Lương Niên lơ lửng, không chút do dự liền hất tay anh ra, xoay người, nắm cánh tay Lương Thần, không ngừng lại đi ra ngoài đám người

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 376: Thương Tôn Qua Đi, Không Còn Tha Thứ [2]

Editor: May

Bước chân cô đi vội vàng, giống như là muốn chạy trốn thứ gì kinh khủng ở sau lưng, tay cầm lấy cánh tay Lương Thần của cô đặc biệt dùng sức, như là đang tìm thứ gì đó để chống đỡ.

Thẩm Lương Niên ngẩn ngơ đứng ở tại chỗ, nhìn bóng dáng Cảnh Hảo Hảo đi xa dần, bên tai anh, còn vờn quanh lời cô vừa mới nói: Thẩm Lương Niên, anh nhớ kỹ cho tôi, thương tổn qua đi, không còn tha thứ.

.....

Cảnh Hảo Hảo cũng không quay đầu lại kéo Lương Thần đi thẳng tới bãi đỗ xe, lúc này cảnh tượng ồn ào ở phía sau, mới hoàn toàn mai danh ẩn tích ở bên tai cô.

Cảnh Hảo Hảo dừng lại bước chân, không có quay đầu nhìn Lương Thần phía sau, chỉ cúi đầu, im lặng ngây người trong chốc lát, mới đứng phía sau Lương Thần, có chút suy yếu mở miệng nói: “Tôi có thể ngồi một mình trong chốc lát không?”

Lương Thần nhìn nhìn vùng ngoại thành hoang vắng, trước không thôn sau không nhà, anh và cô chỉ có một chiếc xe, mở miệng nói: “Em muốn đi đâu? Anh đi với em. Nếu không, anh mang em về nhà, về nhà một người ngồi.”

Cảnh Hảo Hảo đưa lưng về phía Lương Thần lắc lắc đầu: “Tôi không muốn về nơi đó.”

Nơi đó không phải nhà của cô, đó chính là lồng vàng giam giữ cô.

Cảnh Hảo Hảo chịu đựng xúc động muốn khóc, nhỏ giọng với Lương Thần phía sau, có chút cầu xin nói: “Xin anh, để cho tôi một mình yên lặng một chút.”

Lương Thần yên lặng nhìn chăm chăm bóng dáng Cảnh Hảo Hảo trong chốc lát, cuối cùng thở dài một hơi, xoay người mở cửa xe ra, theo bên trong lấy túi xách của Cảnh Hảo Hảo ra, kiểm tra một chút túi xách và di động của cô, xác định đầy đủ đồ, mới đưa cho Cảnh Hảo Hảo: “Chú ý an toàn, lúc về nhà, trực tiếp gọi điện thoại cho anh, anh tới đón em.”

Cảnh Hảo Hảo cúi đầu, tiếp nhận túi, muốn nói một tiếng “Cám ơn”, nhưng lại cảm thấy trong cổ họng mình nghẹn đặc biệt khó chịu, cô sợ giây tiếp theo mình khóc ra, liền gật gật đầu lung tung, sau đó xoay người tránh ra.

Lương Thần đứng ở cạnh xe, nhìn bóng dáng Cảnh Hảo Hảo, nghĩ nghĩ, lấy điện thoại ra, gọi một cú điện thoại ra ngoài.

Điện thoại rất nhanh bị tiếp nghe, Lương Thần không có dừng lại trực tiếp phân phó: “Lát nữa thông báo tất cả tòa soạn báo đài truyền hình giải trí, nói bọn họ trong bản tin hôm nay, ấn giấy toàn bộ nội dung xuất hiện về Cảnh Hảo Hảo.”

Kiều Ôn Noãn đã muốn không biết xấu hổ ở trước mặt mọi người, như vậy cũng không cần có người cho cô mặt mũi.

Về chuyện cô ta bị hủy hôn, câu dẫn bạn trai người khác hai năm, phải đăng.

Nhưng không thể dăng ra sự tồn tại của Cảnh Hảo Hảo.

Thậm Lương Niên trật đường ray, lỗi không phải của Cảnh Hảo Hảo, hơn nữa cô còn là vô tội, người toàn thế giới cũng sẽ đứng ở phía cô, nhưng đối với cô mà nói, cô cần không phải là sự đồng tình của đại chúng.

Hơn nữa, cô cũng không muốn để việc riêng của mình bị người trong thiên hạ biết.

Cho nên, tin tức cần dăng, Cảnh Hảo Hảo cũng không thể chịu một chút thương tổn

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 377: Thương Tôn Qua Đi, Không Còn Tha Thứ [3]

Editor: May

Lương Thần cúp điện thoại, đặt điện thoại di động ở trong túi, nhìn chăm chăm chạy tới Cảnh Hảo Hảo bên đường cái, nuốt nuốt nước miếng, lại một lần lấy di động từ trong túi ra lần nữa, gọi một cú điện thoại: “Tôi ở trong trang viên Lavender, anh bảo tài xế dùng chìa khóa trong nhà đến nơi này lái xe.”

Cắt đứt điện thoại, Lương Thần mở cửa xe, lấy áo gió của mình từ bên trong ra mặc lên trên người, sau đó nhét ví vào trong túi, khóa kỹ xe, liền theo đi theo phương hướng Cảnh Hảo Hảo rời đi.

.....

Cảnh Hảo Hảo cũng không biết mình đã đi nơi nào, cô tràn đầy không mục đích lung tung tìm một phương hướng đi dọc theo đường cái vùng ngoại thành không có một bóng người.

Trong đầu cô trống rỗng, không có ý thức gì, chỉ không ngừng tiêu sái, cô cũng không biết rốt cuộc mình đi bao lâu rồi, lại có thể đi vào nội thành thành phố Giang Sơn.

Cô ngoài trừ bữa sáng, cả ngày nay còn chưa ăn cái gì, trong bụng lại không cảm giác được một chút ý đói, hai chân của cô mệt đã sắp không còn

cảm giác, nhưng không có ý tứ dừng lại, chỉ là dọc theo đường xe tới xe đi, hốt hoảng đi thẳng về phía trước.

Lương Thần vẫn đi theo phía sau cô 50 mét xa, anh giống như rèn luyện bình thường, thể lực tốt kinh người, hiện tại đều đã cảm giác được một mối nhàn nhạt, nhưng lại thủy chung không có tiến lên đi quấy rầy cô gái giống như đã đánh mất hồn kia, chỉ im lặng mà đi theo cô xa xa.

Cảnh Hảo Hảo đi từ giữa trưa tới khi màn đêm buông xuống, đèn nê ông thành phố Giang Sơn một chiếc rồi một chiếc dần dần sáng lên, cô vẫn không có ý tứ muốn dừng lại.

Thành phố Giang Sơn trung tuần tháng ba, vào đêm, nhiệt độ không khác gì mùa đông, Cảnh Hảo Hảo hôm nay mặc lễ phục, bên ngoài phủ một kiện áo khoác đơn bạc, cô lạnh đến toàn thân run lên, nhưng trong đầu vẫn không có ý niệm về nhà, chỉ dùng hai tay ôm lấy bả vai của mình, như là u hồn, không có mục tiêu đi trước.

Không biết qua bao lâu, Cảnh Hảo Hảo đi đến đoạn phồn hoa nhất của thành phố Giang Sơn, cho dù đã là đêm khuya, lại vẫn người đến người đi như trước, Cảnh Hảo Hảo ở trong đám người, kéo hai chân không còn cảm giác, chậm rãi đi về phía trước, lúc đi ngang qua một cửa hàng mặt tiền, bên trong có tiếng ca du dương truyền ra, ca từ bên trong, lại hấp dẫn cô dậm chân dừng lại.

“Sau khi phát hiện yêu anh là một loại thói quen, tôi học được nói dối giống như anh, anh luôn muốn tôi ở bên cạnh anh, nói hạnh phúc nên nuôi dưỡng, thiên đường anh cho tôi, lại là một mảnh hoang vắng.”

Cảnh Hảo Hảo nghe mê mẩn, vào lời nhạc ý cảnh, trước mặt của cô, chậm rãi hiện ra, mười năm của mình và Thẩm Lương Niên trôi qua từng ly từng tí.

“Nếu tôi sớm có thể nhất đao lưỡng đoạn với anh, chúng ta cũng không cần phải yêu miễn cưỡng, nhưng tôi thật sự không đủ dũng cảm, vẫn luôn cho rằng anh lo lắng không yên cho rằng anh mềm lòng, dù sao yêu nhau một hồi, trong lòng người nào không mang theo tổn thương.”

Chính là ở mùa xuân đến trong mùa băng tuyết hòa tan này, cô ngồi xồm ở bờ sông, dùng nước lạnh như băng giặt quần áo cho anh, không cần thận rơi vào trong hồ, đó là lần đầu tiên cô bởi vì anh, nếm được tư vị tử vong.

Mùa thu năm ngoái, cô không muốn chia lìa với anh, vì không khuất phục Lương Thần, cô nghĩa vô phản cố lái xe đụng lên cây cột trên cầu vượt, muốn lấy cái chết bảo vệ tình yêu của họ, đó là lần thứ hai cô bởi vì anh, nếm đến tư vị tử vong.

Một người, cả đời chỉ có một sinh mạng, cô đã có hai lần suýt nữa chết vì anh.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, đáy mắt liền chứa đầy nước mắt, cô ngẩng đầu, bên tai như trước vờn quanh tiếng ca du dương.

“Nếu anh không muốn yêu, muốn rời khỏi thì nên sớm làm, để tôi không có suy nghĩ cùng nhau đến già.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 378: Thương Tôn Qua Đi, Không Còn Tha Thứ [4]

Editor: May

“Nếu anh không muốn yêu, muốn rời khỏi thì nên sớm làm, để tôi không có suy nghĩ cùng nhau đến già.”

Bầu trời đêm thành phố Giang Sơn, ánh sao sáng ngời, cô giống như nhìn thấy, lúc mình còn trẻ tuổi, mặc quần áo cũ nát, đứng ở đầu đường trấn nhỏ dưới màn đêm buông xuống, chờ Thẩm Lương Niên nghỉ về nhà từ trong trấn.

Ban đêm trên trấn nhỏ, ánh đèn không sáng ngời bằng Thành phố Giang Sơn như vậy, đi ở trên ngã tư đường tối đen, có thể nhìn thấy ánh trắng sáng tỏ, anh và cô một trước một sau, im lặng đi tới.

Lúc đó, anh và cô đều còn là dáng dấp khuôn mặt non nớt, anh còn chưa ổn trọng thành thực như bây giờ, đường phố trấn nhỏ gập ghềnh, có vài giọt nước, cô khó có thể vượt qua, anh vươn tay, nắm tay cô qua, đầu ngón tay trong lúc vô tình chạm vào da thịt của cô, trên mặt anh, liền treo lên đỏ hồng ngượng ngùng.

Tốt đẹp như vậy qua đi, tuổi trẻ khinh cuồng, thời gian hạnh phúc lại là kết cục thảm thiết như vậy.

Chẳng bao lâu sau, trên trấn nhỏ kia đi ra thiếu niên nho nhã tuấn dật, cho nên liền giống như chúng sanh trầm luân trong thế tục.

Thằng đến giờ phút này, cô mới biết được, hóa ra ngày tháng dài rộng, chỉ là một trận hiếu lằm.

.....

Lương Thần vẫn vẫn duy trì khoảng cách không xa không gần đi theo phía sau Cảnh Hảo Hảo.

Bước chân cô mau, anh cũng đi mau theo, bước chân của cô chậm, anh cũng chậm theo, lúc cô dừng lại, anh liền đứng ở dưới chỗ đèn đường cách cô 20 mét, im lặng nhìn cô.

Thần thái của cô có chút đại ra, anh phân không rõ rốt cuộc cô đang nghĩ cái gì, đèn nê ông nhiều màu chiếu vào trên mặt của cô, chiếu dung mạo yên tĩnh của cô, anh nhịn không được nhìn có chút xuất thần.

Rất nhiều người tới tới lui lui giữa anh và cô, chặn lại tầm mắt của anh, nhưng anh chỉ hơi nghiêng đầu một chút, luôn có thể dễ dàng tìm được tồn tại của cô ở trong đám người.

Từ nhỏ đến lớn, anh học cái gì cũng nhanh hơn người thường, mười tám tuổi một người một ngựa chạy đến thành phố Giang Sơn, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng sang hạ như vậy huy hoàng vương triều.

Anh vẫn cảm thấy, chính mình là tồn tại không có gì không làm không được.

Nhưng đến hiện tại, anh mới hiểu được, những thứ tình yêu này, anh cũng là vừa mới hiểu được.

Hóa ra, yêu một người là đơn giản như vậy, cô đứng ở trong đám người, anh liếc mắt một cái liền tìm được cô, thế giới là trắng đen, mà cô là màu sắc rực rỡ.

Thần thái Lương Thần, trong nháy mắt trở nên có chút nhu hòa, ánh mắt anh, nháy không nháy nhìn Cảnh Hảo Hảo, đáy mắt phần khích xinh đẹp, mang theo kinh diễm không có cách nào nói rõ, giống như là nhìn thấy vật tuyệt đẹp nhất trong nhân thế này.

.....

Tiếng nhạc trong cửa hàng mặt tiền ngừng lại, lúc này Cảnh Hảo Hảo mới hoàn hồn, cô mờ mịt nhìn thoáng qua bước chân của người chung quanh, sau đó đạp bước chân, vội vàng đi đến trong hẻm nhỏ phía sau cao ốc.

Lương Thần đứng ở tại chỗ không hề động, chỉ chờ bóng dáng Cảnh Hảo Hảo hoàn toàn biến mất ở khúc quanh hẻm nhỏ, anh mới chậm rãi mở bước chân, đi theo qua.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 379: Thương Tôn Qua Đi, Không Còn Tha Thứ [5]

Editor: May

Trong hẻm nhỏ chỉ có hai ba ngọn đèn đường, miễn cưỡng có thể để cho người thấy rõ ràng đường đi, càng đi vào trong, càng cách xa tiếng động ồn ào bên ngoài, vẫn đi chỗ sâu nhất trong ngõ nhỏ, tiếng ồn ào bên ngoài biến mất không còn một mảnh, giống như tiến vào một thế giới khác.

Chỗ tận cùng ngõ nhỏ, chỉ có đi con đường phía trái, Lương Thần còn chưa có xoay người, chợt nghe được bên trong truyền đến tiếng khóc hu hu, âm thanh kia quen thuộc đến cả chính anh cũng không biết, chẳng bao lâu sau mình lại có thể khắc sâu vào trong lòng.

Cả người anh như là bị điểm huyết đạo, lập tức liền cứng ngắc tại chỗ, thật lâu sau, anh mới chậm rãi đi về phía trước từng bước, ở chỗ rất xa nơi đèn đường chỉ khuếch trương chiếu tới được một chút ánh sáng yếu ớt, anh nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo ngồi xổm xuống, chôn đầu ở giữa hai vách tường, bả vai rung rung, khóc rất thương tâm.

Lương Thần cảm thấy tim mình, như là bị cái gì hung hăng bắt lấy, dùng sức níu chặt, đau không thể chịu đựng được.

Từng trận đau lòng, như là thủy triều, tập trung giữa tim, nhanh chóng chôn vùi anh.

Lương Thần siết chặt nắm tay, rũ đặt ở bên người của mình.

Trong toàn bộ hẻm nhỏ, im lặng có chút dọa người, chỉ có tiếng khóc của Cảnh Hảo Hảo, đứt quãng truyền ra.

Rõ ràng thương tâm là Cảnh Hảo Hảo, rõ ràng khổ sở là Cảnh Hảo Hảo.

Nhưng Lương Thần lại cảm thấy chính mình giống như càng khổ sở hơn cô gấp mười lần, gấp trăm lần, ngàn lần.

Tế bào toàn thân anh, đều kêu gào đau đớn.

Lúc này anh mới hiểu được, thật lòng cách thương tâm rất gần.

Chỉ có người bỏ ra thật lòng, mới có thể hiểu được cái gì gọi là thương tâm.

Cô thương tâm vì tình yêu chết đi của cô, mà anh là thương tâm vì thương tâm của cô.

Mắt của em đang nhỏ lệ, lòng của anh đang che dù cho em.

Cảnh Hảo Hảo càng khóc, càng cảm thấy thương tâm, ai ngờ, Thẩm Lương Niên là hết thầy sinh mệnh, tín ngưỡng trong mười năm qua của cô, hiện nay hết thầy đó đều ầm ầm sụp đổ, trở thành một mảnh phế tích.

Cô thật sự không hiểu được, cô yêu Thẩm Lương Niên như vậy, sao lại lừa gạt cô hai năm?

Sao anh cứ như vậy nhẫn tâm khiến cho cô như là một kẻ ngốc, chẳng hay biết gì hai năm?

Cô vì anh làm nhiều như vậy, sao anh có thể khi dễ cô như thế?

Cảnh Hảo Hảo khóc tê tâm liệt phế, đến cuối cùng, cô lập tức liền ngồi xõm xuống đất, thân thể gầy yếu hơi hơi cuộn mình.

Lương Thần nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo ngồi xồm trên đất khóc lớn, qua lúc lâu mới hung hăng nuốt một ngụm nước miếng, trên chân như là đổ chì, đi từng bước một đến trước mặt của cô, anh hơi hơi cúi người, nâng tay lên muốn đi nâng Cảnh Hảo Hảo dậy, lại phát hiện ngón tay mình run run có chút không thể khống chế.

Lương Thần mất khí lực rất lớn, mới đưa ngón tay run rẩy, chậm rãi đặt ở trên đầu Cảnh Hảo Hảo, nhẹ nhàng sờ sờ tóc của cô.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 380: Thương Tôn Qua Đi, Không Còn Tha Thứ [6]

Editor: May

Tiếng khóc Cảnh Hảo Hảo hơi chặt đứt một chút, sau một lúc lâu, cô mới nhẹ nhàng ngẩng đầu, trên lông mi thật dài của cô như là rửa nước, ướt tách tách, trên mặt của cô đều là nước mắt, đáy mắt còn chứa đầy một tầng ẩm ướt, giống như sẽ có từng giọt nước mắt rơi xuống dưới bất cứ lúc nào.

Tay Lương Thần lập tức liền dừng ở trên vai Cảnh Hảo Hảo, cúi người, nhìn gương mặt như vậy của cô, huyết sắc trên mặt anh rút đi từng chút một.

Anh há miệng, muốn nói gì đó, cuối cùng lại phát hiện mình như là mắc chứng im bật, khổ sở phát không ra tiếng, cuối cùng liền đưa tay nhẹ nhàng chuyển đến cánh tay của cô, dùng sức, kéo cả người cô từ trên đất lên

Cảnh Hảo Hảo như là rơi gỗ, theo lực đạo của anh, chậm rãi đứng lên, sắc mặt cô tái nhợt đứng ở trước mặt anh, hơi cúi đầu xuống.

Lương Thần nhìn chăm chăm đỉnh đầu của cô trong chốc lát, vươn hai tay, nâng mặt của cô lên, sắc mặt có chút nghiêm túc lấy tay chỉ, thật cẩn thận lau sạch sẽ từng giọt nước mắt trên mặt cô.

Lúc này Lương Thần mới phát hiện, xúc giác đầu ngón tay của cô lạnh như băng đến có chút dọa người, anh nhú nhú mày, ngón tay liền nắm lấy

hai tay của cô, phát hiện lạnh lẽo như tuyết.

Lương Thần nhíu mi tâm, phủ áo khoác của mình xuống, choàng lên trên người Cảnh Hảo Hảo, thay cô che phủ nghiêm nghiêm thật thật, sau đó lấy di động từ trong túi ra, gọi cho tài xế một cú điện thoại, liền dắt tay Cảnh Hảo Hảo, đi ra bên ngoài hẻm nhỏ

Trên chân Cảnh Hảo Hảo mang là giày cao gót, đi đường mất tiếng, hiện tại chân đã sớm đau đến nửa bước khó đi, bị Lương Thần lôi kéo như vậy, cô nhịn không được ngược lại hít một hơi, Lương Thần thính tai đậm chân, quay đầu, nhìn chăm chăm cô, mang theo lo lắng rõ ràng: “Làm sao vậy?”

Cảnh Hảo Hảo vừa mới khóc lớn xong, tinh bì lực tẫn có chút không muốn lên tiếng, mím môi, lắc lắc đầu.

Lương Thần đánh giá cô một lần từ trên xuống dưới, nháy mắt liền hiểu được cô làm sao, ngồi xổm người xuống, cầm một chân Cảnh Hảo Hảo, cởi giày của cô, nhìn thấy trên tất của cô đã lây dính một tầng vết máu, chắc là đi đường quá nhiều, mài rách chân.

Lương Thần cũng cởi một chiếc giày khác của Cảnh Hảo Hảo xuống, sau đó xoay người, ngồi xổm trước mặt cô, nói: “Đi lên, anh công em.”

Cảnh Hảo Hảo nhìn tấm lưng cao ngất trước mặt, không hề nhúc nhích.

Lương Thần xoay người, ngẩng đầu, nhìn Cảnh Hảo Hảo cúi đầu nhìn chăm chăm chính mình, vươn tay, bắt cổ tay cô, kéo cô nằm lên trên lưng của mình, sau đó dùng tay nâng hai chân của cô, thoải mái tảo nhả đứng lên, công Cảnh Hảo Hảo, dọc theo ánh sáng ảm đạm nơi hẻm nhỏ, chậm rãi đi đến phía trước.

Cánh Hảo Hảo ghé vào trên lưng Lương Thần, bên mũi là mùi thơm
ngát nhàn nhạt đặc hữu trên người anh, bước chân anh không

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 381: Thương Tôn Qua Đi, Không Còn Tha Thứ [7]

Editor: May

Giữa hai người yên lặng không tiếng động, Lương Thần công Cảnh Hảo Hảo, chậm rãi đi tới.

Cảnh Hảo Hảo dần dần đi ra từ bên trong bị thương, cô nghiêng đầu, liền nhìn thấy sườn mặt Lương Thần ở trong ánh đèn mờ nhạt của hẻm nhỏ, hình dáng rõ ràng, đường cong lưu loát, ngũ quan tuấn mỹ không thể xoi mói, tầm mắt của cô, trong nháy mắt dừng lại hình ảnh này, trong tích tắc cô giống như quên mất ân oán oán giữa anh và cô, cô cảm thấy mình như là một chiếc thuyền cô độc ở trong biển rộng, cũ nát đến không có cách nào đi xa, thậm chí tìm kiếm một điểm chống đỡ, khiến cho cô có điểm dựa vào.

Cô không để ý tới người đàn ông này, cho tới nay đều là cô muốn tránh né, cũng giống như quên mất người đàn ông này làm đủ mọi chuyện cho mình, cô thật sự mệt chết đi, cô thậm chí muốn theo đuổi ích kỷ của mình một lần, Cảnh Hảo Hảo nghĩ, liền chậm rãi vươn tay, ôm cổ Lương Thần, hung hăng chôn hai mặt của mình ở chỗ cổ anh.

Lương Thần công Cảnh Hảo Hảo, bước chân bỗng dừng lại tại chỗ, sau lưng anh cứng ngắc một chút, chỉ trong chốc một lát, anh liền khôi phục như thường, bình tĩnh thong dong công Cảnh Hảo Hảo, tiếp tục đi phía trước từng bước một.

.....

Lúc Lương Thần công Cảnh Hảo Hảo đi ra ngõ nhỏ, tài xế đã lái xe chờ ở bên ngoài.

Tài xế nhìn thấy bóng dáng Lương Thần từ xa xa, lập tức xuống xe, mở cửa xe ra.

Lương Thần khom người, lúc bỏ Cảnh Hảo Hảo vào trong xe, mới phát hiện Cảnh Hảo Hảo có thể bởi vì mệt nhọc quá độ, đã ngủ say rồi, trên mặt trắng nõn của cô còn lộ ra vài giọt nước mắt.

Lương Thần nhẹ tay nhẹ chân đặt Cảnh Hảo Hảo ở trong xe, rồi mới tự mình ngồi xuống theo, sau đó chậm rãi nâng tay lên, động tác ôn nhu lau giọt nước mắt trên mặt Cảnh Hảo Hảo.

Tài xế đóng cửa lại, khởi động xe, lái trở về biệt thự.

Cảnh Hảo Hảo vẫn không có tỉnh lại, Lương Thần thật cẩn thận bế cô xuống dưới, làm một biểu tình chó có lên tiếng với thím Lâm đi mở cửa, ôm Cảnh Hảo Hảo trực tiếp đi vào phòng.

Thím Lâm thức thời đi theo phía sau Lương Thần, thay anh ấn thang máy, mở cửa phòng ngủ.

Lương Thần cực kỳ cẩn thận đặt Cảnh Hảo Hảo ở trên giường lớn, cầm chăn đắp ở trên thân thể của cô, sau đó cả người ngồi ở bên giường, nhìn chăm chăm dung nhan ngủ say của Cảnh Hảo Hảo, gần người một trận, một đêm không ngủ.

.....

Ngày hôm sau, Lương Thần mở mắt, theo thói quen muốn đi sờ vị trí bên người, phát hiện trống rỗng, anh liền bật dậy, sau đó nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo đứng ở trước máy nước, đang rót nước.

“Anh tỉnh rồi?” Cảnh Hảo Hảo đã nhận ra động tĩnh phía sau, xoay người, nhìn thấy Lương Thần ngồi dậy, âm điệu nhu hòa hỏi một câu.

Lương Thần nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, đáy mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

Cảnh Hảo Hảo bưng ly nước, uống một mạch nước, lại cười nhàn nhạt với Lương Thần: “Thím Lâm vừa mới đi lên, nói bữa sáng đã chuẩn bị tốt, anh đi rửa mặt xong liền có thể xuống dưới ăn cơm.”

Nói xong, Cảnh Hảo Hảo cầm di động một bên lên, mở bước chân, trực tiếp đi ra phòng ngủ.

Lúc này Lương Thần mới nhăn mi lại, có chút khó hiểu cào cào tóc mình.

Cảnh Hảo Hảo tối hôm qua còn khóc đến trời đất tối đen, sao hôm nay lại thoát nhìn như là người không có việc gì?

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 382: Chuẩn Bị [1]

Editor: May

Lúc này Lương Thần mới nhăn mi lại, có chút khó hiểu cào cào tóc mình.

Cảnh Hảo Hảo tối hôm qua còn khóc đến trời đất tối đen, sao hôm nay lại thoát nhìn như là người không có việc gì?

Chẳng lẽ anh mơ Cảnh Hảo Hảo nhanh một chút đi ra từ bóng ma và kích thích Thẩm Lương Niên gây cho cô đến điên rồi, cho nên xuất hiện ảo giác ư?

Lương Thần càng nghĩ, càng cảm thấy ý nghĩ này của mình thật má nó, liền lung tung xốc chăn lên, trực tiếp mặc áo ngủ, cũng không rửa mặt chải đầu, liền vội vã đi ra phòng ngủ, xuống lầu, trước dạo vòng quanh phòng khách một vòng, không có nhìn thấy thân ảnh Cảnh Hảo Hảo, Lương Thần trực tiếp chạy tới phòng ăn.

Lương Thần vừa mới đẩy cửa ra, chợt nghe thấy bên trong truyền đến giọng nói Cảnh Hảo Hảo: “Không cần đi lên gọi anh ấy nữa, lúc cháu vừa xuống lầu anh ấy đã tỉnh rồi, phỏng chừng đợi lát nữa sẽ đi xuống đây.”

Giọng nói Cảnh Hảo Hảo không khác gì lúc trước, thanh tuyến nhu hòa, mềm nhu nhu, hoàn toàn tìm không thấy dấu vết để lại của bi thương và khổ sở.

Trong đầu Lương Thần lại có chút hồ đồ, theo lý thuyết, cô và Thẩm Lương Niêncùng một chỗ nhiều nămnhư vậy, đều không hề giữ lại dăng toàn bộ thanh xuân cho anh ta, hiện nay gặp phải đả kích như vậy, hôm nay cô hẳn là sẽ phải buồn bã muốn chết mới đúng.

Chẳng lẽ Cảnh Hảo Hảo bị chuyện trật đường ray của Thẩm Lương Niên kích thích ư?

Mùng tám đầu năm, người hầu đều lục tục về tới biệt thự, vừa rồi có một người hầu vừa mới quét tước toilet dưới lầu xong, đi ra nhìn đến Lương Thần đứng ở cửaphòng ăn, liền lập tức lên tiếng, hô một câu:“Thần thiếu gia, chào buổi sáng.”

“Thần thiếu gia xuống sao?” Sau đó giọng nói thím Lâm sinh liền truyền ra từ trong phòng ăn, ngay sau đó tiếng bước chân liền truyền đến, cửa phòng ăn bị người kéo mở.

Bình thường Lương Thần xuống lầu, đều là quần áo giày da, gọn gàng nhẹ nhàng khoan khoái, cho nên thím Lâm kéo cửa ra, nhìn Lương Thầnquần áo không chỉnh tề, rối bù, hơi ngẩng ra, rồi mới vội vàng cúi đầu, hô một tiếng:“Thần thiếu gia.”

Lúc này Lương Thần mới thu hồi tâm tư nơi đáy lòng, liếc mắt một cái nhìn Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trước bàn ăn, cầm thìa chuẩn bị ăn cháo, mơ hồ không rõ “a” một tiếng, xoay người, bước trở về trên lầu.

Lúc Lương Thần xuống lần nữa, thay đổi một thân tây trangthăng tấp, cà vạt thắt tinh tế chỉnh tề, tóc cũng xử lý đầu vào đấy, cả người thoát nhìn, tinh thần mê người.

Anh đi đến trước bàn ăn, tùy tính tao nhã ngồi ở ghế ăn thím Lâm kéo ra cho mình từ trước, không đợi thím Lâm mở miệng hỏi bữa sáng ăn cái gì, liền chỉ thẳng vào bữa sángtrước mặt Cảnh Hảo Hảo, nói:“Giống như cô ấy.”

Thím Lâm nhanh nhẹn bưng bữa sáng giống y như của Cảnh Hảo Hảo lên, một chén cháo rau xanh, một đĩa dưa muối, hai bánh túi sữa màu vàng, một ly sữa, một quả trứng gà.

Lương Thần cầm thìa, quấy cháo, tầm mắt dính gắt gao ở trên người Cảnh Hảo Hảo, không ngừng quan sát cô, muốn tìm kiếm ra một chút manh mối từ trên người của cô.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 383: Chuẩn Bị [2]

Editor: May

Nhưng mà, Cảnh Hảo Hảo lại như là người không có việc gì, ngoan ngoãn khéo léo ngồi ở ghế ăn, bình tĩnh thong thả không nhanh không chậm ăn bữa sáng.

Cô như là nhận thấy được Lương Thần luôn đang nhìn chăm chăm mình, liền nâng mí mắt lên, nhìn thoáng qua Lương Thần, đáy mắt lộ vẻ một tầng nghi hoặc, hỏi: “Làm sao vậy?”

Lương Thần lại không hiểu ra sao, anh sửng sốt trong chốc lát, sau đó liền lắc lắc đầu: “Không có gì.”

Cảnh Hảo Hảo mím môi một chút, tiếp tục cúi đầu ăn bữa sáng của mình, lúc ăn cháo đến thấy đầy, Cảnh Hảo Hảo quay đầu, nói với thím Lâm một bên: “Múc giúp cháu thêm một chén cháo.”

Lương Thần lại kinh ngạc, gần đây Cảnh Hảo Hảo ở trong biệt thự, khẩu vị luôn không được tốt, ăn cũng không nhiều, sao hôm nay liền đổi tính giống như khẩu vị rộng mở?

Chẳng lẽ, đây chính là cái gọi hóa bi thương thành thèm ăn sao?

Lương Thần nhìn Cảnh Hảo Hảo tiếp nhận bát thứ hai, chuyên chú ăn cháo, nhin không được mở miệng: “Hảo Hảo?”

“Hả?” Miệng Cảnh Hảo Hảo ngậm thìa, ngẩng đầu, nhìn về phía anh.

Ánh mắt cô gái, đen nhánh sáng ngời, sạch sẽ không mang theo tạp chất gì, trong suốt xuyên thấu, không có chút bi thương quanh quẩn.

Người người đều nói, ánh mắt một người sẽ không lừa được người khác.

Đáy mắt của cô, không có bi thương nào, có lẽ đáy lòng của cô, cũng không khổ sở.

Nhưng Lương Thần vẫn mở miệng, hỏi: “Em..... có ổn không?”

Lương Thần hỏi có chút ấp a ấp úng, như là sợ chính mình không cẩn thận, sẽ vạch trần vết sẹo của Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo nghe được câu hỏi này của anh, biểu tình hơi dừng một chút, sau đó liền mím môi cười cười: “Hoàn hảo.”

Sau đó, liền cúi đầu, tiếp tục đi ăn cháo.

Lương Thần nhìn thần thái Cảnh Hảo Hảo không có gì chuyển biến, một lòng ăn cháo trong chốc lát, sau đó liền cúi đầu, ăn xong bữa sáng của mình, ăn đến một nửa, Lương Thần lại ngẩng đầu, mở miệng nói: “Em cũng đừng quá khó chịu.....”

Lương Thần cho tới bây giờ đều không có an ủi hơn người, hiện tại muốn đi an ủi Cảnh Hảo Hảo, anh lại chỉ nói được một nửa lời nói, liền có chút nói không được nữa.

Hơi dừng trong chốc lát, Lương Thần nhớ tới, du lịch có thể giảm bớt áp lực, cũng có thể chữa thương, nhất thời liền nói: “Tuần này trong công ty có chút bận, bận xong tuần này, cuối tuần anh liền rảnh rồi, lễ mừng năm mới anh cũng không thể nghỉ ngơi tốt, đúng lúc anh cũng muốn nghỉ ngơi

một chút, lúc này Hải Nam ôn hoà là tốt nhất, đến lúc đó chúng ta đi nơi đó chơi một chút, đúng lúc giải sầu.”

Tay nắm thìa của Cảnh Hảo Hảo khẽ run một chút, cô cúi đầu, ăn cháo rau xanh, nói: “Được.”

Ăn xong bữa sáng, Lương Thần nhìn nhìn thời gian, đã sắp gần chín giờ, lúc anh ở cửa đối giày, vẫn là có chút không an tâm, liền ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo đứng ở một bên, đang cùng thím Lâm chuẩn bị cùng tiền anh ra cửa, nghĩ nghĩ, liền vẫy vẫy tay với thím Lâm.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 384: Chuẩn Bị [3]

Editor: May

Thím Lâm có chút nghi hoặc nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo bên cạnh, sau đó đi tới trước người Lương Thần, Lương Thần nghiêng đầu, dùng giọng nói chỉ có hai người có thể nghe thấy nói bên tai thím Lâm, nói: “Mấy ngày nay, thím chú ý tiểu thư nhiều một chút, đừng để cô ấy làm ra chuyện luẩn quẩn trong lòng gì.”

Thím Lâm nghe nói như thế, đáy lòng liền cả kinh, bà theo bản năng nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo, nhìn thấy cô không có gì khác thường, nhin không được liền quay đầu, làm ra một biểu tình hoài nghi với Lương Thần

Lương Thần nhìn thấy vẻ lo lắng của thím Lâm, lại thấp giọng nói bên tai bà: “Thím đừng quản nhiều như vậy, tôi bảo thím làm gì, thím liền làm như thế đó.”

Thím Lâm vội vàng gật gật đầu.

Lúc này Lương Thần mới ôn hòa nói với Cảnh Hảo Hảo một bên: “Anh đi công ty trước, em ở nhà đi, cần cái gì trực tiếp nói cho thím Lâm.”

Cảnh Hảo Hảo đứng lảng lảng tại chỗ, giọng nói mềm mại nói: “Trên đường chậm một chút, gặp sau.”

Lương Thần lại nhìn Cảnh Hảo Hảo vài lần, mới đẩy cửa ra, đi ra ngoài, Cảnh Hảo Hảo đứng ở cửa, nghe tiếng xe khởi động vang lên, rồi xa, cô mới chậm rãi xoay người, lên lầu.

.....

Tuy rằng đáy lòng thím Lâm buồn bực vì sao đang êm đẹp Thần thiếu gia lại phân phó mình nhìn Cảnh tiểu thư, đừng để cho cô làm ra chuyện luẩn quẩn trong lòng gì, nhưng bà vẫn thực thủ quy củ cách mỗi một đoạn thời gian, liền lên lầu tìm một cái có liếc mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo một cái.

Lần đầu tiên đi, Cảnh Hảo Hảo đang ở trong phòng ngủ xem phim truyền hình, đài truyền hình đang phát mấy bộ phim lưu hành gần đây, tên là [nhà trọ tình yêu] gì đó, cô thấy đến đoạn khôi hài, cũng sẽ cười theo.

Lần thứ hai đi, Cảnh Hảo Hảo ở trong phòng vẽ tranh, đang nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ vẽ tranh.

Lần thứ ba đi, Cảnh Hảo Hảo còn đang vẽ.....

Ăn xong cơm trưa, không quá nửa tiếng, thím Lâm lại lên lầu một lần, Cảnh Hảo Hảo nằm ở trên giường, chuẩn bị nghỉ trưa không khác gì bình thường, thím Lâm còn sẵn sóc chính nhiệt độ trong phòng cao hơn thêm một chút.

Buổi chiều, thím Lâm lại lục tục lên thêm vài lần, Cảnh Hảo Hảo đều là đứng ở trong phòng vẽ tranh, vẽ tiếp bức tranh buổi sáng mình chưa hoàn thành

Một ngày này, Lương Thần ở trong công ty, cũng đặc biệt không kiên định, trong nhà nhiều người hầu như vậy, anh cũng đã phân phó thím Lâm giám sát Cảnh Hảo Hảo chặt chẽ, anh biết khẳng định sẽ không xảy ra sai lầm gì, nhưng đáy lòng lại vẫn có chút lo lắng.

Nếu Cảnh Hảo Hảo bị thương nằm ở trên giường không có hứng thú với bất kỳ chuyện gì, có lẽ đáy lòng của anh sẽ hơi yên ổn một chút, nhưng cố tình Cảnh Hảo Hảo như là chưa từng phát sinh chuyện gì, đáy lòng của anh liền không ổn, giống như là xe qua núi, hoàn toàn không thể yên ổn.

Cho nên, cách mỗi một đoạn thời gian, Lương Thần sẽ gọi một cú điện thoại về biệt thự, mỗi lần đều là bảo thím Lâm tiếp, sau đó hỏi một câu: “Tiểu thư không có chuyện gì chứ?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 385: Chuẩn Bị [4]

Editor: May

Mỗi lần đáp án từ miệng thím Lâm đều là “Không có việc gì”.

Nhưng dù như thế, Lương Thần vẫn không có cách nào tĩnh tâm quay lại công việc được, chưa cách bao lâu, liền gọi một cú điện thoại vào trong nhà, vẫn lặp lại động tác như vậy đến bốn giờ chiều, thư ký anh mới gõ cửa, đi đến: “Lương tổng, tôi tới nhắc nhở ngài một chút, bốn giờ rưỡi trong phòng hội nghị có một cuộc họp cao tầng.”

Lương Thần gật gật đầu, bày tỏ mình đã biết.

Thư ký hơi hơi cúi người, không quấy rầy Lương Thần nữa, đang chuẩn bị đi ra ngoài, Lương Thần đột nhiên mở miệng nói: “Chờ một chút.”

“Lương tổng, ngài có gì phân phó?”

“Hủy bỏ cuộc họp hôm nay, hiện tại tôi có việc, phải đi ra ngoài một chuyến.” Lương Thần nói xong, liền đứng lên, cầm lấy áo khoác của mình mặc vào, cầm điện thoại di động và chìa khóa xe, trực tiếp đi ra ngoài phòng làm việc.

.....

Bốn giờ chiều, Cảnh Hảo Hảo miễn cưỡng vẽ xong tranh phong cảnh, thoát nhìn rất bình thường, thậm chí có chút xấu, Cảnh Hảo Hảo buông bút

vẽ trong tay xuống, đứng lên đuổi lưng một cái, nhìn thấy ánh nắng tươi sáng bên ngoài, thợ làm vườn đều ở sân sau cắt sửa bãi cỏ và các loại cây xanh biếc, cô dứt khoát trở về trong phòng ngủ, phủ một kiện áo khoác, xuống lầu ra khỏi nhà.

Thím Lâm đang nhìn chăm chăm người chuẩn bị bữa tối, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo xuống lầu, vừa ngưỡng cổ, nhìn hướng Cảnh Hảo Hảo chạy đi đâu, vừa rất nhanh phân phó với người hầu hai câu, liền đi theo phía sau Cảnh Hảo Hảo, cũng ra khỏi nhà.

Không khí bên ngoài tươi mát, thực vật ngủ say cả mùa đông ở sân sau đều đã bắt đầu thức tỉnh, có vài thân cây đã đâm chồi, Cảnh Hảo Hảo tùy ý đi dạo một vòng ở sân sau, lúc đi trở về, đúng lúc nhìn thấy một con thỏ trắng nhỏ ngồi xõm trên đất, gặm cỏ ăn.

Nói vậy đây là do thợ làm vườn trong sân nuôi đi, Cảnh Hảo Hảo đi lên trước, thỏ trắng nhỏ cũng không trốn, chỉ mở to đôi mắt đỏ rực, nhìn cô hai lần, sau đó tiếp tục bình tĩnh ăn cỏ.

Cảnh Hảo Hảo ngồi xõm người xuống, vuốt ve thỏ trắng nhỏ hai cái, thỏ trắng nhỏ cọ cọ tay cô, nhanh như chớp chạy đi.

Cảnh Hảo Hảo nhìn không thấy bóng dáng thỏ trắng nhỏ trong chốc lát, đứng dậy, đang chuẩn bị rời đi, lại cảm thấy dưới chân hơi truyền đến một chút cảm giác cứng rắn.

Cô cúi đầu, dời chân đi, nhìn thấy trên bãi cỏ có một hòn đá nhỏ, Cảnh Hảo Hảo cảm thấy có chút quen mắt, cúi người nhặt lên, cầm ở trong lòng bàn tay cẩn thận nhìn hai lần, lúc này mới đột nhiên nhớ tới, đây là thạch đầu ký cô từng đeo một thời gian rất dài.

Cảnh Hảo Hảo ngẩng đầu, phát hiện, phòng ngủ của mình và Lương Thần đúng lúc đối diện với phương hướng này, chắc là đêm đó, Lương Thần ném ra từ ban công đi.

Viên đá này, tổng cộng là có ba viên.

Một viên ở trong này, như vậy hai viên còn lại hẳn là cũng ở đây.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, liền dứt khoát cúi người, tìm từng tắc trong bụi cỏ.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 386: Chuẩn Bị [5]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo tìm kiếm nửa ngày, mới tìm được một viên đá, cô cầm lấy, phát hiện trên viên đá kia lại lộ ra một dây đỏ, Cảnh Hảo Hảo cầm lên, cẩn thận nhìn trong chốc lát, mới phát hiện viên đá này không phải một trong ba viên thạch đầu ký mình từng mang theo Lương Thần cùng đi chọn lựa kia.

Cô nhìn chăm chăm viên đá kia, hơi hơi nhú nhú mày, lúc này đáy lòng mới chậm rãi như là hiểu được cái gì đó, cô nắm chặt viên đá kia ở trong lòng bàn tay, tiếp tục cúi đầu, tìm kiếm ở trong bụi cỏ, tìm khoảng hơn nửa tiếng, Cảnh Hảo Hảo mới tìm được toàn bộ viên đá.

Tổng cộng có năm, trong đó ba cái là chính mình chọn lựa đeo trên cổ tay, còn có hai là khâu chuỗi, chắc là lễ vật Lương Thần chuẩn bị tặng cho cô vào đêm mừng một tết kia, bởi vì biết được tin đồn thạch đầu ký có thể khiến cho hai người tách ra, cho nên dưới cơn căm tức, đã ném toàn bộ.

Anh chỉ là nhất thời cao hứng với cô, mới cường thế giữ cô lại ở bên người anh, có đôi khi anh đối với cô xác thực rất tốt, nhưng rất nhiều lần lúc người ở bên ngoài khiến cô khó chịu, thiên chi kiêu tử như anh, bẩm sinh đều là được người nhìn lên, khó tránh khỏi dưỡng thành một thân tính tình duy ngã độc tôn tự phụ kiêu ngạo, cho nên đối với anh mà nói, đồ của anh, sẽ không cho phép những người khác xâm phạm, anh làm như vậy, có

thể chỉ là một loại biểu hiện bảo vệ phạm vi của mình mà thôi, cùng không liên quan gì đến cương chiều và yêu thương.

Đáy lòng cô hiểu được anh không thương cô, có lẽ anh là có chút cảm giác với thân thể của cô, càng có lẽ là cho tới bây giờ anh vốn không có thứ gì là không chiếm được, đột nhiên đụng phải cô chống đối anh khắp nơi, liền khơi dậy dự vọng chinh phục trong thân thể anh. Ở đáy lòng anh, có lẽ cô chính là một khiêu chiến, đợi đến khi cô hoàn toàn phục tùng anh, có lẽ anh sẽ không còn hưng trí gì nữa.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ, trong lòng Lương Thần, có lẽ cực kỳ ghét người như cô, nếu không, anh sẽ không vào lúc cô có một tia kháng nghị hoặc là làm cho anh không hài lòng, liền nổi trận lôi đình hung hăng tra tấn cô.

Chỉ là..... Anh chán ghét cô như vậy, vì sao còn muốn chuẩn bị lễ vật mừng năm mới cho cô?

Cảnh Hảo Hảo nghĩ, liền nhin không được dùng sức nắm chặt viên đá trong lòng bàn tay mình.

Những viên đá này đều là hình dạng không có quy tắc, bởi vì cô dùng sức, chỗ góc cạnh rõ ràng đâm vào trong lòng bàn tay cô có chút đau.

.....

Thím Lâm nhìn Cảnh Hảo Hảo đi tới đi lui ở trong bụi cỏ, như là đang tự chơi tự vui cái gì đó.

Đáy lòng thím Lâm càng thêm kỳ quái.

Sao đang êm đẹp Thần thiếu gia lại nói Cảnh tiểu thư sẽ luẩn quẩn trong lòng chứ? Cảnh tiểu thư thoát nhìn rõ ràng rất bình thường, hơn nữa còn muốn sáng sủa hơn lúc trước rất nhiều?

Thím Lâm vừa nghĩ, vừa xoay người đi vào trong nhà, kết quả, chợt nghe tiếng phanh lại, thím Lâm dừng bước chân, quay đầu liền nhìn thấy Lương Thần đẩy cửa xe ra, đi xuống.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 387: Chuẩn Bị [6]

Editor: May

“Thần thiếu gia.....” Thím Lâm hô một tiếng, ngẩng đầu, nhìn nhìn mặt trời còn chưa rơi xuống chân trời, nhin không được kinh ngạc lên tiếng: “Sao hôm nay ngài về sớm như vậy?”

Lương Thần đưa chìa khóa xe cho thím Lâm, trực tiếp vượt qua vắn đề thím Lâm, lên tiếng hỏi: “Hảo Hảo đâu?”

“Cảnh tiểu thư ở phía sau bụi cỏ, một mình chơi đùa rất vui vẻ, bộ dáng thoát nhìn hoàn toàn không giống như là có chuyện gì.”

Lương Thần không để ý đến thím Lâm, trực tiếp đi đến phía sau biệt thự.

Cảnh Hảo Hảo nằm viên đá, đang ở nơi đó lơ ngơ nghĩ tâm sự của mình, đột nhiên nghe được tiếng bước chân, cô ngẩng đầu, nhìn thấy Lương Thần vội vàng đi tới đây, cô vội vàng kích động bỏ đá ở trong lòng bàn tay vào trong túi áo khoác của mình, thu hồi tất cả tâm tư, thần thái bình tĩnh nhìn Lương Thần.

“Một mình ở trong này ngây ngốc cái gì?” Lương Thần nhìn nhìn chung quanh một chút, trên bãi cỏ lớn như vậy, không có một bóng người, nhin không được nhẹ giọng hỏi một câu.

“Vừa rồi nơi này có một con thỏ nhỏ.” Cảnh Hảo Hảo nói xong, có chút kỳ quái nhìn Lương Thần: “Bây giờ anh trở về lấy văn kiện à?”

“Ừ.” Đáy lòng Lương Thần yên lặng suy nghĩ một câu, còn không phải bởi vì lo lắng cho em mới chạy trở về như vậy sao.

Nhưng cả đời này anh còn chưa bao giờ lo lắng đề phòng như vậy vì một người phụ nữ, cho nên chỉ nghĩ như vậy, sắc mặt liền hơi có một chút xấu hổ, anh thanh thanh cổ họng, nói: “Trong công ty không có chuyện gì, cho nên liền tan việc trước.”

Cảnh Hảo Hảo cổ quái nhìn Lương Thần hai lần, rõ ràng buổi sáng anh vừa nói gần đây trong công ty bề bộn nhiều việc, sao hiện tại lại biến thành không có việc gì?

Lương Thần nhìn ánh mắt Cảnh Hảo Hảo, không biết có phải có tật giật mình hay không, anh bất giác nghĩ đến ý đồ trở về của mình bị Cảnh Hảo Hảo nhìn thấu, ngay lập tức tìm một đề tài, nói: “Vừa rồi trở về gặp được thím Lâm, nói là đang chuẩn bị bữa tối, hiện tại chúng ta đi qua nhìn xem có cái gì ăn ngon không.”

Mấy thứ bữa tối này, từ trước đến nay đều không cần bọn họ đi xem, thím Lâm, đầu bếp và thợ dinh dưỡng chuyên nghiệp có thể giúp cho bọn họ ăn không trùng lặp món ăn trong một tháng

Cảnh Hảo Hảo nhìn Lương Thần, đáy lòng lại cảm thấy ngạc nhiên, anh đây là đang nói sang chuyện khác sao?

Trong lòng Lương Thần có chút suy nghĩ không rõ Cảnh Hảo Hảo suy nghĩ cái gì, cũng không biết rốt cuộc cô có đoán được mình là bởi vì cô mới trở về nhà sớm như vậy không, cho nên, liền ra vẻ trấn định hỏi lại: “Làm sao vậy?”

Cảnh Hảo Hảo không có vạch trần Lương Thần, chỉ lắc lắc đầu, nói: “Không có việc gì, đi thôi.”

Lúc này Lương Thần mới hạ tâm xuống, dắt Cảnh Hảo Hảo đi vào trong nhà.

Cảnh Hảo Hảo đi theo bên người Lương Thần, vụng trộm nâng mí mắt lên, liếc mắt đánh giá anh một cái, không biết có phải là ảo giác của cô hay không, cô lại có thể nhìn thấy Lương Thần thở ra một hơi như trút được gánh nặng, như là đang may mắn chuyện gì đó.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 388: Chuẩn Bị [7]

Editor: May

Lương Thần về nhà trước, làm cho rất nhiều việc trong công ty không thể tiến hành, ăn xong cơm chiều, Lương Thần liền nhận được điện thoại công ty gọi tới, Lương Thần phân phó thím Lâm và Cảnh Hảo Hảo đi bên ngoài tản bộ, chính mình trực tiếp đi phòng sách lâu hai bận chuyện công việc.

Tuần cuối tháng ba ở thành phố Giang Sơn, nhiệt độ đã muốn tiết trời ấm lại, không khí trên giữa sườn núi, bốn mùa hàng năm đều cực kỳ tươi mát.

Thím Lâm và Cảnh Hảo Hảo chậm rãi đi dọc theo con đường đá trong sân.

Trong thời gian hơn nửa năm Cảnh Hảo Hảo ở trong biệt thự này, vẫn đều là thím Lâm cẩn thận chiếu cố cô.

Cảnh Hảo Hảo mơ hồ cũng hiểu được, thím Lâm góa chồng không có con cái, được người quen giới thiệu, liền hầu hạ Lương Thần, ở trong biệt thự này ngày người cũng đã năm sáu năm, bởi vì thím Lâm không nhà để về, cho nên liền xem biệt thự trở thành nhà của mình, dần dà lâu ngày, cũng liền xem Lương Thần thành con của mình, dốc lòng chiếu cố.

Mỗi ngày Lương Thần bận công việc, có đôi khi thật lâu cũng không về nhà, sau đó Cảnh Hảo Hảo vào biệt thự ở, thím Lâm trở nên không còn thanh nhàn, rất nhiều khi, đều là quay chuyển chung quanh Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần thường xuyên cãi nhau, mỗi một lần chịu thiệt đều là Cảnh Hảo Hảo, thím Lâm và Cảnh Hảo Hảo tiếp xúc lâu, biết cô gái là người tâm thiện lương, chỉ là tính tình quật cường, trong tâm bà rất thích Cảnh Hảo Hảo, đối Cảnh Hảo Hảo rất tốt, sau đó không chỉ đơn giản là vì Lương Thần phân phó bà đi làm, ngược lại là phát ra từ nội tâm.

Cảnh Hảo Hảo ở trong biệt thự, không có quen biết ai, đại đa số đều là giao tiếp với thím Lâm, ở đáy lòng của cô, từ lâu đã xem thím Lâm trở thành một trường bối để đối đãi.

Thím Lâm nghĩ đến sáng sớm Lương Thần phân phó mình trông chừng tốt Cảnh Hảo Hảo, nhin không được liền lên tiếng hỏi: “Cảnh tiểu thư, gần đây cô và Thần thiếu gia lại náo loạn chuyện gì không thoải mái sao?”

“Không có.” Cảnh Hảo Hảo có chút kinh ngạc quay đầu, nhìn thím Lâm lắc lắc đầu: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Đáy lòng thím Lâm lại mờ mịt, không nói nữa, sao Thần thiếu gia lại nói Cảnh tiểu thư sẽ luẩn quẩn trong lòng?

Đáy lòng thím Lâm, là thật hy vọng Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần sống qua ngày thật tốt, cho nên liền cười nói: “Cảnh tiểu thư, cô đừng cảm thấy tôi bận rộn, thật ra Thần thiếu gia này, tính tình không tốt, thoạt nhìn không dễ dàng thân cận, nhưng lại rất tốt với người khác.”

“Lúc trước chồng tôi sinh bệnh, thiếu rất nhiều tiền, kết quả chết đi, tôi là một bà già, làm sao có thể có tiền chứ, bị người ta làm cho ngay cả chỗ dung thân cũng không có, cuối cùng là Thần thiếu gia giúp tôi trả hết nợ, để cho tôi tới nơi này chiếu cố ngài ấy.”

“Nói là chiếu cố ngài ấy, thật ra cô cũng nhìn ra được đi, trong biệt thự này nhiều người hầu như vậy, tôi chỉ cần phân phó một chút là được, hoàn toàn không cần làm chuyện gì.”

“Thật ra, trước kia Thần thiếu gia cũng không về nơi này ở, sau khi Cảnh tiểu thư vào ở, Thần thiếu gia ngược lại mỗi ngày đều sẽ trở lại.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 389: Chuẩn Bị [8]

Editor: May

“Cảnh tiểu thư, cô đừng luôn cãi nhau với Thần thiếu gia nữa, tôi có thể nhìn ra được, Thần thiếu gia rất quan tâm cô.”

Cảnh Hảo Hảo nghe đến đó, cong môi cười cười nhàn nhạt, xoay qua nhìn thím Lâm: “Thím Lâm, đường máu của thím có chút cao, về sau ít ăn những đồ ngọt kia đi, chocolate và nước trái cây linh tinh cũng đừng uống, như vậy mới có lợi cho thân thể.”

“Đã nhiều năm như vậy, không có người quan tâm đến những chuyện này của tôi. Cảnh tiểu thư, cũng là cô sẵn sóc.”

Cảnh Hảo Hảo lại cười dịu dàng với thím Lâm, rũ mí mắt, âm điệu nhẹ nhàng nói: “Thật ra đó cũng không phải là vấn đề gì lớn, chỉ cần khống chế tốt ăn uống, ăn ít bữa ăn, thím khẳng định sẽ kiện khỏe an khang.”

Dừng một chút, Cảnh Hảo Hảo liền nói: “Thím nói đầu bếp, để ông ấy tận lực chuẩn bị ít mỡ và hàm chứa nhiều lượng tinh bột trong thức ăn của thím, ăn nhiều hoa quả và rau dưa một chút, để tránh không chú ý những thứ này, mắc bệnh tiểu đường thì tiêu.”

Cảnh Hảo Hảo kéo cánh tay thím Lâm, vừa đi trở về biệt thự, vừa nói: “Thím đừng chỉ chiều cổ Lương Thần, thím cũng phải chiều cổ kỹ lưỡng cho mình.”

“Cảnh tiểu thư, cô yên tâm, những chuyện cô nói tôi đều nhớ kỹ, tôi còn hi vọng chiếu cố cho cô và Thần thiếu gia thêm 20 năm nữa, không chừng tương lai, tôi còn có thể trông đưa nhỏ thay cô và Thần thiếu gia.”

Cảnh Hảo Hảo nghe nói như thế, biểu tình hơi hoảng hốt một chút, sau đó lại cong môi với thím Lâm, cười cười, nói: “Mấy ngày này, cháu khẳng định gây thêm cho thím không ít phiền toái, cháu vẫn chưa nói tiếng cảm ơn với thím.”

“Thím Lâm, thật sự cảm ơn thím.” Cảnh Hảo Hảo nói những lời này, liền cảm thấy trong cổ họng nghẹn ngào, cô cố gắng giờ khước môi của mình lên.

“Cảnh tiểu thư, nói ngược cái gì đó, cái gì phiền toái với không phiền toái.” Nói xong, thím Lâm liền kéo cửa nhà ra.

Cảnh Hảo Hảo đi vào, nói: “Thời gian không còn sớm, cháu lên lầu trước.”

Cảnh Hảo Hảo đi hai bước, như là nhớ tới đến cái gì, xoay qua, nhìn thím Lâm nói: “Thím cũng nghỉ ngơi sớm một chút, buổi tối đừng luôn xem ti vi đến khuya.”

Lúc này thím Lâm mới mơ hồ cảm thấy Cảnh Hảo Hảo có chút không thích hợp, bà nhíu nhíu mày, nhìn Cảnh Hảo Hảo cẩn thận hai lần, nói: “Cảnh tiểu thư, có phải cô có tâm sự gì không?”

“Không có, cháu làm sao có tâm sự gì được.” Cảnh Hảo Hảo dùng tiếng cười che giấu yết hầu có chút nghẹn ngào của mình, sau đó hít sâu một hơi, mới nói: “Cháu chỉ là thấy món ăn đêm nay rất ngon, cho nên nhắc nhở thím một chút.”

.....

Cảnh Hảo Hảo trở lại phòng ngủ, ngồi ở bên giường phát ngốc trong chốc lát, sau đó cầm lấy di động, mở quét mua đồ ra, nhập vào hai chữ “Thuốc ngủ” ở trong khung tìm kiếm.

Theo sát sau đó, liền nhảy ra ngoài rất nhiều chủng loại thuốc ngủ.

Cảnh Hảo Hảo tìm lần lượt một lúc, cuối cùng chọn một loại thuốc ngủ mạnh nhất, ẩn hóa đơn, trực tiếp gửi đến địa chỉ nhà trọ trước kia của mình.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 390: An Bài [1]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo nằm di động, không có đụng vào màn hình di động, hình ảnh di động vẫn tạm dừng ở trên trang trả tiền thành công kia, cô nhìn chăm chăm di động, trong đầu vờn quanh đều là hình ảnh vô cùng kỳ quặc.

Trong phòng ngủ yên tĩnh đến đáng sợ, ngoài trừ cô thì không còn người khác.

Đồng hồ quả quýt kiểu Âu trên vách tường, truyền đến tiếng vang tí tách kim giây di chuyển.

Thật lâu sau, Cảnh Hảo Hảo mới hoàn hồn, nhìn di động đã tối đen, nhẹ nhàng điểm một chút, rời khỏi tài khoản mua hàng, thuận tay nhấn vào Weibo một chút, lập tức có tin tức bắn tiến vào: Hôn lễ Kiều Ôn Noãn bị chú rể hủy hôn trước mặt mọi người, tự phát tin làm tiểu tam hai năm.

Rõ ràng chính là chuyện ngày hôm qua, Cảnh Hảo Hảo lại cảm thấy xa xôi như là cách một thế kỷ.

Cả đời này của cô chưa bao giờ mất hết mặt mũi giống như là ngày hôm qua, tiềm thức Cảnh Hảo Hảo không muốn để cho mình xem, nhưng không nhịn nổi hiếu kỳ trong đáy lòng, ngón tay đã giành trước một bước nhấn mở tin tức.

Hôn sự Kiều Ôn Noãn vốn là bị bàn tán ồn ào huyên náo, hiện tại lại nháo ra một màn chuyển biến hí kịch như vậy, trình độ phấn khích không thua phim truyền hình nổi tiếng, trong nháy mắt liền thành đầu đề các đài tin tức lớn.

Đến ngay cả Weibo, đều bày ra một chuyên đề về chuyện này của cô ta, có tin video, chữ viết cũng miêu tả tin đồn rất tốt.

Cảnh Hảo Hảo quét đại khái một vài video và hình ảnh, lại có thể phát hiện, mình trên đó lại có thể được đánh Mosaic, ngay cả tên của cô, cũng được người dùng tên giả thay thế.

Đêm hôm đó, không phải cô không nghĩ tới chuyện trên hôn lễ ngày hôm qua đã bị truyền bá đến khí thế ngất trời, cô luôn rất ít nháo ra đề tài ở vòng giải trí, lúc này đây lại quang vinh leo lên một trong những nữ nhân vật chính trong sự kiện lần này.

Cho dù cô không có lỗi gì, nhưng bạn trai mà mình toàn tâm toàn ý trả giá nhiều như vậy lại ở sau lưng mình nuôi dưỡng người phụ nữ khác hai năm, nếu nói ra, cũng là một chuyện rất dọa người.

Cho nên, trong tiềm thức cô vẫn trốn tránh đi chú ý những tin tức này, không nghĩ tới, vừa thấy, lại có thể phát hiện mình hoàn toàn đã được đặt ngoài vòng suy xét rồi.

Rất rõ ràng là có người cố ý phân phó, một khi có thể nhắc lên chuyện của cô, đều bị nhẹ nhàng băng quơ sơ lược đi, cũng là mực đen đậm màu đặt tất cả tiêu điểm lên trên người Kiều Ôn Noãn và Thẩm Lương Niên.

Đề tài Kiều Ôn Noãn này thật sự rất lửa nóng, lời nhả lại đều hơn trăm vạn, mở ra vừa xem, phía dưới đều đều là mảng cô ta, Cảnh Hảo Hảo nghĩ, lúc Kiều Ôn Noãn hot nhất, cũng không nổi tiếng bằng bây giờ đi.

Cô ta là thật sự yêu Thẩm Lương Niên, yêu đến có tiếng xấu, vạn kiếp bất phục, vì một người đàn ông, hủy diệt sự nghiệp, tương lai, danh dự của mình, đáng giá sao?

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 391: An Bài [2]

Editor: May

Đáng giá sao?

Cô ở nơi này thay Kiều Ôn Noãn nghĩ có đáng giá hay không, nhưng những chuyện cô làm vì Thẩm Lương Niên, lại đáng giá không?

Vấn đề có đáng giá hay không này vĩnh viễn đều là tồn tại nói không rõ được.

Giống như là trong những lời nhắn lại này, không chỉ có người mắng Kiều Ôn Noãn, cũng có người đang nói giúp cô ta.

Có người nói cô ta ngốc, cũng có người nói cô ta đáng thương, còn có người nói, một người chính là không thể đối với người khác quá tốt, nếu không anh ta sẽ cảm thấy đó là chuyện đương nhiên.

Chính là, những người đó vĩnh viễn sẽ không biết, bọn họ nhìn thấy chính là chuyện xưa ba người, nhưng mà bị đảo điên lại là cả đời của cô.

Cảnh Hảo Hảo hơi thở ra một hơi, trực tiếp tắt Weibo đi, trầm tư trong chốc lát, liền nhấn mở danh bạ, tìm Tiên nhi - trợ lý của mình, gọi một cú điện thoại cho cô ấy.

Lúc gọi điện thoại, Cảnh Hảo Hảo sợ Lương Thần đột nhiên tiến vào, cố ý vào phòng tắm, khóa trái cửa lại, còn mở vòi nước, để cho nước chảy

ào ào che dấu tiếng nói của mình.

“Chị Hảo Hảo? Sao chị lại đột nhiên gọi điện thoại cho em?”

Cảnh Hảo Hảo đi thẳng vào chủ đề: “Chìa khóa nhà trọ của chị, lúc trước chị đã cho em một chiếc, bây giờ em có còn giữ không?”

“Vẫn còn giữ, làm sao vậy?”

“Buổi sáng ngày mai em đi xem nhà trọ của chị, ở phía sau tủ quần áo trong phòng ngủ của chị có một két sắt, mật mã là 1023.....” Lúc nói đến mấy con số này, biểu tình Cảnh Hảo Hảo hơi dừng một chút, đây là sinh nhật Thẩm Lương Niên, cô nuốt nuốt nước miếng, tiếp tục nói: “Bên trong có giấy tờ bất động sản căn hộ này của chị, em cầm giấy tờ bất động sản, buổi sáng ngày mai đi môi giới phòng ốc một chuyến, dùng thời gian ngắn nhất, bán căn hộ đó của chị đi, càng nhanh càng tốt, chỉ cần giá không phải đặc biệt quá thấp, có người chịu mua liền trực tiếp bán đi, còn có, tiền bán nhà phải là tiền mặt, không cần chi phiếu và thẻ, mặt khác tiền bán, trước đặt ở chỗ em, trong mấy ngày này, chị sẽ tìm em lấy.”

“Chị Hảo Hảo, sao chị lại đột nhiên muốn bán nhà? Bây giờ chị thiếu tiền sao? Phí quay bộ phim truyền hình trước đó của chị, không phải qua hai ngày nữa sẽ kết toán ư?”

“Tiên nhi, em đừng hỏi nhiều như vậy, liền làm theo lời chị nói là được, nhớ kỹ, trăm ngàn lần đừng nói cho bất luận kẻ nào.” Cảnh Hảo Hảo dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Trong két sắt có hộ chiếu của chị, trên đó có số chứng minh nhân dân của chị, em giúp chị đặt vé máy bay đi nước Pháp, muốn.....” Cảnh Hảo Hảo tính toán một chút thời gian thuốc ngủ gửi đến, nói: “Là ngày kia.”

“Đã biết, chị Hảo Hảo.”

Cảnh Hảo Hảo lo lắng lại dặn Tiên nhi không cho cô ấy nói cho bất luận kẻ nào một lần nữa, sau đó liền cúp điện thoại.

Cô nằm di động, nhìn trong bồn tắm xa hoa trước mặt, dòng nước chảy ra cuồn cuộn không ngừng, dùng sức nuốt nuốt nước miếng, sau đó tầm mắt dời lên, nhìn sắc mặt trắng bệch, dung nhan xinh đẹp của mình trong gương, ánh mắt dần dần trở nên có chút kiên định.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 392: An Bài [3]

Editor: May

Cô nằm di động, nhìn trong bồn tắm xa hoa trước mặt, dòng nước chảy ra cuồn cuộn không ngừng, dùng sức nuốt nuốt nước miếng, sau đó tầm mắt dời lên, nhìn sắc mặt trắng bệch, dung nhan xinh đẹp của mình trong gương, ánh mắt dần dần trở nên có chút kiên định.

Không ai biết, trong một ngày nhìn bề ngoài như gió êm sóng lặng này của cô, rốt cuộc che giấu thống khổ và giây dựa như thế nào.

Nếu không phải ngày hôm qua biết chuyện Thẩm Lương Niên trật đường tay hai năm, cô vĩnh viễn sẽ không biết, trong những năm này của cô, đã trôi qua thất bại và hồng bét đến mức nào!

Cô vì Thẩm Lương Niên làm bao nhiêu chuyện ủy khuất chính mình..... Cô cứ ngốc nghếch như vậy, chưa từng có nghĩ tới đường lui cho mình..... Cô vẫn nghĩ đến, Thẩm Lương Niên chính là đường lui của cô..... Thẳng đến khi gặp Lương Thần, “Thiếu niên thiên tử” không gì không làm được ở thành phố Giang Sơn này, dễ dàng chặn đứt tất cả đường lui của cô, dùng video hoan ái của cô và cô, dùng Thẩm Lương Niên bức bách cô.

Cô không thể không thỏa hiệp.

Nhưng hiện tại thì sao?

Thẩm Lương Niên đã hoàn toàn bị phá hủy ở đáy lòng của cô, quá khứ yêu nhau gần nhau mười năm thành một trận chề cười, mà chính mình lại bị Lương Thần cường thế bức bách ở lại trong nhà giam xa hoa này, không có tự do.

Cô vẫn thực cố gắng để cho chính mình không bị thương tổn, nhưng cuối cùng cô lại rơi vào kết cục thương tích đầy mình.

Cô sống cũng thật bi ai mà..... Quá khứ sống vì Thẩm Lương Niên, nay trở thành đồ giải trí của Lương Thần, từ đầu đến cuối cô vốn chưa từng sống vì chính mình.

Cô cũng thật bạc đãi bản thân.....

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, hít thật sâu một hơi, là thời điểm nên làm kết thúc.

Kết thúc tình yêu đầu của cô và Thẩm Lương Niên, kết thúc Lương Thần không để ý nguyện của cô cường ép nhốt cô ở trong nhà giam xa hoa này.

Cảnh Hảo Hảo nâng tay lên, tắt đi vòi nước, đi đến trong phòng tắm, tắm nước nóng một chút, đứng ở trước gương, cố gắng kiểm tra thần thái chính mình một lần, cảm thấy giọt nước không lọt, lúc này mới khoác áo choàng tắm, đi ra phòng tắm.

.....

“Thuốc ngủ” Cảnh Hảo Hảo mua ở trang mua sắm gửi đến thành phố Giang Sơn vào ngày thứ ba, vào lúc ba giờ chiều, người ở chỗ nhà trọ gọi điện thoại tới cho cô, thông báo nơi đó có chuyển phát nhanh của cô.

Theo sát sau đó, Tiên nhi liền gửi cho cô một tin nhắn, nói đã dựa theo phân phó của cô, bán căn hộ hiện tại đi, người mua hy vọng có thể nhanh

chóng vào ở.

Cảnh Hảo Hảo trả lời Tiên nhi một tin nhắn, tỏ vẻ mình đã biết, sau đó liền đứng lên, đi vào phòng thay quần áo.

Kéo tủ quần áo ra, từng loạt từng loạt quần áo bên trong, toàn bộ đều là Lương Thần mua thêm cho cô từ nửa năm nay, mỗi một kiện đều giá trị xa xỉ, ngón tay cô chậm rãi lướt qua từng bộ quần áo, cảm nhận đủ loại xúc giác, cuối cùng, cô lại chậm rãi ngồi xổm người xuống, kéo ra một cái hộp từ phía dưới cùng của tủ quần áo.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 393: An Bài [4]

Editor: May

Bên trong là váy vàng nhạt cô đã mặc khi lần đầu đến biệt thự Lương Thần.

Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm cái váy kia trong chốc lát, vươn tay, lấy ra, mặc lên người.

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trước bàn trang điểm, trang điểm trang nhã, bình thường cô không hề thích son, lúc này đây lại đánh một chút má hồng, làm cho cả người mình thoát nhìn tinh thần xinh đẹp.

Cô cầm lấy kiện áo khoác mặc ngày hôm qua, muốn nhìn xem bên trong có đồ quan trọng gì không, lại không cẩn thận chạm vào thứ gì đó cứng rắn, cô lấy ra, nhìn thấy là viên đá mình nhặt được ở trong bụi cỏ, Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm viên đá kia trong chốc lát, cuối cùng đều đặt ví tiền và điện thoại di động của mình ở trong túi xách, mang theo ra phòng ngủ.

Mỗi ngày thím Lâm và người hầu ở trong biệt thự đều có công việc bận không xong, Cảnh Hảo Hảo đứng ở chỗ lan can lầu hai, nhìn mọi người đemผ้า lau lại lau đồ dùng trong nhà rất sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi.

Cô chậm rãi quay đầu, nhìn phòng lầu hai một vòng, cửa sổ cuối hành lang mở ra, có gió xuân từ từ thổi vào, mang theo tươi mát đặc biệt của

vùng ngoại thành.

Cảnh Hảo Hảo cầm theo túi xách, chậm rãi đi vào phòng vẽ tranh, bút vẽ bột nước bên trong, người hầu đã sửa sang lại, đặt rất chỉnh tề.

Cô đi lên trước, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua mỗi một món đồ bên trong, cuối cùng đi một vòng trở về cửa lần nữa, ánh mắt Cảnh Hảo Hảo im lặng quét phòng vẽ tranh một lần, sau đó nâng tay lên, nhẹ nhàng đóng cửa phòng vẽ tranh lại.

Cảnh Hảo Hảo cúi đầu, nuốt một ngụm nước miếng, xoay người, đi xuống lầu.

“Cảnh tiểu thư, cô muốn ra cửa?” Thím Lâm nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo mặc chỉnh tề xuống lầu, ngừng động tác trong tay.

“Bên căn hộ kia của cháu gọi điện thoại tới, nói có một chuyến phát nhanh cần cháu đi qua lấy chút.”

Có tài xế đi theo, hơn nữa lại là lấy đồ chuyển phát nhanh, thím Lâm cũng không có nghĩ nhiều, trực tiếp bảo tài xế chuẩn bị xe.

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trong xe, xuyên qua kính chiếu hậu, nhìn biệt thự vây giữ mình hơn nửa năm, khoảng cách mình càng ngày càng xa, đến cuối cùng, bao phủ ở trong một mảnh núi xanh.

Từ sau khi Cảnh Hảo Hảo bị Lương Thần mang đến biệt thự ở, đã rất lâu không trở về nhà trọ của mình, tài xế dừng xe ở cửa tiểu khu, cô trước trực tiếp trở về nhà trọ của mình.

Bởi vì không có ai ở đã lâu, bên trong phủ kín tro bụi, trên vách tường còn treo một ít ảnh chụp chung của cô và Thẩm Lương Niên.

Cánh Hảo Hảo buông túi xách trong tay, đi vào, trực tiếp lấy toàn bộ những ảnh kia xuống, ném lung tung vào trên sàn phòng khách, sau đó lại đi vào phòng ngủ, mở ngăn kéo ra, ôm từ bên trong ra vài album, có ảnh chụp chung của cô và Thẩm Lương Niên, cũng có ảnh chụp riêng của anh và cô.

Những ảnh kia, có mặc quần áo cũ nát ở trên trần nhỏ căn cỗi, cũng có ảnh mặc cẩm y ngọc thực ở trong khách sạn tráng lệ của thành phố Giang Sơn, là ảnh thu nhỏ mười năm trôi qua của cô và anh.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 394: An Bài [5]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm ảnh chụp to nhỏ kia, mấp máy môi, ngồi xổm người xuống, nhặt từng ảnh chụp kia lên, xé toàn bộ thành những mảnhnhor, sau đó nhét vào trong một túi rác lớn, liền kéo ra khỏi nhà trọ.

Cảnh Hảo Hảo vẫn nghĩ đến, chính mình không bỏ Thẩm Lương Niên xuống được, cho dù là Lương Thần bức bách cô ở lại bên người anh, cô và Thẩm Lương Niên chia tay, cô cũng vẫn cho là tâm của mình đặt ở trên người Thẩm Lương Niên.

Nhưng khi cô ngồi xổm người xuống, xé nhỏ ảnh chụp ghi lại từng chút từng chút đã qua của cô và Thẩm Lương Niên, cô lại cảm thấy không có gì lớn.

Cũ không đi, mới không đến.

Người một khi nghĩ thoáng, tâm tình sẽ trở nên đặc biệt tốt, chỉ là lúc Cảnh Hảo Hảo tâm tình tốt kéo túi rác lớn đi ra cửa nhà trọ, lại nhìn thấy Thẩm Lương Niên đứng cúi đầu hút thuốc ở cách đó không xa, tâm tình thật vất vả mới hòa hoãn của cô, trong nháy mắt trở nên phá thành những mảnh nhỏ.

Cô không nghĩ tới, chính mình trở về nhà trọ xử lý một vài thứ cuối cùng, lại có thể gặp mặt Thẩm Lương Niên.

“Hảo Hảo?” Thẩm Lương Niên cách đó không xa như là luôn đang chờ cô, nhìn thấy cô đi ra, liền đứng thẳng thân mình, bóp tắt thuốc, lên tiếng hô một câu tên của cô.

Cảnh Hảo Hảo thu liễm cảm xúc một chút, làm bộ như không có nghe thấy giọng nói của Thẩm Lương Niên, trực tiếp kéo túi rác có chút nặng, đi đến thùng rác một bên.

Thẩm Lương Niên tay dài chân dài đuổi theo về phía cô, vươn tay, tiếp nhận túi rác trong tay cô: “Anh đến giúp em.”

Cảnh Hảo Hảo gắt gao nắm chặt túi rác, ánh mắt lạnh lùng: “Không cần.”

Thẩm Lương Niên nắm một góc túi rác, hơi hơi buộc chặt, anh ngẩng đầu, nhìn nhìn đứa nhỏ chạy trên bãi cỏ xa xa ở tiểu khu, cùng với người lớn đứng ở một bên nhìn, nhẹ nhàng cúi thấp đầu, nói: “Hảo Hảo, chúng ta tìm một chỗ, nói chuyện thật tốt.”

“Nói chuyện gì? Nói anh và Kiều Ôn Noãn trật đường ray như thế nào sao?” Cảnh Hảo Hảo cười lạnh lên tiếng, “Tôi cũng không có rãnh như anh vậy.”

Nói xong, nhìn cũng không liếc mắt nhìn Thẩm Lương Niên một cái, chuẩn bị rời đi.

Tay cầm lấy túi rác của Thẩm Lương Niên hơi dùng khí lực một chút, kéo lấy Cảnh Hảo Hảo, mí mắt hơi rủ xuống, che giấu thần thái nơi đáy mắt anh, giọng nói đã có chút thỏa hiệp: “Hảo Hảo, mấy ngày nay anh vẫn đều ở chỗ này chờ em.....”

Thẩm Lương Niên dừng một chút, giọng nói bỗng dưng mỏng manh xuống: “Hảo Hảo, trong lòng anh vẫn còn có em.”

Trong lòng anh vẫn còn có em..... Một câu lời ngon tiếng ngọt thâm tình cỡ nào, nhưng là Cảnh Hảo Hảo lại cảm thấy những lời này cực kỳ giống như châm chọc.

Cô nhịn không được có chút giận dữ nhìn Thẩm Lương Niên: “Thẩm Lương Niên, cái gì gọi là trong lòng anh vẫn có tôi? Lúc anh nói những lời này, chẳng lẽ không cảm thấy ghê tởm sao? Tôi lại thấy ghê tởm thay anh.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 395: An Bài [6]

Editor: May

Thẩm Lương Niên trầm mặc.

Cảnh Hảo Hảo nhìn Thẩm Lương Niên, chỉ cảm thấy người đàn ông trước mặt này, thoát nhìn thực xa lạ, không hề giống như là Thẩm Lương Niên từng cùng cô sống nương tựa lẫn nhau dìu đỡ nhau ra từ trong trấn nhỏ căn cõi kia.

Thật ra hiện tại cô, không phải đang khó chịu vì sự phản bội của Thẩm Lương Niên, cô khó chịu là vì chính mình từng không hề giữ lại mà trả giá cho Thẩm Lương Niên trong quá khứ.

Thẩm Lương Niên bị ánh mắt Cảnh Hảo Hảo nhìn đến có chút hổ thẹn, anh yên lặng nghiêng đầu, nuốt nuốt nước miếng, mới mở miệng, dùng thanh tuyến nặng nề nói: “Hảo Hảo, anh thật xin lỗi em.”

Lại nghe thấy thật xin lỗi một lần nữa, Cảnh Hảo Hảo vẫn cảm thấy trong ngực có một đoàn lửa soạt soạt bốc lên trên, cô hít sâu mấy hơi, cố gắng bình tĩnh cảm xúc của mình, gật gật đầu với Thẩm Lương Niên, nói: “Đúng, anh thật xin lỗi tôi.”

Thẩm Lương Niên mím môi gắt gao, không nói tiếng nào.

Cảnh Hảo Hảo kéo môi, nở nụ cười một chút: “Cho nên tôi sẽ không để cho anh tiếp tục thật xin lỗi tôi nữa, Thẩm Lương Niên, nếu anh không tiếc, tôi cũng không yêu. Lúc trước tôi thành tâm thành ý đối đãi anh bao nhiêu, như vậy hiện tại, tôi liền có thật tình thật lòng không muốn gặp anh bấy nhiêu! Cho nên phiền toái anh về sau đừng xuất hiện ở trước mặt tôi nữa, chỉ là, xin anh yên tâm, không có anh, tôi vẫn sẽ tốt như cũ, không, tôi sẽ trôi qua càng tốt hơn!”

Cảnh Hảo Hảo nói xong, liền hung hăng kéo túi rác một chút, muốn bỏ của chạy lấy người.

Túi rác rất mỏng, có thể Cảnh Hảo Hảo bởi vì quá mức tức giận, dùng khí lực có chút lớn, không cẩn thận liền xé rách túi, mảnh nhỏ ảnh chụp bên trong, như là bướm bướm, lưu loát bay ra ở giữa Hảo Hảo Thẩm và Lương Niên.

Tầm mắt Thẩm Lương Niên chậm rãi giật giật, cuối cùng dừng ở trên mặt đất, mảnh vụn rõ ràng rơi đầy mặt đất, thấy được gương mặt và quần áo không trọn vẹn của mình và Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo buông lỏng túi rác ra, đi đến bên thùng rác, cầm chổi rơm, quét những mảnh nhỏ kia, trực tiếp ném tới trong thùng rác, sau đó cũng không lưu lại đôi câu vài lời, trực tiếp đi chỗ khác.

Thẩm Lương Niên đứng ở tại chỗ, nhìn thân ảnh Cảnh Hảo Hảo dần dần biến mất không thấy, anh mới lão đảo bước chân, đi tới bên thùng rác, nhặt lên từng chút từng chút mảnh vụn những hình kia, không để ý người lui tới chung quanh ném ánh mắt quái dị tới, sau đó cứ ngồi xổm xuống như vậy, cầm những mảnh vụn kia muốn chấp vá lại, nhưng dù hợp như thế nào, anh đều hợp không thành bộ dáng lúc trước được.

Hóa ra, tình yêu lại có thể yếu ớt không chịu nổi một kích như vậy.

Một lần sảy chân để hận nghìn đời.

.....

Cảnh Hảo Hảo đi vào nhà của mình, cầm chuyển phát nhanh của mình, trực tiếp hủy đi phong bì, đặt bình thuốc ngủ ở bên trong túi xách của mình, ném cái hộp chuyển phát nhanh đi, liền trực tiếp đi ra tiểu khu.

“Cảnh tiểu thư, về nhà sao?” Tài xế khởi động xe.

Cảnh Hảo Hảo lắc đầu: “Đi công ty Lương Thần đi.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 396: Biệt Ly [1]

Editor: May

Tài xế có chút kinh ngạc xuyên qua kính chiếu hậu liếc mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo một cái, lại không hỏi gì nhiều, thuần thục điều khiển xe, lái về phía tập đoàn Giang Sơn.

Không đến nửa tiếng, xe vững vàng dừng ở cửa chính tập đoàn Giang Sơn

Cảnh Hảo Hảo xốc túi của mình lên, nói với tài xế một câu: “Anh đi về trước đi.”

Tài xế nghĩ Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần cùng một chỗ, sẽ không xảy ra ngoài ý muốn gì, sau khi Cảnh Hảo Hảo xuống xe, liền lái xe trực tiếp rời đi.

Hôm nay là thời tiết tốt, người trên đường có vẻ nhiều, ánh mặt trời sáng rõ, có gió nhẹ, thổi nâng váy lên.

Cảnh Hảo Hảo ngẩng đầu, nhìn một chút cao ốc không thấy đỉnh kia, rồi trực tiếp giảm chận tại chỗ đi vào.

Lễ tân tăng một, có năm tiểu thư mặc áo sơ mi trắng váy ngắn đen xinh đẹp, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo, một người hào phóng tao nhã trong đó

đứng lên, nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ hỏi: “Tiểu thư, chào cô, xin hỏi cô muốn tìm ai?”

“Tôi tìm Lương Thần.”

“Xin hỏi cô có hẹn trước không?”

Cảnh Hảo Hảo lắc lắc đầu.

“Tiểu thư, xin cô chờ một chút.” Tiểu thư lễ tân nói xong, liền gọi một cú điện thoại: “Thư ký Tô, nơi này có một nữ sĩ đến tìm Lương tổng.....”

Tiểu thư lễ tân nói tới đây, nâng đầu một chút, nhìn Cảnh Hảo Hảo hỏi: “Xin hỏi tên của cô là?”

Cảnh Hảo Hảo cầm lấy bút viết xuống tên của mình.

Tiểu thư lễ tân dựa theo đọc lại một lần với trong điện thoại: “Cảnh Hảo Hảo..... À, được, tôi đã biết.”

Tiểu thư lễ tân cúp điện thoại, cười khanh khách làm ra một tư thái mời với Cảnh Hảo Hảo, nói: “Cảnh tiểu thư, xin cô theo tôi đến nơi này, thư ký Phương nói Lương tổng đang họp, bảo cô đi lên chờ.”

Tiểu thư lễ tân mở thang máy ra thay Cảnh Hảo Hảo, nhấn một con số, mỉm cười một chút với Cảnh Hảo Hảo, cửa thang máy liền chậm rãi đóng lại.

Con số màu đỏ nhảy lên từng nấc, vẫn nhảy tới con số lớn nhất kia, thang máy dừng lại, cửa thang máy vừa mở, lập tức có một cô gái mặc một thân màu trắng, vẻ mặt cười yếu ớt nhìn Cảnh Hảo Hảo, ngữ khí cung kính nói: “Xin hỏi, cô là Cảnh tiểu thư sao?”

Cảnh Hảo Hảo gật gật đầu.

“Chào cô, tôi là thư ký Lương Thần, tôi họ Tô, Cảnh tiểu thư mời qua đây.” Tô Tiểu Tả thực ân cần mang theo Cảnh Hảo Hảo đi đến bên trong.

Tô Tiểu Tả theo Lương Thần hơn năm năm, chưa từng thấy Lương tổng cố ý chăm sóc qua người phụ nữ nào, biết tên Cảnh Hảo Hảo này, vẫn là do Lương tổng từng phân phó cô lưu ý điện thoại của Cảnh Hảo Hảo.

Lúc ấy, cô còn cảm thấy rất kỳ quái, nhưng sau đó, cô phát hiện, chỉ cần là điện thoại trong nhà Lương tổng gọi tới, Lương tổng nhất định sẽ hỏi tình trạng của Cảnh Hảo Hảo.

Sau này, cô cũng biết Cảnh tiểu thư này, chính là vị đặc biệt nơi đáy lòng Lương tổng

Hôm nay nhận được điện thoại lễ tân, nói là Cảnh Hảo Hảo trong truyền thuyết đến, dựa theo trình độ hiểu biết

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 397: Biệt Ly [2]

Editor: May

Tô Tiểu Tả đưa Cảnh Hảo Hảo tới sofa thư ký ngồi xuống, tự mình đi rót cho Cảnh Hảo Hảo một ly cà phê: “Cảnh tiểu thư, Lương tổng đang họp ở trong phòng hội nghị kia, phỏng chừng còn một tiếng nữa sẽ tan họp, cô ở nơi này chờ trong chốc lát.”

Cảnh Hảo Hảo sợ quấy rầy công việc của Tô Tiểu Tả, mỉm cười nói: “Tôi đã biết, cô đi bận chuyện của cô đi, một mình tôi chờ ở đây một lát là được.”

Tô Tiểu Tả nghĩ nghĩ, lại đi một bên ôm đến đây một đồng lớn tạp chí, nhân tiện còn cầm một cái ipad: “Cảnh tiểu thư, tôi còn có mấy văn kiện cần xử lý, nếu cô chờ nhàm chán trước xem phim hoặc là xem tạp chí, có cần gì, trực tiếp gọi tôi là được.”

Trong toàn bộ công ty rất im lặng, không có gì ngoài ngẫu nhiên có tiếng bước chân người ôm văn kiện vội vã đi qua, Cảnh Hảo Hảo không có tai nghe điện thoại, nhìn thấy Tô Tiểu Tả vừa tiếp điện thoại, vừa gõ máy tính, bận rộn không thôi, cô cũng không thể không biết xấu hổ tiến lên quấy rầy, liền trực tiếp lật xem tạp chí Tô Tiểu Tả đưa tới.

Đại đa số đều là tạp chí trung tâm thương mại, Cảnh Hảo Hảo không có một chút hứng thú, cuối cùng liền lười biếng tựa vào trên sofa, quan sát chung quanh công ty Lương Thần một chút.

Đây là lần đầu tiên cô tới đây, bên trong trang hoàng đơn giản hào phóng, trên vách tường treo bức họa, chỉ sợ tùy tiện tiện một cái cũng là vật phẩm trân quý vô giá.

Không có gì ngoài văn phòng Lương Thần, những văn phòng hội nghị khác đều là dùng thủy tinh tách ra, cái bên trong, đều là một màu trắng thuần sắc.

Tầm mắt Cảnh Hảo Hảo chuyển chuyển, liền dừng ở trên gian phòng họp, Lương Thần ngồi ở vị trí chính giữa, vẻ mặt nghiêm túc không biết đang nói cái gì, người ngồi phía dưới, các thái độ chuyên chú, không phải cầm bút, chính là dùng bút ghi chép nhanh chóng ghi lại.

Lúc này mặt trời chiều ngã về tây, ánh sáng đỏ rực xuyên thấu qua thủy tinh, chiếu vào toàn bộ trong phòng hội nghị, phủ lên thủy tinh màu trắng trong suốt một tầng đỏ ửng.

Lương Thần mặc một thân tây trang màu đen, ngồi thẳng tắp, trên mặt anh không có vẻ mặt phong phú nào, nhưng vẫn làm cho người ta một loại cảm giác kiêu ngạo xa cách cao không thể chạm.

Hình ảnh như vậy rất đẹp, trong khoảng thời gian ngắn Cảnh Hảo Hảo nhìn đến nhập thần.

“Cảnh tiểu thư, Cảnh tiểu thư?”

Cảnh Hảo Hảo chợt hoàn hồn, ngẩng đầu, nhìn thấy Tô Tiểu Tả mỉm cười nhìn chính mình: “Cảnh tiểu thư, tôi đến hỏi cô muốn uống thêm cái gì hay không?”

Cảnh Hảo Hảo lắc lắc đầu.

Tô Tiểu Tả vẫn mỉm cười gật gật đầu, chỉ là tầm mắt liếc mắt nhìn chỗ phòng họp Lương Thần một cái, nói: “Thời gian không sai biệt lắm, hẳn là

sẽ lập tức tan hợp.”

Cảnh Hảo Hảo biết Tô Tiểu Tả ám chỉ chuyện chính mình vừa mới nhìn chăm chăm Lương Thần ngẩn người, hai gò má của cô hơi hơi đỏ lên, liền đứng lên, nói: “Tôi đi toilet một chuyến.”

“Phía trước queo trái là được.”

Cảnh Hảo Hảo ném một câu “Cám ơn”, liền vội vàng rời đi.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 398: Biệt Ly [3]

Editor: May

“Nếu không có vấn đề gì, liền tan họp đi.” Lương Thần nói xong, đứng thẳng lên, cầm bút ghi chép từ trên mặt bàn lên, dẫn đầu đi ra khỏi phòng hội nghị.

Còn chưa đi đến văn phòng thư ký, Tô Tiểu Tả liền giành trước một bước đứng lên, chờ Lương Thần đi vào, hơi hơi khom người, đưa cho Lương Thần hai phen văn kiện nói: “Lương tổng, đây là ngành nghiệp vụ giao lên, nói để ngài phê duyệt.”

“Ừ.” Lương Thần hàm hồ lên tiếng, lật xem văn kiện hai cái, đang chuẩn bị đi về phía văn phòng, Tô Tiểu Tả lại mở miệng nói: “Lương tổng, Cảnh tiểu thư đến đây, ở chỗ này chờ ngài hơn nửa ngày.”

“Cảnh tiểu thư?” Lương Thần kinh ngạc ngẩng đầu: “Cảnh tiểu thư nào?”

“Chính là Cảnh Hảo Hảo.”

Lương Thần rõ ràng sửng sốt một chút, sau đó anh liền cảm giác được có một cỗ vui sướng không thể nói nên lời xông lên từ trái tim, đến ngay cả âm điệu, cũng mang theo một tia gấp bách anh không phát giác được: “Hiện tại cô ấy ở nơi nào?”

“Cảnh tiểu thư vừa mới đi toilet.”

Tiếng nói Tô Tiểu Tả còn chưa rơi xuống, Lương Thần liền trực tiếp cầm văn kiện đi về phía toilet, còn chưa tới cửa, Cảnh Hảo Hảo liền đi ra từ bên trong.

Bước chân Lương Thần hơi dừng một chút, sau đó liền cất bước nghênh đón, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm gương mặt xinh đẹp của cô trong chốc lát, hỏi: “Sao em lại tới đây?”

Cảnh Hảo Hảo cười hiền lành: “Vừa mới đi ra ngoài, đi ngang qua công ty của anh, liền thuận đường đi lên nhìn xem.”

Cho dù chỉ vừa mới hoà thuận, nhưng Lương Thần vẫn cảm thấy đáy lòng vui thích như trước, anh gật gật đầu, chỉ chỉ văn phòng của mình: “Đi văn phòng của anh trước.”

.....

Trong văn phòng Lương Thần, càng tráng lệ rộng lớn sáng ngời hơn trong tưởng tượng Cảnh Hảo Hảo.

Bước vào văn phòng, Lương Thần liền nhận được điện thoại thư ký chuyển vào, anh vừa tiếp nghe, vừa ý bảo Cảnh Hảo Hảo tùy ý.

Cảnh Hảo Hảo dạo vòng quanh văn phòng Lương Thần một vòng, phát hiện thiết bị toilet, phòng bếp, phòng giải khát, phòng ngủ đều rất đầy đủ.

Lương Thần vừa mới cúp điện thoại, liền có một cao tăng ôm văn kiện đi đến, cho dù Lương Thần đã rất ngắn gọn ý tứ của mình, nhưng vẫn mất một đoạn thời gian, mới xử lý tốt hết thảy.

Lương Thần ngẩng đầu, nhìn thoáng qua đồng hồ trên vách tường, đã sáu giờ, tầm mắt anh quét quanh văn phòng một vòng, không có tìm được Cảnh Hảo Hảo, liền đi đến phòng bên cạnh, cuối cùng tìm thấy được Cảnh Hảo Hảo ở trên giường trong phòng ngủ.

Trong tay cô cầm một quyển tạp chí, đặt ở bên cạnh đầu của mình, nhắm mắt, như là đã ngủ rồi.

Lương Thần thả chậm bước chân, đi vào, nhẹ tay nhẹ chân rút đi tạp chí trong tay Cảnh Hảo Hảo, cúi đầu, nhìn chăm chăm gương mặt Cảnh Hảo Hảo trong chốc lát, sau đó cả người cũng nằm ở bên người cô, kéo chăn, đắp lên trên thân hai người.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 399: Biệt Ly [4]

Editor: May

Thật ra Lương Thần không có mệt mỗi chút nào, chỉ là nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo nằm ở trên giường của mình, không đành lòng quấy rầy, hiện tại đang ở giai đoạn cao của công việc, cũng có chút mệt mỗi, cho nên chỉ muốn nằm xuống để nghỉ ngơi trong chốc lát.

Kết quả không nghĩ tới, vừa nghỉ ngơi, lại thật sự ngủ thiếp đi.

Cảnh Hảo Hảo nhắm mắt lại nằm ở trong lòng anh, vẫn luôn chưa từng ngủ, hai người đều mặc quần áo, cô lại cách một tầng áo lót, có thể tưởng tượng cảm giác được cực nóng trên người anh.

Thời gian tích tắc chảy xuôi qua, chớp mắt một cái, liền đến tám giờ tối.

Ánh sao ngoài cửa sổ điểm xuyết, trong toàn bộ văn phòng cực kỳ yên tĩnh, lúc này Cảnh Hảo Hảo mới nhẹ nhàng mở mắt, mở tay Lương Thần ra, bò dậy từ trong lòng anh, đi vào phòng bếp.

Bên trong có sẵn nguyên liệu nấu ăn, Cảnh Hảo Hảo tùy ý chọn lựa mấy thứ, xào ba món ăn nhỏ, làm một phần canh.

Cảnh Hảo Hảo bưng thức ăn đến trên bàn trước cửa sổ sát đất, sau đó nhìn thoáng qua Lương Thần nằm ở trên giường ngủ say, liền lấy thuốc ngủ

từ trong túi xách của mình ra, mở nắp đây, đếm mấy viên thuốc ngủ từ bên trong ra, ném vào trong canh.

Thuốc ngủ thuộc loại ổn định, gặp nước không tan ra, nhưng là gặp nhiệt lại rất dễ dàng hòa tan.

Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm mấy viên thuốc ngủ mình ném vào, rất nhanh hóa thành bột phấn, cô cầm lấy thìa, nhẹ nhàng mà quấy hai cái, thoát nhìn không có khác gì canh vừa mới múc ra từ trong nồi.

Lúc này Cảnh Hảo Hảo mới đứng lên, đi đến bên giường, đánh thức Lương Thần.

Lương Thần mơ màng mở to mắt, biểu tình có chút mờ mịt, rồi từng mùi hương xông vào mũi, anh đứng thẳng lên, nhìn thấy trên bàn tròn cách đó không xa đặt ba món ăn một món canh, có chút kinh ngạc quay đầu, nhìn Cảnh Hảo Hảo: “Em làm?”

“Ừ, lúc này có chút đói, thấy anh đang ngủ, không có gọi anh, hiện tại đứng lên ăn cơm đi, ăn xong rồi nói sau.”

Lương Thần nhìn chăm chăm đồ ăn trên bàn, ánh mắt trở nên có chút nhu hòa, đáy lòng mềm mại, như là có thứ thứ gì đó chậm rãi bay lượn, làm cho cả người anh có chút lâng lâng.

Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo ngồi mặt đối mặt ở trước bàn, Cảnh Hảo Hảo tự mình múc một chén canh cho Lương Thần, đặt tới trước mặt Lương Thần.

Lúc Cảnh Hảo Hảo còn rất nhỏ liền đi học nấu cơm, trù nghệ so ra kém hơn đầu bếp lớn trong nhà Lương Thần, Lương Thần lại ăn vui sướng đầm đìa, giống như là ăn ngon hơn bất kỳ bữa cơm nào mà anh từng ăn, càn quét sạch sẽ đồ ăn và canh.

Đổi lại là ngày thường, Cảnh Hảo Hảo khẳng định rất cảm giác thành tựu, nhưng hôm nay, cô lại không thể nào cao hứng nổi.

Cảnh Hảo Hảo thu dọn bát đĩa không còn một mảnh, lấy đến phòng bếp đi rửa.

Lương Thần liền đứng ở cửa nhìn, hình ảnh như vậy thực bình thường, nhưng không biết vì sao, lại làm cho đáy lòng anh bắt đầu sinh ra một loại cảm giác thoải mái an nhàn.

Cảnh Hảo Hảo lau khô tay, còn chưa xoay người, thắt lưng của cô liền bị Lương Thần ôm mạnh từ phía sau, ngay sau đó, cánh môi người đàn ông, liền nóng bỏng bao trùm lên môi của cô.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 400: Biệt Ly [5]

Editor: May

Nụ hôn của Lương Thần, đến vội vàng mà lại nhiệt liệt, không cho Cảnh Hảo Hảo kịp phản ứng, liền rút quần áo trên người hai người đi, đặt cô ở trên giường.....

.....

Trải qua một phen vận động kịch liệt như vậy, trên người hai người đều thấm mồ hôi, dán chung một chỗ lại càng khó chịu, nhưng Lương Thần lại vẫn ôm Cảnh Hảo Hảo gắt gao như trước, luyến tiếc buông ra.

Toàn bộ sức nặng của Lương Thần đều giao cho Cảnh Hảo Hảo, ép tới cô có chút không thích ứng, nhưng không có giãy dụa.

Hồi lâu, Lương Thần đột nhiên giật giật thân thể, xoay người, tìm một tư thế thoải mái, ôm Cảnh Hảo Hảo vào trong ngực một lần nữa, ngáp thật dài một cái, liền chôn đầu ở chỗ cổ Cảnh Hảo Hảo, chưa đến trong chốc lát, hô hấp của anh liền trở nên có chút lâu dài.

Cảnh Hảo Hảo nhắm mắt lại, vẫn nằm không nhúc nhích, qua không biết bao lâu, di động Lương Thần liền vang lên.

Lương Thần nằm ở bên cạnh thân thể của cô, không có phản ứng gì, Cảnh Hảo Hảo vươn tay, nhẹ nhàng đẩy Lương Thần.

Lương Thần vẫn không có chút dấu hiệu tỉnh lại.

Cảnh Hảo Hảo không xác định anh có phải là thật sự ngủ say hay không, liền thấp giọng gọi tên của anh hai lần, lúc phát giác người đàn ông vẫn không có phản ứng gì, cô mới miễn cưỡng vươn tay, lấy cánh tay Lương Thần đặt ở bên hông mình ra, chống đỡ thân mình, cầm lấy di động Lương Thần, nhìn thấy là số điện thoại trong nhà, không có dừng lại chút nào liền tiếp nghe.

“Alo?”

“Thần thiếu gia..... Cảnh tiểu thư sao?”

Là thím Lâm mở ra.

“Ừ, làm sao vậy?”

“Cô và Thần thiếu gia cùng một chỗ? Đêm nay không trở lại ăn cơm chiều?”

“Chúng cháu đã ăn rồi, Lương Thần đang ngủ, có thể là buổi tối không quay về..... Được rồi, các người cũng sớm nghỉ ngơi một chút, gặp sau.”

Sau khi Cảnh Hảo Hảo cắt đứt điện thoại, nắm di động, quay đầu nhìn thoáng qua Lương Thần.

Người đàn ông còn đang ngủ say.

Cảnh Hảo Hảo điều chỉnh hô hấp một chút, liền lặng yên không một tiếng động xuống giường, nhặt quần áo của mình lên, mặc vào từng kiện từng kiện, sau đó cầm lấy túi xách của mình, ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Lương Thần.

Cô chưa từng quan sát Lương Thần lúc anh đang ngủ say.

Lúc này nhìn kỹ, cô mới phát hiện, người đàn ông ngủ say, không có khí phách vương giả và vênh váo hung hăng như bình thường, cả người thoát nhìn muốn thanh nhã hơn rất nhiều.

Diện mạo anh, thật sự không thể bắt bẻ, mặc kệ là tức giận lãnh khốc, hay là trầm mặc ngủ say, đều tuấn mỹ khiến cho người ta trầm mê.

Cảnh Hảo Hảo trừng mắt nhìn, thu hồi tầm mắt đặt ở trên người Lương Thần, sau đó mấp máy môi, không có dừng lại chút nào liền đi về phía ngoài cửa.

Bước chân Cảnh Hảo Hảo đi được rất gấp, lúc này đã hơn mười giờ đêm, toàn bộ cao ốc không có người nào trực, sau khi cô thuận lợi, liền gọi cho Tiên nhi một cú điện thoại, trực tiếp đi đến chỗ của cô ấy, cầm tiền cô ấy bán phòng thay mình và vé máy bay cô ấy đã mua cho mình.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 401: Biệt Ly [6]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo trực tiếp lấy từ bên trong ra hai xấp tiền đưa cho Tiên nhi, cảm ơn cô ấy mấy năm nay không có vì cô không thể nổi tiếng mà ghét bỏ cô.

Đi ra từ chỗ Tiên nhi, đã là mười một giờ khuya, Cảnh Hảo Hảo tùy tiện đón một chiếc xe taxi, liền đi bến xe đường dài.

Thành phố Giang Sơn ban đêm, có rất nhiều ô tô đường dài cá nhân, cũng không cần đăng ký chứng minh nhân dân, Cảnh Hảo Hảo chọn lựa một địa phương xa nhất, trực tiếp lên xe.

Nửa tiếng qua đi, ô tô đường dài khởi động, bởi vì ban đêm, cũng không có kẹt xe, chỉ nửa tiếng liền lên cao tốc, tốc độ xe tăng nhanh, Cảnh Hảo Hảo nhìn phong cảnh xẹt qua ngoài cửa sổ, đầu óc vốn có chút mông lung, lúc này mới chậm rãi thanh tỉnh một chút.

Rõ ràng cô đã làm đầy đủ chuẩn bị và tính toán, đợi lúc mình thật sự hành động, Cảnh Hảo Hảo mới phát hiện chính mình khẩn trương đến tốc độ tim đập đặc biệt nhanh.

Cô mở tay ra, nhìn mồ hôi trong lòng bàn tay, sau đó nuốt nuốt nước miếng, đầu óc mới hơi hơi chuyển động lên.

Thuốc ngủ kia, cũng đủ làm cho Lương Thần ngủ thẳng đến buổi chiều hôm sau, ô tô đường dài này chạy suốt mười bốn tiếng, lúc đó, cô đã sớm ở một thành phố khác ngoài ngàn dặm.

Mà thím Lâm và những người hầu vẫn luôn nhìn chăm chăm cô, hiện tại khẳng định nghĩ đến cô và Lương Thần cùng một chỗ, sẽ không dễ dàng gọi điện thoại quấy rầy bọn họ.

Cảnh Hảo Hảo bảo đảm không sơ hở tí nào, lúc này mới run tay lấy vé máy bay đi nước Pháp từ trong túi xách của mình ra, không có dừng lại xé thành mảnh nhỏ.

Cô hoàn toàn không có nghĩ tới muốn đi nước Pháp, sợ dĩ cô mua tấm vé máy bay này, chính là một thủ thuật che mắt, đợi sau khi Lương Thần phát giác không thấy cô, khẳng định sẽ tra tất cả xuất nhập cảnh đầu tiên, như vậy tấm vé máy bay này, đúng lúc có thể dời tầm mắt anh đi, cũng cho cô đủ thời gian, tìm được một nơi bảo đảm anh hoàn toàn không tìm không thấy được để cô lưu lại.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ nghĩ, nói không nên lời là kích động hay là phấn khởi, toàn thân cô đều bắt đầu run rẩy lên, cô lại có thể cứ như vậy trốn thoát giam cầm của Lương Thần.

Rốt cục, tự do cô chờ đợi lâu như vậy lại trở về bên cạnh cô.

Từ giờ trở đi, cô muốn tìm một nơi xa lạ, im lặng mở ra cuộc sống mới của mình. Mặc kệ Thẩm Lương Niên hủy diệt tin tưởng và ngưỡng mộ của cô hay là Lương Thần phá hủy trong sạch của cô, từ nay về sau, bọn họ đều chính là một cơn ác mộng trong sinh mệnh của cô mà thôi.

Từ giờ trở đi, cô muốn hoàn toàn vĩnh biệt với bọn họ.

Đáy mắt Cảnh Hảo Hảo, đột nhiên liền chứa đầy một tầng nước mắt.

Hẹn gặp lại, thành phố Giang Sơn.

Hẹn gặp lại, hết thảy phát sinh trong thành phố Giang Sơn.

.....

Bánh xe ô tô đường dài chuyển động nhanh chóng, xe buýt chở đầy mấy chục người, nhanh chóng rời xa thành phố Giang Sơn.

Càng ngày càng xa.

.....

Cùng lúc đó, trung tâm thành phố Giang Sơn phồn hoa, trong tòa nhà tập đoàn Giang Sơn đứng thẳng trong mây, Lương Thần nằm ở trên giường, ngủ rất say.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 402: Tìm Cho Tôi [1]

Editor: May

Cùng lúc đó, trung tâm thành phố Giang Sơn phồn hoa, trong tòa nhà tập đoàn Giang Sơn đứng thẳng trong mây, Lương Thần nằm ở trên giường, ngủ rất say.

Trên mặt tuần dật phi phàm, lộ ra thần thái thoải mái, cánh tay anh, hơi uốn lên, ôm chần sợi bông mềm mại, như là đang ôm cô gái lặng yên không một tiếng động không hề báo trước thắm vào trong xương tủy của anh kia.

.....

Ngày hôm sau thành phố Giang Sơn, vẫn là thời tiết tốt khó có được như cũ.

Bầu trời xanh như là phun màu sắc, ngẩng đầu nhìn lại, không có một gợn mây trắng, ánh nắng tươi sáng chiếu xuống cả vùng đất, ánh sáng sáng ngời chói mắt.

Thời tiết như vậy trong đầu mùa xuân, nhiệt độ không nóng, cô gái xinh đẹp trên đường cái đều rút đi áo bông nặng nề trong mùa đông, có chút không sợ lạnh mặc váy xinh đẹp, lộ ra hai chân thon dài trắng nõn.

Tòa nhà tập đoàn Giang Sơn cao ngất trong mây, khí phách uy vũ dựng đứng ở nơi đó, tổng giám phòng thị trường và quản lý phòng kế hoạch đã chạy đến trước văn phòng Lương Thần lần thứ tám, hỏi Lương tổng có ở công ty hay không?

Tô Tiểu Tả đến cuối cùng, dứt khoát trực tiếp chính là nhắc mí mắt, ngay cả tươi cười chuyên nghiệp cũng lười treo lên: “Lương tổng còn chưa tới.”

Tổng giám phòng thị trường vẻ mặt lo lắng nói: “Thư ký Tô, có thể phiền toái cô tiếp tục gọi điện thoại cho Lương tổng không?”

“Lương tổng đã tắt điện thoại.”

Quản lý phòng kế hoạch: “Vậy phải làm sao bây giờ, khách hàng đã đợi ba tiếng, chúng tôi đã sắp không bình ổn được.”

Tổng giám phòng thị trường: “Thư ký Tô, bình thường rất nhiều lúc đều là cô giúp Lương tổng tiếp gọi điện thoại, có vẻ hiểu biết người thân cận với ngài ấy, cô xem xem có thể liên hệ với người hiện tại có thể đang cùng một chỗ với ngài ấy không?”

Tô Tiểu Tả nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cầm lấy điện thoại, tra xét danh bạ điện thoại một chút, sau đó gọi cho Cảnh Hảo Hảo một cú điện thoại, chưa đến chốc lát, cô ngẩng đầu, nói: “Cảnh tiểu thư cũng tắt điện thoại.”

“Các người đừng hoảng, giờ không bình ổn khách hàng được, liền thoái thác, sửa ngày hẹn với khách hàng, hiện tại Lương tổng khẳng định cùng một chỗ với Cảnh tiểu thư, nếu như thúc giục gấp gáp, quấy rầy hứng trí của ngài ấy, cuối cùng không hay ho vẫn là chúng ta.”

Đuổi đi tổng giám phòng thị trường và quản lý phòng kế hoạch, Tô Tiểu Tả lại quay đầu một lần nữa, đưa mắt nhìn phòng làm việc ông chủ

lớn - áo cơm cha mẹ của mình.

Nếu không phải chính mình đẩy văn phòng ra, xác định hai lần Lương Thần không có ngồi ở ghế làm việc, cô còn tưởng rằng hôm nay là cuối tuần đấy.

Ông chủ lớn của bọn họ, thái độ làm việc cực kỳ nghiêm cấm đoán chính, rất ít có hiện tượng đi muộn về sớm, chứ đừng nói gì đến đột nhiên không có thông báo gì liền không đi làm.

Xem ra cô đã đoán đúng..... Cảnh tiểu thư kia, thật đúng là..... một người đặc biệt!

.....

Đến giữa trưa, Lương Thần vẫn không xuất hiện ở trong công ty, Tô Tiểu Tả hiếm khi rơi vào thanh nhàn như thế, hơn nữa ông chủ không ở công ty, khiến cô càng tăng thêm can đảm, cô dứt khoát trực tiếp đi dạo trang mua sắm.

.....

Trong biệt thự giữa sườn núi, đoàn người thím Lâm cũng theo lẽ thường bận rộn việc vặt lớn nhỏ trong biệt thự.

Thím Lâm lên lầu đổi chăn trong phòng Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo thành chăn tơ tằm xuân thu, thuận tiện thay đổi một bộ vỏ chăn gối ga giường.

Lúc ôm ra cửa, nhìn thoáng qua thời gian, đã là ba giờ chiều, Cảnh tiểu thư lại còn chưa trở về, mấy ngày hôm trước, Thần thiếu gia còn nói mang theo Cảnh tiểu thư đi du lịch, chẳng lẽ gọi cũng không gọi, quần áo cũng không lấy, nói đi là đi sao?

.....

Hết thấy thoát nhìn, rất gió êm sóng lặng.

Năm giờ chiều, cách tan tầm còn nửa tiếng, Tô Tiểu Tả nghĩ Lương Thần khẳng định sẽ không đến công ty, bắt đầu thu dọn đồ của mình, chuẩn bị tan tầm sớm.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 403: Tìm Cho Tôi [2]

Editor: May

Đột nhiên, cửa phòng làm việc tổng giám đốc bị người kéo mở ra từ bên trong.

Tô Tiểu Tả nghe được tiếng vang, ngẩng đầu nhìn lại, kết quả nhìn thấy vẻ mặt buồn ngủ mông lung của Lương Thần, mặc áo sơ mi ngày hôm qua, có chút không chỉnh tề đứng ở cửa.

Tô Tiểu Tả như là gặp quỷ, lập tức liền trợn mắt há hốc mồm tại chỗ.

Ước chừng qua một phút đồng hồ, cô mới chợt đứng lên, lắp bắp hô một tiếng: “Lương..... Lương tổng.”

Thần thái Lương Thần còn có chút mờ mịt, anh cảm thấy trong đầu nặng nề, có chút phát mộng, ý nghĩ đều trở nên trì hoãn lên theo, anh nhúu nhúu mày, thuận miệng hỏi: “Máy giờ?”

“Năm giờ lẻ bảy phút.”

Lương Thần nhìn quanh trái phải, cuối cùng tầm mắt dừng ở đồng hồ trong suốt trên vách tường đỏ thẫm, nhìn thấy là mười bảy giờ lẻ tám phút, mi tâm càng nhăn lại hơn: “Buổi chiều?”

“Đúng vậy, Lương tổng.”

Đáy lòng Lương Thần, chợt cả kinh, anh lại có thể ngủ lâu như vậy? Trên mặt không động thanh sắc hỏi: “Hảo Hảo đâu?”

“Không phải Cảnh tiểu thư cùng một chỗ với ngài ư?”

Lương Thần nghe câu này, không biết tại sao, đáy lòng lộ bộ một chút, anh không nói gì liền xoay người trở về văn phòng của mình, kiểm tra cẩn thận mỗi một phòng một lần, phát hiện không có thân ảnh Cảnh Hảo Hảo, anh mới cầm lấy di động của mình, phát hiện đã không còn điện, dứt khoát đi tới trước bàn bên ngoài văn phòng, lấy một chiếc di động khác ra, trước gọi một cú điện thoại cho Cảnh Hảo Hảo.

Bên trong, lại truyền đến tiếng máy móc êm tai: “Thực xin lỗi, số điện thoại bạn gọi đã tắt máy.”

Mơ hồ có một cổ cảm giác lạnh lẽo nói không nên lời bò lên phía sau lưng anh, anh vội vàng thay đổi gọi điện thoại về biệt thự.

Sau khi tiếp thông, là thím Lâm, anh hỏi: “Tiểu thư ở nhà sao?”

Thím Lâm bị hỏi có chút nghi hoặc: “Cảnh tiểu thư không phải cùng một chỗ với ngài ư?”

Ngữ khí giống y như Tô Tiểu Tả.

Nháy mắt Lương Thần liền có một loại dự cảm không tốt hiện lên trong lòng.

Thím Lâm không có đợi cho Lương Thần nói chuyện, lại hỏi một câu: “Thần thiếu gia, làm sao vậy? Hiện tại Cảnh tiểu thư không cùng một chỗ với ngài sao?”

Lương Thần không nói gì trực tiếp cắt đứt điện thoại, anh buông di động, trực tiếp cầm điện thoại bàn, bấm nội tuyến cho ngành bảo vệ: “Giúp

tôi điều chỉnh máy giám sát công ty trong vòng 24 giờ, hiện tại tôi đi qua xem.”

Lương Thần “bộp” buông điện thoại, đi thẳng đến bộ phận bảo vệ.

Lúc anh đến, bộ phận bảo vệ đã lấy ra toàn bộ băng ghi hình, trên màn hình lớn ở vách tường, có mấy chục màn ảnh nhỏ.

Lương Thần nhìn chăm chăm không chuyển mắt những màn ảnh nhỏ đó, cuối cùng nhìn thấy một màn Cảnh Hảo Hảo đi ra từ văn phòng của mình, lập tức nâng tay lên, chỉ vào nói: “Giúp tôi xem một chút đây là mấy giờ.”

Bộ phận bảo vệ nhân chóng nhấn vài cái ở trên máy tính, trả lời: “Mười giờ lẻ bốn phút tối.”

Cảnh Hảo Hảo đây là rời đi vào đêm qua?

Sắc mặt Lương Thần lập tức liền lạnh xuống, anh không nói hai lời trực tiếp rời khỏi bộ phận bảo vệ, trở lại văn phòng của mình, nắm chìa khóa xe lên, lúc chuẩn bị ra cửa, đúng lúc gặp phải tổng giám bộ phận thị trường và quản lý phòng kế hoạch.

“Lương tổng, khi nào thì ngài có thời gian, chúng ta lại hẹn khách hàng vốn đã hẹn hôm nay lần nữa.”

Trong tiềm thức Lương Thần đã đoán được chút gì đó, nhưng hiện tại anh chính là không muốn đi khẳng định, đang một lòng không thuận, nghe nói như thế, lập tức nghĩ cũng không nghĩ liền quát: “Những chuyện nhỏ đó các người không có đầu óc à, không biết tự mình đi xử lý ư, cái gì cũng tới hỏi tôi, tôi bỏ tiền mời các người tới đây ăn không ngồi rồi à!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 404: Tìm Cho Tôi [3]

Editor: May

Tổng giám phòng thị trường và quản lí phòng kế hoạch sợ tới mức vội vàng lui ra sau một bước, mặt Lương Thần âm trầm, trực tiếp đi tới thang máy.

Lương Thần một đường đua xe về tới biệt thự, trực tiếp xông thẳng lái đến trước nhà, mới hung hăng phanh gấp một cái, ngừng lại.

“Thần thiếu gia.”

Người hầu thấy Lương Thần vẻ mặt âm hàn trở lại biệt thự, sợ tới mức nơm nớp lo sợ lên tiếng chào hỏi, rồi lén lút lui lại sau mấy bước.

Biểu tình Lương Thần cứng rắn, mở bước chân, vội vàng lên lầu hai, đẩy cửa phòng ngủ ra, trực tiếp chạy vội tới phòng thay quần áo, mở ngăn tủ ra, nhìn thấy quần áo giầy túi xách trang sức bên trong của Cảnh Hảo Hảo đều ở đó, anh xoay người, đi ra phòng thay quần áo, thẳng đến phòng vẽ tranh, nhìn thấy hết thảy bên trong đều như bình thường.

Hoàn toàn không giống như là bộ dáng chạy trốn, chẳng lẽ là anh quá khẩn trương?

Nhưng không phải chạy, vậy hơn nửa đêm hôm qua, cô chạy ra khỏi công ty anh làm gì?

Lương Thần nghĩ đến đây, liền bước nhanh tới chỗ lan can, một tay chống lan can, một tay nói với thím Lâm dưới lầu: “Hiện tại gọi điện thoại cho tiểu thư.”

Bình thường thím Lâm làm chuyện gì cũng chậm rãi, hiện tại nhìn thấy Lương Thần khí không thuận, cả người nóng nảy giống như là con khỉ nhảy cảm, trong nháy mắt liền nhảy đến trước điện thoại bàn trong phòng khách, bắt đầu gọi vào di động Cảnh Hảo Hảo.

Thím Lâm gọi bảy tám lần, vẫn luôn là nhắc nhở tắt máy, bà mới ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, ngẩng đầu, sợ hãi liếc mắt nhìn Lương Thần một cái: “Di động Cảnh tiểu thư gọi không thông.”

Lương Thần nghe đến đó, chỉ cảm thấy toàn thân như là rót xăng, thế lửa thiêu đốt hừng hực.

Rốt cuộc người phụ nữ kia cho anh ăn cái gì vậy, anh lại có thể ngu thần trí mớ màng.

Nghĩ, Lương Thần liền lấy di động của mình ra, gọi cho bác sĩ Trương một cú điện thoại.

Cắt đứt điện thoại, Lương Thần lại nói với thím Lâm: “Đi kêu tất cả mọi người tiến vào cho cháu.”

Thím Lâm nhận được phân phó, lập tức gọi hết người hầu, đầu bếp, thợ làm vườn, bảo vệ cửa, tài xế vào trong phòng khách.

Lương Thần vẫn đứng ở lầu hai nhìn xuống từ trên cao, nhìn một phòng người đông nghìn nghịt dưới lầu, lạnh giọng hỏi: “Sáng ngày hôm qua, các người ai gặp được Cảnh tiểu thư? Gần đây cô ấy có gì khác thường không?”

Đại đa số mọi người lắc lắc đầu.

Trong lòng Lương Thần đầy lửa, nhất thời đổ ập xuống liền mắng ra: “Một đám người các người, trông không được một người? Không phải tôi từng nói với các người, nhìn cô ấy thật kỹ cho tôi, cô ấy có cái gì khác thường, mỗi người các người đều không có mắt nhìn không thấy đúng không?”

“Cảnh tiểu thư vẫn rất bình thường, giữa trưa ngày hôm qua còn nghỉ trưa bình thường. Khoảng ba giờ chiều ngày hôm qua, nói là về nhà cô ấy, đi lấy chuyển phát nhanh.”

Lương Thần hơi hơi nhíu mi tâm lại.

“Là tôi đưa Cảnh tiểu thư đi qua, dọc đường cô ấy cũng không có gì khác thường, vào tiểu khu của cô ấy, cũng không lâu lắm liền lập tức đi ra, chỉ là lúc tôi xuống xe hút thuốc, ngược lại nhìn thấy Cảnh tiểu thư và một người đàn ông đang nói chuyện ở dưới nhà trọ của cô ấy.”

Lương Thần như là bắt được một cơ hội sống, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía tài xế: “Đàn ông? Thấy rõ ràng diện mạo không?”

“Hình như chính là Thần thiếu gia - bạn của cô, trước kia tôi đã gặp hai lần, họ Thẩm thì phải.....”

“Thẩm, Thẩm Lương Niên?”

“Đúng, đúng, chính là Thẩm tiên sinh. Tôi chính là thấy anh ta là bạn của ngài, cho nên không để ý chuyện đó.”

Ngày hôm qua cô ấy từng gặp Thẩm Lương Niên? Sau đó liền mất tích?

Ý niệm thứ nhất sinh ra trong đầu Lương Thần chính là Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên bỏ trốn.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 405: Tìm Cho Tôi [4]

Chương 405: Tìm cho tôi [4]

Editor: May

Tim anh chợt nhảy lên, lớn tiếng quát tài xế đứng dưới lầu: “Anh cho là, anh cho là, anh biết cái gì! Rốt cuộc có đầu óc hay không, cô ấy gặp mặt với Thẩm Lương Niên, chuyện lớn như vậy, anh lại có thể không coi là một chuyện? Ở trong đầu anh, thế nào mới gọi là chuyện?”

Lương Thần tức giận tới tới lui lui ở lầu hai, cuối cùng dừng lại, trừng mắt nhìn tài xế, lại rống lên: “Đầu quả thực là nước vào!”

Người một phòng, bị Lương Thần rống đến không dám thở mạnh một tiếng.

Toàn bộ phòng, trong nháy mắt liền lâm vào trầm mặc.

Lương Thần gấp gáp đứng ngồi không yên, rốt cục đợi được bác sĩ Trương đến, Lương Thần liền khẩn cấp cuốn tay áo của mình lên, nói: “Nhanh, nhanh rút máu cho cháu, kiểm tra cháu đã xảy ra chuyện gì.”

Bác sĩ Trương vốn nghĩ đến lại là Cảnh Hảo Hảo xuất hiện vấn đề, không nghĩ tới lại có thể là Lương Thần, ông lấy ra miếng bông, vừa lau da thịt Lương Thần, vừa thuận miệng hỏi một câu: “Cô gái nhỏ kia đâu? Sao không thấy cô ấy?”

Thật sự là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì.

Sắc mặt Lương Thần lập tức lại đen xuống.

Bác sĩ Trương nở nụ cười ha ha hai tiếng, cầm máu rút ra, dùng dụng cụ mang đến kiểm tra một chút, nói: “Trong máu còn lưu lại thành phần an thần.”

“An thần?”

“Đúng, chính là thuốc ngủ chúng ta thường gọi.”

Cả người Lương Thần lập tức liền đứng lên từ trên sofa, miếng bông đặt ở trên cánh tay anh cũng rơi xuống đất theo, nơi vừa mới rút máu xong, máu tách tách rơi xuống không ngừng.

“Thần thiếu gia, ngài phải ấn một lát.” Thím Lâm vội vàng cầm miếng bông mới lên, muốn ấn vào.

Lương Thần lại phát phát tay, chỉ vào tài xế, nói: “Anh đi đưa bác sĩ Trương trở về.”

Sau đó, cả người như là sư tử bùng nổ, trực tiếp chạy vội tới trước điện thoại bàn, gọi một dãy số điện thoại, cũng không chờ người ở bên trong nói chuyện, anh liền trực tiếp nói: “Giúp tôi tra tất cả nhà ga, sân bay, cảng, nhìn xem có ghi chép xuất nhập của Cảnh Hảo Hảo hay không.”

Cắt đứt điện thoại, cả người Lương Thần bắt đầu chuyển động vòng quanh qua lại quanh phòng.

Những người thím Lâm đứng ở một bên, cũng không dám quấy nhiễu đường của anh, cứ như vậy giương mắt nhìn nhìn anh đi chuyển.

Vào lúc không biết Lương Thần đã đi không đi bao nhiêu vòng, điện thoại bàn đột nhiên vang lên, Lương Thần giật mình một cái tiêu sái đi qua,

tiếp nghe điện thoại, sau đó sắc mặt trở nên càng ngày càng thối, tiếp đó liền “rầm” cắt đứt điện thoại.

Cảnh Hảo Hảo thật to gan, lại hạ thuốc ngủ anh, bỏ đi sao?

Đi thì đi, còn chạy tới nước Pháp?

Lương Thần cảm thấy toàn thân mình như là sắp nổ mạnh, có một cổ khí không thể nào phát tiết ra được, anh bình tĩnh, tiếp tục gọi một cú điện thoại ra ngoài.

“Chào bác, ông Lý, cháu là Lương Thần..... Gần đây anh cả và chị dâu cháu đều tốt chứ, hôm nay gọi điện thoại cho bác, là muốn phiền toái bác một chuyện..... Lúc trước bác từng ở nước Pháp, nơi đó có bạn của bác đi? Là như vậy, cháu có một người bạn đi nước Pháp, bác giúp cháu tra một chút, hiện tại cô ấy có dừng chân ở nơi đó không? Được, cảm ơn.”

Anh gọi điện thoại cho chính là cha chị dâu cả, vì người phụ nữ kia, anh lại có thể vận dụng đến quan hệ của anh cả anh.

Lương Thần nhìn không được nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, người phụ nữ kia tốt nhất trốn cho sạch sẽ, lưu loát gọn gàng, đừng để cho anh bắt trở về, nếu anh bắt trở về, nhìn anh ép buộc biện pháp chính cô như thế nào!

Lương Thần càng nghĩ, càng cảm thấy nín thở, nâng tay lên, hung hăng lôi kéo cà vạt của mình, sau đó tiếp tục bắt đầu chuyển động quanh phòng.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 406: Tìm Cho Tôi [5]

Editor: May

Điện thoại cha chị dâu cả, rất nhanh trở về đây.

“A Thần, bác vừa mới hỏi, Cảnh Hảo Hảo mua vé máy bay đi nước Pháp, nhưng hoàn toàn không có đăng ký.”

Không có đăng ký?

Đó chính là cô hoàn toàn sẽ không đi nước Pháp?

Cô không đăng ký, vậy hiện tại cô đi đâu?

Lương Thần luôn cảm thấy chuyện đơn giản như trong tưởng tượng của mình vậy, anh bình tĩnh nói một tiếng cảm ơn, liền cắt đứt điện thoại.

Lương Thần cảm thấy chuyện này giống như tàu lượn, kích thích và kinh hiểm, tra được cô đi nước Pháp, kết quả cô không ngồi chuyến bay kia. Đó rõ ràng là không có việc gì lại tìm việc cho anh!

Lương Thần nghĩ vậy, liền giơ tay lên, trực tiếp quăng điện thoại xuống đất, anh như là chưa hết giận, nâng chân lên hung hăng đá lên, điện thoại bay ra, gặp trở ngại, bể thành mảnh nhỏ.

Thím Lâm nhìn dáng điệu bất an nôn nóng của Lương Thần, nhin không được lên tiếng nói: “Thần thiếu gia, có thể tâm tình Cảnh tiểu thư

không tốt, chỉ đi ra ngoài giải sầu, ngài đừng quá lo lắng.”

“Ánh mắt nào của thím nhìn thấy tôi lo lắng?” Lương Thần phản hận trở về một câu, liền hung hăng ngồi ở trên sô pha.

Anh lo lắng?

Anh mới không lo lắng đâu?

Đi cũng tốt, tốt nhất đi rồi vĩnh viễn cũng đừng trở về!

Vốn không có thời gian có thể làm cho anh sống yên ổn, vừa vặn đi lần này, sau này anh sẽ được thanh tĩnh!

Thời gian thông thả tích tắc chảy xuôi, đến mười hai giờ đêm, Cảnh Hảo Hảo không có trở về biệt thự.

Người hầu chưa ăn cơm chiều, hiện tại vừa mệt lại đói, ừ ừ đứng ở một bên, lại không dám tự tiện hành động.

Nhưng mà Lương Thần lại tinh thần có sức sống đứng lên, lại bắt đầu đi tới tới lui lui ở trong phòng.

Thím Lâm nhìn có chút hoa mắt, nhịn không được nói: “Lương tổng, bằng không chúng ta báo cảnh sát đi?”

Lúc này Lương Thần mới ngẩng đầu, nhìn thoáng qua thời gian, đã sắp hơn mười hai giờ tối, cách thời gian cô rời khỏi công ty anh, đã muốn 26 tiếng.

Một ngày một đêm..... Đều lâu như vậy.....

Sắc mặt Lương Thần càng thêm trầm thấp, thật ra anh đã sớm biết chân tướng, chỉ là không muốn đi tin tưởng, nó đã biến thành sự thật: Cảnh Hảo Hảo thật sự chạy trốn.....

“Bảo cảnh sát cái gì, đi rồi cũng tốt, đi rồi cũng tốt! Tôi đang phiền cô ấy đấy!” Lương Thần oán hận nói xong, xoay người liền trực tiếp lên lầu, đóng cửa phòng ngủ vang lên một tiếng kinh thiên động địa.

Trong phòng ngủ, chỉ có một mình anh.

Bên trong còn quanh quẩn hơi thở của Cảnh Hảo Hảo.

Lương Thần có chút vô lực ngồi ở trên sô pha, không có bật đèn, chỉ nhìn chỗ ban công.

Cửa sổ trên ban công không có đóng, gió đêm từ từ thổi bức màn nhẹ nhàng lay động, giống như là lúc trước, giống như lúc thổi bay đến, anh liền có thể nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo im lặng ngồi ngẩn người ở trên ghế mây.

Nhưng ghế mây, vẫn luôn đều là trống rỗng, không có một chút bóng dáng Cảnh Hảo Hảo.

Tức giận trong lòng Lương Thần, dần dần trở nên có chút vắng vẻ, đáy lòng bắt đầu bất ổn lên theo.

Anh biết, cô vẫn luôn có tâm tư rời khỏi anh, anh sợ cô rời khỏi, cho nên mới bảo thám Lâm chú ý cô mỗi ngày.

Anh cũng không có phái người lén theo dõi cô, chỉ cần anh muốn, anh hoàn toàn có thể khống chế từng ly từng tý mỗi ngày của cô ở trong tay mình.

Đó là bởi vì, anh thật sự không muốn..... không tôn trọng cô như vậy.

Nhưng anh không nghĩ tới, tôn trọng của mình, lại có thể đổi lấy là trốn tránh của cô

Cô nói đi là đi, không có chút dừng lại.....

Sao lá gan cô lại lớn như vậy?

Chẳng lẽ thật như mình vừa đoán, Cảnh Hào Hào bỏ trốn cùng Thẩm Lương Niên?

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 407: Tìm Cho Tôi [6]

Editor: May

Thẩm Lương Niên phản bội tình cảm của cô, cô cũng đã biết, vậy mà cô còn bỏ trốn theo Thẩm Lương Niên?

Lương Thần nghĩ đến đây, cả người trở nên đột nhiên cực kỳ không bình tĩnh, anh đứng lên từ trên sofa, trầm tư trong chốc lát, liền cầm lấy chìa khóa xe và quần áo lên, đi xuống lầu.

Lương Thần lái xe tốc độ rất nhanh, trong đầu anh còn nghĩ, chính mình tìm đến Thẩm Lương Niên, rốt cuộc phải mở miệng như thế nào, người đã muốn đến dưới lầu Thẩm Lương Niên.

Lương Thần cách cửa kính xe, nhìn thoáng qua tòa nhà chỉ có mấy ngọn đèn sáng lên, liền đẩy cửa xe ra, xuống xe.

Anh đi vào trong nhà, ngựa quen đường cũ đi thang máy, đi tới cửa Thẩm Lương Niên, nâng tay lên, liền nhấn chuông cửa.

Cách một tấm cửa, mơ hồ có thể nghe thấy bên trong truyền đến tiếng chuông du dương.

Lương Thần đứng ở bên ngoài, sắc mặt trầm lãnh, lúc có chút không kiên nhẫn tiếng chuông dừng lại, rồi lại nhấn thêm một chút.

Anh phát giác, trái tim của mình, đập thành thạch đặc biệt lợi hại, nếu Thẩm Lương Niên cũng không ở nhà, đó không phải thật sự chứng minh Cảnh Hảo Hảo đã song túc song phi với anh rồi sao?

Lúc trong đầu Lương Thần đang suy nghĩ miên man, cửa liền bị người mở ra từ bên trong.

Lương Thần ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt Thẩm Lương Niên có chút sa sút, mặc áo ngủ, đang dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn anh.

Đáy lòng Lương Thần hơi ổn định một chút, biểu tình anh trấn định nhìn Thẩm Lương Niên, nói: “Tôi có thể đi vào ngồi một chút không?”

Thẩm Lương Niên không biết đêm hôm khuya khoắc Lương Thần đột nhiên chạy tới rốt cuộc là vì cái gì, lại vẫn nghiêng thân, tránh ra một con đường.

Lương Thần khẩn cấp bước đi vào, lúc đổi giày, anh ngẩng đầu nhìn vòng quanh trong phòng trống lẹ của Thẩm Lương Niên hai vòng, lại không có nhìn thấy thân ảnh của Cảnh Hảo Hảo.

Anh thừa dịp thời gian Thẩm Lương Niên đi phòng bếp nấu cà phê, nâng tay lên, đẩy phòng ngủ Thẩm Lương Niên ra, bên trong vẫn trống rỗng, không một bóng người như trước.

Đáy lòng Lương Thần, nói không nên lời là cao hứng hay là sợ hãi, chỉ là cảm thấy rất phức tạp.

Anh rất hy vọng chính mình có thể tìm được Cảnh Hảo Hảo ở chỗ này, lại sợ hãi Cảnh Hảo Hảo thật sự cùng một chỗ với Thẩm Lương Niên.

Thẩm Lương Niên bưng cà phê, đi ra từ phòng bếp, nhìn thấy Lương Thần đứng ở cửa phòng mình, nhìn chằm chằm vào bên trong, nhú mày một chút, giọng nói thản nhiên nói: “Tìm tôi có chuyện gì?”

Lương Thần quay đầu nhìn thoáng qua Thẩm Lương Niên, không nói gì, chỉ chậm rãi đi trở về trước sô pha.

Thẩm Lương Niên dẫn đầu ngồi xuống, chỉ vào sô pha trước mặt mình: “Ngồi xuống nói đi.”

Lương Thần ngồi xuống, ánh mắt thẳng tắp nhìn Thẩm Lương Niên, thật lâu sau, mới hỏi: “Ngày hôm qua anh gặp cô ấy?”

Thẩm Lương Niên suy nghĩ một lát, mới phản ứng kịp “Cô ấy” trong miệng Lương Thần là ai, cười cười, khuôn mặt lóe lên một tầng đau thương, thẳng thắn nói: “Đúng vậy, ngày hôm qua tôi gặp Hảo Hảo.”

Lương Thần nhìn thần thái khí định thần nhàn của Thẩm Lương Niên, nghe “Hảo Hảo” được gọi ra từ trong miệng anh, ngữ khí triền miên, âm thầm cắn chặt răng, chịu đựng ghen tuông và lửa giận cuộn cuộn trong cơ thể, hoàn toàn mất hết kiên nhẫn lúc tới, gọn gàng dứt khoát mở miệng hỏi: “Buổi chiều hôm qua anh và cô ấy nói cái gì? Hiện tại cô ấy đâu? Bị anh dấu ở nơi nào rồi?”

Lương Thần hỏi ba vấn đề liên tiếp, hỏi đến sắc mặt Thẩm Lương Niên ngấn ra, hơn nửa ngày, anh ta mới hồi thần lại, thần thái vẫn an bình như trước, đáy mắt sáng rọi, bình tĩnh dị thường, câu môi chậm rãi cười cười với Lương Thần, nói: “A Thần, anh đây là đang nói giỡn với tôi sao?”

“Tôi không nói giỡn với anh!” Sắc mặt Lương Thần dần dần lộ ra lệ khí

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 408: Tìm Cho Tôi [7]

Editor: May

Giọng nói anh rất trầm thấp, ánh mắt nhìn chăm chăm Thẩm Lương Niên, hung ác mà lại bạo lực, như là dã thú bùng nổ bất cứ lúc nào: “Tôi hỏi lại anh lần nữa, rốt cuộc cô ấy ở nơi nào? Tôi nói cho anh biết, Thẩm Lương Niên, anh tốt nhất đừng vọng tưởng mang cô ấy cao bay xa chạy, lúc này đây nếu cô ấy bình an trở về, chúng ta sẽ mọi chuyện đều dễ nói, nếu cô ấy xảy ra không hay gì, anh chờ cho tôi, tôi tuyệt đối không tha cho anh!”

Thẩm Lương Niên nhìn Lương Thần gần như bùng nổ, bình tĩnh trên mặt trong nháy mắt liền bị đánh vỡ.

Đáy lòng anh đều là tràn đầy lo lắng cho Cảnh Hảo Hảo, anh biết tính tình Lương Thần không tốt, chẳng lẽ anh ta hiểu lầm mình và Cảnh Hảo Hảo, đã làm gì với cô ấy?

Cả người anh chợt đứng lên từ trên sofa, nhìn Lương Thần, sắc mặt có chút hồng mất chất vấn: “Sao cô ấy lại có thể đột nhiên biến mất không thấy, có phải anh thấy cô ấy gặp mặt với tôi, đã làm gì với cô ấy rồi đúng không?”

Sao Lương Thần lại chắc chắn như vậy, sự tồn tại của anh, sẽ tạo thành quấy nhiễu giữa anh ta và Cảnh Hảo Hảo?

Lương Thần nhìn thần thái tuyệt đối của Thẩm Lương Niên, sắc mặt kéo căng gắt gao, thần thái có chút lãnh ngạo nói: “Tôi làm gì cô ấy, không có một chút quan hệ nào với anh.”

“Rốt cuộc anh đã làm gì cô ấy?” Ngược Thẩm Lương Niên bởi vì phần nộ, phập phồng lên xuống, “Tôi nói cho anh biết, Lương Thần, nếu anh dám làm gì với cô ấy, tôi tuyệt đối không bỏ qua cho anh!”

“Anh không bỏ qua cho tôi? Anh lấy cái gì không bỏ qua cho tôi? Thẩm Lương Niên, tôi nói cho anh biết, cô ấy là phụ nữ của tôi, không phải của anh! Cho dù tôi làm gì cô ấy, cuối cùng người trút giận thay cô cũng chỉ có thể là tôi! Mà anh, hiện tại chỉ là một người ngoài không quan trọng! Anh có tư cách gì trút giận thay cô, phần nộ vì cô!”

Lương Thần cố ý căn trọng hai chữ “người ngoài” này.

Đây giống như là một thanh dao bén nhọn, hung hăng đâm vào trong tim Thẩm Lương Niên, khiến cho anh trong nháy mắt liền nghĩ đến ảnh chụp Cảnh Hảo Hảo xé thành mảnh nhỏ vào ngày hôm qua, hình ảnh rơi tán loạn ở trên đất trước mặt mình, sắc mặt anh nhất thời không có huyết sắc.

Thật lâu sau, Thẩm Lương Niên mới gật gật đầu, ngẩng đầu, tầm mắt nhìn Lương Thần có chút mơ hồ, giọng nói nhẹ nhàng, ngữ khí mang theo một tia trào phúng: “Đúng, tôi là một người ngoài, vậy anh cần gì phải chạy đến trước mặt người ngoài như tôi, hỏi tôi, Cảnh Hảo Hảo đi nơi nào? Như vậy thoát nhìn, anh còn không bằng một người ngoài như tôi. Nói thật, tôi thực cảm tạ anh, đến nói cho tôi biết, không thấy cô ấy, nếu anh không đến nói cho tôi biết, tôi có thể vẫn cũng không biết cô ấy rời khỏi anh. Anh muốn biết, hiện tại tôi đã nói cho anh biết toàn bộ, Cảnh Hảo Hảo ở nơi nào, tôi không biết, tất cả phòng ở đều ở trong này, anh muốn lục soát thì anh cứ đi lục soát, nếu không còn chuyện gì, tôi muốn nghỉ ngơi, mời anh rời đi.”

Lương Thần nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm Thẩm Lương Niên, anh có trăm ngàn loại lời nói muốn nói với anh ta, nhưng cuối cùng anh lại không nói được gì, chỉ gật đầu nặng nề với Thẩm Lương Niên, liền cầm áo khoác của mình lên, đi ra nhà Thẩm Lương Niên.

Theo Lương Thần rời đi, trong nháy mắt toàn bộ trong phòng im lặng xuống.

Thẩm Lương Niên có chút mệt mỏi tựa vào trên sofa, nhìn bầu trời đêm đen nhánh ngoài cửa sổ, nửa ngày mới đứng lên, đi vào phòng ngủ, cầm lấy di động đã tắt vài ngày của mình, mở lên.

Rất nhanh liền tiến vào rất nhiều tin nhắn, tuyệt đại đa số đều là Kiều Ôn Noãn gửi đến, đều là một ít lời nói giải thích, làm nũng, ủy khuất, khẩn cầu.

Thẩm Lương Niên không để ý đến, chỉ tìm số điện thoại của Cảnh Hảo Hảo, gọi qua cho cô ấy, kết quả đều là nhắc nhở tắt máy.

Thẩm Lương Niên tiếp tục gọi, lặp lại như thế, thẳng đến trời bên ngoài bắt đầu trở nên nhiễm trắng, có ánh sáng, Thẩm Lương Niên mới hơi giật giật thân mình, bắt đầu gửi tin nhắn cho Cảnh Hảo Hảo.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 409: Tìm Cho Tôi [8]

Editor: May

Lương Thần trở lại trong xe, ngồi ở bên trong, toàn thân lập tức không có khí lực.

Trong vòng cuộc sống của cô vẫn luôn rất đơn điệu, dốc hết tất cả vì Thẩm Lương Niên, hiện tại liền ngay cả Thẩm Lương Niên cũng không biết cô đi nơi nào.

Chẳng lẽ cô thật hoàn toàn không muốn rời khỏi anh, cô chỉ là muốn một mình trốn ra ngoài giải sầu?

Đúng vậy..... Thế giới bên ngoài làm cái gì cũng cần tiền, anh có thể tra một chút ghi chép tiêu phí của cô, có lẽ có thể tìm được Cảnh Hảo Hảo từ nơi đó.

Lương Thần nghĩ đến đây, liền vội vàng lấy di động mình ra, gọi một cú điện thoại.

Rất nhanh nhận được đáp lại, nói thẻ dưới tên Cảnh Hảo Hảo và thẻ anh cho cô, ghi chép tiêu phí lần gần nhất, vẫn là một tuần trước kia.

Hy vọng mới bắt đầu sinh ra của Lương Thần lại bị đánh mất một lần nữa, anh có chút mệt mỏi phân phó người trong điện thoại, trông chừng tình huống lưu động tài chính trong thẻ của Cảnh Hảo Hảo suốt 24 tiếng.

Lương Thần bắt buộc mình thả lỏng tâm tình, cẩn thận suy nghĩ một chút tất cả tình huống mình đang hiểu rõ.

Cảnh Hảo Hảo không có tiền, khẳng định sẽ không ở khách sạn, cô cũng không cùng một chỗ với Thẩm Lương Niên, như vậy khả năng duy nhất là hiện tại Cảnh Hảo Hảo một mình về nhà trọ của cô?

Lương Thần nghĩ đến đây, đáy mắt bốc lên một tầng ánh sáng, vấn đề mấu chốt như vậy, sao anh lại không nghĩ tới.

Lương Thần lập tức khởi động xe, lái về phía tiểu khu của Cảnh Hảo Hảo, đi tới cửa nhà của cô, gõ cửa nửa ngày, cũng không có người để ý tới, Lương Thần cho là Cảnh Hảo Hảo ngủ say, cho nên liền đứng ở cửa chờ.

Đợi từ lúc phía trên tối đen đến khi trời sáng, đợi đến hừng đông người trong toàn bộ nhà trọ lục tục ra cửa đi làm, cửa vẫn không bị mở ra.

Lúc khoảng chín giờ, một đôi tình nhân đi ra từ trong thang máy, trực tiếp đi tới trước cửa phòng Cảnh Hảo Hảo, cầm chìa khóa chuẩn bị đi mở cửa.

Lương Thần nhú nhú mày, lên tiếng: “Phòng này, hiện tại là các người ở?”

“Đúng vậy.” Chàng trai vừa mở cửa, vừa quay đầu nhìn thoáng qua Lương Thần: “Có vấn đề gì sao?”

“Phòng này, lúc đầu vẫn là nhà của các người?”

“Hai ngày trước chúng tôi vừa mới mua phòng ở này.”

Đáy lòng Lương Thần chợt nhảy dựng: “Mua lại?”

“Đúng vậy, phòng chủ bán phòng này cho chúng tôi rồi.” Cô gái đáp về một câu, lại hỏi: “Anh là bạn của chủ phòng này sao? Chủ phòng này

không nói cho anh biết, cô ấy đã bán phòng ở này cho chúng tôi rồi ư?”

Lương Thần còn chưa trả lời, người đàn ông kia liền nói tiếp: “Chủ phòng này bán phòng rất gấp gáp, hơn nữa muốn đều là tiền mặt, hình như là muốn xuất ngoại? Sốt ruột đi, cho nên thứ trong phòng cũng chưa lấy đi, trực tiếp để lại cho chúng tôi xử lý.”

Lúc này Lương Thần mới ngẩng đầu, nhìn về phía trong phòng, phát hiện bên trong trang trí ầm ập, tựa như người Cảnh Hảo Hảo, ngăn gọn hào phóng.

Trong nháy mắt đáy lòng Lương Thần nhất thời sáng tỏ toàn bộ rồi.

Sao anh có thể quên mất thỏ trắng nhỏ mềm mại đó, một bụng tính kế và ý tưởng, cô đây là không hơn không kém lừa xoay quanh cả người anh mà!

Cô hủy diệt không cần toàn bộ thứ anh có thể tra được hành tung của cô, còn cố ý mua một tấm vé máy bay đi nước Pháp, đây rõ ràng chơi chính là thủ thuật che mắt.

Anh còn trông cậy dựa vào tiền trong những thẻ đó để tra được cô..... Hiện tại khen ngược, cô lặng yên không một tiếng động bán phòng ở đi, cầm tiền mặt kia đi rồi.

Khó trách ngày nào đó, cô đi công ty anh, hóa ra mục đích là hạ thuốc ngủ cho anh, bởi như vậy, người trong nhà nghĩ đến cô và chính mình cùng một chỗ, mà chính mình ngủ đến thần trí mơ màng.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 410: Tìm Cho Tôi [9]

Editor: May

Nhận thức như vậy, giống như là một cây búa thật lớn, hung hăng nện ở trên đầu anh, đánh mắt anh đến bốc ánh sáng vàng.

Hay cho một Cảnh Hảo Hảo, tính toán đánh thật đủ xinh đẹp, khiến cho anh - người chưa từng té ngã ở trong tay bất kỳ ai, lúc này đây lại thua đến thảm thiết không ngờ như vậy!

Trong nháy mắt người đàn ông luôn cường thế tựa như thiên thần này, chỉ cảm thấy một khối mềm mại nhất trong đáy lòng, giống nhau có vụn con ngựa lao nhanh qua, giẫm đến anh suýt nữa không có cách nào đứng thẳng.

Anh hung hăng nắm quả đấm, cố gắng duy trì chính mình không ngã xuống, nhìn đôi tình nhân trước mặt kia, khuôn mặt thanh nhã lại mất đi huyết sắc, anh cắn gắt gao răng ngà, cố gắng không cho khớp hàm của mình run lên, mất nửa ngày, mới mở miệng nói: “Phòng ở này, các người ra giá, tôi mua.”

Dừng một chút, Lương Thần vươn tay, hỏi mượn di động của đôi tình nhân kia, nhập vào trên đó một dãy số: “Đây là phương thức liên lạc của trợ lý tôi, các người nghĩ kỹ, rồi trực tiếp gọi điện thoại cho anh ta.”

.....

Lương Thần là rời đi nhà trọ của Cảnh Hảo Hảo như thế nào, anh hoàn toàn không biết.

Chỉ đợi khi anh phục hồi tinh thần lại, anh phát giác chính mình đã muốn ngồi ở trên xe của mình.

Ánh nắng tươi sáng bên ngoài, gió và mặt trời rực sáng, trong vườn hoa trước nhà trọ có rất nhiều người đang phơi nắng, đám trẻ con sung sướng chơi đùa ở bên trong.

Hình ảnh tốt đẹp như vậy, Lương Thần lại cảm thấy mắt mình nhói đau..... Cuối cùng liền biến thành đau lòng, đau toàn thân.

Anh nắm tay lái, kìm lòng không đậu bắt đầu dùng sức, nắm đến lộ ra khớp xương của mình trở nên trắng bệch, anh lại còn đang gia tăng thêm sức lực.

Rốt cuộc cô đã động tâm tư vào lúc nào?

Hơn nữa đi không hề dấu hiệu như vậy, làm cho anh hoàn toàn không phát hiện gì.

Chẳng lẽ, là khi cô biết được Thẩm Lương Niên trật đường ray, liền hạ quyết tâm này?

Trong đầu Lương Thần, đột nhiên liền lượn quanh câu nói Thẩm Lương Niên nói với mình kia: “Đúng, tôi là một người ngoài, vậy anh cần gì phải chạy đến trước mặt một người ngoài như tôi, hỏi tôi, Cảnh Hảo Hảo đi nơi nào? Xem ra, anh còn không bằng một người ngoài như tôi ư.”

Lương Thần kinh ngạc nâng tay lên, che kín trái tim của mình.

Đúng vậy, anh đúng là vẫn còn không có so sánh được với Thẩm Lương Niên..... Cô đi dứt khoát như vậy, an bài kín đáo như vậy, rõ ràng là

không bao giờ muốn tìm để anh tìm được cô nữa.....

Lần từ biệt này của cô, là vọng tưởng nay về sau, hoàn toàn vĩnh biệt với anh!

Người phụ nữ kia rất muốn rời khỏi anh đi, thế cho nên cũng không để ý đến cả video của cô và anh mà anh đang nắm trong tay!

Tốt, tốt lắm..... Trong nháy mắt này, Lương Thần suýt nữa không thể khống chế chính mình, anh nói không rõ chính mình là phần nộ, hay là khủng hoảng, chỉ là cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều đang kịch liệt quay cuồng.

Anh cách cửa kính xe, nhìn chăm chăm hình ảnh nhàn nhã thoải mái bên ngoài mặt, đột nhiên liền nhẹ nhàng cười lạnh ra tiếng.

Cô cứ như vậy không cố kỵ chút nào rời khỏi anh?

Không được anh gạt đầu, Cảnh Hảo Hảo cô đừng nói rời đi, ngay cả đi tìm chết, đều là vọng tưởng!

Lương Thần nghĩ đến đây, liền lấy điện thoại di động ra, trực tiếp gọi một cú điện thoại ra ngoài: “Lần trước tôi bảo anh điều tra Cảnh Hảo Hảo, tư liệu còn ở chỗ anh đúng không?”

“Giúp tôi nghĩ biện pháp tìm cô ấy một chút, mặc kệ dùng biện pháp gì, cho dù là đào ba thước đất toàn bộ Trung Quốc, cũng phải tìm cô ấy ra cho tôi!”

“Được, tôi chờ tin tức của anh.”

Lương Thần cắt đứt điện thoại, hung hăng nuốt một ngụm nước miếng.

Hảo Hảo, em là người con gái tôi thích, em biến mất, dù tôi lật tung toàn bộ thế giới, lên trên trời xuống hoàng tuyền, tôi cũng phải tìm em trở về!

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 411: Tìm Cho Tôi [10]

Editor: May

Giữa trưa hôm sau Lương Thần gọi điện thoại đi, liền nhận được tin tức.

“Lương tiên sinh, trước mắt tôi chỉ có thể xác định cho anh một tin tức, đó chính là Cảnh tiểu thư đã không còn ở thành phố Giang Sơn, về phần đi nơi nào, tôi có thể phải liên hệ người vùng khác đến tra xét.”

Đã không ở thành phố Giang Sơn..... Cô đã không còn ở nơi quyền lực anh thâm nhập nhất.

“Chỉ là, Lương tiên sinh ngài yên tâm, chỉ cần cô ấy còn ở trên thế giới này, mặc kệ là sống hay là chết, tôi cam đoan sẽ toàn lực ứng phó giúp ngài đi tìm, nếu không có việc gì nữa, tôi cúp trước.”

Chặt đứt điện thoại, Lương Thần đứng sững sờ ở trước cửa sổ sát đất trong văn phòng, nhìn trời mờ tối bên ngoài, đáy lòng nặng trĩu giống như là ngày đó.

Cô đã đi hai ngày ba đêm rồi, đến bây giờ vẫn không có tin tức, mà cô chặn đường lui lại rắn chắc như vậy, không có lưu lại cho anh dấu vết để lại nào, làm cho anh không thể tìm ra.

Trên người cô mang theo nhiều tiền mặt như vậy, nếu bị người nào thấy được, nổi lên lòng xấu xa..... trong đầu Lương Thần, lập tức hiện ra hình ảnh Cảnh Hảo Hảo bị người sát hại, máu tươi đầm đìa nằm ở trong rừng núi hoang vắng, cả người anh giật mình một cái, đáy lòng âm thầm nhắc nhở mình không nên suy nghĩ miên man, liền nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ gần người.

Qua không biết bao lâu, cửa phòng làm việc bị người gõ vang, Lương Thần cô đơn không nhúc nhích.

Tô Tiểu Tả thật cẩn thận đẩy cửa ra, bên trong cực kỳ yên tĩnh, áo cơm cha mẹ của cô đứng ở trước cửa sổ sát đất, cũng không nhúc nhích nữa.

Bóng lưng thoát nhìn đặc biệt ôn hòa, nhưng không biết có phải ảo giác của cô hay không, cô lại có thể thấy được một chút cô đơn từ trên người đại BOSS.

Tô Tiểu Tả nhẹ nhàng hắng giọng một cái, thật cẩn thận mở miệng: “Lương tổng.”

Nếu không phải thân ảnh Lương Thần hơi động một chút, Tô Tiểu Tả sẽ cho là anh hoàn toàn không có nghe được lời nói của mình.

“Tôi muốn nhắc nhở ngài, mười hai giờ rưỡi có một bữa tiệc.”

“Ừ.” Lương Thần lên tiếng, nhìn thoáng qua thời gian, đã sắp mười hai giờ, anh trầm tư trong chốc lát, trực tiếp xoay người đi vào phòng ngủ phía sau văn phòng, thay đổi một bộ đồ mới, rửa mặt chải đầu, sửa sang lại, ngọc thụ lâm phong, phong độ nhẹ nhàng như trường ngày đi tham gia bữa tiệc.

Trên bữa tiệc, chạm ly liên tục, không khí hòa hợp.

Trà Long Tĩnh thượng hạng, rót ra từ trong tay phục vụ mặc sườn xám bó sát thân người, phát ra mùi hương lượn lờ.

Trong toàn bộ phòng, hương thơm rượu trà đồ ăn hương lượn quanh.

Lương Thần ở trong giới thương nghiệp lâu như vậy, sớm đã quen loại xã giao và khách sáo này, nhưng hôm nay, anh lại cảm thấy có chút lực bất tòng tâm, người chung quanh, thì thầm rồi cuộc nói thì thầm cái gì đó với mình, lại nói với nhau cái gì, anh lại không nghe lọt một câu.

Thật vất vả chống đỡ đến khi bữa ăn chấm dứt, lúc trước anh ứng đối thành thạo, lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, kéo thân thể hơi mệt mỏi, lên xe của mình.

Uống rượu vào, tuy không bao nhiêu, nhưng lại càng quay cuồng không ngừng ở trong bụng, anh cố nén dục vọng nôn mửa, dựa vào lưng xe, nhắm hai mắt lại.

Ba giờ chiều, Tô Tiểu Tả gọi điện thoại tới, nói cho anh biết ba giờ rưỡi có một cuộc họp.

Anh ngay cả đáp cũng không đáp một chút, liền cắt đứt điện thoại.

Tâm mắt nhìn chăm chăm xe ngoài cửa sổ của anh dần dần có chút hoảng hốt, đột nhiên nhìn thấy một cô gái tóc dài màu đen, mặc váy vàng đi ngang qua, anh theo bản năng liền đẩy cửa xe ra, đuổi theo, kéo lấy cổ tay người nọ, nhìn lại, mới phát hiện không phải Cảnh Hảo Hảo.

Anh sửng sờ buông lỏng tay ra, đứng ở trên đường cái người đến người đi, lập tức lại thiếu hưng trí đi.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 412: Ngoại Trừ Yêu Cô, Chuyện Gì Cũng Đầu Là Chuyện Không Quan Trọng. [1]

Editor: May

Thế gian nhiều người, có thể mỗi một phút mỗi một giây đều có thể nhìn thấy gương mặt mới tinh, nhưng lại không có một người nào, có thể cho anh kinh diễm như lần đầu gặp cô vậy.

Thẳng đến lúc này, anh mới biết được, lúc ấy liếc mắt một cái liền bị khí chất sạch sẽ của cô làm rung động, không phải cô rất đặc thù, mà là kinh hỉ vừa thấy đã yêu.

Trên ngã tư đường, rõ ràng lui tới rất nhiều người, trên ngồi khác nhau tản ra hương vị khác nhau, tiếng xe tiếng cười tiếng nói chuyện, nhiều tiếng không ngừng, nhưng Lương Thần lại cảm thấy toàn bộ thế giới, giống như chỉ có một người là anh, cô độc mà lại tịch mịch.

Hảo Hảo, hóa ra..... thành phố không có em, nơi nào cũng là chân trời góc biển, chỉ còn cô độc.

.....

Lương Thần từng cảm thấy thời gian không đủ dùng, liều mạng thi chạy cùng thời gian, nhưng hiện tại, anh chưa bao giờ cảm thấy thời gian trôi qua thông thả mà lại dài lâu như bây giờ vậy.

Đã là ngày thứ năm.

Cảnh Hảo Hảo vẫn không có tin tức như trước.

Một người sống sờ sờ, ở dưới tình huống anh thông báo ở hai giới hắc bạch tra xét, lại không thể tìm ra chút tung tích nào.

Từ lúc đầu Lương không muốn ăn, đến cuộc sống hàng ngày khó an, thậm chí ngay cả công ty cũng không đi, tính tình cũng trở nên đặc biệt táo bạo, chỉ một chuyện nhỏ, cũng có thể trêu chọc anh tức giận kinh thiên động địa.

Không khí trong biệt thự, trở nên áp lực, người hầu từng người trôi qua lo lắng đề phòng, thật cẩn thận, sợ không cẩn thận sẽ chọc giận Lương Thần.

Thậm chí đến cuối cùng, buổi tối Lương Thần không xuống lầu ăn cơm tối, nhóm người hầu cũng không dám lên lầu để hỏi.

Rốt cục Lương Thần chống đỡ không nổi ngủ thiếp đi, hơn tám giờ tối, anh đột nhiên tỉnh dậy từ trong mộng, toàn thân ra đầy mồ hôi lạnh.

Nhìn nhìn thời gian, anh chỉ mới ngủ 20 phút.

Đây đã là lần thứ mấy trong mấy ngày nay.

Anh sẽ luôn mơ thấy một vài giấc mơ ly kỳ cổ quái, trong mộng không phải Cảnh Hảo Hảo đã chết, chính là giả cho người khác, hoặc là khiến cho anh giống như con ruồi không đầu, làm sao cũng không tìm thấy cô.

Lương Thần có chút mệt mỏi xuống giường, rót cho mình một ly nước, nhìn chăm chăm ban công, không biết như thế nào, liền giống như thấy Cảnh Hảo Hảo tránh ở ghế mây sau rèm cửa sổ, anh buông ly nước,

rất nhanh chạy vội tới, kéo rèm cửa sổ, nhìn thấy là cảnh tượng trống rỗng, chỉ có gió đêm nhè nhẹ, không ngừng thổi vào.

Lương Thần ngơ ngác đứng trong chốc lát, xoay người cầm lấy di động của mình, lại gọi ra một cú điện thoại.

Kết quả nhận được, vẫn như đang tìm kiếm, còn chưa có manh mối.

Giọng nói cứng rắn của Lương Thần, nói: “Tiếp tục tìm cho tôi!”

Sau đó liền phẫn hận cắt đứt điện thoại, đứng ở trên ban công mím môi trầm tư trong chốc lát, liền xoay người, đi trở về phòng ngủ, cầm lấy chìa khóa xe của mình, đi xuống lầu.

Vừa lái xe ở vào thành phố Giang Sơn, Lương Thần vừa đeo tai nghe điện thoại bluetooth, gọi một cú điện thoại cho Từ Dung.

Đúng lúc Từ Dung đang ở “Golden Age”, Lương Thần trực tiếp sáng khoáy chặt đứt điện thoại, đi nơi đó.

Phòng bao xa hoa trụy lạc, là nơi Lương Thần đã sớm bàn chuyện làm ăn quen trong mấy năm nay.

Anh không gần nữ sắc, nhưng trước khi chưa gặp Cảnh Hảo Hảo, cần xã giao, cũng tìm tiểu thư “Golden Age” ngồi ở bên người, làm ra vẻ.

Cho nên, tiểu thư bồi rượu bên trong nhìn thấy anh, lập tức ý cười không thôi tiến lên chào đón, ôm cánh tay anh: “Lương tổng, ngài đã tới?”

Lúc trước tuy rằng đáy lòng Lương Thần chán ghét, còn có thể ngoài cười nhưng trong không cười bày ra bộ dáng, sau đó bất động thanh sắc rút cánh tay của mình ra. Hiện tại Lương Thần lại vì đụng chạm như vậy, nháy mắt trở mặt, anh ghét nhìn chằm chằm một đôi tay trắng nõn đặt ở trên cánh tay mình, nói: “Cô có buồn nôn hay không.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 413: Ngoại Trừ Yêu Cô, Chuyện Gì Cũng Đầu Là Chuyện Không Quan Trọng. [2]

Editor: May

Hiện tại Lương Thần lại vì đụng chạm như vậy, nháy mắt trở mặt, anh ghét nhìn chằm chằm một đôi tay trắng nõn đặt ở trên cánh tay mình, nói: “Cô có buồn nôn hay không.”

Tiểu thư bồi rượu tươi cười kiêu diễm như đoá hoa nghe được câu này, trên mặt chớp mắt một cái liền trở nên xấu hổ, tay phải nộ khoát lên trên cánh tay Lương Thần, cố gắng cong khoe môi lên với Lương Thần, muốn cười một cái, hóa giải không khí, kết quả Lương Thần lại tới một câu: “Chưa học qua hai chữ rụt rè viết như thế nào sao!”

Sau đó Lương Thần liền hất rơi cánh tay của tiểu thư bồi rượu, sắc mặt trầm lãnh ngồi ở trên sofa.

Trong phòng bao vờn quanh có tiết tấu nhạc DJ, đình tai nhức óc, Lương Thần cảm thấy nó khiến mình đau đầu, cầm điều khiển từ xa, “bíp” tắt nhạc đi.

Trong nháy mắt trong phòng trở nên có chút yên tĩnh.

Lúc này Từ Dung mới cười buông ly rượu xuống, phát phát tay với tiểu thư bồi rượu ở một bên, ý bảo các cô rời đi.

“Làm sao vậy? Thoạt nhìn tâm tình không tốt.” Từ Dung rót cho Lương Thần một ly rượu, đẩy tới trước mặt anh.

Lương Thần không có hé răng, chỉ yên lặng giơ ly rượu lên, hung hăng rót vào trong bụng.

Chất lỏng cay độc, theo vết hầu cay đến đáy lòng, vừa nóng lại kích thích.

Từ Dung nhìn Lương Thần trầm mặc không nói, câu môi cười cười: “Như thế nào? Cảnh Hảo Hảo vẫn là không có tin tức?”

Lương Thần ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Từ Dung, cầm lấy chai rượu, uống một ly tiếp một ly.

“Tôi nghe người trong công ty cậu nói, cậu đã không đi công ty vài ngày rồi, lúc công trình lớn ký lúc trước, gần đây cũng trì trệ không tiến, cứ như vậy nữa, chỉ sợ cậu phải bồi thường tiền vi phạm hợp đồng.”

Lúc này Lương Thần nhìn cũng không nhìn Từ Dung, như là hoàn toàn không có nghe được lời nói của anh, vẫn không ngừng uống rượu như trước.

Từ Dung cúi đầu, nặng nề nở nụ cười hai tiếng, rút điều thuốc từ một bên ra, chậm rãi ngậm trong miệng, miễn cưỡng tựa vào trên sofa, không rên một tiếng nhìn Lương Thần uống hết sạch hai chai rượu tây.

Lương Thần chỉ chỉ chuông phục vụ ở một bên, ý bảo Từ Dung tiếp tục gọi rượu.

“Mượn rượu tiêu sầu, cũng không phải là phong cách của cậu. A Thần, lý tính của cậu đâu?”

“Bớt nói nhảm, bảo cậu gọi rượu thì gọi đi.”

Từ Dung nhấn chuông phục vụ, nói: “Mang hai chai Royal Salute tới đây.”

Tắt chuông phục vụ, Từ Dung xoay qua, nhìn về phía Lương Thần.

Người đàn ông có thể bởi vì uống rượu mạnh, sắc mặt hơi có chút đỏ hồng, mí mắt hơi rũ xuống, lông mi thật dài như là hai cây quạt nhỏ, che giấu đôi mắt của anh, cầm nắp rượu trong tay, chán đến chết ngấm ngía.

Từ Dung cầm điều thuốc, hút hai hơi, sau đó cầm một điều thuốc, đưa cho Lương Thần: “Muốn hút hai hơi không?”

Lương Thần tiếp nhận điều thuốc, Từ Dung tiến tới, châm thay anh.

Lương Thần chậm rãi phun một ngụm thuốc, mùi thuốc lá chậm rãi tản ra ở trong miệng.

Từ Dung ngồi ở một bên, sau khi nhìn khói mù lượn lờ, gương mặt tuấn mỹ bức người kia, đột nhiên nghĩa chánh ngôn từ mở miệng, nói: “A Thần, không phải tôi thích chỗ mồm vào, tôi biết có thể lời nói của tôi, cậu không thích nghe, Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên nhận thức suốt mười năm, hiện tại Thẩm Lương Niên trật đường ray, khó chịu là Cảnh Hảo Hảo, nhưng khó chịu thì khó chịu, cũng không đại biểu cho cô ấy nhất định sẽ lựa chọn cậu. Hai ta từng cùng nhau trở về thành phố Giang Sơn từ Bắc Kinh, tôi tận mắt nhìn cậu làm như thế nào để tạo được tập đoàn Giang Sơn như bây giờ, đây là sa trường cậu chinh chiến được, kết quả hiện tại cậu suy sút như vậy, lúc này mới vài ngày, cậu đến cả công ty cũng không đi, chuyện gì trong đó cũng không quản, trước kia cậu cũng không phải như vậy.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 414: Ngoại Trừ Yêu Cô, Chuyện Gì Cũng Đầu Là Chuyện Không Quan Trọng. [3]

Editor: May

Lương Thần nghe một chuỗi lời dài như vậy của Từ Dung, chậm rãi phun ra một ngụm thuốc, nghiêng đầu, nhìn chăm chăm Từ Dung, có chút bật cười mở miệng nói: “Từ Dung, từ khi tôi tiến vào cho đến bây giờ, tôi chưa nói một câu, chính cậu lại liên ba ba nói nhiều như vậy, cậu có mệt hay không?”

“Tôi đây không phải là quan tâm cậu sao?” Từ Dung trầm mặc trong chốc lát, tiếp tục nói: “À Thần, chuyện không như ý trên đời, mười phần có hết tám chín phần, có một số việc, cậu lợi hại hơn nữa, cũng là miễn cưỡng không được. Giống như là Cảnh Hảo Hảo, dưa hái xanh không ngọt.”

Ngón tay cầm điều thuốc của Lương Thần bỗng dừng dùng sức, cứng rắn kẹp gãy điều thuốc, cả người anh đột nhiên liền tức đỏ mặt, nhìn chăm chăm Từ Dung, phun ra từng chữ: “Tôi càng muốn miễn cưỡng!”

Chuyện không như ý trên đời, mười phần có hết tám chín phần, có một số việc, anh lợi hại hơn nữa, cũng là miễn cưỡng không được, nhưng duy chỉ có chuyện của Cảnh Hảo Hảo, anh sẽ không thỏa hiệp.

Từ Dung nhìn thần thái kiên quyết của Lương Thần, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cúi đầu, ngón tay gõ mặt bàn, nửa ngày sau, mới ngẩng đầu, nói: “À Thần, một phụ nữ mà thôi, cậu cần gì chấp nhất như vậy, cậu thật muốn vì

cô ta khiến công ty xảy ra chuyện không may, cậu thấy đáng giá sao? Hiện tại cuộc sống hàng ngày của cậu khó an, cuối cùng giày vò thân thể mình xảy ra không tốt nào, cậu thấy đáng giá sao?”

Sao ở trong tình yêu, mọi người đều thích hỏi vấn đề có đáng giá hay không này?

Lương Thần miễn cưỡng tựa vào trên sofa, chậm rãi nhắm mắt lại, không nói gì.

Thậm Lương Niên nói với anh: Anh muốn biết Cảnh Hảo Hảo đi đâu, còn phải đi tìm người ngoài như anh ta hỏi, xem ra anh còn không bằng một người ngoài như anh ta.

Hiện tại Từ Dung lại nói với anh: Chuyện không như ý trên đời, mười phần có đến tám chín phần, có một số việc, anh lợi hại hơn nữa, cũng miễn cưỡng không được. Giống như là Cảnh Hảo Hảo, dưa hái xanh không ngọt.

Ở trong mắt bọn họ, giữa anh và Cảnh Hảo Hảo chính là cách thiên sơn vạn thủy, một mảnh đại dương.

Thật ra tâm tình của anh, cũng có chút khó có thể hình dung, lập tức nghĩ tốt xấu gì Cảnh Hảo Hảo cũng đã cùng một chỗ với anh hơn nửa năm, anh lại là người đàn ông đầu tiên của cô, dựa theo lẽ thường mà nói, cô khẳng định sẽ không quên anh, lập tức lại nghĩ lúc đầu chính mình cưỡng bức cô, đáy lòng của cô khẳng định hận thảm mình, nếu không sẽ không nghĩa vô phản cố trốn tránh anh như vậy, ở đáy lòng của cô, có lẽ vĩnh viễn đều không có sự tồn tại của anh.

Từ nhỏ đến lớn, chuyện anh cố ý muốn làm, vật anh muốn có được, vốn chưa từng có tính toán buông tha, không đạt mục đích quyết không bỏ qua, hơn nữa mỗi một lần, anh đều là tin tưởng mười phần, nhưng lúc này đây, anh lại cảm thấy đáy lòng trống trơn, bất ổn, không nắm chắc chút nào.

Không cần Thẩm Lương Niên nhắc nhở, anh cũng biết, mười năm của Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên, mười năm trôi qua trong cuộc sống nghèo khó nương tựa lẫn nhau, mặc kệ hiện tại kết cục kết thúc như thế nào, cũng không quản hiện tại rốt cuộc cô còn yêu thương Thẩm Lương Niên hay không, mười năm đó không phải là một con số, bên trong ẩn chứa thời gian và ký ức, có thể vĩnh viễn cũng không có thể xóa bỏ trong cả đời này.

Nhưng anh lại chưa từng nghĩ tới muốn buông tha, anh biết đó là một khiêu chiến, nhưng anh vẫn muốn nghĩa vô phản cố, muốn chiếm được Cảnh Hảo Hảo.

Cả đời này của anh, cũng chỉ từng thích một người con gái đó..... À, không đúng, là thích..... Hơn nữa anh cũng tính toán, cả đời này đều chỉ thích một người con gái này.

Lương Thần nghĩ đến đây, chậm rãi mở mắt, hiệu quả cách âm cách âm trong phòng bao đặc biệt tốt, tắt đi âm nhạc, bên trong cực kỳ im lặng, anh chậm rãi quay đầu, nhìn Từ Dung nói: “Nếu đã không thể không yêu, cần gì phải hỏi tôi có đáng giá hay không?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 415: Ngoại Trừ Yêu Cô, Chuyện Gì Cũng Đầu Là Chuyện Không Quan Trọng. [4]

Editor: May

Từ Dung kéo kéo miệng: “Cô ta có cái gì tốt? Sao cậu lại yêu như vậy?”

“Cảnh Hảo Hảo không tốt, nhưng cô ấy là người con gái tôi thích.”

Giọng nói Lương Thần, tựa như nốt G chính của đàn violong, trầm thấp du dương thông thả truyền ra.

“Lúc trước, tôi có thể không ăn cơm, có thể không ngủ được, nhưng tuyệt đối sẽ không chậm trễ chuyện công việc, hơn nữa tôi cũng không cảm thấy Cảnh Hảo Hảo quá quan trọng với tôi, hiện tại cô ấy vừa đi, tôi liền phát hiện, mấy ngày nay, tôi đều không có bất kỳ hứng thú gì với chuyện công ty, hơn nữa tôi đi ra ngoài tham gia bữa tiệc, một chút khí lực ứng phó cũng không có, tôi cũng muốn trở lại ngày trước kia, xem như cô ấy chưa từng xuất hiện qua, bận rộn công việc kiếm tiền, nhưng tôi không thể quay về, tôi không có biện pháp.”

Thẳng đến lúc này, anh mới biết được, Cảnh Hảo Hảo vẫn luôn ở trong đáy lòng của anh, anh có thể buông tha mặc kệ công ty mình dốc sức làm việc nhiều năm như vậy, có thể buông tha lười ứng phó bữa tiệc, duy chỉ không bỏ xuống được cô, những chuyện từng là chính sự kia, đúng phải cô, lại có thể kỳ tích bàn biến thành chuyện không quan trọng.

Sau đó, anh mới chậm rãi hiểu được, trừ bỏ yêu cô, chuyện gì trên thế gian này cũng là chuyện không quan trọng.

Thời gian cô xuất hiện ở trong sinh mệnh anh gần gũi chưa tới một năm, nhưng cho tới nay thời gian che phủ trong đời này của anh, có một nửa là ánh sáng của cô.

Tôi không có biện pháp.

“Thiếu niên thiên tử” của thành phố Giang Sơn này, từ khi nào thì có thời gian không có biện pháp nào như vậy?

Từ Dung nhìn chăm chăm Lương Thần, thật lâu sau, thở dài thật mạnh một hơi, ngữ điệu có chút thốn thức nói: “Cậu nói, sao chuyện lại phát triển thành như vậy?”

“Cậu và Thẩm Lương Niên, tôi đều nhìn ở trong mắt? Trước kia anh rất mơ hồ, nhiều mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ cậu như vậy, cậu đều bất động thanh sắc nói hai ba câu liền khiến người ta khóc suốt muốn tránh đi.”

“Lúc học đại học, lễ tình nhân lễ giáng sinh cậu đều nhận không ít lễ vật, nhưng bộ dáng chính là cầm những thứ đó, nói thẳng ngay trước mặt người ta, phiền toái cô giúp tôi ném vào trong thùng rác đi, cảm ơn.”

“Xem lời này một chút, rất tuyệt tình, lúc ấy tôi thích hoa hậu giảng đường hệ nghệ thuật, nhưng hoa hậu giảng đường kia lại chú ý cậu, tôi nhìn thấy cậu trực tiếp dứt bữa sáng người ta tặng cho cậu cho con chó hoang, lúc ấy tôi đặc biệt tức giận không phục.”

“Lúc ấy tôi liền suy nghĩ, người như cậu, trời sinh chính là sát tinh của phụ nữ, không biết tổn thương bao nhiêu tâm mỹ nữ xinh đẹp, hoàn toàn không biết thương hương tiếc ngọc, thân sĩ phong độ.”

“Mà Thẩm Lương Niên liền không giống với cậu, người theo đuổi cậu ta ở trong đại học cũng không thiếu, tuy rằng không khác gì cậu, nhưng người ta cũng là khách khí cự tuyệt, vĩnh viễn đều là một bộ dáng giữ mình trong sạch, tuy rằng lúc ấy chúng ta không biết bạn gái cậu ta là Cảnh Hảo Hảo, nhưng chúng ta đều biết, cậu ta thật sự thủ thân như ngọc vì Cảnh Hảo Hảo, lúc ấy tôi chần chừ cười ngửa xem hoa với bạn gái, tôi nhìn thấy biểu hiện đó của cậu ta, chẳng những không có cười nhạt, tôi ngược lại thật sự rất cảm động vì cậu ta. Trong hoàn cảnh nghèo khó như vậy, lại có được một tình yêu có thể gần nhau như vậy.”

“Kết quả..... Nhìn như một người si tình nhất lại là khốn kiếp nhất, người khốn kiếp nhất lại là một.....”

Từ Dung nói tới đây, đột nhiên có chút nói không được nữa, lại thở dài một hơi, nói: “Thật ra Kiều Ôn Noãn - người phụ nữ kia, thực không thể đụng vào được, tôi cảm thấy Thẩm Lương Niên sớm hay muộn cũng sẽ hủy ở trong tay cô ta.”

Lương Thần không nói gì, chỉ chậm rãi lấy ra một điều thuốc từ trên bàn, sau khi châm, hút một ngụm thật sâu.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 416: Ngoại Trừ Yêu Cô, Chuyện Gì Cũng Đầu Là Chuyện Không Quan Trọng. [5]

Editor: May

Không biết có phải do Từ Dung đột nhiên nhắc tới chuyện đã qua hay không, Lương Thần hút có chút gấp, hơi bị sặc một chút, ho khan lên.

.....

Ngày thứ hai sau khi Lương Thần gặp Từ Dung, cả người giống như là người không có việc gì, vừa sáng sớm liền rời giường, tinh thần toả sáng đi công ty.

Mấy ngày nay chuyện trong công ty bị anh đẩy xuống có chút nhiều, cả ngày anh gần như ngay cả thời gian thở cũng không có, vẫn bị vây ở trạng thái rất bận rộn.

Tô Tiểu Tả biết Cảnh Hảo Hảo biến mất không thấy, cho nên lúc đi theo bên người Lương Thần bận rộn, vẫn đều quan sát thần thái Lương Thần, lại phát hiện hình như tính tình của anh không quá nóng nảy, cũng có vẻ có kiên nhẫn, gần như không khác gì lúc trước.

Thần thái như vậy của Lương Thần, làm cho Tô Tiểu Tả quả thực nghĩ đến, người tên Cảnh Hảo Hảo kia, hoàn toàn chưa từng xuất hiện ở trong thế giới của Lương Thần.

Liên tiếp vài ngày như vậy, lúc này Tô Tiểu Tả mới phát hiện, áo cơm cha mẹ của cô không phải không có việc gì, mà là mượn công việc dời suy nghĩ đi.

Có lần chìa khóa nhà của cô rơi ở công ty, buổi tối ở quán bar chơi với bạn đến mười hai giờ, nhớ tới chuyện này, liền vội vàng chạy về công ty, kết quả nhìn thấy đèn văn phòng Lương Thần còn sáng, cô tưởng trước khi Lương Thần đã tắt đèn, liền lén lút đẩy cửa ra, kết quả phát hiện Lương Thần ngồi ở trước bàn công việc, vẻ mặt còn đang nghiêm túc lật xem văn kiện.

Tô Tiểu Tả sợ tới mức vội vàng đóng cửa lại, rón ra rón rén rời đi.

Sau đó, Tô Tiểu Tả phát hiện, Lương Thần trừ bỏ thời gian ăn cơm, gần như đều đang bận rộn chuyện công ty, chỉ trong một tuần, công ty hoàn thành hạng mục công việc một tháng, nhưng mắt thấy cả người Lương Thần đã muốn gãy đi một vòng, mà những người khác trong công ty, bởi vì Lương Thần tăng ca bận rộn thêm giờ, thường xuyên nửa đêm bị một cú điện thoại của anh gọi tới, yêu cầu văn kiện và hỏi thăm tiến trình gì đó, làm cho các cao tầng cũng giấc ngủ không đủ theo, ngày hôm sau còn phải cố chống thân thể họp gặp khách hàng, một tuần trước công ty còn không có việc gì, tuần này lập tức chuyển thành mỗi một người không chịu nổi.

Lúc công ty bận rộn, cũng đã xử lý sạch sẽ công việc.

Lương Thần gửi đi một email cuối cùng, khi muốn đi tìm một văn kiện mới, lại phát hiện đến ngay cả việc nhỏ vụn vặt hoàn toàn không còn cần anh xử lý trong công ty đều đã bị anh xử lý không còn một chút.

Anh nhìn thoáng qua đồng hồ dưới góc trái máy tính, cách ngày Cảnh Hảo Hảo rời đi, đã qua hai mươi ngày.

Anh theo thói quen cầm lấy di động, tiếp tục gọi một cú điện thoại, hỏi tiến trình tìm kiếm, nhận được tin tức, vẫn là đang tra như trước.

Không biết có phải đã quen với đáp án không có tiến triển gì như vậy hay không, anh phát hiện tâm mình, đã muốn chết lặng không cảm giác đau đớn gì.

Anh tựa vào trên ghế dựa làm việc, nhắm mắt lại, muốn nghỉ ngơi trong chốc lát, nhưng lại phát hiện, vừa nhắm mắt lại, đầu óc đều là Cảnh Hảo Hảo.

Không được, anh phải tìm chuyện gì đó để cho mình làm, nếu không anh sẽ bị tra tấn chết.

Lương Thần lật tìm ở trên máy tính, trên mặt bàn nửa ngày, vẫn không có tìm được một chút công việc có thể đi làm.

Mấy ngày hôm trước, anh ngay cả thời gian có thể để cho chính mình thở dốc cũng không có, mượn một mỗi cực kỳ đó để chết lặng đầu óc của mình, làm cho chính mình không nghĩ đến cô nữa.

Nhưng hiện tại, anh ngay cả nơi ký gửi dơi đi cũng không có.

Anh không thể ngồi ở đây chờ chết nữa.

Lương Thần nghĩ đến đây, liền nắm lấy chìa khóa xe trên bàn lên, trực tiếp xuống lầu, lái xe trở về biệt thự.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 417: Một Lần Cuối Cùng (1)

Editor: May

Lương Thần đã không trở lại rất nhiều ngày, người hầu trong biệt thự lại nhớ tới cuộc sống trước khi Cảnh Hảo Hảo chưa tới đây, đại đa số thời gian mỗi ngày đều là rảnh rỗi.

Hiện tại hơn một giờ đêm, Lương Thần trở lại biệt thự, nhóm người hầu đã sớm đã muốn đi vào giấc ngủ, anh trực tiếp ngựa quen đường cũ vào cửa, lên lầu, trực tiếp vào phòng sách, đi đến trước kết sắt của mình.

Anh nhìn khóa mật mã trước mặt, nhấp máy môi, lấy điện thoại di động ra, gọi cho Từ Dung một cú điện thoại.

Điện thoại, nửa ngày mới được tiếp nghe, truyền đến giọng nói buồn ngủ mông lung của Từ Dung: “Tôi nói Lương tiên sinh, ngài hơn nửa đêm có gì chỉ giáo?”

“Từ Dung..... Tôi không chịu nổi nữa.”

Từ Dung nghe âm điệu có chút bất đắc dĩ của Lương Thần, biểu tình giật mình, anh mơ hồ cảm giác được kế tiếp Lương Thần muốn nói cái gì, cả người liền thanh tỉnh lại: “A Thần, cậu sẽ không lại muốn rồi rắm chứ?”

Lương Thần nắm di động, nhấp máy môi: “Hai mươi ngày, tôi vẫn không tìm thấy cô ấy, tôi chờ không nổi nữa, tôi hận không thể nhìn thấy cô

ấy xuất hiện ở trước mặt tôi bất cứ lúc nào, cho nên Từ Dung, tôi có thể thật sự phải phạm vào rồi.”

Từ Dung tạm dừng hồi lâu, mở miệng nói: “Đứng ở góc độ của cậu, tôi nên ủng hộ cậu, đứng ở góc độ chính nghĩa, tôi nên phản đối cậu, cho nên, cậu vẫn là đừng nói với tôi.”

“Một lần cuối cùng, một lần cuối cùng.....” Lương Thần liên tục lặp lại một lần cuối cùng hai lần, liền “cạch” cúp điện thoại.

Anh nhìn chăm chăm két sắt, nhìn một phút đồng hồ, sau đó nâng tay lên, nhập mật mã vào.

Két sắt cạch một tiếng mở ra, Lương Thần lấy một đĩa CD từ bên trong ra, tay dùng sức siết, sau đó liền cúi đầu, đóng két sắt, xoay người ngồi trước bàn sách, bật máy tính lên, bỏ vào trong khu đĩa CD.

Chưa đến chốc lát, trên màn hình máy tính, liền bắn ra cửa sổ video, là video lần đầu tiên hoan ái của anh và Cảnh Hảo Hảo ở trong khách sạn Tứ Quý.

Cách thời gian lâu như vậy, lúc anh xem lại video này, anh mới phát hiện, biểu tình Cảnh Hảo Hảo trên đó là bi ai như vậy, như là trải qua tra tấn thống khổ nhất trong cuộc sống, mà trên mặt anh, treo là si mê, thỏa mãn, thoải mái.

Đối lập mãnh liệt như vậy.

Lương Thần nhìn chăm chăm gương mặt Cảnh Hảo Hảo trên video, nhìn hồi lâu, sau đó nhắm hai mắt lại, trong đầu anh tràn ngập giấy dựa, đánh nhau kịch liệt.

Qua khoảng năm phút đồng hồ, Lương Thần mở mắt, thả tốc độ phát hình video tới chậm chạp nhất, như là từng tấm ảnh chụp từ từ lướt qua,

anh tìm bên trong ảnh chụp không có lộ ra gương mặt của anh và cô, cũng không có lộ ra bộ phận trọng điểm của anh và cô, lưu lại từng ảnh chụp ở trong file.

Đợi cho Lương Thần làm xong hết thấy, anh liền tắt máy tính đi, chậm rãi đi tới trước cửa sổ phòng khách, nhìn núi xa và bóng cây đen như mực, thần thái trở nên có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Trung Quốc chín trăm sáu mươi vạn cây số, có 32 tỉnh, bốn thành phố trực thuộc trung ương, năm khu tự trị, 282 thị xã, 375 huyện thị, ba vạn bảy ngàn tám trăm chín mươi sáu thị trấn, tổng cộng có mười ba triệu dân cư.

Nếu anh kiểm từng chỗ một, không biết đến năm nào tháng nào mới có thể gặp mặt với cô.

Nhưng có một thứ, lại có thể nhanh chóng thâm nhập đại giang nam bắc trong vòng một đêm, đó chính là tin tức.

Cho nên, anh rất muốn ti bỉ vô sỉ một lần, chỉ một lần, một lần cuối cùng, để anh có thể mau chóng biết cô ở nơi nào.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 418: Một Lần Cuối Cùng (2)

Editor: May

Ở trước khi cô chưa rời đi, anh đã bắt đầu quy hoạch cuộc đời của anh và cô, suy nghĩ bọn họ trôi qua như thế nào, nhưng hiện tại, anh đứng cô độc ngẩn người ở trong đêm.

Không biết có phải bởi vì vừa mới xem xong video kia không, trong đầu Lương Thần bất tri bất giác quay về cảnh tượng lần đầu tiên mình gặp mặt với Cảnh Hảo Hảo.

Hiện tại, đã muốn là trung tuần tháng 4, ngày đó anh thấy cô, là rạng sáng đầu tháng năm, ngày xuân hạ đan xen

Sự xuất hiện của cô, giống như là một đạo tia chớp xinh đẹp, chém xuống bầu trời đêm trong thế giới yên lặng của anh.

Anh trải qua, kích động, nhảy nhót, sau đó liền thuận lý thành chương biến cô thành phụ nữ của mình.

Lúc đó, anh thật sự nghĩ đến đó chính là quật khởi nhất thời, hiện tại anh mới biết được, thật ra đó là cả đời.

Nếu là cuộc đời của anh, anh không thể cứ trơ mắt nhìn anh biến mất không thấy như vậy.

Hảo Hảo..... Thực xin lỗi, chỉ một lần này, anh chỉ là, hy vọng em có thể trở lại bên người anh.....

Lương Thần nghĩ đến đây, thần thái trở nên có chút bình tĩnh, anh chậm rãi xoay người, đi ra phòng sách, trở lại phòng ngủ, nằm ở trên chần giường mềm mại, giống như Cảnh Hảo Hảo còn nằm ở bên người anh, anh vươn tay, làm một động tác ôm, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Sáng sớm ngày hôm sau chưa đến bảy giờ, Lương Thần mở mắt, mặc nghiêm trang đi công ty.

Một ngày bận rộn, đến hơn ba giờ chiều, Lương Thần mới không còn rảnh rỗi nữa, đi đến trước bàn làm việc, bật máy tính của mình lên, nối liền ổ cứng mang đến từ trong nhà, nhìn chăm chú những ảnh chụp mình lấy ra từ bên trong vào tối hôm qua trong chốc lát, liền nâng tay lên, đánh lạch cạch ở trên bàn phím một chút, sau khi dừng lại, anh cẩn thận đọc một lần, xác định không thành vấn đề, liền nhấn máy điện thoại trên bàn.

“Hiện tại tôi gửi một loạt ảnh chụp và bản thảo tin tức cho anh, trước bảy giờ tối hôm nay, các tin tức giải trí lớn, truyền thông đều phát ra.”

Cắt đứt điện thoại, Lương Thần nhìn chăm chăm túi nén mình đã đóng gói tốt, ngăn người một trận.

Khi anh từng không đạt mục đích sẽ không từ thủ đoạn làm bất cứ chuyện gì, đều là đúng lý hợp tình lo lắng mười phần, nhưng hiện tại, anh lại phát hiện, chính mình còn chưa có bắt đầu hành động, đáy lòng đã nổi lên đau đớn sinh sôi.

Lương Thần gắt gao nhú chặt mi tâm, thật lâu sau, nâng tay lên, xoa xoa hai gò má của mình, nhấn gửi đi.

.....

Đây là trấn nhỏ không thu hút cách thành phố Giang Sơn ở ngoài ngàn dặm.

Cảnh Hảo Hảo cũng không biết rốt cuộc mình đi tới nơi nào, cô ngồi xe buýt đến điểm cuối cùng, đáy lòng không nở, sợ Lương Thần có thể tra được cô ở nơi nào, liền ngồi xe tư nhân từ nơi đó, đi một thành thị nhỏ gần đó, giày vò nhiều lần, cuối cùng liền đến trấn nhỏ hiện tại của cô.

Cụ thể trấn nhỏ này tọa lạc ở phương hướng nào của thành phố Giang Sơn, đáy lòng Cảnh Hảo Hảo cũng không rõ ràng, thậm chí hiện tại cô đã có chút mơ hồ, phân không rõ rốt cuộc mình làm sao đi được đến chỗ này, cô chỉ biết là, cô giống như một kẻ chạy trốn, thay đổi một đồng lớn xe tư nhân lại một chiếc xe buýt tư nhân.

Lúc đi, cô không dám mang vật phẩm tùy thân, dọc theo đường đi đều ngựa không ngừng vó biến đổi địa phương, đến ngay cả nghỉ ngơi, cũng là ngồi ở trên xe buýt ngủ, càng đừng nói đến tắm rửa thay quần áo.

Cho nên, đợi đến khi cô đến trấn nhỏ kia, cả người thoát nhìn phong trần mệt mỏi, chật vật không chịu nổi.

Cảnh Hảo Hảo mơ hồ có thể nhận ra, trấn nhỏ kia hẳn là thuộc loại vùng Giang Nam, cầu nhỏ nước chảy, lá liễu buông xuống, thoát nhìn rất dịu dàng nhu tình.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 419: Một Lần Cuối Cùng (3)

Editor: May

Đại khái là chạy mệt mỏi, Cảnh Hảo Hảo cảm thấy trấn nhỏ này hẻo lánh, lại không phồn hoa, cho dù là Lương Thần thật sự muốn tìm kiếm mình, nhất thời cũng sẽ không tìm đến trong loại trấn nhỏ đến thành phố cũng không được tính này, đợi cho anh thật sự lật tìm các thành phố cấp bậc lên trời, chỉ sợ lúc ấy cũng đã qua hơn một năm rưỡi.

Chỉ sợ lúc đó Lương Thần đã sớm quên Cảnh Hảo Hảo cô là người như thế nào rồi.

Chỉ cần một năm, một năm sau, cô liền có thể đi đến những thành phố Thượng Hải, Bắc Kinh, Thâm Quyển tiếp tục trôi qua cuộc sống mình muốn rồi.

Cho nên, Cảnh Hảo Hảo liền lựa chọn đặt chân ngăn ngủi ở chỗ này.

Cô trước đi tìm một khách sạn, làm thủ tục vào ở, sau lại đi trung tâm thương mại gần đó chọn vài món quần áo và đồ dùng rửa mặt, sau khi trở lại khách sạn, cô trước tắm nước nóng một lần.

Cô đã có sáu bảy ngày không có tắm rửa sạch chính mình, tắm sạch khoảng một tiếng, mới cảm thấy rửa sạch chính mình, thay đổi quần áo sạch sẽ, Cảnh Hảo Hảo ra ngoài ngay cả đồ cũng chưa ăn, liền trực tiếp đi ở trên giường khách sạn, lôi kéo chăn che khuất chính mình, nặng nề ngủ.

Lúc này Cảnh Hảo Hảo vừa cảm giác ngủ được rất say, lúc tỉnh lại, đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Cuộc sống trong trấn nhỏ, thực thoải mái hừu nhàn, đại đa số đều là dậy sớm ngủ sớm, Cảnh Hảo Hảo kéo màn cửa sổ ra, liền nhìn thấy trong công viên đối diện khách sạn, tụ tập rất nhiều người già đang đánh Thái Cực.

Cảnh Hảo Hảo duỗi lưng một cái, rửa mặt đơn giản một chút, xuống lầu ăn bữa sáng, liền đi quanh trấn nhỏ một vòng.

Cảnh Hảo Hảo thế mới biết, thật sự là một trấn nhỏ của Giang Nam, cách Vô Tích có chút gần.

Phong cảnh trong trấn nhỏ rất đẹp, Cảnh Hảo Hảo đi tới giữa trưa, tìm một tiệm nhiều người một chút, ăn cơm trưa, đi ra ghé vào trên lan can cầu đá, nhìn nước xanh biếc và cá nhỏ dưới cầu, đột nhiên liền cảm thấy hết thấy này như là một giấc mộng, không chân thật đến đáng sợ.

Ngay tại mấy ngày hôm trước, cô còn trải qua phản bội của Thẩm Lương Niên và vây giam của Lương Thần, trôi qua nước sôi lửa bỏng khổ không thể tả, nhưng hiện tại, cô lại đã tiêu diêu tự tại sung sướng thể xác và tinh thần ở trong trấn nhỏ tốt đẹp này.

Cảnh Hảo Hảo quyết định ở lại chỗ này, xế chiều hôm đó, liền đi liên hệ trung tâm phòng ốc cho thuê, phòng ở cho thuê ở địa phương nhỏ rất tốt, không giống như là đồng lớn thủ tục trong thành phố lớn, Cảnh Hảo Hảo chọn một phòng hướng về phía mặt trời, nộp tiền thuê nhà nửa năm.

Cảnh Hảo Hảo thuê phòng đầy đủ dụng cụ, cũng không cần cô chuẩn bị cái gì nữa, cô đi trung tâm thương mại mua nệm và đệm chăn, đơn giản tăng thêm một ít đồ dùng cuộc sống, sau đó quét tước phòng một chút, đợi cho hết thấy thu thập thỏa đáng, đã sắp hơn tám giờ tối.

Mấy ngày ban đầu Cảnh Hảo Hảo ở trấn nhỏ, trừ bỏ đi dạo chính là lo lắng đề phòng, cô sợ Lương Thần cho video hoan ái của anh và cô ra ngoài ánh sáng, mỗi ngày đều chú ý tin tức.

Qua ba bốn ngày, Cảnh Hảo Hảo phát hiện mặc kệ là vòng giải trí hay là Weibo mới đều rất gió êm sóng lặng, lúc này Cảnh Hảo Hảo mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Xem ra quyết sách của cô là đúng, không đi thực hành, vĩnh viễn cũng không biết có khả năng mới.

Dù sao video kia cũng là của hai người anh và cô, anh muốn phá hủy cô, đồng thời cũng sẽ phá hủy chính anh.

Người thông minh giống Lương Thần vậy, quả nhiên sẽ không làm loại chuyện hại người hại mình này.

Từ nay về sau, cô liền giống như những cô gái bình thường trên đường cái kia, không còn có người giam giữ tự do của cô, đoạt lấy tôn nghiêm của cô.

Một đêm kia, Cảnh Hảo Hảo ngủ đặc biệt yên ổn.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 420: Một Lần Cuối Cùng (4)

Editor: May

Tiêu phí trong trấn nhỏ không cao, tiền cô bán phòng, cũng đủ cô ở nơi này áo cơm không lo sống hết một đời, nhưng ngày hôm sau Cảnh Hảo Hảo vẫn thả lỏng tâm trạng, đi trấn nhỏ tìm một công việc.

Bán mỹ phẩm ở trung tâm thương mại, tiền lương cũng không cao, một tháng hai ngàn đồng, không kém thu vào lúc đóng vai phụ.

Đối với Cảnh Hảo Hảo nghiệp diễn hơi thông thuận một chút, công ty Thẩm Lương Niên càng làm càng lớn, rồi lại bị Lương Thần nuôi dưỡng cấm y ngọc thực một trận mà nói, hai ngàn đồng tiền, thật sự không đáng giá nhắc tới.

Nhưng ngày hôm sau khi Cảnh Hảo Hảo mặc đồng phục làm việc của trung tâm thương mại, tóc bôi lên hết, đeo một đồ trang sức trang nhã, cùng các đồng nghiệp đứng ở trước quầy, tiếp đãi người khuôn mặt khác nhau, Cảnh Hảo Hảo lại cảm thấy có một cỗ cảm giác thỏa mãn không thể nói nên lời dâng lên từ đáy lòng của mình.

Nếu không phải chuyện Thẩm Lương Niên trật đường ray bị cô biết, nếu không phải Lương Thần xuất hiện ở trong sinh mệnh của cô, có lẽ cô đã sớm gả cho Thẩm Lương Niên làm vợ, ở nhà như là một bình hoa làm một phu nhân xứng chức giúp chồng dạy con.

Nhưng Lương Thần nhất, Thẩm Lương Niên trật đường ray lại làm cho cô hiểu được, người sống trên đời, có thể mất đi người yêu, có thể không có thân nhân, nhưng nhất định phải có giá trị sinh tồn của mình.

Cô từng, tuy rằng nghèo khổ, cũng trôi qua thật sự uất ức, đó là bởi vì, cô đang vì tương lai của mình và Thẩm Lương Niên cố gắng.

Nay cô, chỉ còn một người, trong tay có tiền, nhưng cũng phải có một phần công việc đến phong phú chính mình.

Tuy rằng Cảnh Hảo Hảo đang ở trong trấn nhỏ ngoài ngàn dặm, nhưng cũng không phải là không hiểu được biết được tin tức về Lương Thần.

Cùng bán quầy mỹ phẩm với cô, là một cô gái nhỏ 17 tuổi chưa tốt nghiệp trung học, bỏ học đi làm, tên là Tiểu Cẩm, hứng thú lớn nhất mỗi ngày chính là cầm một cái di động thông minh, kết nối wifi trung tâm thương mại, xem đủ loại tin tức, sau đó liền xem tin tức này thành quốc gia đại sự, trình bày cho nhân viên bán hàng chung quanh nghe.

Cảnh Hảo Hảo chính là nghe được tin tức về Lương Thần từ trong miệng của Tiểu Cẩm.

Xác thực mà nói, là tin tức trong công ty Lương Thần.

“Ai nha, các người còn nhớ rõ nam thần của tôi không? Chính là Lương Thần - tập đoàn Giang Sơn kia, hiện tại công ty của anh, cổ phiếu lại có thể rơi xuống, làm sao bây giờ, nam thần của tôi sẽ không phá sản chứ..... hu hu hu..... Tôi không muốn đâu.....”

Cảnh Hảo Hảo đứng ở một bên, đang sửa sang lại mỹ phẩm trong quầy, lúc nghe được hai chữ “Lương Thần” này, ngón tay cô bỗng dưng run rẩy một chút, cô xoay qua, nhìn về phía Tiểu Cẩm, sắc mặt có chút tái nhợt hỏi: “Lương Thần?”

“Đúng vậy, thiếu niên CEO tập đoàn Giang Sơn, trong nhà rất có tiền cũng rất bối cảnh, nhưng cốt tủy bản thân lại không dựa vào trong nhà chút nào, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng sáng tạo ra tập đoàn Giang Sơn bây giờ, lợi hại hơn những phú nhị đại kia nhiều, lúc trước anh ấy còn được rất nhiều trường học cả nước xem thành dốc lòng điển hình, viết vào sách giáo khoa đấy. mấy năm qua, công ty anh ấy vẫn đều rất thông thuận, sao hiện tại cổ phiếu lại rớt lợi hại như vậy, sẽ không phải là xuất hiện vấn đề gì chứ, hu hu hu, Lương Thần âu ba của tôi.”

Tiểu Cẩm nói rất nhiều, nhắc tới người mình thích, sẽ nói lái nhai không ngừng.

Cảnh Hảo Hảo chỉ nghe xong phần đầu, liền cúi đầu, lấy di động mới mua của mình ra, xem trang web một chút, phát hiện tin tức đầu đề hôm nay, là cổ phiếu tập đoàn Giang Sơn rớt liên tục ba ngày.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 421: Một Lần Cuối Cùng (5)

Editor: May

Phía trên còn có một vài người biết chuyện tiết lộ ra, nói công trình hợp tác mới của tập đoàn Giang Sơn trì trệ không tiến, có thể cần bồi thường khoảng tiền kếch xù, cũng có thể mang đến cho tập đoàn Giang Sơn tổn thương trước nay chưa từng có.

Cảnh Hảo Hảo nhìn tin tức kia, không biết chuyện gì xảy ra, đáy lòng liền cảm thấy đột nhiên trở nên nặng trĩu, cảm giác thích tỵ mấy ngày nay ở trong trấn nhỏ, biến mất vô tung vô ảnh.

Tiểu Cẩm còn đang ở một bên, vẻ mặt bi ai giả khóc gào lên: “Nam thần của tôi, âu ba của tôi, lão công trong lòng tôi.....”

Cảnh Hảo Hảo lại yên lặng thu hồi di động, đi tới trước quầy bên cạnh, tiếp tục sửa sang lại đồ trang điểm.

Trên đường, có người tiến lên hỏi cô giá, cô lại sững sờ nhìn chăm chăm một chai sữa dưỡng trên bàn ngăn người, cuối cùng vẫn là Tiểu Cẩm tiến lại đây, vẻ mặt khách khí cười báo con số, sau đó vui sướng mang theo khách hàng kia tiếp tục nhìn đồ trang điểm khác, ở một bên vất hết óc đầy mạnh tiêu thụ.

Tiểu Cẩm làm ở quầy này hai năm, miệng lưu loát, chỉ cần là khách hàng cô dẫn, có rất ít người chạy thoát được, sau khi khách hàng kia giờ túi

đựng một bộ mỹ phẩm lên rồi đi, Tiểu Cẩm nhảy lên đi tới bên người Cảnh Hảo Hảo, vỗ vỗ bả vai của cô, nói: “Hảo Hảo, số tiền tiêu thụ tháng này của hai chúng ta lập tức sẽ hoàn thành, nếu vượt qua, hai chúng ta có thể cùng nhau lấy tiền thưởng, khách hàng vừa rồi kia là em giúp chị lưu lại, phát tiền ra, chị phải mời em ăn cơm nha.”

Cảnh Hảo Hảo ngơ ngác tại chỗ, không có hé răng.

“Hảo Hảo? Hảo Hảo?”

Tiểu Cẩm hô liên tục hai tiếng, Cảnh Hảo Hảo mới lấy lại tinh thần, nhìn Tiểu Cẩm không chút để ý “ừ” một tiếng.

“VẬY CHỊ ĐÂY LÀ ĐỒNG Ý.” Cô gái mười mấy tuổi, bởi vì một chút cơm, liền có thể trở nên vô cùng vui vẻ và thỏa mãn, Tiểu Cẩm cười tủm tủm nhìn Cảnh Hảo Hảo, mặt mày cong cong, giây tiếp theo, cô ấy liền mở to miệng: “Hảo Hảo, chị đang làm cái gì?”

“Sao chị đặt sữa dưỡng ở trong trong hộp sữa rửa mặt? Còn có, nhãn phân biệt thật giả này, chị cũng dán nhầm rồi. Mặt khác, đây là nước trang điểm, không phải nước tẩy trang..... Trời ạ, Hảo Hảo, chị nhầm toàn bộ rồi.....”

Tiểu Cẩm vừa lớn tiếng hô, vừa rất nhanh thay Cảnh Hảo Hảo thu thập hết thảy.

Lúc này Cảnh Hảo Hảo mới sững sờ hoàn hồn, nhìn hình ảnh trên quầy, bị chính mình biến thành hồng bét, gắt gao nhú nhú mày.

Cô đây là làm sao vậy? Cô luôn làm việc cẩn thận tỉ mỉ, sao vừa rồi lại thất thần?

Tiểu Cẩm xoay qua, nhìn thấy sắc mặt Cảnh Hảo Hảo đặc biệt tái nhợt, nhìn không được quan tâm hỏi: “Hảo Hảo, không phải thân thể chị

không thoải mái chứ? Sao sắc mặt lại khó coi như vậy?”

“Không.” Cảnh Hảo Hảo lắc lắc đầu, bắt buộc chính mình thu hồi tinh thần, tiếp tục đi làm việc.

Ngày hôm sau, sáng sớm Cảnh Hảo Hảo rời giường, trước mở di động ra nhìn tin tức một chút, vẫn đưa tin cổ phiếu công ty Lương Thần rớt xuống, đây là ngày thứ tư rớt xuống, nhân sĩ phân tích chuyên nghiệp đều bắt đầu đưa tin về chuyện này, nói tập đoàn Giang Sơn rất có thể sẽ gặp phải thời điểm sinh tử tồn vong mấu chốt nhất.

Ngày đó tâm tình Cảnh Hảo Hảo trở nên đặc biệt nôn nóng, lúc buổi chiều đau bụng, đi toilet, phát hiện kinh nguyệt của mình đến, mượn Tiểu Cẩm một băng vệ sinh, đứng ở trước quầy, luôn thường xem di động, muốn nhìn có tin tức mới nhất về tập đoàn Giang Sơn không.

Đến buổi tối, Cảnh Hảo Hảo nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại ngủ không yên, trong tay vẫn cầm lấy di động.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 422: Một Lần Cuối Cùng (6)

Editor: May

Cô không biết rốt cuộc mình là lần thứ mấy trong ngày, cố ý vô tình đi lật xem tin tức về tập đoàn Giang Sơn.

Sự tồn vong và sụp đổ của công ty Lương Thần, không có bất kỳ quan hệ gì với cô, rốt cuộc cô là làm sao vậy? Hai ngày này lại có thể vẫn luôn chú ý tin tức này?

Mi tâm thanh tú của Cảnh Hảo Hảo hơi hơi nhăn lại, sau đó ném điện thoại di động vào một bên, nhắm mắt lại bắt buộc chính mình đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, lúc Cảnh Hảo Hảo nhìn lên thời gian, lại nhìn thoáng qua tin tức, đầu đề tin tức biến thành một chuyến bay nước ngoài nào đó xuất hiện trục trặc, bị buộc hạ cánh ở Hongkong.

Cảnh Hảo Hảo rời giường, vẫn đi làm như cũ, lúc ba giờ chiều, Tiểu Cẩm đột nhiên cười ha ha hô một tiếng: “Lương Thần âu ba của em đây máu sống lại lần nữa, chỉ một buổi sáng, chẳng những kéo lại toàn bộ cổ phiếu rớt xuống vào mấy ngày nay, thậm chí còn cao hơn trước một điểm, quả nhiên không hổ là nam thần của em, quá lợi hại!”

Cảnh Hảo Hảo đuổi cổ, tiến lên trước, nhìn thoáng qua, phát hiện những nhân sĩ bình luận chuyên nghiệp kia đã muốn bắt đầu khen ngợi

CEO tập đoàn Giang Sơn lợi hại, có tài, thủ đoạn cao siêu.

Khóe môi Cảnh Hảo Hảo, lơ đãng cong lên, đứng ở trên quầy, nhìn thấy khách hàng tới đây, liền mặt mang mỉm cười giới thiệu sản phẩm mới, không biết có phải tâm tình tốt dẫn đến hay không, buổi chiều Cảnh Hảo Hảo làm tiêu thụ phi thường xinh đẹp, thật sự như là như Tiểu Cẩm nói vậy, bọn họ vượt mức hoàn thành hạn mức tiêu thụ tháng này.

Mấy ngày kế tiếp, cuộc sống vẫn trải qua như cũ, trấn nhỏ không thể so sánh phần hoa náo nhiệt thành phố Giang Sơn, cuộc sống rất đơn giản, đúng lúc sinh nhật của Tiểu Cẩm, buổi tối Cảnh Hảo Hảo bồi Tiểu Cẩm xem một bộ phim điện ảnh, buổi trưa cố ý đi lên lầu chọn một món quà tặng cho cô ấy, giá vừa phải, đúng lúc dễ suy nghĩ xài cho Tiểu Cẩm hai ngàn đồng mỗi tháng, sẽ không cảm thấy áp lực lớn, cũng rất vui mừng.

Về nhà, Cảnh Hảo Hảo tắm rửa một cái, nằm ở trên giường nhìn một tiết mục nghệ thuật, tắt đèn đi vào giấc ngủ.

Đêm ngày hôm đó, Cảnh Hảo Hảo lại nằm mơ, cô mơ thấy Lương Thần cầm video hoan ái của anh và cô lưu danh hậu thế, tất cả mọi người liều mạng tải video đó xuống, sau đó ở dưới Weibo của cô, bình luận thân thể, kỹ xảo của cô, có vài người, còn mắng cô hạ tiện, không biết xấu hổ.

Thậm chí còn có người tìm đến nhà của cô, chỉ vào mặt của cô, chàm chọc cô.

Cảnh Hảo Hảo chợt bừng tỉnh từ trong giấc mộng, cô ngồi ở trong phòng tối đen, thở hỗn hển từng hơi, nửa ngày, mới đụng đến chốt mở đèn.

Trong phòng sáng ngời, làm cho đáy lòng của cô hơi thư thái một chút, cô xuống giường rót cho mình một ly nước, áp chế khủng hoảng ác mộng mang đến.

Một lần nữa nằm lên trên giường, Cảnh Hảo Hảo lại không buồn ngủ.

Cô trợn tròn mắt, nhìn trần nhà, nhớ lại tình hình trong mộng lần nữa, chân thật đến đáng sợ.

Cảnh Hảo Hảo lật người, đáy lòng không ngừng an ủi chính mình, khẳng định là cô suy nghĩ nhiều, Lương Thần khẳng định sẽ không làm như vậy, là cô quá khẩn trương, nhất định là ngày suy nghĩ đêm nằm mộng.....

Hơn nửa ngày, Cảnh Hảo Hảo mới bình tĩnh lại, buồn ngủ lại đột kích, cô nặng nề hắt xì hai cái, liền chui vào trong chăn, tiếp tục ngủ say.

Ngày hôm sau, dậy có chút trễ, vội vàng chạy tới công ty, Tiểu Cẩm đã lau quỳ trưng bày sạch sẽ, trên cổ lộ ra dây chuyền cô tặng ngày hôm qua kia, nhìn thấy cô tới đây, tươi cười xán xán với cô: “Hảo Hảo, đến đây?”

Cảnh Hảo Hảo gật gật đầu, rất nhanh tiến vào phòng lưu giữ, thay đổi đồng phục làm việc, lúc đi ra, Tiểu Cẩm liền vỗ tay với cô: “Hảo Hảo, nhanh đến xem, tin tức trọng đại, nóng sốt!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 423: Màu Hồng Phấn [1]

Editor: May

“Chuyện gì?” Cảnh Hảo Hảo đối diện gương, sửa sang lại áo của mình một chút.

Tiểu Cẩm không kiên nhẫn vươn tay, trực tiếp kéo cô đến bên người cô ấy, chỉ vào màn hình lớn di động 5.1 của mình, kích động nói: “Chị xem, đây tuyệt đối là kẻ tặc cô giáo Trần, sự kiện màu hồng phấn lần nữa trong làng giải trí, chị nhìn một cái, hai người xích lõa thân thể quần chung một chỗ, rất kính bạo, có đúng không!”

Đó là một nhóm ảnh chụp khoảng hơn mười tám nam nữ gắt gao triển miên cùng một chỗ, hình ảnh kia chụp rất kỹ xảo, bộ phận trọng điểm toàn thân hai người nam nữ, hoàn toàn không có lộ ra nửa phần, nhưng toàn bộ hình ảnh, lại có thể rõ ràng làm cho người ta hiểu được, hai người kia chính là đang hoan ái.

Quan trọng hơn là, gương mặt nam nữ chính trong này đều đánh gạch men, hoàn toàn làm cho người ta không thể nhận ra là ai.

“Hơn nữa, chị xem tấm ảnh này, sau lưng người đàn ông, thoát nhìn rất rắn chắc hữu lực, đường cong lưu sướng, tuyệt đối là mỹ nam đó.....” Tiểu Cẩm làm ra một biểu tình hoa si.

Cảnh Hảo Hảo có chút bật cười nhìn khuôn mặt kích động của Tiểu Cẩm, nói: “Loại ảnh chụp này, khẳng định là chế tác, trong vòng giải trí thấy nhưng không thể trách, không có gì ngạc nhiên. Rất nhiều nữ ngôi sao vì đề cao nổi tiếng, sẽ thường xuyên chế tạo ra phong ba màu hồng phấn như vậy, đưa tới sóng to gió lớn.”

Nói xong, Cảnh Hảo Hảo nhìn lướt qua tiêu đề tin tức: Vạch trần ảnh chụp màu hồng phấn của nữ minh tinh công ty giải trí TS và một ông trùm.

Công ty giải trí TS?

Lại có thể là sư tỷ cùng công ty với cô, ai vậy chứ?

Cảnh Hảo Hảo tò mò nhìn màn hình di động của Tiểu Cẩm, hướng ảnh chụp không thấy rõ gương mặt, chỉ là hai thân thể, ái mộ dây dưa, cau mày, tự hỏi nửa ngày, cũng không nhìn ra đến tột cùng đây là ai.

Chỉ là, tin tức kia phát ra gần gũi chưa đến nửa tiếng, đã muốn bạo hỏa, phía dưới tràn ngập đủ loại bình luận.

Có người nói là đoạn sáng tác mới của công ty giải trí TS, cũng có người nói ngồi chờ nữ minh tinh bị vạch trần này là ai, cũng có người dứt khoát bắt đầu đoán nữ minh tinh này là ai.

Toàn bộ cả buổi sáng, Tiểu Cẩm luôn đang chú ý tin tức này, đến cả người đến trung tâm thương mại này mua sắm cũng đều nhắc tới sự kiện màu hồng phấn lần này, thuận tiện còn có thể phân tích rốt cuộc là ai.

Vào lúc ban đêm, bảy giờ, một chị Duyên Hoa của công ty giải trí TS, bị người công kích, nói người trong ảnh chụp là cô ta khi được một phú thương bao nuôi, đã bị người ném ảnh chụp lên. Theo sát sau đó, chưa đến mười phút, Weibo Duyên Hoa cho ra đáp lại, làm sáng tỏ ảnh chụp không có quan hệ gì với cô ta, hơn nữa còn dán lên văn kiện luật sư, công bố sẽ lấy tội danh phỉ báng đưa ra tố tụng người tung tin đồn. Fan Duyên Hoa,

nháy mắt thành lập một đề tài “Yêu Duyên Hoa”, đến tỏ vẻ sự bảo vệ của bọn họ, nửa tiếng ngắn ngủn, đề tài Weibo này quang vinh đăng lên đứng đầu bảng người dùng nhiều nhất.

Ngay sau đó, có người thành lập đề tài “Đoán nữ minh tinh màu hồng phấn này là ai”, bên trong có vài hạng chọn nữ minh tinh, đều là vòng cái tên tiếng tăm trong làng giải trí, để cho mọi người tiến hành bỏ phiếu.

Có người đoán người này, có người hoài nghi người kia, toàn bộ Weibo, trong nháy mắt một đoàn hỗn loạn, “sự kiện màu hồng phấn” lần này giống như là một viên bom, nhanh chóng nổ tung ở trong vòng giải trí, hoàn toàn bị phát hỏa.

Cảnh Hảo Hảo biết, những thứ này đều là làm nền, nhân vật chính chân chân thật thật, còn chưa có thu hoạch.

Buổi tối, lúc Cảnh Hảo Hảo xem đoạn tin tức này, đáy lòng còn âm thầm cảm thán hai tiếng, bội phục công ty giải trí TS lần này làm sáng tác rất thành công, nữ minh tinh lần này, tất nhiên nổi danh chấn động thiên hạ, được công ty giải trí TS thổi phồng trọng điểm.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 424: Màu Hồng Phấn [2]

Hôm sau, tin tức phong ba màu hồng phấn của nữ minh tinh công ty giải trí TS càng nổi hơn ngày hôm qua, trong mười đề tài nóng đầu bảng của Weibo, nó chiếm cứ khoảng năm đề tài.

Ngay cả Tiểu Cẩm, trong lúc rảnh rỗi khi làm việc, lấy di động ra, lướt Weibo, nhấp lại, gia nhập đội ngũ bát quái lớn.

Cảnh Hảo Hảo xuất thân từ vòng giải trí, sớm đã nhìn quen loại sự kiện này, cố ý ném ra một mảnh lời, sau đó bạo ra từng chút, không một lần cũng là từng cái mới tinh, như là phim truyền hình, ước chừng có thể khiến tin tức này chiếm lấy đầu đề suốt một tuần. Cho nên biểu hiện Cảnh Hảo Hảo có vẻ bình tĩnh, còn nói với Tiểu Cẩm, đợi khi hứng thú mọi người giảm xuống, tuyệt đối sẽ tiếp tục gia tăng nguyên liệu mãnh liệt ra, lại nhắc lên một đoạn cao trào mới.

Cảnh Hảo Hảo thật sự rất hiểu làng giải trí, tay không ở bên trong mài suốt sáu năm, cho nên thật sự giống cô nói như vậy, vào lúc bảy giờ đêm, tin tức quả nhiên thêm nguyên liệu mãnh liệt, công bố một ít ảnh giường chiếu càng thêm lộ liễu.

Lúc ấy Cảnh Hảo Hảo đang ôm quần áo giặt xong, đi ban công, Tiểu Cẩm liền gọi điện thoại tới.

Cô vừa phơi quần áo, vừa nghe Tiểu Cẩm hưng trí bừng bừng đoán rốt cuộc nữ minh tinh là ai.

Cảnh Hảo Hảo cười nghe Tiểu Cẩm nói chuyện, nằm ở trên giường chuẩn bị đi vào giấc ngủ, tiện tay mở điện thoại di động ra, vào Weibo một chút, kết quả nhìn thấy trên màn hình bay đầy trời đều là chuyện phong ba màu hồng phấn của nữ minh tinh công ty giải trí TS.

Cảnh Hảo Hảo là người trong nghề, lại ôm tâm ngoài vòng, thuận tay nhìn ảnh chụp mới vài lần.

Ảnh chụp mới chỉ có hai tấm, giống như lần đầu tiên, khuôn mặt hai người nam nữ bị đánh Mosaic.

Nếu là đại đa số tấm thứ nhất đều là phía sau lưng đàn ông, thân thể phụ nữ bị đàn ông che chắn, như vậy ảnh chụp lúc này đây, lộ một phần nhỏ thân thể của phụ nữ. Nhưng nhiều nhất chỉ đến chỗ một tắc dưới ngực.

Thật ra Cảnh Hảo Hảo rất kinh ngạc về nữ minh tinh này, bình thường làm nữ minh tinh, ước gì lộ toàn bộ, kết quả nữ minh tinh này, lại có thể dựa vào người đàn ông này, vẫn còn ôm tỳ bà che nửa mặt, che che giấu giấu, ngược lại làm cho người ta vài phần cảm giác thần bí.

Cảnh Hảo Hảo nhìn lẩn qua lộn lại hình đó vài lần, tuy rằng không có hình ảnh quá cách gò, thậm chí ngay cả biểu tình và thần thái hai người đều nhìn không tới, nhưng cô luôn cảm thấy hình ảnh này có chút quen thuộc, như là đã thấy qua ở nơi nào, nhưng cô lại nói không nên lời rốt cuộc cụ thể là thấy qua ở nơi nào.

Cảnh Hảo Hảo nghiêng đầu, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng rõ ràng buông tha cho, trực tiếp tắt đèn, đi vào giấc ngủ.

Tỉnh lại lần nữa, đã là hừng đông, Cảnh Hảo Hảo không cảm thấy có trạng huống đặc thù liền rời giường rửa mặt chải đầu, đi làm.

Đến trung tâm thương mại, Tiểu Cẩm còn chưa có đến, Cảnh Hảo Hảo liền xử lý tốt hết thảy.

Buổi sáng, cũng không phải là giờ cao điểm của trung tâm thương mại, gần như không có khách hàng nào, Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trên ghế, vừa giết thời gian, vừa lấy điện thoại di động ra lần nữa.

Mở trang web ra, không ngoài dự đoán của Cảnh Hảo Hảo, trang đầu vẫn là phong ba màu hồng phấn công ty giải trí TS, hơn nữa cách ngăn ngắn chưa đến mười hai tiếng, lại tuôn ra ảnh chụp mới.

Gương mặt hai người vẫn đánh Mosaic như trước, lúc trước ảnh chụp chính là trọng điểm hai người, lúc này đây ảnh chụp, liền bại lộ ra vị trí hoàn cảnh hai người.

Là ở trong một cái khách sạn, trang hoàng lộng lẫy xa hoa, trên đất ném đầy quần áo ngổn ngang, chắc là bắt đầu có chút kịch liệt, Cảnh Hảo Hảo chậm rãi từ từ hoạt động, đột nhiên ngón tay dừng ở một tấm hình.....

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 425: Màu Hồng Phấn [3]

Editor: May

Là ở trong một cái khách sạn, trang hoàng lộng lẫy xa hoa, trên đất ném đầy quần áo ngổn ngang, chắc là bắt đầu có chút kịch liệt, Cảnh Hảo Hảo chậm rãi từ từ hoạt động, đột nhiên ngón tay dừng ở một tấm hình.....

Sau đó, tầm mắt Cảnh Hảo Hảo, liền dừng ở trên nội y xốc xếch trên mặt đất, cô cũng có một kiện giống như đúc.

Đó đều không phải là bản hạn chế, toàn thế giới không biết bao nhiêu người sẽ mua, nhưng hiện tại không biết như thế nào, trong nháy mắt cô liền liên tưởng đến video hoan ái của mình và Lương Thần, không biết có phải đáy lòng vẫn bị dây cung buộc chặt hay không, cô luôn cảm thấy đáy lòng thấp thỏm bất an.

Lúc trước cô đều là tùy tính quét hình mấy lần, cũng không có dụng tâm đi quan sát, hiện tại cô lại xoay người, cẩn thận nhìn những ảnh chụp đó từ đầu đến đuôi một lần.

Cuối cùng lúc Cảnh Hảo Hảo nhìn đến đèn treo tường ở vách tường phía sau, nhận ra đó là khách sạn Tứ Quý thành phố Giang Sơn.

Đèn tường kia, nghe nói là khách sạn Tứ Quý vì tô đậm không khí, đặc biệt thiết kế, toàn cầu chỉ có một nhà sử dụng.

Cảnh Hảo Hảo rất nhanh lộn trở lại chỗ tin tức Weibo kia, nhìn thấy có người ở phía dưới nhắn lại, đã có người chỉ ra đây là khách sạn Tứ Quý thành phố Giang Sơn, giống cô như đúc.

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo, liền ngã xuống đến đáy cốc.

Nội y, khách sạn..... Đều phù hợp với lần đầu tiên khi cô và Lương Thần hoan ái, là trùng hợp, hay là cố ý?

Trong nháy mắt, Cảnh Hảo Hảo hoàn toàn không có mệt mỏi, cô nằm di động, nhìn ảnh chụp này liên tục nhiều lần, muốn tiếp tục nhìn ra một chút dấu vết từ bên trong, nhưng những ảnh chụp này như là trải qua người cố ý chọn lựa, hoàn toàn không có để lại quá nhiều tin tức, Cảnh Hảo Hảo cẩn thận phân rõ hồi lâu, vẫn chỉ dừng lại ở trên hai sự trùng hợp là khách sạn và nội y.

Là Lương Thần làm sao?

Người phụ nữ trên ảnh chụp là cô sao?

Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm hai người chung một chỗ phía trên gât gao, bởi vì đại đa số thân thể cô gái đều bị người đàn ông che giấu, cô không thể nhận.

Hắn không phải là cô đi..... Dù sao mỗi ngày khách sạn Tứ Quý đều sẽ có người khác nhau vào ở, có thể đúng lúc khi công ty giải trí TS tạo ra, cô không có cách nào phân biệt được.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, gật gật đầu thật mạnh, đáy lòng âm thầm nói với chính mình: Đúng, khẳng định là trùng hợp, nếu Lương Thần muốn dùng thủ đoạn này ép cô trở về, đã sớm làm như vậy, sẽ không đợi cho cô biến mất hai mươi ngày mới hành động.

Người đàn ông kia, từ trước đến nay muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, không chấp nhận được người khác ngỗ nghịch anh một chút, sao anh có thể nhẫn nại hơn hai mươi ngày, rồi mới ra tay?

Nhất định là đáy lòng cô nhớ đĩa CD đó, cho nên mới sẽ ngạc nhiên như vậy.....

Cảnh Hảo Hảo nhắm mắt lại, hô hấp thật sâu vài hơi, sau đó chậm rãi nằm ở trên giường.

Cho dù đáy lòng của cô đã cố gắng an ủi chính mình, nhưng suốt đêm đều ngủ đứt quãng, thường xuyên tỉnh lại.

Bởi vì chất lượng giấc ngủ buổi tối không tốt, ngày kế tinh thần Cảnh Hảo Hảo có vẻ có chút mệt mỏi, cô tới công ty, trước nhìn thoáng qua tin tức, gió êm sóng lặng, cũng không có chuyện quan trọng nào, nhưng cô lại cảm thấy đáy lòng bất ổn, dờn sông lấp biển.

Cảnh Hảo Hảo quả thực là đếm giây vượt qua cho tới trưa, cơm trưa cũng là ăn ở quầy, là cô và Tiểu Cẩm thay phiên đi phố mỹ thực dưới lầu mua, hôm nay đúng lúc đến phiên Cảnh Hảo Hảo.

Để tránh nhiều người, xếp hàng lâu, Cảnh Hảo Hảo cố ý đi xuống sớm mười phút, cho dù như thế, phía trước vẫn là đội ngũ xếp hàng dài hai mét

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 426: Màu Hồng Phấn [4]

Editor: May

Đứng ở trước mặt cô, là hai cô gái trẻ tuổi, hai người cãi nhau ầm ĩ cười hì hì, tiếng nói chuyện cũng có chút lớn.

“Cậu nói, nữ minh tinh công ty giải trí TS bị tung ra phong ba màu hồng phấn đó rốt cuộc là ai?”

“Không biết, chỉ là đầu năm nay, có vài phụ nữ thật sự là càng ngày càng không biết xấu hổ, vì thành danh, cái gì cũng chịu làm.”

“Người như thế, cho dù là nổi tiếng, trong lòng tớ cũng khinh bỉ cô ta, bán da thịt thân xác giành ánh mắt người, thực ghê tởm.”

“Ai nha, người muốn tiền muốn đến điên rồi, có luyện tiếc gì đâu, lúc không quay phim tốt, còn có thể ngủ với cả tổ phim nha.....”

Hai người hi hi ha ha lại cười một trận, đi đến trước quầy chọn lựa đồ mình muốn ăn, bưng lên khe khẽ nói nhỏ trò chuyện về chuyện phong ba màu hồng phấn của nữ minh tinh công ty giải trí TS rồi rời đi.

Cảnh Hảo Hảo mua cơm xong, lúc trở về, đi qua rất nhiều bàn ăn, nghe được mọi người đều đang nghị luận chuyện này.

.....

Thành phố Giang Sơn đi vào mùa xuân, nhiệt độ càng ngày càng ấm áp, màu xanh của thành phố Giang Sơn trở nên đặc biệt tốt, những hàng cây trên phố lớn ngõ nhỏ nở đầy hoa tươi, gió thổi qua, cánh hoa nhỏ xinh, bay lả tả rơi xuống, trên phố, một mảnh hồng nhạt.

Lương Thần ngồi nhả nhận ở trước bàn làm việc, đánh xong một chữ cuối cùng trên máy tính, nhìn thoáng qua thời gian, đã sắp năm giờ chiều, anh còn chưa có ăn cơm trưa, lại không cảm giác đói chút nào.

Khoảng cách tin tức phát ra đã sắp ba bốn ngày, vậy tin tức kia, ở dưới sắp đặt của anh, thật sự đã nổi khắp đại giang nam bắc, chắc chắn là không người không biết không người không hiểu.

Hơn nữa, vào ngày hôm qua, anh còn cố ý để lộ ra hai tin tức, nếu Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy, hẳn là sẽ hoài nghi đó là ảnh chụp của cô và anh đi.

Chính là, đều đã sắp qua hơn 24 tiếng, Cảnh Hảo Hảo lại không có gọi điện thoại tới đây, bàn điều kiện với anh.

Cô là..... Cảm thấy anh không dám làm càng quá phận, hay là cô vì trốn anh, thật sự không để ý thanh danh của mình, không sợ chính mình trở thành đối tượng người toàn thế giới nghị luận?

“Lương tổng, văn kiện ngài cần.” Tô Tiểu Tả chân thành tiêu sái đến trước bàn công tác, buông xuống một phần văn kiện.

Lương Thần trầm mặc gật đầu, ánh mắt nhìn cũng không có nhìn phần văn kiện kia một cái, chỉ là mi tâm càng nhíu chặt hơn.

Ngay tại lúc Tô Tiểu Tả muốn lặng yên không một tiếng động rời đi, Lương Thần đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Tô Tiểu Tả nói: "Lát nữa cô liên lạc với truyền thông, tám giờ tối hôm nay, chính là giờ hoàng kim, lại tuôn ra một tấm ảnh chụp mới."

“Dạ, Lương tổng.” Tô Tiểu Tả cung kính lên tiếng, vẫn đứng ở tại chỗ không có rời đi.

Lương Thần nghi hoặc ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Tô Tiểu Tả một cái: “Còn có chuyện gì sao?”

“Lương tổng, vừa mới Duyên tiểu thư gọi điện thoại tới, nói cô ấy ở Mỹ quay chụp đã sắp hoàn toàn chấm dứt, chuyển bay đêm nay, ngày mai đến thành phố Giang Sơn, hỏi ngài có thời gian không, có thể cùng nhau ăn cơm tối không.”

Lương Thần hơi nhăn mi tâm lại.

Duyên Hoa, Duyên tiểu thư, em gái chị dâu cả của Lương Thần, bốn năm trước, buông tha làm nghiên cứu sinh nước Pháp, trở lại thành phố Giang Sơn, muốn tiến vào vòng giải trí, cuối cùng mẹ anh, an bài cô ta theo Trương Đạo, quay chụp một bộ phim điện ảnh, nắm bắt được nữ nhân vật chính tốt nhất hàng năm, từ đó về sau, bỗng nhiên nổi tiếng, trực tiếp nhảy vào hàng ngũ hạng một.

Trong chốc lát, Lương Thần nói: "Bay đường dài mệt chết đi, trước để cho cô ta về nhà nghỉ ngơi đi."

“Đã biết, Lương tổng.”

Sau khi Tô Tiểu Tả rời khỏi, cả người Lương Thần vô lực dựa vào trở về trên lưng ghế dựa, nhìn chăm chăm di động của mình, vẫn luôn nhìn như vậy.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 427: Màu Hồng Phấn [5]

Editor: May

Tám giờ tối, Cảnh Hảo Hảo tiêu hóa xong bữa tối, đang chuẩn bị nằm ở trên giường xem ti vi, ngủ thiếp đi, kết quả di động của cô lại truyền đến một âm thanh ting ting.

Cảnh Hảo Hảo vừa nhìn nghệ sĩ hài trên ti vi mím môi cười, vừa không chút để ý cầm lấy điện thoại di động.

Là Weibo gửi nhắc nhở mới tới, Cảnh Hảo Hảo nhấn vào, liền thấy được một tấm ảnh chụp.

Vẫn là về phong ba màu hồng phấn công ty giải trí TS như trước, lúc này đây ảnh chụp, trên mặt hai người vẫn đánh Mosaic, nhưng ảnh chụp cũng lộ ra toàn bộ cổ của người phụ nữ.

Nhìn từ ảnh chụp, xương cốt của người phụ nữ này rất tinh tế, bộ dáng xương quai xanh đặc biệt xinh đẹp, phía trên phủ kín vết hôn xanh tím, thoạt nhìn ái muội mà lại kiều diễm.

Trên cổ cô ta, đeo một chui dây chuyền tinh tế, càng kéo dài nhỏ cổ của cô ta.

Chui dây chuyền kia, Cảnh Hảo Hảo cũng không thể quen thuộc hơn, bởi vì, hai năm trước, lúc Thẩm Lương Niên mang theo cô đi dạo phố, đã

mua cho cô một cái giống y như đúc.

Sau lại, trùng hợp lúc cô và Phương Lộ đi dạo phố, đúng lúc gặp phải Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn, lúc đó, cô đã muốn theo Lương Thần, trả dây chuyền kia lại cho Thẩm Lương Niên.

Dây chuyền kia, là một kiểu loại dễ bán, trên thế giới này người mua ngàn vạn.

Nhưng nội y, khách sạn Tứ Quý, chui dây chuyền, rất nhiều trùng hợp, làm cho trong nháy mắt này, đáy lòng Cảnh Hảo Hảo hiểu được, đây có lẽ hoàn toàn không phải trùng hợp, trực giác của cô vẫn luôn đúng, chỉ là cô lừa mình dối người không muốn nhận.

Cô thích cuộc sống tự do như vậy, cô không muốn bị người bắt buộc giữ ở bên người, nhận cuộc sống mình chưa từng muốn.

Cho nên, cô liền không ngừng thôi miên chính mình, an ủi chính mình.

Cho dù đến hiện tại, đáy lòng của cô, vẫn đang yên lặng nói với chính mình, đây vẫn là một sự trùng hợp.....

Lương Thần thật sự hành động, cô phải làm sao bây giờ? Cứ trở về như vậy ư?

Nhưng mà, cô không cam lòng.

Cô là một con người, không phải vật sở hữu của anh.

Sắc mặt Cảnh Hảo Hảo tái nhợt ném điện thoại di động sang một bên, ôm chần, ngơ ngác ngồi trên giường.

Trong ti vi trước mặt, tiếng cười bên trong tiết mục văn nghệ khôi hài vẫn không ngừng, nhưng Cảnh Hảo Hảo, lại cảm thấy tâm mình, vẫn rơi

xuống, rơi xuống, như là không có tận cùng, không đến được điểm dừng chân.

.....

Cảnh Hảo Hảo cả đêm không ngủ, mang theo mắt quầng thâm đi trung tâm thương mại.

Tiểu Cẩm nhìn thấy sắc mặt cô không tốt, nhin không được quan tâm hỏi cô làm sao vậy?

Cảnh Hảo Hảo lắc lắc đầu, miễn cưỡng kéo ra một nụ cười, thay đổi đồng phục làm việc, lúc đi ra, người bán hàng trong trung tâm thương mại đang tụ cùng một chỗ nói chuyện phiếm.

“Đây là ngày hôm qua bạn trai em mua cho em, nhìn xem đẹp mắt hay khó coi?”

“Đẹp mắt, Tiểu Mĩ em thực hạnh phúc, bạn trai cô đối với cô thật tốt, mỗi ngày đưa đón em đi làm.”

“Chị Trương, chị cũng đừng giấu cợt em, chị gả cho một nhân viên công vụ, tương lai có thu nhập ổn định, không cần lo lắng cho tương lai, hơn nữa đứa nhỏ còn có bộ dạng đáng yêu như vậy.”

“Tiểu Cẩm, cô thì sao? Bạn trai của cô đâu?”

“Bạn trai tôi qua hai ngày nữa sẽ trở lại, đến lúc đó tôi bảo anh ấy mời mọi người ăn cơm!”

“Hảo Hảo, lại đây ngồi đi, dù sao buổi sáng cũng không có người, cùng nhau tán gẫu một lát.”

Cảnh Hảo Hảo nhìn những khuôn mặt mỉm cười trước mặt, các đồng nghiệp một thân thoải mái, liền cảm thấy có chút chói mắt, cô cố gắng cong

khóe môi lên một cái, nói: “Tôi đi toilet một chuyến.”

Liền vội vàng rời đi.

Cánh Hảo Hảo đứng ở trước gương toilet, vốc nước, rửa sạch mặt của mình.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 428: Gặp Lại [1]

Editor: May

Cô rõ ràng là từ thành phố lớn đi vào trấn nhỏ này, bộ dạng cô xinh đẹp, nói được một hơi lưu loát tiếng phổ thông, không giống như là những phụ nữ này, mở miệng nói ra tiếng phổ thông, mang theo một cỗ giọng nói quê hương.

Người trên trấn nhỏ thuần phác, không có nhiều lực đực với nhau, mọi người nhìn thấy cô, đều là vẻ mặt kinh diễm, không chút nào keo kiệt ca ngợi cô.

Trên trấn nhỏ rất ít nhìn khi thấy người bên ngoài, lại nghe nói cô là từ thành phố lớn tới đây, mỗi người đều hâm mộ hỏi cô trong thành phố lớn, có phải tòa nhà cao vút như trên ti vi không?

Ở trong mắt bọn họ, cô giống như là một tồn tại thực xuất sắc, nhưng trời biết, lúc cô nhìn thấy bọn họ, lại là hâm mộ cỡ nào.

Bọn họ có thể tùy tùy tiện tiện lựa chọn cuộc sống của mình, có thể chọn một người mình thích, kết hôn sinh con, có thể vì củi gạo dầu muối tương dấm trà mà tính toán tỉ mỉ, có thể vào lúc giữa tháng lĩnh tiền lương chưa đến hai ngàn đồng, quét đi tất cả sương mù, ôm tâm vui vẻ về nhà báo tin vui.

Cô đi làm ở nơi này nhiều ngày như vậy, cô vẫn cảm thấy chính mình sắp giống như bọn họ, cô cố gắng làm cho chính mình quên mất những ác mộng đó, nhưng thật không ngờ, nên đến thì vẫn sẽ đến.

Người đàn ông kia giống như là ác ma không gì không làm được, dùng hết tất cả biện pháp không từ thủ đoạn, chiếm cứ không chịu rời đi khỏi thế giới của cô.

Cảnh Hảo Hảo hít sâu một hơi, rút hai tờ khăn giấy, lau khô gương mặt của mình.

Lúc trở lại quầy, nhóm đồng nghiệp vẫn tán gẫu vui vẻ như trước, thỉnh thoảng sẽ có một trận cười lớn.

Lúc trước, Cảnh Hảo Hảo sẽ cùng nhau nói chuyện phiếm với bọn họ, sẽ che miệng cười ra tiếng vào lúc buồn cười.

Nhưng hôm nay, cô lại không thể nào cười được, thậm chí có chút muốn khóc.

.....

Bốn giờ chiều, Tiểu Cẩm đột nhiên hét lên một tiếng: “Tướng mạo nữ chính của phong ba màu hồng phấn công ty giải trí TS kia đã công bố!”

Quen biết của cô ấy rất lớn, khiến người chung quanh đều xúm lại đây: “Thế nào, thế nào, để cho tôi xem xem!”

Cảnh Hảo Hảo đứng ở một bên, nghe được câu kia, liền cảm thấy như là một quả bom lớn, nổ tung ở đáy lòng của mình, nổ tung hoang mang lo sợ của cô, hồn bay phách tán.

Sữa dưỡng cô nắm trong tay, “choang” liền rơi xuống đất, bởi vì là bình thủy tinh, rơi bể nát, dịch sữa màu trắng sền sệt chảy đầy đất.

Cảnh Hảo Hảo vội vàng cúi người, đi dọn dẹp.

“Sao chỉ có một phần ba mặt, tôi còn tưởng rằng tôi có thể nhìn thấy cả khuôn mặt chứ.”

“Đúng vậy, thực mất hứng.”

“Chỉ là, cô xem đi, trên tin tức nói, tám giờ sáng ngày mai, sẽ công bố chính xác gương mặt của nữ minh tinh này, hơn nữa còn có tên, lai lịch, bối cảnh của cô ta luôn.....”

Tiểu Cẩm đọc từng chữ của lời độc giả trên đó, tay cầm mảnh vụn thủy tinh của Cảnh Hảo Hảo, đột nhiên hung hăng run lên một chút, mảnh vụn thủy tinh bén nhọn, liền hung hăng chui vào đầu ngón tay của cô.

Tay đứt ruột xót, đau đớn toàn tâm nhanh chóng truyền đến đáy lòng của cô, cô lại như là hoàn toàn không cảm giác được, trong đầu vẫn vờn quanh tin tức Tiểu Cẩm vừa mới đọc qua.

“Có lẽ thật sự như là Hảo Hảo nói vậy, đây là sáng tác của ngôi sao.”

“Chỉ là chuyện này rất có ý tứ nha, quan trọng nhất của phụ nữ chính là thân thể, tuôn ra chuyện như vậy cho người toàn thế giới nhìn, cô nói về sau ai còn dám cưới cô ta?”

“Kiếm tiền là được rồi, phỏng chừng cô ta cũng không trông cậy vào lập gia đình đâu, cô xem trong vòng giải trí có bao nhiêu đại minh tinh, đều 34 rồi, còn chưa có kết hôn.”

“Loại phụ nữ này, đàn ông chơi đùa thì còn có thể, thật muốn lấy về nhà làm vợ, khẳng định vẫn sẽ suy nghĩ một chút.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 429: Gặp Lại [2]

Editor: May

Mọi người thất chủ bát thiết??? Thảo luận trong chốc lát, liền tản ra chung quanh, đi làm một lần nữa.

Tiểu Cẩm quyết miệng, suy nghĩ trong chốc lát, liền bắt đầu bình luận, bởi vì bằng cấp không cao, lúc Tiểu Cẩm muốn nói thành ngữ, liền không đặc biệt xác định, liền ngẩng đầu đến hỏi Cảnh Hảo Hảo.

Kết quả nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo ngồi xổm xuống, đang cầm mảnh nhỏ thủy tinh ngăn người, có từng chất lỏng đỏ tươi, theo đầu ngón tay của cô, rơi lên sửa đường trên đất.

Màu đỏ và trắng nõn, đan xen cùng một chỗ, kích thích cả người Tiểu Cẩm chột để di động xuống, chạy đến trước mặt Cảnh Hảo Hảo: “Hảo Hảo, sao tay chị lại chảy máu?”

Cảnh Hảo Hảo hoàn hồn, sắc mặt tái nhợt: “Chị không sao.”

Nói xong, cô liền tiếp tục đi nhặt mảnh thủy tinh trên đất, kết quả bởi vì động tác quá nhanh, lại đâm ra một vết thương trên tay cô, đầu ngón tay cô đau đến co rúm lại một chút, theo sau liền dường như không có việc gì, tiếp tục đi kiểm.

“Hào Hào, chị đừng nhặt những thứ này nữa, chị để em làm đi, chị nhanh đi xem tay của mình, có lưu lại mảnh thủy tinh nào ở bên trong không.”

Tiểu Cẩm nói xong, một phen kéo Cảnh Hào Hào từ trên đất lên, cầm khăn giấy đưa cho Cảnh Hào Hào, liền cúi người, nhanh nhẹn thu thập tốt đồng hỗn độn trên đất.

Cảnh Hào Hào nắm ngón tay của mình, chờ ngừng máu, cầm khăn ướt lau sạch sẽ vết máu trên tay, rồi lấy di động từ trong túi mình ra lần nữa, xem lại tin tức lúc này.

Thật sự giống như là Tiểu Cẩm vừa mới đọc vậy, nói tám giờ sáng mai, sẽ công bố tất cả tin tức của người phụ nữ trên ảnh chụp.

Mọi người đã nhả lại đến sắp điên rồi, toàn bộ đều đang ngồi chờ.

Cảnh Hào Hào nhìn con số nhả lại một chút, đã qua trăm vạn.

Thật sự là mọi người đều biết.....

Thần thái Cảnh Hào Hào, hơi có chút hoảng hốt.

“Nghĩ cái gì vậy?” Tiểu Cẩm vỗ vỗ bả vai Cảnh Hào Hào, tiến lên, nhìn thoáng qua di động Cảnh Hào Hào, nhìn đến ảnh chụp phía trên, cẩn thận nhìn chăm chăm hai lần: “Tuy rằng chỉ có thể nhìn thấy miệng và cằm của người phụ nữ này, nhưng nhìn ra là một mỹ nữ tuyệt thế, chỉ là cũng không có gì để bàn, bộ dáng đẹp mắt hay khó coi, cũng là uống phí, nhưng khẳng định cũng không phải người tốt lành gì.....”

Tiểu Cẩm nói xong, liền xoay qua nhìn về phía Cảnh Hào Hào, sau đó câu nói liền dừng một chút, cô ấy nhìn chăm chăm Cảnh Hào Hào hồi lâu, ánh mắt trở nên có chút cổ quái, qua một lúc lâu, Tiểu Cẩm mở miệng nói:

“Thật sự là kỳ quái, Hảo Hảo, sao em cảm thấy chị và bộ dáng một phần ba của người trên ảnh chụp này giống nhau như đúc chứ?”

Lời nói của Tiểu Cẩm, khiến Cảnh Hảo Hảo cả kinh chợt quay đầu, cười nói với Tiểu Cẩm: “Sao có thể chứ, phỏng chừng là trùng hợp thôi.”

“Phải không?” Tiểu Cẩm nghiêng đầu, cắn ngón tay nghĩ nghĩ: “Hảo Hảo, lần đầu tiên lúc em thấy chị, liền cảm thấy chị nhìn đặc biệt quen mắt, luôn cảm thấy em từng thấy chị ở đâu rồi, Hảo Hảo chị bộ dạng xinh đẹp như vậy, sẽ không thật là ngôi sao chứ?”

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo chợt căng thẳng, tuy rằng cô từng quay chụp rất nhiều phim truyền hình, nhưng đa số đều là nhân vật không thu hút, rất khó được người nhớ kỹ, hơn nữa rất ít có tin tức ra ngoài, độ nổi tiếng thật sự không cao, chẳng lẽ Tiểu Cẩm đúng lúc nhận ra cô?

“Chỉ là, cũng không có khả năng, nếu chị thật là đại minh tinh, sao lại chạy đến góc ở trấn nhỏ này của tụi em!”

Tiểu Cẩm vỗ vỗ bả vai Cảnh Hảo Hảo: “Hảo Hảo, chị tốt như vậy, khẳng định sẽ không làm ra chuyện phong ba màu hồng phấn này.”

Cảnh Hảo Hảo miễn cưỡng gật gật đầu, tay nắm di động, đặc biệt dùng sức.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 430: Gặp Lại [3]

Editor: May

Cô cảm thấy lời nói Tiểu Cẩm giống như là hai bàn tay hung hăng dùng sức ném ở trên mặt của cô, vang dội mà lại thanh thúy.

Cô tốt như vậy..... Trời biết, kỳ thật cô tuyệt không tốt, cô cực hỏng hét..... Toàn thân, trong trong ngoài ngoài, đều bẩn.

.....

Cơm chiều, dưới tình huống bình thường, Cảnh Hảo Hảo sẽ làm bạn với Tiểu Cẩm, ăn ở phố mỹ thực dưới trung tâm thương mại.

Trung tâm thương mại trong trấn nhỏ, sáu giờ tối đúng lúc là giờ đóng cửa, Tiểu Cẩm vội vàng thay đổi quần áo, lao tới, đẩy Cảnh Hảo Hảo đi vào thay quần áo.

Đợi năm phút đồng hồ, Tiểu Cẩm đứng ở ngoài cửa phòng cất giữ, gõ gõ cửa, kêu: “Hảo Hảo, chỉ đã xong chưa?”

Bên trong không có tiếng động.

Tiểu Cẩm đẩy đẩy cửa, cửa không có khóa trái, liền bị cô dễ dàng đẩy ra, Tiểu Cẩm nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo đứng ở bên trong, ánh mắt nhìn chăm chăm thẳng tắp vách tường phòng cất giữ, ánh mắt si ngốc, không

biết suy nghĩ cái gì, sắc mặt của Cảnh Hảo Hảo đặc biệt tái nhợt, không có một chút huyết sắc, như là có thể té xỉu bất cứ lúc nào.

Tiểu Cẩm chưa từng nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo như vậy cô hoảng sợ, “Hảo Hảo, sao sắc mặt của chị lại khó coi như vậy, có phải thân thể không thoải mái đúng không?”

Tiểu Cẩm nói xong, liền nâng tay lên, sờ sờ trán Cảnh Hảo Hảo, phát hiện nóng kinh người: “Trời ạ, chị lại có thể đang phát sốt, hiện tại em mang chị đi khám bác sĩ.”

Lúc này Cảnh Hảo Hảo mới hoàn hồn, đáy lòng thật sự không có khí lực ứng đối, nhưng trên mặt lại vẫn cố gắng cười nói: “Không sao, hôm nay chị không ăn cơm với em, chị về nhà nghỉ ngơi trước.”

“Muốn em đưa chị đi không?”

“Không cần, chị tự đón xe trở về.”

“Vậy được rồi, trên đường chị chậm một chút.” Giọng nói Tiểu Cẩm nghe có chút miễn cưỡng.

Cảnh Hảo Hảo chỉ nhẹ nhàng gật gật đầu, ngay cả gặp lại cũng chưa nói, liền đạp bước chân, đi ra khỏi phòng cất giữ.

“Hảo Hảo, chị còn chưa thay quần áo đâu.”

Cảnh Hảo Hảo hoàn hồn, “À” một tiếng, cũng không quản Tiểu Cẩm mở cửa ra, trực tiếp nâng tay lên, bắt đầu cởi quần áo.

Tiểu Cẩm trợn mắt há hốc mồm nhìn phản ứng của Cảnh Hảo Hảo, vội vàng nâng tay lên, đóng cửa lại, vẻ mặt khẩn trương nhìn Cảnh Hảo Hảo: “Hảo Hảo, chị không sao chứ?”

Cảnh Hảo Hảo lắc đầu, trầm mặc không nói thay đổi quần áo, mất hồn mất vía rời khỏi trung tâm thương mại.

Người trên trần nhỏ cũng không nhiều, mặc dù lúc này là giờ tan tầm cao điểm, đường vẫn vô cùng thông thuận như trước, Cảnh Hảo Hảo dọc theo gạch lát đường, vô tình tiêu sái đi hồi lâu, cô mới hoảng hốt ngừng lại.

Phát hiện, lúc này đêm đã khuya.

Cô nhận thức không ra vị trí hiện tại của mình, ngẩng đầu, nhìn nhìn trái phải, trông thấy quảng trường cách phía trước không xa, có rất nhiều bác gái đang khiêu vũ trên quảng trường, đang phát [tiểu bình quả] gần đây đi đến chỗ nào cũng có thể nghe thấy.

Cảnh Hảo Hảo đi đến bên cạnh trạm xe, chờ xe buýt tới, ngồi ở trên xe buýt, nhìn bên ngoài nhoáng lên từng cảnh đêm trong trần nhỏ, đáy lòng hiện lên một tầng bí ẩn.

Hơn mười ngày gần ngủ này, giống như là một giấc mộng tốt đẹp của cô, chỉ là trong nháy mắt, liền tan thành mây khói.

Chẳng lẽ, cô vẫn trốn không thoát số mệnh sao? Phải về trong cuộc sống bị giam cầm tự do ư?

Xe buýt còn chưa tới trạm, cô liền hốt hoảng xuống xe, dọc theo đường đi, giống như du hồn cô đơn đáng thương đi hồi lâu, mới trở lại phòng thuê của mình.

Cô còn nghĩ ở nơi này một năm, đợi sau khi cảm giác mới mẻ của Lương Thần qua đi, liền đi thành phố lớn theo đuổi cuộc sống của mình.

Hiện tại suy nghĩ một chút, giấc mộng lúc ấy của cô, thật tốt đẹp, đẹp đến mức viễn vông!

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 431: Gặp Lại [4]

Editor: May

Nhưng cô thật không muốn trở về những ngày như vậy!

“Không biết, chỉ là đầu năm nay, có vài phụ nữ thật sự là càng ngày càng không biết xấu hổ, vì thành danh, cái gì cũng chịu làm.”

“Người như thế, cho dù nổi tiếng, trong lòng tớ cũng khinh bỉ cô ta, bán da thịt thân thể để giành ánh mắt người, thực ghê tởm.”

“Hảo Hảo, chị tốt như vậy, khẳng định sẽ không làm ra chuyện phong ba màu hồng phấn này.”

Trong đầu Cảnh Hảo Hảo, trong nháy mắt liền hiện ra những chuyện nhảm lời đồn đãi này, nếu ngày hôm sau thật sự bị Lương Thần tuôn ra ảnh chụp kia là cô, vậy cô.....

Cảnh Hảo Hảo nhin không được cắn chặt môi dưới, đáy lòng hiện lên một tầng tuyệt vọng.

Cô cắn đặc biệt dùng sức, thẳng đến trong miệng nếm được hương vị máu tanh, cô cũng chưa có chút ý tứ nhả ra.

.....

Cảnh Hảo Hảo một đêm mộng mị, trong mộng đều là đoạn ngắn trong trí nhớ, ba mẹ mang cô đi khu vui chơi chơi đùa, cô vụng trộm đi đến hái quả trên cây ăn quả trong sân, cô gặp được Thẩm Lương Niên, cô đứng ở đầu phố trấn nhỏ chờ Thẩm Lương Niên trở về.....

Tất cả giấc mộng của cô, đều quay chung quanh trấn nhỏ kia, cô ở trong mộng, trong đầu vẫn đều đang nhắc nhở chính mình, trăm ngàn lần đừng mơ thấy thành phố Giang Sơn.

Cuối cùng, Cảnh Hảo Hảo là sau khi biết được cha mẹ mình bị lũ lụt cuốn trôi, liền khóc tỉnh lại.

Lúc ấy cô đã tìm được cha mẹ của mình ở trong đồng thi thể bị ngâm trướng phình, tay hai người bọn họ, nắm gắt gao cùng một chỗ, chia cũng chia không ra, cô vươn tay nhỏ bé của mình, muốn đi nắm chặt bọn họ, nhưng bọn họ lại hoàn toàn không có nắm lại tay nhỏ bé của cô.

Lúc cô còn nhỏ, không ít lần thầm oán cha mẹ, nhưng đó là lần đầu tiên trong cuộc đời của cô, dùng sức nắm cha mẹ như vậy, sao hai người bọn họ có thể tay trong tay cùng nhau đi như vậy, thế cô phải làm sao bây giờ? Chẳng may tương lai có người khi dễ cô, cô phải làm sao bây giờ?

Hiện tại thật sự có người khi dễ cô..... Nhưng, cô muốn tìm một người có thể dựa vào cũng không có.

Cảnh Hảo Hảo từng sờ mở to mắt khóc có chút sưng đỏ, nhìn bầu trời vừa sáng lên ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy nơi mềm mại nhất trong trái tim, có vô số bi thương đang quay cuồng.

Trong mộng chỉ còn lại có một người cô, tỉnh lại vẫn là một mình cô, phải đối mặt với chuyện này cũng chỉ có một mình cô.

Sắc mặt Cảnh Hảo Hảo trắng bệch nuốt nuốt nước miếng, lấy di động từ một bên qua, nhìn thấy lúc này đã là bốn giờ rạng sáng.

Người đàn ông kia hẳn là đang ngủ rất ngon đi.

Anh tàn nhẫn với cô như vậy..... Hiện tại cô ác mộng liên tục, không thể đi vào giấc ngủ, mà anh, sao lại có thể ngủ êm đẹp, sau đó tám giờ ngày hôm sau, khiến cho cô có tiếng xấu?

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, liền xốc chăn lên, xuống giường, chạy đến trong tủ quần áo, lấy từ phía dưới cùng ra di động mà Lương Thần đã mua cho cô kia, cô cắn chặt hàm răng, nhấn nút mở máy.

Di động liên tiếp tiến vào vài tin nhắn, đại đa số đều là Thẩm Lương Niên gửi đến, trong đó có một cái, là Lương Thần gửi.

Vẫn là hơn mười ngày trước.

Chỉ có ngắn gọn mấy chữ: “Hảo Hảo, em ở đâu?”

Chỉ nhìn những chữ này, Cảnh Hảo Hảo liền có thể tưởng tượng ra, lãnh lẽo phủ kín mặt Lương Thần, vẻ mặt trầm thấp.

Cô gạt gao mấp máy môi, nhấn mở tin nhắn của anh.

Cuối cùng cô vẫn không đấu lại bức bách của anh, đáy lòng cô cũng hiểu được, tình yêu của mình đã bị Thẩm Lương Niên phát hủy, cuộc sống và tương lai của mình tuyệt đối sẽ không cho phép Lương Thần hủy diệt.

Nhưng khi cô thật sự thỏa hiệp với Lương Thần, cô lại phát hiện, tôn nghiêm và cố chấp trong xương của mình, đang liều mạng đấu tranh.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 432: Gặp Lại [5]

Editor: May

Đã đến lúc này, sao cô còn kiêu cách như vậy nữa?

Cảnh Hảo Hảo hít sâu một hơi, nâng tay lên, cố gắng gõ lên bàn phím:
Tôi.....

Cảnh Hảo Hảo chỉ đánh một chữ, liền cảm thấy có khuất nhục rất lớn, bò lên từ đáy lòng của mình.

Cảnh Hảo Hảo xóa bỏ từng chữ trong tin nhắn kia lần nữa.

Hiện tại cô không có gì, chỉ còn tôn nghiêm này, Lương Thần làm như vậy, chính là buộc cô cúi đầu với anh.

Vừa cúi đầu, liền đại biểu cô trăm phương ngàn kế chạy trốn như vậy, liền trở thành một hồi ô long.....

Chẳng lẽ thật sự giống như anh nói vậy, mặc kệ cô làm như thế nào, cô đều không đấu lại anh?

Cảnh Hảo Hảo nằm di động, đi tới tới lui lui hai bước ở trong phòng, sau đó liền cắn chặt răng, dứt khoát trực tiếp điện thoại ra ngoài.....

.....

Buổi tối Lương Thần tham gia một bữa ăn, sau khi cơm nước no nê, một nhóm người đi làm spa, tiểu thư xinh đẹp mát xa, mặc đồ thấp ngực, cúi người thật thấp, lúc mát - xa hai chân đàn ông, ngón chân đàn ông hơi nâng lên một chút, liền có thể tiến vào trong khe của tiểu thư mát - xa.

Spa thật sự là một loại hưởng thụ, Lương Thần cũng từng rất thích loại hưởng thụ này, nhưng hôm nay, anh liền ma xui quỷ khiến gọi một người đàn ông làm cho mình.

Trong quá trình, nghe người bên cạnh mình dùng ngôn ngữ trêu đùa tiểu thư mát xa, anh liền cảm thấy có chút buồn nôn, trợn tròn mắt, liền hốt hoảng giống như thấy được gương mặt xinh đẹp sạch sẽ kia của Cảnh Hảo Hảo.

Sau khi spa chấm dứt, mọi người đều tự tan cuộc, anh lái xe, không mục đích lái đi.

Anh từng hận không thể sớm rút ra thời gian về nhà, cho dù lúc đó Cảnh Hảo Hảo vừa không thân thiết, cũng không nồng thắm với anh, nhưng chỉ cần cô ở trong căn nhà kia, anh liền cảm thấy nơi đó có một cỗ mị lực thần kỳ, hấp dẫn anh gặt gao.

Nhưng hiện tại cô biến mất, căn nhà kia liền trở nên giống như những khách sạn trên thế giới, chính là một nơi để ngủ.

Mười giờ tối, Duyên Hoa điện thoại đến, anh nhìn thoáng qua, trực tiếp tắt, ngay sau đó cuộc gọi thứ hai tiến vào, anh có chút không kiên nhẫn tiếp nghe, bên trong truyền đến giọng nói tao nhã nhu hòa của Duyên Hoa: “Anh Lương Thần, hiện tại anh ở nơi nào? Em đã đến thành phố Giang Sơn, em tuyệt không mệt, anh mang theo anh Từ Dung đi ra gặp mặt với em được không?”

Không biết có phải do trên bữa ăn uống rượu có chút nhiều hay không, anh mơ hồ cảm giác được một trận đau đầu, nâng tay lên, xoa xoa thái

dương, nói: “18811199977.”

“Hả?”

“Số điện thoại của Từ Dung, không phải cô muốn hẹn cậu ta ư? Tự mình gọi.”

“Anh Lương Thần..... Anh cũng không phải không biết, anh ấy thực chán ghét em, em hẹn anh ấy, anh ấy sẽ không để ý đến em, cho nên em chỉ có thể cầu xin anh, chỉ cần anh ấy đi ra, anh lại tìm cái cớ rời đi là được mà.....”

Lương Thần “cạch” trực tiếp cắt đứt điện thoại, thuận đường ngăn cuộc gọi của Duyên Hoa.

Anh Lương Thần..... Vừa rồi lúc Duyên Hoa gọi anh như vậy, anh mơ hồ nghĩ tới chính mình từng bức bách Cảnh Hảo Hảo đi biệt thự tìm mình, lúc bảo cô và Thẩm Lương Niên chia tay, sắc mặt cô tái nhợt, nước mắt lưng tròng nhìn anh, cũng gọi là, anh Lương Thần.

Đó là xưng hô anh nghe vừa lòng và thoải mái nhất trong đời này, nhưng phải là xuất ra từ trong miệng Cảnh Hảo Hảo.

Lương Thần ngồi ở bên trong xe, không biết đây là lần thứ mấy, đột nhiên liền nghĩ đến chuyện cũ của Cảnh Hảo Hảo và chính mình.

Nhớ nhung điên cuồng, bỗng chốc, nhớ tới em, cuộc sống bận rộn, liền trở nên trống rỗng.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 433: Gặp Lại [6]

Chương 433: Gặp lại [6]

Editor: May

Lương Thần không biết chính mình ngồi ngơ ngác bao lâu, đột nhiên điện thoại gọi tiến vào, anh cúi đầu, trước nhìn thoáng qua di động, nhìn thấy thời gian trên đó, đã sắp là năm giờ sáng.

Anh lại có thể trong lúc bất tri bất giác, ngồi ngơ ngác ở trong xe hơn nửa đêm.

Sau đó, tầm mắt anh liền dừng ở tên trên điện báo, anh đầu tiên là sửng sốt, cảm thấy như là ảo giác, liền trừng mắt nhìn lại, cẩn thận nhìn lại lần nữa, xác định tên người biểu hiện điện báo là hai chữ “Hảo Hảo” này, đáy lòng anh liền có một loại cảm xúc nói không rõ nói, vừa nhanh vừa vội quay cuồng lên.

Cô gọi điện thoại cho anh?

Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy tin tức anh chế tạo ra?

Những ngày này, anh nghĩ đến, cô là quyết tâm có tiếng xấu, cũng không nguyện trở lại bên người anh.....

Lương Thần nâng tay lên, hung hăng bóp đùi mình một phen, cảm giác được toàn tâm đau, lúc này anh mới đột nhiên ngậm miệng, liền nở nụ

cười.

Hảo Hảo rốt cục liên hệ với anh.....

Cười cười, đáy mắt Lương Thần đột nhiên liên tràn ngập một tầng ướn át, anh nâng tay lên, xoa xoa mắt, sau đó ngón tay có chút run run đi cầm di động của mình.

Không biết có phải bởi vì quá mức kích động hay không, anh lại phát hiện đầu ngón tay của mình run rẩy cầm di động không được.

Lương Thần khẩn cấp tiếp nghe xong điện thoại, đưa điện thoại di động đến bên tai mình, không có dừng lại mở miệng, nói: “Hảo Hảo?”

Thẳng đến khi anh thốt ra những lời này, anh mới phát hiện, giọng nói của mình, lại có thể mang theo một chút khóc nức nở.

Lương Thần nâng tay lên che miệng của mình, hít sâu một hơi, áp chế tâm tình kích động mà lại nhảy nhót ở đáy lòng mình, lại mở miệng lần nữa ở trong điện thoại: “Hảo Hảo sao?”

.....

Cảnh Hảo Hảo vẫn nghĩ, chính mình hẳn sẽ nghe được giọng nói buồn ngủ mông lung của Lương Thần.

Nhưng cô không nghĩ tới, sau khi điện thoại tiếp thông, nghe được lại là âm điệu thoáng run run của Lương Thần..... Xác thực mà nói, như là đang khóc.

Khóc?

Nhận thức này làm cho cả người Cảnh Hảo Hảo nhất thời liên cứng ngắc tại chỗ, trong đầu lập tức liền hiện ra Lương Thần áo mũ chỉnh tề

đứng ở trong văn phòng khí phách hùng vĩ ở tập đoàn Giang Sơn, toàn thân tản ra hơi thở vương giả chỉ điểm Giang Sơn.

“Thiếu niên thiên tử” không gì không làm được kia sẽ chỉ làm người khác khóc, sao bản thân lại có thể khóc?

Ngay tại lúc đáy lòng Cảnh Hảo Hảo tính toán tràn ra thành một đoàn không thích hợp, đầu kia điện thoại, lại truyền đến âm điệu thanh nhã trước sau như một của người đàn ông: “Hảo Hảo sao?”

Cô nghĩ đến chính mình bỏ thuốc anh, không rên một tiếng chạy trốn, tuyệt đối đã chọc anh giận dữ, khi cô liên hệ với anh, khẳng định anh sẽ giận dữ ở trong điện thoại, giống như trước vậy, trào phúng cô, đả kích cô.

Nhưng cô không nghĩ tới, anh chỉ hỏi lại một câu “Hảo Hảo sao?”

Trong giọng nói của anh, tìm không thấy một chút ý phẫn nộ, không biết có phải cô sinh ra ảo giác hay không, thậm chí anh còn mang theo một chút kích động.....

Cảnh Hảo Hảo nằm di động, không có lên tiếng.

Đầu kia điện thoại Lương Thần chỉ cảm thấy trái tim mình nhảy thình thịch đặc biệt lợi hại, anh cảm thấy trong ngày tháng mờ ám gần một tháng nay của mình, rốt cục cũng xuất hiện một đạo ánh sáng.

Anh nằm mơ cũng muốn tìm được cô, rốt cục lúc này, cô xuất hiện, vẫn sống trên thế giới này, không có giống là trong ác mộng của mình, chết ở trong rừng núi hoang vắng.

Lương Thần không bởi vì Cảnh Hảo Hảo trầm mặc mà có chút không vui nào, ngược lại cố gắng ngăn chặn đáy lòng nhảy nhót của mình, để cho chính mình dùng âm điệu không khác gì bình thường, mở miệng, nhưng căng thẳng của anh, vẫn đã tiết lộ ra tâm sự của anh: “Em ở đâu?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 434: Gặp Lại [7]

Editor: May

Mấy ngày nay, anh vẫn luôn đang liều mạng nghĩ, rốt cuộc Cảnh Hảo Hảo đi nơi nào.

Vừa hỏi, Lương Thần vừa lấy di động của mình từ một bên ra, tìm tên trợ lý ở trên đó, bắt đầu gửi tin nhắn: [Hảo Hảo liên hệ tôi, nhanh tra tín hiệu di động của cô ấy bây giờ, đến từ nơi nào.]

Lương Thần gửi tin nhắn xong, không có nghe được giọng nói của Cảnh Hảo Hảo, anh nhúu nhúu mày, nhẫn nại tính tình, tiếp tục hỏi một câu: “Hảo Hảo, em ở đâu?”

Cảnh Hảo Hảo há miệng, nhưng làm thế nào cũng không nghe ra tên trấn nhỏ của mình, cô dùng sức nuốt một chút nước miếng, gắt gao nắm chặt quyền đầu, giọng nói có chút lãnh đạm nói: “Tin tức trên mạng kia, là anh làm đi.”

Cô dùng ngữ khí khẳng định nói ra câu nghi vấn, trong giọng nói không có cảm xúc gì, lại làm cho tâm Lương Thần, trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo.

Anh gắt gao mím môi, ở trong não, vắt hết óc suy nghĩ giải thích như thế nào cho cô nghe, nhưng đáy lòng của anh, lại có một giọng nói nho nhỏ,

đang nói với anh: Mày lại làm sai chuyện lần nữa, làm một chuyện đủ để cho cô có thể phủ định cả đời của anh.

Lương Thần dùng hết toàn lực không nhìn rơi đáy lòng sáng tỏ của mình.

Trước khi làm, anh chỉ biết, chính mình là sai, nhưng anh không có lựa chọn nào khác, thà rằng làm cho cô hận anh, anh cũng không muốn mất đi cô.

Trên thế giới này, tình cảm mãnh liệt có hai loại, trừ bỏ yêu, chính là hận, thật ra hận cũng có thể nhớ kỹ một người thật sâu, không phải sao?

Huống chi, ở đáy lòng Cảnh Hảo Hảo, cô chưa từng hận qua bất luận kẻ nào, cho nên, anh có được phân tình cảm người khác chưa từng có qua được về cô, cũng có thể được coi như là một loại có được?

Lúc hai người đang trầm mặc không nói, một chiếc di động khác của Lương Thần đột nhiên ting ting một tiếng, anh khẩn cấp cúi đầu, nhìn tin nhắn gửi đến trên đó, viết tên một cái trấn nhỏ.

Lương Thần lập tức trở về tin nhắn: [Đặt một vé máy bay đến một sân bay gần trấn nhỏ đó nhất.]

Lương Thần gửi tin nhắn đi, nói với Cảnh Hảo Hảo trong điện thoại: “Hảo Hảo, chờ.”

Nói xong, Lương Thần liền chặt đứt điện thoại, trực tiếp khởi động xe, lái đến sân bay thành phố Giang Sơn.

.....

Cảnh Hảo Hảo biết, ý tứ câu “Chờ” kia của Lương Thần, chính là hiện tại anh tìm đến cô.

Bản lĩnh của anh cũng thật đủ lớn, cô chỉ gọi một cú điện thoại qua, vài phút ngắn ngủn, anh liền có thể biết địa điểm chính xác hiện tại của cô.

Ban ngày Cảnh Hảo Hảo vẫn đi làm như cũ, cô nghĩ, nơi này cách thành phố Giang Sơn xa vạn dặm, giao thông không tiện lợi, cho dù Lương Thần tới đây, chỉ sợ cũng là ngày mai ngày mốt.

Cho nên, cô muốn cố gắng nắm chặt thời gian, vượt qua một đoạn thời gian.

Cảnh Hảo Hảo vừa làm việc tới trưa nhiệt tình đặc biệt tăng vọt, liên tục tiếp đãi vài khách hàng, đối đãi mỗi một người, đều là tươi cười đầy mặt dụng tâm đối đãi.

Tiểu Cẩm lại vô cùng iu xiu, tin tức xôn xao huyền náo đó, trong một đêm liền mai danh ẩn tích, như là chưa từng xuất hiện qua, làm cho bất luận kẻ nào cũng không thể tìm ra. Ngay cả có người lưu ảnh chụp từ trên internet muốn gửi ra, cũng bị xóa bỏ trong thời gian ngắn nhất, sau đó tài khoản bị phong tỏa.

Cảnh Hảo Hảo biết được hết thái độ chân tướng, lại cười không nói với kêu rên của Tiểu Cẩm.

Giữa trưa, lại đến phiên Cảnh Hảo Hảo đi xuống lầu mua cơm trưa, lúc đi lên, Tiểu Cẩm nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo xa xa, liền khẩn cấp ồn ào nói: “Hảo Hảo, em đang chuẩn bị gọi điện thoại cho chị đấy, vừa rồi lão tổng của chúng ta tới đây tìm chị, nói chị đi văn phòng ông ta một chuyến.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 435: Gặp Lại [8]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo nghe được lời nói của Tiểu Cẩm, chính là giống như một cây búa, hung hăng nện ở trên đầu của mình, đập cô đến đầu choáng váng quáng mắt, ngón tay dẫn theo cơm trưa run lên, gói to liền rơi xuống đất, cơm rau xanh liền phân tán đầy đất, đồ ăn nước chảy khắp chung quanh, tản mát ra từng đợt từng đợt mùi hương.

“Hảo Hảo, chị khẩn trương như vậy làm gì? Chúng ta hoàn thành tốt công trạng như vậy, lão tổng khẳng định không phải phê bình chị, bộ dạng chị xinh đẹp như thế, lão tổng chúng ta còn chưa có kết hôn, nói không chừng có tâm tư với chị.” Tiểu Cẩm không biết tình hình cụ thể, đi đến bên người Cảnh Hảo Hảo, nâng tay lên, vỗ vỗ bả vai của cô, nói: “Nhanh đi lên đi, nơi này để em thu dọn.”

Cảnh Hảo Hảo miễn cưỡng ổn định thần sắc, gật gật đầu với Tiểu Cẩm, nói một câu “Ngượng ngùng”, đi về phía thang máy tầng một.

Cảnh Hảo Hảo đi chính là thang máy lên thẳng, bởi vì giữa trưa người lui trung tâm thương mại có vẻ nhiều, cho nên cô đứng ở tầng một, đợi một lúc lâu, mới đi thang máy lên.

Tựa như Tiểu Cẩm nói vậy, cô chỉ là một nhân viên nhỏ trong trung tâm thương mại, hoàn thành công trạng không xem như tốt nhất, cũng không xem như là kém cỏi nhất, thuộc vị trí không dễ dàng để cho lãnh đạo

chú ý nhất, dù thật sự khiến cho lãnh đạo chú ý, cũng không tới phiên lão tổng.

Cho nên, đáy lòng Cảnh Hảo Hảo, suy nghĩ sinh ra đầu tiên, chính là Lương Thần tìm đến đây.

Cô đứng ở trong thang máy, nhìn con số màu đỏ vẫn nhảy lên, cảm thấy chân càng ngày càng mềm, toàn bộ tâm tình đều xám trắng thành một mảnh theo.

Lúc này mới nửa ngày..... Anh đã đến?

Làm sao có thể?

Thang máy càng lên cao, người trong thang máy càng ít, đợi khi đến trên tầng kia, bên trong chỉ còn lại có một mình Cảnh Hảo Hảo.

Cửa thang máy mở ra, Cảnh Hảo Hảo còn chưa đi ra ngoài, liền nhìn thấy thư ký lão tổng, vẻ mặt tươi cười chân thành nhìn cô: “Cảnh Hảo Hảo sao?”

Cảnh Hảo Hảo gật gật đầu.

Thư ký mang theo Cảnh Hảo Hảo vừa đi đến văn phòng tổng giám đốc, còn vừa nói: “Tổng giám đốc ở văn phòng đợi em thật lâu.”

Cảnh Hảo Hảo miễn cưỡng kéo kéo môi.

Thư ký nâng tay lên, gõ gõ cửa, bên trong liền truyền đến một câu: “Tiến vào.”

Thư ký đẩy cửa ra: “Tổng giám đốc, Cảnh Hảo Hảo đến.”

Nói xong, thư ký tránh thân ra, nhìn Cảnh Hảo Hảo nói: “Vào đi thôi.”

Cảnh Hảo Hảo nhắm mắt đi vào, kết quả lại không thấy nhìn người quen bên trong phòng, ngoại trừ lão tổng, còn có một người đàn ông xa lạ mặc tây trang màu đen, khuôn mặt thoát nhìn nghiêm túc.

Cảnh Hảo Hảo có chút nghi hoặc đánh giá ba người trong phòng một lần, sau đó ánh mắt dừng ở trên người lão tổng: “Tổng giám đốc, ngài tìm tôi?”

“Cô tên Cảnh Hảo Hảo?”

Cảnh Hảo Hảo kinh ngạc gật gật đầu.

Lão tổng quay đầu, khách khí nói với hai người ngồi ở một bên: “Ngài xem, cô ta có phải ngài người muốn tìm không?”

Một trong hai người kia, nhìn chăm chăm gương mặt Cảnh Hảo Hảo, đánh giá trong chốc lát, hỏi: “Cô là Cảnh Hảo Hảo ở thành phố Giang Sơn, nghệ nhân ký hợp đồng trong công ty giải trí TS, đúng không?”

Cảnh Hảo Hảo thật không ngờ lai lịch của mình, lại bị người biết đến nhất thanh nhị sở, cô lại sửng sờ gật gật đầu.

Sau đó, hai người ngồi trước mặt đột nhiên liền đứng dậy, biểu tình vốn nghiêm túc, lập tức xếp đầy ý cười, khách khí nói với Cảnh Hảo Hảo: “Cảnh tiểu thư, chúng tôi là đặc biệt tới tìm cô, mời cô đi theo chúng tôi một chuyến, có người muốn gặp cô.”

Người đặc biệt đến tìm cô? Nhưng lại là hai người xa lạ?

Cảnh Hảo Hảo đứng ở tại chỗ, hơi có chút phòng bị.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 436: Gặp Lại [9]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo trừng mắt nhìn hai người trước mặt, lắc lắc đầu, nói: “Có phải các người tìm nhầm người không?”

“Không có, chúng tôi là Lương tổng phái tới.” Một người trong đó trả lời vấn đề Cảnh Hảo Hảo, một người khác cầm di động gọi đi một cú điện thoại: “Đã tìm được người rồi, khiến cho người khác đều rút về thôi.”

Cảnh Hảo Hảo nghe được hai chữ “Lương tổng” này, trong nháy mắt liền hiểu được hết thảy.

Cô vốn còn nghĩ cho dù anh đi vào trấn nhỏ, tìm được cô cũng phải hao phí một thời gian nhất định, nhưng cô hoàn toàn không nghĩ tới, điện thoại mình gọi qua, đến bây giờ cũng chỉ mới mấy tiếng, anh đã muốn tìm được cô rồi.

Là cô xem nhẹ thực lực của anh, hay là cô không kiến thức, không biết anh thật sự có bao nhiêu lợi hại?

Lão tổng nhìn Cảnh Hảo Hảo đứng ở tại chỗ, không nói tiếng nào, nghĩ đối diện là người của công ty lớn, chính mình đặc tội không nổi, lập tức đưa cho Cảnh Hảo Hảo một đạo ánh mắt, dùng ngữ khí giống như bạn bè, nhắc nhở Cảnh Hảo Hảo: “Cảnh Hảo Hảo, bạn của cô tới tìm cô, cô liền

theo chân bọn họ đi qua nhìn một cái đi, buổi chiều tôi sẽ thông báo bộ phận nhân sự, nói cho bọn họ cô có việc, không thể đi làm.”

Cảnh Hảo Hảo rất muốn xoay người bỏ chạy, nhưng cô lại chỉ có thể ôm thái độ đã tới thì an tâm ở lại, nói một tiếng “Cám ơn” với lão tổng, sau đó liền rời đi với hai người kia.

Ra khỏi trung tâm thương mại, một người trong đó lên xe khởi động xe, một người thay Cảnh Hảo Hảo kéo cửa xe ra: “Cảnh tiểu thư, mời lên xe.”

Cảnh Hảo Hảo đứng ở trước xe sang quý, liều mạng mấp máy môi, qua thật lâu, mới không tình nguyện khom người, lên xe.

Tốc độ xe lái thật sự mau, chỉ thời gian vài phút, xe dừng lại ở cửa khách sạn trong trấn nhỏ.

Tài xế dẫn đầu xuống xe, nhiều đến bên cạnh cửa xe Cảnh Hảo Hảo, thay Cảnh Hảo Hảo mở xe ra.

Cảnh Hảo Hảo xuống xe, hai người liền dẫn Cảnh Hảo Hảo đi vào trong.

Đẩy cửa ra, bên trong ngồi một người đàn ông trẻ tuổi đứng lên: "Tìm đến nhanh như vậy?"

“Lương tiên sinh đâu?”

“Ở bên trong.”

Hai người dẫn Cảnh Hảo Hảo không nói gì, mang theo cô một đường đi tới trước cửa tận cùng bên trong.

Người đàn ông đi ở phía trước kia, nâng tay lên gõ gõ cửa, sau đó liền đưa tay mở ra: “Lương tiên sinh, người ngài muốn tìm đã dẫn đến cho

ngài.”

Cảnh Hảo Hảo ngẩng đầu, liền nhìn thấy Lương Thần đứng khuất sáng, trên thân người đàn ông mặc một kiện áo sơ mi trắng, hạ thân là quần tây, nút cổ áo sơ mi bị mở ra, xương quai xanh tinh xảo và da thịt trắng nõn như ẩn như hiện, cổ tay áo cũng hơi cuộn lên trên, lộ ra da thịt có lực một chút xù.

Cả người anh thoát nhìn rất gầy, phía dưới hốc mắt hiện lên một tầng xanh tím, như là không có nghỉ ngơi tốt, trên mặt tuần dật ưu việt, râu một đêm không cạo, thoát nhìn, cả người liền có vẻ mỗi mệt.

Nhưng, không chút nào ảnh hưởng mỹ cảm của anh.

Lúc Lương Thần nghe đến tiếng đẩy cửa, trong nháy mắt ánh mắt liền dừng ở cửa, sau đó liền nhìn thấy thân ảnh khéo léo của Cảnh Hảo Hảo, chậm rãi xuất hiện.

Chỉ không gặp hai mươi mấy ngày, đột nhiên gặp lại, nhưng anh lại có ảo giác như đã có mấy đời.

Mặt mày của cô giống như trong trí nhớ cô như đúc, chỉ là trên người mặc không phải sa hoa cấm kỵ khi ở bên cạnh của anh, vài dật thoát nhìn bình thường, hình thức bình thường, nhưng không chút nào ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô.

Ánh mắt Lương Thần, gắt gao khóa ở trên người Cảnh Hảo Hảo, giống như muốn nhìn thấu cả người của cô, đánh giá trong ngoài ngoài vài lần, lúc này mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, nói với hai người đứng ở bên cạnh Cảnh Hảo Hảo: “Phiền toái các người.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 437: Gặp Lại [10]

Editor: May

“Lương tiên sinh, khách khí, người tìm được rồi là tốt rồi, may mắn không ra đường rẽ lớn gì.”

“Hôm nay tôi phải sốt ruột về thành phố Giang Sơn, sẽ không thể mời các người ăn cơm, hôm nào các người đi Giang Sơn, tôi nhất định làm ông chủ, chiêu đãi các người thật tốt.”

“Không quan hệ, Lương tiên sinh, có cần chúng tôi đưa ngài đi không?”

“Không cần, tôi lái một chiếc xe tới từ sân bay.”

Lương Thần và hai người kia hàn huyên vài câu, ba người nắm tay với nhau, hai người liền nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo: “Cảnh tiểu thư gặp sau.”

Cảnh Hảo Hảo kéo kéo môi, không nói gì.

Hai người đó cũng không để ý nhiều, chỉ cười cười, liền xoay người rời đi.

Trong toàn bộ phòng, nháy mắt im lặng xuống, chỉ để lại hai người Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo.

Hai người ai cũng chưa mở miệng trước nói chuyện với nhau, dòng khí áp lực thấp chậm rãi tràn ngập toàn bộ phòng ở.

Từ lúc ban đầu biết được cô mất tích, đến bây giờ thấy cô sống động đứng ở trước mặt anh, anh từ lúc ban đầu nôn nóng phần nộ, đến sau lại vô tình, rồi lại dùng công việc chết lặng chính mình, đến thật sự không có biện pháp gì ném ra cưỡng bức, tổng cộng đã trải qua 26 ngày mười tám mấy giờ, trong đoạn thời gian nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn lắm này, cả người anh như là đi quỹ môn quan một chuyến, dạo qua một vòng, rồi lại trở về.

Ngay tại ngày hôm qua, anh còn đề không nổi hứng trí với tất cả mọi chuyện, nhưng hiện tại một lần nữa nhìn thấy một giây này của cô, anh cảm thấy máu toàn thân mình đều sống lại, đến ngay cả một đêm chưa ngủ, lặn lội đường xa bay đến vùng Giang Nam, lái xe hơi tốc độ cao suốt ba tiếng mang theo cảm giác mệt mỏi cho mình, trong nháy mắt liền biến mất không còn một mảnh.

Tình yêu thật sự là một thứ không thể tưởng tượng nổi, từ phương bắc đến phương nam, vượt qua bao nhiêu thành phố, hao phí bao nhiêu nhân lực tinh lực của anh, rốt cục để cho anh tìm được cô rồi.

Hết thấy, đều là may mắn như vậy.....

Lương Thần nghĩ nghĩ, lồng ngực cả người đều trở nên kích động lên, ánh mắt anh nhìn Cảnh Hảo Hảo, cũng trở nên có chút sâu thẳm, giây tiếp theo, anh liền mở bước chân, đi tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo, muốn vươn tay, ôm cô vào trong lòng của mình.

Nhưng mà, anh còn chưa có nâng tay lên, Cảnh Hảo Hảo liền chớp chớp ánh mắt khô khốc, chậm rãi thu hồi tầm mắt dừng lại ở trên người anh, ngữ khí lại lãnh đạm mở miệng: “Lương Thần, đến tột cùng anh muốn như thế nào?”

Ngữ khí của cô giống như là một chậu nước lạnh, hung hăng tưới ở trên đầu anh.

Tưới tắt toàn bộ kích động bắt đầu nảy sinh trong cơ thể anh bởi bị gặp lại cô.

Lương Thần ngượng ngừng hạ tay chưa nâng lên xuống, nhìn chăm chăm khuôn mặt mềm mại sạch sẽ của Cảnh Hảo Hảo, đáy lòng đau đớn một trận.

“Rốt cuộc phải làm sao thì anh mới bằng lòng buông tha tôi?” Khóe môi Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng cong lên, mang theo một tầng thất ý và trào phúng, như là cảm thấy giờ phút này thập phần buồn cười: “Anh đã chiếm được thứ tôi muốn từ chỗ của tôi..... Anh ngủ với tôi nhiều lần như vậy, chẳng lẽ anh còn chưa biết đủ?”

Đúng vậy, anh không biết đủ.

Anh thừa nhận lúc ban đầu, anh thật sự có hứng thú với thân thể của cô, nhưng hiện tại, anh muốn là cả đời của cô.

Anh vừa nghĩ đến mình sẽ mất đi cô, anh liền lập tức cảm thấy ngực như là bị dũa thú dùng sức xé rách, đau nhức khó nhịn.

Anh biết thủ đoạn của mình thấp hèn, nhưng anh không hối hận, Thẩm Lương Niên từng yêu cô như vậy, nay cô chán ghét chính mình như thế, nếu anh không dùng thủ đoạn như vậy, vậy anh và cô sao còn có khả năng ở cùng nhau nữa.

Anh thề, đó là một lần cuối cùng, chỉ cần cô khẳng trở về với anh, anh sẽ đối tốt với cô, Lương Thần anh có, cô sẽ có toàn bộ.

Ánh mắt Lương Thần thâm thúy nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo hồi lâu, sau đó guiongj nói bình tĩnh mở miệng nói: “Hảo Hảo, anh muốn

không chỉ là như vậy.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 438: Rùng Mình [1]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo không nói gì, chỉ cười môi, nhẹ nhàng cười cười, như là đang tự giấu, lại đang trào phúng anh.

Ngực Lương Thần nghẹn lại, mơ hồ đau đớn.

Anh biết, hiện tại đáy lòng cô, khẳng định càng thêm oán hận anh, anh thậm chí muốn cô ở bên người, mặc kệ người cô thích là ai, chỉ cần anh thích cô là đủ rồi.

Lương Thần nhắm mắt lại không nói gì, qua thật lâu, anh mới mở mí mắt ra, nói: “Hảo Hảo, theo anh về thành phố Giang Sơn đi.”

Cảnh Hảo Hảo thật lâu sau cũng không có trả lời.

Lương Thần không có lên tiếng thúc giục, chỉ dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn Cảnh Hảo Hảo.

Cách thật lâu, Cảnh Hảo Hảo thấy buồn cười, ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn Lương Thần trắng đen rõ ràng, ánh mắt trong suốt thấy đáy, khi khóe môi cong lên, bên gò má còn có hai lúm đồng tiền nhàn nhạt, thoát nhìn đẹp đẽ mà sinh động.

Nhưng hết lần này đến lần khác chính là một bộ dáng tốt đẹp như vậy, nhưng lời nói ra từ trong miệng lại đặc biệt đả thương người.

“Có trở về thành phố Giang Sơn hay không, tôi có tư cách quyết định sao?”

Ý tứ trong lời nói của cô, anh không phải nghe không hiểu, lúc trước anh chưa từng bị người nói lời trào phúng như vậy, nhưng giờ này khắc này, Lương Thần lại chỉ yên lặng mấp máy môi, ánh sáng trong ánh mắt dừng ở Cảnh Hảo Hảo, sau một lúc lâu, gật gật đầu, nói: “Anh đặt vé máy bay năm giờ chiều, nếu không đi, thời gian không kịp.”

.....

Đồ Cảnh Hảo Hảo ở trấn nhỏ, dù cầm về thành phố Giang Sơn, cũng không có chút tác dụng.

Cô và chủ cho thuê nhà ký là hợp đồng thuê nhà một năm, tìm chủ cho thuê nhà lấy lại tiền, chỉ sợ là khó lại càng khó, cô nghĩ đến Tiểu Cẩm là ở cùng một chỗ với người khác, vì thế dứt khoát đưa chìa khóa phòng cho Tiểu Cẩm, số đo của cô và Tiểu Cẩm không hơn kém bao nhiêu, quần áo cũng liền để lại cho Tiểu Cẩm, chỉ cầm túi tùy thân mình mang theo khi rời thành phố Giang Sơn theo, bên trong đựng tiền bán phòng và một ít giấy chứng nhận.

Lương Thần ngồi ở bên trong xe, vẻ mặt bình tĩnh, không có gì không kiên nhẫn, chỉ yên lặng nhìn hai cô gái lưu luyến không rời nói lời từ biệt ở bên ngoài.

Tiểu Cẩm khóc lê hoa đầm mưa đứng ở ngoài xe, vẫy tay với Cảnh Hảo Hảo ở trong xe, hốc mắt Cảnh Hảo Hảo cũng hồng hồng, lúc xe khởi động, nâng tay lên lau nước mắt một phen.

Lương Thần xuyên qua kính chiếu hậu, nhìn thấy đôi mắt đỏ hồng như con thỏ nhỏ của Cảnh Hảo Hảo, rút khăn giấy từ một bên, đưa tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo: “Lau nước mắt đi.”

Cảnh Hảo Hảo nhìn cũng không có liếc mắt nhìn khăn giấy trước mặt một cái, không nói một tiếng xoay đi, lưu cho Lương Thần một cái ót, nhắm hai mắt lại, một bộ dáng giống nhau hoàn toàn không muốn nhìn thấy Lương Thần.

Tay Lương Thần dùng sức nắm khăn giấy một chút, tầm mắt dừng ở Cảnh Hảo Hảo, trở nên có chút sâu thẳm, một lát sau, anh liền thu hồi tay nắm khăn giấy, chậm rãi quay đầu, nhìn đường phía trước, tập trung lái xe.

Tốc độ xe dọc theo quốc lộ, ở trên đường uốn lượn, nhanh chóng lái ra.

Dọc theo đường đi Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần không có trao đổi gì với nhau.

Không khí bên trong xe, ngưng trệ mà lại trầm mặc.

Thời gian lâu, cả người Cảnh Hảo Hảo có chút buồn ngủ.

Từ trấn nhỏ đến sân bay, lộ trình khoảng ba tiếng, Lương Thần nghĩ đến giữa trưa hai người đều không có ăn cái gì, trên đường dừng xe ở trạm nghỉ ngơi.

Cảnh Hảo Hảo mơ hồ mở mắt tỉnh lại, nâng tay lên, xoa xoa mắt, vừa định mở miệng hỏi đến rồi à, quay đầu liền nhìn thấy gương mặt Lương Thần, cô ngậm miệng lại, tự mình nhìn ngoài cửa xe, nhìn thấy là trạm nghỉ ngơi, liền lại lười biếng ngồi trở lại trên xe lần nữa.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 439: Rùng Mình [2]

Editor: May

Biểu hiện muốn nói lại thôi rất nhỏ kia của Cảnh Hảo Hảo, Lương Thần đều nhìn ở trong mắt, anh có nhạy bén của thương nhân, hiểu được trạng thái này của cô là đang hoàn toàn không muốn để ý tới mình.

Lương Thần nhìn chăm chăm dung nhan xinh đẹp của Cảnh Hảo Hảo, tầm mắt hơi lóe lên, mở miệng, hỏi: “Anh đi xuống mua chút đồ ăn cho em, em muốn ăn cái gì?”

Cảnh Hảo Hảo như là không có nghe thấy giọng nói của Lương Thần, nhìn cũng không có liếc nhìn anh một cái, chỉ là ánh mắt thản nhiên nhìn ngoài của sổ xe, không có hé răng.

Yết hầu Lương Thần chuyển động hai hạ, tiếp tục tiến đến trước mặt Cảnh Hảo Hảo, thấp giọng mở miệng nói: “Hảo Hảo, giữa trưa chúng ta đều chưa ăn gì, đến sân bay còn phải hơn một tiếng, nếu em không đi xuống theo anh nhìn xem muốn ăn cái gì, tự mình lấy?”

Cảnh Hảo Hảo vẫn không có hé răng, chỉ miễn cưỡng giật giật thân thể của mình, nhắm hai mắt lại lần nữa.

Lương Thần hạ mi mắt, mở miệng lần nữa, vẫn không nóng không lạnh như trước, không tức giận chút nào: “Hảo Hảo, vậy em ở trong xe chờ anh, anh đi xuống mua cho em.”

Gương mặt nhắm mắt lại của Cảnh Hảo Hảo thoát nhìn vô cùng yên tĩnh, nếu không phải cô sinh động ngồi ở trước mặt anh, anh nghĩ đến chính mình là đang nói chuyện với không khí.

Lương Thần ngưng mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo một lúc lâu, nâng tay lên, cởi dây an toàn, lúc chuẩn bị xuống xe, anh đột nhiên như là nghĩ tới cái gì, rút chìa khóa xe, khóa trái xe, bước đi vào siêu thị trạm nghỉ ngơi.

Lương Thần rất nhanh liền chạy trở về, trong tay mang theo vài gói to lớn, mở xe ra, phóng mấy thứ này tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo: “Anh không biết em thích ăn cái gì, cho nên cầm bên trong mỗi thứ một phần.”

Cảnh Hảo Hảo nhắm mắt lại, vẫn không nhúc nhích, ngay cả mí mắt, cũng không có nâng một chút.

Lương Thần mím chặt môi, đợi chừng hai phút, mới thản nhiên mở miệng, nói: “Vậy anh trước để ở chỗ này cho em, em đói bụng liền ăn.”

Sau khi lời nói rơi xuống, lại cách hai phút, Lương Thần mới nhẹ nhàng thở dài một hơi, khởi động động cơ xe, giảm chân ga, không nhanh không chậm lần nữa lái xe lên quốc lộ.

Lộ trình kế tiếp, Lương Thần vẫn xuyên qua kính chiếu hậu quan sát Cảnh Hảo Hảo, nếu không phải tròn mắt ở dưới mí mắt của cô nhẹ nhàng chuyển động, anh thật sự nghĩ đến cô đang ngủ.

Đáy lòng anh biết, cô hận không thể làm cho anh nhanh chóng hoàn toàn vĩnh viễn biến mất ở trước mặt cô, anh biết, chính mình cầm ảnh chụp riêng tư của bọn họ, bức bách cô, mặc cho ai cũng không thể tha thứ. Từ rạng sáng biết được tin tức của cô, đến ngàn dặm xa xôi tự mình tới đón cô, cổ mừng như điên nổi lên từ trong ngực cô kia, hoàn toàn bị hao mòn không còn một mảnh.

Cả đời này của anh, chưa từng ăn nói khép nép lấy lòng bất luận kẻ nào, nhưng hiện tại, lại suy nghĩ hết biện pháp vắt hết óc lấy lòng cô.

Cho dù cô không cảm kích.

Đây là anh tự tay, trơ mắt đẩy quan hệ giữa bọn họ càng ngày càng xa, anh chẳng trách ai.

Dưới đáy lòng anh, an ủi chính mình một lần lại một lần, vô luận hiện tại Cảnh Hảo Hảo có bao nhiêu chán ghét anh, ít nhất người của cô còn ở bên cạnh anh, anh nhất định phải khống chế tốt tính tình của mình, không thể thương tổn cô chút nào.

Cô không thích anh, thật sự không sao, anh toàn tâm toàn ý yêu cô là được rồi.

Nếu tình yêu phải có hai người yêu nhau mới có thể ở chung một chỗ, vậy anh nguyện ý yêu thay cô.

Cho dù Lương Thần an ủi chính mình như vậy, nhưng đáy lòng anh lại tựa như rơi vào vực sâu, hoang vắng lạnh như băng.

.....

Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo đuổi tới sân bay, đã là bốn giờ rưỡi, hai người vội vàng làm thủ tục đăng kí, trực tiếp đăng ký từ lối đi VIP lên máy bay.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 440: Rùng Mình [3]

Editor: May

Máy bay là khoang hạng nhất, trong cabin mở khí lạnh, nhiệt độ có chút thấp.

Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo vừa vào chỗ ngồi, tiểu thư hàng không lập tức cầm mền và gối đầu đi tới, khuôn mặt thân thiết đưa cho Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo mỗi người một bộ.

Sắc mặt Lương Thần thản nhiên gật gật đầu, xé mở gói to, lấy mền trên tay của mình ra, đưa cho Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo nâng mí mắt lên, nhìn thoáng qua Lương Thần, tự mình cầm lấy cái của mình, xé mở gói to, giữ mền ra, đắp ở trên người của mình, sau đó xoay qua, đưa lưng về phía Lương Thần lại nhắm hai mắt lại lần nữa.

Lương Thần nhìn chăm chăm cái ót Cảnh Hảo Hảo, ánh mắt trở nên có chút hoảng hốt.

Máy bay cất cánh, xông lên độ cao ba vạn mét, đúng lúc tịch dương rơi xuống, ánh sáng màu đỏ, xuyên thấu qua cửa sổ nhỏ của máy bay, chiếu lên trên mặt Cảnh Hảo Hảo, nổi bật màu da thịt trắng nõn của cô.

Trên bàn trước mặt cô, đặt cơm và đồ uống máy bay Lương Thần thay cô gọi tới.

Từng trận mùi hương, chậm rãi phiêu tán.

Nhưng Cảnh Hảo Hảo vẫn luôn duy trì tư thái lúc lên máy bay, thờ ơ ngồi ở chỗ kia, không có ý tứ muốn ăn chút nào.

“Hảo Hảo, ăn chút đi, cả ngày đã không ăn cái gì.”

Lương Thần tiến tới, giọng nói trầm thấp nói.

Mí mắt Cảnh Hảo Hảo hơi lóe lên, mở, nhìn đám mây bị nhuộm đỏ tịch dương bên ngoài, cô giật giật môi, nâng tay lên, nhấn chuông gọi phục vụ.

Tiểu thư hàng không xinh đẹp, rất nhanh bước tới đây: “Tiểu thư, xin hỏi cô cần gì sao?”

Giọng nói Cảnh Hảo Hảo thản nhiên nói: “Một phần cơm thịt bò, một ly nước chanh.”

Tiểu thư hàng không nhìn thoáng qua cơm máy bay cùng chưa hề động qua đặt ở trước mặt Cảnh Hảo Hảo, cũng là cơm thịt bò và nước chanh cô gọi.

Tiểu thư hàng không mặt mang mỉm cười nói: “Tiểu thư, chẳng lẽ cơm và đồ uống này không phải của cô?”

Giọng nói Cảnh Hảo Hảo lạnh lạnh: “Tôi muốn đổi phần khác, không thể sao?”

Tiểu thư hàng không theo bản năng nhìn về phía Lương Thần gọi cơm, sắc mặt Lương Thần hơi có chút khó coi, khi tiếp xúc đến tầm mắt của tiểu thư hàng không, mấp máy môi, sau đó nhẹ nhàng gật gật đầu.

‘Được, tiểu thư xin cô chờ một chút.’ Tiểu thư hàng không nở nụ cười nhợt nhạt, khom người, bưng cơm và đồ uống trước mặt Cảnh Hảo Hảo đi.

Chỉ một phút đồng hồ, tiểu thư hàng không thay đổi bưng một phần cơm máy bay mới lên, Cảnh Hảo Hảo nói một tiếng “Cám ơn”, cầm lấy đĩa, không để ý bên cạnh trực tiếp ăn.

Lương Thần ngồi ở một bên, nhìn Cảnh Hảo Hảo cúi đầu xuống, chậm rãi ăn cơm, chỉ cảm thấy đáy lòng đau đớn từng trận.

Hóa ra, ca từ Trần Dịch Tấn từng hát kia, là đúng.

Giống như không có việc gì, mới là trả thù vô cùng tàn nhẫn.

Cho tới nay, Lương Thần nghĩ đến, khắc khẩu, nhục mạ, động thủ, phương thức trực tiếp nhất như vậy, là đánh trả và trả thù một người, nhưng hiện tại, anh mới phát hiện, bộ dáng Cảnh Hảo Hảo trầm mặc không lên tiếng xem anh thành không khí như vậy, mới là trả thù trực tiếp nhất tàn nhẫn nhất.

Không có ngôn ngữ ác độc, không có cái vã điên cuồng, cũng không cần cầm dao đánh nhau, chỉ dùng thái độ giống như không có việc gì, liền có thể dễ dàng đánh tan tất cả phòng tuyến nơi đáy lòng anh, làm cho anh quân lính tan rã.

.....

Bảy giờ rưỡi tối, máy bay đúng giờ hạ xuống sân bay thành phố Giang Sơn.

Tài xế đã sớm chờ đợi ở sân bay, đón hai người Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo, trực tiếp chạy về biệt thự giữa sườn núi.

Rời khỏi thành phố Giang Sơn gần một tháng, nhiệt độ thành phố Giang Sơn cao hơn lúc cô rời đi rất nhiều, cây cối trên núi thức tỉnh từ đêm đông giá rét, bộ dáng cành lá tậm rập.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 441: Rùng Mình [4]

Editor: May

Biệt thự vẫn là bộ dáng cũ như trước, chỉ là hoa chung quanh hàng rào đã nở, suối phun trong sân cuộn cuộn phun nước không ngừng, thoát nhìn muốn sức sống hơn mùa đông nhiều.

Thím Lâm đã sớm biết tin tức, sớm chờ ở cửa nhà, nhìn thấy xe lái đến, thím Lâm vẻ mặt tươi cười đi lên đón, tự mình mở cửa xe: “Cảnh tiểu thư, cô đã trở lại rồi, sao cô có thể không nói một tiếng chạy mất chứ? Cô có biết hay không, ngày đó, tôi rất lo lắng cho cô.”

Thím Lâm lôi kéo tay Cảnh Hảo Hảo, đánh giá cô từ trên xuống dưới một lần: “Cô nhìn một chút đi, cô gốc ở bên ngoài, đã gầy đi rồi, mấy ngày nay, tôi phải bồi dưỡng lại cho cô thật tốt.”

Cảnh Hảo Hảo cười dịu dàng với thím Lâm, đáy lòng của cô là thật rất thích thím Lâm, lâu ngày không gặp, khó tránh khỏi có chút có lời tri kỷ muốn nói.

“Bên ngoài gió lớn, vào nhà rồi nói sau.” Lương Thần đứng ở một bên, nhìn hai người nói lái nhai không dứt, nhin không được lên tiếng nhắc nhở.

Trên mặt Cảnh Hảo Hảo vốn dào dạt tươi cười nói chuyện phiếm với thím Lâm, lúc nghe được những lời này của Lương Thần, trong nháy mắt

liền thu liễm lại, cô chậm rãi ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Lương Thần một cái, liền không nói một tiếng đi vào biệt thự.

Trong nhà vẫn giống như trước khi cô đi, không thay đổi gì, Cảnh Hảo Hảo đã ăn qua đồ trên máy bay, cũng không đói, cho nên trực tiếp lên lầu.

Phòng ngủ đã muốn thay đổi đệm giường và rèm cửa sổ mùa hè, đều là màu tối, là cô chọn lựa lúc trước.

Cảnh Hảo Hảo đứng ở cửa phòng ngủ, nhìn chằm chằm căn phòng cô không thể quen thuộc hơn nữa.

Mỗi một tắc đất trong này, cô đều rất quen thuộc, lúc trước khi cô bị giam cầm ở trong này, mỗi ngày không có việc gì, không biết tiêu hao bó lớn bó lớn thời gian như thế nào, cứ như vậy đi từng chút một vòng quanh phòng ở.

Thậm chí đến bây giờ cô còn nhớ rõ, chính mình đi từ đông sang tây có thể đi 37 bước, đi từ nam đến bắc có thể đi 41 bước, góc đối nghiêng có thể đi 63 bước.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, dùng sức nuốt nuốt nước miếng, tay hung hăng nắm thành quyền, cất bước đi vào.

Lúc Lương Thần đi lên từ dưới lầu, Cảnh Hảo Hảo đang ngồi ở bên giường ngẩn người, cô nghe được tiếng bước chân, lập tức leo lên giường, ngay cả quần áo cũng chưa thay, liền xốc chăn lên, nằm vào trong ổ chăn.

Vừa mới nằm xong, cửa phòng ngủ liền bị đẩy ra, trong tay Lương Thần bưng một ly sữa đi tới bên giường, nói với Cảnh Hảo Hảo: “Hôm nay đường dài mệt nhọc lâu như vậy, uống ly sữa, có thể trợ giúp giấc ngủ.”

Mi mắt Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng run rẩy một chút, sau đó liền yên lặng chui đầu vào trong chăn, giả bộ một bộ dáng ngủ say.

Cả người Lương Thần đều buộc chặt lên, anh nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo trên giường rõ ràng chưa có đi vào giấc ngủ lại giả bộ thành ngủ, tay nắm ly sữa, nhịn không được có chút dùng sức.

Hơn nửa ngày, anh mới xoay người đi ra phòng ngủ.

Cảnh Hảo Hảo nghe được tiếng bước chân rời xa, chậm rãi mở mắt, nhìn chăm chăm cửa mở rộng, ánh mắt nhảy lên hai cái, mí mắt nhẹ nhàng rũ xuống.

Không biết rốt cuộc đã qua bao lâu, lúc Cảnh Hảo Hảo sắp ngủ say, cô mơ hồ nghe được tiếng đóng cửa, sau đó, cô liền cảm giác được chân trên người của mình bị xoắn lên.

Ý thức của cô chợt thanh tỉnh lại, cô nghĩ đến chuyện Lương Thần cùng làm với cô, thân thể theo bản năng buộc chặt, nhắm mắt lại, phòng bị.

Nhưng mà, vẫn luôn không có sức nặng trầm trọng đặt ở trên người của mình, ngược lại là tay cô, bị Lương Thần nhẹ nhàng nắm lên.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 442: Rùng Mình [5]

Editor: May

Sau đó, cô liền cảm giác được trong lòng bàn tay của mình, có cảm giác mát nhè nhẹ và hơi đau đớn truyền đến.

Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng mở mắt ra một đường chỉ, nhìn thấy Lương Thần ngồi xổm bên giường, bên tay anh đặt một cái hộp thuốc, anh cầm bông tăm, nhúng cồn, thật cẩn thận lau vết thương ở trên tay cô.

Đó là ngày hôm qua khi cô biết chính mình là nữ chính trong phong ba màu hồng phấn, không cẩn thận làm rơi bể bình dưỡng da, lúc nhặt lên, bị cắt qua.

Miệng vết thương cũng không sâu, đêm qua cũng đã khép lại không chảy máu, hôm nay không đi đụng chạm, hoàn toàn không phát hiện được chút đau đớn.

Miệng vết thương ở lòng bàn tay cô, bình thường sẽ không bị người chú ý tới.

Mặc dù cô không biết rốt cuộc sao anh chú ý tới được, nhưng động tác anh lau vết thương cô rất cẩn thận, như là đang che chở châu báu trân ái gì đó.

Cảnh Hảo Hảo nhìn Lương Thần chăm chú, đột nhiên đáy lòng liền truyền đến một trận giãy dụa.

Thẳng đến khi Lương Thần đứng lên, cô mới cuống quýt nhắm hai mắt lại, tiếp tục giả bộ bộ dáng ngủ say.

Nhưng cơn buồn ngủ của cô đã tiêu tán, trong đầu lẫn qua lộn lại đều là suy nghĩ một ít hình ảnh loạn thất bát tao, thật lâu sau cũng không thể nhập mộng.

.....

Buổi tối đầu tiên, Cảnh Hảo Hảo giả bộ ngủ vượt qua, hai người không có nói chuyện với nhau chút nào.

Tối thứ hai, Lương Thần bởi vì dành một ngày đi đón Cảnh Hảo Hảo, rất nhiều công vụ trong công ty còn chưa có xử lý, buổi tối trở về có chút muộn.

Cảnh Hảo Hảo đã ăn xong cơm chiều, đang ở trong phòng ngủ trên lầu xem ti vi.

Thím Lâm vẫn cẩn thận nói một ngày Cảnh Hảo Hảo ở nhà làm cái gì với Lương Thần, anh còn thật sự nghe xong, lên lầu.

Còn chưa đi tới cửa, Lương Thần chợt nghe được tiếng ti vi bên trong chợt bị tắt đi, sau đó cách khe cửa, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo nhanh chóng leo lên giường, xốc chăn lên đắp lên người mình.

Anh biết, cô lại dùng giả bộ ngủ đến qua loa với mình, đứng ở cửa, thất thần trong chốc lát, sau đó đẩy cửa, vào phòng ngủ.

Cảnh Hảo Hảo dựng thẳng lỗ tai, nghe thấy Lương Thần cởi áo khoác, đi tới bên giường.

Trực giác làm cho cô có thể nhận thấy được, Lương Thần đang nhìn chăm chăm gương mặt của cô, nhìn cẩn thận.

Tốc độ tim của cô nhảy thành thịch lên theo, ngay tại khi cô nghĩ đến chính mình sắp giả vờ không được nữa, bên tai của cô truyền đến một đạo tiếng thở dài nhàn nhạt, sau đó, tiếng bước chân vang lên, càng ngày càng xa.

Thằng đến biến mất ở cửa phòng ngủ.

Lúc này Cảnh Hảo Hảo mới nhẹ nhàng mở mí mắt, nhìn phòng trống rỗng và áo khoác Lương Thần cởi trên sô pha, nuốt nuốt nước miếng, liền nhìn chăm chăm trần nhà phát ngốc thật lâu.

Một đêm kia, Lương Thần đã khuya mới về phòng ngủ, Cảnh Hảo Hảo đã muốn ngủ say, dung nhan yên tĩnh, không có lãnh đạm, không có bỏ qua, không có cố ý nguy trang.

Lương Thần nhìn chăm chăm gương mặt của cô, nhìn hồi lâu, sau đó cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên hai gò má của cô, trần trọc ma sát hồi lâu, anh mới lưu luyến không rời rời đi, thật cẩn thận nâng tay lên, ôm cô vào trong lòng của mình.

Hôm sau, Cảnh Hảo Hảo tỉnh lại, Lương Thần đã không còn ở bên người, cô rời giường, tay không cẩn thận đụng tới một thứ, quay đầu nhìn lại, là một hộp quà.

Cảnh Hảo Hảo vươn tay mở ra, bên trong là một lắc tay tinh xảo, gần đầy chui năm màu lớn nhỏ, đẹp mắt mà lại tinh xảo.

Không cần nghĩ, Cảnh Hảo Hảo cũng biết là Lương Thần mua cho mình.

Là quà xin lỗi cô sao?

Cánh Hảo Hảo nhìn chăm chăm lắc tay kia, ước chừng khoảng nửa phút, sau đó mới như là không có phát hiện, đặt nắp lại lần nữa, đặt ở trên tủ đầu giường một bên, đi phòng tắm rửa mặt.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 443: Rùng Mình [6]

Editor: May

Bắt đầu từ ngày đó, mỗi ngày Cảnh Hảo Hảo tỉnh lại, đều nhìn thấy một món lễ vật ở bên mép giường, mỗi một lần thứ bên trong, đều là không giống nhau.

Nhưng mà, cô vẫn luôn giống như lần đầu tiên, làm như không phát hiện, tiện tay đặt ở trên tủ đầu giường, như là chưa từng mở ra.

Qua chưa đến vài ngày, trên tủ đầu giường đã đặt đủ loại lễ hộp túi mua sắm.

Trong mấy ngày nay, Cảnh Hảo Hảo luôn như vậy, một giây trước có thể mặt mang mỉm cười trò chuyện với đám người thím Lâm, cười sáng loá, giây tiếp theo nhìn thấy anh, liền nghiêm mặt, mặt không chút thay đổi rồi đi.

Lúc cùng nhau ăn bữa sáng, Lương Thần gấp thức ăn cho cô, sắc mặt cô không có biến hóa gì, nhưng giây tiếp theo, cô sẽ cầm đĩa, gấp đồ ăn anh gấp cho ra ngoài, sau đó tiếp tục bất động thanh sắc ăn cơm.

Hành động như vậy của cô, giống như là châm bạc trong tay Vương Mẫu nương nương, cứng rắn tìm một đạo ngân hà không thể vượt qua giữa cô và Lương Thần.

Thời gian lâu, Lương Thần liền có chút không dám đối mặt với Cảnh Hảo Hảo, bắt đầu sớm ra tối về.

Nếu không phải mỗi lần sáng sớm Cảnh Hảo Hảo tỉnh lại, bên giường đều đã có quà tặng mới, cô sẽ nghĩ đến, ban đêm Lương Thần hoàn toàn không có trở về nơi này.

.....

Đêm nay lúc Lương Thần trở về, đã là mười hai giờ khuya, có thể buổi tối xã giao uống rượu có chút nhiều, đi đường lảo đảo.

Đứng ở cửa phòng ngủ, chống cánh cửa, nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo trên giường trong chốc lát, liền lung la lung lay đi vào phòng tắm.

Thật ra Cảnh Hảo Hảo đã ngủ thiếp đi, mơ hồ nghe được tiếng nước ào ào vờn quanh bên tai, cô mơ mơ màng màng lật người, lúc ý thức còn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại, tiếng nước đã muốn dừng lại.

Cảnh Hảo Hảo giật giật môi, tiếp tục nặng nề đi vào giấc ngủ.

Lúc tìm không thấy Cảnh Hảo Hảo, Lương Thần trắng đêm khó ngủ, nay Cảnh Hảo Hảo êm đẹp ở trong biệt thự của anh, anh lại cảm thấy chính mình trôi qua vẫn thống khổ đè nén như trước.

Trên bữa ăn đêm nay, anh uống rất nhiều rượu, ý thức cả người hỗn loạn.

Anh cố nén dục vọng nôn mửa, đi ra phòng bao, ghé vào bồn rửa tay trong toilet nôn mửa hồi lâu, thẳng đến toàn bộ bụng đều vết sạch, anh vẫn cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều khó chịu giống như phát hỏa.

Trợ lý theo sát sau đó liền đi ra theo, cầm một tờ khăn giấy đưa cho anh: “Lương tổng, tôi đưa ngài trở lại khách sạn Tứ Quý gần đây nghỉ

ngồi?”

Lương Thần nghe được bốn chữ “khách sạn Tứ Quý” này, cả người anh đột nhiên thanh tỉnh lại, nhìn chính mình trong gương, tạm dừng một lúc lâu, sau đó hỏi: “Hiện tại mấy giờ?”

“Đã sắp chín giờ rồi.”

Trung tâm thương mại mười giờ sẽ đóng cửa..... Lương Thần tiếp nhận khăn giấy trợ lý đưa, chậm rãi lau khô tay, phân phó trợ lý trở về bữa ăn xã giao với những khách hàng kia, chính mình lại cầm chìa khóa xe, lái xe đi trung tâm thương mại.

Lương Thần đề nặng không khoẻ do còn gậy ra cho mình, ở dạo qua một vòng trong trung tâm thương mại, chọn lựa cho Cảnh Hảo Hảo một túi xách mới đưa ra thị trường, tính tiền tiền trả, cầm đi ra trung tâm thương mại.

Lúc này đúng lúc trung tâm thương mại đóng cửa, cửa có rất nhiều người đi ra trung tâm thương mại, trên quảng trường trung tâm thương mại có rất nhiều người, cách bên cạnh anh không xa có một đôi tình nhân, đang liếc mắt đưa tình.

Lương Thần bình tĩnh nhìn trong chốc lát, xiết chặt túi mua sắm trong tay, về tới trên xe.

Anh dọc theo đường phố đêm khuya vắng người, lái xe về nhà.

Xe dừng ở dưới lầu, anh lại không có đi lên, ngồi ở trong xe đợi khoảng một tiếng, anh suy nghĩ Cảnh Hảo Hảo có thể ngủ say, lúc này mới đẩy cửa ra, xuống xe.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 444: Rùng Mình [7]

Editor: May

Lương Thần tắm rửa xong, đi ra từ trong phòng tắm, anh đứng ở bên giường, nhìn Cảnh Hảo Hảo nhắm mắt lại, trên mặt treo một chút ý cười nhợt nhạt, cầm lấy gói to mình mua, đặt ở bên gối đầu của cô, sau đó liền xốc chân lên, nằm ở bên người cô.

Chỉ có lúc này, anh có thể không kiêng nể gì vươn tay, ôm cô vào trong lòng của mình.

Cô sẽ không mất lạnh đối mặt, sẽ không châm chọc khiêu khích, sẽ không kháng cự trốn tránh..... Sau đó, như vậy, anh còn có thể lừa mình dối người nói với chính mình, thật ra giữa anh và cô, không có không xong như anh nhìn thấy vậy!

Không biết có phải buổi tối uống rượu có chút nhiều hay không, sau khi Lương Thần nằm xuống, lực khống chế trở nên có chút mệt mỏi, người từng đột mùi hương thoang thoảng trên người Cảnh Hảo Hảo, thân thể anh bỗng dưng căng thẳng, nhiệt độ toàn thân cũng dần dần kéo lên theo.

Cảnh Hảo Hảo ngủ đến mơ mơ hồ hồ, cảm giác được chung quanh thân thể càng ngày càng nóng, cô nhịn không được nhú nhú mào, muốn chạy trốn, liền có môi ấm áp, dừng ở trên môi của mình.

Cách một tháng, cô chưa từng tiếp xúc thân mật với bất luận ai, kích thích thành linh xảy ra, chấn động đầu óc cô có chút trống không.

Lương Thần lại cảm thấy như là nhấm nháp được mỹ vị trân quý nhất toàn thế giới, trong nháy mắt đầu óc mất đi tất cả lý trí, chỉ dựa vào khát vọng nơi đáy lòng, trần trọc, thỏa ước nguyện hôn môi cô.

Có lẽ là do rất lâu không có khai trai, cả người anh có chút cấp bách, khi anh và cô hoàn toàn nước lửa giao hòa dây dưa cùng một chỗ, Lương Thần liền cảm thấy máu toàn thân mình đều bắt đầu chảy ngược.

Cảm giác như vậy, tuyệt vời làm cho anh nhịn không được ngâm rên ra tiếng.

Anh nhịn không được vươn tay, ôm cô gắt gao vào trong lòng, muốn cảm thụ tinh tế một chút tốt đẹp này.

Cảnh Hảo Hảo là vào lúc anh đi vào, liền thanh tỉnh lại từ trong giấc ngủ.

Cô cảm giác được có một cỗ dòng điện kích thích, truyền khắp toàn thân của mình, làm cô cực không thoải mái, cũng không thích ứng.

Cô đợi hồi lâu, cũng không có đợi được người đàn ông hành động, cô nhịn không được cau mày, lên tiếng, thúc giục: “Anh có thể mau một chút không?”

Lương Thần ôm Cảnh Hảo Hảo, xoay qua nhìn thấy lãnh đạm giữa mặt mày Cảnh Hảo Hảo, anh cảm thấy nhiệt tình toàn thân mình rút đi hơn phân nửa.

Anh biết, thúc giục trong miệng cô, không phải bởi vì dục vọng, mà chỉ đơn thuần là muốn nhanh chấm dứt, sớm giải thoát dây dưa triền miên không ngừng với anh.

Thân thể Lương Thần, trở nên có chút cứng nhắc, anh mím môi, nhìn Cảnh Hảo Hảo trong chốc lát, sau đó liền thẳng đến chủ đề.

Tình đến ở chỗ sâu, Lương Thần kìm lòng không đậu cúi đầu, muốn hôn môi Cảnh Hảo Hảo, Cảnh Hảo Hảo lại nhắm mắt lại, xoay đi, né tránh nụ hôn của anh.

Lương Thần rơi xuống khoảng không, đáy lòng cũng trống rỗng theo, nháy mắt anh không còn hứng trí gì, chỉ đơn thuần muốn chính mình nhanh chóng kết thúc cảm giác nửa vời này.

.....

Loại chuyện này, cho dù đối phương cực kỳ không tình nguyện, nhưng là lúc thật sự chấm dứt, Lương Thần vẫn nhắm nháp được cảm giác cực hạn đã lâu.

Giữa mặt mày anh, nở rộ ra một cỗ thần thái thỏa mãn.

Hô hấp của anh có chút dồn dập ghé vào trên thân thể của cô, dính sát vào thân thể của cô như thế, vươn tay, muốn ôm cô vào trong lòng của mình.

Nhưng mà, Cảnh Hảo Hảo lại ở dưới thân anh, nhẹ nhàng giãy dụa một chút.

“Hảo Hảo, để anh ôm một chút.” Lương Thần ôm chặt lấy cô, có chút trù ẻo hôn lên thái dương của cô.

Động tác anh rất ôn nhu, như là đối đãi châu báu trân quý nhất toàn thế giới.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 445: Rùng Mình [8]

Editor: May

Toàn thân Cảnh Hảo Hảo lại càng buộc chặt, giãy tiếp theo, giọng nói của cô có chút lãnh đạm nói: “Anh buông, anh đè tôi khó chịu.”

Lương Thần lại càng thêm dùng sức giữ Cảnh Hảo Hảo vào trong lòng mình.

Không biết có phải do rượu cồn thúc giục không, cả người Lương Thần cọ tóc của cô, ngửi hơi thở hoan ái cùng một chỗ của bọn họ trên người cô, cả người lại có thể xuất hiện một loại ảo giác, cảm thấy giờ này khắc này Cảnh Hảo Hảo và chính mình, không có cãi vã, không có oán hận, chỉ là đơn thuần sau khi hoan ái, thâm tình ôm nhau.

Ôm ấp của anh, ấm áp mà lại rộng lớn, còn có cảm giác an toàn hơn ôm ấp của Thẩm Lương Niên, tay Cảnh Hảo Hảo bị đặt ở trên ngực anh, cô có thể nghe thấy bên trong có tiếng trái tim nhảy lên thình thịch thình thịch.

Một chút một chút, hữu lực lại có tiết tấu.

Không biết vì sao, nghe đến lòng của cô, cũng hoảng hốt lên theo, cô theo bản năng vươn tay, muốn đẩy anh ra, anh lại đột nhiên xoay quá, nhẹ nhàng hôn lên bên tai cô.

Cô rõ ràng có thể cảm giác được, anh chưa từng rời khỏi thân thể của mình, một lần nữa có biến hóa.

Loại biến hóa này, là dấu hiệu cô không thể nào quen thuộc hơn, anh muốn thêm một lần nữa.

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng liền né tránh nụ hôn của Lương Thần, đáy lòng cô không tình nguyện làm việc này với anh, cô thật sự oán anh hận anh, thậm chí nếu có thể, hiện tại cô tuyệt không muốn nhìn thấy anh.

Cô thật sự rất muốn lấy được đĩa CD của mình, làm cho anh không còn có nhược điểm gì có thể uy hiếp cô, sau đó hoàn toàn nhất đao lưỡng đoạn với anh.

Lương Thần không nhận thấy được khác thường của Cảnh Hảo Hảo chút nào, chỉ cảm thấy cả người càng ngày càng hưng phấn, có chút ý loạn mê tình dán bên tai Cảnh Hảo Hảo, thấp giọng nói: “Hảo Hảo, anh nghĩ muốn em.....”

“Anh muốn, tôi nhất định phải cho sao?” Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến Lương Thần cầm video hoan ái của anh và cô, uy hiếp mình, cô kìm lòng không đậu liền thốt ra lời nói như vậy.

Lương Thần chợt ngừng đầu, ánh mắt nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo.

Giữa mặt mày cô gái, quanh quẩn một tầng thần nhiên lạnh lùng, nhìn anh không chút sợ hãi, cánh môi nhẹ nhàng gợi lên, tiếp tục không nhanh không chậm nói: “Đúng vậy, anh muốn tôi nhất định phải cho, nếu tôi không cho anh, anh khẳng định lại muốn bức tôi, đúng không?”

Ám chỉ trong miệng cô, anh tự nhiên hiểu được.

Cô đây là đang thầm oán anh bức bách cô.

Thân thể Lương Thần nháy mắt cứng ngắc, dục vọng toàn thân rút đi không còn một chút, sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi.

Đối lại trước đây, Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy bộ dáng này của Lương Thần sẽ rất sợ hãi, nhưng hiện tại, cô cảm thấy chính mình không có gì đáng sợ, có tiếng xấu cũng sống, mọi chuyện theo Lương Thần cũng là sống, nếu cô không có biện pháp đấu tranh lại anh, cần gì phải mọi chuyện theo anh, làm cho anh dễ chịu, cô khó chịu?

“Làm sao vậy? Tôi nói lời anh nghe không vui, mất hứng sao?” Cảnh Hảo Hảo chậm rãi xoay qua, nhìn trần nhà xa xa, nhẹ giọng nói: “Nhưng anh có từng hỏi qua hay không, những chuyện anh làm tôi có vui lòng tiếp nhận không, tôi có mất hứng hay không?”

“Hảo Hảo, anh.....” Lương Thần muốn giải thích cho Cảnh Hảo Hảo nghe, Cảnh Hảo Hảo lại đột nhiên tái nhợt nghiêm mặt, cười cười với Lương Thần, dùng ngữ khí cực kỳ thoải mái nói: “Anh không cần giải thích với tôi, tôi mệt chết rồi, muốn ngủ, mời anh rời khỏi trên người tôi.”

Lời nói đến bên miệng của Lương Thần, bị thái độ lạnh như băng như vậy của Cảnh Hảo Hảo, trong nháy mắt đánh trở về trong bụng.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 446: Rùng Mình [9]

Editor: May

Cả đời này của Lương Thần, chưa bao giờ ăn nói khép nép lấy lòng một người như vậy, mấy ngày nay, anh vẫn đều đang nói với mình, dung túng nuông chiều, đang dung túng nuông chiều.

Thẳng đến giờ này khắc này, lời nói bén nhọn như vậy của cô đâm vào đáy lòng anh, anh vẫn khiến cho chính mình yên lặng chịu đựng như trước, anh nghĩ, Cảnh Hảo Hảo luôn toàn tâm toàn ý đòi niềm vui của cô, chỉ cần chính mình toàn tâm toàn ý đối tốt với cô, cô sẽ tha thứ cho mình, tiếp nhận mình.

Lương Thần âm thầm hút hai hơi thật sâu, áp chế khó chịu nơi đáy lòng mình, chậm rãi xoay người rời đi từ trên người Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo lập tức kéo chặn, đắp ở trên người của mình, xoay người, cho anh một bóng lưng.

Hành động của cô như muốn nhanh chóng phân rõ giới hạn với anh, đâm đến Lương Thần suýt nữa có chút thở không nổi.

Hóa ra, thương tổn, là một người giao cho một người khác quyền lực đặc biệt.

Từ nhỏ đến lớn, anh hướng đến đều là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, mỗi người nhìn thấy anh, đều nhường nhịn ba phần, khách khách khí khí.

Anh chưa bao giờ biết bị thương tổn là cảm giác như thế nào, anh cũng vẫn cảm thấy chính mình là người đàn ông cường đại, đao thương bất nhập nhất trên thế giới, sẽ không bị bất luận kẻ nào xúc phạm tới.

Nhưng trong vô hình, anh lại cho Cảnh Hảo Hảo muốn làm gì thì làm, tùy ý làm bậy quyền lực ở trong thế giới của mình.

Tình yêu chính là một hồi quyết đấu, ai yêu trước người đó liền thua.

Anh từng càn rỡ với cô như vậy, nay anh lại khắc chế cảm xúc của mình, cam tâm tình nguyện thỏa hiệp vì cô.

Thật sự ứng với câu nói kia, thích vui vẻ sẽ làm càn, nhưng yêu thì sẽ khắc chế.

Lương Thần nuốt nuốt nước miếng, nói với bóng lưng Cảnh Hảo Hảo: “Ngủ ngon, Hảo Hảo.”

Cảnh Hảo Hảo im lặng nằm ở nơi đó, một chút phản ứng cũng không có, thậm chí ngay cả thân thể cũng không có nhúc nhích chút nào.

Trong lời nói của anh, tựa như ném vào trong bầu trời đêm vô hạn không lay động chút nào, biến mất vô tung vô ảnh, không có chút đáp lại.

.....

Ngày hôm sau, Cảnh Hảo Hảo tỉnh lại, cả người có chút xương sống thắt lưng đều đau, thật lâu sau cô mới nghĩ đến tối hôm qua, chính mình lại làm chuyện kia với Lương Thần.

Cô xốc chân lên, ngồi dậy, lúc xoay người xuống giường, nhìn thấy bên gối đặt một túi mua sắm lớn, không cần suy nghĩ nhiều, Cảnh Hảo Hảo cũng biết, đó là lễ vật Lương Thần mua cho cô.

Cô vươn tay, lấy lại, mở ra, nhìn thấy bên trong là túi xách sa hoa số lượng có hạn, hạ mí mắt xuống, nhét túi về lại trong bao, giống như lúc trước, tiện tay đặt ở trên tủ đầu giường, vào phòng tắm.

.....

Lúc này đây, Cảnh Hảo Hảo cũng không có giống như trước, muốn không có việc gì ngây ngốc ở trong biệt thự.

Ngày hôm sau cô trở lại thành phố Giang Sơn, liên liên hệ Tiên nhi, để cô ấy giúp mình lưu ý kịch bản thích hợp, nếu nhân vật có thể, trực tiếp nhận lấy.

Mười giờ sáng hôm nay, cô nhận được điện thoại Tiên nhi gọi tới, là một bộ phim cổ trang, đóng vai nữ số hai ở bên trong, em họ của nam chính, là một nhân vật rất khiến người vui vẻ, ở bên trong trình diễn một hồi tình yêu khôi hài thoải mái với thị vệ hoàng đế.

Cảnh Hảo Hảo đại khái nghe xong một lần, cảm thấy không có vấn đề gì, trực tiếp để cho Tiên nhi nhận lấy.

Tuy rằng Cảnh Hảo Hảo không nổi danh, nhưng cũng coi như là một diễn viên thâm niên, thù lao không cao, rất nhiều đạo diễn danh tiếng đều thích dùng.

Cho nên buổi sáng Cảnh Hảo Hảo đồng ý, buổi chiều đạo diễn liền đáp lời cho Cảnh Hảo Hảo, bảo cô ngày mai đi thử kính, nếu thích hợp, hôm sau liền có thể vào tổ phim quay chụp.

.....

Đêm đó, Lương Thần trở về khuya như trước.

Cảnh Hảo Hảo đã ngủ thiếp đi, buổi sáng ngày hôm sau, lúc Lương Thần tỉnh lại,

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 447: Rùng Mình [10]

Editor: May

Lúc trước, Cảnh Hảo Hảo không phải không có dậy sớm, nhưng từ sau khi Lương Thần đi sớm về trễ, mỗi lần cô tỉnh lại nhìn thấy Lương Thần còn chưa rời đi, đều là giả bộ ngủ, chờ sau khi Lương Thần ăn xong bữa sáng, rời khỏi đi làm, mới chậm rãi bò dậy từ trên giường.

Cho nên hôm nay, Lương Thần đi ra từ toilet, lúc đeo caravat, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo ngồi dậy từ trên giường, cả người hơi sững sốt một chút.

“Em,” Lời nói Lương Thần dừng một chút, nói: “Tỉnh?”

Cảnh Hảo Hảo vẫn giống như trước, lạnh như băng nhìn lướt qua lễ vật mới đặt ở bên gối, sau đó đi vào phòng tắm, rửa mặt.

Cảnh Hảo Hảo đi xuống lầu đi vào phòng ăn, Lương Thần còn chưa động vào bữa sáng, nhìn thấy cô tiến vào, ánh sáng nơi đáy mắt anh hơi chớp động một chút, nghiêng đầu, nói với thím Lâm: “Đi chuẩn bị bữa sáng cho tiểu thư.”

Thím Lâm nhanh nhẹn bưng bữa sáng lên, đặt ở trước mặt Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo cúi đầu, không nói một câu cúi đầu ăn cơm.

Lúc trước Lương Thần vì tiết kiệm thời gian, tốc độ ăn cơm rất nhanh, nhưng Cảnh Hảo Hảo ăn chậm rãi, cả người anh cũng kì lòng không đợi mà thả chậm tốc độ theo.

Trên bàn cơm, tuy rằng giống như trước, không có trao đổi gì, nhưng đáy lòng Lương Thần lại hơi có chút kinh hi.

Có phải..... lúc này đây Hảo Hảo tỉnh lại, không có giả bộ ngủ chờ anh rời đi, đại biểu cho cô đã bắt đầu có chút dịu đi với anh không?

Cảnh Hảo Hảo ăn xong một ngậm cháo trong chén, buông thìa, nhìn thoáng qua Lương Thần cầm giấy ăn, đang lau miệng, mấp máy môi, nói: “Tôi có việc muốn nói với anh.”

Đây là câu nói đầu tiên từ sau khi Cảnh Hảo Hảo bị anh mang từ trấn nhỏ về thành phố Giang Sơn, tâm bình khí hòa nói với anh, cực kỳ ngoài dự kiến của Lương Thần, tay cầm giấy ăn của anh dừng ở bên môi một lúc, mới quay đầu nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, phát hiện mặt trời thật là dâng lên từ phía đông, lúc này mới mở trừng hai mắt, quay đầu, nhìn Cảnh Hảo Hảo, biểu tình trên mặt trở nên có chút sinh động, anh kéo nụ cười, cả khuôn mặt thoát nhìn chói mắt mà yếu diễm, giọng nói ôn hòa nói: “Hảo Hảo, em nói đi.”

Qua một lát, Cảnh Hảo Hảo mới mở miệng nói: “Tôi bảo Tiên nhi nhận giúp tôi một bộ phim, hôm nay phải đi thử vai.”

Hóa ra chính là việc này..... Lương Thần gật gật đầu, không chút do dự nói: “Đây là chuyện tốt, em trực tiếp bảo tài xế đưa em đi là được rồi.”

Dừng một chút, Lương Thần ý thức được tự do đáy lòng Cảnh Hảo Hảo khát vọng, lại mở miệng nói: “Nếu em cảm thấy không quen, có thể tự mình lái xe, trong gara có rất nhiều xe, chìa khóa xe đều có ở chỗ thám Lâm, em tùy tiện chọn một chiếc mình thích.”

“Để nói sau.” Giọng nói Cảnh Hảo Hảo thản nhiên đáp lại một câu, còn nói: “Nếu hôm nay tôi thử vai thành công, ngày mai sẽ chính thức quay chụp.”

“Ừ.” Lương Thần không đợi Cảnh Hảo Hảo nói xong, lại gật gật đầu.

“Địa điểm quay chụp ban đầu là Ảnh Thị Thành, cách thành phố Giang Sơn ba tiếng đường xe, qua lại có chút không tiện, cho nên tôi muốn ở lại trong tổ phim.”

Lương Thần không nói chuyện trong chốc lát, đáy lòng Cảnh Hảo Hảo nghĩ, anh quả nhiên là như thế, muốn dùng hết biện pháp giam giữ cô.

Nhưng mà, suy nghĩ của cô còn chưa rơi xuống, giọng nói Lương Thần liền vang lên bên tai, nhưng là nói với thím Lâm bên người: “Thím Lâm, thím hỗ trợ chuẩn bị cho tiểu thư một ít quần áo và đồ dùng hằng ngày.”

Thím Lâm nói: “Vâng, Thần thiếu gia.”

Cảnh Hảo Hảo có chút khó có thể tin nhìn thoáng qua Lương Thần.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 448: Dịu Đi [1]

Editor: May

Trên mặt người đàn ông cũng không có chút không tình nguyện nào, mi tâm nhẹ nhàng nhú lại, như là nghĩ cái gì, qua một lát, lại nói với thím Lâm: “Chung quanh Ảnh Thị Thành đều là núi, hiện tại là mùa hè, muỗi rất nhiều, nhớ mang mùng qua cho tiểu thư.”

“Ừ.....” Dừng một chút, anh lại mở miệng: “Nơi đó địa phương xa xôi, giao thông cũng không tiện lợi, mua đồ cũng không tiện. Như vậy đi, thím và tài xế cùng đi đưa tiểu thư, cảm thứ có thể đựng chút sữa tươi cho cô ấy..... Ừm..... Vì phòng ngừa quá thời hạn, trực tiếp mua một tủ lạnh nhỏ, cùng mang qua cho tiểu thư, giúp cô ấy thu thập mọi thứ thỏa đáng, xác nhận không có việc gì, rồi trở về.”

“Đã biết, Thần thiếu gia.”

Lương Thần gật gật đầu, cẩn thận suy nghĩ một vòng, như là cảm thấy chính mình an bài đã toàn diện, quay đầu nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo, giữa mặt mày tuần lãng lưu chuyển một cổ sung sướng, giọng nói ôn hòa: “Hảo Hảo, nếu em có cái gì cần và muốn chuẩn bị, trực tiếp nói cho thím Lâm.”

Cảnh Hảo Hảo mười bốn tuổi tiến vào vòng giải trí, ở bên trong lăn đánh suốt sáu năm, mặc dù có trợ lý Tiên nhi, nhưng vẫn kém hơn ngôi sao nổi tiếng, lần nào không phải do bản thân tự chuẩn bị đầy đủ tất cả mọi thứ.

Cô thật không ngờ, chính mình tùy ý đề suất một chuyện, Lương Thần lại có thể để bụng thay cô an bài thỏa đáng như vậy.

Cảnh Hảo Hảo nhìn mặt mày tuần nhã mang theo ý cười của người đàn ông, chỉ cảm thấy như là có một mảnh lá cây, chậm rãi bay xuống trên đáy lòng giống như mặt hồ tĩnh lặng của mình, kích khởi một tầng lại một tầng sóng gợn, qua thật lâu cũng không thể bình tĩnh được.

Lương Thần nhìn thần thái trầm mặc không nói của Cảnh Hảo Hảo, tươi cười hơi thu liễm một ít, nhưng vẫn có kích động và nháy nhót không kiềm chế được biểu lộ ra ngoài: “Vậy..... Nếu không có việc gì, anh đi làm trước.”

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở ghế cơm, lẳng lặng gật đầu.

Lương Thần ngồi ở bên cạnh cô không nói gì, hơn nửa ngày anh mới gật gật đầu, sau đó đứng lên, mở hai bước đi về phía phòng ăn, như là nhớ tới cái gì, dừng một chút, quay đầu nhìn Cảnh Hảo Hảo ngồi im lặng trên ghế cơm, nhẹ giọng nói: “Hảo Hảo, đi vào trong đó nhớ chăm sóc tốt cho mình.”

Cảnh Hảo Hảo đưa lưng về phía Lương Thần, lúc này đây không có hế răng, cũng không có gật đầu.

Cô chỉ cảm thấy như là có thứ gì đó, chặn ở yết hầu của mình, nói không nên lời rốt cuộc là tư vị gì.

Trong chốc lát, cô nghe thấy Lương Thần phía sau, mở bước chân rời đi.

Thẳng đến ngoài cửa vang lên tiếng xe khởi động, Cảnh Hảo Hảo mới chậm rãi đứng lên, lên lầu, thay quần áo, phân phó tài xế đưa mình đi tổ phim.

.....

Mười một giờ trưa, Cảnh Hảo Hảo thử vai một đoạn liền được nhận.

Phần lớn tổ phim đã chạy tới Ảnh Thị Thành vào buổi trưa trước, dặn dò ngôi sao năm giờ chiều tập hợp ở Ảnh Thị Thành.

Cảnh Hảo Hảo ở trên đường về biệt thự, gọi cho thím Lâm một cú điện thoại, trở lại biệt thự, thím Lâm đã chuẩn bị xong những thứ buổi sáng Lương Thần an bài cho cô.

Ăn xong cơm trưa, thím Lâm liền chỉ huy người hầu nhét sữa, tủ lạnh loại nhỏ, mũ, ra giường vỏ chăn và một ít đồ dùng cuộc sống vào trong cốp sau xe.

Lúc thím Lâm kiểm tra đồ vật, Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy bên trong còn đựng mấy bao băng vệ sinh, kem đánh răng và sữa rửa mặt cô quen dùng.

Cô chỉ đi qua quay phim, nhưng người hầu trong biệt thự lại ở dưới sự phân phó của Lương Thần, quả thực ép buộc như là chuyển nhà.

Trước khi xuất phát, thím Lâm gọi cho Lương Thần một cú điện thoại, Lương Thần ở đâu kia điện thoại tí mĩ dặn dò rất nhiều, thím Lâm nhất nhất đáp ứng, trước khi cúp điện thoại, thím Lâm nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo: “Cảnh tiểu thư, cô muốn nói một tiếng với Lương tổng không.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 449: Dịu Đi [2]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo đứng ở một bên, nhìn chăm chăm điện thoại, giật giật môi: “Giúp cháu nói tiếng gặp sau với anh ấy.”

Nói xong, liền dẫn đầu xoay người đi ra nhà lên xe.

Đầu kia điện thoại, Lương Thần nghe được tỉ mỉ đối thoại của thím Lâm và Cảnh Hảo Hảo, anh hơi trầm mặc trong chốc lát, vừa cẩn thận dặn thím Lâm chăm sóc tốt Hảo Hảo vài lần, mới cắt đứt điện thoại.

.....

Chung quanh Ảnh Thị Thành chỉ có một khách sạn, cấp bốn sao, mỗi khi có tổ phim tới nơi này quay chụp, đều sẽ ở hết bên trong.

Mùa hè là thời kỳ quay phim cao điểm, phòng khách sạn có chút không đủ dùng, hai người Cảnh Hảo Hảo và Tiên nhi ở một gian.

Thím Lâm trải ra giường và vỏ chăn mang từ trong nhà đến cho Cảnh Hảo Hảo, treo mừng xong, còn đặt từng món đồ dùng rửa mặt của Cảnh Hảo Hảo ở trong toilet, tài xế mang tủ lạnh nhỏ lên, kết nối điện, đặt từng hộp sữa vào trong.

Hai người im lặng không lên tiếng bận rộn, hoàn toàn không cần Cảnh Hảo Hảo động tay, đã an bài hoàn thiện hết tất cả cho cô.

Năm giờ, tổ phim tập hợp, thím Lâm và tài xế ngàn dặn vắn dò Cảnh Hảo Hảo nửa ngày phải chiếu cố tốt chính mình, rồi mới rời đi.

.....

Buổi tối Lương Thần về nhà, trong biệt thự yên tĩnh như thường ngày, nhưng gian phòng thiếu Cảnh Hảo Hảo, anh lại cảm thấy có chút vắng vẻ.

Lương Thần nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại như thế nào cũng không ngủ được, anh cầm lấy di động, muốn gọi điện thoại cho Cảnh Hảo Hảo, vừa tìm được số điện thoại của cô, lại ngượng ngùng hạ tay xuống.

Ở trên giường lăn qua lộn lại đến rạng sáng, Lương Thần mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, vừa sáng sớm, anh đã đi xuống lầu, nhìn một bàn bữa sáng phối hợp dinh dưỡng vừa đúng, nghĩ đến Cảnh Hảo Hảo ở trong tổ phim bận rộn, chỉ sợ bữa sáng đều là thức ăn tạm thông qua, mặt Lương Thần buộc chặt trầm mặc trong chốc lát, quay đầu hỏi thím Lâm: “Tiểu thư đã lấy toàn bộ đồ chưa? Có quên cái gì không?”

Thím Lâm luôn hiểu Lương Thần, biết anh hỏi như vậy, là đang tìm cơ đi thăm Cảnh Hảo Hảo, liền cẩn thận nghĩ nghĩ, nói: “Lúc đi, chỉ chuẩn bị mừng cho Cảnh tiểu thư, không có chuẩn bị nước hoa và nước đuổi côn trùng, hiện tại là mùa hè, nơi đó muỗi nhiều, làn da Cảnh tiểu thư mềm mại, khẳng định sẽ bị muỗi đốt.”

Lương Thần nhú nhú mày, sau đó “ừm” một tiếng, nói với thím Lâm: “Buổi chiều sớm chuẩn bị bữa tối một chút, đứng trong hộp thức ăn, tôi đi Ảnh Thị Thành một chuyến.”

“Đã biết.”

Lương Thần phân phó xong, liền đứng dậy đi công ty.

Bận cả buổi sáng, mãi cho đến mười hai giờ rưỡi giữa trưa mới hơi có một cơ hội để thở, Lương Thần trở lại văn phòng, mở ra cơm trưa Tô Tiểu Tả đã gọi cho mình ra, hỏi: “Buổi chiều còn có an bài gì?”

Tô Tiểu Tả cầm ipad, điểm hai cái, trả lời: “Ba giờ có một cuộc họp thường ký của cao tầng công ty, năm giờ hẹn Trương tổng đi đánh gôn.”

“Đẩy thời gian hội nghị thường kỳ lên một chút đi, cô gọi một cú điện thoại cho Trương tổng, hẹn hôm khác.”

“Vâng, Lương tổng.”

Lương Thần cầm đũa, chà xát hai cái, liền nói: “Lát nữa cô chọn lựa cái thời gian, đi mua giúp tôi một lọ nước hoa và nước đuổi côn trùng.”

Tô Tiểu Tả là tốt nghiệp trường cao đẳng, đến tập đoàn Giang Sơn làm thư ký mấy năm nay, vẫn được người hâm mộ, hiện tại đại BOSS lại để cho cô đi mua nước hoa và nước đuổi côn trùng, khó tránh khỏi có chút người tài làm việc nhỏ, Tô Tiểu Tả sửng sốt một chút, mới gật đầu đáp vâng.

Không đến hai tiếng, Lương Thần liền qua loa kết thúc cuộc họp thường kỳ của công ty, lái xe trở lại biệt thự, muốn thím Lâmchuẩn bị tốt hộp đồ ăn, liền đi Ảnh Thị Thành.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 450: Dịu Đi [3]

Editor: May

Không đến hai tiếng, Lương Thần liền qua loa kết thúc cuộc họp thường kỳ của công ty, lái xe trở lại biệt thự, muốn thím Lâm chuẩn bị tốt hộp đồ ăn, liền đi Ảnh Thị Thành.

Từ thành phố Giang Sơn đến Ảnh Thị Thành, tốc độ xe phóng tới nhanh nhất, cũng cần hai tiếng rưỡi, lúc Lương Thần tới Ảnh Thị Thành, đã là năm giờ chạng vạng.

Thím Lâm sống một bó to tuổi, tâm tư tự nhiên lão thành, Ảnh Thị Thành lớn, phân rất nhiều khối, cho nên thím Lâm cố ý lưu ý một chút địa điểm quay chụp của Cảnh Hảo Hảo, ở “Tần vương cung”, còn nhớ kỹ tổ phim tên “Mẫu nghi thiên hạ”.

“Tần vương cung” Là dựa theo tỉ lệ cổ cung, so sánh xây dựng nên, chiếm diện tích rất lớn, mặc dù không sánh bằng cảm giác lăng động lịch sử tang thương qua năm tháng của cổ cung, nhưng lại bởi vì rất nhiều phim truyền hình cổ trang nổi tiếng đều sinh ra từ Ảnh Thị Thành, khiến cho hai năm nay Ảnh Thị Thành đã trở thành cảnh rất nhiều du khách đi du lịch.

“Tần vương cung” Trừ bỏ địa điểm quay chụp bị phong tỏa, cấm người ra vào, những địa phương khác vẫn mở ra du lịch như trước.

Lương Thần trực tiếp dừng xe ở cửa “Tần vương cung”, mua một tấm vé vào cửa, đi vào.

Lương Thần dọc theo con đường lát đá màu xanh của “Tần vương cung”, ở trong cung điện nặng nề, đi hồi lâu, rốt cục ở cửa một khu nhà cung điện, thấy được chữ địa điểm quay chụp của “Mẫu nghi thiên hạ”.

Lương Thần dọc theo bậc thang, đi lên từng bước một, nhìn đến cửa chính cung điện kéo một tấm chữ đỏ, phía trên viết chữ “Cấm đi vào”.

Lương Thần giương mắt, là có thể thấy trong cung điện đầy người, tận cùng bên trong có rất nhiều diễn viên mặc cổ trang hoa lệ, trên đầu đội trang sức quý giá ung dung đẹp đẽ, các biểu tình nghiêm cẩn, trong đó một người đàn ông mặc long bào màu hoàng kim đang nói chuyện với một cô gái mặc đồ màu hồng phấn, biểu tình hai người thoạt nhìn đều có chút phẫn nộ, như là đang cãi nhau vì chuyện gì đó, cuối cùng người đàn ông kia trực tiếp phất tay áo, đá nghiêng bàn trà trước mặt, xoay người bước đi, thị vệ đứng ở một bên vội vàng đuổi kịp, hai người còn chưa đi ra khỏi phòng, liền có một cô gái mặc đồ màu xanh biếc, sôi nổi nhảy lên, nhìn thấy thị vệ, đáy mắt chợt sáng lên một đạo ánh sáng, miệng không biết hô một câu lời kích gì đó, thị vệ kia vội trộm nhìn cô một cái, biểu tình buộc chặt rời đi theo phía sau chàng trai mặc long bào kia.

Cô gái màu xanh biếc kia, chính là Cảnh Hảo Hảo, cô bủ môi, nhìn hai người đàn ông rời đi, phòng quai hàm, liền cảm giận xoay người chạy vào tận cùng bên trong điện phủ, hoa chân múa tay vui sướng không biết nói cái gì với cô gái váy màu hồng kia, sau lại liền nghiêng răng nghiêng lợi than thở không ngừng, chộc cho cô gái váy màu hồng đó mỉm cười.

Đây là lần đầu tiên Lương Thần nhìn thấy hiện trường quay chụp của Cảnh Hảo Hảo, cho dù anh biết là diễn trò, nhưng nhìn thấy biểu tình kịch động, đáng yêu, phẫn nộ ở trong bộ phim của Cảnh Hảo Hảo, đáy lòng vẫn hơi bị tác động.

Lương Thần cũng không có tiến lên quấy rầy, chính đứng xem xa xa, vẫn đợi cho đến hơn sáu giờ, thái dương xuống núi, tổ phim mới dừng lại, mọi người đều tản đi tháo trang sức.

Lương Thần vốn là bộ dạng soái khí mê người, khiến người chú ý, đứng ở cửa đại điện, dẫn tới không ít nhân viên công tác và ngôi sao đi ra ghé mắt nhìn.

Có vài người, có lẽ nhận ra anh là ai, nhưng là bởi vì không có tiếp xúc, cũng chỉ cung kính cúi đầu, ngay lập tức rời đi.

Lương Thần như là không có nhìn thấy thần thái và phản ứng những người đó, ung dung trấn định nhìn chăm chăm cửa đại điện, sau đó nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo và Tiên nhi vừa nói vừa cười đi ra theo phía sau rất nhiều nữ minh tinh.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 451: Dịu Đi [4]

Editor: May

Lương Thần hơi thẳng thân mình, vào lúc Cảnh Hảo Hảo đến gần, lên tiếng, hô một câu: “Hảo Hảo.”

Lời Cảnh Hảo Hảo đang nói trong miệng bỗng dừng lại, cô sợ run một chút, xoay qua, nhìn thấy Lương Thần thản nhiên dựa lan can màu trắng ngoài cửa cung điện, hai tay nhàn nhã cầm ở trong, ánh mắt nhìn chăm chăm cô thật sâu.

Từ lúc trên hôn lễ của Kiều Ôn Noãn, Tiên nhi liền biết Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần đi cùng nhau, hiện tại cô nhìn thấy Lương Thần lần nữa, lại có thể đến tổ phim tìm, nhin không được nở nụ cười ha ha một chút, tiến đến bên tai Cảnh Hảo Hảo: “Chị Hảo Hảo, chị và Lương tổng nói chuyện đi, em đi về trước.”

Cảnh Hảo Hảo gật gật đầu, chờ sau khi Tiên nhi rời đi, mới nhìn Lương Thần, sắc mặt có chút lãnh đạm hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Anh đứng ở cửa hồi lâu, thấy khi cô ở bên trong diễn cười sáng lạn, lúc tan cuộc khi cười thân thiện với diễn viên và nhân viên làm việc, còn có lúc cô và Tiên nhi đi ra không biết hàn huyên cái gì cười rất vui, nhưng hiện tại, vừa đụng tới anh, chính là dung nhan lãnh đạm không có chút thâm tình nào, đáy lòng Lương Thần hơi có chút mất mát, nhưng vẫn khiến

cho chính mình bình thần mở miệng, nói: “Thím Lâm nhờ anh mang tới vài thứ cho em, ở trên xe bên ngoài.”

Cảnh Hảo Hảo không nói gì, xoay người, đi đến bậc thang xuống dưới.

Lương Thần nhìn chăm chăm thân ảnh của cô trong chốc lát, thân thể cũng đứng lên theo, đi theo sau thân thể của cô, bước từng bước một đi xuống bậc thang.

Bậc thang tổng cộng có 99 cái, hai người ai cũng không trao đổi với ai, chỉ không tiếng động đi xuống dưới, sau đó dọc theo hành lang uốn lượn, đi ra “Tần vương cung”.

Lúc đi ra, sắc trời đã hơi có chút tối, Lương Thần cầm chìa khóa xe, mở cửa xe: “Em đang ở nơi nào, anh lái xe đưa em qua.”

Cảnh Hảo Hảo không có hé răng, liếc mắt nhìn Lương Thần một cái, khom người ngồi vào trong xe, Lương Thần hơi cúi người, kéo dây an toàn, cài tốt cho cô, mới đóng cửa xe lại.

Ảnh Thị Thành rất lớn, mỗi địa điểm cách nhau một khoảng cách rất dài, khách sạn của tổ phim ở bên ngoài Ảnh Thị Thành, Lương Thần tìm hướng dẫn, quẹo vài khúc quanh, mới tới dưới lầu khách sạn Cảnh Hảo Hảo.

Lương Thần tắt lửa, nhìn phía trước trong chốc lát, xoay người, xách cà mèn mình bảo thím Lâm chuẩn bị tốt trước ra: “Đây là thím Lâm chuẩn bị cho em, sợ em ăn không tốt, bảo anh thuận đường cùng nhau mang tới đây.”

Cảnh Hảo Hảo nhìn hộp giữ ấm hai lần, không nói gì, vươn tay nhận lấy.

Lương Thần lại lấy nước hoa và nước đuối côn trùng mình đã bảo Tô Tiểu Tả mua trước đó: “Nơi này ở vùng rừng núi hoang vắng, khẳng định có rất nhiều thứ không mua được, mùa hè núi có vẻ nhiều muối, em mang thứ này theo bên người.”

Cảnh Hảo Hảo giật giật môi, vẫn không có hé răng như trước, chính là tạm dừng trong chốc lát, đều nhận lấy nước hoa và nước đuối côn trùng.

Ngoại trừ buổi sáng ngày đó, Cảnh Hảo Hảo bởi vì muốn quay phim nói chuyện một lần với anh, đến bây giờ vẫn không thể nào để ý đến anh.

Trong khoảng thời gian ngắn, Lương Thần cũng không biết phải nói cái gì, hai người cứ như vậy ở trong xe im lặng ngây ngốc.

Bóng đêm ngoài cửa xe hoàn toàn tối đen, Lương Thần lơ đãng nghiêng đầu, nhìn bộ dáng phục tùng trầm mặc của Cảnh Hảo Hảo, yết hầu hơi chuyển động hai cái: “Quay phim cả một ngày, khẳng định mệt mỏi đi, đi lên ăn cơm tối, nghỉ ngơi thật tốt.”

Cảnh Hảo Hảo “ừ” một tiếng, đẩy cửa xe ra, cầm lấy đồ Lương Thần mang đến cho cô, lúc đang chuẩn bị đóng cửa, Lương Thần liền nói: “Nếu có cần cái gì, gọi điện thoại cho anh.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 452: Dịu Đi [5]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo lại gật gật đầu, đóng cửa xe lại.

Lương Thần hạ cửa kính xe xuống, nhìn bóng dáng Cảnh Hảo Hảo, hô một câu: “Hảo Hảo.”

Cảnh Hảo Hảo dậm chân, quay đầu nhìn về phía Lương Thần.

Lương Thần ngưng mắt nhìn cô một lúc lâu, mới nhẹ giọng nói: “Nếu không muốn gọi cho anh, tìm thím Lâm cũng được, thím ấy sẽ chuẩn bị tốt hết thảy cho em.”

Thần thái Cảnh Hảo Hảo hơi ngưng trệ một chút, Lương Thần cười cười với cô: “Đi lên đi.”

Cảnh Hảo Hảo nắm cà mèn, đứng ở tại chỗ giật mình sững sờ trong chốc lát, liền xoay người, vào khách sạn.

Lương Thần ngồi ở trong xe, nhìn thân ảnh Cảnh Hảo Hảo biến mất không thấy, hơn nửa ngày, mới đóng cửa kính xe, nghe tiếng gió lạnh thổi vù vù ra trong xe, nuốt nuốt nước miếng, lúc này mới chậm rãi khởi động xe, rời đi.

Có thể bởi vì vừa rồi nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo, Lương Thần cũng không có cảm thấy đáy lòng quá khó chịu, chỉ là lúc xe chạy đến nửa

đường, anh đột nhiên trở nên có chút không thích ứng.

Giống như anh từng nghĩ vậy, luôn bị vây trong trạng thái nhớ nhung, không đi gặp, có lẽ còn có thể chịu được, nhưng vừa thấy mặt, liền tương tư hơn rất nhiều.

Lương Thần rất muốn cứ như vậy lái xe, quay lại khách sạn Cảnh Hảo Hảo ở, mang cô cùng nhau về thành phố Giang Sơn với mình. Nhưng anh từng đáp ứng chính mình, dùng ảnh chụp trong video của anh và cô bức cô trở lại bên người mình, là ý niệm không tôn trọng cô cuối cùng của mình.

Cô thích quay phim truyền hình, cô muốn ở gần Ảnh Thị Thành, cho nên, anh không thể mang cô đi.

Xe gào thét nhanh chóng chạy ở trên đường đêm, cách Ảnh Thị Thành càng xa, anh liền cảm thấy tưởng niệm nơi đáy lòng mình càng ngày càng nồng đậm.

Trở lại biệt thự, đã sắp gần mười giờ đêm, một mình Lương Thần ở trong phòng ăn to như vậy, ăn đồ ăn thím Lâm đã sớm chuẩn bị tốt đặt trong đồ giữ ấm, không biết như thế nào, đáy lòng liền cảm thấy buồn phiền.

Qua loa lắp đầy bụng, liền trực tiếp lên lầu, nằm ở trên giường anh và Cảnh Hảo Hảo từng đồng giường cộng chằm rất nhiều ngày, nhìn trần nhà, hoài niệm càng lan tràn ra hơn.

Trần trọc đến ba giờ rạng sáng, rốt cục Lương Thần có chút chịu không nổi bò dậy từ trên giường, vòng quanh phòng ngủ tới tới lui lui vài lần, lật xem thứ bên trong một lần, sau đó liền đi xuống lầu, gọi thím Lâm đang ngủ, hỏi: “Lúc tiểu thư đi, mang quần áo dày cho cô ấy chưa?”

Hiện tại lập tức tiến vào mùa hè, đầu còn cần áo khoác dày, thím Lâm lắc lắc đầu.

Lương Thần cau mày, có chút không hờn giận nói: “Chẳng may đột nhiên hạ nhiệt độ, đông lạnh bị cảm thì làm sao bây giờ? Buổi sáng tỉnh lại, thím nhớ rõ thu thập cho tiểu thư vài cái áo khoác, tôi đưa qua cho cô ấy.”

Nói xong, Lương Thần liền “rầm” dùng sức đóng cửa phòng ngủ lại, lên giường một lần nữa, nghĩ đến hôm sau lại có một cái cơ mới có thể đi thăm Cảnh Hảo Hảo, Lương Thần liền có thể kỳ tích cảm thấy tâm tình bình tĩnh một chút, chưa đến chốc lát, anh liền nặng nề đi vào giấc ngủ.

.....

Ngày hôm sau, vẫn ba giờ chiều như cũ, Lương Thần rời khỏi công ty, lái xe đi Ảnh Thị Thành, đưa áo khoác và thuận tiện mang theo hộp đựng thức ăn tới cho Cảnh Hảo Hảo.

Vừa mới rời khỏi Ảnh Thị Thành chỉ mới hai phút, Lương Thần loeef bắt đầu vắt hết óc nghĩ có ngày mai gặp Cảnh Hảo Hảo.

Cái này như là một loại tuần hoàn, lặp lại ngày qua ngày.

Lúc ban đầu vài lần, xác thực rất dễ dàng nghĩ ra được cái cơ tốt, nhưng đợi sau khi qua lại năm sáu lần, kiếm cơ của Lương Thần bắt đầu trở nên có chút lực bất tòng tâm, thế cho nên lúc đi làm, thường xuyên thất thần, nghĩ chính mình cần thứ gì để đi gặp Cảnh Hảo Hảo.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 453: Dịu Đi [6]

Editor: May

Thật ra, thái độ Cảnh Hảo Hảo đối với anh, vẫn luôn không có chuyển biến gì, ngẫu nhiên mở miệng nói chuyện với anh, cũng chỉ là một hai chữ đơn giản.

Đôi khi, Lương Thần cũng hiểu được chính mình cả đêm không ngủ thật vất vả nghĩ ra được một cái cớ có thể đi gặp Cảnh Hảo Hảo, sau đó hưng trí bừng bừng lái ba giờ đường xe đi qua, cuối cùng chỉ là vì nhìn thái độ lãnh đạm của cô, thật sự là cầm mặt nóng của mình dán mông lạnh của Cảnh Hảo Hảo.

Nhưng là, tuy rằng đáy lòng Lương Thần nghĩ như vậy, chỉ là ngày hôm sau anh lại vẫn cam tâm tình nguyện cầm mặt nóng của mình dán mông lạnh của Cảnh Hảo Hảo.

Lương Thần cảm thấy chính mình giống như là có một chút không có việc gì tìm ngược, bất quá anh lại cảm thấy, chính mình chỉ cần có thể nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo, cho dù cô lạnh nghiêm mặt liếc mắt nhìn mình một cái, anh lại cảm thấy mình “Không có việc gì tìm ngược” như vậy thực vui vẻ.

Cho nên anh nghĩ, anh thật sự là thiếu ngược đến một loại trình độ hết thuốc chữa.

Nhưng rốt cuộc Lương Thần ném tập đoàn Giang Sơn lớn như vậy ở nơi nào, cho dù anh đã liều mạng dọn ra một đoạn thời gian rất dài đi gặp Cảnh Hảo Hảo, nhưng lại bù không được chênh lệch nhất định.

.....

Mỗi ngày Lương Thần đều chờ Cảnh Hảo Hảo bên ngoài chỗ quay chụp, dần dà, toàn bộ người tổ phim cũng đều biết.

Đạo diễn nhận được Lương Thần, thái độ với Cảnh Hảo Hảo cũng trở nên khách khách khí khí.

Sau khi quay phim ngày hôm nay chấm dứt, Cảnh Hảo Hảo cũng tháo trang sức như thường ngày, đi ra, sau đó theo thói quen nhìn chung quanh một chút, lại không thấy được bóng dáng Lương Thần.

Cô lấy điện thoại di động ra, nhìn nhìn thời gian, hình như là thời gian quay chụp kết thúc sớm hơn thường ngày một lúc, sợ là còn chưa tới đi, Cảnh Hảo Hảo tìm cố tự đi toilet để Tiên nhi đi trước.

Cô ngồi xổm trên bồn cầu toilet, chơi hai bàn đấu địa chủ, xem trang web hơn nửa ngày, cố ý kì kèo một đoạn thời gian thật lâu, mới từ từ đứng lên, chậm rãi trở lại đường ngay, lắc lư đi ra từ toilet.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến chính mình đi ra, là có thể nhìn thấy Lương Thần cũng như thường ngày, phong tư yếu điệu dựa vào lan can màu trắng, nhìn cô đến gần, liền đứng thẳng thân thể, gọi một tiếng “Hảo Hảo”.

Nhưng đợi cho Cảnh Hảo Hảo không nhanh không chậm đi đến cửa chính cung điện, cô liền phát hiện toàn bộ cung điện trống rỗng, đừng nói nhân viên công tác tổ phim, ngay cả du khách cũng đã rời đi không còn một người.

Cảnh Hảo Hảo cũng không nói được rốt cuộc đáy lòng mình là cảm thụ như thế nào, liền giống như mỗi ngày bạn đều đã lặp lại đi làm một chuyện, đột nhiên chuyện này không cần bạn làm nữa, đáy lòng như là thiếu chút gì đó, trống rỗng.

Cô ở cửa cung điện, đứng một lúc lâu, thẳng đến bảo an “Tần vương cung” tiến vào bắt đầu kiểm tra có người còn ở lại hay không, cô mới chậm rãi mở bước chân, đi ra “Tần vương cung”.

Xe tổ phim, đã sớm rời đi, Cảnh Hảo Hảo đành phải đi dọc theo con đường, chậm rãi tiêu sái trở về khách sạn.

Bình thường đều là Lương Thần đưa cô trở về, cho dù chỉ có đường xe mười mấy phút đồng hồ, nhưng khi cô đi, cô mới phát hiện, khoảng cách thật ra lại rất xa.

Hiện tại là ban đêm mùa hè, nhiệt độ có chút hơi cao, Cảnh Hảo Hảo đi đến mồ hôi đầy đầu, thật vất vả trở lại trong khách sạn, cô đã mệt đến thở hồng hộc.

Tiên nhi không biết chạy tới nơi nào chơi, bên trong không có một bóng người, Cảnh Hảo Hảo vào phòng tắm, tắm sạch một chút, đi ra nằm xuống thật mạnh trên giường, động cũng không muốn động.

Buổi tối, mười một giờ, Tiên nhi mới trở về, cùng như thường ngày, cô cười hì hì chạy tới trước bàn, nâng ngón tay lên, bắt đầu đếm hộp đồ ăn.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 454: Dịu Đi [7]

Editor: May

“Một, hai, ba..... tám..... ơ?”

Tiên nhi rơi âm thanh xuống, xoay qua, nhìn Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trên giường xem kịch bản, có chút kinh ngạc nói: “Chị Hảo Hảo, hôm nay Lương tổng chưa tới sao?”

Cảnh Hảo Hảo thật vất vả trì hoãn nghỉ ngơi, lúc cầm kịch bản học lời kịch liền quên chuyện đêm nay Lương Thần không có tới.

Hiện tại bị lời nói đột ngột như thế của Tiên nhi cắt đứt, tay nắm kịch bản của Cảnh Hảo Hảo nhẹ run rẩy, sau đó liền ném kịch bản: “Thời gian không còn sớm, ngày mai còn phải dậy sớm, sớm nghỉ ngơi một chút đi.”

“À.” Tiên nhi rất nhanh tiến vào phòng tắm rửa mặt, sau khi đi ra, liền tắt đèn đi.

Trong phòng rất yên tĩnh, nhưng Cảnh Hảo Hảo lại không thể nào ngủ được, cô nghe hô hấp của Tiên nhi bên cạnh kéo dài, còn có tiếng ngáy rất nhỏ đi ra, sớm đã ngủ say, mà chính mình, lật người, trợn tròn mắt, từ đèn ngủ hơi yếu, nhìn trên bàn đặt chính tề tám hộp cơm giống nhau như đúc, cảm thấy tâm tình càng thêm cực kỳ phiền muộn!

Đôi khi, người thật là một loại sinh vật rất kỳ quái, đáy lòng rõ ràng oán hận lợi hại, ước gì anh không cần xuất hiện ở trước mắt mình, nhưng đợi cho có một ngày, anh thật sự không xuất hiện, Cảnh Hảo Hảo lại cảm thấy chính mình như là thiếu thứ gì đó, đáy lòng trống rỗng.

Đến tột cùng cô là làm sao vậy?

Cảnh Hảo Hảo phiền não tiếp tục lật người.

.....

Cảnh Hảo Hảo cũng không nhớ tối hôm qua cô đi vào giấc ngủ như thế nào, ngày hôm sau vẫn quay chụp như cũ, bởi vì chất lượng giấc ngủ hôm trước không tốt, cả ngày có chút mệt rã rời, thật vất vả chống đỡ trải qua tất cả quay chụp xong, Cảnh Hảo Hảo tháo trang sức đi ra, phát hiện lan can bên ngoài vẫn trống không như trước, không có bất kỳ ai.

Vì thế, Cảnh Hảo Hảo liền trải qua lần đầu tiên ngồi xe tổ phim.

Cảnh Hảo Hảo trước cùng Tiên nhi cùng nhau đi ăn cơm tối, tản bộ, rồi mới trở về phòng khách sạn.

Tiên nhi ngồi ở một bên lên mạng chơi trò chơi, cô vẫn xem kịch bản học thuộc lời kịch, thỉnh thoảng cầm lấy di động nhìn thoáng qua, mười giờ tối, Cảnh Hảo Hảo xác định lời kịch quay chụp ngày hôm sau đều thuộc nằm lòng, mới ném kịch bản qua một bên, cầm lấy di động tùy ý xem.

Trong lúc vô tình Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy số của Lương Thần ở trong điện thoại, tay cô chỉ hơi dừng một chút, đột nhiên liền bò xuống giường, mở ngăn tủ ra, bắt đầu tìm kiếm ở bên trong, tìm nửa ngày, Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy băng vệ sinh chính mình mang đến, bị Tiên nhi dùng chỉ còn lại có một bao, Cảnh Hảo Hảo liền đóng hộc tủ lại, cầm lấy di động, tìm số điện thoại bàn trong biệt thự, vừa mới chuẩn bị giống như vô tình gọi qua, Cảnh Hảo Hảo đột nhiên liền dừng lại.

Cô đây rồi cuộc là đang làm cái gì?

Lương Thần không đến xem cô, không đến quấy rầy cô, không phải là cô hy vọng sao?

Cô vì chuyện này, rồi rắm cái gì?

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, hít sâu một hơi, nâng tay lên, trực tiếp tắt điện thoại di động đi, đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn dãy núi lan tràn ngoài cửa sổ, cô bình ổn cảm xúc của mình một chút, một lần nữa đi lên giường ngủ.

Lương Thần liên tiếp không có xuất hiện bốn ngày, Cảnh Hảo Hảo tựa hồ đã quen, giống như những diễn viên khác, quay phim, trở về khách sạn, trải qua ngày đi giữa hai điểm.

Một khi mùa hè bắt đầu, nhiệt độ kéo lên đặc biệt nhanh, trang phục cổ trang vốn rất nặng, mặc ở trên người, nóng đến một thân mồ hôi.

Vì không ảnh hưởng đến diễn viên phát huy, trong quần áo bắt đầu giấu túi chườm nước đá.

Vào buổi sáng ngày thứ năm Lương Thần không xuất hiện, địa điểm quay chụp, dời đến trong vườn hoa của “Tần vương cung”.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 455: Dịu Đi [8]

Editor: May

Cố ý tránh được một đoạn thời gian nóng bức nhất giữa trưa, khi mọi người trang điểm và thay quần áo xong, lúc đứng ở trong vườn hoa, chưa đến chốc lát quần áo bên trong vẫn là mồ hôi thấm ướt.

Ở bên trong, túi chườm nước đá giấu ở trong quần áo, còn có thể dẫn đến tác dụng hạ nhiệt độ, ở bên ngoài, túi chườm nước đá rất nhanh liền hóa thành nước, sau đó biến thành nước ấm, chẳng những không có hạ nhiệt độ, ngược lại trở nên càng nóng.

Tất cả diễn viên ở trên màn hình quang vinh xinh đẹp và bị vô số người hâm mộ, thật ra sau lưng trả giá gian khổ như thế nào, là người bên ngoài sẽ không biết.

Đến ngay cả nữ số một và nam số một của bộ phim truyền hình, loại nổi tiếng cố ý được mời đến từ Hongkong này, ở dưới dạng thời tiết nóng bức này, cắn chặt răng, ra vẻ trấn định ném toàn tâm toàn ý của mình vào bên trong kịch bản.

.....

Lương Thần ở hành trình đi Thượng Hải, vốn là an bài năm ngày.

Buổi chiều ngày thứ tư, Lương Thần và khách hàng hợp tác Thượng Hải, ở sân gôn chơi bóng, bởi vì thời tiết nóng bức, chỉ vung mấy cái, mọi người liền ngồi ở bên trong uống trà nói chuyện phiếm.

Thừa dịp khe hở khách hàng Thượng Hải đi toilet, trợ lý Lương Thần, nhẹ giọng bẩm báo một câu: “Lương tổng, buổi chiều ngày mai sau khi tất cả hành trình của chúng ta chấm dứt, lập tức về thành phố Giang Sơn, hay là nghỉ ngơi một ngày, đợi đến ngày sáu mới trở về?”

“Ngày sáu?” Lương Thần nhẹ nhàng nhăn mi tâm lại, nghiêng đầu nhìn thoáng qua trợ lý: “Ngày mai là ngày năm?”

“Đúng vậy.”

Lương Thần trầm mặc trong chốc lát, lại hỏi: “Ngày mai còn có hành trình gì?”

“Buổi sáng gặp mặt với Lâm đồng, giữa trưa có một bữa ăn, ba giờ chiều là ký hợp đồng.”

“Đặt vé máy bay đi thành phố Giang Sơn vào sáng sớm ngày mai đi.”

“Buổi sáng ngày mai? Vậy hành trình ngày mai.....”

“Đẩy đến tối hôm nay xử lý trước.”

Ngày năm tháng năm, đối với anh mà nói, là một ngày đặc biệt.

.....

Lương Thần vẫn bận rộn đến mười hai giờ đêm, vội vàng chạy về khách sạn, nghĩ đến chính mình đã sắp liên tục bốn ngày không có nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo, đáy lòng nhất thời trở nên có chút xuống thấp, nằm ở trên giường lớn rộng hai mét của khách sạn, trần trọc một lúc lâu, Lương Thần mới nặng nề ngủ thiếp đi, kết quả chưa đến năm giờ sáng, chuông báo

di động vang lên, cùng trợ lý vội vàng chạy tới sân bay, đăng ký, bay trở về thành phố Giang Sơn.

Vừa đến sân bay Giang Sơn, Lương Thần liền trực tiếp lái xe chạy tới Ảnh Thị Thành, sân bay Giang Sơn ở tận phía tây thành phố Giang Sơn, Ảnh Thị Thành ở tận phía đông, kéo dài gần cả thành phố Giang Sơn, Lương Thần lái ước chừng khoảng bốn tiếng rưỡi, mới đuổi tới “Tần vương cung”.

Lương Thần mua phiếu tiến vào “Tần vương cung”, mới biết được tổ phim nghỉ ngơi giữa trưa.

Anh đi ra, ngồi ở bên trong xe, bởi vì tối hôm qua gần như không nghỉ ngơi, hôm nay lại nâng cao lực chú ý lái xe bốn tiếng, có chút mệt mỏi, cho nên ngồi ở trong xe, nhắm mắt dưỡng thần.

Có lẽ là vì qua một lát có thể nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo, đáy lòng anh không có tưởng niệm loạn thất bát tao, không suy nghĩ gì liền ngủ say đi.

Tỉnh lại lần nữa, đã là ba giờ rưỡi chiều, Lương Thần lại mua phiếu một lần nữa, tiến vào “Tần vương cung”.

Lúc Lương Thần chạy tới studio, tổ phim đã bắt đầu tiến hành quay chụp.

Lương Thần đứng ở dưới bóng cây cách đó không xa, dễ dàng tìm được Cảnh Hảo Hảo.

Mỗi khi quay chụp tiến hành năm phút đồng hồ, đạo diễn liền kêu một tiếng dừng, trợ lý vội vàng xông lên trước, hạ nhiệt độ, bổ sung trang điểm.

Nhưng bởi vì thời tiết khô nóng, trên mặt Cảnh Hảo Hảo, nổi lên một tầng đỏ hồng, tuy rằng cách một khoảng cách, Lương Thần vẫn có thể nhìn thấy từ chỗ búi tóc đeo tóc giả, chảy xuống từng giọt mồ hôi lớn

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 456: Dịu Đi [9]

Editor: May

Trợ lý bên người Cảnh Hảo Hảo chỉ có một mình Tiên nhi, có chút bận không qua nổi, những diễn viên khác thu thập thỏa đáng, lúc bắt đầu quay chụp lần nữa, Cảnh Hảo Hảo có thể ngay cả nước miếng cũng không kịp nuốt, liền vội vàng tiếp tục chạy vào hiện trường quay chụp.

Lương Thần đứng ở dưới bóng cây nhìn trong chốc lát, xoay người rời đi, liền trở về, trong tay ôm một túi plastic lớn, anh đứng ở ngoài chỗ quay phim chờ quay chụp chấm dứt, liền cất bước đi tới khu nghỉ ngơi của nhân viên công tác.

Tiên nhi đang lau mồ hôi cho Cảnh Hảo Hảo, bổ sung trang điểm.

Lương Thần đi lên trước, cầm lấy cây quạt từ một bên lên, lấy một chai nước đá từ trong gói to của mình ra, mở nắp, đổ lên cây quạt, rồi quạt về phía Cảnh Hảo Hảo.

Cây quạt dính nước đá, gió quạt ra là lạnh lẽo, trong nháy mắt liền giảm đi hơn phân nửa khí nóng trên người Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo kinh ngạc nghiêng đầu, nhìn thấy Lương Thần, vẻ mặt cô hơi ngẩn ra.

Hành động cây quạt trên tay Lương Thần không có dừng lại, tay kia thì cầm một chai nước khoáng, đưa cho Cảnh Hảo Hảo: “Thiếu nước dễ dàng tạo thành bị cảm nắng.”

Cảnh Hảo Hảo sửng sốt trong chốc lát, vươn tay, tiếp nhận nước khoáng, uống một mạch.

Nước lạnh lẽo, gió lạnh lẽo, nhanh chóng áp chế khí nóng trong cơ thể cô xuống.

Đợi cho Tiên nhi bổ sung trang điểm xong, Cảnh Hảo Hảo tiếp tục đi quay chụp.

Đợi lúc Cảnh Hảo Hảo nghỉ ngơi, Lương Thần vẫn giúp đỡ Tiên nhi làm một ít chuyện trợ lý mới có thể đi làm.

Qua lại lặp lại ép khoảng hơn mười lần, lúc này đạo diễn mới tuyên bố, quay chụp hôm nay dừng ở đây.

Cảnh Hảo Hảo và Tiên nhi đi phòng thay quần áo phía sau đại điện tháo trang sức, thay quần áo, lúc đi ra, Lương Thần đưa lưng về phía cửa đại điện, hai tay chống lan can trắng đứng, áo sơ mi màu trắng của anh, bị gió thổi phình, loáng thoáng còn có thể nhìn thấy dấu vết mồ hôi thấp ướt, Cảnh Hảo Hảo nhìn không được liền nghĩ đến buổi chiều trong quá trình mình nghỉ ngơi, vẫn luôn là một mình anh chạy trước chạy sau quạt gió, đút nước cho mình.

Bởi vì chung quanh tổ phim không có tủ lạnh, nước để ở bên ngoài lâu, thực dễ dàng nóng lên, anh thừa dịp khe hở cô quay phim, chạy đến trạm nghỉ ngơi “Tần vương cung” mua nước, có lẽ sợ thời gian không kịp, anh liền chạy đi, lại chạy trở về.

Anh là một quý công tử sống an nhàn sung sướng từ nhỏ, nóng đèn dầu đầy mồ hôi, nhưng không có một nửa câu oán hận.

Cảnh Hảo Hảo ở cửa đại điện, nhìn bóng dáng Lương Thần, nói không nên lời tâm tình của mình rốt cuộc là như thế nào, chỉ cảm thấy có chút quý dị, quý dị đến cô không dám muốn đi vào chỗ sâu.

Có thể Lương Thần chờ thời gian có chút lâu, không có phát hiện Cảnh Hảo Hảo đi ra, liền xoay người, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo đứng ở cửa đại điện, anh đạp bước chân liền đi tới, hoãn giọng hỏi: "Lát nữa còn có việc sao?"

Cảnh Hảo Hảo thu hồi ngậy người vừa rồi của mình, lắc lắc đầu, nói: "Không có việc gì."

Mặt trời còn chưa có xuống núi, ánh chiều tà mang theo hồng nhợt nhạt, chiếu vào trên mặt trắng nõn của Cảnh Hảo Hảo, bao phủ một tầng ánh sáng trong suốt.

Khuôn mặt của cô rất an tĩnh, không có chán ghét, cũng không lãnh đạm, tuy rằng không có tươi cười, nhưng lại làm cho đáy lòng Lương Thần hơi cảm thấy vui sướng một chút.

Anh kinh ngạc nhìn bộ dáng này của cô hồi lâu, sau đó mới nhẹ giọng nói: "Nếu không có việc gì, cùng nhau ăn cơm tối với tôi đi."

Âm trong lời nói của Lương Thần vừa rơi xuống, di động của anh liền vang lên.

Anh lấy di động từ trong túi ra, nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo, nói: "Chờ anh một lát."

Sau đó cũng không có kiêng dè Cảnh Hảo Hảo ở đây, tiếp điện thoại ở trước mặt cô.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 457: Dịu Đi [10]

Editor: May

“Không có..... Tôi còn đang đi công tác ở Thượng Hải, chưa trở về thành phố Giang Sơn đâu..... Không quan hệ, qua hai ngày rồi bổ sung..... Nơi này của tôi còn có việc, tôi cúp trước..... Được, cảm ơn.”

Lương Thần cúp điện thoại, nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo một lần nữa: “Anh biết cách nơi này khoảng một tiếng đường xe, có một nhà nông, dùng đều là món ăn hữu cơ, hương vị không tệ, chúng ta đi nơi đó ăn, được không?”

Lương Thần nhìn chăm chú Cảnh Hảo Hảo trong chốc lát, còn nói: “Anh cam đoan trước mười giờ, sẽ chở em về lại, tuyệt đối không ảnh hưởng quay chụp ngày hôm sau của em.”

“Hôm nay có thể không được.” Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy lúc mình nói ra sáu chữ này, đáy mắt Lương Thần, trong nháy mắt trở nên có chút mất mát, cô tránh tầm mắt của anh, hơi hạ mí mắt, nói: “Tôi đáp ứng Tiên nhi, đêm nay mời cô ấy ăn cơm.”

Lương Thần nghĩ nghĩ, lui một bước, nói: “Nếu không, mang theo cô ấy cùng đi ăn.”

“Vẫn thì thôi đi, cô ấy và anh cũng không quen thuộc.” Mặc dù Tiên nhi tùy tiện ở trước mặt cô, nhưng nhiều thêm một Lương Thần, cô ấy

khăng định sẽ khẩn trương ăn cơm không vô, hưởng chi, bữa cơm của mình, là vì cảm tạ cô ấy lúc trước bận rộn giúp mình bán phòng ốc kia, cho nên Cảnh Hảo Hảo liền nói: “Lại nói, buổi tối hôm nay tôi còn muốn học thuộc lời kịch, nếu đi nơi xa ăn, phải ép buộc một thời gian rất dài, buổi tối, khẳng định học không xong, để hôm nào chúng ta lại ăn đi.”

Lương Thần nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo trầm mặc nửa ngày, sau đó nói: “Vậy được rồi, để hôm khác.”

Cảnh Hảo Hảo gật gật đầu, trong nháy mắt có chút không biết nên nói cái gì, không khí lại trở nên trầm mặc một chút.

Một lát sau, Tiên nhi đi ra từ trong đại điện, lúc này Cảnh Hảo Hảo mới đánh vỡ cục diện bế tắc, nói: “Vậy tôi và Tiên nhi đi trước.”

Ánh mắt Lương Thần vẫn gắt gao khóa ở trên mặt Cảnh Hảo Hảo, qua rất lâu, anh mới chậm rãi rút tầm mắt về, nhìn thấy dưới cổ trắng nõn của Cảnh Hảo Hảo có chấm đỏ nhỏ, anh nhú nhú mày, mới “ừ” một tiếng với Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo tạm dừng một chút, liền cùng Tiên nhi cùng nhau đi xuống bậc thang rồi đi.

Lương Thần đứng ở trên bậc thang, nhìn thân ảnh Cảnh Hảo Hảo, sau khi mơ hồ nghe được Tiên nhi nói: “Chị Hảo Hảo, chị mời em đi quán lẩu cay gần khách sạn ăn đi, em đã lâu chưa ăn cay, rất hoài niệm.....”

.....

Người trong tiệm lẩu cay có chút nhiều, Cảnh Hảo Hảo và Tiên nhi đợi năm phút, mới ngồi vào.

Hai người vừa mới gọi đồ ăn xong, lúc đang chuẩn bị kết thúc gọi món, Tiên nhi nói: “Nhớ rõ thêm cho chúng tôi hai chén cơm.”

“Được.” Người phục vụ lên tiếng, ngón tay nhanh chóng ấn hai cái trên dụng cụ gọi món, tiếp tục lặp lại thứ bọn họ muốn một lần, hỏi: “Hai vị tiểu thư, nếu xác nhận không có nhầm, hiện tại có thể kết thúc gọi món chưa?”

.....

Đợi khoảng nửa tiếng, lẩu cay bùng lên bàn, đang khi hai người ăn khí thế ngất trời, đột nhiên bên tai các cô truyền đến một đạo âm thanh: “Không ngại nhiều hơn một người chứ?”

Cảnh Hảo Hảo và Tiên nhi đồng thời ngẩng đầu, nhìn thấy Lương Thần rõ ràng đã muốn rời đi, đang đứng ở một bên, ánh mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo thật sâu.

Cảnh Hảo Hảo nghi hoặc nhăn mi lại, còn chưa có mở miệng hỏi sao Lương Thần lại trở về?

Tiên nhi lại lập tức gạt đầu, thái độ cẩn thận nói: “Có thể, Lương tổng.”

“Cám ơn.” Lương Thần lễ độ nói một tiếng cảm ơn, kéo ghế cơm ra, ngồi ở bên cạnh Cảnh Hảo Hảo.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 458: Sinh Nhật Vui Vẻ [1]

Editor: May

Đồ ăn ngon trong nồi lẩu cay, đã bị Cảnh Hảo Hảo và Tiên nhi chọn lựa gần hết, chỉ còn lại có một ít rau xanh, ngó sen và rong biển.

Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần cùng một chỗ hơn nửa năm, biết khẩu vị anh rất bối mồm, không thích ăn ngó sen và rong biển, huống chi đây còn là phần cô và Tiên nhi ăn dư lại, nhịn không được có chút ngượng ngùng lên tiếng nói: “Bằng không, anh lại gọi thêm một phần đi.”

“Không cần, như vậy là được rồi.” Lương Thần cầm lấy đũa, nhìn thấy cơm trước mặt Cảnh Hảo Hảo gần như chưa từng động vào, trực tiếp kéo đến trước mặt, ăn từng ngụm.

Trong ngày thường, ở nhà, Lương Thần nhìn thấy rong biển và ngó sen sẽ hạ đũa xuống, nhưng giờ lại ngồi ở chỗ này, ăn không còn một mảnh thứ còn lại trong nồi.

Sau khi ăn xong, anh cầm khăn tay, lau lau môi, sau đó đứng lên, gọi phục vụ tính tiền.

Đi ra tiệm ăn, cách vách chính là khách sạn, Tiên nhi thức thời tìm có tiến vào khách sạn trước.

Lúc này đêm bên ngoài đã hoàn toàn đen nhánh, trừ bỏ ánh đèn khách sạn, chung quanh đều là một mảnh tối đen.

Lương Thần lấy chìa khóa xe ra, mở xe, lấy từ bên trong ra một hộp tròn nhỏ, đưa tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo: “Buổi chiều anh thấy trên người em nổi lên chấm đỏ nhỏ, hẳn là mặc cổ trang quay phim toát mồ hôi lâu nên nổi rôm, anh sợ đi thành phố Giang Sơn rồi trở về không kịp, liền đi trấn nhỏ phía trước mua, có thể kém hơn phần rôm ở thành phố Giang Sơn, nhưng hẳn là cũng coi là có chút tác dụng, buổi tối em tắm sạch, nhớ bôi lên trên người một chút, ngứa cũng đừng gãi, sẽ dễ trôi đi.”

Vị trí Ảnh Thị Thành rất hoang vu, cho dù là trấn nhỏ cách vách, cách nơi này cũng ít nhất phải là một tiếng đường xe, hóa ra anh rời đi Ảnh Thị Thành, là muốn đi mua phần rôm cho cô.

Cảnh Hảo Hảo nhìn hộp tròn nhỏ trong lòng bàn tay Lương Thần, liền cảm thấy đáy lòng như là có thứ gì đó, đang vỡ vụn từng chút, cô nuốt nuốt nước miếng, ngón tay có chút run rẩy nâng lên, đưa vào trong lòng bàn tay Lương Thần, cầm lấy hộp tròn nhỏ kia, sau đó hít sâu một hơi, mới ngẩng đầu, kéo khước môi một chút với Lương Thần, nói: “Cám ơn anh.”

Lương Thần không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Cảnh Hảo Hảo, vào lúc cô sắp lấy đi hộp tròn nhỏ, anh đột nhiên hơi dùng sức, nắm đáy hộp tròn nhỏ đó.

Tay Cảnh Hảo Hảo dừng tại chỗ, ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía Lương Thần.

Hai người ai cũng không nói gì với ai, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú vào đối phương.

Đáy mắt người đàn ông, phản chiếu đầy ánh sáng bảy màu của đèn nê ông khách sạn, như là ánh sáng lấp lánh không ngừng lưu chuyển, đẹp đến rối tinh rối mù.

Ánh mắt anh thoát nhìn chuyên chú và nghiêm túc, bên trong nổi lên cảm xúc cô không thấy rõ cũng không chạm tới được, thần bí mà lại hấp dẫn người. Ánh mắt anh như là có một loại ma lực, hấp dẫn Cảnh Hảo Hảo dần dần trầm mê, thậm chí ngay cả hô hấp, cũng dừng lại theo.

Qua không biết bao lâu, Cảnh Hảo Hảo mới kinh ngạc hoàn hồn, nhận thấy được chính mình lại có thể đứng ở bên cạnh đường cái, nhìn anh ngẩn người, đáy lòng của cô hơi có chút kích động, sau đó cố gắng trấn định cảm xúc trên mặt của mình, cúi đầu, tránh thoát tầm mắt Lương Thần, nói: “Thời gian không còn sớm, tôi phải lên rồi.”

Nói xong, Cảnh Hảo Hảo liền dùng lực nắm phần rôm lên.

Lực đạo trên tay Lương Thần lại tăng thêm một chút, sau đó liền chậm rãi buông ra, nhìn Cảnh Hảo Hảo nhanh chóng lấy đi hộp tròn nhỏ từ trong lòng bàn tay của mình.

Cảnh Hảo Hảo nắm chặt hộp tròn nhỏ trong lòng bàn tay, nhìn Lương Thần, nói: “Gặp sau.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 459: Sinh Nhật Vui Vẻ [2]

Editor: May

“Gặp sau.” Lương Thần nhìn chăm chăm gương mặt Cảnh Hảo Hảo, cánh môi giật giật, cuối cùng lại không nói gì.

Tầm mắt anh, giống y như vừa rồi, nhìn đến đáy lòng Cảnh Hảo Hảo kích động nói không nên lời, cô cúi đầu, tránh đi tầm mắt của anh, xoay người, vội vã chạy vào trong khách sạn.

Lương Thần nhìn bóng dáng Cảnh Hảo Hảo biến mất không thấy, sau khi đứng ở tại chỗ thật lâu, mới chậm rãi xoay người, lên xe.

.....

Cảnh Hảo Hảo trở lại phòng, Tiên nhi không biết đi nơi nào, không có ở trong phòng, cô bật đèn lên, dựa lưng vào cửa, nâng tay lên, dùng sức đè ngực lại, cảm giác tốc độ trái tim mình nhảy lên đặc biệt nhanh.

Cô hít sâu vài hơi, đợi cho tốc độ tim đập của mình vững vàng một chút, cô mới chậm rãi đi vào trong phòng, ném đồ lên trên giường, ngồi ở bên giường phát ngốc chốc lát, sau đó vào phòng tắm, tắm sạch sẽ thân thể không biết bị mồ hôi thấm ướt mấy lần trong hôm nay.

Cảnh Hảo Hảo xích lỏng thân thể đứng ở trước gương, phát hiện trên người mình thật sự nổi lên rất nhiều chấm đỏ nhỏ.

Cô cũng chưa chú ý tới, sao người kia lại chú ý tới được?

Cảnh Hảo Hảo nhìn chính mình trong gương, ngây người một lúc lâu, sau đó mới bọc khăn tắm, đi ra phòng tắm, cầm phấn rôm Lương Thần mua, thoa lên những nốt đỏ trên người mình.

Mùi thơm ngát nhàn nhạt của phấn rôm, trong nháy mắt xông vào trong mũi của cô, làm cho đáy lòng của cô, tạo nên một vòng rồi một vòng gợn sóng mà chính cô cũng nói không rõ.

Cảnh Hảo Hảo vẫn vùi ở trên giường xem kịch bản, mười giờ rưỡi, Tiên nhi trở về phòng, tiến vào toilet, tắm sạch một chút, sau khi đi ra, liền ghé vào trên giường rầm rì hai tiếng.

Cảnh Hảo Hảo nghiêng đầu, nhìn thấy sắc mặt Tiên nhi có chút không thích hợp, liền tiếng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Bụng có chút không thoải mái.” Tiên nhi miễn cưỡng nói một câu, sau đó đột nhiên liền thấp giọng hét lên một câu, nâng tay lên, ôm bụng của mình, cả người cuộn lại.

Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt Tiên nhi trở nên tái nhợt, đầu phủ kín mồ hôi, Cảnh Hảo Hảo hỏi cô ấy làm sao vậy, cô ấy lại đau đến không nói một câu nên lời, Cảnh Hảo Hảo đành phải cầm lấy di động, bắt đầu liên hệ đạo diễn tổ phim, lại phát hiện di động đang ở trạng thái tắt máy.

Ban đêm quay phim xong, đại đa số mọi người đều chạy ra ngoài chơi, Cảnh Hảo Hảo suy nghĩ một vòng người có xe ở Ảnh Thị Thành, sau đó chạy đến phòng gõ gõ cửa, đều không có ở đây.

Tiên nhi đau đến ở trong phòng lớn tiếng hô, Cảnh Hảo Hảo khẩn trương dậm dậm chân, sau đó liền lấy điện thoại di động ra, trực tiếp gọi cho Lương Thần một cú điện thoại.

.....

Lương Thần ở cửa khách sạn, ngậy người mấy tiếng, vừa mới khởi động xe, lái đi chưa đến mười phút, di động liền vang lên.

Anh nghiêng đầu, liếc mắt nhìn màn hình di động một cái, nhìn thấy là điện thoại Cảnh Hảo Hảo gọi tới, vội vàng ấn tai nghe điện thoại bluetooth một cái, tiếp nghe: “Hảo Hảo?”

“Hiện tại anh về thành phố Giang Sơn chưa?”

Cách điện thoại, Lương Thần nghe được giọng nói Cảnh Hảo Hảo mang theo run rẩy rất nhỏ.

Đáy lòng Lương Thần căng thẳng, theo bản năng quay đầu xe, lái về phía khách sạn.

“Không biết Tiên nhi làm sao, đau bụng, hiện tại tôi không liên lạc được với ai, anh có thể quay lại một chút, đưa cô ấy đi bệnh viện không.....”

Giọng nói Cảnh Hảo Hảo còn chưa nói xong, Lương Thần liền thẳng gấp lại, dừng xe ở cửa khách sạn, anh rút chìa khóa, vừa khóa xe, vừa hỏi: “Phòng của em số mấy?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 460: Sinh Nhật Vui Vẻ [3]

Editor: May

“507.”

“Ừ.” Bước chân Lương Thần vội vàng tiến vào khách sạn, nhìn thấy cửa thang máy đứng xếp rất nhiều người, trực tiếp đi đến cầu thang bên cạnh, một bước hai bậc thang, đi một hơi đến tầng năm.

.....

Cảnh Hảo Hảo cắt đứt điện thoại, vừa định nhìn xem hiện tại Tiên nhi ra sao, đột nhiên nghe được tiếng đập cửa.

Cô vội vàng kéo cửa ra, nhìn thấy Lương Thần thở hổn hển đứng ở ngoài cửa, bởi vì chạy nhanh, trên trán tuấn dật phi phàm treo một tầng mồ hôi mỏng.

Cô vừa mới cúp điện thoại, anh liền đến..... Chẳng lẽ qua lâu như vậy, anh vẫn còn ở dưới lầu, chưa từng rời đi?

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo hơi chậm một nhịp.

Lương Thần không có nhận thấy được khác thường của Cảnh Hảo Hảo, ổn định hô hấp, hỏi: “Người đâu?”

“Ở bên kia.”

Ngón tay Cảnh Hảo Hảo chỉ giường bên trong.

Lương Thần sai bước đi qua, lúc này Tiên nhi đã đau đến hôn mê, sắc mặt tái nhợt, hơi thở mỏng manh.

Lương Thần không nói hai lời vươn tay, dễ dàng ôm lấy Tiên nhi: “Hiện tại phải lập tức đi bệnh viện.”

“Tôi đi với anh.” Cảnh Hảo Hảo lung tung mở ngăn tủ ra, cầm một áo dệt kim hở cổ tay ngăn từ bên trong ra, tùy ý mặc lên người của mình, sau đó cầm túi tiền và di động, đi theo Lương Thần vội vàng ra khỏi phòng.

Bước chân Lương Thần đi được rất nhanh, Cảnh Hảo Hảo một đường chạy chậm theo, vội vàng đi xuống lầu, Lương Thần nhét Tiên nhi vào chỗ ngồi phía sau xe, sau đó lập tức lên xe.

Cảnh Hảo Hảo cũng vội vàng tiến vào trong xe, trong nháy mắt đóng cửa xe, Lương Thần liền muốn khởi động xe.

Ảnh Thị Thành rừng núi hoang vắng, đến ban đêm, hoàn toàn không có chiếc xe nào, đường thông suốt, Lương Thần chạy xe đến tốc độ nhanh nhất.

Vốn đến thành phố Giang Sơn cần ít nhất hai tiếng rưỡi đường xe, bị anh dùng tốc độ cực hạn, chỉ dùng một tiếng liền tới.

Đến bệnh viện, Lương Thần ôm lấy Tiên nhi, trực tiếp đi đến phòng cấp cứu.

Cảnh Hảo Hảo rút chìa khóa xe, khóa xe, vội vàng đuổi kịp.

Đợi lúc cô đi vào, Lương Thần đã không còn ở đại sảnh khám cấp, Cảnh Hảo Hảo chạy đến trước lễ tân, hỏi có một người đàn ông ôm một cô

gái tiến vào không, y tá suy nghĩ một chút, nói cho cô biết: “Lên tầng ba, hẳn là vào phòng cấp cứu.”

Cảnh Hảo Hảo một đường chạy chậm đi tới tầng ba, sau đó đứng lúc nhìn thấy cửa cấp cứu đóng lại.

Lương Thần nghe được tiếng bước chân, quay đầu, nhìn Cảnh Hảo Hảo, không có hé răng, bởi vì ôm một người chạy qua lại, trong ngực anh mệt đến phập phồng không ngừng.

.....

Ban đêm bệnh viện rất yên tĩnh, hai người Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần ngồi ở ghế ngồi trên hành lang dài ngoài cửa phòng cấp cứu, cũng không có trao đổi gì.

Cảnh Hảo Hảo nắm di động trong tay, khẩn trương đến có chút đứng ngồi không yên.

Qua không biết bao lâu, Lương Thần nâng cổ tay lên, nhìn nhìn thời gian, đã mười một giờ rưỡi, quay đầu nói với Cảnh Hảo Hảo bên người: “Anh giúp em đặt một phòng khách sạn, em liền đi ngủ trước đi, nơi này có chuyện gì, anh coi chừng là được rồi.”

Cảnh Hảo Hảo lắc lắc đầu, nặn ra một nụ cười: “Không sao đâu.”

Lại đợi khoảng năm phút đồng hồ, cửa phòng cấp cứu bị đẩy ra, bác sĩ áo blouse trắng đi ra từ bên trong: “Các người là bạn của người bệnh?”

Cảnh Hảo Hảo đứng lên, Lương Thần vẫn trấn định ngồi ở trên chỗ ngồi.

“Người bệnh không có gì trở ngại, chỉ là viêm dạ dày cấp tính, về sau ăn ít thực phẩm cay đi, các người xuống lầu nộp phí thủ tục nằm viện, qua

24 tiếng nếu không có chuyện gì, liền có thể xuất viện.”

“Cám ơn bác sĩ.” Cảnh Hảo Hảo vừa định tiếp nhận đơn nằm viện trong tay bác sĩ, Lương Thần liền giành trước một bước đứng lên, rút đi.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 461: Sinh Nhật Vui Vẻ [4]

Editor: May

“Cám ơn.” Cảnh Hảo Hảo khách khí tiến bước y tá, vừa mới muốn đóng cửa lại, Lương Thần xuống lầu nộp phí đã quay trở lại, trong tay còn cầm một ít thuốc bác sĩ kê: “Những thuốc này, một ngày ba lần, bên trong có nói rõ nên uống như thế nào.”

Cảnh Hảo Hảo “ừ” một tiếng, tiếp nhận gói to, đứng ở cửa không hề động: “Cám ơn anh.”

Lương Thần đứng ở ngoài cửa, nhìn Cảnh Hảo Hảo gần trong gang tấc, thản nhiên mở miệng: “Đừng ngại.”

Cảnh Hảo Hảo trầm mặc trong chốc lát, tiếp tục nói: “Trong ví tiền của tôi không còn bao nhiêu tiền mặt, số tiền đó, chờ sau này Tiên nhi đưa cho tôi, tôi sẽ đưa lại cho anh.”

Lương Thần tiếp tục lặp lại lời nói vừa rồi: “Đừng ngại.”

Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng gật gật đầu, nâng mí mắt lên, liếc mắt nhìn Lương Thần một cái.

Ngọn đèn hành lang, mờ nhạt an tĩnh chiếu xuống, rơi lên mặt anh, càng làm nổi bật dung nhan không tìm thấy được một chút tỳ vết nào của anh, trên mặt anh, thu liễm tất cả cảm xúc, làm cho người ta có một loại

cảm giác lãnh đạm xa cách, nơi mi tâm thanh nhã của anh, mơ hồ hiện lên một tầng mặt mới.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến ban ngày anh ở trong tổ phim bận trước bận sau vì mình, buổi tối lại tới lui theo mình vì Tiên nhi giày vò lâu như vậy, đáy lòng của cô, hiện lên một loại cảm giác kỳ dị, hơi rùng rợn, nói: “Nơi này có tôi chăm sóc Tiên nhi là được rồi, hiện tại trời không còn sớm, nếu không anh đi về trước đi.”

Lương Thần cúi đầu, nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay, đã sắp mười một giờ năm phút, cách lúc kết thúc sinh nhật anh chỉ còn lại năm mươi lăm phút đồng hồ.

Lương Thần nâng mắt lên, khuôn mặt bình tĩnh nhìn Cảnh Hảo Hảo, qua một lát, nói: “Không sao, các người đều là phụ nữ, có một số việc không tiện làm, anh ở trong này có thể giúp đỡ, hơn nữa, em có thể đi nghỉ ngơi, anh coi chừng là được rồi.”

“Thật sự không cần.” Cảnh Hảo Hảo quay đầu liếc mắt nhìn Tiên nhi ngủ say trên giường bệnh một chút: “Bác sĩ nói, cô ấy đã không còn chuyện gì, không cần phiền toái như vậy.”

Cảnh Hảo Hảo là thật muốn để cho Lương Thần trở về nghỉ ngơi.

Nhưng lời nói của cô, rơi ở trong tai Lương Thần, như là cô muốn đuổi anh đi.

Ánh mắt Lương Thần phức tạp nhìn Cảnh Hảo Hảo chăm chú hồi lâu, ngay tại lúc Cảnh Hảo Hảo gần như không chịu nổi tầm mắt của anh, anh mới nhẹ nhàng gật gật đầu, nói: “Được rồi, anh không quấy rầy em nữa, anh đợi ở ngay hành lang, em có chuyện gì, trực tiếp gọi anh là được.”

Sắc mặt Cảnh Hảo Hảo không có biến hóa gì quá lớn, cánh môi mím chặt gao không có hé răng, nhưng đáy lòng, lại cuộn cuộn nổi lên ngàn đào

vạn sóng.

Cô nhìn ánh mắt chắc chắn của Lương Thần, nuốt nuốt nước miếng, tay nắm cửa, kìm lòng không đậu dùng thêm khí lực.

Những ngày qua, chuyện anh làm cho cô, không phải cô không có xem ở trong mắt, đáy lòng cũng không phải không có cảm xúc.

Anh là thiên chi kiêu tử, đừng phải người khác, từ trước đến nay đều là tư thái duy vũ độc tôn, trước kia cô chưa tới tổ phim, cô bởi vì bị anh dùng video hoan ái của bọn họ cưỡng ép trở về, đáy lòng buồn khổ, giữa trưa lười biếng không có xuống lầu ăn cơm, sau khi anh trở về, biết được việc này, trách cứ tất cả mọi người từ trên xuống dưới một lần, cô ở trên lầu ngủ mê mang, nghe được phía dưới có tiếng quát, không rõ cho nên đi ra, anh vừa thấy cô, liền lập tức thu liễm tất cả thô bạo, nhìn cô, ngữ khí là ôn hòa hoàn toàn khác với vừa rồi: “Hảo Hảo, bọn họ nói em giữa trưa chưa ăn gì, hiện tại em có đói bụng không, muốn ăn chút gì không? Anh bảo bọn họ đi chuẩn bị cho em.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 462: Sinh Nhật Vui Vẻ [5]

Editor: May

Ngay lúc đó đáy lòng cô không có chút cảm kích, chỉ cảm thấy trào phúng, cô nhẹ nhàng nói: “Tại sao tôi ăn không vô, không phải trong lòng anh rõ ràng nhất ư?”

Một câu kia của cô, bên trong bao hàm trào phúng nồng đậm, nói đến sắc mặt tím Lâm và những người hầu trong nháy mắt biến thành tái nhợt.

Cô nghĩ, có lẽ anh chưa bao giờ bị người quét mặt mũi ở trước mặt nhiều người như vậy đi, sắc mặt anh, lập tức trở nên âm trầm, bên trong ánh mắt anh nhìn chăm chăm cô cuộn cuộn tức giận.

Cô cứ đứng ở chỗ cầu thang nhìn xuống từ trên cao như vậy, thản nhiên nhìn anh, không có chút sợ hãi.

Ngay tại lúc cô nghĩ đến, anh muốn phát hỏa, cô không nghĩ tới, anh lại chỉ nhẹ nhàng thở ra một hơi, như là không có nghe được lời của cô, xoay qua nói với tím Lâm: “Đi chuẩn bị cho tiểu thư chút thức ăn.”

Sau đó liền mặt không chút thay đổi tiêu sái ra khỏi biệt thự.

Cô nghĩ, lòng tự trọng của anh, có lẽ sẽ làm anh qua thật lâu cũng không để ý tới cô nữa, nhưng cô không nghĩ tới, buổi tối anh như là không có việc gì phát sinh về tới trong nhà, cô vừa mới mở cửa phòng ngủ ra,

muốn thím Lâm đưa tới một ly sữa, chợt nghe được tiếng anh ở dưới lầu, thấp giọng hỏi thím Lâm: “Tiểu thư, buổi tối hôm nay ăn cái gì?”

“Tâm tình tiểu thư, có phải vẫn là rất không tốt không?”

“Nhớ chăm sóc tốt tiểu thư.”

Tay nắm cửa của cô dừng trong chốc lát, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại, trở về phòng ngủ một lần nữa.

Ngày hôm sau tỉnh lại, cô vẫn nhìn thấy lễ vật mới ở bên giường của mình.

Trên thế giới này, không có phụ nữ nào không thích lễ vật, nói không thích, đây cũng chỉ là biểu hiện kiểu cách, cô và Thẩm Lương Niên cùng một chỗ nhiều năm như vậy, Thẩm Lương Niên cũng chưa tặng nhiều quà quý trọng như vậy cho cô đâu.

Sau đó nữa, cô liền vào tổ phim, cô biết công ty anh lớn, nghiệp vụ nhiều, nhưng xế chiều mỗi ngày anh đều đúng giờ xuất hiện ở chỗ quay phim, đôi khi quay chụp chấm dứt trễ, anh cũng không có chút không kiên nhẫn nào, cứ như vậy ở bên ngoài im lặng chờ đợi.

Mỗi lần đến đều mang một ít đồ, đồ dùng hằng ngày cô cần, thậm chí có một chút, ngay cả thứ chính cô không ý thức được cũng sẽ chuẩn bị.

Cô không nói chuyện với anh, vẫn đều dùng thái độ lạnh như băng, giống như là hôm nay, anh mời cô cùng đi ăn cơm, cô nói cô phải ăn cơm tối với Tiên nhi, không chút do dự liền cự tuyệt anh.

Cô nhìn thấy mắt mát nơi đáy mắt anh, nhưng cô vừa nghĩ đến, anh đã làm chuyện như vậy với, cô cảm thấy, anh là xứng đáng!

Cho nên..... Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, ngay tại lúc đáy lòng âm thầm hít sâu một hơi, nhắc nhở chính mình, đừng bị tất cả việc làm của anh lừa bịp, có lẽ đây chính là một thủ đoạn của anh mà thôi, chờ sau khi cô mắc câu, có lẽ anh sẽ cho cô đả kích càn trá mạng.

Tàn nhẫn ngoan độc của anh, cô đã tận mắt thấy qua.

Cảnh Hảo Hảo bắt buộc tâm thần mình trấn định một chút, làm như không thấy khuôn mặt động lòng người của Lương Thần trước mặt, nghĩ điều thần nhiên nói: “Anh thật sự không cần làm như vậy, Tiên nhi là bạn của tôi, không có chút quan hệ với anh, trước đó tôi và anh, chính là quan hệ ép buộc và bị ép buộc.”

Anh chưa bao giờ để ý đối đãi với một cô gái như vậy, cô là người đầu tiên, buổi chiều hôm nay, quần áo trên người anh khô ẩm ướt rồi lại khô, từ nhỏ đến lớn anh còn chưa từng trải qua loại quá trình này, nhưng anh không nghĩ tới, cuối cùng cô vẫn là loại tư thái cự người ngoài ngàn dặm như cũ.

Môi Lương Thần, mím thành một đường, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 463: Sinh Nhật Vui Vẻ [6]

Editor: May

Anh không phải không cảm thấy chính mình ủy khuất, anh trăm phương nghìn kế lấy lòng cô, nhưng lấy lòng của anh, giống như là đánh vào trên tảng đá cứng rắn, hoàn toàn không chiếm được đáp lại gì.

Anh vẫn cảm thấy, chính mình đã sớm luyện đến lì lợm, hoàn toàn không có bất luận kẻ nào có thể xúc phạm tới chính mình, nhưng hiện tại, anh lại phát hiện, con người khi còn sống, sẽ luôn xuất hiện một loại ngoài ý muốn bạn không kịp chuẩn bị.

Loại ngoài ý muốn này, sẽ không để cho bề ngoài của anh sinh ra thương tổn gì, nhưng lại có thể dễ dàng chui vào nơi mềm mại yếu ớt nhất trong đáy lòng anh, cho bạn đau đớn trí mạng nhất.

Ngọn đèn mờ nhạt, gắn vào trên mắt trong suốt của cô, chiết xạ ra một tầng ánh sáng mờ mờ lung lung, làm cho anh thấy không rõ thần thái nơi đáy mắt cô.

Có thể loáng thoáng nhìn ra một tầng hồ hững từ trên người của cô.

Vẻ im lặng này, làm cho anh cảm thấy, mặc dù cô gần ngay trước mắt, nhưng lại xa tận cuối chân trời.

Cảnh Hảo Hảo đợi trong chốc lát, không có đợi cho Lương Thần mở miệng nói chuyện, cô mới lại thản nhiên nói: “Chuyện đêm nay, thật sự thực cảm ơn anh, nhưng cảm ơn này, cũng không đại biểu cho có thể cải thiện giữa chúng ta, chuyện anh đã làm với tôi, tôi đều nhớ kỹ toàn bộ, từng chút, từng chút một.”

Cảnh Hảo Hảo nói xong, đưa tay mở ra ở trước mặt Lương Thần, chỉ vào một ít vết thương linh rải rác tán ở trên mu bàn tay, nói: “Đây cũng không phải là vết thương gì lớn, có vài cái là lưu lại vào lúc nhỏ, có khi là lưu lại trong gần đây, nhưng anh xem, có chút vết sẹo, qua một thời gian rất ngắn, sẽ biến mất không còn gì, nhìn không ra dấu vết gì, nhưng có vết sẹo, lại phải ba năm năm năm thậm chí mười năm mới có thể nhàn nhạt biến mất, còn có một ít vết sẹo.....”

Cảnh Hảo Hảo ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Lương Thần, nói: “Cả đời này, cũng sẽ không biến mất.”

Ngữ tốc nói của Cảnh Hảo Hảo rất thông thả, từng chữ một, cô giống như là nói cho người đàn ông trước mặt này nghe, nhưng đáy lòng cô hiểu được, đây càng như là đang nói cho chính mình nghe.

Cô nói vậy, giống như là một thanh dao bén nhọn, hung hăng đâm vào ngực Lương Thần, nháy mắt, anh cảm thấy toàn thân mình đều trở nên lạnh lẽo.

Anh hiểu được, cô nói cho anh biết cái gì, cô là dùng vết sẹo, để nói thương tổn bên trong cuộc đời, mà thương tổn anh gây cho cô..... Ở đáy lòng của cô, là thuộc về một loại không thể tha thứ trong cuộc đời sao?

Lương Thần chỉ cảm thấy, trong cổ họng dè nén nặng trĩu, làm cho anh có chút không thể hô hấp.

Cảnh Hảo Hảo im lặng bình thản buông cánh tay xuống, nhìn thoáng qua Lương Thần, nâng tay lên, liền muốn đóng cửa phòng bệnh.

Trong nháy mắt cửa sập hoàn toàn khép lại, giọng nói Lương Thần đột nhiên vang lên: “Hảo Hảo.”

Động tác Cảnh Hảo Hảo hơi dừng một chút.

Người đàn ông ngoài cửa, xuyên thấu qua cửa nửa đóng, nhìn bóng dáng Cảnh Hảo Hảo buông xuống trên mặt đất, có chút do dự mở miệng, nói: “Anh đi Thượng Hải công tác, vốn là hành trình năm ngày, nhưng anh rút ngắn thành bốn ngày, tối hôm qua anh gần như không có ngủ, vừa sáng liền ngồi máy bay, đặc biệt chạy trở lại.”

Lương Thần nói tới đây dừng một chút, như là chưa xác định mình có nên nói tiếp hay không, trầm mặc một lúc lâu, mới tiếp tục mở miệng.

Trong giọng nói, mang theo một tầng cô đơn.

“Hôm nay là sinh nhật anh, Hảo Hảo, anh vốn định mời em ăn cơm, để em theo bồi sinh nhật với anh.”

Cảnh Hảo Hảo chậm rãi ngẩng đầu, nhìn ván cửa trước mặt, ánh mắt trở nên có chút thẳng tắp.

“Chỉ là, may mà, anh đuổi kịp các người ăn cơm, tuy rằng đều là một chút thức ăn anh không thích lắm, nhưng cùng ăn bữa cơm sinh nhật đầu tiên với em, ừm..... ăn rất ngon.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 464: Sinh Nhật Vui Vẻ [7]

Editor: May

Hóa ra, mấy ngày hôm trước anh chậm chạp không có tới tổ phim thăm cô, là đi công tác.

Hóa ra, hôm nay anh đi tổ phim thăm cô sớm như vậy là do suốt đêm xử lý xong công việc ở Thượng Hải, ngồi máy bay đặc biệt gấp gáp trở về.

Hóa ra, hôm nay là sinh nhật anh, anh lại ở dưới trời nắng chan chan kia, sau khi bận trước bận sau vì cô, không có nửa câu oán hận và chậm trễ.

Hóa ra, điện thoại anh nhận nghe trước mặt mình tối nay kia, là đèn bù sinh nhật.

Hóa ra anh hẳn là nên ở cùng bạn thân của mình, làm “Thiếu niên thiên tử” cao cao tại thượng sống sung sướng an nhàn kia, tổ chức một tiệc sinh nhật lớn độc nhất vô nhị, hưởng thụ chúc mừng thật tốt, nhưng anh lại ở nơi Ảnh Thị Thành căn cỗi tàn khốc này, ăn một chút lẩu cay cô ăn còn dư lại, còn ở dưới lầu khách sạn, ngậy người suốt mấy tiếng, nếu không phải anh không có đi, có lẽ hiện tại Tiên nhi, đã không cứu được.

Cảnh Hảo Hảo vẫn cảm thấy, chính mình không phải là một người nhẫn tâm, nếu ai đối với cô tốt, cô chắc chắn sẽ đối tốt với người đó, giống như sau khi cha mẹ mất đi, ba Thẩm Lương Niên nuôi nấng chính mình,

Thẩm Lương Niên bán máu nộp học phí cho cô, cho nên cô ngay cả mệnh cũng có thể trả giá cho Thẩm Lương Niên.

Nhưng sau khi biết được Thẩm Lương Niên trệt đường ray, cô lại quyết tuyệt hơn bất cứ lúc nào, giơ tay chém xuống mười năm qua của mình và Thẩm Lương Niên, hoàn toàn chặt đứt.

Lúc đó, cô mới biết được, hóa ra, Cảnh Hảo Hảo, mà cũng là một người có thể nhẫn tâm như thế.

Nhưng giờ này khắc này, cô liền phát hiện, tâm cứng rắn của mình, đang mềm mại.

Mềm mại vì người đàn ông cướp đi trong sạch, cướp đi tự do của cô.

Lương Thần nhìn cửa trước mặt, vẫn duy trì bộ dáng vừa mới đóng như trước, không có biến hóa gì.

Anh không xác định người ở bên trong, rốt cuộc có nghe lời anh nói hay không.

Anh là một người ngạo mạn như vậy, ngược lại khinh thường nói ra chuyện trong đáy lòng của mình, nhưng hôm nay là sinh nhật của anh, anh thật sự rất muốn nghe một câu sinh nhật vui vẻ từ trong miệng của cô.

Lương Thần hít sâu một hơi, vẫn đối diện cửa, ngữ điệu không nhẹ không nặng nói: “Hảo Hảo, anh không có nhiều nguyện vọng lắm, anh chỉ muốn, nghe một câu, em nói sinh nhật vui vẻ.”

Chẳng sợ không phải chân thành, chẳng sợ chính là lừa gạt.

Từ nhỏ đến lớn, anh nghe qua rất nhiều câu sinh nhật vui vẻ, nhưng lại không có một câu nào đã động được tâm của anh.

Lương Thần nhắm hai mắt, cảm thấy đáy lòng mình mặc danh kỳ diệu bắt đầu trở nên khẩn trương, anh còn chưa nói, liền có thể loáng thoáng cảm giác được tốc độ tim đập của mình bắt đầu nhanh hơn, anh nuốt nuốt nước miếng, mở to mắt, nhìn cửa trước mặt, tiếp tục nói: “Có thể chứ?”

Lời anh nói ra, giống như là đá rơi vào biển lớn, sau một lúc lâu, cũng không có tiếng vang.

Kim giây chảy xuôi qua từng chút một, mắt thấy chỉ còn lại có một phút đồng hồ, kim giây nhảy từng chút một, sinh nhật anh, sắp trôi qua.

Lương Thần cảm thấy tâm mình, dần dần biến thành thất vọng.

Quả nhiên, vẫn là không được..... Oán hận của cô với anh, đã đến, trình độ như vậy sao.

Lương Thần hơi hơi rũ mí mắt xuống, lên tiếng nói: “Vậy được rồi, anh không quấy rầy em, em đừng lo chiếu cố cô ấy, chính mình cũng phải nghỉ ngơi, anh đi trước.”

Lương Thần nói xong, tiếp tục đứng vài giây, sau đó liền xoay người.

Bước chân anh, vừa mới mở ra nửa bước, cửa phía sau, đột nhiên bị kéo ra, giọng nói dịu dàng trước sau như một của Cảnh Hảo Hảo truyền đến: “Lương Thần.”

Lương Thần dậm chân, quay đầu.

“Sinh nhật vui vẻ.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 465: Sinh Nhật Vui Vẻ [8]

Editor: May

Lương Thần dừng chân, quay đầu.

“Sinh nhật vui vẻ.”

Ánh mắt Lương Thần, trở nên có chút kinh ngạc, anh ngẩng đầu, nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo.

Dung nhan cô gái ở dưới ngọn đèn chiếu xuống, tản mát ra một cỗ nhu hòa nhàn nhạt, mặt mày của cô an tĩnh an hòa, ánh mắt nhìn anh, lại chậm rãi mở miệng một lần nữa, nói: “Lương Thần, sinh nhật vui vẻ.”

Trong nháy mắt lời nói cô rơi xuống, kim giây đồng hồ Lương Thần đeo trên cổ tay vừa vặn chuyển xong một vòng, một ngày mới, chính thức tiến đến.

Chỉ sáu chữ đơn giản.

Lương Thần, sinh nhật vui vẻ.

Anh lại cảm thấy trong nháy mắt đáy lòng mình tràn ngập kinh hỉ không thể nói rõ.

Anh nhìn Cảnh Hảo Hảo, sau một lúc lâu, cánh môi mới nhẹ nhàng ngoắc ngoắc môi, nở rộ ra một tươi cười đoạt mắt người, anh gật gật đầu,

nói: “Cám ơn.”

Cảnh Hảo Hảo nhìn anh, không nói gì, chỉ nhẹ nhàng kéo môi, sau đó liền nâng tay lên, đóng cửa phòng bệnh lại.

Lương Thần đứng ở chỗ hành lang, nhìn cửa đóng chặt, nhú nhú mày, vừa hung hăng nhú nhú mày, sau đó vươn tay, nhéo mũi của mình, nhận thấy được hết thảy đều là chân thật, không phải cảnh trong mơ, lúc này anh mới lại hé miệng, nở nụ cười.

.....

Sáng sớm Cảnh Hảo Hảo gọi cho đạo diễn một cú điện thoại, nói cho ông tình huống của Tiên nhi, cũng cam đoan Tiên nhi xuất viện thì bọn họ lập tức trở về tổ phim.

Tiên nhi là tỉnh lại vào mười giờ sáng, bác sĩ lại đây làm một kiểm tra, xác định cũng không đáng ngại, nhắc nhở bọn họ buổi chiều có thể xuất viện.

Ngày hôm qua Lương Thần không đi công ty cả ngày, hôm nay chuyện công ty có chút nhiều, anh biết Tiên nhi buổi chiều xuất viện, liền vào lúc giữa trưa, gọi cho Cảnh Hảo Hảo một cú điện thoại, sau đó phân phó tài xế buổi chiều đưa các cô trở về Ảnh Thị Thành.

Ba giờ chiều, Cảnh Hảo Hảo để cho Tiên nhi ngồi chờ ở đại sảnh tầng một bệnh viện, chính mình đi làm thủ tục xuất viện.

Cô cầm biên lai và hóa đơn bệnh viện, lúc đang chuẩn bị xoay người đi tìm Tiên nhi, lại đụng mặt với một người mà cả đời này cô cũng không muốn gặp lại nhất.

Sau đó, đáy lòng của cô có chút hối hận vừa rồi không có nghe lời Tiên nhi, thừa dịp ít người xuống dưới làm thủ tục xuất viện.

Cảnh Hảo Hảo nhìn Thẩm Lương Niên mặc một thân trang phục thoải mái, trong tay cầm mấy tấm vé, đứng ở trước mặt cô cách đó không xa, đáy lòng của cô, chỉ cảm thấy, thế giới này thật đúng là đủ nhỏ.

.....

Thân thể Thẩm Lương Niên không thoải mái mấy ngày nay, hôm nay đến bệnh viện làm kiểm tra, không nghĩ tới mình lại sẽ ở dưới tình huống như vậy, không hề có dấu hiệu mặt đối mặt với Cảnh Hảo Hảo.

Thật ra anh cũng không biết Cảnh Hảo Hảo đã trở về thành phố Giang Sơn, cho nên khi đột ngột nhìn thấy cô sống động đứng ở trước mặt mình, cả người sửng sốt nửa phút, mới hậu tri hậu giác lấy lại tinh thần, trong nháy mắt ánh mắt liền dính ở trên người Cảnh Hảo Hảo.

Vào lúc anh đang chuẩn bị mở miệng, gọi tên cô, đột nhiên phía sau truyền đến một đạo âm thanh: “Hảo Hảo?”

Cảnh Hảo Hảo quay đầu, nhìn thấy Tiên nhi đợi mình một lúc lâu cũng chưa trở về nên tới đây tìm, ánh mắt của cô giống như là nhìn thấy người xa lạ, nhẹ nhàng bước đi qua từ bên người Thẩm Lương Niên, cười nhàn nhạt với người gọi cô, sau đó hai cô gái không dừng lại chút nào liền đi ra bệnh viện.

Người rời đi một lúc lâu, Thẩm Lương Niên mới hồi phục tinh thần lại, chỉ là cảm thấy một màn vừa rồi, như là một trận ảo giác.

Anh đi đến đài thu ngân, trả tiền, lấy thuốc, lúc đi ra bãi đỗ xe, đúng lúc nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo và trợ lý của cô trước sau tiến vào một trong chiếc Audi a8.

Xe đó, anh nhận ra được, là trong nhà Lương Thần.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 466: Ung Thư Dạ Dày [1]

Editor: May

Tài xế trong nhà Lương Thần đứng ở ngoài cửa, cung kính đóng cửa lại, về mặt khách khí kính trọng.

Ba giờ giữa trưa, ánh nắng tươi sáng dị thường, Thẩm Lương Niên không có lái xe đi, cứ như vậy dừng ở dưới ánh mặt trời, nhìn một màn kia, trên mặt anh vẫn luôn không có biểu tình gì quá lớn, nhưng đáy mắt, lại hiện lên rất nhiều loại cảm xúc không hiểu.

Chiếc Audi a8 kia chậm rãi lái đi, thẳng đến khi dung nhập vào bên trong dòng xe cộ, anh mới chậm rãi quay đầu, kéo cửa xe ra, ngồi xuống.

Trong xe bị phơi nắng hồi lâu, khô nóng khó nhịn, Thẩm Lương Niên tiện tay mở gió lạnh ra, thờ ơ ngồi ở bên trong, qua hồi lâu, anh lui cả người sát vào trên lưng xe phía sau, theo thói quen tính nâng ngón tay lên, xoa xoa huyệt thái dương, sau đó xuyên qua cửa kính xe, nhìn trời xanh vạm vỡ không mây, nghĩ đến lúc căn cứ nhất của mình và Cảnh Hảo Hảo, ăn cơm thô nhàn nhạt, cũng cùng nhau suy nghĩ qua, tương lai có một ngày, nếu bọn họ có tiền, anh nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp để cho Cảnh Hảo Hảo trôi qua ngày tốt nhất, lúc ấy anh còn nói với Cảnh Hảo Hảo, mời cho cô một tài xế riêng, mời vài nữ giúp việc, đặc biệt chăm sóc cô, cô không cần làm gì, chỉ cần ở trong nhà ấm áp của bọn họ hưởng thụ cuộc sống.

Tất cả hưởng thụ dài ngộ giống như ở bên người Lương Thần hiện tại vậy.

Anh vẫn luôn cho rằng, suy nghĩ như vậy sẽ trở thành sự thật, chỉ là anh không nghĩ tới, cuối cùng người cho cô tốt đẹp như vậy, không phải Thẩm Lương Niên anh, mà là Lương Thần.

Từ sau khi chuyện của anh và Kiều Ôn Noãn sáng tỏ, anh liền luôn suy nghĩ một vấn đề, nếu năm đó anh không có quỷ mê tâm hồn thông đồng cùng một chỗ với Kiều Ôn Noãn, có phải bây giờ anh đã muốn kết thành liên cành với Cảnh Hảo Hảo, thực hiện suy nghĩ tốt đẹp trước kia của bọn họ rồi không?

Anh hối hận sao?

Thẩm Lương Niên nâng tay lên, che lại ánh mặt trời hừng hực bên ngoài, chỉ là cảm thấy khóe mắt chưa sót đến có chút khó chịu.

Là hối hận đi.

Đáng tiếc, trên thế giới này, vẫn luôn không có bán thuốc hối hận.

Thẩm Lương Niên nhắm mắt lại, trong đầu xẹt qua đều là ngày cùng chịu khổ chung của anh và Cảnh Hảo Hảo, mấy năm nay lướt qua càng ngày càng tốt, anh dần dần bắt đầu quên mất những bi thương bần cùng đã qua, có đôi khi, anh nghĩ đến chính mình thật sự đã quên, hiện tại, anh mới phát hiện, hóa ra từng chuyện, anh đều nhớ rõ ràng như vậy.

Thẩm Lương Niên quay đầu, nhìn thoáng qua báo cáo kiểm tra mình đặt ở chỗ cạnh tài xế, nhớ tới trước đó không lâu bác sĩ nói với anh: “Thẩm tiên sinh, nhìn từ báo cáo kiểm tra, dạ dày ngài đặc biệt không tốt, tôi đề nghị ngài đi làm một kiểm tra cận kề, kết quả kiểm tra, vài ngày nữa chúng tôi sẽ thông báo ngài tới đây lấy.”

Không biết vì sao, vào lúc bác sĩ nói câu nói kia, trong đầu anh đột nhiên liền nghĩ đến lời thề mình từng đáp ứng Cảnh Hảo Hảo: Hảo Hảo, Thẩm Lương Niên anh lấy sinh mệnh thề, nếu tương lai có một ngày, anh có điều cô phụ em, ắt gặp trời phạt.

Di động bên người, đột nhiên vang lên, Thẩm Lương Niên nghiêng đầu, nhìn thoáng qua biểu hiện điện báo, là Kiều Ôn Noãn gọi tới.

Anh không hề do dự nâng tay lên chặt đứt điện thoại, sau đó tắt máy.

.....

Bắt đầu từ ngày sinh nhật Lương Thần, quan hệ giữa Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần liền nổi lên một ít biến hóa vi diệu.

Lương Thần vẫn giống như trước, mỗi ngày đều đến Ảnh Thị Thành một chuyến, mang theo một ít vật dụng cuộc sống hàng ngày và cơm hộp.

Cảnh Hảo Hảo vẫn trao đổi không tính là nhiều với anh như trước, nhưng cũng không lạnh như băng không nói một tiếng như trước.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 467: Ung Thư Dạ Dày [2]

Editor: May

Từ sau khi bức bách Cảnh Hảo Hảo trở về, hai người vẫn bị vây trong lạnh lẽo tận cùng, Lương Thần vẫn luôn nghĩ làm sao đánh vỡ cục diện bế tắc này, tuy rằng đáy lòng anh, vẫn chưa hề buông tha qua, nhưng có đôi khi, anh vẫn cảm thấy không nắm chắc, nghĩ chính mình và Cảnh Hảo Hảo có lẽ sẽ cả đời đều như vậy.

Hiện tại, thay đổi rất nhỏ này, giống như là ở trong thế giới tối đen, rốt cục khiến cho anh thấy được một tia sáng, lần đầu tiên Lương Thần cảm thấy cuộc đời của mình, có một chút hi vọng như vậy, chỉ là anh cũng không dám quá vui sướng, anh muốn để cho Cảnh Hảo Hảo hoàn toàn mở lòng ra đón nhận anh, vậy thì còn phải bỏ ra càng nhiều cố gắng.

Anh và Thẩm Lương Niên không giống nhau, anh không có chiếm hết tiên cơ, không có xuất hiện bên người Cảnh Hảo Hảo vào lúc cô hai bàn tay trắng, không có gặp mặt tốt đẹp với Cảnh Hảo Hảo, nhưng cả đời rất dài, chỉ cần có một chút hy vọng, anh liền sẽ nghĩa vô phản cố đi nắm chắc đoạn tình cảm này.

Hôm nay Lương Thần vẫn là rời công ty trước, lái xe đi Ảnh Thị Thành, lúc này đây khi ra khỏi thành phố, vừa mới vượt qua đường kẹt xe, đi vào Ảnh Thị Thành, anh còn chưa kịp mua phiếu, Cảnh Hảo Hảo đã muốn làm bạn đi ra từ bên trong với Tiên nhi.

Một đêm Tiên nhi viêm dạ dày kia, làm phiền Lương Thần giúp, vẫn muốn cảm tạ Lương Thần, nhưng không có tìm được cơ hội, hiện tại nhìn thấy Lương Thần, Tiên nhi lập tức nói: “Chị Hảo Hảo, đúng lúc đêm nay em mời chị và Lương tổng ăn bữa cơm đi, một đêm kia làm phiền hai người, bằng không trong lòng em vẫn rất băn khoăn.”

Tiên nhi nói xong, nhìn về phía Lương Thần, ngữ khí có chút cầu nể: “Lương tổng, người xem có thể chứ?”

Lương Thần nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo, một ngụm ngữ khí thương lượng hỏi: “Hảo Hảo, em nói đi?”

Cảnh Hảo Hảo hạ mi mắt xuống, không có phản đối: “Tiên nhi chủ yếu vẫn là cảm tạ anh, anh quyết định là được rồi.”

Lương Thần thực rất không ngờ, Cảnh Hảo Hảo lại có thể đồng ý cùng nhau ăn cơm tối với mình, thần thái trên mặt dừng một chút, sau đó kéo một nụ cười, nói: “Thời gian còn sớm, anh lái xe mang hai người đi địa phương tốt.”

.....

Ngày Lương Thần mang Cảnh Hảo Hảo và Tiên nhi đi sinh nhật của anh, nói mang Cảnh Hảo Hảo đi ăn món ngon nhà nông.

Món ngon nhà nông nấu rất đặc sắc, có một mảnh vườn rau lớn, đều là thực vật gieo trồng thiên nhiên tinh khiết, không có chất xúc tác nào, hơn nữa muốn ăn cái gì, đều là tự mình đi hái.

Chuyện những người ở nông thôn này chán ghét, đến trong thành phố, cũng là một loại hạng mục hưởng thụ hữu nhân, Cảnh Hảo Hảo còn tự mình tiến vào trong vườn rau, hái được hai trái cà tím, mấy trái ớt xanh, ba quả cà chua.

Đều là một ít vài món ăn nhỏ, dùng khả năng lưu lại hương vị rau dưa lớn nhất, ăn nhẹ ngon miệng.

Cơm tối chính là Tiên nhi mời khách, kết quả cuối cùng vẫn là Lương Thần tính tiền, trên nửa đường lái xe trở lại Ảnh Thị Thành, trời đột nhiên thay đổi, vốn bầu trời đêm đầy ánh sao, trong nháy mắt mây đen dày đặc, cùng với gió và tiếng sấm tia chớp thật lớn, ở ngoại ô hoang vắng, thoát nhìn có vài phần khủng bố dữ tợn như vậy.

Xe còn chưa có chạy đến dưới lầu khách sạn, mưa liên loạt bộp rơi xuống, nện lên cửa kính xe, như là tiếng trống, vang bộp bộp không ngừng.

Đợi cho lúc đến cửa khách sạn, mưa tựa như mưa to tầm tã, tưới xuống ào ào từ chân trời, toàn bộ thế giới, liếc mắt nhìn lại một cái, đều là mưa, trở ngại tầm mắt nghiêm trọng.

Lương Thần lấy ô che từ trên xe, đưa cho Cảnh Hảo Hảo và Tiên nhi mỗi người một cái: “Hai người chạy nhanh vào đi, anh đợi một lát, mưa tạnh rồi liền đi.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 468: Ung Thư Dạ Dày [3]

Editor: May

Nhưng mà, mưa to như là cố ý đối nghịch với Lương Thần, càng rơi xuống càng lớn, suốt qua một tiếng, còn không có chút dấu hiệu muốn dừng lại.

Cảnh Hảo Hảo ở trong phòng khách sạn, cầm kịch bản xem giống như thường ngày, cô xuyên qua cửa sổ, nghe tiếng gió tiếng mưa rơi tiếng sấm bên ngoài, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn một cái, phát hiện thời tiết không có chút ý tứ chuyển biến tốt, đáy lòng nhin không được liên nghĩ đến Lương Thần bị mình để lại dưới lầu.

Tâm thần Cảnh Hảo Hảo trở nên có chút bất an, thế cho nên nhìn kịch bản suốt một giờ cũng không nhớ kỹ một câu.

Cảnh Hảo Hảo ném kịch bản, đi đến trước cửa sổ, nhìn thoáng qua thời tiết bên ngoài vẫn ác liệt như trước, vươn tay muốn kéo cửa sổ ra, nhìn xem xe Lương Thần có còn ở phía dưới không, kết quả chỉ mở ra một cái, gió thật lớn mang theo mưa ngang tàng tiến vào, liền hất lên trên mặt Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo vội vàng đóng cửa sổ lại, nâng tay lên, lau bọt nước trên đầu, cầm lấy khăn mặt, lau lau mặt.

Cảnh Hảo Hảo đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn trong chốc lát, xoay người thay đổi một thân quần áo khô ráo, tiếp tục cầm lấy kịch bản học thuộc, nhưng mà lần này nhìn còn chưa đến hai lần, cô liền dứt khoát trực tiếp cầm lấy áo khoác để ở trên giường, mặc ở trên người, cầm lấy ô che, liền cầm kịch bản trực tiếp ra khỏi phòng.

Cảnh Hảo Hảo đi thang máy tới tầng một, cô xuyên thấu qua một tầng thủy tinh nhìn thấy xe Lương Thần, im lặng tắt lửa đứng ở bên cạnh ngã tư đường, cô chạy tới cửa, mở ô che ra, chạy ra ngoài.

Vũng nước trên đất rất sâu, trời mưa thật sự lớn, cho dù Cảnh Hảo Hảo mở ô che, một đoạn khoảng cách ngắn như vậy, vẫn là xối một nửa thân thể cô.

Cô vội vàng mở cửa xe ra, cúi thân mình chui vào, sau đó trực tiếp ném cây dù ướt át ra ngoài cửa sổ xe, gió thổi qua, chỉ trong nháy mắt, ô che liền cuốn đến phía sau.

Lương Thần đang chán đến chết dựa vào lưng xe nghe radio, đột nhiên nhận thấy được cửa xe mình bị mở ra, anh liền xoay qua, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo ngồi ở bên người, nâng tay lên, đang vắt làn váy.

“Sao em lại xuống dưới?” Lương Thần vừa hỏi, vừa nhanh chóng lấy khăn mặt từ chỗ ngồi phía sau xe ném cho Cảnh Hảo Hảo, sau đó thuận tay điều chỉnh gió lạnh bên trong thành gió mát.

Cảnh Hảo Hảo chỉ chỉ bìa kịch bản có chút ướt, lau nước mưa trên người, nói: “Tiên nhi ngủ, tôi sợ ảnh hưởng đến cô ấy, liền đi xuống học kịch bản.”

Lương Thần vươn tay, mở đèn trong xe lên, tắt tiếng radio của xe đi.

Trừ bỏ tiếng mưa rơi, liền không có âm thanh nào khác.

Cảnh Hảo Hảo xốc kịch bản lên, nhìn cẩn thận từng chữ, vốn lời kịch ở trong phòng nhìn nửa ngày cũng không có nhớ kỹ, không biết chuyện gì xảy ra, lại có thể chưa đến nửa tiếng, Cảnh Hảo Hảo liền học thuộc toàn bộ một chữ không rơi.

Cô xoa xoa mi tâm có chút mệt mỏi, nhìn thấy mưa to ngoài cửa sổ không có chút dấu hiệu dừng lại, liền cúi đầu, giả bộ bộ dáng nhìn tới nhìn lui, tiếp tục nhìn kịch bản.

Đợi khi Cảnh Hảo Hảo học xong lời kịch ba ngày sau đó, đã là mười hai giờ đêm khuya, mưa to tầm tã vẫn tiếp tục như trước, Cảnh Hảo Hảo lại bởi vì chuyển động đầu học thuộc trong thời gian dài, trở nên có chút mệt mỏi, cả người dựa vào lưng xe, nhìn như đang xem kịch bản, nhưng mí mắt lại không chịu khống chế nhắm lại.

Lương Thần một mực yên lặng không lên tiếng ngồi ở bên cạnh, nhìn như vô tình, thật ra lại đang nhìn chăm chăm vào kính chiếu hậu quan sát Cảnh Hảo Hảo.

Anh nhìn thấy bộ dáng Cảnh Hảo Hảo mệt đến không mở mắt ra được, muốn lên tiếng nhắc nhở cô trở về ngủ.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 469: Ung Thư Dạ Dày [4]

Editor: May

Nhưng trải qua mấy ngày nay, anh và cô vẫn luôn bị vây ở trạng thái nửa tách rời, chưa từng có im lặng ngốc cùng một chỗ như vậy, tư tâm của anh, khiến cho anh làm thế nào cũng không mở miệng được, thẳng đến Cảnh Hảo Hảo nặng nề ngủ say, Lương Thần mới xoay người, lấy một cái mền từ chỗ ngồi phía sau, đắp ở trên người Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo dựa vào lưng xe ngủ, nằm kém thoải mái hơn trên giường, cả người cô thỉnh thoảng liên vận vẹo cổ một chút, đến cuối cùng, đầu từng chút từng chút tiến đến gần Lương Thần, lúc đầu của cô sắp thoát khỏi lưng ghế dựa, Lương Thần vươn tay, đỡ đầu của cô

Cảnh Hảo Hảo mê mê hoặc hoặc lặng lẽ mở mắt một chút, có lẽ là ngủ đến lợi hại, cả người mờ mịt liếc mắt nhìn Lương Thần một cái, sau đó đầu gối lên tay Lương Thần, lại ngủ thiếp đi.

Lương Thần không dám rút tay của mình ra, sợ đánh thức Cảnh Hảo Hảo, nhưng anh giơ tay lên giữ đầu Cảnh Hảo Hảo trong chốc lát, cánh tay liên tê không còn tri giác, anh sợ lúc mình chống đỡ không được, làm ngã đầu của cô, nhìn nhìn chung quanh, liền bắt đầu chậm rãi chống đầu Cảnh Hảo Hảo xuống dưới, sau đó, đặt đầu của cô ở trên hai chân của mình.

Cảnh Hảo Hảo đang bên trong ngủ mơ, thay đổi một tư thế thoải mái, gối lên hai chân Lương Thần, tiếp tục ngủ say.

Lương Thần nhìn chăm chăm đầu, nhìn dung nhan yên tĩnh của Cảnh Hảo Hảo, ánh mắt trở nên có chút nhu hòa, anh chậm rãi vươn tay, mang theo vài phần tham luyện vuốt ve hai gò má của cô, cuối cùng ngón tay dừng lại ở bên môi của cô.

Cô vô thức mấp máy môi, đúng lúc kẹp lấy ngón tay của anh, có một cổ dòng điện kích thích không thể nói nên lời, trong nháy mắt truyền từ đầu ngón tay đến khắp toàn thân của anh, khiến cho cả người anh như là bắt lửa, khô nóng lên.

Lương Thần dùng sức nuốt hai ngụm nước miếng, muốn ngăn chặn dục vọng quay trong cơ thể mình, nhưng hết lần này tới lần khác anh lại phát hiện, áp chế như vậy, chẳng những không có nâng lên được một chút tác dụng, ngược lại khiến cho chính mình càng thêm ham muốn.

Ánh mắt Lương Thần trở nên có chút cực nóng, anh kìm lòng không đậu liền chậm rãi cúi đầu, đụng vào mi tâm Cảnh Hảo Hảo một chút, tiếp xúc như vậy, giống như là một chốt mở, khiến cho anh lưu luyện chậm rãi dừng cánh môi ở chóp mũi, mí mắt, hai gò má của cô, cuối cùng liền dán sát vào môi của cô.

Mùi thơm ngát của cô như là cây thuốc phiện, mê hoặc ý thức đầu óc của anh đều biến mất, anh chỉ dựa vào bản năng và đòi lấy của chính mình, mở môi của cô từng chút từng chút, làm sâu nụ hôn này.

.....

Có một số việc, một khi bắt đầu, sẽ phát triển càng không thể vãn hồi.

Ngọt ngào của Cảnh Hảo Hảo, Lương Thần vẫn đều biết đến, sau khi anh tìm Cảnh Hảo Hảo trở về, ngoại trừ một đêm trước khi cô đến tổ phim, anh bởi vì uống rượu chạm vào cô, ngược lại còn bị cô trào phúng, mãi cho đến hiện tại anh đều không có đụng vào cô.

Hiện tại, cô ở bên trong ngủ mơ, cả người mơ mơ màng màng, không có kháng cự, ý thức không rõ, giống như là nhận lời, làm cho Lương Thần thuận lý thành chương, từng chút từng chút làm chuyện kia đến cuối cùng.

.....

Ngoài xe, thời tiết ác liệt, vẫn kéo dài như trước.

Gió lớn, mưa to, tiếng sấm lớn, thỉnh thoảng xẹt qua tia chớp, xé rách bầu trời đêm, phát ra ánh sáng mạnh mẽ chiếu đêm tối thành ban ngày.

Bên trong xe, chuyện tình kiều diễm, càng ngày càng đậm.

Lương Thần đặt Cảnh Hảo Hảo ở dưới thân, tiếng thở tinh tế trong miệng cô và tiếng hít thở dày đặc trong miệng anh, quấn quanh cùng một chỗ, giống như lần át hết thầy ngoài xe

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 470: Ung Thư Dạ Dày [5]

Editor: May

Thẩm Lương Niên là nhận được điện thoại bệnh viện gọi tới vào chín giờ sáng, thông báo đơn xét nghiệm của anh đã có, bảo anh tìm một thời gian qua lấy.

Từ sau khi bán công ty đi, nghiệp vụ anh phụ trách ở trong công ty cũng không nhiều, càng thêm muốn đi liền đi, không muốn đi thì không đi, cho nên ăn xong trưa cơm, liền lái xe đi bệnh viện.

Người trong bệnh viện rất nhiều, đều đang xếp hàng chờ lấy đơn xét nghiệm, Thẩm Lương Niên ngồi ở trên vị trí, nhìn người chung quanh có người nhà đi cùng, người người khẩn trương đứng ngồi không yên, anh ngược lại cảm thấy tâm tình càng trở nên bình tĩnh.

Số anh lĩnh, là số 37, có chút lâu, cho nên ước chừng đợi một tiếng, mới đến phiên anh.

Người xếp hạng phía trước anh, có may mắn sợ bóng sợ gió một hồi, cũng có luống cuống và hồng mắt sau khi nhận điều trị.

Đợi khi một nữ y tá xinh đẹp, hô số “37”, Thẩm Lương Niên đứng lên, khiến cho vô số người chung quanh nghiêng đầu, nhìn về phía anh.

Anh biết, những người này có thể cho rằng anh hoặc là thân thể xảy ra vấn đề, bọn họ chỉ muốn nhìn ra một chút an ủi tương tự từ trên thân người đồng loại.

Sắc mặt Thẩm Lương Niên trấn định đi theo nữ y tá đi vào phòng chẩn đoán, vẫn là bác sĩ cũ nhìn báo cáo kiểm tra sức khỏe anh lần trước: “Thẩm tiên sinh, mời ngài ngồi xuống trước.”

Thẩm Lương Niên lễ phép gật gật đầu, ngồi xuống.

Bác sĩ già cầm đơn kết quả xét nghiệm nhìn lặp lại liên tục nhiều lần, sau đó đẩy kính lão viễn thị ở trên sống mũi một cái, quay đầu, nói với Thẩm Lương Niên: “Thẩm tiên sinh, ngài vẫn luôn viêm dạ dày suy sụp, nhưng hẳn là vẫn không có chú ý ăn uống, hiện tại đã muốn biến thành ung thư, nhưng biến thành ung thư cũng không phải đặc biệt gay gắt.”

Biến thành ung thư..... Hai ngày trước anh còn nghĩ đến chính mình đáp ứng lời hứa kia với Cảnh Hảo Hảo, anh còn nghĩ, hẳn là sau khi làm trái lời hứa, báo ứng liền muốn tới đi, kết quả hôm nay liền thật sự đến đây.

Bác sĩ già nhìn Thẩm Lương Niên không nói gì, chỉ nghĩ cả người anh bị tin tức này đã kích, tiếp tục nói: “Chỉ là Thẩm tiên sinh, đây cũng không phải không thể trị liệu, hiện tại ung thư dạ dày của ngài thuộc kỳ giữa, nếu ngài phối hợp trị liệu của bệnh viện, tôi không dám cam đoan nhất định có thể chữa khỏi, nhưng tối thiểu có thể kéo dài sinh mệnh của ngài rất nhiều năm.”

Thẩm Lương Niên hoàn hồn, thu liễm suy nghĩ miên man nơi đáy lòng lại, nhìn bác sĩ, mở hai mắt nhìn, thần thái bình tĩnh giống như người bị ung thư hoàn toàn không phải anh, mở miệng nói: “Để cho tôi suy nghĩ một chút.”

“Thẩm tiên sinh, loại chuyện này không thể kéo dài, tôi khuyên ngài tốt nhất sớm một chút đến bệnh viện trị liệu, càng kéo dài, thật sự đến kỳ

cuối, đừng nói sống lâu mười mấy năm, có thể năm năm cũng rất khó cam đoan.”

Hóa ra, anh hiện tại, là phải giành sinh mệnh từ trong tay diêm vương gia.

Thẩm Lương Niên cười cười, gật gật đầu, cầm đơn kết quả xét nghiệm của mình, đi ra bệnh viện.

Mặt trời bên ngoài vẫn lửa nóng như cũ, anh giống như mấy ngày hôm trước, mơ hồ cảm giác được trong lòng khó chịu một trận, anh vẫn biết dạ dày của mình không tốt, cũng không để ý, nhưng không nghĩ tới, những khó chịu kia, cuối cùng lại có thể biến thành tay quái tử đoạt đi sinh mạng.

Thẩm Lương Niên leo lên xe, ngồi xong, khởi động xe, lái loạn chung quanh, cuối cùng, anh cũng không biết xảy ra chuyện gì, lái ra thành phố Giang Sơn, lái về phía Ảnh Thị Thành.

Anh đột nhiên rất muốn gặp Cảnh Hảo Hảo một lần.

Không cần cô nói chuyện với mình, cũng không cần để cho cô nhìn thấy chính mình, chỉ khi biết được tin dữ như vậy, trong đầu anh hiện lên đầu tiên là Cảnh Hảo Hảo.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 471: Ung Thư Dạ Dày [6]

Editor: May

Thẩm Lương Niên tới Ảnh Thị Thành chỉ mới ba giờ chiều, đối với nơi này, anh rất quen thuộc.

Cảnh Hảo Hảo nhận diễn, từng tìm kiếm ở trên mạng, biết địa điểm quay chụp là “Tần vương cung”, mua phiếu, ngựa quen đường cũ chuyển vòng quanh bên trong, thực nhẹ nhàng tìm đến địa điểm quay chụp [mẫu nghi thiên hạ].

Anh không có đến gần, ngược lại là bò lên cung điện nói xa thì không xa nói gần cũng không gần, đứng ở trên lan can cao cao, mặc cho gió khô nóng, thổi vù vù chính mình.

Từ khi còn trẻ anh vẫn đều đặn mạng dụng tâm học tập, nhưng thị lực lại rất tốt, đứng ở trên cổng thành, anh có thể tinh tường nhìn thấy thân ảnh nhỏ xinh của Cảnh Hảo Hảo ở xa xa, đang bận rộn quay phim.

Anh vẫn duy trì một tư thế đến khi quay chụp chấm dứt, đợi cho mọi người tổ phim tản đi, anh mới xuống dưới, cố ý vòng một con đường im lặng, đi ra “Tần vương cung”.

Thế giới thật sự có rất nhiều trùng hợp, anh ra “Tần vương cung”, vừa mới lên xe của mình, liền nhìn thấy xe Lương Thần chậm rãi lái tới.

Cả người anh trong nháy mắt liền cứng ngắc ở trên ghế xe, xuyên qua cửa kính xe, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo gặp mặt Lương Thần, sau đó rời đi.

Qua hồi lâu, anh mới hồi phục tinh thần lại, nhìn bãi đỗ xe trống rỗng chung quanh, anh mới chậm rãi khởi động xe, chạy đến dưới lầu khách sạn Ảnh Thị Thành.

Anh cũng rất quen thuộc với khách sạn này, lúc đến thăm Cảnh Hảo Hảo, từng ở trong này một đêm, anh nâng tay lên, nhìn đèn sáng toàn bộ gian phòng, tưởng tượng thử Cảnh Hảo Hảo đang ở gian phòng nào.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ngay tại lúc anh chuẩn bị rời đi, đột nhiên sắc trời biến đổi, mưa to tầm tã rơi xuống từ trên trời, anh bị bắt dừng lại, qua khoảng nửa tiếng, anh nhìn thấy xe Lương Thần chậm rãi dừng ở cửa chính khách sạn, Cảnh Hảo Hảo và trợ lý của cô vội vàng xuống dưới từ bên trong, chạy vào khách sạn.

Xe Lương Thần cũng không có rời đi, hơn nữa dừng ở phía trước anh, có thể bởi vì mưa lớn, anh cũng không có lưu ý đến xe của mình.

Mưa vẫn rơi, không biết có phải do ung thư dạ dày hay không, đoạn thời gian gần đây, anh luôn cảm thấy có chút mệt mỏi, miễn cưỡng tựa lưng vào ghế ngồi, lúc sắp nặng nề ngủ thiếp đi, đột nhiên nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo che dù, gánh mưa to, chạy tới trước xe Lương Thần từ cửa khách sạn.

Chỉ trong nháy mắt, Cảnh Hảo Hảo liền lên xe, anh không còn mệt mỏi, vẫn nghĩ khi nào Cảnh Hảo Hảo xuống xe về khách sạn, nhưng thời gian chảy qua từng giọt, cửa xe Lương Thần vẫn luôn không chút sứt mẻ.

Trong nháy mắt này, đáy lòng Thẩm Lương Niên, mới chậm rãi hiểu được chút gì đó.

Cảnh Hảo Hảo như vậy..... Rõ ràng chính là Cảnh Hảo Hảo từng đối với anh kia.....

Lúc ban đầu anh sáng tạo công ty, bận đến trần trí mơ màng, không để ý ăn cái gì, cô vào lúc diễn xong mệt đến rồi tỉnh rồi mù, chạy đến trong văn phòng anh thuê, đưa thức ăn cho anh, anh bận rộn không thể để ý tới cô, cô liền im lặng ngồi ở một bên không quấy rầy phụng bồi, khi đó là mùa đông, rất nhiều lần khi anh bận rộn, nhìn thấy cô ghé vào trên bàn ngủ say, thân thể bởi vì lạnh, đánh rùng mình.

Khóe mắt Thẩm Lương Niên, trong nháy mắt trở nên có chút ướt át, anh không biết Lương Thần có hiểu hay không, nhưng anh hiểu được, Cảnh Hảo Hảo nhìn như cầm kịch bản đến học, kỳ thật chính là bồi anh ta.

Cảnh Hảo Hảo vẫn là Cảnh Hảo Hảo trước kia, khi động tâm, vẫn gốc hồ hồ không hề giữ lại đối tốt với một người.

Nhưng Thẩm Lương Niên đã không còn là Thẩm Lương Niên lúc đó.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 472: Đổi Thuốc [1]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo vẫn là Cảnh Hảo Hảo trước kia, khi động tâm, vẫn gốc hồ hồ không hề giữ lại đối tốt với một người.

Nhưng Thẩm Lương Niên đã không còn là Thẩm Lương Niên lúc đó.

Người phụ nữ kia, vĩnh viễn đều là như vậy, không nhất định sẽ ở gần bạn lúc bạn giàu có, nhưng tuyệt đối sẽ ở lại với bạn lúc bạn khó khăn nhất.

Xe phía trước, đột nhiên lay động lên, Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn cùng một chỗ hai năm, anh hiểu được, rốt cuộc bên trong xe kia đang làm những gì.

Tâm anh, như là bị một bàn tay chợt nắm lại, đau đến anh hít ngược một hơi khí lạnh.

Bỗng nhiên quay đầu, Cảnh Hảo Hảo vẫn là người không thể bỏ xuống được nhất ở trong sinh mạng của anh, mà trong thế giới Cảnh Hảo Hảo, đã sớm thay đổi nhân gian.

Rốt cuộc là lúc nào, anh bắt đầu yên tâm thoải mái hưởng thụ Cảnh Hảo Hảo đối tốt không hề giữ lại với mình, xem chuyện đối tốt đó thành một loại đương nhiên, sau đó vì tìm kiếm kích thích, mà phản bội cô.

Nếu anh không có trật đường ray, anh có thể sẽ không mắc ung thư hay không, nếu anh không có ở bên ngoài, anh bị ung thư, hiện tại Cảnh Hảo Hảo sẽ là như thế nào?

Khẳng định là khóc, thương tâm, còn khổ sở hơn cả anh.

Trong đầu Thẩm Lương Niên, trong nháy mắt liền hiện lên biểu tình hoa lệ đầm mưa của Cảnh Hảo Hảo, đáy lòng anh, đột nhiên cảm thấy dễ chịu một chút.

Thay vì để cho cô nhìn mình chết đi, không bằng để cho cô không biết gì cả, tiếp tục hạnh phúc vui vẻ.

.....

Thời tiết ác liệt tối hôm qua, vẫn liên tục từ nửa đêm tới sáng, mưa mới dần dần nhỏ đi.

Ngày hôm sau là thời tiết tốt rất khó gặp được trong mùa hè, ánh nắng tươi sáng, nhiệt độ không cao, bầu trời xanh trong như được nước rửa qua.

Khi Cảnh Hảo Hảo sâu kín tĩnh lại từ bên trong, Lương Thần đã không còn ở trong xe, ý thức cả người cô hơi có chút hoảng hốt, bên trong xe còn lưu lại hương vị ái muội kiều diễm cô và Lương Thần mây mưa thất thường vào tối hôm qua.

Cảnh Hảo Hảo trừng mắt nhìn, thần trí nháy mắt thanh tỉnh, lúc này mới từ từ nghĩ đến, dưới cơn mưa to vào đêm hôm qua, Lương Thần không có chạy về thành phố Giang Sơn, mà cô lại dùng danh nghĩa xem kịch bản, ở lại cả đêm trên xe của anh.

Sau đó..... Sau lại..... Cô và Lương Thần.....

Sau đó trong đầu Cảnh Hảo Hảo liền hiện ra tối hôm qua, hai người cô và Lương Thần ở không gian hẹp bên trong xe, chặt chẽ dán hợp làm những chuyện khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Sắc mặt của cô đầu tiên là hơi bất giác đỏ lên, sau đó đáy lòng lộ bộp một chút.

Tối hôm qua cô chẳng những không có kháng cự anh, ngược lại còn đặc biệt hưng phấn, thậm chí..... thậm chí còn ở bên trong triền miên như vậy, hưởng thụ được sung sướng.

Đó là chưa từng có qua.

Trước kia cô, chính là có phản ứng với chuyện giường chiếu giữa bọn họ.

Mà tối qua cô, là có đáp lại với chuyện giường chiếu của bọn họ.

Phản ứng và đáp lại, tuy rằng chỉ kém một nét, nhưng hàm nghĩa trong đó, liền có cách biệt một trời.

Hồ hấp của Cảnh Hảo Hảo, dần dần có chút không xong, anh đã làm bao nhiêu chuyện quá phận với cô, đáy lòng cô nhớ kỹ rõ ràng, sao cô có thể, có thể không khống chế được khi ở dưới thân người đàn ông dùng hết thủy thủ đoạn, cướp đi trong sạch và tự do của cô kia chứ?

Sắc mặt Cảnh Hảo Hảo, trở nên có chút trắng bệch, sau đó cô chợt nghe thấy tiếng cửa xe mở khóa, nghiêng đầu, nhìn thấy Lương Thần khom người ngồi tới đây, trong tay mang theo hai gói to, nhìn cô, nói: “Tĩnh?”

Cảnh Hảo Hảo không nói gì.

Lương Thần cầm gói to trong tay đưa tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo: “Đây là bữa sáng, nhân lúc còn nóng ăn đi.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 473: Đổi Thuốc [2]

Editor: May

Trong gói to đựng là sữa đậu nành bánh quẩy bình thường nhất, ở trên đường cái thành phố Giang Sơn, sáng sớm đều có thể nhìn thấy khắp nơi, nhưng ở nơi Ảnh Thị Thành này, một nhà duy nhất bán sữa đậu nành bánh quẩy, cũng là ở trong một thôn trang bên ngoài một kilomet.

Từ khách sạn đến trong thôn, đều là đường núi, đi bộ qua lại, qua lại ít nhất cần mấy hơn một tiếng, hiện tại chỉ mới sáu giờ sáng, chẳng lẽ hơn bốn giờ Lương Thần liền rời đi mua bữa sáng?

Cảnh Hảo Hảo nhìn Lương Thần có thể bởi vì cả đêm không có nghỉ ngơi, gương mặt thoáng có vẻ có chút mệt mỏi, còn có quần áo trên người hơi ẩm ướt, sợ là lúc đi mua bữa sáng, mưa còn chưa có ngừng, trên giày của anh, dính đầy bùn.

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo, trong nháy mắt trở nên đổ đổ, có một loại cảm xúc giống như cảm động, bắt đầu lên men trong lòng.

Tầm mắt Lương Thần lảng lảng đặt ở trên gương mặt Cảnh Hảo Hảo, ánh mắt ôn hòa: “Không đói bụng sao?”

Giọng nói của anh, không nhẹ không nặng, thậm chí còn mang theo một cổ nhu hòa, Cảnh Hảo Hảo nghe đến sợ run.

Cô cố gắng hít sâu một hơi, dưới đáy lòng cố gắng tìm kiếm ra những chuyện ác liệt quá phận Lương Thần từng làm với mình, tưởng tượng thấy anh tàn nhẫn và mãnh liệt, áp chế từng chút cảm xúc quay cuồng tuôn ra từ đáy lòng mình, hơi ngẩng cằm, vừa định nói chuyện, quét đến trên người của mình, tay cô nhìn không được nắm thành quyền đầu, sau đó liền cắn chặt răng, cầm lấy kịch bản của mình, nói: “Tôi không đói bụng, thời gian không còn sớm, tôi trở về rửa mặt một chút, muốn đi studio quay phim.”

Nói xong, Cảnh Hảo Hảo liền xốc chân trên người lên, ném tới chỗ ngồi phía sau xe, động tác kia vô cùng nhanh, thậm chí còn dùng khí lực, như là đang đuổi đi cảm giác nào đó trong đáy lòng của mình.

Cảnh Hảo Hảo đẩy cửa xe ra, vội vàng xuống xe.

Lương Thần vội vàng đi xuống theo, vươn tay kéo cánh tay Cảnh Hảo Hảo lại: “Mang bữa sáng theo, không ăn chút gì, buổi sáng quay chụp sẽ tụt đường máu.”

Cảnh Hảo Hảo nhìn cũng không có liếc mắt nhìn Lương Thần một cái, chính là chột tiếp nhận bữa sáng, sau đó liền hất cánh tay Lương Thần ra, cánh môi có chút run rẩy nói một câu: “Tôi đi đây”, sau đó cũng không chờ Lương Thần trả lời, liền tốc độ cực nhanh xoay người, chạy vào trong khách sạn.

.....

Cảnh Hảo Hảo trở lại phòng, cảm thấy bữa sáng trong tay như là khoai lang phỏng tay, lập tức ném lên trên bàn.

Tiên nhi đi ra từ toilet, nhìn thấy sữa đậu nành và bánh quẩy, vẻ mặt thèm nhỏ dãi nói: “Buổi sáng mỗi ngày em đều là ăn bánh mì, ăn đến sắp ói ra, chị Hảo Hảo, đây là mang cho em ư?”

Tiên nhi vừa nói, vừa vươn ma trảo về phía bánh quẩy.

Cảnh Hảo Hảo vừa thay quần áo, vừa xuyên thấu qua gương nhìn Tiên nhi cầm lấy bánh quấy ăn từng ngụm từng ngụm, đáy lòng của cô hiện lên một tia không thoải mái, khi cô nhìn Tiên nhi đang chuẩn bị đi ăn bánh quấy thứ hai, Cảnh Hảo Hảo chột vọt đến trước bàn, giành trước một bước cầm gói to bữa sáng đi, nắm bánh quấy từ bên trong, khẩn cấp ăn, vừa ăn, lại vừa cầm lấy sữa đậu nành, uống một ngụm.

.....

Lúc Cảnh Hảo Hảo và Tiên nhi đi ra từ khách sạn, đã không còn thấy xe của Lương Thần, Cảnh Hảo Hảo nhìn vị trí xe Lương Thần đỗ vào tối hôm qua, đáy lòng hiện lên một tia mất mát.

Xe Thăm Lương Niên, còn im lặng dừng ở cách đó không xa, không có rời đi.

Nhìn thấy xe tổ phim khởi động rời đi một lúc lâu, anh cũng khởi động xe theo, đi sát theo.

Cũng giống như chiều hôm qua, Thăm Lương Niên vẫn không có tiến lên đi quấy rầy Cảnh Hảo Hảo, chỉ đứng ở nơi xa xa, nhìn Cảnh Hảo Hảo quay chụp.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 474: Đổi Thuốc [3]

Editor: May

Có thể bởi vì tối hôm qua mưa to, không khí nửa đêm về sáng chợt biến thấp, mặc dù Cảnh Hảo Hảo có đắp chăn khi ở trên xe Lương Thần, nhưng rốt cuộc cũng không phải bên trong phòng, hơi lạnh một chút, lúc ban đầu bắt đầu quay chụp, cô không cảm thấy có cái gì không thoải mái, đến mười giờ, Cảnh Hảo Hảo cảm thấy đầu óc có chút choáng váng nặng nề, nhưng cũng không phải đặc biệt nghiêm trọng, cũng không có ảnh hưởng đến tiến trình quay chụp.

Chỉ là Thẩm Lương Niên đứng ở xa xa, vẫn thấy mũi động tác Cảnh Hảo Hảo ở khu nghỉ ngơi chỗ quay phim, đánh hắt xì xoa mũi.

Mấy năm nay, Cảnh Hảo Hảo đã muốn trở thành một phần không thể thiếu nhất trong sinh mệnh Thẩm Lương Niên, tuy rằng hiện tại anh và Cảnh Hảo Hảo mỗi người đi một ngã không hề liên lạc với nhau, anh cũng không nghĩ tới thật sự đi quấy rầy cô, nhưng đáy lòng anh cũng rất rõ ràng, vào lúc chính mình nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo không tốt, anh lại vẫn kìm lòng không đậu muốn làm mọi chuyện cho cô.

Giống như là trước kia.

Cho nên, lúc anh ý thức được Cảnh Hảo Hảo có thể hơi cảm mạo, liền lập tức xoay người, rời khỏi “Tần vương cung”, lái xe trực tiếp về thành phố Giang Sơn, mua một lọ thuốc cảm mạo ở trong tiệm thuốc.

Thẩm Lương Niên thuận đường trở về nhà một chuyến, tùy ý nấu một chén mì, lấp no bụng, đi trong phòng tắm tắm sạch một chút, lúc đang chuẩn bị đi thay quần áo, chuẩn bị đi đến Ảnh Thị Thành đưa thuốc cho Cảnh Hảo Hảo, đột nhiên cửa nhà truyền đến tiếng chuông.

Thẩm Lương Niên cầm khăn mặt, lau tóc ướt sũng, đi đến cửa chính, thuận miệng hỏi một câu: “Ai vậy?”

Ngoài cửa cũng không có âm thanh truyền đến, Thẩm Lương Niên xuyên thấu qua mắt mèo nhìn nhìn, không có nhìn thấy ai, anh tưởng quét dọn vệ sinh mình mò theo giờ đã tới, không nghĩ nhiều vươn tay, mở cửa ra.

Đứng ở cửa là Kiều Ôn Noãn, thấy Thẩm Lương Niên mở cửa, trên mặt của cô lập tức lộ ra biểu tình vui sướng, nâng đầu lên, nhìn Thẩm Lương Niên, sau đó làm ra một biểu tình ủy khuất hề hề, hô một tiếng: “Lương Niên.”

Kể từ sau khi đám cưới, cô liền bị đủ loại gièm pha quần thân, vì tránh né đội chụp ảnh chó săn, trong một đoạn thời gian rất dài cô đều ở nhà cha mẹ bên nước Mỹ, nhưng ở vòng giải trí, tin tức hỏa bạo lúc ấy sớm hay muộn cũng có ngày kết thúc, Kiều Ôn Noãn đợi một tháng, rốt cục đợi được những tin tức mình mai danh ẩn tích kia, liền khiêm tốn về nước vào ba ngày trước, mấy ngày nay, cô vẫn đều đang liên lạc với Thẩm Lương Niên, nhưng người đàn ông này, không phải cắt đứt điện thoại của cô, chính là tắt máy, cho nên, cô không còn cách nào, ngày hôm qua chỉ có thể vụng trộm theo Thẩm Lương Niên, cô trước nhìn thấy anh đi bệnh viện, sau đó lại nhìn thấy anh đi Ảnh Thị Thành, sau đó còn nhìn thấy anh đi tiệm thuốc, cuối cùng, liền nhìn thấy anh trở về nhà.

Thẩm Lương Niên nhìn thấy Kiều Ôn Noãn, sắc mặt trong nháy mắt lạnh xuống dưới, khẽ động môi, nhìn rất bạc tình bạc nghĩa: “Cô tới làm cái gì?”

Kiều Ôn Noãn kinh ngạc nhìn gương mặt mình mong nhớ ngày đêm trong một tháng nay, giọng nói mở miệng nói chuyện, mang theo một tia khóc nức nở: “Lương Niên, em đã nhận được báo ứng em nên nhận, hiện tại em không còn gì, anh cũng có thể đừng không để ý tới em được không?”

Đáy mắt thật to của cô, phủ kín nước mắt, cả người thoát nhìn đáng thương mà lại vô tội.

Thẩm Lương Niên nhìn biểu tình đáng thương lại vô tội, nhẹ nhàng cười cười, tràn ngập trào phúng: “Kiều Ôn Noãn, cô có phải có khuynh hướng bị ngược trời sinh không? Tôi cũng đã hại cô thành như vậy, cô còn không tự trọng dán lên người tôi làm cái gì?”

Kiều Ôn Noãn lắc lắc đầu, nước mắt tuôn rơi xuống, mở đôi mắt lấp lánh: “Lương Niên, anh đừng đối với em như vậy được không?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 475: Đổi Thuốc [4]

Editor: May

Thẩm Lương Niên đột nhiên cảm thấy thực mệt mỏi, anh và Kiều Ôn Noãn bắt đầu dễ dàng như vậy, cô sạch sẽ yếu ớt, ở trên một vài tụ hội, nhìn như thực vô tình tiến đến bên người anh, cầm một vài thứ đơn giản, hỏi anh có muốn ăn hay không.

Lúc đó, anh thật sự cảm thấy cô gái này, rất tốt.

Anh chưa bao giờ nghĩ tới, chính mình nhất thời phạm sai lầm, lại trêu chọc một phiền toái như vậy.

Từ năm trước cho tới bây giờ, đều sắp một năm, anh và Kiều Ôn Noãn tựa hồ vĩnh viễn đều là dính líu kéo không đứt như vậy. Thẩm Lương Niên nhìn Kiều Ôn Noãn, dừng một lát, bình tĩnh mở miệng: “Kiều Ôn Noãn, tôi cầu xin cô sau này có thể đừng tới tìm tôi không, cô coi như Thẩm Lương Niên tôi là người đã chết đi, không còn tồn tại ở trên thế giới này, cô quên tôi đi, trên thế giới nhiều đàn ông như vậy, đẹp hơn tôi, có tiền hơn tôi, đối với cô tốt hơn tôi, nhiều đếm không xuể, cô có thể đừng luôn dán ở trên người tôi như vậy không?”

Kiều Ôn Noãn lắc đầu, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn chảy đầy nước mắt, cô nâng tay lên, hoang mang rối loạn bắt lấy cánh tay Thẩm Lương Niên, đặc biệt dùng sức, giống như làm như vậy, liền có thể giữ anh ở lại bên

người của mình: “Lương Niên, dù những người khác tốt hơn nữa, cũng không phải là anh, em không cần những người khác, em chỉ cần anh.....”

“Em thừa nhận, lúc ban đầu em dùng rất nhiều thủ đoạn ám muội không lên được mặt bàn, em cũng thừa nhận em vì khiến cho anh và Cảnh Hảo Hảo tách ra, làm rất nhiều chuyện quá phận..... Nhưng Lương Niên, em làm như vậy, chỉ là vì không muốn tách ra với anh mà thôi.....”

Thẩm Lương Niên nghe những lời nói đường hoàng không thể bắt bẻ này, đột nhiên liền nở nụ cười ha ha, anh vươn tay, chậm rãi lau đi một giọt nước mắt trên mặt Kiều Ôn Noãn, nâng lên, nắm đến trước mắt nhìn nhìn, sau đó liền nhìn về phía cô, thần thái anh rõ ràng thoát nhìn lạnh nhạt trầm tĩnh giống như trước, nhưng lại làm cho Kiều Ôn Noãn cảm thấy một cỗ băng hàn, trên mặt anh vẫn lộ ra nụ cười yếu ớt, là nụ cười cô từng thích nhất, ấm áp sáng rõ: “Được, vậy cô nói một chút, rốt cuộc cô thích điểm gì của tôi? Tôi sẽ dùng hết toàn lực sửa đổi.....”

Kiều Ôn Noãn bị lời nói trong miệng Thẩm Lương Niên làm sửng sốt, người đàn ông này vẫn luôn đối xử không tốt với cô, trong hai năm hòa bình ở chung với cô kia, cũng chỉ coi cô thành phụ nữ cho đòi thì tới vung tay thì đi, cô từng vì dò xét thử đáy lòng anh có cô hay không, cô thử nửa tháng không liên hệ anh, tiếp nhận được đường nói là điện thoại của anh, đến ngay cả tin nhắn cũng không có một cái, đến cuối cùng lúc chính mình thật sự nhịn không được chủ động gọi điện thoại cho anh, anh ở đâu kia điện thoại sửng sốt thật lâu, như là hoàn toàn quên mất một người như cô, nửa ngày mới ôn hoà “À” một tiếng.

Đáy lòng anh, vẫn đều là Cảnh Hảo Hảo, mặc dù hiện tại người phụ nữ kia không cần anh, mặc dù anh tận mắt thấy người phụ nữ kia ở trong xe Lương Thần ngây người cả đêm, anh vẫn vào ngày hôm sau, khi nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo cảm mạo, vội vàng chạy đến thành phố Giang Sơn bận mua thuốc cảm cho cô ta.

Anh không phải không tốt, anh chỉ là mang tất cả tốt đẹp của anh, đều cho Cảnh Hảo Hảo.

Nhưng cho dù là như vậy, cô vẫn thương anh..... Cô yêu đến, không còn là chính mình.

Kiều Ôn Noãn nhìn Thẩm Lương Niên, không quan tâm đẩy anh ra, liền xông vào trong nhà anh.

“Kiều Ôn Noãn, cô làm gì!” Thẩm Lương Niên theo bản năng bắt lấy tay cô, muốn đuổi cô ra ngoài.

“Trước kia anh từng nói, chờ chúng ta kết hôn, nơi này chính là nhà của chúng ta, em có thể ở trong này, cho nên, nơi này là nhà của em.....” Kiều Ôn Noãn dùng sức hất cánh tay Thẩm Lương Niên ra, trực tiếp chạy vào trong nhà.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 476: Đổi Thuốc [5]

Editor: May

Trán Thẩm Lương Niên bốc lên gân xanh: “Kiều Ôn Noãn, cô mẹ nó có phải có bệnh hay không! Lúc trước tôi hoàn toàn là đang lừa gạt cô, hiện tại đầu óc cô co rút cái gì!”

Kiều Ôn Noãn giống như là hoàn toàn không nghe lọt lời nói của Thẩm Lương Niên, cả người lui vào trong sô pha của Thẩm Lương Niên.

Mặt Thẩm Lương Niên bình tĩnh, nhìn Kiều Ôn Noãn hoàn toàn hết cứu chữa, nghĩ chính mình là thật không có tâm tư nào ép buộc với Kiều Ôn Noãn, anh gật gật đầu, nói: “Được rồi, cô không đi, tôi đi, căn nhà này cô muốn ở bao lâu liền ở bấy lâu!”

Thẩm Lương Niên nói xong, liền trực tiếp vào phòng ngủ, “rầm” một tiếng, dùng sức đóng cửa lại, bắt đầu mặc quần áo.

.....

Kiều Ôn Noãn ở trong phòng khách, vẫn nức nở như trước, cô nhìn nhìn chung quanh, nhìn đến trên tủ giày gần cửa, để một bình thuốc nhỏ, cô đi lên trước, nhìn thấy là thuốc cảm mạo, biết đây là thuốc Thẩm Lương Niên mua cho Cảnh Hảo Hảo, Kiều Ôn Noãn vừa nhìn cửa phòng ngủ, vừa mở nắp bình, đổ tất cả thuốc bên trong vào túi tiền của mình, sau đó lấy từ

trong túi của mình ra một lọ thuốc, bỏ thuốc bên trong vào trong lọ thuốc cảm mạo kia, một lần nữa vặn nắp lại, thả về chỗ cũ.

Kiều Ôn Noãn làm xong hết thấy, vội vàng đi đến trước cửa phòng ngủ, cửa đúng lúc mở ra, Thẩm Lương Niên quần áo chỉnh tề đi ra từ bên trong.

“Lương Niên, anh muốn đi đâu?” Kiều Ôn Noãn vươn tay bắt lấy cánh tay Thẩm Lương Niên.

Thẩm Lương Niên lạnh nhạt nhìn lướt qua Kiều Ôn Noãn, trực tiếp nâng tay lên, kéo cánh tay của cô ra, đi đến cửa chính.

“Lương Niên, không cho anh đi.”

Kiều Ôn Noãn lại nhào lên lần nữa, ôm lấy thắt lưng Thẩm Lương Niên.

Thẩm Lương Niên mím môi, nhìn rất bạc tình đẩy từng ngón tay của Kiều Ôn Noãn ra, sau đó hất cô ta xuống mặt đất, nắm thuốc cảm mạo trên tủ giày lên, trực tiếp đi ra khỏi phòng.

Đợi cho Kiều Ôn Noãn khóc không thành tiếng bò dậy, mở cửa ra, lao ra ngoài, Thẩm Lương Niên đã ngồi thang máy, rời đi.

.....

Thẩm Lương Niên lái xe đuổi tới Ảnh Thị Thành, đúng lúc là ba giờ chiều, Cảnh Hảo Hảo đang ở hậu trường tẩy trang, anh lấy điện thoại di động ra, gọi cho Tiên nhi một cú điện thoại.

Tiên nhi vừa vặn đang ở toilet, nhìn thấy điện báo là Thẩm Lương Niên, biểu tình của cô lập tức trở nên lạnh xuống, không chút do dự tiếp

nghe điện thoại, ngữ khí có chút trào phúng nói với Thẩm Lương Niên bên trong: “Thẩm tiên sinh, xin hỏi ngài gọi điện thoại có gì sao?”

“Tiên nhi, hiện tại tôi có thể gặp cô một chút không?”

“Anh gặp tôi làm gì?” Lúc trước Tiên nhi nói chuyện với Thẩm Lương Niên đều là khách khách khí khí, nhưng bây giờ, cô lại hận không thể thiên đao vạn quả Thẩm Lương Niên: “Muốn nhờ tôi giúp anh khuyên bảo chị Hảo Hảo sao? Tôi nói cho anh biết, Thẩm tiên sinh, lúc này đây, tôi khẳng định sẽ không giúp anh.”

Vào lúc người ta yêu nhau, cũng sẽ có phát sinh cãi vã, trước kia Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên cãi nhau, Cảnh Hảo Hảo quen tắt máy, không để ý tới Thẩm Lương Niên, Thẩm Lương Niên luôn thông qua Tiên nhi liên hệ với Cảnh Hảo Hảo, giải thích với cô, dụ cô vui vẻ, sau đó hòa hảo như lúc ban đầu.

“Hơn nữa, tôi nói cho anh biết, Thẩm tiên sinh, ngựa tốt không ăn cỏ cũ, đạo lý này anh hiểu không? Hiện tại quan hệ của chị Hảo Hảo và Lương tổng rất tốt, Lương tổng cũng rất tốt với chị Hảo Hảo, cho nên, anh thật sự đừng đến quấy rầy chị Hảo Hảo nữa!” Tiên nhi như là cố ý kích thích Thẩm Lương Niên, cố ý khuếch đại giữa Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo tốt lắm.

Thẩm Lương Niên trầm mặc trong chốc lát, ngữ khí bình tĩnh: “Tôi gặp cô, chỉ là muốn đưa cho cô vài thứ, không có ý tứ gì khác, tôi sẽ không quấy rầy cô ấy.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 477: Đổi Thuốc [6]

Editor: May

Dừng một chút, Thẩm Lương Niên liền nói: “Nhiều nhất là một phút đồng hồ, tôi giao cho cô liền lập tức rời đi.”

Tiên nhi vẫn là người miệng độc lòng mềm, cho dù lúc này đáy lòng của cô bởi vì tất cả của Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn sinh khí, cuối cùng vẫn là lạnh giọng nói: “Anh ở cửa toilet chờ tôi, tôi lập tức đi ra ngoài.”

.....

Tiên nhi đi ra toilet, nhìn thấy Thẩm Lương Niên đứng ở cửa, sắc mặt trong nháy mắt liền lạnh xuống, ánh mắt cô nhìn chăm chăm Thẩm Lương Niên giống như là hai thanh dao nhỏ, vừa tàn nhẫn lại sắc bén.

Tiên nhi đứng ở tại chỗ không hề động.

Thẩm Lương Niên giật giật môi, mở bước chân, đi tới trước mặt Tiên nhi, trực tiếp đưa thuốc mình cố ý về thành phố Giang Sơn mua cho Tiên nhi, đi thẳng vào vấn đề nói: “Hình như Hảo Hảo bị cảm, chung quanh Ảnh Thị Thành lại không có tiệm thuốc, tôi sợ các người không có chuẩn bị thuốc, cho nên cố ý đưa tới đây.”

Tiên nhi nhìn lọ thuốc nhỏ màu trắng trong tay Thẩm Lương Niên, phía trên viết rõ bốn chữ đen, thuốc trị cảm mạo, cô giật giật môi, ngữ khí vẫn cứng rắn như trước: “Lương tổng biết chị Hảo Hảo bị cảm, sẽ chuẩn bị thuốc, anh thật sự không cần thiết sau khi làm chuyện thật có lỗi với chị Hảo Hảo, rồi giả mù sa mưa làm chuyện này, chẳng lẽ anh sẽ không sợ Kiều tiểu thư biết, trong lòng không thoải mái ư?”

Thẩm Lương Niên đối mặt với châm chọc khiêu khích của Tiên nhi, thần thái trên mặt vẫn luôn duy trì vẻ lạnh nhạt, không có chút thay đổi, sau một lúc lâu, anh mới mở miệng, ngữ khí nói chuyện thản nhiên, làm cho người ta cảm giác giống như bản thân anh bây giờ, vô cùng lãnh đạm: “Tôi biết các người bề bộn nhiều việc, có thể không kịp đi mua thuốc, loại bệnh cảm mạo này có thể lớn có thể nhỏ, sớm uống thuốc một chút, có thể ngủ một giấc sẽ không chuyện gì, nếu kéo thời gian quá dài, nếu thật tăng thêm, khó chịu vẫn là Hảo Hảo.”

“Loại cảm mạo khó chịu này, làm sao so được với khó chịu anh gây ra cho chị Hảo Hảo? Chị Hảo Hảo đối với anh như thế nào, chẳng lẽ đáy lòng anh không rõ ràng ư? Tôi cũng không biết rốt cuộc Kiều tiểu thư tốt ở chỗ nào, khiến cho anh vì cô ta, thương tổn chị Hảo Hảo như vậy.”

Sắc mặt Thẩm Lương Niên, càng ngày càng tái nhợt, môi mím chặt thành đường chỉ, lời nói của Tiên nhi, âm thanh không vang, lại hàm chứa phần nộ sâu đậm, rơi từng chữ vào trong lòng anh, hóa thành lưỡi dao sắc bén, đâm thật sâu vào trong máu thịt của anh.

Đúng vậy, Cảnh Hảo Hảo rất ttoos, cho nên sau khi anh vứt bỏ người con gái tốt như vậy, liền nhận phải báo ứng.

Thẩm Lương Niên rũ mi mắt, hỏi một đằng trả lời một nẻo nói: “Đừng nói cho Hảo Hảo biết thuốc này là tôi mua, nếu cô ấy biết, khẳng định sẽ không uống.”

Rất nhiều chỉ trích trong đáy lòng Tiên nhi lập tức không nói ra được nữa.

Thẩm Lương Niên cảm thấy sau khi mình nói ra lời như vậy, đáy lòng truyền đến một cổ đau đớn hỗn loạn, anh trở tay đặt thuốc ở trong tay Tiên nhi: “Phiền toái cô, hy vọng cô có thể chăm sóc tốt cô ấy, gặp sau.”

Nói xong, Thẩm Lương Niên không dừng lại chút nào liền xoay người, rời đi.

Tiên nhi nhìn nhìn lọ thuốc trong lòng bàn tay, lại nhìn nhìn thân ảnh Thẩm Lương Niên, nói không nên lời vì sao, chỉ là cảm thấy đáy lòng đột nhiên trở nên có chút khó chịu.

Đáy lòng Thẩm Lương Niên là có chị Hảo Hảo đi?

Nhưng nếu đáy lòng có, vậy vì sao anh ta lại muốn trật đường ray?

.....

Buổi chiều Thẩm Lương Niên cũng không có tiếp tục ngốc ở “Tần vương cung”, anh lái xe dọc theo đường đi về thành phố Giang Sơn, trong đầu lặn qua lộn lại suy nghĩ rất nhiều.

Lúc anh và Cảnh Hảo Hảo cùng một chỗ, anh cũng không có nhớ tới Cảnh Hảo Hảo có bao nhiêu tốt, hiện tại ra đi, anh lại phát hiện rất nhiều chuyện, chính mình lại có thể nhớ rõ ràng như vậy.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 478: Mang Thai [1]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo mười ba tuổi, vì không tạo thành gánh nặng cho anh, vụng trộm bỏ học, bán chính mình đến trong công ty giải trí TS.

Cảnh Hảo Hảo mười bốn tuổi, gánh gió lạnh, chịu đựng mặt trời chói chan, tần tần khổ khổ một tháng kiếm mấy ngàn đồng tiền tiền mồ hôi nước mắt, gom góp từng chút từng chút, trợ giúp cho anh mở công ty.

Cảnh Hảo Hảo mười sáu tuổi, mở to mắt, ngưng mắt nhìn anh, nói, "Lương Niên, em làm bạn gái của anh, được không?"

Thẩm Lương Niên nghĩ nghĩ, đột nhiên hốc mắt liền ửng đỏ.

Thẩm Lương Niên mười lăm tuổi, lần đầu tiên gặp Cảnh Hảo Hảo, lúc đó, anh vừa mới chớm yêu, tim đập thành thịch với một cô gái nhỏ gần mười tuổi.

Thẩm Lương Niên mười tám tuổi, không để ý bác sĩ ngăn trở, dứt khoát rút ra lượng máu lớn, đổi lấy học phí của Cảnh Hảo Hảo.

Thẩm Lương Niên hai mươi một tuổi, không ăn không uống, không ngừng không nghỉ chạy làm việc, nghĩ hết mọi biện pháp kiếm tiền, cũng đáp ứng Cảnh Hảo Hảo làm bạn gái anh, cũng hứa hẹn cả đời này đều sẽ đối tốt với cô.

Thời gian thật sự là thứ vô tình, mười năm giống như trong nháy mắt, từ anh và Cảnh Hào Hào quen biết, đến sáu năm sau cô trở thành bạn gái anh, rồi đến bốn năm sau cô trở thành vị hôn thê của anh, nhưng mà hiện tại, anh và cô chính là hai người không liên quan gì nhau, không có bất kỳ giao tiếp và liên hệ nào, giống như người xa lạ chưa từng gặp qua.

Anh từng có thể quang minh chính đại chiếu cố cô, thương tiếc cô, nhưng hiện tại thì sao?

Anh ngay cả đưa thuốc, cũng là lén lén lút lút như vậy.

Anh và cô, sao lại biến thành như vậy?

Thẩm Lương Niên đột nhiên liền giảm chân ga, dừng xe ở trên đường cao tốc, ghé vào trên tay lái, bả vai rung rồi lại rung, đột nhiên liền khóc lên.

Qua một hồi lâu, Thẩm Lương Niên mới ngẩng đầu, ánh mắt hồng hồng nhìn ánh nắng sáng rõ ngoài cửa sổ xe, lấy di động của mình ra, tìm điện thoại bác sĩ, gọi ra ngoài.

Thật lâu sau, điện thoại tiếp nghe: “Thẩm tiên sinh sao? Ngài nghĩ xong khi nào thì đến bệnh viện làm trị bệnh bằng hoá chất chưa?”

Thẩm Lương Niên vô thanh vô tức hít hít mũi, áp chế cảm xúc của mình xuống tận sâu trong đáy lòng, âm điệu bình tĩnh nói: “Ngượng ngùng, tôi có thể không đi bệnh viện được.”

“Thẩm tiên sinh là chọn được bệnh viện tốt hơn ư? Nhưng cũng không sao, chúc thân thể Thẩm tiên sinh khỏe mạnh, sớm ngày kang phục.”

“Cám ơn ông, tôi là nói, tôi không tính trị liệu.”

“Thẩm tiên sinh, ung thư dạ dày đều không phải là bệnh không thể trị, ngài còn trẻ như vậy, không nên buông tha, trong bệnh viện chúng tôi có một ông lão 80 tuổi, bây giờ ông ấy còn rất tích cực đấu tranh với tử thần.....”

“Có lẽ là trời phạt đi.” Thẩm Lương Niên nhẹ nhàng cắt đứt lời nói của bác sĩ già.

“Trời phạt? Sao Thẩm tiên sinh có thể tin những truyền thuyết vô căn cứ này, mọi người đều có sinh lão bệnh tử.....”

Thẩm Lương Niên không đợi cho bác sĩ già nói xong, liền trực tiếp cắt đứt điện thoại.

Hảo Hảo, Thẩm Lương Niên anh lấy sinh mệnh thề, nếu tương lai có một ngày, anh có điều cô phụ em, ắt gặp trời phạt.

.....

Lúc Tiên nhi trở lại phòng trang điểm, thợ tạo hình đang búi tóc cho Cảnh Hảo Hảo, hốc mắt của cô hồng hồng, biểu tình có chút ngưng trệ, một lát sau, cô hắt xì thật mạnh một cái, thần thái mới thoải mái một chút.

“Cảnh tiểu thư đây là bị cảm? Phải uống thuốc trước.” Thợ tạo hình nói.

Cảnh Hảo Hảo cười “ừ” một tiếng: “Không quá nghiêm trọng đâu.”

Tiên nhi nhìn nhìn lọ thuốc trong lòng bàn tay, lấy bốn viên thuốc màu trắng từ bên trong ra, đi lên trước, đưa tới trong lòng bàn tay Cảnh Hảo Hảo: “Chị Hảo Hảo đây là thuốc cảm mạo, chị uống trước, để tránh cảm mạo tăng thêm.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 479: Mang Thai [2]

Editor: May

Tiên nhi nói xong, liền đưa cho Cảnh Hảo Hảo một chai nước.

Cảnh Hảo Hảo chỉ cho rằng thuốc cảm là chính Tiên nhi đã mang theo trước, cũng không có nghĩ nhiều, trực tiếp ngậm ở trong miệng, uống nước nuốt xuống.

Tiên nhi đứng ở một bên, nhìn một màn này, cánh môi giật giật, cuối cùng cũng không nói là Thẩm Lương Niên đưa, chỉ đặt lọ thuốc kia ở trên bàn trang điểm trước mặt Cảnh Hảo Hảo: “Chị Hảo Hảo, chị cầm thuốc này đi, nhớ uống đúng hạn.”

Buổi chiều vẫn là khẩn trương quay chụp như trước, có thể do uống thuốc, Cảnh Hảo Hảo cảm thấy đầu óc có chút choáng váng nặng nề.

Sáng sớm Lương Thần mời lái rời khỏi Ảnh Thị Thành, cho nên buổi chiều hôm nay Lương Thần cũng không có tới đây, lúc khoảng sáu giờ, Lương Thần gọi cho Cảnh Hảo Hảo một cú điện thoại, nói chuyện với nhau cũng không nhiều, đại khái đều là Lương Thần hỏi gò, Cảnh Hảo Hảo đáp nấy.

Thật ra Lương Thần cũng không biết Cảnh Hảo Hảo có quan tâm mỗi ngày mình làm gì không, nhưng lại vẫn nói cho Cảnh Hảo Hảo biết chuyện tối này mình phải đi tham gia một bữa tiệc từ thiện.

Thân thể Cảnh Hảo Hảo không thoải mái, hơn nữa chất lượng giấc ngủ ở trên xe vào tối hôm qua cũng không tốt, ăn tùy tiện một chút cơm, liền trực tiếp về phòng khách sạn.

Cảnh Hảo Hảo tắm rửa một phen, lúc leo lên giường, cảm giác cái mũi vẫn nghẹt nghẹt không thoải mái, sợ hãi qua một đêm tỉnh lại thì cảm mạo tăng thêm, chậm trễ toàn bộ tiến trình tổ phim quay chụp, cho nên lấy thuốc Tiên nhi đưa từ trong túi ra, nhìn hướng dẫn trên lọ, lấy bốn viên thuốc, nuốt vào.

Cảnh Hảo Hảo ngủ chưa đến nửa tiếng, đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút buồn nôn, cô chợt ngồi dậy, hoang mang rồi loạn chạy đến toilet, ghé vào trước bồn tắm, khom người, nhưng chỉ nôn khan hai cái, cũng không có ói ra thứ gì.

Cảnh Hảo Hảo mở vòi nước ra, rửa mặt, làm cho chính mình thanh tỉnh một chút, sau đó đi ra toilet, uống một ly nước trong, một lần nữa nằm lên giường, bởi vì cảm mạo, đầu óc có chút choáng váng nặng nề, nằm ở trên giường chưa đến chốc lát, liền ngủ thiếp đi.

Buổi sáng hôm sau tỉnh lại, cảm mạo cũng không có tốt hơn, mũi vốn nghẹt, hơi xuyên được một chút khí, lúc Cảnh Hảo Hảo ăn bữa sáng, không quên tiếp tục uống bốn viên thuốc.

Buổi sáng lúc quay chụp, Cảnh Hảo Hảo nói lời kịch đến một nửa, liền giống như đêm qua, đột nhiên gian cảm thấy buồn nôn, đành phải làm một dấu tay ngừng lại, chạy đến trong toilet, nôn khan một trận, chờ chính mình hơi thư thái một chút, mới trở về tiếp tục quay chụp lần nữa.

Giữa trưa, có thể bởi vì tối hôm qua ngủ thời gian có chút lâu, Cảnh Hảo Hảo không có chút mệt mỏi, Tiên nhi đang xem ti vi, cô liền chán đến chết đi xem cùng.

Lúc xem đến một nửa, Cảnh Hảo Hảo đột nhiên lại cảm thấy trong dạ dày quay cuồng, vội vàng chạy vào toilet, cũng giống như hai lần trước, nôn khan nửa ngày.

Tiên nhi nghe được tiếng nôn mửa của cô, chạy tới: “Chị Hảo Hảo, chị làm sao vậy?”

Cảnh Hảo Hảo súc miệng, nói: “Có thể ăn thứ gì có vấn đề, trong dạ dày có chút không thoải mái.”

“Muốn đi khám bác sĩ không?”

“Không cần.”

Cảnh Hảo Hảo và Tiên nhi đi từ toilet trở về bên giường, cô còn chưa có ngồi xuống, Tiên nhi đột nhiên liền thần bí hề hề quay đầu, nhìn Cảnh Hảo Hảo nói: “Chị Hảo Hảo, nguyệt sự của chị đã không tới bao lâu rồi?”

Cảnh Hảo Hảo nghiêng đầu, suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Hình như gần đây phải nên tới rồi.”

Cảnh Hảo Hảo bưng ly nước trên bàn lên, uống một ngụm nước, quay đầu, nhìn thoáng qua Tiên nhi: “Hỏi cái này để làm gì?”

Tiên nhi nói: “Không có, em suy nghĩ, chị có thể là đang mang thai hay không.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 480: Mang Thai [3]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo đầu tiên là vẻ mặt sững sốt một chút, sau đó đáy lòng cũng sững sốt theo, tiếp đó cô nhớ tới chính mình làm phẫu thuật đặt vòng vào tết âm lịch, cả người liền bình tĩnh lại, ánh mắt nhìn ti vi không chuyển, nói: “Em suy nghĩ nhiều, chị sẽ không thể mang thai.”

Nói xong, liền nhìn không chuyển mắt nhìn chăm chăm ti vi.

Ti vi là kênh giải trí, bên trong đang truyền phát tin tiệc tối từ thiện do công ty giải trí TS tổ chức mỗi năm một lần.

Trên tiệc tối, đều là ngôi sao lớn của công ty giải trí TS, đương nhiên còn mời rất nhiều ông trùm thương giới làm khách quý.

Lúc Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy thân ảnh Lương Thần từ trong TV, mới hậu tri hậu giác nhớ tới, hóa ra, tiệc tối từ thiện Lương Thần tham gia vào tối hôm qua, chính là tiệc tối từ thiện của công ty giải trí TS.

Nói là tiệc tối từ thiện, thật ra chính là công ty giải trí TS vì tạo hình tượng cho ngôi sao dưới cờ, cố ý tổ chức hội đấu giá, đem đồ lấy từ chỗ ngôi sao, quyên tiền cho công trình hy vọng.

Lương Thần ngồi là ghế khách quý, bên trái là mẹ anh, bên phải là một đàn chị trong công ty giải trí TS, Duyên Hoa.

Mẹ Lương Thần, chính là tổng tài công ty giải trí TS, tuy rằng đây không phải là sản nghiệp của anh, nhưng xem như là sản nghiệp nhà bọn họ, cho nên anh tham dự, tự nhiên khiến cho vô số truyền thông chú ý, hơn nữa hai người ngồi bên người anh, cho nên toàn bộ quá trình tiệc tối từ thiện, thỉnh thoảng còn có ống kính hướng về phía anh.

Duyên Hoa như là rất quen thuộc với Lương Thần, thỉnh thoảng xoay qua, ý cười trong suốt khe khẽ nói nhỏ với Lương Thần, trên mặt Lương Thần cũng không có nhiều biểu lộ cảm tình, nhưng cũng không có cảm giác cao ngạo và xa cách với người khác kia, thậm chí có đôi khi, anh còn có thể nhẹ nhàng nghiêng đầu, thấp giọng nói hai câu với Duyên Hoa.

Duyên Hoa là nữ minh tinh được nâng niu trong công ty giải trí TS mấy năm nay, trong những năm đó mặc kệ là điện ảnh hay là một ít hoạt động quốc tế, lựa chọn đẩy lên hàng đầu của công ty giải trí TS đều chính là Duyên Hoa.

Cho nên, đêm nay công ty giải trí TS tự mình tổ chức tiệc tối từ thiện, tự nhiên là Duyên Hoa dùng ánh sáng sáng rọi, dùng giá cả cao nhất, lấy được một bộ văn phòng tứ bảo Lý Bạch từng dùng qua ở thời kỳ Đường triều.

Cuối cùng Duyên Hoa đứng ở trên đài người chủ trì, đối mặt với đèn không ngừng sáng lên loang loáng, lúc tiếp nhận văn phòng tứ bảo, trên mặt cười tao nhã hào phóng, lúc cô ta cầm văn phòng tứ bảo xuống dưới, còn mỗi người một cái ôm với Lương Thần và mẹ của anh.

Sau khi hội đấu giá chấm dứt, chính là tiệc tối, cũng không có công khai, nhưng vẫn có một chút ảnh chụp linh rải rác tán tiết lộ ra.

Ở trên tiệc tối, Duyên Hoa kéo cánh tay Lương Thần, bộ dáng chân thành kính rượu với người, xinh đẹp mà lại cao quý.

Hai người, kim đồng ngọc nữ, ở dưới ngọn đèn thủy tinh chiếu xuống, thoát nhìn vô cùng xứng đôi.

Thậm chí, còn có phóng viên chụp được, Duyên Hoa và Lương Thần trước sau biến mất từ hiện trường tiệc tối, hơn nữa, phóng viên chụp ảnh đi theo sau phát hiện, Duyên Hoa là ngồi lên xe của Lương Thần.

Tin tức đưa tin cuối cùng, còn nói, có lẽ chuyện tốt của tổng tài tập đoàn Giang Sơn đã đến gần, đối tượng rất có thể chính là tiểu thư Duyên Hoa của công ty giải trí TS!

Tiên nhi ngồi ở một bên, vụng trộm đánh giá thần thái Cảnh Hảo Hảo, sau đó nhẹ giọng nói: “Chị Hảo Hảo, chuyện vòng giải trí, chị cũng không phải không biết, rất nhiều khi, đều là thêm mắm thêm muối, nói bừa bậy bạ..... Hơn nữa, Lương tổng đối với chị tốt như vậy, em cảm thấy, phương diện này khẳng định có hiểu lầm gì đó.”

Sắc mặt Cảnh Hảo Hảo rất nhạt, nghe được lời nói ấp a ấp úng của Tiên nhi, cô chậm rãi kéo tầm mắt từ trên TV về, nhìn Tiên nhi cong môi một chút, nói: “Thời gian không còn sớm, chúng ta hẳn là đi studio.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 481: Mang Thai [4]

Editor: May

Sau đó, Cảnh Hảo Hảo liền đứng lên, đứng ở trước học tủ, chọn một kiện quần áo để thay, nhấc túi của mình lên, dẫn đầu đi ra khỏi phòng.

Toàn bộ quá trình, Cảnh Hảo Hảo thoát nhìn bình tĩnh, giống như nam chính của tin tức giải trí trong TV không có một chút quan hệ nào với cô.

.....

Cảnh Hảo Hảo thật sự thoát nhìn như hoàn toàn không biết tin tức kia, biểu hiện đặc biệt lạnh nhạt, buổi chiều lúc quay phim, lúc ban đầu cô không khác gì mọi khi, phát huy rất tốt.

Nhưng không ai biết, đáy lòng Cảnh Hảo Hảo đã sớm loạn thành một đoàn, rõ ràng đang diễn với nữ chính, nhưng không biết tại sao, trước mặt liền nhảy ra hình ảnh Lương Thần và Duyên Hoa vai sóng vai đứng chung một chỗ.

Duyên Hoa xuất thân danh môn, tiến vào vòng giải trí, thật chỉ thuần túy chính là chơi đùa, nhưng hết lần này đến lần khác hành động hồn nhiên tròn vẹn của cô ta lại tạo ra một mảnh bầu trời, năm trước còn tham dự quay phim điện ảnh Hollywood. Duyên Hoa không thể xem như mỹ nhân đặc biệt xinh đẹp, nhưng lại có một loại hương vị độc đáo, phụ nữ như vậy, không có mấy người đàn ông sẽ không động tâm đi.

Trước khi Cảnh Hảo Hảo chưa nhận thức Lương Thần, từng nghe qua về truyền thuyết Lương Thần, chưa bao giờ lây dính bất kỳ chuyện xấu nào với người khác, từng có nữ minh tinh công ty giải trí TS tiếp cận anh, cố ý để cho người ta tạo ra ảnh chụp, vọng tưởng mượn cơ hội nhất phiếu gặp may, kết quả lại rơi vào kết cục bị phong kín và giải trừ hợp đồng.

Đương nhiên, kết cục một nữ minh tinh, có lẽ có vẻ không đủ uy hiếp, vẫn sẽ có một ít nữ minh tinh to gan lớn mật [người trước ngã xuống, người sau tiến lên] thực nghiệm, nhưng mà cuối cùng kết cục mọi người đều là giống nhau, hoặc là bị phong kín, hoặc là bị che giấu, có còn bị gửi thư luật sư, lấy tội xâm hại quyền ảnh chụp kiếm lời bị phán hình.

Chuyện như vậy đã xảy ra vài lần, nữ minh tinh trong giới đều biết, Lương Thần là một loại cấm kỵ.

Hiện tại, tin tức Lương Thần và Duyên Hoa bay đầy trời, chỉ có một khả năng, đó chính là..... là Lương Thần tự nguyện.

Huống chi, tối hôm qua, Lương Thần còn đón Duyên Hoa, cùng nhau rời đi.....

Tối hôm qua, sau khi hai người bọn họ rời khỏi, đã làm cái gì?

Anh là đưa Duyên Hoa về nhà, hay là cùng một chỗ với Duyên Hoa?

Anh không e dè để cho truyền thông đưa tin anh và Duyên Hoa như vậy, là anh đang ngầm đồng ý quan hệ của anh và Duyên Hoa sao?

Cảnh Hảo Hảo nghĩ nghĩ, đột nhiên cả người liền dừng tại chỗ, miệng nói xong lời kích, nhưng bỗng dưng dừng lại theo.

“Cảnh Hảo Hảo? Cảnh Hảo Hảo?” Đạo diễn ở một bên giơ dụng cụ khuếch đại âm thanh lớn tiếng hô.

Nhưng mà, Cảnh Hảo Hảo giống như là đã đánh mất hồn, đứng tại chỗ, không có một chút phản ứng.

Đứng ở đối diện cô, nữ chính vốn nổi giận ùng ùng đang cãi nhau với cô, nhẹ nhàng nâng tay lên, đẩy Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo hoàn hồn, nghe được đạo diễn đang kêu tên mình, lúc này mới ý thức được chính mình lại có thể thất thố, vội vàng lên tiếng giải thích, một lần nữa ném những suy nghĩ loạn thất bát đao ra sau đầu, hít sâu một hơi, tiếp tục quay phim với nữ chính.

Ngược lại, chuyên tâm của Cảnh Hảo Hảo chỉ duy trì nửa tiếng, cô lại thất thần một lần nữa.

Đạo diễn phát giác trạng thái của cô không tốt, trực tiếp hô dừng, để cho cô nghỉ ngơi mười phút, điều chỉnh tâm tính.

Nhưng mà, Cảnh Hảo Hảo chẳng những không có điều chỉnh tốt tâm tính, ngược lại, cảm thấy tâm tình càng ngày càng xuống đến đáy cốc, nhưng cố tình kể tiếp cô phải diễn, là nội dung vui vẻ.

Cho nên, cô chỉ có thể kiên trì dùng hết toàn lực khiến cho tâm tình phiền não của mình trở thành biểu hiện cực kì thoải mái, cho nên, đợi cho lúc quay chụp chấm dứt, cả người Cảnh Hảo Hảo liền mệt đến hư thoát.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 482: Mang Thai [5]

Editor: May

Lúc Cảnh Hảo Hảo hữu khí vô lực ngồi ở hậu trường tháo trang sức, Tiên nhi vui rạo rức chạy về từ bên ngoài, tiến đến bên tai của cô, như là hiến vật quý, dùng âm thanh chỉ có hai người có thể nghe được, nói: “Chị Hảo Hảo, Lương tổng tới đây, ở bên ngoài đại điện chờ chị đấy.”

Cảnh Hảo Hảo nghe như thế, trên mặt không có biểu tình gì quá lớn, nhưng nóng nảy tồn tại trong cơ thể cô, trong nháy mắt tiêu tán hơn phân nửa, cảm giác trầm muộn trong lòng cũng biến mất theo, trái tim như là trong nháy mắt tiên sống lại, có tiết tấu nhảy lên.

Cảnh Hảo Hảo cảm thấy chính mình vốn bởi vì mệt mỏi nên tinh thần có vẻ uể oải, giờ lập tức dư thừa lên, thậm chí, cô còn có tâm tình chỉ vào gương, nói với thợ tẩy trang: “Nơi này chưa sạch sẽ, còn có nơi này.....”

Tẩy trang xong, Cảnh Hảo Hảo thay đổi quần áo, cũng không có sốt ruột đi ra ngoài, ngược lại đi đến trước mặt một nữ minh tinh đang tẩy trang, hàn huyên hai câu với cô ta, còn chậm rãi đi toilet kì kèo trong chốc lát, mới chậm đi đến ngoài đại điện.

Cảnh Hảo Hảo còn chưa có đi ra cửa đại điện, liền nhìn thấy Lương Thần tư thái lười nhác dựa lên lan can trắng bên ngoài.

Gió mùa hè chạng vạng, từ từ thổi tới, thổi tóc anh có chút rối loạn, còn sót lại nhất luồng trời chiều nhàn nhạt, chiếu lên trên người anh, phủ lên chung quanh anh một tầng ánh sáng màu vàng, cả người thoát nhìn loá mắt mà lại lộng lẫy.

Bước chân Cảnh Hảo Hảo lập tức liền dừng tại chỗ, cô rõ ràng cảm giác được tốc độ tim đập của mình mặc danh kỳ diệu bắt đầu nổi lên khẩn trương, đây là cảm giác mà cuộc đời này cô chưa từng có qua.

Cảnh Hảo Hảo dùng sức nuốt nuốt nước miếng, áp chế kinh hoàng nơi đáy lòng, sau đó mở bước chân, tự nhiên hào phóng tiêu sái đi ra ngoài.

Lương Thần nghe được tiếng bước chân, kéo tầm mắt mình nhìn chăm chăm nơi xa trở về, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo, anh bỗng dưng liền đứng thẳng thân mình, đợi cho Cảnh Hảo Hảo đến gần, mới mở miệng: “Bạn xong rồi?”

“Ừ.” Cảnh Hảo Hảo nhẹ giọng lên tiếng, cùng Lương Thần dọc theo bậc thang chậm rãi đi xuống dưới.

Chỉ nói một tiếng, Lương Thần vẫn liền nghe ra giọng nói Cảnh Hảo Hảo có chút không thích hợp, cau mày, hỏi: “Bị cảm?”

Cảnh Hảo Hảo vẫn là một tiếng “ừ”.

“Đợi lát nữa anh đi mua thuốc cho em.” Lương Thần không dừng lại tiếp tục nói.

Ngữ khí của anh khẳng định mà lại tuyệt đối, không có chút do dự.

Tâm tình Cảnh Hảo Hảo, mặc danh kỳ diệu lại tốt thêm vài phần, nghiêng đầu, nhìn thoáng qua Lương Thần, giọng nói trầm thấp chuyển nhu hòa nói: “Không cần, Tiên nhi có mang theo thuốc cảm mạo, tôi đã uống rồi, hơn nữa hiện tại cũng không phải đặc biệt nghiêm trọng.”

Lương Thần vươn tay, sờ sờ đầu của cô, không có phát sốt, mới gật đầu.

Hai người ra khỏi “Tần vương cung”, Lương Thần vẫn đưa Cảnh Hảo Hảo đến dưới lầu khách sạn, anh đưa hộp thức ăn và kem đánh răng vật dụng hàng ngày linh tinh cho Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo cầm lấy, cũng không biết chính mình là xảy ra chuyện gì, có một loại tâm tư muốn ngốc ở trên xe tải trong chốc lát, nhưng cô lại tìm không thấy có, cả người ngồi mười giây, lúc đang chuẩn bị nói gặp lại với Lương Thần, di động Lương Thần liền vang lên.

Cảnh Hảo Hảo nghiêng đầu, liếc mắt nhìn màn hình di động của Lương Thần một cái, nhìn thấy trên biểu hiện điện báo, có hai chữ quen thuộc: Duyên Hoa.

Tốc độ chuyển biến của tâm tình Cảnh Hảo Hảo tựa như trời tháng 6, trong khoảnh khắc đó bầu trời liền u ám.

Lương Thần nhìn lướt qua biểu hiện điện báo của mình, làm một thủ thế chờ với Cảnh Hảo Hảo, tiếp nghe điện thoại.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 483: Mang Thai [6]

Editor: May

Xuyên thấu qua di động của Lương Thần, Cảnh Hảo Hảo mơ hồ nghe được đầu kia điện thoại truyền đến một giọng nữ, êm tai dễ nghe: “Anh Lương Thần.....”

Chỉ ba chữ, ống nghe điện thoại liền dán đến lỗ tai Lương Thần, làm cho Cảnh Hảo Hảo không nghe được câu nói kế tiếp.

Trên mặt Lương Thần vẫn duy trì biểu tình ôn hoà, sau khi nghe xong thật lâu, mới nhẹ nhàng “ừ” một tiếng với điện thoại, nói: “Được, đêm nay gặp.”

Sau đó, liền chặt đứt điện thoại, xoay qua, nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo: “Lát nữa nhớ uống thuốc, nếu thân thể đặc biệt không thoải mái, nhớ gọi điện thoại cho anh.”

Cảnh Hảo Hảo không chút để ý gật gật đầu, trong đầu tràn ngập đều là câu cuối cùng anh nói với Duyên Hoa.

Bên trong xe lâm vào im lặng.

Một lát sau, Cảnh Hảo Hảo mới ngẩng đầu, giọng nói bình thường nói với Lương Thần: “Tôi đi lên trước.”

“Ừ, chậm một chút.”

Cảnh Hảo Hảo không nói gì, đẩy cửa xe ra, hơi hơi cúi đầu, nhanh chóng xuống xe.

Vào lúc Cảnh Hảo Hảo đóng cửa xe, Lương Thần lên tiếng nói thêm một câu: “Hảo Hảo, gặp sau.”

Cảnh Hảo Hảo tạm dừng động tác một chút, nhẹ nhàng khép cửa lại, sau đó xoay người, đi vào trong khách sạn.

Lương Thần nhìn thân ảnh Cảnh Hảo Hảo biến mất không thấy, lại nhìn ngọn đèn phòng 507 sáng lên, anh mới khởi động xe rời đi.

Tiệc tối từ thiện hôm qua, anh đáp ứng mẹ hỗ trợ, cùng Duyên Hoa diễn một tuồng kịch, chỉ là vì chế tác cho bộ phim điện ảnh mấy ngày nữa ra mắt của cô ta.

Mà tối nay, người nhà cũ, đèn bù sinh nhật cho anh, Duyên Hoa gọi điện thoại, hỏi anh khi nào thì đến, nói mọi người trong nhà đều đến hết rồi, đang chờ anh.

.....

Buổi tối, Cảnh Hảo Hảo học kịch bản xong, uống thuốc, nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại, có chút cảm giác nói không nên lời.

Tiên nhi đã muốn ngủ say, trong phòng im lặng dị thường, Cảnh Hảo Hảo trợn tròn mắt, nhìn trần nhà, nghe đồng hồ trên vách tường phát ra tiếng tích tắc, cảm giác ngực khó chịu một trận.

Cô lấy di động ra, nhìn tin tức trong chốc lát, không biết xảy ra chuyện gì, liền đi đến Weibo của Duyên Hoa.

Fan của cô ta rất nhiều, hơn một ngàn vạn, gửi Weibo, số hồi đáp dễ dàng quá mười vạn.

Trong weibo của cô ta, có rất nhiều tấm ảnh chụp của cô ta, xinh đẹp, hào phóng, tài trí, lộ ra một cổ cao quý, vừa nhìn liền biết là người một đường với Lương Thần.

Cho tới bây giờ Cảnh Hảo Hảo cũng không là một phụ nữ giỏi về ghen tị, cô không có tâm ái mộ hư vinh quá lớn, nếu có, thì năm đó cô cũng sẽ không kiên trì ở trong căn cỗi như vậy với Thẩm Lương Niên, nhưng cô lại phát hiện, đáy lòng của mình, lúc này tràn ngập một loại cảm xúc không biết là hâm mộ hay đổ kỵ.

Cô dần dần vô vị vừa định để điện thoại di động xuống, liền nhìn thấy Duyên Hoa gửi ra một Weibo mới, chữ trong Weibo rất đơn giản: Tôi tự tay làm.

Phía dưới kèm theo một bánh sinh nhật.

Bánh ngọt sinh nhật kia thoạt nhìn cũng không xinh đẹp, là ảnh một bàn tay nâng lên.

Cái tay kia rất đẹp, khớp xương thon dài, bụng ngón tay no đủ, nhất là đồng hồ trên cổ tay, là chiếc mà cô không thể nào quen thuộc hơn.

Đó là tay Lương Thần.

Cảnh Hảo Hảo cảm thấy như là có một viên đá, nháy mắt như là đặt ở trên ngực của mình, làm cho cô có chút thở không nổi, cô ném điện thoại di động sang một bên, nhắm mắt lại, lại càng thêm ngủ không được.

Trong đầu suy nghĩ lộn xộn một vài thứ, đột nhiên liền cảm giác được trong dạ dày quay cuồng một trận.

Cảnh Hảo Hảo nâng tay lên, che kín miệng, sợ hãi quấy rầy Tiên nhi, động tác cô đặc biệt nhẹ nhàng chậm rãi đi vào toilet.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 484: Mang Thai [7]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo nâng tay lên, che kín miệng, sợ hãi quấy rầy Tiên nhi, động tác cô đặc biệt nhẹ nhàng chậm rãi đi vào toilet.

Cảnh Hảo Hảo vừa mới kéo cửa phòng toilet, cả người liền khắc chế không được vọt tới trước bồn cầu, quỳ gối trên sàn, nôn mửa mãnh liệt.

Cảnh Hảo Hảo ói ra hồi lâu, cảm thấy toàn bộ dạ dày của mình giống như đều bị vét sạch, trong bụng vẫn là có thứ gì đó phun lên.

Thật vất vả ngừng nôn mửa, vừa định đứng lên, lại là một trận tử buồn nôn mãnh liệt.

Cảnh Hảo Hảo ở trong phòng tắm ói như vậy hồi lâu, mới miễn cưỡng chống hai chân đã muốn run rẩy đứng lên, đi đến trước bục rửa mặt, mở vòi nước ra, rót nước, súc miệng, ngẩng đầu, nhìn chính mình trong gương, sắc mặt tái nhợt, không có một tia huyết sắc.

Cảnh Hảo Hảo nâng nước lên, rửa sạch mặt một phen, kéo thân thể hư thoát, nằm úp sấp trên giường, tinh bì lực tẫn nhắm mắt trong chốc lát, cầm lấy di động, nhìn thoáng qua ngày, ngày 10 tháng 5.

Cảnh Hảo Hảo nhú mi một chút, chuyển về tháng trước trong lịch ngày, không có nhìn thấy chính mình ghi lại, liền tiếp tục chỉnh về tháng

trước nữa, phát hiện ngày 25 tháng 3 đó, viết hai chữ xinh đẹp "Kính nguyệt".

Thời gian hành kinh của cô luôn luôn không chính xác, nhưng nhiều nhất đều là trong một tuần, cho nên nguyệt sự tháng này của cô, hẳn là trong mấy ngày nay, không nghĩ tới, mình lại có thể nhớ lầm thời gian nguyệt sự lần trước.

Ngày 25 tháng 3, cách ngày 10 tháng 5, đã suốt hơn 40 ngày.

Trong đầu Cảnh Hảo Hảo, nháy mắt liền thối qua câu Tiên nhi nói với mình vào giữa trưa: Em suy nghĩ, chị sẽ không phải là mang thai chứ?

Lúc ấy cô còn một mực chắc chắn, chính mình khẳng định sẽ không mang thai, nhưng là..... hai ngày nay cô thường xuyên nôn mửa, hoàn toàn không giống như là ăn đồ hư.....

Hơn nữa thời gian hành kinh kéo dài.....

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, tâm tình trong nháy mắt trở nên phức tạp lên.

Sẽ không thật là mang thai chứ?

Nhưng cô làm giải phẫu đặt vòng, không phải đâu.....

Cảnh Hảo Hảo lấy di động bên gối lên, sau khi tìm kiếm đặt vòng có thể mang thai không ở trên baidu, kết quả nhảy ra vô số topic sau khi mình đặt vòng cũng hoài thai đứa nhỏ, tỷ lệ trúng khoảng 1%.

Cảnh Hảo Hảo chỉ cảm thấy như là có một viên đại lô hung hăng nổ tung ở trong đầu của mình, chấn động trong đầu cô hỗn loạn một mảnh, hồi lâu, cô mới hồi phục tinh thần lại, nhanh chóng chạy tới trên TaoBao, chọn

lựa một tiệm thuốc trên mạng của thành phố Giang Sơn, mua nhất hộp que thử thai, điền địa chỉ nơi Ảnh Thị Thành này.

Hạ đơn xong, cả người Cảnh Hảo Hảo hoàn toàn mất ngủ, cảm xúc trong đầu cô loạn thành một đoàn.

Lúc trước cô chỉ sợ chính mình mang thai, vẫn đều đặn uống thuốc tránh thai, sau lại bởi vì thuốc tránh thai bị Lương Thần phát hiện, cho nên liền đặt vòng.

Nếu hiện tại, cô thật mang thai, vậy đứa nhỏ này, cô phải xử lý như thế nào?

Muốn hay là không muốn?

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, cảm thấy đầu lại là một trận đau đớn, cô chậm rãi lật người, trợn tròn mắt, nhìn bầu trời đêm tối đen ngoài cửa sổ, cả đêm không ngủ đến hừng đông.

.....

Toàn bộ buổi sáng quay chụp, Cảnh Hảo Hảo có thể nói là đang vượt qua trong ghen tị thấp thỏm bất an và khẩn trương lo lắng.

Mười một giờ sáng, cô nhận được điện thoại chuyển phát nhanh, nói đồ đã đặt ở lễ tân khách sạn.

Quay chụp vừa chấm dứt, Cảnh Hảo Hảo liền lập tức khẩn cấp chạy về khách sạn, thậm chí ngay cả cơm trưa cũng không ăn, trực tiếp đi lễ tân nhận chuyển phát nhanh, lên lầu.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 485: Mang Thai [8]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo đóng cửa lại, lúc mở chuyển phát nhanh ra, ngón tay đều run rẩy, cô mất khí lực hơn nửa ngày, mới miễn cưỡng lấy que thử thai từ bên trong ra.

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở bên giường, qua một hồi lâu, mới vươn tay mở que thử thai ra, lấy hướng dẫn bên trong ra, cẩn thận đọc một lần, rồi cầm hộp que thử thai đi về phía toilet.

Không biết có phải bởi vì khẩn trương hay không, Cảnh Hảo Hảo ngồi ở bồn cầu hơn nửa ngày, cũng không có một chút ý đi tiểu, cô đành phải đi ra toilet, rót một ly nước lớn, uống ừng ực không còn một mảnh, sau đó nằm ly nước, phát ngốc.

Đợi cho rốt cục có ý đi tiểu, Cảnh Hảo Hảo buông ly nước, vội vàng chạy tới toilet.

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trên bồn cầu, ánh mắt nhìn chăm chăm mấy que thử thai dính nước tiểu trước mặt.

Thời gian trôi qua một giây rồi một giây.

Thời gian năm phút đồng hồ, Cảnh Hảo Hảo lại cảm thấy dài lâu như một thế kỷ vậy.

Cô rõ ràng nhìn thấy que thử thai dính nước đầu tiên xuất hiện một vạch màu đỏ.

Cảnh Hảo Hảo thở dài nhẹ nhõm một hơi, lúc vừa định thốt ra “May mắn”, que thử hai xuất hiện hai vạch màu đỏ, biểu tình Cảnh Hảo Hảo nháy mắt ngưng đọng lại, sau đó cô rõ ràng nhìn thấy que thử ba, que thử bốn, que thử năm, đều là hai vạch.....

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng cầm lấy bản hướng dẫn một bên, ôm một tia may mắn cuối cùng nhìn xem ngày nguyệt sự, phát hiện chưa từng có kì, nháy mắt cả người cô lập tức liền cúi đầu xuống, sau đó đầu óc của cô trống rỗng, cô cảm thấy chung quanh mình không có chút tiếng vang, ngay cả tiếng bơm nước trong bồn cầu đều biến mất không còn một mảnh theo, Cảnh Hảo Hảo vẫn duy trì tư thế cứng ngắc ước chừng hai phút, trong đầu của cô mới chậm rãi xoay quanh ra một tin tức: Cảnh Hảo Hảo, chúc mừng mà, mà mang thai!

Cảnh Hảo Hảo soạt lập tức ngẩng đầu, chưa từ bỏ ý định nhìn mấy que thử thai trong tay của mình, kết quả phát hiện, que thử thai thứ nhất biểu hiện một vạch duy nhất, lại có thể cũng xuất hiện một vạch thử hai, chỉ là màu sắc thoạt nhìn rất nhạt.

Tổng cộng năm que, toàn bộ đều là đáp án giống nhau.

Cảnh Hảo Hảo dùng sức cầm que thử thai, sau đó lập tức liền cúi đầu xuống, chôn mặt ở trên đầu gối.

Từ tối hôm qua cô không yên bất an đến bây giờ, suốt mười mấy tiếng, rốt cục có kết quả.

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo thật sự vốn có hoài nghi, mới có thể đi mua que thử thai, nhưng khi thật sự trở thành sự thật, cô vẫn là bị hung hăng kinh hách và rung động đến, trái tim thịch thịch thịch nháy lên thật mạnh, đến ngay cả ngực cũng đang không ngừng phập phồng lên theo.

Trời ạ, Cảnh Hảo Hảo, mà có cần xui xẻo như vậy hay không, đặt vòng có tỷ lệ chưa tới 1%, lại bị mà đụng vào?

Cảnh Hảo Hảo thật sự không biết nên khen mình là vận khí may mắn, hay là bất hạnh!

Cảnh Hảo Hảo khóc không ra nước mắt ngồi ở toilet hồi lâu, cũng không có đứng dậy.

.....

Tiên nhi ăn xong cơm trưa, mang theo gói mua về cho Cảnh Hảo Hảo trở lại phòng, phát hiện trong phòng không có người, lại nhìn thấy di động và túi xách của Cảnh Hảo Hảo đều ở trên giường, lập tức buông xuống đồ mua ngoài, chạy đến cửa toilet, gõ gõ cửa: “Chị Hảo Hảo?”

Bên trong không có lên tiếng.

Tiên nhi nghi hoặc một chút, vươn tay dùng sức đi gõ gõ cửa.

Cảnh Hảo Hảo nháy mắt bị đánh tỉnh, kích động nhìn nhìn chung quanh, sau đó trực tiếp ném que thử thai tới trong thùng rác một bên.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 486: Giã Dưa [1]

Editor: May

Bởi vì tin tức mang thai này quá mức chấn động, lúc Cảnh Hảo Hảo đi ra từ toilet, đầu óc còn bị vây trong trạng thái kích thích tắt máy, kể cả vẻ mặt của cô, cũng bị vây bên trong chết lặng.

Cô như là hoàn toàn không có nhìn thấy Tiên nhi, nhẹ nhàng đi qua bên cạnh cô ấy, nhìn không chớp mắt đi vào bên giường, sau đó liền hung hăng ngã quỵ ở trên giường, không có phản ứng.

Tiên nhi chạy đến bên giường, nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo quan tâm hỏi hồi lâu, Cảnh Hảo Hảo lại không nghe lọt được một câu, chỉ là kéo chăn, che ở trên đầu của mình, ngăn cách hết thấy hoàn cảnh bên ngoài.

Phòng khách sạn, vẫn duy trì nhiệt độ 27 độ ổn định, Cảnh Hảo Hảo dùng chăn che chính mình thật kín kẽ, chưa đến chốc lát liền toát ra một thân mồ hôi, nhưng cô như là hoàn toàn không có cảm thấy chút không thoải mái, vẫn ở trong chăn nhỏ hẹp mở to đôi mắt, nhìn không gian tối như mực, vẫn nằm không nhúc nhích.

Rất lâu sau đó, lâu đến Tiên nhi nghĩ đến lúc Cảnh Hảo Hảo đã muốn hoàn toàn ngủ say, tròng mắt Cảnh Hảo Hảo mới nhẹ nhàng chuyển vòng vo, sau đó đầu óc mới có một chút ý thức theo.

Cô nâng tay lên, vuốt ve bụng mình một chút, nơi đó vẫn là một mảnh bằng phẳng.

Nhưng bên trong, lại rõ ràng khác nhau rất lớn, nơi đó có một sinh mệnh nhỏ đang sống, hiện tại đang lớn lên.

Ở trong thời gian cô và Lương Thần anh dẫu đưa không ngừng này, cô chưa từng có mang đứa nhỏ này vào kế hoạch.

Cô và Lương Thần bắt đầu từ trạng thái không bình thường như vậy, hoàn toàn không có kết quả hạnh phúc, cô là một người phụ nữ, cô huyết mạch tương liên với đứa nhỏ trước tiên, cho nên anh thà rằng thương tổn thân thể của chính mình, cũng không nguyện ý kéo một sinh mệnh vô tội vào.

Nhưng ngàn đề vạn phòng, vẫn là xuất hiện ngoài ý muốn.

Hiện tại sinh mệnh này, xuất hiện ở dưới tình huống chưa hề chuẩn bị, cô phải làm sao bây giờ?

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, vốn bởi vì mang thai làm tất cả tâm tình chấn động, trong nháy mắt trở nên trầm trọng lên.

Nếu sinh đứa bé này ra, cả đời này cô và Lương Thần tất nhiên sẽ vì đứa nhỏ này mà dẫu đưa không rõ, mà dòng dõi nhà bọn họ cao bao nhiêu, cô đều biết, cô một bé gái mồ côi muốn cái gì cũng không có, làm sao có thể bước vào cửa lớn nhà bọn họ.

Chẳng lẽ, cô khiến cho đứa nhỏ của cô, cả đời này, vĩnh viễn không thể quang minh chính đại đứng ở trên hộ khẩu đàn ông, đi theo cô trôi qua cả đời.

Đúng vậy, Lương Thần có thể cho cô và đứa nhỏ người vinh hoa phú quý bên ngoài không cho được, nhưng bây giờ anh còn trẻ tuổi, tương lai

sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày, anh sẽ kết hôn sẽ sinh con, sẽ có vợ hợp pháp và đứa nhỏ hợp pháp, sẽ ở dưới ban ngày ban mặt, đường đường chính chính yên tâm thoải mái nhận chúc phúc của người khác.

Mà đứa nhỏ của cô, chỉ có thể giống như cô, tuy rằng đi theo anh, nhưng lại vĩnh viễn đều không thể gặp ánh sáng.

Mặc dù anh thật sự để cho đứa nhỏ của bọn họ nhận tổ quy tông, nhưng cô thì sao? Vẫn như là hiện tại, lẻ loi một mình. Nhìn thân sinh cốt nhục của mình, gọi người phụ nữ khác là mẹ.

Nhưng nếu cô không sinh đứa nhỏ này ra.....

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng liền dè bụng của mình.

Phụ nữ vĩnh viễn đều là khấu thị tâm phi như vậy, trước khi chưa mang thai, cô còn trăm nghìn chặt sắt nói cho với chính mình, nếu thật sự mang thai, cô tuyệt đối sẽ lặng yên không một tiếng động phá bỏ.

Nhưng hiện tại, thật sự xuất hiện tình huống này, cô phát hiện, cô đã có chút không hạ thủ được biện pháp tốt nhất đối với cô, đối với đứa nhỏ này.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 487: Giấy Dưa [2]

Editor: May

Huống chi, cô đã nằm ở trên đài giải phẫu lạnh như băng, đã làm giải phẫu đặt vòng một lần, lúc ấy bên cạnh người phụ nữ nào cũng đều có rất nhiều người nhà và chồng theo cùng, duy chỉ có cô không có, cho nên cô thật sự không muốn đi vào trong bệnh viện nằm ở trên đài giải phẫu lạnh như băng, lẻ loi một mình đi làm giải phẫu phá thai một lần nữa.

Thật ra, cô từng nghĩ tới muốn đưa nhỏ, nhưng đó là lúc cô và Thẩm Lương Niên cùng một chỗ, cô vẫn cảm thấy, đưa nhỏ là một phần đại lễ Thượng Đế tặng cho người yêu nhau, giữa cô và Lương Thần không có tình yêu đáng nói gì, đưa nhỏ này, chỉ do ngoài ý muốn.

Cho nên, vừa nghĩ tới nhiều vấn đề như vậy, Cảnh Hảo Hảo cũng không biết chính mình phải nên làm như thế nào.

Cảnh Hảo Hảo ngay tại trong rối rắm “Nước sôi lửa bỏng” như vậy nằm im lặng hồi lâu, mãi cho đến ba giờ chiều, phải xuất phát đi studio chụp diễn kế tiếp, Cảnh Hảo Hảo vẫn không nghĩ ra được một biện pháp giải quyết tốt nhất.

.....

Buổi chiều Cảnh Hảo Hảo quay diễn ở bên ngoài, trong đó có một đoạn cầu, là cô phải ngồi ở trên bàn đu dây, thị vệ đứng ở sau lưng của cô,

đẩy cô.

Lúc ấy cô nhìn bàn đu dây đang đưa tới lui đó, đáy lòng bắt đầu sinh ra một ý niệm trong đầu, chính là chính mình ngồi lên, giả bộ không có ngồi vững, cũng làm bộ như không biết chính mình đã hoài thai, cứ như vậy ngã xuống từ phía trên, sau đó kết thúc mọi chuyện, cô liền không bao giờ cần rồi rẫm vấn đề rốt cuộc có muốn đứa nhỏ này hay không nữa.

Nhưng nghĩ thì nghĩ, Cảnh Hảo Hảo lại không có cái ngoan kính kia.

Rõ ràng chính cô cũng nghĩ đến không cần đứa nhỏ này, nhưng cố tình vào trước khi chính thức quay phim, cô còn cố ý đi đến trước bàn đu dây, cẩn thận kiểm tra thiết bị một chút, nhìn xem có tai họa ngầm không an toàn nào không.

Buổi chiều diễn, Cảnh Hảo Hảo chỉ có nửa màn, rất nhanh liền quay xong rồi, cô sớm trở lại trong khách sạn, tiếp tục đắm chìm ở trong tâm tình vạn phần rối rắm của mình.

Bốn giờ chiều, Cảnh Hảo Hảo xốc chân lên, ngồi dậy từ trên giường.

Mặc kệ cô rất không quả quyết, khó có thể dứt bỏ, đứa nhỏ này, cuối cùng vẫn là không thể lưu.

Hiện tại cô tàn nhẫn, là nhân từ với tương lai của bé.

Giữa cô và Lương Thần, đều đã hỗn loạn thành một đoàn, bây giờ cô lại kéo một đứa nhỏ tiến vào, vậy chẳng phải là loạn lật trời sao?

Hiện tại Lương Thần, nhìn như đối với cô không tệ, nhưng không tệ này, có năng lực duy trì bao lâu?

Thậm Lương Niên từng đối với cô lại càng không tệ, hơn nữa bọn họ còn có mười năm quá khứ, cuối cùng Thậm Lương Niên vẫn có thể phản

bội cô.

Trong phòng rất im lặng, không biết Tiểu Cẩm đi nơi nào, không có ở đây, nội tâm Cảnh Hảo Hảo giãy dụa suy nghĩ hồi lâu, xuống giường, mặc quần áo, nhắc túi xách của mình lên, đi ra khách sạn.

Từ Ảnh Thị Thành đến thành phố Giang Sơn có ô tô đường dài, cách khách sạn cũng không xa, Cảnh Hảo Hảo mua một tấm vé, đợi khoảng mười phút, ô tô đường dài xuất phát, lái về phía thành phố Giang Sơn.

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trên ô tô đường dài, đầu dựa vào cửa kính xe, nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ, cảm giác được máy quạt trên đỉnh đầu thổi ra gió có chút lạnh, cô nâng tay lên, đẩy miệng quạt chếch đi một chút.

Cho dù cuối cùng cô và đứa nhỏ trong bụng vẫn sẽ chia lìa, nhưng trước khi chia lìa, cô vẫn sẽ dùng hết khả năng làm một vài chuyện mà một người mẹ nên làm cho con

Xem như, là một ít bồi thường cho bé.

.....

Một ngày này Lương Thần trôi qua coi như dễ chịu, công việc buổi sáng không tính đặc biệt bận rộn, giữa trưa tham gia một bữa ăn, buổi chiều cùng Lâm đồng đi đánh gôn một trận.

Gôn phát huy đặc biệt tốt, gây gây vào lỗ, hợp tác với Lâm đồng, cũng ăn nhịp với nhau, thật có thể nói là đường làm quan rộng mở.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 488: Giã Dưa [3]

Editor: May

Không biết có phải bởi vì gần đây tình huống với Cảnh Hảo Hảo có chuyển biến tốt hay không, tâm tình Lương Thần cũng tốt lên theo rất nhiều, cho nên mọi chuyện hài lòng, đến ngay cả chuyện trong công ty, cũng xử lý cực nhanh.

Đi ra từ sân gôn, đã là ba giờ rưỡi, Lương Thần và Lâm đồng bắt tay tạm biệt, lên xe của mình, vẫn trở về biệt thự như cũ, cầm cơm hộp thím Lâm chuẩn bị cho Cảnh Hảo Hảo, đi Ảnh Thị Thành.

Trên con đường này, chiếc xe rất ít, dọc theo đường đi, Lương Thần chỉ gặp phải một chiếc xe riêng, còn có một chiếc xe buýt.

Đại ba có thể bởi vì mấy ngày hôm trước trời mưa, chạy ở trên đường, cả người bẩn hề hề, cửa kính xe đều bị rèm cửa sổ màu lam che khuất, làm cho người ta cũng không biết, bên trong rốt cuộc ngồi mấy người.

Lương Thần chạy xe đến cửa “Tân vương cung”, đã là sáu giờ, rất nhiều diễn viên đã tẩy trang xong, đi ra ngoài từ cửa đại điện.

Lương Thần dựa lan can màu trắng, nhìn thấy người đi ra từ trong đại điện càng ngày càng ít, đến cuối cùng hơn nửa ngày, mới ra một hai người, vẫn không có nhìn thấy thân ảnh Cảnh Hảo Hảo, Lương Thần nhin không được nhíu nhíu mày.

Lúc anh đang định cất bước đi vào trong điện nhìn một chút, một nữ diễn viên đi ra từ bên trong, ánh mắt nhìn anh, kinh hỉ mà then thùng: “Lương tổng, ngài đến tìm Cảnh Hảo Hảo sao?”

Lương Thần gật gật đầu: “Hảo Hảo ở bên trong à?”

Nữ diễn viên lắc lắc đầu: “Buổi chiều hôm nay chỉ có Hảo Hảo diễn nửa màn, cô ấy đã sớm trở về khách sạn rồi.”

“Cám ơn.”

.....

Lương Thần lái xe đi dưới lầu khách sạn, gọi cho Cảnh Hảo Hảo một cú điện thoại, không ai tiếp nghe.

Lương Thần ngồi ở trong xe đợi trong chốc lát, lại gọi một cú, vẫn không có người tiếp nghe, đáy lòng anh hiện lên một loại dự cảm không tốt, tạm dừng trong chốc lát, liền trực tiếp xuống xe, đi vào khách sạn.

Anh biết phòng Cảnh Hảo Hảo, đi thang máy, trực tiếp đi vào 507, nâng tay lên, gõ gõ cửa.

Trong hành lang khách sạn, có không ít người đi tới tới lui lui, thỉnh thoảng ghé mắt nhìn anh vài lần.

Đợi khoảng nửa tiếng, Tiên nhi đi ra từ trong phòng đối diện, nhìn thấy Lương Thần đứng ở cửa, cô hoảng sợ: “Lương tổng, sao ngài ở nơi này? Chị Hảo Hảo đâu?”

Tiên nhi hỏi ra một câu cuối cùng, âm điệu không nóng không lạnh Lương Thần cũng đồng thời hỏi một câu: “Hảo Hảo đâu?”

“Hảo Hảo không có ở trong phòng sao?” Tiên nhi nghi hoặc nói thầm một tiếng, lấy từ trong túi xách ra một tấm thẻ, trực tiếp mở cửa, nói với

Lương Thần: “Lương tổng, ngài tiến vào ngồi đi.”

Đệm chăn trên giường có chút hỗn độn, hẳn là sau khi bị người ngủ qua, không có sửa sang lại, trên bàn công khách sạn, treo vài món nội y và hai chiếc váy.

Tiên nhi rót cho Lương Thần một ly nước.

Lương Thần nói một tiếng “Cám ơn”, nhận lấy, nâng mí mắt lên, nhìn thoáng qua Tiên nhi, hỏi: “Hào Hào không có nói cho cô biết cô ấy đi nơi nào sao?”

Tiên nhi lắc lắc đầu: “Lúc tôi rời đi, chị ấy đang ngủ.”

Dừng một chút, Tiên nhi còn nói: “Nói không chừng chị Hào Hào đi xuống lầu ăn cái gì đó, nếu không hiện tại tôi đi xuống tìm thử xem.”

“Không cần, để tôi đi.” Lương Thần buông ly nước, lúc đứng lên, bước chân dừng dừng, nói: “Tôi mượn toilet một chút.”

Tiên nhi vội vàng gật đầu.

Lương Thần đẩy cửa toilet ra, đi vào.

Anh giải quyết vấn đề sinh lý xong, cúi người đi ấn nút xả nước bồn cầu, tầm mắt lơ đãng liếc mắt một cái về thùng rác một bên, nhìn thấy bên trong lại có một cái hộp, phía trên viết ba chữ “que thử thai”.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 489: Giấy Dưa [4]

Editor: May

Lương Thần nhẹ nhàng nhíu mi tâm, cúi người, lấy hộp từ trong thùng rác ra, nhìn thấy bên trong ngoài trừ một ít giấy vệ sinh, còn có mấy que thử thai cùng hế và trang giấy hướng dẫn cùng loại.

Lương Thần trực tiếp xách thùng rác ra ngoài, trở tay đổ thùng rác trên mặt đất, sau đó dùng giấy vệ sinh cầm lấy que thử thai lên, nhìn phía trên mỗi một que, đều có hai vạch màu đỏ.

Lương Thần nhặt bản hướng dẫn lên, đối chiếu hai vạch trên que thử thai, khi nhìn thấy chữ dương tính đại biểu có thể mang thai này, đầu óc anh ầm ầm nổ tung.

Mang thai, nhưng lại là kết quả đồng dạng của năm que thử thai, điều này nói rõ, khẳng định là mang thai trăm phần trăm.....

Là ai mang thai?

Tiên nhi hay là Cảnh Hảo Hảo?

Tốc độ tim đập của Lương Thần đột nhiên mặc danh kỳ diệu nhanh lên, hơn nữa giờ này khắc này anh không có tìm được bóng người Cảnh Hảo Hảo, Lương Thần chợt đứng lên từ trên đất, cầm que thử thai, cấp tốc vọt đi ra từ phòng vệ sinh.

Tiên nhi nhìn thấy sắc mặt Lương Thần trầm lãnh, cả người hoảng sợ, vội vàng đứng lên từ trên ghế: “Lương tổng, làm sao vậy?”

Lương Thần ném que thử thai đến trên bàn trước mặt Tiên nhi, âm điệu mang theo một tia run rẩy: “Cô và Cảnh Hảo Hảo, ai mang thai?”

Tiên nhi mở đôi mắt thật to, đầu tiên là nhìn nhìn Lương Thần, sau đó tầm mắt chậm rãi chuyển đến trên bàn, nhìn hai vạch màu đỏ trên que thử thai, kìm lòng không đậu thấp giọng nói thầm: “Hóa ra là thật sự mang thai.”

Lương Thần nghe ra khác thường trong câu nói của Tiên nhi, mi tâm nhíu càng chặt: “Có ý tứ gì?”

“Mấy ngày nay chị Hảo Hảo thường xuyên nôn mửa, tôi nói chị ấy có thể là mang thai rồi, nhưng chị ấy nói, chị ấy không có.....”

Lời của Tiên nhi còn chưa nói xong, Lương Thần chợt xoay người, đi đến ngoài cửa.

Lúc nhìn thấy que thử thai, suy nghĩ đầu tiên trong đầu anh chính là Cảnh Hảo Hảo mang thai!

Thật không ngờ, thật đúng là cô!

Cô có đứa nhỏ, lại không có nói cho anh trước tiên!

Đáy lòng anh vừa tức lại đau lòng cho người phụ nữ Cảnh Hảo Hảo kia, tức cô biết được chính mình có thai, suy nghĩ đầu tiên lại có thể không phải là anh, đau lòng cô lẻ loi một mình, chạy ô tô đường dài đến bệnh viện nhân dân thành phố Giang Sơn đi làm kiểm tra.

Đây là lần đầu tiên người phụ nữ đó mang thai trong đời đi?

Sao anh có thể nỡ để cô lẻ loi một mình đi làm khám thai?

Lương Thần sai bước bước vào thang máy, lấy di động từ trong túi ra, gọi qua Cảnh Hảo Hảo.

Lúc này đây, di động Cảnh Hảo Hảo, rất nhanh liền bị tiếp nghe, nhưng mà giọng nói truyền đến từ bên trong, lại là một giọng nữ xa lạ: “Chào ngài, xin hỏi ngài tìm chủ di động sao? Hiện tại cô ấy đang ở làm khám thai, chờ lát nữa tôi báo cô ấy gọi lại cho ngài.”

Khám thai? Cảnh Hảo Hảo đi bệnh viện làm kiểm tra rồi?

Lương Thần nắm di động, vội vàng đi ra thang máy: “Bệnh viện nào?”

“Bệnh viện nhân dân thành phố Giang Sơn.”

Lương Thần dứt khoát chặt đứt điện thoại, người còn chưa đi ra khách sạn, liền trực tiếp lấy chìa khóa xe ra, mở khóa xe từ xa, anh hai ba bước chạy tới trước xe, mở cửa xe, ngồi vào, ngay cả dây an toàn cũng không có cài, trực tiếp cầm chìa khóa cắm vào ổ khóa xe.

Tin tức Cảnh Hảo Hảo mang thai này, chấn động ngực Lương Thần hơi phập phồng, ngón tay anh run rẩy nửa ngày, mới khởi động động cơ xe, sau đó hung hăng giẫm một cước chân ga, trực tiếp chạy về thành phố Giang Sơn.

.....

Tốc độ xe Lương Thần lái rất nhanh, tiến vào thành phố Giang Sơn, liên tục xông đèn đỏ vài lần, mới phanh gấp lại một cái, trực tiếp dừng xe ở dưới lầu khoa phụ sản bệnh viện nhân dân thành phố Giang Sơn.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 490: Giấy Dụ [5]

Editor: May

Lương Thần khóa xe qua loa, anh nhìn thấy cửa có rất nhiều người mẹ tương lai đều có đàn ông hoặc là người đi bồi theo, Lương Thần vừa nghĩ đến cảnh tượng Cảnh Hảo Hảo lẻ loi một mình đi ra từ bên trong, đột nhiên đáy lòng liền truyền đến một trận quặn đau.

Lương Thần cũng không biết Cảnh Hảo Hảo đang khám thai ở tầng mấy, trực tiếp chạy đến trước sân khấu, báo tên Cảnh Hảo Hảo.

Y tá lễ tân tra xét một chút, nói: “Cảnh Hảo Hảo làm giải phẫu dòng người, ở tầng bốn.”

Lương Thần nghe tiếng, ngẩng đầu lên, biểu tình nhìn y tá, lạnh lẽo như băng sương, giọng nói trầm thấp, lộ ra một cổ hơi thở khủng bố: “Cô nói, Cảnh Hảo Hảo làm là giải phẫu gì?”

Tiểu thư y tá vốn nhìn diện mạo Lương Thần soái khí mê người, mới ân cần nói lại tất cả mọi chuyện cho anh, đột nhiên nhìn thấy sắc mặt Lương Thần đột biến đổi, tiểu thư y tá sợ tới mức lui về sau một bước, ấp a ấp úng nói hai chữ: “Dòng người.....”

Dòng người, còn gọi là nạo thai.

Ánh mắt Lương Thần nổi lên một tầng đỏ hồng, anh nghiêng răng nghiêng lợi gật gật đầu với tiểu thư y tá, sau đó xoay người, liền nhanh chóng chạy về phía tầng bốn.

Tốt, Cảnh Hảo Hảo, sau khi mang thai, sở dĩ không nói một tiếng như vậy, vốn là muốn lặng yên không một tiếng động ở sau lưng anh, vụng trộm xoá sạch dấu nhỏ!

Nếu không phải hôm nay anh đi phòng cô tìm cô, sau đó đúng lúc đi toilet, vừa vặn nhìn thấy que thử thai này, có phải anh liền giống như một kẻ ngốc, hoàn không biết chính mình đã làm ba, cũng không biết cốt nhục của mình bị Cảnh Hảo Hảo phá bỏ?

Lương Thần chỉ cảm thấy như là có một đoàn lửa giận lâu năm, xoạt xoạt bốc lên từ đáy lòng của mình, nháy mắt thổi quét toàn bộ lồng ngực anh.

Lương Thần chạy đến tầng bốn, nhìn hai chữ “Nạo thai” đang sáng trên phòng giải phẫu cuối cùng, chỉ cảm thấy toàn thể giới của mình như là muốn long trời lở đất, khiến cho anh cảm thấy hít thở không thông, trong đầu anh trống rỗng, chỉ là theo bản năng mở bước chân, nhanh chóng chạy tới phòng giải phẫu.

Bước chân rất hỗn độn, bước chân có chút phù phiếm, hoàn toàn không có khí phách trấn định trong thường ngày, đều là kích động và sợ hãi.

Lương Thần đi đến cửa phòng giải phẫu vừa mới nhìn thấy một y tá, trực tiếp tiến lên, kéo áo y tá: “Cảnh Hảo Hảo đâu?”

Thật ra anh là muốn hỏi, Cảnh Hảo Hảo đã làm giải phẫu chưa.....

Y tá bị Lương Thần siết có chút không thở nổi, giương miệng, miễn cưỡng nói: “Người bệnh Cảnh Hảo Hảo này, hình như đã vào phòng giải

phẫu.”

Những lời này, giống như là một viên cự lô, hung hăng nổ ở bên tai Lương Thần, cả người anh trong nháy mắt như là sư tử hung tàn, chỉ vào phòng giải phẫu, giận dữ hét: “Hiện tại lập tức bảo bọn họ ngừng giải phẫu, tôi nói cho các người biết, nếu ai dám động đến đứa nhỏ trong bụng Cảnh Hảo Hảo, tôi sẽ khiến cả nhà người đó chôn cùng!”

Y tá bị Lương Thần rống, trong nháy mắt rơi nước mắt xuống: “Thực xin lỗi, tiên sinh, tôi không có quyền ngừng giải phẫu.....”

Lời y tá còn chưa nói xong, Lương Thần nâng chân lên, hung hăng đá lên cửa phòng giải phẫu.

Cửa là chế tạo từ kim loại, bị anh đập một cái như vậy, lắc lư hai cái, phát ra trầm đục nặng nề.

Lương Thần dùng khí lực thật lớn, lực đạo bắn ngược, làm cho chân anh cảm thấy đau đớn thật sâu, anh nhìn hai cánh cửa trước mặt vẫn không sút mẻ như trước, đáy lòng bắt đầu hốt hoảng, hơi lui ra sau hai bước, một lần nữa nhảy lên, đập một cước thật mạnh.

“Tiên sinh, ngài không thể như vậy, tiên sinh.....” Y tá chưa từng có gặp qua người đàn ông điên cuồng như vậy, vội vàng tiến lên ngăn cản.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 491: Giấy Dưa [6]

Editor: May

“Cô cút ngay cho tôi --” Lương Thần hung hăng quăng cánh tay bị y tá nhỏ nắm một chút, trực tiếp ném y tá nhỏ đến trên vách tường, sau đó phần đầu quên mình như là một kẻ điên, vừa giẫm lại đạp.

Trong đầu anh hiện lên đều là hình ảnh Cảnh Hảo Hảo phá rơi đĩa nhỏ của bọn họ, thế cho nên anh hoàn toàn quên gọi điện thoại cho viện trưởng bệnh viện, để ông ta lập tức thông báo cho người nơi này ngừng giải phẫu.

Vào lúc Lương Thần đạp sức cùng lực kiệt, cả người sắp mệt đến tê liệt ngã xuống, cửa phòng giải phẫu nặng nề liền được mở ra.

Hai chân Lương Thần đều là mềm nhũn, anh thở hổn hển, nhìn bác sĩ áo blouse trắng đứng ở trước mặt mình, còn chưa có mở miệng nói chuyện, chợt nghe được ông ta nói với người đi theo phía sau: “Chờ sau khi người giải phẫu giảm bớt đau đớn, kê cho cô ấy chút thuốc, nói cho cô ấy, ba ngày đầu tận lực đừng vận động kịch liệt, tốt nhất nằm trên giường nghỉ ngơi, gần đây cũng nhất định phải chiếu cố kỹ lưỡng thân thể của mình, dòng người giống như đẻ non, cần điều dưỡng thật tốt.....”

Lời trong miệng bác sĩ còn chưa nói xong, Lương Thần giống như là một kẻ điên, đột nhiên liền vung cánh tay hung hăng đánh lên trên mặt bác sĩ.

Một cú đấm này của Lương Thần, quả thực chỉ dùng hết khí lực toàn thân, bác sĩ không hề phòng bị, cả người lao đảo ra sau hai bước, liền ngã ngối ở trên đất.

“Xin hỏi anh là ai, sao lại động thủ đánh người?”

“Nhanh gọi bảo vệ, còn thất thần cái gì.”

Bác sĩ trợ lý và nhân viên gây tê đi theo sau bác sĩ chủ trì bị một màn như vậy làm hoảng sợ, lập tức rống về phía y tá nhỏ đã sớm bị dọa ngốc đứng ở bên ngoài.

Y tá nhỏ trong nháy mắt hoàn hồn, không ngừng gật gật đầu, xoay thân chạy về phía thang máy.

Lương Thần lại hoàn toàn giống như là không có nghe thấy những người đó đang nói cái gì, cả người chột bổ nhào lên người bác sĩ chủ trì đang ngồi trên đất, một tay bóp cổ ông ta, một tay nắm thành quyền, hướng về phía trên đầu anh, mặc kệ là mũi hay mắt, không lưu tình chút nào hung hăng đập lên.

.....

Năm phút đồng hồ sau, bảo vệ đến.

Theo bảo vệ đến, còn có viện trưởng và các đại chủ nhiệm bệnh viện bị kinh động.

.....

Viện trưởng nhận ra Lương Thần, nhìn nhìn nhân viên bị Lương Thần đánh cho mặt mũi bầm dập, giận mà không dám nói gì, chỉ dùng khuôn mặt tươi cười hỏi: “Lương tiên sinh, không biết, chỗ nào xuất hiện vấn đề.”

Vẻ mặt Lương Thần âm trầm đứng dậy, phúi quần áo trên người, liếc mắt nhìn viện trưởng một cái, vừa định mở miệng, lại nhìn thấy trong phòng giải phẫu đi ra một cô gái.

Lương Thần theo bản năng nhìn qua, sau đó cả người liền dừng lại.

Không phải Cảnh Hảo Hảo.....

Anh nhíu nhíu mày, ánh mắt sắc bén nhìn về phía viện trưởng: “Giải phẫu của Cảnh Hảo Hảo, là ai làm?”

Viện trưởng lập tức nhìn về phía chủ nhiệm khoa phụ sản: “Không có nghe được Lương tiên sinh hỏi hử, còn không mau đi kiểm tra một chút.”

Chủ nhiệm khoa phụ sản run rẩy gật gật đầu, lập tức đưa cho thủ hạ của mình một ánh mắt, qua chưa đến nửa phút, một nữ y tá núp ở xa xa Lương Thần nói: “Cảnh tiểu thư thật là đến làm giải phẫu dòng người, nhưng lúc ở trước phòng giải phẫu, không biết vì cái gì, cô ấy đột nhiên xoay người bỏ chạy, sau đó đi tìm bác sĩ kê viên mifepristone, liền rời khỏi bệnh viện.”

Viên mifepristone?

Lương Thần nhíu mi tâm lại, Cảnh Hảo Hảo không có làm giải phẫu dòng người, hơn nữa lựa chọn thuốc phá?

Anh chợt quay đầu, nhìn chăm chăm nữ y tá hỏi: “Cô ấy lĩnh thuốc rồi đi khi nào?”

“Chưa đến năm phút trước.”

Giọng nói nữ y tá còn chưa nói xong, ánh mắt sắc bén của Lương Thần bắn về phía một loạt bác sĩ khoa phụ sản đứng ở một bên: “Các người

tốt nhất cầu nguyện cô ấy không có uống thuốc, nếu đứa nhỏ trong bụng cô ấy có xảy ra chuyện gì, tôi sẽ phá hủy bệnh viện này!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 492: Giấy Dưa [7]

Editor: May

Lúc Lương Thần nói câu nói kia, ánh mắt đều là hồng hồng, trong giọng nói của anh hàm chứa hung ác thô bạo.

Nói xong, liền đi về phía thang máy.

.....

Năm que thử thai buổi trưa, gần như 99% xác định Cảnh Hảo Hảo đã mang thai, sau khi đến bệnh viện, cô rút máu xét nghiệm, sau khi có kết quả hcg kiểm tra, xác thực cao hơn người bình thường rất nhiều lần, trên cơ bản có thể xác định là mang thai trăm phần trăm.

Cảnh Hảo Hảo tới bệnh viện, trực tiếp đăng ký chính là “giải phẫu dòng người”, sau khi có kết quả kiểm tra, bác sĩ cũng không có hỏi cô nhiều, liền trực tiếp an bài phẫu thuật cho cô.

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trên ghế hành lang, cầm đơn xét nghiệm, trong đầu vẫn đều là trống rỗng.

Đợi khi y tá gọi tên cô, bảo cô chuẩn bị tiến phòng giải phẫu, đáy lòng của cô, đột nhiên liền hiện lên một cổ khủng hoảng không thể nói nên lời.

Cô lại ngồi ở trên ghế, không nhúc nhích.

Y tá thấy cô qua nửa ngày cũng không có phản ứng, liền đi về phía cô.

Cảnh Hảo Hảo tự động giơ tay lên, che kín bụng mình, cô nhìn nữ y tá đi từng bước một về phía mình, nụ cười trên mặt của cô ấy thân thiết hữu hảo, nhưng Cảnh Hảo Hảo lại thấy được một chút hơi thở kinh khủng từ trên người nữ y tá.

Lúc ấy cả người cô cũng không biết chính mình làm sao, liền soạt lập tức đứng lên, không đợi nữ y tá mở miệng nói chuyện, xoay người liền chạy xuống dưới cầu thang.

Nữ y tá bị phản ứng như vậy của cô, hoảng sợ, vẫn ở sau lưng gọi tên của cô.

Tốc độ dưới chân Cảnh Hảo Hảo nhanh hơn, giống như giọng nói ngọt ngào của nữ y tá phía sau, khủng bố như đến từ địa ngục.

Cảnh Hảo Hảo chạy đến trong vườn hoa dưới lầu bệnh viện, ngồi ở trên băng đá, sững sờ nhìn người lui tới trước mặt, ước chừng qua một tiếng, Cảnh Hảo Hảo đứng lên từ trên băng đá, quay trở lại bệnh viện lần nữa, mua một hộp mifepristone, sau đó đi ra bệnh viện, đứng ở ven đường đón xe taxi.

Cảnh Hảo Hảo cách túi xách của mình, dùng sức nắm bắt hộp thuốc bên trong kia, đáy lòng vẫn tràn ngập giãy dụa như trước.

Xe taxi dừng ở trước mặt cô, sư phụ xe taxi hạ cửa kính xe xuống, hỏi cô đi đâu?

Cảnh Hảo Hảo vừa định báo ra địa điểm “Ảnh Thị Thành”, đột nhiên cổ tay cô liền bị người cầm trụ, Cảnh Hảo Hảo quay đầu, liền nhìn thấy Lương Thần sắc mặt hơi có chút lạnh lẽo.

Sao anh lại ở nơi này?

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo sợ run một chút, còn chưa phản ứng kịp đây đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, Lương Thần đột nhiên liền vươn tay, cướp đi túi xách từ trong tay cô, mở ra, lục tìm bên trong một trận, tìm được hộp mifepristone kia, nhìn thấy hoàn hảo không tổn hao gì, hoàn toàn chưa khai hộp ra, lúc này Lương Thần mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, trực tiếp ném thuốc tới trong thùng rác bên cạnh, sau đó liền nắm lấy cổ tay Cảnh Hảo Hảo, trực tiếp kéo cô đến trước xe anh, mở cửa xe, nhét cô vào.

Dọc theo đường đi, Lương Thần cũng không có nói chuyện với Cảnh Hảo Hảo, ánh mắt anh trầm lãnh nhìn chăm chăm đường phía trước, trực tiếp mang Cảnh Hảo Hảo về biệt thự.

Thím Lâm nghe được tiếng xe, đi ra từ trong nhà, mở cửa xe, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo ngồi ở bên trong, thím Lâm đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó liền vô cùng kinh hỉ nói: “Cảnh tiểu thư, sao hôm nay cô lại trở về rồi?”

Cảnh Hảo Hảo không nói gì, Lương Thần tự mình đi khóa cửa xe, xuống dưới từ trên xe, nhìn chăm chăm thím Lâm để lại một câu, “Mang tiểu thư đi ăn bữa tối”, liền trực tiếp dẫn đầu đi vào nhà.

Cơm chiều là Cảnh Hảo Hảo ăn ở trong phòng ăn một mình, phòng ăn to như vậy, có vẻ đặc biệt yên tĩnh, chỉ có khi cô ngẫu nhiên ăn cái gì đó, chiếc đũa đụng tới vào bát vang lên tiếng thanh thúy.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 493: Giấy Dưa [8]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo cũng không có khẩu vị tốt, trong đầu óc hiện lên đều là đứa nhỏ không nên đã đến còn chưa thành hình trong bụng.

Nhưng phụ nữ có đôi khi thật sự rất kỳ quái, đứa nhỏ này, cô vẫn nghĩ không cần, nhưng cơm chiều lại vẫn liều mạng bắt buộc chính mình ăn thứ có nhiều dinh dưỡng.

Trở lại phòng ngủ, Lương Thần cũng không có ở trong phòng, cửa sổ mở ra, có gió đêm từ từ thổi vào, mang theo cảm giác mát và mùi thơm ngát đặc biệt trên giữa sườn núi.

Cảnh Hảo Hảo đi đến ban công, ngồi ở ghế mây, nhìn bầu trời đầy sao, sâu kín thở dài một hơi.

.....

Trong phòng sách không có bật đèn, tối như mực nhìn không thấy một chút ánh sáng, chỉ có đầu thuốc kẹp trên ngón tay Lương Thần bốc lên một chút ánh sáng.

Đáy lòng anh rõ ràng, Cảnh Hảo Hảo không muốn đứa nhỏ của anh, thật ra chính là không muốn có nhiều liên quan giữa anh và cô.

Cho dù mấy ngày nay giữa bọn họ thật có chút dịu đi, nhưng đáy lòng của cô, đúng là vẫn còn chán ghét anh rất nhiều.

Nhưng đứa nhỏ kia, là điểm chung giữa anh và cô.

Từ khi anh nhận thức Cảnh Hảo Hảo cho đến bây giờ, giữa bọn họ, chưa từng thứ đơn thuần gì chỉ thuộc về hai người bọn họ.

Cô và Thẩm Lương Niên có rất nhiều thứ anh không thể vượt qua nổi, hiện tại, rốt cục có một thứ mà cô và Thẩm Lương Niên không có.

Anh thật sự rất muốn đứa nhỏ này, nhưng Cảnh Hảo Hảo không nghĩ muốn.....

Lúc anh cầm ảnh chụp video hoan ái của bọn họ buộc cô trở về, anh từng nói với chính mình, đó là lần rồi rãi cuối cùng của anh.

Lương Thần chợt hút một hơi thuốc thật mạnh, dưới đáy lòng không ngừng nói với chính mình, hiện tại anh phải bảo trì bình tĩnh, không thể bởi vì cô không cần đứa nhỏ mà phản nộ, không thể bởi vì cô không cần đứa nhỏ mà vận dụng tâm tư này của anh buộc cô sinh.

Anh không thể, cứ như vậy tự tay đánh nát tốt đẹp anh thật vất vả tạo lên vào trước kia.

.....

Hai người Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần, một người ở phòng ngủ, một người ở phòng sách, ở giữa cách một vách tường, lại đều đang tâm tư hỗn loạn vì chuyện đứa nhỏ.

Một người là suy nghĩ làm thế nào để có thể khiến cho một người khác hoàn hảo không tổn hao gì sinh hạ đứa nhỏ.

Trong đầu một người khác, là giây dựa muốn hay không muốn đứa nhỏ này.

.....

Đêm dần dần sâu, Cảnh Hảo Hảo không có chút mệt mỏi, cô giật giật tư thế vẫn luôn không nhúc nhích từ khi mình nằm xuống, nhìn trắng sáng lớn ngoài cửa sổ, mở trừng hai mắt.

Đây là lần đầu tiên mang thai trong cuộc đời cô, cô từng ảo tưởng cảnh tượng mình mang thai, nhưng đó là khi cô không biết Thẩm Lương Niên trật đường ray, cũng không có bị Lương Thần bức bách, lúc đó cô còn ngây ngốc nghĩ đến chính mình và Thẩm Lương Niên là yêu nhau vững chắc không thay đổi.

Lúc đó, đáy lòng của cô, hoàn toàn không cần rồi rẫm mình có muốn đứa nhỏ hay không, chỉ cần nghĩ, làm sao nuôi đứa nhỏ của cô trở thành công chúa hoặc là vương tử đáng yêu nhất thế giới.

Hiện tại, đứa nhỏ đầu tiên của cô thật sự đến đây, không phải của Thẩm Lương Niên, cũng không phải kết quả của tình yêu, càng không phải với tư cách chính danh ngôn thuận.

Nghĩ như thế nào, đứa nhỏ này, cũng không nên ở lại trên đời này.

Nhưng cô có thể không để ý thuốc tránh thai thương tổn tàn nhẫn với chính mình, có thể bởi vì Thẩm Lương Niên phản bội mà ân đoạn nghĩa tuyệt, cũng có thể đối mặt với bức bách bạo lực lạnh lẽo của Lương Thần, nhưng chỉ duy đối với sinh mệnh vô tội này, là không ngoan tâm được.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, nhẹ nhàng đứng dậy từ ghế mây, cô nghĩ, cô cần đi tìm Lương Thần, nói chuyện với anh thật tốt.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 494: Lương Phu Nhân [1]

Editor: May

Trong phòng sách, Lương Thần cũng vẫn luôn duy trì một tư thế, cũng không động chút nào.

Trong hoàn cảnh tối đen, cực kỳ yên lặng.

Thực thích hợp để Lương Thần chậm rãi thẩm duyệt tâm của mình, thẩm duyệt đến cuối cùng, Lương Thần phát giác chính mình thật sự không phải Cảnh Hảo Hảo là không thể, cả người anh ngược lại liền tâm bình khí hòa lên.

Tâm tình bình tĩnh lại, lý trí Lương Thần cũng thanh tỉnh theo.

Anh và Cảnh Hảo Hảo từng là hai người không có cảm tình lắng đọng gì, xác thực không thể nào thích hợp kết hôn, nhưng hiện nay cô đã mang thai, anh phải làm là phụ trách.

Một người đàn ông, nói yêu nhiều hơn nữa, đều là tồn tại giả dối, chỉ có hành động thực tế, mới là căn cứ xác thực nhất.

Cho nên, mặc kệ Cảnh Hảo Hảo có muốn sinh đứa nhỏ kia không, nhưng về phía anh, anh muốn, anh cần làm đầu tiên, là cho Cảnh Hảo Hảo danh phận “Lương phu nhân” này.

Còn có, đối với Lương Thần mà nói, tuy rằng hoàn toàn sẽ không tồn tại cách nói mẫu bằng tử quý này, có chính là tử bằng mẫu quý, nhưng anh vẫn là cần trước khi tự cho Cảnh Hảo Hảo danh phận, anh nhất định phải nhớ cho cô thấy lập trường của mình, không phải là bởi vì đứa nhỏ mà cưới cô, mà là chính bản thân anh đã muốn cưới cô làm vợ.

Như vậy, sẽ không làm cho Cảnh Hảo Hảo cảm thấy, cô là mẫu bằng tử quý.

Trong đầu Lương Thần cẩn thận an bài và loại bỏ mọi thứ lại một lần, sau khi xác định không có vấn đề gì, anh liền nâng tay lên, ấn tắt thuốc trong tay, chậm rãi đứng lên, đi về phía trước cửa sổ, thổi tan một thân mùi thuốc, sau đó chậm rãi xoay người, đi ra phòng sách, chuẩn bị đi tìm Cảnh Hảo Hảo nói chuyện.

.....

Lúc Cảnh Hảo Hảo mở cửa phòng ngủ ra, thím Lâm đúng lúc đi ra từ thang máy, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo, thím Lâm lập tức như là nhìn thấy cứu tinh, nói: “Cảnh tiểu thư, bây giờ Thần thiếu gia còn chưa ăn cơm tối, cô đến hỏi hỏi ngài ấy có muốn ăn chút gì không?”

Cảnh Hảo Hảo không tiếng động gật gật đầu với thím Lâm.

Thím Lâm giống như hoàn thành một chuyện rất khó khăn, lập tức nói một tiếng “Cám ơn”, liền xoay người đi xuống lầu.

Cảnh Hảo Hảo đứng ở cửa một lúc, mới xoay người, đi về phía phòng sách.

.....

Lương Thần đi đến trước cửa phòng sách, nâng tay lên, nắm tay cầm cửa, hít sâu một hơi.

.....

Cảnh Hảo Hảo đứng ở ngoài cửa phòng sách, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, trấn an nội tâm gợn sóng của mình một chút, nâng tay lên, lúc chuẩn bị đi gõ cửa, cửa trước mặt, đột nhiên gian bị người kéo ra từ bên trong.

Tay Cảnh Hảo Hảo kinh ngạc cứng ngắc ở tại chỗ.

Lương Thần đang chuẩn bị cất bước ra bên ngoài, nhìn thấy một bóng người đứng trước mặt, bước chân anh hơi dừng một chút, ngẩng đầu, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo, cả người có chút sững sờ, như là hình ảnh nháy mắt bị người bấm dừng lại.

Sau một lúc lâu, Lương Thần mới mở miệng, hỏi: “Em.....”

Cùng lúc đó, giọng nói Cảnh Hảo Hảo cũng vang lên theo: “Anh.....”

Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo đồng thời im lặng.

Lại là một trận trầm mặc.

Một lát sau, hai người lại trầm mặc một lời mở miệng: “Anh/Tôi.....”

Lúc này Lương Thần cũng không có trực tiếp ngừng nói chuyện, mà là ánh mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo, nói: “Em nói trước đi.”

Đứng ở cửa, xác thực không phải nơi tốt để nói chuyện, Cảnh Hảo Hảo rũ mi mắt, trầm tư trong chốc lát, lựa chọn trước làm chuyện thím Lâm nhờ mình.

“Thím Lâm nói anh vẫn chưa đi xuống ăn cơm tối, anh có muốn đi xuống ăn chút gì không?”

Lương Thần nhìn nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo không chuyển mắt, giọng nói thấp thuyên: “Anh có chuyện muốn nói với em, nói xong rồi ăn.”

“Đúng lúc, tôi cũng có chuyện muốn nói với anh.” Cảnh Hảo Hảo cong khóe môi: “Ăn xong rồi nói.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 495: Lương Phu Nhân [2]

Editor: May

Lương Thần gật đầu: “Được.”

Cảnh Hảo Hảo xoay người, ghé vào trên lan can, nói thím Lâm đi chuẩn bị cơm, khi quay đầu, đúng lúc nhìn thấy Lương Thần liếc mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn chính mình, cô bất động thanh sắc cúi đầu, nói: “Xuống lầu đi.”

.....

Cho dù Cảnh Hảo Hảo đã ăn cơm tối, nhưng vẫn là cùng nhau đi xuống lầu với Lương Thần.

Trên bàn cơm, thím Lâm và người hầu đã nhanh nhẹn bố trí cơm tối xong.

Trong đầu óc Lương Thần đều nghĩ đến Cảnh Hảo Hảo muốn nói chuyện gì với mình, cho nên sau khi ngồi xuống, trực tiếp cho thím Lâm và người hầu lui ra.

Thím Lâm cuối cùng rời đi, còn thức thời đóng cửa phòng ăn lại.

Trong phòng ăn lớn gần 50 mét vuông, nháy mắt liền lâm vào bên trong tĩnh lặng.

Lương Thần nhìn thoáng qua món ăn trên bàn, đều là món anh thích ăn, nhưng lại không có khẩu vị gì, trực tiếp ngẩng đầu, nhìn Cảnh Hảo Hảo nói: “Em muốn nói cái gì?”

Cảnh Hảo Hảo lắc lắc đầu: “Không vội, ăn cơm trước đi.”

Lương Thần “ừ” một tiếng, cầm lấy chiếc đũa, nhưng không có đi gắp đồ ăn trước mặt.

Cảnh Hảo Hảo im lặng ngồi ở một bên, bưng sữa tím Lâm nấu cho mình, thỉnh thoảng chậm rãi uống một ngụm.

Đợi cho Cảnh Hảo Hảo uống hết sữa trong ly, xoay qua, nhìn về phía Lương Thần, cái chén trước mặt người đàn ông cực kỳ sạch sẽ, chỉ có một hai giọt dầu.

“Sao anh chỉ ăn một chút như vậy?” Cảnh Hảo Hảo hỏi.

Lương Thần dứt khoát trực tiếp buông đũa xuống, nhìn Cảnh Hảo Hảo, nói: “Em cảm thấy ở dưới tình huống này, anh còn có thể nuốt trôi sao?”

Cảnh Hảo Hảo không có hé răng.

Lương Thần giật giật môi, liền nói: “Hảo Hảo, chúng ta nói chuyện trước đi, nói xong rồi ăn.”

“Vậy được rồi.” Cảnh Hảo Hảo hơi rũ mí mắt, đã có chút không biết chính mình nên mở miệng như thế nào, cho nên liền nhắc mí mắt lên, nói: “Không phải anh cũng có chuyện nói với tôi ư? Anh nói trước đi.”

“Vẫn là em nói trước đi.”

Cảnh Hảo Hảo gật gật đầu: “Vậy tôi không khách khí.”

Lương Thần thản nhiên “ừ” một tiếng.

Cảnh Hảo Hảo im lặng nhìn bàn có thể ngồi mấy chục người, đặt một đóa hoa tươi lớn, nở ra kiêu diễm ướn át, mơ hồ còn có hương hoa tỏa khắp nơi, một lát sau, nói: “Tôi mang thai.”

Lương Thần nhìn Cảnh Hảo Hảo, biết đây chính là một bắt đầu, kế tiếp mới là trọng điểm.

Cảnh Hảo Hảo cô hít sâu một hơi, mở mắt nhìn Lương Thần, liền nói: “Thằng thần nói cho anh biết, đứa nhỏ này, tôi cũng không muốn.”

Lúc Cảnh Hảo Hảo nói những lời này, thần thái thực nghiêm túc, giống như mang theo vài phần chắc chắn chân thật đáng tin.

Lương Thần vẫn duy trì tư thái không nhúc nhích nhìn Cảnh Hảo Hảo, qua khoảng nửa phút, Cảnh Hảo Hảo mở mắt nhìn, chậm rãi xoay qua, nhìn Lương Thần, lại dừng vài giây, nói: “Đứa nhỏ này, không phải là tôi sinh cho người tôi yêu sâu đậm, cũng không phải quan hệ bình thường có được, quan hệ giữa chúng ta vốn là không thể lộ ra ánh sáng, thật sự không nên kéo thêm một sinh một vô tội vào, cho nên, buổi chiều hôm nay, tôi đặc biệt đi bệnh viện, là muốn phá bỏ đứa nhỏ này, nhưng thực đáng tiếc, tôi lại không đủ ngoan độc, tôi không làm được.”

Cảnh Hảo Hảo nói tới đây, cười cười tự giễu,

Lúc này đây, Cảnh Hảo Hảo không có tạm dừng gì, mà là nói một hơi lời nói kế tiếp, nói ra toàn bộ: “Nếu giờ tay tàn nhẫn chém xuống như vậy, Cảnh Hảo Hảo tôi không có thiên phú đó, tôi có thể không lo lắng cho chính mình, nhưng vì thiên phú của người mẹ, tôi cuối cùng nên suy tính cho đứa nhỏ trong bụng mình.”

“Cho nên, Lương Thần, tôi đã thật sự suy nghĩ thật lâu, chúng ta kết hôn đi.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 496: Lương Phu Nhân [3]

Editor: May

“Cho nên, Lương Thần, tôi đã thật sự suy nghĩ thật lâu, chúng ta kết hôn đi.”

Ánh mắt Lương Thần nhìn chăm chăm vào Cảnh Hảo Hảo, ở trong nháy mắt này, sáng giống như sắp phát ra ánh sáng.

Cảnh Hảo Hảo ngồi ngay ngắn ở bên người Lương Thần, sắc mặt vẫn nghiêm túc mà lại trang trọng như trước: “Tôi có thể đi theo anh không danh không phận, nhưng tôi không cho phép con của tôi sinh ra sẽ không danh không phận giống như tôi, cho nên nếu anh muốn tôi sinh hạ đứa nhỏ này, anh phải cho nó thân phận danh chính ngôn thuận, mà chỉ có tôi mới có thể làm mẹ nó, tôi không cho phép đứa nhỏ của mình chia lìa với tôi.”

Chỉ có người từng mất đi mẹ và cha lúc còn nhỏ, mới có thể hiểu được, có thể vẫn có được máu mủ tương liên tình thương của cha và tình thương của mẹ, rốt cuộc là một chuyện may mắn mà lại hạnh phúc như thế nào trong cuộc đời.

Những năm kia, thống khổ cô trải qua, tuyệt đối sẽ không cho phép đứa nhỏ của mình trải qua lần nữa.

“Tôi biết, gia đình các người quyền cao vọng trọng, dòng dõi cao quý, Cảnh Hảo Hảo tôi chỉ là một cô nhi đi lên từ trấn nhỏ, tuy rằng công ty giải

trí TS là mẹ anh mở ra, đối với bên ngoài tôi là nữ minh tinh công ty giải trí TS, nhưng đối với những gia đình lớn như các người mà nói, tôi nhiều nhất chỉ là một con hát không lên được mặt bàn, muốn tiến vào cửa nhà các người, thật là một chuyện ý nghĩ rất kỳ lạ với anh.”

“Tôi cũng không phải là tới nơi này bày ra vấn đề khó khăn cho anh, nếu anh không thể để cho tôi làm Lương phu nhân danh chính ngôn thuận, không thể để cho đứa nhỏ tôi sinh ra, ở trên cùng một hộ khẩu với cha mẹ, Lương Thần.....” Cảnh Hảo Hảo nói tới đây, dừng một chút, quay đầu tầm mắt nhìn Lương Thần vô cùng kiên định: “Tôi sẽ kiên quyết không cần đứa nhỏ này, tôi thà rằng hiện tại khiến cho nó hóa thành một bãi máu loãng.”

Cảnh Hảo Hảo mím môi, nở nụ cười một chút, thần thái lại trở về nhu hòa trước sau như một, trên mặt trắng bệch, không có biểu tình gì quá lớn: “Đứa nhỏ không phải là trách nhiệm của một mình tôi, tôi nghĩ, không có đạo lý tất cả hạng mục lựa chọn đều do tôi tới làm, cho nên bây giờ tôi giao cho anh, có giữ đứa nhỏ hay không là do anh quyết định, tôi chỉ cần một đáp án, anh nói cho tôi biết, cưới tôi, hay là không cưới, anh có thể trực tiếp xem nhẹ những lời vừa rồi, trừ bỏ hôn thú có thể khiến cho tôi có cảm giác an toàn, những thứ khác tôi đều không tin.”

Cuối cùng cô cũng không còn là Cảnh Hảo Hảo kia.

Cảnh Hảo Hảo trước kia, một câu “anh yêu em” của Thẩm Lương Niên, liền có thể khiến cho cô tin tưởng dài đằng đẳng.

Nhưng Cảnh Hảo Hảo hiện tại, yếu đuối không có tự tin, không thấy được kết quả cuối cùng, không hề dễ dàng tin tưởng.

Cưới..... Anh đương nhiên cưới.....

Lương Thần nhìn Cảnh Hảo Hảo, vừa định lên tiếng nói chuyện, Cảnh Hảo Hảo lại hít sâu một hơi, mở miệng nói: “Đương nhiên, Lương Thần, anh cũng đừng hiểu lầm, tôi cũng không phải dùng đứa nhỏ trong bụng làm

lợi thế để bức anh kết hôn với tôi. Thật ra, tôi một chút cũng không muốn gả mình cho anh, tôi đối với hai thứ anh và Lương phu nhân này, cũng không có hứng thú gì, nếu có thể, Lương Thần, tôi giống như trước kia, vẫn là hy vọng có thể vĩnh viễn rời xa anh, tôi tuyệt đối không hy vọng trong bụng tôi sẽ có tồn tại đứa nhỏ này hơn bất cứ ai.”

Ở đáy lòng Cảnh Hảo Hảo, cô vẫn đều tin tưởng vững chắc ý nghĩ này, rời đi Lương Thần, trở về tự do.

Nhưng lúc này đây, khi cô nói ra lời như vậy, cô lại có thể phát hiện đáy lòng của mình, có một trận áp lực nói không nên lời như vậy.

Đáy mắt Lương Thần vốn bởi vì “Chúng ta kết hôn đi” thoáng hiện lên sáng rọi, sau khi nghe được những lời này, trong nháy mắt dập tắt đi.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 497: Lương Phu Nhân [4]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo nhìn tròng mắt đen thâm thúy không nhìn thấy đáy của Lương Thần, cùng gương mặt anh tuấn xinh đẹp bức người của anh, cường chế không thoải mái vừa mới hiện ra nơi đáy lòng, ung dung hỏi: “Không phải anh có chuyện muốn nói với tôi sao?”

Lời nói vừa rồi của Cảnh Hảo Hảo cũng thật ngoan, thực không lưu tình chút nào.

Trong đầu anh nghĩ là, nếu thật sự yêu một người phụ nữ, miệng nói không bằng chứng, mà là cười hỏi đằng hoàng cô ấy, danh chính ngôn thuận để cho tên của cô ấy và tên của mình, ở dưới sự bảo vệ của pháp luật, đặt song song cùng một chỗ.

Nhưng cô tuyệt không muốn gả cho anh, cô hoàn toàn không hiềm lạ anh, không hiềm lạ “Lương phu nhân”, cô muốn, chính là cho đứa nhỏ trong bụng kia một thân phận danh chính ngôn thuận.

Nếu không phải đứa nhỏ trong bụng cô, suy nghĩ của cô vẫn sẽ vĩnh viễn xa rời anh như trước.

Những suy nghĩ thâm tình chân thành, lời nói tình ý kéo dài trước đó ở trong phòng sách, không ngừng vờn quanh trong lòng, trong cổ họng, lại không thể nào nói nên lời.

Cô nói sáng tỏ trực tiếp như vậy, cô sẽ không tin lời ngon tiếng ngọt đường hoàng, cô cần, chính là bảo đảm thật sự.

Mặc dù anh nói, sợ rằng cô cũng chỉ sẽ khinh thường chẳng thèm ngó tới đi.

Tình thâm như thế, nhưng lại khó có thể mở miệng.

Hóa ra, nếu bạn thật yêu một người, nội tâm chua xót, ngược lại sẽ nói không ra lời, lời ngon tiếng ngọt, đa số là nói cho người không quan hệ nghe.

Lương Thần cảm thấy đáy lòng như là bị thứ gì đó hung hăng nghiền quá thật mạnh, vừa đau vừa chua xót, anh vẫn luôn duy trì tư thái không nhúc nhích nhìn Cảnh Hảo Hảo, sắc mặt nhàn nhạt.

Cả đời này của anh, không có sợ hãi gì, hiện tại, anh lại có thể sợ lòng tràn đầy tình yêu của mình, bị Cảnh Hảo Hảo ghét bỏ.

Lúc trước anh, đều là tự tin tràn đầy, bày mưu nghĩ kế, nay..... anh lại không có một chút phần khích.

Nhưng cô không thương anh..... Vậy thì như thế nào?

Cho dù là thật sự kết hôn vì con, anh cũng nhận, chỉ cần anh đăng ký kết hôn với cô, như vậy từ nay về sau, cô là vợ hợp pháp của anh.

Hiện tại không thương, anh có thể cố gắng, đợi cho sang năm cô yêu anh, sang năm không được, vậy năm sau, năm sau nếu không thể, năm năm sau, mười năm sau, hai mươi năm sau.....

Sau khi kết hôn, bọn họ là phải gần nhau cả đời, nếu cả đời cô cũng không yêu, nhưng sau đó bọn họ lại có thể đồng huyết, đến âm tào địa phủ,

anh vẫn gặt gao đuổi theo tình yêu của cô như trước, không được nữa, thì kiếp sau kiếp sau, vĩnh viễn.

Nghĩ đến đây, Lương Thần nháy nháy mắt, ánh mắt nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, còn thật sự rất trịnh trọng, ngữ khí thành kính mà lại dụng tâm: “Hảo Hảo, anh sẽ phụ trách với em.”

Cảnh Hảo Hảo rũ mi mắt, nhớ tới Thẩm Lương Niên cũng từng dùng biểu tình nghiêm túc nói với mình lời giống như vậy, nhưng người đàn ông luôn miệng nói sẽ phụ trách cô kia, không phải xoay người liền ở chung với người phụ nữ khác ư?

Cảnh Hảo Hảo dùng sức mấp máy môi, thản nhiên mở miệng: “Lương Thần, anh không cần lập tức cho tôi đáp án, chờ anh hoàn toàn xác định, lại nói cho tôi biết cũng không muộn.”

Ánh mắt Lương Thần nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo thật sâu, vẫn dùng giọng nói nghiêm túc như vừa rồi: “Đúng, thật sự có rất nhiều chuyện phải xác định. Hảo Hảo, hiện tại em trực tiếp nói cho anh biết, anh thích hôn lễ kiểu gì? Kiểu Trung hay là kiểu dáng Tây phương?”

Xác định trong miệng Cảnh Hảo Hảo, là người trong nhà Lương Thần, nhưng anh lại nghiêm trang bắt đầu xác định hôn lễ của bọn họ.

“Em muốn khi nào thì kết hôn? Chúng ta liền lựa chọn ngày hoàng đạo gần nhất được không? Bằng không chờ thêm một thời gian nữa bụng em lớn lên, mặc áo cưới sẽ khó coi.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 498: Lương Phu Nhân [5]

Editor: May

“Còn có, em muốn đi đâu chụp ảnh cưới? Nước ngoài hay là trong nước?”

“Chỉ là, hiện tại em mang thai, không thể bốn ba đường dài, chúng ta trước tiên chụp ở trong nước được không? Đợi cho sinh đứa nhỏ xong, anh đáp ứng em, chúng ta đi nước ngoài bổ sung, em muốn đi nơi nào liền đi nơi đó. Ừ, còn có cái gì chưa xác định không? Hảo Hảo, em suy nghĩ một chút, bây giờ chúng ta liền hoàn toàn xác định lại, ngày mai anh liền phân phó người đi chuẩn bị.....”

Cảnh Hảo Hảo nhìn Lương Thần trước mặt, tự mình bắt đầu quyết định để cho người ta chuẩn bị hôn lễ, nháy mắt liền có chút hết chỗ nói.

Cô luôn cảm thấy, ý nghĩ của mình và anh, tựa hồ hoàn toàn không cùng ở trên một đường.

Cảnh Hảo Hảo mấp máy môi, ăn ngay nói thật lên tiếng nhắc nhở: “Lương Thần, tôi nói là, người nhà của anh.”

“Người nhà của anh? Bọn họ khẳng định muốn tới tham gia hôn lễ. A..... Hảo Hảo, em cảm thấy phòng tân hôn của chúng ta ở đâu thì tốt? Liền ở biệt thự này được không? Ở trên núi, hoàn cảnh tốt, lại thanh tịnh, thích hợp dưỡng thai, trang hoàng mới gì đó, không tiện cho phụ nữ có thai

và thai nhi, phương diện trang hoàng này anh trang hoàng còn chưa hơn một năm, cho nên trước dùng đã, nếu em không thích, ngày mai anh đưa bản đồ thành phố Giang Sơn cho em, em xem em thích mảnh đất nào, anh lại xây thêm một ngôi biệt thự là được.”

Cảnh Hảo Hảo nâng tay lên, xoa xoa mi tâm, lại xác định ý nghĩ của Lương Thần và mình hoàn hoàn toàn toàn không ở trên một đường.

Hiện tại vấn đề anh cần lo lắng không phải là người nhà bọn họ có thể để cho cô qua cửa hay không ư?

Sao bây giờ, bát tự kết hôn còn chưa có coi đâu, anh liền nói tới trên phòng cưới rồi?

“Theo lý thuyết, hôn lễ hẳn là làm theo ý thích của em, nhưng hiện tại em có thai, không thể mệt nhọc, như vậy đi, hôm nay quá muộn, ngày mai anh trực tiếp gọi điện thoại cho mẹ và chị dâu anh, để cho bọn họ đến an bài đi.”

Lương Thần nói tới đây, dừng một chút: “Hảo Hảo, ở quê em còn bạn bè và bà con xa thân thích không? Có thể phát thiệp mời cho bọn họ, để cho bọn họ tới tham gia hôn lễ của em, còn có bạn bè thành phố Giang Sơn của em, nên phát thiệp mời thì chúng ta cũng không thể thiếu một người nào, em liệt kê danh sách ra, trực tiếp đưa cho anh..... Thật ra em cũng có thể tự điền, nhưng là tình huống bây giờ của chúng ta đặc thù, không thể mệt, cho nên anh để cho thư ký Tô điền thiệp mời của chúng ta..... ừm.....”

Lương Thần tiếp tục trầm tư một chút, sau đó lại lải nhải nói: “A, còn có lễ phục sân bãi rượu bánh kẹo cưới, ngày mai anh trực tiếp gọi điện thoại, để cho người ta đưa toàn bộ mọi hình thức của những thứ này đến trong nhà, thím Lâm cùng em chọn lựa thật tốt, chúng ta không gấp, từ từ thôi, kiểm thứ em thích nhất..... Anh phải gọi một cú điện thoại cho bác sĩ

Trương trước, để bác ấy tới nơi này ở, chẳng may mệt nhọc quá độ, em không thoải mái chỗ nào, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.....”

“Bằng không, liền chọn nơi tổ chức hôn lễ ở sân sau biệt thự của chúng ta đi, sân lớn như vậy là đủ rồi, ẬY thì em cũng không cần quá mệt nhọc, còn có thể trở về phòng nghỉ ngơi bất cứ lúc nào. Hảo Hảo, em xem được không?”

Cảnh Hảo Hảo không có hé răng, qua một lát, cô ngẩng đầu, nhìn Lương Thần, mở miệng, nói: “Lương Thần, có phải trước khi chuẩn bị hôn lễ, anh cần mang tôi đi nhà cũ trước một chuyến, gặp người nhà của anh không.”

Cả người Lương Thần sửng sốt một chút, sau đó bình tĩnh đại ngộ liên tục gật đầu vài cái với Cảnh Hảo Hảo, nói: “Đúng, đúng, xác thực phải gặp mặt trước.”

Dừng một chút, Lương Thần nhìn Cảnh Hảo Hảo liền nói: “Hảo Hảo, em yên tâm, về sau anh sẽ thường xuyên mang em qua lại nhà cũ bên kia, chờ nhiều lần, em và bọn họ liền quen thuộc với nhau.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 499: Lương Phu Nhân [6]

Editor: May

Người nhà đã thật lâu không có thời khắc đoàn tụ một nhà như vậy.

Mặc dù khi trung thu và tết âm lịch, có vài người nhà giữ vững ở trên cương vị, sẽ ngẫu nhiên vắng hợp.

Nhưng một ngày này, bởi vì một tin tức nặng ký của Lương Thần, chấn động toàn bộ người lớn nhỏ trong nhà trở về nhà cũ.

Thật ra, lúc ban đầu Lương Thần gọi điện thoại, chỉ nói cho một mình mẹ mình, anh biết da mặt Cảnh Hảo Hảo mỏng, muốn mang cô gặp cha mẹ, hai đôi anh trai chị dâu và cô nhỏ.

Kết quả, anh vừa mới nói với mẹ anh chuẩn bị kết hôn, muốn ngày mai mang cô dâu tương lai của mình trở về gặp bọn họ.

Mẹ Lương Thần vẫn vì xu hướng tình dục của con trai mình mà lo lắng hãi hùng, lúc nghe được những lời này, phản ứng đầu tiên, hỏi chính là: “A Thần, cô dâu là nữ hay là nam?”

Nháy mắt sắc mặt Lương Thần liền lạnh xuống, trực tiếp chặt đứt điện thoại, sau đó thuận tay gửi cho mẹ mình một tấm ảnh chụp của Cảnh Hảo Hảo.

Mẹ Lương Thần cầm di động, nhìn ảnh chụp Cảnh Hảo Hảo, cũng vài chữ “Con dâu tương lai của mẹ” ở phía dưới, cả người lập tức liền cứng ngắc ở trên sô pha.

Phải biết rằng, lúc ban đầu bà hy vọng con của mình tìm một tiểu thư khuê các xứng đôi với nhà họ Lương, đến sau lại bởi vì con chậm chạp không có bạn gái, bà liền hạ thấp yêu cầu chỉ cần tìm một cô gái xuất thân trong sạch là được, lại đến con mình 25 tuổi muốn thông dong tìm được người tốt nhất, bà trực tiếp không có yêu cầu, chỉ hy vọng con mình tìm là nữ, bà liền cảm thấy mỹ mãn.

Hiện tại, con mình lại gửi cho mình ảnh chụp một cô gái đẹp như thiên tiên, dựa theo vẻ ngoài, thoát nhìn không sạch sẽ, mi thanh mục tú, tốt hơn trong dự đoán của bà ta không biết mấy ngàn mấy vạn lần.

Trong nháy mắt mẹ Lương Thần cảm thấy chính mình như là trúng giải thưởng lớn hạng nhất.

Bà vì tin tức này, ngồi ở trên sô pha, tiêu hóa một lúc lâu, sau đó liền lập tức cầm di động, bắt đầu thông báo già trẻ lớn bé nhà họ Lương, thậm chí còn vô cùng khoe khoang ảnh chụp Cảnh Hảo Hảo, gửi khắp toàn bộ trong nhà.

Vì thế, Cảnh Hảo Hảo còn chưa đến nhà họ Lương, mọi người trong nhà họ Lương đều đã biết đây là người vợ tương lai của con trai nhỏ nhất nhà họ Lương.

.....

Chạng vạng, Lương Thần lái xe, chở Cảnh Hảo Hảo về tới nhà cũ, trước khi đi, anh còn cố ý bảo thư ký Tô chọn lựa kỹ càng mấy phen lễ vật, kết quả, vừa xuống xe, nhìn thấy mọi người đều ở nhà cũ, lễ vật rõ ràng phân không đều, Lương Thần dứt khoát trực tiếp giấu lễ vật ở chỗ ngồi phía sau xe, không mang theo xuống.

Một ngày trước Lương Thần thông báo cho mẹ của mình, cho nên giữa trưa hôm nay mẹ Lương Thần vừa mới ăn xong, liền bắt đầu kích động phân phó phòng bếp chuẩn bị bữa tối.

Đợi khi Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo đến, cơm tối đã sớm chuẩn bị tốt.

Cảnh Hảo Hảo vốn có chút khẩn trương, cô vừa mới vào cửa lớn nhà cũ, nhìn thấy người nhiều như vậy, cả người cô liền càng khẩn trương.

Lương Thần như là đã nhận ra khẩn trương của cô, vươn tay, ôm thắt lưng của cô, dán ở bên tai của cô, nói: “Không có việc gì, thoải mái một chút, bọn họ rất dễ ở chung.”

Nói xong, Lương Thần liền ngẩng đầu, nhìn mẹ mình xa xa, hô một tiếng: “Mẹ.”

Ánh mắt mẹ Lương Thần trực tiếp nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, ngay tại lúc Cảnh Hảo Hảo chuẩn bị theo Lương Thần cùng nhau hô tiếng “Bác gái”, mẹ Lương Thần lập tức đi tới,

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 500: Lương Phu Nhân [7]

Editor: May

Ánh mắt mẹ Lương Thần trực tiếp nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, ngay tại lúc Cảnh Hảo Hảo chuẩn bị theo Lương Thần cùng nhau hô tiếng “Bác gái”, mẹ Lương Thần lập tức đi tới, lôi kéo tay Cảnh Hảo Hảo, nhìn từ trên xuống dưới hai vòng, nhìn thế nào cũng cảm thấy vừa lòng: “Con chính là Hảo Hảo đi, bộ dạng quả nhiên xinh đẹp, còn đẹp hơn ảnh chụp A Thần gửi cho bác nhiều.”

Cảnh Hảo Hảo vẫn nghĩ đến, trong gia đình cao không thể chạm như vậy, người khẳng định là cao quý mà lại khó có thể trao đổi, cô không nghĩ tới, đại BOSS đỉnh đầu - mẹ Lương Thần mà mình vẫn nhìn ở xa xa, ngược lại rất bình dị gần gũi.

Tâm lo lắng đề phòng của Cảnh Hảo Hảo, nháy mắt liền thả lỏng, không hề gắt gao buộc chặt như vậy nữa.

.....

Ba và anh cả Lương Thần cùng nhau trở về nhà cũ.

Lương Thần đặc biệt trình trọng lôi kéo Cảnh Hảo Hảo chào hỏi một tiếng với ba và anh cả của mình.

Anh cả Lương Thần tên Lương Viễn, giống như ba bọn họ, vẻ mặt cẩn thận tỉ mỉ, có nghiêm túc trời sinh, làm cho người ta một loại cảm giác uy nghiêm.

Cảnh Hảo Hảo đứng lên quy củ chào hỏi.

Lương Viễn cười cười với Cảnh Hảo Hảo, tuy rằng ba Lương Thần chỉ gật gật đầu, nhưng sau khi nhìn cả người Cảnh Hảo Hảo xong, ánh mắt trở nên có chút nhu hòa.

.....

Mọi người đều ngồi ở trước bàn ăn, Lương Thần phân biệt giới thiệu một lần tất cả mọi người nhà họ Lương với Cảnh Hảo Hảo, Cảnh Hảo Hảo lần lượt chào từng người, nhưng bởi vì quá nhiều người, thật ra cô cụ thể cũng không nhớ kỹ người nào là người nào.

Cũng may lúc ăn cơm, có người hỏi cô, Lương Thần đều thận trọng quay đầu, nói một câu với Cảnh Hảo Hảo: "Bác gái lớn hỏi em đấy."

"Cho tới bây giờ bác ba cũng chưa bao giờ gặp món ăn cho anh đâu."

"Những món ăn này là sở trường của chị dâu cả, nhanh nếm thử một chút."

Những lời này, Lương Thần nhìn như nói vô tình, thật ra Cảnh Hảo Hảo biết, anh là sợ cô không biết ai là ai, nháo ra khó chịu, đang biến thành nhắc nhở cô.

Lúc ăn cơm đến một nửa, Lương Thần buông đũa xuống, nhìn người một bàn, dùng ngữ khí đặc biệt bình tĩnh, nghiêm trang mở miệng, nói: "Nếu hôm nay mọi người đều đến đủ, con liền nói thẳng, con và Hảo Hảo chuẩn bị sắp tới sẽ kết hôn, càng nhanh càng tốt."

Mẹ Lương Thần nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo, tuy rằng đáy lòng bà thực hy vọng con mình sớm kết hôn một chút, nhưng vậy thì không phải quá gấp gáp rồi: “A Thần, gần đây công việc của ba và anh con có chút bận, qua một thời gian nữa, kết hôn cũng không muộn.”

Lương Thần cười cười với mẹ của mình, sau đó làm như không biết đáy lòng mẹ nghĩ cái gì, tiếp tục giống như không có việc gì mở miệng nói: “Thật ra hiện tại tuổi của con và Hảo Hảo cũng không lớn, thật đúng là không vội kết hôn, nhưng hai tụi con không vội, không có nghĩa là đứa nhỏ trong bụng Hảo Hảo không vội.”

Lương Thần cố ý nhấn mạnh mấy chữ “đứa nhỏ trong bụng” này, sau khi nói xong, anh liền bất động thanh sắc đảo mắt qua sắc mặt từng người ba, mẹ, cùng với mọi người ở đây.

Đứa nhỏ, đứa nhỏ..... mẹ Lương Thần ngây ngốc trong chốc lát, liền dừng tầm mắt ở trên bụng Cảnh Hảo Hảo, sau đó nói: “Có?”

So sánh với khiếp sợ của mẹ, biểu hiện Lương Thần càng bình tĩnh, ngữ khí anh nhẹ nhàng “ạ” một tiếng.

“Hảo Hảo, con mang thai?” Mẹ Lương Thần nhìn Cảnh Hảo Hảo kinh hỉ hỏi một câu, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo gật đầu, mẹ Lương Thần lập tức xoay qua, nói với ba Lương Thần: “Lương Chu Thiên, tôi nói cho ông biết, công việc của ông và Lương Viễn, tận lực đều dừng lại cho tôi, hết thấy thời gian đều tăng cường cho hôn lễ của A Thần và Hảo Hảo.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 501: Chuẩn Bị [1]

Editor: May

Ba Lương Thần ngẩng đầu, quét cái bụng còn rất bằng phẳng của Cảnh Hảo Hảo một vòng, chậm rãi rũ mi mắt, trầm mặc không lên tiếng.

Lương Thần biết đây là ý tứ ba mình ngầm đồng ý, thích hợp chen miệng, nói: “Gần đây Hảo Hảo có thai trong người, không thể quá mức bận rộn, gần đây mẹ cũng không có chuyện gì, cho nên hôn lễ Hảo Hảo.....”

Lương Thần cố ý nói tới đây, dừng một chút.

Mẹ Lương Thần lập tức liệt cười toe toét, không cần nghĩ ngợi nói: “Hôn lễ mẹ đến chuẩn bị, Hảo Hảo cứ chờ làm cô dâu thôi. Đúng rồi A Thần, người hầu bên con từng chăm sóc phụ nữ có thai chưa? Lhong được, liền mang mẹ Lý qua đi, bà ấy từng chăm sóc vài phụ nữ có thai, có vẻ chuyên nghiệp..... Đúng rồi, Hảo Hảo, bác nói với con này, phụ nữ lần đầu tiên mang thai, chuyện chú ý đặc biệt nhiều.....”

Mẹ Lương Thần, nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, bùm bùm không gián đoạn bắt đầu nói cho Cảnh Hảo Hảo biết chuyện chú ý của phụ nữ có thai.

.....

Mười giờ tối, Lương Thần mang theo Cảnh Hảo Hảo rời đi nhà cũ.

Trước khi đi, mẹ Lương Thần mang một nửa sản phẩm dinh dưỡng trong nhà lên trên xe Lương Thần, mãi cho đến cúp sau không đóng được, mới bỏ qua.

Lương Thần tự mình mở cửa xe ra cho Cảnh Hảo Hảo, sau khi anh ngồi lên xe, hạ cửa kính xe xuống, nói xin lỗi với những người đứng ở bên ngoài, sau đó chậm rãi từ từ chuyển xe, lái ra nhà cũ.

Cảnh Hảo Hảo nhìn bóng đêm không ngừng xẹt qua ngoài cửa sổ, có chút không thể tưởng tượng, chính mình thế lại cứ như vậy gặp mặt ba mẹ Lương Thần.

Cô vẫn nghĩ đến, gia đình như vậy, tuyệt đối sẽ có quan niệm dòng dõi, sẽ phản đối cô qua cửa.

Vốn cô còn đang vì đột nhiên mang thai, luyến tiếc phá bỏ đứa nhỏ này, lại sợ hãi lo lắng tương lai đứa nhỏ này danh bất chính ngôn bất thuận, hiện tại hết thảy đều giải quyết dễ dàng, tâm tình Cảnh Hảo Hảo mặc danh kỳ diệu trở nên tốt hơn rất nhiều, xoay qua, nhìn Lương Thần, lên tiếng nói: “Người nhà của anh, đều rất tốt.”

Lương Thần làm chú rể tương lai, câu môi cười cười, nghiêng đầu, tầm mắt đối diện với Cảnh Hảo Hảo, nói: “Hảo Hảo, về sau bọn họ, cũng đều là người nhà của em.”

Người nhà.

Hai chữ này, cách bây giờ, đã gần mười một năm, đối với cô mà nói, được coi như một loại tồn tại rất xa lạ.

Nhưng buổi tối khi cô ngồi ở trên bàn cơm nhà cũ của nhà họ Lương, nhìn món ngon đầy bàn, chung quanh xúm lại cùng một chỗ, mỗi một gương mặt thân thiết mà lại chân thành, cô đột nhiên phát hiện, mỗi người trong gia đình lớn này đều là hạnh phúc như vậy.

Qua không bao lâu nữa, cô sẽ trở thành một thành viên trong hạnh phúc đó.

Có một loại cảm xúc không thể nói nên lời, ở đáy lòng của cô, kích động lên, như là đang hướng tới, hoặc như là đang khát vọng.

.....

Nhà cũ nhà họ Lương.

Phòng sách.

Lương Chu Thiên ngồi ở trước bàn học, quét văn kiện trước mặt một lần, ngẩng đầu, nói với Lương Viễn - con lớn nhất trước mặt: “Chuyện lần này, cần phải làm tốt, có trợ giúp cho tương lai tiền đồ của con.”

“Đã biết, ba.” Sắc mặt Lương Viễn trấn định lễ độ đáp một câu, liền nói: “Nếu như không còn chuyện gì, con đi ra ngoài trước.”

“Chờ một chút.” Lương Chu Thiên ngẩng đầu, nhìn Lương Viễn nói: “Đối tượng A Thần muốn kết hôn, con đi tra một chút, chỉ cần là gia đình trong sạch, hôn sự bọn họ, con liền hỗ trợ coi chừng một chút, thân thể mẹ con không phải đặc biệt tốt, không thể quá mức mệt nhọc, con lại là người từng trải, huynh trưởng như cha, liền giúp đỡ bọn chúng một chút.”

“Dạ.” Lương Viễn lên tiếng, sau đó lại mở miệng nói: “Nhìn ra được, lão tam rất thích cô gái kia.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 502: Chuẩn Bị [2]

cEditor: May

“Cho nên, sẽ không ngăn trở hôn sự bọn họ, xuất thân tốt xấu không có quan hệ gì, nhà chúng ta cũng không dựa vào xuất thân nhà gái để giành lợi ích tốt nhất, chỉ cần gia đình trong sạch, phẩm hạnh không thành vấn đề, là có thể, nhà chúng ta tuyệt đối sẽ không xuất hiện chuyện kết hôn lại ly hôn, cho nên mới cố ý bảo con đi điều tra một chút, cô gái này có đáng tin hay không.”

“Con hiểu được, ba, vậy con ra ngoài trước.”

Lương Chu Thiên nhẹ nhàng gật gật đầu, Lương Viễn yên lặng đi ra khỏi phòng.

.....

Sau khi ra mắt ba mẹ, Lương Thần liền chính thức bắt đầu thật sự để cho người ta đi chuẩn bị hôn lễ của bọn họ.

Đương nhiên, Lương Thần còn muốn điện thoại đến tổ phim, dừng vai diễn của cô trong bộ phim [Mẫu thể thiên hạ], hơn nữa xuất ra một khoản tiền bồi thường, một lần nữa an bài một nữ diễn viên khác trong công ty giải trí TS đảm nhiệm nhân vật của Cảnh Hảo Hảo, diễn xuất bù lại.

Bởi vì Cảnh Hảo Hảo có thai, mỗi ngày thím Lâm và nhóm người hầu đều bị vây trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu ở mức độ cao, từ chiều cố cần thận Cảnh Hảo Hảo lúc trước, biến thành cực kỳ cần thận.

Chuyện hôn lễ, thật sự như là Lương Thần nói vậy, hoàn toàn không cần Cảnh Hảo Hảo bắt tay vào xử lý chút nào, nhiều nhất chính là cô xem qua một chút, chọn một vài kiểu loại mình thích.

Mẹ Lương Thần, cách mỗi một ngày đều sẽ đến biệt thự Lương Thần một chút, cùng tản bộ với Cảnh Hảo Hảo, hoặc là cầm một vài thứ hôn lễ, cho Cảnh Hảo Hảo chọn lựa một chút.

Lương Thần cố ý phân phó thư ký Tô mua một chút sách báo trong thời gian mang thai ở trong tiệm sách, gì mà [sổ tay chuẩn bị cho người mẹ tương lai], [bách khoa mang thai], [bách khoa nuôi con], trở thành bộ sách anh và Cảnh Hảo Hảo phải xem mỗi ngày.

Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo đều là người lần đầu làm ba làm mẹ, cho dù nhà cũ nhà họ Lương rất nhiều người từng trải, nói cho bọn họ rất nhiều công việc hạng mục chú ý, nhưng sau khi hai người xem sách xong, lại còn nghiêm túc ghi lại căn kẽ những hạng mục cần phải chú ý lần nữa.

Đương nhiên, công việc hạng mục chú ý này, có đủ loại, đủ kiểu, đương nhiên khó tránh khỏi sẽ có xuất hiện thời gian khác nhau, lúc đó Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần sẽ thảo luận với nhau, sau đó kết quả cuối cùng, trên cơ bản đều là, loại này trực tiếp lấy hay bỏ, có cần hay không.

Lương Thần không phải người trong vòng giải trí, mặc dù hôn lễ làm rất lớn, cũng chỉ là cho người thân và bạn bè của mình chứng kiến.

Cảnh Hảo Hảo trong vòng giải trí, nhưng cũng không có nghĩ mượn dùng hôn lễ để nổi tiếng, cho nên hôn lễ của Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo, nhìn như khiêm tốn, lại cực kì xa hoa.b

Thẩm Lương Niên là từ trong miệng Từ Dung, biết được tin tức Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo kết hôn.

Ngày đó, Thẩm Lương Niên và Từ Dung ở Golden Age uống rượu, lúc Từ Dung nói cho Thẩm Lương Niên biết tin tức này, ngữ khí có chút không xác định, cho nên đợi sau khi Từ Dung thốt ra, liền theo bản năng nhìn về phía Thẩm Lương Niên, biểu tình trở nên có chút xấu hổ.

Trong nháy mắt Thẩm Lương Niên nghe được tin tức kia, ngón tay run nhẹ nhẹ một chút, sau đó liền sắc mặt bình tĩnh bưng ly rượu trên mặt lên, chậm rãi uống một ngụm, ngữ khí nói ra đến chính mình nghe cũng cảm giác xa lạ: “Vậy sao?”

“Ừ.” Từ Dung lên tiếng, cúi đầu, không có hé răng.

Một lát sau, Thẩm Lương Niên hỏi: “Khi nào?”

“Ngày 21 tháng 5, còn khoảng một tuần lễ.”

“Gấp như vậy sao.”

“Đúng vậy, nghe nói là đã mang thai, kết hôn vì có con.”

Thẩm Lương Niên gật gật đầu, không có hé răng, sau đó thần thái, cũng không có biến hóa gì quá lớn.

Chỉ là, uống một ly tiếp một ly rượu.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 503: Chuẩn Bị [3]

Editor: May

Ung thư dạ dày của anh, cấm kỵ cay độc, cấm hết thủy thứ kích thích.

Cho nên, rượu cay độc vào bụng, làm cho Thẩm Lương Niên cảm giác trong dạ dày truyền đến một loại cảm giác đau nóng.

Thật lâu sau, Thẩm Lương Niên mới lên tiếng, hỏi: “Hiện tại cô ấy thế nào?”

Từ Dung trầm mặc bưng ly rượu lên, uống một ngụm rượu, có chút hỏi một đấng nói một nẻo nói: “Lúc trước gửi thiệp mừng cho tôi, hiện trường hôn lễ, ở ngay biệt thự giữa sườn núi của Lương Thần. Hôn lễ đối ngoại rất bề bộn, nhưng tôi từng đi hiện trường một lần, rất xa hoa, Cảnh Hảo Hảo.....”

Từ Dung nói tới đây, dừng một chút, quay đầu, nhìn Thẩm Lương Niên nói: “Thoạt nhìn rất tốt, sở hữu hết thủy bộ phim đã diễn cũng ngừng lại, bồi thường tiền là A Thần đưa thay cô ấy, hiện tại cô ấy ở trong biệt thự, được rất nhiều người chiếu cố trước sau, ngay cả uống nước, cũng là hai ba người hầu bận rộn, sợ nóng sợ lạnh, thoạt nhìn dễ hư như một công chúa, càng quá phận là, A Thần không cho hút thuốc bên trong thì thôi, bên ngoài cũng không cho, xác thực mà nói, chỉ cần bước vào cửa biệt thự của cậu ta, liền cấm hút thuốc, giữa trưa tôi ở nhà bọn họ ăn cơm, đồ ăn làm

đến rất dinh dưỡng, hương vị nhẹ, vừa thấy chính là cố ý chuẩn bị cho phụ nữ có thai Cảnh Hảo Hảo này.”

Nói nhiều như vậy, Từ Dung mới ngừng lại được, sau đó còn nói: “Lương Niên, cô ấy rất tốt.”

Cô gái từng đứng bên cạnh anh, anh đã nói muốn yêu quý cả đời, hiện nay phải gả cho người khác làm vợ.

Từng chút của cô, mỗi tiếng nói cử động của cô, anh đều rõ như lòng bàn tay, hiện tại cô trôi qua có tốt hay không, còn phải trải qua người khác truyền lại.

Thậm Lương Niên ngồi ở trên vị trí, cảm thấy đau đớn trong dạ dày càng ngày càng mãnh liệt, anh cố nén, ngồi ở trên sofa, sau một lúc lâu, mới gật gật đầu, nói: “Rất tốt là tốt rồi.”

Thật sự, rất tốt, là tốt rồi.

Cuộc đời này không có nguyện vọng gì, chỉ hy vọng người con gái anh thực có lỗi, người con gái anh yêu kia, trôi qua rất tốt.

Thậm Lương Niên nâng tay lên, lau mặt, sau đó đứng lên: “Tôi toilet một chuyến.”

Từ Dung không nói gì, ánh mắt nhìn Thậm Lương Niên, lộ ra vài phần thốn thức.

Bước chân Thậm Lương Niên có chút lảo đảo chạy đến trong toilet, hai tay anh chống trên bục rửa mặt, nhìn chính mình trong gương, đã muốn gầy yếu rất nhiều, sắc mặt lại rất tái nhợt, đột nhiên liền cảm thấy trong dạ dày quay cuồng một trận, sau đó cúi người, dùng sức nôn mửa lên.

Rượu uống vào, bị ới không còn một chút, ới đến cuối cùng, Thẩm Lương Niên rõ ràng nhìn thấy trong bồn màu trắng, có màu đỏ tươi.

Đỏ như vậy, lại chói mắt như thế.

Đập vào mắt Thẩm Lương Niên, khiến anh sững sờ hồi lâu, sau đó vội vàng vươn tay, mở vòi nước, rửa sạch sẽ trong bồn sứ.

Thẩm Lương Niên nhìn bồn sứ trắng noãn, lúc này mới cảm thấy đáy lòng kích động, hơi ổn định một chút.

Cái chết, xin bước chân của mày, đến chậm đi một chút.

Để cho tôi nhìn thấy người con gái kia, thật sự hạnh phúc, rồi lại dẫn tôi đi.

Thẩm Lương Niên cũng không có về phòng bao, mà là trực tiếp bước chân run rẩy đi ra Golden Age, ngồi ở trong xe của mình, ôm dạ dày, ghé vào trên tay lái, chậm rãi hưởng thụ đau đớn, chờ đợi đau đớn qua đi.

Dạ dày đau đớn như vậy, thật ra anh rất quen thuộc.

Đó là chuyện rất nhiều năm trước, lúc đó Cảnh Hảo Hảo, sẽ không tự tay nấu một nồi cháo nhừ, sẽ cưỡi xe đạp, ở sáng sớm ngày đông giá rét, gánh gió lạnh qua lại một tiếng, mua cháo anh thích ăn nhất về.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đông lạnh đến đỏ bừng, tay nhỏ bé đều nứt da ra, cô lại không để ý chút nào, cười hì hì bưng cháo cho anh, bảo anh ăn nhân lúc còn nóng.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 504: Chuẩn Bị [4]

Editor: May

Lúc ban đầu, anh nhớ rõ, anh thấy cô ngủ ở trong phòng rét lạnh, bán đất quê nhà đi, sau đó an bài cho cô một cái điều hòa.

Đó là tài sản còn sót lại cha anh để lại cho anh, anh không chút chần chờ và dừng lại.

Lúc đó, anh là không hề giữ lại bỏ ra cho cô như vậy, giống như cô, vì tình yêu của bọn họ, vì tương lai của bọn họ, cam tâm tình nguyện, không oán không hối.

Nhưng sau lại, sau lại rốt cuộc là làm sao vậy?

Anh không có kích tình, anh luôn cảm thấy Cảnh Hảo Hảo như là một phần trên thân thể của mình, dứt bỏ không xong, lại dần dần vô vị, anh không dành tốt nhất, kinh hỉ nhất, cảm động nhất cho cô.

Nhưng cô thì sao? Vẫn đều là một ngày tiếp một ngày, luôn đối đãi với anh như ban đầu.

Lúc đó, bọn họ bần cùng như vậy, anh vì để cho Cảnh Hảo Hảo trôi qua ngày tốt nhất, nỗ lực không ngừng.

Sau đó, anh xác thực thành công, anh kiếm tiền, anh có thể cho Cảnh Hảo Hảo trôi qua ngày tốt đến lúc trước bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nhưng Cảnh Hảo Hảo lại muốn kết hôn, chỉ là chú rể không phải là anh.

Rốt cuộc là từ lúc nào, anh bắt đầu yên tâm thoải mái hưởng thụ giao ra của Cảnh Hảo Hảo, mà chính mình, lại trở nên giống như trong vô số đàn ông bên trong thành phố này, trong nhà có một, bên ngoài có một?

Hốc mắt Thẩm Lương Niên trở nên có chút ướt át, chậm rãi vươn tay, sờ soạng trong túi nửa ngày, lấy ra chiếc nhẫn đính hôn anh từng tặng cho cô kia.

Kim cương ở dưới vô số ngọn đèn ngoài cửa sổ xe chiếu xuống, khúc xạ ra ánh sáng chói mắt.

Tình yêu kia, là anh cô phụ trước tiên, cho nên, cuối cùng, người không đi ra được nhất, cũng là anh.

Thật lâu sau, Thẩm Lương Niên mới khiến tâm tình của mình bình ổn một chút, chậm rãi khởi động xe, chuyển vòng quanh thành phố Giang Sơn không có mục tiêu, cuối cùng liền bất tri bất giác đi tới biệt thự Lương Thần.

Anh ở ngoài hàng rào sân sau biệt thự Lương Thần, nhìn thấy bên trong đã muốn dựng một nửa vũ đài, nhìn thấy sân cỏ cắt sửa, nhìn thấy chung quanh chất đầy hoa hồng mới, nhìn thấy trên màn hình lớn, có ngọn đèn bảy màu không ngừng lóe lên.

Ngày 21 tháng 5 bọn họ sẽ kết hôn.

Một ngày rất đặc biệt.

521, anh yêu em.

Hơn nữa, còn là kết hôn vì con.

Đọc như thế nào, liền cảm thấy tuyệt vời như thế ấy.

Lương Thần từng vào lúc anh và Kiều Ôn Noãn chọn áo cưới, trào phúng nói anh, có thể lấy được Kiều tiểu thư, là phúc khí tốt cả đời của anh.

Hiện tại anh, giữ nguyên trả lại những chữ này cho anh.

Có thể lấy được Cảnh Hảo Hảo, là phúc khí cả đời Lương Thần anh ta.

Phúc khí này..... Là thật sự phúc khí.

Hảo Hảo, anh mong ước em hạnh phúc.

.....

Ngày 17 tháng 5, cách hôn lễ của bọn họ, còn có bốn ngày.

Một ngày này là ngày kiểm tra thai lần thứ hai của Cảnh Hảo Hảo.

Làm như vậy vì, xem một chút thân thể Cảnh Hảo Hảo có vấn đề hay không, có thể bởi vì hôn lễ mà mệt nhọc, làm thương tổn đến đứa nhỏ hay không.

Một ngày này là thứ năm, sáng sớm, thời tiết liền trở nên đặc biệt nóng bức, Lương Thần cố ý gọi điện thoại cho Tô Tiểu Tả, nói cho bọn họ hôm nay anh không đi công ty, muốn theo Cảnh Hảo Hảo khám thai.

Anh nói keo kiệt không chút nào, giống như ước gì người toàn thế giới đều biết anh muốn kết hôn, anh sắp làm ba.

Lương Thần ăn xong bữa sáng, trước đi ra ngoài khởi động xe, bật máy điều hòa lên, hạ nhiệt độ bên trong xe xuống thích hợp nhất, sau đó mới trở lại trong phòng, đón Cảnh Hảo Hảo đi ra ngoài, đưa cô lên xe, liền

vội vàng chỉnh điều hòa bên trong xe cao thêm một ít, liên tục hỏi Cảnh Hảo Hảo vài lần: “Có thích hợp không?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 505: Chuẩn Bị [5]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần gần đây chung đụng thật rất tốt, đứa nhỏ trong bụng, cũng thực làm cho hai người kéo gần lại không ít khoảng cách, Cảnh Hảo Hảo không giống như trước đây vậy, đặc biệt kháng cự Lương Thần.

Lương Thần từ sau khi Cảnh Hảo Hảo mang thai, cả người gần như thay đổi thành một người khác, anh từng thuộc là loại chuyện gì cũng muốn an bài cho thím Lâm đi làm, hiện tại là tự thân tự lực thì thôi, còn mỗi một lần lúc làm, đều sẽ hỏi Cảnh Hảo Hảo “Cảm thấy như thế nào?”

Hỏi hơn, Cảnh Hảo Hảo khó tránh khỏi cảm thấy phiền, giống như hiện tại, Lương Thần chinh nhiệt độ, chinh nửa ngày, chẳng những không ra cửa lớn, còn vẫn luôn hỏi không thôi, Cảnh Hảo Hảo gật đầu đến có chút phiền, ngẩng đầu, nhìn Lương Thần, có chút cảm tức nói: “Rốt cuộc anh đã xong chưa không nhìn thấy tôi gật đầu à, vẫn hỏi hoài, có phiền hay không.”

Lương Thần chưa từng tận tâm hết sức hầu hạ một phụ nữ như vậy, kết quả còn bị ganh ty, anh không phải sợ cô không thoải mái ư? Nhìn một chút, hiện tại là thái độ gì, sao anh lại thích một người phụ nữ như vậy chứ, cả ngày ra vẻ đáng thương hầu hạ cô trước sau, cô lại còn ghét bỏ anh, Lương Thần nghĩ rằng, sao mình lại uất ức bản thân mình như vậy, nhất

thời liền nghiêm mặt, nhỏ giọng nghiêng rằng nghiêng lợi nói thầm một câu: “Thái độ gì vậy!”

Cảnh Hảo Hảo không có nghe rõ Lương Thần nói cái gì, xoay qua nhìn về phía anh.

Cô còn chưa có mở miệng nói chuyện, vừa rồi Lương Thần còn uất ức chính mình, liền lập tức không cảm giác được mình có bao nhiêu uất ức, nói với Cảnh Hảo Hảo: “Được rồi, anh chính là rất phiền!”

Cảnh Hảo Hảo bị Lương Thần chọc cho phốc xuy nở nụ cười.

Lương Thần nhìn ý cười của Cảnh Hảo Hảo, đáy lòng liền nghĩ, chính mình thật sự là càng sống càng lùi, lại bị một phụ nữ ăn gắt gao, nhưng trên mặt lại cam tâm tình nguyện biểu hiện ra một bộ dáng bị ăn gắt gao, giẫm chân ga, chứ Cảnh Hảo Hảo thật cẩn thận ra khỏi cửa lớn biệt thự.

.....

Mặc dù thứ năm là ngày đi làm, người trong bệnh viện vẫn đặc biệt nhiều.

Lương Thần đã hẹn số chuyên gia trước, bởi vì trên đường kẹt xe, lúc đến, đã qua số.

Đợi khoảng mười phút, mới đến phiên Cảnh Hảo Hảo.

Là một loạt kiểm tra.

Giày vò xuống dưới, đã là một hai tiếng sau.

Lương Thần nhìn thấy người chung quanh đều thật cẩn thận dìu phụ nữ có thai, anh cũng lập tức học người bên ngoài dìu Cảnh Hảo Hảo, đi đến nơi nhận đơn xét nghiệm.

Đợi khoảng nửa tiếng, y tá hô tên Cảnh Hảo Hảo.

Lúc xét nghiệm, Cảnh Hảo Hảo chạy tới chạy lui ở vài nơi, Lương Thần sợ mệt đến cô, cho nên trực tiếp để cho Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trên vị trí nghỉ ngơi, anh đi cầm đơn, tìm bác sĩ hỏi tình huống.

Trước khi Lương Thần đi, còn cố ý để lại cho Cảnh Hảo Hảo một lọ nước khoáng, phân phó cô đừng đi loạn, sau đó mới có chút lo lắng rời đi.

Lúc Lương Thần đi vào phòng chẩn đoán, phía trước có một phụ nữ có thai đang ở nghe bác sĩ hội báo, cho nên anh ở ngoài cửa, kiên nhẫn đợi trong chốc lát, đợi sau khi phụ nữ có thai rời đi, Lương Thần mới đi vào.

Bác sĩ có thể tiếp đãi phụ nữ có thai có chút nhiều, cảm giác có hơi mệt, nâng tay lên, xoa xoa cái trán, đi trước rót một ly nước uống, mới hỏi Lương Thần ngồi ở một bên: “Đơn xét nghiệm đâu?”

Lương Thần đưa đơn xét nghiệm lên.

Bác sĩ tiếp nhận, nhìn cẩn thận một lần, sau đó nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Lương Thần một cái: “Cơ thể mẹ thoát nhìn thực khỏe mạnh, có chút thiếu máu rất nhỏ, bổ máu nhiều là tốt rồi.”

“Vậy thai nhi thì sao?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 506: Chuẩn Bị [6]

Editor: May

“Thai nhi?” Bác sĩ hoài nghi nhìn thoáng qua Lương Thần, biểu tình có chút kỳ quái nói: “Anh không phải vội tới kiểm tra thân thể cho phu nhân anh, xem thử thích hợp mang thai hay không ư? Trước mắt, thân thể phu nhân của anh, các phương diện đều không có vấn đề gì lớn, rất thích hợp mang thai.”

Biểu tình Lương Thần hơi cứng ngắc một chút: “Không phải, phu nhân của tôi không phải mang thai sao?”

“Mang thai?” Bác sĩ nở nụ cười một chút, lắc xết nghiệm ở trước mặt Lương Thần, nói: “HCG của phu nhân anh thuộc loại trong phạm vi bình thường, sao có thể mang thai chứ? Có thể là các người nhầm rồi đi.”

Lương Thần nhú nhú mày, lấy xét nghiệm lần trước của Cảnh Hảo Hảo ra, đưa cho bác sĩ, bác sĩ nhìn trong chốc lát, nói: “Dưới tình huống bình thường mà nói, hcg cao là tượng trưng mang thai, nhưng có chút thức ăn hoặc thuốc, cũng có khả năng tạo thành hiện tượng giả mang thai của phái nữ lúc ấy, cho nên phản ứng phu nhân anh xuất hiện lúc trước, rất có thể là ăn thức ăn hoặc thuốc có hàm chứa kích thích gì đó, mới có thể xuất hiện kết quả kiểm tra như vậy.”

Cho nên..... thật ra, Cảnh Hảo Hảo hoàn toàn không có mang thai?

Sau khi trong đầu Lương Thần tiêu hóa xong vấn đề này, giây tiếp theo, nhanh chóng lóe lên chính là một đêm kia, Cảnh Hảo Hảo từng ở trong phòng ăn, nói những lời kia với mình.

“Tôi cũng không phải dùng đứa nhỏ trong bụng tôi làm lợi thế để bức anh kết hôn với tôi, thật ra, tôi một chút cũng không muốn gả chính mình cho anh, tôi chưa từng hứng thú gì với hai loại anh và Lương phu nhân này.”

“Nếu có thể, Lương Thần, tôi giống như trước kia, vẫn hy vọng có thể vĩnh viễn rời xa anh, tôi tuyệt đối không hy vọng trong bụng tôi sẽ có tồn tại đứa nhỏ này hơn bất cứ ai.”

Tâm Lương Thần hung hăng rơi xuống một chút, còn chưa kịp vì đứa nhỏ này hoàn toàn không tồn tại mà cảm thấy mất mát, đáy lòng lại trước một bước hiện lên một tầng sợ hãi và kích động.

Nếu Cảnh Hảo Hảo biết cô hoàn toàn không có mang thai, vậy phản ứng đầu tiên của cô, có thể là lập tức hủy bỏ hôn lễ này với anh không?

Sắc mặt Lương Thần, nháy mắt trở nên trầm mặc xuống.

Không được, đùa gì thế, sao có thể hủy bỏ hôn lễ, anh nằm mơ cũng muốn cưới cô làm vợ.....

Lương Thần nuốt nuốt nước miếng, trong đầu, mơ hồ có rất nhiều loại ý tưởng, cuối cùng, anh mới chậm rãi âm thầm hạ một quyết định dưới đáy lòng.

Anh muốn giấu diếm chân tướng này, anh muốn trước cưới Cảnh Hảo Hảo làm vợ, anh muốn cho quan hệ giữa anh và cô, nhận được bảo hộ của pháp luật.

Chỉ cần anh và cô kết làm vợ chồng, quan hệ giữa bọn họ liền ván đã đóng thuyền, trong bụng cô không có đứa nhỏ, nhiều nhất anh sẽ gánh vác tất cả trách nhiệm với người nhà cũ, nói là anh sợ bọn họ phản đối anh cưới Cảnh Hảo Hảo, cho nên mới nghĩ ra biện pháp như vậy.

Về phần chỗ cô..... Anh có thể làm như cái gì cũng không biết..... Quạ đen như vậy, cô cũng không thể toàn trách anh, cũng không thể nói ly hôn liền ly hôn, kể từ đó, anh và cô còn có thể tiếp tục cùng một chỗ.....

Chỉ cần thời gian đủ lâu, anh tin tưởng, anh có thể khiến cho cô cam tâm tình nguyện làm vợ anh, sinh cho anh một đứa nhỏ.

Lương Thần thu liễm tất cả tinh thần, nhìn bác sĩ trước mặt, thần thái lạnh nhạt: “Bác sĩ, tôi muốn phiền toái anh một chuyện, có thể giúp tôi in thêm một phần đơn xét nghiệm nữa không? Chỉ là, giúp tôi sửa chỉ số HCG một chút.....”

.....

Lương Thần cầm đơn xét nghiệm đã được sửa đổi qua, đi ra từ phòng chẩn đoán, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo im lặng ngồi ở trên vị trí khi anh rời đi, đang khe khẽ nói chuyện với người phụ nữ mang thai bên cạnh cái gì đó

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 507: Chuẩn Bị [7]

Editor: May

Cũng không biết nói đến chuyện vui vẻ gì, Cảnh Hảo Hảo cong môi, cười cười nhợt nhạt.

Lương Thần đứng ở tại chỗ, nắm đơn xét nghiệm, nhìn chăm chăm trong chốc lát, chậm rãi kéo môi một cái, mở bước chân đến gần.

Cảnh Hảo Hảo nghe được tiếng bước chân, ngẩng đầu, nhìn thấy Lương Thần, lập tức đứng lên: “Kết quả kiểm tra thế nào?”

Lương Thần trước gật đầu một cái với người phụ nữ có thai mới vừa nói chuyện phiếm với Cảnh Hảo Hảo, mới lấy đơn kiểm tra ra đưa cho Cảnh Hảo Hảo, sau đó vươn tay, giống như vừa rồi, xem cô thành một phụ nữ có thai, thật cẩn thận掂掂, vừa đi, vừa nói: “Kết quả kiểm tra rất không tệ, chỉ là bác sĩ nói dinh dưỡng thân thể em hơi có chút theo không kịp, sau khi về nhà, em phải bồi bổ nhiều một chút, người rất gầy.”

Thật ra Cảnh Hảo Hảo cũng xem không hiểu rốt cuộc các hạng số liệu trên đơn xét nghiệm đại biểu cho cái gì, chỉ là thấy chỉ số hcg rất cao, biết chính mình là thật mang thai, cho nên cứ dựa theo những dặn dò Lương Thần nói thay bác sĩ, nói: “Đã biết, về nhà tôi khẳng định hội sẽ uống canh bổ tím Lâm làm.”

.....

Tuy rằng chuyện hôn lễ, hoàn toàn không có phiền toái đến Cảnh Hảo Hảo, nhưng Cảnh Hảo Hảo vẫn bởi vì chính mình lại cứ như vậy lập gia đình, tâm tình trở nên có chút phập phồng không yên, chất lượng giấc ngủ buổi tối cũng không tốt.

Trên đường Lương Thần lái xe mang theo cô trở về, cả người cô có chút buồn ngủ.

Gió lạnh bên trong xe đang mở đến thấp nhất, nhưng vẫn hơi lạnh một chút, Lương Thần xuyên qua kính chiếu hậu nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo sắp đi vào giấc ngủ, dừng xe ở ven đường, cầm mền, nhẹ nhàng đắp lên trên người Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo còn chưa có hoàn toàn đi vào giấc ngủ, đã nhận ra khác thường, mở to mắt, mơ mơ màng màng liếc mắt nhìn Lương Thần một cái, ngữ khí có chút lười biếng hỏi: “Đến sao?”

“Chưa.” Lương Thần trở về một câu, sửa sang mền tốt, sau đó lúc kéo thân thể về, vừa vặn quét đến cục dẫn chính đối diện ngã tư đường, ánh mắt Lương Thần dừng một chút, nghiêng đầu, mở miệng nói với Cảnh Hảo Hảo: “Hảo Hảo, buổi chiều hôm nay hoặc là ngày mai, chúng ta rút ra thời gian, trước lĩnh chứng nhận đi.”

“Không phải nói ngày kết hôn sẽ lĩnh chứng ư?” Cảnh Hảo Hảo có chút nghi hoặc nghiêng đầu, nhìn thoáng qua Lương Thần, buồn ngủ tiêu tán không ít.

“Ngày cưới, phải là ngày hoàng đạo, lĩnh chứng thì lúc nào cũng được, không cần thiết phải là ngày hoàng đạo. Huống chi, ngày kết hôn đó, chuyện nhiều như vậy, anh sợ em mệt mỏi, cho dù không suy nghĩ cho chúng ta, cũng phải suy nghĩ một chút cho đứa nhỏ trong bụng, cho nên, vẫn là lĩnh giấy chứng nhận trước đi.”

Cảnh Hảo Hảo suy nghĩ một chút, gật gật đầu, nói: “Được rồi.”

Dừng một chút, Cảnh Hảo Hảo liền nói: “Ngày mai đi, hôm nay ngày người ở bệnh viện lâu như vậy, có chút mệt, buổi chiều không muốn đi ra ngoài.”

Trên mặt Lương Thần, lập tức nở nụ cười, mặt mày đều bay lên theo, đáy lòng vốn khẩn trương, cũng rơi xuống theo.

Không chờ được ngày 21 lĩnh chứng, chuyện Cảnh Hảo Hảo không có mang thai này, cho dù ngoại trừ anh, cũng không có người khác biết, nhưng anh vẫn cảm thấy, đây hết thảy giống như là một quả bom hẹn giờ, sợ khi nào đó sẽ thật sự nổ mạnh.

Cho nên những thứ hôn thú này, có thể sớm, liền sớm.

.....

Cảnh Hảo Hảo là người vòng giải trí, bạn bè trong giới của cô có hạn, cho nên, hôn lễ chỉ mời vài người đặc biệt thân thiết.

Tuy rằng, không có cố ý truyền bá, nhưng tin tức cô kết hôn vẫn để lộ ra ngoài.

Không ít người thốn thức, Cảnh Hảo Hảo thật sự là một người phúc khí, đi một Thẩm Lương Niên đồng khổ, đến đây một Lương Thần tốt hơn.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 508: Kết Hôn [1]

Editor: May

Không ít người thốn thức, Cảnh Hảo Hảo thật sự là một người phúc khí, đi một Thẩm Lương Niên đồng khổ, đến đây một Lương Thần tốt hơn.

Đương nhiên, những lời thốn thức này, cũng rơi vào trong tai Kiều Ôn Noãn.

Kiều Ôn Noãn là ở trong toilet quán cà phê dưới lầu công ty giải trí TS nghe được tin tức này, tấm ngăn toilet, là chế tạo từ gỗ, hiệu quả cách âm rất kém cỏi, mấy nữ minh tinh bình thường trong công ty giải trí TS, ở nơi này dùng ngữ khí hâm mộ ghen tị, đánh giá hôn sự của Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần.

“Thật sự rất không ngờ, Cảnh Hảo Hảo - nữ minh tinh hạng ba như vậy, không có gì khác biệt với chúng ta, lại có thể có một ngày gả vào hào môn làm quý phu nhân.”

“Cho nên nói, phụ nữ đều phải là bụng không thua kém, nghe nói là đã mang thai, kết hôn vì con.”

“Đó cũng là Lương Thần muốn kết hôn, bó lớn nữ minh tinh mang thai muốn leo lên, nhưng có bao nhiêu người sau khi không công sinh đứa nhỏ, không chiếm được một chút ưu việt, một nữ minh tinh Hongkong,

trước đó không lâu sinh cho một phú hào ba đứa con trai, cuối cùng không phải vẫn là kết cục huyền não chia tay ư.”

“Mặc kệ nói như thế nào, chính là Cảnh Hảo Hảo mệnh tốt.....”

.....

Giọng nói đó dần dần biến mất không thấy, Kiều Ôn Noãn ngồi ở trên bồn cầu, cả người sững sờ hơn nửa ngày, mới chậm rãi đứng lên.

Cảnh Hảo Hảo quả nhiên rất phúc khí..... Sau khi mang thai đứa nhỏ, liền có thể kết hôn vì con, mà cô thì sao?

Người cô yêu, đang suy nghĩ hết mọi biện pháp, trốn tránh cô khắp nơi.

Chỉ là..... bắt đầu từ giờ phút này, cô nghĩ, sau khi Thẩm Lương Niên nhìn thấy cô lần nữa, cũng sẽ không dám không chút lưu tình đẩy cô ra đi?

Kiều Ôn Noãn lấy lại bình tĩnh, đẩy cửa toilet ra, đứng ở trước bồn rửa tay, chậm rãi rửa sạch sẽ tay của mình, sau đó đối diện gương, nhìn cô gái sắc mặt tái nhợt bên trong, nhìn trong chốc lát, liền mở túi xách mang theo bên mình ra, bắt đầu chậm rãi trang điểm.

Kiều Ôn Noãn trang điểm rất cẩn thận, chưa đến chốc lát, một gương mặt tinh điêu ngọc trác, liền sinh ra dưới tay cô ta.

Kiều Ôn Noãn đối diện gương chuyển trái phải hai vòng, phát giác không có gì khác thường, lúc này mới nhấc túi xách của mình lên, chân thành đi ra quán cà phê, lên xe của mình.

Kiều Ôn Noãn lái xe, vòng quanh trong trí nhớ của mình những nơi Thẩm Lương Niên sẽ đi, tìm từng nhà, cuối cùng, cô là gặp được Thẩm Lương Niên ở cửa “Lưu Quang Tuế Nguyệt”.

Sau khi công ty Thẩm Lương Niên bán trao tay, chỉ phụ trách một phần nghiệp vụ rất ít, đêm nay đúng lúc cùng nhau ăn cơm, uống rượu với một khách hàng cũ.

Trước kia anh, uống rượu ngàn chén không say, giống như là uống nước lạnh, hiện tại anh, chỉ uống hai ly, liền cảm giác được trong dạ dày truyền đến nóng rát.

Anh vẫn cố nén đau đớn, nói đông nói tây với khách hàng cũ, thật vất vả chấm dứt, anh đứng ở dưới đèn nê ông của “Lưu Kim Tuế Nguyệt”, khách sáo bắt tay tạm biệt khách hàng cũ, nhìn xe của khách hàng cũ dần dần lái đi, anh mới ôm bụng, sắc mặt tái nhợt xoay người, đi vào “Lưu Kim Tuế Nguyệt”.

Ở trong không gian toilet nhỏ hẹp, anh cúi người, ới ra hồi lâu, rốt cục ổn định thích hợp được một chút, anh mới kéo cửa ra, như là người không có việc gì đi ra, không khác gì bình thường, súc miệng, rửa tay, sau đó rời đi.

Cả người thoát nhìn, thực không tệ, hoàn toàn không giống như là bộ dáng bị ung thư, lúc sinh mệnh đã sắp đếm ngược.

Chỉ là, vào lúc anh lại đi ra cửa “Lưu Quang Tuế Nguyệt” lần nữa, trước mặt chặn một người.

Kiều Ôn Noãn trang điểm tinh xảo, thoát nhìn giống như cô gái từng trên màn hình, vinh quang xinh đẹp.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 509: Kết Hôn [2]

Editor: May

Cô nhìn thấy anh, lập tức xông lên trước, kéo lấy cánh tay anh, như là sợ hãi anh sẽ biến mất bất cứ lúc nào, lực đạo trên tay có chút lớn: “Lương Niên, em chờ anh thật lâu.”

Thẩm Lương Niên nở nụ cười ha ha, nhìn dung nhan xinh đẹp của Kiều Ôn Noãn, cánh môi nhẹ nhàng mím lại, nói: “Kiều Ôn Noãn, cô nói cô có phải là không tự trọng trời sinh không, cứ thích dán lên trên thân người khác như vậy?”

Thẩm Lương Niên trong trí nhớ, vĩnh viễn cũng không phải là bộ dáng lạnh bạc như thế này, cho dù lúc đó, toàn bộ đáy lòng anh đều là Cảnh Hảo Hảo, nhưng đối đãi với cô vẫn ôn nhu như ngọc, nói chuyện chưa từng không tốt như thế, đáy mắt Kiều Ôn Noãn hiện lên một tầng sương mù: “Lương Niên, trước kia anh không phải nói chuyện với em như vậy.”

Trước kia?

Thẩm Lương Niên có chút lười nhác tựa vào trên cửa thủy tinh của “Lưu Quang Tuế Nguyệt”, ánh mắt trở nên có chút hoảng hốt, ngữ khí trở nên có chút buồn bã: “Cô cũng biết, đó là trước kia.”

Giây tiếp theo, ánh mắt Thẩm Lương Niên, trở nên có chút lạnh lẽo, thẳng tắp nhìn Kiều Ôn Noãn, biểu tình có chút nghiêm túc nói: “Kiều Ôn

Noãn, tôi nói với cô lần cuối, tôi và cô, cả đời cũng không thể trở lại trước kia, trước kia sở dĩ tôi cùng một chỗ với cô, chỉ thuần túy là vì chơi đùa một chút, hiện tại tôi chơi đã, cũng chơi chán, nhìn thấy cô, tôi liền ngán, cho nên, cô thật sự không cần không mặt mũi lì lợm dán lên người tôi như vậy.”

Kiều Ôn Noãn nắm chặt hai tay, nước mắt nơi đáy mắt lung lay sắp đổ, cô hít thật sâu một hơi, hơi hơi ngẩng cằm, nói từng chữ một: “Cảnh Hảo Hảo ngày 21 tháng 5 sẽ kết hôn, nhưng lại là kết hôn vì con, Thẩm Lương Niên, chẳng lẽ anh còn ở nơi này hy vọng xa vời, cô ta sẽ trở về tìm anh?”

Thẩm Lương Niên nở nụ cười, cảm thấy Kiều Ôn Noãn có chút không thể nói lý, trực tiếp đứng thẳng thân thể, muốn chạy lấy người.

Kiều Ôn Noãn đi theo phía sau anh: “Anh phản bội cô ta, cô ta và anh hoàn toàn không có khả năng, cho dù anh đợi đến dài đằng đẳng, cô ta cũng sẽ không còn bất kỳ giao nhau gì với anh nữa.”

Thẩm Lương Niên không nói gì, chỉ bước chân đã nhanh hơn rất nhiều.

Kiều Ôn Noãn chạy chậm một đường theo phía sau Thẩm Lương Niên: “Anh nói anh và em không thể trở về lúc trước được, anh cho là anh và cô ta có thể trở lại trước đây sao? Lương Thần có tiền hơn anh, có quyền hơn anh, cái cũng tốt hơn, Cảnh Hảo Hảo cô ta đã sớm yêu anh ta, nếu không sao cô ta lại có thể gả cho anh ta, anh đối với cô ta mà nói, chỉ là quá khứ, ý tứ của quá khứ, anh có hiểu hay không? Chính là, ý tứ rất cuộc không thể quay về, anh có hiểu hay không, Thẩm Lương Niên?”

Thẩm Lương Niên mở cửa xe, trực tiếp ngồi xuống, hung hăng đóng sầm cửa xe, sau đó khởi động động cơ.

Giây tiếp theo Kiều Ôn Noãn cũng dùng sức kéo cửa xe ra, nhìn Thẩm Lương Niên đã muốn nhả ga, chuẩn bị vọt xe ra ngoài, dùng hết toàn lực quát: “Thẩm Lương Niên, anh thật sự nghĩ, Cảnh Hảo Hảo mang thai ư?”

Thẩm Lương Niên hung hăng giẫm phanh xe dưới chân lại, cả người xoay qua, nhìn Kiều Ôn Noãn, ánh mắt lạnh như băng như tuyết.

“Cô ta là vì mang thai, mới có cơ hội gả cho Lương Thần đi? Đơn giản mà nói, chính là kết hôn vì con, nếu không có đứa nhỏ, người nhà họ Lương khẳng định sẽ không để cho cô qua cửa? Lương Niên, nếu người nhà họ Lương biết, Cảnh Hảo Hảo cô ta hoàn toàn không mang thai, người nhà họ Lương sẽ nghĩ cô ta như thế nào? Sẽ cảm thấy cô ta dùng đứa nhỏ vọng tưởng trèo cao đi? Đến lúc đó, anh cảm thấy hôn lễ ngày 21, còn có cơ hội có thể tổ chức ư?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 510: Kết Hôn [3]

Editor: May

Lời của Kiều Ôn Noãn còn chưa nói xong, Thẩm Lương Niên liền đột nhiên nhảy xuống từ trên xe, nâng tay lên, nắm lấy áo của cô ta, trực tiếp xoay người cô ta đặt ở trên xe, trong ánh mắt nhìn chăm chăm cô ta, quay cuồng tức giận nồng đậm: “Kiều Ôn Noãn, tôi cảnh cáo cô, nếu cô dám làm bậy với Cảnh Hảo Hảo, tôi khẳng định sẽ không bỏ qua cho cô.”

“Em cũng đã có thể thừa nhận với truyền thông em là tiểu tam, còn có cái gì em không dám làm? Thẩm Lương Niên, em nói cho anh biết, sở dĩ Cảnh Hảo Hảo sẽ xuất hiện mang thai, vẫn là bởi vì anh!”

Mi tâm Thẩm Lương Niên hung hăng nhú lại, cánh tay đè nặng bả vai Kiều Ôn Noãn hung hăng dùng sức.

Kiều Ôn Noãn cảm thấy bả vai mình đau đớn giống như sẽ vỡ vụn bất cứ lúc nào, cô đau đến lệ trong mắt chậm rãi chảy xuôi ra, nhưng cô nhìn thấy ánh mắt Thẩm Lương Niên hận không thể muốn băm thây vạn đoạn mình, nở nụ cười khanh khách: “Lương Niên, thuốc cảm anh đưa cho Cảnh Hảo Hảo, thật ra là thuốc an thai, phụ nữ không mang thai uống thứ này, sẽ tạo thành kỳ sinh lý hỗn loạn, còn có thể khiến cho progesterone và hcg hơi cao, thuốc kia là em chuẩn bị cho chính mình uống, muốn dùng mang thai uy hiếp anh cưới em, nhưng..... thực đáng tiếc, anh vẫn không cho em cơ hội, em chỉ có thể mang thuốc kia cho Cảnh Hảo Hảo dùng..... Em chỉ là

ôm tâm lý may mắn, muốn nhìn một chút bộ dạng sau khi Cảnh Hảo Hảo mang thai, có thể sẽ bị Lương Thần buột đi xoá sạch đứa nhỏ, nhưng em không nghĩ tới, Cảnh Hảo Hảo thật sự là rất phúc khí, Lương Thần lại muốn kết hôn với cô ta.....”

Cùng với Kiều Ôn Noãn phun ra từng chữ, sắc mặt Thẩm Lương Niên trở nên càng ngày càng tái nhợt.

“Thẩm Lương Niên, thật ra, anh cũng không thể trách em nha, anh nhìn một chút đi, hiện tại em vì anh, cái gì cũng không còn, bất luận kẻ nào trên đường cái nhắc tới Kiều Ôn Noãn, đều là Kiều tiểu tam, người phụ nữ hạ tiện, không biết xấu hổ, những từ này giống như tên của em, em yêu anh yêu đến cuối cùng, em lại đổi lấy cái giá lớn như vậy, em không cam lòng, cho nên Thẩm Lương Niên, em không có khả năng cứ như vậy buông tha anh, anh chán ghét em, đúng không? Anh chán ghét em, em cố tình sẽ gắt gao cột vào một chỗ với anh, trừ phi anh giết em, nếu không, anh đừng mơ tưởng cả đời này có thể vứt bỏ em, em nói cho anh biết, Thẩm Lương Niên, em muốn gả cho anh, em muốn làm vợ của anh, nếu anh không kết hôn với em, em sẽ đi nói cho người nhà họ Lương, Cảnh Hảo Hảo hoàn toàn không có mang thai, em sẽ làm cho cả đời này cô ta và Lương Thần đều không có khả năng ở cùng một chỗ..... Cảnh Hảo Hảo thật đáng thương, đúng không? Đầu tiên là bị anh phản bội, sau đó lại ở cùng Lương Thần, không chiếm được danh phận gì, thật ra, cô ta còn đáng thương hơn em, đúng không?”

Thẩm Lương Niên chỉ cảm thấy trong ngực mình, như là một đoàn lửa đang nhanh chóng thiêu đốt, càng cháy càng ác liệt.

Anh nhìn gương mặt điểm xinh đẹp cười tươi như hoa của Kiều Ôn Noãn, đột nhiên liền nắm lấy đầu cô ta, hung hăng đập lên xe: “Tôi muốn giết cô, giết cô! Kiều Ôn Noãn, tôi muốn giết cô.....”

Kiều Ôn Noãn không giãy dụa, cũng không né tránh, chỉ tùy ý Thẩm Lương Niên đập đầu mình vang bộp bộp, thẳng đến khi cô cảm giác được cái ót của mình, có cảm giác sền sệt tản mát ra mùi máu kích thích, Kiều Ôn Noãn mới cong môi, nhẹ giọng nói: “Thẩm Lương Niên, hết thả chuyện này, anh không thể hoàn toàn trách em, lúc trước nếu anh không theo em lên giường, không cho em càng lún càng sâu với anh, sau đó sẽ phát triển thành như vậy ư? Cảnh Hảo Hảo, em, chuyện cho tới nay, hai chúng ta đến trình độ như vậy, đều là anh làm hại.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 511: Kết Hôn [4]

Editor: May

Nước mắt Kiều Ôn Noãn, rơi xuống càng hung mãnh, cô cũng không muốn như vậy, cô cũng không muốn một lần lại một lần xuống tay với Cảnh Hảo Hảo, nhưng cô không có cách nào, cô chính là cố chấp yêu người đàn ông tên là Thẩm Lương Niên này, cô muốn cùng một chỗ với anh, mặc kệ anh thích cô, hay là chán ghét cô, cô cũng từng nghĩ để chính mình buông tay, nhưng cô vừa nghĩ đến sau khi buông anh ra, cô liền thật sự hai bàn tay trắng..... Cô liền cảm thấy thế giới của mình, khó chịu như là long trời lở đất.

“Thẩm Lương Niên, ngày 21, trước ngày 21, em muốn anh đi cục dân chính lĩnh chứng với em, nếu anh không theo thời gian em hẹn, em tuyệt đối sẽ đi nói cho người nhà họ Lương, trừ phi anh thật sự giết em, nếu không, em trôi qua không tốt, mọi người ai cũng đừng nghĩ tốt hơn.”

“Qua ngày 21, Cảnh Hảo Hảo liền thành vợ của Lương Thần, cho dù cô ta thật sự bị kiểm tra ra không có mang thai, nhà họ Lương cũng sẽ không buộc bọn họ lập tức ly hôn, nếu Lương Thần thật sự yêu cô ta, tuyệt đối sẽ nghĩ biện pháp bảo vệ cô ta. Em thừa nhận, mỗi một chuyện em làm đều là đang nhắm vào Cảnh Hảo Hảo, nhưng lúc này đây anh yên tâm, chỉ cần anh làm lựa chọn đúng, cô ta tuyệt đối sẽ không có bất cứ chuyện gì.”

Thẩm Lương Niên nghe đến đó, trong nháy mắt như là mất đi toàn bộ khí lực, cánh tay lập tức liền rũ xuống, trong đầu anh, ngây ngốc thành một mảnh.

Là tự làm bậy, không thể sống sao?

Năm đó, là anh một tay phá rồi cuộc sống an bình của anh và Cảnh Hảo Hảo, hiện nay, anh và Cảnh Hảo Hảo đã tách ra, cô vẫn luôn bởi vì anh mà bị liên lụy.....

Trong đầu Thẩm Lương Niên, trong nháy mắt nghĩ đến tối hôm qua mình ở ngoài biệt thự nhà Lương Thần, nhìn được cảnh tượng kết hôn, tình mỹ động lòng người.

Anh từng nói qua, anh muốn cưới cô làm vợ, kết quả, mỗi người đi một ngả.

Nay cô rốt cục có thể làm cô dâu, chẳng lẽ, lại một lần nữa làm cho hết thảy đều trở thành bọt nước sao?

Thẩm Lương Niên ngửa đầu, nhìn bầu trời đêm tối đen, trời biết, đáy lòng anh có không cam lòng cỡ nào.

Nhưng cuối cùng, anh vẫn nhẹ nhàng mà gật gật đầu với Kiều Ôn Noãn, nói: “Được, cô chờ tin tức của tôi.”

Cả người Kiều Ôn Noãn trong nháy mắt im lặng xuống, lộ ra một thần thái thực cảm thấy đủ thỏa mãn, vui vẻ như muốn khóc lên, cô thật cẩn thận mở miệng, nói: “Lương Niên, anh sẽ lấy em làm vợ, đúng không?”

Thẩm Lương Niên không nói gì, chậm rãi xoay người, leo lên xe, giẫm chân ga, chậm rãi rời đi.

Thật ra như vậy rất tốt.

Hai người anh và Kiều Ôn Noãn, một nam cận bã, một nữ hạ tiện, xứng đáng hành hạ nhau đến già như thế.

Thật ra như vậy thật sự rất tốt.

Ít nhất, từ nay về sau, Kiều Ôn Noãn sẽ không đi trêu chọc Cảnh Hảo Hảo.

.....

Ngày 18 tháng 5, thời tiết có chút âm u, ánh mặt trời một lát sáng rồi, một lát biến mất, không khí thoáng có chút nặng nề, không có một chút gió.

Sáng sớm chưa đến bảy giờ, Lương Thần liền bò dậy từ trên giường, đi vào phòng tắm rửa mặt sạch sẽ một chút, sau đó quần áo choàng tắm đi ra, nhẹ nhàng đi đến trên giường, nhẹ giọng hô hai tiếng với Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo đang ngủ say, có chút không hồn giận bị Lương Thần quấy rầy giấc ngủ, lật người, tiếp tục ngủ.

Giấc ngủ cả đêm, khiến cho làn da Cảnh Hảo Hảo thoát nhìn thủy nộn trắng nõn, Lương Thần kìm lòng không đậu cúi đầu, cắn cắn gò má cô hai cái.

Cảm giác hơi tê dại, nháy mắt truyền khắp toàn thân Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo cọ cọ đầu, xốc chăn lên, trùm lên trên mặt của mình.

“Hảo Hảo, rời giường.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 512: Kết Hôn [5]

Editor: May

Đã nói hôm nay đi lĩnh chứng.

Cảnh Hảo Hảo rầm rì giật giật ở trong chăn, có chút không tình nguyện.

Lương Thần vươn tay, túm túm chăn, hành động liên tiếp không ngừng như vậy của anh, ảnh hưởng nghiêm trọng giấc ngủ của Cảnh Hảo Hảo, làm cho tâm tình của cô không hờn giận ngồi dậy, trừng mắt liếc mắt nhìn Lương Thần một cái, sau đó mượn gối đầu hung hăng nện ở trên người anh, nằm trở về tiếp tục ngủ lần nữa.

Gối đầu đó, giống nhau là nện vào trong lòng Lương Thần, làm cho thể xác và tinh thần anh sung sướng, anh đứng lên, đi vào phòng thay quần áo, chọn lựa quần áo ở bên trong nửa ngày, cuối cùng chọn một áo sơ mi màu đỏ, gia tăng thêm một màu sắc vui mừng vì hôm nay anh lĩnh chứng.

Vì phụ trợ càng thêm vui mừng, Lương Thần cũng cố ý cầm cho Cảnh Hảo Hảo một cái váy đỏ.

Tám giờ, rốt cục Cảnh Hảo Hảo kì kèo mè nhao bò dậy từ trên giường, mắt buồn ngủ mông lung đứng ở trong phòng tắm, sờ soạng trên bục rửa mặt nửa ngày, cũng không có đụng đến kem đánh răng.

Lương Thần vội vàng tiến lên, cầm bàn chải đánh răng của Cảnh Hảo Hảo, nặn kem đánh răng lên, đưa tới trong tay Cảnh Hảo Hảo, sau đó dựa ở cạnh cửa, nhìn Cảnh Hảo Hảo đánh răng.

Bữa sáng, Lương Thần ăn đặc biệt sốt ruột, còn thỉnh thoảng thúc giục Cảnh Hảo Hảo, không đến tám giờ rưỡi, hai người liền xuất phát đi cục dân chính.

Lúc đến cục dân chính thành phố Giang Sơn, mới chín giờ mười lăm phút, cách thời gian nhân viên cục dân chính đi làm, còn có mười lăm phút.

Lương Thần dừng xe ổn, tự mình vòng đến bên phía Cảnh Hảo Hảo, kéo cửa xe ra, chờ Cảnh Hảo Hảo xuống xe, tiện tay đóng khóa cửa xe lại, sau đó liền kéo thắt lưng Cảnh Hảo Hảo, đi trước cửa cục dân chính chờ.

Chín giờ rưỡi, cục dân chính đúng giờ làm việc.

Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo đi vào đi chụp ảnh trước.

Chụp cho bọn họ, là một thợ chụp ảnh già của cục dân chính, chứng kiến không biết bao nhiêu đôi tình nhân kết làm vợ chồng của thành phố Giang Sơn, lúc nhắm ngay tiêu cự, thợ chụp ảnh già còn nhắc nhở hai người dựa vào gần một chút.

“Tách tách” Một tiếng, tựa như một giấc mộng, một đạo ánh sáng hiện lên, đầu óc Cảnh Hảo Hảo hơi có chút trống rỗng, không đợi cô phản ứng kịp, thợ chụp ảnh già đã đưa cho bọn họ mấy tấm ảnh chụp.

Trên ảnh chụp nam tuần nữ mĩ, liền giống như là một hồi mộng đẹp trong cuộc sống phù phiếm nhất, xinh đẹp không biết hình dung như thế nào.

Lương Thần nhìn chăm chăm ảnh chụp kia, thất thần hồi lâu, mới đặt tay Cảnh Hảo Hảo, đi đến bàn đăng ký.

Lúc này Cảnh Hảo Hảo mới phát hiện, trong lòng bàn tay Lương Thần, lại có thể ướt sũng.

Anh lại toát mồ hôi?

Cảnh Hảo Hảo ngẩng đầu, nhìn thoáng qua người đàn ông, phát hiện gương mặt anh, kéo căng chặt chẽ, cánh môi cũng dùng sức mím lại, như là đang cố ý che dấu nội tâm khẩn trương của mình. Nhưng đáy mắt anh, sáng rỡ kinh người.

Ngồi ở trước bàn đăng ký, nhân viên công tác đưa cho hai người bọn họ, mỗi người một phần tư liệu: “Điền thông tin của các người vào.”

Lương Thần dẫn đầu mở ra, không có dừng lại cầm lấy bút, bắt đầu điền soạt soạt soạt.

Cảnh Hảo Hảo vốn không khẩn trương, không biết vì sao lại ở trong nháy mắt này, đột nhiên hiện lên một tầng khẩn trương, cô bình ổn hô hấp của mình một chút, mới cúi đầu, hạ bút viết chữ.

Một kiểu chữ rồng bay phượng múa, khí phách bức người.

Một kiểu chữ xinh đẹp tinh tế, khéo léo linh lung.

Đợi sau khi điền xong, Lương Thần trước kiểm tra thông tin hai người một lần, xác nhận không có lầm, sau đó ký tên ở trên tư liệu.

Nhân viên công tác cầm thông tin hai người điền, đánh lách cách ở trong máy vi tính hồi lâu, sau đó cầm hai bản màu đỏ bỏ vào chỗ máy đánh chữ, thanh âm lộp bộp vang lên.

Tiếng máy đánh chữ, rất tiết tấu, như là một bài hát, đập vào trong lòng mềm mại của Lương Thần từng chút.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 513: Kết Hôn [6]

Editor: May

Đợi sau khi điền xong, Lương Thần trước kiểm tra thông tin hai người một lần, xác nhận không có lầm, sau đó ký tên ở trên tư liệu.

Nhân viên công tác cầm thông tin hai người điền, đánh lách cách ở trong máy vi tính hồi lâu, sau đó cầm hai bản màu đỏ bỏ vào chỗ máy đánh chữ, thanh âm lộp bộp vang lên.

Tiếng máy đánh chữ, rất tiết tấu, như là một bài hát, đập vào trong lòng mềm mại của Lương Thần từng chút.

Đợi đến khi tiếng máy đánh chữ dừng lại, Cảnh Hảo Hảo phát hiện, trong lòng bàn tay của mình, lại có thể toát ra một tầng mồ hôi.

Hóa ra, ở bên trong quá trình này, khẩn trương không chỉ là một mình Lương Thần, còn có cô.

Nhân viên làm việc cầm hai bản màu đỏ, chia ra đóng dấu, mặt mang mỉm cười đưa cho Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo: “Chúc các người hạnh phúc.”

Lương Thần gợi khéo môi lên, nói một tiếng “Cám ơn”, cầm quyển sổ nhỏ màu đỏ kia, ý cười nơi đáy mắt giống như sắp tràn ra.

Tối hôm qua, anh vẫn không có ngủ say, lăn qua lộn lại nghĩ đều là chuyện linh chứng này, ban đêm Cảnh Hảo Hảo ngủ say sưa, anh nhìn dung mạo của cô chăm chú hồi lâu, lúc ấy hận không thể lập tức liền ôm Cảnh Hảo Hảo đi vào cửa cục dân chính, gọi người đi làm suốt đêm, giúp anh làm hôn thú.

Hiện tại, rốt cục anh lấy được hai bản màu đỏ tới tay, tâm lo lắng đề phòng cả đêm của anh, rốt cục vững vàng trở xuống trong ngực của mình.

Cô gái anh vốn có ý muốn kết hôn, đã là vợ của anh rồi.

Lương Thần nhìn chăm chăm hai bản màu đỏ, mặc danh kỳ diệu cảm thấy đáy lòng hiện lên một tầng cảm động nói không nên lời, anh nhìn hồi lâu, mới đưa cho Cảnh Hảo Hảo một bản màu đỏ của cô.

Cảnh Hảo Hảo tiếp nhận, cảm thấy trong lòng bàn tay có chút nóng lên, cô lại có thể cứ như vậy, kết hôn vì con, làm vợ người ta.

.....

Đi ra cục dân chính, ánh nắng bên ngoài, đã có chút lớn.

Lương Thần không chờ Cảnh Hảo Hảo về biệt thự, ngược lại trực tiếp lái ra thành phố Giang Sơn.

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở bên trong xe, sau một lúc lâu mới phát hiện đường không đúng, nghiêng đầu, nhìn Lương Thần: “Chúng ta không trở về nhà?”

“Anh trước mang em đi một nơi.” Lương Thần chuyên chú nhìn chăm chăm phía trước, hơi tăng tốc độ xe lên.

Xe càng lái về phía trước, Cảnh Hảo Hảo càng cảm thấy quen thuộc, đợi đến khi cây cầu cổ trấn nhỏ quê hương của cô hiện lên ở trước mắt

mình, cô mới kinh ngạc nghiêng đầu, nhìn về phía Lương Thần: “Anh dẫn tôi về quê làm gì?”

Lương Thần cười cười, không có hé răng, cũng không có trực tiếp lái xe vào trấn nhỏ, ngược lại là vòng quanh bên ngoài trấn nhỏ, tiếp tục lái về phía trước, qua trấn nhỏ, chính là một mảnh đồng ruộng nhìn không thấy điểm đầu, lúc này đúng là mùa lúa mì chín, liếc mắt nhìn lại một cái, đầy đất đều là ánh vàng rực rỡ.

Lương Thần quẹo xe vào trong ruộng hoang, sau đó dừng lại, nói với Cảnh Hảo Hảo: “Xuống dưới đi.”

Cảnh Hảo Hảo một bụng hoài nghi, nhưng vẫn ngoan ngoãn xuống xe, trấn nhỏ mùa hè, nhiệt độ thấp hơn thành phố Giang Sơn một chút, trong gió thổi tới, mang theo mùi hương ruộng lúa.

Máy móc hữu cơ trên ruộng lúa mì chín sớm, thu gặt, phát ra tiếng vang ong ong ong.

Trên cây cối xa xa, thỉnh thoảng có chim đỗ quyên bay qua, miêng phát ra tiếng “bù gù bù gù”.

Lương Thần mang theo Cảnh Hảo Hảo bảy quẹo tám rẽ ở trên ruộng lúa một trận, lúc này đáy lòng Cảnh Hảo Hảo mới mơ hồ nhận thấy được Lương Thần muốn dẫn chính mình đi nơi nào, cô theo bản năng ngẩng đầu, nhìn về phía bóng dáng Lương Thần, cước bộ dưới chân đi theo hơi dừng một chút.

Lương Thần như là không có nhận thấy được Cảnh Hảo Hảo khác thường, vẫn đi về phía trước, cuối cùng đứng ở trước hai bia mộ, mới quay đầu, nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo đứng ở xa xa.

Khoảng cách có chút xa, ánh mặt trời chói mắt, Cảnh Hảo Hảo cũng thấy không rõ lắm thần thái Lương Thần, cô đứng tại chỗ, hít sâu một hơi,

mới mở bước chân, đi qua.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 514: Kết Hôn [7]

Editor: May

Dựa vào gần một chút, Cảnh Hảo Hảo rõ ràng thấy ảnh chụp trên mộ bia phía trước, là dung nhan cô không thể quên thuộc hơn nữa.

Ba và mẹ của cô.

Lương Thần chờ Cảnh Hảo Hảo tới gần, vươn tay, dắt tay cô, đứng sòng vai với cô ở trước mộ bia ba mẹ cô, sau đó, người đàn ông mới chậm rãi mở miệng, giọng nói ở trong gió lớn ruộng lúa, có vẻ có chút phát run: “Ba, mẹ, con tên là Lương Thần, từ giờ trở đi, con là chồng của Hảo Hảo.”

Lời giới thiệu rất bình thường, lại làm cho hốc mắt Cảnh Hảo Hảo trong nháy mắt chứa đầy nước mắt.

Đúng vậy, cô đã gả làm vợ người ta, chính cô cũng chưa nghĩ đến tới đây nói cho ba mẹ cô một tiếng, nhưng Lương Thần, lại ở sau khi nhận giấy hôn thú, mang cô tới nơi này chia sẻ với ba mẹ cô trước tiên.

Lương Thần nói xong câu nói kia, chậm rãi xoay người, lấy ra giấy hôn thú từ trong túi cô, sau đó ngồi xổm người xuống, quỳ gối trên đất bùn vàng, mở giấy hôn thú kia ra trước mặt bia mộ.

“Đây là con và Hảo Hảo, buổi sáng đi lĩnh chứng kết hôn, tụi con trước cầm tới đây, cho hai người nhìn một chút, cho hai người biết, hiện tại

Hảo Hảo cũng có nhà của mình, từ nay về sau, không phải cô đơn một mình nữa, hai người cũng có thể yên tâm.”

Ánh mặt trời chói lọi chiếu vào trong mắt Cảnh Hảo Hảo, hơi có chút đau đớn, đáy lòng của cô, đột nhiên bởi vì lời nói Lương Thần, liền cỏ dại lan tràn, từng dòng nước ấm, phía sau tiếp phía trước thổi quét trong lòng của cô, lấp đầy tâm mềm mại của cô.

“Không phải cô đơn một mình nữa” trong miệng Lương Thần, giống như là một loại ma chú, khiến cho đáy lòng cô hung hăng lay động một chút, ngay cả thân thể cũng run rẩy lên theo, loại cảm giác này, xa lạ mà lại đột ngột, đến bất ngờ không kịp phòng bị, làm cho Cảnh Hảo Hảo nháy mắt ngơ ngẩn, cô còn chưa kịp thời nắm bắt được đó rốt cuộc là thứ gì, cái loại cảm giác này, liền tiêu tán đi từng chút.

Cảnh Hảo Hảo sững sốt nửa ngày, mới theo Lương Thần cũng chậm rãi quỳ gối trước phần mộ ba mẹ của mình, cô đã từng nhìn mộ bia lạnh như băng như vậy, mỗi một lần đều là khóc thương tâm muốn chết, nhưng lúc này đây, cô lại nở nụ cười nhợt nhạt, nâng tay lên, sờ sờ bụng của mình, nói: “Ba, mẹ, con mang thai, hai người có cháu ngoại, ba đứa nhỏ, là người đàn ông bên cạnh con, anh ấy là.....”

Cảnh Hảo Hảo nuốt một ngụm nước miếng, nói: “Chồng của con.”

Chồng..... xưng hô như vậy, để hình dung anh, nói ra từ trong miệng của cô, Lương Thần mới giật mình phát hiện, hai chữ rất ít nét này, rốt cuộc ẩn chứa bao nhiêu khác biệt.

.....

Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo ở trước mộ phần ba mẹ Cảnh Hảo Hảo ngây người hồi lâu, mới rời đi.

Trên đường trở về, Cảnh Hảo Hảo bởi vì vừa mới nói chuyện nhiều với ba mẹ, tâm tình có chút xuống thấp, dọc theo đường đi không có nói chuyện gì với nhau, trở lại biệt thự, đã là hai giờ chiều.

Ăn xong cơm trưa, Lương Thần ngay cả lầu cũng chưa lên, trực tiếp chuẩn bị đi công ty, Cảnh Hảo Hảo đưa anh ra cửa, lúc anh mở cửa xe, lên tiếng gọi tên của anh: “Lương Thần.”

Tay Lương Thần dừng một chút, quay đầu, nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo hướng về phía anh cười cười nhàn nhạt, tươi cười nhàn nhạt kia, xinh đẹp mà lại sạch sẽ.

Không có lần thêm bất kỳ tạp chất nào.

Giống như anh đã từng, nhìn thấy cô tươi cười với Thẩm Lương Niên giống như vậy.

Cả người Lương Thần nháy mắt sửng sờ tại chỗ, chỉ cảm thấy trong cơ thể, giống như có thứ gì đó, bắt đầu khởi động, thật lâu sau, đều hóa thành kích động.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 515: Kết Hôn [8]

Editor: May

Trời biết anh năm mơ cũng hy vọng Cảnh Hảo Hảo có thể thật tình thật lòng, phát ra nụ cười từ nội tâm với anh nhưng thời gian dài tới này như vậy, cô đối với anh, không phải lạnh như băng, chính là lãnh đạm, đến ngay cả “Sinh nhật vui vẻ” trong miệng cô, cũng là anh nói liên miên căn nhắc hồi lâu, mới đổi lấy được.

Thế cho nên, đến sau này, nụ cười của Cảnh Hảo Hảo với anh, anh liền có chút không dám nghĩ xa.

Anh không ngừng tự an ủi chính mình dưới đáy lòng, không sao, chỉ cần cô ở bên người anh, đều không sao cả.....

Cả người Lương Thần giống như hóa thạch, sững sờ ở trước mặt Cảnh Hảo Hảo, Cảnh Hảo Hảo tiếp tục cong cong khóe môi, nói với Lương Thần: “Cám ơn anh, Lương Thần.”

Cô từng nói “Cám ơn”, nhưng là nói xa cách lãnh đạm công thức hoá.

Nhưng lúc này đây, cô là cười nói, ngữ điệu kia, thoải mái mềm mại.

Khiến cho tâm Lương Thần trong nháy mắt hóa thành một đoàn nước xuân, trong nháy mắt này, anh cảm thấy dùng một câu để hình dung tâm tình lúc này của mình, tuyệt đối không kiểu cách.

Đó chính là, nếu Cảnh Hảo Hảo bảo anh đi chết, anh cũng sẽ mắt không nháy một chút liền đi tìm chết.

Thế giới phù phiếm, chúng sinh, còn kém hơn những mây cười một tiếng của em.

.....

Lĩnh xong hôn thú còn chưa đến năm tiếng, giấc mộng của Lương Thần liền trở thành sự thật thấy được nụ cười của Cảnh Hảo Hảo, anh nghĩ, cuộc sống hôn nhân kế tiếp của mình, tuyệt đối sẽ vô cùng thuận lợi.

Dọc theo đường Lương Thần vui rạo rức lái xe đi công ty, không ngừng quét bản màu đỏ chỗ cạnh tài xế, cuối cùng còn vào lúc đèn đỏ nhảy qua, cầm bản màu đỏ kia đặt trước tay lái của mình, vừa lái xe, vừa xem, nhất thời cảm thấy, thế giới tuyệt vời không thể giải thích.

Tới công ty, Lương Thần xuống xe, bảo an lập tức tiến lên, nhận chìa khóa đồ xe giúp anh, Lương Thần luôn mặt không chút thay đổi khí tràng cường đại đối mặt nhân viên cấp dưới, rạng rỡ gật gật đầu với bảo an, còn cố ý làm bộ như lấy di động, cầm bản màu đỏ nhỏ trong túi của mình ra, bày ra cho bảo an xem.

Bảo an nhìn mấy chữ “Hôn thú” trên bản màu đỏ, tròn mắt suýt nữa rớt xuống dưới, lập tức khom người, nói: “Chúc mừng Lương tổng.”

Về mặt Lương Thần tươi cười gật gật đầu, thoải mái nhận chúc mừng, lần đầu tiên trong cuộc đời không chút nào keo kiệt nói một câu: “Cám ơn.” với bảo an.

Sau đó, liền nét mặt toả sáng tiến vào công ty.

Lúc này đúng là giờ đi làm buổi chiều, trong thang máy tầng một, xếp đầy người chờ đi thang máy, Lương Thần cố ý buông tha thang máy chạy

thăng dành riêng cho tổng giám đốc của mình, cùng những nhân viên này, tâm bình khí hòa chờ thang máy, cửa thang máy mở ra, Lương Thần và nhân viên cùng nhau tiến vào thang máy.

Tập đoàn Giang Sơn không ít nhân viên, nhìn thấy Lương Thần, đều khách khách khí hô một tiếng “Lương tổng”.

Lương Thần rất kiên nhẫn nhất nhất gật gật đầu với tất cả mọi người, sau đó nhìn người đứng đầy thang máy, vẫn làm bộ như lấy điện thoại di động từ trong túi ra nhìn thời gian, cùng lấy giấy hôn thú của mình ra theo, sau đó không cẩn thận rơi xuống đất.

Một nhân viên đứng ở bên cạnh anh, lập tức khom người nhặt bản đồ nhỏ lên, nhìn thấy mấy chữ “Hôn thú” này, lập tức cung kính đưa cho Lương Thần, nói: “Lương tổng, chúc mừng ngài tân hôn vui vẻ.”

Những người khác trong thang máy, lập tức ôm thái độ ân cần, cũng nói: “Chúc mừng Lương tổng.” theo

Lương Thần vừa lòng gật gật đầu, cười tủm tỉm tiếp tất cả chúc phúc, dùng tay lau bản màu đỏ rơi ở trong thang máy không dính chút bụi bặm kia hai lần, nhét vào trong túi của mình.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 516: Tám Giờ Rưỡi Vĩnh Viễn [1]

Editor: May

Cả một buổi chiều, mặc kệ là lúc họp, hay là lúc gặp khách hàng, Lương Thần luôn mang theo hôn thú của mình bên người, nhìn thấy ai, đều giống như vô tình lấy ra lần nữa, biểu hiện hai cái, sau đó đồng đặc tiếp nhận “Bị buộc” chúc phúc.

Rốt cục bận rộn xong, Lương Thần ngồi ở trong văn phòng của mình, đoan đoan chính chính bày hôn thú ra trước mặt bàn làm việc của mình, cắn ngón tay, tỉ mỉ đánh giá xem.

Nhìn trong chốc lát, xoay người đi làm việc, còn chưa đến năm phút đồng hồ, liền lại xoay qua, cầm lấy bản đồ nhỏ, ước chừng trong lòng bàn tay anh hai cái, không có sức nặng gì, nhưng anh lại cảm thấy trên tay nặng trĩu.

Xốc lên, có thể nhìn thấy chụp ảnh chung của anh và Cảnh Hảo Hảo, hai người đầu dựa vào gần như vậy, sau đó bên cạnh, là tên bọn họ, cũng là dựa vào gần như vậy.

Đáy lòng Lương Thần, lập tức lại dâng lên một loại cảm xúc không thể nói nên lời.

Người phụ nữ kia..... Từ giờ trở đi, danh chính ngôn thuận là vợ hợp pháp của anh.

Quan hệ của anh và cô, từ nay về sau, quang minh chính đại.

Qua ba ngày nữa, anh và cô còn phải ở trước mặt tất cả bạn bè người thân, nhận chúc phúc.

Trước kia, anh không quá hiểu được, vì sao kết hôn nhất định phải lĩnh hôn thú, giờ này khắc này, anh mới hiểu, đây là một loại hứa hẹn, một loại chứng kiến, một loại kỷ niệm.

Ngày 19 tháng 5, từ nay về sau ngày này mỗi năm, đối với anh mà nói, đều đã là một ngày cực kỳ đặc biệt.

Anh nghĩ, anh sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ một ngày này, thời tiết không phải đặc biệt tốt, chất lượng không khí cũng có chút không tốt, sương mù có chút dày đặc, nhưng tâm tình của anh lại rất tốt, anh và Cảnh Hảo Hảo cùng đi lĩnh chứng, còn đi thông báo cho ba mẹ cô, quan trọng hơn là, cô còn nở nụ cười với anh.....

Nụ cười như vậy, giống như là một loại cổ vũ, làm cho anh đối với chính mình, đối với tương lai, đối với tương lai của anh và Cảnh Hảo Hảo, tràn ngập tin tưởng.

Lương Thần nhìn chăm chăm bản màu đỏ nhỏ hồi lâu, mới chậm rãi ngẩng đầu, nghĩ, đêm kết hôn kia, anh cho Cảnh Hảo Hảo hai phần lễ vật kết hôn.

Món thứ nhất, là video bị quay của anh và cô trong khách sạn Tứ Quý.

Cô đã là vợ danh chính ngôn thuận của anh, anh không sợ cô né tránh anh, trốn tránh anh, anh không bao giờ cần cầm thứ kia uy hiếp cô nữa, thật ra anh vốn muốn đợi vào ngày sinh nhật cô sẽ đưa cho cô làm quà sinh nhật, nhưng hiện tại bọn họ đã kết làm vợ chồng, anh chờ không kịp.

Món thứ hai, là một phần đại lễ anh tử mĩ tạo ra cho cô, vốn đó cũng là quà sinh nhật của cô.

Nghĩ đến đây, Lương Thần vươn tay, trực tiếp gọi nội tuyến: “Thứ năm trước tôi bảo cô chuẩn bị, hiện tại hoàn công chưa?”

“Khi nào thì hoàn công?”

“Ừ..... Vậy hiện tại đi, hiện tại đi qua thẩm tra một chút.”

.....

Trung tâm thành phố Giang Sơn, khu vực đất giá, tắc đất tắc vàng.

Nhưng cố tình trung tâm thành phố Giang Sơn, có một chỗ, năm trước bị dỡ xuống, dựng biểu ngữ cắm vào bên trong, bên ngoài vây chung quanh một tầng tường vây cao cao, phía trên dùng ván đơn giản che khuất, mỗi ngày bên trong truyền đến âm thanh thi công, khoảng cách hiện tại, đã sắp chín tháng, nơi này giống như là một điều bí ẩn, tường vây và bản đơn giản chưa có rút lui khỏi, cũng không có người biết rốt cuộc bên trong thi công cái gì vậy.

Có người nói, khẳng định là có khách sạn đặc sắc, cũng có người nói tuyệt đối là trung tâm thương mại sang quý, còn có người nói là hội sở.....

Mọi người đoán đủ loại, cũng đều kiên nhẫn chờ, nhưng lại chậm chạp không có vạch trần ra đáp án.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 517: Tám Giờ Rưỡi Vĩnh Viễn [2]

Editor: May

Nhưng mà, buổi chiều hôm nay, có người qua đường, thấy được một màn hình ảnh như vậy:

Một chiếc xe sang quý, chậm rãi dừng ở bên ngoài tường vây, một đàn ông tây trang màu đen xuống xe, mở cửa ra, sau đó, trở lại bên cạnh xe, mở cửa xe sau ra, một người đàn ông tuấn dật phi phàm xuống dưới, tiến vào trong tường vây.

.....

Không ai biết, trong vòng tường vây, là cảnh trí giống như tiên cảnh.

Lương Thần vừa mới đi vào cửa, chợt nghe được tiếng kêu của chim họa mi, anh ngẩng đầu, nhìn phòng thủy tinh phía trước, được người lau sạch sẽ, bên ngoài đủ loại hoa tươi.

Bên trong phòng thủy tinh, treo đầy đủ mọi đèn màu sắc, không ngừng lóe lên, bên trong chỉ có một cái xích đu, một cái bàn và một đôi ghế dựa, còn lại trên đất trống lớn như vậy, vẫn bày đầy đủ loại bồn hoa tươi, có rất nhiều con bướm đủ mọi màu sắc bay múa bên trong, con bướm vòng qua người, mang theo từng trận mùi hoa.

Cửa vào phòng thủy tinh, lộ ra một cái chuông gió, chuông gió thỉnh thoảng va chạm phát ra tiếng vang thanh thúy, khiến chim họa mi đậu chung quanh, phát ra tiếng hót êm tai.

Dưới chuông gió, treo một tấm bảng gỗ, phía trên, viết sáu chữ: Tám giờ rưỡi vĩnh viễn.

Đúng vậy, nơi này, là Lương Thần xài số tiền lớn, xây cho Cảnh Hảo Hảo ở trung tâm thành phố Giang Sơn tắc đất tắc vàng này.

Là kiến tạo dựa theo bản gốc bức tranh [căn phòng trong lòng tôi] lúc cô học tiểu học.

Đầu tháng này hoàn công.

Cảnh Hảo Hảo còn chưa có thấy, anh tự nhiên sẽ không công bố với bên ngoài, để cho người ngoài xem, cho nên bên ngoài mới có thể bỏ thêm một tầng tường vây và bản đơn giản.

Anh lấy cho phòng thủy tinh này một cái tên đặc biệt, cũng là tên lễ vật anh tặng cho cô, chính là mấy chữ trên tấm bảng gỗ kia: Tám giờ rưỡi vĩnh viễn.

Ở tây phương, tám giờ rưỡi, 2030, nghĩa dịch là yêu em nhớ em.

Tám giờ rưỡi vĩnh viễn.

Vĩnh viễn yêu em nhớ em.

Lương Thần nhìn nhà ấm thủy tinh trồng hoa giống như trong đồng thoại trước mặt, cười cười nhợt nhạt, sau đó đi đến một bên, tắt đi ngọn đèn đủ mọi màu sắc trong phòng ấm thủy tinh trồng hoa.

Bởi vì chung quanh bỏ thêm một tầng phòng hộ, bên trong nháy mắt trở nên tối đen.

Ở trên vách tường phòng thủy tinh, có một chỗ, chậm rãi hiện lên một tầng chữ ánh sáng huỳnh quang.

Đó là dùng phấn huỳnh quang làm ra.

Chữ kia là: Đợi đến ngày cảnh đẹp sông núi hoàn thành, gả cho anh được không?

Phía dưới, có một dòng chữ nhỏ, là anh lúc trước, tự tay dùng phấn huỳnh quang viết lên.

To: Hảo Hảo.

From: Lương Thần.

.....

.....

Tiền bước Lương Thần đi công ty, Cảnh Hảo Hảo trở lại phòng ngủ, vốn muốn ngủ, nhưng lăn qua lộn lại, lại không thể nào ngủ được, dứt khoát liền đứng lên, lấy quyển hôn thú từ trong túi xách của mình ra, nhìn chăm chăm.

Cô cũng nói không rõ rốt cuộc đáy lòng của mình là cảm giác như thế nào, bởi vì không phải kết hôn vì tình yêu, không có đặc biệt nhạy nhót, nhưng lại có chút cảm động nói không nên lời, nói tóm lại, rất kỳ diệu.

Ngay tại lúc Cảnh Hảo Hảo chuẩn bị buông bản đồ nhỏ, đi ngủ, đột nhiên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng xe.

Lương Thần vừa mới đi công ty không bao lâu, chẳng lẽ đã trở lại?

Cảnh Hảo Hảo xốc chăn lên, bò xuống giường, chạy đến ban công, nhìn thấy lại là một chiếc xe xa lạ.

Cảnh Hảo Hảo vừa định xoay người đi xuống lầu hỏi thím Lâm một chút, có phải có khách đến không, thím Lâm đã gõ vang cửa phòng của cô: “Cảnh tiểu thư, Viễn thiếu gia tới đây.”

Cảnh Hảo Hảo sửng sốt một chút, không có phản ứng kịp Viễn thiếu gia là ai, sau khi đi theo thím Lâm ra ngoài, nhìn thoáng qua dưới lầu, người đàn ông mang giày da ngồi đoan chính ở trên sô pha, cô mới nhớ tới, Viễn thiếu gia chỉ là anh cả Lương Thần, Lương Viễn.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 518: Tám Giờ Rưỡi Vĩnh Viễn [3]

Editor: May

Lương Viễn có tính nhạy bén trời sinh, vào giây đầu tiên tầm mắt Cảnh Hảo Hảo ném lên trên người anh, anh liền ngẩng đầu, tầm mắt đối diện với Cảnh Hảo Hảo.

Đáy mắt anh, không có cảm xúc gì quá lớn, nhẹ nhàng gật đầu với cô một chút.

Cách độ cao một tầng lầu, là Cảnh Hảo Hảo nhìn xuống anh, nhưng Cảnh Hảo Hảo lại cảm giác được một cỗ cảm giác áp bách nồng đậm từ đáy lòng.

Cảnh Hảo Hảo lễ phép cong môi nở nụ cười với Lương Viễn một chút, đi thang máy, đi vào tầng một chân thành đi đến trước sofa, tuy rằng lĩnh chứng, nhưng còn chưa có tổ chức hôn lễ, Cảnh Hảo Hảo bỗng chốc cũng không có nghĩ ra nên xưng hô với Lương Viễn như thế nào, cho nên chỉ đành hô một tiếng: “Chào Lương tiên sinh.”

Lương Viễn liếc mắt nhìn sofa đối diện mình một cái: “Cảnh tiểu thư mời ngồi.”

Cảnh Hảo Hảo không có hé răng, ngồi xuống.

Vẻ mặt Lương Viễn thoát nhìn có vẻ muốn thoải mái tự nhiên hơn Cảnh Hảo Hảo rất nhiều, cũng không để ý Cảnh Hảo Hảo trầm mặc, trực tiếp mở miệng, hỏi: “A Thần đâu?”

“Hiện tại anh ấy đi làm.” Cảnh Hảo Hảo có nghi vấn ắt sẽ trả lời, cả người có vẻ có chút không được tự nhiên, cô liếc mắt nhìn thím Lâm một cái, liền nói: “Thím Lâm, thím gọi cho Lương Thần một cú điện thoại, hỏi anh ấy khi nào thì trở về.”

“Không cần.” Không đợi thím Lâm trả lời, Lương Viễn lên tiếng cắt đứt lời nói Cảnh Hảo Hảo, trên mặt hàm chứa ý cười nhìn Cảnh Hảo Hảo, nói: “Tôi là nghe cha phân phó, tới đây nhìn một chút hôn lễ hai người chuẩn bị thế nào rồi, còn có cái gì chưa chuẩn bị tốt không?”

Cảnh Hảo Hảo lắc lắc đầu: “Phiền toái Lương tiên sinh, trên cơ bản đã chuẩn bị không sai biệt lắm.”

Lương Viễn gật gật đầu, thần thái vẫn mang theo nụ cười: “Cảnh tiểu thư thật sự là khách khí, cứ theo A Thần gọi tôi là anh cả là được, không cần câu nệ như vậy.”

Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng gật gật đầu, cũng không nói chuyện.

Anh ta luôn mồm gọi cô là Cảnh tiểu thư, sao cô lại có thể gọi là hai chữ anh cả này?

Không khí bên trong hơi có vẻ trầm mặc, thím Lâm là một người thông minh, lập tức lên tiếng cười nói: “Viễn thiếu gia, ngài muốn uống cái gì? Hiện tại tôi đi chuẩn bị cho ngài.”

Cảnh Hảo Hảo nghe được lời này của thím Lâm, mới ý thức được, Lương Viễn vào nhà lâu như vậy, ngay cả ly nước còn chưa có chuẩn bị, nhất thời có chút xấu hổ đứng lên: “Vẫn là em đi chuẩn bị đi, vừa rồi, thật sự ngượng ngùng.”

“Trà Long Tĩnh.” Lương Viễn không có chút khách khí, chỉ nhìn Cảnh Hảo Hảo, mặt mày mang cười nói thứ mình muốn uống.

Cảnh Hảo Hảo vội vàng đi về phía phòng ăn, thím Lâm cũng đi theo.

Trà là tốt nhất kaf trà Long Tĩnh, đặc biệt mang về từ Tây Hồ.

Ngâm mình ở trong nước sôi, tỏa ra mùi hương lượn lờ.

Cảnh Hảo Hảo bưng khay, đi đến phòng khách, nhẹ tay nhẹ chân đặt ở trên bàn trà, vừa định bưng ấm trà, rót cho Lương Viễn một ly trà, Lương Viễn lại mở miệng nói: “Trà này không tệ, nơi này của A Thần quả nhiên đều là thứ tốt.”

Cảnh Hảo Hảo mím môi nở nụ cười một chút, rót trà ngon, đưa cho Lương Viễn.

Lương Viễn không có vươn tay tiếp, ngược lại đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, không kiêng nể gì đánh giá cô.

Cảnh Hảo Hảo bị anh nhìn đến đáy lòng có chút chột dạ, cô miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nhẹ nhàng đặt chén trà ở trên bàn trà trước mặt Lương Viễn, ngồi ở trên sofa một bên, hơi tránh đi động tác của Lương Viễn một chút.

Lương Viễn cười rũ mắt xuống, bưng chén trà trên bàn lên, chậm rãi uống một ngụm trà, quay đầu, tiếp tục nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo.

Ánh mắt anh rõ ràng thoát nhìn ôn nhuận vô hại

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 519: Tám Giờ Rưỡi Vĩnh Viễn [4]

Editor: May

Nhưng ánh mắt như vậy, luôn làm cho Cảnh Hảo Hảo cảm thấy, bên trong chao hàm một vài thứ gì đó.

Nhưng hết lần này đến lần khác cô lại đọc không hiểu, rốt cuộc trong ánh mắt kia chao hàm cái gì.

Cảnh Hảo Hảo hơi có chút khẩn trương, trong lòng bàn tay chảy ra một tầng mồ hôi, cô đành phải cố gắng duy trì ý cười trên mặt.

Tầm mắt Lương Viễn dừng lại ở trên người Cảnh Hảo Hảo trong chốc lát, bất động thanh sắc dời đi, âm điệu mở miệng, nói chuyện, vẫn là loại giọng không sợ hãi như vừa rồi: “Cảnh tiểu thư là diễn viên ký hợp đồng trong công ty của mẹ tôi và A Thần sao?”

Cảnh Hảo Hảo gật gật đầu.

Lương Viễn suy nghĩ trong chốc lát, còn nói: “Gả cho A Thần, Cảnh tiểu thư sẽ không cần ra cửa đóng phim, cho nên hôm nay tôi cố ý mang đến một phần giải trừ hợp đồng trong công ty giải trí TS, tuy rằng chúng ta sắp là người trong nhà, nhưng tôi vẫn là dựa theo giải trừ hợp đồng trong công ty giải trí TS thôi, tiền nên bồi thường, một khoản cũng sẽ không thiếu.”

Nói xong, Lương Viễn liền lấy một phần tư liệu và một cây bút từ trong túi công vụ mang theo bên mình ra, đẩy tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo: “Cô xem một chút, nếu không có lời dị nghị gì, trực tiếp ký tên là được.”

Cảnh Hảo Hảo đã sớm nghĩ đến, chính mình giả cho Lương Thần, người nhà họ Lương khẳng định sẽ không cho phép mình đi ra ngoài quay phim, hưởng chi, hiện tại cô có thai, bỗng chốc cũng sẽ không đi ra ngoài quay phim, cho nên cũng không có nghĩ nhiều cầm lấy hợp đồng nhìn một lần, phát hiện không có tình huống đặc thù gì, ký tên mình ở ngay phía trên.

Lương Viễn chờ cô ký xong, vươn tay cầm phần hợp đồng kia đi, cầm trong tay lật xem khoảng vài tờ, sau đó để lại vào trong túi công văn của mình, quét một vòng người hầu bên trong nhà, lên tiếng nói: “Cảnh tiểu thư, không biết bây giờ cô có thời gian không?”

“Có chuyện gì sao?” Cảnh Hảo Hảo nhẹ giọng hỏi lại.

“Không có chuyện gì, chỉ là nghĩ nếu Cảnh tiểu thư có thời gian, đúng lúc cùng tôi đi ra ngoài đi dạo, tôi đi xem nơi các người kết hôn một chút.”

“Được.” Cảnh Hảo Hảo đứng lên: “Vậy tôi đi lên thay quần áo trước.”

“Cảnh tiểu thư, mời.” Lương Viễn nói xong, đứng lên, dẫn đầu đi ra khỏi nhà.

Cảnh Hảo Hảo xoay người lên lầu, thay đổi một thân quần áo nghiêm túc, ánh nắng bên ngoài, hơi có chút lớn, trước khi ra cửa, thím Lâm còn cố ý cho Cảnh Hảo Hảo một cây dù che nắng.

Cảnh Hảo Hảo đi ra biệt thự, lúc vừa định mở dù che nắng ra, Lương Viễn chờ ở bên ngoài vươn tay, tiếp nhận dù của cô, mở ra, thay cô che ở trên đầu, nói: “Cảnh tiểu thư đi thôi.”

Dọc theo đường đi Cảnh Hảo Hảo và Lương Viễn cũng không có nói chuyện với nhau, Lương Viễn tự mình che dù cho cô, làm cho Cảnh Hảo Hảo có một loại áp lực nói không nên lời, bước chân của cô có vẻ có chút cứng nhắc.

Khi sắp đến hiện trường dựng sân khấu hôn lễ, Cảnh Hảo Hảo âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói: “Lương tiên sinh, phía trước là được.”

Lương Viễn lại không có nhìn sân khấu kia, ngược lại đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo có chút nghi hoặc nhìn lại Lương Viễn.

Sau một lúc lâu, Lương Viễn mở miệng, hỏi: “Cảnh tiểu thư, cô và A Thần là quen biết như thế nào?”

Cảnh Hảo Hảo bị vấn đề này hỏi đến biểu tình hơi hơi cứng nhắc, cô và Lương Thần, là ở khách sạn Tứ Quý, bởi vì một lần sai sót ngẫu nhiên nên quen biết nhau, một đêm kia, chính là một đêm xoay chuyển cả đời của cô.

Nếu có thể, cả đời cô tuyệt đối không muốn nhớ lại và nhắc tới.

Cảnh Hảo Hảo mấp máy môi, thần thái không có biến hóa gì, chọn một đáp án qua loa, nói: “Quen biết bởi vì bạn bè.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 520: Tám Giờ Rưỡi Vĩnh Viễn [5]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo mấp máy môi, thần thái không có biến hóa gì, chọn một đáp án qua loa, nói: “Quen biết bởi vì bạn bè.”

Lương Viễn vẫn duy trì thái độ nghiêm túc nghiêm cẩn như trước, nhìn ánh mắt Cảnh Hảo Hảo lộ ra ý cười giống như vừa rồi, chỉ là ý cười kia, lại làm cho đáy lòng Cảnh Hảo Hảo hiện lên bất an nồng đậm.

Lương Viễn nói: “Phải không?”

Chỉ hai chữ, ngữ khí giọng đuôi câu hỏi, không tính là nặng, ngược lại có chút nhẹ nhàng.

Cảnh Hảo Hảo nghe đến mi mắt hung hăng rung động hai cái, rũ xuống, không có lên tiếng.

Lương Viễn ngược lại mỉm cười, nâng tay lên, chỉ vào dãy núi trùng điệp nơi xa, cây xanh rậm rạp, phong cảnh biệt thự, nói: “Cảnh tiểu thư, cô phong cảnh nơi này thoát nhìn thật đúng là không tệ, đúng không?”

Cảnh Hảo Hảo bị anh thành lĩnh nói sang chuyện khác, biến thành có chút mặc danh kỳ diệu, vẫn luôn cảm thấy có nguy hiểm ẩn dấu, nhưng vẫn nhẹ nhàng cười cười, theo ngón tay Lương Viễn nhìn phong cảnh trước mặt, “ừ” một tiếng.

Lương Viễn vẫn là vẻ mặt vô hại như trước, cười tủm tỉm nhìn Cảnh Hảo Hảo, bên trong ngữ khí bình tĩnh, mang theo một chút tuổi trẻ và trầm ổn thành thạo đặc biệt: “Đất đoạn này, là phong thủy bảo địa thanh tịnh nhất thành phố Giang Sơn, lúc trước A Thần dùng số tiền lớn mua lại nơi này, xây cho mình một gia viên, sân gôn, bể bơi, vườn hoa, núi giả, lầu các, bãi cỏ, còn có tòa nhà to lớn tráng lệ, chắc là ngôi nhà phụ nữ toàn thế giới tha thiết ước mơ đi.”

Cảnh Hảo Hảo im lặng nghe, lúc này đây cũng không có gật đầu, ngược lại trực tiếp quay đầu, chống lại ánh mắt Lương Viễn.

Đáy mắt người đàn ông, mang theo ánh sáng sắc bén trời sinh, giống như có thể xuyên qua lòng người, làm cho cô vô hình muốn chạy trốn.

Cảnh Hảo Hảo cố gắng ổn định tâm thần của mình, vẫn là ngữ điệu mềm mại nhàn nhạt: “Lương tiên sinh, hôm nay anh tới tìm tôi, là có chuyện muốn nói với tôi đi.”

Lương Viễn nghe câu này, ngược lại liền trầm mặc xuống, một lát sau, anh câu môi nở nụ cười: “Cảnh tiểu thư, thật đúng là một phụ nữ thông minh.”

Câu này dùng không tính là ngữ khí khen ngợi, thậm chí dùng ngữ khí trào phúng nói ra lời khen, làm cho Cảnh Hảo Hảo liền kỳ tích bình tĩnh lại, cô không hề khấn trương, cũng không sợ hãi nữa, chỉ chờ lời nói kế tiếp của Lương Viễn.

Lương Viễn vẫn là một bộ dáng bình tĩnh ổn trọng của anh trai, ánh mắt cười như không cười nhìn Cảnh Hảo Hảo, tiếp tục hỏi vấn đề vừa rồi lần nữa: “Cảnh tiểu thư, rốt cuộc cô và A Thần, là quen biết như thế nào?”

Lúc này Cảnh Hảo Hảo giật giật môi, không nói gì.

“Năm trước, ngày 23 tháng 5, khách sạn Tứ Quý, phòng 1314.” Lương Viễn có tiết tấu phun ra thời gian và địa điểm.

Ánh mắt anh tối đen, nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, bắt đầu thông thả có lực tự thuật sự kiện kia: “Mười giờ tối, nhìn ra được từ trong băng ghi hình camera, có người đưa cô vào căn phòng kia, vẫn không có đi ra, mười rưỡi đêm đó, A Thần cũng tiến vào căn phòng kia, mãi cho đến mười hai giờ năm mươi phút khuya, A Thần mới đi ra từ trong phòng, xin hỏi Cảnh tiểu thư, trong thời gian hơn hai tiếng kia, cô và A Thần, đã làm cái gì?”

Cùng với lời nói của Lương Viễn, một đêm có thể gọi là ác mộng trong lòng Cảnh Hảo Hảo, phát sinh từng cảnh tượng, thông thả lướt qua ở trước mặt của cô.

Sắc mặt của cô, trong nháy mắt trở nên tái nhợt như tờ giấy, tay lặng yên không một tiếng động nắm thành quyền đầu.

Cô há miệng, muốn nói chuyện, nhưng dùng lực như thế nào, cũng nói không ra một chữ.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 521: Tám Giờ Rưỡi Vĩnh Viễn [6]

Editor: May

So sánh với Cảnh Hảo Hảo, trên dung nhan tuấn tú có vài phần tương tự Lương Thần của Lương Viễn, vẫn lộ ra tươi cười bình tĩnh như trước, nhìn chăm chăm thần thái của cô hồi lâu, như là cẩn thận dò xét thưởng thức khó chịu của cô, thật lâu sau, mới không nhanh không chậm mở miệng, nói: “Năm nay, tết âm lịch ngày năm tháng giêng trước, bệnh viện nhân dân thành phố Giang Sơn, khoa phụ sản.”

Lúc này đây, chỉ đợi cho Lương Viễn đọc ra thời gian này, cánh môi Cảnh Hảo Hảo liền run rẩy không thể bình tĩnh.

Lương Viễn nói tới đây, cố ý dừng một chút, nhìn Cảnh Hảo Hảo mở miệng, nói: “Cảnh tiểu thư, ngày nào đó cô đã làm gì, cần tôi tự thuật cho cô nghe, hay là cô giải thích cho tôi nghe?”

Đó là ngày cô không thể quên thuộc hơn, ngày đó, cô đi bệnh viện, làm giải phẫu đặt vòng cho mình.

Cảnh Hảo Hảo dùng sức mấp máy môi, sau một lúc lâu, cánh môi mới giật giật, nhưng vẫn không thể nói ra một chữ.

Lương Viễn vẫn duy trì thế đứng thẳng tắp tiêu chuẩn, đứng cao ngất ở trước mặt Cảnh Hảo Hảo, vóc dáng anh cao hơn cô rất nhiều, cầm dù che nắng, thoát nhìn cẩn thận tỉ mỉ che ở trên đỉnh đầu của cô, cực kỳ nghiêm

cần giống như thân sĩ, nhưng anh lại chậm chạp không có đợi được lúc Cảnh Hảo Hảo mở miệng nói chuyện, chính mình lại mở miệng lần nữa, ngữ khí tự sự giống như vừa rồi, chậm rãi rõ ràng nói: “Nếu Cảnh tiểu thư không tự nói ra được, tôi đây liền nói giúp Cảnh tiểu thư, Cảnh tiểu thư làm một giải phẫu đặt vòng hạn chế sinh đẻ.”

Ngược Cảnh Hảo Hảo, trở nên phập phồng lên xuống.

Lương Viễn ngược lại cười nhợt nhạt, nhẹ giọng hỏi: “Cảnh tiểu thư, xin hỏi sau khi làm giải phẫu đặt vòng, trước khi chưa bỏ đi, Cảnh tiểu thư, sao lại có thể mang thai?”

Anh hỏi một câu tiếp một câu như vậy, cực kỳ giống thăm vấn phạm nhân.

Mặt Cảnh Hảo Hảo trắng bệch, dùng khí lực rất lớn, mở miệng, nói: “Tôi đã làm giải phẫu kia, nhưng tôi thật sự mang thai, hơn nữa bản thân giải phẫu đặt vòng có tỷ lệ mang thai.”

“Đương nhiên, tôi không cần Cảnh tiểu thư cho tôi khóa sinh vật.” Lương Viễn vẫn là một bộ dáng ôn nhã, lời nói nói ra, lại là ngữ điệu không chút để ý: “Tôi cũng biết, giải phẫu đặt vòng lại mang thai sẽ nguy hiểm, bởi vì mẹ tôi, chính là sau khi đặt vòng hạn chế sinh đẻ, mang thai A Thần, sau đó xem như chết nửa cái mạng, sinh nó ra.”

“Nhưng Cảnh tiểu thư, người toàn thế giới nhiều như vậy đều là đang làm giải phẫu, cũng chỉ có chưa đến 1% phụ nữ trong đó là có thể mang thai, Cảnh tiểu thư..... cô thật sự cảm thấy, cô có vận khí tốt như mẹ của tôi, có thể ở trong một thời gian ngắn như vậy, mang thai một đứa nhỏ ư? A, mẹ của tôi cũng không có vận khí tốt như cô vậy, mẹ tôi cũng là sau cha năm làm giải phẫu, mới mang thai A Thần.”

Cảnh Hảo Hảo nghe ra được hoài nghi trong lời Lương Viễn, cô run run khóe môi, khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, nhẹ giọng nói:

“Lương tiên sinh, tôi không hiểu anh nói những thứ gì với tôi, rốt cuộc là muốn nói cái gì với tôi, nhưng tôi là thật sự mang thai, nếu không phải mang thai, tôi sẽ không.....”

Cảnh Hảo Hảo nói tới đây, dừng một chút, trong bụng cô là đứa nhỏ của Lương Thần, cô không thể làm cho đứa nhỏ của cô không có cha, đây là anh cả cha đứa nhỏ của cô, bác cả tương lai của đứa nhỏ, cô không thể nói tuyệt tình.

Cho nên, Cảnh Hảo Hảo liền trực tiếp dứt khoát im lặng.

Lương Viễn mỉm cười với Cảnh Hảo Hảo, cũng không có bởi vì cảm xúc của cô dao động mà không vui chút nào, ngược lại trực tiếp lấy một tờ xét nghiệm từ trong túi công bvawn của mình, nói: “Ngày hôm qua, cô và A Thần đi khám thai, báo cáo khám thai thật sự, là phần này, không phải phần A Thần đưa cho cô.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 522: Tám Giờ Rưỡi Vĩnh Viễn [7]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm Lương Viễn hai giây, mới vươn tay, nhận lấy, trực tiếp nhìn về phía chỉ số hcg, phát hiện chỉ số so với đơn xét nghiệm lần đầu tiên mình kiểm tra và lần thứ hai Lương Thần đưa cho cô, muốn thấp rất nhiều.

Đây đại biểu cho cái gì, Cảnh Hảo Hảo không phải không hiểu.

Ánh mắt Cảnh Hảo Hảo, trở nên có chút bối rối, theo bản năng nâng tay lên, đi che kín bụng của mình.

Chẳng lẽ cô không có mang thai? Nhưng trước đây vì sao lại nôn mửa, chỉ số hcg cao? Hơn nữa, kết quả cô dùng que thử kiểm tra, rõ ràng đều là dương tính.

Là Lương Thần lừa cô? Hay là Lương Viễn lừa cô?

Lương Viễn bình tĩnh nhìn bối rối nơi đáy mắt Cảnh Hảo Hảo, khóe môi gợi lên cười cười, liền nâng cổ tay lên, nhìn nhìn thời gian, liền nói: “Buổi chiều tôi liên hệ bác sĩ Trương, tới đây giáp mặt làm kiểm tra cho cô, hiện tại hẳn là đã đến, chúng ta đi qua nhìn xem.”

Lương Viễn trấn định đứng ở tại chỗ, nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo.

Qua hảo một lúc, Cảnh Hảo Hảo mới xoay người, vẫn giống như lúc đi ra từ biệt thự của bọn họ, Lương Viễn thân sĩ vịn phần giơ dù cho Cảnh Hảo Hảo.

Lúc tiến vào biệt thự, Lương Viễn còn tự mình mở cửa ra cho Cảnh Hảo Hảo.

Hai người còn chưa có đi vào, thím Lâm liền vội vàng đi ra: “Viễn thiếu gia, Cảnh tiểu thư, tôi nghĩ đi tìm các người đây, bác sĩ Trương lại đây, nói là kiểm tra thân thể cho Cảnh tiểu thư.”

“Tôi cố ý kêu tới kiểm tra thân thể cho Cảnh tiểu thư, ngày mốt chính là hôn lễ, để tránh đến lúc đó xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn.” Lương Viễn nho nhã lễ độ nói, cả người thoát nhìn, tựa như đối đãi với người một nhà, cẩn thận quan tâm, không có lộ ra chút manh mối chuyện vừa nói với Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo biết, Lương Viễn đây là đang giấu diếm thím Lâm, để ngừa bọn họ thông báo cho Lương Thần.

Vào phòng, Lương Viễn không có một chút ý tứ muốn rời khỏi Cảnh Hảo Hảo, trực tiếp nói với bác sĩ Trương ngồi ở trên sô pha: “Chú Trương, chúng ta lên lầu đi.”

Sau đó nhìn Cảnh Hảo Hảo, nói: “Cảnh tiểu thư, mời.”

.....

Trong phòng ngủ lầu hai, rất an tĩnh.

Lương Viễn cho lui thím Lâm và người hầu, khí định thần nhàn ngồi ở trên sô pha.

Bác sĩ Trương cầm kim tiêm nhọn, rút Cảnh Hảo Hảo một ít máu, lấy dụng cụ mô hình nhỏ mang đến, làm một kiểm tra đơn giản, sau đó đóng dấu ra một tờ đơn, đưa cho Lương Viễn.

Lương Viễn lại không có nhận, ngược lại trực tiếp nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo ngồi ở một bên, nói: “Đưa cho Cảnh tiểu thư đi.”

Bác sĩ Trương đưa về phía Cảnh Hảo Hảo.

Hai tay Cảnh Hảo Hảo rũ ở bên người, nhìn tờ danh sách trước mặt, qua khoảng một phút đồng hồ, cô mới vươn tay, tiếp nhận, sau đó ánh mắt thản nhiên dừng ở trên tờ đơn, nhìn chỉ số hcg của mình không khác gì bình thường, sắc mặt của cô, trở nên càng tái nhợt.

Hóa ra, cô thật sự như là Lương Viễn nói vậy, hoàn toàn không có mang thai.

Nhưng tờ xét nghiệm hôm qua..... Cảnh Hảo Hảo nhìn về phía Lương Viễn, Lương Viễn như là nhìn ra nghi hoặc đáy lòng cô, chậm rãi cười, cũng không có để ý tới, chỉ nhìn về phía bác sĩ Trương, nói: “Chú Trương, hôm nay phiền toái chú lại đây một chuyến, chuyện chiều hôm nay, hy vọng chú trước đừng nói cho A Thần biết.”

Nói xong, Lương Viễn liền đứng lên, đưa bác sĩ Trương ra cửa.

Lương Viễn cũng không có xuống lầu, chỉ đứng ở tầng hai, phân phó thím Lâm tiễn bác sĩ Trương.

Cách cửa mở ra, Cảnh Hảo Hảo nghe thấy, thím Lâm thấp giọng hỏi: “Thân thể Cảnh tiểu thư có tốt không?”

Bác sĩ Trương trả lời: “Thân thể Cảnh tiểu thư không có gì trở ngại, thai nhi cũng bình thường.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 523: Tám Giờ Rưỡi Vĩnh Viễn [8]

Editor: May

Đối thoại như vậy, nghe vào, thiên y vô phùng, không có chút sơ hở.

Nhưng, ai lại từng nghĩ đến, thật ra, đều là đang diễn trò.

Cửa phòng ngủ, đột nhiên truyền đến tiếng đóng cửa nhẹ nhàng, Cảnh Hảo Hảo ngẩng đầu, nhìn thấy Lương Viễn bước chân vững vàng đi trở về, anh ngồi ngay ngắn ở trên sofa đối diện Cảnh Hảo Hảo, cầm ly nước trước mặt, uống một ngụm, ánh mắt trực tiếp nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, sau một lúc lâu, mới nói: “Cảnh tiểu thư, chuyện tới nay, tôi liền trực tiếp nói trắng ra.”

Lương Viễn không đợi Cảnh Hảo Hảo gật đầu, liền trực tiếp ném ra mấy vấn đề.

“Lúc trước mục đích Cảnh tiểu thư chủ động tiến vào phòng khách sạn của A Thần là gì?”

“Sau khi Cảnh tiểu thư và A Thần cùng một chỗ, vì sao lại đi làm giải phẫu đặt vòng?”

“A Thần có biết Cảnh tiểu thư làm giải phẫu này hay không?”

“Chuyện Cảnh tiểu thư hoàn toàn không có mang thai này, đã biết trước hay chưa?”

“Cảnh tiểu thư, mời cô trả lời vấn đề của tôi.”

Mới rồi Cảnh Hảo Hảo còn nghĩ, phương thức nói chuyện như vậy của anh ta cực kỳ giống thẩm vấn phạm nhân, hiện tại, Cảnh Hảo Hảo là thật xác định, anh ta chính là xem mình trở thành một phạm nhân để thẩm vấn.

Mấy vấn đề này, cô không phải kẻ ngốc, cô có thể đọc không hiểu, anh ta đây là đang hoài nghi mục đích của mình với Lương Thần là không đơn thuần, hoài nghi chính mình giống như phần lớn phụ nữ trên thế giới, vì tiền đùa bỡn hết tâm cơ.

Nhưng đây trong đầu cô, hiện lên hoàn toàn không phải chất vấn của Lương Viễn, toàn bộ đều là Lương Thần, cô không có mang thai, vì sao Lương Thần còn muốn cố ý lĩnh hôn thú với cô?

Cô đã nói rất rõ ràng với anh, cô là vì đứa nhỏ mới gả cho anh.

Anh không phải cũng vì đứa nhỏ, mới cưới cô ư?

Không có đứa nhỏ, mục đích anh mang thân phận vợ Lương Thần danh chính ngôn thuận nhiều phụ nữ mong ước như vậy cho cô là vì cái gì?

Trong đầu Cảnh Hảo Hảo, loạn thành một đoàn, thậm chí cô đều quên suy nghĩ, cô cũng không biết chính mình nên nói cái gì với Lương Viễn, cho nên chỉ có thể cứng ngắc ngồi ở chỗ kia.

Sắc mặt của cô thực tái nhợt, thân thể thoát nhìn tinh tế nhu nhược, cả người nhìn thế nào, cũng có vài phần rung động lòng người, làm cho người ta không đành lòng nói ngoan độc, làm cho người ta kim lòng không dậu muốn đi che chở.

Lương Viễn ngồi ở đối diện Cảnh Hảo Hảo, nhẹ nhàng nhú nhú mày, chính là bộ dáng này lừa Lương Thần đi?

“Cảnh tiểu thư không nói lời nào, đó có phải đại biểu tôi có thể hiểu giống như tôi lý giải không?”

Cảnh Hảo Hảo ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của Lương Viễn.

Lương Viễn không nhanh không chậm nói: “Cảnh tiểu thư trăm phương ngàn kế thực hiện như vậy, có phải tôi có thể hiểu là vì, mục đích cuối cùng của Cảnh tiểu thư là muốn phải gả vào nhà họ Lương không?”

Chỉ một câu đơn giản, làm cho đáy lòng hiện lên bối rối bởi vì Lương Thần của Cảnh Hảo Hảo, đều tiêu tán hư không.

Cô từ đáy mắt Lương Viễn, rõ ràng thấy được kém một bậc.

“Cảnh tiểu thư, nhà họ Lương chúng ta xác thực không coi trọng môn hộ, chỉ cần một cô gái xuất thân trong sạch, chúng tôi có thể nhận cô ta làm phụ nữ nhà họ Lương, nhưng Cảnh tiểu thư, phụ nữ tâm công kích, một bụng tính kế như vậy, nhà họ Lương chúng tôi, thật sự không thể nhận, cho nên Cảnh tiểu thư, hôm nay tôi đến, chính là tôi được cha A Thần phái tới, thông báo cô hiện tại thừa dịp A Thần không ở đây, lập tức rời đi, như vậy những chuyện cô làm trước kia, tôi có thể không nói cho A Thần, coi như hai người các người là hảo tụ hảo tán.”

Lương Viễn nói xong, lấy từ trong túi ra một vé máy bay, đẩy đến trước mặt Cảnh Hảo Hảo, nói: “Chuyến bay lần này, sáu giờ chiều hôm nay.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 524: Không Phải Cô Không Cưới [1]

Editor: May

“Còn có, đây là một tờ chi phiếu khống, lấy danh nghĩa của tôi để làm, cô có thể tùy tiện điền con số lên trên.”

Ánh mắt Cảnh Hảo Hảo trở nên có chút khó khăn, sau một lúc lâu, cô mới nhẹ nhàng hạ xuống, nhìn về phía vé máy bay và chi phiếu Lương Viễn giao cho mình, thật sự là buồn cười trào phúng, vé máy bay cũng là chạy đi nước Pháp.

Lần trước cô đặt vé máy bay đi nước Pháp, là vì làm thủ thuật che mắt cho Lương Thần.

Mà lúc này đây vé máy bay cho cô chạy đi nước Pháp, cũng là trào phúng nồng đậm, còn có, nhìn chi phiếu trống bên cạnh kia.....

Một loại khuất nhục nói không nên lời, bắt đầu hướng từ lòng bàn chân Cảnh Hảo Hảo đến lên trên.

Cả đời này của cô, chưa từng trải qua tư vị bị người oan uổng là cái dạng gì.

Lúc này, khi thật sự nếm đến, cô mới biết được, hóa ra khổ không nói nổi là như vậy.

Cô biết, cho dù cô có 1000 cái miệng, cô cũng chưa hẳn có thể giải thích cho chính mình.

Cảnh Hảo Hảo đột nhiên nhớ tới, đêm mừng một tết kia, Lương Thần mang theo cô đi tham gia tụ hội năm mới của anh, những phụ nữ bạn anh mang đến, mở miệng, hỏi chính là cô có thể chiếm được chao nhiêu chỗ tốt từ Lương Thần.

Ở đây mắt mọi người, Cảnh Hảo Hảo cô tiếp cận Lương Thần, chính là có mục đích, nhất định bị đeo lên thành kiến để đối đãi.

Không bởi vì khác, đơn giản là, cô không có tiền, địa vị cô không đủ cao, Lương Thần rất có tiền, Lương Thần rất có địa vị.

Từ đầu đến cuối, cho tới bây giờ cô cũng chưa nghĩ tới, có một ngày có thể chạy lên đầu càn làm phượng hoàng.

Cô vẫn luôn nghĩ cuộc sống đơn giản mà lại khoái hoạt của mình, là Lương Thần đánh vỡ hết thảy của cô.

Hiện nay, người nhà của anh, đến ngồi ở trước mặt của cô, chỉ trích cô là có mục đích.

Bọn họ bảo cô đi, nếu cô đi rồi, Lương Thần chịu buông tha cô sao?

Sao tất cả mọi người đều ép cô?

Cô làm sai cái gì?

Trong nháy mắt Cảnh Hảo Hảo không có khẩn trương và bối rối vừa rồi, ngược lại câu môi nhẹ nhàng cười cười, lẳng lặng nói: “Lương tiên sinh, mặc kệ anh tin hay không, từ đầu đến cuối, tôi đều không có tồn tại mục đích gì với Lương Thần, với nhà họ Lương, tôi là thật sự cho rằng tôi mang thai đứa nhỏ, hiện tại không có mang đứa nhỏ, tôi có thể không tổ

chức hôn lễ với Lương Thần, hôn thú đã lĩnh tôi cũng có thể đổi thành giấy chứng nhận ly hôn, tôi có thể trả thân phận Lương phu nhân lại cho đám người nhà họ Lương các người, nhưng thật sự rất xin lỗi, tôi không thể nhận vé máy bay và tờ chi phiếu này.”

“Cảnh tiểu thư, lời này của cô, là ý tứ gì? Cô là..... cho dù không danh không phận, cũng muốn đi theo bên người Lương Thần?” Lương Viễn nhíu mi tâm, cầm lấy tờ chi phiếu vừa lấy ra kia, trực tiếp kí tên, đưa cho Cảnh Hảo Hảo: “Đây là một tờ chi phiếu không, cô muốn chao nhiêu, chính cô trực tiếp điền.”

Cảnh Hảo Hảo như là đã bị kích thích rất lớn, nâng tay lên, liền xé nát tờ chi phiếu kia: “Tôi không cần tiền, một phân tiền tôi cũng không cần, tôi chưa từng có lỗi gì với Lương Thần, là anh ta có lỗi với tôi, là anh ta thực xin lỗi tôi, tôi không đi, tôi không thể đi.”

Bồi dưỡng từ nhỏ, làm cho Lương Viễn có thể dễ dàng bắt lấy một chút khác thường lộ ra từ giữa những hàng chữ, anh ta nhíu nhíu mày tâm, nhìn Cảnh Hảo Hảo, nói: “Cảnh tiểu thư, cô nói cô không thể đi, đây là ý tứ gì? Là có chuyện gì khó xử hoặc là phiền toái, làm cho Cảnh tiểu thư không có cách nào giải quyết?”

Sắc mặt Cảnh Hảo Hảo, hơi trở nên có chút ngưng trệ.

Lương Viễn càng chắc chắn chính mình đoán đúng, tiếp tục lên tiếng nói: “Cảnh tiểu thư, cô có phiền toái, liền trực tiếp mở miệng, còn có, vừa rồi cô nói, là A Thần có lỗi với cô, nó đã làm gì?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 525: Không Phải Cô Không Cưới [2]

Editor: May

Sắc mặt Cảnh Hảo Hảo trở nên tái nhợt, tay cô dùng sức siết quả đấm, nắm lấy làn váy của mình, nắm mép váy nhả lại, nơi khớp xương nhô lên, trở nên trắng bệch bén nhọn.

Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm Lương Viễn trước mặt, cảm xúc trong ánh mắt, phập phồng không ngừng.

Từng màn trôi qua, giống như là từng hình ảnh nhẹ nhàng băng quơ, ở trong đầu của cô, lướt qua giống như nước chảy mây trôi.

Lúc trước, khi cô biết được Thẩm Lương Niên trật đường ray, toàn bộ thế giới từ chạy tán loạn nhiều màu của cô, đảo điên thành trắng đen.

Lúc đó, cô chỉ còn có thể nắm được tự do, nhưng cuối cùng lại bị Lương Thần bóp chết một lần nữa.

Nay, khi cô nghĩ đến chính mình mang thai, có thể bắt đầu xây dựng một gia đình, triển khai cuộc sống mới, kết quả suy nghĩ của cô vẫn là một hồi buồn cười khô khan như cũ.

Cô giống như là nữ phối hợp diễn có tâm kế thật đáng buồn trong phim truyền hình, bị người đập tiền cầu cô buông tha công tử quý gia.

Diễn nữ phối hợp diễn nhiều năm như vậy, chung quy ở trong hiện thực, cô cũng biến thành nhân vật buồn cười như vậy.

Không có tâm ai là làm bằng sắt, một Lương Thần tồn tại rất ưu tú, diện mạo tuấn mỹ, vạn người nhìn giống như thiên tử, duy chỉ có dễ dàng tha thứ cho mình mọi chuyện, nếu thật sự từ đầu đến cuối đều khiến cho cô thờ ơ, vậy khẳng định là gặt người.

Đặc biệt là trong thời gian có đứa nhỏ này, cô và anh buông ân ân oán oán trước kia, trải qua cuộc sống mẹ mang thai và cha tương lai, cô không phải không cảm giác được hạnh phúc.

Nhất là vào buổi sáng ánh nắng đầy đủ kia, anh và cô phơi nắng, cầm một quyển [sổ tay những điều chú ý của phụ nữ có thai] vừa xem, vừa nghiêm trang nói cho cô nghe.

Cái loại hạnh phúc này, thực an nhàn.

Còn có, ngay buổi sáng hôm nay, lĩnh giấy hôn thú xong, anh còn mang cô đi gặp cha mẹ cô, nói, mặc dù cha mẹ cô đã chết, người làm con rể như anh, cũng cần phải đi ra mắt.

Càng nghĩ, Cảnh Hảo Hảo càng tâm loạn như ma.

Thật lâu sau, cô mới ổn định tâm thần của mình, nhìn Lương Viễn trước mặt, hỏi: “Lương tiên sinh, anh xác định anh sẽ giúp tôi giải quyết?”

Lương Viễn gật gật đầu, nói: “Yên tâm, chỉ cần cô rời khỏi A Thần, tôi nói được, sẽ làm được, thỏa mãn hết thấy điều kiện của cô.”

Hiện tại, cô còn sót lại, chỉ là tự tôn đáng thương, cô không thể để cho tôn nghiêm bị chà đạp.

Cho dù ở trong mắt bọn họ, cô là một phụ nữ ghê tởm vì tiền đùa bỡn tâm cơ.

Nhưng cô vẫn muốn biện giải cho mình một lần.

Cảnh Hảo Hảo nuốt nuốt nước miếng, ánh mắt không kiêu ngạo không siểm nịnh nhìn lại Lương Viễn, từng chữ châu ngọc, thanh thúy có lực nói: “Lương tiên sinh, trước khi tôi nói, có thể hỏi anh một vấn đề trước không?”

Lương Viễn gật đầu: “Cảnh tiểu thư, xin cứ hỏi.”

“Là ai quy định, mỗi một cô gái gặp nhau với đàn ông phú quý, cô gái kia liền nhất định sẽ vì tiền tài?”

Vẻ mặt Lương Viễn hơi dừng một chút.

Cả người Cảnh Hảo Hảo bình tĩnh tựa như một hồ nước tĩnh lặng, bên trong đôi mắt tối đen, sạch sẽ trong suốt, không có bi thương cũng không có nước mắt: “Tất cả mọi người là đang thấy biểu hiện giả dối, nhìn thấy phụ nữ và đàn ông không môn đăng hộ đối ở cùng một chỗ, mọi người liền cảm thấy, cô ta có thể là dùng thân thể của mình kiếm tiền, cũng có thể là dùng thủ đoạn dụ dỗ gì đó, nói tóm lại, không có một câu tán thưởng tốt đẹp. Nhưng tôi muốn biết, mọi người có người từng miệt mài truy cứu qua, người đàn ông phú quý kia, có nhất định là tồn tại tốt đẹp không thể bói móc không? Cũng không có người hỏi qua, người phụ nữ kia, rốt cuộc có nguyện ý không hiếm lạ và cùng một chỗ với người đàn ông phú quý kia không?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 526: Không Phải Cô Không Cưới [3]

Editor: May

“Thế giới này, khi nào thì trở nên kỳ quái như vậy, giống như chỉ cần bộ dạng đàn ông đẹp trai, đàn ông có chút tiền, đàn ông làm chút chuyện cảm động với phụ nữ, chính là tồn tại không thể chối từ, là phúc khí của người phụ nữ kia, tương lai xảy ra chuyện, mọi người đều sẽ tự nhiên đẩy hết thảy mọi chuyện cho người phụ nữ kia.”

“Đúng vậy, tôi thừa nhận, tôi cái gì cũng không xứng với Lương Thần, tôi không có người nhà, tôi không có chuyện nghiệp, thậm chí tôi còn có một bạn trai quen nhau hơn bốn năm, kết quả lại phản bội tôi, tôi hoàn toàn hồng bét, hiện tại xảy ra chuyện, các người một mực cảm thấy tôi là vì tiền vì gả vào hào môn làm thiếu phu nhân nhà giàu này, sử dụng tất cả tâm kế, nhưng tôi muốn hỏi anh một chút, con mắt nào của anh, nhìn thấy tôi cam tâm tình nguyện cùng một chỗ với Lương Thần, con mắt nào của các người lại nhìn thấy tôi hiểm lạ làm vợ nhà các người?”

Cảnh Hảo Hảo nói xong, cảm xúc trở nên có chút dao động lên, bởi vì phần nộ, thân thể cô thoát nhìn đều đang nhẹ nhàng phát run: “Nếu không phải Lương Thần dùng video khách sạn Tứ Quý ghi lại vào năm đó bức ép tôi, tôi đã sớm cao chạy xa chạy rồi.”

“Lúc tôi biết anh ta, còn chưa qua sinh nhật 20 tuổi của tôi, tôi chuẩn bị kết hôn với bạn trai của tôi, là Lương Thần bức ép tôi, bức tôi đến bên

người anh ta, bức tôi chia tay với bạn trai của tôi. Đúng vậy, sau đó tôi mới biết được bạn trai tôi phản bội tôi, nhưng đó không có nghĩa là, sau khi tôi và bạn trai tôi nhất đao lưỡng đoạn, tôi nhất định phải cùng một chỗ với Lương Thần.”

“Ở dưới cái nhìn của các người, tôi làm giải phẫu đặt vòng, là đùa giỡn thủ đoạn, nhưng anh có biết hay không, trước khi làm giải phẫu đặt vòng, tôi đã uống thuốc tránh thai khẩn cấp suốt nửa năm, anh nghĩ rằng tôi nguyện ý uống những thứ thuốc kia ư? Lúc chan đầu tác dụng phụ của tôi đặc biệt lớn, một mình trốn ở trong toilet kia.....” Cảnh Hảo Hảo nâng tay lên, chỉ chỉ toilet phòng ngủ, ngữ khí có chút kích động nói: “Khóa trái cửa, một mình ở bên trong nôn mửa, thứ tôi ăn, đều ói ra toàn bộ, mỗi ngày tinh thần tôi đều không tốt, tôi vụng trộm khám bác sĩ, bác sĩ bảo tôi dừng thuốc, nhưng tôi không có biện pháp, cuối cùng tôi vẫn cùng đường, mới đi làm giải phẫu, anh thấy qua một cô gái 20 tuổi, ở dưới tình huống không có người nào đi cùng, đi bệnh viện làm cái loại giải phẫu đó không?”

Nước mắt Cảnh Hảo Hảo, rơi xuống từng giọt lớn, cô nghiêng đầu, nhìn trời xanh ngoài cửa sổ, nói: “Có một đoạn thời gian rất lâu, thế giới tôi nhìn thấy, chỉ có ngoài cửa sổ lớn như vậy, trong thành phố Giang Sơn có rất nhiều phồn hoa dù tôi cố gắng kiếm rất nhiều tiền cũng không thể hưởng thụ được, nhưng mỗi ngày tôi có thể nhìn đến, những ngày tháng đó, tôi chỉ có thể tưởng tượng thấy, bất kỳ kiện quần áo mới nào bên trong trung tâm thành phố Giang Sơn, dù tôi quay phim một năm cũng không mua nổi, sông Hoàn Thành bên cạnh thành phố Giang Sơn, có một nhà hàng, một bữa cơm ăn hết mười mấy vạn, tôi đi ngang qua cửa nhìn xe xa hoa, cũng không thể đi vào, hiện tại Lương Thần đều có thể cho tôi hết thảy, nhưng trong thế giới của tôi, trừ bỏ anh ta, thì không còn những thứ gì khác, đến ngay cả anh ta, cũng không phải là thứ tôi muốn.”

Có lẽ bởi vì phát tiết ra lửa giận trong lòng, cả người Cảnh Hảo Hảo bình tĩnh rất nhiều, cô chờ lệ nơi đáy mắt mình ngừng lại, mới đứng lên, đi

đến bên giường, cầm lấy bản đồ nhỏ mình cầm nhìn cả buổi trưa hồi lâu, lập tức liền ném ở trước mặt Lương Viễn: “Lương tiên sinh, hết thầy dựa theo anh nói để làm, tôi nhận lấy chi phiếu và vé máy bay, tôi chạy lấy người, tôi hy vọng Lương tiên sinh có thể ở trong thời gian ngắn nhất, đưa tôi thân phận độc thân và video của tôi và Lương Thần trong khách sạn Tứ Quý đang nằm trong tay anh ta.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 527: Không Phải Cô Không Cưới [4]

Editor: May

Lương Viễn nhìn bản đồ rơi ở trước mặt mình, màu sắc đậm chói mắt, sắc mặt anh liền trở nên đặc biệt khó coi.

Anh là dựa theo phân phó của cha, đi điều tra người phụ nữ trước mặt này, ở tất cả nơi cô đăng ký chứng minh thân phận, anh điều tra ra, chỉ có mấy chuyện lớn kia, những chuyện khác của cô, đều là bình thường không đáng nói, bỏ qua mấy chuyện lớn kia, cô xem thật sự rất giống là một cô gái văn tĩnh mà lại sạch sẽ.

Lúc ấy anh đưa mấy tin tức này cho cha xem, còn thay cô mở miệng nói chuyện rất nhiều, nói: “Hết thấy, có thể có hiểu lầm gì không?”

Nhưng thân là con trai trưởng nhà họ Lương, đáy lòng anh hiểu được, thà rằng giết nhầm, cũng sẽ không bỏ qua.

Nhà họ Lương lẫn lộn đến trình độ như vậy, sao có thể sẽ nháo ra chê cười để cho người khác xem, cho nên, cha quen phòng hoạn cho tương lai đã giao chuyện này cho anh xử lý.

Anh hướng đến xử lý sự tình sạch sẽ lưu loát, không nói tình cảm, hướng đến vô tình.

Anh nghĩ đến, một cô gái nhỏ như vậy, nhiều nhất là có chút thông minh, chịu không được hù dọa, khẳng định sẽ nghe lời của anh, rời khỏi Lương Thần.

Nhưng anh không nghĩ tới, đến lúc này, anh lại nghe được một bí mật lớn như vậy.

Một bí mật, bất luận kẻ nào trong nhà họ Lương, cũng không biết.

Lúc nhỏ, anh rất thích xem ngoại truyện của lịch sử cổ đại, cũng từng nhìn thấy rất nhiều nội dung vở kịch cầu huyết vô lý, chuyện cưỡng đoạt dân nữ gì đó, lúc ấy anh còn trẻ, sau khi xem, trong lòng phần nộ, tức giận bất bình.

Nay, xã hội mới, chuyện như vậy, anh nghĩ, sớm đã không còn xảy ra, nhưng anh không nghĩ tới, ngay tại trong nhà anh, Lương Thần ngàn vạn sủng ái kiều căng kia, lại có thể làm ra chuyện hỗn đản ghê tởm như vậy!

Đáy lòng Lương Viễn hiện lên một tầng hồ thẹn nói không nên lời, vì lời vừa rồi mình nói với Cảnh Hảo Hảo, càng nhiều hơn là phần nộ, anh nắm gắt gao quả đấm, nhìn chăm chăm hôn thú trước mặt, gật gật đầu, nói: “Cảnh tiểu thư, cô yên tâm, không đến nửa tiếng, tôi sẽ giải quyết hết thảy cho cô.”

Nói xong, Lương Viễn liền lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại: “Anh lên lầu hai một chuyến.”

Qua chưa đến hai phút, tài xế Lương Viễn đi lên, Lương Viễn nhìn Cảnh Hảo Hảo nói: “Cảnh tiểu thư, bản hộ khẩu của cô đâu?”

Cảnh Hảo Hảo đưa tới, Lương Viễn cầm bản hộ khẩu Cảnh Hảo Hảo đưa cho tài xế của mình, nói: “Trên xe của tôi có bản hộ khẩu nhà họ Lương, anh cầm hai thứ này, liên hệ người cục dân chính, làm thủ tục ly hôn cho bọn họ.”

Dừng một chút, Lương Viễn còn nói: “Anh mang dụng cụ cạy khóa thường dùng trong quân đội chúng ta lên.”

Sau khi tài xế đáp ứng, xoay người rời đi.

Đợi một lát, đưa lên một đồng thứ hình thù kỳ quái Cảnh Hảo Hảo xem không hiểu.

Lương Viễn mang theo những thứ kia, cầm trong tay lay động hai cái, nhìn Cảnh Hảo Hảo, hỏi: “Cảnh tiểu thư, cô có biết Lương Thần đặt CD đó ở đâu không?”

Trong một năm Cảnh Hảo Hảo ở đây, lục tìm qua vô số địa phương, đều không có tìm được CD đĩa, duy chỉ có tủ sắt trong phòng sách, cô chưa từng mở ra.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ nghĩ, nói: “Nếu như không có ở trong tủ sắt phòng sách, thì tôi cũng không biết.”

Lương Viễn khí định thần nhàn “ừ” một tiếng, đứng lên: “Cảnh tiểu thư, chờ tôi một lát.”

Lương Viễn đi ra phòng ngủ, trong phòng rất yên tĩnh, Cảnh Hảo Hảo ngồi mềm nhũn ở trên sofa, trong đầu tựa như sương hồ, không có chút ý tưởng.

Qua không biết chao lâu, Cảnh Hảo Hảo nghe được tiếng cửa phòng ngủ bị đẩy ra, cô ngẩng đầu, nhìn thấy Lương Viễn cầm vài cái hộp trong tay, đi đến.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 528: Không Phải Cô Không Cưới [5]

Editor: May

“Cảnh tiểu thư, chính là những thứ này.”

Lương Viễn đưa mấy cái hộp CD tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo nhìn những thứ bị Lương Thần nắm ở trong tay, những thứ từng ép mình suýt nữa cùng đường, đầu ngón tay run rẩy vô cùng lợi hại, sau một lúc lâu, cô mới vươn tay, nhận lấy.

“Cảnh tiểu thư, cô đi chuẩn bị đồ đạc đi, hiện tại tôi mang cô rời đi.”

Cảnh Hảo Hảo có thể có thu dọn gì đáng nói, cô trước cầm lấy vé máy bay và chi phiếu trên bàn, chậm rãi đi đến một bên cầm lấy túi xách của mình, đặt ở bên trong, sau đó là di động, ví tiền, giống như lần trước rời đi, chưa từng cầm bất cứ quần áo nào Lương Thần mua cho cô.

Khi cô đang kiểm tra đồ trong túi xách, nhìn thấy vài viên đá nhỏ đặt ở trong túi tối, ngón tay Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng run rẩy, đặt những viên đá nhỏ kia ở trên tủ đầu giường.

Lương Viễn dẫn đầu đi xuống lầu, trước khi Cảnh Hảo Hảo ra cửa, nghĩ nghĩ, vẫn là lấy tấm chi phiếu Lương Viễn cho mình cùng với chiếc di động Lương Thần mua cho mình ra, đặt ở phía dưới gối đầu, sau đó ngẩng đầu, nhìn thoáng qua phòng ngủ, bởi vì hôn sự đến gần, chung quanh được

thím Lâm dán đầy chữ song hỷ, đến ngay cả trên vách tường phía sau giường, cũng treo một tấm ảnh thật lớn.

Là ảnh kết hôn của cô và Lương Thần.

Cảnh Hảo Hảo ngẩng đầu, sau khi nhìn chăm chăm ảnh kết hôn kia thật lâu, cô mới chậm rãi xoay người, đi ra phòng ngủ.

Thím Lâm nhìn thấy cô xuống lầu, lập tức tới đón: “Cảnh tiểu thư, hiện tại cô và Viễn thiếu gia cùng đi tìm Thần thiếu gia ăn cơm tối sao?”

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Lương Viễn, khí sắc người đàn ông bình tĩnh ung dung, Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng gật gật đầu với thím Lâm: “Vâng, buổi tối không cần chuẩn bị bữa tối.”

“Vậy, Cảnh tiểu thư và Viễn thiếu gia trên đường chậm một chút.”

.....

Sau khi Lương Thần rời khỏi từ “Tám giờ rưỡi vĩnh viễn”, trở về công ty một chuyến, mở một cuộc họp loại nhỏ.

Lúc họp, anh cũng không có tâm tư gì, ngược lại trong đầu vẫn nghĩ đến đều là hôn thú của mình, có chút hối hận chính mình không có cầm vào trong phòng hội nghị.

Thật vất vả tiến vào tan họp, Lương Thần liền vội vàng chạy trở về văn phòng, nhìn bản đồ nhỏ đặt yên tĩnh trên bàn, trong nháy mắt tâm tình đặc biệt sáng rõ, anh vươn tay, cầm lên, ước lượng trong lòng bàn tay hai lần, sau đó liền vội phần cẩn thận đặt bản đồ nhỏ ở trong túi tây trang dán nơi trái tim của mình, cầm lấy chìa khóa xe, chuẩn bị tan tầm về nhà.

Lúc lấy xe ở bãi đỗ xe ngầm, vừa vận dụng phải quản lý bộ phận nghiệp vụ công ty, cười ha ha chào hỏi một tiếng với Lương Thần: “Lương

tổng tan tầm sớm như vậy, là muốn về nhà gặp chị dâu sao?”

Chị dâu..... xưng hô hình dung này khiến cho Lương Thần anh trong nháy mắt cảm thấy thể xác và tinh thần sung sướng, vươn tay, vỗ vỗ bả vai quản lý bộ phận nghiệp vụ, nói: “Hôm nào có thời gian, tôi và chị dâu chú mời chú ăn cơm.”

Sau đó, liền rạng rỡ mở cửa xe, ngồi xuống.

Lúc tan tầm, con đường có chút tắc nghẽn, đợi cho Lương Thần ra khỏi thành, đã thấy gần năm giờ.

Ngày đầu tiên kết hôn, tâm tình Lương Thần không thể nào nói rõ, thậm chí là có chút khẩn cấp muốn về nhà, gặp người phụ nữ đã sắp trở thành vợ của mình kia.

Cho nên, tốc độ xe của Lương Thần, lái có chút mau.

Không đến 20 phút, xe Lương Thần liền đến cửa biệt thự, anh chậm rãi quẹo xe vào trong biệt thự, đi vòng qua phòng đỗ xe, dừng xe xong, rút chìa khóa xe, bước chân thoải mái đi ra.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 529: Không Phải Cô Không Cưới [6]

Editor: May

Lương Thần đi vào trong biệt thự, người hầu đều đang bận, trong đại sảnh tầng một không có một bóng người, Lương Thần hoài nghi quét hai mắt, liền trực tiếp lên lầu hai.

Cửa phòng ngủ không có khóa, đưa tay đẩy liền mở, cửa sổ mở ra, gió từ từ thổi bức màn nhẹ nhàng phiêu động.

Cảnh Hảo Hảo không có ở trong phòng ngủ.

Lương Thần vòng một vòng, xác định không có người, vừa cởi áo khoác tây trang, kéo kéo áo của mình, trực tiếp xoay người, đi ra phòng ngủ, đứng ở trước lan can, lớn tiếng hô xuống dưới lầu: “Thím Lâm, thím Lâm?”

Thím Lâm mặc tạp dề, vội vàng theo chạy ra từ phòng bếp, nhìn thấy Lương Thần, không đợi anh mở miệng nói chuyện, cô ngược lại nghi hoặc hỏi một câu: “Thần thiếu gia, sao ngài trở lại sớm như vậy? Không ăn cơm tối với Cảnh tiểu thư và Viễn thiếu gia à?”

Cảnh tiểu thư, Viễn thiếu gia, ăn cơm?

Đây là cái gì với cái gì?

Lương Thần cau mày, hỏi: “Tôi và Cảnh tiểu thư, còn có Viễn thiếu gia đi ra ngoài ăn cơm khi nào?”

“Đợi một chút, Viễn thiếu gia?”

“Buổi chiều anh cả của tôi đã tới?”

“Đúng vậy, chẳng lẽ Thần thiếu gia không biết nói sao? Viễn thiếu gia mang theo Cảnh tiểu thư ra cửa, nói là đi tìm ngài cùng nhau ăn cơm tối.”

Lương Thần lấy di động của mình ra, nhìn thoáng qua, phát hiện không có biểu hiện gọi tới, nói không nên lời vì cái gì, đáy lòng liền lộp bộp một chút, hỏi: “Buổi chiều, Viễn thiếu gia và Cảnh tiểu thư nói cái gì?”

“Cũng không nói cái gì, Viễn thiếu gia chỉ để cho Cảnh tiểu thư ký một phần giải trừ hợp đồng với công ty giải trí TS, còn bảo Cảnh tiểu thư mang theo ngài ấy đi sân sau nhìn nhìn sân bãi kết hôn, Viễn thiếu gia thoát nhìn, đối với Cảnh tiểu thư tốt lắm.”

Thím Lâm càng nói, Lương Thần càng cảm thấy đáy lòng bất an.

Anh cả anh sẽ vô duyên vô cớ đối tốt với một người sao? Trong này rõ ràng có trá!

“Sau đó thì sao?”

Thím Lâm nghĩ nghĩ, sau đó bưng tỉnh đại ngộ nói: “Tôi thiếu chút nữa quên, lúc chiều bác sĩ Trương đã tới.”

Cha chữ bác sĩ Trương này, lập tức chấn động thân thể đứng thẳng của Lương Thần.

“Bác sĩ Trương nói thân thể Cảnh tiểu thư tốt lắm, thai nhi cũng bình thường.”

Lương Thần soạt lập tức xoay người, đi vào phòng ngủ.

Bậy bạ, Cảnh Hảo Hảo hoàn toàn không có mang thai, làm sao có thai nhi, anh chỉ biết, có trá!

Anh cả anh là lừa dối, đến nhà anh quấy rối.

Lương Thần cầm lấy chìa khóa xe, nhanh chóng đi ra phòng ngủ, lúc đi đến cửa thang máy, Lương Thần như là nhớ tới cái gì, đi đến phòng sách của mình.

Anh đi vào, liền nhìn thấy cửa két sắt của mình mở ra.

Anh vội vàng tiến lên, lật tìm thứ bên trong, phát hiện mấy CD mình cất bên trong, toàn bộ đều không cánh mà bay.

Anh nhìn lướt qua két sắt của mình, mang theo dấu vết rõ ràng bị người cạy mở qua.

Nhất thời, có một đoàn lửa giận, soạt bắt đầu nhảy lên trong ngực Lương Thần, anh không nói hai lời xoay người, trực tiếp xuống lầu, đến phòng đỗ xe lần nữa, khởi động xe, rất nhanh lái ra cửa biệt thự.

Lương Thần gấp gáp giảm chân ga, lấy di động ra, gọi một cú điện thoại cho Cảnh Hảo Hảo, vang hơn nửa ngày, tiếp nghe lại có thể là thím Lâm.

Lương Thần nộ khí đằng đằng cắt đứt điện thoại, bắt đầu gọi điện thoại cho Lương Viễn, lúc này đây cũng là không có người tiếp nghe.

Lương Thần tìm số điện thoại của chị dâu cả gọi qua, giọng nói nghe có chút kéo căng, gọi thẳng tên hỏi: “Lương Viễn đâu?”

“Ở nhà đó.....” Giọng nói chị dâu cả có chút buồn bực hỏi: “Làm sao vậy? A Thần, ngữ khí của chú nghe không tốt chút nào, anh cả chú chọc

giận chú?”

Lương Thần trực tiếp nói cũng không nói, cạch liền cắt điện thoại, hung hăng ném điện thoại di động đến ghế phó lái một bên, nhanh chóng lái về phía nhà cũ.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 530: Không Phải Cô Không Cưới [7]

Editor: May

Nhà cũ nhà họ Lương tọa lạc ở nơi phong thủy bảo địa nhất thành phố Giang Sơn, nơi nơi đều là biệt thự, ở lối vào, liền đặt quy định tốc độ hạn chế không cao hơn 30.

Lương Thần lại hoàn toàn như là không có nhìn thấy chữ thật lớn kia, ngay cả hàng rào cửa biệt thự còn chưa dâng lên, anh liền một cước giẫm chân ga, hung hăng xông qua, đụng vỡ hàng rào thành hai nửa

Lương Thần thuận thực khống chế được tay lái, quẹo phải, chạy thẳng, quẹo trái, vừa giẫm chân ga, liền trực tiếp vọt được trước cửa nhà cũ.

Bà giúp việc đang ở chơi cùng cháu gái thứ hai Lâm Lâm, nhìn thấy xe Lương Thần, lập tức ôm Lâm Lâm đi tới: “Tiểu tiểu thư, gọi chú đi.”

Giọng nói Lâm Lâm non nớt hô một tiếng “chú”, gương cánh tay muốn Lương Thần ôm.

Lương Thần vươn tay, ôm lấy Lâm Lâm, sau đó ngay lập tức đưa Lâm Lâm cho bà giúp việc, trực tiếp đẩy cửa nhà ra, đi vào.

Trong phòng khách không có người, chỉ có một mình chị dâu cả ngồi ở trên sofa đang xem ti vi căn hạt dưa, nhìn thấy Lương Thần tiến vào, cười tủm tỉm đứng lên: “A Thần, đến rồi sao?”

Lương Thần lạnh mặt, giọng nói cứng rắn hỏi: “Lương Viễn đâu?”

Chị dâu cả cười tùm tùm đi đến trước mặt Lương Thần: “Chú đây nổi giận ùng ùng, là xảy ra chuyện gì? Anh cả chú làm gì vậy, nói cho chị dâu, chị làm chủ cho chú.”

“Lương Viễn đâu, tôi tìm Lương Viễn.” Lương Thần đáp lại một câu, liền đi lên lầu trên, vừa đi, vừa lớn giọng kêu: “Lương Viễn, Lương Viễn, anh con rùa khốn kiếp, anh lăn ra đây cho tôi!”

Lương Thần trước đẩy phòng ngủ Lương Viễn ra, không có nhìn thấy người ở bên trong, liền đi về phía phòng sách, người còn chưa đi đến phòng sách, cửa phòng sách đã bị người kéo ra, Lương Viễn mặc một thân trang phục hươu nhàn, khí sắc bình tĩnh đi ra từ bên trong, nhìn Lương Thần nổi giận ùng ùng, như là người chuyện gì cũng không có phát sinh, cười cười, nói: “A Thần, chú tìm anh có chuyện gì?”

Nói xong, Lương Viễn nói với vợ dưới lầu: “Chuẩn bị một bình trà bưng lên.”

Sau đó, xoay qua, nhìn Lương Thần, biết rõ còn cố hỏi: “A Thần, chuyện gì mà gấp gáp như vậy?”

Giọng nói Lương Viễn còn chưa rơi xuống, cả người Lương Thần liền nhào về phía anh ta, níu lấy cổ áo của anh ta, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Cô ấy đâu? Anh mang cô ấy đi đâu rồi?”

Lương Viễn không có đánh trả, hai tay vẫn cầm ở chỗ cũ, bởi vì bị Lương Thần níu cổ áo, cổ anh ta phải hơi nâng cao, ánh mắt bình tĩnh nhìn Lương Thần: “A Thần, chú nói gì vậy, cô ta là một người lớn sờ sờ, anh có thể mang cô ta chạy đi đâu?”

Lương Thần nghe nói như thế, cả người giống như là sư tử bùng nổ, trực tiếp đẩy cả người Lương Viễn lên trên vách tường phía sau, gắt gao đặt

anh ta ở phía trên, nộ khí đằng đằng nhìn chăm chăm Lương Viễn, nghiêng rãnh nghiêng lợi nói: “Lương Viễn, anh ít dùng bộ dáng đối phó trong quân đội đối phó tôi, tôi nói cho anh biết, anh đừng để tôi thật sự bức anh, hiện tại anh tốt nhất lập tức giao cô ấy cho tôi, nếu không đừng trách tôi trở mặt!”

“Ai muốn trở mặt?” Đột nhiên, cửa phòng cách vách mở ra, lộ ra gương mặt của cha Lương Thần và Lương Viễn, nghiêm túc nhìn chăm chăm hai người xoay thành một đoàn trên hành lang, cuối cùng, ánh mắt sắc bén dừng ở trên người Lương Thần, nói: “Lương Thần, con tới vừa lúc, tiến vào cho ta!”

Lương Thần đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, cả người còn gắt gao đè nặng Lương Viễn, dùng sức ấn cả người anh ta lên trên vách tường, ánh mắt ngoan độc nhìn chăm chăm Lương Viễn, giống như muốn bầm thây vụn đoạn anh ta bất cứ lúc nào.

Lương Chu Thiên nhìn con trai nhỏ không để ý đến mình, đáy lòng nhất thời tức không có chỗ đánh vọt ra, nghĩ cũng không nghĩ liền bưng ly nước trong tay, hung hăng đập lên trên đầu Lương Thần.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 531: Không Phải Cô Không Cưới [8]

Editor: May

Lương Chu Thiên nhìn con trai nhỏ không để ý đến mình, đáy lòng nhất thời tức không có chỗ đánh vọt ra, nghĩ cũng không nghĩ liền bưng ly nước trong tay, hung hăng đập lên trên đầu Lương Thần.

Lương Thần chuyển đầu, tránh thoát ly nước, ly nước nện ở trên vách tường bên cạnh đầu Lương Viễn, mảnh sứ vỡ vụn, tung tóe chung quanh, rơi xuống trên mặt đất, vỡ thành mảnh vụn, lúc này Lương Thần mới buông lỏng cánh tay đè nặng cổ Lương Viễn ra, chậm rãi lui ra sau hai bước.

Lương Chu Thiên hung hăng trừng mắt nhìn Lương Thần một cái, hừ lạnh một tiếng: “Lương Viễn, con cũng tiến vào cho tôi!”

Nói xong, liền xoay người dẫn đầu đi vào phòng sách của mình.

Lương Viễn sửa sang lại quần áo bị Lương Thần làm loạn của mình một chút, nâng chân lên đá đá mảnh sứ vỡ trên đất, phân phó với người dưới lầu một câu: “Tìm người đi lên, dọn sạch những thứ kia, cẩn thận đâm phải Lâm Lâm.” Sau đó, cũng đi vào phòng sách của Lương Chu Thiên.

.....

Từng ấy năm tới nay, chỗ Lương Thần ghét nhất chính là phòng sách của cha.

Lúc nhỏ, ở trong trường học nghịch ngợm gây sự, bị cáo trạng không ít, mỗi lần bị tùy tùng của cha bắt về từ trường học, không thể thiếu bị nhốt trong phòng sách, răn dạy khiến trách dữ dội cộng thêm úp mặt vào tường suy nghĩ.

Thế cho nên sau khi lớn lên, Lương Thần có thể không tiến vào phòng sách của cha, sẽ tận lực không tiến vào, cho nên cũng tạo nên, dưới tình huống bình thường, chỉ cần anh tiến vào phòng sách của cha, chắc chắn sẽ không có chuyện gì tốt.

Lương Thần đứng ở ngoài phòng sách, tạm dừng hai giây, mới chậm rãi mở bước chân, đi vào.

Phòng sách của cha, mấy năm nay cũng không có biến hóa gì quá lớn, một mặt vách tường là giá sách gỗ thật màu đỏ tràn đầy mùi hương cổ xưa, bên trong đặt đầy đủ loại bộ sách, phía sau bàn đọc sách, treo một bộ chữ, phía trên, viết bốn chữ: Nghiêm luật khắc kỷ.

Cũng không biết Lương Chu Thiên và Lương Viễn thấp giọng nói chuyện gì với nhau, sắc mặt Lương Chu Thiên thoạt nhìn không khác gì bình thường, chỉ là lúc nghe được tiếng bước chân, ngẩng đầu, nhìn thấy thân ảnh Lương Thần, sắc mặt trong nháy mắt liền lạnh xuống, nâng tay lên, chỉ chỉ cửa, cắt đứt lời nói của Lương Viễn, nói: “Đi đóng cửa lại.”

Lương Viễn không nói gì, chỉ bước nhanh đi đến trước cửa, đóng cửa lại.

Lương Chu Thiên không nói gì, chỉ là đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lương Thần, quan sát từ trên xuống dưới Lương Thần một lần, ông mới mở miệng, giọng nói vô cùng nghiêm khắc: “Lương Thần, hiện tại chính con nói rõ cho ta biết, con đã làm chuyện tốt gì?”

Đáy lòng Lương Thần không xác định rốt cuộc cha mình đã biết chao nhiêu chuyện giữa mình và Cảnh Hảo Hảo, anh cũng không xác định rốt

cuộc sao bọn họ lại biết CD trong két sắt của mình, cho nên liền trực tiếp nhảy vọt qua vấn đề của cha, trực tiếp nhìn lại cha của mình, nói: “Cha, ngày một con sẽ kết hôn, vị hôn thê của con bị Lương Viễn mang đi rồi, thiệp mời con đã phát ra, ngày đó con không có cô dâu, chẳng lẽ để con kết hôn một mình? Không phải rõ ràng làm cho con khó coi ư?”

“Vô liêm sỉ! Mày còn có mặt mũi nói kết hôn với tôi!” Lương Chu Thiên đột nhiên liền nâng tay lên, một phen quét đồ trên bàn xuống dưới đất hết, trừng mắt nhìn Lương Thần, xì khinh miệt một tiếng, nghĩ Lương Viễn trở về, nói cho mình chân tướng sự tình Cảnh Hảo Hảo đã nói với nó, chỉ cảm thấy một đoàn lửa nhắm thẳng vọt lên trên ót của mình, anh nâng tay lên, chỉ vào cái mũi Lương Thần, hung tợn mở miệng, nói: “Lương Thần, lá gan mày đủ lớn, mày là sống không kiên nhẫn, hay là đầu bị cửa kẹp, mặt già này của tao quả thực đã bị mày làm mất hết, tốt không học, nhưng lại học một đống loạn thất bát tao, hả? Con tao thật sự là rất có bản lĩnh, lại cường đoạt dân nữ, mày thật sự là bản lĩnh lớn, quả thực là không biết liêm sỉ!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 532: Không Phải Cô Không Cưới [9]

Editor: May

Lời nói của Lương Chu Thiên, quả thực giống như là một địa lôi, âm nổ tung trong đầu của anh, khiến đầu óc anh, nổ tung ngay ngốc một trận.

Trong lỗ tai, vẫn liên tục phiêu đẳng bốn chữ “Cường đoạt dân nữ” này, như là vô số ong mật chích, ở bên tai anh, ong ong ong quần quanh.

Sao cha anh lại biết chuyện này? Chẳng lẽ là Cảnh Hảo Hảo nói cho ông?

Không, không có khả năng.....

Không đợi Lương Thần phản ứng kịp đây rồi cuộc là xảy ra chuyện gì, Lương Chu Thiên đứng ở sau bàn học, nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào anh, lại mở miệng một lần nữa, giọng căm hận tức giận mắng: “Lương Thần, tao thật sự là coi thường mày, mày lại làm ra chuyện như vậy với một cô gái nhỏ tay không lực trời buộc, bây giờ còn la hét muốn kết hôn, mày còn không biết xấu hổ sao! Hôm nay, nếu tao không giáo huấn mày thật tốt, mày sẽ không biết trời cao chao nhiều đất rộng chao nhiều rồi!”

Nói xong, Lương Chu Thiên cầm thước dạy học chuẩn bị từ khi anh còn bé ở trong phòng sách lên, mở bước chân hung thần ác sát đi lại đây, giờ lên cao cao, không có dừng lại hung hăng quăng lên sau lưng Lương Thần.

Quần áo mùa hè, vốn là đơn bạc, cha anh dùng mười phần khí lực, thước dạy học đánh vào phía sau lưng, trong nháy mắt còn có đau toàn tâm truyền khắp toàn thân.

Lương Thần kêu rên một tiếng, liền hung hăng mím môi, biểu tình không có một chút phản ứng

Lương Chu Thiên vẫn luôn giáo dục đứa nhỏ trong nhà, nhất định phải kỷ luật nghiêm khắc, tuân thủ pháp luật, nhưng ông không nghĩ tới, con mình, lại phạm vào sai lầm lớn vạn ác không thể tha như vậy, ông khó hiểu tức giận lại giơ tay lên lần nữa, hung hăng quất hai cái trên lưng Lương Thần, trong nháy mắt áo sơ mi tuyết trắng của Lương Thần đã bị nhiễm một màu đỏ tươi.

Lương Viễn đứng ở một bên, vội vàng vươn tay, muốn ngăn trở.

“Con đứng một bên cho ta đi, hôm nay ta thế nào cũng phải giáo huấn thằng nhóc này một chút!” Lương Chu Thiên giận dữ mắng mỗ một tiếng, Lương Viễn sợ tới mức lui ra sau một bước, Lương Chu Thiên hung hăng quất lên lưng Lương Thần: “Mày có biết sai hay không!”

Lương Thần cứng cổ, cường ngạnh đứng tại chỗ, hai tay gắt gao nắm thành quyền đầu, yên lặng chịu đựng đau đớn phía sau lưng, không có chút bộ dáng muốn cúi đầu nhận sai.

Lương Chu Thiên nhìn thấy mình ra tay ngoan độc như vậy, Lương Thần vẫn không có chút ý tứ hối cải như trước, tức giận thở hổn hển từng ngụm, giơ thước dạy học, nhìn vết máu phía sau Lương Thần, có chút không hạ thủ được, liền giả vờ làm ra vẻ dùng hết toàn lực, tiếp tục chất vấn: “Hỏi mày đấy, có biết mày sai lầm chưa!”

“Con không sai!” Lương Thần trả lời từng chữ rõ ràng: “Con muốn cười cô ấy, cô ấy phải gả cho con, con làm gì sai, đừng cho là con không biết, cha bảo anh cả đi điều tra bí mật của cô ấy, cho tới nay, đều là con quá

đề cao các người, con nghĩ đến các người thật là không coi trọng dòng dõi, con thích, các người sẽ để con cưới, kết quả, các người bề ngoài một bộ dáng, sau lưng một bộ dáng!”

Lương Chu Thiên nghe lời nói như thế, quả thực tức đến đỉnh đầu bốc khói, tâm tư không hạ thủ vừa rồi của ông, trong nháy mắt tiêu tán không còn một mảnh, xuống tay không lưu tình chút nào hung hăng đánh lên trên lưng Lương Thần, ngữ khí nổi giận hô: “Vô liêm sỉ, mày nói cái gì? Mày lặp lại lần nữa!”

“Con nói, con không sai, các người cũng không cần giả bộ nghĩa khí lắm liệt, con biết, các người chính là có thành kiến dòng dõi, ghét bỏ Hảo Hảo xuất thân không tốt, cho nên cố ý ở nơi này thực hiện tìm lấy cớ cho mình.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 533: Không Phải Cô Không Cưới [10]

Editor: May

Lương Chu Thiên tức đến thở hổn hển, tay nắm thước dạy học của ông, vẫn run rẩy không ngừng, chỉ vào Lương Thần, hô hấp từng ngụm từng ngụm, qua nửa ngày, mới mắng hai chữ: “Nghịch tử, nghịch tử!”

Sau đó, tức đến một câu cũng không nói nên lời.

Lương Viễn đứng ở một bên, nhìn thấy một màn như vậy, vươn tay, trực tiếp níu cổ Lương Thần, một phen đẩy ngã cả người anh lên trên vách tường phía sau, nâng tay lên, hung hăng đánh một quyền trên mặt anh, nói từng chữ một: “Chú vì một phụ nữ, cứ như vậy nhìn cha chú?”

Lương Thần mang theo một chút cười nhạo nhìn chằm chằm Lương Viễn, nói: “Lương Viễn, anh ít ở trong này giả làm người tốt với tôi, anh cho rằng anh như vậy, lão già sẽ cảm tạ anh? Anh đây cưới chính là đại tiểu thư nhà họ Duyên, nếu anh cưới là một cô gái một nghèo hai trắng, anh xem thử năm đó lão già có thể đồng ý cho anh kết hôn với chị ta hay không!”

Lương Viễn bị Lương Thần chọc tức giận đến sắc mặt xanh mét: “Lương Thần, chính chú trải qua chuyện mờ ám gì, trong lòng chú rõ ràng, chú thực nghi hiện tại là chúng ta buộc cô ta không được gả cho chú hay sao? Thật ra hoàn toàn chính là cô gái người ta không muốn gả cho chú, cô gái người ta ước gì nhanh chóng rời khỏi chú!”

Mỗi người đều có uy hiếp, uy hiếp của Lương Thần, chính là Cảnh Hảo Hảo kháng cự mình, lúc này, Lương Viễn nói như vậy, giống như là một cây gai, hung hăng chui vào trong tim Lương Thần, chọc thủng phòng bị của anh, anh rõ ràng biết, lời trong miệng Lương Viễn nói là sự thật, nhưng cố tình lại vẫn muốn cố gắng tranh thủ: “Anh thúi lắm, Lương Viễn, là Hảo Hảo chính miệng nói muốn gả cho tôi.”

“Trong lòng chú biết rõ ràng lời anh nói có phải là thật hay không!” Lương Viễn cực lực đè nặng tức giận nơi đáy lòng, gật gật đầu với Lương Thần, nói: “Được, chú không tin, không tin hiện tại tôi liền chứng minh cho chú xem!”

Nói xong, Lương Viễn một phen liền buông lỏng Lương Thần ra, cả người lui ra sau một bước, cầm lấy di động, trực tiếp gọi một cú điện thoại.

Qua chưa đến hai phút, điện thoại tiếp nghe, Lương Viễn nói: “Để cho Cảnh tiểu thư tiếp điện thoại.”

Sau đó, Lương Viễn liền mở loa ngoài, bên trong điện thoại, truyền đến âm điệu tinh tế của Cảnh Hảo Hảo: “Lương tiên sinh, chào ngài.”

Lương Viễn giơ điện thoại di động lên trước mặt Lương Thần, khí định thần nhàn nói vào trong điện thoại: “Cảnh tiểu thư, máy chạy lập tức cất cánh, hy vọng cô có thể có được một cuộc sống mới vui vẻ, chuyện A Thần đã làm, thật không phải với Cảnh tiểu thư, chỉ là may mắn, không có gây thành sai lầm lớn, đúng lúc tôi mang thứ Cảnh tiểu thư muốn cho Cảnh tiểu thư.”

Lương Thần nghe được lời nói của Lương Viễn, biểu tình trong nháy mắt trở nên có chút kinh ngạc, suy nghĩ hiện ra trong đầu khi anh nghe được cha mắng mình “Cường đoạt dân nữ”, một lần nữa về lại trong đầu, anh như là mơ hồ đoán được cái gì, nhưng lại liều mạng không chịu để cho chính mình tin tưởng, chỉ là không thể tin nhìn chăm chăm di động trước

mặt, sau đó anh nghe được, giọng nói Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng bình tĩnh truyền ra từ bên trong: “Cám ơn ngài, Lương tiên sinh.”

Cám ơn ngài, Lương tiên sinh.

Cô đây là đang cảm ơn Lương Viễn?

Sáu chữ này, liền đánh nát một chút ảo tưởng còn sót lại trong đầu Lương Thần, anh cực lực khống chế thân thể run rẩy của mình, mi tâm nhẹ nhàng nhú lại, mở miệng nói với trong điện thoại: “Hảo Hảo, em nói cái gì?”

.....

Sân chay thành phố Giang Sơn, Cảnh Hảo Hảo nắm di động của tài xế Lương Viễn đặc biệt đưa mình đến sân chay, thân ảnh cả người, nhất thời liền cứng ngắc tại chỗ.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 534: Không Phải Cô Không Cưới [11]

Editor: May

Sắc mặt vốn tái nhợt của cô, lúc này một chút huyết sắc cũng không có, ngay cả cánh môi, thoát nhìn đều là tái nhợt, tay nắm di động của cô, run rẩy lại dùng lực.

Qua chưa đến một phút đồng hồ, cô nghe được bên trong lại truyền đến lời nói của Lương Thần, giọng của anh rất nhỏ, giống như hai ngày trước, cô vui ở ghế mây trong phòng ngủ ngủ thiếp đi, không có mền, anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, đặt ở trên giường, nhìn thấy cô mở mắt, liền nhẹ giọng dỗ cô tiếp tục ngủ, ngữ khí giống như lúc: “Hảo Hảo, anh nghe không hiểu đối thoại của em và Lương Viễn, rốt cuộc là ý tứ gì, em giải thích cho anh nghe.”

Cánh Hảo Hảo há miệng, lại không thể nào nói được một câu nên lời, cô cũng không biết rốt cuộc mình là làm sao, chỉ cảm thấy đáy lòng như là bị thứ gì hung hăng nắm lấy, cường ngạnh sinh đau.

“Hảo Hảo, sao em không nói lời nào, em nhanh mở miệng đi.”

“Hảo Hảo, là bọn họ bức em rời khỏi anh, em không phải muốn rời khỏi anh, đúng không?”

“Hảo Hảo?”

“Hảo Hảo, sao em không nói lời nào, em câm rồi sao, em nói đi, nói là Lương Viễn tên khốn đó bức em đi!”

Giọng nói Lương Thần, đột nhiên trở nên thô bạo ở từ cuối cùng.

Cảnh Hảo Hảo cách di động, rõ ràng nghe thấy đầu kia điện thoại, một đoàn hỗn loạn, như là ai đó động thủ với người khác, âm thanh hỗn loạn đan xen, còn kèm theo tiếng kêu rên, cùng tiếng mắng.

“Lương Viễn, tôi hỏi rõ ràng, anh dùng thứ gì ép cô ấy không dám nói gì với tôi!”

“Lương Viễn, anh buông, tôi muốn đi tìm cô ấy!”

“Hảo Hảo, không cho em đăng ký, không được, em có nghe hay không!”

“Cảnh Hảo Hảo, nếu hôm nay em dám đi, cả đời chúng ta đều xong rồi!”

“Cảnh Hảo Hảo, anh xin em, đừng đi, chờ anh.....”

Cảnh Hảo Hảo nghe được đáy lòng liên nhẹ nhàng run rẩy theo, hốc mắt lập tức nổi lên đỏ hồng, cô vừa định mở miệng, gọi tên anh, đột nhiên di động liên bị đối phương chặn đứt, bên trong truyền đến là âm bản “tút TUT TUT”.

Tài xế Lương Viễn vươn tay, cầm lấy di động của mình, mở miệng nói: “Cảnh tiểu thư, đã đến thời gian đăng ký, mời bên này.”

Cảnh Hảo Hảo mờ mịt quay đầu, còn chưa có cất bước, sương mù trong mắt liền che tất cả tầm mắt, hết thấy hình ảnh trước mặt đều trở nên mơ hồ.

Trong đầu cô, vờn quanh đều là, Lương Thần dùng hết toàn lực nói câu kia: “Cảnh Hảo Hảo, nếu hôm nay em dám đi, cả đời chúng ta đều xong rồi! Cảnh Hảo Hảo, anh xin em, đừng đi, chờ anh.....”

Lông mi thật dài của Cảnh Hảo Hảo, nhẹ nhàng run rẩy, từng giọt nước mắt, liền tuôn rơi xuống, cô run run môi, qua nửa ngày, mới khó khăn di chuyển bước chân, đi đến cửa đăng ký.

.....

“Lương Thần, chú điên đủ chưa!”

Lương Viễn ném một cái thật mạnh qua vai, hung hăng ném cả người Lương Thần lên trên sàn nhà.

Miệng vết thương bị thước dạy học đánh ở sau lưng người đàn ông, nhất thời lại đau tê tâm liệt phế lên, anh đau đớn nằm trên mặt đất, động cũng không thể động.

Lương Viễn thở hỗn hển thật mạnh, nhìn chăm chăm Lương Thần nằm trên đất, nâng tay lên, chỉ vào anh, nói: “Không đến Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định, có phải không? Đi, hiện tại anh cho chú xem một thứ.”

Lương Viễn thở hỗn hển hai hơi, mới chậm rãi đứng lên, đi đến một bên, nhặt một văn kiện lên, lấy từ bên trong ra một tờ báo cáo giải phẫu, hung hăng ném lên trên người Lương Thần.

Hai mắt Lương Thần đỏ bừng cầm lấy phần báo cáo kia, nhìn thấy phía trên, rõ ràng viết cha chữ “Cảnh Hảo Hảo”.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 535: Không Phải Cô Không Cưới [12]

Editor: May

Bên cạnh là tên giải phẫu: Giải phẫu đặt vòng hạn chế sinh đẻ.

Ngày: Ngày 28 tháng 2.

Cả người Lương Thần nháy mắt liên sừng sờ tại chỗ, anh nhìn chăm chăm giấy trắng mực đen mỏng manh trước mặt, trong ngực có trăm ngàn loại tư vị thông thả thối qua.

Giải phẫu đặt vòng hạn chế sinh đẻ?

Giải phẫu tránh thai, Cảnh Hảo Hảo lại có thể đã làm giải phẫu này?

Anh giống như là bị người điểm huyết nói, cả người hóa đá ngay tại chỗ.

Lương Viễn đã hơi điều chỉnh tốt hô hấp, anh chỉ chỉ tờ giấy Lương Thần cầm trong tay, nói: "Tên giải phẫu phía trên, chú xem không hiểu sao? Có cần tôi giải thích một lần cho chú không? Có muốn biết hay không, sao anh biết được những chuyện chú đã làm?"

Lương Viễn chậm rãi ngồi xổm người xuống, tiến sát đến bên tai Lương Thần, nhẹ nhàng chậm chạp nói: "Là Cảnh Hảo Hảo nói cho tôi biết."

Tay Lương Thần nắm tờ giấy giải phẫu đặt vòng kia đặc biệt dùng sức, hơi nhắm mắt lại, giống như chỉ dùng hết toàn lực, nói: “Không có khả năng!”

Lương Viễn giống như hoàn toàn không có nghe được lời nói của Lương Thần, quyết tâm muốn cho Lương Thần hết hy vọng với Cảnh Hào Hào, tiếp tục không nhanh không chậm hỏi: “Trước khi Cảnh Hào Hào đi, nói với anh rất nhiều, chú muốn nghe hay không?”

Lúc này Lương Thần không có phản ứng gì, giấy dựa vườn tay, muốn vịn nhà sàn đứng lên.

Lương Viễn lại bình tĩnh ngồi xổm tại chỗ, nhìn chăm chăm Lương Thần cố sức đứng dậy, ngữ khí bình tĩnh nói: “Cô ta nói, nếu không phải chú dùng video bức bách cô ta, cô ta đã sớm cao chạy xa chạy.”

Động tác Lương Thần, hơi cứng ngắc một chút, vẻ mặt hơi sừng sốt vài giây chung, anh liền liều chết mím môi, nói với Lương Viễn: “Lừa gạt!”

“Cô ta còn nói, chú làm hại cô ta, trong thế giới của cô ta, trừ chú ra không còn thứ gì khác, nhưng chú, cũng không phải là thứ cô ta muốn.”

Lương Thần thật vất vả chống sàn, hơi hơi nâng thân thể lên một chút, lúc nghe được những lời này, cánh tay đột nhiên mềm nhũn, cả người liền té lăn quay trên sàn, anh cố chấp kéo căng mặt, lại mở miệng nói với Lương Viễn một lần nữa: “Anh gạt tôi!”

“Còn có, chú còn muốn biết hay không, sao anh ở trong thời gian ngắn như vậy, tìm được chỗ giấu CD của chú?”

Thân thể Lương Thần trở nên vô cùng cứng ngắc, anh nuốt nuốt nước miếng, thấp giọng nói: “Cam miệng!”

Lương Viễn không có ý tứ câm miệng chút nào, tiếp tục dùng loại ngữ khí phong khinh vân đạm này, nói: “Là Cảnh Hảo Hảo nói cho anh biết, cô ta nói, lúc một mình cô ta ở nhà, đã tìm kiếm mọi nơi trong biệt thự của chú một lần, chỉ có tủ sắt kia, cô ta chưa thấy qua, chú có biết đây đại biểu cho cái gì không?”

Lương Thần hoàn toàn không muốn nghe nữa, hai mắt anh đỏ bừng nghiêng đầu, nhìn chăm chăm Lương Viễn, nói từng chữ một: “Tôi bảo anh câm miệng!”

“Đây đại biểu cho, mỗi ngày mỗi thời mỗi khắc cô ta đều muốn rời khỏi chú.”

“Tôi bảo anh câm miệng cho tôi!” Lương Thần vốn sức cùng lực kiệt, đột nhiên giống như là đã bị kích thích lớn, cả người lập tức nhào vào Lương Viễn, anh nâng tay lên, dùng sức bóp cổ Lương Viễn, thở hổn hển nói: “Anh gạt tôi, Lương Viễn, anh nói hươu nói vượn!”

Lương Viễn không đánh trả, tùy ý Lương Thần bóp cổ của mình, chỉ vươn tay, lấy ra một bản đồ từ trong túi mình, đưa cho Lương Thần, nói: “Đây là yêu cầu chính cô ta tự đưa ra, muốn anh làm giấy chứng nhận ly hôn cho cô ta, bản CD gốc của cô ta, cô ta đã mang đi, đây là một cuốn CD của chú, hiện tại anh chuyển giao cho chú.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 536: Không Phải Cô Không Cưới [13]

Editor: May

Tay Lương Thần dùng sức bóp cổ Lương Viễn đột nhiên không có khí lực, anh ngẩng đầu nhìn bốn chữ “chứng nhận ly hôn” trên bản đồ nhỏ trước mặt, nhất thời đầu óc choáng váng một trận.

Ngay tại buổi sáng hôm nay, anh mang theo cô, khẩn cấp tiến đến cục dân chính lĩnh giấy hôn thú, trong nháy mắt đó, anh nhắm nháp được một loại tư vị hạnh phúc, hận không thể muốn nói cho toàn thế giới, anh là một người đàn ông có vợ, là chồng của Cảnh Hảo Hảo.

Vui mừng như vậy anh còn chưa có hoàn toàn nhắm nháp đủ, dư vị đang nồng, một quyển giấy chứng nhận ly hôn liền ném đến trước mặt anh, không chút khách khí một phen đẩy anh từ trên đám mây xuống vực sâu vạn trượng.

Lương Thần mơ hồ nghe thấy, đáy lòng mình giống như có chỗ nào đó đang vỡ nát.

Ngay tại buổi chiều, anh còn nghĩ, anh phải đưa CD kia cho Cảnh Hảo Hảo, còn muốn cho cô lễ vật kinh hi “Tám giờ rưỡi vĩnh viễn” kia.

Anh vẽ bề ngoài hết thấy tốt đẹp như vậy, nhưng anh không nghĩ tới, lúc anh đang vui vẻ an bài hết thấy, hai người Lương Viễn và Cảnh Hảo Hảo lại thông đồng nhau, bày trí một trận cho anh.

Lương Thần vẫn nghĩ đến, Cảnh Hảo Hảo lãnh đạm với mình, không thương mình, kháng cự mình, là đả kích lớn nhất với mình, nhưng hiện tại, trong nháy mắt sự thật xịch lõa bày ra trước mặt anh, anh mới hiểu được, hóa ra, từ đầu đến cuối, đều là chính mình si tâm vọng tưởng.

Anh yêu cô, cho nên không hề giữ lại tin tưởng cô, toàn tâm toàn ý bù lại lỗi mình từng gây ra, cô và anh lĩnh giấy hôn thú, cô và anh chung sống với nhau bình thản như vậy, giữa trưa hôm nay cô còn nở một nụ cười phát ra từ nội tâm với anh, anh nghĩ đến bọn họ có bắt đầu mới, anh nghĩ đến cô mặc kệ hiểm khí lúc trước, thậm chí anh còn đang cảm thán, vận mệnh và trời cao đối đãi với chính mình không tệ, sau khi anh làm nhiều chuyện quá phận với cô như vậy, anh còn có thể nhận được sự tha thứ của cô, nhưng anh không nghĩ tới..... Cô xoay người liền có thể liên thủ với anh cả anh cùng nhau phản bội anh.

Dưới đáy lòng anh, một lần lại một lần, lừa mình dối người nói với chính mình, Lương Viễn nói cho anh biết đây đều là giả, là đang dối gạt anh.

Nhưng giấy chứng nhận ly hôn này, giấy chứng nhận ly hôn Cảnh Hảo Hảo lưu lại cho anh này, cũng thật tàn nhẫn..... Cô giống như là cá bị xô lên bờ, đợi không được nước sông, có chỉ là tuyệt vọng.

Thực đáng tiếc, anh hiện tại, ngay cả biện pháp lừa mình dối người cũng không có.

Anh bị đánh bại, hoàn toàn bị đánh bại.

Người phụ nữ anh yêu, và anh cả thân thiết nhất của anh, cứ như vậy, bóp chết tình yêu của anh.

Lương Thần nghĩ đến đây, chợt nở nụ cười, trên dung nhan tuấn nhã, lộ ra vết thương lưu lại khi anh và Lương Viễn đánh nhau, mơ hồ thoát

nhìn, có vài phần buồn cười, anh như là gặp chuyện rất buồn cười, cười càng ngày càng vui.

Thật lâu sau, anh mới ngưng cười, chậm rãi bò dậy từ trên người Lương Viễn.

Toàn thân anh đều là vết thương, nhúc nhích như vậy, anh đau đến sắc mặt tái nhợt, anh cúi đầu, nhìn nhìn Lương Viễn, lại nhìn nhìn cha vẫn luôn nghiêm mặt đứng ở một bên, sau đó gật gật đầu, nói: “Tốt, thật tốt, các người đều có một thân bản lĩnh, chỉ có tôi là đứa ngốc!”

Lương Thần nói tới đây, cười cười, như là đang trào phúng chính anh, giây tiếp theo, ánh mắt anh trở nên vô cùng sắc bén, nâng tay lên, lau vết máu nơi khóe môi, hơi hơi nâng nâng cằm, thần thái thoát nhìn cao ngạo bá đạo, ngữ khí bình tĩnh nói: “Các người đừng tưởng rằng như vậy liền đánh bại tôi, hôm nay tôi liền nói rõ ở chỗ này, cả đời này Lương Thần tôi, hoặc là cả đời không cưới, hoặc là không phải cô ấy sẽ không cưới!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 537: Hảo Hảo [1]

Editor: May

Lương Thần vừa nói, vừa đi ra ngoài phòng sách, bước chân anh có chút không xong, lưng anh đau đến cả người suýt nữa ngã quy xuống, anh lại cố gắng cắn chặt răng, đứng thẳng lưng của mình, bởi vì dùng sức, anh rõ ràng cảm giác được, có chất lỏng ấm áp chảy xuống dọc theo sống lưng.

Chị dâu cả của Lương Thần, nhìn thấy Lương Chu Thiên gọi hai anh em Lương Viễn và Lương Thần cùng nhau vào phòng sách, trực giác đáy lòng liền nói cho cô ta biết không phải chuyện tốt gì, Lương Viễn hướng đến tác phong nghiêm cẩn, sẽ không chọc ra lộn xộn lớn gì, khả năng duy nhất, chính là Lương Thần.

Tính tình Lương Thần, còn muốn ngoan độc hơn cha anh, hai cha con thật muốn đối đầu nhau, chỉ sợ cuối cùng chịu thiệt khăng định là Lương Thần.

Tuy rằng chị dâu cả Lương Thần không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn lập tức gọi cho mẹ Lương Thần một cú điện thoại.

Cửa phòng sách khóa trái, hiệu quả cách âm của nhà cũ nhà họ Lương vô cùng tốt, mẹ và chị dâu cả Lương Thần đứng ngoài cửa nghe lén nửa ngày, cũng chỉ mơ hồ nghe được bên trong truyền đến vài tiếng chửi lộn xộn, không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì.

Đột nhiên cửa vừa mở ra, mẹ Lương Thần lập tức ngẩng đầu, kết quả nhìn thấy cả người Lương Thần là máu đi ra từ bên trong, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt xuống, giây tiếp theo liền nộ khí đằng đằng mắng vào trong phòng: “Lương Chu Thiên, ông chờ đó cho tôi!”

Sau đó, liền cùng chị dâu cả Lương Thần giúp đỡ Lương Thần, đi tới trong phòng ngủ của mình.

Từ đầu đến cuối Lương Thần không có một chút phản ứng, mẹ anh để cho anh nằm úp sấp xuống, anh liền nằm úp sấp xuống.

Cha xuống tay ngoan độc, quần áo bị thước dạy học đánh rách ra, cùng huyết nhục mơ hồ dính cùng một chỗ, lúc mẹ và chị dâu cả liên thủ cởi áo sơ mi của anh, khiến miệng vết thương của anh truyền đến đau đớn sinh sôi, thần thái anh không có chút biến hóa, như là đầu gỗ ghé vào nơi đó.

Bà giúp việc luống cuống tay chân ôm hộp thuốc tới, mẹ vừa bôi loạn vết thương cho anh, vừa lau nước mắt.

Lương Thần nhắm mắt lại, không có hé răng, suy nghĩ đầy trong đầu đều là rốt cuộc tên khốn kiếp Lương Viễn đưa Cảnh Hảo Hảo chạy đi đâu?

Sau đó, lại nghĩ đến những lời Lương Viễn nói với mình, còn có giấy chứng nhận ly hôn và tờ giải phẫu đặt vòng Cảnh Hảo Hảo để lại cho mình, đáy lòng liền truyền đến một đạo đau đớn vạn tiền xuyên tâm.

Sao cô lại có thể đối với anh như vậy chứ?

Anh từng, không hiểu tình yêu, không biết đối tốt với một người.

Gần đây, anh vẫn đều đặn cố gắng học, cô không phải không có nhìn ở trong mắt, sao cô có thể nhẫn tâm bỏ lại anh, nói đi là đi như vậy chứ?

Không được, anh phải tìm cô trở về, anh phải hỏi cô, vì sao phải làm như vậy?

Chẳng lẽ đáy lòng cô thật sự chán ghét anh, không nguyên ý cho anh một cơ hội như vậy sao?

Lương Thần nghĩ đến đây, liền soạt lập tức đứng lên, lập tức đánh chay bình thuốc mẹ anh bưng trong tay ra ngoài.

“Con trai ngoan của ta, con đừng động, nằm yên, mẹ bôi thuốc cho con.....”

Lương Thần không rên một tiếng nhấc áo sơ mi dính đầy vết máu rách nát lên, khoác lung tung ở trên người, bịch bịch bịch đi về phía ngoài cửa.

Mẹ Lương Thần vội vàng buông tấm bông trong tay ra, đuổi theo Lương Thần: “A Thần, trên người con còn có vết thương đấy, con muốn đi đâu?”

Lương Thần vẫn không nói lời nào như trước, chỉ bước nhanh đi xuống lầu.

Sắc mặt cha có chút không hờn giận ngồi ở trong phòng khách, nhìn thấy Lương Thần không nói một câu, cũng đứng lên theo: “Mày đi đâu?”

Bước chân Lương Thần không dừng lại chút nào, đi hai cha bước ra khỏi nhà, còn hung hăng đóng sầm cửa, liền trực tiếp lên xe của mình, cũng không để ý tới mẹ vẫn theo ở phía sau gọi anh, trực tiếp giẫm chân ga, rời khỏi nhà cũ.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 538: Hảo Hảo [2]

Editor: May

Lương Thần trực tiếp lái xe đi sân bay, ở trên đường, gọi cho Tô Tiểu Tả một cú điện thoại, bảo cô ta đi thăm dò chuyến bay của Cảnh Hảo Hảo.

Chưa đến năm phút đồng hồ, điện thoại Tô Tiểu Tả liền gọi tới, Lương Thần vừa tiếp nghe, liền khẩn cấp mở miệng hỏi: “Tra được chưa?”

“Tra được, chuyến bay của Cảnh tiểu thư bay đi nước Pháp.”

Nước Pháp? Mua vé máy bay giống như khi rời khỏi anh lúc trước.

Lại là một thủ thuật che mắt?

“Tra tiểu thư có đăng ký không, nếu đăng ký, đặt cho tôi một vé máy bay đi nước Pháp.”

.....

Hiệu suất làm việc của Tô Tiểu Tả rất cao, chưa đến trong chốc lát lại gọi điện thoại cho Lương Thần lần nữa, nói cho anh biết, Cảnh tiểu thư đi là lối đi vip, nhân viên sân bay tự mình đưa lên máy bay, đã cất cánh nửa tiếng.

Sau nửa tiếng, Lương Thần lên chuyến bay tiếp theo bay đi nước Pháp.

Lương Thần ở nước Pháp không ngừng không nghỉ lưu lại hai ngày một đêm, không có tra được tin tức gì về Cảnh Hảo Hảo ở cửa nhập cảnh.

Anh tới nước Pháp công tác và du lịch, nhưng dù sao cũng không phải quốc gia của mình, không quen cuộc sống nơi này, ở trong một quốc gia xa lạ này, muốn tìm một người, là cực kỳ khó khăn.

Lương Thần dựa vào thư tín của Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên mà mình từng nhìn thấy, biết cô muốn đến nước Pháp quốc xem tháp Eiffel, muốn đêm du sông Seine, muốn đi Fifth Avenue, anh chạy qua lại giữa ba nơi này, muốn dựa vào vận khí, có thể gặp được Cảnh Hảo Hảo.

Cuối cùng, thật sự không có tin tức gì về Cảnh Hảo Hảo, anh mới bảo Tô Tiểu Tả đặt vé máy bay trở về thành phố Giang Sơn.

Lương Thần đến thành phố Giang Sơn, đã là một giờ khuya, liên tiếp vài ngày không ngừng không nghỉ, sắc mặt anh đặc biệt khó coi, lên xe của tài xế, trực tiếp ném một câu “Trở về nhà giữa sườn núi”, liền nhắm hai mắt lại.

Lúc này, đã là ngày 23 tháng 5, đã qua ngày kết hôn ban đầu của anh và Cảnh Hảo Hảo hai ngày.

Xe lái vào biệt thự, Lương Thần vừa xuống xe, liền có thể thấy nơi nơi dán hai chữ song hỷ màu đỏ.

Thím Lâm biết đêm nay anh trở về, còn chưa có nghỉ ngơi, nghe được tiếng xe, đi ra, nhìn thấy trên người Lương Thần mặc áo rách nát dính đầy vết máu, màu đỏ đã muốn trở nên có chút biến thành màu đen, râu trên mặt cũng không cạo, thoát nhìn dị thường sa sút, cả người hoảng sợ: “Thần thiếu gia, sao ngài lại giãy vò mình thành như vậy?”

Lương Thần không có hé răng, khoát tay, trực tiếp bảo thím Lâm rời đi, lẻ loi một mình lên lầu hai.

Anh đứng ở cửa phòng ngủ một lúc lâu, mới nhập mật mã vào, đi vào.

Bên trong không có bật đèn, im lặng tối đen, có thể mơ hồ cảm giác được gió lạnh vô thanh vô thức thổi ra từ điều hòa chính giữa, Lương Thần dựa vào ánh sáng trong hành lang, rõ ràng nhìn thấy thượng đệm chăn trên giường lớn trải thật chỉnh tề, không có dấu vết có bất kỳ người nào từng ngủ qua.

Anh đứng ở cửa hồi lâu, mới vươn tay, bật đèn, sau đó cởi quần áo, vào phòng tắm.

Tắm rửa xong, Lương Thần thay đổi một thân quần áo sạch sẽ, mơ hồ cảm giác được miệng vết thương sau lưng truyền đến đau đớn nhẹ nhàng.

Lúc ban đầu khi xây dựng biệt thự này, anh cố ý xây phòng ngủ mình rất lớn, ước chừng vượt qua nhà trọ của người khác, liền nghiễm nhiên là một loại nhà nhỏ, thiết bị bên trong cái gì cần có đều có.

Vóc dáng Cảnh Hảo Hảo nhỏ như vậy, tùy tiện một chỗ trong biệt thự, đều có thể vùi cô xuống, nhưng lúc cô ở đây, anh cũng không cảm thấy phòng ngủ này quá lớn, hiện tại cô không có ở đây, anh lại cảm thấy phòng ngủ này làm cho anh hít thở không thông.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 539: Hảo Hảo [3]

Editor: May

Lương Thần đi ra từ trong phong ngủ, vừa vặ chạm mặt với thím Lâm lên lầu.

Thím Lâm đã sớm nhận được điện thoại nhà cũ bên kia gọi tới, biết cụ thể đã xảy ra cái gì, cũng biết Lương Thần muốn đi nước Pháp.

Thím Lâm nhìn Lương Thần đã thu thập bộ dáng chinh tề, mặt tuấn dật gầy hơn trước kia rất nhiều, đáy lòng khổ sở một trận, nói: “Thần thiếu gia, có muốn ăn chút gì hay không?”

Lương Thần vẫn không nói gì như cũ, chỉ nhẹ nhàng gật gật đầu, trên mặt không có chút biểu tình, liền dẫn đầu đi xuống lầu.

Thím Lâm đi lên phía trước, đã chuẩn bị tốt thức ăn cho anh, đều là anh thích ăn, anh ngồi ở trước bàn, nhìn bàn ăn thật dài, mơ hồ liền nghĩ đến cảnh tượng Cảnh Hảo Hảo từng ngồi ở bên người của mình, nhú nhú mày, cầm đũa lên, yên lặng không tiếng động ăn xong.

Lương Thần đã có vài ngày không có ăn thứ gì thật tốt, trong bụng cảm giác được đói, lại không có khẩu vị gì, miễn cưỡng ăn một ít, để đũa xuống.

Rất buồn ngủ, rất mệt mỏi, cũng không muốn trở về phòng ngủ đã không có Cảnh Hảo Hảo kia, đơn giản bước ra khỏi nhà, mùa hè trên núi, không khí hơi lạnh tươi mát, Lương Thần nhìn hồ bơi gợn sóng lăn tăn trong chốc lát, liền xoay người, đi ra sân sau.

Đèn đường kiểu Âu hai bên đường đá, chiếu ra ánh đèn mờ nhạt, anh mở bước chân không nhanh không chậm đi về phía trước, sau đó liền đứng ở trước sân khấu dựng để kết hôn kia một chút.

Những người đó cố ý gieo hoa tươi xuống chung quanh, ở dưới sự chăm sóc của người làm vườn, nở ra đúng lúc, đêm khuya còn có con bướm bay tới bay lui ở phía trên.

Đèn nê ông đủ màu sắc trên sân khấu còn chưa có tắt, không ngừng mà lóe lên màu sắc lẫn lộn, màn hình lớn phía sau, lại là tối đen.

Lương Thần mở bước chân đi lên sân khấu, bật chốt mở, phía trên lập tức hiện ra ảnh kết hôn của anh và Cảnh Hảo Hảo, còn có âm nhạc truyền ra từ bên trong, chắc là người dựng sân khấu lúc trước, khi làm việc nghe nhạc tiêu khiển.

Lương Thần rất ít nghe những ca khúc được yêu thích đó, chỉ cảm thấy làn điệu này thực du dương, không có liên quan, tùy ý anh buông thả.

“Yêu một người, cần duyên phận, bạn tội gì làm cho chính mình càng lún càng sâu, đừng ngốc nghếch dùng khở đại của bạn, đi đụng vào linh hồn bất an, mỗi một ngày chỉ có thể chờ si ngốc.”

Trong sân sau rất yên tĩnh, trong tòa nhà trước mặt, chiếu ra ánh đèn ấm áp.

Anh đứng im lặng ở trên sân khấu, giống như nhìn thấy ghế bầy trước mặt ngồi đầy bạn bè người thân của mình, cùng đợi chứng kiến hôn lễ của anh và Cảnh Hảo Hảo.

“Yêu một người, đừng quá nghiêm túc, mắt bạn bị thương, làm người ta đau lòng, không có ai phải có một người khác mới có thể trôi qua cả đời, sao bạn cứ khổ sở bức mình đối mặt với vết thương.”

Anh nghĩ, ngày 21 tháng 5 đó, ánh nắng thành phố Giang Sơn khẳng định rất tươi đẹp, Cảnh Hào Hào mặc áo cưới màu trắng, xinh đẹp như là một trong chín tiên nữ trên trời, mặt mang nụ cười yếu ớt đi từng bước một về phía anh.

“Tôi biết bạn rất khổ sở, tình cảm bỏ ra, không phải thiệt tình thì sẽ có kết quả, đừng hỏi làm như thế nào, tình yêu có thể dài lâu, đạo lý này có một ngày bạn sẽ biết.”

Nhưng hết thấy rõ ràng có thể trở thành sự thật, hiện tại, cũng là một mình anh, cô đơn đứng ở chỗ này, nhìn sân kết hôn bố trí tỉ mỉ trước mặt, ở trong đầu ngây ngốc hình ảnh vẽ bề ngoài tốt đẹp như vậy.

Tốt đẹp, làm cho anh đau lòng.

“Tôi biết bạn rất khó chịu, ngày hôm qua là người yêu, hôm nay nói chia tay liền chia tay, đừng hỏi đau đớn của anh, phải giải thoát như thế nào, người đa tình, nhất định bị thương tương đối lâu.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 540: Hảo Hảo [4]

Editor: May

Lương Thần chậm rãi quay đầu, nhìn chăm chăm màn hình to sau lưng, chậm rãi hiện ra ca từ.

Tôi biết bạn khó chịu, ngày hôm qua là người yêu, hôm nay nói chia tay liền chia tay.

Một câu này, giống như là một ma chú, anh nhìn đến dần dần mất đi khí lực, cả người chậm rãi liền ngồi ở trên sân khấu.

Sân khấu rất lớn, trên đó trải đầy thảm đỏ mới tinh, anh sức cùng lực kiệt nằm ở phía trên, nhìn bầu trời đầy sao xinh đẹp, nhẹ nhàng trừng mắt nhìn, chậm rãi mở miệng, nói: “Hảo Hảo, em biết không? Anh thật sự rất khó chịu.”

.....

Lương Thần không biết mình nằm bao lâu, chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, mơ mơ màng màng liền nằm ở trên sân khấu cứng rắn, ngủ thiếp đi.

Anh ngủ cũng không yên ổn, vẫn mơ chính mình đang không ngừng đi tới, hết nhìn đông tới nhìn tây tìm kiếm Cảnh Hảo Hảo, người chung quanh rất nhiều, nhưng anh tìm như thế nào, cũng không tìm được Cảnh Hảo Hảo, sau đó tâm liền mạc danh kỳ diệu hoảng hốt lên, mang theo áp lực đau đớn.

Anh theo bản năng muốn nâng tay lên, đi che ngực của mình, lại đột nhiên cảm giác được cái trán của mình bị người nhẹ nhàng chạm vào, tay anh lập tức bắt cái tay kia, mơ mơ màng màng hô một câu: “Hảo Hảo.”

Sau đó, anh chợt nghe bên tai mình truyền đến tiếng nói chuyện trầm thấp: “Thần thiếu gia ở trên sân khấu phía sân sau ngủ thiếp đi, giống như phát sốt, ông nhanh lại đây, nâng ngài ấy trở về. Còn có, gọi điện thoại cho bác sĩ Trương, bảo ông ấy lại đây nhìn xem đi, trên áo sơ mi của Thần thiếu gia dính rất nhiều máu.”

Đây không phải là giọng nói của Hảo Hảo, ai vậy?

Lương Thần cố sức mở mắt một chút, nhìn thấy trước mặt hiện lên là gương mặt từ ái, hóa ra là thím Lâm.

Lương Thần chậm rãi mở tay ra, chậm rãi xoay người, vươn tay, theo thói quen sờ bên cạnh, xúc giác lạnh như băng cứng rắn, lần này anh chợt mở mắt, nhìn cây xanh và hoa nở rộ xa xa, nghe âm nhạc đình tai nhức óc, lúc này mới mơ hồ phản ứng kịp, chính mình lại có thể ngủ ở nơi này.

“Thần thiếu gia, ngài tỉnh?”

Lương Thần xoay qua, nhìn thấy ánh mắt thân thiết của thím Lâm, anh mở miệng ra muốn nói chuyện, lại phát hiện yết hầu đau đớn lợi hại, dùng sức nhúu nhúu mảy, liền đứng dậy từ trên sân khấu, bước chân có chút phù phiếm đi xuống sân khấu, liền nhìn thấy hai người làm vườn chạy tới, tiến lên vươn tay muốn dìu anh, lại bị anh hất tay ra, kéo bước chân nặng nề, đi trở về phòng ngủ, nằm thật mạnh ở trên giường.

Nằm chưa đến chốc lát, cửa phòng ngủ liền bị người đẩy ra, Lương Thần xoay qua, nhìn đến bác sĩ Trương mang theo hòm thuốc đi tới.

Đầu tiên là sờ sờ trán anh, sau đó kê một ít thuốc cho thím Lâm, sau đó lại lật người anh, bôi thuốc tiêu độc lên miệng vết thương sau lưng anh.

Bác sĩ Trương vẫn nói rất nhiều, nhưng lúc này đây, lại luôn trầm mặc không nói, xử lý xong hết thầy, ông liền yên lặng đi ra ngoài.

Lương Thần vẫn duy trì tư thế không nhúc nhích ghé vào trên giường như trước, nằm thời gian lâu, anh mơ hồ cảm giác được cánh tay có chút tê dại, liền hơi ôm gối đầu, thay đổi tư thế một chút, lại nhìn thấy trên vách tường một bên lộ ra ảnh kết hôn lớn nửa tường.

Cô trên ảnh chụp, nét mặt tươi cười như hoa, anh nhìn ánh mắt của cô, ôn nhu nhẫn nại.

Thoạt nhìn, có vài phần hương vị thiên trường địa cửu.

Nhưng hiện tại, ai lại từng nghĩ đến, lại ngăn ra thành hai cục diện?

Lương Thần cảm thấy trong cổ họng, nghẹn lợi hại, khóe mắt anh lập tức liền chảy ra nước mắt.

Thím Lâm bưng ly nước, cầm thuốc, đứng ở cửa, vừa mới chuẩn bị tiến vào bảo Lương Thần uống thuốc, kết quả lại nhìn thấy Lương Thần nằm đưa lưng về phía cửa, nhìn ảnh kết hôn đối diện, bả vai run rẩy, như là đang khóc ầm ồ.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 541: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây [1]

Editor: May

Thím Lâm đi theo Lương Thần rất nhiều năm, chiếu cố [ăn, mặc ở, đi lại] của anh, ở trong trí nhớ của nà, Lương Thần vĩnh viễn đều là bộ dáng ngang ngược.

Mặc dù lần đầu tiên Cảnh tiểu thư rời đi, anh cũng chỉ là táo bạo đi tới đi lui ở trong phòng, nghĩ hết biện pháp đi điều tra đến tột cùng Cảnh tiểu thư đi địa phương nào.

Nói vậy một màn này công bố ra ngoài, cũng không có người dám tin tưởng, người đàn ông yếu ớt khổ sở khóc như là đứa nhỏ này, lại có thể là thiếu niên thiên tử duy ngã độc tôn không gì không làm được ở trong thành phố Giang Sơn kia.

.....

Mùa hè thành phố Giang Sơn, nóng bức mà lại dài lâu, vẫn có thể kéo từ tháng 5 đến tháng 10.

Thành phố Giang Sơn tháng 10, bất luận nhìn từ góc độ nào, cũng đều xinh đẹp đến rồi tinh rồi mù.

Cây cao lớn trồng hai bên đường lớn, biến vàng biến đỏ, tuôn rơi xuống đầy đất, xe nghiền qua, bước chân giẫm lên, phát ra tiếng vang dễ

nghe.

Thời tiết tháng 10, đã hơi có chút lạnh, cô gái xinh đẹp vẫn mặc váy hè như trước, lộ ra hai chân dài trắng nhỏ, rêu rao khắp nơi ở trên đường cái.

Hôm nay là tết trung thu, phố lớn ngõ nhỏ thành phố Giang Sơn, nơi nơi tràn ngập hơi thở đoàn viên, cảnh tượng trong tay không ít người mang theo bánh trung thu vội vàng trở về nhà.

Ngày tết trung thu này là thứ sáu, đối với người đi làm nói, là một ngày bận rộn cuối cùng trong một tuần, ngày này Lương Thần trôi qua coi như dễ chịu, buổi sáng ký kết một hợp đồng, giữa trưa tham gia một bữa ăn, buổi chiều bởi một lãnh đạo đến từ Bắc Kinh chơi mạt chược, thẳng đến đường làm quan rộng mở.

Bởi vì là tết trung thu, bốn giờ chiều, trên cơ bản tất cả công việc đều kết thúc, Lương Thần mới đi ra từ “Lưu Quang Tuế Nguyệt”, di động trong túi liền vang lên.

Lấy ra, nhìn thoáng qua, là nhà cũ bên kia gọi điện thoại tới.

Lương Thần nhìn chăm chăm di động trong chốc lát, mới tiếp nghe, bên trong truyền đến giọng của mẹ: “A Thần, đêm nay là tết trung thu, mấy giờ con đến?”

Lương Thần nhìn thời gian, báo một con số, sau đó liền chặt đứt điện thoại.

Trợ lý ở xa xa nhìn thấy anh đi tới, dẫn đầu xuống xe, thay anh mở cửa xe.

Lương Thần xoay người ngồi vào, trợ lý vừa khởi động xe, vừa hỏi: “Lương tổng, hiện tại ngài muốn đi đâu?”

Lương Thần cau mày, trầm mặc trong chốc lát, nói: “Chỗ cũ.”

Trợ lý không có nói chuyện, lưu loát lái xe đi, đưa Lương Thần đến “Chỗ cũ”.

Lương Thần xuống xe, trực tiếp tiếp nhận chìa khóa xe từ trợ lý, nói: “Cậu đi về trước đi, hôm nay nghỉ lễ.”

Trợ lý vội vàng nói hai tiếng cảm ơn, liền vội vàng mở bước chân, đi đến đón xe taxi ở ngã tư đường đối diện.

Lương Thần đứng ở trước xe phát nổ trong chốc lát, lấy chìa khóa từ trong túi tiền ra, mở cửa trước mặt, đi vào.

Cái gọi là “Chỗ cũ” trong miệng anh, thật ra chính là “Tám giờ rưỡi vĩnh viễn”.

Nơi này vẫn duy trì bộ dáng cũ, bên ngoài tường vây quanh cao cao, phía trên là bản che đơn giản, làm cho người ta đoán không ra rốt cuộc bên trong là thứ gì, tăng thêm càng nhiều sắc thái thần bí.

Nơi đây tuy rằng tọa lạc ở trung tâm thành phố Giang Sơn, nhưng đóng cửa lại, bên trong đó là một thế ngoại đào nguyên, hoàn cảnh im lặng thanh nhã, hoa tươi trải qua người đặc biệt chăm sóc thường nở không tàn, bướm bướm trong phòng thủy tinh chỉ có bay múa, chim họa mi nhảy tới nhảy lui trong lồng phát ra âm thanh dễ nghe.

Lương Thần chậm rãi đi đến trước cửa phòng thủy tinh, đẩy cửa, chuồng gió trên ở cổ liền phát ra tiếng vang đinh linh.

Trong phòng thủy tinh tràn ngập mùi hương nhàn nhạt, Lương Thần chậm rãi đi tới bên cạnh xích đu, nằm ở phía trên, nhắm mắt lại, thuận theo tự nhiên nhẹ nhàng lay động.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 542: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây [2]

Editor: May

Cách Cảnh Hảo Hảo rời đi, đến bây giờ, đã suốt 134 ngày.

Còn có chưa đến bảy giờ, liền đi vào ngày thứ 135.

Trong hơn một trăm ngày này, anh ngoại trừ làm việc, thời gian còn lại, đều đang tìm cô, nhưng một người sống sờ sờ như vậy, liền giống như bốc hơi khoảng nhân gian, khiến cho anh hoàn toàn không thể tìm ra ở nước Pháp.

Anh rất ít nghe ca khúc được yêu thích, chỉ là một đêm kia khi anh đi nước Pháp tìm cô trở về, ở trong sân sau nghe được bài nhạc kia.

Bên trong có một lời nhạc, đến bây giờ anh còn nhớ sâu đậm.

Không ai, không nên vì một người khác, mới có thể trôi qua cả đời.

Nhưng anh lại phát hiện, Lương Thần không có Cảnh Hảo Hảo, tựa hồ thật sự không thể đi xong cả đời này.

Mỗi ngày, đối ngoại thì anh vẫn là thiếu niên thiên tử vinh quang xinh đẹp khí phách cao ngạo như trước, thoát nhìn không gì không làm được, làm việc quyết tuyệt lãnh khốc, nhưng không ai biết, lúc anh một mình, trắng đêm khó ngủ.

Lúc ngẫu nhiên thật sự có thể yên ổn đi vào giấc ngủ, cũng chỉ là khi ở trong phòng thủy tinh anh tỉ mỉ chuẩn bị cho Cảnh Hảo Hảo, nhột nhạt tiến vào giấc ngủ.

Lương Thần chậm rãi nâng tay lên, che hai mắt của mình, thật lâu sau, cánh môi mới nhẹ nhàng giật giật, hô một tiếng: “Hảo Hảo.”

Hảo Hảo..... em ở nơi nào?

.....

Cảnh Hảo Hảo vào ba ngày trước khi kết hôn với Lương Thần, mặc danh kỳ diệu mất tích, hôn sự thất bại, cũng khiến cho Thẩm Lương Niên và Kiều Ôn Noãn muốn lĩnh giấy hôn thú bị đánh rơi.

Kiều Ôn Noãn vẫn sẽ thường xuyên gửi tin nhắn, gọi điện thoại cho Thẩm Lương Niên như trước, Thẩm Lương Niên vẫn trốn tránh Kiều Ôn Noãn như cũ, nhắm mắt làm ngơ.

Ngày tết trung thu này, Thẩm Lương Niên trôi qua cũng không tệ, anh gia nhập một xã khu đi chơi vùng ngoại ô của thành phố Giang Sơn, buổi sáng đi vùng ngoại thành câu cá một chuyến, thành quả không tệ, bốn giờ chiều trở về thành phố Giang Sơn, cầm thành quả câu cá của mình, ở nhà, tự tay nấu một con cá.

Cách làm con cá này, vẫn là lúc anh từng xem Cảnh Hảo Hảo nấu, vô tình nhớ kỹ từng bước.

Hương vị nhẹ nhàng, tận lực bảo trì mùi vị vốn có của cá.

Thẩm Lương Niên ở trước bàn ăn, bày ra hai phần đồ ăn, hai cái ly thủy tinh.

Thẩm Lương Niên cầm nước sôi để nguội, rót đầy vào trong ly thủy tinh, sau đó ngồi ở trên một vị trí, bưng ly thủy tinh trước mặt lên, nhẹ nhàng chạm vào ly thủy tinh đối diện, nói: “Hảo Hảo, tết trung thu vui vẻ.”

Đây là cảnh tượng khi anh từng vào lúc cùng cô một nghèo hai trắng, anh làm việc cả ngày, đi chỗ của cô tìm cô qua tết trung thu, cô tự mình chuẩn bị một món ngon như vậy, lấy nước thay trà, cùng anh chúc mừng tết trung thu.

Đã muốn 134 ngày, 134 ngày này, Cảnh Hảo Hảo giống như bốc hơi khỏi nhân gian, không có dấu tích có thể tìm ra.

Hảo Hảo..... em ở nơi nào?

.....

Công ty Hải Hâm hành phố Giang Sơn, ở hơn một tháng trước, tới một trợ lý thư ký, năm nay mới 21 tuổi, bộ dạng xinh đẹp giống như ngôi sao, dẫn tới cả trai lẫn gái trong công ty, đến lúc nghỉ ngơi, đều đi xoay tròn ở cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, muốn thấy dung nhan xinh đẹp của cô trợ lý thư ký kia.

Bộ dạng trợ lý thư ký thật sự xinh đẹp giống như trong lời đồn, liên tiếp một đám nam nhân viên chưa lập gia đình trong công ty, khiến cho tâm bọn họ, không ngừng xôn xao, muốn biết vị trợ lý thư ký xinh đẹp kia, rốt cuộc là hoa có chủ hay là chưa chủ?

Cảnh Hảo Hảo thật đã đi nước Pháp, chẳng qua không đi gặp người Lương Viễn phái tới đón, mà là mua một vé xe lửa, trực tiếp đi nước Anh từ nước Pháp.

Cô vốn định ở một nơi không có ai quen biết mình, không có người biết nơi mình đã sống, bắt đầu cuộc sống mới.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 543: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây [3]

Editor: May

Cô vốn định ở một nơi không có ai quen biết mình, không có người biết nơi mình đã sống, bắt đầu cuộc sống mới.

Nhưng chỉ tiếc, dị quốc tha hương, đập vào mắt nhìn thấy đều là tóc vàng mắt xanh, ngẫu nhiên gặp được một người da vàng, cô đều đã mặc danh kỳ diệu cảm thấy thực thân cận từ tận đáy lòng.

Cô không biết nói tiếng Anh, đến ngay cả trao đổi cũng là một loại khó khăn, cô ở nơi chưa quen cuộc sống, cố gắng làm việc, mong cố gắng sinh tồn, nhưng cô phát hiện, quốc gia rất nhiều người tranh nhau suy nghĩ muốn di dân, nói với bọn họ, chế độ tốt, phúc lợi tốt, tựa như thiên đường, nhưng đối với cô mà nói, giống như đứng ở nơi đó, kết quả cuối cùng, chính là chỉ còn có đường chết.

Cô ở nước Anh, giấy dựa sinh tồn hơn hai tháng, tiền trên người chỉ ra không vào, càng ngày càng ít, cô vẫn không có một công việc nào giống như tước, nếu tiếp tục như vậy nữa, kết quả cuối cùng, cô chỉ có thể bị trục xuất về nước.

Luân Đôn nước Anh, thời tiết hay thay đổi, mưa khá nhiều, đôi khi, một ngày đều là thời tiết mưa dầm kéo dài, rất ít có thể cho cô nhìn thấy ánh nắng rực rỡ như ở thành phố Giang Sơn vậy.

Kiến trúc phong cách kiểu Âu có dấu vết năm tháng, hai bên ngã tư đường đi người dị quốc, giơ ô vui vẻ nói chuyện với nhau đi qua.

Đây không biết là lần thứ mấy Cảnh Hảo Hảo cảm thấy chính mình không hợp với quốc gia này như vậy.

Làm cho Cảnh Hảo Hảo kiên định về nước, là được hạ quyết tâm khi một du học sinh Trung Quốc đưa thức ăn.

Du học sinh kia, từng là Trạng Nguyên thi tốt nghiệp trung học ở thành phố Bắc Kinh, ở dưới vạn người chú ý, vượt biển xuất ngoại du học, ở trong nước được người thân bạn bè hâm mộ đủ loại.

Cậu ta ở trong quốc gia xa lạ này, có bạn bè, có người yêu, lại luôn cảm thấy thiếu một loại cảm giác thuộc về.

Có thể bởi vì đều là người Trung Quốc, du học sinh kia thường xuyên chiếu cố cuộc sống của Cảnh Hảo Hảo kia, lúc du học sinh kia và Cảnh Hảo Hảo nói chuyện, dùng là tiếng Trung, mỗi khi đến lúc này, anh liền cảm thấy, chính mình có một loại cảm giác lá rụng về cội, cậu ta nói với Cảnh Hảo Hảo, tốt nghiệp đại học, cậu ta nhất định phải về nhà, trở lại cố hương có cha mẹ, có bạn bè, có thơ ấu tốt đẹp. Cậu ta còn nói, loại cảm giác du học bên ngoài này, làm cho cậu ta cảm thấy như là bị lưu đày.

Cảnh Hảo Hảo là từ trên người du học sinh này, tìm được đồng cảm, cô không có làm sai chuyện gì, lại ở dị quốc tha hương này liên chết giãy dụa. Cô mười bốn tuổi đến thành phố Giang Sơn, hết thấy tất cả tốt đẹp đều lưu ở trong thành phố kia, cô nghĩ muốn cắm rễ đến chết ở nơi đó.

Cô đã không phải Cảnh Hảo Hảo lực thích ứng cực kỳ mạnh mẽ ở thời kỳ trưởng thành, ở nơi nào cũng có thể lá rụng mọc rễ, mỗi ngày mỗi đêm cô hoài niệm cây ngô đồng lớn hai bên đường thành phố Giang Sơn, nhớ nhung hương chua cay ngon miệng ở trong phố ăn vặt của thành phố Giang Sơn, nhớ nhung bánh bao một tiệm phía đông thành phố.

Cô không thích cảm giác bị lưu đầy như vậy, cô càng thích nâng mắt lên, nhìn thấy đều là người tóc đen mắt đen da vàng.

Cho nên, sau khi Cảnh Hảo Hảo nghe xong lời nói của du học sinh kia, về nhà, lập tức liền đặt một tấm vé máy bay về nước.

Lúc này, tiền trên người của cô, đã xài không còn dư lại bao nhiêu.

Ngày cô đến thành phố Giang Sơn, là một ngày nhiệt độ cao nhất trong năm của thành phố Giang Sơn, trong radio xe taxi, nói ngày hôm nay là cực nóng nhất của thành phố Giang Sơn từ trước tới nay.

Cảnh Hảo Hảo nhìn ánh nắng chói mắt ngoài cửa sổ, có một loại cảm giác hạnh phúc nói không nên lời.

Thành phố Giang Sơn quen thuộc như vậy, từng cọng cây ngọn cỏ trên đường phố làm cho Cảnh Hảo Hảo cảm thấy thân thiết vạn phần.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 544: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây [4]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo ở thành phố Giang Sơn chỉ liên lạc với một mình Tiên nhi, ở nhà cô ấy vài ngày, tìm một phần công việc trợ lý thư ký, sau đó thuê một căn phòng ở gần công ty.

Nói dễ nghe thì cô là trợ lý thư ký, nói đơn giản, chính là làm một ít công việc trợ lý thư ký cho cao tầng công ty.

Tuy rằng công ty Hải Hâm không xem như là một công ty đặc biệt lớn, nhưng tất cả việc vặt lớn nhỏ, lại vẫn có thể ép tới Cảnh Hảo Hảo không thở nổi.

Năm ngày đi làm đều hướng đến chín giờ tối muộn như vậy, xác thực có chút buồn tẻ và mệt mỏi, nhưng Cảnh Hảo Hảo đã có một loại cảm giác kiên định nói không nên lời.

Lúc ở nước ngoài, Cảnh Hảo Hảo không đi chú ý tin tức thương giới, cho nên cũng không biết tin tức Lương Thần, nhưng về tới thành phố Giang Sơn, mặc dù cô không đi chú ý, nhưng vẫn có thể từ trong miệng đồng nghiệp, nghe được một ít tin đồn về tập đoàn Giang Sơn.

Giống như những tin tức lúc trước cô nghe được về Lương Thần, cũng không phải tin tức đường viên hoa gì, đại đa số đều là tin tức Lương Thần

lại mở ra bất động sản mới nào đó, lại đẩy ra sản mới nào đó, kim ngạch lợi nhuận mùa hè lại thăng vãi tỉ lệ phần trăm buôn bán nào đó.

Cảnh Hảo Hảo ở trên mặt bìa tạp chí thương nghiệp, nhìn thấy Lương Thần một lần, tây trang màu đen áo sơ mi màu trắng đơn giản, tư thái tùy tiện dựa vào trên vách tường, chụp ra một ảnh rất tùy tính, lại làm cho người ta có một loại ý vị xinh đẹp đến hít thở không thông.

Thoạt nhìn từ trên ảnh chụp và tin tức, anh tựa hồ trôi qua thật sự không tệ.

Giống như trước, phong sinh thủy khởi, làm người ta cực kỳ hâm mộ.

Ngày tết trung thu này, công ty nghỉ sớm, Cảnh Hảo Hảo và một đồng nghiệp đúng lúc tiện đường, cùng nhau kết bạn chờ xe buýt.

Xe buýt nằm ở trước cửa chính “Tám giờ rưỡi vĩnh viễn”, lúc Cảnh Hảo Hảo và đồng nghiệp cùng nhau chờ xe, nhìn thấy tường vây dựng thẳng lên cao cao và cửa lớn đóng chặt, nhin không được lên tiếng hỏi đồng nghiệp: “Trong này là cái gì vậy?”

Đồng nghiệp xoay qua nhìn thoáng qua tường vây dựng thẳng cao cao phía sau, lắc lắc đầu: “Năm trước vào khoảng thời gian này, nơi này bị hủy đi, sau đó liền dựng tường cao lên, mọi người đều đoán có thể là khách sạn quán bar trung tâm thương mại linh tinh, kết quả đến hiện tại, vẫn là bộ dáng này, thật không biết là ai, mạnh tay như vậy, ở trên đoạn tắc đất tắc vàng này, xây một kiến trúc tầm thường bốn phía đều giống như kho hàng như vậy, hơn nữa cửa kia, mỗi ngày đều khóa, rất ít khi nhìn thấy có người đi vào và đi ra, chỉ là thật sự rất ngạc nhiên, trong này rốt cuộc là cái gì. Xe buýt đến rồi, chúng ta nhanh lên xe đi.”

Đồng nghiệp vừa nói, vừa kéo Cảnh Hảo Hảo chen vào xe buýt

Cảnh Hảo Hảo bị lời nói vừa rồi của đồng nghiệp làm càng thêm hiếu kỳ với kiến trúc thần bí bề ngoài tầm thường đó, nhin không được nhìn nhiều hai mắt, sau đó, xe buýt liền chậm rãi khởi động.

.....

Khoảng năm giờ rưỡi, Lương Thần lại nhận được điện thoại nhà cũ bên kia gọi tới lần nữa.

Anh chặt đứt điện thoại, nhìn chăm chăm đỉnh thủy tinh trong chốc lát, liền ngồi dậy, sửa sang lại quần áo một chút, cầm chìa khóa xe đi ra.

Khóa kỹ cửa lớn tường vây, Lương Thần ấn chìa khóa xe mở khoa xe của mình, đi lên trước, ngồi vào xe.

Trên đường xe có chút nhiều, chạy thông thả, chờ lúc đèn xanh đèn đỏ, cùng đỗ ngang với xe Lương Thần, đúng lúc là một chiếc xe buýt

Lương Thần lười nhác ngồi ở bên trong xe, một tay chống cửa kính xe đỡ trán của mình, một tay tùy ý khoát lên trên tay lái, ánh mắt bình tĩnh nhìn phía trước.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 545: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây [5]

Editor: May

Bên trong xe buýt, đồng nghiệp Cảnh Hảo Hảo vẫn xuyên qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài, sau đó chỉ vào một chiếc xe, chọt chọt cánh tay Cảnh Hảo Hảo, nói: “Hảo Hảo, cô xem chiếc xe ngoài cửa sổ chúng ta, Aston Martin, giá trị cũng phải hơn một ngàn vạn, tuyệt đối là phú soái cao danh xứng với thực!”

Cảnh Hảo Hảo không chút để ý xuyên qua, nhìn lướt qua xe đồng nghiệp chỉ, trong nháy mắt dừng lại ở hình ảnh này.

Xe và biển số xe kia, là cô không thể nào quen thuộc hơn nữa.

Đó là xe của Lương Thần.

Trở lại trong thành phố Giang Sơn, cô không phải không nghĩ tới chính mình rất có thể sẽ gặp lại Lương Thần, nhưng cô không nghĩ tới, chính mình lại sẽ ở trong cuộc sống tan tành như vậy, ngồi ở trên xe buýt, vừa chuyển đầu, liền thấy được xe anh.

Cửa kính xe của anh, dán một tầng màng phản quang, Cảnh Hảo Hảo thấy không rõ lắm cảnh tượng bên trong xe.

Mắt của cô cũng không nháy một chút, chỉ nhìn chăm chăm gắt gao như vậy.

Qua không biết bao lâu, đèn đỏ phía trước biến thành đèn xanh, xe buýt còn chưa có khởi động, xe Lương Thần ngoài cửa sổ, liền nhảy vọt ra ngoài, ở đường phía trước, quẹo trái ở chỗ ngoặt, rất nhanh biến mất không thấy.

Tầm mắt Cảnh Hảo Hảo, nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ như trước, đồng nghiệp bên cạnh nói cái gì đó, cô lại không nghe vào một câu, thẳng đến khi đến trạm, đồng nghiệp xuống xe, lúc này cô mới sững sờ hoàn hồn, cười cười nhột nhạt với đồng nghiệp, nói một tiếng “gặp sau”.

Cảnh Hảo Hảo dời đến vị trí cửa sổ xe, quay đầu, nhìn ngoài cửa sổ.

Thoáng nhìn vừa rồi, tuy rằng không có thấy người của anh, chỉ là xe của anh, nhưng tất cả chuyện cũ liền bị câu lên, tâm tình vốn đã bình tĩnh của cô, lập tức lại bị quấy rầy.

Lúc Cảnh Hảo Hảo vừa mới đến nước Anh, ban đêm nhắm mắt lại, liền giống như có thể nghe thấy tiếng Lương Thần nói ở bên tai mình.

“Cảnh Hảo Hảo, nếu hôm nay em dám đi, cả đời chúng ta liền xong rồi!”

“Cảnh Hảo Hảo, anh xin em, đừng đi, chờ anh.....”

Ngữ khí như vậy, hỗn loạn bá đạo, thất vọng và đau thương, thống khổ.

Chưa từng có bất luận kẻ nào, dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với cô, làm hại cô vừa nghĩ đến âm thanh kia, cả đêm đều không ngủ được, sau đó thật vất vả bình ổn tâm tình, dần dần chuyện cũ này giống như liền thật sự bị phong bế ở đáy lòng, hôm nay đột nhiên gặp lại như vậy, âm thanh kia giống như là ca khúc phát lặp đi lặp lại, lại vang lên ở bên tai của cô, làm cho đáy lòng của cô, nháy mắt loạn thành một đoàn.

Ở dưới tình huống kia, Lương Viễn đã nói trực tiếp sáng tỏ như vậy, cô không có khả năng để cho tôn nghiêm của mình lại bị giảm lên, cô có thể làm chính là cầm băng ghi hình Lương Thần uy hiếp cô, rồi đi, từ nay về sau, không còn liên quan gì với anh nữa.

Đúng vậy, nếu không còn liên quan gì, hiện tại cô cần gì trong nháy mắt nhìn thấy xe anh, liền miên man suy nghĩ chứ?

Huống chi, hiện tại Lương Thần, đã không có gì có thể uy hiếp cô, cô không cần sợ anh buộc chính mình trở lại bên người anh nữa.

Anh và cô, trước kia là người hai thế giới, nay vẫn là người trong hai thế giới như trước.

.....

Tết trung thu nhà họ Lương, đặc biệt náo nhiệt, một nhà già trẻ lớn bé đều tụ tập một chỗ, trên bàn đặt là tiệc tối trung thu đám người hầu làm tỉ mỉ.

Người một nhà hiếm khi tụ tập cùng một chỗ, ít nhiều đều uống một ít rượu.

Ăn cơm tối, em họ Lương Thần đề nghị nói: “Đi chỗ em đánh bài một lát?”

Lương Thần lắc lắc đầu, đứng lên, nói: “Anh chuẩn bị đi rồi.”

Từ sau chuyện của Cảnh Hảo Hảo, anh vốn rất ít về nhà cũ, liền càng ít trở về hơn, có đôi khi mặc dù tới đây, cũng chỉ như là hôm nay vậy, làm dáng một chút, vừa tan cuộc, lập tức chạy lấy người.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 546: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây [6]

Editor: May

“A Thần, đêm nay con uống một ít rượu, chờ rượu tan rồi đi.” Mẹ Lương Thần cũng đứng lên theo, nhìn con trai nhỏ thật vất vả mới về nhà một chuyến lại muốn đi, sắc mặt trầm xuống.

“Không có chuyện gì.” Lương Thần vừa mặc áo khoác, vừa nói một câu.

Lương Viễn ngồi ở trên sofa, buông tạp chí cầm trong tay, ngẩng đầu, nhìn Lương Thần muốn đi, cũng đứng lên theo, nói với Lương Thần: “Đêm nay anh không uống rượu, đúng lúc buổi tối anh có việc muốn đi ra ngoài một chuyến, không bằng anh tiện đường đưa chú đi.”

Mấy tháng nay Lương Viễn không ít lần tìm bậc thang cho Lương Thần xuống, nhưng cho tới bây giờ Lương Thần đều là một bộ bộ dáng không chút cảm kích, quan hệ giữa anh em hai người, thoát nhìn kết thành băng.

Mẹ Lương Thần nhìn thấy con lớn nhất của mình lại lấy lòng Lương Thần, lập tức phụ họa nói: “Như vậy cũng được, A Thần, con ngồi xe anh cả con cũng được, hôm nào có thời gian, lại đến nơi này lấy xe.”

Lương Thần nghe nói như thế, ngón tay vốn cài nút áo dừng một chút, sau đó quay lại, cởi bỏ từng viên nút, cởi áo khoác, tiện tay ném vào trên sofa

pha phòng khách, sau đó quay đầu, nhìn Lương Viễn nói: “Xe của ngài, tôi sẽ không ngồi, người không biết liêm sỉ như tôi vậy, vẫn là đừng làm dơ xe của ngài, tôi vẫn là thành thành thật thật ở nhà đánh bài chờ rượu tan rồi tự mình trở về thôi.”

Sắc mặt Lương Viễn nháy mắt trở nên khó coi.

Sắc mặt mẹ Lương Thần hơi xấu hổ một chút, nâng tay lên, đẩy Lương Thần: “A Thần, sao con nói chuyện với anh cả con như vậy, chuyện đó đã trôi qua lâu như vậy, con còn với mang thù với anh cả của con?”

“Không có biện pháp, lòng con rất nhỏ.” Lương Thần nhìn cũng không có liếc mắt nhìn Lương Viễn một cái, trực tiếp nghiêng đầu, nói với em họ rủa mình đánh bài vừa rồi: “Không phải nói muốn đánh bài sao? Đi thôi.”

Nói xong, Lương Thần bước tiến lên, vươn tay, khoát lên trên vai em họ của mình, cùng tiến lên lâu.

Đã nói đánh bài chờ rượu tan liền rời đi, kết quả Lương Thần đánh bài cả đêm, vận khí anh tốt đến bạo, tay cầm liền thắng, thắng phòng một người đến đáy lòng khó chịu, lôi kéo anh chết sống không cho đi, không nên thắng liền trở về, kết quả anh càng thắng nhiều hơn, bọn họ thua càng thảm hơn.

Người thế hệ như anh ở nhà họ Lương đều đã kết hôn, ngay cả em họ còn nhỏ hơn anh, cũng đã thành gia vào hai tháng trước, hiện tại chỉ còn lại một mình anh chưa có tin tức, cho nên em họ liền giễu cợt anh: “Tình trường thất ý, sông bạc đặc ý.”, sau đó trước mặt anh, ôm vợ mới của nó, thoải mái hôn hai cái.

Lương Thần nhìn một màn kia, trên mặt không có phản ứng gì quá lớn, chỉ là câu môi cười cười, tiếp tục đánh bài, vẫn là thắng như cũ, thắng

đến sáu giờ rưỡi sáng, mọi người thua vô cùng thê thảm, lúc này mới tan cuộc.

Đi từ trên lầu xuống, bà giúp việc đã muốn chuẩn bị tốt bữa sáng, mẹ Lương Thần nhìn thấy anh cầm áo khoác chuẩn bị chạy lấy người, liền gọi anh ăn chút bữa sáng rồi đi.

Lương Thần liếc mắt nhìn người ăn cơm trong phòng ăn một cái, nhìn thấy ba ngồi ở chính vị, ánh mắt rũ xuống, nói: “Không được, lát nữa con còn có việc, đi trước.”

Sáng sớm, lại là cuối tuần, có thể có chuyện gì?

Mẹ Lương Thần biết, Lương Thần đây là hoàn toàn không muốn nhìn thấy ba anh, biểu tình hơi trở nên mất mát, đi theo phía sau Lương Thần ra cửa, nhìn Lương Thần lên xe phía trước, nhin không được mở miệng, nói: “A Thần, chuyện đó cũng không thể hoàn toàn trách ba và anh cả con.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 547: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây [7]

Editor: May

Tay cài dây an toàn của Lương Thần hơi dừng một chút, không có hé răng, chỉ răng rắc lắp dây an toàn vào, liền phát động xe.

Mẹ Lương Thần đứng ở ngoài xe, nhìn chăm chăm khuôn mặt kéo căng của con trai nhỏ trong cửa sổ xe, thở dài một hơi, còn nói: “A Thần, có chút thời điểm, người và người là chú ý duyên phận, có lẽ con và cô ấy không có duyên phận này, hiện tại con đã 26, tiếp qua hai tháng liền 27, tuổi thật sự không nhỏ, con xem em họ con cũng đã kết hôn, con thật sự nên lo lắng suy tính tìm một người đi.”

Lương Thần vẫn không có hé răng như cũ, nhẹ nhàng đánh cái tay lái, vòng xe ở chỗ ngoặt, nói với mẹ ngoài cửa sổ: “Mẹ, con đi trước.”

Mẹ Lương Thần hơi đứng sang bên cạnh một chút, nhìn chăm chăm Lương Thần bên trong xe, chưa từ bỏ ý định tiếp tục nói: “A Thần, trên thế giới này cũng không phải chỉ có một cô gái đó, vẫn còn nhiều người tốt hơn nhiều, con cần gì cứ muốn cô ta?”

Chân Lương Thần giảm chân ga hơi dừng một chút, đạp thắng xe bên cạnh, hung hăng dừng xe lại tại chỗ, sau đó nghiêng đầu, nhìn chăm chăm mẹ ngoài cửa sổ, cách một lát, mở miệng, nói: “Hảo Hảo chính là Hảo Hảo, thế giới bao la, Giang Sơn vạn dặm, cũng chỉ có một Hảo Hảo, trừ bỏ cô ấy, là ai thì con cũng không cần.”

Nói xong, Lương Thần liền một cước giẫm chân ga, lái xe rời đi.

Bởi vì tối hôm qua đánh bài cả đêm, hiện tại mắt anh thoát nhìn nhiễm một tầng đỏ ửng, mùa thu lại tới, càng ngày càng có hương vị mùa thu, sáng sớm cuối tuần, đường phố thành phố Giang Sơn đặc biệt yên tĩnh, Lương Thần chậm rãi lái xe, chạy dọc theo đường.

Dọc đường đi trở về biệt thự giữa sườn núi, phong cảnh đều đặc biệt xinh đẹp, khi đi ngang qua cầu lớn sông Hoàn Thành, nước sông lẳng lẳng chảy xuôi, ánh sáng mặt trời chiếu ở phía trên, vẩy ra từng mảnh từng mảnh vòng sáng

Anh xuyên qua cửa kính xe, nhìn thấy trên con đường phía trước, phủ kín lá rụng, ánh mặt trời phía đông, chiếu một ít lên trên mặt đất, hình ảnh thoát nhìn, đặc biệt tĩnh hảo.

Thành phố Giang Sơn mùa thu, vẫn xinh đẹp như vậy.

Thời tiết ôn hoà, trời cao mây trắng, là một mùa tốt nhất trong bốn mùa một năm.

Nhưng phong cảnh tốt đẹp như vậy, Lương Thần lại nhìn đến đáy lòng hơi có chút khổ sở.

Mùa thu sẽ tốt lắm, nếu em còn ở đây.

Nay, em không ở bên người anh, phong cảnh tốt đẹp như vậy, anh cũng không có tâm thưởng thức.

Hóa ra, đến bây giờ, anh mới hiểu được, khiến cho một người tâm tình vui sướng, không phải phong cảnh, mà là cùng em ngắm phong cảnh.

Tay nắm tay lái của Lương Thần hơi dừng một chút.

Nhớ nhưng luôn tận dụng mọi thứ như thế, mỗi lần đều là như vậy, lơ đãng một cái, lại đột nhiên nhớ tới cô, sau đó toàn bộ tâm đều trở nên trống rỗng.

Đã 135 ngày không có nhìn thấy cô, ở trong 135 ngày này, cô vẫn đều ở đáy lòng anh, cùng anh hô hấp.

Mở cửa sổ ra, có gió thu buổi sáng thổi vào, mang theo một tầng cảm giác mát mẻ, thẳng tắp chui vào trong ngực anh, nhiễm ra một tầng lạnh lẽo nói không nên lời, làm cho đáy lòng anh cảm thấy băng hàn thành một mảnh.

.....

Cảnh Hảo Hảo chưa từng nghĩ tới, sau lần đầu tiên gặp Lương Thần, còn có thể có lần gặp thứ hai.

Đây là một thứ năm sau trung thu, buổi tối hôm đó, lão tổng mang theo thư ký tiếp đãi một khách hàng, kết quả thư ký không cẩn thận làm rơi văn kiện quan trọng, liền gọi cho Cảnh Hảo Hảo một cú điện thoại, bảo cô nhanh chóng đưa tới.

Lúc ấy Cảnh Hảo Hảo đang chuẩn bị tắm rửa ngủ, nhận được điện thoại, liền vội vàng mặc áo khoác, vội vàng chạy xuống lầu, đón một chiếc xe taxi đi công ty cầm văn kiện, sau đó tiến đến địa chỉ thư ký nói với mình.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 548: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây [8]

Editor: May

Tới địa điểm, Cảnh Hảo Hảo vội vàng thanh toán tiền, liền lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại tới cho thư ký.

Nơi lão tổng và thư ký tiếp đãi khách hàng, là nhà hàng Nam Kinh bên cạnh sông Hoàn Thành, trước kia Lương Thần đã mang theo Cảnh Hảo Hảo tới một lần.

Nhà hàng vẫn là bộ dáng cũ, ngoài cửa treo một loạt đèn lồng hình dài màu đỏ, bãi đỗ xe một bên, dừng đầy xe quý đủ loại kiểu dáng.

Bởi vì tới gần bờ sông, gió đêm mùa thu mang theo đến lạnh lẽo thấu xương, thối trúng thân thể Cảnh Hảo Hảo run rẩy, dậm chân ôm văn kiện đợi một lúc, mới thấy đến thư ký vội vàng chạy ra từ bên trong.

Cảnh Hảo Hảo vội vàng đi lên trước, đưa văn kiện, thư ký chỉ nói một câu “Cám ơn”, liền vội vàng xoay người lại chạy vào nhà hàng Nam Kinh.

Cảnh Hảo Hảo đứng ở cửa nhà hàng một lát, bước đi về phía ven đường.

Chung quanh sông Hoàn Thành đều là khu tiêu phí sa hoa, rất ít có xe taxi tiến vào, Cảnh Hảo Hảo đợi một lúc, đón không được xe, đành phải đi tới trạm xe buýt ở phía trước 500 mét.

.....

Đêm nay Lương Thần không ở nhà hàng Nam Kinh, lại ở trong một nhà hàng Italy bên cạnh.

Cơm tối, vừa lúc có một bữa ăn, một bàn tụ tập đều là người có uy tín danh dự ở thành phố Giang Sơn, Lương Thần lại không có tâm tình ứng đối.

Hôm trước anh vừa mới bay nước Pháp một chuyến, giữa trưa sáng nay mới đến thành phố Giang Sơn, giống như mỗi lần đi nước Pháp lúc trước, đối lấy đều là kết quả không công mà lui.

Đã đếm không nổi đây là lần thứ bao nhiêu đi tới nơi đó tìm kiếm Cảnh Hảo Hảo, mỗi lần đều là thất vọng trở về, sau khi trở về, tâm tình rơi xuống đáy cốc thấp nhất, anh từng xã giao rất nhiều, ngoại trừ lúc vạn bất đắc dĩ sẽ uống hai ly, những lúc khác rất ít mê rượu, một lần lại một lần thất bại không tìm kiếm được Cảnh Hảo Hảo như vậy, khiến cho anh không có gì ngoài việc dựa vào rượu cồn để có thể tê dại tưởng niệm và khổ sở không phát ra được ở trong cơ thể anh, cho nên anh phát hiện, mình cũng không tìm được biện pháp khác nữa.

Chỉ tiếc, uống rượu càng nhiều, Lương Thần lại càng cảm thấy tưởng niệm ở đáy lòng mình càng nóng bỏng, đến cuối cùng, lại uống đến đầu óc phát mộng.

Lúc tan cộ, anh đã say đến rồi tỉnh rồi mù, bước chân đi đường, đều lung la lung lay, có người đề nghị nói đưa anh trở về, lại bị anh xua tay cự tuyệt, trước mắt hiện lên đủ loại hình ảnh mơ hồ, lão đảo đi ra nhà hàng Italia, sau đó đứng ở cửa, nhìn xung quanh nửa ngày, phân không rõ phương hướng, liền tìm lung tung một phương hướng đi về phía trước.

Khắp bờ sông đổ đều là xe, ở trong mắt anh, những chiếc xe đó đều là một dạng, hoàn toàn phân không rõ chiếc xe nào là của mình, cuối cùng

liều mạng ấn chìa khóa xe của mình, lần lượt kéo cửa xe, cả kinh còi báo động xe chung quanh vang thành một đoàn, dẫn tới bảo an trông xe.

“Tiên sinh, ngưng ngưng, những xe này đều không phải là của ngài, xin hỏi ngài nhớ rõ biển số xe của ngài không?”

Lương Thần mơ hồ cảm giác được có người nói liên miên căn nhắc ở bên cạnh mình, anh dựng thẳng lỗ tai của mình nghe xong, lại chỉ nghe được âm thanh hỗn loạn ong ong, cuối cùng liền tiếp tục mở bước chân đi thất thiếu về phía trước, không cẩn thận, liền suýt nữa té ngã trên đất.

May mắn bảo an đúng lúc vươn tay, đỡ Lương Thần: “Tiên sinh, hiện tại tôi đỡ ngài về trong khách sạn nghỉ ngơi trong chốc lát, chờ tỉnh rượu, ngài lại đi được không?”

.....

Lúc Cảnh Hảo Hảo sắp đi đến trạm xe buýt, nhìn thấy ven đường có hai người, đi đường lung la lung lay.

Cô liền nhiều chuyện lén liếc mắt một cái.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 549: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây [9]

Editor: May

Kết quả, nhìn thấy một người mặc đồng phục bảo an, dùng sức đỡ một người đàn ông áo quần giày da, người đàn ông kia như là uống nhiều rượu, bước chân đi đường có chút không ổn, anh hơi rữ đầu, làm cho người ta thấy không rõ lắm dung nhan, nhưng Cảnh Hảo Hảo lại cảm thấy thân hình người đàn ông kia có chút quen thuộc.

Cô dừng bước chân, cẩn thận nhìn vài lần, kết quả người đàn ông kia đúng lúc ngẩng đầu lên, cô rõ ràng nhìn thấy khuôn mặt tuần mỹ thanh nhã quen thuộc của Lương Thần.

Cả người Cảnh Hảo Hảo tựa như hóa đá, cứng ngắc tại chỗ.

.....

“Tiên sinh, ngài có thể nghe thấy tôi nói chuyện không? tiên sinh?”

“Tiên sinh, cẩn thận.....”

Bảo an dìu đỡ Lương Thần, vốn vừa đi, vừa hỏi anh, kết quả bước chân Lương Thần nhất thời không vững, cả người ngã về phía trước.

Đầu óc Cảnh Hảo Hảo còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, người đã theo bản năng đi qua, nâng tay lên đỡ cánh tay Lương Thần.

Bảo an vội vàng đỡ Lương Thần lên vai của mình, cho rằng Cảnh Hảo Hảo là một người tốt bụng đi ngang qua, cười nói một tiếng: “Cám ơn.”

Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng gật gật đầu, xoay qua, nhìn về phía Lương Thần.

Người đàn ông đột nhiên nôn khan một tiếng, bảo an sợ tới mức vội vàng giúp đỡ Lương Thần cúi người.

Lương Thần nháy mắt liền nôn mửa lên trên đất, mùi rượu gay mũi khuếch tán chung quanh, có chút sặc người.

Lương Thần nôn mửa hồi lâu, đều đã vết sạch da dầy, nhưng vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Sao anh lại uống nhiều rượu như vậy?

Cảnh Hảo Hảo nâng tay lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng Lương Thần, thẳng đến anh nôn mửa dừng lại, mới lấy khăn giấy từ trong túi mình ra, lau khước môi của anh.

Bảo an nhìn một loạt hành động của Cảnh Hảo Hảo, biểu tình sửng sốt một lúc lâu, mới nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, chỉ chỉ Lương Thần, hỏi: “Tiểu thư, cô biết anh ta à? Đây là bạn của cô sao?”

Cảnh Hảo Hảo nâng tầm mắt đang dừng trên người Lương Thần lên, quay đầu gật gật đầu với bảo an.

“Thật tốt quá, tiểu thư, vị tiên sinh này uống quá nhiều, hỏi anh ta cái gì cũng không đáp được, cô có biết anh ta ở nơi nào không? Có thể phiền toái cô đưa anh ta trở về không?”

Cảnh Hảo Hảo nghe nói như thế, nhìn chăm chăm Lương Thần, nhíu nhíu mày.

Có thể bởi vì uống quá nhiều rượu, anh thoát nhìn thực không thoải mái, mi tâm hung hăng nhú chặt, sắc mặt thoát nhìn cũng có chút tái nhợt.

Cảnh Hảo Hảo mấp máy môi, hơi gật đầu với bảo an, nói: “Có thể phiền toái anh gọi giúp tôi một chiếc taxi không.”

Bảo an lập tức gật đầu, cầm bộ đàm, liên hệ lễ tân nhà hàng.

Qua khoảng năm phút đồng hồ, xe taxi dừng ở ven đường, Cảnh Hảo Hảo mở cửa xe ra trước, sau đó ở dưới sự trợ giúp của bảo an, đỡ Lương Thần vào trong xe.

Cảnh Hảo Hảo nói một tiếng “Cám ơn” với bảo an, cũng chui vào theo.

Lương Thần dựa vào lưng xe, nhắm mắt lại, vẻ mặt khó chịu.

Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm Lương Thần trong chốc lát, nghe thấy tài xế xe taxi phía trước hỏi: “Tiểu thư, xin hỏi các người muốn đi đâu?”

Cảnh Hảo Hảo vốn vừa định nói khách sạn, lập tức nghĩ đến, Lương Thần say thành như vậy, trong khách sạn muốn cái gì cũng không có, cuối cùng liền báo địa chỉ biệt thự giữa sườn núi.

.....

Xe dừng ở cửa chính biệt thự giữa sườn núi, Cảnh Hảo Hảo ở dưới sự trợ giúp của tài xế, mang Lương Thần xuống xe, sau đó đỡ Lương Thần đến bên cạnh cửa, vươn tay, nhấn chuông cửa một chút.

Qua khoảng một phút đồng hồ, trong biệt thự có người đi ra, cách rất xa, hô một câu: “Là ai vậy?”

Cảnh Hảo Hảo không nói gì, chỉ tiếp tục nhấn chuông cửa một chút.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 550: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây [10]

Editor: May

Sau đó tựa thân thể Lương Thần vào trên vách tường, chậm rãi buông tay ra, xác định anh sẽ không ngã sắp xuống, liền nhanh chóng lên xe taxi, nói với sư phụ xe taxi: “Sư phụ, chúng ta đi thôi.”

Xe taxi chậm rãi khởi động, Cảnh Hảo Hảo xuyên qua kính chiếu hậu, nhìn thấy cửa hông biệt thự bị người kéo ra, thím Lâm đi ra, nhìn thấy Lương Thần đứng ngoài cửa, lập tức tiến lên đỡ anh.

Xe taxi cách cửa lớn biệt thự càng lúc càng xa, hình ảnh phía sau, cũng càng ngày càng nhỏ, Cảnh Hảo Hảo tinh tường nhìn thấy chưa đến chốc lát, từ trong biệt thự lại chạy ra vài người, mọi người luống cuống tay chân nâng Lương Thần, đi vào biệt thự.

.....

Ngày hôm sau lúc Lương Thần tỉnh lại, đầu có chút phát mộng.

Có thể bởi vì do uống rượu, đầu óc mơ hồ nhiễm một chút đau đớn.

Anh mở to mắt, nhìn phòng ngủ quen thuộc, nhú nhú mào, tìm kiếm ở trong đầu nửa ngày, kết quả trí nhớ cuối cùng, chính là dừng lại ở cảnh tượng chính mình ở trong nhà hàng Italy uống rất nhiều.

Anh tưởng chính mình gọi điện thoại gọi tài xế đưa mình về nhà, liền không nghĩ nhiều xuống giường, rửa mặt, sau đó thay đổi một thân tây trang sạch sẽ chỉnh tề, xuống lầu.

“Thần thiếu gia, ngài tỉnh?” Thím Lâm nhìn thấy Lương Thần, lập tức gọi một tiếng, hỏi: “Thần thiếu gia, ngài có muốn ăn bữa sáng không?”

Lương Thần nâng cổ tay lên, nhìn nhìn thời gian, đã hơn tám giờ, nghĩ đến chín giờ còn có một hội nghị thường kỳ buổi sáng, liền trực tiếp tùy tiện cầm một cái bánh bao từ trong phòng ăn, vừa ăn, vừa đi ra khỏi phòng.

Lấy chìa khóa xe ra, đi vào gara, lúc lấy xe, lại phát hiện xe mình quen lái không có ở đây.

Anh xoay người đi ra, hô hai tiếng “Thím Lâm” vào trong nhà, đợi cho thím Lâm đi ra, liền hỏi: “Xe tôi lái trở về vào hôm qua đâu rồi?”

Thím Lâm nghi hoặc nhìn Lương Thần hai lần, nói: “Thần thiếu gia, ngày hôm qua ngài không có lái xe về.”

Biểu tình Lương Thần sững sốt một chút, rút khăn tay ra, lau sạch sẽ khóe môi: “Ngày hôm qua không phải tài xế đón tôi trở về ư?”

“Không phải.” Thím Lâm lắc lắc đầu, nói: “Ngày hôm qua tôi nghe được tiếng chuông cửa, đi mở cửa, kết quả nhìn thấy Thần thiếu gia đứng ở cửa, tôi còn tưởng trợ lý Thần thiếu gia đưa Thần thiếu gia trở về.”

Đáy lòng Lương Thần càng buồn bực, ngày hôm qua anh đi tham gia bữa ăn, hoàn toàn không gọi trợ lý, chẳng lẽ anh tìm Từ Dung đưa chính mình trở về?

Không đúng..... Từ Dung đưa mình trở về, sẽ không không tiến vào cửa nhà.

Lương Thần lấy điện thoại di động ra, nhìn nhìn ghi chép điện thoại đi vào ngày hôm qua, phát hiện cuộc gọi gần nhất, dừng lại ở bốn giờ chiều.

Chẳng lẽ tối hôm qua anh ở dưới tình huống say khướt đó, đi bộ trở về đến đây?

Từ sông Hoàn Thành đến biệt thự, lái xe cũng phải 40 phút, ý tưởng này cũng quá tà dị?

Lương Thần càng nghĩ càng cảm thấy sự tình quá mức kỳ quái, nhưng lại không rõ cụ thể là chuyện gì xảy ra, trực tiếp để cho tài xế chuẩn bị xe, đưa mình đi chỗ ăn cơm tối hôm qua, kết quả ở bãi đỗ xe, thật sự nhìn thấy xe của mình, hoàn hảo không tổn hao gì đỗ ở tại chỗ, anh đi lên trước, lồi kéo cửa xe, lại có thể không khóa.

Lương Thần sợ tới mức vội vàng kiểm tra thứ bên trong xe một chút, phát giác không thiếu đồ quan trọng, lúc này mới lên xe, khởi động xe, đi công ty.

Anh nhớ rõ anh rõ ràng đã khóa kỹ xe, sao cửa xe lại không khóa?

Tối hôm qua, rốt cuộc là ai đưa mình về nhà?

Không..... Trong người anh quen biết, người biết biệt thự giữa sườn núi của anh không nhiều lắm.....

Trong đầu Lương Thần, nhất thời hồ đồ thành một đoàn

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 551: Người Lạ [1]

Editor: May

Trong vòng năm ngày ngắn ngủi, Cảnh Hảo Hảo liên tục gặp được Lương Thần hai lần, thế cho nên tối hôm qua, cô bị vây trong trạng thái mất ngủ cả đêm, ngày hôm sau Cảnh Hảo Hảo mang một đôi vành mắt đen đi công ty.

Ban ngày mệt mỏi mười phần, trạng thái tinh thần cả người không phải đặc biệt tốt, lúc làm việc, thường xuyên thất thần, thật vất vả đến bốn giờ rưỡi chiều, Cảnh Hảo Hảo nghĩ qua thêm một tiếng, liền tan ịệc, thứ bảy chủ nhật có thể nghỉ ngơi hai ngày.

Bốn giờ năm mươi, thư ký phái Cảnh Hảo Hảo đi đóng dấu một phần văn kiện.

Đóng dấu xong, đã là năm giờ hai mươi phút tối, Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trên vị trí, vừa mới chuẩn bị thu thập đồ đạc, tan tầm.

Kết quả, đột nhiên thư ký lão tổng thấp giọng hét lên một tiếng, hô một tiếng: “Lucy.”

Cô ta ngẩng đầu, nhìn chung quanh, hỏi: “Lucy đâu?”

“Có thể đã tan việc rồi.”

“Không xong!” Thư ký vừa mới thấp giọng nói một câu, vội vàng cầm lấy điện thoại trên bàn, gọi cho Lucy, gọi hai lần, đều là trạng thái không tiếp thông, thư ký đang chuẩn bị gọi lần thứ ba, lão tổng liền đi ra từ trong văn phòng, thư ký vội vàng đứng lên, nói: “Trần tổng, ngày hôm qua tôi từng nói với ngài, đêm nay tôi phải đi bệnh viện chăm sóc mẹ tôi không thể đi tham gia bữa ăn cạnh tranh dự án kia, tôi vốn muốn an bài Lucy, kết quả cô ta đi rồi, hiện tại tôi gọi điện thoại cũng gọi không thông.....”

Thư ký càng nói, sắc mặt tổng giám đốc Trần trở nên càng khó coi, giọng nói thư ký cũng nhỏ xuống theo, cô ta khẩn nhìn nhìn chung quanh, sau đó tầm mắt liền dừng ở trên người Cảnh Hảo Hảo, lập tức chỉ vào Cảnh Hảo Hảo, nói: “Trần tổng, ngài xem không bằng để cho Hảo Hảo đi đi.”

Tổng giám đốc Trần dừng tầm mắt ở trên người Cảnh Hảo Hảo.

Vẻ mặt Cảnh Hảo Hảo kinh ngạc nhìn nhìn thư ký và tổng giám đốc Trần, còn chưa có hiểu được rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, thư ký liền nói: “Tôi cam đoan tôi sẽ dùng thời gian ngắn nhất dạy cho Hảo Hảo tất cả quy tắc, Hảo Hảo rất thông minh, trong đoạn thời gian làm trợ lý này, vẫn biểu hiện rất tốt, cô ấy khẳng định sẽ không thành vấn đề.”

Lúc này sắc mặt tổng giám đốc Trần mới hơi trở nên đẹp mắt một chút, gật gật đầu, nói: “Sáu giờ rưỡi xuất phát, cô nhanh lên.”

Thư ký chờ tổng giám đốc Trần vào văn phòng, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, xoay người, nhìn Cảnh Hảo Hảo, vẻ mặt cầu xin nói: “Hảo Hảo, lần này thật sự phải phiền toái cô, cô liền giúp bận rộn một lần, cùng lão tổng đi tham gia cạnh tranh dự án lần này, tối thứ hai tôi mời cô ăn bữa tiệc lớn.”

Thư ký vừa nói, vừa kéo Cảnh Hảo Hảo vào phòng thay quần áo, một phen lấy quần áo của mình từ bên trong ra, đưa cho Cảnh Hảo Hảo, nói: “Hảo Hảo, cô trước mặc tạm quần áo của tôi, tôi nói cho cô biết, cạnh tranh

dự án lần này, đến đều là công ty lớn của thành phố Giang Sơn, nhất định không thể xảy ra bất kỳ sai lầm gì, nếu cạnh tranh dự án lần này thành công, tôi sẽ đề nghị lão tổng trích phần trăm lần này cho cô.”

Cảnh Hảo Hảo chưa bao giờ làm thư ký, cũng chưa từng tham gia xã giao, có chút khẩn trương hỏi: “Tôi cần làm cái gì?”

“Cái gì cũng không cần làm, an vị ở bên người Trần tổng là được, người khác nói chuyện với cô, nhất định phải mỉm cười, kính rượu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm là được.”

Thư ký nhanh nhẹn nói điểm mấu chốt một lần, thuần thục bôi tóc cho Cảnh Hảo Hảo, sau đó cầm dụng cụ trang điểm của mình, trang điểm đơn giản lên khuôn mặt xinh đẹp của Cảnh Hảo Hảo một chút.

Thư ký sửa sang xong hết thấy, đánh giá cẩn thận Cảnh Hảo Hảo một chút, lúc xác nhận không có vấn đề gì, liền gật gật đầu, nói với Cảnh Hảo Hảo: “Hảo Hảo, buổi tối phải dựa vào cô!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 552: Người Lạ [2]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo đứng ở trước gương, nhìn chính mình bên trong mặc váy dài thấp ngực, bên ngoài khoác một kiện áo khoác tây trang màu đỏ, đáy lòng mơ hồ hiện lên một tầng dự cảm không tốt không nói nên lời.

.....

Cảnh Hảo Hảo đi ra từ phòng thay quần áo, tổng giám đốc Trần đã được thư ký gọi ra ngoài, tổng giám đốc Trần nhìn Cảnh Hảo Hảo đã trang điểm, tầm mắt hơi sáng lên, trên mặt hiện lên một tầng thần thái vừa lòng, liền nói với Cảnh Hảo Hảo: “Đi thôi.”

Tài xế của tổng giám đốc Trần, đưa Cảnh Hảo Hảo và tổng giám đốc Trần đến cửa chính khách sạn Tứ Quý.

Tổng giám đốc Trần và Cảnh Hảo Hảo vào đại sảnh, lập tức có phục vụ đi lên trước, dẫn bọn họ một đường lên một phòng bao ở tầng hai, bên trong đã ngồi không ít người, nói vậy đều là thương nhân cạnh tranh dự án tối nay.

Người lẫn lộn trong thương trường, người người đều biết cách làm người, hôm nay là đối thủ cạnh tranh, ngày mai khó tránh khỏi là bạn hợp tác, cho nên người ngồi bên trong, lập tức đứng lên, quen thuộc chào hỏi tổng giám đốc Trần.

Cảnh Hảo Hảo ghi nhớ lời thư ký tổng giám đốc Trần nói với mình, mặt mang mỉm cười đứng ở phía sau tổng giám đốc Trần, bảo trì trầm mặc.

Có lực tục không ít thương nhân tiến vào, mọi người cũng đều là nhiệt tình chào hỏi như vậy, Cảnh Hảo Hảo đi theo bên cạnh tổng giám đốc Trần, phát hiện thư ký những người này mang theo, một người nhìn đẹp mắt hơn một người.

Bàn ăn trong phòng bao rất lớn, có thể ngồi vây quanh hơn mười người, mắt thấy ghế trống dần dần giảm bớt, Cảnh Hảo Hảo cảm thấy người đến không sai biệt lắm, lại không thấy có bất kỳ người nào gọi phục vụ bưng đồ ăn lên.

Người chung quanh, còn đang khách sáo trò chuyện, cô đành phải thẳng lưng, vẫn duy trì mỉm cười.

Qua khoảng năm phút đồng hồ, cửa phòng bao đột nhiên bị đẩy ra, người vây quanh bàn nói chuyện phiếm, soạt lập tức đều đứng lên toàn bộ.

Cảnh Hảo Hảo không rõ cho nên cũng đứng lên theo, cả người cô còn chưa xoay lại, liền nhìn thấy một lão tổng bên người bước nhanh đi tới cửa, nhiệt tình chào hỏi một tiếng với người vào: “Lương tổng, đã lâu không gặp.”

Cùng với tiếng nói ông ta rơi xuống, những lão tổng khác cũng đều lực tục tiến lên, chào hỏi người đến.

Người che ở trước mặt Cảnh Hảo Hảo có chút nhiều, cô cũng không thấy rõ người vào, trong não lại bị từ hô “Lương tổng” người người luôn miệng hô chắn trụ.

Hắn sẽ không phải là Lương Thần đi?

Nhưng thành phố Giang Sơn, tựa hồ ngoại trừ Lương tổng đó, không còn có ai khác nữa?

Sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

Ngay trong nháy mắt trong đầu Cảnh Hảo Hảo bay ra rất nhiều suy nghĩ loạn thất bát đao, đột nhiên có một âm điệu nhẹ nhàng quen thuộc vang lên, giọng nói không nhẹ không nặng, lại mang theo mười phần quyết đoán: “Mọi người trước vào chỗ đi.”

Trong lời nói của anh, tựa như một đạo thánh chỉ, những người vốn vây quanh anh, đều tránh ra một con đường, Cảnh Hảo Hảo rõ ràng nhìn đến, Lương Thần ở bên trong sao quanh trắng sáng, đang đi tới.

So với tối hôm qua, nhìn thấy anh uống say như chết, hôm nay người đàn ông thoát nhìn, tinh thần soái khí, trên mặt trắng nõn lộ vẻ nghiêm túc.

Vừa rồi khi nghe đến hai chữ “Lương tổng” này, cô đã nghĩ đến là anh, hiện tại khi thật sự nhìn thấy dung nhan của anh, trong nháy mắt Cảnh Hảo Hảo liền cứng ngắc tại chỗ.

Lương Thần vừa đi đến trước bàn ăn, vừa khẽ gật đầu với các tổng giám đốc công ty lớn, coi như chào hỏi, ngay tại lúc anh chuẩn bị ngồi xuống, đột nhiên thân ảnh dừng lại.

Người chung quanh bị bước chột ngồi xuống của Lương Thần khiến cho ngẩn ra, mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lương Thần nhẹ nhàng nhíu mi tâm, mơ hồ cảm thấy hô hấp của mình có chút không ổn, sau một lúc lâu, anh mới chậm rãi xoay qua, sau đó tầm mắt liền dừng ở trên mặt Cảnh Hảo Hảo.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 553: Người Lạ [3]

Editor: May

Khi đi qua đám người quần áo tinh lệ đầy phòng, dư quang khóe mắt của anh liếc về một thân ảnh quen thuộc

Lúc ban đầu trong đầu hiện lên suy nghĩ đầu tiên là, bởi vì rất nhớ nhung, cho nên anh lại sinh ra ảo giác lần nữa.

Sao Cảnh Hảo Hảo lại có thể xuất hiện ở trong vòng thương nghiệp này?

Cho nên, liền nhìn không chuyển mắt tiêu sái đi qua, nhưng dư quang khóe mắt lại vẫn chú ý phương hướng đó, sau đó, ngay tại lúc lơ đãng, giống như vô tình liếc mắt một cái.

Tốc độ anh rất nhanh, hoàn toàn không có lộ ra sơ hở gì, nhưng tầm mắt, lại một tắc không rời xẹt qua khuôn mặt của cô, chỉ nhìn thoáng qua như vậy, tựa như kinh động, rối loạn cả trái tim anh.

Anh liền cứng rắn ngồi xổm xuống tại chỗ, tinh tường cảm giác được tiếng máu chảy ngược của mình.

Từ trước tới nay, lần đầu tiên trong đời, đáy lòng khẩn trương thành một đoàn, mất khí lực rất lớn, mới bắt buộc chính mình, xoay người từng chút.

Gương mặt xinh đẹp ngày nhớ đêm mong kia, như là pha quay chậm bị chậm chạp kéo dài, rơi từng tắc vào bên trong đôi mắt anh.

Cô cũng không thay đổi chút nào, đôi mắt vẫn thuần túy sạch sẽ như vậy, váy dài màu xanh ngọc nổi bật màu da trắng mềm mại của cô, trên mặt lộ ra ý cười nhợt nhạt, thấm vào ruột gan.

Hồ hấp Lương Thần, khoảnh khắc liên yên lặng lại, anh sẽ không phải là quá mức nhớ thương cô, xuất hiện ảo giác chứ?

Lương Thần nghĩ, liền nâng tay lên, hung hăng nắm thành quyền, đặc biệt dùng sức, thẳng đến chính mình cảm giác được lòng bàn tay truyền đến đau đớn kịch liệt, lúc này Lương Thần mới hơi hoàn hồn.

Trời ạ..... Lại có thể không phải nằm mơ, Cảnh Hảo Hảo thật sự ở ngay trước mắt anh!

Lương Thần rõ ràng cảm giác được, thân thể của mình bắt đầu nhẹ nhàng run rẩy lên, anh cố gắng duy trì tư thái cao ngạo trong trẻo lạnh lùng đối ngoại trước sau như một của mình, mới miễn cưỡng làm cho chính mình không có thất thố, tầm mắt anh vẫn luôn không có rời khỏi người Cảnh Hảo Hảo, chậm rãi mở bước chân, đi từng bước một về phía cô.

Cảnh Hảo Hảo chờ dẫn đứng tại chỗ, nhìn Lương Thần cách mình càng ngày càng gần, gần đến cô có thể rõ ràng ngửi thấy mùi thơm ngát nhàn nhạt phát ra trên người anh, một cỗ cảm xúc như thủy triều nói không nên lời, tràn ngập trong lòng của cô, khiến cho ngực cô truyền đến một đạo nóng bỏng khác thường.

Bước chân Lương Thần, cuối cùng dừng ở trước mặt Cảnh Hảo Hảo nửa bước xa.

Anh hơi cúi đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo.

Đôi mắt xinh đẹp của anh, tối đen thâm thúy, bên trong nhiễm một tầng ánh sáng xinh đẹp, mang theo mị lực xâm nhập lòng người.

Cả người Cảnh Hảo Hảo đều đang run rẩy, cô không phải không nghĩ tới có một ngày sẽ mặt đối mặt gặp lại Lương Thần như vậy, nhưng cô không nghĩ tới, ngày này lại đến bất ngờ không kịp phòng như vậy.

Cô miễn cưỡng dùng tay chống lưng ghé dựa bên cạnh, chống đỡ thân thể của mình đứng vững tại chỗ.

Sau đó mới hậu tri hậu giác nghĩ đến, tựa hồ phần văn kiện mình đóng dấu ngày hôm qua, có nói đến, công ty Hải Hâm muốn nắm bắt hợp tác với tập đoàn Giang Sơn.

Lúc ấy bởi vì đối tượng hợp tác là tập đoàn Giang Sơn, cô cố ý lưu ý hai lần, nhưng cô không nghĩ tới, đêm nay chính mình đánh bậy đánh bạ tham gia bữa ăn này, chính là bữa ăn hạng mục kia.

Tổng giám đốc Trần đứng ở bên cạnh Cảnh Hảo Hảo, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo sau một lúc lâu cũng không có lên tiếng, sợ cô đắc tội khách hàng lớn này, nhịn không được nhẹ nhàng ho khan một tiếng: “Lương tổng, chào ngài, đây là trợ lý thư ký của công ty chúng tôi, Cảnh Hảo Hảo.”

Tổng giám đốc Trần nói xong, lập tức quay đầu, nháy mắt với Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo nhất thời thức thời thu hồi tất cả tinh thần, nắm lòng bàn tay đã bị mồ hôi thấm ướt, câu môi, nhẹ nhàng cười cười với Lương Thần trước mặt, nói: “Chào ngài, Lương tổng.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 554: Người Lạ [4]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo nhất thời thức thời thu hồi tất cả tinh thần, nắm lòng bàn tay đã bị mồ hôi thấm ướt, câu môi, nhẹ nhàng cười cười với Lương Thần trước mặt, nói: “Chào ngài, Lương tổng.”

Cô tựa như lần đầu gặp nhau, thanh tuyến mềm nhẵn, mặt mày bình tĩnh.

Lương Thần nhìn chăm chăm thần thái tự nhiên hào phóng của Cảnh Hảo Hảo, muốn tìm kiếm ra một chút ít khác thường ừu trong mắt của cô, nhưng nhìn nửa ngày, đáy mắt xinh đẹp của cô, vẫn luôn lộ ra là thanh thanh đạm đạm, giống như những chuyện cũ anh nhớ mãi không quên trước kia giữa bọn họ, chưa bao giờ từng phát sinh qua.

Toàn thân Lương Thần không tự chủ được kéo căng, anh rõ ràng cảm giác được, trái tim nhảy lên trong ngực trái của mình chậm một nhịp, sau đó truyền ra cảm giác đau đớn chậm chạp.

Lương Thần rất nhanh định thần lại, đè nặng đau đớn và cảm xúc quay cuồng nơi đáy lòng, tầm mắt gắt gao khóa ánh mắt của Cảnh Hảo Hảo, chậm rãi nâng tay lên, thực thong dong đón tiếp, cũng là ngữ khí giải quyết việc chung: “Chào cô, Cảnh tiểu thư.”

Cảnh Hảo Hảo rũ mi mắt, nhìn bàn tay thon dài của Lương Thần, chờ một giây, vươn tay, cùng nắm lấy tay anh.

Tuy rằng, chỉ chạm một cái liền nói lỏng, nhưng Lương Thần vẫn tỉnh tường cảm nhận được tay cô, mềm mại không xương trước sau như một, nhưng cảm xúc lạnh như băng, làm cho anh nhìn không được nhú mi một chút.

Bác sĩ Trương từng nói với anh, cô thể hàn, tay chân lạnh như băng, có đôi khi buổi tối, anh ôm cô, trong lúc vô tình đụng tới tay cô, đều là lạnh như băng, anh đi tìm rất nhiều sách dạy nấu ăn điều trị cho tím Lâm, dường hồi lâu, tay cô mới có độ ấm, lúc này mới cách mấy tháng, lại trở về bộ dáng trước kia.

Rất nhanh, Lương Thần liền thu hồi tất cả suy nghĩ, ánh mắt thản nhiên nhìn cô gái gần trong gang tấc, áp chế xúc động quay cuồng rất muốn kéo cô vào trong lòng, hung hăng ôm một trận nơi đáy lòng, phối hợp cô, cũng giống như người xa lạ, nói với người chung quanh: “Mọi người đã đến đông đủ, phân phó phục vụ bưng đồ ăn lên.”

Tin tức kết hôn trước kia của Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo, chỉ thông báo cho người thân bạn bè, tuy rằng cố ý khiếm tốn, nhưng vẫn để lộ một ít tiếng gió, nhưng cũng không có người biết, đến tận cùng vợ của Lương Thần là ai, hơn nữa sau đó hôn sự không tổ chức, mọi người cũng chỉ cho là tin đồn.

Bộ dạng Cảnh Hảo Hảo vốn là xinh đẹp, lúc tổng giám đốc Trần mang theo cô vào, khiến cho người chung quanh không ngừng liên tiếp chú ý, hiện tại những người đó cũng chỉ coi Lương Thần giống như bọn họ, nhìn thấy người xinh đẹp, chiều cổ nhiều hơn, cũng không có nghĩ nhiều.

.....

Ghế chủ tọa của Lương Thần, cách Cảnh Hảo Hảo vài chỗ ngồi.

Trước đó cũng đã có người đặt tốt thực đơn, mọi người ngồi xuống không lâu, phục vụ liền bưng thức ăn đủ loại kiểu dáng lục tục đi tiến, bày đầy một bàn lớn.

Đoàn người đều là đến vì dự án hợp tác của Lương Thần, cho nên sau khi ngồi xuống, đều sử dụng tất cả vốn liếng tăng bốc Lương Thần.

Lương Thần cứ như vậy lẳng lặng ngồi ở trên vị trí, ánh mắt xa cách đậm đặc, trên mặt cũng không có biểu tình gì quá lớn, nhưng cố tình trong một bàn người không hề tầm thường này, cứ thế lộ ra vẻ xuất chúng, những người bên cạnh so ra, khí phách và cao quý kém hơn rất nhiều.

Anh nhìn giống như người chung quanh, thuần thực mà lại tự nhiên chu toàn chung quanh, đối với những xã giao này làm dễ như trở bàn tay, lưu loát thông dong, nhưng tầm mắt anh luôn đang không ngừng bay lên trên người Cảnh Hảo Hảo.

Tầm mắt Cảnh Hảo Hảo lại vẫn không có nhìn về phía Lương Thần, chỉ nhìn không chuyển mắt nhìn chăm chăm một mâm đồ ăn trước mặt, ngồi ngay ngắn ở bên người tổng giám đốc Trần.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 555: Người Lạ [5]

Editor: May

Trong mỗi một câu truyện đến chung quanh, đều có liên quan đến “Lương tổng”, toàn bộ đều là ngữ khí ân cần nịnh hót, anh nói rất ít, giọng nói lãnh đạm, không có cảm xúc gì, có đôi khi hoặc là liên dứt khoát không tiếp nói, thực có chút đả kích những người tràn ngập ý tứ lấy lòng kia.

Thức ăn trên bàn, có rất ít người đụng, nhưng ngược lại rượu tây phục vụ bưng lên, một chai tiếp một chai trống không.

Thư ký những tổng tài kia mang đến, bọn họ đều là người tinh, khí chất chân thành bưng ly rượu, kính rượu Lương Thần.

Tư thái Lương Thần thanh nhàn ngồi ở trên vị trí, đối mặt những thư ký cố ý khom người, lộ ra nửa ngực xinh đẹp này, thần thái không có biến hóa gì, chỉ bưng ly rượu, làm bộ dáng tượng trưng, cũng không có uống rượu.

Tổng giám đốc Trần nhìn thư ký chung quanh đều chủ động kính rượu, duy chỉ có Cảnh Hảo Hảo ngồi ở một bên, không có phản ứng gì, rót một ly rượu, đưa tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo, nói: “Đi kính Lương tổng một ly rượu.”

Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm ly rượu, thân ảnh hơi dừng một chút, sau đó bưng ly rượu lên, đứng lên, giơ về phía Lương Thần, nói: “Lương

tổng, tôi kính ngài.”

Lương Thần vốn đang nghe trợ lý bên cạnh nói chuyện, nghe được giọng nói của Cảnh Hảo Hảo, thần thái anh hơi hơi ngưng đọng, sau đó xoay qua, vẻ mặt thoát nhìn rất bình tĩnh nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo, liền bưng ly rượu trên bàn lên, đứng lên, chạm ly rượu của Cảnh Hảo Hảo, uống một hơi cạn sạch.

Cảnh Hảo Hảo cũng uống cạn ly rượu này theo Lương Thần, có thể là đã lâu không có uống rượu, uống một hơi rượu xong, làm cho cả người cô hơi choáng váng một chút.

Buông ly rượu, Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy tầm mắt Lương Thần còn dừng ở trên người mình, liền rũ mi mắt, thật yên lặng nở nụ cười, ngồi xuống.

Trên bàn cơm sau khi uống rượu, lời nói của mọi người, có vẻ càng nhiều, ngồi ở bên cạnh Cảnh Hảo Hảo, là một người đàn ông hơi béo không biết gọi “Lý tổng” hay là “Lâm đồng”, nói rất nhiều, giọng rất lớn, cả phòng đều có thể nghe thấy lời nói tăng bốc Lương Thần của ông ta.

Người đàn ông hơi béo, nghiêng đầu nhìn Cảnh Hảo Hảo đang ngồi, cười giơ ly rượu lên với tổng giám đốc Trần, nói: “Dáng dấp thư ký của tổng giám đốc Trần quả nhiên có tiêu chí, đến ngay cả Lương tổng cũng nể mặt, uống rượu.”

Tổng giám đốc Trần cười không có nói tiếp, cũng giơ ly rượu lên theo.

Hai người chạm ly, không còn một giọt.

Tổng giám đốc Trần bưng rượu lên, đang chuẩn bị rót cho người đàn ông hơi béo, người đàn ông kia lại mở miệng nói: “Tổng giám đốc Trần thật rất có tác phong, thư ký ngồi ở bên cạnh, còn tự mình chính tay rót rượu.”

Tổng giám đốc Trần nghe nói như thế, lập tức hiểu được ý tứ người đàn ông trước mặt này, cầm rượu trong tay đưa tới trong tay Cảnh Hảo Hảo, nói: “Đây là Lâm đồng Vạn Đạt.”

Cảnh Hảo Hảo hiểu được, tổng giám đốc Trần đây là muốn cô rót rượu cho Lâm đồng.

Cảnh Hảo Hảo hơi rũ mi mắt, cầm chai rượu, rót đầy rượu vào trong ly của Lâm đồng.

Mắt Lâm đồng nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, vào lúc Cảnh Hảo Hảo rót rượu xong, ông ta cố ý nâng tay lên, bao trùm lên tay Cảnh Hảo Hảo, nhắc nhở nói: “Đây.”

Ở trong vòng giải trí, chuyện như vậy cô gặp đã nhiều, hiểu được những người này, đều dùng danh nghĩa là nhắc nhở để sờ sảng.

Cảnh Hảo Hảo nắm chai rượu, bất động thanh sắc rút tay mình dưới tay Lâm đồng ra, sau đó cũng rót một ly cho tổng giám đốc Trần.

Lâm đồng giờ ly rượu tới, tổng giám đốc Trần vừa định đi chạm cốc, Lâm đồng nói: “Tổng giám đốc Trần, rượu lần này cũng không phải là kính anh, hai ta uống nhiều lắm như vậy, không thiếu lần này, rượu này tôi là kính vị thư ký xinh đẹp này của anh.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 556: Người Lạ [6]

Editor: May

Tổng giám đốc Trần bưng ly rượu cười cười, buông tay bưng ly rượu xuống.

Lâm đồng giờ ly rượu lên trước mặt Cảnh Hảo Hảo: “Cảnh tiểu thư, tôi kính cô một ly.”

Cảnh Hảo Hảo tránh đi ánh mắt xích lửa của Lâm đồng, thái độ thản nhiên bưng ly rượu lên, chạm ly với Lâm đồng: “Lâm đồng, kính ngài.”

Uống rượu xong, Cảnh Hảo Hảo vẫn duy trì tư thái vừa rồi, nhìn chăm chăm món ngon trước mặt.

Lâm đồng thỉnh thoảng nghiêng đầu, hỏi Cảnh Hảo Hảo một vài câu, mỗi lần nói chuyện, Lâm đồng đều dựa vào rất gần, làm cho Cảnh Hảo Hảo rất mất tự nhiên.

Ngại sợ đắc tội Lâm đồng, sẽ đánh mất công việc, Cảnh Hảo Hảo đành phải thái độ xa cách ứng phó.

“Cảnh tiểu thư, cô ở dưới tay tổng giám đốc Trần này người bao lâu rồi?” Lâm đồng kính rượu với một tổng tài bên cạnh xong, nghiêng đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm cổ trắng nõn tinh tế của Cảnh Hảo Hảo, có chút lưu luyến quên về.

Cảnh Hảo Hảo cười cười khách sáo, hơi xê dịch sang bên cạnh một chút, muốn tránh né ánh mắt Lâm đồng: “Hơn một tháng.”

“Thời gian này cũng không dài.” Lâm đồng vừa nói, tay vừa ở dưới bàn, lặng yên không một tiếng động duỗi đến bên hông Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo như là điện giật, chợt xê dịch sang bên cạnh, miễn cưỡng kéo kéo môi với Lâm đồng, cố gắng nặn ra một nụ cười.

Tay Lâm đồng đặt ở trên lưng ghế dựa của Cảnh Hảo Hảo, ánh mắt trở nên thoảng có chút đáng tiếc, một lát sau, ông ta lại nói với Cảnh Hảo Hảo: “Cảnh tiểu thư, tổng giám đốc Trần phát cho cô tiền lương bao nhiêu?”

Cảnh Hảo Hảo nhìn tay Lâm đồng lại lặng yên không một tiếng động đưa tới bắp đùi mình lần nữa, đáy lòng nổi lên một trận ghê tởm, có chút không muốn để ý tới Lâm đồng, liền qua loa nói: “Ngượng ngùng, Lâm đồng, mấy thứ tiền lương này, là không cho phép lộ ra.”, vừa xê dịch chân mình sang một bên.

Lâm đồng lại thất bại, đáy mắt hơi hiện lên một chút không hờn giận, lại hiện lên ý tưởng khác, nói: “Cảnh tiểu thư, tôi từng học qua coi chỉ tay, tôi đến xem giúp cô nhân duyên.”

Nói xong, Lâm đồng trực tiếp vươn tay, kéo tay Cảnh Hảo Hảo, nhìn về phía lòng bàn tay của cô.

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng liền chợt rút tay mình ra, không cẩn thận đánh rơi ly rượu trên bàn, vang lên một trận tiếng ồn, khiến cho người chung quanh nhìn lại đây.

“Sao lại thế này?” Tổng giám đốc Trần hỏi.

Cô có chút xấu hổ nhìn thoảng qua tổng giám đốc Trần, còn chưa có mở miệng, Lâm đồng đã nói: “Cảnh thư ký không phải cố ý.”

Cảnh Hảo Hảo nhìn cũng không có liếc mắt nhìn Lâm đồng bên cạnh một cái, chỉ đứng lên, qua loa để lại một câu: “Tôi đi toilet một chuyến.”

Sau đó, liền hơi khom người với người trên bàn cơm, xoay người đi ra ngoài.

.....

Nhạc đệm nho nhỏ như vậy của Cảnh Hảo Hảo và Lâm đồng, toàn bộ trên bàn cơm, hoàn toàn không có bất luận kẻ nào phát hiện, huống chi, những tổng tài lớn này ăn chút đậu hủ của thư ký nhỏ, là chuyện thấy nhưng không thể trách, mặc dù bị người phát hiện, mọi người cũng hiểu được không phải chuyện lớn gì.

Nhưng mà, duy chỉ Lương Thần ngoại lệ.

Lực chú ý của anh vẫn luôn đặt ở trên người Cảnh Hảo Hảo.

Cũng rõ ràng thấy được cảnh tượng lão tổng Vạn Đạt bên cạnh Cảnh Hảo Hảo đó, thường xuyên nói chuyện với Cảnh Hảo Hảo, lúc ấy, anh đã nhìn đến một bụng lửa, vào lúc ông ta nắm tay Cảnh Hảo Hảo, anh theo bản năng giơ ly rượu lên, muốn ném lên trên đầu Lâm đồng, ai ngờ Cảnh Hảo Hảo lại nhanh chóng rút tay ra.

Lương Thần vẫn nhìn theo thân ảnh Cảnh Hảo Hảo biến mất ở cửa, mới chậm rãi kéo tầm mắt về, dừng ở trên người Lâm đồng hơi béo.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 557: Người Lạ [7]

Editor: May

Không khí trong phòng bao, giống như vừa rồi, không có biến hóa gì.

Mọi người vẫn hưng trí bừng bừng tán gẫu như trước, thư ký nhỏ xinh đẹp những tổng tài kia mang đến, vẫn bày ra một bộ dáng nũng nịu.

Tầm mắt Lương Thần, vẫn nhìn Lâm đồng nói khí thế ngất trời với thư ký ông ta mang đến, không có dời đi, qua một lúc, mí mắt Lương Thần nhẹ nhàng giật giật, một tay nắm ly rượu, nhẹ nhàng lay động, nhìn chăm chăm Lâm đồng, ngữ khí tự nhiên mở miệng, nói: “Mấy năm nay sinh ý Lâm đồng ngược lại càng làm càng tốt.”

Lâm đồng nghe được Lương Thần nói với mình, lập tức ngừng nói chuyện với thư ký, ngẩng đầu, nhìn Lương Thần, ngữ khí nịnh hót nói: “Lương tổng thật sự là quá khen, chút sinh ý ấy của tôi, đối với Lương tổng mà nói, không đáng kể, tôi còn hy vọng sau này Lương tổng chiếu có nhiều hơn.”

Chiếu cỡ?

Đáy lòng Lương Thần cười lạnh một chút, trên mặt vẫn bất động thanh sắc như trước: “Lâm đồng khách khí.”

Dừng một chút, Lương Thần như là nhớ tới chuyện gì, liền nói: “Lâm đồng còn không biết phương thức liên lạc riêng của tôi đi, nếu không ngại, đưa di động cho tôi một chút, tôi lưu phương thức liên lạc riêng của tôi cho Lâm đồng.”

Người chung quanh, đều dừng tầm mắt ở trên người Lâm đồng, nghĩ đến ông ta may mắn lấy được hợp tác với Lương Thần.

Lâm đồng cũng nghĩ như vậy, lập tức tâm tình kích động lấy di động từ trong túi ra, đưa cho Lương Thần.

Lương Thần tiếp nhận, mở khóa, trực tiếp quét một vòng người trong danh bạ, lúc nhìn thấy chữ “vợ” này, liền trực tiếp nhấn vào, giả bộ giống như nhập số di động vào, rất nhanh soạn một tin nhắn, gửi qua: [Lâm phu nhân sao? Tôi mang thai đứa nhỏ chồng của bà, chồng của bà nói sẽ cưới tôi, không biết khi nào thì bà sẽ nhường vị trí Lâm phu nhân lại.]

Lương Thần rất nhanh gửi tin nhắn ra ngoài, sau đó trực tiếp đưa điện thoại di động cho Lâm đồng, ngay tại lúc Lâm đồng muốn nhận lấy, tay Lương Thần nhẹ nhàng thả một chút, di động liền rơi vào trong một ly rượu.

Một chuỗi bọt khí ùng ục toát ra, màn hình di động sáng lên, như là có người gọi điện thoại tới, sau đó chính là vang lên một chút thanh âm, di động liền tối đen.

Lương Thần có chút thật có lỗi ngẩng đầu, nhìn Lâm đồng, dùng ngữ khí tuyệt không áy náy nói: “Lâm đồng, thật sự rất không có ý tứ, vừa rồi tay tôi không cầm chắc.”

Chỉ là một cái di động, Lâm đồng tự nhiên sẽ không xé rách mặt với Lương Thần, cho nên lập tức cười khoát tay, nói: “Không có việc gì, không có việc gì.”

Lương Thần câu môi cười cười nhợt nhạt, bưng ly rượu trên bàn lên, giơ về phía Lâm đồng: “Lâm đồng, thật sự rất có lỗi, tôi kính anh một ly.”

Lâm đồng vội vàng dùng hai tay bưng ly rượu lên, đứng lên, chạm ly với Lương Thần.

Ly thủy tinh nhẹ nhàng va chạm, phát ra âm thanh thanh thúy.

Trên mặt mọi người đều lộ vẻ tươi cười, nhưng cũng đã để lộ ra vài phần tiếc nuối, càng thêm chắc chắn, dự án hợp tác với tập đoàn Giang Sơn này, đã tụt khỏi tay

Nhưng mà, ngay trong nháy mắt này, chợt phát sinh biến cố, lúc ly rượu Lương Thần vốn đã chạm xong với Lâm đồng, đang chuẩn bị uống một hơi cạn sạch, cổ tay Lương Thần lại đột nhiên hung hăng hất về phía trước, rượu trong ly rượu cầm trong tay, đều hất lên trên mặt Lâm đồng.

Người chung quanh thấy một màn như vậy, đều sửng sốt.

Lương Thần âm lãnh nghiêm mặt nhìn chăm chăm tay Lâm đồng vừa mới nắm qua Cảnh Hảo Hảo, cảm thấy không đủ hết giận, liền vừa ngoan vừa độc nện ly rượu trong tay lên trên tay Lâm đồng.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 558: Người Lạ [8]

Editor: May

Ly rượu bắn lên từ trên tay Lâm đồng, đập vào đèn treo thủy tinh lớn rũ trên đỉnh đầu, khiến đèn treo lớn lay động theo, ly rượu đập nát hai cái bóng đèn, phát ra hai tiếng vang thanh thúy, mảnh thủy tinh rơi xuống.

Cả kinh người ngồi quanh bàn tản ra chung quanh, còn cùng với tiếng thét chói tai của phụ nữ.

Lương Thần vẫn không chút sứt mẻ đứng ở tại chỗ như vậy, chút mặc kệ mảnh vỡ thủy tinh rơi ở trên vai của mình, cả người vẫn tràn đầy khí thô bạo.

Không khí trong phòng bao, trở nên có chút ngưng trệ.

Tuy rằng Lương Thần xuất thân cao quý, tính tình lãnh ngạo, nhưng lại chưa bao giờ giận dữ ở trường hợp buôn bán.

Sắc mặt anh thoát nhìn trầm thấp khủng bố, những người khác sợ tới mức không dám tùy tiện tiến lên khuyên giải, chỉ có thể ổn định hô hấp đứng ở một bên yên tĩnh theo dõi biến hóa.

Đèn treo lớn trên đỉnh đầu còn đang lắc lư, ánh sáng chiếu vào trên mặt Lương Thần không ngừng hoán đổi.

Ánh mắt Lương Thần lạnh như băng nhìn lướt qua Lâm đồng ôm tay, vẻ mặt rệu rồn, chật vật đến cực điểm, sau đó liền hung hăng xốc áo khoác phía sau lên, nhìn cũng không có liếc mắt nhìn người chung quanh một cái, không nói một lời từ biệt, liền thẳng tắp đi ra phòng bao.

.....

Cảnh Hảo Hảo dọc theo hành lang thật dài, đi vào toilet cuối cùng.

Thật ra cô cũng không muốn đi WC, cho nên chỉ đứng ở trước bục rửa mặt, rửa tay một chút, rút tờ giấy, chậm rãi lau tay của mình.

Bữa ăn như vậy khiến cô hít thở không thông, cũng không phải bởi vì Lâm đồng, mà là bởi vì Lương Thần.

Cô vẫn cảm thấy chính mình và Lương Thần, từ biệt rồi, liền giống như trước, hoàn toàn biến thành hai người hai thế giới.

Cô là Cảnh Hảo Hảo bình thường, anh là “Thiếu niên thiên tử” cao quý của thành phố Giang Sơn, không bao giờ sẽ có cùng xuất hiện nữa.

Nhưng lúc này mới gần gũi một tuần, cô lại có thể gặp anh ba lần.

Lúc trước cô là vì đứa nhỏ mới gả cho anh, sau đó cô không có mang thai, anh trai anh nói rõ ràng như vậy, nếu cô không đi, sẽ chỉ làm người nhà của anh, nghĩ rằng cô tiếp cận anh là có mục đích.

Huống chi, cô vốn chính là bị anh bức bách, đáy lòng vốn đã muốn rời đi, quan trọng là, cô còn có thể lấy được đĩa CD anh uy hiếp cô, đối với cô mà nói, thật là chuyện tốt năm mơ cũng không chạm tới được

Cô tựa hồ hoàn toàn không cần làm lựa chọn, chỉ cần làm dựa theo hy vọng đáy lòng mình là được rồi.

Nhưng rõ ràng đều là cô hy vọng, cô đi làm, cô ở nước Anh trôi qua vừa khổ vừa mệt, cô cũng chưa từng có một câu oán hận, nhưng cứ đến đêm khuya vắng người, cô không biết vì sao đáy lòng của cô luôn nặng trĩu, lộn xộn, giống như là một trói buộc rối loạn, tìm không thấy một chút đầu mối.

Lúc cô ở bên người Lương Thần, mỗi ngày luôn cảm thấy chính mình trôi qua không vui vẻ, nhưng rời khỏi anh, cô cũng không có cảm thấy chính mình trôi qua quá vui vẻ.

Cô hoàn toàn không biết mình đây là rốt cuộc làm sao, vì sao lại biến thành như vậy, rõ ràng lúc trước là anh phá hủy trong sạch của cô, là anh cướp đi tự do của cô, là anh dùng video của bọn họ khiến cô không còn đường có thể đi, chỉ có thể lại trở về bên người anh..... Anh rõ ràng chính là một người cướp đoạt, cô hẳn là hận..... Nhưng cô phát hiện, cô đến cuối cùng, lúc cô thật sự rời đi, đáy lòng lại tìm không thấy chút hận ý.

Đặc biệt khi anh nói, Hảo Hảo, anh xin em, đừng đi, chờ anh.....

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, tốc độ tim đập thành thịch thịch lại nhanh lên, cô cố gắng lắc đầu, ý đồ ném rơi những suy nghĩ quẩn quanh cô hồi lâu

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 559: Người Lạ [9]

Editor: May

Qua hồi lâu, Cảnh Hảo Hảo mới dần dần cảm thấy tâm tình của mình bình tĩnh một chút, cô hít sâu hai hơi, chậm rãi xoay người, nhẹ nhàng câu môi cười cười với chính mình trong gương, nhìn thấy tươi cười tự nhiên như thường, lúc này này mới cầm lấy túi xách của mình, chuẩn bị về phòng bao.

Cảnh Hảo Hảo còn chưa có xoay người, chợt nghe ngoài cửa truyền đến một đạo tiếng bước chân, nghe có chút nặng nề, như là bước chân của một người đàn ông, Cảnh Hảo Hảo không chút để ý nâng đầu một chút, xuyên qua gương, thấy người vào, cả người nháy mắt liền sững sờ tại chỗ.

.....

Hôm nay là sinh nhật tổng giám đốc hiện nay của công ty Thiên Vinh, đặt ở khách sạn Tứ Quý mấy bàn, mời đều là cao tầng trong công ty Thiên Vinh.

Công ty Thiên Vinh từng thuộc về Thẩm Lương Niên, sau đó mặc dù bán đi, nhưng vẫn có nghiệp vụ của anh trong đó như trước, cho nên tiệc rượu đêm nay, anh cũng đến bữa tiệc.

Từ sau khi bị bệnh viện kiểm tra ra bệnh ung thư, Thẩm Lương Niên rất ít đi ra tham gia những xã giao này, lúc trước, anh không uống thuốc,

không có gì khác với người bình thường, nhưng gần đây, trong dạ dày thường xuyên đau đớn, anh đã bắt đầu mang thuốc theo bên người.

Trên bàn rượu không thể thiếu uống rượu, dạ dày Thẩm Lương Niên càng ngày càng không chịu nổi tính kích thích của rượu cồn, chỉ nhấp hai ngụm, liền cảm thấy dạ dày run rẩy đau lợi hại, cho nên tìm cái cớ, liền tránh đi toilet một chút.

Ai ngờ, vừa mới quẹo vào, liền thấy được một thân ảnh quen thuộc.

Bước chân Thẩm Lương Niên hơi dừng một chút, sau đó liền từ trong gương to trước mặt, thấy được dung nhan xinh đẹp của Cảnh Hảo Hảo.

Sau khi Cảnh Hảo Hảo rời khỏi, anh từng hỏi thăm tung tích của cô, cuối cùng vẫn là trong miệng Từ Dung, biết được Cảnh Hảo Hảo đi nước Pháp.

Cảnh Hảo Hảo chưa tốt nghiệp sơ trung liền thôi học, không biết nói tiếng Pháp, đến ngay cả tiếng Anh cũng từ trong miệng người ngoài thường xuyên biết được một vài từ đơn giản, cô lẻ loi một mình đi nước Pháp, làm sao sinh tồn chứ?

Anh đi nước Pháp tìm cô vài lần, mỗi lần đều vô công mà lui, Từ Dung cũng từng nói với anh, Lương Thần tìm khắp nơi đều không tìm được Cảnh Hảo Hảo, anh thì làm sao mà tìm được?

Hiện tại, Thẩm Lương Niên nhìn bóng dáng Cảnh Hảo Hảo đã lâu không gặp trước mặt, toàn bộ như là bị điểm huyết đạo, đứng ở tại chỗ, cũng không nhúc nhích, đáy mắt anh, có kích động không che giấu được, như là không thể tin được, ánh mắt trở nên có chút hoảng hốt, thậm chí ngay cả quay cuồng đau đớn trong dạ dày, anh cũng không cảm giác được.

Thẩm Lương Niên nhìn chằm chằm Cảnh Hảo Hảo, hơn nửa ngày, mới nhẹ nhàng trừng mắt nhìn, ngữ khí có một tia nghi ngờ: “Hảo Hảo?”

Cảnh Hảo Hảo không biết, đây có tính là ông trời trêu đùa cô không, cô trở lại thành phố Giang Sơn sắp hai tháng, những người trước kia, đều không gặp lại người nào, hiện tại, vừa mới chạm mặt Lương Thần, liền liên tiếp gặp được Thẩm Lương Niên.

So sánh với gặp Lương Thần, Cảnh Hảo Hảo phát hiện chính mình đối mặt với Thẩm Lương Niên muốn tự nhiên bình tĩnh hơn rất nhiều, cô chậm rãi nâng mí mắt một chút, nói: “Thật trùng hợp.”

Thẩm Lương Niên gật gật đầu, nhìn không chuyển mắt nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, qua một lát, nói: “Hảo Hảo, những ngày này, em trôi qua có tốt không?”

Cô trôi qua có tốt không?

Kết thúc một đoàn tình yêu móc tim móc phổi dài đến mười năm.

Kết thúc một trận dây dưa bắt đầu hoang đường, kết thúc hoang đường.

Một người là Thẩm Lương Niên, một người là Lương Thần.

Cảnh Hảo Hảo kéo môi, nói: “Có khỏe không.”

Hai người từng rất yêu nhau, cùng một chỗ có nói không hết lời, nay mặt đối mặt, lại phát hiện, lời có thể nói, cũng chỉ có thăm hỏi ân cần “Em trôi qua có tốt không?” “Có khỏe không” không thể bình thường hơn như vậy.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 560: Người Lạ [10]

Editor: May

Thẩm Lương Niên nhìn Cảnh Hảo Hảo tích chữ như vàng, đứng trong chốc lát, lại hỏi: “Trở về lúc nào?”

“Trở về một thời gian rồi.” Cảnh Hảo Hảo đáp rất hàm hồ, hoàn toàn không giống như là trước kia, Thẩm Lương Niên hỏi cô ăn cái gì, cô đều có thể đáp tỉ mỉ chính mình ăn bao nhiêu cháo, ăn mấy cái bánh quấy, mấy ngụm trứng chần nước sôi.

Có thể là thái độ Cảnh Hảo Hảo quá mức xa cách, Thẩm Lương Niên lập tức không biết nên tiếp tục như thế nào.

Trầm mặc quanh quẩn bên cạnh hai người.

Cảnh Hảo Hảo vẫn nhớ rõ, lúc vừa biết Thẩm Lương Niên phản bội mình hai năm, cô nhìn thấy Thẩm Lương Niên, lòng tràn đầy đều là hận ý nghiêng răng nghiêng lợi, hiện tại cô phát hiện, hận này, không biết đã biến mất vô tung vô ảnh từ khi nào, đến ngay cả tình yêu cô từng tự cho là địa lão thiên hoang cũng đã thay đổi, cũng không biết trở nên không tìm ra vết tích từ khi nào.

Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm Thẩm Lương Niên, thu liễm thần sắc trên mặt một chút, nói: “Nếu không có việc gì, tôi đi trước.”

Thẩm Lương Niên không nói gì, chỉ nhìn Cảnh Hảo Hảo, tư thế thoáng có chút cứng ngắc, qua hồi lâu, anh mới nhẹ nhàng dời thân thể của mình đi.

Cảnh Hảo Hảo hơi cúi thấp đầu, mở bước chân tiến về phía trước.

Thẩm Lương Niên nhìn đỉnh đầu Cảnh Hảo Hảo, vào lúc cô đi qua bên cạnh mình, lên tiếng nói: “Hảo Hảo, gặp sau.”

Cảnh Hảo Hảo không có hé răng, bước chân cũng không có tạm dừng, cứ đi qua như vậy.

.....

Lương Thần nộ khí đằng đằng đi ra từ phòng bao, liền trực tiếp đi đến toilet cuối hành lang.

Trong hành lang khách sạn Tứ Quý, người cũng không nhiều, cách cửa, có thể nghe thấy trong phòng bao truyền đến tiếng uống rượu nói chuyện.

Phục vụ ngẫu nhiên đi qua bên người, sẽ cung kính khom người, nói một câu: “Chào tiên sinh.”

Cửa toilet khách sạn Tứ Quý đối diện hành lang, Lương Thần đến gần một chút, mới phát hiện, cửa toilet, đứng hai người.

Xuyên thấu qua gương toilet, anh có thể tinh tường nhìn thấy gương mặt người đứng dựa lưng về phía anh, là Thẩm Lương Niên.

Mà chỗ bờ vai của anh ta, lộ ra một chút làn váy, giống như cái váy anh từng thấy trên người Cảnh Hảo Hảo vào tối hôm nay.

Bước chân Lương Thần, lập tức liền dừng tại chỗ.

Một loại cảm xúc nói không rõ, từ đáy lòng của mình, quay cuồng lên, kinh hỉ gặp Cảnh Hảo Hảo lúc ban đầu, cũng tiêu tán hơn phân nửa.

Ở trong hơn 100 ngày Cảnh Hảo Hảo biến mất không thấy này, Lương Thần chỉ có thể không ngừng ảo tưởng hình ảnh mình và Cảnh Hảo Hảo gặp lại, mượn những thứ này đến an ủi tâm khổ sở áp lực của mình.

Anh ảo tưởng rất nhiều loại, có đêm nay đột nhiên gặp lại, cũng có chính mình đi ở trên đường cái đột nhiên liền gặp mặt Cảnh Hảo Hảo, đương nhiên, còn có chính mình và Cảnh Hảo Hảo vừa gặp lại, liền nhìn thấy là hình ảnh cô và Thẩm Lương Niên cùng một chỗ.

Cách một khoảng cách, Lương Thần nghe không rõ rốt cuộc hai người nói chuyện gì với nhau, thẳng đến anh nhìn thấy thân ảnh Thẩm Lương Niên nhẹ nhàng giật giật, bộ dáng như là muốn xoay người.

Lương Thần không biết hiện tại trên mặt mình rốt cuộc là thần thái gì, nhưng anh nghĩ, nhất định là rất khó coi.

Thậm chí, anh ở trong nháy mắt này, có chút sợ hãi các cô quay đầu, sẽ thấy vẻ chật vật của anh.

Cho nên, Lương Thần hơi nghiêng đầu sang bên, ngay lập tức lui về sau mấy bước, dọc theo cầu thang, trực tiếp đi xuống lầu.

.....

Thẩm Lương Niên đứng ở tại chỗ, nhìn thân ảnh Cảnh Hảo Hảo dần dần xa xôi, cuối cùng quẹo đến trong một phòng bao, anh còn sững sờ đứng ở tại chỗ.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 561: Cầu Cứu [1]

Editor: May

Đứng ở tại chỗ, đứng hồi lâu, anh mới xoay người, vào toilet.

.....

Cảnh Hảo Hảo trở lại trong phòng bao, mới phát hiện bên trong là một mảnh đồng hồ ồn, ngoại trừ hai người phục vụ đứng ở nơi đó thu dọn đồ đạc, người bữa ăn đêm nay, đã sớm không thấy bóng dáng.

Hai người phục vụ cũng không có thấy Cảnh Hảo Hảo, đưa lưng về phía cô khe khẽ nói nhỏ.

“Chị Lệ nói, người đàn ông phát hỏa kia, chính là tổng tài tập đoàn Giang Sơn.”

“Khó trách em cảm thấy nhìn quen mắt như vậy, hóa ra thiếu niên thiên tử là nói về anh ta.”

“Bộ dạng rất đẹp trai, nhưng tính tình thoát nhìn tựa hồ không được tốt, một giây trước còn đang êm đẹp nói chuyện với tổng tài mập mạp kia, giây tiếp theo liền trở mặt cầm rượu hất người ta, lúc ấy em đứng ở phía sau anh ta, bị dọa sợ.”

“Em là bị dọa sợ lúc anh ta ném ly rượu, chị xem đèn thủy tinh đều bị đập nát hai cái, mảnh thủy tinh đầy bàn, cẩn thận một chút, tránh đâm vào

tay.....”

Cảnh Hảo Hảo nghe được đối thoại của hai người phục vụ, lập tức sững sờ tại chỗ.

Lương Thần phát hỏa?

Đối với một tổng tài mập mạp, là ai chứ?

Cô nhớ rõ, trong tổng tài một bàn này, ngoại trừ Lâm đồng vẫn nghĩ hết biện pháp ăn đậu hủ của cô, người khác, cũng không xem như đặc biệt béo.

Chẳng lẽ chính là Lâm đồng?

“Tiểu thư, chào cô, xin hỏi cô?” Một phục vụ trong đó thấy được Cảnh Hảo Hảo đứng ở phía sau, lễ phép hỏi.

Cảnh Hảo Hảo bị kéo tinh thần về, cười cười thân thiện với hai người trước mặt: “Tôi tới lấy đồ của tôi.”

“Có phải túi xách này hay không?” Phục vụ đi đến trên ghế một bên, ôm một túi nhỏ màu lam lên.

Cảnh Hảo Hảo nói một tiếng “Cám ơn”, nhận lấy, sau đó hỏi một câu: “Mọi người tan cuộc rồi sao?”

“Đúng vậy, có người mặc danh kỳ diệu phát hỏa, sau đó mọi người đều rời đi.”

“Cám ơn.” Cảnh Hảo Hảo liền nói một câu, rồi cầm túi xách của mình, đi ra phòng bao.

Cảnh Hảo Hảo xuống lầu, đi đến cửa khách sạn Tứ Quý, còn chưa đi tới cửa, đột nhiên cửa thủy tinh mở ra, từ bên ngoài chạy vào một người

đàn ông mập mạp, Cảnh Hảo Hảo sợ tới mức vội vàng né tránh sang bên cạnh, sau đó phía sau liền theo vào một người phụ nữ đeo vàng đội bạc, tâm liệt phết hô: “Lâm Vạn Đạt, ông đứng lại đó cho tôi, ông lại có thể sống không kiên nhẫn, ở bên ngoài làm lớn bụng người phụ nữ khác! Hôm nay bà đây sẽ không để yên cho ông!”

Hình ảnh như vậy, cả kinh mọi người trong đại sảnh khách sạn Tứ Quý đều quay đầu lại nhìn.

Trước khi Cảnh Hảo Hảo ra cửa, cũng liếc mắt một cái, phát hiện người đàn ông chạy chật vật phía trước, lại có thể là Lâm đồng, tóc vốn thưa thớt, bởi vì dính nước, treo lộn xộn trên đầu.

Cảnh Hảo Hảo lập tức nghĩ đến lời phục vụ nói trong phòng bao, chẳng lẽ đối tượng Lương Thần phát hỏa, thật là Lâm đồng?

Vì sao anh lại phát hỏa với Lâm đồng?

Hắn sẽ không phải là..... Cảnh Hảo Hảo đoán đến một nửa, theo bản năng liền đi nhìn bàn tay trái Lâm đồng từng nắm lấy mình, kết quả phát hiện trên mu bàn tay phủ kín vết máu, lòng của cô, nhất thời hung hăng rung động một chút, một loại cảm xúc nói không rõ dày đặc dâng lên từ đáy lòng cô, rất nhanh liền truyền khắp ngũ tạng lục phủ của cô, sau đó cùng với một loại cảm giác quen thuộc đã lâu đánh úp lại.

Cô nhớ rõ..... chính mình lúc trước khi đi “Lưu Kim Tuế Nguyệt” tìm Lương Thần, bị ngăn đứng ở bên ngoài một tiếng, Lương Thần liền làm cho ông chủ “Lưu Kim Tuế Nguyệt” ở bên ngoài chọn lựa lễ phục phối nắn vài tiếng đồng hồ.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 562: Cầu Cứu [2]

Editor: May

Còn có..... lúc mình và Phương Lộ đi dạo phố, nhìn thấy Kiều Ôn Noãn và Thẩm Lương Niên, lúc ấy cô còn chưa biết Thẩm Lương Niên trệt đường ray, lòng tràn đầy đều là sự tồn tại của Thẩm Lương Niên, buổi tối cô thương tâm khổ sở, đi quán bar uống rượu, suýt nữa bị người đùa giỡn, kết quả..... sau đó Lương Thần xuất hiện, giận dữ, còn mắt nháy cũng không nháy một chút trực tiếp phế bỏ tay người đã cho cô một cái tát kia.

Còn có..... mình bị anh an bài đi tổ phim quay phim, nữ chính bị đoạt vai diễn lúc ấy, cô ta làm khó mình, cũng là Lương Thần đứng ra bảo vệ cô.

Còn có..... lần mình lái xe đụng Kiều Ôn Noãn bị thương kia.....

Lúc trước khi cô bị Lương Thần buộc bồi ở bên người anh, cô chưa từng chú ý đến những chuyện này, đêm nay, nhìn thấy vết thương trên mu bàn tay Lâm đồng, cô đột nhiên liền nghĩ đến những chuyện này.

Cô vẫn nghĩ đến, từng ly từng tý giữa cô và Lương Thần, cô không có nhớ rõ bao nhiêu, nhưng hiện tại, cô mới phát hiện, chính mình lại có thể nhớ rõ ràng như vậy.

Anh làm như vậy, là che chở chính mình sao?

Cánh môi Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng run rẩy, đứng ở tại chỗ, chống đỡ cửa không hề nhúc nhích.

Trong đại sảnh lầu một khách sạn Tứ Quý, Lâm đồng còn đang liều mạng chạy, vợ ông ta đuổi theo sau lưng, hai người bà truy tôi đuổi biến toàn bộ đại sảnh thành một đoàn hỗn loạn, không ít người đều đang nhìn chê cười.

Vợ Lâm đồng thật sự rất bừa hăn, bắt được Lâm đồng, liền trực tiếp níu lấy lỗ tai ông ta, đổ ập đánh xuống Lâm đồng trước mặt nhiều người như vậy.

Một màn như vậy, thoạt nhìn buồn cười mà lại khôi hài, khiến cho chung quanh không ít người đều che miệng nở nụ cười.

Cảnh Hảo Hảo lại đứng ngây ngốc ở tại chỗ, hoàn toàn không có chú ý tới chung quanh rốt cuộc đã xảy ra cái gì, thẳng đến có người tiến vào, nói một câu: “Tiểu thư, xin nhường một chút.”

Cảnh Hảo Hảo mới hoàn hồn, vội vàng nói một tiếng “Ngượng ngùng”, vội vàng đi về phía ngoài cửa.

Gió buổi tối mùa thu, hơi có chút lạnh, thổi trúng Cảnh Hảo Hảo lạnh run.

Đêm này, đã có chút sâu, đã sớm không có xe buýt, Cảnh Hảo Hảo đành phải đứng ở ven đường, chờ xe taxi.

.....

Tiền nhiệm, vĩnh viễn đều là một cây gai thăm căn cố để để ý nhất trong lòng đương nhiệm.

Mặc kệ là bạn trai tiền nhiệm, hay là chồng tiền nhiệm.

Đối với tình yêu nhưng không có gần như của Lương Thần với Cảnh Hảo Hảo mà nói, tiền nhiệm chẳng những là một cây thứ, vẫn là một cái vật nguy hiểm.

Lương Thần bật đèn nháy dừng ở ven đường, trong đầu nghĩ đều là Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên, là giống như anh, đêm nay trùng hợp chạm mặt, hay là bọn họ đã sớm gặp?

Ở trên bữa ăn, anh nghe được Lâm đồng hỏi cô, ở công ty Hải Tín này người đã bao lâu, cô nói hơn một tháng.

Lúc ấy anh mới biết được, hóa ra Cảnh Hảo Hảo đã trở lại thành phố Giang Sơn hơn một tháng, trong một đoạn thời gian dài như vậy, anh lại có thể không biết cô và anh đã ở cùng trên một mảnh đất, anh còn tưởng rằng cô ở nước Pháp, còn cách mỗi mấy ngày cũng sẽ chưa từ bỏ ý định đi tới nơi đó vọng tưởng có thể gặp cô.

Hơn một tháng, trong thời gian dài như vậy, có phải cô và Thẩm Lương Niên đã muốn gặp hơn một tháng rồi không?

Hiện tại đã không có anh ngăn trở, tuy rằng Thẩm Lương Niên đã từng làm chuyện thật có lỗi với cô, nhưng bọn họ có mười năm quá khứ người khác không thể đụng vào, sai lầm lớn hơn nữa, cũng có thể sẽ được tha thứ.

Dù sao, yêu một người, sẽ kim lòng không đậu đi bao dung sai lầm của họ.

Cho nên, bọn họ quay lại với nhau, cũng không phải là không có khả năng.

Dù sao, trước kia, bọn họ là từng thật lòng yêu nhau.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 563: Cầu Cứu [3]

Editor: May

Mà anh thì sao?

Hiện nay chỉ có thể trở thành một người giống như người xa lạ.

Vào lúc đáy lòng Lương Thần mất mát thành một mảnh, anh nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo đi ra từ trong cửa khách sạn Tứ Quý đến đường phố đối diện.

Trong nháy mắt cả người anh ngồi ngay ngắn, nhìn không chớp mắt nhìn chăm chăm cửa thủy tinh khách sạn Tứ Quý, nhìn hồi lâu, nhưng không có phát hiện thân ảnh Thẩm Lương Niên, đáy lòng Lương Thần, đột nhiên ruyền đến một đạo vui sướng.

Có thể là chính mình quá mức cho lo lắng, cho nên nghĩ nhiều hay không?

Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên, có lẽ chỉ là trùng hợp chạm mặt, chào hỏi một tiếng.

Lương Thần nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo chậm rãi đi đến ven đường, váy màu lam, bay lên ở trong gió đêm tuôn rơi, thoát nhìn, tựa như tiên tử xuất trần.

Cô là đang chờ xe taxi sao?

Giờ này, cửa khách sạn Tứ Quý, không phải dễ dàng đón xe như vậy, thời tiết lại lạnh như thế.....

Lương Thần nhất thời điều chỉnh tốt xe ghế ngồi, chậm rãi giảm chân ga, chuẩn bị quay đầu ở con đường phía trước, đưa cô về nhà.

Đầu đường rất gần, chỉ hai phút, Lương Thần liền quay đầu xe, anh hung hăng giảm một cước chân ga, lúc sắp tiếp cận cửa khách sạn Tứ Quý, Lương Thần xuyên qua cửa kính xe tìm thân ảnh Cảnh Hảo Hảo một chút, lúc anh đang chuẩn bị lái xe qua, có một chiếc xe, giành trước anh một bước, chậm rãi đứng ở trước mặt Cảnh Hảo Hảo.

Xe cũng không có tắt lửa, cửa xe ghế lái mở ra, Thẩm Lương Niên đi xuống dưới từ bên trong, vòng qua xe, đứng ở trước mặt Cảnh Hảo Hảo, thay cô mở cửa xe ghế lái phụ ra.

Hóa ra, cô không phải chờ xe taxi, cô là đang chờ Thẩm Lương Niên..... Hóa ra, suy nghĩ miên man lúc ban đầu của anh, mới là thật, sau đó anh lại nghĩ, chỉ là ý nghĩ kỳ lạ của anh.

Cảnh Hảo Hảo không thích mình, Cảnh Hảo Hảo là tự nguyện rời đi, cho dù thấy được những chứng minh Lương Viễn cho anh, anh vẫn lừa mình dối người không muốn đi tin tưởng, thậm chí anh siêng năng đi tìm cô, chẳng sợ mỗi lần đối lấy đều là thất vọng, cũng không chịu buông tha cho, bởi vì chỉ có như vậy, anh có thể thôi miên chính mình ở dưới đáy lòng, Cảnh Hảo Hảo là bị anh cả anh bức đi, không phải tự nguyện rời đi.

Hiện tại, cô xuất hiện, giống như lúc anh quen biết cô ban đầu, bên người của cô có Thẩm Lương Niên.

Giống như hết thảy đều về tới nguyên điểm.

Nhưng hiện tại anh không bao giờ sẽ giống như lúc ban đầu nữa, buộc cô rời khỏi Thẩm Lương Niên, buộc cô cùng một chỗ với anh. Sẽ không

cho cô thứ mà mình cho là tốt nhất, mặc kệ cô cần hay là không cần. Sẽ không không lo lắng cảm thụ của cô, làm chuyện mình muốn làm, mà là xem cảm thụ của cô trở thành cảm thụ của mình.

Bởi vì, cô gái tên là Cảnh Hảo Hảo kia, dạy anh yêu một người như thế nào.

Trời biết hiện tại anh muốn dựng lên xe Thẩm Lương Niên cỡ nào, thay thế vị trí xe hiện tại của anh ta, làm những chuyện bây giờ anh ta đang làm.

Nhưng anh không thể.

Anh có thể làm, chỉ làm như không có nhìn thấy hình ảnh ngoài xe, cho rằng bọn họ không có nhìn thấy xe anh ta, cho rằng chỉ vừa mới đi ngang qua, chậm rãi giảm chân ga, lái đi từ bên cạnh xe Thẩm Lương Niên.

.....

“Hảo Hảo, anh đưa em trở về.”

Thẩm Lương Niên mở cửa xe, nói với Cảnh Hảo Hảo đứng ở bên đường lạnh đến hơi phát run.

Cảnh Hảo Hảo liếc mắt nhìn xe Thẩm Lương Niên một cái, cô đứng ở ven đường hồi lâu, cũng không có đợi được xe taxi, cũng biết giờ này sẽ không dễ đón xe ở đây, nhưng lại vẫn lắc lắc đầu, khách sáo nói: “Cám ơn anh, không cần.”

Không vì cái gì khác, chỉ vì cô không muốn có quá nhiều tiếp xúc với Thẩm Lương Niên.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 564: Cầu Cứu [4]

Editor: May

Không vì cái gì khác, chỉ vì cô không muốn có quá nhiều tiếp xúc với Thẩm Lương Niên.

Cảnh Hảo Hảo cự tuyệt, dứt khoát trực tiếp, không lưu tình chút nào.

Thẩm Lương Niên đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, biểu tình trên mặt cũng không bởi vì Cảnh Hảo Hảo cự tuyệt mà có quá nhiều xấu hổ và chật vật, chỉ dùng một đôi mắt, bình tĩnh nhìn Cảnh Hảo Hảo, ánh mắt giống như lúc trước, ôn nhuận rõ ràng.

Sau một lúc lâu, anh vươn tay, kéo cánh tay Cảnh Hảo Hảo: “Nơi này không dễ đón xe, anh đưa em trở về.”

Cảnh Hảo Hảo như là điện giật, nhanh mà tàn nhẫn hất cánh tay Thẩm Lương Niên ra, lúc này đây cô không có hé răng, chỉ xoay người, đi đến phía trước dọc theo đường phố.

Thẩm Lương Niên lại vươn tay một lần nữa, bắt lấy cánh tay Cảnh Hảo Hảo, anh không nói được một lời trực tiếp kéo Cảnh Hảo Hảo đến cửa xe, nhét cô vào.

Cảnh Hảo Hảo gặp Thẩm Lương Niên vốn bình tĩnh, nháy mắt liền biến thành tức giận: “Thẩm Lương Niên, anh muốn làm cái gì?”

Thẩm Lương Niên cúi đầu, ngoảnh mặt làm ngơ với lời của cô, chỉ im lặng không lên tiếng cài dây an toàn lại cho cô.

Tức giận trong ngực Cảnh Hảo Hảo càng lúc càng lớn, đến ngay cả ngửi khí, cũng mang theo một tia tức giận, trở nên có chút run rẩy: “Thẩm Lương Niên, chúng ta chia tay rồi.”

Động tác Thẩm Lương Niên dừng một chút, nâng tay lên, muốn đi đóng cửa xe.

“Thẩm Lương Niên, tôi và anh không có một chút quan hệ.” Cảnh Hảo Hảo cảm tức nâng tay lên, trực tiếp cởi dây an toàn, nâng chân lên, một cước đá văng cửa xe Thẩm Lương Niên chuẩn bị đóng lại: “Nếu giữa hai người chúng ta, cứ phải tìm ra một chút quan hệ, đó chính là, tôi và anh là quan hệ người lạ!”

Cảnh Hảo Hảo nói xong, liền tính toán nhảy xuống từ trên xe Thẩm Lương Niên

Sắc mặt Thẩm Lương Niên ngưng trọng che ở trước cửa xe, không có chút dấu hiệu tránh ra, anh nhìn dung nhan Cảnh Hảo Hảo không có bao nhiêu chênh lệch trong trí nhớ, tròn mắt đen như mực nhẹ nhàng giật giật, sau đó lẳng lặng mở miệng, như là trải qua nghĩ sâu tính kỹ, nói: “Hảo Hảo, chúng ta bắt đầu một lần nữa đi.”

Cảnh Hảo Hảo thần thái hơi hơi giật mình, có chút không thể tin nổi cuộc Thẩm Lương Niên nói cái gì, cô nhíu mày lại, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Lương Niên.

Đáy mắt người đàn ông, tràn ngập nghiệp tức, rậm rạp chằng chịt, như là rất hạ quyết tâm.

Cảnh Hảo Hảo sửng sốt trong chốc lát, kéo kéo khóe môi, nở nụ cười, một lát sau, cô thu liễm ý cười, dời tầm mắt, nhìn đèn đường mờ nhạt cách

đó không xa, thần nhiên mở miệng, nói: “Thẩm Lương Niên, đừng khôì hài nữa.”

Thẩm Lương Niên như là không có nghe được trào phúng trong giọng nói Cảnh Hảo Hảo, thần thái không chút sút mẻ, ánh mắt tựa như dòng suối trong, lẳng lặng nhìn cô: “Hảo Hảo, anh là nghiêm túc, anh nghĩ rất lâu, chúng ta cùng một chỗ lần nữa được không? Bắt đầu lại từ đầu.....”

Lúc Thẩm Lương Niên nói tới đây, ánh mắt hơi trở nên có chút đỏ hồng, anh nhớ tới lúc thi tốt nghiệp trung học, mình trở về nhà một lần, lúc đó bệnh nặng cha hơi có chuyển biến tốt một chút, còn lôi kéo anh ngồi ở trong sân uống mấy ly rượu nhỏ, Cảnh Hảo Hảo ngồi ở một bên, vẫn bận trước bận sau, sau lại bởi vì quá mệt mỏi, ngủ thiếp đi, anh ôm lấy cô, phóng tới trên giường trong phòng, lúc đi ra, cha ngồi trên băng ghế nhỏ trong sân hút thuốc, cha nghe được tiếng bước chân, xoay qua, chỉ chỉ ghế trước mặt, ý bảo anh ngồi xuống, sau đó nói: “Lương Niên, Hảo Hảo là đứa nhỏ tốt, trên thế giới này con bé không có người thân nào, nếu cha đi rồi, con chính là chỗ dựa duy nhất của con bé.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 565: Cầu Cứu [5]

Editor: May

Hiện tại, Lương Thần và cô đã kết thúc, trên thế giới này, cô thật sự chỉ còn lại có một mình.

Anh không sợ chết, anh sợ sau khi mình chết, Cảnh Hảo Hảo vẫn cô độc không chỗ nương tựa như bây giờ vậy.

Nếu Cảnh Hảo Hảo chịu bắt đầu một lần nữa với anh, anh nguyện ý đi tiếp nhận trị liệu, anh nguyện ý liều mạng sống sót vì cô.

Giọng nói Thẩm Lương Niên có chút khàn khàn nói: “Hảo Hảo, em ngẫm lại anh và em cùng một chỗ nhiều năm như vậy, hiện tại em, chỉ có một mình.....”

“Thẩm Lương Niên.” Cảnh Hảo Hảo đột nhiên cắt đứt lời nói của Thẩm Lương Niên.

Thẩm Lương Niên dừng tiếng nói lại, ánh mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo.

Lúc nhỏ, cũng không cảm thấy quá cô đơn, càng lớn, càng sợ loại tư vị cô đơn này.

Trong thời gian một năm cùng một chỗ với Lương Thần kia, tuy rằng không có tự do, nhưng bên người đã có thím Lâm và những người hầu kia,

ngẫu nhiên sẽ bệnh tâm thần cãi nhau với Lương Thần, nháo đến anh chết tôi sống, có khi là buồn bực, khổ sở, lại chưa từng thấy quá cô đơn.

Thật đúng là sau khi một mình rời khỏi thành phố Giang Sơn, đi nước Pháp, cô mới triệt để hoàn toàn nếm thử được cảm giác cô đơn rớt vào cốt tủy kia.

Cho nên, khi Thẩm Lương Niên nhắc tới cô chỉ còn lại một mình, hốc mắt của cô hơi hơi đỏ hồng.

Anh cũng biết bọn họ đi qua nhiều năm như vậy, chính là bởi vì cô dùng hết toàn lực trả giá cho những năm đó, cho nên đến cuối cùng, sau khi chấm dứt với anh, cô mới trở nên chỉ còn lại có một mình.

“Thẩm Lương Niên, không có khả năng.” Cánh môi Cảnh Hảo Hảo có chút run rẩy, ánh mắt nhìn chăm chăm Thẩm Lương Niên, khóe môi nhẹ nhàng cong cong, hít vào một hơi nói: “Cho dù hiện tại tôi chỉ có một mình, tôi cũng không nguyện ý cùng một chỗ với anh, giống như hiện tại, tôi tuyệt không muốn dính dáng gì với anh, cho dù là ngôi xe của anh, cũng làm cho tôi cảm thấy ghê tởm.”

Từng yêu bao nhiêu, nay liền quyết tuyệt bấy nhiêu.

Người tuyệt tình, thường từng có lúc rất thâm tình.

Cảnh Hảo Hảo nâng tay lên, dùng sức đẩy Thẩm Lương Niên một phen, muốn xuống xe.

Thẩm Lương Niên cố định tại chỗ, không hề động, nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, như là muốn tiếp tục mở miệng, Cảnh Hảo Hảo lại đột nhiên liền nâng chân lên, đạp về phía bụng của anh.

Cô đạp vô cùng chính xác, không sai không lệch ngay chính giữa dạ dày của anh, một đạo đau đớn tê tâm liệt phế nháy mắt thổi quét Thẩm

Lương Niên, anh lập tức liền ôm bụng, ngồi xổm trên mặt đất, cả người hơi ho khan một tiếng, lại nâng tay lên, bưng kín cánh môi.

Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm bộ dáng này của Thẩm Lương Niên, nhẹ nhàng cười cười: “Thẩm Lương Niên, những trò xiếc cũ này, anh thật sự không cần chơi với tôi nữa, tôi đã không phải Cảnh Hảo Hảo trước kia, nhìn thấy anh giả đau liền khẩn trương không biết làm sao, hiện tại cho dù anh chết đi, tôi cũng không sẽ vì anh mà rơi một giọt nước mắt nào.”

Cảnh Hảo Hảo nhảy xuống từ trên xe, đi phía trước hai bước, nhìn thấy Thẩm Lương Niên còn ngồi xổm trên đất, biểu tình thoát nhìn đặc biệt thống khổ, cô dừng một chút, liền xoay qua, dọc theo đường đi, bước nhanh đi về phía trước.

Đúng lúc có xe taxi đi ngang qua, Cảnh Hảo Hảo không có dừng lại mở cửa xe, tiến vào, rời đi.

Thẩm Lương Niên nhìn chăm chăm đèn sau xe taxi biến mất không thấy, lúc này anh mới chậm rãi buông lỏng tay của mình ra, nhìn thấy trong lòng bàn tay, đều là màu đỏ chói mắt.

.....

Một lần đổi mặt như vậy, tựa hồ cũng không có thay đổi gì.

Cảnh Hảo Hảo vẫn trôi qua cuộc sống đi làm năm ngày tối muộn, Lương Thần vẫn sặc sỡ loá mắt xuất hiện ở trên đầu đề tin tức thương mại.

Lúc mùa thu gần đến hồi cuối, tập đoàn Hải Hân tiếp nhận một công trình lớn.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 566: Cầu Cứu [6]

Editor: May

Là một hạng mục hợp tác với Nhật Bản, hợp đồng là thư ký của tổng giám đốc Trần chuyển giao cho Cảnh Hảo Hảo, để cho Cảnh Hảo Hảo điền kim ngạch, sau đó đóng dấu.

Mười giờ sáng, tổng giám đốc Trần mang theo cao tầng công ty, ở phòng họp chính thức ký kết hợp đồng với khách hàng Nhật Bản.

Cách cửa sổ thủy tinh, Cảnh Hảo Hảo có thể thấy, mặt tổng giám đốc Trần đầy cảnh xuân, tươi cười dào dạt.

Giữa trưa, tổng giám đốc Trần mời khách hàng Nhật Bản đi khách sạn Tứ Quý ăn cơm, ba giờ rưỡi chiều mới trở về, có thể bởi vì ký kết một hợp đồng lớn như vậy, tâm tình cao hứng, uống có chút nhiều, đi đường đều có chút hơi lay động.

Kết thúc hạng mục này, Cảnh Hảo Hảo có vẻ có chút thanh nhàn, ngồi ở trên vị trí, bật máy tính lên, xem tin tức nổi lên trên trang web.

Bốn giờ, quản lý bộ phận tài vụ vội vàng mang đi tới đây, hỏi: “Tổng giám đốc Trần đâu?”

“Tổng giám đốc Trần ở bên trong.” Thư ký tổng giám đốc Trần đáp một câu, đứng lên, đi đến văn phòng, nhẹ nhàng gõ gõ cửa: “Tổng giám

đốc Trần?”

Bên trong không có trả lời, thư ký của tổng giám đốc Trần đẩy cửa ra, nhìn thấy tổng giám đốc Trần dựa vào ghế làm việc nhắm mắt lại, như là đang ngủ.

Thư ký nhẹ nhàng khép cửa lại, xoay người, nói với quản lý bộ phận tài vụ: “Giữa trưa tổng giám đốc Trần uống có chút nhiều, hiện tại đã ngủ, có chuyện gì đợi lát nữa tổng giám đốc Trần tỉnh, tôi sẽ chuyển đạt giúp anh.”

“Còn chờ cái gì nữa, xảy ra chuyện lớn rồi!” Quản lý bộ phận tài vụ lo lắng ném ra một câu, bước tiến lên, đẩy cửa phòng làm việc của tổng giám đốc Trần ra, ngay cả cửa cũng không đóng, trực tiếp đi vào: “Tổng giám đốc Trần, hợp đồng ký kết với Nhật Bản sáng hôm nay xuất hiện vấn đề.”

Tổng giám đốc Trần ngủ mơ mơ màng màng, mở to mắt, nhìn quản lý bộ phận tài vụ sốt ruột thành một đoàn, biểu tình có chút nghi hoặc: “Chuyện gì, cứ gấp gáp như vậy, chậm rãi nói.”

Tổng giám đốc Trần vừa nói xong, liền đứng lên, rót một ly nước, chậm rãi uống một ngụm.

“Buổi sáng hôm nay, chúng ta và Nhật Bản ký kết hợp đồng, rõ ràng là tiền trả cho đối phương là 100 vạn, nhưng số tiền trên hợp đồng, viết lại là một trăm ngàn.”

Nhàn nhả của tổng giám đốc Trần, trong khoảnh khắc đó biến mất vô tung vô ảnh: “Anh xác định không có nhìn lầm?”

“Không có.” Quản lý bộ phận tài vụ đưa hợp đồng tới trước mặt tổng giám đốc Trần: “Tôi đếm qua rất nhiều lần, xác định nhiều hơn một số 0.”

“Choang” Tổng giám đốc Trần nâng tay lên, ném mạnh ly nước trong tay xuống đất, rượu cũng tan gần hết, xoay người, bước đi ra khỏi văn phòng, đổ ập phát hỏa với thư ký bên ngoài: “Hợp đồng ký kết với Nhật Bản vào sáng hôm nay, là ai phụ trách?”

Bởi vì cửa không có đóng, người bên ngoài đã sớm nghe được rành mạch đối thoại bên trong.

Thư ký tổng giám đốc Trần vừa nghe được lời nói của tổng giám đốc Trần, lập tức đứng lên, nhỏ giọng nói: “Là tôi phụ trách.”

“Cô làm việc như thế nào ăy, một trăm vạn và một trăm ngàn mà cô cũng phân không rõ? Không học tốt toán tiểu học sao?” Tổng giám đốc Trần hỗn hển cầm hợp đồng trong tay hung hăng nện ở trước bàn làm việc của thư ký, bởi vì tức giận, cả người vòng quanh hai vòng tại chỗ: “Rốt cuộc cô có đầu óc hay không, cô có biết thọc ra bao nhiêu cái sọt lớn trong công ty không!”

Thư ký tổng giám đốc Trần bị tổng giám đốc Trần mắng đến cổ co rút co rút lại, cô ta vội vàng cầm lấy hợp đồng nhìn một lần, xác định số tiền phía trên là một trăm ngàn, sau đó liền mở máy tính của mình ra, phát hiện trong mail tổng giám đốc Trần gửi cho mình, số tiền là 100 vạn.

Sắc mặt cô ta nháy mắt trở nên tái nhợt xuống, cau mày, nghĩ nghĩ cẩn thận, phát hiện, lúc ấy mình trực tiếp giao hợp đồng này cho Cảnh Hảo Hảo đi làm, lúc Cảnh Hảo Hảo hỏi mình số tiền cụ thể bao nhiêu, chính mình tiện mắt nhìn mail tổng giám đốc Trần gửi đến, sau đó đếm con số một chút, đáp một tiếng là một trăm ngàn.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 567: Cầu Cứu [7]

Editor: May

Lúc ấy bởi vì công việc bề bộn, cô ta cũng không có kiểm tra cẩn thận, cho nên..... rất có thể là chính mình đếm nhầm rồi.

Một trăm vạn và một trăm ngàn, chênh lệch tròn chín trăm vạn, mang đến cho công ty tổn thất chín trăm vạn, sao cô ta còn có thể đi làm trong ngành này nữa? Nếu làm không tốt còn có thể ngồi tù bởi vì thất trách.

Sắc mặt thư ký tổng giám đốc Trần càng trở nên khó coi, cô ta ngẩng đầu, nói với tổng giám đốc Trần: “Chuyện này thật là ngài phân phó tôi đi làm, nhưng tôi đã an bài cho Cảnh Hảo Hảo.”

Thư ký nói xong, liền xoay qua, ngữ khí có chút khẩn cấp nói với Cảnh Hảo Hảo: “Tôi từng nói với cô nhiều lần, là 100 vạn, 100 vạn, sao cô lại điền thành một trăm ngàn, hiện tại nháo ra chuyện lớn như vậy, cô muốn làm sao bây giờ!”

Hợp đồng kia thật là Cảnh Hảo Hảo điền đóng dấu, hơn nữa lúc ấy cô hỏi thư ký số tiền là bao nhiêu, thư ký nói rành mạch cho cô là một trăm ngàn, cô còn cố ý hỏi lại một lần là một trăm ngàn đúng không? Thư ký gật gật đầu, nói đúng.

Cảnh Hảo Hảo nhất thời mở to hai mắt, theo bản năng mở miệng ra, giải thích nói: “Lúc ấy cô nói với tôi là một trăm ngàn.”

“Tôi nói với cô là một trăm ngàn khi nào?” Đáy lòng thư ký cực kỳ khẩn trương, nhưng trên mặt lại vẫn cố ý bảo trì vô cùng trấn định, cô ta hơi nghiêng máy tính của mình, chỉ vào màn hình nói với Cảnh Hảo Hảo: “Mail tổng giám đốc Trần gửi cho tôi, phía trên viết rõ ràng là 100 vạn, tôi cũng nói cho cô là 100 vạn, chính cô lúc điền hợp đồng, có phải không cẩn thận, viết thêm một số 0 không?”

“Tôi không có điền sai, tôi hỏi cô hai lần, cô nói cho tôi biết đều là một trăm ngàn.” Cảnh Hảo Hảo nghĩ nghĩ, xoay qua, nhìn về phía trợ lý nhỏ phía trước mình: “Ô Tô, lúc ấy cô có nghe thấy, thư ký Trương nói cho tôi biết. thật là một trăm ngàn không.”

Ô Tô nhìn nhìn Cảnh Hảo Hảo, lại nhìn nhìn thư ký tổng giám đốc Trần, cuối cùng lại chỉ lắc lắc đầu, nói: “Lúc ấy tôi cũng bề bộn nhiều việc, cũng không có chú ý tới các người nói cái gì.”

Gặp phải loại tranh cãi này, là không ai nguyện ý tiến lên chen một cước, đại đa số, đều là hận không thể trốn rất xa trốn rất xa.

Thư ký tổng giám đốc Trần nghe được Ô Tô nói như vậy, nhất thời âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, tuy rằng đáy lòng cô ta biết Cảnh Hảo Hảo là vô tội, nhưng mặc kệ là khoản tiền lớn 900 vạn hay là lao ngục tai ương, đối với cô ta mà nói, đều là tồn tại sống không bằng chết.

Cho nên, cô ta cũng chỉ có thể thực xin lỗi Cảnh Hảo Hảo, để Cảnh Hảo Hảo gánh oan uổng này thay mình.

Thư ký tổng giám đốc Trần âm thầm để cho chính mình ổn định hơi thở, nhìn tổng giám đốc Trần nói: “Tổng giám đốc Trần, tôi theo ngài nhiều năm như vậy, chưa từng xuất hiện qua sai lầm nào, ngày hôm qua ngài an bài cho tôi rất nhiều nhiệm vụ, tôi phân cho những người phía dưới này, Cảnh Hảo Hảo đến công ty này gần hai tháng, mỗi một chuyện đều làm đến thực không tệ, tôi cảm thấy cô ta rất đáng tin, cho nên mới an bài an bài

chuyện kia cho cô ta, nhưng tôi không nghĩ tới, sẽ nháo ra sai lầm lớn như vậy.”

Lời nói của thư ký tổng giám đốc Trần, nói cũng thật dễ nghe, vừa tán dương cô, biểu hiện chính mình thực coi trọng cô, lại đổ tất cả trách nhiệm lên cho cô.

Tổng giám đốc Trần hơi nhú nhú mày, nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo: “Hợp đồng là cô đóng dấu? Số tiền là cô điền?”

Cảnh Hảo Hảo nhìn tổng giám đốc Trần, muốn mở miệng giải thích cho chính mình, nhưng cô lại phát hiện, lời mình muốn giải thích, thật sự rất yếu ớt.

Thư ký tổng giám đốc Trần chỉ nói miệng cho cô một con số, cũng không có mail hay tin tức gì có thể làm chứng cứ.

Huống chi, hợp đồng này, xác thực thật là cô điền, cũng là cô đóng dấu

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 568: Cầu Cứu [8]

Editor: May

Sắc mặt Cảnh Hảo Hảo, lập tức trở nên có chút tái nhợt, cô hơi gật gật đầu với tổng giám đốc Trần.

Tổng giám đốc Trần như là tức đến đầu bốc khói, chỉ vào Cảnh Hảo Hảo, một câu cũng không mắng được, cuối cùng cầm lấy hợp đồng trên bàn, hung hăng ném lên mặt Cảnh Hảo Hảo: “Cho cô thời gian ba ngày, hoặc là bổ sung toàn 900 vạn tổn thất cho công ty, hoặc là cô cứ chờ ngồi tù!”

Tổng giám đốc Trần nói xong, liền nổi giận hùng dũng vào văn phòng, cửa “rầm” một tiếng dùng sức đóng lại.

Toàn bộ khu làm việc của thư ký, im lặng không có chút tiếng vang, chỉ có trong máy tính ngẫu nhiên phát ra âm thanh tích tích rất nhỏ.

Trang giấy hợp đồng tuôn rơi đầy đất.

Tay Cảnh Hảo Hảo dùng sức nắm thành quyền, sau một lúc lâu, cô mới ngẩng đầu, nhìn về phía thư ký tổng giám đốc Trần.

Ánh mắt thư ký tổng giám đốc Trần và Cảnh Hảo Hảo chỉ là chạm vào nhau một chút, sau đó ngay lập tức dời đi, nhìn chăm chăm máy tính trước mặt mình, cũng không nhúc nhích.

Cảnh Hảo Hảo nhìn sự thờ ơ của thư ký tổng giám đốc Trần, một loại tức giận nói không nên lời liền soạt soạt nhảy lên.

Cô cứ như vậy mặc danh kỳ diệu bị gài một khoản tiền lớn 900 vạn, đừng nói là Cảnh Hảo Hảo hiện tại, cho dù là Cảnh Hảo Hảo diễn xuất trong vòng giải trí trước kia, cũng hoàn toàn không nhắc lên nổi số tiền này!

Càng nghĩ, Cảnh Hảo Hảo càng cảm thấy cơn tức trong lòng mình có chút lớn, cô xoay người, liền nằm tư liệu và máy tính trên bàn, không chỗ nào cố kỵ ném về phía thư ký tổng giám đốc Trần.

Thư ký tổng giám đốc Trần bị Cảnh Hảo Hảo ném đến hét lên hai tiếng, theo bản năng nhảy dựng lên, muốn né tránh, Cảnh Hảo Hảo lại một phen xông lên trước, hung hăng kéo tóc cô ta, không chút do dự nâng tay lên, hung hăng quăng hai cái cái tát lên mặt cô ta.

Thư ký tổng giám đốc Trần bị đánh trúng, cũng không dám đánh trả, thậm chí ngay cả ánh mắt của Cảnh Hảo Hảo cũng không dám nhìn.

Cảnh Hảo Hảo cầm lấy tóc của thư ký tổng giám đốc Trần hơi dùng sức, sau đó liền hung hăng buông ra, nhắc túi xách của mình lên, nhìn cũng không có liếc mắt nhìn người trong văn phòng một cái, trực tiếp đi ra ngoài.

.....

Cảnh Hảo Hảo đi dọc theo đường cái hồi lâu, cơn tức nơi đáy lòng mới hơi tiêu tán một chút, cô ngay cả cơm chiều cũng chưa ăn, liền trực tiếp đón xe trở về nhà.

Cô không có bật đèn, trong phòng tối như mực cái gì cũng không nhìn thấy, cô leo lên giường, ôm chăn lui thành một đoàn.

Thời gian tích tắc trôi qua không biết bao lâu, bóng đêm ngoài cửa sổ càng ngày càng sâu, yên tĩnh đến một chút âm thanh cũng không có, nhưng Cảnh Hảo Hảo lại không có chút buồn ngủ.

Trong đầu, chộp lên đều là 900 vạn kia, cùng tai ương lao ngục sắp gặp phải.

Tai ương lao ngục..... 900 vạn, cô phải ngồi tù bao nhiêu năm đây?

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, thân thể liền lạnh run rẩy một chút, đáy lòng hiện lên một loại cảm giác kích động và hoảng sợ.

Nhưng cô phải lấy ra khoản tiền lớn 900 vạn từ nơi nào?

Cảnh Hảo Hảo lấy di động ra, nhìn từng số liên lạc trong danh bạ một chút.

Phát hiện, có thể người có thể lấy ra được 900 vạn, có ba người.

Người thứ nhất là Lương Thần, thứ hai là Thẩm Lương Niên, thứ ba là Phương Lộ.

Cảnh Hảo Hảo so sánh tên ba người này ở trong đầu một chút, sau đó không có chút chần chờ đánh rơi Thẩm Lương Niên.

Thật ra cô không cần tìm bất luận kẻ nào, cô chỉ cần gọi cho Thẩm Lương Niên một cú điện thoại, nói cô cần 900 vạn, không cần nói nguyên nhân, Thẩm Lương Niên khẳng định sẽ không chút do dự cho cô.

Nhưng cô thật không muốn có liên quan gì với anh nữa, cho dù là đi ngồi tù, cô cũng sẽ không đi cầu Thẩm Lương Niên hỗ trợ.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 569: Cầu Cứu [9]

Editor: May

Phương Lộ và của cô xác thực quen thuộc, nhưng 900 vạn này cô có thể cả đời cũng không trả nổi, sao cô có thể mở miệng đi mượn được? Huống chi, chưa chắc cô mở miệng, Phương Lộ liền nhất định sẽ cho mượn.

Sau đó, cũng chỉ còn lại..... Lương Thần.

Nghĩ đến cái tên này, đầu óc Cảnh Hảo Hảo trong nháy mắt tắt máy, qua hồi lâu, mới chậm rãi chuyển động lại.

Người đàn ông kia, xác thực không thiếu tiền, 900 vạn đối với cô mà nói là con số thiên văn, nhưng đối với anh mà nói, có lẽ chỉ là tùy tùy tiện tiện giá của một món đồ.

Cảnh Hảo Hảo chậm rãi lật người ở trên giường, càng thêm không ngủ được.

.....

Ngày hôm sau tỉnh lại, trời ngoài cửa sổ đã sáng choang, Cảnh Hảo Hảo là sáng sớm mới ngủ, cầm lấy di động nhìn nhìn thời gian, mười giờ sáng, ngủ chỉ mới hơn ba tiếng.

Cảnh Hảo Hảo bò lên giường, ở trong toilet rửa mặt đơn giản một chút, lúc đi ra, di động trên giường đúng lúc vang lên.

Cảnh Hảo Hảo cầm lấy di động, nhìn thoáng qua, là một dãy số xa lạ.

Cô dừng hai giây, tiếp nghe, bên trong truyền đến một đạo giọng nam nghiêm túc: “Cảnh Hảo Hảo sao?”

“Đúng.” Cảnh Hảo Hảo dừng một chút: “Xin hỏi, ngài là?”

“Tôi ở sở công an đường Nam Sơn thành phố Giang, hôm nay pháp vụ công ty Hải Hâm liên hệ chúng tôi, nói cô thất trách tạo thành tổn thất 900 vạn cho công ty, con số này đã có thể lập án, công ty Hải Hâm bảy tỏ nếu trong thời gian hai ngày cô có thể bồi thường tổn thất cho công ty, bọn họ có thể rút đơn kiện, nếu không được, có thể buổi sáng ngày một, sẽ có nhân viên liên quan bên chúng tôi liên hệ với cô.”

Nói là liên hệ, tròn lòng Cảnh Hảo Hảo hiểu được, thật ra chính là tới bắt.

Cô nằm di động, mấp máy môi, thuận miệng hỏi một câu: “900 vạn, theo luật sẽ bao nhiêu năm?”

“Ít nhất hơn bảy năm.”

Bảy năm..... Hiện tại 21 tuổi của cô đã qua hơn phân nửa, bảy năm sau, cô gần 29, lúc đó, thời gian đẹp nhất của phụ nữ hoàn toàn đi vào kết thúc, hơn nữa từng ngôi tù, chỉ sợ cả đời này, cứ như vậy hoàn toàn bị hủy đi.....

Cảnh Hảo Hảo nằm di động, ngơ ngác ngồi ở bên giường một lúc, cầm lấy di động, tìm số điện thoại Phương Lộ, gửi qua cho cô ấy một tin nhắn.

Chưa đến năm phút đồng hồ, Cảnh Hảo Hảo nhận được hồi đáp của Phương Lộ: [Hảo Hảo, con số này hơi lớn, chuyện này tớ không làm chủ được, tớ phải thương lượng với chồng tớ một chút.]

Cảnh Hảo Hảo biết, đây là một cự tuyệt uyển chuyển, cô rũ mi mắt lặng im trong chốc lát, trả lời một tin nhắn: [Không sao, làm phiền cậu rồi.]

Sau đó, không còn có hồi đáp, Cảnh Hảo Hảo thuận tay đặt một chuông báo, thời gian là mười giờ tối ngày hôm sau.

.....

Hai ngày sau, Cảnh Hảo Hảo vẫn vui ở nhà không có ra cửa, đầu óc vẫn luôn bị vây trong trạng thái chỗ trống.

Phương Lộ và chồng cô ấy thương lượng hai ngày, không có hồi đáp gì.

Lúc chuông báo thức tám giờ tối ngày thứ hai vang lên, cô mới phát hiện, trong bất tri bất giác, đã lặng yên không tiếng động trôi qua hai ngày.

Còn có một đêm, chính là kỳ hạn cuối cùng.

Đầu óc yên lặng hai ngày một đêm không suy nghĩ gì, lúc này mới hơi chuyển động lên.

Bảy năm, chẳng lẽ, cô thật sự phải ở bên trong lao ngục, vượt qua bảy năm sao?

Ngón tay Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng run rẩy, đi đến phía trước cửa sổ, nhìn ánh sáng ngọc của ngọn đèn cảnh đêm ngoài cửa sổ, gắt gao mấp máy môi, liền cầm di động lên.

Đầu ngón tay của cô, trượt trên điện thoại mỏng nhẹ hồi lâu, cuối cùng dừng ở trên điện thoại Lương Thần.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 570: Cầu Cứu [10]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo mất khí lực hơn nửa ngày, vẫn luôn không có gọi đi.

Lúc trước nghĩa vô phản cố muốn rời đi là cô, vẽ lên dấu chấm hết lên tình trạng quan hệ của bọn họ cũng là cô, hiện tại xảy ra chuyện, cô muốn đi tìm anh hỗ trợ, cô xem anh thành cái gì?

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, ngượng ngùng buông cánh tay xuống.

Nhưng cô thật sự không muốn ngồi tù.... Phương Lộ không được, Lương Thần không được, chẳng lẽ cuối cùng cô vẫn muốn tìm, Thẩm Lương Niên người cô không muốn tìm nhất để hỗ trợ sao?

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo, giãy dụa thành một mảnh.

Cô nắm di động, đi tới tới lui lui ở trên ban công, rồi rầm hồi lâu, rốt cục cô nâng tay lên, đánh vào một chữ "Lương" ở trong cột tìm đó, sau đó nhìn thoáng qua Lương Niên và Lương Thần ở phía trên, nhắm mắt, trực tiếp nhấn tên "Lương Niên", gọi ra ngoài.

Điện thoại vang vài tiếng, tiếp thông.

Đầu kia điện thoại truyền đến một đạo tiếng nói nhẹ nhàng dễ nghe: "Alo?"

Cảnh Hảo Hảo nắm di động nháy mắt đứng ở tại chỗ, cô cầm lấy di động, nhìn thoáng qua màn hình, phát hiện phía trên viết người liên lạc trò chuyện, lại có thể là “Lương Thần”.

Tại sao có thể như vậy, cô rõ ràng nhận là Lương Niên mà.

“Alo, Hảo Hảo sao?” Đầu kia điện thoại, lại truyền đến một đạo âm thanh.

Trong lòng bàn tay nắm di động của Cảnh Hảo Hảo, phủ đầy mồ hôi, cô cách điện thoại, nghe được bên trong truyền đến âm thanh lộn xộn, bên trong có rất nhiều người đang nói chuyện, như là đang tham gia bữa ăn nào đó.

.....

Lương Thần có một chiếc di động riêng tư, mở máy 24 giờ, chỉ có rất ít người quan trọng có thể đếm được biết đến dãy số này.

Cho nên, di động vù vang, anh liền lấy điện thoại ra trước tiên, nhìn thấy phía trên là số điện thoại xa lạ của thành phố Giang Sơn.

Trong đầu anh nhanh chóng lướt qua một lần, cuối cùng có thể nghĩ đến, chỉ có Cảnh Hảo Hảo.

Tay nắm di động của anh hung hăng run rẩy một chút, sau đó cả người hung hăng đứng lên từ ghế cơm, tiếp nghe điện thoại.

Bên trong không có âm thanh.

Anh tiếp tục lặp lại câu hỏi lần nữa, vẫn không có âm thanh như trước.

Phía sau là tiếng ly rượu va chạm trong bữa ăn.

Lương Thần nắm di động, rất nhanh đi ra phòng bao, đứng ở trong hành lang yên tĩnh, sững sờ tròn tròn mắt, anh nhìn trần nhà trước mặt, chỉ cảm thấy như mộng như ảo, giống như một trận ảo giác.

Cảnh Hảo Hảo lại có thể gọi điện thoại cho anh.

Lương Thần mất khí lực rất lớn, mới kiểm chế được kích động quay cuồng trong đáy lòng mình, sau đó trầm giọng mở miệng, lại hỏi: “Hảo Hảo, có việc sao?”

.....

Cảnh Hảo Hảo càng thêm không biết chính mình cần phải mở miệng, rõ ràng cách một chiếc điện thoại, cô lại phát hiện chính mình khẩn trương hận không thể lập tức biến mất khỏi thế giới này.

Đầu ngón tay nắm di động của cô run run lợi hại.

Lương Thần đầu kia không có chút không kiên nhẫn, cũng không có lên tiếng thúc giục.

Sau một lúc lâu, Cảnh Hảo Hảo cách điện thoại, nghe được tiếng cửa phòng mở ra, sau đó lại là âm thanh lộn xộn, hẳn là Lương Thần lại trở về bữa ăn, bên trong truyền đến tiếng chào hỏi lộn xộn.

“Lương tổng đã trở lại, ngồi.”

“Lương tổng, tôi kính ngài một ly.”

Sau đó là tiếng ly rượu va chạm, sau đó Cảnh Hảo Hảo lại nghe được bên trong truyền đến âm điệu thản nhiên của Lương Thần: “Ngượng ngùng, tôi đột nhiên có việc, phải đi trước một bước, bữa cơm này cứ ghi lại cho tôi.”

Tiếp theo vẫn là tiếng tạm biệt lộn xộn, sau liền hoàn toàn im lặng xuống, sau đó Cảnh Hảo Hảo từ trong điện thoại, nghe được giọng nói Lương Thần, tựa như suối trong, lẳng lặng chảy xuôi tới: “Hảo Hảo, có chuyện gì gặp mặt rồi nói sau, anh lập tức đến chỗ em.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 571: Tâm Sự [1]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo nghe câu này, mới sững sờ phản ứng kịp, Lương Thần lại có thể vì cô vừa gọi điện thoại qua, cũng không biết nguyên nhân, liền muốn tới đây tìm cô.

Một loại cảm xúc nói không rõ, chậm rãi lấp đầy ổ tim mềm mại của cô, hốc mắt trở nên có chút nóng, bịt kín một tầng sương mù.

Cô bởi vì chính mình từng xuất hiện suy nghĩ muốn tìm anh giúp đỡ, cảm thấy hơi hơi xấu hổ.

Lương Thần đầu kia điện thoại, đợi nửa ngày cũng không có đợi được Cảnh Hảo Hảo nói chuyện, lại hòa hoãn hỏi một câu: “Hảo Hảo, em còn ở đó không?”

Trước kia Lương Thần cũng dùng âm điệu như vậy nói chuyện rất nhiều với cô, nhưng cô cũng không có cảm giác quá lớn, nhưng hiện tại, cô lại vô duyên vô cớ liên rơi nước mắt xuống.

Cô nâng tay lên, hung hăng cắn ngón tay của mình, ngăn cản chính mình khóc thành tiếng.

Người đàn ông này, từng thật sự rất có lỗi với cô, nhưng rất có lỗi của anh, đã hoàn toàn kết thúc trong nháy mắt cô muốn rời đi rồi, cô không có

tư cách gì, yêu cầu anh hỗ trợ vào bây giờ.

Cảnh Hảo Hảo nằm di động, cánh môi nhẹ nhàng run rẩy vài cái, điều chỉnh hô hấp, sau đó mới mở miệng, thấp giọng nói: “Tôi không sao, tôi muốn gọi điện thoại cho người khác, kết quả lúc tìm tên, không cần thận nhâm rồi.”

Cảnh Hảo Hảo cắn môi, từng giọt nước mắt rơi xuống dưới, cô âm thầm hít sâu một hơi, để cho ngữ điệu của mình nghe có chút thoải mái, chậm rãi nói: “Thực xin lỗi, quấy rầy đến anh, thật sự ngưng ngừng.”

Đầu kia điện thoại, sau một lúc lâu cũng không có âm thanh truyền tới.

Cảnh Hảo Hảo nằm di động đợi trong chốc lát, liền nói: “Tôi cúp, gặp sau.”

Nói xong, Cảnh Hảo Hảo dừng vài giây, liền âm thầm cắn chặt răng, cắt đứt điện thoại.

Đây là con đường chính cô lựa chọn, cho nên, hết thảy hậu quả, mặc kệ có bao nhiêu khó bao nhiêu khổ, đều phải do chính cô đến gánh vác.

Cô đã không còn là Cảnh Hảo Hảo từng bị Lương Thần nhốt ở trong biệt thự kia, đã không có tư cách gì, hưởng thụ quyền lực lúc mình có chuyện, anh sẽ đứng ra giúp cô xử lý.

Cô có thể làm phiền bất luận kẻ nào trên thế giới, duy chỉ không thể phiền tới anh.

.....

“Tôi muốn gọi điện thoại cho người khác, kết quả lúc tìm kiếm tên, không cần thận nhâm rồi.”

Lương Thần nghe âm bản tút tút tút trong điện thoại, đứng ở trước xe mình, vẫn duy trì động tác mở cửa xe như trước, trong đầu, chuyển động đều là câu nói kia.

Lúc tìm kiếm tên, không cần thận nhảm rồi..... Lương Thần.....Lương..... Lương Niên.....

Hóa ra, cô là chuẩn bị gọi điện thoại cho Thẩm Lương Niên, chỉ là không cần thận gọi đến chỗ của anh.

Lương Thần đứng ở trên đường cái, nhìn một di động khác của mình, đang chuẩn bị gửi tin nhắn cho trợ lý, đi thăm dò địa chỉ hiện tại của Cảnh Hảo Hảo, nhìn không được bật cười một chút.

Anh thật đúng là tự mình đa tình, vào giây đầu tiên nhận được điện thoại của cô, giống như là trúng xổ số hạng nhất, hưng phấn kích động hận không thể trả giá hết thảy vì cô.

Kết quả, toàn bộ đều là chính mình một bên tình nguyện, Cảnh Hảo Hảo cô hoàn toàn không phải cần anh.

Lương Thần đứng cứng ngắc hồi lâu, ngẩng đầu, nhìn bóng đêm thật sâu chung quanh, sau đó hốt mắt có chút ửng đỏ kéo cửa xe ra, ngồi xuống.

Anh nhìn chăm chăm tin nhắn trên màn hình di động, nhìn hồi lâu, sau đó xóa đi từng chữ tin nhắn mình chuẩn bị gửi cho trợ lý.

Cảnh Hảo Hảo, nếu anh có thể giống như bây giờ, xóa bỏ em khỏi đáy lòng của anh, thì thật là tốt biết bao.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 572: Tâm Sự [2]

Editor: May

Một hồi quạ đen, làm cho Lương Thần rời khỏi bữa ăn, lái xe, dạo chơi chung quanh, cũng không biết nên đi nơi nào, cuối cùng liền nhận được điện thoại của Từ Dung, hẹn anh đánh bài, nghĩ đến đêm dài đằng đẳng, về trong nhà, đầu óc đều là Cảnh Hảo Hảo, liền dứt khoát đồng ý lời hẹn.

Cùng nhau đánh bài có bốn người, trong đó một người là Hoàng tổng, là chồng bạn thân nhất của Cảnh Hảo Hảo.

Lương Thần biết người bạn kia của Cảnh Hảo Hảo, vẫn là vào lúc bọn họ diện thiệp mừng, nghe được từ trong miệng Cảnh Hảo Hảo, chỉ tiếc, thiệp cưới chưa có gửi đi, hôn sự của bọn họ liền thất bại.

Người bạn kia của Cảnh Hảo Hảo tên..... Phương Lộ.

Hóa ra, chính mình không chỉ trí nhớ khắc sâu về chuyện của cô, ngay cả bạn của cô, cũng nhớ rõ ràng như thế.

Đêm nay Lương Thần bởi vì Cảnh Hảo Hảo gọi điện, thoáng có chút không yên lòng, thường xuyên đánh sai bài, bốn người, một mình anh thua.

Chơi có chút lớn, tiền bạc như nước chảy, ào ạt theo tay anh ném ra ngoài.

Từ đầu đến cuối, mắt Lương Thần, nháy cũng không nháy một chút.

Trong đó, thắng được nhiều nhất chính là chồng của bạn Cảnh Hảo Hảo, có lẽ là cao hứng, nói cũng có chút nhiều, đông nam bắc kéo một ít bát quái, không biết chuyện gì xảy ra, liền kéo đến trên công ty Hải Hâm.

“Các người nghe nói không? Mấy ngày hôm trước công ty Hải Hâm và Nhật Bản ký một hợp đồng lớn.”

Công ty Hải Hâm..... Tên này hơi có chút quen thuộc, Lương Thần ngẩng đầu lên, cẩn thận nhớ tới, là công ty Cảnh Hảo Hảo đang làm, sau đó liền vừa đánh bài, vừa dựng thẳng lỗ tai nghe.

Từ Dung: “Hiện tại mỗi ngày sự nghiệp của tôi trong ngành đều đang ngâm nước, một tháng công ty còn kém tiền thua một ván mặt chược của các người rất nhiều, làm sao có tâm tình quan tâm chuyện tốt của các người?”

Hoàng tổng: “Lần này tôi nói, thật đúng là không phải chuyện tốt gì, là một chuyện xấu.”

Một Trương tổng đánh bài khác hỏi: “Mấy năm nay công ty Hải Hâm phát triển rất tốt, có thể có chuyện xấu gì?”

Hoàng tổng nâng mí mắt lên: “Cái này anh không biết đâu, lúc công ty Hải Hâm và công ty Nhật Bản ký ước, số tiền hợp đồng điền sai lầm rồi, 100 vạn, viết thành một trăm ngàn.”

Từ Dung: “Có cần kéo như vậy không, loại sai lầm cấp thấp này, còn có người phạm?”

Hoàng tổng: “Thật đúng là kéo như vậy đó.”

Trương tổng: “VẬY lão Trần xử lý chuyện này như thế nào, trong trong ngoài ngoài bồi 900 vạn, số tiền này có chút lớn.”

Hoàng tổng: “CÓ THỂ xử lý như thế nào, để cho người sai lầm bồi tiền, phỏng chừng tiền đó cũng không lấy lại được, nếu thật lấy ra, thì ai sẽ làm được việc ấy? Nhiều nhất bị tù, giải hết giận, sau đó chính mình tự nhận xui xẻo.”

Trương tổng có chút đáng tiếc lắc lắc đầu: “NĂM nay lão Trần kia, đều xem như làm không công rồi, chỉ là lão Trần kia sĩ diện như vậy, sao có thể sẽ nói chuyện này ra, không phải rõ ràng để cho đám đối thủ chế giễu à?”

Hoàng tổng: “SAO là lão Trần nói ra được, đúng lúc người chọc ra cái sọt lớn này, là một người bạn của vợ tôi, mở miệng mượn vợ tôi 900 vạn, tôi mới biết được chuyện này.”

Tay sờ bài của Lương Thần hơi dừng một chút, nhắc mí mắt lên, nhìn thoáng qua Hoàng tổng, như là thực cảm thấy hứng thú với bát quái tán gẫu của bọn họ, không chút để ý hỏi: “Tiền kia, cho mượn chưa?”

Hoàng tổng: “KHÔNG cho mượn, cũng không phải mở tổ chức từ thiện, con số lớn như vậy.”

Trương tổng: “MAY MẮN không cho mượn, cho mượn sẽ không lấy về được.”

.....

TỪNG câu từng chữ của mấy người ở chỗ này, Lương Thần lại không nghe lọt chữ nào nữa.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 573: Tâm Sự [3]

Editor: May

Bạn Phương Lộ, công ty Hải Hâm, đúng dịp như vậy, hẳn không phải là Cảnh Hảo Hảo chứ?

Đánh xong một vòng bài, Lương Thần tìm cớ, đi toilet, cầm di động, gọi cho trợ lý mình một cú điện thoại.

Sau khi gọi xong, Lương Thần cảm thấy mình giống như làm điều thừa, hiện tại Cảnh Hảo Hảo có Thẩm Lương Niên, cho dù thật là cô gây ra phiền toái này, cũng không tới phiên anh ra mặt giúp cô dàn xếp.

Lương Thần đứng ở trong toilet, hút một điếu thuốc, lúc đang chuẩn bị đi ra ngoài, di động trong túi vang lên.

Nhìn thoáng qua màn hình, là trợ lý gọi tới, tiếp nghe.

“Lương tổng, chuyện công ty Hải Hâm, thật là Cảnh tiểu thư xuất hiện sai lầm.”

“Chuyện đó, giải quyết thế nào?” Sau khi Lương Thần hỏi xong, nhất thời thầm mắng chính mình hỏi nhiều lời, 900 vạn, đối với Cảnh Hảo Hảo mà nói có thể không lấy ra được, nhưng đối với Thẩm Lương Niên, thật sự không phải là vấn đề gì lớn.

“Tựa hồ còn chưa có giải quyết, công ty Hải Hâm đã muốn lập án, ngày mai có thể sẽ hạ lệnh bắt người.”

Sự tình đã xảy ra vài ngày, lại có thể còn chưa có giải quyết? Chẳng lẽ, Thẩm Lương Niên không đủ tiền?

Lương Thần nhẹ nhàng nhú mi tâm lại, sau đó anh phát hiện, đáy lòng mình còn chưa hiểu rõ sự tình, ngoài miệng đã thốt ra lời, bắt đầu xử lý phiền toái cho Cảnh Hảo Hảo: “Giúp tôi liên hệ tổng giám đốc Trần công ty Hải Hâm, tôi muốn gặp anh ta ngay bây giờ.”

Dừng một chút, Lương Thần nghĩ đến, Cảnh Hảo Hảo khẳng định không thích thiếu tiền anh, 900 vạn không phải là một con số nhỏ, nếu thật sự tài chính chỗ Thẩm Lương Niên xuất hiện vấn đề, số tiền này của anh, liền đại biểu chính mình là chủ nợ của Cảnh Hảo Hảo, quan hệ giữa hai người, liền trở nên không thuần khiết.

Cảnh Hảo Hảo và anh cùng một chỗ, khẳng định sẽ không được tự nhiên.....

Hiện tại anh, không muốn dùng tiền, dùng bức bách để vây cô.

Anh muốn cho cô ở lại bên người của mình, nhưng là cam tâm tình nguyện.

Lương Thần trầm tư vài giây, lên tiếng nói: “Quên đi, trực tiếp giúp tôi đặt vé máy bay đi Nhật Bản, thuận tiện tra một chút công ty Nhật Bản hợp tác với công ty Hải Hâm là công ty nào, tôi muốn gặp tổng giám đốc của bọn họ.”

.....

Cảnh Hảo Hảo đúng là vẫn còn chưa có gọi điện thoại cho Thẩm Lương Niên.

Nhưng cô cũng không muốn ngồi tù, phiền toái như vậy vây quanh lấy cô, hơn nữa không phải cô xuất hiện sai lầm, cô cũng không muốn cứ như vậy làm sơn dương chịu tội thay.

Cảnh Hảo Hảo yên lặng ừ ừ hai ngày hai đêm, trong nháy mắt này, đột nhiên trở nên tràn ngập tinh thần.

Cô trước cầm lấy di động, gọi cho sân bay thành phố Giang Sơn một cú điện thoại, đặt một vé máy bay đi Nhật Bản. Sau đó gọi cho tổng giám đốc Trần một cú điện thoại, để ông ta cho mình một cơ hội, để chính mình đi Nhật Bản, thử thuyết phục khách hàng kia một chút, để bọn họ sắp xếp hợp đồng với công ty Hải Hâm một lần nữa.

Khách hàng Nhật Bản kia, là tổng giám đốc Trần hao hết tâm tư mới kéo được, hoàn toàn không dám đắc tội, sợ nhắc tới ký kết hợp đồng một lần nữa, hợp tác giữa hai bên sẽ thất bại, cho nên khi nghe được Cảnh Hảo Hảo nói như vậy, phản ứng đầu tiên của ông ta chính là cảnh cáo Cảnh Hảo Hảo nếu phá hư hợp tác, ông ta tuyệt đối sẽ khiến cô chịu không nổi.

Cảnh Hảo Hảo cúp điện thoại, tuy rằng cô không biết thành công hay không, nhưng đây là một cơ hội cuối cùng của cô, mặc kệ như thế nào, cô đều phải đi thử.

Cảnh Hảo Hảo trước làm một chút thức ăn cho mình, lấp no bụng rồi, sau đó thu thập đơn giản một vài đồ đạc, liền đi xuống lầu, đón một chiếc xe taxi, đi sân bay thành phố Giang Sơn.

.....

Chuyến bay mười một giờ rưỡi của Cảnh Hảo Hảo chính thức cất cánh.

Chuyến bay Lương Thần, cách nhau hai tiếng, cũng cất cánh theo.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 574: Tâm Sự [4]

Editor: May

Xuống máy bay, Cảnh Hảo Hảo mới hơi có chút hồi hận.

Thật không ngờ, nhiệt độ Nhật Bản thấp hơn thành phố Giang Sơn rất nhiều, cô mặc quần dài áo khoác dài, nhưng vẫn cảm thấy lạnh phát run như trước.

Đón một chiếc xe taxi, trực tiếp vào Tokyo, trước tìm một chỗ khách sạn ngủ lại, sau đó Cảnh Hảo Hảo dùng điện thoại của khách sạn, gọi một cú điện thoại cho người phụ trách hợp đồng của công ty Nhật Bản kia.

Điện thoại vang lên mấy tiếng, mới được người tiếp nghe, bên trong thực im lặng, có chút tiếng Nhật du dương truyền ra.

Cảnh Hảo Hảo không biết nói tiếng Nhật, đành phải dùng tiếng Trung nói: “Xin chào, tôi tìm Linh Mộc tiên sinh.”

“Xin hỏi, cô là?” Người nhận điện thoại, là biết nói tiếng Trung, tuy rằng ngữ điệu nghe có chút không đúng.

“Tôi là bên tập đoàn Hải Hâm của thành phố Giang Sơn phái tới, tôi muốn gặp Linh Mộc tiên sinh.”

“Xin chờ một chút.” Đầu kia điện thoại im lặng một lúc rất lâu, mới có âm thanh truyền tới: “Xin hỏi hiện tại cô ở đâu, Linh Mộc tiên sinh nói phải

người đi đón cô.”

Cảnh Hảo Hảo báo tên khách sạn.

.....

Cắt đứt điện thoại, qua khoảng hơn nửa tiếng, điện thoại khách sạn vang lên, là Linh Mộc tiên sinh phái người tới.

Cảnh Hảo Hảo đơn giản soi gương một chút, xác định quần áo mình chỉnh tề không có bại lộ gì, lúc này mới mang theo túi xách, đi xuống lầu.

Đón Cảnh Hảo Hảo là một người Nhật Bản trung niên nghiêm túc, nói ít, tươi cười cũng rất ít, nói tiếng Trung Quốc cũng rất tiêu chuẩn.

.....

Xe lái hồi lâu, cuối cùng dừng ở trước một tiệm thoát nhìn đặc biệt có ý vị.

Tài xế dừng xe xong, mở cửa xe: “Cảnh tiểu thư, đến.”

“Cám ơn.” Cảnh Hảo Hảo xuống xe, đánh giá hoàn cảnh chung quanh một chút, tao nhã thanh lịch.

“Mời vào trong.”

Tài xế mang theo Cảnh Hảo Hảo đi vào trong, đường hơi có chút khúc chiết, quẹo trái quẹo phải còn hành lang dài, tài xế mới đẩy một cánh cửa ra.

Phòng rất lớn, ở giữa đặt một chiếc bực rất lớn, chung quanh vây đầy người, trên sân khấu phía trước, có mấy người phụ nữ xinh đẹp mặc kimono, gảy ra nhạc khúc thần bí tao nhã.

Mọi người cũng không có bởi vì Cảnh Hảo Hảo tiến vào mà phân tâm, vẫn đang đánh bạc như trước.

Tài xế ý bảo Cảnh Hảo Hảo đứng ở một bên, chờ một lát, sau đó người liền giẫm chân đi tới trước chiếu bạc, thấp giọng hai câu bên tai một người đàn ông đang ngồi chính giữa, người đàn ông kia ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo, ánh mắt có chút sắc bén, chỉ là rất nhanh liền dời đi, tiếp tục đánh bài.

Mà tài xế, đi trở về lần nữa, thấp giọng nói với Cảnh Hảo Hảo: “Cảnh tiểu thư, xin chờ một chút.”

Cảnh Hảo Hảo hơi gật gật đầu, tài xế liền đứng ở một bên.

Qua khoảng nửa tiếng, Linh Mộc tiên sinh đứng dậy từ trước chiếu bạc, người còn lại, vẫn vây quanh chiếu bạc chơi khí thế ngất trời như trước.

Bộ dạng Linh Mộc tiên sinh rất gầy, thoát nhìn tuổi hẳn là năm mươi, mặc một thân tây trang màu xám nhạt, làm cho người ta có một loại cảm giác âm trầm.

Linh Mộc tiên sinh trực tiếp lướt qua Cảnh Hảo Hảo, đi đến sofa một bên ngồi xuống, đánh giá Cảnh Hảo Hảo từ trên xuống dưới.

Ánh mắt ông ta như là dã thú, mang theo thị huyết bén nhọn, làm cho Cảnh Hảo Hảo không tự chủ được run rẩy.

Cảnh Hảo Hảo kìm lòng không đậu lui ra sau một bước, tựa hồ như vậy, có thể làm cho chính mình hơi an toàn một chút.

Linh Mộc tiên sinh nhìn hành động của Cảnh Hảo Hảo, mỉm cười, mở miệng: “Cảnh tiểu thư, hoan nghênh đến Nhật Bản.”

“Chào ngài, Linh Mộc tiên sinh.” Cảnh Hảo Hảo mỉm cười đáp lại, thật cẩn thận nói ra: “Tôi là đại diện công ty Hải Hâm, tới là muốn nói chuyện hợp đồng với Linh Mộc tiên sinh.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 575: Tâm Sự [5]

Editor: May

Linh Mộc tiên sinh như là không có nghe thấy lời nói của Cảnh Hảo Hảo, chỉ chỉ sô pha nói với Cảnh Hảo Hảo: “Nhật Bản là địa phương tốt, nếu Cảnh tiểu thư không chê, tôi có thể mang Cảnh tiểu thư chơi đùa vài ngày.”

Cảnh Hảo Hảo hiểu ra hiểu của ông ta, bởi vì chỉ có một sô pha, cho nên, cô cố ý chọn lựa một vị trí cách Linh Mộc tiên sinh rất xa ngồi xuống, sau đó ánh mắt nhìn chăm chăm Linh Mộc tiên sinh, nói: “Linh Mộc tiên sinh, ý tốt của ngài tôi xin nhận, lần này tôi đến Nhật Bản, không phải đi chơi, mà là có công chuyện trong người.”

Linh Mộc tiên sinh câu môi cười cười, lấy từ trong túi ra một điếu xì gà, tài xế đứng ở một bên, lập tức tiến lên, châm xì gà cho Linh Mộc tiên sinh.

Linh Mộc tiên sinh giơ lên bên miệng, chậm rãi hút một hơi, nói: “Công chuyện của Cảnh tiểu thư, chỉ là số tiền hợp đồng kia nhiều thêm một số 0 sao?”

Cảnh Hảo Hảo: “Đúng vậy, chuyện này là sai lầm của tôi, hy vọng Linh Mộc tiên sinh có thể bao dung, ký lại một phần hợp đồng mới với công ty Hải Hâm.”

Linh Mộc tiên sinh như là nghe được chuyện rất buồn cười, câu môi chậm rãi cười cười, sau đó nghiêng đầu, tiếp tục đánh giá Cảnh Hảo Hảo vài lần.

Thoạt nhìn rất trẻ tuổi, so với lúc mình lần đầu tiên nhìn thấy cô, càng kinh diễm xinh đẹp hơn.

Cô ngồi đoan đoan chính chính ở chỗ kia, nhìn ra được đang rất khẩn trương, nhưng biểu hiện lại rất bình tĩnh.

Ánh mắt thực trong suốt, khóe môi tươi cười, không đậm không nhạt, vừa đúng.

Vẫn là một mỹ nhân rất hiếm thấy.

Cảnh Hảo Hảo bị Linh Mộc tiên sinh nhìn đến đáy lòng có chút bất an, cô hơi kéo căng thân thể, tiếp tục mở miệng, nói: “ấy năm nay công ty Hải Hâm phát triển tốt lắm, hơn nữa rất có thành ý hợp tác với Linh Mộc tiên sinh, thật sự hy vọng, Linh Mộc tiên sinh có thể thông cảm lần sai lầm này.”

“Lời Cảnh tiểu thư, nói thật hay.” Linh Mộc tiên sinh giơ tay lên, vỗ tay hai cái tượng trưng, sau đó lại hút một ngụm xì gà, nghiêng đầu, nói: “Nếu tôi không đồng ý sửa hợp đồng lần này, vậy có vẻ tôi rất không thành ý.....”

Linh Mộc tiên sinh hơi dừng một chút, sau đó nghiêng đầu, nhìn Cảnh Hảo Hảo, nói: “Cảnh tiểu thư, người Trung Quốc các người có một câu, không biết cô có biết hay không, tên là, vì đạt được đến mục đích không tiếc bất cứ giá nào.”

Linh Mộc tiên sinh lại quét Cảnh Hảo Hảo từ trên xuống dưới một lần: “Không biết, Cảnh tiểu thư, sẽ trả giá lớn như thế nào?”

Cảnh Hảo Hảo nghe ra một tia nguy hiểm từ trong giọng nói của Linh Mộc tiên sinh, dị quốc tha hương, cô cũng không biết rốt cuộc người đàn ông này có bao nhiêu ý đồ, cho nên chỉ có thể gặp chiêu phá chiêu, biểu hiện đặc biệt trấn định cười cười, nói: “Linh Mộc tiên sinh, không biết, ông muốn đưa ra điều kiện gì với công ty Hải Hâm.”

“Cảnh tiểu thư, điều kiện của tôi nhằm vào cô, không phải công ty Hải Hâm.” Linh Mộc tiên sinh ngậm xì gà trong miệng, hút một ngụm, híp mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo, nói: “Cảnh tiểu thư, chuyện hợp đồng, tôi có thể sửa chữa, nhưng tôi thích mỹ nhân, yêu cầu của tôi rất đơn giản, đó chính là Cảnh tiểu thư theo tôi mấy buổi tối, tôi tuyệt đối sẽ tự mình đi thành phố Giang Sơn, ký kết hợp đồng mới với tổng giám đốc Trần.”

Lời người đàn ông, nói thực rõ ràng.

Lông mi Cảnh Hảo Hảo hơi run lên, hít vào một hơi, bắt buộc chính mình duy trì tư thế ban đầu: “Linh Mộc tiên sinh, ngài cũng thật biết nói giỡn.”

“Tôi không biết nói giỡn.” Linh Mộc tiên sinh đáp một câu, sau đó cầm một viên thuốc từ trên bàn, đặt ở trong một ly rượu, cầm bình rượu rót đầy rượu, đẩy tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo: “Nhìn ra được Cảnh tiểu thư không muốn, nhưng Trung Quốc các người còn có một câu, gọi là, không đạt mục đích không bỏ qua. Cho nên, Cảnh tiểu thư, ly rượu bỏ thuốc này, cô là tự mình uống? Hay là tôi sai người ta buộc cô uống?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 576: Tâm Sự [6]

Editor: May

“Nhìn ra được Cảnh tiểu thư không muốn, nhưng Trung Quốc các người còn có một câu, gọi là, không đạt mục đích không bỏ qua. Cho nên, Cảnh tiểu thư, ly rượu bỏ thuốc này, cô là tự mình uống? Hay là tôi sai người ta buộc cô uống?”

Chất lỏng màu hổ phách, ở trong ly thủy tinh trong suốt, hơi lay động một chút, tốc độ viên thuốc kia hòa tan trong rượu, rất nhanh liền biến mất vô tung vô ảnh, thoát nhìn, không khác gì bình thường.

Linh Mộc tiên sinh không nói gì, chỉ nhìn Cảnh Hảo Hảo, ánh mắt mang theo một chút hứng thú, như là đang thưởng thức con mồi sắp vào miệng của mình.

Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm ly rượu trước mặt, im lặng trầm mặc trong chốc lát, quay đầu, nhìn Linh Mộc tiên sinh, ngữ khí nhẹ nhàng nói: “Linh Mộc tiên sinh, đêm nay ngài uống nhiều, tôi nghĩ ngày mai chúng ta lại hẹn thời gian bàn lại chuyện này đi.”

Nói xong, Cảnh Hảo Hảo đứng lên: “Linh Mộc tiên sinh gặp sau.”

Những người phía sau, vẫn quay chung quanh chiếu bạc đánh bài như trước, như là hoàn toàn vốn không có nhìn thấy chuyện xảy ra ở nơi này.

Ca cơ trên vũ đài, vẫn y y nha nha ca dao Cảnh Hảo Hảo nghe không hiểu, ngữ điệu triền miên mềm mại, thấm vào ruột gan.

Linh Mộc tiên sinh lười biếng tựa vào trong sô pha, đối mặt với lời nói của Cảnh Hảo Hảo, ánh mắt cũng không có nâng một chút, chỉ giơ tay, hút một ngụm xì gà, có khói mù lượn lờ, bay ra từ giữa môi ông ta.

Cảnh Hảo Hảo cường chế khẩn trương nơi đáy lòng, bình tĩnh đứng ở trước mặt Linh Mộc tiên sinh đợi một lát, sau đó lễ phép cúi khom người, xoay người, đi về phía cửa.

Giày cao gót, dẫm trên mặt chất gỗ, phát ra tiếng vang nặng nề.

Linh Mộc tiên sinh vẫn duy trì tư thế không nhúc nhích ngồi ở trên sô pha như cũ.

Cảnh Hảo Hảo đứng ở trước cửa, phát giác phía sau không có gì khác thường, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nâng tay lên, lúc đang chuẩn bị kéo cửa, giọng nói Linh Mộc tiên sinh, đột nhiên truyền đến: “Cảnh tiểu thư.”

Tay Cảnh Hảo Hảo dừng ở trên tay cầm cửa.

Cô không có quay lại, toàn thân kéo căng chặt chẽ.

Sau đó, giọng nói Linh Mộc tiên sinh, lại truyền đến một lần nữa: “Xem ra, đáp án Cảnh tiểu thư cho tôi, là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt?”

Cùng với lời nói của Linh Mộc tiên sinh rơi xuống, tài xế đón Cảnh Hảo Hảo đứng ở bên cạnh ông ta sai bước trực tiếp đi về phía Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo rõ ràng nghe thấy, có tiếng bước chân nặng nề tiến về phía cô từ phía sau.

Mang theo một đạo hơi thở nguy hiểm.

Cảnh Hảo Hảo hít sâu một hơi, nâng tay lên, liền kéo cửa ra, bước nhanh ra bên ngoài, không quan tâm chạy ra ngoài.

Cô dùng hết toàn lực, giống như phía sau đi theo là sài lang hổ báo, không, chính là sài lang hổ báo.

Phía sau truyền đến một đạo tiếng Nhật, là ý tứ gì, Cảnh Hảo Hảo hoàn toàn không hiểu, cô chỉ có thể cảm giác được, khoảng cách tiếng bước chân người đuổi theo của cô càng ngày càng gần.

Cảnh Hảo Hảo mang giày cao gót, tốc độ vốn không nhanh, phía sau đuổi theo cô là một người đàn ông, tựa như mèo vờn chuột, chỉ rẽ ba khúc cua, mái tóc dài của cô liền bị người hung hăng níu lại, sau đó cả người bị cường ngạnh kéo trở về, trực tiếp một phen ném lên sô pha.

Cảnh Hảo Hảo giãy dụa vừa định đứng lên, người đàn ông liền nâng tay lên, hung hăng ấn chặt cô ở trên sô pha.

Linh Mộc tiên sinh vẫn duy trì tư thái nho nhã lễ độ đứng ở tại chỗ như trước, ánh mắt mang theo một chút thưởng thức nhìn Cảnh Hảo Hảo liều mạng giãy dụa như thế nào cũng chạy không thoát, sau đó, khóe môi khẽ cười cười, mở bước chân, đi về phía sô pha.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 577: Tâm Sự [7]

Editor: May

Tốc độ bước chân của ông ta rất chậm, thoạt nhìn thực nhàn nhã.

Nhưng loại nhàn nhã này dừng ở đáy mắt Cảnh Hảo Hảo, càng như là lãng trì.

Cuối cùng Linh Mộc tiên sinh đứng ở trước sô pha, nhìn xuống Cảnh Hảo Hảo trong chốc lát, sau đó chậm rãi cúi người, cầm xì gà trong tay trực tiếp ấn tắt ở trong gạt tàn thuốc, chậm rãi ngắt hai cái, động tác của ông ta thoạt nhìn như là pha quay chậm trong phim.

Lúc ngón tay Linh Mộc tiên sinh rời khỏi gạt tàn thuốc, thuận tay cầm lấy ly rượu bỏ thuốc kia, chậm rãi đi bước chân thong thả, đi tới bên cạnh Cảnh Hảo Hảo, chậm rãi cúi người xuống.

Cả người Cảnh Hảo Hảo theo bản năng lún vào trong sô pha, trấn định và ung dung cô vẫn duy trì, lúc này mơ hồ có chút vỡ tan, tốc độ nhịp tim của cô cực nhanh, giống như có thể nhảy ra từ trong ngực mình bất cứ lúc nào, toàn thân cô đều tràn ngập sợ hãi.

Nhìn gương mặt Linh Mộc tiên sinh cách chính mình càng ngày càng gần, Cảnh Hảo Hảo vốn dùng hết sức lực giãy dụa mới hơi có chút sợ hãi, liền bắt đầu liều mạng giãy hất ra.

Lực đạo tài xế không chế cô, càng ngày càng nặng.

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo dâng lên một cỗ tuyệt vọng, bởi vì sợ hãi, cánh môi của cô hơi có chút run rẩy.

Linh Mộc tiên sinh nhìn thần thái khẩn trương như vậy của cô, sắc thái hưng phấn nơi đáy mắt càng đậm, ông ta ngồi ở bên người Cảnh Hảo Hảo, lắc lắc rượu trong tay, sau đó nâng tay lên, chậm rãi sờ lên bả vai Cảnh Hảo Hảo.

Lực đạo của ông ta rất nhỏ, lại mang theo một cỗ sợ hãi làm người ta nói không nên lời, chậm rãi dọc theo bả vai Cảnh Hảo Hảo, dời từng chút đến xương quai xanh của cô.

Ca cơ trên vũ đài, giống như hoàn toàn không có thấy một màn như vậy, thần thái sinh động hát một lại một ca khúc.

Những người trên chiếu bạc, có thể vừa đánh xong một ván, người thắng dùng tiếng Nhật bô bô nói một ít lời nói, nghe rất hưng phấn.

Cảnh Hảo Hảo lại sợ hãi đến toàn thân phát run.

Ngón tay Linh Mộc tiên sinh, cuối cùng dừng ở trên cổ của cô, đầu ngón tay hơi lạnh của cô, dọc theo động mạch chủ cổ họng của cô, chậm rãi mấp máy, giống như tay anh, có thể sẽ biến thành lợi khí bất cứ lúc nào, trực tiếp cắt vỡ yết hầu của cô, làm cho cô nháy mắt bỏ mạng.

Cảnh Hảo Hảo ổn định hô hấp, ngay cả nước miếng cũng không dám nuốt một chút, chỉ có thể tùy ý Linh Mộc tiên sinh, chậm rãi dời tay lên, dừng ở trên cằm khéo léo xinh đẹp của cô, sau đó giang hai tay, bóp chặt cằm của cô, cường ngạnh tách miệng cô ra, đưa ly rượu về phía bên môi Cảnh Hảo Hảo.

Linh Mộc tiên sinh cố ý nâng ly rượu lên, bên trong có dòng rượu nhỏ chảy xuôi ra, Cảnh Hảo Hảo liều mạng lắc đầu, tránh cho rượu bỏ thuốc rơi vào trong miệng.

Rượu cam thuần, vẩy lên mặt của cô, một đầu tóc, tản mát ra mùi hương say lòng người.

Linh Mộc tiên sinh tựa hồ là đang cố ý tra tấn Cảnh Hảo Hảo, không chút bởi vì cô trốn tránh mà lộ ra một chút phần nộ, mãi cho đến cuối cùng, trong ly rượu còn lại chút ít rượu, ông ta mới dừng động tác lại, nâng tay lên, chậm rãi đẩy tóc dài dính đầy rượu trên gò má Cảnh Hảo Hảo ra, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn thoát nhìn tinh xảo non mịn của cô, trước mặt của cô, nuốt rượu còn trong ly vào trong miệng mình, sau đó cúi người xuống, dán lên môi Cảnh Hảo Hảo.

Cầm Cảnh Hảo Hảo bị Linh Mộc tiên sinh bóp chặt, cô hoàn toàn không đóng miệng lại jđược, cô tỉnh tường nhìn thấy, môi Linh Mộc tiên sinh, sắp dán lên môi của mình.

Hiện tại cô, bị buộc vào tuyệt cảnh.

Sợ hãi giống như là bão táp khắp đầy trời, nháy mắt thôi quét cô.

Cô không muốn bị bỏ thuốc, không muốn bị người khi dễ, không muốn.....

Rất rất không muốn.

Nhưng cô không có cách nào ngăn cản hết thầy phát sinh này.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 578: Tâm Sự [8]

Editor: May

Cô không muốn bị bỏ thuốc, không muốn bị người khi dễ, không muốn.....

Rất rất không muốn.

Nhưng cô không có cách nào ngăn cản hết thầy phát sinh này.

Hiện tại cô thân ở dị quốc tha hương, không quen cuộc sống nơi này, cô muốn cầu cứu, tìm khắp nơi cũng không tìm được bất kỳ ai.

Sau đó, đáy lòng Cảnh Hảo Hảo liền hiện lên một tầng khó chịu.

Cô không biết, nếu sau khi mình trải qua chuyện như vậy, còn có có dũng khí tiếp tục sống hay không.

Cô thật sự rất hy vọng, vào lúc mấu chốt này, cô có thể như là cảnh tượng trong phim truyền hình, trong tiểu thuyết một chút, nháy mắt có một người đàn ông xuất hiện như thần, giải cứu cô.

Cùng với những suy nghĩ này của cô, sau đó, trong đầu của cô, liền xuất hiện thân ảnh Lương Thần.

Thân ảnh ấy, tới thực đột ngột, đến không hề dấu hiệu.

Khiến cho cô hoàn toàn không biết, chính mình vì sao, ở trong thời khắc nguy hiểm này, suy nghĩ đầu tiên của mình lại có thể là anh.

Cảnh Hảo Hảo cảm giác được, cánh môi Linh Mộc, đã sắp đụng phải cánh môi của cô.

Trong dạ dày quay cuồng của cô nổi lên một trận ghê tởm.

Hiện tại đáy lòng của cô hơi có chút hối hận lên, cô nên làm một phụ nữ vừa hư lại ích kỷ, nên vào lúc gọi nhằm điện thoại, Lương Thần hỏi cô có việc, cô mở miệng xin anh giúp đỡ.

Nói vậy, cô sẽ không cần vì không muốn ngồi tù, mà đêm khuya đi đến Nhật Bản, trải qua khuất nhục như vậy, lâm vào hoàn cảnh cùng đường như vậy.

Sao chuyện lại trở nên không xong như vậy?

Rõ ràng Cảnh Hảo Hảo từng, tuy rằng bần cùng, nhưng trôi qua rất thuận buồm xuôi gió.

Khóe mắt Cảnh Hảo Hảo trở nên có chút ướt át, không biết là vì sợ hãi, hay là bởi vì tuyệt vọng, cả người cô trở nên có chút mờ mịt, trong đầu chỉ hốt hoảng nghĩ, lần này chính mình, thật sự không cứu được ư?

Linh Mộc khép miệng, nhẹ nhàng vuốt ve môi của cô, sau đó cánh môi giật giật, như là muốn mở miệng ra.

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng muốn ngậm miệng, nhưng hàm dưới lại truyền đến một trận đau nhức.

Cô tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, lệ trong mắt rơi xuống dưới.

Lúc này đây, tựa hồ, cô thật sự cùng đường rồi.

Nhưng mà, nhưng vào lúc này, đột nhiên bên tai của cô, truyền đến một tiếng nổ, sau đó cô liền cảm giác được đầu lưỡi của mình tiếp xúc đến một chút ướt át, như là rượu trong miệng Linh Mộc nhỏ giọt xuống dưới, ngay tại lúc cô nghĩ đến sẽ có càng nhiều rượu bỏ thuốc rơi xuống hơn, trên người cô bởi vì chịu đựng sức nặng của Linh Mộc tiên sinh, nháy mắt liền biến mất.

Cầm của cô, không có kiềm chế, hoạt động tự nhiên.

Cảnh Hảo Hảo sợ run hai giây, theo bản năng liền mở mắt, đập vào mắt là nóc nhà màu đỏ, thân thể vẫn còn ở trong hoàn cảnh vừa rồi

Nhưng vì sao Linh Mộc tiên sinh đột nhiên liền rời khỏi từ trên thân thể của cô chứ?

Cảnh Hảo Hảo ngồi dậy, nhìn thấy người trên chiếu bạc vẫn đang chơi như trước, ca cơ trên vũ đài còn đang ca hát, tầm mắt của cô chậm rãi di động, cuối cùng như ngừng lại bên phía trái.

Một người đàn ông, hàm chứa mười phần nổi giận, trực tiếp quật ngã Linh Mộc tiên sinh xuống đất.

Thân ảnh người đàn ông kia rất quen thuộc, giống y như thân ảnh xuất hiện trong đầu lúc cô tuyệt vọng nhất.

Là thân ảnh Lương Thần.

Trong đầu cô vừa rồi còn đang cầu nguyện có người tới cứu cô, mà người kia, còn là Lương Thần, kết quả, anh liền xuất hiện.

Đây hết thủy, phát sinh thật rất hí kịch hóa.

Cảnh Hảo Hảo chợt đứng lên từ trên sô pha, sau đó hung hăng nhéo đùi của chính mình, có đau đớn rõ ràng truyền đến.

Sau đó, cô mới nhẹ nhàng trừng mắt nhìn, nghĩ, rõ ràng Lương Thần ở thành phố Giang Sơn, sao lại xuất hiện ở Tokyo Nhật Bản?

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 579: Tâm Sự [9]

Editor: May

Sẽ không phải là cô uống thuốc Linh Mộc tiên sinh, xuất hiện ảo giác chứ?

Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm trước mặt, Lương Thần mặc một kiện áo sơ mi màu đen, mặt mày như họa, cao lớn bắt mắt, mơ mơ màng màng nghĩ.

Lương Thần lửa giận ngập trời sửa sang lại quần áo của mình một chút, chậm rãi quay đầu, sau đó, liền giao nhau với tầm mắt của Cảnh Hảo Hảo.

Tất cả hết thảy chung quanh, giống như trong nháy mắt này, đều biến mất hư không.

Hai người chính là lẳng lặng ngừng mắt nhìn nhau như vậy.

Sau một lúc lâu, Lương Thần đột nhiên liền mở bước chân dồn dập, đi về phía Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo còn chưa có phân rõ hết thảy này là mộng hay là ảo giác, cánh tay của cô, bị người hơi hơi lôi kéo, sau đó cả người, liền rơi vào một cái ôm ấm áp.

Mùi hương nhàn nhạt, hương vị quen thuộc giống như trong trí nhớ, như là tự mang theo một cỗ lực lượng thần kỳ, làm cho tâm Cảnh Hảo Hảo, lập tức liền yên ổn một chút.

Lực đạo người đàn ông ôm cô càng ngày càng nặng, giống như là muốn ôm cô vào trong cốt nhục của anh.

Ôm Cảnh Hảo Hảo đến hơi có chút thở không nổi.

Cái ôm này, ước chừng duy trì dài đến hơn mười giây, Lương Thần mới hơi buông Cảnh Hảo Hảo ra, anh hơi cúi đầu, nhìn thấu trên quần áo trên tóc và mặt Cảnh Hảo Hảo đều dính ẩm ướt, đáy mắt hiện lên một tầng thô bạo.

Đáy mắt cô gái, mang theo sợ hãi hoảng hốt, sắc mặt tái nhợt, đến ngay cả cánh môi cũng hơi có chút run rẩy, ngực phập phồng lên xuống, thần thái đại ra, giống như còn chưa có phục hồi tinh thần lại từ trong biến cố nguy hiểm như vậy.

Đáy lòng Lương Thần, dâng lên một tầng thương tiếc và đau lòng, sắc mặt càng thêm trầm thấp, nhưng lại nâng tay lên, nhẹ nhàng dùng bụng ngón tay lau khô từng chút rượu nhỏ giọt trên mặt Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo cảm thấy đây hết thảy, giống như là một giấc mộng không chân thật.

Cô mở to một đôi mắt đen trong suốt, nháy cũng không nháy nhìn Lương Thần.

Vẫn luôn, không có phản ứng gì.

Lương Thần lau giọt rượu, ngón tay liền nhẹ nhàng đặt lên cánh môi Cảnh Hảo Hảo, chậm rãi chà lau, giống nhau là muốn lau đi cảm giác ghê tởm Linh Mộc tiên sinh vừa mới dán lên gây ra cho Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo nhin không được nhẹ nhàng giật giật môi, xúc giác chân thật như vậy, không giống như là nằm mơ, Cảnh Hảo Hảo theo bản năng liền nâng tay lên, bắt được vạt áo người đàn ông trước mặt, vạt dệt mềm mại, tay cô chậm rãi di động, liền va chạm vào lồng ngực rắn chắc của Lương Thần, cách quần áo, cô còn có thể tinh tường cảm giác được nhiệt độ quen thuộc trên người Lương Thần trong trí nhớ.

Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng nhú mi tâm, nhìn chăm chăm mặt mày thâm thúy trước mặt, cả người người đàn ông tản ra sắc thái tuấn nhã mê người, có chút không xác định nhẹ nhàng mở miệng: “Lương Thần, là anh sao?”

Trong miệng cô gọi là tên của anh.

Mang theo một chút chần chờ.

Đáy lòng Lương Thần nhẹ nhàng run rẩy, đầu tiên là nhẹ nhàng gật gật đầu, sau đó mới thấp giọng nói: “Là anh, Lương Thần.”

Cảnh Hảo Hảo há miệng, đến giọng nói cũng quen thuộc như vậy, chẳng lẽ, đây hết thảy thật sự không phải là ảo giác của cô?

Cảnh Hảo Hảo tiếp tục sờ soạng ở trước ngực Lương Thần hai cái, dẫn tới người đàn ông nâng tay lên, cầm tay cô.

Cảnh Hảo Hảo trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn tình, cảm giác được nhiệt độ quen thuộc trong lòng bàn tay người đàn ông, cô rốt cục xác định, đây thật sự không phải mộng.

Đây hết thảy, chính là chân thật!

Vào lúc cô nghĩ đến chính mình sắp xong rồi, người đàn ông này, giống như thần, giống như giáng xuống từ trên trời, đứng ở trước mặt của cô.

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo hiện lên một tầng kích động nói không nên lời.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 580: Tâm Sự [10]

Editor: May

Đáy mắt cô nóng lên, mở miệng ra, lại nhẹ nhàng gọi tên của anh một chút: “Lương Thần.”

“Ừ.” Âm điệu người đàn ông rất nhẹ rất nhạt thối vào trong tai của cô, mang theo một cỗ yên ổn lòng người nói không nên lời.

Đã trải qua một trận mạo hiểm và gặp gỡ ly kỳ như vậy, hiện tại Cảnh Hảo Hảo đã sớm quên mất những giấc mộng cũ ân ân oán oán trước kia, ở dị quốc tha hương này, cô có thể gặp được một người quen thuộc xuất hiện ở bên người của mình, làm cho cô kim lòng không đậu liền nín khóc mà cười.

Cười cười, cô đột nhiên lại rơi nước mắt xuống, sau đó nâng tay lên, xoa xoa khóe mắt, liền lại bật cười.

Nơi này, mới lúc trước không lâu cô còn nghĩ, chính mình cả đời trôi qua đầu đường xó chợ như vậy, nhưng hiện tại cô lại cảm thấy chính mình trôi qua thật sự rất hạnh phúc bình an.

Lúc này tâm tình của cô, phức tạp đến khó có thể hình dung.

Cô không biết nên nói ra như thế nào, đơn giản, lại đột nhiên vươn tay, gắt gao ôm lấy thắt lưng Lương Thần, vùi đầu vào trong ngực anh.

Tình yêu của anh, lấp đầy trong ngực của cô, cảm giác phong phú như vậy, làm cho nước mắt nơi khóe mắt Cảnh Hảo Hảo, càng thêm không ngừng được.

Cô nhẹ nhàng cọ cọ nước mắt trên quần áo của anh, lực đạo ôm anh càng chặt một chút.

Những sợ hãi tuyệt vọng tìm được đường sống từ trong chỗ chết kia, bị đuổi ra khỏi cơ thể cô từng chút một, đầu óc Cảnh Hảo Hảo, lúc này mới chậm rãi rõ ràng lại, cô ngẩng đầu lên từ trong lòng Lương Thần, nhìn dung nhan tuấn tú như ngọc của người đàn ông, trong đầu trong nháy mắt nảy ra rất nhiều vấn đề.

Sao anh lại xuất hiện ở Nhật Bản?

Sao anh lại biết cô ở nơi này?

Cảnh Hảo Hảo mở miệng ra, vừa định hỏi, sắc mặt Lương Thần, trong nháy mắt trở nên âm trầm xuống.

Ánh mắt Cảnh Hảo Hảo lóe ra một tầng nghi hoặc, cô quay đầu theo tầm mắt Lương Thần, lúc này mới phát hiện, người vốn quay chung quanh chơi trước chiếu bạc, không biết từ khi nào, đã quay chung quanh thành một vòng tròn, vây cô và Lương Thần ở trong đó.

Tầm mắt những người đó, hung ác mà lại tàn nhẫn, mang theo thị huyết tàn bạo.

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng run rẩy, tay ôm thắt lưng Lương Thần, theo bản năng dùng sức hơn.

Lương Thần cảm giác được sự khẩn trương của cô gái, hơi cúi đầu, toàn thân tản ra hơi thở ung dung bình tĩnh, giống như có chút không bị người vờn quanh chung quanh đe dọa, thần thái tuấn lãng nhàn nhã chậm

rãi cười với cô, mang theo một cổ trấn an không tiếng động, thấp giọng nói với cô: “Đừng sợ, có anh ở đây.”

Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng gật gật đầu, nhưng cánh tay run rẩy, vẫn là tiết lộ lo lắng của cô.

Lương Thần chậm rãi nâng tay lên, kéo cánh tay Cảnh Hảo Hảo bên hông mình xuống, nở rộ một tươi cười nhẵn nại an ủi cô, nắm tay cô thật mạnh một chút, mới buông ra, bình thản ung dung mở miệng về phía nơi Linh Mộc tiên sinh đang đứng, là ngữ khí gặp nguy không loạn: “Linh Mộc tiên sinh, hân hạnh gặp mặt.”

Lương Thần và Linh Mộc tiên sinh từng gặp mặt một lần ở Nhật Bản, cũng không liên hệ gì, chỉ biết nhau đơn giản như vậy.

“Lương tiên sinh, hân hạnh gặp mặt.” Linh Mộc tiên sinh mở miệng, đáy mắt lại thoáng hiện lên một chút trầm thấp, nhìn lướt qua cô gái trong lòng Lương Thần, tiếp tục nói: “Lương tiên sinh, ban đêm xông vào địa bàn của cô, động thủ đánh người, việc này, tôi có thể không so đo, nhưng tôi có một điều kiện, đó chính là đêm nay tôi không có thời gian chiêu đãi Lương tiên sinh, hy vọng hiện tại Lương tiên sinh có thể rời đi.”

Lương Thần thản nhiên đứng ở tại chỗ, quanh thân tản ra một cỗ khí chất anh tuấn thoả đáng: “Bảo tôi rời đi cũng được, nhưng tôi cũng chỉ có một điều kiện, đó chính là mang theo cô ấy cùng đi.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 581: Tâm Sự [11]

Editor: May

So sánh với Linh Mộc tiên sinh mang theo tùy tùng trùng điệp, Lương Thần đờn thương độc mã tựa như một thư sinh hơi thở nho nhã thanh cao phong độ nồng đậm của người trí thức.

Nhưng hết lần này đến lần khác, khí phách vương giả bẩm sinh trên người anh, ở dưới nhiều người vây chung quanh như vậy, không có bị che dấu chút nào, ngược lại có vẻ, càng thêm thành một phái riêng.

Linh Mộc tiên sinh nghe xong lời nói của Lương Thần, ánh mắt trở nên càng thêm trầm thấp, nhưng chỉ một lát, Linh Mộc tiên sinh liền câu môi nở nụ cười: “Lương tiên sinh đây là đang cò kè mặc cả với tôi sao?”

Linh Mộc tiên sinh cười, là ngoài cười nhưng trong không cười, đáy mắt không có chút ý cười, ngược lại còn có từng đợt từng đợt cảm giác lạnh lẽo nhẹ nhẹ thấm thấu ra, làm cho người ta có một loại cảm giác nguy hiểm nói không nên lời.

Lương Thần lại như là không có nhận thấy được, khí chất trác tuyệt đứng ở tại chỗ, anh như là cảm giác được cô gái bên cạnh sợ hãi, lặng yên không một tiếng động vươn tay, nắm tay của cô bỏ vào trong tay của mình, nhẹ nhàng xoa xoa, ánh mắt trầm tĩnh, vẻ mặt cười nhạt, nói chuyện giống như phong đạm vân khinh, nói: “Linh Mộc tiên sinh ngài hiểu lầm, Lương Thần tôi khinh thường cò kè mặc cả, tôi là đang thông báo cho ngài.”

Lúc nói xong lời cuối cùng, ngữ khí Lương Thần hơi trầm trầm, một cổ cảm giác áp bách dày đặc, tràn ngập ra từ trên người anh.

Lương Thần tôi khinh thường cò kè mặc cả, tôi là đang thông báo cho ngài.

Ngụ ý chính là, mặc kệ ngăn trở bao nhiêu, anh mang người phụ nữ đi là nhất định rồi.

Không biết có phải trên người anh thật sự quá mức sắc bén hay không, cả người Linh Mộc tiên sinh hơi dừng một chút, trầm ngâm một lát, lại phốc xuy bật cười.

Ông ta cười, mang theo một cổ hương vị thị huyết.

Lương Thần lẳng lẳng nhìn Linh Mộc tiên sinh, ánh mắt trầm tĩnh, thần thái không chút sút mẻ.

Linh Mộc tiên sinh nhìn lại Lương Thần, sau một lúc lâu, Linh Mộc tiên sinh nâng tay lên, chậm rãi động vỗ tay: “Đã sớm nghe nói Lương tiên sinh thành phố Giang Sơn, không giống bình thường, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là thật.”

Linh Mộc tiên sinh nói tới đây, tươi cười trên mặt bỗng dừng ngừng lại, ánh mắt nhìn chăm chăm Lương Thần, ngữ khí lập tức trở nên vô cùng âm ngoan: “Nhưng Lương tiên sinh có phải quên rồi không, nơi này không phải thành phố Giang Sơn, không phải Trung Quốc, nơi này là Nhật Bản, là Tokyo, là địa bàn của Linh Mộc tiên sinh tôi, Trung Quốc các người có hai câu nói như thế nào nhỉ?”

Linh Mộc tiên sinh dừng trong chốc lát, nói: “Cường long khó áp địa đầu xà, còn có một câu là, hổ lạc đồng bằng bị chó khinh.”

Hàm nghĩa trong lời của Linh Mộc tiên sinh, không thể rõ ràng hơn nữa, chỉ là đang nói rõ ràng cho Lương Thần biết, ở Tokyo Nhật Bản, trên địa bàn của ông ta, đối nghịch với ông ta, tuyệt đối là tự tìm đường chết.

“Tri thức hiểu biết của Linh Mộc tiên sinh với Trung Quốc thấu triệt như vậy, nhưng tôi không biết Linh Mộc tiên sinh có biết bốn chữ này hay không.” Lương Thần nói tới đây, hơi dừng một chút, sau đó môi khẽ mở khẽ đóng, nhẹ nhàng phun ra từng chữ một: “Thăng đảo Hoàng Long.”

Linh Mộc tiên sinh nghe bốn chữ như thế, trầm giọng nở nụ cười, mang theo mười phần lực uy hiếp.

Lương Thần đón tầm mắt Linh Mộc tiên sinh, cũng chậm rãi cười cười, trong lúc cười nói, mang theo áp lực vô hình không chút để ý: “Theo tôi được biết, 65% thu nhập của Linh Mộc tiên sinh, đến từ thị trường Trung Quốc, thị trường Trung Quốc lớn như vậy, rất nhiều quốc gia châu Âu đều có ý phân chia, Linh Mộc tiên sinh hiểu biết tôi như vậy, cũng hiểu được lực ảnh hưởng của tập đoàn Giang Sơn ở thị trường Trung Quốc, cho nên tôi nghĩ Linh Mộc tiên sinh, có thể suy tính cẩn thận quyết sách hiện tại của các người một chút.”

Linh Mộc tiên sinh dừng trong chốc lát, nói: “Lương tiên sinh, đây là đang lấy lòng tôi? Muốn dùng tập đoàn Giang Sơn hợp tác với tôi, để tôi thả cho ngài một con ngựa?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 582: Tâm Sự [12]

Editor: May

Lương Thần ngẩng đầu, nhìn lướt qua Linh Mộc tiên sinh, đáy mắt mang theo một chút cao ngạo khinh thường, giọng nói thản nhiên: “Không, Linh Mộc tiên sinh, ngài hiểu lầm, tôi là đang uy hiếp ngài.”

Sắc mặt Linh Mộc tiên sinh, nháy mắt trở nên trầm thấp xuống.

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng ngẩng đầu, nhìn thoáng qua người đàn ông đứng thẳng bên cạnh.

Người quay chung quanh bọn họ, trong các đôi mắt phát ra một chút hung ác, giống như hận không thể lập tức tiến lên, xé nát Lương Thần.

Lương Thần giống như không có phát hiện, anh vẫn ung dung đứng ở tại chỗ như trước, nhìn Linh Mộc tiên sinh trước mặt, tiếp tục nói: “Tôi là một người Trung Quốc, ở trên địa bàn Linh Mộc tiên sinh, tôi tự nhiên không thể chống lại với Linh Mộc tiên sinh, nhưng Linh Mộc tiên sinh, xin tin tưởng tôi, tôi có thể tùy tùy tiện tiện làm cho sự nghiệp gia tộc Linh Mộc, không kiếm được chút gì ở Trung Quốc!”

Người quay chung quanh, có người đã muốn dùng tiếng Nhật mắng ra lời thô tục, thuận tiện lấy súng từ bên hông ra.

Ca cơ trên vũ đài, huấn luyện rèn luyện hàng ngày vô cùng tốt, đối mặt với một phòng có thể sắp phát ra huyết tinh bạo lực, không có chút sợ hãi, thanh tuyến mềm mại y nha nha hát xướng.

Không khí trong phòng, tựa hồ có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Cảnh Hảo Hảo nhìn nòng súng tối như mực chung quanh, nghe được tiếng lên đạn truyền đến cao thấp không đều liên tiếp không ngừng, trong lòng bàn tay nháy mắt tràn ngập mồ hôi, đều thấm ướt tay Lương Thần, lực đạo cô nắm tay anh, nhịn không được lớn hơn.

Cô chỉ là muốn đến Nhật Bản sửa đổi hợp đồng, cô chưa từng nghĩ đến, sẽ gặp phải một màn truyền thuyết như vậy.

Chỉ cần những người đó nổ súng, cô và Lương Thần, đều có thể sẽ biến thành tổ ong vò vẽ bất cứ lúc nào, bị mất mạng.

Cảnh Hảo Hảo tinh tường nghe thấy bên tai mình truyền đến tiếng hít thở dồn dập, trái tim nhảy lên đặc biệt nhanh, thành thịch.

Nhưng mà, trong đôi mắt xinh đẹp thâm thúy của Lương Thần hiện lên thanh khí cao ngạo, vẫn cứ đứng thẳng tắp như trước, đối mặt với những khẩu súng có thể làm anh bỏ mạng bất cứ lúc nào, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Anh đã nhận ra Cảnh Hảo Hảo bên cạnh khác thường, chậm rãi nghiêng đầu, ánh mắt nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo, đáy mắt anh, bình tĩnh ung dung, tràn ngập trấn an, sau đó chậm rãi cúi đầu, tiến đến bên tai của cô, thấp giọng nói: “Em yên tâm, anh sẽ bình an vô sự mang em về thành phố Giang Sơn, mặc kệ phát sinh chuyện gì, em cũng sẽ không có việc gì.”

Ngữ khí anh rất thấp, là đang lặng lẽ nói với cô.

Chỉ có hai người bọn họ có thể nghe thấy.

Tốc độ nói chuyện của anh rất nhanh, như là trấn an đơn giản trước khi lâm đại địch.

Anh nói xong, liền đón nhận ánh mắt của cô.

Không biết có phải lời nói của anh nổi lên tác dụng hay không, Cảnh Hảo Hảo khẩn trương, đè ép xuống từng chút.

Lương Thần đợi cho Cảnh Hảo Hảo bình tĩnh, lúc này mới chậm rãi quay đầu, chống lại tầm mắt Linh Mộc tiên sinh, nói: “Xem ra, tôi vẫn là xem trọng Linh Mộc tiên sinh, cái gọi là bản lãnh của Linh Mộc tiên sinh, chính là lấy nhiều làm ít, lấy súng lấn hiếp người, nghe đồn năng lực Linh Mộc tiên sinh ở Nhật Bản xuất chúng, hóa ra, thật đúng là chỉ là nghe đồn.”

Đáy mắt Linh Mộc tiên sinh trở nên càng thêm âm trầm, sao ông ta có thể nghe không ra châm chọc và khích tướng trong miệng Lương Thần, nhưng lặn vào đến vương giả cuối cùng, từ trước đến nay khinh thường dùng phương pháp như vậy để chiến thắng, cho nên ông ta nâng tay lên, hơi cởi áo khoác ra.

Những người chung quanh lập tức thu hồi súng ống.

Linh Mộc tiên sinh quay đầu, nhìn Lương Thần, nói: “Nghe ý tứ Lương tiên sinh, là muốn một người một ngựa đối kháng với tôi, một khi đã như vậy, Lương tiên sinh, không bằng chúng ta liền trực tiếp đơn giản mọi chuyện, chọn thứ hiện có trong tay, nơi đó có chiếu bạc, một ván định thắng bại, lợi thế chính là hiệp nghị quân tử.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 583: Tâm Sự [13]

Editor: May

“Có vấn đề hay không?”

Lương Thần ngẩng đầu nhìn lướt qua chiếu bạc một bên, khẽ cười một chút, nói: “Không thành vấn đề.”

.....

Đánh cuộc chính là cách đơn giản nhất.

Thình thoảng đơn giản nhất, là khó khăn nhất.

Lương Thần và Linh Mộc tiên sinh ở trước chiếu bạc thật dài, ngồi một phía khác biệt.

Cảnh Hảo Hảo đứng ở bên phía Lương Thần, mà những người khác, đều đứng ở bên đầu Linh Mộc tiên sinh.

Tiểu thư chia bài, là gọi tới ngay lúc đó, xào bài trước mặt mọi người, sau đó, chia bài.

Lương Thần và Linh Mộc tiên sinh, dẫn đầu phát cho mỗi người hai tờ bài.

Bài tới tay, Lương Thần và Linh Mộc tiên sinh ai cũng không có đi xem bài trước.

Linh Mộc tiên sinh nhìn Lương Thần, mở miệng nói: “Lương tiên sinh, đêm nay đánh bạc, nếu tôi thắng, Cảnh tiểu thư ở lại, anh tùy ý tôi xử trí.”

Lương Thần khí chất nhàn nhã ngồi ở trên ghế, nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo, không có phản đối: “Nếu Linh Mộc tiên sinh thua, Cảnh tiểu thư tôi mang đi, Linh Mộc tiên sinh còn phải tự tay định ra hợp đồng với công ty Hải Hâm.”

Cảnh Hảo Hảo đứng ở một bên, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Lương Thần.

Sao anh biết, chuyện công ty Hải Hâm xuất hiện vấn đề này? Lúc cô gọi điện thoại cho anh, rõ ràng không có nói gì cả.....

Linh Mộc tiên sinh đáp lại: “Không thành vấn đề.”

Lương Thần: “Vậy trước sắp xếp hợp đồng đi.”

Linh Mộc tiên sinh xoay thân, nói hai câu tiếng Nhật với người phía sau, lập tức có người xoay người đi tới một bên, lấy máy tính xách tay ra, đánh lạch cạch một ít chữ, sau đó in ra hai phần hợp đồng, phân biệt đưa tới trước mặt Lương Thần và Linh Mộc tiên sinh.

Hai người nhanh chóng đọc hợp đồng một lần, xác nhận không có lầm, cầm bút lên, ký tên.

Sau đó xem hợp đồng là thẻ đánh bài, đưa cho tiểu thư chia bài.

Tiểu thư chia bài tiếp tục phát một tờ bài cho mỗi người.

Lương Thần lặng yên không một tiếng động nhấc một cước lên, nhìn đại khái lướt qua ba lá bài trong tay, bất động thanh sắc ngẩng đầu, nhìn về phía Linh Mộc tiên sinh: “Linh Mộc tiên sinh, nếu đánh cuộc, chúng ta liền cược lớn một chút, ông cảm thấy thế nào?”

Tầm mắt Linh Mộc tiên sinh cũng ngẩng đầu từ trong bài của mình, đón tầm mắt Lương Thần, nói: “Lương tiên sinh, sao phương pháp lại lớn như thế?”

Lương Thần chậm rãi vuốt ve mặt trái bài tứ lơ khơ, nở nụ cười, nói: “Tập đoàn Giang Sơn ở Nhật Bản, sự nghiệp có 20%, tôi mượn 20% sự nghiệp làm lợi thế, nếu tôi thua, 20% sự nghiệp này, thuộc về gia tộc Linh Mộc.”

Lương Thần nói tới đây dừng một chút, nhìn thoáng qua người vừa sắp xếp hợp đồng, người kia lập tức sáng tỏ lại đánh ở trên máy tính một trận, định ra một phần hợp đồng mới, đưa cho Lương Thần.

Lương Thần quét một lần, xác nhận không có vấn đề, cầm lấy bút, soạn soạn ký tên mình ở phía trên.

Cảnh Hảo Hảo đứng ở một bên, trơ mắt nhìn 20% sự nghiệp tập đoàn Giang Sơn, rơi vào trong tay tiểu thư chia bài.

Linh Mộc tiên sinh nhìn sự nhanh nhẹn của Lương Thần, trầm tư trong chốc lát, nâng tay lên, làm một biểu thị với người sắp xếp hợp đồng, nói: “Nếu Lương tiên sinh dám cược như thế, vậy Linh Mộc tôi cũng sẽ không yếu thế, đúng lúc sự nghiệp Linh Mộc tôi mở ra ở thành phố Giang Sơn trong vài năm nay tốt lắm, đại khái cũng chiếm cứ 20% sự nghiệp của gia tộc Linh Mộc, cho nên tôi mượn lấy 20% làm lợi thế.”

Ước chừng qua mười phút, văn kiện chuyển nhượng 20% sự nghiệp của gia tộc Linh Mộc cũng rơi vào trong tay tiểu thư chia bài.

Lúc này Lương Thần mới thoải mái xốc lá bài thứ nhất của mình lên.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 584: Tâm Sự [14]

Editor: May

Q bích.

Tiểu thư chia bài cầm lấy, đặt ở giữa.

Linh Mộc tiên sinh nhìn thoáng qua, cũng cầm lấy một tấm bài trong đó, mở ra.

K cơ.

Lớn hơn Lương Thần một chút.

Tạm thời Lương Thần bị vây ở tình thế xấu.

Người đứng sau Linh Mộc tiên sinh, đủ thần thái kích động.

Cảnh Hảo Hảo lại dùng sức siết lòng bàn tay, trái tim nhảy giống như có thể vượt qua sự chịu đựng của cô bất cứ lúc nào.

Đây chính là vừa mới bắt đầu, Lương Thần cũng đã đặt xuống lợi thế lớn nhất, nếu anh và Linh Mộc tiên sinh tiếp tục chơi như vậy nữa, kết cục sẽ như thế nào?

Ngay tại lúc Cảnh Hảo Hảo suy nghĩ miên man trong đầu, Lương Thần bị vây ở hoàn cảnh xấu, lại khí định thần nhàn mở miệng một lần nữa,

giống như hoàn toàn không thèm để ý tình huống mình bị vây một lần nữa, tiếp tục nói: “Linh Mộc tiên sinh, hai năm này tập đoàn Giang Sơn mở rất nhiều sản nghiệp mới, buôn bán điện tử, sản phẩm điện tử, đã đánh ra nhãn hiệu, có giá trị do thị trường đánh giá, không ít hơn 2500 tỷ đô la, hiện tại tôi lấy ra hết toàn bộ những nhãn hiệu này, nếu tôi thua, những nhãn hiệu này sẽ đổi tên thành nhãn hiệu của gia tộc Linh Mộc, thị trường đã có bấy giờ, đều thuộc về sở hữu của Linh Mộc tiên sinh.”

Cùng với lời nói Lương Thần, đầu ngón tay người đàn ông phụ trách hợp đồng bay nhanh gõ ở trên bàn phím.

Đợi cho lời nói Lương Thần rơi xuống, máy in liền phát ra tiếng vang sần sật, sau đó người đàn ông đưa hợp đồng cho Lương Thần xem qua.

Lương Thần đại khái quét mắt hai lần, cầm lấy bút.

“Lương Thần.....” Cảnh Hảo Hảo đứng ở một bên vươn tay, dè lại cánh tay anh.

Lương Thần ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo, đáy mắt cô gái, di động lo lắng nồng đậm.

Giờ này khắc này, anh có thể hiểu là, cô là đang lo lắng cho anh không?

Đáy lòng Lương Thần, chậm rãi hiện lên một chút vui sướng, cười cười nhợt nhạt về phía Cảnh Hảo Hảo, đưa cho cô một ánh mắt yên tâm, không có dừng lại ký tên của mình xuống.

Vì thế, mấy nhãn hiệu mới mở của tập đoàn Giang Sơn trong mấy năm nay, cứ như vậy trở thành lợi thế, lại rơi vào trong tay tiểu thư chia bài lần nữa.

Lương Thần chậm rãi buông bút trong tay, nhìn Linh Mộc tiên sinh đối diện, nói: “Linh Mộc tiên sinh, ông có thêm tiền cược không? Nếu không thêm, tôi lật bài.”

Nói xong, Lương Thần liền lật lá bài thứ hai lên.

“Chờ.” Linh Mộc tiên sinh lên tiếng chặn đứt hành động của Lương Thần, ánh mắt nhìn Lương Thần, nói: “Tôi theo, Lương tiên sinh lấy ra nhân hiệu giá trị tăng đến 2500 tỷ đô la làm tiền đặt cược, tôi sẽ cầm 30% cổ phần công ty gia tộc Linh Mộc làm tiền đặt cược, giá trị thị trường hạch toán một chút, đại khái cũng là 2500 tỷ đô la.”

Lương Thần câu môi cười, không nói gì.

Linh Mộc tiên sinh đợi cho hợp đồng in ra, ký tên, sau đó liền nhanh nhẹn xóc lá bài thứ hai lên: K rô.

Hơn nữa lá K ông ta vừa mới lật lên, vừa vặn là đôi K.

Cùng lúc đó Lương Thần cũng xóc bài lên, K bích.

Q bích và K bích, là một sảnh cùng loại.

Lương Thần vốn cùng vây ở tình thế xấu, lúc này kéo thành thế hòa với Linh Mộc tiên sinh.

Tầm cuối cùng, là lá bài sinh tử sẽ quyết định thắng thua.

Hiện trường trong nháy mắt im lặng không có âm thanh gì.

Tất cả mọi người ngừng thở.

Không khí toàn bộ hiện trường, hơi có chút ngưng trệ.

Thời gian qua khoảng một phút đồng hồ, ngón tay Lương Thần chậm rãi phui lá bài tú lơ khơ để sẵn trên mặt bàn kia, nhìn Linh Mộc tiên sinh trước mặt nói: “Linh Mộc tiên sinh, trước khi lật bài, tôi còn muốn thêm tiền đặt cược lần nữa.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 585: Tâm Sự [15]

Editor: May

Còn muốn thêm?

Tất cả mọi người ở đây khiếp sợ nhìn về phía Lương Thần.

Trên thế giới này có rất nhiều người có tiền dùng đánh bạc trở thành một loại tiêu khiển, nhưng cũng rất ít có người dùng tài sản tính mạng đặt vào

Hiện tại tiền đặt cược Lương Thần đặt, đã gần 50% sản nghiệp của tập đoàn Giang Sơn.

Hiện tại anh và Linh Mộc tiên sinh ai thắng ai thua, hoàn toàn không nhìn ra manh mối nào, còn muốn thêm tiền đặt cược, như vậy rất có thể, sẽ là kết cục vạn kiếp bất phục.

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng lại mở miệng, hô một tiếng: “Lương Thần.”

Lương Thần lại ngoảnh mặt làm ngơ với giọng nói của cô, vẫn duy trì thần thái thản nhiên, ngữ điệu gọn sóng không sợ hãi mở miệng, chậm rãi nói: “Tiền đặt cược cuối cùng của tôi, là toàn bộ tập đoàn Giang Sơn.”

Thân thể Cảnh Hảo Hảo cứng đờ, có chút không thể tin nhìn về phía Lương Thần.

Hình dáng đường cong người đàn ông lưu sững, tự nhiên xinh đẹp giống như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, ngọn đèn sắc màu ấm chiếu vào trên người anh, tản mát ra một loại sắc thái mê say.

Anh nói đặt cược là toàn bộ tập đoàn Giang Sơn, nói đến ánh mắt cũng không có chớp động một chút, giống như tập đoàn Giang Sơn, đối với anh mà nói, chỉ là một tồn tại râu ria.

Đáy mắt Linh Mộc tiên sinh, cũng thoáng hiện lên một tầng kinh dị.

Toàn bộ tập đoàn Giang Sơn, đây là dùng tài sản tánh mạng của mình đánh cược.

Liền vì một phụ nữ?

Linh Mộc tiên sinh theo bản năng nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo, hỏi: “Anh xác định?”

Lương Thần không có do dự gì, vẫn duy trì tốc độ nói chuyện vừa rồi, cũng không có trả lời Linh Mộc tiên sinh, ngược lại là nói với người xử lý hợp đồng: “Sắp xếp hợp đồng đi.”

Lúc này đây, toàn bộ phòng không có tiếng vang gì, mọi người ai cũng không mở miệng nói chuyện.

Chỉ có âm thanh người sắp xếp hợp đồng đánh bàn phím và tiếng máy in truyền ra.

Một lát sau, âm thanh yên lặng, toàn bộ người trong phòng giống như bị dừng hình ảnh.

Lương Thần tiếp nhận hợp đồng, lúc này đây nhìn cũng không liếc mắt nhìn một cái, cầm lấy bút, liền ký tên.

Động tác hạ bút của anh lưu sướng tự nhiên, không có chút do dự và trì hoãn.

Cảnh Hảo Hảo tinh tường nhìn thấy trên trang giấy màu trắng, chậm rãi hiện ra hai chữ Lương Thần rồng bay phượng múa.

Nét bút cứng cỏi, lộ ra một cỗ khí phách không giống người khác.

Chuyện này không quan hệ với anh, cô cũng không quan hệ với anh, nhưng anh lại ở thời khắc cô nguy hiểm nhất, xuất hiện kịp thời như vậy, đúng lúc như vậy, hiện tại lại bởi vì cô, thân hãm ở trong phiền toái, còn bởi vì cô, không tiếc mang ra toàn bộ tập đoàn Giang Sơn.

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo, dâng lên một cảm xúc nói không rõ, ấm áp, êm ái, chua xót, bách vị tạp trần, làm cho hốc mắt của cô nổi lên một tầng ẩm ướt.

Lương Thần đưa hợp đồng cho tiểu thư chia bài, sau đó liền chống cằm mắt với Linh Mộc tiên sinh đối diện: “Đánh bạc đến mức xích cuối cùng, nếu tiếp tục thêm vào tiền đặt cược, như vậy người đó liền có quyền nói chuyện, hiện tại, yêu cầu của tôi là nếu lúc này ván bài này, Linh Mộc tiên sinh thua, tôi muốn tất cả gia sản gia tộc Linh Mộc sở hữu, nếu Linh Mộc tiên sinh thắng, tập đoàn Giang Sơn thuộc về ông, tôi tùy ý ông xử lý, đương nhiên.....”

Lương Thần dừng một chút, nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo, nói: “Cô ấy cũng thuộc về ông.”

“Cho nên, Linh Mộc tiên sinh, hiện tại ông chỉ có hai lựa chọn, một là kêu dừng nhận thua, một cái khác chính là, lật bài, xem ai thắng ai thua!”

Mọi người đều đặt tầm mắt ở trên người Linh Mộc tiên sinh, chờ ông ta làm ra quyết định cuối cùng.

Linh Mộc tiên sinh đánh giá cần thận Lương Thần, giống như là muốn nhìn ra một chút manh mối từ trên người của anh.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 586: Tâm Sự [16]

Editor: May

Nhưng người đàn ông trước mặt, khí định, thần nhàn, ánh mắt bình tĩnh ung dung, bên trong lộ ra một cổ hương vị lời thề son sắt.

Giống như tình thế bắt buộc với ván bài này.

Linh Mộc tiên sinh nhìn về phía bài tú lơ khơ trên mặt bàn, chính mình đôi K, Lương Thần là Q và K bích.

Lá bài cuối cùng trong tay mình là A rô.

Nếu lá bài cuối cùng của Lương Thần là A bích, như vậy chính là sảnh đồng loại, lớn nhất trong sảnh đồng loại, thắng chắc, nếu không mặc kệ như thế nào, Lương Thần cũng đều là thua.

Mặc kệ là chính mình, hay là Lương Thần, đều chỉ có 50% cơ hội thắng.

Chỉ một lựa chọn.

Một ý niệm, người thắng làm vua, người thua làm giặc.

Linh Mộc tiên sinh càng trầm mặc, cơ hội phần thắng trong đáy lòng Lương Thần càng lớn, bởi vậy, biểu hiện của anh càng trấn định.

Thời gian tích tắc trôi qua khoảng mười phút, Lương Thần lên tiếng hỏi: “Linh Mộc tiên sinh, hiện tại ông suy tính thế nào? Nếu không có kết quả, hiện tại chúng ta mời tiểu thư chia bài lật bài đi.”

Ngữ khí Lương Thần, nghe có chút cấp bách.

Trong lòng Linh Mộc tiên sinh càng thêm giãy dụa.

Nếu thật sự lật bài, chính mình thua, như vậy chính là thua mất hết sự nghiệp gia tộc Linh Mộc.

Hiện tại nếu chính mình thu tay lại, như vậy chính là bồi mất 50% sự nghiệp gia tộc Linh Mộc, còn có thể tiết kiệm 50%.

Vạn kiếp bất phục, hay là lựa chọn giữ lại?

Lương Thần thoát nhìn như là không có kiên nhẫn chờ Linh Mộc châm chước tự hỏi, nhìn về phía tiểu thư chia bài, nói: “Lật bài đi --”

Tiểu thư lật bài mỉm cười, vươn tay, chuẩn bị đi lật tấm bài cuối cùng của Lương Thần ra.

Lương Thần vẫn bình tĩnh không chút sụt mề ngồi ở chỗ kia như trước, mí mắt chớp cũng không chớp một chút, Linh Mộc tiên sinh mấp máy môi, đột nhiên lên tiếng: “Chờ một chút.”

Động tác lật bài của tiểu thư dừng lại.

Sắc mặt Linh Mộc tiên sinh trở nên có chút khó coi, ánh mắt ông ta nhìn chăm chăm Lương Thần, qua tròn một phút đồng hồ, sau đó mở miệng, nói: “Tôi nhận thua.”

Cảnh Hảo Hảo có chút kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía Linh Mộc tiên sinh.

Toàn bộ phòng trong im lặng ba phút, tiểu thư lật bài cầm tất cả tiền đặt cược nằm trong tay, đưa cho Lương Thần.

Tiền đặt cược này, không chỉ là Lương Thần đánh cuộc tập đoàn Giang Sơn, còn có Cảnh Hảo Hảo, hợp đồng mới của công ty Hải Hâm, cùng với 50% sự nghiệp của gia tộc Linh Mộc.

Lương Thần nhìn cũng không có liếc mắt nhìn hợp đồng trước mặt một cái, vẫn là bộ dáng bình thường thản nhiên như vậy, nâng mắt lên, ngừng khí không nhẹ không nặng nói một câu với Linh Mộc tiên sinh: “Linh Mộc tiên sinh, đa tạ.”

Sau đó đứng lên, cầm hợp đồng trước mặt này, liền nói: “Linh Mộc tiên sinh, sau này còn gặp lại.”

Nói xong, liền nâng tay lên, nắm bả vai Cảnh Hảo Hảo, ôm cô, đi từng bước một về phía ngoài cửa.

.....

Ước chừng qua khoảng mười phút, Linh Mộc tiên sinh trong phòng mới hoàn hồn, đứng lên, chỉ chỉ lá bài tẩy trước vị trí Lương Thần ngồi, nói: “Mở ra nhìn xem, là bài gì.”

Tiểu thư lật bài về mặt mỉm cười đưa tới trước mặt Linh Mộc tiên sinh.

Linh Mộc tiên sinh chỉ liếc mắt nhìn một cái, sắc mặt nháy mắt tái nhợt.

Không phải A bích, lại có thể là..... Hai cơ.

Bài trong tay Lương Thần, lại có thể là một lá bài nát đến không thể nát hơn, nhưng cố tình một lá bài nát như vậy, lại bị anh ta chơi chuyen

thành một kết cục tươi đẹp hoa lệ như vậy!

Linh Mộc tiên sinh nhìn hai cơ kia, đột nhiên liền cả người vô lực, nặng nề co quắp trở về trên ghế.

Người đàn ông kia, từ đầu đến cuối, đánh bạc với ông ta, đánh cuộc không phải là kỹ thuật đánh bài, mà là chiến thuật tâm lý!

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 587: Tâm Sự [17]

Editor: May

Người đàn ông kia, từ đầu đến cuối, đánh bạc với ông ta, đánh cuộc không phải là kỹ thuật đánh bài, mà là chiến thuật tâm lý!

Ông ta chính là đánh bạc thuần chuẩn, ông ta không có vẻ quyết đoán kia của anh, không có dồn vào chỗ chết rồi sau đó sinh can đảm!

.....

Lương Thần không chút hoang mang mang theo Cảnh Hảo Hảo đi ra sòng bạc, đứng ở ven đường đón một chiếc xe taxi.

Lương Thần thân sĩ mở cửa xe thay Cảnh Hảo Hảo, lúc này Cảnh Hảo Hảo mới hồi thần, chính mình đã muốn bình an vô sự rời khỏi từ trong tay Linh Mộc tiên sinh, cô vẫn cố gắng chống đỡ trấn định, trong nháy mắt này liền tan rã, bước chân đi về phía xe taxi, có chút như nhũn ra, suýt nữa ngã quỵ ở trên đất, may mắn Lương Thần một bên, tay mắt lanh lẹ đỡ lấy Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo ngồi trên xe taxi, từ đầu đến cuối cũng không có mở miệng nói một câu.

Chẳng qua vào lúc Lương Thần hỏi cô có đặt khách sạn hay không, cô mới nhẹ nhàng gật gật đầu.

Lương Thần lại hỏi tên khách sạn lần nữa, Cảnh Hảo Hảo mới mở miệng, bào địa chỉ với tài xế phía trước.

Trở lại khách sạn, Lương Thần cũng không có lên lầu, chỉ hỏi trong phòng trên lầu của Cảnh Hảo Hảo còn thứ gì không, Cảnh Hảo Hảo lắc lắc đầu, Lương Thần trực tiếp đi đến trước lễ tân, làm thủ tục trả phòng thay Cảnh Hảo Hảo.

Hiếu biết của Lương Thần với Linh Mộc tiên sinh cũng không nhiều, cũng không phải đặc biệt hiếu biết tác phong nhân phẩm, hơn nữa lúc này đây tới Nhật Bản đột ngột, cũng không có làm nhiều chuẩn bị lắm, vì lý do an toàn, Lương Thần cũng không có lưu lại Nhật Bản quá lâu, ngược lại trực tiếp sau khi trả phòng, đặt hai tấm vé máy bay, chuẩn bị lập tức quay trở về thành phố Giang Sơn.

.....

Tới sân bay, đã là năm giờ sáng sớm, máy bay là chuyến bay bảy giờ, Lương Thần nghĩ đến Cảnh Hảo Hảo cả đêm không ngủ, sau khi qua kiểm an, dẫn đầu tìm một nhà hàng.

Cảnh Hảo Hảo ăn đơn giản một chút, hơi phục hồi tinh thần lại từ trong biến cố kinh hiểm vừa rồi, ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt trầm tĩnh của Lương Thần, cô mới nhớ tới vấn đề chồng chất ở trong đầu, ánh mắt theo dõi anh, hỏi: “Vậy sao anh biết, tôi đến Nhật Bản này?”

Thật ra Cảnh Hảo Hảo vốn muốn hỏi, anh là bởi vì cô, mới đến Nhật Bản sao?

“Anh cũng không biết em ở Nhật Bản.” Lương Thần là thật không biết, anh chỉ biết là Linh Mộc tiên sinh ở nơi nào, cho nên liền trực tiếp đi qua tìm, không nghĩ tới đẩy mở cửa, liền nhìn thấy một màn Cảnh Hảo Hảo bị Linh Mộc tiên sinh đặt ở trên sofa kia, toàn bộ đầu óc, nháy mắt liền bị lửa giận che dấu, không chút suy nghĩ liền trực tiếp động thủ trước.

Hóa ra anh không biết cô ở Nhật Bản..... đáy lòng Cảnh Hảo Hảo hơi có một tia mất mát, cô rũ rũi mi mắt, che giấu ở ánh sáng nơi đáy của mình, nói không nên lời vì cái gì, chỉ là cảm thấy trong cổ họng thô ráp, có chút khó chịu, cô hít sâu một hơi, mới cố gắng để cho ngữ khí của mình, trở nên hòa hoãn lại: “Anh tới..... tìm Linh Mộc tiên sinh, là muốn bàn công việc sao?”

Lương Thần lắc đầu: “Không phải.”

Không phải bàn công việc, cũng không biết cô ở Nhật Bản, vậy anh tìm Linh Mộc tiên sinh, là vì sao?

Cô nhớ rõ, lúc anh và Linh Mộc tiên sinh đánh bài, từng đề cập qua chuyện hợp đồng công ty Hải Hâm.....

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo nhất thời hiện lên một cỗ ý tưởng lớn mật, nhưng cô lại không dám xác định, cô nâng mí mắt lên, nhìn chăm chăm Lương Thần, do dự hai giây, mới lên tiếng hỏi: “Sao anh biết, chuyện hợp đồng của công ty Hải Hâm?”

Lương Thần nói: “Tôi hôm qua lúc đánh bài với mấy người bạn, biết được.”

Đêm qua sau khi biết chuyện này, anh liền lập tức đến Nhật Bản này, chẳng lẽ anh là bởi vì chuyện của cô, mới đến tìm Linh Mộc tiên sinh?

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 588: Tâm Sự [18]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo có bảy phần khẳng định với ý tưởng lớn mật kia của mình, tay cô đặt ở trên sofa, dùng sức cọ xát, đáy lòng của cô mặc danh kỳ diệu dâng lên một cổ khẩn trương, là cảm giác cô chưa từng có, cô hung hăng mấp máy môi, ánh mắt tối đen nhẹ nhàng vòng vo hai vòng, sau đó hung hăng nuốt nuốt nước miếng, giọng nói có chút không xác định hỏi: “Anh..... đến Nhật Bản, có phải muốn làm cho Linh Mộc tiên sinh, sửa đổi hợp đồng với công ty Hải Hâm không?”

Lông mi thật dài của Lương Thần, bởi vì những lời này của Cảnh Hảo Hảo mà nhẹ nhàng run rẩy, sau đó buông chiếc đĩa trong tay xuống, cầm lấy giấy ăn một bên lau lau khóe môi, không có hé răng.

Cảnh Hảo Hảo nhìn Lương Thần trước mặt, mặt mày người đàn ông sáng sủa, ở dưới ánh đèn oánh nhuận của nhà hàng chiếu xuống, trên mặt càng tăng thêm một cổ hơi thở cao nhã.

Cô từng làm chuyện gì với Lương Thần cũng không quan hệ, mặc dù thấy được nghi hoặc trong đáy lòng, nhưng vẫn bất giác đánh mất ý niệm để cho chính mình không cần suy nghĩ sâu hơn nữa ở trong đầu.

Nhưng hiện tại, cô chỉ rất muốn truy hỏi vấn đề

Mắt Cảnh Hảo Hảo nháy cũng không nháy nhìn Lương Thần, cũng không có bởi vì sự trầm mặc của người đàn ông mà có một chút lùi bước, ngược lại, ngữ điệu nhẹ nhàng tiếp tục hỏi: “Lúc anh biết chuyện này, có thể trực tiếp cho tôi vay tiền, 900 vạn đối với anh mà nói, không tính là chuyện gì, nhưng vì sao anh cứ phải ngàn dặm xa xôi chạy tới Nhật Bản suốt đêm?”

Lông mi thật dài của Lương Thần nhẹ nhàng chớp động hai cái, ánh mắt nhắm ngay Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo không có chút lùi bước, đón ánh mắt anh, tuy rằng cô không phải xác định trăm phần trăm, nhưng cô vẫn dùng ngữ khí thực khẳng định, nói: “Anh không muốn cho tôi vay tiền, không muốn khiến cho tôi cảm thấy khó chịu, ngược ngùng vì phải cầm tiền của anh, cho nên muốn giải quyết vấn đề căn bản từ chỗ của Linh Mộc tiên sinh.”

Lúc Cảnh Hảo Hảo nói xong lời này, cô phát hiện trong lòng bàn tay của mình, lại phủ kín mồ hôi.

Cô hít một hơi thật sâu, sau đó liền tiếp tục hỏi một câu: “Có đúng không?”

Nói xong, cô liền dừng hô hấp lại, chỉ là cảm thấy máu toàn thân của mình đều ngừng lưu động.

So với năm đó, lúc cô đứng ở ven đường lạnh giá, nói với Thẩm Lương Niên “Em làm bạn gái anh được không”, còn muốn khẩn trương rất nhiều.

Lương Thần ngưng mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo, cũng không có gấp gáp mở miệng.

Cô là một cô gái thông minh, lúc cô từng bị anh ép buộc giữ ở bên người, mặc kệ anh làm cái gì, cô đều vô thức kháng cự, hoàn toàn không

cho anh cơ hội làm cảm động tâm của cô.

Nhưng hiện tại, cô hỏi anh như vậy, có phải đại biểu cho, chuyện anh làm, rốt cục vào được mắt của cô rồi không?

Lương Thần nghe thấy đáy lòng mình, có âm thanh nở hoa rất nhỏ, tản mát ra một loại hơi thở kích động.

Đây không phải đại biểu cho, thật ra anh còn có hy vọng?

Cho dù Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên có mười năm..... Nhưng anh vẫn có khả năng như cũ?

Lương Thần cảm thấy trong thế giới của mình, cháy một tia sáng như vậy, tuy rằng thực nhỏ bé, nhưng không sao, anh sẽ cố gắng che chở, để cho ánh sáng kia, càng ngày càng chói mắt.

Ánh mắt Lương Thần, ở trong nháy mắt kia, sáng giống nhau tất cả ngọn đèn Tokyo đều rơi vào mắt của anh, anh đầu tiên là nhẹ nhàng gật gật đầu với Cảnh Hảo Hảo, sau đó mới mở miệng, giọng nói là ôn hòa trước nay chưa từng có: “Đúng.”

Chỉ là một chữ.

Đúng.

Mười phần khẳng định suy đoán của Cảnh Hảo Hảo.

Một chữ này, lập tức khiến cho Cảnh Hảo Hảo sửng sốt tại chỗ, đáy lòng hung hăng run rẩy theo một chút

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 589: Tâm Sự [19]

Editor: May

Lúc cô đoán, là có một chút tình cảm đang quay cuồng, nhưng đợi khi Lương Thần khẳng định, cô mới phát hiện, trong ngực của mình, trong nháy mắt như là bị cái gì đó hung hăng lấp đầy.

Hô hấp của Cảnh Hảo Hảo trở nên có chút không ổn, tay cô dùng sức cầm lấy vạt áo của mình, loại cảm giác này thật sự rất xa lạ, là xúc động chưa có bất kỳ ai mang đến cho cô.

Ánh mắt Cảnh Hảo Hảo bình tĩnh nhìn Lương Thần, không biết là nguyên nhân gì, cô luôn cảm thấy người đàn ông trước mặt này, hoàn toàn không giống như là một người mà mình từng biết kia.

Càng hoặc là nói, tựa hồ cho tới bây giờ, cô vốn chưa có thật thật chính chính hiểu biết về Lương Thần.

Qua khoảng mười phút, Cảnh Hảo Hảo cảm giác được ánh mắt có chút chua xót, mới nhẹ nhàng trừng mắt nhìn, hoàn hồn, phát hiện ánh mắt người đàn ông lại vẫn si ngốc dừng ở trên người cô như trước, đáy mắt anh, bao hàm rất nhiều tình cảm, cô nhìn đến tốc độ tim đập bỗng dưng liền chậm một nhịp.

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng tránh né ánh mắt đó, trực giác phụ nữ nói cho cô biết, tầm mắt Lương Thần vẫn đặt ở trên thân thể của cô, tốc độ

tim đập của Cảnh Hảo Hảo càng lúc càng nhanh, nhanh đến nhiệt độ toàn thân của cô đều cao lên theo.

Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng mở tròng hai mắt, không có đi nhìn Lương Thần, ngược lại tròng mắt phiêu đảng chung quanh, sau đó chợt giống như suy nghĩ về cái gì đó, mở miệng hỏi: “Lá bài cuối cùng của anh trong ván bài với Linh Mộc tiên sinh là lá gì?”

Lương Thần nghe được câu hỏi của Cảnh Hảo Hảo, mới nhẹ nhàng hơi kéo tầm mắt của mình từ trên người Cảnh Hảo Hảo về một chút.

Là do đã lâu không nhìn thấy cô sao? Cô cứ như vậy lẳng lặng ngồi ở trước mặt anh, làm cho anh kim lòng không đậu nghĩ muốn nhìn chăm chăm cô ngẩn người, đến địa lão thiên hoang.

Lương Thần nâng cổ tay lên, nhìn thoáng qua thời gian, đã đến thời gian đăng ký, liền gọi phục vụ tới tính tiền, sau đó trả lời vấn đề Cảnh Hảo Hảo: “Hai cơ.”

Tuy rằng Cảnh Hảo Hảo cũng không đánh bạc, nhưng vẫn là biết đánh bài sảnh đồng loại là như thế nào.

Linh Mộc tiên sinh là đôi K, nếu Lương Thần muốn thắng ông ta, phải là A bích, nhưng trong tay anh lại là hai cơ, mặc kệ lá bài cuối cùng trong tay Linh Mộc tiên sinh là cái gì, đều có thể dễ dàng thắng anh.

Anh ở dưới tình huống biết rõ chính mình sẽ thua, lại có thể còn cầm tập đoàn Giang Sơn làm tiền đặt cược..... Cảnh Hảo Hảo mở to hai mắt, đi theo phía sau Lương Thần, đi ra nhà hàng, hỏi: “Anh rõ ràng biết anh sẽ thua, vì sao anh còn muốn dùng tập đoàn Giang Sơn làm tiền đặt cược? Nếu cuối cùng Linh Mộc tiên sinh không dùng ván bài lại, vậy hiện tại tất cả của anh, hết thảy đều không còn rồi ư!”

Ngữ khí Cảnh Hảo Hảo nói xong lời cuối cùng liền trở nên có chút kích động, đáy lòng của cô hiện lên một tầng nghĩ mà sợ, người đàn ông này..... còn kém một chút như vậy, liền táng gia bại sản, hai bàn tay trắng!

“Mất thì mất thôi.” Đối mặt với kích động của Cảnh Hảo Hảo, Lương Thần ngược lại có vẻ phong đạm vân khinh, một câu khinh phiêu nhẹ nhàng như vậy, sau đó khẽ cười cười với tiểu thư hàng không dẫn bọn họ lên máy bay, đưa vé máy bay của mình và Cảnh Hảo Hảo lên, lúc này mới nghiêng đầu, nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo bởi vì kích động, sắc mặt ửng đỏ, ý cười nơi đáy mắt càng sâu, cô đây là đang cảm thấy khẩn trương vì anh sao?

Loại cảm giác này, thật tốt.....

Chỉ là cô không biết, ở dưới tình huống như vậy, anh chỉ có thể đi về phía trước, không thể lùi về phía sau.

Tập đoàn Giang Sơn là lãnh thổ mình bảo vệ, giống như là quân vương tranh bá thiên hạ trong cổ đại, nhưng đụng phải cô, Giang Sơn cũng tốt, thiên hạ cũng thế, anh đều có thể không cần hết thảy.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 590: Tâm Sự [20]

Editor: May

Vì thiên hạ mất đi tình cảm chân thành, loại hành vi này anh sẽ không làm, anh chỉ biết làm buông tha thiên hạ chỉ cần cô.

Nếu buông tha tập đoàn Giang Sơn, có thể có được cô, anh thật sự có thể buông không chút do dự.

Anh sớm đã nghĩ xong, đặt thân thể tánh mạng của mình, đổi lại cô và anh cùng về thành phố Giang Sơn.

Cho dù anh thua, anh cũng có thể vạn kiếp bất phục với cô.

Cái gì gọi là mất thì mất thôi?

Cảnh Hảo Hảo bị ngữ khí băng quơ nhẹ nhàng như vậy của Lương Thần nói đến mắt mở thật to.

Anh là đến Nhật Bản vì cô, lấy ra toàn bộ tập đoàn Giang Sơn làm tiền đặt cược cũng là vì cô, vì cô.....

Nghĩ nghĩ, Cảnh Hảo Hảo vốn bị hành động chơi đập nôi chìm thuyền như vậy của anh kích động tiêu tán không còn một mảnh, thay vào đó, là tầng tầng cảm động, bắt đầu khởi động lên.

Cảnh Hảo Hảo xoay qua, nhìn về phía Lương Thần.

Anh cao hơn cô rất nhiều, cô muốn hơi ngẩng đầu, sau đó, cả người liền hơi thất thần, thế cho nên lúc đăng ký, Cảnh Hảo Hảo không cẩn thận bị vấp một chút.

“Cẩn thận.” Lương Thần vươn tay, bắt lấy cánh tay Cảnh Hảo Hảo, nhiệt độ trong lòng bàn tay anh cách áo khoác mỏng manh của anh, vẫn dọc theo da thịt của cô nóng đến trong lòng của cô, cả người Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng run rẩy một chút, ngay lập tức cúi đầu, ngồi ở trên vị trí của mình.

Máy bay bảy giờ, cất cánh đúng giờ, Cảnh Hảo Hảo không ngủ cả đêm, nhưng không có chút mệt mỏi, chỉ nhắm mắt lại, lặng yên không một tiếng động nâng tay, cố ý vô tình vuốt ve nơi cánh tay bị Lương Thần nắm qua của mình, loáng thoáng có thể cảm giác được nhiệt độ của anh lưu lại ở phía trên.

.....

Cảnh Hảo Hảo xóc nảy cả một đêm, ở trên máy bay miên man suy nghĩ hồi lâu, vẫn là nặng nề ngủ.

Đợi lúc cô tỉnh lại lần nữa, máy bay đã bắt đầu hạ xuống, thân thể của cô khoác lên một tấm mền, cô hơi giật giật thân thể, nghiêng đầu liền nhìn thấy bộ dáng Lương Thần nhắm mắt ngủ say.

Cảnh Hảo Hảo nghiêng đầu, quan sát tinh tế dung nhan của anh, đến ngay cả chính cô cũng không có phát hiện, khóe môi của cô, lại có thể dần dần hiện lên mỉm cười.

.....

Lúc Lương Thần lái xe ra khỏi sân bay, đã là mười giờ sáng.

Đường hơi có chút kẹt xe, xe đi một chút dừng một chút, qua một tiếng, mới đến cửa tiểu khu của Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo cởi bỏ dây an toàn, lúc chuẩn bị xuống xe, quay đầu, nhìn thoáng qua Lương Thần, cô còn chưa kịp mở miệng, Lương Thần liền rút hai phần hợp đồng ra, đưa cho Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo cúi đầu, nhìn lướt qua, là hợp đồng mới của Linh Mộc tiên sinh và công ty Hải Hâm.

Cảnh Hảo Hảo nâng tay lên, nhận lấy, nói một tiếng: “Cám ơn.”

“Ừ.” Ánh mắt Lương Thần gắt gao nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, anh vốn muốn nói “gặp sau”, nói “Trên đường chậm một chút”, nhưng lại không thể nào nói nên lời.

Thật sự là không biết, sau lần từ biệt này, khi nào thì anh và cô mới còn có thể gặp lại.

Gặp nhau ở Nhật Bản vào tối hôm qua, tuy rằng tràn ngập kinh hách và mạo hiểm, nhưng bởi vì có cô, anh lại cảm thấy đây là một đoạn thời gian tốt đẹp nhất.

Cảnh Hảo Hảo cầm lấy hợp đồng, lại cảm thấy chính mình cảm ơn ngoài miệng, tựa hồ có vẻ có chút không đủ thành ý, cô có phải nên bày tỏ một chút hay không?

Nhưng phải bày tỏ như thế nào?

Cảnh Hảo Hảo căn cước môi suy nghĩ trong chốc lát, sau đó nghiêng đầu, dịu dàng cười với Lương Thần, nói: “Chuyện lần này, thật sự rất cảm ơn anh, cái kia.....”

Cảnh Hảo Hảo ấp a ấp úng một chút, liền nói: “Chừng nào thì anh có thời gian? Tôi mời anh ăn bữa cơm, bày tỏ cảm ơn.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 591: Tâm Sự [21]

Editor: May

Tầm mắt Lương Thần nhìn Cảnh Hảo Hảo, thoáng hiện lên một chút kinh ngạc, như là rất không thể tin nổi.

Anh trầm mặc không có trả lời như vậy, làm cho Cảnh Hảo Hảo có chút lo lắng bất an, tay cuốn cuốn hợp đồng, liền nói: “Tôi biết mỗi ngày anh bề bộn nhiều việc, cho nên, chờ anh rút ra thời gian thì gọi điện thoại cho tôi là được rồi.”

Anh không có nghe sai chứ, cô lại có thể lên tiếng nói mời anh ăn cơm.....

Ngay vừa rồi anh còn nghĩ, khi nào thì bọn họ sẽ có lần gặp mặt sau.....

Lương Thần rũ mi, che giấu vui sướng nơi đáy mắt mình, muốn để cho chính mình biểu hiện bình tĩnh một chút, nhưng giọng nói, vẫn tiết lộ ra kích động nơi đáy lòng anh: “Được.”

“Vậy tôi xuống xe.” Cảnh Hảo Hảo chỉ chỉ cửa xe.

Lương Thần tiếp tục gật gật đầu, tay cầm lấy tay lái, bởi vì cao hứng, hơi trở nên có chút dùng sức.

Cảnh Hảo Hảo ở trên xe dừng một lát, cô lại có thể phát hiện, chính mình có chút không muốn xuống xe, lập tức, cô liền bị ý nghĩ của chính mình làm hoảng sợ, sau đó ngay lập tức nâng tay lên, đẩy cửa xe ra.

Lúc đóng cửa xe, Cảnh Hảo Hảo nói một câu:“Gặp sau.” với Lương Thần ở trong xe.

Lương Thần nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt gắt gao khóa chặt Cảnh Hảo Hảo, giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp: “Gặp sau.”

Cảnh Hảo Hảo nắm cửa xe, nhìn chăm chăm Lương Thần hơi thất thần một chút, sau đó đóng cửa xe lại, xoay người đi vào tiểu khu.

Lương Thần ngồi ở trong xe, vẫn đợi cho thân ảnh Cảnh Hảo Hảo biến mất không thấy, mới khởi động xe, rời đi.

.....

.....

Bởi vì Linh Mộc tiên sinh đã muốn sửa đổi hợp đồng, công ty Hải Hâm không có tổn thất kinh tế gì, lúc này đây phong ba hợp đồng xuất hiện sai lầm cứ như vậy rơi xuống.

Cảnh Hảo Hảo vẫn đi làm trong công ty như cũ, bởi vì chuyện lần này, thư ký tổng giám đốc Trần luôn cố ý né tránh cô, cũng không có như lúc trước, mang tất cả công việc có thể giao cho Cảnh Hảo Hảo liền giao cho Cảnh Hảo Hảo, cho nên bởi vậy, ngược lại làm cho mỗi ngày Cảnh Hảo Hảo trôi qua thanh nhàn rất nhiều.

Cô đã nói muốn mời Lương Thần ăn cơm, Lương Thần cũng đáp ứng rồi, hai ngày đầu, Cảnh Hảo Hảo chỉ nghĩ đến Lương Thần bề bộn nhiều việc, cũng không có quá nhiều suy nghĩ, nhưng trong nháy mắt đến ngày

thứ ba, điện thoại Lương Thần vẫn không có gọi tới, lúc Cảnh Hảo Hảo đi làm, nhin không được bắt đầu suy nghĩ miên man lên.

Sẽ không phải là Lương Thần quên chuyện cô muốn mời anh ăn cơm chứ?

Cảnh Hảo Hảo chỉnh di động ở chế độ rung, để lại ở trên mặt bàn, cả ngày đều không có cảm giác chấn động nào, nhưng Cảnh Hảo Hảo vẫn thường thường cầm lấy di động xem.

Mãi cho đến lúc tan tầm, di động vẫn luôn không có động tĩnh gì, đáy lòng Cảnh Hảo Hảo mặc danh kỳ diệu liền hiện lên một tầng mất mát nhỏ.

Cầm lấy túi xách của mình, chậm rãi xuống lầu, ngồi xe buýt, về nhà.

Buổi tối Cảnh Hảo Hảo cũng không có khẩu vị quá tốt, liền tùy ý nấu một bát mì ăn hết, rồi leo lên giường sớm.

Thời gian còn sớm, Cảnh Hảo Hảo không có chút buồn ngủ, bật ti vi lên, tùy ý nhìn xem.

Cô xem là một tiết mục văn nghệ rất khôi hài, người dẫn chương trình bên trong, hài hước khôi hài, chọc cho người xem toàn trường cười ha ha, nhưng Cảnh Hảo Hảo lại không thể nào cười được, ngược lại cảm thấy đáy lòng như là thiếu một thứ gì đó, trống rỗng.

Trong phòng thực im lặng, tiếng cười trong TV không ngừng, ở dưới tiếng cười phụ trợ kia, Cảnh Hảo Hảo lại cảm thấy ngực mình càng nặng nề, dứt khoát liền nâng tay lên, tắt ti vi, tiến vào trong ổ chăn chuẩn bị đi vào giấc ngủ.

Kết quả vừa mới nhắm mắt lại, Cảnh Hảo Hảo giống như là nhớ tới cái gì, lấy di động từ trong túi xách mình ra, chỉnh rung thành tiếng chuông, đặt ở bên gối của mình.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 592: Tâm Sự [22]

Editor: May

Đợt khi Cảnh Hảo Hảo hoàn thành một loạt hành động này, nhắm mắt lại ngoan ngoãn nằm ở trong ổ chăn, cô mới hơi ngây ngẩn cả người.

Cô lại có thể..... Sợ hãi chính mình sau khi ngủ say, không tiếp được điện thoại của anh, cố ý chỉnh thành chuông báo.

Trời ạ, cô đang làm cái gì?

Trong phòng ngủ im lặng, Cảnh Hảo Hảo rõ ràng nghe thấy tiếng tim đập của mình một chút một chút, trở nên đặc biệt nhanh.

Đây là hiện tượng chưa bao giờ có từ khi cô chào đời đến nay.

Trái tim Cảnh Hảo Hảo nhảy lên hồi lâu, cô mới hết hoảng phục hồi tinh thần lại, nâng tay lên, đặt ở chỗ trái tim của mình, ánh mắt trở nên có chút mờ mịt.

Giống như có thứ gì đó, không chịu sự khống chế của cô, lặng yên không một tiếng động thay đổi.

.....

Buổi tối Lương Thần đưa Cảnh Hảo Hảo về xong, nhận được điện thoại của nhà cũ, là mẹ gọi tới, bảo anh đi qua ăn cơm tối.

Từ khi qua tết trung thu, anh đã thật lâu không trở về qua, có thể bởi vì Cảnh Hảo Hảo hẹn anh ăn cơm, tâm tình rất tốt, liền trực tiếp tan tằm lái xe trở về nhà cũ.

Vào cửa, liền nhìn thấy Duyên Hoa ngồi ở trong phòng khách uống trà nói chuyện phiếm với mẹ của mình.

Duyên Hoa thấy anh tiến vào, mỉm cười với anh: “Anh Lương Thần, anh tới rồi?”

Mẹ Lương Thần cười vẫy vẫy tay với con của mình: “A Thần, hôm nay tới rất sớm, đến xem khăn lụa Duyên Hoa mang từ nước ngoài về cho mẹ này, đẹp mắt không?”

Lương Thần ném chìa khóa xe trên bàn, chậm rãi ngồi ở bên cạnh mẹ của mình, bởi vì tâm tình tốt, thật sự đi nhìn lướt qua khăn lụa mẹ cầm trong tay một chút, sau đó dùng ngữ khí thực có lệ, nói một câu: “Cũng không tệ lắm.”

“Đó là đương nhiên, ánh mắt Duyên Hoa luôn tốt lắm.” Mẹ Lương Thần nói xong, liền nhìn thoáng qua Duyên Hoa, nói: “Vừa rồi chúng ta nói đến chỗ nào rồi?”

“Bác gái, không phải gần đây bác rất nhàm chán sao? Cháu nói chúng ta đi chùa Vạn Phúc đi, nghe nói nơi đó rất linh thiêng, cháu muốn đi cầu một chuỗi phật châu mang theo, cháu có một người bạn nói cho cháu biết, cô ấy muốn mang thai, liền đi nơi đó cầu một chuỗi hạt châu, kết quả còn chưa tới ba tháng, liền thật sự mang thai.”

“Thật sự hiệu nghiệm như vậy?” Đáy mắt mẹ Lương Thần hiện lên một tia hứng thú: “Vậy chúng ta ngược lại ngày mai có thể đi nơi đó.”

Từ trước đến nay Lương Thần không có hứng thú với những đề tài phụ nữ này, nhưng nghe được phật châu, liền nghĩ đến Cảnh Hảo Hảo, sau

đó buông tờ báo cầm trong tay, ngẩng đầu, hỏi Duyên Hoa: “Có bảo vệ bình an không?”

Đáy mắt Duyên Hoa hơi thoáng hiện lên một tầng vui sướng, từ nhỏ cô ta đã thích Lương Thần, nhưng không có dũng khí tỏ tình, chỉ có thể vẫn cố ý giả bộ rất thích Từ Dung, quần quít lấy anh hỏi chuyện Từ Dung, thật ra cô ta chỉ vì có thể nói chuyện được với anh, sau đó cô ta nghe được tin tức anh muốn kết hôn từ trong miệng của chị mình, còn biết đối tượng anh muốn kết hôn, lại có thể cùng trong công ty giải trí với mình, tên Cảnh Hảo Hảo, bộ dạng xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng trình độ học vấn không thể nào hơn mình tinh hạng ba.

Cô ta nghĩ thế nào cũng không ra, Lương Thần - một người đàn ông ưu tú như vậy, sao lại để ý Cảnh Hảo Hảo - một người phụ nữ như vậy?

Vì thế cô ta còn thương tâm hồi lâu, phải biết rằng cô ta chính là vì có thể ở thành phố Giang Sơn nhìn thấy anh mỗi ngày, mới giả bộ rất thích quay phim, ở lại công ty giải trí TS.

Sau đó hôn sự anh thất bại, cô ta thật sự rất cao hứng, hiện tại đây vẫn là lần đầu tiên trong đời, Lương Thần chủ động tìm cô mở miệng nói chuyện, Duyên Hoa có chút kiềm chế không được hưng phấn của mình nói: “Cái gì cũng có thể cầu được, bình an, con cái, hôn nhân, đủ loại.....”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 593: Tâm Sự [23]

Editor: May

“Hạt châu tốt nhất là loại nào?” Lương Thần lại hỏi.

Đáy mắt Duyên Hoa càng sáng hơn: “Bồ đề tử, em đã muốn đi chùa Vạn Phúc cầu một phật châu bồ đề tử.”

Lương Thần không có hé răng, chỉ gật gật đầu, liền gục đầu xuống tiếp tục xem báo chí của mình.

Ăn xong cơm tối, Lương Thần cũng không có đứng lên chạy lấy người như thường ngày, ngược lại nghiêng đầu, nhìn thoáng qua mẹ của mình, hỏi: “Ngày mai mẹ đi chùa Vạn Phúc?”

“Đúng vậy, Duyên Hoa nói đi với mẹ.”

Lương Thần suy nghĩ một chút, liền nói: “Ngày mai con lái đưa hai người cùng đi.”

.....

Chùa Vạn Phúc cách thành phố Giang Sơn có bốn tiếng đường xe, cho nên ngủ lại ở trong chùa một đêm.

Vào ban đêm, Lương Thần chọn một chuỗi phật châu bồ đề tử, đưa cho phương trượng khai quang cho nó.

Quá trình khai quang suốt hai tiếng đồng hồ, anh liền quỳ gối trên bồ đoàn, từ châm nến đỏ đến khi phương trượng niệm xong kinh văn, nến đỏ cháy hết, mắt anh nháy cũng không nháy một chút, vẫn luôn đang nhìn phật châu kia.

Duyên Hoa và mẹ Lương Thần liền đứng ở phía sau, Duyên Hoa nhìn phật châu bồ đề từ Lương Thần khai quang kia, giống mình y như đúc, bất giác nghĩ đến Lương Thần đây là muốn chuẩn bị tặng cho chính mình, bởi vì qua năm ngày nữa, chính là sinh nhật của cô ta.

Đáy lòng Duyên Hoa hơi thoáng hiện lên một chút kích động.

.....

Ngày hôm sau, trở lại thành phố Giang Sơn từ chùa Vạn Phúc, đã là tám giờ tối, Lương Thần đưa mẹ và Duyên Hoa về nhà, đã là mười giờ.

Anh lái xe, vòng một vòng từ chỗ Duyên Hoa, vòng đến dưới lầu Cảnh Hảo Hảo, vươn tay, lấy phật châu từ trong túi ra, cầm ở trong lòng bàn tay xoay xoay, sau đó liền ngẩng đầu, nhìn thoáng qua căn phòng của Cảnh Hảo Hảo, phát hiện đã tắt đèn, liền lẳng lặng nghĩ người trong chốc lát, lái xe, trở về biệt thự giữa sườn núi.

.....

Tối hôm qua Cảnh Hảo Hảo miên man suy nghĩ hồi lâu mới ngủ, ngủ muộn, hôm sau tỉnh lại cũng có chút trễ, nhưng cô mở di động ra, suy nghĩ đầu tiên trong đầu, cũng không phải nhìn thời gian, ngược lại muốn đi nhìn điện báo một chút.

Phát hiện không có điện thoại Lương Thần gọi tới, Cảnh Hảo Hảo thoáng có chút mất mát, liền vội vàng mặc quần áo, thu thập chỉnh tề chính mình, đi công ty.

Cả một buổi sáng, vẫn mất hồn mất vía như trước, đến buổi chiều, công ty có hoạt động, Cảnh Hảo Hảo lại không có hứng thú gì, ngồi ở trên vị trí của mình, nhìn đồng nghiệp chơi đùa vui vẻ.

Chịu đựng đến bốn giờ chiều, Cảnh Hảo Hảo nghĩ một ngày này, Lương Thần hẳn định sẽ không liên hệ cô, liền dứt khoát ghé vào trên bàn.

Giấc ngủ tối hôm qua có chút không đủ, cho dù tiếng cười mọi người trong văn phòng ồn ào thành một mảnh, đặc biệt tranh cãi ầm ĩ, Cảnh Hảo Hảo vẫn lâm vào mộng đẹp.

Tuy rằng chỉ ngẩn ngẩn trong chốc lát, Cảnh Hảo Hảo vẫn mơ một giấc mộng, cô mơ thấy Lương Thần, mặt đối mặt ngồi nói chuyện phiếm với cô, hai người hàn huyên hồi lâu, giọng nói của anh rất êm tai, ôn nhu dễ nghe, còn muốn mê người hơn ca khúc cảm động cô nghe vào tối hôm qua.

Ánh mắt Lương Thần trong mộng rất đẹp, sâu thẳm như là hồ sâu, mang theo lực hấp dẫn nồng đậm, làm cho cô dần dần bị mất phương hướng. Thậm chí, làm cho cô ngừng hô hấp.

Cảnh Hảo Hảo chính là bị chính mình ghen tị, cô mở to mắt, đầu tiên là thở hổn hển mấy hơi, sau đó mới phát giác chính mình mơ cái gì, cả người chợt lập tức đứng lên từ trên vị trí.

Cô lại có thể mơ thấy Lương Thần..... Hơn nữa giọng nói và ánh mắt của anh trong mộng lại chân thật như vậy..... Rõ ràng chính là cô đã khắc vào trong trí nhớ.

Nhưng vào lúc này, điện thoại của Cảnh Hảo Hảo đột nhiên vang lên, cô cầm lấy vừa nhìn, là Lương Thần gọi tới, cô sợ tới mức tay run rẩy, điện thoại liền rầm rơi ở trên bàn.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 594: Tâm Sự [24]

Editor: May

Bởi vì chấn động, điện thoại chậm rãi di động ở trên bàn, phát ra âm thanh ong ong ong.

Màn hình sáng ngời nhất diệt, Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm mặt trên Lương Thần tên, một chút nghĩ đến chính mình vừa mới làm cái kia mộng, khẩn trương nuốt nuốt nước miếng, sau đó liền vươn tay, cầm lấy điện thoại di động.

Cô hít sâu một hơi, làm cho tâm tình của mình bình phục xuống, sau đó tiếp nghe điện thoại, ngữ khí đặc biệt trấn định nói với bên trong: “Alo?”

“Hảo Hảo sao?” Giọng nói quen thuộc của Lương Thần cách điện thoại truyền đến.

“Ừ.” Cảnh Hảo Hảo nói không rõ đáy lòng là tư vị gì, chỉ cảm thấy nghe được giọng nói của anh, liền có một loại cảm giác thân thiết khó có thể nói nên lời, dâng lên từ dưới đáy lòng.

Cảnh Hảo Hảo hung hăng nuốt nuốt nước miếng, nắm di động, tiếp tục hỏi: “Anh gọi điện thoại đến, là muốn để tôi mời anh ăn cơm sao?”

“Ừ.” Lương Thần lên tiếng, nói: “Anh lập tức đến dưới lầu công ty em.”

“Ừm.” Cảnh Hảo Hảo lên tiếng, liền cắt đứt điện thoại, sau đó ánh mắt chột trợn to, anh nói anh lập tức đến dưới lầu công ty?

Cảnh Hảo Hảo nhanh chóng nắm túi xách trên bàn lên, sau đó nhanh như chớp chạy vào trong toilet, đứng ở trước gương, đầu tiên là chải tóc mình lại một lần, sau đó lấy hộp phấn mang theo bên người ra, hơi vỗ lên một tầng, làm cho làn da thoát nhìn càng thêm nhẵn nhụi oánh nhuận, lúc này mới xoay một vòng trước gương, xác nhận không có vấn đề gì, mới cầm lấy túi xách, tốc độ cực nhanh vọt tới trong thang máy, nhấn số tầng một, liền đặc biệt sốt ruột nhìn con số nhảy xuống từng bậc.

Mấy chục giây ngắn ngủi, Cảnh Hảo Hảo lại chờ có chút không kiên nhẫn, cửa thang máy vừa mở ra, Cảnh Hảo Hảo bỏ chạy đi ra ngoài, sau đó lúc đi vào đại sảnh lầu nữa, bước chân Cảnh Hảo Hảo lập tức chậm lại, bộ dáng biểu hiện ra đặc biệt bình tĩnh, không nhanh không chậm đi đến cửa.

.....

.....

Địa điểm ăn cơm, là Lương Thần chọn lựa, món ăn Giang Chiết, ở phòng ăn xoay tròn nơi tòa nhà cao nhất của thành phố Giang Sơn.

Đó là nơi cao nhất thành phố Giang Sơn, ngồi ở trước bàn ăn, xuyên thấu qua cái bàn, từ phòng ăn xoay tròn, có thể thu toàn bộ cảnh đêm thành phố Giang Sơn vào trong mắt.

Người trong phòng ăn xoay tròn rất nhiều, cũng rất im lặng, có âm nhạc du dương vờn quanh chung quanh, không khí thoát nhìn vô cùng lãng mạn.

Cảnh Hảo Hảo bưng ly rượu, đưa tới trước mặt Lương Thần, chạm ly với anh: “Tuy rằng đã từng nói qua câu cảm ơn với anh, nhưng vẫn muốn nói lại lần nữa.”

Cảnh Hảo Hảo hơi tạm dừng một chút: “Cám ơn.”

Ở dưới bầu trời đêm đầy ánh sao ngoài cửa sổ, thần thái Lương Thần thoát nhìn rất tuấn lãng, nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, nói: “Không quan hệ.”

Sau đó liền dẫn đầu giờ ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Mới vừa rồi lúc Lương Thần nói chuyện, ánh mắt nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo thực sâu thẳm, mở miệng giọng nói dễ nghe êm tai, giống y như cảnh tượng trong giấc mộng cô nằm úp ngủ trong phòng làm việc vào chiều hôm nay, Cảnh Hảo Hảo lập tức giật mình tại chỗ, chỉ cảm thấy không khí chung quanh phòng làm việc trở nên có chút loãng, ngay cả hô hấp cũng trở nên có chút khó khăn.

Giống y như cảm giác ngừng thở trong giấc mộng của mình.

Lương Thần nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo qua một lúc lâu cũng không có uống rượu, nghĩ đến cô không thích uống, liền gõ bàn một cái, hỏi: “Muốn anh giúp em đổi một ly nước trái cây không?”

Cảnh Hảo Hảo lắc lắc đầu, lúc này mới ý thức được chính mình lại có thể đang thất thần, vì che giấu xấu hổ, cô vội vàng giờ ly rượu lên, một hơi, ừng ực uống không còn một mảnh.

Buông ly rượu, Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy Lương Thần còn đang nhìn chăm chăm chính mình, ánh mắt vô cùng thâm thúy, nhìn đến cô tâm hoảng ý loạn.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 595: Tâm Sự [25]

Editor: May

Cô nhện không được hơi giật mình một chút, liền nghiêng đầu, nhìn ngoài cửa sổ, vì dời đi tầm mắt Lương Thần dừng ở trên mặt của mình, nâng tay lên, chỉ vào một chỗ nói: “Đó không phải là công ty của anh sao?”

Lương Thần nhìn theo ngón tay Cảnh Hảo Hảo, bốn chữ đèn nê ông “tập đoàn Giang Sơn”, đặc biệt chói mắt ở trong bóng đêm.

Cảnh Hảo Hảo cảm thấy nét bốn chữ kia có chút quen thuộc, giống như từng thấy qua ở nơi nào, liền nghiêng đầu, suy nghĩ trong chốc lát, nghiêng đầu, hỏi: “Bốn chữ tập đoàn Giang Sơn kia, sẽ không phải là viết dựa theo bốn chữ của anh chứ?”

“Ừ.” Lương Thần lên tiếng: “Anh viết trên giấy, bọn họ cầm lấy vẽ, coi như là chữ viết của anh.”

Cảnh Hảo Hảo xoay qua, nhìn chăm chăm bốn chữ tập đoàn Giang Sơn kia, kéo môi một cái, nói: “Còn rất soái khí.”

Lương Thần bị lời nói của Hảo Hảo chọc cười khẽ một chút.

Cảnh Hảo Hảo đột nhiên lại quay đầu, hỏi: “Tôi nghe người ta nói, trước kia anh ở Bắc Kinh, sao lại đột nhiên nghĩ tới trở về thành phố Giang Sơn?”

“Căn mạch ba anh ở Bắc Kinh tương đối sâu, lúc ấy bảo anh xuất ngoại lưu học, anh lại không muốn đi, muốn gây dựng sự nghiệp, nhưng ông ấy lại đã an bài hết thảy cho anh ở Bắc Kinh, anh không thích loại cảm giác đó lắm, cho nên liền trực tiếp chạy tới Giang Sơn, nơi này là cố hương của anh, hơn nữa cách Bắc Kinh cũng có vẻ gần.”

“Nhưng Bắc Kinh là thủ đô, nếu ở Bắc Kinh, có lẽ tương lai của anh sẽ rất tốt, chẳng lẽ anh không hối hận?”

“Không hối hận.” Lương Thần dừng một chút, ánh mắt nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, nói: “Ngược lại, anh còn thực may mắn anh trở lại thành phố Giang Sơn.”

“Vì sao?”

Tâm mắt Lương Thần hơi dừng một chút, trong nháy mắt này, mặt tuấn mỹ trở nên có chút mơ hồ, qua một lúc lâu, anh mới mở miệng nói: “Bởi vì ở nơi này, anh gặp được người anh muốn gặp nhất.”

Thật ra anh muốn nói, bởi vì ở nơi này, anh gặp được cô.

Nhưng lại cảm thấy nói như vậy, tựa hồ có chút mạo muội, dù sao anh và cô, đã không còn quan hệ gì.

Cho nên, vẫn là dùng một lời nói uyển chuyển.

Nếu có thể, anh càng muốn từ nhỏ liền lớn lên ở nơi này, có lẽ như vậy..... anh có thể sớm gặp được em, sau đó có lẽ em và Thẩm Lương Niên liền không có những bắt đầu kia, mà anh và em..... có lẽ sẽ là không phải là cảnh tượng giống như vậy.....

Người muốn gặp nhất, là người anh thích sao?

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo hiện lên một loại chua xót nói không nên lời, cô có chút khổ sở, lại vẫn cố nở nụ cười hỏi: “Là người anh thích sao?”

Ánh mắt Lương Thần dừng ở Cảnh Hảo Hảo, gật gật đầu.

Chính mình và Lương Thần cùng một chỗ lâu như vậy, chưa bao giờ nhìn thấy anh quan tâm người phụ nữ nào, hơn nữa tin tức đưa tin bên lề, cũng đều là nói anh giữ mình trong sạch.

Người kia sẽ là ai?

Đổi lại trước đây, Cảnh Hảo Hảo mới không quan tâm người Lương Thần thích là ai, nhưng hiện tại, cô lại rất muốn biết.

Cho nên, cô liền căn cứ vào môi, ngữ khí chua xót đến chính cô cũng không có phát hiện: “Người kia là ai? Cô ta có ở thành phố Giang Sơn không?”

Người kia là em..... Cô ấy ở ngay trước mặt anh.

Hai câu nói đơn giản như vậy, Lương Thần lại không có dũng khí nói ra miệng, anh có chút sợ, chính mình vừa mở miệng, sẽ làm cho khoảng cách thật vất vả mới kéo gần được giữa cô và anh tan biến.

Trước kia, Lương Thần vẫn cảm thấy chính mình là không gì không làm được, nhưng đợi khi anh yêu thương một người, anh mới phát hiện, ở trước mặt người anh yêu, anh lại có thể là một người nhát gan.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 596: Tâm Sự [26]

Editor: May

Lương Thần tạm dừng hồi lâu, trực tiếp xem nhẹ vấn đề thứ nhất của Cảnh Hảo Hảo, trả lời vấn đề thứ hai của cô: “Người kia, hiện tại đã rời khỏi anh.”

Rời khỏi anh ngay trong ngày trở thành vợ danh chính ngôn thuận của anh.

Ánh mắt Lương Thần, trong nháy mắt này, trở nên có chút đau thương.

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở đối diện anh, nhìn thần thái của anh, ngược trở nên buồn phiền, hóa ra người anh thích, đã rời khỏi anh, khó trách anh và cô cùng một chỗ lâu như vậy, cũng không có phát hiện anh có quan hệ thân cận với người phụ nữ nào.

Cảnh Hảo Hảo cảm thấy thống khổ biểu hiện ra từ đáy mắt Lương Thần, có chút chói mắt, cô nhìn không được rĩ mi mắt, cả người không có khẩu vị, cầm đĩa đâm món ăn, sau đó ngẩng đầu, nhìn Lương Thần, lại hỏi một câu: “Vậy bây giờ anh còn thích cô ta không?”

Tỏ tình chưa nói ra miệng đó, có phải hiện tại có thể nói cho cô không?

Không cần lo lắng cô cự tuyệt, cũng không cần lo lắng quan hệ của cô và mình sẽ hoàn toàn tan vỡ

Ánh mắt Lương Thần nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, giống như hội tụ ánh sáng toàn thế giới, ánh mắt đặc biệt sáng ngời, anh nhắm tất cả tiêu cự ngay con người Cảnh Hảo Hảo, thần thái vô cùng trịnh trọng nói: “Thích.”

Ngữ khí nói chuyện của anh, khẳng định mà lại thành kính.

Tâm Cảnh Hảo Hảo, giống như là bị người đánh một quyền, hung hăng co rút lại một chút.

Ánh mắt Lương Thần sáng quắc nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, giọng nói rất nhẹ cùng, nhưng bên trong lại lộ ra một cỗ kiên quyết và si tình: “Không chỉ hiện tại, còn có tương lai, mặc kệ cô ấy thích anh hay không, anh đều vẫn thích cô ấy.”

Khởi mào đề tài này là Cảnh Hảo Hảo, nhưng hiện tại cô lại có chút không muốn nghe, thậm chí cô cảm thấy lúc Lương Thần thâm tình chân thành nói anh thích một người như vậy, toàn thân tựa hồ đều tản mát ra một cỗ ánh sáng, ánh sáng kia thực chói mắt, nhưng đối với cô mà nói, cũng rất chói mắt.

Cảnh Hảo Hảo rũ mi mắt, không chút phát hiện chính mình lại có thể ở trong lúc không được tự chủ, mang theo một cỗ ghen tị nói: “Tương lai? Chẳng may ngày mai cô ta chết, mà cả đời của anh rất dài, chẳng lẽ anh sẽ vẫn siêng năng thích một người chết sao? Anh sẽ luôn không thể không kết hôn, cả đời độc thân vì một người đã chết đi?”

Sắc mặt Lương Thần nháy mắt trở nên có chút khó coi: “Không được nói vậy!”

Cảnh Hảo Hảo thật sự chỉ thốt ra một ví dụ, hiện tại đột nhiên nhìn thấy sắc mặt Lương Thần trở nên có chút không vui, cô nhin không được mím mím thân, nhỏ giọng nói: “Tôi chỉ là nói một cái ví dụ, không phải thật sự.”

Thần thái Lương Thần hơi dịu đi một chút, ánh mắt nhìn chăm chăm cô, ngữ khí lại nhu hòa lần nữa: “Cô ấy là mạng của anh, đừng lấy mạng của anh, nói giỡn với anh.”

Mặc dù người nói giỡn, là em tự mình nói chính mình ngày mai chết, cũng không được.

Lương Thần nói nghiêm túc mà lại chắc chắn.

Tuy rằng ngữ khí không nặng, nhưng lại làm cho Cảnh Hảo Hảo cảm nhận được cảnh cáo trong giọng nói của anh.

Nhưng Cảnh Hảo Hảo để ý cũng không phải là ngữ khí của anh, mà là lời an nói ra.

Cô ấy là mạng của anh, đừng lấy mạng của anh, nói giỡn với anh.

Hóa ra, anh lại có thể yêu người phụ nữ kia như vậy..... Nhưng, vì sao lúc trước anh lại muốn giữ cô ở lại bên người anh, lại vì sao vào lúc cô nói kết hôn, liền cưới cô?

Anh nói người phụ nữ kia rời khỏi anh..... Hơn nữa ánh mắt bị thương như vậy, chẳng lẽ anh là yêu mà không được?

Mà cô, đối với anh mà nói, là vật thay thế?

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, bĩu môi một cái, cúi đầu, cầm dưa gậy gậy lung tung món ăn trong đĩa.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 597: Tâm Sự [27]

Editor: May

Lương Thần tựa hồ ý thức được không khí hơi có chút ngưng trệ, liền hơi giật giật thân mình một chút, cầm lấy đĩa, gấp đồ ăn, đặt vào trong đĩa của Cảnh Hảo Hảo, nói: “Ăn nhiều một chút.”

Cảnh Hảo Hảo bị hành động gấp thức ăn của anh hơi chữa khỏi một chút, cô ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Lương Thần một cái, lại nhỏ tiếng nói: “Vừa rồi tôi thật sự chỉ nói giỡn với anh, tôi không có ý tứ nguyên rủa cô ta, anh..... đừng nóng giận.”

Lương Thần bị âm điệu nhỏ giọng mềm mại như vậy của Cảnh Hảo Hảo nói đến đáy lòng nhẹ nhàng run lên, anh nằm mơ cũng chưa nghĩ đến sẽ có một ngày, lại có thể nhìn thấy thần thái và lời nói cô từng đối với Thẩm Lương Niên, dùng ở trên người của anh.

Lương Thần bởi vì cảm động, yết hầu hơi nổi lên nghẹn ngào một chút, sau một lúc lâu, anh mới dùng sức nuốt nuốt nước miếng, cười khẽ với Cảnh Hảo Hảo, lên tiếng: “Không sao.”

.....

Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo, quen biết từ tháng 5 năm trước, đến tháng 11 năm nay, trải qua một năm rưỡi, suốt mười tám tháng, trong lúc

đó, anh và cô chưa từng có thời khắc thật thật chính chính buông khúc mắc, ngồi ở cùng nhau, bình thản ăn cơm nói chuyện phiếm.

Đêm nay là lần đầu tiên.

Một người không có oán niệm bị ép buộc, một người không có không cam lòng vì không được để ở trong mắt.

Hai người đều là tâm bình khí hòa, ngồi mặt đối mặt ở phòng ăn xoay tròn cao nhất thành phố Giang Sơn, nhìn cảnh đêm thành phố Giang Sơn ngoài cửa sổ, hàn huyên từ trời nam đến biển bắc.

Cảnh Hảo Hảo chưa từng nói nhiều như vậy với Lương Thần, cô nói rất nhiều chuyện lý thú thời thơ ấu, đại đa số đều là lúc ba mẹ cô khỏe mạnh, phát sinh chuyện tốt đẹp vui vẻ, nói đến chỗ buồn cười, cô còn chưa nói ra, chính mình lại nở nụ cười khanh khách trước, mặt mày đều là hào hứng, mị thái khỏe mắt hơi mê người một chút.

Không biết có phải bị Cảnh Hảo Hảo cuốn hút hay không, Lương Thần cũng không giống bình thường, nói rất nhiều lời nói, anh chưa bao giờ nói về chính mình với bất kỳ ai, Cảnh Hảo Hảo là người đầu tiên, anh nói rất cẩn thận, từ lần đầu tiên mình ở thành phố Giang Sơn gây dựng sự nghiệp, đến thất bại, thua lỗ mất hết cả vốn, rồi đến sau lại bắt đầu lần nữa, mua mảnh đất đầu tiên như thế nào, kiếm được tiền đầu tiên, cầm khoản tiền đầu tiên đi đăng kí công ty như thế này, sáng tạo tập đoàn Giang Sơn, rồi đến sau lại, công ty phát triển càng lúc càng lớn, bắt đầu phát triển nhiều ngành, theo phòng địa sản làm đến điện tử rồi đến khách sạn thực phẩm..... Sau đó Cảnh Hảo Hảo mới biết được, hóa ra 80% sản nghiệp thành phố Giang Sơn, đều có cổ phần công ty Lương Thần.

Cảnh Hảo Hảo vẫn không có cắt đứt lời nói Lương Thần, cô nghe rất cẩn thận, như là đang nghe một chuyện xưa.

Từ ngữ anh dùng là vừa đúng, chỉ là điểm đến là dừng, chưa từng có quá khuếch đại cố gắng và phấn đấu trước đây của mình, cũng không có lúc nói đến thắng lợi cuối cùng, để lộ ra một tự hào và kiêu ngạo.

Từ đầu đến cuối đều là ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ, giống như đang nói chuyện xưa của người khác.

Phương thức nói chuyện của anh, làm cho người ta nghe rất thoải mái, cũng làm cho Cảnh Hảo Hảo hoàn toàn triệt để lần đầu tiên hiểu biết về Lương Thần.

Hóa ra, mặc dù người đàn ông này có bối cảnh gia đình thâm hậu, nhưng cũng không phải phát triển dựa vào gia đình

Ở trong mắt người ngoài, người đàn ông tồn tại như thần này, cũng từng thất bại, hơn nữa là thảm bại, mắc nợ sa sút, nhiều đến mấy trăm vạn, khi đó anh mới mười chín tuổi.

Anh có bên bỉ người thường không có, cũng không bởi vậy bị đánh gục, ngược lại vận sức chờ phát động, ngóc đầu trở lại.

Lúc này Cảnh Hảo Hảo mới biết được, thiên chi kiêu tử xuất thân tốt, diện mạo tốt, cái gì cũng tốt này, vốn trên người đã có rất nhiều ưu điểm mà người bên ngoài không có.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 598: Sinh Tình [1]

Editor: May

Lúc này Cảnh Hảo Hảo mới biết được, thiên chi kiêu tử xuất thân tốt, diện mạo tốt, cái gì cũng tốt này, vốn trên người đã có rất nhiều ưu điểm mà người bên ngoài không có.

Thời gian luôn đang chậm rãi trôi qua thật nhanh trong lúc nói chuyện, Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo hoàn toàn đắm chìm ở trong thế giới hai người bọn họ, không chút phát hiện, người dùng cơm chung quanh, đã lục tục rời đi.

Đêm cô tịch, giống nhau có một loại quan hệ, đang lặng yên không một tiếng động thay đổi, trở nên có chút vi diệu.

Mãi cho đến lúc phòng ăn xoay tròn đóng cửa, phục vụ mới vẽ mặt mỉm cười tiến lên, nhỏ giọng nhắc nhở: “Tiên sinh, tiểu thư, ngưỡng ngừng, nếu tiện, có thể tính tiền bây giờ không?”

Lương Thần nâng cổ tay lên, nhìn thoáng qua thời gian, mới phát hiện đã mười hai giờ khuya, liền nhẹ nhàng gật gật đầu, vừa định lấy ví tiền từ trong ví ra, Cảnh Hảo Hảo lại giành trước một bước đứng lên: “Đã nói tôi mời khách.”

Có thể là do uống rượu, sắc mặt của cô hơi có chút hồng, lúc nói chuyện, ngữ khí có chút hung, như là trách cứ hành động móc ví tiền của

anh.

Cảnh Hảo Hảo hoạt bát sinh động như vậy, là xinh đẹp mà Lương Thần chưa từng thấy qua, tay nắm ví tiền của anh hơi dừng một chút, liền đẩy về trong túi.

Lúc này Cảnh Hảo Hảo mới vừa lòng nở nụ cười một chút, cầm lấy ví tiền của mình, cùng đi quây tính tiền với phục vụ.

.....

Lúc Thẩm Lương Niên ôm bụng giả đau, Cảnh Hảo Hảo biểu hiện rất cả kinh thất sắc, thậm chí còn có thể rơi nước mắt vì anh, nhưng hiện tại lúc anh thật sự đau thống khổ, Cảnh Hảo Hảo lại chỉ cười lạnh trào phúng anh hai câu, cũng không quay đầu lại liền rời đi.

Lúc cô và Lương Thần cùng một chỗ, Thẩm Lương Niên đã nghĩ, gia đình Lương Thần như vậy, là không cưới được Cảnh Hảo Hảo, chờ cô rời khỏi Lương Thần, anh sẽ bắt đầu với cô lần nữa.

Hiện tại, Lương Thần và cô tách ra, cô lại nói với anh, cho dù hiện tại cô chỉ có một mình, cũng không nguyện ý cùng một chỗ với anh.

Lúc ấy, Thẩm Lương Niên ngồi xổm trên đất, nhìn một mảnh đỏ tươi trong lòng bàn tay, đáy lòng liền suy nghĩ, không xong, Cảnh Hảo Hảo tựa hồ thật sự giống như là cô nói vậy, từ nay về sau, cô và anh không có một chút quan hệ, nam hôn nữ giả không hề quan hệ với nhau, thậm chí, rất có thể, tương lai Cảnh Hảo Hảo sẽ cùng một chỗ với người khác, bi thương vui vẻ của cô, anh rốt cuộc không có quyền can thiệp nữa.

Nhưng cho dù như thế, Thẩm Lương Niên phát hiện, chính mình vẫn không khống chế được bản thân, anh luôn cố ý vô tình muốn biết Cảnh Hảo Hảo trôi qua tốt hay hỏng bét.

Chỉ tiếc, anh tựa hồ biết tin tức Cảnh Hảo Hảo gặp chuyện không may ở công ty Hải Hâm chậm một chút.

Anh là nghe được chuyện này từ trong miệng một người trên bữa tiệc tối nay, người bạn kia chỉ thuận miệng nhắc tới, lúc ấy trên bàn rượu tụ tập nhiều người, anh không thể uống rượu, nhưng vẫn uống một ít, phân không rõ là dạ dày đau gây ra, hay là do rượu cồn thúc giục, đầu óc anh vốn có chút choáng váng nặng nề, nhưng lúc nghe được tin tức này, nháy mắt cả người liền thanh tỉnh lại.

Hóa ra Cảnh Hảo Hảo rơi vào phiền toái lớn như vậy?

Thẩm Lương Niên nhin nhiều ngày không đi tìm Cảnh Hảo Hảo, nhưng hiện tại, anh đã có chút chịu không nổi vịn bàn, đứng lên, nghiêng ngả lão đảo đi ra phòng bao, đứng ở trong cầu thang yên tĩnh, gọi cho Cảnh Hảo Hảo một cú điện thoại.

.....

Lúc Cảnh Hảo Hảo trả tiền, di động để lại ở trên bàn, tầm mắt Lương Thần vẫn luôn dừng ở trên người Cảnh Hảo Hảo, nhìn thân ảnh cô cà thẻ, nhập mật mã vào, khóe môi nhin không được câu lên một chút.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 599: Sinh Tình [2]

Editor: May

Đây vẫn là lần đầu tiên trong đời, anh được một phụ nữ mời khách ăn cơm.

Lương Thần đột nhiên nhớ lại, à, hóa ra trong nhiều lần đầu tiên như vậy của anh, hình như đều là Cảnh Hảo Hảo chiếm cứ.

Đột nhiên, mặt bàn truyền đến tiếng chấn động ong ong, còn cùng với tiếng chuông dễ nghe, Lương Thần theo bản năng liếc mắt qua một cái, nhìn thấy màn hình di động của Cảnh Hảo Hảo sáng lên.

Hai chữ “Lương Niên” phía trên, lớn mà chói mắt.

Mười hai giờ khuya, Thấm Lương Niên gọi điện thoại cho Cảnh Hảo Hảo, thúc giục cô về nhà, hay là?

Giờ này, thật sự rất ái muội.....

Lương Thần vốn cảm thấy đêm nay đặc biệt tốt đẹp, nháy mắt liền bị lay động lên một tầng tỳ vết.

Anh nhìn chăm chăm màn hình di động, chột sáng chột tối, giống như là tâm của mình, cũng bất ổn theo.

Di động Cảnh Hảo Hảo vang một trận, liền im lặng xuống, Cảnh Hảo Hảo đứng lúc giẫm giày cao gót, đi trở về từ quầy tính tiền.

Lương Thần nâng tầm mắt lên, nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo, nuốt nuốt nước miếng, nhưng vẫn không có mở miệng nói cho cô biết, Thẩm Lương Niên gọi điện thoại tới cho cô.

Đêm hôm khuya khoắc gần như không có người liên hệ, cho nên Cảnh Hảo Hảo cũng không có đi lưu ý di động của mình, trực tiếp cầm lấy nhét vào trong túi xách.

Hai người đi xuống từ tháp cao nhất, khi Cảnh Hảo Hảo đứng ở cửa, chờ Lương Thần lái xe đến, di động trong túi xách lại vang lên một lần nữa, cô lấy ra, nhìn thoáng qua là Thẩm Lương Niên gọi tới, trực tiếp cắt đứt.

Qua chưa đến nửa phút, di động lại vang lên một lần nữa, Cảnh Hảo Hảo dứt khoát trực tiếp tắt máy.

.....

Thành phố Giang Sơn đêm khuya, trên đường phố đặc biệt yên tĩnh, chỉ có có tốp năm tốp ba xe, không ngừng xẹt qua.

Dọc đường đưa Cảnh Hảo Hảo trở về, Lương Thần có vẻ có chút tâm sự nặng nề, trong đầu anh đều là cuộc điện thoại Thẩm Lương Niên gọi tới cho Cảnh Hảo Hảo.

Đáy lòng vốn dâng lên một tia ánh sáng của anh, tựa hồ lại âm đạm đi một chút.

Lương Thần lái tốc độ xe không nhanh không chậm, giống như là muốn kéo dài thời gian hai người ở cùng một chỗ lâu một chút.

So sánh với tâm tình mâu thuẫn và không yên của Lương Thần, tâm tình Cảnh Hảo Hảo lại không khỏi rất tốt, thời gian này lúc trước, cô sớm đã nặng nề lâm vào bên trong giấc ngủ, nhưng hiện tại, cô lại tràn đầy tinh thần, thậm chí còn nghiêng đầu, không ngừng quan sát đường phố thành phố Giang Sơn ngoài cửa sổ, cảm thấy hết thảy tất cả, nhìn thế nào cũng rất thuận mắt.

Cho dù Lương Thần không nguyện ý chia lìa với Cảnh Hảo Hảo hơn nữa, đường luôn có lúc chạy đến điểm cuối, Lương Thần chậm rãi dừng xe ở dưới lầu tiểu khu của Cảnh Hảo Hảo, hít sâu một hơi, quay đầu, nhìn Cảnh Hảo Hảo: “Cám ơn bữa tối đêm nay của em.”

Cảnh Hảo Hảo nở nụ cười một chút, cầm lấy túi xách của mình, cởi bỏ dây an toàn, lúc cô đang chuẩn bị đẩy cửa xe, Lương Thần đột nhiên đưa một túi giấy tới trước mặt của cô.

Cảnh Hảo Hảo sửng sốt một chút, xoay qua, nhìn về phía Lương Thần.

Lương Thần dùng cầm chỉ túi giấy, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm ánh mắt Cảnh Hảo Hảo, nói: “Tặng cho em.”

Lương Thần từng tặng Cảnh Hảo Hảo rất nhiều lễ vật, lúc cô rời đi, cô đều để lại toàn bộ trong biệt thự giữa sườn núi, lúc đó, cô vừa rời giường là có thể nhìn thấy túi hoa lệ khác nhau, nhưng tâm tình của cô, cũng là phức tạp mà lại rối rắm, không giống như bây giờ, nhìn này túi nho nhỏ này không chớp mắt, đáy lòng mạc danh kỳ diệu cảm thấy vui mừng.

Cảnh Hảo Hảo vươn tay, nhận lấy, híp mắt: “Cám ơn.”

Nhìn cô nở nụ cười, Lương Thần cũng nở nụ cười theo, ánh mắt ôn nhu đa tình vẫn luôn chưa rời khỏi cô: “Trở về nghỉ ngơi sớm một chút, ngủ ngon.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 600: Sinh Tình [3]

Editor: May

Ánh mắt anh, xinh đẹp mê người, tình cảm phát ra bên trong, như là một cơn lốc xoáy, hung hăng cuốn Cảnh Hảo Hảo vào, hoàn toàn không thể bứt ra.

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trên ghế lái phụ, một tay cầm lấy túi xách của mình, một tay nắm túi giấy kia, không có phản ứng gì, chính là bình tĩnh nhìn chăm chăm Lương Thần.

Cô rõ ràng thấy được ánh ngược của mình từ đáy mắt của anh, lần đầu tiên cô phát hiện, chính mình ở trong mắt anh, lại có thể đẹp mắt như vậy.

.....

Bên trong xe yên tĩnh không tiếng động.

Cảnh Hảo Hảo mơ hồ nghe thấy được tiếng tim đập của anh, rắn chắc có lực.

Không biết có phải do uống rượu hay không, Cảnh Hảo Hảo cảm thấy hô hấp của mình càng ngày càng có khó khăn.

Ngay tại lúc cô cảm thấy chính mình sắp hít thở không thông, cô mới mở miệng ra, sau đó phục hồi tinh thần lại, ý thức được chính mình lại có thể nhìn chăm chăm Lương Thần phát ngốc.

Mặt Cảnh Hảo Hảo, nhất thời như là bắt lửa, nóng bỏng thành một mảnh, cô hoang mang rối loạn vội vàng cúi đầu, nhìn cũng không dám liếc mắt nhìn Lương Thần một cái, chỉ cảm thấy e lệ dâng đầy toàn thân của mình.

Sao cô lại nhìn chăm chăm Lương Thần ngần người? Hơn nữa cô rất cuộc là làm sao vậy? Vì sao vào lúc nhìn Lương Thần, sẽ thường xuyên cảm thấy hô hấp không thoải mái?

Loại cảm giác này, cho tới bây giờ cô đều chưa từng trải qua.....

Cảnh Hảo Hảo dùng sức nắm túi xách trong tay của mình, đáy lòng bị đã hành động và cảm xúc xa lạ đó, khiến cho có chút thấp thỏm lo âu.

Cô sợ tới mức theo bản năng muốn chạy trốn chết, cô vội vàng ném lại một câu: “Cái kia, tôi đi trước, gặp sau.”

Sau đó cũng không chờ Lương Thần nói chuyện, liền vội vàng đẩy cửa xe ra, sau đó dứt khoát đóng sầm cửa xe, cũng không quay đầu lại chạy về phía trong lầu.

Đợi khi Cảnh Hảo Hảo nhảy vào trong thang máy, cô mới dựa vào trên vách tường lạnh như băng đó, nâng tay lên, vỗ vỗ lồng ngực của mình, thở gấp từng hơi.

Sao cô lại có loại cảm xúc đặc thù này với Lương Thần, hơn nữa cái loại cảm xúc này là phát ra từ nơi mềm mại nhất trong đáy lòng, cô hẳn sẽ không phải là động tâm với Lương Thần chứ.....

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, đáy lòng chợt rơi xuống. Không, khẳng định không phải, cô là vì Lương Thần ngàn dặm xa xôi chạy tới Nhật Bản cứu mình, cho nên có cảm động, đó chỉ là cảm động, cảm động, không phải động tâm.....

Cảnh Hảo Hảo lập lại an ủi chính mình dưới đáy lòng, trở lại trong phòng, cô khẩn cấp cởi quần áo, trước vọt vào trong toilet tắm nước lạnh một chút, muốn tưới tắt suy nghĩ ly kỳ cổ quái của mình

Cảnh Hảo Hảo đi ra từ trong phòng tắm, liền trực tiếp leo lên giường, cầm chăn bọc thân thể của chính mình, run rẩy một trận ở trong ổ chăn, trong đầu lại đột nhiên hiện lên Lương Thần.

Cảnh Hảo Hảo hung hăng lắc lắc đầu, nằm ở trên giường, kết quả ngón tay liền đụng phải túi giấy Lương Thần đưa cho cô.

Tay cô chỉ tạm dừng vài giây, sau đó an vị đứng dậy, mở ra, phát hiện bên trong là một lắc tay phật châu.

Phía dưới đè nặng một tờ giấy, chỉ có năm chữ đơn giản, là chữ viết rồng bay phượng múa cô quen thuộc.

Bảo vệ em bình an.

Cảnh Hảo Hảo nhìn năm chữ kia, ngón tay theo bản năng liền nắm chặt lắc tay phật châu trong tay của mình, bởi vì dùng sức, phật châu chen lấn khiến tay cô có chút đau, nhưng lại bị cảm giác quay cuồng cấp tốc dưới đáy lòng đè ép xuống.

Hồi lâu sau, Cảnh Hảo Hảo mới hồi phục tinh thần lại, cô chậm rãi đeo phật châu ở trên cổ tay của mình, lại có thể không chặt không lỏng, vừa đúng.

Phối với làn da trắng nõn của cô, đặc biệt đẹp mắt.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 601: Sinh Tình [4]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo cầm di động, hướng về phía cổ tay của mình chụp một tấm ảnh, sau đó liền gửi cho Lương Thần, phía dưới còn kèm theo hai chữ, cảm ơn.

.....

Lương Thần lái xe, lúc chờ đèn đỏ qua cầu lớn sông Hoàn Thành, di động đặt ở ghế lái phụ đột nhiên vang một tiếng ting ting.

Đêm hôm khuya khoắc, ai liên lạc với anh?

Lương Thần hơi nghiêng đầu, nhìn thoáng qua, là một tin nhắn hình, anh vừa nhìn đèn đỏ phía trước, vừa cầm lấy di động, tùy ý mở màn hình, đập vào mắt chính là một cánh tay trắng nõn mảnh khảnh, phật châu phía trên là thứ anh không thể quen thuộc hơn nữa.

Lương Thần nhìn chăm chăm hình ảnh, nở nụ cười một chút, nhìn thấy đèn đỏ phía trước biến thành đèn xanh, anh lại không có sốt ruột chạy, ngược lại gõ ở trên bàn phím hai cái, đáp lại cho Cảnh Hảo Hảo một tin nhắn, mới chậm rãi giẫm chân ga, chạy nhanh khỏi cầu lớn sông Hoàn Thành.

.....

Cảnh Hảo Hảo gửi tin nhắn hình xong, liền tùy ý xem tin tức một chút, kết quả di động ở trong lòng bàn tay chấn động một chút, cô khẩn cấp nhấn mở tin tức, nhìn thấy tin nhắn của Lương Thần: [Rất đẹp.]

Cảnh Hảo Hảo nhìn không được liền cong khóe môi nở nụ cười, sau đó còn có chút không biết chính mình phải nói cái gì, nhưng cứ như vậy không đáp lại tin tức, cô lại cảm thấy đáy lòng trống rỗng, Cảnh Hảo Hảo cắn ngón tay, lăn qua lăn lại trên giường suy nghĩ trong chốc lát, sau đó gõ vài ở trên bàn phím, gửi tới:[Về nhà chưa?]

Rất nhanh, Cảnh Hảo Hảo liền nhận được Lương Thần hồi đáp:[Còn khoảng năm phút đồng hồ.]

Cảnh Hảo Hảo trở về một tin [Ừm], kết quả Lương Thần đáp một câu [Ừ].

Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm ừm và ừ trên màn hình di động, nhìn không được cười ra tiếng, sau đó cô nhìn chăm chăm thời gian nhảy vọt qua năm phút đồng hồ trên màn hình di động, mới lại gửi cho Lương Thần một tin nhắn: [Đến chưa?]

[Vừa tới]

Cảnh Hảo Hảo trước nhận được hai chữ, cô còn chưa có đánh tiếp, kết quả di động vào một tin nhắn: [Sao còn chưa ngủ? Đã một giờ rồi.]

Tin nhắn này của anh, là nói cho cô biết, anh muốn nghỉ ngơi sao?

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo nổi lên một tia không tha, có chút xúc động còn muốn tiếp tục tán gẫu nữa, cô thu liễm ý cười trên mặt, có chút rầu rĩ không vui hồi đáp một chuỗi chữ: [Tôi đang chuẩn bị ngủ, anh cũng đi ngủ sớm một chút.]

.....

Lương Thần cởi áo khoác, trở về cho Cảnh Hảo Hảo một tin [Ngủ ngon], sau đó liền cầm điện thoại di động vào toilet.

Lương Thần đặt điện thoại di động ở trên bục rửa mặt, cởi quần áo, tắm một cái.

Tiếng nước có chút lớn, che dấu tất cả âm thanh, tắm đến một nửa, Lương Thần sợ hãi Cảnh Hảo Hảo nhận tin, chính mình không có hồi đáp kịp, liền đi tới trước bục rửa mặt, cầm lấy di động liếc mắt nhìn một cái, không có hồi âm, lúc này anh này mới một lần nữa đi tắm sạch sẽ sửa tắm trên người.

Lương Thần lau khô thân thể, đi ra toilet, trực tiếp nằm ở trên giường, vị trí bên cạnh trống rỗng như trước, bên đầu, phảng phất trước mắt đều có thể hiện lên cảnh tượng năm đó cô nằm ở nơi này.

Lương Thần nuốt nuốt nước miếng, cầm lấy di động, mở tin nhắn của mình và Cảnh Hảo Hảo ra, lặn qua lộn lại nhìn mấy lời ít ỏi bên trong, xem mãi không chán.

.....

Cảnh Hảo Hảo nhìn “Ngủ ngon” Lương Thần gửi đến, liền khóa màn hình điện thoại di động, trực tiếp nằm ở trên giường, chuẩn bị đi vào giấc ngủ.

Nhưng nhắm mắt lại, lại không có một chút buồn ngủ, trong đầu nghĩ đều là một chút quá khứ của Lương Thần mà đêm nay anh đã nói cho mình ở phòng ăn xoay tròn kia.

Cuối cùng, Cảnh Hảo Hảo dứt khoát mở mắt, cầm lấy di động, nhìn tin nhắn của mình và Lương Thần gửi, tuy rằng chỉ có vài đối thoại đơn giản, nhưng lại làm cho cô nhìn đi nhìn lại rất lâu.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 602: Sinh Tình [5]

Editor: May

Giữa những hàng chữ đơn giản như vậy, lại làm cho Cảnh Hảo Hảo nhìn ra vài phần cảm giác ấm áp.

Tâm vốn phập phồng không ngừng, chậm rãi bình tĩnh lại theo, sau đó, một mối đột kích.

Lúc Cảnh Hảo Hảo ngủ, tay còn gắt gao nắm di động, màn hình hơi sáng, chiếu vào trên hai gò má trắng nõn tinh tế của cô, khóe môi hơi lộ ra mỉm cười, thoát nhìn như là ngủ thật sự rất ngon.

.....

Cùng lúc đó, Lương Thần trong biệt thự, chậm rãi rời khỏi tin nhắn, nhìn trên mặt bàn, thiết lập làm màn hình bảo vệ của mình, là khi Cảnh Hảo Hảo từng ngủ ở trong lòng anh, anh vụng trộm cầm di động chụp.

.....

Phong ba vòng giải trí, luôn tới hưng mãnh, đi mai danh ẩn tích.

Năm trước Kiều Ôn Noãn vẫn là tiểu tam người người mắng trong giới, rất nhiều truyền thông đi theo chụp ảnh cô khắp nơi, Kiều Ôn Noãn yên lặng gần một năm, tuy rằng không thể coi như trôi qua rất tốt, nhưng cũng nhận vài cái thông cáo.

Nhưng cô ta đối với chuyện thông báo này, cũng không để ý lắm, mỗi ngày vừa có thời gian nhàn hạ, liền nghĩ hết mọi biện pháp đi tìm Thẩm Lương Niên.

Lúc ban đầu, cô ta còn có thể chặn được Thẩm Lương Niên, cho dù hai người đều là cãi nhau đối chọi gay gắt, nhưng cô ta vẫn là có thể nghe được tiếng nói của anh, nhìn thấy người của anh, nhưng sau đó Thẩm Lương Niên, tựa hồ bị cô ta chặn ra kinh nghiệm, giờ đã gần nửa tháng, cô ta lại không có nhìn thấy Thẩm Lương Niên một lần.

Kết quả, Kiều Ôn Noãn còn chưa có tìm được Thẩm Lương Niên, lại nghe được tin tức Cảnh Hảo Hảo đã về thành phố Giang Sơn.

Lúc ấy khi cô ta biết được tin tức này, suy nghĩ thứ nhất chính là Cảnh Hảo Hảo có phải lại cùng một chỗ với Thẩm Lương Niên lần nữa hay không?

Cho nên, mấy ngày nay cô ta luôn hy vọng có thể gặp Cảnh Hảo Hảo một lần, muốn từ trong miệng của cô, biết một ít tin tức của Thẩm Lương Niên.

Nhưng thành phố Giang Sơn lớn như vậy, người từng mỗi ngày đều có thể đối diện ở trong công ty giải trí TS, lại làm cho cô ta không thể nào gặp được.

Ngay tại lúc Kiều Ôn Noãn dần dần buông tha ý tưởng này, kết quả lão thiên gia tựa hồ nhìn ra được cô ta rất muốn gặp Cảnh Hảo Hảo, vì thế, thật sự liền an bài cho cô ta một chạm mặt ngoài ý muốn.

.....

Cảnh Hảo Hảo là thật thật không ngờ chính mình lại sẽ chạm mặt Kiều Ôn Noãn ở thành phố Giang Sơn.

Đó là chủ nhật đầu tiên sau khi cô và Lương Thần ăn cơm.

Mấy ngày nay, cô và Lương Thần cũng chưa từng gặp mặt, nhưng lại thường xuyên nói chuyện phiếm thông qua tin nhắn, câu chữ đơn giản, thậm chí có chút buồn tẻ, nhưng Cảnh Hảo Hảo lại phát hiện, chính mình rất là không biết một tiến hành những chuyện buồn tẻ đó.

Lúc này thành phố Giang Sơn đã đi vào tháng 11, nhiệt độ dần dần rơi xuống có chút thấp, Cảnh Hảo Hảo và Tiên nhi đi chọn lựa trang phục mùa đông, kết quả chọn lựa không yên lòng, vẫn cảm di động của mình gửi tin nhắn với Lương Thần, thế cho nên lúc đi đường không có nhìn đường, nhiều lần không phải Tiên nhi giữ chặt cô đúng lúc, cô liền suýt nữa đụng vào người ta.

Mỗi lần Cảnh Hảo Hảo mặc thử một kiện quần áo, cũng sẽ để cho Tiên nhi chụp trường một tấm hình, sau đó gửi cho Lương Thần, hỏi anh một câu, có xinh đẹp hay không.

Mỗi lần Lương Thần hồi đáp, đều rất chỉ một nhàm chán, hoặc là xinh đẹp, hoặc là đẹp mắt, hoặc chính là cũng không tệ lắm.

Cảnh Hảo Hảo bĩu môi, đáy lòng mắng hỏi tương đương không hỏi, nhưng trên tay lại vẫn siêng năng đổi quần áo mới chụp ảnh gửi qua.

Đi dạo suốt ba tiếng, Cảnh Hảo Hảo thử mặc hơn mười kiện quần áo, kết quả liền mua một kiện áo khoác.

Cô và Tiên nhi mang giày cao gót, đi lâu như vậy, xác thực có chút mệt, hai người liền tìm một quán cà phê trên tầng cao nhất trung tâm thương mại hơi nghỉ ngơi một chút.

Sau đó, Cảnh Hảo Hảo ở nơi này, gặp Kiều Ôn Noãn.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 603: Sinh Tình [6]

Editor: May

Hoàn cảnh trong quán cà phê rất yên tĩnh, ngọn đèn mờ tối, người ngồi ở đối diện, gương mặt nhìn lên, dung nhan đều giống như cách một tầng sương mù, mơ mơ hồ hồ.

Có thể bởi vì là do cuối tuần, người trong quán cà phê có chút nhiều, Cảnh Hảo Hảo và Tiên nhi đành phải ngồi ở vị trí dựa vào trong góc.

Phục vụ liền đi tới, Cảnh Hảo Hảo nhìn cũng không có liếc mắt nhìn menu một cái, nói thẳng muốn một ly Mocha.

Tiên nhi gọi một ly Cappuccino.

Phục vụ mặt mang mỉm cười rời đi, qua chưa đến năm phút đồng hồ, liền bưng toàn bộ thứ bọn họ muốn lên.

Cảnh Hảo Hảo cầm ống hút, thỉnh thoảng uống một ngụm Mocha, tầm mắt vẫn luôn không có rời khỏi màn hình di động, ngẫu nhiên còn có thể ha ha cười hai tiếng với màn hình di động.

Tiên nhi bị trạng thái Cảnh Hảo Hảo đắm chìm ở trong điện thoại di động cả buổi chiều, khiến cho có chút hồng mắt, nhin không được ngồi ở đối diện nói ra: “Chị Hảo Hảo, chị có thể đừng luôn nhìn chăm chăm di động không.”

Cảnh Hảo Hảo gõ hai cái về phía di động, ngẩng đầu, “Hả?” một tiếng về phía Tiên nhi, hỏi lại: “Tiên nhi, em nói gì với chị?”

Tiên nhi có chút bất đắc dĩ đảo cặp mắt trắng dã, sau đó thần thái trở nên nghiêm trang lên, nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo đánh giá hai vòng, nói: “Chị Hảo Hảo, gần đây tâm tình chị thoát nhìn rất không tệ.”

So với lúc trước cô trở về từ nước ngoài, khí sắc cả người thoát nhìn cũng tốt hơn rất nhiều, giữa mặt mày đều mang theo một chút vui sướng không ức chế được, như là gặp chuyện vui vẻ gì.

“Phải không?” Cảnh Hảo Hảo nghiêng đầu, soi hai vòng trên vách tường thủy tinh của tiệm cà phê.

Tiên nhi biết tin tức kết hôn lúc trước của Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần, chỉ là sau đó hôn lễ đột nhiên không có, Cảnh Hảo Hảo đi nước ngoài, rồi trở về, hai người giống như là chặt đứt liên hệ, trong lúc đó cụ thể đã xảy ra chuyện gì, Tiên nhi cũng không biết, nhưng cũng không dám hỏi, sợ chạm đến chuyện thương tâm của Cảnh Hảo Hảo, hiện tại nhìn thấy Hảo thần Cảnh Hảo cao hứng, đáy lòng Tiên nhi cũng rất cao hứng, cô ấy không có trả lời Cảnh Hảo Hảo, cúi đầu uống một ngụm cà phê, sau đó ngẩng đầu, đáy mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo nổi lên một chút tò mò, qua một lát, tiến đến trước mặt Cảnh Hảo Hảo, thần bí hề hề nhỏ giọng hỏi: “Chị Hảo Hảo, chị thành thật khai báo, có phải gần đây đang nói yêu đương không?”

Nói xong, Tiên nhi còn nhìn lướt qua di động Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo đầu tiên là sửng sốt, sau đó phản ứng lại kịp Tiên nhi là nhìn cô vẫn cầm di động gửi tin nhắn, cho nên mới nổi lên hoài nghi, cô vội vàng lắc lắc đầu, nói: “Không có.”

“Thật sự không có?” Về mặt Tiên nhi không tin.

“Thật sự không có.” Cảnh Hảo Hảo nói trảm đinh chặt sắt.

Tiên nhi bữu môi: “Có quỷ mới tin, bộ dạng kia của chị, rõ ràng là nói yêu đương!”

Lúc này Cảnh Hảo Hảo cũng không có cãi lại, ngược lại cả người sững sờ tại chỗ.

Bộ dáng của cô..... Bộ dạng hiện tại của cô như thế nào?

Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng nhú nhú mi, lúc này mới phát hiện, mấy ngày nay tựa hồ mình đều bị một người đàn ông tên là Lương Thần tràn ngập toàn bộ cuộc sống, nói chuyện phiếm với anh, xem tin tức nói chuyện phiếm với anh, lúc ăn cơm chụp ảnh cho anh xem, thậm chí còn có thể gửi một chuỗi dài chữ viết, nói đồ ăn ở căn tin công ty nấu ăn không ngon.....

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, ánh mắt đột nhiên liền chớp chớp.

Tiên nhi ngồi ở đối diện, nhìn thấy bộ dáng này của cô, cười cười hì hì: “Em đã nói chị là đang nói yêu đương mà, còn không thừa nhận, chị rõ ràng chính là đang yêu một người đàn ông. Chị Hảo Hảo, nói, là ai!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 604: Sinh Tình [7]

Editor: May

Cô yêu một người đàn ông?

Cô yêu Lương Thần?

Cảnh Hảo Hảo cảm thấy trái tim mình như là bị cái gì đó hung hăng đánh trúng, nháy mắt liền ngừng nhảy lên, dưới tay vô thức nắm chặt điện thoại di động, làm sao có thể, sao cô có thể sẽ thích Lương Thần?

Tối hôm qua trong đầu cô còn nghĩ về vấn đề này..... Chẳng qua rất nhanh liền bị cô phủ quyết, hiện tại, Tiên nhi cũng nói như vậy.....

Trong đầu Cảnh Hảo Hảo hỗn loạn thành một đoàn, kinh ngạc ngồi ở trên sofa, sau một lúc lâu cũng không có nói chuyện.

“Chị Hảo Hảo? Chị Hảo Hảo?”

Cảnh Hảo Hảo hoàn hồn, nhìn vẻ mặt cười mờ ám của Tiên nhi trước mặt, không biết vì cái gì, đáy lòng lại nổi lên một tầng chột dạ, cô kích động đứng lên từ trên chỗ ngồi, nói một câu: “Chị đi toilet một chuyến.”

Liền vội vàng rời đi.

Cảnh Hảo Hảo tiến vào toilet, trực tiếp tìm một gian phòng, đóng cửa lại, ngồi ở trên bồn cầu, mới mở miệng thở dốc.

Sau đó, dưới đáy lòng không ngừng báo cho chính mình, bình tĩnh, bình tĩnh!

Cảnh Hảo Hảo nhắm mắt lại, nghĩ gần đây chính mình và Lương Thần tiếp xúc một đoạn thời gian, sau đó dưới đáy lòng yên lặng nói cho chính mình, cô chỉ là, gần đây chơi tương đối thân với Lương Thần mà thôi, hơn nữa..... lúc trước cô và Lương Thần kết hôn không đến một ngày liền ly hôn, anh trai anh cầm cầm chi phiếu muốn cho cô rời đi, cô và anh hoàn toàn là không có khả năng!

Người khác đều nói, người yêu nhau, tách ra là không thể làm bạn bè, nhưng là trước kia cô và Lương Thần hoàn toàn không có yêu nhau, hiện tại bọn họ chỉ là bạn bè mà thôi.....

Cảnh Hảo Hảo lặp lại an ủi chính mình dưới đáy lòng rất lâu, tâm tình cả người mới bình tĩnh xuống.

Đợi khi cô đứng lên, cô phát hiện, trên trán của mình lại toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

.....

Cảnh Hảo Hảo đi ra từ gian phòng, đi đến trước bực rửa mặt, lúc vừa định trở lại đường ngay, kết quả nhìn thấy một đạo thân ảnh quen thuộc đứng trước mặt chính mình.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ rằng, thật đúng là oan gia ngõ hẹp, sao cô ở nơi này cũng có thể đụng tới Kiều Ôn Noãn?

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng muốn xoay người lui về trong phòng kế của toilet, kết quả cô gái soi gương nâng mí mắt lên, xuyên thấu qua gương đối diện với tầm mắt của cô.

Trong nháy mắt Kiều Ôn Noãn nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo, sửng sốt khoảng mười giây, mới hồi phục tinh thần lại, sau đó nghiêng thân đi, nhìn Cảnh Hảo Hảo, lên tiếng gọi tên của cô: “Cảnh Hảo Hảo.”

Cảnh Hảo Hảo từng không thích Kiều Ôn Noãn, nhưng ngại ở chung một công ty, mọi người cũng không có xé rách mặt, cô vẫn đều giả bộ lạnh nhạt, nhưng khi cô biết cô ta và Thẩm Lương Niên sau lưng cô lêu lổng hai năm, cô ngay cả giả bộ lạnh nhạt với Kiều Ôn Noãn cũng lười giả.

Lúc trước khi cô đi theo Lương Thần cùng đi ăn Nam Kinh, đụng phải đạo diễn tên Tôn Nham kia, từ trong lời nói của anh, cô biết, đêm đó mình là bị bỏ thuốc, mới bị đưa đến trong phòng Lương Thần.

Lúc ban đầu cô liền hoài nghi là Kiều Ôn Noãn ra tay, trong đêm nói chuyện với Tôn Nham kia, cô liền khẳng định là cô ta.

Hiện tại đột nhiên gian chạm mặt như vậy với Kiều Ôn Noãn, sắc mặt Cảnh Hảo Hảo, trong nháy mắt liền lạnh xuống, cô đối mặt Kiều Ôn Noãn hô thẳng tên, cũng không có ý tứ mở miệng nào.

Kiều Ôn Noãn như là hoàn toàn không quan tâm cô có thể để ý tới cô ta hay không, chỉ chậm rãi mở bước chân đi tới trước mặt của cô, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Cảnh Hảo Hảo, có phải hiện tại Thẩm Lương Niên cùng một chỗ với cô không?”

Cảnh Hảo Hảo cười lạnh kéo môi một cái, nghĩ đến chính mình dù sao cũng không đi WC, liền quyết định không rửa tay, trực tiếp xoay người chạy lấy người.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 605: Sinh Tình [8]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo từng không thích Kiều Ôn Noãn, nhưng ngại ở chung một công ty, mọi người cũng không có xé rách mặt, cô vẫn đều giả bộ lạnh nhạt, nhưng khi cô biết cô ta và Thẩm Lương Niên sau lưng cô lêu lổng hai năm, cô ngay cả giả bộ lạnh nhạt với Kiều Ôn Noãn cũng lười giả.

Lúc trước khi cô đi theo Lương Thần cùng đi ăn Nam Kinh, đụng phải đạo diễn tên Tôn Nham kia, từ trong lời nói của anh, cô biết, đêm đó mình là bị bỏ thuốc, mới bị đưa đến trong phòng Lương Thần.

Lúc ban đầu cô liền hoài nghi là Kiều Ôn Noãn ra tay, trong đêm nói chuyện với Tôn Nham kia, cô liền khẳng định là cô ta.

Hiện tại đột nhiên gian chạm mặt như vậy với Kiều Ôn Noãn, sắc mặt Cảnh Hảo Hảo, trong nháy mắt liền lạnh xuống, cô đối mặt Kiều Ôn Noãn hô thẳng tên, cũng không có ý tứ mở miệng nào.

Kiều Ôn Noãn như là hoàn toàn không quan tâm cô có thể để ý tới cô ta hay không, chỉ chậm rãi mở bước chân đi tới trước mặt của cô, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Cảnh Hảo Hảo, có phải hiện tại Thẩm Lương Niên cùng một chỗ với cô không?”

Cảnh Hảo Hảo cười lạnh kéo môi một cái, nghĩ đến chính mình dù sao cũng không đi WC, liền quyết định không rửa tay, trực tiếp xoa người

chạy lấy người.

Kiều Ôn Noãn lại vươn tay, một phát bắt được Cảnh Hảo Hảo, Cảnh Hảo Hảo vẫn luôn không bằng cô ta, sự nghiệp ở trong giới diễn xuất không bằng cô ta, xuất thân không bằng cô ta, thậm chí ngay cả yêu Thẩm Lương Niên, cô ta cũng không cảm thấy chính mình kém hơn Cảnh Hảo Hảo, nhưng cố tình kết quả cuối cùng, luôn là chuyện của mình không bằng Cảnh Hảo Hảo.

Không biết là vì rất nhiều ngày không nhìn thấy Thẩm Lương Niên, hay là bởi vì Cảnh Hảo Hảo trở về thành phố Giang Sơn, ở cùng một thành phố với Thẩm Lương Niên, hay bên cạnh Cảnh Hảo Hảo đã không có Lương Thần, khôi phục độc thân, đáy lòng Kiều Ôn Noãn sợ hãi thành một đoàn.

Cô ta không chiếm được, người khác cũng không thể có được.

Cho nên, Kiều Ôn Noãn có chút kích động mở miệng, nói: “Cảnh Hảo Hảo, có phải Thẩm Lương Niên cùng một chỗ với cô không?”

Cảnh Hảo Hảo cảm thấy chính mình như là nghe được chuyện cực kỳ buồn cười, đột nhiên liền nở nụ cười, cô quay đầu, nhìn Kiều Ôn Noãn, lên tiếng nói: “Kiều Ôn Noãn, không phải tôi và Thẩm Lương Niên đều bị cô biến thành mỗi người đi một ngã ư? Hiện tại cô tới tìm tôi đòi Thẩm Lương Niên? Có phải đầu cô có bệnh không!”

Kiều Ôn Noãn làm sao tin tưởng lời nói của Cảnh Hảo Hảo, cô ta chỉ là một mặt nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, lặp lại câu hỏi: “Thẩm Lương Niên ở nơi nào? Cô nói cho tôi biết, Thẩm Lương Niên ở nơi nào? Tôi biết cô hận tôi, cô không muốn nói cho tôi biết, nhưng Cảnh Hảo Hảo, tôi cầu xin cô, nói cho tôi biết hiện tại Thẩm Lương Niên ở nơi nào.”

Cảnh Hảo Hảo cười khẽ một chút, nhìn Kiều Ôn Noãn: “Kiều Ôn Noãn, cô đừng tự mình đa tình, hôm nay tôi cũng không có thời gian ở nơi

này lãng phí thời gian với cô, hận một người là cần cảm tình cần tâm tư cần khí lực, Kiều Ôn Noãn, cô cảm thấy toàn thân cao thấp của cô, chỗ nào xứng để tôi lãng phí những tâm tư tình cảm và khí lực đó với cô?”

Nói xong, Cảnh Hảo Hảo liền trực tiếp hất rơi tay Kiều Ôn Noãn, mở bước chân, đi về phía cửa toilet.

Kiều Ôn Noãn đột nhiên liền đi phía trước mở hai bước, ngăn cản Cảnh Hảo Hảo, biểu tình cả người cô ta thoát nhìn có chút phẫn nộ: “Cảnh Hảo Hảo, cô cũng đã xuất ngoại, vì sao cô còn muốn trở về? Có phải Lương Thần không có cưới cô, không cần cô, cô liền trở lại tìm Thẩm Lương Niên không? Cảnh Hảo Hảo, cầu xin cô, có thể cách Thẩm Lương Niên xa một chút không.”

Cô chỉ cảm thấy một câu Lương Thần không có cưới cô, không cần cô của Kiều Ôn Noãn giống như là một thanh dao bén nhọn, hung hăng đâm vào trong tâm của mình, làm cho đáy lòng cô nháy mắt liền có một ngọn lửa, cấp tốc thiêu đốt lên.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 606: Sinh Tình [9]

Editor: May

Cái gì gọi là cô bị vứt bỏ, liền trở lại tìm Thẩm Lương Niên?

Cái gì gọi là, vì sao cô còn muốn trở về?

Thành phố Giang Sơn là của cô ta sao?

Sao cô lại không thể trở lại?

Nếu nói vừa rồi Cảnh Hảo Hảo trực tiếp muốn nhắm mắt làm ngơ rồi đi, như vậy hiện tại Cảnh Hảo Hảo là thật không muốn chịu để yên cho Kiều Ôn Noãn.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ cũng không có nghĩ liền nâng tay lên, ném một cái tát lên mặt Kiều Ôn Noãn.

Thân thể của cô nhỏ xinh, nhưng vóc dáng cũng không thấp, mang giày cao gót, còn cao hơn Kiều Ôn Noãn một chút, cho nên lúc cô đánh một cái tát kia, tức giận phát ra trên người, ngược lại chấn động Kiều Ôn Noãn một chút.

Sau một lúc lâu, Kiều Ôn Noãn mới ý thức được chính mình đã bị đánh, cô ta ngây ngốc nâng tay lên, muốn đi che kín hai gò má của mình.

Cảnh Hảo Hảo mắt lạnh nhìn Kiều Ôn Noãn, cười lạnh mở miệng phản kích: “Kiều Ôn Noãn, cô không nên tranh cãi với tôi, như vậy hiện tại tôi liền tranh luận với cô một chút, trên thế giới này nhiều tiểu tam như vậy, đều là rất tiện, nhưng nếu tôi bình chọn một người tiện nhất, khẳng định là không thể không thuộc về Kiều Ôn Noãn cô!”

“Không nói đến, hiện tại quan hệ của tôi và Thẩm Lương Niên là như thế nào, chỉ nói trước kia, tôi là bạn gái danh chính ngôn thuận của Thẩm Lương Niên, mà Kiều Ôn Noãn cô thì sao, nhiều nhất chỉ là một tiểu tam không thể gặp ánh sáng.”

“Hơn nữa, còn là một tiểu tam leo lên không thành công.”

“Leo lên không thành công”, năm chữ này như là kích thích đến Kiều Ôn Noãn, làm cho sắc mặt của cô ta trở nên hơi khó coi.

“Kiều Ôn Noãn, nói thật, bây giờ cô và Thẩm Lương Niên như thế nào, tôi cũng không quá quan tâm, bởi vì tôi và Thẩm Lương Niên đã không còn quan hệ gì, cô bất quá chỉ là dùng một người râu ria đối với tôi, coi thành bảo bối, nếu cô thật có bản lĩnh, vẫn là câu nói kia, cô đi gả cho Thẩm Lương Niên làm Thẩm phu nhân, lúc đó, tôi tuyệt đối sẽ thành tâm thành ý tặng phần đại lễ cho các người.”

Cảnh Hảo Hảo chưa từng phát hiện, lời nói của mình, lại có lúc độc như vậy, nhưng cô nhìn sắc mặt giống như tro tàn của Kiều Ôn Noãn, lại không thể không thừa nhận, cô là thật sự rất hả giận.

Cô cười lạnh một tiếng với Kiều Ôn Noãn, liền xoay người, chuẩn bị chạy lấy người, đi hai bước, sau đó dừng bước chân một chút, xoay qua, nhìn Kiều Ôn Noãn nói: “Đúng rồi, so sánh với tôi không có kết hôn thành công, tôi nghĩ cô càng khó coi hơn tôi đi, bị người thoái hôn trước mặt mọi người, bề mặt danh xứng với thực, không phải sao?”

Nháy mắt mặt Kiều Ôn Noãn xám như tro tàn.

Lúc này Cảnh Hảo Hảo mới vừa lòng xoay người, đi ra toilet.

.....

Trở lại chỗ ngồi trong quán cà phê, khoe môi Cảnh Hảo Hảo vẫn luôn lơ đãng, cô vừa mới ngồi xuống, liền phát hiện mình không xem di động một lúc lâu, lấy ra, kết quả nhìn thấy Lương Thần gửi vài tin nhắn đến.

[Hảo Hảo, đêm nay có thời gian không?]

[Sinh nhật một người bạn, nếu có thời gian, cùng nhau đi qua.]

Cảnh Hảo Hảo cười tủm tỉm xem xong tin nhắn, sau đó liền gửi một tin nhắn: [Có]

Qua chưa đến nửa phút, di động của cô đã vang lên, là Lương Thần gọi tới.

Cảnh Hảo Hảo chờ điện thoại vang hai tiếng, mới không nhanh không chậm tiếp nghe, bên trong liền truyền đến giọng nói dễ nghe của người đàn ông: “Em ở nơi nào, anh qua đón em.”

Cảnh Hảo Hảo suy nghĩ một chút, báo tên trung tâm thương mại của mình.

Cúp điện thoại, Cảnh Hảo Hảo liền đón nhận ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Tiên nhi: “Thành thật khai báo, người gọi điện thoại này, có phải chính là nam tin nhắn không.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 607: Sinh Tình [10]

Editor: May

Nam tin nhắn..... Cảnh Hảo Hảo sợ run một chút, nghĩ, trên thế giới này thật đúng là chưa có người hình dung Lương Thần như vậy đi?

.....

“Nam tin nhắn” Lương Thần, bởi vì Cảnh Hảo Hảo đáp ứng lời mời của mình, lúc này đang đường làm quan rộng mở hợp ở trong phòng hội nghị, đột nhiên liền đánh hắt xì hai cái.

Lương Thần phân không rõ hai cái hắt xì là bị người mắng hay là được người khen, nhưng anh nghĩ đến tối hôm qua lúc mình và Cảnh Hảo Hảo gửi tin nhắn đã ngồi ở ban công thật lâu, hứng gió lạnh hồi lâu, có vẻ tin tưởng, chính mình có thể là bị cảm.

Anh nâng tay lên, xoa xoa cái mũi, lát nữa anh muốn gặp Cảnh Hảo Hảo.....thể chất người phụ nữ kia yếu như vậy, nếu bị anh lây bệnh thì làm sao bây giờ?

Lương Thần nghĩ đến đây, mặc kệ quản lý bộ phận nghiệp vụ đang đứng trước mặt nói đỉnh đạc, liền gọi Tô Tiểu Tả đang ngồi ở bên cạnh mình một chút.

Tô Tiểu Tả nhìn thấy đại BOSS luôn đi họp nghiêm cẩn, lại có thể có sai sót, đầu tiên là sừng sốt trong chốc lát, sau đó liền tiến qua, kết quả cô nghe được một câu: “Hiện tại đi mua giúp tôi chút thuốc cảm mạo.”

.....

Sáu giờ rưỡi tối, Lương Thần đứng giờ lái xe đi tới dưới lầu trung tâm thương mại chỗ Cảnh Hảo Hảo.

Lúc này Tiên nhi, đã muốn rời đi từ một đường tàu địa ngầm trực tiếp dựa vào tầng một của trung tâm thương mại.

Lương Thần lấy di động ra, vừa định gọi điện thoại cho Cảnh Hảo Hảo, liền nhìn thấy cô đi ra từ trung tâm thương mại, trong tay còn xách hai cái túi mua sắm.

Lương Thần vội vàng thu hồi di động, xuống xe, nghênh đón Cảnh Hảo Hảo, nhận lấy đồ trong tay cô, đặt ở ghế ngồi sau xe, thuận tiện mở cửa xe cho Cảnh Hảo Hảo.

.....

Lương Thần vừa mới khởi động xe, Cảnh Hảo Hảo liền xoay người, liền kéo túi đồ mình mua từ ghế sau xe qua, mở ra, lấy từ bên trong ra một cái áo khoác ngoài, khoa tay múa chân ở trước mặt của mình, cho Lương Thần chuyên tâm lái xe xem: “Cảm giác thế nào?”

Lương Thần xuyên qua kính chiếu hậu nhìn thoáng qua, gật gật đầu, nói: “Cũng không tệ lắm.”

Cảnh Hảo Hảo vừa lòng cầm quần áo cuộn cuộn, lúc nhét vào trong túi to, biểu tình lập tức trở nên có chút buồn rầu: “Rất đắt tiền, tốn nửa tháng tiền lương của tôi.”

Lương Thần quay đầu, liếc mắt nhìn vẻ mặt giả vờ khổ não của Cảnh Hảo Hảo một chút, nghĩ rằng, tâm tình hôm nay của Cảnh Hảo Hảo thoát nhìn thật đúng là thực không tặc.

.....

Lúc tan tầm, đường hơi có chút tắc nghẽn, Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trong xe, có chút nhàm chán, vẫn cong thắt lưng đổi kênh radio trong xe, cuối cùng liền dừng ở trên một kênh âm nhạc.

Cảnh Hảo Hảo nghe nhạc, thỉnh thoảng còn hừ hai câu.

Cô hoạt bát như vậy, Lương Thần thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy trong đời.

Lúc lái xe, chán ghét nhất chính là kẹt xe, tâm tình sẽ mặc danh kỳ diệu trở nên nóng nảy, nhưng lúc này Lương Thần lại bởi vì Cảnh Hảo Hảo vui vẻ bên cạnh, tâm tình trở nên sung sướng chưa từng có.

Lúc quảng cáo chen lẫn trong radio xe, Cảnh Hảo Hảo đột nhiên xoay qua, nhìn sườn mặt Lương Thần, dừng một chút, sau đó vẫn là nhin không được mở miệng nói: “Lương Thần..... Hôm nay ở trong trung tâm thương mại, tôi ở trong toilet, làm một chuyện xấu nhất trong cuộc đời.”

Lương Thần thấy Cảnh Hảo Hảo nói thần bí hê hê, đáy lòng anh tuy rằng tò mò, nhưng quen không đặt suy nghĩ trong lòng ở trên mặt, nhưng vì phù hợp Cảnh Hảo Hảo, vẫn giả bộ một bộ dáng đặc biệt tò mò hỏi: “Chuyện xấu gì?”

Cảnh Hảo Hảo không nói gì, ngược lại nhếch miệng cười cười trước, giống như là mang theo một chút đắc ý, nói với Lương Thần: “Hôm nay tôi đánh nhau một trận với người ta.”

Cảnh Hảo Hảo nói tới đây, cảm thấy lời nói của mình tựa hồ có chút không chuẩn xác lắm, lúc đang chuẩn bị mở miệng sửa chữa, đột nhiên xe liền thẳng gấp dừng lại tại chỗ.

Cả người Cảnh Hảo Hảo bổ nhào về phía trước một chút, may mà được dây an toàn kéo lấy, cô ngẩng đầu, nhìn Lương Thần, còn chưa nói lời sửa chữa ra miệng, Lương Thần liền cau mày, đánh giá cô một vòng từ trên xuống dưới, hỏi: “Đánh nhau với ai? Có tổn thương đến em không?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 608: Động Tâm [1]

Editor: May

“Tiên nhi có giúp em không?”

Cảnh Hảo Hảo ổn định thân thể, ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Lương Thần một cái, có chút đặc ý nói: “Không có, chỉ có một mình tôi đánh người đó.”

Âm trong lời nói của Cảnh Hảo Hảo vừa rơi xuống, cả người Lương Thần đột nhiên lập tức liền cởi dây an toàn, nửa người trên lập tức liền nghiêng về phía Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo vừa định hỏi anh làm gì, nhưng ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt Lương Thần, lời nói đến bên miệng, bỗng dừng liền dừng ở trong cổ họng.

Dung nhan tuấn mỹ của người đàn ông trước mặt, từ đáy mắt thâm thúy xinh đẹp của anh, nhìn thấy rõ ràng một tầng lo lắng và khẩn trương, lòng của cô, ở trong nháy mắt đó, như là bị một loại thủy triều rất ấm áp bao vây, bay bổng di động ở bên trong.

Một loại cảm xúc tên là ấm áp, rất nhanh liền lấp đầy cả trái tim cô, làm cho cô mất đi tất cả năng lực ngôn ngữ.

Lương Thần hoàn toàn không để ý tới sự sờ của Cảnh Hảo Hảo, cũng không quan xe đang dừng ở giữa đường cái, ảnh hưởng đường chạy

ngghiêm trọng, chỉ tự mình vươn tay, bắt đầu đi kiểm tra thân thể của cô.

Ngón tay anh, thon dài xinh đẹp, lực độ va chạm vào trên người cô, không nặng không nhẹ, vừa đúng, còn mang theo một cỗ tê dại, trực tiếp rơi vào chỗ sâu nhất trong đáy lòng Cảnh Hảo Hảo.

Phía sau xe, tiếng còi liên tiếp, liên tiếp không ngừng, Lương Thần hoàn toàn giống như là không có nghe thấy, kiểm tra đặc biệt nghiêm túc.

Ánh mắt Cảnh Hảo Hảo hơi có chút âm ướt.

Rốt cuộc đã bao lâu, cô không được một người để ý đến như vậy.

Lúc cùng một chỗ với Thẩm Lương Niên, vì tương lai bọn họ, cô kiên cường, cô dốc hết tất cả tốt đẹp đi kinh doanh một tình yêu, kết quả cuối cùng là kết cục thất bại thảm thiết.

Lúc cùng một chỗ với Lương Thần, cô không dám lệ thuộc vào, thầm nghĩ thoát đi.

Đợi khi cô thật sự chỉ còn lại có một mình, cô liền liều mạng kiên cường sống tiếp, muốn để chính mình chiếu cố bản thân thật tốt.

Thế cho nên, chính cô cũng đã quên, chính mình còn có thể giống như cô gái bình thường trên đường cái, có quyền được quan tâm được yêu thương.

Cô vẫn nghĩ bản thân rất kiên cường, nhưng hiện tại, khi nhìn thấy ánh mắt quan tâm lo lắng của Lương Thần, cô mới phát hiện, chính mình yếu ớt hơn trong tưởng tượng rất nhiều, chỗ sâu nhất dưới đáy lòng cô lại có thể khát vọng có người quan tâm và để ý chính mình.

Lương Thần đại khái kiểm tra Cảnh Hảo Hảo một chút, phát giác cô không có bị thương, lúc này mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nâng

ánh mắt lên, nhìn ánh mắt Cảnh Hảo Hảo, biểu tình cực kỳ bình tĩnh, nhưng ngữ khí lập tức liền lạnh xuống: “Cảnh Hảo Hảo, em không có chuyện gì, học người đánh nhau hả!”

Lương Thần nâng tay lên, hung hăng kéo kéo cà vạt của mình, có cổ khí vẫn vọt ra bên ngoài từ trong ngực của mình, nếu nói anh là tức giận, không bằng nói anh là bị dọa sợ, đánh nhau?

Chữ như vậy, đối với một người đàn ông mà nói, rất bình thường.

Nhưng đối với Cảnh Hảo Hảo - một cô gái nũng nịu như vậy.....

Lương Thần nghĩ nghĩ, nhất thời liền xoay qua, đáy mắt nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo mang theo một tầng tức giận, mở miệng nói chuyện, ngữ khí vừa ngoan lại hung, còn mang theo một tia nghiêng răng nghiêng lợi: “Cảnh Hảo Hảo, vài ngày không gặp em, e, thật đúng là rất có bản lĩnh rồi đúng không?”

“Một mình, đánh nhau với người khác? Sao lại không có đánh chết em chứ? Em là đầu có bệnh, hay là chỉ số thông minh không đủ, em đánh nhau, chẳng lẽ không biết gọi điện thoại cho anh?”

Đổi lại lúc trước, Lương Thần dùng một chút âm điệu này nói chuyện, Cảnh Hảo Hảo sớm bị dọa đến tâm can run rẩy, nhưng hiện tại, kỳ quái là Cảnh Hảo Hảo không có cảm thấy sợ hãi chút nào, ngược lại còn cảm thấy đáy lòng sinh ra ngọt ngào.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 609: Động Tâm [2]

Editor: May

Thậm chí, lần đầu tiên trong đời, cô lại có thể cảm thấy, Lương Thần phần nộ cảm tức như vậy, thoát nhìn đặc biệt thân thiết, thuận mắt.

Lương Thần mắng xong, vẫn cảm thấy đáy lòng giận dữ như trước, anh nâng tay lên, hạ cửa kính xe xuống, để gió lạnh ngoài cửa sổ thổi thổi chính mình, lúc này mới hơi bình tĩnh một chút, xoay qua, nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, ngữ khí vẫn có chút lạnh như băng: “Cảnh Hảo Hảo, có chịu thiệt hay không?”

Cảnh Hảo Hảo lắc lắc đầu, giữa mặt mày, mang theo mỉm cười: “Không có.”

Lương Thần nhìn biểu tình của cô, giống như không tin lắm.

“Thực không có.” Cảnh Hảo Hảo vừa lặp lại lần nữa, sau đó chỉ chỉ phía trước, ý bảo Lương Thần nhanh chóng lái xe.

Sắc mặt Lương Thần vẫn có chút không hờn giận như trước, hung hăng giẫm chân ga, khống chế tay lái, chạy về phía trước.

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trên ghế lái phụ, thỉnh thoảng đánh giá Lương Thần, mở miệng nói: “Hôm nay tôi không chịu thiệt, hơn nữa tôi cảm thấy đặc biệt hả giận.”

Lương Thần phụng phịu, nhìn phía trước, không có chút ý tứ để ý đến Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo bĩu môi, xoay qua cũng nhìn về phía ngoài cửa sổ, bên trong xe im lặng trong chốc lát, Cảnh Hảo Hảo lại xoay qua, liếc mắt nhìn Lương Thần một cái: “Thật ra, cũng không thể xem như đánh nhau, chỉ là tôi đánh đối phương, đối phương hoàn toàn không có đánh trả.”

Lương Thần vẫn nhìn không chớp mắt, như là vẫn còn chưa đi ra khỏi cơn tức giận.

Cảnh Hảo Hảo tròn mắt, lăm bắm chuyển nhìn Lương Thần trong chốc lát, sẽ không thật sự tức giận chứ.....

Cảnh Hảo Hảo suy nghĩ một lát, liền tiến lên, tiếp tục hỏi: “Lương Thần, anh không tò mò tôi đánh ai sao?”

Lương Thần vẫn nghiêm túc lái xe như trước, mặt mày không chút sút mẻ.

Cảnh Hảo Hảo liên tục nói anh ba lượt, anh đều ngoảnh mặt làm ngơ, Cảnh Hảo Hảo nhất thời có chút không vui “Hừ” một tiếng, liền ném một câu: “Không muốn biết thì thôi, tôi cũng không muốn nói đâu!”

Sau đó liền xoay qua, nhìn về phía ngoài cửa sổ, lưu cho Lương Thần một bóng lưng.

Giây tiếp theo, Lương Thần nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo thật sự mất hứng, lập tức nghĩ cũng không nghĩ liền tiến đầu tới, hỏi Cảnh Hảo Hảo: “Là ai vậy?”

Cảnh Hảo Hảo bị chuyển biến bất thành tình hình như vậy của Lương Thần chọc cho mím cười, nâng khóe mắt lên, nhìn lướt qua Lương Thần, sau đó nói: “Là Kiều Ôn Noãn.”

Lương Thần nghe cái tên này, đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó liền câu môi nở nụ cười, vừa lái xe, vừa quay đầu, nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo: “Sao em lại gặp phải cô ta?”

“Chính là gặp phải trong toilet tầng đỉnh của trung tâm thương mại.” Cảnh Hảo Hảo nói tới đây, cả người trở nên đặc biệt hưng phấn, như là chia sẻ thành công thắng lợi của mình, đồng dạng không chút xấu hổ dào dạt đặc ý nói với Lương Thần: “Lương Thần, hôm nay anh không ở hiện trường, nếu anh ở hiện trường, anh nhất định sẽ cảm thấy tôi đặc biệt lợi hại, anh nói cô ta - một tiểu tam leo lên không thành công, làm sao có được dũng khí, thường xuyên khoe mẽ ở trước mặt tôi chứ!”

Hóa ra, người cô đánh nhau là Kiều Ôn Noãn..... Cô ghi hận Kiều Ôn Noãn như vậy, là vì Thẩm Lương Niên sao?

Đáy lòng Lương Thần, cảm thấy như là một mảnh trống rỗng, có chút không thoải mái, nhưng trên mặt, lại vẫn giả bộ ý cười, phối hợp Cảnh Hảo Hảo nói: “Ừ, em vẫn rất lợi hại.”

Cảnh Hảo Hảo nhận được kích lệ, tươi cười trên mặt càng thêm dào dạt, nhưng Lương Thần lái xe, lại cảm thấy đáy lòng chua xót, như là vừa mới uống hai thùng dấm chua.

.....

Đến nơi, Cảnh Hảo Hảo mới biết được, Lương Thần mang cô tới tham gia, lại có thể là tiệc sinh nhật của chị Duyên Hoa công ty giải trí TS.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 610: Động Tâm [3]

Editor: May

Địa điểm tiệc sinh nhật Duyên Hoa, chọn là một hội sở tư nhân, nhà họ Duyên ở thành phố Giang Sơn, là gia tộc lớn sinh trưởng ở địa phương, từ sau khi trưởng nữ gả cho trưởng tử nhà họ Lương, sự phát triển của nhà họ Duyên ở thành phố Giang Sơn, lại được kéo thăng nhiều cấp bậc.

Nhà họ Duyên chỉ có hai cô con gái, Duyên Hoa - cô con gái nhỏ này, bộ dạng duyên dáng yêu kiều, khuê phòng đơm gả, hiện tại có thể xem như là hòn ngọc quý trên tay nhà họ Duyên.

Cho dù đêm nay là tiệc sinh nhật của Duyên Hoa, mời đều là một chút bạn bè trẻ tuổi, nhưng lại tổ chức cực kỳ long trọng.

Lúc Lương Thần mang theo Cảnh Hảo Hảo đi vào hiện trường bữa tiệc, bên trong đã tụ tập rất nhiều tuấn nam mỹ nữ, quần áo hoa lệ, ăn uống linh đình.

Bạn bè Duyên Hoa, tự nhiên đều nhận thức Lương Thần, có vài người cũng là có chút quen thuộc, cho nên vừa tiến vào, liền có không ít người tiến đến chào hỏi.

Lương Thần đại khái sau khi bị kính rượu một vòng, mới mang theo Cảnh Hảo Hảo đi vào trong.

Cách rất xa, Cảnh Hảo Hảo liền nhìn thấy Duyên Hoa mặc váy dài màu trắng, tóc dài đen nhánh búi rũ tùy ý sau đầu.

Cảnh Hảo Hảo từng ở trong công ty giải trí TS gặp qua cô ta rất nhiều lần, nhưng mỗi lần đều là đối mặt qua loa, đây là lần đầu tiên cô quan sát Duyên Hoa cẩn thận như vậy, mới phát hiện, cô ta muốn xinh đẹp cao đoan hơn trên màn hình nhiều.

Thật không hổ là cô gái từ nhỏ lớn lên trong đại môn hộ, giữa giờ tay nhắc chân, đều lộ ra một cổ rụt rè vừa đúng, cao nhã tựa như công chúa.

Cô ta đang chậm rãi nói với một cô gái, tươi cười trên mặt, nhiều một phần có vẻ nồng đậm, thiếu một phần có vẻ xa cách.

Đợi sau khi Duyên Hoa và cô gái trước mặt chạm cốc uống rượu, Duyên Hoa mới nhìn đến Lương Thần, trong nháy mắt trên hai gò má của cô ta liền nổi lên một tầng tươi cười, hơi nhắc làn váy lên một chút, đập bước chân, đi tới trước mặt Lương Thần: “Anh Lương Thần, anh đã đến rồi?”

Lương Thần hơi gật đầu, nghiêng đầu, nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo, giới thiệu với Duyên Hoa: “Đây là Cảnh Hảo Hảo.”

Lúc này Duyên Hoa mới quay đầu, chú ý tới bên cạnh Lương Thần theo một cô gái, đáy mắt của cô ta hơi dừng một chút, sau đó trên mặt liền hiện lên tươi cười rất xinh đẹp khéo léo, thoải mái vươn tay về phía Cảnh Hảo Hảo, tự nhiên mở miệng, nói: “Cảnh tiểu thư, chào cô.”

Cảnh Hảo Hảo cũng vươn tay, đơn giản nắm một chút với Duyên Hoa: “Duyên tiểu thư, sinh nhật vui vẻ.”

“Cám ơn.” Duyên Hoa mỉm cười nói một tiếng cảm ơn, lúc thu hồi tầm mắt từ trên mặt Cảnh Hảo Hảo, ánh mắt lại quét đến trên cổ tay Cảnh Hảo Hảo bắt tay với anh, tươi cười trên mặt, hơi có chút ngưng kết.

Phật châu trên cổ tay Cảnh Hảo Hảo, là thứ cô ta không thể quên thuộc hơn, rõ ràng chính là dây chuỗi lúc trước Lương Thần mang theo cô và bác gái Lương cùng đi chùa Vạn Phúc khai quang.

Ngày hôm ấy, Lương Thần còn hỏi cô ta rất nhiều vấn đề về Phật châu, cô ta nói cô ta muốn một chuỗi bồ đề tử, kết quả..... Lương Thần thật sự liền mua một chuỗi Phật châu bồ đề tử, khi đó, cô ta còn tưởng rằng đây là quà sinh nhật Lương Thần chuẩn bị tặng cho cô ta.

Lúc ấy, Lương Thần rất thành kính vẫn quỳ gối nơi đó, coi chừng Phật châu này khai quang, đáy lòng cô ta rất vui mừng.

Kết quả..... Không nghĩ tới, lại có thể là cô ta tự mình đa tình, Phật châu kia, rõ ràng là tặng cho cô gái khác.

Cảnh Hảo Hảo..... Không phải là cô gái từng kết hôn với anh chưa đến một ngày, liền ly hôn sao?

“Duyên Hoa, sinh nhật vui vẻ.” Lương Thần đứng ở một bên, giờ ly rượu qua.

Duyên Hoa chợt lấy lại tinh thần, trên mặt lập tức treo lên nụ cười xinh đẹp tuyệt vời, giờ ly rượu lên theo.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 611: Động Tâm [4]

Editor: May

Lương Thần nghiêng đầu nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo, Cảnh Hảo Hảo lập tức sáng tỏ cười giơ tay lên, nhẹ nhàng chạm vào ly rượu của Duyên Hoa.

Ba người uống một hơi cạn sạch.

Sau đó Lương Thần nhận lấy ly rượu không trong tay Cảnh Hảo Hảo, và ly trong tay của mình, cùng nhau đặt tới trên khay của phục vụ bên cạnh, sau đó lấy từ trong túi ra một hộp quà nhỏ tinh xảo, đưa cho Duyên Hoa.

Lực đạo nắm ly rượu của Duyên Hoa hơi lớn thêm một chút, lộ hàm răng trắng tinh cười hỏi: “Là quà sinh nhật cho em sao? cái gì vậy?”

“Mở ra nhìn xem.”

Duyên Hoa vừa cười cười, nhận lấy, giống như giả vờ giả vịt, mở ra một chút, nhìn bên trong là dây chuyền đá quý không biết quý hơn phật châu trên cổ tay Cảnh Hảo Hảo bao nhiêu lần, đáy lòng lại không nhắc lên nỗi vui mừng.

Lễ vật không có tâm, cho dù là vô giá, cũng là thùng rỗng kêu to.

Nhưng trên mặt của cô ta, lại cố liều mạng nặn ra một nụ cười, nhìn Lương Thần, ngữ khí nhẹ nhàng nói: “Cám ơn anh, anh Lương Thần.”

Lương Thần nhẹ nhàng gật đầu, không nói gì nữa, chỉ nhìn nhìn chung quanh, sau đó liền nói với Duyên Hoa: “Tôi trước đi sang bên cạnh chào hỏi bạn bè, em chơi vui vẻ.”

“Ừ.” Duyên Hoa gật gật đầu, mỉm cười nhìn theo Lương Thần ôm Cảnh Hảo Hảo dần dần rời đi, sau đó ý cười nơi khóe môi, dần dần biến mất sạch sẽ, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt xuống theo.

.....

Từ lúc chào đời tới nay, đây là bữa tiệc sinh nhật Duyên Hoa trôi qua thong thả nhất, cô giống như trên những tiệc sinh nhật trước kia của mình, tầm mắt luôn không tự chủ được dừng ở trên người Lương Thần.

Nhưng Lương Thần từng hằng năm luôn lẻ loi một mình ở trên tiệc sinh nhật của cô, lúc này đây, bên người anh, đứng một cô gái xinh đẹp sạch sẽ.

Nhìn ra được, anh rất quan tâm cô gái kia, thay cô ta chặn rượu, thay cô lấy nước ấm, cùng cô ta ngồi ở góc im lặng sáng sủa nói chuyện phiếm.

Hai người không biết nói cái gì, Cảnh Hảo Hảo thỉnh thoảng cong mặt mỉm cười một chút, như là hoa bách hợp tinh khiết nhất, mà Lương Thần, tuy rằng không có cười rõ ràng như vậy, nhưng ánh mắt, lại ôn nhu đa tình.

Hình ảnh kia, tốt đẹp đến không thể xoi mói, nhưng lại hung hăng đâm đau ánh mắt Duyên Hoa.

Trên tiệc sinh nhật, là có vũ hội.

Những năm trước, bạn nhảy Duyên Hoa, luôn là Lương Thần, năm nay, không đợi cô đi mời Lương Thần, Lương Thần liền mang theo Cảnh Hảo Hảo tiến vào sân nhảy.

Duyên Hoa ngồi ở một bên, nhìn trong sân nhảy chỉ có hai người khiêu vũ, tầm mắt trở nên có chút mờ mịt, cô chậm rãi cúi đầu, cầm lấy ly rượu trên bàn, uống một ly lại một ly.

Khúc nhạc này, chỉ có bốn phút ba mươi bảy giây, nhưng Duyên Hoa lại cảm thấy như là đã trải qua mấy đời, dài đến làm cho cô trở nên cực kỳ thông suốt.

Đến cuối cùng, cô dứt khoát cầm chai rượu rót hết rượu, sau đó lung la lung lay đứng lên, muốn đi vào trong sân nhảy trực tiếp tách bọn họ ra.

Nhưng đứng ở bên cạnh sân nhảy, Duyên Hoa lại cảm thấy chính mình không có một chút dũng khí, cuối cùng, chỉ chậm rãi lùi ra sau hai bước, liền trực tiếp xoay người, đi ra khỏi hiện trường bữa tiệc.

.....

Cảnh Hảo Hảo đã thật lâu không có khiêu vũ với người khác, bước nhảy có chút mới lạ, nhưng ở dưới sự dẫn dắt của Lương Thần, cô lại cảm thấy như là con bướm nhanh nhẹn bay múa.

Bốn phút ba mươi bảy giây này, càng như là một loại hưởng thụ.

Lúc kết thúc, Cảnh Hảo Hảo còn hơi có chút lưu luyến không rời.

Lương Thần mang theo Cảnh Hảo Hảo đi tới vị trí trong góc ngồi xuống, tự mình đưa cho Cảnh Hảo Hảo một ly nước.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 612: Động Tâm [5]

Editor: May

Bởi vì vừa rồi bước nhảy có chút mau, Cảnh Hảo Hảo khẽ thở dốc hai hơi, liền cầm ly nước lên, uống nước một mạch.

Lương Thần gọi bồi bàn lần nữa, lại đưa tới cho Cảnh Hảo Hảo một ly nước, mới thấp giọng nói: “Anh đi toilet một chuyến, em ở chỗ này chờ anh.”

.....

Cho dù người trên bữa tiệc, đại đa số Cảnh Hảo Hảo đều không nhận thức, nhưng lại vẫn có người thỉnh thoảng tiến lên chào hỏi.

Lúc Lương Thần ở đây, có thể đỡ thay cô.

Hiện tại, không có Lương Thần, cô lại ngượng ngùng cự tuyệt, chỉ có thể cố làm ra vẻ nhấp rượu, cho dù nhấp một chút một chút, Cảnh Hảo Hảo vẫn là uống không ít.

Cô nhìn nhiều lần về phía Lương Thần rời đi, vẫn không có nhìn thấy thân ảnh người đàn ông trở về, vì thế Cảnh Hảo Hảo đơn giản vì trốn rượu, cũng vì đi tìm Lương Thần, liền đi về phía toilet.

.....

Lương Thần còn chưa đi vào toilet, chợt nghe được bên trong truyền đến tiếng nôn mửa.

Anh vòng qua vách tường, nhìn thấy Duyên Hoa đưa lưng về phía cửa toilet, khom người ôm ngực, ói đến thiên hôn địa ám.

Lương Thần giảm chậm tại chỗ đi lên trước, vươn tay, vỗ vỗ phía sau lưng Duyên Hoa, cầm lấy một ly bên cạnh, rót nước đưa cho Duyên Hoa súc miệng.

Duyên Hoa lại nôn mửa hai tiếng, lúc này mới vươn tay, tiếp nhận ly nước Lương Thần đưa tới, súc miệng, sau đó mới ngẩng đầu, nhìn về phía Lương Thần: “Anh Lương Thần.”

“Sao lại uống nhiều như vậy?” Lương Thần cau mày, ngữ điệu mang theo một tầng chỉ trích: “Tôi đi tìm người, mang em lên lầu nghỉ ngơi.”

Nói xong, Lương Thần chuẩn bị đi ra toilet.

Duyên Hoa lại đột nhiên vươn tay, nắm lấy tay Lương Thần.

Thân ảnh Lương Thần, hơi dừng một chút, không chần chờ chút nào rút tay từ trong tay Duyên Hoa ra, sau đó một lần nữa bước bước chân.

Bởi vì uống rượu, làm cho Duyên Hoa hơi xúc động, cô theo bản năng đi theo Lương Thần hai bước, lại một lần nữa bắt được cánh tay Lương Thần: “Anh Lương Thần, em không cần lên lầu nghỉ ngơi.”

Duyên Hoa rất ít có thời khắc bốc đồng như vậy, từ nhỏ cô đã tiếp nhận giáo dục của tiểu thư khuê các, hướng đến dịu dàng hiền淑.

Lúc này cô ngữ khí quật cường như vậy, làm cho Lương Thần hơi nhíu nhíu mi, sau đó nghiêng đầu, nhìn Duyên Hoa, nói: “Em uống nhiều, lên lầu nghỉ ngơi một lát, lát nữa còn phải cắt bánh ngọt.”

Duyên Hoa cầm lấy cánh tay Lương Thần, lực đạo trở nên lớn hơn một chút, cô nhìn người đàn ông ở dưới ánh đèn chiếu xuống, dung nhan có vẻ càng thêm trong sáng tuấn mỹ, ánh mắt trở nên có chút si ngốc, thật lâu sau, cô mới nhẹ nhàng mở miệng, nói: “Anh Lương Thần, em có lời muốn nói với anh.”

Còn chưa mở miệng nói trọng điểm, Duyên Hoa liền cảm giác được đáy lòng mình truyền đến một tầng đau đớn rất nhỏ.

Cô nhìn người đàn ông giống như ý thơ trước mặt, tình yêu nơi đáy lòng, ở dưới thúc dục của rượu cồn, càng phát ra cuồng vọng.

Thần thái Lương Thần cũng rất bình tĩnh, nhẹ nhàng gật gật đầu với Duyên Hoa, âm điệu không có cảm xúc gì: “Em nói.”

Ngữ khí thật lãnh đạm..... Thật ra cho tới nay, anh đều là dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với mình.....

Rất nhiều lần cô cố lấy hết dũng khí muốn tỏ tình với anh, nhưng mỗi lần chính là đụng tới ngữ khí như vậy, liền không còn can đảm nói ra miệng, lúc này đây, cô tuyệt đối không thể lùi bước nữa.

Duyên Hoa nuốt nuốt nước miếng, si ngốc nhìn người đàn ông giống như ngọc thụ lâm phong đứng thẳng trước mặt này, tốc độ tim đập trở nên nhanh hơn, bàn tay cầm lấy cánh tay anh của cô nhẹ nhàng có chút run rẩy, cô cố gắng hít sâu một hơi, sau đó nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, lông mi thật dài run run có chút lợi hại, cô âm thầm cố lấy dũng khí cho chính mình, mở miệng, nói: “Anh Lương Thần, em thích anh.”

.....

Cảnh Hảo Hảo vòng hồi lâu, mới tìm được toilet, cô đi thẳng qua, còn chưa có xoay người, chợt nghe được bên trong truyền đến một giọng nói ngọt mềm: “Anh Lương Thần, em thích anh.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 613: Động Tâm [6]

Editor: May

Trong sáu chữ đơn giản như vậy, hàm chứa sự ngây thơ đáng yêu của cô ấy, mang theo tràn ngập yêu say đắm, đến ngay cả Cảnh Hảo Hảo ở ngoài cửa, đáy lòng cũng nhẹ nhàng run rẩy theo.

Bước chân của cô, nháy mắt liền đứng ở tại chỗ, có chút không dám đi về phía trước.

Toàn bộ hành lang và trong toilet cực kỳ im lặng, không có bất luận kẻ nào lui tới, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng âm nhạc êm tai ở trên bữa tiệc xa xa, nhưng như thế nào cũng không êm tai bằng tiếng nói của Duyên Hoa truyền đến từ trong toilet.

“Anh Lương Thần..... em thật sự rất thích anh, anh thích em không?”

Cảnh Hảo Hảo lập tức liền ngừng hô hấp lại, dưới tay của cô vô thức nắm thành quyền đầu, cô phát hiện, giờ này khắc này, giống như người tỏ tình không phải là Duyên Hoa, càng giống như là cô.

Cô khẩn trương, hai chân mềm nhũn suýt nữa đứng không vững.

Cô muốn nghe đáp án của Lương Thần, lại sợ hãi nghe được đáp án của Lương Thần.

Trong toilet vẫn luôn không có âm thanh truyền ra, Cảnh Hảo Hảo không dám tiến một bước về phía trước nhìn xem bên trong đã xảy ra chuyện gì, thời gian chờ đợi càng dài, Cảnh Hảo Hảo phát hiện chính mình càng không có can đảm đứng ở chỗ này.

Chính cô cũng nói không rõ đến tột cùng mình là làm sao vậy, chỉ cảm thấy một loại sợ hãi không thể nói nên lời, hung hăng tràn ngập toàn bộ trái tim của cô.

Ánh mắt của cô hơi có vẻ có chút bối rối, cả người theo bản năng lui về sau một bước, sau đó cô nghe được bên trong truyền đến giọng nói của Lương Thần: “Duyên Hoa.”

Âm điệu của anh thật bình tĩnh, không có một chút phần nộ và xa cách.

Cảnh Hảo Hảo hoàn toàn không dám nghe lời nói kế tiếp của Lương Thần, cô phát hiện, cô lại có thể sợ hãi nghe được chữ tiếp nhận Duyên Hoa từ trong miệng Lương Thần, cô chợt liền xoay người, rất nhanh trở lại dựa theo đường cũ, bước chân của cô càng chạy càng nhanh, đến cuối cùng, quả thực chính là một đường chạy chậm.

.....

Duyên Hoa nâng đầu, kinh ngạc nhìn Lương Thần, trên mặt trắng nõn xinh đẹp, hiện lên một tầng đỏ ửng nhàn nhạt, mang theo vẻ thẹn thùng của cô gái.

Đáy mắt của cô tràn ngập chờ mong và khẩn trương, hơi có vài phần bất an chờ đáp án của Lương Thần.

Tâm mắt Lương Thần bình tĩnh nhìn chằm chằm ánh mắt Duyên Hoa, qua hồi lâu, mới mở miệng, ngữ khí không nóng không lạnh: “Duyên Hoa, tôi không phải Từ Dung.”

“Em biết anh không phải Từ Dung, em không thích Từ Dung.....” Duyên Hoa vội vàng nói một câu, sau đó rất nhanh giải thích nói: “Em chỉ là nghĩ muốn tiếp cận anh, cho nên mới giả bộ thích Từ Dung, cố ý hỏi anh chuyện Từ Dung, thật ra em chỉ là muốn có thể nói chuyện với anh, từ đầu đến cuối em đều không để ý Từ Dung. Anh Lương Thần, người em thích, vẫn đều là anh.”

Mi tâm Lương Thần nhẹ nhàng cau lại, nâng tay lên, đẩy bàn tay Duyên Hoa năm cánh tay mình ra: “Duyên Hoa, em uống nhiều rượu rồi, vẫn là lên lầu đi nghỉ ngơi đi, đừng ở chỗ này hồ ngôn loạn ngữ.”

“Em không có hồ ngôn loạn ngữ.” Duyên Hoa lắc lắc đầu, cô thích người đàn ông này, thích rất nhiều năm, thật vất vả nói ra miệng, cô không thể để cho tỏ tình của mình, cứ chấm dứt buồn cười như vậy: “Anh Lương Thần, hiện tại em rất thanh tỉnh, em biết em đang làm cái gì.”

Lương Thần hơi rũ mi mắt, không nói gì.

Duyên Hoa tiến hai bước về phía Lương Thần, gait gao dán đến trước người anh, nâng tay lên, bám lấy bả vai Lương Thần, sau đó nhẹ nhàng ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm Lương Thần, dịu dàng hỏi: “Anh Lương Thần, anh làm bạn trai em, được không?”

Nói xong, Duyên Hoa liền kiễng mũi chân, tiến đến môi Lương Thần.

Hơi thở nước hoa cao quý, chui vào bên trong hơi thở Lương Thần, xa xa không sánh bằng mùi hương dễ ngửi nhàn nhạt tỏa ra từ trên người Cảnh Hảo Hảo.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 614: Động Tâm [7]

Editor: May

Lương Thần nhẹ nhàng nghiêng đầu đi, né tránh môi của Duyên Hoa, anh nhìn sườn mặt của mình bên trong gương phía trước, giọng nói thoáng có chút lạnh hỏi: “Duyên Hoa, em xác định hiện tại em rất thanh tỉnh? Xác định em biết em đang làm cái gì?”

Duyên Hoa tạm dừng trong chốc lát, nhẹ nhàng gật gật đầu: “Đúng, anh Lương Thần, em rất thanh tỉnh, em biết em đang làm cái gì.”

Lương Thần gật gật đầu, liền nói: “Em muốn tôi cho ra một đáp án?”

Lần này Duyên Hoa không có lên tiếng.

Lương Thần chậm rãi quay đầu, nâng tay lên, kéo tay Duyên Hoa từ trên vai mình xuống, cả người hơi lui ra sau hai bước, nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp của Duyên Hoa, nói: “Được, hiện tại tôi cho em đáp án mà em muốn.”

Duyên Hoa tinh tường nhìn thấy, sau khi Lương Thần nói đến đây, thần thái trở nên có chút xa cách, mang theo vài phần ý tứ hàm xúc giống như hoàn toàn phủ sạch quan hệ với cô.

Cô há miệng, đáy lòng nổi lên một tầng sợ hãi, muốn mở miệng ngăn cản lời nói kế tiếp của anh.

Nhưng người đàn ông tuấn dật phi phàm, đã phong khinh vân đạm mở miệng, ngữ khí nghe như thế nào, cũng lộ ra vài phần nhạt nhẽo: “Tôi không thể làm bạn trai của em.”

Sắc mặt Duyên Hoa hơi trắng bệch.

Giọng nói Lương Thần, lại truyền đến một lần nữa: “Tôi không thương em, hiện tại không thương em, về sau cũng sẽ không yêu em.”

Anh nói ngữ khí rất kiên quyết, không thềm quan tâm sẽ đả kích tôn nghiêm một người chút nào.

Đáy mắt Duyên Hoa, dần dần có nước mắt nổi lên, cô hơi rĩ mi mắt, một lát sau, mới nhẹ giọng hỏi: “Anh thích là Cảnh Hảo Hảo sao?”

Lương Thần không hề do dự lên tiếng, nói: “Đúng.”

Duyên Hoa hé miệng cười cười, thật ra cô đã biết, nhưng cô chính là muốn hỏi một chút, giống như vậy, mới có thể làm cho cô hết hy vọng.

Giống như cô biết, tỏ tình của cô, sẽ không thành công, nhưng cô chính là muốn nói cho anh biết, cô không muốn để cho đã biết là một bên tình nguyện, không có người biết, liền cứ như vậy không bệnh mà chết đi.

Chẳng sợ hiện tại đau hơn nữa, cũng là hương vị cô thương anh.

Duyên Hoa nghĩ nghĩ, nước mắt liền mới tuôn rơi xuống, cô thật vất vả ngừng nước mắt, sau đó nhẹ nhàng gật gật đầu, lại có nước mắt lăn xuống, cô cố gắng làm cho trong lời nói của mình mang theo một tầng ý cười: “Em đã biết.”

“Chỉ là, em có chút không rõ, sao anh lại thích cô ta, cô ta xuất thân không tốt, diện mạo cũng không xem như tốt nhất, hơn nữa, cô ta kết hôn với anh chưa đến một ngày liền ly hôn, em thật sự tìm không thấy chỗ nào

có thể xứng với anh từ trên người của cô ta, em vẫn nghĩ đến, anh sẽ thích loại phụ nữ cao quý thanh lịch hào phóng hoàn mỹ.....”

Nói tới đây, Duyên Hoa liền mất đi âm thanh.

Chính là bởi vì cô cho rằng như vậy, cho nên mấy năm nay, cô vẫn cố gắng muốn biến mình thành một phụ nữ như vậy.

Nhưng chỉ là Cảnh Hảo Hảo không tìm ra chút ưu điểm nào từ trong miệng Duyên Hoa, bị cô đột nhiên nhắc tới, trên mặt thoạt nhìn không chút thay đổi của Lương Thần, lập tức liền lộ ra vài phần ảm áp: “Đúng, ở trong mắt các người, cô ấy xác thực không phải tốt nhất, nhưng với tôi mà nói, tôi chỉ muốn dùng tốt nhất của mình để xứng với cô ấy, cũng chưa từng nghĩ tới, muốn dùng tốt nhất của cô ấy để xứng với tôi.”

Trong cuộc sống có trăm mị ngàn đo hồng, duy chỉ cô, là chuyên tình duy nhất của cô.

Yêu một người, chưa bao giờ hy vọng xa vời cô ấy sẽ vì bạn mà thay đổi đến tốt nhất, mà là cam tâm tình nguyện vì cô ấy, biến chính mình thành tốt nhất.

.....

Cảnh Hảo Hảo không có trở về tiệc sinh nhật của Duyên Hoa, mà là trực tiếp đi ra hội sở.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 615: Động Tâm [8]

Editor: May

Gió đêm cuối mùa thu, lạnh có chút thấu xương, Cảnh Hảo Hảo lại không cảm thấy lạnh chút nào, chỉ là dọc theo đường đi, không phân rõ phương hướng, cứ đi không mục đích như vậy.

Tóc dài của cô thối đến có chút loạn, che ở trên mặt cô.

Cô cũng không biết chính mình muốn đi nơi nào, trong đầu trống rỗng, không có suy nghĩ gì, đầy đầu óc, đều là Duyên Hoa tỏ tình với Lương Thần, cô tưởng tượng thấy sau đó anh sẽ nói ra lời nói như thế nào, tưởng tượng thấy bọn họ có thể cứ như vậy cùng một chỗ hay không?

Nói ngắn lại, đều là một ít suy nghĩ loạn thất bát tao, nhét đầy đầu óc của cô, làm cho cô không còn có tinh lực đi suy nghĩ những chuyện khác.

Cảnh Hảo Hảo xem xét hồi lâu ở trên đường cái, thẳng đến di động trong túi của mình vang lên, cô mới dừng bước chân lại.

Lấy di động ra, là Lương Thần gọi tới.

Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm màn hình, sợ run hồi lâu, không có đi tiếp nghe.

Tiếng điện thoại dừng lại, qua chưa đến một phút đồng hồ, lại bị gọi vào.

Lúc này Cảnh Hảo Hảo mới tiếp nghe điện thoại.

Bên trong, giọng nói Lương Thần hơi có chút lo lắng: “Hảo Hảo, em đang ở đâu?”

Cảnh Hảo Hảo nghe tiếng nói của anh, mặc danh kỳ diệu có chút muốn khóc, cô dùng sức nắm di động, một lát sau, mới nói: “Tôi thấy anh qua rất lâu cũng không đi ra từ trong toilet, liền về nhà trước. Ngượng ngùng, không có nói cho anh một tiếng.”

.....

Chặt đứt điện thoại, Cảnh Hảo Hảo đứng ở ven đường trong chốc lát, đón một chiếc xe taxi trở về nhà.

Trong phòng thuê, trống rỗng, không có bóng người nào, làm cho tâm tình Cảnh Hảo Hảo càng thêm áp lực.

Chén bát ăn cơm giữa trưa trước khi đi dạo phố với Tiên nhi còn chưa dọn dẹp, Cảnh Hảo Hảo liền buông túi xuống, cầm lấy những chén bát kia, cẩn thận rửa sạch, muốn giảm bớt xuống thấp của đáy lòng mình.

Cô rửa chén xong, liền lau bàn, sau đó lau sàn, thẳng đến sau đó, cô dọn dẹp chỉnh tề tất cả mọi nơi trong phòng, cả người mệt có chút không chịu nổi ngồi liệt ở trên ghế sa lon, vẫn cảm thấy ngực khó chịu phiền muộn.

Trên tiệc sinh nhật Duyên Hoa, Cảnh Hảo Hảo cũng không có ăn cái gì, bận rộn lâu như vậy, cô cũng có chút đói bụng, vì thế liền mở tủ lạnh ra, phát hiện bên trong trừ bỏ trứng gà và mì sợi, không còn có những thứ khác để ăn.

Cảnh Hảo Hảo liền cầm nồi, rót nước, chuẩn bị nấu mì.

Nước còn chưa có nấu sôi, kết quả tất cả ngọn đèn trong nhà trong nháy mắt liền tắt hết, toàn bộ phòng ở tối đen thành một mảnh, đến ngay cả lò vi ba trước mặt cũng không có âm thanh.

Cảnh Hảo Hảo đứng ở trong phòng bếp tối như hũ nút ngay người hai giây, mới chậm rãi xoay người, đi ra từ trong phòng bếp, sờ tìm cẩn thận đi nửa ngày, mới sượt đến trước sofa, sờ tới sờ lui tìm túi xách ở phía trên.

Thật ra trước kia khi cô ở một mình, cũng từng gặp tình huống bị cúp điện này, lúc đó, cô ở trong bóng tối, cầm di động gọi điện thoại cho Thẩm Lương Niên, anh sẽ chém đinh chặt sắt bảo cô ngoan ngoãn ở tại chỗ đừng nhúc nhích, sau đó anh liền dùng tốc độ nhanh nhất đi đến bên người cô, cầm thẻ của cô, chạy tới ngân hàng mua điện cho cô.

Sau đó, cô ở trong biệt thự Lương Thần, từ trước đến nay đều là đi tới chỗ nào đều có ánh đèn chiếu theo, hoàn toàn không cần vì trong nhà không có điện mà lo lắng.

Cô biết cuộc sống một mình cũng không dễ dàng, nhưng lúc thật sự đụng tới những chuyện nhỏ vụn vặt trên người, cô mới phát hiện, thật ra cô cần lệ thuộc vào như vậy.

Cảnh Hảo Hảo ở trên sofa chạm đến túi xách của mình, lấy di động từ bên trong ra, mở đèn pin, đi vào trong phòng ngủ cầm thẻ điện trên tủ đầu giường, liền đi xuống lầu mua điện.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 616: Động Tâm [9]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo ở bên ngoài tiểu khu, có một ngân hàng công thương, bên trong có tổng năm tổng ba người đang rút tiền, Cảnh Hảo Hảo tìm một cái cửa sổ, bổ sung điện, liền trực tiếp trở về nhà.

Tủ sắt thẻ điện, thiết lập ở trong hành lang, vóc dáng Cảnh Hảo Hảo không đủ cao, nhón mũi chân mất khí lực rất lớn, cũng không cắm thẻ điện vào.

Cuối cùng dứt khoát mở đèn pin di động ra, về nhà mang một cái ghế dựa.

Ghế dựa đều là gỗ thật, Cảnh Hảo Hảo dùng hai tay mới có thể bưng lên, cô đành phải đặt điện thoại di động ở trên TV phòng khách, miễn cưỡng chiếu ra một ít ánh sáng mỏng manh, sau đó liền cố sức nâng ghế dựa, đi về phía ngoài cửa.

Ánh sáng đèn pin di động, chiếu không được quá xa, lúc Cảnh Hảo Hảo đi ngang qua cửa, ghế dựa không cẩn thận vấp giá giày ở cửa, cả người cô nghiêng về phía trước, chân liền đập ở trên góc ghế mình xách, đau đớn nhanh chóng chui vào trong lòng của cô, đau đến cô hít ngược một hơi, cả người nhịn không được liền ngồi xổm trên đất, liền thấp giọng hô một câu, sau đó cửa trước mặt cô chợt bị đẩy ra, còn truyền đến một đạo giọng nói khẩn trương: “Hảo Hảo?”

Cảnh Hảo Hảo chịu đựng đau đớn, ngẩng đầu, mượn ngọn đèn mỏng manh trong hành lang, nhìn về phía Lương Thần đứng nghịch sáng trước mặt.

Cô còn chưa có phản ứng kịp, sao anh lại đến trong nhà cô, người đàn ông đã bước tiến vào, dễ dàng nhấc ghế dựa từ trong tay cô đi, đặt ở một bên, sau đó ngồi xổm người xuống lo lắng nhìn cô, hỏi: “Không có việc gì chứ? Bị thương tới chỗ nào rồi?”

Cảnh Hảo Hảo lắc lắc đầu, Lương Thần liền ngẩng đầu, nhìn thoáng qua phòng tối như mực, nhìn thấy thẻ điện cầm trong tay Cảnh Hảo Hảo, lập tức hiểu được hết cả, vươn tay, rút thẻ điện đi, đứng lên bước ra ngoài, qua cửa đến một phút đồng hồ, ngọn đèn trong phòng sáng lên, khôi phục sáng ngời.

Khi Lương Thần lộn trở lại phòng của Cảnh Hảo Hảo, Cảnh Hảo Hảo đã muốn đứng lên, đau đớn trên chân, đã tiêu tán hơn phân nửa, cô đi tới phòng bếp, thuận tay nhấn chốt mở lò vi sóng.

Lương Thần nhấc ghế dựa ở cửa lên, đặt lại chỗ cũ, Cảnh Hảo Hảo nghe thấy tiếng vang, quay đầu nhìn thoáng qua Lương Thần.

Cô còn chưa có mở miệng hỏi, Lương Thần liền cầm hai túi to trên tay đặt ở trên ghế, nói: “Đây là thứ buổi chiều em mua, quên mang đi.”

Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng gật gật đầu, còn chưa nói xong, phía sau nước liền nấu sôi, cô xoay người, nhấc cái nồi lên, hơi nước nháy mắt nhẹ nhàng bay lên.

Đã liên tục hai lần, lần đầu tiên là ở Nhật Bản, lúc cô cần người giúp đỡ nhất, anh đều xuất hiện đúng lúc như vậy.

Lần thứ hai là đêm nay, tuy rằng đây là việc nhỏ thông thường, ai cũng có thể làm, nhưng ở một trong nhà bình thường, đây đều là do đàn ông phụ

trách, nhất là cô không cần thận đập đau chân của mình, lúc đang đau đến tê tâm liệt phế, anh liền xuất hiện, dễ dàng giúp cô giải quyết những chuyện nhỏ kia.

Lần đầu tiên là chuyện lớn kinh thiên động địa, lần thứ hai là việc nhỏ bình thường không có gì lạ.

Nhưng lại đều khiến cho cô một loại cảm động và ấm áp nói không nên lời.

Trở lại từ bữa tiệc của Duyên Hoa, tâm tình vẫn luôn nặng nề của Cảnh Hảo Hảo, mới hơi chuyển biến tốt một chút.

Thật ra Lương Thần cũng không biết sao Cảnh Hảo Hảo lại đột nhiên liền rời khỏi bữa tiệc, đáy lòng anh có chút lo lắng, đã nghĩ đến quần áo cô đặt trên xe của mình, liền vội vàng chạy tới đây.

Hiện tại, đồ đã đưa đến, cô cũng mạnh khỏe, anh tựa hồ không có lý do ở lại nữa.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 617: Động Tâm [10]

Editor: May

Lương Thần đứng ở trước bàn ăn, nhìn bóng dáng Cảnh Hảo Hảo, nhìn trong chốc lát, nuốt nuốt nước miếng, vừa định mở miệng, Cảnh Hảo Hảo liền xoay đầu qua, trong tay cô cầm lấy mì sợi, nghĩ đến Lương Thần cũng chưa ăn gì ở tiệc sinh nhật của Duyên Hoa, liền mở miệng, hỏi: “Anh muốn ăn một chút không?”

Lời nói đã đến bên miệng của Lương Thần, nháy mắt liền bị anh hung hăng nuốt xuống, vui sướng cùng kinh hỉ tựa như triều dâng, chậm rãi thổi quét toàn thân anh, làm cho sau khi anh sống sót một lúc lâu, mới chột gật gật đầu, nói: “Có.”

Cảnh Hảo Hảo không có hé răng, xoay người, nhanh nhẹn đánh hai cái trứng gà vào trong nồi.

Lương Thần liền đứng ở tại chỗ, không có rời đi, tầm mắt anh gắt gao dừng lại ở trên người Cảnh Hảo Hảo, nhìn bóng dáng nấu mì của cô, luôn cảm thấy chính mình như là được mang vào trong một thế giới thần kỳ.

Phòng cô thuê, rất nhỏ hẹp cũ kỹ, không gian cũng không lớn, gia cụ bên trong cũng rất ít, nhưng lại sắp xếp đặc biệt chỉnh tề sạch sẽ, nơi nơi đều có thể nhìn thấy bồn hoa nhỏ xanh um tươi tốt, trên ban công phòng khách, còn lộ ra hai kiện quần áo và vài món nội y, tản mát ra một loại hơi thở làm cho người ta thoải mái.

Lúc này, anh mới hốt hoảng hiểu được, vì sao lúc cô còn ở trong biệt thự của anh, mỗi ngày anh đều sẽ về nhà đúng giờ, mà lúc cô không ở đó, anh liền mệt mỏi, tùy tiện ở nơi nào cũng có thể nghỉ ngơi.

Thật ra lúc đó, anh về không phải là biệt thự kia, mà là ngôi nhà có tên Cảnh Hảo Hảo.

Chỗ an lòng này, chính là nhà của tôi.

Cảnh Hảo Hảo ở nơi nào, mặc kệ nơi đó là tráng lệ, hay là cũ nát không chịu nổi, đều có thể khiến cho anh tìm được cảm giác gia đình an nhàn thoải mái.

Cảnh Hảo Hảo cắt một đoạn hành, băm, đặt ở trong mỳ sợi trứng gà, thêm một ít dầu vừng và dấm chua, liền bưng lên trên bàn.

Từ nhỏ đến lớn, Lương Thần thật đúng là chưa từng ăn qua loại cơm đơn giản đến không thể đơn giản hơn này, nhưng anh lại không có chần chờ gì liền cởi áo khoác tây trang, đi đến trong toilet bên cạnh, rửa tay, ngồi ở trước mặt Cảnh Hảo Hảo, cầm lấy chiếc đũa, bắt đầu ăn.

Sợi mỳ nổi hồi trước mặt, trứng chần nước sôi, hương hành, còn có mùi thơm ngát nhàn nhạt phát ra từ trên người cô gái trước mặt, xen lẫn cùng một chỗ, làm cho Lương Thần cảm thấy đây là cảm giác tốt đẹp nhất trong cuộc sống.

Anh ăn từng ngụm mỳ, thỉnh thoảng nâng mí mắt lên liếc mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo trước mặt một cái.

Cô gái hơi rũ mi mắt, động tác ăn cơm thoát nhìn rất thanh tú, sẽ luôn vào lúc nuốt đến một nửa sợi mỳ, dùng răng nanh cắn đứt.

Lương Thần nhìn không được học theo động tác ăn mỳ của Cảnh Hảo Hảo

Chỉ là mỳ sợi trứng gà, Lương Thần lại ăn vui sướng đầm đìa, ăn xong một tô rồi, anh ngẩng đầu, hỏi Cảnh Hảo Hảo ngồi ở đối diện: “Còn không?”

Cảnh Hảo Hảo không biết sức ăn của Lương Thần, cho nên cố ý nấu thêm một ít mỳ, nghe được anh hỏi, lập tức liền đứng lên, tiếp nhận tô của anh, đi đến trước nôi, múc thêm tô nữa, đưa cho Lương Thần.

Lúc Lương Thần nâng tay lên nhận lấy, không cẩn thận đụng phải tay Cảnh Hảo Hảo, Cảnh Hảo Hảo như là điện giật, ngón tay theo bản năng muốn rút về sau, sau đó liền ý thức được trong tay mình đang cầm mỳ, liền dừng hành động.

Tay Lương Thần đặt ở trên tay Cảnh Hảo Hảo, sau một lúc lâu cũng không có dời đi.

Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo một người vẫn duy trì tư thế đứng thẳng, một người vẫn duy trì tư thế ngồi, cứ như vậy nhìn đối phương,

Trong toàn bộ phòng rất yên tĩnh, hai người mơ hồ đều có thể nghe thấy tiếng tim đập của nhau.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 618: Theo Dõi [1]

Editor: May

Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo một người vẫn duy trì tư thế đứng thẳng, một người vẫn duy trì tư thế ngồi, cứ như vậy nhìn đối phương,

Trong toàn bộ phòng rất yên tĩnh, hai người mơ hồ đều có thể nghe thấy tiếng tim đập của nhau.

Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần nhìn nhau, ánh mắt hai người, ai cũng không có nháy một chút.

Trong nháy mắt này, giống như tất cả cảnh tượng trong toàn bộ thế giới, đều không tiến vào được đáy mắt của bọn họ, trừ lẫn nhau.

Trong một căn phòng nhỏ nhỏ, có hơi thở ái muội, cấp tốc lưu động.

Áo của cô có chút lớn, khi hơi khom người, lộ ra mảng lớn xương quai xanh xinh đẹp, màu da non mềm, ở dưới ngọn đèn chiếu rọi, phản xạ ra ánh sáng nhu hòa.

Đáy lòng Lương Thần, nhất thời ngửa ngáy, ánh mắt anh nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo trở nên có chút cực nóng, nắm tay Cảnh Hảo Hảo, nhin không được liền tăng thêm khí lực.

Cảnh Hảo Hảo cảm giác được lòng bàn tay anh nóng kinh người, cô theo bản năng muốn rút tay về, nhưng lại bị anh đè chặt lại, hoàn toàn

không thể nhúc nhích.

Chén trong lòng bàn tay, phát ra nhiệt độ, cùng nhiệt độ lòng bàn tay của anh, một trước một sau dày vò cô, trực tiếp chui vào đáy lòng của cô.

Mặt Cảnh Hảo Hảo, kìm lòng không đậu liền đỏ lên, từ hai gò má thẳng đến bên tai, cô theo bản năng liền cúi đầu, tránh né tầm mắt Lương Thần.

Lương Thần chậm rãi đứng lên, vươn một bàn tay khác, tiếp nhận bát, đặt ở trên bàn cơm, sau đó liền hơi nghiêng người, vòng qua ngoài bàn ăn, dùng sức lôi kéo Cảnh Hảo Hảo, liền kéo đến trước mặt của mình.

Cô cách anh, thật sự rất gần.

Anh hơi cúi đầu, nhìn ánh mắt của cô, hô hấp trở nên càng ngày càng dồn dập.

Khí nóng anh thổi ra, phun ở trên mặt của cô, làm cho lông mi cô nhẹ nhàng run rẩy một chút, toàn thân trở nên có chút như nhũn ra, trên mặt mang theo thẹn thùng của cô gái, liền rũ mi mắt.

Bộ dáng nhu thuận này của cô, dụ dỗ Lương Thần gần như nổi điên.

Anh hung hăng nuốt vài ngụm nước miếng, kìm lòng không đậu liền cúi đầu.

Lông mi Cảnh Hảo Hảo run rẩy càng thêm lợi hại, trái tim của cô, nhảy thình thịch giống như có thể nhảy ra khỏi miệng cô bất cứ lúc nào, đầu ngón tay của cô, hơi có chút run rẩy, cô tinh tường cảm giác được, gương mặt người đàn ông, cách chính mình càng ngày càng gần.

Cô mơ hồ biết được, kế tiếp anh muốn làm cái gì.

Đáy lòng của cô, nổi lên một tầng khăn trương nói không nên lời, tựa hồ còn mang theo một tia chờ mong.

Hai chân Cảnh Hảo Hảo đều run rẩy lên theo, lông mi cô chớp nháy hồi lâu, cuối cùng liền nhẹ nhàng nhắm lại.

Cô rõ ràng cảm giác được, hơi thở người đàn ông càng ngày càng nóng, cách chính mình càng ngày càng gần, sau đó liền chậm rãi đứng ở trước người của mình.

Cô chỉ cần nhẹ nhàng động một chút, môi hai người, liền có thể chạm vào nhau.

Lương Thần nhìn dung nhan quen thuộc khắc vào đáy lòng gần ngay trước mắt, hô hấp nặng nề hai cái, rốt cuộc chịu được không được liền nâng tay lên, chế trụ cái ót Cảnh Hảo Hảo, hơi hơi cúi đầu, ngăn chặn môi của cô.

Động tác của anh thực nhu hòa, rất cẩn thận, như là che chở châu báu mình trân ái nhất.

Toàn bộ thế giới, trong nháy mắt này, hình ảnh giống như dừng lại.

Lương Thần cực lực hút lấy hương vị ngọt ngào của cô gái, tiếp xúc như vậy, làm cho anh hoàn toàn đánh mất lý trí.

Đã bao lâu..... Từ một khắc anh biết cô mang thai kia, anh liền không còn chạm qua cô nữa.....

Lúc này anh giống như là một tên nhóc mới yêu lần đầu, chỉ duy trì nhu tình trong một lát ngắn ngủi, liền trở nên có chút khẩn cấp lên.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 619: Theo Dõi [2]

Editor: May

Anh phấn đấu quên mình ôm cô vào trong lòng của mình, anh chưa từng mất khống chế giống như lúc này vậy, dùng hết khí lực toàn thân, hôn một người phụ nữ, giống như hận không thể cứ như vậy, nuốt cô vào trong bụng.

Hôn môi như vậy, như là mở ra chốt mở nơi nào đó, làm cho anh rất cuộc không nhịn được liền ôm lấy Cảnh Hảo Hảo, vừa hôn môi cô, vừa đi về phía phòng ngủ của cô.

Đợi khi anh đặt cô ở trên giường, quần áo trên người anh và cô, đã đều bị anh kéo rơi.

Toàn thân anh run rẩy lợi hại, ngón tay run run, đụng vào da thịt của cô.

Hình ảnh như vậy, không biết anh mơ thấy bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần đêm khuya tỉnh mộng, tỉnh lại đều là một mình đối mặt với căn phòng trống rỗng.

Hiện tại, hết thấy, còn chân thật hơn trong mộng của anh, không biết tốt đẹp hơn bao nhiêu lần.

.....

Cả người Cảnh Hảo Hảo hỗn loạn, đầu óc tựa như sương hồ, hoàn toàn không có suy nghĩ gì.

Cô chỉ rõ ràng cảm giác được, máu trong cơ thể mình đang cấp tốc quay cuồng, mang theo khát vọng nào đó.

Thậm chí, cô theo hành động người đàn ông, vươn cánh tay rảnh, ôm cánh tay anh.

.....

Cảnh Hảo Hảo đụng vào như vậy, làm cho cả người Lương Thần nháy mắt cứng ngắc.

Cô lại có thể chủ động ôm anh, đây hết thấy, sẽ không phải là giấc mộng chứ.....

Lương Thần ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt cô gái thẹn thùng dưới thân, nhú nhú mày, ý thức được đây hết thấy là chân thật.

Lúc này anh mới phát hiện, chính mình và Cảnh Hảo Hảo lại trần như nhộng nằm ở trong phòng ngủ của cô.

Anh và cô rõ ràng đang ăn cơm, sao lại ăn đến nơi này?

Lương Thần quay đầu, nhìn quần áo lộn xộn, lý trí về lại trong đầu từng chút.

Cảnh Hảo Hảo và anh đã không có quan hệ gì, anh lau súng cướp cò với cô như vậy, anh là cầu còn không được, nhưng cô thì sao?

Anh từng không để ý đến suy nghĩ của cô, cường ngạnh muốn cô, chẳng lẽ hiện tại, anh còn muốn muốn cô ở trong lúc cô ý loạn tình mê sao?

Sau đó, đợi cho bọn họ khôi phục lý trí, bọn họ sẽ như thế nào?

Nếu Cảnh Hảo Hảo muốn cùng một chỗ với anh, cái gì cũng dễ nói, nếu Cảnh Hảo Hảo không muốn cùng một chỗ với anh, như vậy giữa bọn họ có sẽ chỉ là xấu hổ, anh và cô sẽ không bao giờ tự nhiên tiếp xúc cùng một chỗ như bây giờ nữa.

Lương Thần hung hăng nuốt nuốt nước miếng, cường chế dục vọng gào thét trong lòng của mình, dưới đáy lòng không ngừng nói với chính mình, trăm ngàn lần đừng vì thoải mái nhất thời, khiến cho mình làm ra chuyện không tôn trọng cô.

Nhưng càng là khắc chế, anh phát hiện, chính mình càng không thể khống chế.

.....

Lương Thần đột nhiên dừng lại như vậy, làm cho Cảnh Hảo Hảo nửa vờ, nhin không được liên mê mê hoặc hoặc mở mắt, nhìn Lương Thần, đầu óc vẫn có chút mơ hồ như trước hỏi: “Làm sao vậy?”

Giọng nói của cô, mang theo một tia mỉa mai, Lương Thần nghe đến kêu rên một tiếng, sau đó anh cầm chặn bên cạnh, đặt lên trên người Cảnh Hảo Hảo, che da thịt kề sát với anh lại.

Lúc này Lương Thần mới cảm giác được đầu óc hơi rõ ràng một chút, anh nhìn ánh mắt Cảnh Hảo Hảo, nhìn cẩn thận hồi lâu, sau đó mở miệng: “Hảo Hảo, thực xin lỗi.”

Giải thích của anh, thực chân thành.

Cảnh Hảo Hảo sửng sốt trong chốc lát, cũng chậm rãi thanh tỉnh lại đây, lúc này mới ý thức được, rốt cuộc chính mình và Lương Thần đã làm gì.

Mặt của cô, soạt lập tức trở nên đỏ bừng.

Vừa rồi cô cũng không biết chính mình là làm sao vậy, cứ như vậy đánh mất tất cả phòng bị.

Xảy ra một màn như vậy, cũng không phải đều là lỗi của một mình Lương Thần, nhưng cô là một phụ nữ, ba chữ không có gì này, cô không thể nào nói nên lời.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 620: Theo Đuổi [3]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo cắn cắn môi, tự động chui chui vào trong chăn, đều chôn cả khuôn mặt của mình ở bên trong.

Lương Thần vươn tay, xoắn góc chăn lên, con người mang theo nhớ thương nồng đậm, mắt không nháy nhìn Cảnh Hảo Hảo: “Là anh không khống chế được, anh.....”

Lương Thần vốn muốn nói, anh rất thích em, anh tìm lòng không đậu mới có thể như vậy, anh sẽ tôn trọng em, nếu em không muốn, anh khẳng định sẽ không miễn cưỡng em.

Nhưng là anh mới nói một câu mở đầu, chuông cửa nhà Cảnh Hảo Hảo, đột nhiên liền vang lên, lập tức cắt đứt lời nói của anh.

Lúc này đã mười một giờ đêm, ai sẽ đến tìm cô?

Cảnh Hảo Hảo cũng có chút mê mang ôm lấy chăn ngồi dậy.

Chuông cửa lại vang lên một lần nữa.

Lương Thần đành phải nuốt lời sắp sửa nói ra trở về trong bụng, xoay người xuống giường, nhặt quần áo lên, nhanh chóng mặc vào, sau đó ném quần áo Cảnh Hảo Hảo tới trên giường, nói: “Anh đi mở cửa.”

Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng gật gật đầu, Lương Thần cài thắt lưng xong, liền đi ra ngoài.

.....

Thẩm Lương Niên gọi cho Cảnh Hảo Hảo vài cuộc điện thoại, vẫn luôn không có ai tiếp nghe, đáy lòng anh lo lắng Cảnh Hảo Hảo có giải quyết được chuyện ở công ty Hải Hâm hay không, cho nên ở một đêm này, rốt cục vẫn là đến nhà Cảnh Hảo Hảo, muốn gặp mặt hỏi cô một câu.

Anh lái xe tới dưới lầu tiểu khu Cảnh Hảo Hảo, mới hơn chín giờ tối, nhưng anh vẫn luôn không có dũng khí lên lầu, ở ngay trong xe cái gì cũng không nghĩ ngợi gần hai tiếng.

Lúc anh hút hết thuốc trên xe của mình, rốt cục đẩy cửa xe ra, đi vào trong lầu tiểu khu.

Đi thang máy lên lầu, anh đi vào cửa phòng Cảnh Hảo Hảo, đứng trong chốc lát, liền nâng tay lên, nhấn chuông cửa.

Thẩm Lương Niên dựa vách tường, lúc chờ người mở cửa, đột nhiên gian nhớ tới một chuyện cũ, đó chính là chính mình có một lần cãi nhau với Cảnh Hảo Hảo, anh xoay người rời đi, ngồi ở trong xe dưới lầu, ngây người suốt hai tiếng, cuối cùng liền nhịn không được lộn trở lại trên lầu, lúc vừa định gõ cửa, cửa đã bị Cảnh Hảo Hảo theo kéo ra từ bên trong, hốc mắt Hảo Hảo, như là vừa mới khóc, lúc ấy anh liền cảm thấy đáy lòng đặc biệt đau, nghĩ cũng không nghĩ liền vươn tay, ôm cô vào trong lòng.

Ngay tại khi Thẩm Lương Niên nghĩ ôm Cảnh Hảo Hảo cảm giác là cảm giác gì, cửa phòng bị người mở ra, anh theo bản năng ngẩng đầu, kết quả, nhìn thấy lại là mặt của Lương Thần.

Cả người Thẩm Lương Niên lập tức liền cứng ngắc ở tại chỗ.

Lương Thần cũng sợ run một chút, chỉ là rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, anh nhìn Thẩm Lương Niên nhẹ nhàng mà híp mắt một chút, trong đầu nhất thời liền chuyển ra một suy nghĩ: Muộn như vậy, Thẩm Lương Niên tới nơi này tìm Cảnh Hảo Hảo, làm cái gì?

Hai người đàn ông, cứ như vậy một người đứng ở cửa, một người đứng ở trong hành lang, ai cũng không có mở miệng nói chuyện.

Cảnh Hảo Hảo mặc quần áo, không có nghe được bên ngoài có động tĩnh, bước đi ra phòng ngủ, mở miệng, hỏi một câu: “Lương Thần, là ai vậy?”

Lương Thần xoay qua, liếc mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo một cái, đáy lòng có chút không tình nguyện, cho nên ngoài miệng cũng không có mở miệng.

Về mặt Cảnh Hảo Hảo nghi hoặc đi tới đây, sau đó liền thấy được Thẩm Lương Niên đứng ở ngoài cửa, tầm mắt đầu tiên là dừng một chút, sau đó mới yên lặng rũ mi mắt, ngữ điệu có vẻ có chút lãnh đạm: “Sao anh lại tới đây?”

Thẩm Lương Niên nhìn hai người đứng chắn ở trước phòng, trong khoảng thời gian ngắn, lại có chút không mở miệng được nói chuyện, tầm mắt của anh lướt qua Cảnh Hảo Hảo, nhìn vào trong phòng của cô.

Bàn ăn Cảnh Hảo Hảo, vừa vặn đối diện cửa, phòng khách của cô cũng không lớn, cho nên Thẩm Lương Niên liếc mắt một cái, liền thấy trên bàn cơm bày ra chén mỳ sợi trứng gà.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 621: Theo Đuổi [4]

Editor: May

Hắn là để thời gian có chút lâu, sợi mỳ thoát nhìn bị ngâm đến có chút nở.

Tầm mắt Thẩm Lương Niên dừng lại ở trên tô mỳ hồi lâu, mới chậm rãi chuyển đến trên mặt Cảnh Hảo Hảo, nói: “Hảo Hảo, nếu tiện, có thể đi ra ngoài tán gẫu đôi câu với anh không?”

Cảnh Hảo Hảo thật không biết Thẩm Lương Niên còn tìm mình làm cái gì, nhưng Lương Thần ở bên người, cô cũng không muốn phần nộ cảm tức tranh cãi với Thẩm Lương Niên trước mặt Lương Thần, cho nên liền gật đầu một cái, sau đó nghiêng đầu, nói với Lương Thần: “Tôi trước đi ra ngoài một chút.”

Lương Thần nhẹ nhàng kéo kéo khóe môi, cuối cùng cái gì cũng không nói, chỉ xoay người đi vào phòng.

Qua chưa đến nửa phút, trong tay anh ôm một kiện áo khoác dày đi ra, khoác ở trên người Cảnh Hảo Hảo, sau đó trầm mặc không nói thay Cảnh Hảo Hảo, cài từng viên nút áo khoác.

Thẩm Lương Niên đứng ở cửa, nhìn một màn này, đột nhiên có một loại cảm giác mình rất dư thừa, anh hơi rũ hạ mi mắt.

Cảnh Hảo Hảo không có ngăn trở gì, tùy ý Lương Thần cài nút áo xong cho mình, liền cầm chìa khóa cửa nhà lên, đi ra khỏi phòng.

.....

Chung quanh tiểu khu Cảnh Hảo Hảo ở, cũng không nơi buôn bán 24 tiếng, cho nên Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên trầm mặc không nói vừa đi ra từ trong lầu tiểu khu, Cảnh Hảo Hảo liền dừng chân lại, không đợi Thẩm Lương Niên mở miệng nói chuyện, liền gọn gàng dứt khoát dẫn đầu nói: “Thẩm Lương Niên, anh còn tìm tôi làm cái gì?”

Thẩm Lương Niên nhìn không chuyển mắt nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, ngọn đèn mờ tối của tiểu khu lẳng lẳng chiếu vào trên thân thể của cô, phủ kín mặt cô một tầng hơi thở mông lung, khi anh nghe được ngữ khí phiến chán như vậy của Cảnh Hảo Hảo, đáy mắt hơi lóe lên một chút ánh sáng, một lát sau, mới lấy một tấm chi phiếu từ trong túi ra, đưa cho Cảnh Hảo Hảo: “Hảo Hảo, anh đến, là đưa thứ này cho em.”

Cảnh Hảo Hảo nhìn lướt qua chi phiếu trong tay Thẩm Lương Niên, nhìn phía trên viết số tiền 1000 vạn, cô có chút nghi hoặc nhìn về phía ánh mắt Thẩm Lương Niên.

Thẩm Lương Niên nhìn lại Cảnh Hảo Hảo: “Anh nghe người ta nói, em gặp phiền toái ở công ty Hải Hâm, anh cũng không biết chuyện kia của em, đã giải quyết hay chưa? Anh tới tìm em, vì cho em chi phiếu này, nếu như chưa giải quyết, em hãy nhận tiền này đi.”

Cảnh Hảo Hảo chuyển tầm mắt từ trên mặt Thẩm Lương Niên đi, ngữ khí có chút lãnh đạm nói: “Không cần, cảm ơn ý tốt của anh, chuyện đó đã qua rồi.”

Cảnh Hảo Hảo dừng một chút, liền nói: “Nếu không có chuyện gì, tôi lên lầu trước.”

Nói xong, Cảnh Hảo Hảo vốn không có dừng lại gì lướt qua bả vai Thẩm Lương Niên, đi vào trong lầu tiểu khu.

“Hảo Hảo.” Cảnh Hảo Hảo đi chưa được hai bước, Thẩm Lương Niên đột nhiên xoay người, gọi tên của cô.

Cảnh Hảo Hảo dậm chân, không có đáp lại.

Thẩm Lương Niên nhìn chăm chăm bóng dáng của cô, nhìn trong chốc lát, mới lên tiếng hỏi: “Là Lương Thần giải quyết giúp em sao?”

Cảnh Hảo Hảo không có hé răng.

Thẩm Lương Niên dừng một chút, lại hỏi: “Hảo Hảo, hiện tại em lại cùng một chỗ với Lương Thần?”

Cô gái đưa lưng về phía trước mặt anh, vẫn không có một chút ý tứ muốn mở miệng, tay cầm chi phiếu của Thẩm Lương Niên, hơi hơi nắm chặt, anh nhìn nhìn đèn đường cách đó không xa, lại mở miệng hỏi: “Hảo Hảo, em cảm thấy em và Lương Thần thích hợp sao?”

Cảnh Hảo Hảo rốt cục có chút nhịn không được quay đầu, mang theo một tia phẫn nộ nhìn Thẩm Lương Niên, nói: “Thẩm Lương Niên, anh có ý tứ gì?”

“Tôi cùng một chỗ với ai, thì có quan hệ gì với anh?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 622: Theo Đuổi [5]

Editor: May

“Tôi thật không rõ, hiện tại tôi và anh không có chút quan hệ nào, vì sao anh luôn không có việc gì để ý tới chứ? Anh không biết anh thật rất nhiều chuyện ư?”

Thẩm Lương Niên đối mặt với sự tức giận của Cảnh Hào Hào, cánh môi gắt gao mím một chút, sau đó, mới mở miệng, nói: “Hào Hào, anh không có ý tứ khác, anh chỉ là không muốn thấy tương lai em sẽ bị thương tổn.”

“Thẩm Lương Niên, anh không cảm thấy từ khi em thương tổn trong miệng anh, nghe được không muốn để cho em chịu thương tổn, đặc biệt buồn cười ư?”

Đổi lại trước đây, Thẩm Lương Niên đối mặt với lãnh phúng nhiệt trào của Cảnh Hào Hào, luôn trầm mặc không nói, nhưng lúc này đây, anh như là nóng nảy, mở miệng nói: “Hào Hào, em đừng quên, hôn lễ trước đây của các người, còn chưa có tổ chức liên xóa bỏ, Từ Dung từng nói với anh, nói em là bị anh cả anh ta bức đi, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ nhà họ Lương bọn họ hoàn toàn sẽ không tiếp nhận em, em cùng một chỗ với anh ta như bây giờ, em có nghĩ tới tương lai của em hay không?”

“Hôm nay, trong nhà em, đổi thành một người đàn ông khác, anh sẽ không nói gì, nếu em thật tâm thích, anh cũng có thể chúc phúc cho em,

nhưng Hảo Hảo, Lương Thần thật sự không thích hợp với em, em đừng quên xuất thân của chúng ta, em lại nghĩ xuất thân của Lương Thần đi, anh ta và chúng ta hoàn toàn không phải là người trong cùng một thế giới. Hảo Hảo, em đừng ngây thơ như vậy, trên thế giới này, hoàn toàn không có chuyện tốt bay lên làm phượng hoàng!”

Thẩm Lương Niên nói tới đây, có thể ý thức được khẩu khí của mình có chút gấp, liền hơi dịu đi một chút: “Hảo Hảo, anh là thiệt tình muốn tốt cho em.”

Sắc mặt Cảnh Hảo Hảo hơi có chút tái nhợt, nhìn chằm chằm Thẩm Lương Niên, thật lâu sau, mới lên tiếng nói: “Thẩm Lương Niên, tôi thiệt tình không hiểm lạ chuyện anh muốn tốt cho tôi!”

Nói xong, Cảnh Hảo Hảo lập tức xoay người, không có dừng lại gì đi vào trong lầu.

Thẩm Lương Niên nhìn thân ảnh Cảnh Hảo Hảo biến mất không thấy, trong sân tiểu khu trống không, chỉ có một mình anh, gió cuối mùa thu, thổi vù vù, anh ngẩng đầu, nhìn một cái cây sắp mất sạch lá cây, nghĩ đến mỳ sợi trứng gà chính mình nhìn thấy ở trong nhà Cảnh Hảo Hảo, sau đó liền nghĩ đến, Cảnh Hảo Hảo từng ở trong mùa đông rét lạnh, nấu cho mình bát mỳ sợi trứng gà kia.

Trong chén kia của anh, có hai trứng gà, là hai quả trứng gà chỉ có trong nhà Cảnh Hảo Hảo lúc ấy.

Chẳng bao lâu sau, những thứ kia vốn là chỉ thuộc về một mình anh, những tốt đẹp nhìn như bình thường lại thực đã động lòng người đó, Cảnh Hảo Hảo đã bắt đầu cho một người đàn ông khác?

.....

Thật ra Cảnh Hảo Hảo cũng nói không rõ vì sao chính mình phải đi gấp như vậy, cô miệng cứng rắn nói với Thẩm Lương Niên như vậy, không hiềm lạ hảo tâm của anh, nhưng đáy lòng của cô, lại vẫn bối rối vì lời nói của anh, bị hung hăng đã kích đến.

Cô biết, những lời nói của Thẩm Lương Niên, là thật.

Lúc trước khi cô cầm video của cô và Lương Thần rời đi, không nghĩ tới anh và cô sẽ có tương lai.

Cho dù hiện tại, anh và cô thường xuyên liên hệ như vậy, cũng không nghĩ tới tương lai của mình và anh.

Cho nên, cô nghe xong những lời này của Thẩm Lương Niên, hẳn là đáy lòng không có cảm thụ gì, dù sao đây là những chuyện mà trong lòng chính cô cũng biết rõ ràng, nhưng Cảnh Hảo Hảo lại phát hiện, khi Thẩm Lương Niên vạch trần hết thấy, đáy lòng mình lại nhiễm một cỗ áp lực đau đớn.

Cửa thang máy mở ra, Cảnh Hảo Hảo có chút mất hồn mất vía đi ra từ bên trong, cô đứng ở trước cửa phòng của mình, lấy chìa khóa ra vừa định mở cửa, lại đột nhiên liền dừng lại, cô có chút không dám đối mặt với Lương Thần bên trong.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 623: Theo Dõi [6]

Editor: May

Xác thực mà nói, cô không biết chính mình nên đối mặt với Lương Thần như thế nào.

Cảnh Hảo Hảo đứng ở trước cửa, hít sâu vài hơi, mới nâng tay lên, cắm chìa khóa kia vào trong ổ khóa.

Cô còn chưa kịp vặn chìa khóa, lại truyền đến một tiếng “Cách”, sau đó cửa bị Lương Thần kéo ra từ bên trong.

Cảnh Hảo Hảo sợ tới mức tay liền run rẩy, ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Lương Thần, cố gắng áp chế suy nghĩ miên man trong đáy lòng mình, làm cho chính mình biểu hiện thực nhẹ nhàng cong khốe môi với Lương Thần.

Lương Thần tránh thân mình ra, tầm mắt lại vẫn dừng lại ở trên người Cảnh Hảo Hảo, mang theo một chút tìm tòi nghiên cứu.

Cảnh Hảo Hảo mở bước chân, đi qua trước mặt Lương Thần, lúc cô đi ngang qua ngực anh, tinh tường cảm giác được hơi thở phát ra từ trên người anh, trái tim Cảnh Hảo Hảo hung hăng run rẩy hai cái, liền cúi đầu xuống, nhanh chóng đi vào trong phòng, cô trực tiếp đi tới trước máy nước, rót cho mình một ly nước lạnh, uống ừng ực một mạch, lúc này mới cảm giác được đáy lòng mình, hơi dễ chịu một chút.

Cảnh Hảo Hảo ôm ly nước còn lại một nửa, ngồi ở trên sô pha, trong đầu kìm lòng không đậu lại nhớ đến lời nói của Thẩm Lương Niên.

“Hảo Hảo, Lương Thần thật sự không thích hợp với em, em đừng quên xuất thân của chúng ta, em lại nghĩ đến xuất thân Lương Thần đi, anh ta và chúng ta hoàn toàn không phải là người trong cùng một thế giới. Hảo Hảo, em đừng ngây thơ như vậy, trên thế giới này, hoàn toàn không có chuyện tốt bay lên đầu càn làm phượng hoàng!”

Xuất thân của Lương Thần..... xác thực, chênh lệch giữa cô và Lương Thần, thật là cách biệt một trời.

Hai người cách xa như vậy, sao có thể có tương lai?

Thần thái Cảnh Hảo Hảo, hơi có chút hoảng hốt.

Lương Thần nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi qua huyền quan(*), nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trên sô pha, sau đó ngồi xuống trước mặt của cô. (* Huyền quan là khu vực nghỉ được tính từ cửa chính vào phòng khách. Đây là nơi làm giảm những xung đột từ bên ngoài vào trong nhà và cũng là nơi bảo vệ “sinh khí” bên trong của ngôi nhà.)

Cảnh Hảo Hảo như là không có cảm giác được, vẫn duy trì tư thế như trước, đang cầm ly nước, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm TV phía trước.

Lương Thần không có lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, không biết có phải anh nhìn nhầm không, anh vẫn luôn cảm thấy, sau khi Cảnh Hảo Hảo gặp Thẩm Lương Niên trở về xong, trở nên có chút tâm sự nặng nề.

Người đàn ông kia, luôn có thể dễ dàng trêu chọc cảm xúc của cô lên, giống như nhất cử nhất động, mỗi tiếng nói cử động của anh ta, đều có thể đã khống chế bi thương vui mừng của cô.

Trong phòng rất yên tĩnh, thời gian lặng lẽ chảy xuôi, đảo mắt liền tới mười hai giờ khuya.

Lúc này Lương Thần mới mở miệng, đánh vỡ yên tĩnh: “Thời gian không còn sớm, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Cảnh Hảo Hảo nghe được tiếng vang, có chút mờ mịt quay đầu, nhìn chằm chằm Lương Thần, nhẹ nhàng mà “hả?” một tiếng.

Cô suy nghĩ cái gì, nghĩ đến chuyên chú như vậy? Hơn nữa giữa mi tâm thanh tú, có cô đơn nhàn nhạt, như là gặp chuyện khổ sở gì đó.

Là đang khổ sở vì Thẩm Lương Niên sao?

Mặc kệ anh làm gì, anh ở đáy lòng của cô, so ra đều kém hơn người đàn ông kia.....

Lương Thần cảm thấy đáy lòng như là bị một khối đá đè ép, vừa nặng lại đau, làm cho anh suýt nữa nói không nên lời, anh cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình, âm điệu như thường mở miệng nói với Cảnh Hảo Hảo: “Em nên nghỉ ngơi, thời gian cũng không sớm, anh cũng phải rời đi.”

Cảnh Hảo Hảo gật gật đầu, sau đó liền không có động tĩnh, ánh mắt vẫn bình tĩnh nhìn TV trước mặt như trước, như là hoàn toàn không có nghe được lời nói của Lương Thần.

Yết hầu Lương Thần hơi lặn lộn một chút, sau đó đứng lên, cầm chìa khóa xe của mình, mở miệng, nói: “Vậy anh đi đây, gặp sau.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 624: Theo Đuổi [7]

Editor: May

Lần này, Cảnh Hảo Hảo lại không có một chút phản ứng.

Tay cầm lấy chìa khóa xe của Lương Thần hơi dùng sức một chút, anh đứng ở tại chỗ trong chốc lát, sau đó liền mở bước chân, xoay người, đi ra khỏi nhà Cảnh Hảo Hảo.

Tiếng đóng cửa nhẹ nhàng vang lên ở sau lưng, Lương Thần chỉ cảm thấy tâm của mình, cũng hung hăng rơi xuống đến đáy cốc thấp nhất theo.

Anh đứng ở trong hành lang yên tĩnh, dựa vào cửa Cảnh Hảo Hảo, đứng hồi lâu, mới chậm rãi xoay người, đi về phía cầu thang.

Đi ra từ trong lâu, gió cuối mùa thu thổi đến, mang theo lạnh lẽo thấu xương, làm cho đầu óc Lương Thần hơi thanh tỉnh một chút.

Trong sân tiểu khu thực im lặng, anh chậm rãi đi đến trước xe của mình, ngồi xuống, nhưng không có khởi động động cơ, mà là xuyên qua cửa kính xe, ngẩng đầu, nhìn căn phòng sáng đèn của Cảnh Hảo Hảo, tâm tình lại phức tạp đến khó có thể hình dung.

Lúc ở sân bay Nhật Bản chờ chuyển bay, Cảnh Hảo Hảo đốt một tia sáng ở đáy lòng anh, có lúc anh cảm thấy tia ánh sáng kia giống như có thể

chiếu sáng lên toàn bộ thế giới của mình, nhưng đôi khi, anh lại cảm thấy tia sáng kia mỏng manh giống như có thể tắt bất cứ lúc nào.

Anh không có tính toán buông tha, nhưng..... anh cũng không có tin tưởng nào.

.....

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở sofa không biết bao lâu, mới chậm rãi phục hồi tinh thần lại, ngẩng đầu, mới phát hiện trong phòng trống rỗng, đã không còn thân ảnh Lương Thần.

Sau đó cô phát hiện, tâm tình của mình, càng thêm mất mát.

.....

Lương Thần thật không có buông tha, cho dù anh nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo vì Thẩm Lương Niên thất hồn lạc phách như vậy, đáy lòng khó chịu ở dưới lầu Cảnh Hảo Hảo ngây người cả đêm, nhưng lúc bảy giờ sáng ngày hôm sau, anh vẫn như thường ngày, gửi một tin nhắn buổi sáng vui vẻ với Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo cũng cả đêm không ngủ, cứ cứng ngắc ngồi ở sofa cả đêm như vậy, đột nhiên di động vang lên ting ting, cô mới giật giật hai chân có chút tê dại, đứng lên, đi đến trước bàn ăn, cầm lấy di động, nhìn thấy là tin nhắn Lương Thần gửi đến, cho dù chỉ có bốn chữ đơn giản [buổi sáng vui vẻ], nhưng tâm tình mất mát của Cảnh Hảo Hảo, lại chuyển biến tốt hơn rất nhiều, cô cầm di động, chậm rãi cắn ngón tay suy nghĩ trong chốc lát, cũng trở về một tin nhắn giống y như đúc: [Buổi sáng vui vẻ].

.....

Lương Thần trong xe dưới lầu, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo hồi âm, cảm thấy một tia ánh sáng nơi đáy lòng mình hơi sáng lên một chút, anh giống

như bình thường, tiếp tục trở về cho Cảnh Hảo Hảo một tin nhắn, dặn cô nhớ ăn bữa sáng.

Cảnh Hảo Hảo trở về ba chữ: Anh cũng vậy.

Sau đó Lương Thần liền tâm tình tốt khởi động xe, đi công ty.

Mà Cảnh Hảo Hảo cũng tâm tình thoải mái leo lên giường, đi bổ sung giấc ngủ.

.....

Một đêm kia, Thẩm Lương Niên xuất hiện, giống như là một nhạc đệm nhỏ hoàn toàn không thu hút, nhìn như hoàn toàn không có gây ra bất kỳ sóng to gió lớn nào.

Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần cũng như thường ngày, vẫn mỗi ngày nhắn tin nói chuyện phiếm, ngẫu nhiên còn có thể hẹn gặp mặt ăn bữa cơm, phát triển giữa hai người, thoát nhìn rất có hương vị vững bước ấm áp lên, giống như cứ tiếp tục như thế nữa, sẽ thuận lý thành chương yêu nhau gần nhau.

Nhưng nhiều khi, mọi người đã quá xem trọng chính mình.

Giống như Lương Thần, anh nghĩ đến chính mình yêu Cảnh Hảo Hảo, có thể coi chuyện đêm đó Thẩm Lương Niên tìm kiếm Cảnh Hảo Hảo thành không có phát sinh, nhưng anh lại xem nhẹ một thử thách đối với người yêu sâu đậm mà nói, đáy lòng người đó đều là yêu so đo mà keo kiệt, anh chẳng qua chỉ là để cho chính mình biểu hiện rất rộng lượng, biểu hiện không ngại Thẩm Lương Niên đêm khuya đến tìm Cảnh Hảo Hảo.

Nhưng thật ra đáy lòng anh, vẫn đều đang để ý thật sâu.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 625: Theo Dõi [8]

Editor: May

Ngày thành phố Giang Sơn lập đông đó, Lương Thần bởi vì công việc cần đi Thượng Hải công tác, thời gian khoảng một tuần.

Ngày đầu tiên anh đi, đúng lúc là ngày 10 tháng 11, lễ độc thân.

Ngày đó là thứ sáu.

Lúc ban đầu ngày này là rộ lên từ trên web, là lễ của người độc thân, mấy năm này người trôi qua lễ này càng ngày càng nhiều, đến ngay cả người có người yêu, cũng đều gia nhập đội ngũ trôi qua lễ độc thân này.

Đồng nghiệp trong văn phòng Cảnh Hảo Hảo, tổng cộng tám người, trong đó sáu người đều có bạn trai hoặc là đã kết hôn.

Ở một ngày lễ độc thân này, Cảnh Hảo Hảo và một đồng nghiệp độc thân còn chưa chơi qua lễ này, mấy người đồng nghiệp khác đã muốn nhận được lễ vật và hoa tươi bạn trai hoặc là chồng tặng.

Cảnh Hảo Hảo nghe mùi hoa đầy văn phòng, buổi chiều lúc gửi tin nhắn cho Lương Thần, nhin không được ai oán vài câu: “Thói đời này thật sự không có thiên lý, người kết hôn và có bạn trai, lại nhận được hoa tươi ở ngày lễ độc thân này, đây quả thực là không cho người độc thân chúng ta

đường sống, chẳng lẽ bọn họ không có nghe đến một câu, gọi là hạnh phúc phơi bày, sẽ bị chết mau ư?”

Tin nhắn của Lương Thần, rất nhanh hồi phục lại đây: “Đều là hoa gì?”

“Hoa hồng, hoa bách hợp, bluelover, hoa hồng bảy màu.....” Cảnh Hảo Hảo nhất nhất báo tên hoa trong văn phòng, gửi qua cho Lương Thần, sau đó cô lại đánh lách cách một chuỗi: “Tình nhân toàn thế giới, chẳng những chiếm lấy tết âm lịch, tết trung thu, lễ tình nhân phương tây, lễ tình nhân phương đông, hiện tại ngay cả lễ độc thân cũng chiếm lấy, quả thực là hơi quá đáng!”

Bởi vì ngày hôm sau cần đi công tác, buổi chiều hôm đó, công việc của Lương Thần đặc biệt bận rộn, tuy rằng trước tiên đều hồi đáp tin nhắn của Cảnh Hảo Hảo, nhưng câu chữ cũng rất ngắn gọn, sau khi anh nhìn thấy một chuỗi tin nhắn Cảnh Hảo Hảo gửi đi, nhưng không có hồi đáp, ngược lại trực tiếp tìm Tô Tiểu Tả đến đây, thấp giọng phân phó bên tai cô ấy vài câu, sau đó đưa địa chỉ đã viết xuống cho Tô Tiểu Tả.

Cảnh Hảo Hảo ở văn phòng đợi rất lâu nhưng cũng không có đợi được tin nhắn của Lương Thần, nghĩ đến anh bận rộn, liền chán đến chết xem trang web, kết quả qua chưa đến nửa tiếng, có một nhân viên chuyển phát nhanh đi vào văn phòng, hỏi ai tên Cảnh Hảo Hảo?

Cảnh Hảo Hảo ngẩng đầu, giơ tay một chút, sau đó nhân viên chuyển phát nhanh kia đưa một bó bluelover lên.

Cảnh Hảo Hảo không hiểu ra sao ký tên, sau đó ở dưới ánh mắt hâm mộ ghen tị của đồng nghiệp trong phòng làm việc, nhận lấy bó bluelover kia.

Cảnh Hảo Hảo vừa tìm được nơi đặt tốt hoa, lại một nhân viên chuyển phát nhanh tới cửa, vẫn là tìm cô như trước, lúc này đây bưng là một bó

hoa bách hợp lớn.

Cảnh Hảo Hảo ký tên, nhận, còn chưa có xoay người, lại liên tục đến vài nhân viên chuyển phát nhanh, trong tay ôm đến đều là đủ loại hoa tươi, vẫn đều là đưa cho cô như trước.

Đợi cho Cảnh Hảo Hảo ký nhận xong toàn bộ, bàn công tác của cô và ghế làm việc bên cạnh, toàn bộ đều chất đầy hoa tươi, sau đó di động đặt ở trên bàn, đột nhiên vang lên.

Cảnh Hảo Hảo cầm lấy, là Lương Thần gửi tin nhắn đến: “Hiện tại có cảm thấy, em so với người khác càng quá mức hơn không?”

Lúc Cảnh Hảo Hảo mới nhất thời hiểu được, hóa ra những hoa này đều là Lương Thần đưa.

Cô quét qua từng bó hoa tươi chung quanh, lúc này mới phát hiện, đủ loại hoa tươi đồng nghiệp trong văn phòng mình nhận được, chỗ cô đều có toàn bộ.

Cô chỉ vô tâm tùy tiện oán trách người khác “Quá mức” một chút, anh lại làm cho cô trở nên càng “Quá mức” hơn.

Lẽ độc thân một năm này, Cảnh Hảo Hảo độc thân, so với phụ nữ có bạn trai có chồng, trôi qua càng náo nhiệt hơn.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 626: Theo Dõi [9]

Editor: May

Buổi tối tan tầm, Lương Thần còn hẹn Cảnh Hảo Hảo cùng nhau ăn một chút cơm chiều, mười giờ đưa cô về chỗ của cô, vẫn nhìn cô lên lầu, ngọn đèn trong phong sáng lên, anh mới lái xe rời đi.

.....

Ngày hôm sau, Lương Thần bước trên máy bay bay đi Thượng Hải.

Hành trình đi công tác an bài có chút chặt chẽ, Lương Thần gần như không có thời gian gửi tin nhắn với Cảnh Hảo Hảo.

Đại đa số đợi khi anh rảnh rồi, đã là hơn nửa đêm, Cảnh Hảo Hảo hoặc là đã ngủ, hoặc là chuẩn bị đi vào giấc ngủ, hai người không phải chỉ có thể tán gẫu hai câu đơn giản, chính là dứt khoát trực tiếp vào sáng hôm sau Cảnh Hảo Hảo mới có thể trả lời tin nhắn của Lương Thần.

Ở ngày thứ tư Lương Thần đi công tác, thành phố Giang Sơn tuôn ra một tin tức.

Là chuyện xấu về Lương Thần.

Cảnh Hảo Hảo biết được chuyện xấu kia, vẫn là nghe được từ miệng đồng nghiệp trong văn phòng.

Buổi tối ngày đó, cô bởi vì chờ tin nhắn Lương Thần, ngủ có chút muộn, ngày hôm sau đến công ty, bởi vì giấc ngủ không đủ, cả người có chút vô tình, ngồi ở trên vị trí, bật máy tính, liền mệt mỏi ghé vào trên bàn.

“Trời ạ, các người mau đến xem, tổng tài tập đoàn Giang Sơn, lại có thể cũng có chuyện xấu!”

“Thiệt hay giả? Không phải nói từ trước đến nay anh ta không có tin tức bên lề gì ư?”

“Ở nơi nào, ở nơi nào, để cho tôi tới nhìn xem!”

.....

Đồng nghiệp ngồi ở đối diện Cảnh Hảo Hảo chỉ vào màn hình máy tính, kinh ngạc gọi một câu, dẫn tới những nữ đồng nghiệp trong văn phòng này chột vọt qua, vây quanh máy tính kia, khe khẽ nói nhỏ lên.

.....

“Hai người cùng ăn buổi tối ở phòng ăn Đồng Phương Minh Châu của thành phố Thượng Hải.”

“Sau khi ăn cơm xong, Lương Thần lái xe đưa Duyên Hoa trở về khách sạn.....”

“Có ảnh là có chân tướng, rõ ràng chính là hai người Lương Thần và Duyên Hoa, trong nửa năm nay, không phải có phóng viên từng đăng xì căn cứ của bọn họ sao?”

“Hai người bọn họ thoát nhìn rất xứng đôi, hơn nữa xuất thân Duyên Hoa lại tốt, cùng Lương Thần thật là ông trời tác hợp cho.”

“Thật không nghĩ tới, nam thần trong lòng tôi, cứ như vậy thành hoa có chủ rồi.....”

.....

Cảnh Hảo Hảo vốn ghé vào trên bàn, chờ khởi động máy, nghe được lời nghị luận của đồng nghiệp, đầu óc vốn mệt mỏi, nháy mắt liền thanh tỉnh lại.

Cô ngẩng đầu lên, cầm con chuột, trực tiếp nhấn mở trang web, sau đó liền thấy được về tin tức đầu đề về Lương Thần và Duyên Hoa kia.

Thật sự giống như lời đồng nghiệp nói vậy, Lương Thần và Duyên Hoa ở trong phòng ăn xoay tròn Đông Phương Minh Châu, mặt đối mặt ăn cơm tối, sau đó hai người vào mười hai giờ đêm, cùng nhau đi ra Đông Phương Minh Châu, Lương Thần lái xe chở Duyên Hoa cùng đi Hotel&Resorts Luxury của Thượng Hải.

Nhìn ra được, kỹ thuật chụp ảnh tương đối cao, thần thái Lương Thần và Duyên Hoa, đều chụp rất rõ ràng.

Cảnh Hảo Hảo chỉ cảm thấy đầu óc như là bị sét đánh, trống rỗng, nhìn chằm chằm những ảnh chụp trong máy tính, ngón tay cô dần dần trở nên lạnh lẽo.

Đồng nghiệp còn đang lú lú nghị luận về xì căng đan giữa Lương Thần và Duyên Hoa, tuy rằng ngẫu nhiên có ngữ khí thốn thức, nhưng lại đều đang khen bọn họ là Kim Đồng Ngọc Nữ, xứng đôi mười phần.

Cảnh Hảo Hảo nghe những lời này, chỉ cảm thấy đáy lòng của mình, như là bị lưỡi dao bén nhọn nào đó, xẹt qua từng chút, cô đau, đến toàn thân phát run.

“Cô nói, hôn lễ bọn họ tổ chức, sẽ là dạng gì?”

“Gia tộc hai bên đều rất lợi hại, hôn lễ kia, tuyệt đối là vô cùng náo nhiệt!”

“Không biết chừng sẽ là hôn lễ thế kỷ đó, không biết hôn lễ bọn họ có thể hiện trường trực tiếp hay không, thật sự rất muốn nhìn xem.....”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 627: Theo Đuổi [10]

Hôn lễ?

Hôn lễ của Lương Thần và Duyên Hoa?

Cảnh Hảo Hảo từ nghị luận của đồng nghiệp, trong đầu cũng vòng quanh hình ảnh kết hôn của bọn họ.

Nhưng mà, cô vừa mới nghĩ đến cảnh tượng Lương Thần mặc vào lễ phục chú rể đứng chung một chỗ với Duyên Hoa, cô nháy mắt liền phát hiện trái tim đau không thể hô hấp.

Cô cảm thấy nghị luận của đồng nghiệp chung quanh, hình ảnh trong máy tính trước mặt, là chói mắt như vậy, khiến cho cô chột đứng lên, đi ra khỏi cửa phòng làm việc.

“Hảo Hảo, cô làm sao vậy? Sắc mặt thoát nhìn rất khó coi.”

Có đồng nghiệp đã nhận ra khác thường của Cảnh Hảo Hảo, lên tiếng gọi cô một câu.

Cảnh Hảo Hảo không có dừng bước chân lại, dùng tốc độ nhanh nhất trốn ra văn phòng, trực tiếp chạy đi công ty.

Trên đường phố có rất nhiều xe, Cảnh Hảo Hảo không có phân rõ phương hướng, chỉ lung tung xoay người một cái, liền không có mục đích đi về phía trước.

Cô đi ra gấp, không có mang áo khoác, gió mùa đông, thổi toàn thân cô lạnh như băng, cô không chút nào cố kỵ, trong đầu đều là hình ảnh Lương Thần và Duyên Hoa cùng ăn bữa tối ở Thượng Hải, cùng đi khách sạn.

Cô nhớ tới, vào đêm sinh nhật Duyên Hoa đó, chính mình nghe lén được Duyên Hoa tỏ tình.

Anh Lương Thần, em thích anh.....

Lúc ấy cô hoàn toàn không có can đảm nghe tiếp, liền vội vàng chạy trốn.

Lúc đó, cô không rõ vì sao mình lại sợ hãi, vì sao lại trốn tránh, nhưng hiện tại, cô tựa hồ mơ hồ hiểu được.

Có phải Lương Thần tiếp nhận lời tỏ tình của Duyên Hoa rồi không?

Đúng vậy..... Cô gái kia, xuất thân tốt, diện mạo tốt, giữ mình trong sạch ở trong vòng diễn viên, còn có thành tựu cao như vậy, thế nào cũng là một cô gái hoàn mỹ không thể bới móc, bất kỳ một người đàn ông nào cũng đều sẽ thích đi?

Lúc trước khi Lương Thần ở phòng ăn xoay tròn cao nhất ăn cơm với mình, nói cho mình biết, anh có người thích, người thích đó rời khỏi anh.....

Anh chỉ là ai?

Duyên Hoa sao?

Cô nhớ rõ, có một thời gian, Duyên Hoa là đi nước Mỹ từ thành phố Giang Sơn.....

Cảnh Hảo Hảo nghĩ nghĩ, phát hiện tất cả hết thấy, tựa hồ cũng có thể tự bào chữa hoàn mỹ, giống như Lương Thần và Duyên Hoa thật sự chính là một đôi yêu nhau, hiện tại, rốt cục ở cùng với nhau.

Cô vẫn luôn đang tự nói với mình, cô chỉ là chơi thân với Lương Thần, bọn họ là bạn bè, nhưng hiện tại, cô không chút nào vì bạn bè tìm được hạnh phúc, mà có được một chút ý tứ cao hứng, thậm chí đáy lòng của cô, đều là mất mát thật sâu, giống như là mất đi, thứ gì đó quan trọng.....

Từ lúc ban đầu cô bị Lương Thần bức bách ở lại bên người anh, liền nói với chính mình, cô nhất định không thể yêu thương người đàn ông này. Sau đó cô rốt cục được như nguyện rời khỏi anh, cô lại càng không nghĩ mình có yêu anh hay không. Sau đó nữa, cô và anh gặp lại, cô ở dưới đáy lòng nói với chính mình, Lương Thần giúp mình, anh và cô chính là bạn bè.

Cô vẫn kiên định như vậy, thực kiên định nghĩ rằng chính mình sẽ không yêu Lương Thần, thực kiên định cảm thấy giữa bọn họ chính là tình bạn, nhưng hiện tại, cô nhìn thấy anh và một phụ nữ khác đi cùng nhau, đáy lòng hiện lên đau lòng thật sự rõ ràng, giống như là mất đi tình cảm chân thành của mình.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, bước chân chợt ngừng lại.

Cô đứng ở trên đường cái người đến người đi, bên tai không ngừng vang lên tiếng còi, sau đó, cô lại hậu tri hậu giác phát hiện, ở đáy lòng của cô, từ đầu đến cuối, đều không có đặt Lương Thần ở trên vị trí một người bạn.

Lòng của cô, sớm đã không biết lặng yên không một tiếng động mất đi ở trên người anh từ khi nào.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 628: Chim Bay Và Cá [1]

Editor: May

Lòng của cô, sớm đã không biết lặng yên không một tiếng động mất đi ở trên người anh từ khi nào.

Chỉ là, cho tới nay, cô đều không có ý thức được, hoặc nói đúng hơn là không dám đi tìm hiểu, vì thế trong đáy lòng liên liêu mạng nói với chính mình, anh và cô ly hôn liên không thể có tương lai, anh và cô chênh lệch lớn như vậy, sẽ không có tương lai, giữa anh và cô chỉ có tình bạn thuần túy..... Đến hiện tại, cô mới biết được, thật ra những thứ kia đều chỉ là cái cớ cô lừa mình dối người, tự mình thôi miên dùng để tê dại chính mình.

Cô đã sớm yêu Lương Thần, nhưng bởi vì cô không dám đối mặt, cho nên luôn đang trốn tránh.

Nhưng mà, giờ này khắc này, người đàn ông kia, rất có thể cùng một chỗ với người phụ nữ khác..... Đáy lòng cô đau đớn, khổ sở, áp lực, làm cho cô rất cuộc không thể lừa gạt chính mình, cô chỉ có thể đối mặt với thực tế cô sợ đi đối mặt.

Cô yêu Lương Thần, vào lúc cô hồn nhiên không biết, liền đã yêu thương anh.

Nhưng, anh đã có người thích.....

.....

Bây giờ Thượng Hải, Lương Thần mở một cuộc họp sớm, lúc chấm dứt đã là chín giờ rưỡi sáng, anh có chút mệt mỏi trở lại khách sạn, vừa đi vào, còn chưa có cời áo khoác tây trang, di động trong túi liền vang lên.

Lương Thần tiện tay cời bỏ cà vạt, lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy là nhà cũ gọi điện thoại tới, liền không nhanh không chậm tiếp nghe.

“A Thần, hiện tại con và Duyên Hoa cùng một chỗ?”

Lương Thần bị vấn đề này hỏi không hiểu ra sao, nhíu nhíu mày: “Mẹ đang nói gì vậy?”

“Có phải bây giờ Duyên Hoa đang ở Thượng Hải không? Tối hôm qua cùng con đi phòng ăn xoay tròn Đông Phương Minh Châu ăn cơm tối? Sau đó, hai đứa còn cùng nhau trở về khách sạn, con có làm chút chuyện khác người gì với Duyên Hoa không? Mẹ nói cho con biết, chị Duyên Hoa chính là chị dâu cả của con, con cũng không thể dính vào, nếu con thật sự làm, phải kết hôn với Duyên Hoa.....”

Lương Thần càng nghe càng hồ đồ, anh vội vàng mở miệng, cắt đứt lời nói của mẹ: “Mẹ, có phải mẹ hiểu lầm gì rồi không? Con và Duyên Hoa làm sao có khả năng được, chúng con đã rất lâu không gặp mặt.”

“A Thần, đến lúc này, con còn muốn lừa mẹ, chính mẹ đã xem tin tức.....”

Tin tức?

Đáy lòng Lương Thần lại dâng lên một tầng dự cảm cực kỳ không tốt, anh không nói một tiếng trực tiếp chặt đứt điện thoại của mẹ, sau đó rất nhanh tiến vào phòng ngủ tổng thống, cầm lấy ipad, mở trang web lên, trong nháy mắt liền thấy được xì căng đan của mình và Duyên Hoa.

Sắc mặt Lương Thần, nháy mắt trở nên trầm thấp xuống, nâng tay lên, trực tiếp nhấn đường điện thoại nội bộ của khách sạn, qua chưa đến nửa phút, cửa khách sạn liền bị người đẩy ra, trợ lý vội vàng tiến vào: “Lương tổng, xin hỏi có phân phó gì?”

Âm trong lời nói của trợ lý còn chưa rơi xuống, Lương Thần liền cầm ipad trong tay trực tiếp hung hăng ném về phía đầu trợ lý kia: “Không phải tôi đã nói, tôi không muốn thấy bất kỳ xì căng đan nào của tôi ở trong vòng giải trí, các người là chông chênh như thế nào, không muốn làm thì có thể lập tức lăn khỏi công ty cho tôi!”

Trợ lý theo bản năng cúi thấp đầu một chút, né tránh ipad, cúi đầu không dám hé răng.

Lương Thần cuộn cuộn ống tay áo, vẫn có chút căm tức chỉ vào trợ lý lớn tiếng quát: “Anh sừng sờ ở nơi này làm cái gì, còn không mau xử lý cho tôi, tôi nói cho anh biết, trong vòng nửa tiếng xử lý không xong, anh liền cuốn gói chạy lấy người cho tôi!”

“Vâng, Lương tổng.” Trợ lý cúi người xuống, nhặt ipad lên, xám xịt chạy ra phòng khách sạn của Lương Thần.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 629: Chim Bay Và Cá [2]

Editor: May

Trong phòng khôi phục im lặng, Lương Thần đứng ở bên giường, trên người còn tản ra lệ khí cơn giận còn sót lại chưa tiêu tan, một lát sau, anh cầm lấy di động của mình, theo bản năng muốn gọi điện thoại cho Cảnh Hảo Hảo, giải thích chuyện này một chút, nhưng vừa mới nhấn mở tên Cảnh Hảo Hảo, động tác của anh lập tức dừng lại.

Cảnh Hảo Hảo không phải người yêu của anh, anh lo lắng gọi điện thoại cho cô như vậy, anh phải mở miệng giải thích như thế nào đây?

Lương Thần nghĩ đến đây, trực tiếp ném điện thoại di động tới trên giường.

.....

Trợ lý xử lý tốt hết thảy, lúc cầm ipad trở về phòng Lương Thần, Lương Thần đang đứng ở trước kính sát đất trong phòng khách, hai tay nhét túi, không nhúc nhích.

Nhìn từ bóng dáng này, Lương Thần thoát nhìn thực ôn hòa, giống như người vừa mới phát giận hoàn toàn không phải anh.

Trợ lý chậm rãi bước tiến lên, đứng ở phía sau Lương Thần một mét xa xa, mở miệng nói: “Lương tổng, chuyện ngài phân phó đã xử lý xong.”

Lương Thần không có phản ứng gì.

Trợ lý tiếp tục nói: “Đó là năm kia lúc ngài và Duyên tiểu thư ở Thượng Hải ăn cơm, bị một phóng viên chụp ảnh lén, hiện tại phóng viên kia sáng lập ra phòng làm việc của mình, vì nâng cao nổi tiếng, liền tung ảnh chụp kia ra ngoài, tôi đã phân phó người, trực tiếp đóng cửa phòng làm việc kia rồi.”

Lương Thần vẫn không nói gì, trợ lý đứng trong chốc lát, lại mở miệng nói: “Nếu không có chuyện gì, tôi đi ra ngoài trước.”

Lúc trợ lý vừa định xoay người, giọng nói thản nhiên của Lương Thần truyền đến: “Không phải đài truyền hình thành phố Giang Sơn vẫn muốn mời tôi làm khách quý, làm phỏng vấn một lần sao?”

Trợ lý sửng sốt một chút, “Lương tổng, ý ngài là?”

Lương Thần chậm rãi xoay người: “Giúp tôi nhận đi, tận lực an bài thời gian phỏng vấn gần đây nhất.”

Hảo Hảo, chuyện anh không thể quang minh chính đại làm sáng tỏ cho em nghe, anh sẽ quang minh chính đại làm sáng tỏ cho toàn thế giới nghe.

“Vâng.” Trợ lý yên lặng rời khỏi phòng Lương Thần, đứng ở cửa, sờ sờ đầu của mình, Lương tổng vẫn luôn không thích lộ diện ở truyền thông, đài truyền hình thành phố Giang Sơn rất nhiều lần lần đưa ra lời phỏng vấn anh, mỗi lần đều là bị anh cự tuyệt, lúc này đây, sao ngài ấy lại đột nhiên tiếp nhận?

.....

Lúc Cảnh Hảo Hảo trở lại công ty, đã gần mười hai giờ trưa.

Đồng nghiệp thấy sắc mặt của cô có chút không tốt, tiến lên quan tâm cô hai câu, liền đi nhà ăn dưới lầu ăn cơm trưa.

Một mình Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trong văn phòng, màn hình máy tính còn dừng lại ở trên trang xì căn đàn của Lương Thần và Duyên Hoa, Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm màn hình trong chốc lát, liền rũ mi mắt xuống, nhìn thấy di động trên mặt bàn của mình, có một tin nhắn chưa đọc, nhấn mở, là Lương Thần gửi đến hỏi cô ăn bữa sáng chưa.

Đổi là ngày hôm qua, à không, vài tiếng trước, cô nhìn thấy tin nhắn này, khẳng định sẽ khẩn cấp, lòng tràn đầy vui mừng hồi đáp anh.

Nhưng hiện tại..... cô nhìn thấy tin nhắn này, có chính là đau lòng.

Có người nói, tình yêu chính là một hồi đánh bạc, người thắng, cả đời hạnh phúc, người thua, đau đến không muốn sống.

Cô đã tự mình ném thứ một lần tính yêu thảm hại, tìm được đường sống trong chỗ chết, cô thật sự không có chuẩn bị tốt, đi ném thử lần thứ hai.

Thừa dịp hiện tại, cô còn chưa có hăm sâu đến không thể tự kèm chế, không bằng sớm một chút rút ra.

Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm màn hình hồi lâu, cuối cùng nhẹ nhàng buông di động xuống, không có hồi đáp tin nhắn Lương Thần.

Biết rõ không có kết cục tốt, lại một lòng đi yêu nhau, đó không phải chuyện xưa, mà gọi là sự cố.

Giống như là chim bay và cá yêu nhau, một thứ vĩnh viễn sẽ không học được bay lượn, một thứ vĩnh viễn sẽ không biết lặn xuống nước, đó là sự cố bi thảm, mà không phải chuyện xưa tốt đẹp.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 630: Chim Bay Và Cá [3]

Editor: May

Bắt đầu từ ngày đó, Cảnh Hảo Hảo không còn trả lời tin nhắn cho Lương Thần nữa, Lương Thần gọi mấy cuộc điện thoại tới, cô cũng chỉ chỉnh tĩnh âm, ném điện thoại di động vào trong túi xách, nhắm mắt làm ngơ.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ, qua vài ngày, chính mình dần dần sẽ quen ngày không có nói chuyện phiếm với Lương Thần, cũng liền khôi phục bình tĩnh.

Nhưng không biết cô đánh giá chính mình quá cao, hay là xem nhẹ lực ảnh hưởng của Lương Thần với mình, cô lại có thể phát hiện, chính mình cố ý cắt đứt quan hệ với anh, nhưng lại khiến cho chính mình càng thêm nhớ anh, thế cho nên đến cuối cùng, cả người cô cơm nước không màng, đêm không ngủ được.

Ba ngày gần ngủ, Cảnh Hảo Hảo lại cảm thấy như là đi qua thiên sơn vạn thủy rất dài.

Thành phố Giang Sơn qua đi lập đông, càng ngày càng lạnh, không biết là do trạng thái cuộc sống gần đây hỗn loạn thành một đoàn, hay là trong phòng có khí ẩm nhưng bên ngoài lại lạnh, đêm qua trước khi đi vào giấc ngủ, Cảnh Hảo Hảo liền cảm thấy thân thể có chút không thoải mái, buổi sáng hôm nay tỉnh lại, đầu đau lợi hại hơn, cái mũi cũng có chút nghẹt, đi vào văn phòng, Cảnh Hảo Hảo cố chống đỡ tinh thần xử lý xong

công việc, lúc đứng dậy muốn rót ly nước, nhìn thấy phía sau bàn làm việc của mình còn đặt từng bó từng bó lớn hoa tươi, những hoa đó còn chưa héo tàn, vẫn tỏa ra mùi hương nhàn nhạt như trước.

Lúc này Cảnh Hảo Hảo mới hậu tri hậu giác phản ứng kịp, cách lễ độc thân tuần trước, đã trôi qua tròn một tuần, hôm nay Lương Thần sẽ về thành phố Giang Sơn từ chuyển công tác đi Thượng Hải.

Nghĩ đến Lương Thần, trong ngực Cảnh Hảo Hảo phập phồng không ngừng, hơi thở cũng không ổn định lên theo, cô nhìn chăm chăm hoa tươi này hồi lâu, mới rũ mi mắt xuống, đi về phía phòng trà nước.

Bởi vì do cảm mạo, giữa trưa Cảnh Hảo Hảo cũng không có ăn bao nhiêu, buổi chiều càng thêm khó chịu, toàn thân đều nổi lên một trận nhiệt theo, buổi tối công ty có tụ hội, Cảnh Hảo Hảo trực tiếp từ chối trở về nhà, nằm ở trên giường, ở bên trong cơn khó chịu, rất nhanh liền lâm vào trong giấc ngủ.

Giấc ngủ cũng không có làm cho Cảnh Hảo Hảo chuyển biến tốt, ngược lại làm cho cô cảm thấy càng khó chịu, toàn thân như là lửa, nhiễm một tầng khô nóng, đốt cô miệng đắng lưỡi khô.

Cảnh Hảo Hảo mơ mơ màng màng bò dậy từ trên giường, muốn đi rót ly nước uống, kết quả lại nghe có người gõ cửa.

Cảnh Hảo Hảo cầm ly nước, kéo thân thể nặng nề, đi tới chỗ huyền quan, trực tiếp mở cửa ra, ngẩng đầu, vừa mới nhìn thấy người tới, cô còn chưa nhận ra là ai, đầu óc liền choáng váng một trận, cả người không hề dấu hiệu liền mềm nhũn ngã xuống đất.

Sau đó bên tai của cô, loáng thoáng nghe có tiếng gọi lo lắng âm ỉ: “Hảo Hảo? Hảo Hảo?!”

.....

Bởi vì sốt cao, cả người Cảnh Hảo Hảo hỗn loạn, nhưng vẫn còn có một chút cảm giác.

Cô cảm giác được có người rất nhẹ rất ôn nhu ôm lấy chính mình, đặt ở trên giường mềm mại, sau đó trong mơ hồ còn có tiếng nói điện thoại vang lên, cô cực lực muốn bắt giữ tiếng nói kia, nhưng đầu hỗn loạn, làm cho cô nghe không được rõ ràng và chính xác lắm.

Đến sau đó, cô cảm giác được có người vẫn nắm tay của mình, lòng bàn tay kia thật ấm áp, cho cô một loại sức lực thực yên ổn, giống như là cảm giác lúc còn rất nhỏ, khi ba nắm tay cô đi qua đường đêm trăng nhỏ tối đen. Làm cho cô có một loại yên tâm nói không nên lời.

Trong lúc đó Cảnh Hảo Hảo tỉnh lại một lần, chỉ trợn tròn mắt, nhìn nhìn, sau đó liền mệt mỏi nhắm mắt lại, mơ hồ ngủ thiếp đi lần nữa.

Giấc ngủ này, ngược lại rất dài, tỉnh lại lần nữa, đã là buổi tối ngày hôm sau, bóng đêm ngoài cửa sổ tối như mực, toàn bộ phòng thực im lặng.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 631: Chim Bay Và Cá [4]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo trợn tròn mắt, nhìn trần nhà, nghĩ đến chính mình tựa hồ hôn mê rất lâu, hơn nữa có người luôn đang chiếu cố chính mình, cô còn mở to mắt nhìn thoáng qua dung mạo người kia, xinh đẹp quen thuộc, trong ánh mắt đó còn mang theo thương tiếc làm cho người ta động lòng.

Mà dung mạo kia, rõ ràng chính là Lương Thần.

Sẽ không phải là cô nằm mơ chứ?

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, liền giật giật thân mình, lại phát hiện trong tay mình cầm lấy gấu gao một thứ, xúc giác ôn nhu, cô có chút sờ không rõ là cái gì, tùy tiện chà xát hai cái, lúc này mới phát hiện, là tay người, cô chột chuyển đầu, liền nhìn thấy người nằm ở bên giường cô.

Hóa ra không phải mộng, thật là Lương Thần đang chăm sóc cô.

Anh thoát nhìn thực mệt mỏi, hắn là vẫn luôn chưa thể nghỉ ngơi tốt, áo sơ mi mỏng manh trên người, quần áo thoát nhìn rất nhiều nếp nhăn, hình như là đã rất lâu chưa đổi, lúc này anh không có khí thế như trong ngày thường, thậm chí còn mang theo một tia chật vật phong trần mệt mỏi.

Có thể là bởi vì quá mệt mỏi, anh ghé vào bên giường của cô, gối lên cánh tay của anh, nhắm mắt lại ngủ say, dung nhan đường cong hoàn mỹ, ở

dưới ánh đèn chiếu xuống, tinh mỹ mà lại đẹp mắt, cho dù thoát nhìn có chút mỗi mật, nhưng lại vẫn làm cho người ta say mê như trước.

Cảnh Hảo Hảo nhìn dung nhan lúc ngủ của Lương Thần, trong lòng đột nhiên nổi lên một loại cảm giác vừa ấm áp lại thoải mái, mang theo một tia ngọt ngào, làm cho cô hoàn toàn không rảnh đi suy nghĩ chên lệch chim bay và cá giữa cô và anh.

Cảnh Hảo Hảo không có lên tiếng, cũng không có rời giường, cứ như vậy lẳng lặng nhìn Lương Thần, qua không biết bao lâu, Lương Thần trong lúc ngủ mơ giống như nhận thấy được có người vẫn luôn đang nhìn chăm chăm chính mình, lông mi thật dài hơi run lên, sau đó xốc lên, tầm mắt liền thẳng tắp chạm vào đáy mắt Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo không nói gì, chỉ nhẹ nhàng há miệng, tầm mắt đã có chút không dời đi được.

Cả người Lương Thần hơi có chút sợ run, sau một lúc lâu, anh mới thanh tỉnh lại, chậm rãi ngẩng đầu, tầm mắt lại luôn không có rời khỏi ánh mắt của cô, nâng tay lên, chạm vào cái trán của cô, nhận thấy được cô đã lui cơn sốt, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn: “Đói bụng không? Muốn ăn chút gì không?”

Cảnh Hảo Hảo ngủ say một ngày một đêm, trong bụng sớm đã trống rỗng, cô nhẹ nhàng gật gật đầu, Lương Thần liền lập tức đứng dậy, mặc áo khoác, đi ra nhà Cảnh Hảo Hảo.

Qua khoảng nửa tiếng, Lương Thần mang theo hai gói to đi trở về, một gói to trong đó, đựng một ít thức ăn nhẹ, một cái là một ít đồ dùng và quần áo hằng ngày.

Cảnh Hảo Hảo hạ sốt, thân thể vẫn có chút suy yếu, khẩu vị cũng không phải đặc biệt tốt, chỉ ăn một ít, liền buông đũa xuống.

.....

Buổi tối Lương Thần sợ Cảnh Hảo Hảo đột nhiên lại phát sốt, cũng không có rời đi, đi trong phòng tắm tắm sạch một chút, trực tiếp nằm xuống sô pha trong phòng khách.

Cảnh Hảo Hảo ngủ có chút lâu, buổi tối lúc này không có chút mệt mỏi.

Cô lẩn qua lộn lại ở trên giường trong phòng ngủ, trong đầu nghĩ đều là Lương Thần nằm trong phòng khách.

Cuối cùng, cô dứt khoát liền xốc chân lên, xuống giường, giả bộ muốn đi toilet, đi ra ngoài.

Ti vi phòng khách bật lên, lại bị chỉnh tĩnh âm, chỉ có hình ảnh không ngừng lóe lên, Lương Thần nhắm mắt lại, nằm ở trên sô pha, như là đã ngủ.

Sô pha có chút ngắn, nửa chân của anh đều duỗi ở bên ngoài không trung, trên người khoác áo khoác của anh.

Cảnh Hảo Hảo xoay người đi trở về phòng ngủ.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 632: Chim Bay Và Cá [5]

Editor: May

Lúc trở ra, trên tay Cảnh Hảo Hảo ôm một cái chăn, cô nhẹ tay nhẹ chân đi đến trước sofa, đặt ở bên người Lương Thần, sau đó nâng tay lên, rút đi áo khoác tây trang khoác trên người Lương Thần, thật cẩn thận mở chăn ra, đắp kín cho Lương Thần.

Cảnh Hảo Hảo đứng lên, lúc vừa mới chuẩn bị trở về phòng ngủ, Lương Thần lại đột nhiên mở mắt.

Không biết có phải chính mình ý thức được thích anh hay không, trong nháy mắt Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy ánh mắt thâm thúy tối đen của Lương Thần, đáy lòng cả người lại hiện lên một tầng chột dạ, cô cố gắng duy trì bộ dáng ngày thường của mình khi đối diện Lương Thần, vẫn xem anh thành bạn bè của mình, mở miệng nói: “Em thấy anh đang ngủ, sợ cảm lạnh, liền lấy một cái chăn ra.”

Lương Thần hơi giật giật thân thể, chậm rãi ngồi dậy, nhìn thoáng qua thời gian, cau mày hỏi: “Đã trễ thế này, sao còn chưa ngủ?”

“Ngủ lâu như vậy, có chút không ngủ được.” Thật ra, cô là nghĩ đến anh ở bên ngoài, mới không buồn ngủ.

Lương Thần đẩy chăn sang một bên sofa, đứng lên, sờ sờ cái trán Cảnh Hảo Hảo, phát hiện nhiệt độ bình thường, mới thả xuống dưới.

Hành động tự nhiên như vậy của anh, lại làm cho Cảnh Hảo Hảo lập tức liền ngừng hô hấp, trái tim trong ngực, thành thịch nháy bay nhanh, Cảnh Hảo Hảo theo bản năng rũ mi mắt xuống, có chút không dám nhìn Lương Thần, sợ bị anh thấy được tình ý nồng đậm toát ra từ đáy mắt của mình.

“Thuốc buổi tối, uống chưa?”

“Uống rồi.” Cảnh Hảo Hảo cực lực khống chế nhịp tim hỗn loạn của mình, nâng mí mắt lên nhìn thoáng qua Lương Thần, ngay lập tức chuyển tầm mắt để trước ti vi.

TV không tiếng động dừng lại là kênh điện ảnh, bên trong đang phát là một bộ phim cổ trang, đúng lúc Duyên Hoa làm diễn viên chính.

Cảnh Hảo Hảo lập tức nghĩ đến xì căng đan của Lương Thần và Duyên Hoa, biểu tình của cô hơi dừng một chút, sau đó liền xoay qua, nói với Lương Thần: “Bộ phim điện ảnh này thực kinh điển, xem như là tác phẩm thành danh của Duyên Hoa.”

Cảnh Hảo Hảo vừa nói ra những lời này, liền có chút hận không thể cắn rớt đầu lưỡi của mình.

Trong bộ phim điện ảnh này rất nhiều ngôi sao đều là lần đầu tiên diễn xuất, thành tựu không chỉ là một mình Duyên Hoa, nhưng cô cố tình chỉ nói tên của cô ấy, đây không phải rõ ràng biểu hiện ra chính mình cố ý sao.

Cảnh Hảo Hảo nhin không được lại mở miệng, giải thích nói: “Em rất thích bộ phim này, xem qua rất nhiều lần, tuy rằng bộ phim này tạo ra rất nhiều người nổi tiếng, nhưng bởi vì em thích nhân vật của Duyên Hoa trong đó nhất, cho nên theo thói quen nhắc tới bộ phim truyền hình này, liền nhắc đến cô ấy, không có ý tứ khác.”

Lúc Cảnh Hảo Hảo nói xong một chuỗi lời nói này, lúc này cô mới nháy mắt hiểu được, cái gì gọi là giấu đầu hở đuôi, giải thích chính là che dấu.

Nếu lời nói vừa rồi, chính là cô chột dạ chính mình cố ý, như vậy hiện tại một chuỗi lời nói dài này, rõ ràng chính là đang nói cho Lương Thần biết, chính mình nhắc tới Duyên Hoa, chính là có ý tứ khác.

Mặt Cảnh Hảo Hảo, lập tức liền đỏ lên, tay chân cô có chút luống cuống đứng ở tại chỗ, sau đó vụng trộm nhìn thoáng qua Lương Thần, kiên trì tiếp tục nói: “Anh đừng hiểu lầm, em chỉ là nghĩ đến tin tức của anh và cô ấy vào mấy ngày hôm trước, em sợ anh cảm thấy, hiện tại em nhắc đến cô ấy, là cố ý bát quái cuộc sống riêng của anh.”

Nói xong, Cảnh Hảo Hảo cười ngây ngô một chút, lại mở miệng nói: “Chỉ là, anh và Duyên Hoa thoát nhìn rất xứng đôi, các người cùng một chỗ thật sự rất thích hợp.”

Ánh mắt Lương Thần bình tĩnh nhìn chăm chăm khuôn mặt Cảnh Hảo Hảo: “Phải không?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 633: Chim Bay Và Cá [6]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo bị tầm mắt của anh nhìn đến đáy lòng càng thêm hốt hoảng, nhưng cô lại không thể nào mở miệng được, tự nhiên mỉm cười nói một câu “Đúng vậy”.

Cô chỉ là vừa suy nghĩ hai chữ này một chút, cô liền cảm thấy trong ngực truyền đến đau đớn sóng lớn mãnh liệt.

Ngón tay Cảnh Hảo Hảo hung hăng nắm thành quyền đầu, cô đứng rất lâu, mới kéo mở môi, ra vẻ trấn định dùng ngữ điệu thoải mái nói: “Đúng vậy..... bộ dạng Duyên Hoa xinh đẹp cao nhã, xuất thân danh môn, nhìn thế nào, cũng là trình độ không thể bới móc.....”

“Mà anh.....”

Cảnh Hảo Hảo không có chần chờ gì thốt ra: “Soái khí mê người, mặc dù có bối cảnh xuất thân tốt như vậy, lại dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng sáng tạo thiên hạ của mình, công việc nghiêm túc, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, nhưng lại.....”

Lúc Cảnh Hảo Hảo nói tới đây, đột nhiên dừng xuống dưới, nuốt câu nói kế tiếp ở trong bụng.

Không nói thì cho tới bây giờ cũng không biết, hiện tại vừa mở miệng, cô liền phát hiện, ưu điểm trên người anh, nhiều đến đủ để cho cô thao thao bất tuyệt đến nửa ngày.

Trừ bỏ những thứ trên, còn có suy nghĩ chu toàn trước sau, si tình chuyên nhất, có can đảm có kiến thức, gặp nguy không loạn.....

Tâm mắt Lương Thần nhìn Cảnh Hào Hào, trở nên có chút yên lặng.

Cảnh Hào Hào lại cảm thấy đáy lòng quay cuồng nổi lên một tầng khổ sở, cô cố gắng duy trì mỉm cười của mình, bổ sung lời nói vừa rồi: “Hai người đều rất hoàn mỹ, thực thích hợp cùng một chỗ.”

Nói xong, ánh mắt Cảnh Hào Hào liền nhìn về phía Lương Thần, cô cố gắng muốn tìm tòi nghiên cứu ra một tia manh mối từ đáy mắt Lương Thần.

Nhưng đáy mắt người đàn ông, không lộ ra một chút manh mối cảm xúc, qua chốc lát, nhẹ nhàng mở mi mắt, vẫn là âm điệu nhẹ nhàng như trước: “Em thật cho rằng như vậy sao?”

Lần này Cảnh Hào Hào có chút cười không nổi, nói lời trong lòng, cô cảm thấy bọn họ không xứng, cô cảm thấy Duyên Hoa một chút cũng không xứng với Lương Thần, nhưng cô lại càng không xứng.....

Nhưng cô lại vẫn dùng hết toàn lực muốn để cho chính mình nặn ra một nụ cười, đối với Lương Thần, ra vẻ không cần gật gật đầu với Lương Thần.

Cùng với đầu Cảnh Hào Hào lên xuống, đáy mắt của cô, quay cuồng một tầng chua xót nói không nên lời.

Cô cảm thấy chính mình ngốc xuống, khẳng định liền rơi nước mắt xuống.

Cô liều mạng cưỡng chế cảm xúc khổ sở của mình, vội vàng mở miệng với Lương Thần, nói: “Đã khuya, em đi ngủ trước.”, sau đó giống như chạy trốn chết, đi về phía phòng ngủ của mình.

Ở Cảnh Hảo Hảo nâng tay lên, lúc muốn đẩy cửa phòng ngủ ra, giọng nói Lương Thần, lại đột nhiên truyền đến: “Hảo Hảo.”

Cả người Cảnh Hảo Hảo cứng ngắc đứng ở tại chỗ.

“Duyên Hoa chính là em gái của anh, cả đời này, anh là phải bồi người anh thích.”

Ngón tay Cảnh Hảo Hảo hung hăng run rẩy một chút, cô có chút không hiểu những lời này của Lương Thần là ý tứ gì.

Duyên Hoa chính là em gái anh..... Ý tứ của anh là, người anh thích không phải là Duyên Hoa?

“Tin tức đó, là ảnh năm kia, khi đó anh đi Thượng Hải công tác, Duyên Hoa đúng lúc ở Thượng Hải quay phim.....” Lúc đầu anh nhìn thấy tin tức như vậy, không biết nên dùng thân phận như thế nào mở miệng đi giải thích với Cảnh Hảo Hảo, hiện tại cứ như vậy bị anh chậm rãi nói ra: “Cô ta từ chỗ chị dâu cả của anh biết được anh ở Thượng Hải, liền gọi điện thoại cho anh, chúng tôi hẹn ở Đông Phương Minh Châu cùng nhau ăn cơm, sau đó anh thật đưa cô ta trở về khách sạn, nhưng chúng tôi cũng không ở cùng một phòng.”

Anh đây là đang giải thích với cô sao? Nhưng vì sao anh lại giải thích với cô chứ?

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 634: Chim Bay Và Cá [7]

Editor: May

Loại chuyện này, không phải là nên giải thích cho người mình yêu, hoặc là với người yêu của mình sao?

Sẽ không phải là.....

Thân thể Cảnh Hảo Hảo theo bản năng buộc chặt lại một chỗ.

Làm sao có thể..... sao Lương Thần có thể thích cô, cô đang suy nghĩ miên man cái gì?

Cảnh Hảo Hảo rất nhanh đẩy cửa ra, đi vào phòng ngủ, dùng sức đóng cửa lại, sau đó dựa vào cửa, thở dốc từng ngụm.

Cô nhất định là điên rồi, mới có thể hiện ra suy nghĩ như vậy ở trong đầu.

Sau một lúc lâu Cảnh Hảo Hảo mới bình ổn tâm tình của mình, chậm rãi đi đến bên giường, bò lên, sau đó cảm di động của mình, chậm rãi mở ra, nhìn bên trong rất nhiều tin nhắn Lương Thần gửi đến, đều là anh gửi cho cô vào mấy ngày hôm trước, đại đa số đều là một ít lời nói hỏi cô ăn cơm, đang làm cái gì.

Cảnh Hảo Hảo nhìn chằm chằm những tin nhắn kia hồi lâu, sau đó nhẹ nhàng đề xuống ở trên bàn phím: [Anh nói cho em biết những lời này, em

có thể xem thành anh đây là đang giải thích với em không?]

.....

Lương Thần trong phòng khách, bởi vì Cảnh Hảo Hảo không rên một tiếng tiến vào phòng ngủ nên cảm thấy mất mát, đột nhiên nghe được di động vang lên, liền liếc mắt nhìn một cái, kết quả nhìn thấy tin nhắn cô gửi đến, tâm anh, đột nhiên như là bị thủy triều ấm áp bao vây, ấm áp, ôn nhu, anh cũng nhẹ nhàng gõ hai cái ở trên bàn phím: [Có thể]

.....

Cảnh Hảo Hảo vẫn đang nắm lấy di động, không chuyển mắt nhìn chằm chằm màn hình, lúc cô thấy trên màn hình xuất hiện hai chữ “Có thể” này, trái tim vốn thật vất vả mới bình tĩnh lại, tốc độ nhịp tim lại nhanh hơn.

Anh đã nói là đang giải thích với cô.....

Hồ hấp Cảnh Hảo Hảo trở nên có chút không ổn, hơn nửa ngày, cô mới tiếp tục đánh một hàng chữ, gửi tới: [Vì sao anh lại giải thích với em? Không phải Duyên Hoa tỏ tình với anh ư? Cô ấy tốt như vậy, sao anh lại không thích cô ấy?]

.....

Lương Thần nhìn tin nhắn này của Cảnh Hảo Hảo, hơi nhíu nhíu mày.

Duyên Hoa tỏ tình với anh, sao cô biết được?

Chẳng lẽ ngày đó, cô đi toilet tìm anh?

Lương Thần trầm tư một chút, tiếp tục gửi cho Cảnh Hảo Hảo một tin nhắn hồi đáp: [Đêm đó, em ở tiệc sinh nhật Duyên Hoa, nghe được bao nhiêu đối thoại của tụi anh?]

.....

[Không có nghe được bao nhiêu, chỉ nghe được lời tỏ tình của cô ấy, em liền rời đi.]

Cảnh Hảo Hảo trả lời chi tiết, sau đó lại bổ sung một tin nhắn, giải thích nói: [Em không phải cố ý nghe lén các người nói chuyện, em chỉ muốn đi tới toilet tìm anh, đúng lúc nghe được.]

.....

Cô nghe được Duyên Hoa tỏ tình, không từ biệt với anh liền rời đi.

Còn có đêm nay..... Cô ở trước mặt anh thường xuyên nhắc đến tên Duyên Hoa.....

Lương Thần nghĩ đến đây, cảm thấy một tia sáng nơi đáy lòng đột nhiên trở nên càng thêm sáng ngời lên.

Đây không phải là đại biểu cho, thật ra Cảnh Hảo Hảo có chút cảm giác với anh không?

Cô để ý xì căn đạn giữa Duyên Hoa và anh, cũng để ý Duyên Hoa tỏ tình với anh?

Giống như là anh để ý Thẩm Lương Niên.....

Có quan tâm mới có để ý, anh cũng không thể lý giải thành, thật ra Cảnh Hảo Hảo là đang quan tâm anh đúng không?

Lương Thần càng nghĩ, càng cảm thấy hy vọng của mình ở chỗ Cảnh Hảo Hảo càng lớn, anh ôm một tia tâm tình thăm dò, gửi một tin nhắn cho Cảnh Hảo Hảo: [Hảo Hảo, em muốn biết người anh thích là ai không?]

Gửi tin nhắn này xong, Lương Thần liền phát hiện trong lòng bàn tay của mình lại phủ kín mồ hôi.

Anh từng đối mặt với đủ loại vấn đề khó khăn trong thương trường, đều có thể làm đến trấn định ung dung, gặp nguy không loạn, nhưng hiện tại, anh lại có thể khẩn trương, có chút bối rối.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 635: Chim Bay Và Cá [8]

Editor: May

Có một loại đáp án, tựa hồ có thể miêu tả sinh động bất cứ lúc nào.

Cảnh Hảo Hảo nhìn tin nhắn Lương Thần gửi đến trên di động kia “Hảo Hảo, em muốn biết người anh thích là ai không?”, cả người trong nháy mắt liền như dừng ở nơi đó.

Hồ hấp của cô trở nên có chút dồn dập, qua nửa ngày cũng chưa nâng ngón tay lên, gõ chữ xuống trên bàn phím.

.....

Lương Thần trong phòng khách, cảm thấy thời gian như vậy, giống như là bị đau khổ kéo dài vô hạn.

Anh ngừng thở, đợi di động của mình vang lên.

Một giây, một phút, mười phút..... Suốt 20 phút, Cảnh Hảo Hảo không có trả lời tin nhắn cho anh.

.....

Qua không biết bao lâu, Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng giật giật thân thể, mới phát hiện động tác nằm úp sấp của mình, làm cho cánh tay của mình đều trở nên có chút run lên.

Cảnh Hảo Hảo lật người, lúc này mới nhẹ nhàng gõ vài cái lên di động trong tay: “Là ai?”

Cô còn chưa gửi đi, liền cảm thấy ngón tay của mình run rẩy lợi hại, cô nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, sau đó liền nhấn gửi đi.

.....

Di động truyền đến tiếng vang ting ting trong lòng bàn tay, Lương Thần không có dừng lại liền mở khóa điện thoại di động, trong nháy mắt anh nhấn mở tin nhắn điện thoại di động kia, anh rõ ràng nhìn thấy đầu ngón tay của mình đang run rẩy.

Tin nhắn mở ra, rơi vào mi mắt anh, là hai chữ: [Là ai?]

Lương Thần nhìn chăm chăm hai chữ kia hồi lâu, anh mới hít một hơi, thật sâu sau đó nhẹ nhàng nhấn hai cái, không chút do dự gửi ra ngoài.

.....

Trong nháy mắt di động vang lên ở bên tai, Cảnh Hảo Hảo theo bản năng kéo chặn, chôn mình vào.

Cô mơ hồ cảm thấy trái tim mình, có thể nhảy ra trong ngực bất cứ lúc nào.

Cô ở trong ổ chăn tối đen, ước chừng ngáy người năm phút đồng hồ, mới miễn cưỡng vươn tay, sờ soạng di động, vẫn núp ở trong chăn như trước, mở khóa, nhấn mở tin nhắn Lương Thần gửi đến.

Phản ứng đầu tiên của cô, là nhắm hai mắt lại, cô ở trong ổ chăn tối đen, tinh tường cảm giác được tiếng hít thở của mình là dồn dập như vậy, sau khi lông mi của cô run rẩy thật lâu, mới nhẹ nhàng nâng lên, sau đó cô tinh tường thấy được một chữ trên màn ảnh di động của mình.

Chỉ có một chữ.

Em.

.....

Trong nháy mắt này, Cảnh Hảo Hảo cảm thấy có tiếng sấm ầm ầm nổ tung trong đầu của mình, sau đó, máu toàn thân cô như là bị đông lại, ngừng chảy xuôi, không khí quanh thân như là bị tháo nước, không thể hô hấp.

Cô cứ như vậy bình tĩnh nhìn di động trong lòng bàn tay, nhìn đối thoại trên màn hình.

-- Hảo Hảo, em muốn biết người anh thích là ai không?

-- Là ai?

-- Em.

Qua hồi lâu, hồi lâu, Cảnh Hảo Hảo mới nhẹ nhàng giật giật tròng mắt, cô một phen xốc chần lên, hé miệng, dùng hết toàn lực hô hấp.

Sau đó ở trong đầu nổ tung thành một mảnh của mình, Cảnh Hảo Hảo hao hết toàn lực tìm kiếm hồi lâu, tìm kiếm ra một câu: Lương Thần thích cô, người Lương Thần thích là cô.....

.....

Lương Thần vẫn duy trì tư thái vừa mới ngồi ở trong phòng khách, anh rốt cục nói ra miệng.

Ngày anh và cô lĩnh giấy hôn thú, vốn vào ngày kết hôn đó, anh từng muốn tỏ tình với cô, trì hoãn lâu như vậy, rốt cục cũng nói ra miệng.

Mặc kệ cô là cự tuyệt, hay là đáp ứng.

Anh vẫn luôn thích cô.

Lương Thần chậm rãi tựa vào trên sofa, phát hiện chính mình gửi đi một chữ đơn giản như vậy, nhưng lại hao phí nhiều khí lực của anh như vậy.

Anh chậm rãi nâng đầu, nhìn đèn sáng trên trần nhà, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 636: Chim Bay Và Cá [9]

Editor: May

Nếu không phải tin nhắn tối hôm qua đầy đủ không tốn hao gì lưu ở trong điện thoại, Cảnh Hảo Hảo sẽ cảm thấy hết thảy đó giống như là một giấc mộng, hoàn toàn không phải thật.

Tối hôm qua cô bị tin nhắn của Lương Thần chấn động hồi lâu mới đi vào giấc ngủ, nhưng buổi sáng hôm sau, cô lại tỉnh lại rất sớm.

Mặc quần áo, Cảnh Hảo Hảo đứng ở cửa phòng ngủ, vòng tới vòng lui nửa ngày, cũng không có dũng khí đi ra ngoài.

Trời ạ..... Lúc cô và Thẩm Lương Niên cùng một chỗ, cũng không phải như vậy, nhưng vì cái gì, hiện tại, cô lại vừa nghĩ đến gặp anh, liền khẩn trương không biết làm sao?

Cảnh Hảo Hảo đối diện cửa, nhắm mắt lại, điều chỉnh tâm tình chính mình thật tốt một chút, mới nâng tay lên mở cửa ra, sau đó trước thò đầu ra ngoài, kết quả nhìn thấy trên ghế sofa phòng khách trống rỗng, chỉ chừa chần lộn xộn vùi ở nơi đó, Cảnh Hảo Hảo nhin không được liền nhú mi một chút.

Lương Thần đâu?

Cô cất bước đi ra phòng ngủ, nhìn quanh trái phải phòng một chút, không có nhìn thấy Lương Thần, liền mở bước chân, đi vào trong phòng tắm, chuẩn bị đánh răng rửa mặt trước.

Khóa cửa toilet của Cảnh Hảo Hảo có chút vấn đề, có thể đóng lại, cũng không thể khóa trái.

Cô không có tìm được Lương Thần ở trong phòng khách và phòng ăn, chỉ nghĩ rằng anh đã ra cửa, sau đó tiện tay liền đẩy cửa toilet ra, đi vào bên trong.

Cảnh Hảo Hảo mới vừa đi hai bước, lập tức liền đứng ở tại chỗ.

Lương Thần đứng ở trước bồn cầu, cũng sững sờ nghiêng đầu, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Cảnh Hảo Hảo, động tác trên tay anh trong nháy mắt liền dừng lại.

Dục vọng đàn ông vào buổi sáng là mãnh liệt nhất, huống chi, anh và Cảnh Hảo Hảo đã thật lâu không có thân mật qua, hiện tại cô liền ngủ ở phòng cách vách anh, chỉ một mình nghĩ nghĩ, anh liền cảm thấy toàn thân khó chịu, suốt một buổi tối đều bị vây trong xao động không thôi, cho nên cuối cùng rốt cục có chút nhịn không được trực tiếp đi tới toilet giải quyết vấn đề sinh lý của mình.

Mặc dù hai người từng có rất nhiều lần da thịt thân thiết, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên trong đời Lương Thần tự mình giải quyết lại bị người nhìn thấy, anh hơi lấy tay che bộ phận trọng yếu của mình, cố gắng làm cho thần thái của mình biểu hiện bình tĩnh như thường, thanh thanh cổ họng, giảm bớt một chút xấu hổ, mặt không đỏ tim không đập mở miệng, nói với Cảnh Hảo Hảo: “Chào buổi sáng.”

Cảnh Hảo Hảo nghe được lời nói Lương Thần, lúc này mới bỗng dưng hoàn hồn, cô mở mắt thật to, nhìn một tay Lương Thần bảo vệ tiểu Lương Thần, lập tức hiểu được anh đang làm cái gì.

Chào buổi sáng..... chào buổi sáng con khi!

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo yên lặng mắng một câu, sau đó liền vể mặt đỏ bừng xoay người, vọt ra toilet, còn muốn hung hăng đóng cửa lại.

Cảnh Hảo Hảo không có dừng lại liền nhảy vào phòng ngủ của mình, cầm lấy chăn che ở trên đầu của mình, nghẹn hô hấp ngậy người hơn nửa ngày, cô mới cảm giác được hai gò má vốn có chút nóng bỏng của mình hơi chút dịu đi, lúc này mới chậm rãi nâng đầu lên từ trong chăn.

Lúc Cảnh Hảo Hảo đang ở trong phòng ngủ, bị một màn như vậy làm cho xấu hổ khó nhìn, cửa phòng ngủ đột nhiên truyền đến một đạo tiếng đập cửa.

Thân thể Cảnh Hảo Hảo chợt kéo căng.

Giây tiếp theo, cửa phòng liền bị đẩy ra, quần áo Lương Thần chỉnh tề, vể mặt thoải mái tiến vào.

Trên mặt anh, không có chút xấu hổ, thần thái trong trẻo, mặt mày như họa, nhưng Cảnh Hảo Hảo nghiêng đầu, nhìn thấy dung nhan của anh, trong đầu lập tức liền hiện ra cảnh tượng mình đi vào toilet nhìn thấy anh tự mình giải quyết, khuôn mặt nhỏ nhắn thật vất vả mới khôi phục lại bình thường, lập tức lại nóng lên.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 637: Chim Bay Và Cá [10]

Lương Thần bình tĩnh ung dung đi đến trước Cảnh Hảo Hảo, ngồi xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, nghiêm trang hỏi: “Hảo Hảo, bữa sáng em muốn ăn cái gì?”

Sau khi gặp phải hình ảnh xấu hổ như vậy, sao anh có thể phong đạm vân khinh chạy đến trước mặt cô, hỏi cô ăn cái gì như vậy?

Sao anh lại làm được!

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo nhin không được có chút hồng mất, mặt của cô càng ngày càng hồng, sau một lúc lâu, cô mới nghẹn một câu: “Tùy tiện.”

Sau đó liền xốc chăn lên, một lần nữa nằm vào, đưa lưng về phía Lương Thần, nhắm hai mắt lại.

Lương Thần vẫn ngồi ở bên giường như trước, cũng không có tránh ra.

Trong phòng ngủ có vẻ có chút yên tĩnh.

Tia nắng mặt trời sáng sớm đầu tiên, thản nhiên tiến vào trong phòng ngủ, đúng lúc liền chiếu vào trên người Lương Thần, khiến áo sơ mi của anh, nhiễm một tầng màu vàng kim.

Cảnh Hảo Hảo nhắm mắt lại, dựng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh trong phòng.

Qua không biết bao lâu, Lương Thần mới nghiêng đầu, mở miệng hỏi Cảnh Hảo Hảo: “Hảo Hảo, cháo tiêm Diêu Ký thành đông, được không?”

Cảnh Hảo Hảo đưa lưng về phía Lương Thần, nhẹ nhàng gật gật đầu, sợ anh nhìn không thấy, liền “ừ” một tiếng.

Lương Thần không có nói chuyện, chỉ lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại, báo địa chỉ cô ở bây giờ.

Chặt đứt điện thoại, Lương Thần xoay qua, nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo nằm đưa lưng về phía mình, sau một lúc lâu, mở miệng nói: “Hảo Hảo, bị em nhìn thấy loại chuyện đó, người nên thẹn thùng xấu hổ là anh.”

A a a a! Thật sự là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì!

Chuyện xấu hổ như vậy, sao anh có thể nói ra được?

Cảnh Hảo Hảo rõ ràng cảm giác được mặt mình càng nóng bỏng hơn, cô biết rõ Lương Thần nhìn không thấy mặt mình, nhưng vẫn ngượng ngùng gắt gao nhắm mắt lại.

Lương Thần dừng trong chốc lát, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo không nói gì, liền mở miệng: “Hảo Hảo, đó là nhu cầu sinh lý rất bình thường của một người đàn ông, anh là một người đàn ông, anh cũng không ngoại lệ, anh là thật sự thật sự không chịu được được, mới mượn phòng vệ sinh của em dùng một chút.”

Sao anh lại còn tiếp tục nói chung quanh đề tài này?

Cảnh Hảo Hảo cảm thấy chính mình sắp khóc.

Cả người cô chui chui vào trong chăn, muốn dùng chăn bông ngăn cách tiếng nói của Lương Thần, nhưng mà tiếng nói dễ nghe của người đàn ông, lại chậm rãi truyền đến một lần nữa: “Hảo Hảo, trước khi anh chưa có được nữ thần của anh, có thể giúp đỡ anh chỉ có tay phải của anh!”

Lưu manh!

Cảnh Hảo Hảo âm thầm mắng Lương Thần một câu dưới đáy lòng, sau đó chợt xốc chăn lên, muốn trực tiếp đuổi Lương Thần ra ngoài.

Nhưng mà, Cảnh Hảo Hảo cực kỳ phẫn nộ quay đầu, nhìn thấy gương mặt của anh lại thật sự rất nghiêm túc.

Như là đang rất nghiêm túc nói một chuyện nào đó cho cô biết.

Ngượng ngùng và xấu hổ nơi đáy lòng Cảnh Hảo Hảo trong nháy mắt tan thành mây khói, cô nhìn đôi mắt thâm thúy xinh đẹp của Lương Thần, nhẹ nhàng giật giật môi, lời nói phẫn nộ đến bên miệng, lại không thể nào nói ra được.

Lương Thần nhìn Cảnh Hảo Hảo, ánh mắt chuyên chú, bên trong mang theo một tầng sáng ngời, ánh mặt trời nhân nhật thân nhiên chiếu lên đỉnh đầu của anh, hình thành một vòng ánh sáng xinh đẹp, trên mặt anh tuần của anh, hiện lên thần thái trang trọng, nhìn Cảnh Hảo Hảo mở miệng, giọng nói rất nhẹ rất nhạt, cũng rất đả động lòng người.

Anh nói: “Hảo Hảo, ở trong mấy ngày em rời đi, anh nhớ em, nhưng cũng không có tùy tính.”

Ở trong mấy ngày em rời đi, anh nhớ em, cũng không còn tùy tính.

Anh là đang nói cho cô biết, sau khi cô rời khỏi, chưa từng chạm qua phụ nữ sao?

Cảnh Hảo Hảo hơi há miệng, giọng nói trầm thấp từ tính của Lương Thần, mang theo một loại hương vị mê hoặc lòng người, lại nhớ tới một lần nữa: “Hảo Hảo, anh có thể theo đuổi em không?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 638: Mật Ngọt Ngào [1]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo hơi há miệng, giọng nói trầm thấp từ tính của Lương Thần, mang theo một loại hương vị mê hoặc lòng người, lại nhớ tới một lần nữa: “Hảo Hảo, anh có thể theo đuổi em không?”

Những lời này của Lương Thần, nói không nhẹ không nặng, thậm chí còn mang theo vài phần hương vị sâu triền miên, Cảnh Hảo Hảo nghe đến đáy lòng tê dại một trận, chỉ cảm thấy câu nói kia như là mang theo hồi âm, phiêu đảng lặp lại vài lần liên tục ở bên tai cô, mới dần dần bình tĩnh xuống.

Tay Cảnh Hảo Hảo đặt ở trên chăn, theo bản năng nắm chặt, cả người cô giống như là đánh mất bản năng hô hấp, hoàn toàn yên lặng bất động ở tại chỗ.

Cô từng yêu thầm dài đến bốn năm, quen biết yêu đương mười năm, một lần yêu kia, gần như hao hết tất cả thanh xuân của cô, nhưng cô còn chưa từng được một người đàn ông theo đuổi qua.

Ngay cả tình yêu trong sáng kia, cũng là cô mở miệng trước.

Cô chưa từng hưởng thụ cảm giác một người đàn ông theo đuổi qua, hiện tại, người đàn ông cô thích này, nói với cô, anh muốn theo đuổi cô.

Rõ ràng biết, anh và cô là khoảng cách chim bay và cá, khoảng cách giữa bọn họ, có rất nhiều rất nhiều trở ngại và chênh lệch.

Nhưng Cảnh Hảo Hảo lại vẫn kìm lòng không đậu gật gật đầu.

Lương Thần vẫn duy trì vẻ mặt ban đầu, lẳng lặng ngưng mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo ở bên trong phòng yên tĩnh, sau một lúc lâu, mới mở miệng, nhẹ nhàng nói hai chữ: “Có thể.”

Có thể.

Chữ đơn giản rõ ràng như vậy.

Lương Thần ở trong công ty, thường xuyên mặt không chút thay đổi gật gật đầu, nói có thể với phương án nhân viên đưa ra, văn kiện kế hoạch đưa lên.

Anh vẫn cảm thấy từ ngữ này, không có cảm tình, thậm chí mang theo một tia xa cách.

Nhưng lúc này hai chữ đó nói ra từ trong miệng Cảnh Hảo Hảo, Lương Thần lại có thể cảm thấy, hai chữ “Có thể” này, so với từ ngữ động lòng người trong cuộc sống này, còn tuyệt vời hơn rất nhiều.

Cô nói, anh có thể theo đuổi cô.

Đó không phải đại biểu rằng hy vọng của anh, rất lớn rất nhiều ư?

Đáy mắt Lương Thần nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo hiện lên một tầng kích động, ngay cả thanh tuyến cũng mang theo run rẩy nhẹ: “Hảo Hảo, vậy từ giờ trở đi, anh thật sự chính thức bắt đầu theo đuổi em.”

.....

Hành động và ngôn ngữ Lương Thần thật sự đồng bộ.

Ngày đầu tiên nghiêm túc nói với Cảnh Hảo Hảo anh muốn bắt đầu chính thức theo đuổi cô.

Thứ hai hôm sau, Cảnh Hảo Hảo đi vào văn phòng, liền nhận được 99 đóa hoa hồng, còn kèm theo một hộp quà khéo léo, Cảnh Hảo Hảo mở ra, nhìn thấy bên trong là một hộp Haagen-Dazs.

Đồng nghiệp ngồi ở đối diện Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy bó hoa to và Haagen-Dazs, vẻ mặt hâm mộ mở miệng nói: “Cảnh Hảo Hảo, bạn trai của em thật lãng mạn, lại có thể biến đổi biện pháp thổ lộ với em.”

Hoa hồng thì Cảnh Hảo Hảo hiểu được, nhưng là Haagen-Dazs thì cô có chút không hiểu.

Về mặt đồng nghiệp đối diện say mê tiếp tục tự mình nói: “99 đóa hoa hồng đại biểu anh yêu em thiên trường địa cửu, mà lời quảng cáo của Haagen-Dazs lại là, yêu cô ấy, mời cô ấy ăn Haagen-Dazs.”

Yêu cô ấy, mời cô ấy ăn Haagen-Dazs?

Cảnh Hảo Hảo hơi nhú nhú mày, hóa ra Haagen-Dazs đại biểu là ý tứ này ư, đáy lòng mơ hồ có một luồng ngọt ngào nhiễm ra.

Sau đó vào đúng giờ mỗi ngày, Cảnh Hảo Hảo sẽ luôn nhận được Lương Thần đưa tới hoa tươi và lễ vật nhỏ khác nhau.

Những lễ vật nhỏ kia vô cùng kỳ quái, không có giống nhau, hơn nữa có một vài thứ đối với cô mà nói, cũng không một chút tác dụng nào.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 639: Mật Ngọt Ngào [2]

Editor: May

Bởi vì lần đầu tiên là Haagen-Dazs, khiến cho sau đó Cảnh Hảo Hảo lại quen sau khi nhận được lễ vật, sẽ baidu một chút, lúc này mới phát hiện, phía sau những lễ vật, đều có một câu quảng cáo rất tốt đẹp.

Lương Thần tặng lễ vật nhỏ, có thạch Xizhilang "tình yêu pha lê" "Tình yêu pha lê, cả đời không thay đổi", có một câu quảng cáo của đồng hồ kiểu nữ Invicta là "Chỉ có thời gian, khiến cho người yêu nhau, càng hiểu rõ tình yêu hơn", còn có kem eire "Thích em, không đạo lý".

Cho tới bây giờ Cảnh Hảo Hảo cũng không biết, hóa ra một người theo đuổi một người khác, còn có thể vận dụng ra tâm tư lãng mạn như vậy.

.....

Ngày 5 tháng 12, sân vận động thành phố Giang Sơn tổ chức một concert ca nhạc.

Lương Thần vì theo đuổi Cảnh Hảo Hảo, giống trống khua chiêng vợ vét rất nhiều điểm, ăn cơm, đi dạo phố, xem phim, đi dạo công viên..... Quả thực là 36 kế không buông tha kế nào, hiện nay có một concert ca nhạc như vậy, Lương Thần sao có thể bỏ qua, vào ngày trước nửa tháng quảng cáo dán ra, anh để cho Tô Tiểu Tả đặc biệt đặt hai tờ vé VIP hàng thứ nhất.

.....

Ngày concert ca nhạc là chủ nhật, thành phố Giang Sơn nổi lên trận tuyết đầu trong mùa đông này, nhiệt độ không khí đột nhiên lạnh, mãi cho đến bốn giờ rưỡi chiều, tuyết mới ngừng lại được.

Khi Cảnh Hảo Hảo vào buổi sáng, đã là mười một giờ, đồ ăn trong nhà đã muốn tiêu hao không còn một mảnh ngay từ trong những ngày làm việc đó, bò lên giường, Cảnh Hảo Hảo trực tiếp đi trung tâm thương mại cách tiểu khu không xa.

Cảnh Hảo Hảo đi tầng đỉnh thức ăn ngon lấp đầy bụng trước, lúc đi thang máy xuống lầu, không cẩn thận liền nghe trộm được nội dung nói chuyện của hai cô gái phía trước.

"Qua một thời gian nữa chính là lễ giáng sinh, hôm nay tớ chọn lựa nửa ngày, cũng không có chọn lựa ra lễ vật vừa lòng cho bạn trai tớ."

"Tớ cũng vậy..... Thật sự là sâu muốn chết, chúng ta đi lâu ba dạo một vòng đi....."

"Ừ...."

Hai cô gái đi ra từ trong thang máy, trực tiếp đi về phía quầy trước mặt.

Cảnh Hảo Hảo lấy di động ra nhìn nhìn thời gian, mới phát hiện, còn mười mấy ngày nữa, chính là lễ giáng sinh.

Có phải cô cũng nên tặng cho Lương Thần một phần quà giáng sinh không?

Cảnh Hảo Hảo nghĩ như vậy, người liền đã muốn đi theo phía sau hai cô gái kia, đi đến quầy lâu ba, Cảnh Hảo Hảo đi vòng quanh trung tâm

thương mại hơn nửa ngày, cô biết ăn dùng của Lương Thần, mọi thứ đều xuất từ hàng hiệu, giá xa xỉ, cho nên Cảnh Hảo Hảo cố ý chọn một nhãn hiệu lớn, chọn lựa ở bên trong nửa ngày, cuối cùng chọn ra một áo sơ mi mới đưa ra thị trường

Cô mang theo quà giáng sinh mua cho Lương Thần, trực tiếp đi thang máy xuống tầng ngầm, đi trong siêu thị một vòng mua nguyên liệu nấu ăn muốn dùng, lúc tính tiền, vừa vặn nhận được điện thoại Lương Thần gọi tới.

Cảnh Hảo Hảo trực tiếp báo địa điểm hiện tại của mình, tính tiền đẩy xe vừa mới đi đến cửa siêu thị, Lương Thần liền tới đón, không nói hai lời nhắc thứ cô mua lên.

.....

Lên xe, Cảnh Hảo Hảo mới ý thức được, thời gian buổi chiều mình đi dạo mua quà giáng sinh cho Lương Thần có chút lâu, thiếu chút nữa chậm trễ concert ca nhạc năm giờ chiều nay.

Sợ không kịp thời gian, hai người không có về nhà để đồ Cảnh Hảo Hảo đã mua, mà là trực tiếp đi sân thể dục.

Lương Thần xuyên qua kính chiếu hậu, nhìn thoáng qua những thứ Cảnh Hảo Hảo đã mua đặt ở ghế ngồi sau xe, trong đó có một túi giấy, anh biết nhãn hiệu kia, là một nhãn hiệu tương đối nổi tiếng của nam sĩ.

Đáy lòng Lương Thần, trong nháy mắt nổi lên một tầng tò mò.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 640: Mật Ngọt Ngào [3]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo là một phụ nữ, mua đồ nam sĩ, khẳng định là muốn tặng cho người khác.....

Chỉ là, người cô muốn tặng, là ai?

Lương Thần thỉnh thoảng xuyên qua kính chiếu hậu, thường xuyên nhìn về phía túi giấy trên ghế sau xe, cuối cùng vẫn có chút kiềm chế không được giả bộ nói chuyện phiếm, xoay qua nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo đang ngồi ăn trái cây sấy khô ở ghế lái phụ, mở miệng hỏi: “Hôm nay đi dạo phố mua không ít đồ.”

“Ừ.” Cảnh Hảo Hảo tự mình nhét một viên trái cây sấy khô vào trong miệng, cũng không có ý thức được hàm nghĩa trong lời nói của Lương Thần, chỉ mơ hồ không rõ ăn đồ, gật đầu “ừ” một tiếng.

“Đi dạo bao lâu?”

Cảnh Hảo Hảo dừng động tác nhai đồ, nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Chưa tới mười hai tiếng.”

Lúc này Lương Thần mới kéo đề tài đến trên trọng điểm, nói: “Đi dạo siêu thị lâu như vậy?”

“Không phải.” Cảnh Hảo Hảo nói tới đây, nghĩ đến quà giáng sinh mình mua cho Lương Thần, trên mặt mang theo mỉm cười, nói: “Mua quà nên mới mua lâu như vậy.”

Quà? Trong túi giấy kia đựng là món quà đó sao? Cô muốn tặng cho ai? Có thể là anh không?

Đáy lòng Lương Thần hơi trở nên có chút khẩn trương, sợ Cảnh Hảo Hảo tặng quà cho không phải là anh, anh nuốt nuốt nước miếng, vẫn cố gắng duy trì âm điệu vững vàng của mình, hỏi: “Quà gì vậy?”

Cảnh Hảo Hảo há miệng, suýt nữa thốt ra ba chữ “áo sơ mi” này, nhưng sau đó nghĩ đến nếu hiện tại mình nói cho anh, như vậy ngày lễ giáng sinh đó tặng đi thì còn ý nghĩa gì nữa?

Nhất thời, liền nghiêng đầu nhìn về phía Lương Thần, vừa định mở miệng nói hai chữ “Bí mật” này, kết quả phát hiện ánh mắt Lương Thần thẳng tắp nhìn chăm chăm ảnh ngược túi giấy đựng áo sơ mi từ trong kính chiếu hậu.

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo mơ hồ đoán được rốt cuộc hiện tại đáy lòng Lương Thần đánh chủ ý gì, cô chớp mắt, đáy mắt mang theo một tầng giao hoạt, nháy mắt liền thay đổi chú ý, cố ý nói theo ý tứ Lương Thần: “Áo sơ mi.”

Bên trong đựng lại là áo sơ mi mặc sát người, cả trái tim Lương Thần trở nên có chút không bình tĩnh, nhưng trên mặt anh lại cố tình giả bộ thực bình tĩnh, giống như không chút quan tâm Cảnh Hảo Hảo muốn tặng lễ vật, theo lời nói của Cảnh Hảo Hảo, ngữ khí không nóng không lạnh hỏi: “Tốn bao nhiêu tiền?”

Ánh mắt Cảnh Hảo Hảo lại trực tiếp nhìn chăm chăm Lương Thần, sao người đàn ông này lại quanh co lòng vòng như vậy, rõ ràng muốn biết

lễ vật của cô là mua cho ai, sao cứ cố tình ở chỗ này vòng tới vòng lui hỏi một ít vấn đề râu ria như vậy chứ?

Được rồi, nếu anh thích đi vòng vèo như vậy, vậy cô cũng đi vòng vèo theo anh, cô ngược lại muốn xem, anh có thể nhịu bao lâu.....

Tròng mắt Cảnh Hảo Hảo quay tròn vòng vo hai vòng, giả bộ hoàn toàn không biết tâm tư Lương Thần, nói chi tiết cho Lương Thần một con số.

Một kiện áo sơ mi sáu con số, đối với Lương Thần mà nói, thật là thấy nhưng không thể trách, nhưng đối với Cảnh Hảo Hảo mà nói, thật sự coi như là một khoản tiền lớn.

Cô lại có thể hao phí nhiều tiền như vậy để chuẩn bị ra một phần lễ vật..... Lương Thần tự mình suy nghĩ một chút, đáy lòng liền bắt đầu dờn sông lấp biển, anh cố gắng duy trì trấn định của mình, giống như thực vô tình mở miệng, nói: “Nhãn hiệu quần áo này, anh rất thích, trong nhà cũng có vài món.”

Cảnh Hảo Hảo nở một nụ cười âm hiểm, người đàn ông này..... rõ ràng bình thường thực khí phách bức người sức lực mười phần, sao hiện tại ngay cả dũng khí hỏi cô lễ vật này là mua cho ai cũng không có?

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 641: Mật Ngọt Ngào [4]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo đặc biệt bảo trì bình thần gật gật đầu “ừ” một tiếng với Lương Thần, không có chút ý tứ muốn mở miệng muốn nói cho anh biết lễ vật này là tặng cho ai.

Lương Thần nhìn không chớp mắt lái xe đi trong chốc lát, cuối cùng rốt cục vẫn là bại trận, quay đầu, mở miệng hỏi Cảnh Hảo Hảo: “Tặng cho ai?”

Rốt cục vẫn là hỏi ra rồi.....

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo cười nở hoa, nghĩ đến hiện tại anh đã biết lễ vật là cái gì, nếu lại nói cho anh biết tặng cho ai, vậy chính mình chọn lựa lễ vật nửa ngày, đến ngày lễ giáng sinh đó thật sự không còn quá ý nghĩa, vì thế liền lắc lắc đầu với Lương Thần, cong mặt mày nói: “Em không nói cho anh.”

Thật ra đàn ông Cảnh Hảo Hảo quen biết cũng không nhiều, mà có thể khiến cho cô tặng áo sơ mi, trừ bỏ Thẩm Lương Niên thì chính là anh.

Trong đoạn thời gian gần đây, anh gần như không có nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên từng có tiếp xúc gì, đáy lòng anh có một chút lòng tin, lễ vật này rất có thể là tặng cho anh.

Nhưng anh nghĩ đến, mười năm của Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên, nghĩ đến sau khi Thẩm Lương Niên đêm hôm khuya khoắc đi tìm Cảnh Hảo Hảo, Cảnh Hảo Hảo trở nên rất thất hồn lạc phách, đáy lòng anh cũng không phải quá nắm chắc.

Lương Thần không biết rốt cuộc khi nào thì Cảnh Hảo Hảo mới có thể tặng lễ vật ra, công bố đáp án.

Nhưng anh vừa nghĩ đến lễ vật này có 50% khả năng là tặng cho Thẩm Lương Niên, tâm tình Lương Thần liền trở nên nặng trĩu lên, anh khắc chế không được thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo, mỗi một lần đều là há miệng, một bộ dáng muốn nói lại thôi.

Cảnh Hảo Hảo thu hết phản ứng của Lương Thần vào đáy mắt, nâng tay lên hơi che lại khóe môi của mình, nhin không được bật cười.

Bên trong xe một mảnh im lặng, bởi vì lễ vật kia, lực chú ý lái xe của Lương Thần trở nên có chút không tập trung, trên đường đi lúc quẹo vào sân vận động, suýt nữa đụng vào đuôi xe phía trước.

Cảnh Hảo Hảo bởi vì Lương Thần thẳng gấp, thân thể hơi nghiêng về phía trước một chút, sau đó lấy một viên trái cây khô ra, nhét vào miệng Lương Thần: “Lái xe cho tốt.”

Lương Thần không nói gì, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm phía trước, thuần thục điều khiển xe, nhìn như thật sự đang lái xe thật tốt, nhưng trong đầu sớm đã bay tới xa xa.

Lúc sắp đến gần sân vận động, di động Lương Thần vang lên, Cảnh Hảo Hảo liếc hai mắt, là Tô Tiểu Tả gọi tới, hẳn là trong công ty có việc.

Nhưng Lương Thần lái xe, đối mặt với tiếng chuông này, lại vẫn luôn bày ra một bộ dáng thần thái thờ ơ.

Cảnh Hảo Hảo nhin không được nâng tay lên, vồ vồ bả vai Lương Thần: “Điện thoại.”

Lúc này Lương Thần mới kéo tinh thần, nhìn thoáng qua biệc hiện cuộc gọi tới trên màn hình điện thoại di động, không có phản ứng nào tiếp tục ngẩng đầu nhìn phía trước.

“Không gọi lại sao?”

“Không phải em nói lái xe thật tốt ư?”

Cảnh Hảo Hảo lập tức trở nên có chút ghen lời.

Xe vững vàng dừng ở bãi đỗ xe sân vận động, lúc Lương Thần buông tay phanh ra, theo thói quen xuyên qua kính chiếu hậu lại nhìn thoáng qua lễ vật kia, đáy lòng lo lắng một trận, xoay qua nói một tiếng “Đến” với Cảnh Hảo Hảo, sau đó liền đẩy cửa xe ra, cả người bước ra bước chân, lúc này mới phát hiện chính mình lại có thể không có rời bỏ dây an toàn.

Lương Thần cau mi tâm xoay thân, rút dây an toàn ra, sau đó mở cửa xe, lấy khăn quàng cổ và mũ của Cảnh Hảo Hảo, ngón tay đúng lúc đụng phải túi giấy đựng áo sơ mi.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 642: Mật Ngọt Ngào [5]

Editor: May

Cả người anh như là điện giật, toàn thân cứng ngắc một chút, nhìn túi giấy kia hồi lâu, mới yên lặng rút tay cầm khăn quàng cổ và mũ ra, sau đó đóng lại cửa xe, như là người không có việc gì, vòng đến bên Cảnh Hảo Hảo, thay cô mở cửa xe ra.

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trên ghế cạnh tài xế, nhìn tỉ mỉ nhất cử nhất động của Lương Thần.

Cô nhìn ra được, cả người Lương Thần có chút tâm phiền ý loạn, hơn nữa tựa hồ là sau khi niết cô mua lễ vật kia, liền biến thành như vậy, thế cho nên lúc xuống xe, ngay cả chìa khóa xe cũng không có rút ra.

Cảnh Hảo Hảo nhìn thoáng qua chìa khóa xe cắm ở dưới tay lái, yên lặng thu hồi tầm mắt, xuống xe, Lương Thần hất tay đóng cửa xe, mang tốt mũ và khăn quàng cổ cho Cảnh Hảo Hảo, liền lôi kéo cô đi vào trong sân vận động.

Xe còn chưa có khóa đâu..... Người đàn ông thận trọng này, lại liên tiếp nhảy ra nhiều sai lầm cấp thấp như vậy.....

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo, hơi hiện ra một loại tư vị nói không nên lời, cô lập tức đứng ở tại chỗ, không đi.

Lương Thần nghiêng đầu, nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo: “Làm sao vậy?”

“Hình như anh quên khóa xe.”

“Phải không?” Lương Thần nhẹ nhàng hỏi ngược lại một câu, liền nâng tay lên, sờ tìm chìa khóa xe trong túi.

Sờ soạng nửa ngày, không có đụng đến, liền xoay người đi tới trước xe, mở cửa xe, rút chìa khóa từ bên trong ra, sau đó quơ quơ với Cảnh Hảo Hảo, cười nói: “Quên.”

Cảnh Hảo Hảo nhìn tươi cười của Lương Thần, luôn cảm thấy bên trong mang theo một tia không thành thật, cô mấp máy môi, mở miệng nói: “Lương Thần, hiện tại anh cười thực giả.”

“Có sao?” Lương Thần lại kéo kéo môi với Cảnh Hảo Hảo, cố gắng làm cho tươi cười của mình, nhìn thật lòng một chút.

Cảnh Hảo Hảo nhìn người đàn ông trời trời đông tuyết phủ, cố gắng làm cho chính mình thoát nhìn tâm tình rất tốt, nhin không được hơi mấp máy môi, sau đó nhìn dung nhan ưu việt tuấn mỹ của anh, nhẹ nhàng chớp chớp lông mi, lên tiếng hỏi: “Lương Thần, chẳng lẽ anh không tò mò em tặng lễ vật kia cho ai sao?”

Tay vốn muốn đóng cửa xe của Lương Thần hơi dừng một chút, ngừng đầu, nói: “Không phải em không muốn nói cho anh biết sao?”

“Vậy anh có muốn biết không?”

Muốn..... Nhưng là lại sợ.....

Sợ cuối cùng biết, phần lễ vật này, không phải tặng cho anh.

Tay Lương Thần cầm chặt lấy chìa khóa xe, hơi dời tầm mắt đi một chút, dời đề tài: “Concert ca nhạc sẽ lập tức bắt đầu, chúng ta đi vào trước đi.”

Lương Thần nói xong, liền đóng cửa xe lại, vòng đến trước mặt Cảnh Hảo Hảo, nhấn chìa khóa xe một cái, khóa xe lại, âm điệu vững vàng nói: “Hảo Hảo, đi thôi.”

Nói xong, anh liền nâng tay lên, nắm bả vai Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo nghiêng người, hất rơi cánh tay Lương Thần, lại mở miệng một lần nữa, hỏi: “Lương Thần, anh thật sự không muốn biết lễ vật kia là tặng cho ai sao?”

Lương Thần dùng sức mấp má môi, không nói gì.

Cảnh Hảo Hảo nhìn Lương Thần trầm mặc không nói, vòng vo đảo mắt hạt châu, sau đó liền cướp đi chìa khóa xe từ trong tay Lương Thần, mở khóa xe, mở cửa xe, cầm túi giấy đựng áo sơ mi từ bên trong ra, lắc lắc với Lương Thần, sau đó, vênh vác đắc ý nói với Lương Thần: “Nếu chủ nhân lễ vật cũng không muốn biết lễ vật là của ai, như vậy em nghĩ anh ta khẳng định cũng không muốn lễ vật này, xem ra em cũng không cần phải tặng, cho nên, còn không bằng trực tiếp ném đi cho bớt việc!”

Nói xong, Cảnh Hảo Hảo dùng hết toàn lực ném túi giấy túi vào trong đồng tuyết bên trái không xa.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 643: Mật Ngọt Ngào [6]

Editor: May

Sau đó, xoay người, đi vào trong sân vận động.

Lương Thần đứng ở tại chỗ, nhìn bóng dáng Cảnh Hảo Hảo sừng sốt một chút, sau đó lại sừng sốt một chút, sau đó mới chậm rãi hiểu được ý tứ trong lời nói Cảnh Hảo Hảo, lập tức trên mặt liền nở rộ ra tươi cười loá mắt, liền giống như lăn một vòng, nhảy đến trong đồng tuyết, nhặt túi giấy kia lên, sau đó liền khẩn cấp mở bước chân đuổi kịp bước chân Cảnh Hảo Hảo, trên mặt tràn đầy dạt dào ý cười: "Tặng cho anh?"

Cảnh Hảo Hảo hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, không có lên tiếng, ánh mắt nhìn chăm chăm phía trước.

Lương Thần không ngại Cảnh Hảo Hảo không nhìn mình chút nào, thật cẩn thận cẩn thận cẩn thận lau sạch sẽ túi giấy dính tuyết từng chút, sau đó mới chậm rãi từ từ xé băng dán ra, lấy hộp áo sơ mi từ bên trong ra.

Từ nhỏ đến lớn, anh sống an nhàn sung sướng, lễ vật từng nhận, quý trọng mấy hơn món này không biết mấy ngàn vạn lần, nhưng anh còn chưa từng dùng thái độ thành kính và vui sướng như vậy đi mở một phần lễ vật nào.

Cho dù anh biết, bên trong là một kiện áo sơ mi.

Nhưng tâm tình của anh, vẫn khắc chế không được mang theo chờ mong nồng đậm.

Nhưng mà, ngay tại lúc ngón tay Lương Thần run rẩy chuẩn bị mở hộp áo sơ mi lên, tay Cảnh Hảo Hảo đột nhiên đuổi tới, một phen cướp đi hộp áo sơ mi.

Nhanh đến Lương Thần hoàn toàn không có phòng bị gì.

Lương Thần nhìn trong lòng bàn tay trống trơn, ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo, lên tiếng: “Cảnh Hảo Hảo, em làm gì vậy?”

Cảnh Hảo Hảo không nói gì, chỉ nâng tay kéo túi giấy trong tay Lương Thần trong qua, nhét hộp áo sơ mi vào, sau đó tự mình cầm trong tay, đi về phía trước.

“Cảnh Hảo Hảo, đây là lễ vật của anh.” Lương Thần đuổi kịp bước chân Cảnh Hảo Hảo, có chút bất mãn mở miệng.

“Đây là em mua.” Cảnh Hảo Hảo mở mí mắt lên, nhìn thoáng qua Lương Thần, chậm rãi đáp lại một câu.

“Nhưng đây là em muốn tặng cho anh.”

“Nhưng em còn chưa nói tặng cho anh, không phải sao?”

Lương Thần nháy mắt bị Cảnh Hảo Hảo chặn á khẩu không trả lời được.

Cảnh Hảo Hảo nhìn Lương Thần nói không nên lời, cố ý giơ túi giấy lên khoe khoang trước mặt anh, sau đó nhướn mày lên, có chút đắc ý nói: “Trước khi em chưa tặng cho anh, nó thuộc về em, không có sự cho phép của em, anh không thể tự mình lộn xộn.”

Lương Thần nhìn Cảnh Hảo Hảo đặc ý dào dạt trước mặt, lên tiếng kháng nghị: “Nhưng vừa rồi em ném, là anh nhặt trở về.”

“VẬY CŨNG LÀ EM MUA.”

Lương Thần bị ghen nói không được, qua một lát, anh lại lên tiếng hỏi: “VẬY KHI NÀO THÌ EM TẶNG CHO ANH?”

“CHỜ TÂM TÌNH EM TỐT ĐÃ.”

“VẬY KHI NÀO THÌ TÂM TÌNH EM TỐT?”

“Lương Thần, anh có phiền hay không, mười vạn câu hỏi vì sao à, cứ hỏi lại hỏi, hỏi không ngừng!” Cảnh Hảo Hảo dừng lại bước chân, có chút cảm tức hé khuôn mặt nhỏ nhắn ra nhìn chăm chăm Lương Thần, không lưu tình chút nào lên tiếng chỉ trích.

Lương Thần nhanh chóng ngậm miệng.

Hai người im lặng đi trong chốc lát, Lương Thần thấp giọng nói: “Cảnh Hảo Hảo, em đừng khinh người quá đáng.”

Giọng nói Lương Thần tuy nhỏ, nhưng Cảnh Hảo Hảo lại nghe rõ ràng, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lập tức kéo xuống dưới, hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn Lương Thần hỏi: “Anh nói cái gì?”

Lương Thần lập tức đổi giọng, vẻ mặt còn thật sự nhìn Cảnh Hảo Hảo nói: “Anh nói em rất đẹp.”

Trên mặt Cảnh Hảo Hảo nhất thời nở rộ ra tươi cười như hoa, nhìn Lương Thần, đồng dạng gật gật đầu, nói: “Tuy rằng anh nói là lời nói thật, nhưng em vẫn phải cảm ơn anh.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 644: Mật Ngọt Ngào [7]

Editor: May

“Chỉ là, Lương Thần, bộ dạng anh cũng rất soái!”

Lương Thần nhú mày, một bộ dáng đó là đương nhiên, còn là thần thái cần em nói sao.

Cảnh Hảo Hảo liếc mắt nhìn một Lương Thần cao ngạo tự tin đến không ai bì nổi bên cạnh một cái, đột nhiên trừng mắt nhìn nhìn, sau đó dừng bước chân, ngạc nhiên nhìn Lương Thần nói: “Trời ạ, Lương Thần, tâm kế của anh thật sâu!”

Lương Thần bị Cảnh Hảo Hảo nói không hiểu ra sao, nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo vô tội mở trừng hai mắt.

“Anh lại có thể vì để cho em khen ngợi bộ dạng anh soái, liền nói em xinh đẹp trước, anh thật dối trá!”

Lương Thần bị Cảnh Hảo Hảo nói sững sốt một chút, sau đó lại sững sốt một chút, ánh mắt nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, nói: “Hảo Hảo, em đừng khi dễ người!”

Cảnh Hảo Hảo lại hừ một tiếng, xoay người, trực tiếp đi vào sân vận động.

Lương Thần bị mắng “Tâm kế thâm sâu” “Dối trá” vội vàng đuổi kịp, trên mặt lộ ra một sắc thái gọi là “Hạnh phúc”, khóe miệng hơi giơ lên, nhưng đáy lòng lại đang yên lặng nghĩ, người phụ nữ này, lại ngang tàng như vậy đấy?

Trước kia, luôn là anh hung dữ với cô, cô nào dám hung hăng nói với anh như vậy? Đây rốt cuộc là người đáng chết nào cho cô can đảm như vậy chứ? Anh cũng không thể cứ như vậy bị cô ăn gắt gao..... Hoàn toàn không có khí khái của nam tử hán, anh phải khiến cho phụ nữ của anh đối với anh là nói gì nghe nấy, phục tùng anh khắp nơi.....

Lương Thần đang nghĩ như vậy, Cảnh Hảo Hảo đi ở bên người anh lại đột nhiên ngừng lại, chỉ vào quầy bán đồ cách đó không xa nói: “Em muốn uống coca.”

Lương Thần trước đó còn đang suy nghĩ muốn làm cho phụ nữ của mình đối với mình nói gì nghe nấy phục tùng khắp nơi, nghe được những lời này của Cảnh Hảo Hảo, lập tức không có chần chờ gì gật gật đầu, đi đến quầy kia, vừa đi, còn vừa ân cần hỏi Cảnh Hảo Hảo: “Ngoại trừ coca còn muốn gì khác không? Có muốn ăn gì không? Concert ca nhạc chấm dứt phải tới tám giờ đấy, lúc đó chúng ta mới có thể ăn cơm tối, em trước nhìn xem thích ăn cái gì, lấy vào, đừng để đói..... Muốn chocolate không? Bánh cookie thì sao? Bánh Custard?”

Lương Thần vẫn lải nhải nhìn thấy cái gì liền hỏi cái đó, lại một lần nữa bị Cảnh Hảo Hảo liếc sang ánh mắt ghét bỏ: “Lương Thần, anh có phiền hay không!”

Nhưng mà, Lương Thần bị ghét bỏ, lại vẫn sau khi Cảnh Hảo Hảo chọn lựa xong, vui rạo rức thanh toán tiền, giành lấy túi đồ đã mua.

.....

Concert ca nhạc thật sự mời không ít ngôi sao lớn, khiến cho trong sân vận động đầy ắp cả người, cũng may Lương Thần mua là vé VIP, đi là lối đi VIP, nhưng trên đoạn đường lối đi VIP kia, vẫn là chen lấn Cảnh Hào Hào rất dữ, cũng may Lương Thần thận trọng, lao thẳng đến bảo vệ cô trong ngực, thay cô chặn đụng chạm lấn tới lấn lui.

Tuy rằng Cảnh Hào Hào lẫn lộn ở trong vòng giải trí lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên cô xem concert trong đời, cả người không khỏi hưng phấn lên, cho nên vừa đi ra lối đi vip, Cảnh Hào Hào lập tức đoạt vé trong tay Lương Thần, vui rạo rức chạy đến phía trước tìm chỗ ngồi.

Cảnh Hào Hào dựa theo số chỗ ngồi trên vé, đếm từng bước từng bước, sau đó ở vị trí chính giữa, tìm được số chỗ ngồi của cô và Lương Thần hào, lúc Cảnh Hào Hào vừa định xoay người tiếp đón Lương Thần, lại nhìn thấy vị trí phía trước, ngồi một người quen thuộc.

Cảnh Hào Hào lập tức sững sờ tại chỗ, đáy lòng nghĩ, Thượng Đế thật đúng là chiều cố Cảnh Hào Hào và Thẩm Lương Niên, dính líu mười năm thật vất vả chặt đứt, còn có thể ba ngày liền chạm mặt hai lần như vậy.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 645: Mật Ngọt Ngào [8]

Editor: May

Tay trái Lương Thần cầm túi giấy áo sơ mi của anh, tay phải cầm đồ ăn vặt Cảnh Hảo Hảo chọn lựa kỹ càng, đi tới, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo đứng ở tại chỗ không hề động, Lương Thần lên tiếng hỏi: “Làm sao vậy?”

Cảnh Hảo Hảo không có lên tiếng, Lương Thần ngẩng đầu, nhìn thấy Thẩm Lương Niên ngồi trên ghế, sắc mặt Lương Thần hơi trở nên lãnh đạm xuống, sau đó anh nghĩ đến, Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên đã chia tay, cho dù hiện tại bọn họ không thể quên được đối phương, nhưng bây giờ Cảnh Hảo Hảo là độc thân, anh theo đuổi Cảnh Hảo Hảo quang minh chính đại, hoàn toàn không cần lùi bước, cho nên, Lương Thần rất nhanh hồi thần, nhẹ nhàng ôm bả vai Cảnh Hảo Hảo, hỏi: “Chỗ ngồi của chúng ta ở đâu?”

Cảnh Hảo Hảo cũng không có né tránh tay Lương Thần đặt ở trên vai của mình, nhẹ nhàng nâng đầu một chút, tầm mắt đối diện Lương Thần, mới chỉ chỉ hai vị trí bên cạnh Thẩm Lương Niên, nói: “Chính là chỗ này.”

Lương Thần nhanh chóng nhìn thoáng qua nhanh vị trí sát bên Thẩm Lương Niên, đó là vị trí chính giữa toàn trường, vốn là muốn dành cho Cảnh Hảo Hảo, nhưng hiện tại phía bên kia là Thẩm Lương Niên, trừ phi anh điên rồi, mới có thể để cho Cảnh Hảo Hảo ngồi bên cạnh Thẩm Lương

Niên, cho nên Lương Thần không có dừng lại đi qua, thoải mái ngồi xuống, để vị trí bên cạnh mình lại cho Cảnh Hảo Hảo.

Tuy rằng Lương Thần và Thẩm Lương Niên bởi vì Cảnh Hảo Hảo, sau đó cũng rất ít giao thiệp, nhưng vẫn không có xé rách mặt, cho nên sau khi ngồi xuống, Lương Thần vẫn bình thản ung dung chào hỏi với Thẩm Lương Niên: “Đã lâu không gặp, Lương Niên.”

Trên mặt Thẩm Lương Niên cũng là một mảnh bình tĩnh, giống như người đi theo Lương Thần đến không phải là Cảnh Hảo Hảo, khách sáo có lẽ trở về một câu: “Đã lâu không gặp, A Thần.”

Lương Thần vẫn luôn thừa nhận chính mình không phải là một quân tử, nhất là đối với Thẩm Lương Niên quen biết tròn mười năm và yêu nhau bốn năm với Cảnh Hảo Hảo, Lương Thần kìm lòng không đậu lại trở nên càng không quân tử hơn.

Anh liền chọc tức Thẩm Lương Niên, hiện tại concert còn chưa có bắt đầu, nhưng những nhóm nhạc kia đã sớm lên biểu diễn.

Thật ra cũng không thể nói là biểu diễn, bình thường anh đã đối với Cảnh Hảo Hảo rất tỉ mỉ, chỉ là hiện tại Thẩm Lương Niên ngồi ở bên cạnh, anh càng khiến tỉ mỉ này tỉ mỉ hơn một chút.

Lương Thần trong chốc lát quan tâm Cảnh Hảo Hảo có khát không, trong chốc lát hỏi cô muốn đi WC không, đóng vai bạn trai nhị thập tứ hiếu vô cùng nhuần nhuyễn, thậm chí anh còn cố ý lúc nói những lời này với Cảnh Hảo Hảo, lớn âm điệu thêm một chút, để cho Thẩm Lương Niên một bên nghe được rõ ràng.

Đợi sau khi Lương Thần dứt món ăn trong gói to cho Cảnh Hảo Hảo ăn một lần, concert vẫn chưa có bắt đầu, Lương Thần vòng vo đảo mắt hạt châu, mượn chuyện Cảnh Hảo Hảo chuẩn bị tặng áo sơ mi cho mình, âm

điệu hơi cao hỏi Cảnh Hảo Hảo: “Hảo Hảo, mặc kệ em tặng anh lễ vật gì, anh đều thích, về sau nhớ rõ không cần chọn lựa lễ vật đắt tiền như vậy.”

Lương Thần vừa nói, vừa thật cẩn thận quan sát vẻ mặt Cảnh Hảo Hảo, lại phát hiện cô không khác gì bình thường, lúc này đáy lòng anh mới hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Anh thừa nhận, hành động như bây giờ của anh, là thực ti bì, thực gây thơ, thực tiện.

Nhưng không có cách nào, Thẩm Lương Niên với anh mà nói, là địch thủ lớn nhất, đồng tình với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với chính mình.

Anh muốn khiến cho Thẩm Lương Niên hiểu lầm, quan hệ của Cảnh Hảo Hảo và anh, hiện tại không giống bình thường!

.....

Concert mở khoảng ba tiếng, Lương Thần cũng không có cảm giác quá lớn với những việc đó, nhưng Cảnh Hảo Hảo lại như là tâm tình rất tốt, nghe rất chuyên chú, vì thế anh liền liêu mình bồi quân tử.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 646: Mật Ngọt Ngào [9]

Editor: May

Trong toàn bộ quá trình Cảnh Hảo Hảo nghe concert, Lương Thần đều đang phục vụ cô.

Cô há mồm, anh liền nhét đồ ăn, cô duỗi tay, anh liền đưa nước uống lên.

Lúc concert kết thúc, Lương Thần vẫn tiếp tục làm động tác như trước của mình, đầu tiên là đứng lên, thay Cảnh Hảo Hảo mặc áo khoác, sau đó hơi cúi người, cài từng viên nút áo cho Cảnh Hảo Hảo, cầm khăn quàng cổ và mũ, tri kỷ đội cho Cảnh Hảo Hảo, lúc này mới nhắc túi giấy đựng áo sơ mi và gói rác to và thức ăn bị Cảnh Hảo Hảo ăn còn lại, xoay người, nói với Thẩm Lương Niên: “Chúng ta đã lâu không gặp, hẳn là nên uống một ly.”

Dừng một chút, Lương Thần liền nói: “Chỉ là hôm nay thời gian không còn sớm, Hảo Hảo còn phải trở về nghỉ ngơi, hưởng chi.....”

Lương Thần nói tới đây, cười cười, thay đổi một lời nói ái muội, nói: “Xuân tiêu một khắc giá ngàn vàng, cho nên chúng tôi đi trước.....”

Trên mặt Thẩm Lương Niên cũng không có khởi động cảm xúc quá lớn, anh gật gật đầu, vẫn là thần thái bình tĩnh như vậy, mở miệng giọng nói vẫn như nước lạnh, không hề gợn sóng: “Gặp sau.”

“Gặp sau.” Lương Thần nói xong, liền ôm thắt lưng Cảnh Hảo Hảo, xoay người rời đi.

.....

Vé vào cửa concert lần này, trong công ty của Thẩm Lương Niên được phát mỗi người một tấm.

Anh vốn không muốn đến, nhưng nhìn thấy Chu Kiệt Luân lại có thể ở trong concert lần này, anh nghĩ đến Cảnh Hảo Hảo từng rất mê luyện anh ta, nhưng lúc ấy bọn họ nghèo rớt mồng tơi, hoàn toàn không thể xem concert.

Lúc ấy anh âm thầm hạ quyết tâm, tương lai nhất định mang Cảnh Hảo Hảo xem concert của Chu Kiệt Luân một lần, nhưng sau đó khi thật sự có tiền, chuyện này lại bị mắc cạn ở sau đầu.

Hiện tại giai nhân đã không ở bên cạnh, anh lại một lần nữa nhớ tới sự kiện kia, tuy rằng không có giai nhân làm bạn, anh lại vẫn muốn tới nghe một chút.

Chỉ là thật không ngờ, lại có thể chạm mặt Lương Thần và cô ở nơi này.

Cô và anh ta thoát nhìn rất tốt..... Lương Thần cao cao tại thượng kia, buông xuống tất cả cao ngạo và tự đại, cẩn thận đối đãi cô như vậy, so với anh và cô trước kia càng muốn tốt hơn nhiều.

Có một người như vậy, còn thật sự đối với cô tốt như thế, với anh mà nói, hẳn là một chuyện rất đáng để cao hứng.

Anh và cô đã kết thúc, cô không muốn bắt đầu với anh lần nữa, anh là thật sự yêu cô, anh hẳn nên như trên sách viết vậy, thật sự yêu một người, nhìn cô ấy hạnh phúc, bạn cũng sẽ thực hạnh phúc.

Nhưng hiện tại, anh lại phát hiện, lúc bạn thật sự yêu một người xuất phát từ nội tâm, bạn sẽ phát hiện, cô ấy có người bồi, có người thương, có người yêu, đáy lòng của bạn, hoàn toàn không có một chút chúc phúc thật tình, bạn có, chính là khổ sở và chua xót.

Trước khi Lương Thần rời đi nói cái gì?

** Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng.....** Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, thật sự là biểu đạt không che giấu chút nào, mà cô cũng không có cự tuyệt..... Cô còn tặng cho anh ta áo sơ mi quý giá như vậy.

Thoạt nhìn bọn họ tốt lắm, tốt lắm.....

Nhưng anh thì sao?

Một cô gái tốt như vậy, từng đặt ở trước mặt anh, anh không có quý trọng thật tốt, hiện tại anh lại nhớ nhung muốn chết.

.....

Đi ra sân vận động, sắc trời bên ngoài đã tối đen, ngọn đèn chiếu xuống tuyết trắng xóa, có vẻ có chút lạnh.

Bên ngoài chật ních người, Lương Thần thật cẩn thận che chở Cảnh Hảo Hảo, đi vào bãi đỗ xe.

Bởi vì chưa ăn cơm tối, Lương Thần thực tự nhiên vào lúc khởi động xe, mở miệng hỏi: “Muốn ăn cái gì?”

Cảnh Hảo Hảo nghiêng đầu một chút, cuối cùng đáp về một câu: “Tùy tiện.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 647: Mật Ngọt Ngào [10]

Editor: May

Lương Thần vừa lái xe, vừa nghĩ nghĩ, hỏi: “Lẩu đi?”

Cảnh Hảo Hảo lắc lắc đầu: “Ăn lẩu dễ nóng.”

“Món ăn Nam Kinh?”

“Ngày hôm qua vừa ăn xong.”

“Món ăn Quảng Đông?”

Cảnh Hảo Hảo lắc lắc đầu, lần này ngay cả nói cũng không nói.

“Món ăn Bắc Kinh?”

“Món ăn Hàng Châu?”

“Tôm hùm thành nam?”

Lương Thần liên tục hỏi vài cái, Cảnh Hảo Hảo vốn nói tùy tiện, nhưng món nào cũng bởi móc ra điểm xấu, cuối cùng còn liếc mắt nhìn Lương Thần một cái, nói: “Lương Thần, anh cũng thật lợi hại, chọn món ăn nửa ngày, vẫn không có chọn được một tiệm em thích ăn.”

Lương Thần bị trào phúng, trên mặt vẫn lộ ra ý cười nhợt nhạt như trước, lưu loát đánh chuyển tay lái, sau đó mở miệng hỏi: “Vậy em muốn ăn cái gì?”

“Tùy tiện.”

“.....” Lương Thần trầm mặc trong chốc lát, tiếp tục chọn mấy nhà hàng hỏi.

Lần này Cảnh Hảo Hảo trực tiếp một chút phản ứng cũng không cho Lương Thần, mà là trực tiếp lấy di động của mình ra, nhấn mở lời bình của mọi người, tìm ở bên trong một lúc, sau đó chỉ một chỗ nói: “Chúng ta đi tiệm này ăn đi, bình luận rất nhiều, hơn nữa đại đa số đều khen ngợi.”

“Được.” Lương Thần ngoan ngoãn phục tùng, không hề nghi ngờ.

Cảnh Hảo Hảo rời khỏi lời bình của mọi người, “Hừ một tiếng với Lương Thần, không có chút ngượng ngùng mở miệng nói với Lương Thần: “Lương Thần, anh còn không có lợi hại bằng lời bình của mọi người đâu, tìm một nơi ăn cơm cũng không tìm được!”

Lương Thần lái xe, khóe môi hơi nâng một chút, không có hé răng, chỉ thuần thục khống chế xe, đi nơi Cảnh Hảo Hảo chọn.

Tới nơi, lúc Cảnh Hảo Hảo bỏ điện thoại di động vào trong túi, nhìn thấy có tin nhắn nhắc nhở, liền thuận tay nhấn mở một chút, phát hiện là ngân hàng gửi đến.

Nhắc nhở cho cô là: Số tài khoản của ngài còn lại một đồng.

Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm màn hình di động của mình sững sốt trong chốc lát, lật tìm một chút, xem ghi chép cà thẻ của mình một chút, sau đó nghĩ đến ban ngày lúc mình mua áo sơ mi cho Lương Thần, quên

tiền gửi ngân hàng ttong thẻ của mình không nhiều lắm, lại có thể không nghĩ qua liền quét thẻ chỉ còn 1 đồng.

Cô vội vàng lật xem ví tiền của mình một chút, nhìn thấy bên trong chỉ có một tờ mười đồng và năm xu, tâm cả người, đột nhiên lập tức trầm xuống.

Tiền lương của cô, phải tới 20 mới phát, hiện tại tài sản toàn thân cô, chỉ có mười đồng trong ví và 1 đồng trong thẻ

Còn thời gian gần nửa tháng, cô phải vượt qua như thế nào đây?

Bởi vì lần trước gặp chuyện không may trong công ty, cô vay tiền Phương Lộ bị cự tuyệt, tuy rằng lần đó ồ tiền có chút lớn, tình huống đặc thù, nhưng sau khi bị cự tuyệt, Cảnh Hảo Hảo và Phương Lộ rất ít tiếp xúc, cho dù ngẫu nhiên gặp mặt, cũng cảm thấy đặc biệt lúng túng, cho nên Cảnh Hảo Hảo thật có chút chướng ngại tâm lý với vay tiền.

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng nhìn thoáng qua Lương Thần bên người, sau đó liền lắc đầu, không được, cô không thể mở miệng vay tiền anh, nếu cô mở miệng, anh khẳng định là đưa tiền cho cô, mà không phải mượn.

Tuy rằng cô thích anh, anh đang theo đuổi cô, nhưng cô còn chưa có đáp ứng làm bạn gái của anh, dùng tiền của anh như vậy..... Tựa hồ có chút không thể nào nói nổi.....

Cảnh Hảo Hảo “Tâm sự nặng nề” đi theo Lương Thần vào tiệm ăn, vào lúc Lương Thần gọi món ăn, cô đột nhiên nghĩ đến, trong thẻ xe buýt của cô có tiền, không cần phát sầu về tiền xe đi làm, nếu mỗi ngày Lương Thần đều gặp mặt với cô, tiền ăn cơm cô có thể để cho anh trả.....

Đơn giản là cô không cần xài một xu đến ngày phát tiền lương mà.....

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, tâm tình rốt cục yên ổn một chút.

Lương Thần ngồi ở đối diện cô, nhìn thoáng qua di động, ngẩng đầu, nhìn Cảnh Hảo Hảo nói: “Hảo Hảo, ngày mai anh có thể phải đi công tác, ít nhất phải tới ngày 20 mới có thể trở về.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 648: Người Yêu [1]

Editor: May

Lương Thần ngồi ở đối diện cô, nhìn thoáng qua di động, ngẩng đầu, nhìn Cảnh Hảo Hảo nói: “Hảo Hảo, ngày mai anh có thể phải đi công tác, ít nhất phải tới ngày 20 mới có thể trở về.”

Cảnh Hảo Hảo trừng mắt nhìn, nhìn chăm chăm Lương Thần, trong não nháy mắt ngây ngốc thành một đoàn, cô há miệng, chỉ là cảm thấy hơi thở có chút không ổn, cách trong chốc lát, mới mở miệng, hỏi: “Anh phải đi công tác?”

“Vừa rồi Tô Tiểu Tả gửi tin nhắn đến, nói công trình bên Thượng Hải xuất hiện một chút vấn đề, cần anh tự mình đi qua nhìn một chút, sau đó chỉ nhánh công ty thứ mười tám chính thức khai mạc, cho nên đợi sau khi lễ khai mạc kết thúc, anh mới có thể trở về.”

Lương Thần báo rất tỉ mỉ hành trình của mình, nhưng Cảnh Hảo Hảo làm sao có tâm tư quan tâm công trình anh xuất hiện vấn đề, chỉ nhánh công ty anh khai mạc gì đó, trong đầu cô đều đang lo lắng vấn đề sinh tồn hơn nửa tháng kế tiếp của cô, cho nên Cảnh Hảo Hảo chỉ bình thản gật gật đầu, “ờ” một tiếng.

Món ăn Lương Thần gọi rất nhanh liền bưng lên hết, bày đầy một bàn

Cảnh Hảo Hảo vừa ăn, vừa vắt hết óc phát sầu vì sinh tồn mười lăm ngày kế tiếp của mình.

Ăn cơm tối, thời gian đã có chút không còn sớm, Lương Thần gọi phục vụ đến tính tiền, mang theo Cảnh Hảo Hảo đi ra từ khách sạn.

Con đường này là đường dành riêng cho người đi bộ, cấm xe lái vào, Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo chỉ có thể như lúc đến, dựa theo đường cũ trở về bãi đỗ xe.

Tuy rằng tuyết đọng trên đường phố đã được dọn sạch sẽ, nhưng nước lưu lại, kết thành băng trong đêm khuya, Cảnh Hảo Hảo mặc một đôi giày cao gót tám centimet, dẫm phía trên, thường có chút trượt, nếu không phải Lương Thần tay mắt lanh lẹ đỡ lấy Cảnh Hảo Hảo, không biết cô đã ngã sấp xuống bao nhiêu lần.

Cuối cùng, Lương Thần liền ngồi xổm trước mặt Cảnh Hảo Hảo, công cô lên.

Trên đường phố hơn mười giờ vào mùa đông, có vẻ rất yên tĩnh, ánh đèn đường mơ tối chiếu vào trên tuyết trắng hai bên đường, chiết xạ ra ánh sáng ấm áp.

Cảnh Hảo Hảo im lặng ghé vào trên lưng Lương Thần, giữa hơi thở đều là mùi hương dễ ngủ trên người Lương Thần.

Cô nhịn không được vươn tay, tay ôm cổ Lương Thần hơi siết chặt.

Lương Thần cảm giác được hai gò má cô gái phía sau dựa vào rất gần cổ của mình, hơi thở như lan của cô lắng lặng tiến vào bên tai của mình, tê tê, dai dai, gây rối tâm anh cũng ngứa ngáy theo, nhu hòa làm cho anh nhịn không được thả bước chân chậm rãi nhất.

Bằng trên đất, chiết xạ ra ánh sáng, Lương Thần dẫm nát từng bước phía trên, lại đi đến đặc biệt vững vàng.

Cảnh Hảo Hảo nghiêng đầu, quan sát sườn mặt Lương Thần, cảm thấy đường cong giống như mây bay nước chảy lưu loát sinh động của người đàn ông này, ở dưới đèn đường chiếu xuống, có vẻ càng thêm ôn nhu.

Khóe môi của cô, nhin không được nhẹ nhàng nâng lên, ngữ khí mang theo mềm mại chính mình cũng không phát hiện được, nhẹ giọng mở miệng: “Lương Thần, em có nặng không?”

“Tàm tạm.”

Chung quy vẫn là phụ nữ, đều đặc biệt để ý thể trọng và tuổi của mình, Cảnh Hảo Hảo có chút bất mãn hỏi lại: “Cái gì gọi là tàm tạm?”

Lương Thần nghe ra tức giận nhỏ trong giọng nói cô gái, tuy rằng nhìn không thấy dung nhan của cô, nhưng anh vẫn có thể loáng thoáng tưởng tượng ra vẻ mặt giờ này khắc này của cô.

Khẳng định là hơi bĩu môi, giống như trước kia mình ở trong xe, nhìn thấy cô đứng ở trước xe Thẩm Lương Niên, bởi vì không hài lòng chuyện gì đó mà biểu hiện ra vẻ mặt này.

Cho tới bây giờ anh cũng không nghĩ tới, có một ngày, vẻ mặt mà anh rất hâm mộ, lại sẽ xuất hiện bởi vì anh.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 649: Người Yêu [2]

Editor: May

Thật ra Cảnh Hảo Hảo cũng không biết bắt đầu từ khi nào, sợ hãi Lương Thần lưu giữ ở đáy lòng cô đã biến mất không còn một mảnh.

Lúc ban đầu khi anh nói anh muốn theo đuổi cô, thật ra đáy lòng cô vẫn có chút khiếp đảm, nhưng tiếp xúc nhiều, cô phát hiện, tính tình anh và Lương Thần cô biết trước kia hoàn toàn giống như là hai người, có một ngày, cô và anh cùng nhau ăn xong cơm tối xem một bộ phim điện ảnh, bộ phim rất phấn khích, cô xem đến tâm tình có chút kích động, lúc đi ra cùng anh vai sóng vai. còn lại nhải thảo luận tình tiết phim với anh, cô thích nam chính bên trong, anh lại chê bộ dáng nam chính kia rất phụ nữ, sau đó nói ánh mắt của cô không tốt, cô tranh cãi không lại anh, liền cảm tức nâng tay lên, hung hăng vỗ một cái lên bả vai của anh.

Tuy rằng lúc ấy là cô đùa giỡn, vung tay tới, nhưng sau khi cô đánh xong, liền sợ hãi.

Cho dù chuyện kia đã qua rất nhiều ngày, nhưng cô vẫn nhớ rõ như trước, ngay lúc đó tay chân mình đều lạnh lẽo, ngừng thở, sợ hãi nhìn anh, cô sợ anh trở mặt với mình trong rạp phim người đến người đi.

Nhưng anh chẳng những không có, ngược lại trên mặt lộ ra ý cười, mở miệng dỗ cô.

Lúc ấy cô thật sự bị một màn như vậy dọa choáng váng, cô đứng sững sờ tại chỗ, đầu óc không có suy nghĩ.

Anh lại không biết ngay lúc đó cô là bị dọa sợ, vẻ mặt khẩn trương nhìn cô, xin lỗi với cô, kéo tất cả sai lầm lên trên người của mình.

Thật ra anh đâu có phạm sai lầm gì với cô?

Chỉ là cô không hiểu chuyện, nói không lại anh, liền động thủ.

Anh là một người đàn ông, đứng ở trước mặt cô, khen ngợi đủ loại nhân vật nam chính kia thật tốt chộc cô bật cười, lập tức làm cho đáy lòng của cô ấm áp.

Mỗi người đều nói, một phụ nữ không hiểu chuyện, nhất định là có một người đàn ông tốt nuông chiều.

Thẩm Lương Niên từng rất tốt với cô, nhưng ở trong tình yêu kia, có lẽ là cô yêu nhiều và sâu đậm hơn, luôn không dám như những cô bạn gái khác, kiêu căng, phát hỏa, đùa giỡn tiểu tính tình.

Nhưng ở trong tình yêu, chuyện mỗi cô gái có quyền hưởng thụ, Lương Thần đều cho cô.

Làm cho cô cảm thấy, hết thảy này cứ như một giấc mộng không chân thật.

Anh đối với cô rất tốt, tốt đến không thể bới móc, đồng nghiệp trong văn phòng nói nếu cô đánh mất anh, tuyệt đối là tiếc nuối lớn nhất cả đời của cô.

Nhưng đáy lòng cô không có rõ ràng, anh đối với cô càng tốt, lòng của cô luân hăm lại càng sâu, nhưng cô càng run sợ trong lòng, cô luôn cảm

thấy không có chuyện tốt như vậy rơi đến trên người cô, luôn cảm thấy đây là do mình ý nghĩ kỳ lạ mơ thấy.

Cho nên, cô liền trở nên càng thêm tùy hứng, kiêu căng, đùa giỡn tiểu tính tình trước mặt Lương Thần.

Thật ra đáy lòng cô sợ hãi, sợ anh sẽ không nhân nhượng cô.

Nhưng hết lần này tới lần khác anh càng nhân nhượng cô, cô lại càng muốn thử, cô muốn nhìn xem, đây có phải là anh đang giả vờ hay không.

Nhưng mà, ngày anh theo đuổi của cô, một ngày lại một ngày trôi qua, bao dung của anh với cô càng lúc càng lớn, dung túng càng ngày càng sâu.

Anh khiến cho cô cảm thấy, nơi có anh, cô không phải là một Cảnh Hảo Hảo bình thường, mà là một công chúa được nâng ở trong lòng bàn tay quan tâm.

Từ khi ba mẹ qua đời, cưng chiều mất mát suốt mười năm của cô, bởi vì có anh, đều bồi thường trở lại.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, đáy mắt trở nên hơi có chút ẩm ướt, ở trên lưng Lương Thần, thay đổi một tư thế thoải mái một chút, ghé vào đầu vai Lương Thần, qua một lát, hỏi: “Lương Thần, gần đây em, có phải rất quá đáng với anh không?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 650: Người Yêu [3]

Editor: May

Lương Thần nghe câu này, động tác công Cảnh Hảo Hảo đi đường hơi dừng một chút, đứng ở tại chỗ, anh quay đầu, nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo, hỏi: “Vì sao lại hỏi như vậy?”

Cảnh Hảo Hảo chôn hai gò má trên vai Lương Thần, ấp a ấp úng hồi lâu, mới giọng nói rầu rĩ nói ra biểu hiện tựa hồ luôn cố tình gây sự trong mấy ngày nay một lần, sau đó bổ sung một câu: “Lúc em đùa giỡn tính tình như vậy, có phải anh cảm thấy đặc biệt ủy khuất, đáy lòng đặc biệt khổ sở không?”

Hóa ra cô gái nhỏ là vì chuyện này, mới đột nhiên liền cảm xúc nặng nề như vậy, Lương Thần nhin không được cúi đầu cười hai tiếng, tiếp tục kéo Cảnh Hảo Hảo lên trên lưng, mở bước chân thông thả, tiếp tục đi về phía trước: “Hảo Hảo, em theo anh cùng một chỗ, không cần giống như người kia, mình vui vẻ như thế nào, liền làm như thế đó.”

Cô nhìn thấy thần thái không rõ ràng của anh, lại nghe được một chút nghiêm túc trong lời nói của anh.

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo ấm áp, qua một lát, vẫn mang theo vài phần không xác định mở miệng lần nữa, hỏi: “Lương Thần, anh thật sự không cảm thấy em như vậy rất quá đáng à?”

“Không cảm tấy.” Lương Thần không có chần chờ gì trả lời, trong giọng nói mang theo mười phần dung túng.

Cảnh Hảo Hảo cong môi cười cười, ôm cánh tay Lương Thần lại nắm thật chặt, sau đó nhắm mắt lại suy nghĩ trong chốc lát, vẫn mang theo vài phần bất an thuần túy mở miệng, giọng nói tinh tế nói: “Nhưng chính em cảm thấy em như vậy có chút cố tình gây sự, không đủ rộng lượng, không đủ hiền lành, không biết chăm sóc người, còn không có tri thức hiếu lễ nghĩa.....”

“Hảo Hảo.” Lương Thần mở miệng cắt đứt lời nói Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo ngậm miệng, đợi trong chốc lát, anh nghe được giọng nói Lương Thần, mang theo vài phần nghiêm túc truyền đến: “Anh tìm là một người yêu, anh muốn dùng tâm đi yêu một người, không phải là một bảo mẫu.”

Cảnh Hảo Hảo bị anh chặn đến trong khoảng thời gian ngắn có chút nói không nên lời, tay ôm cổ anh của cô hơi giật giật, sau đó có chút lo lắng không đủ nói: “Anh không cần, nhưng người khác sẽ nói.....”

“Phụ nữ của anh, làm sao đến phiên bọn họ khoa tay múa chân.” Lương Thần hừ một tiếng, trong giọng nói mang theo mười phần cao ngạo.

Lời nói tràn ngập khí phách như vậy, còn hơn trăm ngàn ngôn ngữ lời ngon tiếng ngọt, làm cho đáy lòng Cảnh Hảo Hảo, như là đổ mật, ngọt ngào chán ngấy.

Cảnh Hảo Hảo không có lên tiếng, Lương Thần cũng không nói chuyện, hai người cứ im lặng đi trong chốc lát như vậy, giọng Lương Thần, ở ánh đèn tuyết trắng ban đêm, chậm rãi chậm rãi truyền đến: “Hảo Hảo, em là người phụ nữ đầu tiên anh muốn cưỡng chiều như vậy, cũng là một người duy nhất.”

Trong cổ họng Cảnh Hảo Hảo như là chặn cái gì đó, không lên không xuống.

Cô có thể tin tưởng anh sao? Cô có thể xem tình yêu thất bại của Thẩm Lương Niên và cô kia là một lần ngoài ý muốn, tin tưởng mình còn có tốt đẹp mới ư?

Cảnh Hảo Hảo dùng sức nuốt nuốt nước miếng, mới cong môi, cười nói an nhàn nói: “Lương Thần, anh như vậy sẽ chiều hư em.”

“Vậy chiều hư đi, dù sao cả đời này, chỉ có một lần cơ hội nuông chiều không ranh giới như vậy, cho nên Hảo Hảo, em nhất định phải để cho anh có cơ hội tiêu hao vô cùng nhuần nhuyễn này.”

Nhìn một chút, đây là một người đàn ông như thế nào.

Lúc khí phách, giống như toàn thế giới đều bị anh dẫm nát dưới lòng bàn chân.

Lúc nhu tình, giống như người toàn thế giới đều vì anh mà trở nên ấm áp.

Lúc Cảnh Hảo Hảo mười tuổi, gặp Thẩm Lương Niên, cô nghĩ rằng đã gặp hạnh phúc tốt đẹp nhất bên trong cả đời mình.

Nhưng mười năm sau, cái gọi là hạnh phúc tốt đẹp đó lại cho cô một tai họa trí mạng nhất.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 651: Người Yêu [4]

Editor: May

Lúc Cảnh Hảo Hảo 20 tuổi, gặp Lương Thần, cô nghĩ rằng là tai họa bất hạnh nhất mình gặp phải trong đời.

Nhưng chuyện cô nghĩ là tai họa này, vào lúc này, lại khiến cho cô cảm giác hạnh phúc trước nay chưa từng có.

Thế giới này, luôn làm người ta không nghĩ ra được như vậy.

Bãi đỗ xe, ở đối diện cuối đường dành riêng cho người đi bộ, lúc Lương Thần cõng Cảnh Hảo Hảo đi qua cầu vượt, Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương chói sáng độc quyền của tiệm "Cartier" đối diện trung tâm thương mại, thần thái hơi ngẩn người.

Cảnh Hảo Hảo nhìn quanh trái phải một vòng, nhìn thấy chung quanh là đủ loại kiểu dáng nhẫn hiệu nhẫn kim cương.

Nơi này, cô rất quen thuộc, là khu vực trung tâm mua nhẫn kim cương ở thành phố Giang Sơn.

Cô từng đứng ở trạm xe buýt đối diện cầu vượt, mở miệng nói với Thẩm Lương Niên: Em làm bạn gái anh được không?

Cô thực thích thành phố Giang Sơn này, không phải bởi vì tỏ tình với Thẩm Lương Niên nên thích nơi này, mà là bởi vì toàn bộ nơi này đều là

bán nhẫn kim cương.

Nhẫn kim cương đại biểu cho lâu dài, tình yêu, trung thành.

Lúc ấy cô ôm tâm tình như vậy, ở dưới ánh đèn neon tất cả nhẫn hiệu kim cương, mở miệng với Thẩm Lương Niên.

Nhưng người đàn ông kia, lại cô phụ cô.

Chỉ là, người đàn ông công cô bây giờ, có thể cũng cô phụ cô không?

Cảnh Hảo Hảo thu tầm mắt từ trên đèn nê ông Cartier trở về, rũ mi mắt, ngáy người trong chốc lát, nói: “Lương Thần, anh thật sự thật thích em sao?”

“Rất thích.”

Cảnh Hảo Hảo ghé vào sau lưng Lương Thần, im lặng trong chốc lát, lại hỏi: “Vậy anh có muốn biết đáp án của em không?”

Lương Thần chưa bao giờ dụng tâm cố gắng theo đuổi cô gái nào như vậy, Cảnh Hảo Hảo là một người duy nhất, hiện tại cô hỏi anh, anh có muốn biết đáp án không.

Tâm Lương Thần, hung hăng co rút lại một chút, còn chưa có mở miệng, giọng nói Cảnh Hảo Hảo lại truyền tới: “Lương Thần, ngày lễ giáng sinh đó, chúng ta sẽ ở nơi này, sau đó em nói đáp án cho anh, được không?”

Lương Thần công Cảnh Hảo Hảo yên lặng không tiếng động đi tới phía trước, đi trong chốc lát, nói: “Được.”

Sau đó liền mở bước chân, đi xuống cầu vượt từng chút.

Nhẫn hiệu kim cương hai bên đường chuyển chậm một chút, đèn nê ông còn đang không ngừng lóe lên.

.....

Lương Thần lái xe, một đường lưu loát đưa Cảnh Hảo Hảo đến dưới lầu tiểu khu của cô.

Dừng xe xong, Lương Thần theo thói quen xuống xe, mở cửa xe sau ra, ôm thứ Cảnh Hảo Hảo mua ra, sau đó thay Cảnh Hảo Hảo mở cửa xe ra: “Anh đưa em lên.”

Cảnh Hảo Hảo vừa định mở miệng nói “Không cần”, trong đầu lập tức nghĩ đến dọc đường mình và Lương Thần trở về, lại có thể quên mất vấn đề quan trọng nhất của cuộc sống, cô lập tức gật gật đầu, nói: “Được.”

Về nhà, Cảnh Hảo Hảo lập tức lấy một đôi dép nam ra, đặt tới trước cửa: “Đi vào ngồi một lát đi.”

Sau đó liền nhanh chóng chuyển đầu óc, nghĩ chính mình nên mở miệng xin Lương Thần giúp đỡ như thế nào.

Cảnh Hảo Hảo sợ Lương Thần bởi vì sắc trời đã tối muộn, mở miệng nói gấp lại, liền lập tức nói với Lương Thần thay dép xong, đặt gói to ở trên bàn cơm: “Em đi pha hai ly cà phê.”

Sau đó, cũng không chờ Lương Thần nói chuyện, liền tự mình đi tới trước máy cà phê, cầm bột cà phê, bỏ vào.

Cảnh Hảo Hảo vừa chờ nước trong máy cà phê sôi, vừa lặng yên không một tiếng động nâng mí mắt, quan sát đồ cô mua từ siêu thị, Lương Thần phân loại từng cái bỏ vào trong tủ lạnh, sau đó liền cắn ngón tay, vòng vo đảo mắt.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 652: Người Yêu [5]

Editor: May

Nước trong máy cà phê nấu sôi, ùng ục ùng ục bốc khí nóng lên, quay cuồng hướng lên trên, Cảnh Hảo Hảo cầm tách cà phê rót hai tách cà phê, bưng đến trước bàn trà trong phòng khách, như hiến vật quý đưa một ly cà phê qua cho Lương Thần ngồi trên ghế sofa, sau đó còn vừa hỏi khẩu vị Lương Thần, vừa giúp anh thêm sữa và đường.

Cảnh Hảo Hảo chờ sau khi Lương Thần uống một ngụm cà phê, mới chầm chước ngôn ngữ một chút, mở miệng nói: “Lương Thần, mấy ngày hôm trước em ở trên mạng thấy được một trò chơi, em cảm thấy chơi rất vui, muốn chúng ta đến chơi thử một chút không.”

“Trò chơi nào?”

“Chính là hai người trao đổi thẻ ngân hàng, hưởng thụ một chút cảm giác được đối phương bao dưỡng, có trợ giúp xúc tiến cảm tình.”

Thật ra trò chơi này, hoàn toàn không tồn tại, là Cảnh Hảo Hảo suy nghĩ nửa ngày, mới nghĩ ra được.

Chỉ cần Lương Thần đáp ứng cùng chơi trò chơi này với cô, như vậy cô có thể lấy được thẻ ngân hàng của Lương Thần, đoạn thời gian này cô sẽ không lo ăn uống, chờ ngày 20 phát tiền lương, cô bổ sung tiền trở lại giải quyết mọi chuyện!

Về phần thẻ ngân hàng của cô chỉ còn một đồng, đưa cho Lương Thần, anh cũng sẽ không cần dùng tiền của cô.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, nhin không được khen tặng chính mình dưới đáy lòng một chút, sau đó liền nháy mắt, nhìn Lương Thần hỏi: “Chúng ta cũng đến chơi một chút được không?”

Lương Thần chưa bao giờ thiếu tiền, sao có thể sẽ nghĩ đến hiện tại Cảnh Hảo Hảo đang đạ tận lương tuyệt, chỉ là nghĩ đến cô thật sự phải chơi trò chơi, vì thế không hề dị nghị móc ví tiền của mình từ trong túi ra, trực tiếp ném tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo, nói: “Anh cầm toàn bộ đi.”

Cảnh Hảo Hảo nhìn ví tiền Gucci số lượng hạn chế ném tới trước mặt mình, đầu tiên là cả người hơi né tránh ra sau, sau đó mới chậm chạp vươn tay, cầm lấy ví tiền, dùng dư quang khóe mắt nhìn thoáng qua Lương Thần đang uống cà phê, liền nhẹ nhàng mở ra, kết quả nhìn thấy một xấp tiền giấy đỏ rực thật dày, ánh mắt của cô nháy mắt phát ra một tầng ánh sáng, cuối cùng vì không để cho chính mình lộ ra sơ hở thiếu tiền, Cảnh Hảo Hảo vội vàng quét về phía thẻ ngân hàng, kết quả nhìn thấy bên trong từng dãy từng dãy thẻ ngân hàng, Cảnh Hảo Hảo nháy mắt giật mình tại chỗ.

Những thẻ ngân hàng này, có vài cái cô biết, có vài cái cô ngay cả nghe cũng chưa nghe qua.

Cô mở to thật to mắt, nghiên cứu thẻ ngân hàng bên trong nửa ngày, sau đó liền yên lặng đưa tới trước mặt Lương Thần, nói: “Trong những thẻ ngân hàng này, thẻ nào ít tiền nhất?”

Lương Thần nhàn nhã buông tách cà phê, tùy tiện nhìn lướt qua ví tiền của mình, sau đó chỉ vào một cái thẻ màu xanh biếc, nói: “Chắc là cái này.”

Cảnh Hảo Hảo gật gật đầu, liền rút tấm thẻ đó ra, sau đó cầm một cây bút và tờ giấy từ dưới bàn trà, nhìn Lương Thần, hỏi: “Mặt mã là bao nhiêu?”

Lương Thần không nháy mí mắt một cái nói: “865437.”

Nói xong, lại bổ sung một câu: “Mật mã tất cả thẻ đều là sáu số này.”

Cảnh Hảo Hảo cầm bút, ngón tay có chút run rẩy viết sáu con số này xuống, sau đó cầm tấm thẻ ít tiền kia nhất nói: “Em vẫn là dùng tấm thẻ ngân hàng của mình đổi tấm thẻ này.”

Nói xong, Cảnh Hảo Hảo lấy ra thẻ ngân hàng của mình, cho dù bên trong chỉ có một đồng tiền, nhưng Cảnh Hảo Hảo vẫn rất tiết tháo cầm bút viết lên giấy mật mã của mình, dán ở trên thẻ ngân hàng, nhét vào trong ví tiền Lương Thần.

Lương Thần nhìn chăm chăm tấm thẻ ngân hàng của Cảnh Hảo Hảo trong ví của mình, nghiêng đầu hỏi: “Bên trong có tiền không?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 653: Người Yêu [6]

Editor: May

Một đồng tiền cũng coi như là tiền đi..... Cảnh Hảo Hảo nghĩ nghĩ, liền gật gật đầu với Lương Thần, đồng dục nói: “Có nha.”

“Có bao nhiêu?”

Vấn đề này, lập tức hỏi Cảnh Hảo Hảo đáp không được.

Nếu cô nói chỉ có một đồng tiền, vậy chẳng phải chuyện mình không có tiền sẽ bị vạch trần ư?

Lương Thần nhìn thấy thần thái do dự của Cảnh Hảo Hảo, cười khẽ một chút, nói: “Khả định không có nhiều tiền bằng trong thẻ ngân hàng của anh đi.”

Cho dù Lương Thần nói là lời thật, nhưng Cảnh Hảo Hảo vẫn bởi vì lời nói thật này, có chút mất hứng nhếch miệng.

Cánh môi của cô hồng hồng nộn nộn, ở ngọn đèn chiếu xuống, thêm một tầng ánh sáng nhu hòa, lúc vểnh lên, Lương Thần nhìn đến đáy lòng hiện lên một tầng gợn sóng, anh nhin không được vươn tay, dè môi vểnh lên của Cảnh Hảo Hảo xuống.

Cảnh Hảo Hảo lại vểnh lên lần nữa.

Lương Thần lại đề lần nữa.

Lúc này đây, ngón tay anh vẫn còn chưa rút đi, môi Cảnh Hảo Hảo lại nhẹ nhàng giật giật, một cổ dòng điện không thể nói nên lời, trực tiếp vọt từ đầu ngón tay vào đáy lòng anh, làm cho anh kìm lòng không đậu nhẹ nhàng cong ngón tay, bỏ vào trong môi Cảnh Hảo Hảo, nhẹ nhàng vuốt ve.

Ánh mắt Cảnh Hảo Hảo, mở tròn tròn, cả người như là bị chấn động ngồi xồm trước bàn trà, thật lâu sau, cô mới nhẹ nhàng vòng vo đảo mắt, đối mặt đôi mắt đen trầm tĩnh của Lương Thần.

Tâm mắt của anh và cô nhìn nhau, lập tức, toàn bộ không khí trong phòng đều trở nên yên lặng xuống.

Hơi thở ái muội, nháy mắt cấp tốc dâng lên trong phòng.

Cảnh Hảo Hảo nhin không được lại nhẹ nhàng mấp máy cánh môi mình một chút, khiến cho ngón tay Lương Thần nhẹ nhàng run rẩy ở trên cánh môi của cô, sau đó người đàn ông đột nhiên vươn tay, một phen kéo cô đứng lên, trực tiếp kéo vào trong lòng.

Hành động này của anh, nhanh đến làm cho Cảnh Hảo Hảo hoàn toàn không có phản ứng gì, trong miệng cô có chút hờn dỗi hô một câu “Lương Thần”, sau đó bên tai liền vang lên một tiếng “Anh ở đây”, theo sau môi của cô, liền bị Lương Thần hung hăng ngăn chặn.

Trong não Cảnh Hảo Hảo nháy mắt trống rỗng, chỉ thép bản năng nâng tay lên, ôm cổ anh.

.....

Cửa sổ phòng khách không có đóng, gió mùa đông, mang theo cảm giác lạnh thấu xương, từ từ thổi vào từ ngoài cửa sổ, thổi rèm cửa sổ vàng sữa chung quanh bay tới, cuốn theo một tầng ý lạnh.

Hai người trên sô pha, hôn như keo như sơn, mang theo trời băng đất tuyết ngoài cửa sổ đều hòa tan nhiệt tình.

Lương Thần triền miên không ngớt hôn môi Cảnh Hảo Hảo hồi lâu, mới nâng tay lên, ôm thắt lưng của cô, đi vào trong phòng ngủ của cô.

Đã rất lâu chưa từng có da thịt tiếp xúc như vậy, Lương Thần thật cẩn thận như là một người học nghề, động tác của anh vô cùng mềm nhẹ, mang theo quý trọng ngàn vạn, bên trong ôn nhu triền miên còn mang theo gấp bách nhàn nhạt.

Mãi cho đến cuối cùng, hai người thẳng thắn thành khẩn gặp lại, anh cúi đầu, ánh mắt nhìn cô thật sâu, chậm rãi hôn lên môi của cô, mới chậm rãi, chậm rãi, kết làm một thể với cô.

.....

Ngày hôm sau Lương Thần liền tỉnh dậy rất sớm, Cảnh Hảo Hảo liền vùi ngủ say ở trong lòng anh, trên da thịt trắng nõn, phủ kín dấu tích triền miên của anh và cô.

Anh nhìn chăm chăm cô hồi lâu, chỉ cảm thấy đêm xuân phù dung tối hôm qua như một giấc mộng không chân thật.

Tay anh, nhịn không được ở trong đệm chăn, dao động lên trên người của cô, đánh thức cô đang lúc ngủ mơ, cô có chút mê mang liếc mắt nhìn anh một cái, xoay người muốn tiếp tục đi vào giấc ngủ, lại bị anh kéo tới một phen, lại ngăn chặn môi cô một lần nữa.

Lại là một phòng kiều diễm.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 654: Người Yêu [7]

Editor: May

Đợt lúc kết thúc, Cảnh Hảo Hảo sớm đã xụi lơ ở trong lòng Lương Thần, nhắm mắt lại cũng không nhúc nhích.

Di động đặt ở trên tủ đầu giường đúng lúc vang lên, Lương Thần cầm lấy di động, nhìn thấy là Tô Tiểu Tả gọi tới, tiếp nghe, sau đó “ừ” hai tiếng liền chặt đứt điện thoại.

Lương Thần xoay người, tiếp tục ôm Cảnh Hảo Hảo hữu khí vô lực vào trong lòng của mình, vuốt tóc dài của cô, thấp giọng nói: “Hảo Hảo, chuyến bay của anh vào mười giờ, hiện tại phải xuất phát đi sân bay, em muốn ăn cái gì, anh bảo người ta đưa tới đây.”

Cảnh Hảo Hảo đã mệt đến sức cùng lực kiệt, lật người trong lòng Lương Thần: “Em muốn tiếp tục ngủ.”

“Được.” Lương Thần hôn hai gò má cô nói, nói: “Vậy anh bảo người ta đưa bữa sáng tới, đặt ở trong hộp giữ ấm, em tỉnh ngủ, nhớ ăn, trong mấy ngày anh đi công tác, em chiếu cố chính mình thật tốt, nếu có chuyện, có thể trực tiếp liên lạc với thím Lâm.”

Cảnh Hảo Hảo gật gật đầu lung tung, giãy ra từ trong lòng Lương Thần, tìm một tư thế thoải mái.

“Nhớ rõ mỗi ngày phải ăn cơm đúng giờ, hiện tại thời tiết lạnh, nhất định phải giữ ấm, đừng để bị cảm.....”

Lúc này Cảnh Hảo Hảo ngay cả một chút phản ứng cũng không có.

Lương Thần cúi đầu, hôn trán Cảnh Hảo Hảo hai cái, mới lưu luyến không rời chuyển dời từ trên người cô ra, sau đó tiến vào trong phòng tắm rửa một lúc, lúc trở về mặc quần áo, nhìn thấy trên phần lớn da thịt lộ ra bên ngoài của Cảnh Hảo Hảo, có từng dấu hôn, ánh mắt Lương Thần hơi lóe lên, đi lên trước, cầm lấy chặn cẩn thận đắp cho Cảnh Hảo Hảo, sau đó vừa đeo caravat, vừa lại hôn lên mái tóc Cảnh Hảo Hảo, nói: “Hảo Hảo, anh đi đây.”

Cảnh Hảo Hảo giống như ngủ mơ màng gật đầu một cái.

“Hảo Hảo, gặp sau.” Lương Thần giống như đùa dai cúi đầu, cắn cổ thon dài của Cảnh Hảo Hảo một chút, chọc cho cả người vừa mệt vừa buồn ngủ của Cảnh Hảo Hảo run rẩy một chút, liền tức giận bắt lấy gối đầu bên cạnh đánh về phía Lương Thần.

Lương Thần vươn tay nhận lấy, cúi đầu nặng nề cười hai tiếng, lần nữa đặt gối đầu về vị trí ban đầu, sau đó liền hăng hái đi công tác.

.....

Cảnh Hảo Hảo lại tỉnh lại, đã là một giờ chiều.

Cảnh Hảo Hảo bò dậy từ trên giường, mở hộp giữ ấm ra, nhìn thấy bên trong là thức ăn Lương Thần đã chuẩn bị tốt trước cho cô, đáy lòng hơi cảm giác được một tia ấm áp.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ vừa đúng, ấm dạt dào chiếu toàn bộ vùng đất, Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trước bàn ăn, lúc ăn cháo, đáy lòng mặc danh kỳ diệu hiện lên một tia thương cảm.

Cô không biết..... cảm giác cô được Lương Thần cưng chiều như hiện tại vậy, rốt cuộc có thể duy trì bao lâu.

Cô không có tin tưởng, không có nắm chắc với tương lai của mình và Lương Thần, luôn cảm thấy có thể bể tan tành bất cứ lúc nào.

Chính là cho dù biết, có lẽ cuối cùng có thể không có kết quả, cũng đã trải qua một lần tình yêu thảm bại, nhưng cô vẫn sửa không được sau khi yêu một người, liền hận không thể làm chút tật xấu cho anh.

Cảnh Hảo Hảo nhìn kiện áo sơ mi mình mua cho Lương Thần trên sofa, nghĩ nếu anh đã biết phần lễ vật này, khẳng định ngày lễ giáng sinh đó sẽ không có cảm giác kinh hỉ, cô có thể lại cho anh thêm một kinh hỉ lớn hơn.

Cảnh Hảo Hảo ăn cơm vẫn nghĩ chính mình nên cho Lương Thần thêm một kinh hỉ như thế nào, đợi khi cô sắp ăn xong, cô đột nhiên bẻ ngón tay tính toán một chút, sau đó liền chọt tiến vào phòng ngủ, bật máy tính lên, liên hệ bác sĩ bệnh viện nhân dân một chút, hẹn lúc ba giờ chiều, đi bệnh viện làm kiểm tra, làm giải phẫu tháo vòng.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 655: Người Yêu [8]

Editor: May

Cô nghĩ, đối với Lương Thần mà nói, kinh hỉ lớn nhất, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Sau khi Cảnh Hảo Hảo ở trên mạng lấy số xong, nhanh chóng tắm rửa một cái, thay đổi một thân quần áo sạch sẽ, cầm túi xách trực tiếp đi xuống lầu.

Cô ngồi xe buýt đi tới bệnh viện nhân dân thành phố Giang Sơn, trước khi đi vào, đột nhiên nghĩ đến trong ví tiền của mình không có tiền, liền đi về phía máy rút tiền tự động ở đối diện.

Máy rút tiền đối diện bệnh viện, vĩnh viễn đều là đội ngũ thật dài.

Cảnh Hảo Hảo đợi khoảng hơn mười phút, mới đến phiên cô, cô rút tấm thẻ của Lương Thần từ trong túi ra, nhét vào máy rút tiền, sau đó nhập mật mã vào.

Đây là một tấm thẻ ít tiền nhất của Lương Thần, Cảnh Hảo Hảo nhận không được có chút tò mò muốn biết đến tột cùng có bao nhiêu tiền, cho nên liền thuận tay nhấn kiểm tra một chút.

Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy một chuỗi con số trước mặt, quáng mắt một trận, sau đó nâng tay lên, một, mười, trăm, ngàn, vạn..... Đếm đơn vị mỗi

con số.

Đứng ở phía sau Cảnh Hảo Hảo là một phụ nữ trung niên mặc thời trang, có thể sốt ruột lấy tiền, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo đứng ở trước mặt cô ta đếm thầm, không có chút hành động muốn rút tiền, nhịn không được liên tiếng thúc giục: “Này, tiểu thư, phiền toái cô nhanh lên.”

Cảnh Hảo Hảo quay đầu, gật gật đầu, lúc quay đầu quên mình đếm tới chỗ nào, vì thế lại bắt đầu đếm lần nữa.

Người phụ nữ trung niên phía sau trở nên rất không kiên nhẫn, nhìn chằm chằm Cảnh Hảo Hảo chuyên chú nghiêm túc bẻ ngón tay, thấp giọng mắng một câu “Có bệnh”, liền trực tiếp đi tới xếp hàng ở máy rút tiền bên cạnh.

Cảnh Hảo Hảo dùng mười ngón tay, lặp lại đầu ngón tay ba lần, rốt cục đếm xong số tiền trong thẻ của Lương Thần, sau đó cô liền nhấn rút tiền, thật cẩn thận nhấn con số 1000 đồng trong thẻ ngân hàng mười tỷ này.

Vào lúc Cảnh Hảo Hảo không biết trong thẻ này có bao nhiêu tiền, cô cũng không cảm thấy áp lực tâm lý quá lớn, nhưng hiện tại cô đột nhiên biết trong túi xách của mình, đựng một tấm thẻ ngân hàng mười tỷ, tinh thần cả người Cảnh Hảo Hảo mặc danh kỳ diệu trở nên đề phòng, thế cho nên cô ở trong bệnh viện kiểm tra, đi đến chỗ nào, động tác đầu tiên đều là kiểm tra túi xách của mình trước.

Kết quả kiểm tra chứng tỏ thân thể của cô đặc biệt khỏe mạnh, bác sĩ sắp xếp phẫu thuật tháo vòng của cô là vào ba ngày sau.

Cảnh Hảo Hảo tính thời gian một chút, trong bảy ngày sau khi tháo vòng không thể cùng phòng với Lương Thần, Lương Thần trở về căn ít nhất mười lăm ngày, thời gian dư dả, liền không hề suy nghĩ đi xuống lầu trả tiền.

Dọc đường rời khỏi bệnh viện, Cảnh Hảo Hảo đều là gắt gao cầm lấy túi xách của mình, cô sợ gặp phải chuyện xe máy giật túi xách, cố ý quấn dây túi xách ở trên cổ tay mình ba vòng.

Lúc Cảnh Hảo Hảo đứng ở trạm xe buýt chờ xe buýt, lại nhận được một cái tin nhắn.

.....

Chuyến bay Lương Thần đến trễ một tiếng, cho nên lúc đến sân bay phía đông thành phố Thượng Hải, đã là một giờ hai mươi phút chiều.

Đi ra sân bay, liền thấy được xe tới đón, đường xe từ sân bay phía đông Thượng Hải đến trung tâm thành phố cần ít nhất một tiếng, trên đường hơi có chút kẹt xe, thế cho nên lúc tới khách sạn, đã là ba giờ chiều.

Lương Thần và trợ lý xuống xe, lúc vừa mới chuẩn bị tiến vào khách sạn thuê phòng, di động cuộc sống riêng trong túi lại truyền đến một âm thanh nhắc nhở.

Lương Thần tiện tay lấy điện thoại di động ra, là tin nhắn ngân hàng gửi đến, nhắc nhở anh rút 1000 đồng.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 656: Người Yêu [9]

Editor: May

Lương Thần nhìn đuôi số thẻ ngân hàng, biết là tấm thẻ Cảnh Hảo Hảo lấy vào tối hôm qua, nhất thời khóe môi nhin không được dương lên.

Hóa ra, được người phụ nữ mình yêu tiêu tiền, lại có thể là một loại hưởng thụ cao nhất.

Trợ lý nhìn thấy Lương Thần dừng bước chân, cũng ngừng lại theo, trông thấy khuôn mặt lạnh lùng trong ngày thường của đại BOSS, khóe môi lại có thể mang theo nụ cười, nhin không được lá gan cũng lớn hơn theo một chút, nhin không được thốt ra một câu hỏi Lương Thần: “Lương tổng, là Cảnh tiểu thư gửi tin nhắn đến sao?”

Lương Thần ngẩng đầu, nhìn thoáng qua trong tay của mình, không nói gì, chủ bỏ điện thoại vào túi của mình, sau đó mới nhẹ nhàng gật gật đầu, nói: “Xem như vậy đi.”

Nói xong, liền đi qua cửa xoay tròn của khách sạn.

Trợ lý lôi kéo va ly hành lý đi theo phía sau Lương Thần, không hiểu ra sao nghĩ, cái gì gọi là xem như vậy đi?

.....

Phòng khách sạn, đã đặt tốt trước, chỉ là chưa có trả tiền.

Nhân viên khách sạn nhìn thấy Lương Thần, lập tức tiến lên đón, dẫn Lương Thần tới quầy lễ tân.

Tiểu thư lễ tân mỉm cười thân thiện mở miệng nói với Lương Thần: “Xin hỏi hai vị tiên sinh có đặt trước chưa?”

Vẻ mặt Lương Thần lãnh đạm đứng ở nơi đó, không có chút ý tứ muốn mở miệng nói chuyện.

Trợ lý đứng ở bên cạnh anh, lập tức mở miệng nói: “Rồi.”, sau đó báo tên của mình: “Lâm Nam.”

Lương Thần vốn là soái khí mê người, khiến cho tiểu thư lễ tân nhìn nhiều hai mắt, mới cúi đầu, nhập vào hai cái, sau đó báo một chuỗi số điện thoại di động, làm thăm tra đối chiếu: “Ngài đặt là hai gian phòng tổng thống, tổng cộng mười tám ngày, có thắc mắc gì không?”

Trợ lý: “Không có.”

“Vậy mời hai vị tiên sinh đưa chứng minh nhân dân của các người ra.”

Lương Thần mặt không chút thay đổi lấy ví tiền từ trong túi ra, rút thẻ chứng minh của mình ra, đặt ở trên quầy

Lúc tiểu thư lễ tân lấy đi thẻ chứng minh của Lương Thần và trợ lý, cố ý nhìn thẻ chứng minh của Lương Thần hai lần, sau đó lúc đi tới trước máy in, chỉ vào thẻ chứng minh Lương Thần, vẻ mặt kinh diễm thấp giọng nghị luận gì đó với đồng nghiệp của mình.

Tiểu thư lễ tân cầm thẻ chứng minh quay lại lần nữa, nhấn ở trên máy tính hai cái, mặt mang mỉm cười ngẩng đầu, nhìn chăm chăm khuôn mặt Lương Thần, ngữ khí dịu dàng nói: “Tổng cộng 46 vạn 7000, xin hỏi tiên sinh, quét thẻ sao?”

Lương Thần hơi hơi gật đầu, mở ví tiền ra, lúc theo thói quen chuẩn bị đi rút thẻ ngân hàng của mình, đột nhiên thấy được tấm thẻ của Cảnh Hảo Hảo.

Tuy rằng chỉ là một trò chơi, nhưng có thể xài tiền của Cảnh Hảo Hảo..... Tựa hồ cảm giác cũng không tệ.....

Lương Thần cũng không có quá hiểu rõ tiền quay phim của diễn viên, anh chỉ biết Duyên Hoa quay một tập phim là mấy chục vạn, cho nên nghĩ đến Cảnh Hảo Hảo cũng là nhiều tiền như vậy.

Cho nên, ngón tay Lương Thần đặt ở trên tấm thẻ của mình hơi dừng một chút, sau đó liền rút tấm thẻ của Cảnh Hảo Hảo ra, đưa cho tiểu thư lễ tân.

Tiểu thư lễ tân tươi cười chân thành tiếp nhận tấm thẻ, cà ở trên máy cà thẻ một chút, sau đó đưa bàn phím cho Lương Thần nói: “Tiên sinh, mời ngài nhập mật mã vào.”

Lúc Lương Thần hạ tay theo thói quen nhập mật mã của mình vào, mới nhớ tới đến đây là thẻ của Cảnh Hảo Hảo, sau đó liền xin lỗi nói một câu “Chờ” với tiểu thư lễ tân, liền rút tờ giấy Cảnh Hảo Hảo nhét vào trong ví tiền mình kia, nhìn thấy mật mã phía trên lại là: “123456”, khóe môi Lương Thần hơi giật giật, liền bất động thanh sắc ấn sáu con số này ở trên bàn phím.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 657: Người Yêu [10]

Editor: May

Mật mã đơn giản như vậy, cô còn phải viết xuống cho anh? Là đang vũ nhục chỉ số thông minh của anh sao?

Lương Thần nhập mật mã xong, liền kiêu căng đứng ở trước quầy, chờ tiểu thư lễ tân trả thẻ chứng minh, cùng với thẻ của Cảnh Hảo Hảo cho mình.

Tiểu thư lễ tân nhìn chăm chăm màn hình máy tính trong chốc lát, sau đó ngẩng đầu, nói này Lương Thần: “Thực xin lỗi, tiên sinh, biểu hiện số dư không đủ.”

Số dư không đủ?

Lương Thần lần đầu tiên cà thẻ bị nhắc nhở số dư không đủ trong đời, sắc mặt bất động gật gật đầu với tiểu thư lễ tân.

Tiểu thư lễ tân dùng hai tay đưa thẻ lên: “Tiên sinh, ngài muốn thay đổi thẻ không?”

“Không cần.” Lương Thần cũng không biết trong thẻ Cảnh Hảo Hảo rốt cuộc có số dư bao nhiêu, cho nên nghĩ một chút, bảo thủ nói: “Giúp tôi dùng thẻ này đặt phòng chín ngày trước.”

“Được, tiên sinh.”

Tiểu thư lễ tân lại đưa bàn phím cho Lương Thần lần nữa, Lương Thần lại nhấn 123456 lần nữa, đợi chưa đến một phút đồng hồ, tiểu thư lễ tân nâng ánh mắt lên lén lút nhìn thoáng qua Lương Thần, nói: “Tiên sinh, thực xin lỗi, vẫn là số dư không đủ.”

Lương Thần nhẹ nhàng nhú mi tâm, lại sửa miệng nói: “Vậy năm ngày thì sao?”

“Vẫn là số dư không đủ.”

“Một ngày.”

“Thực xin lỗi, tiên sinh, vẫn là số dư không đủ.”

“Gian phòng đó loại một ngày.”

Tiểu thư lễ tân sau khi chờ Lương Thần nhập mật mã vào lần nữa, lại mở miệng nói với Lương Thần: “Số dư không đủ.”

Tiền phòng một ngày, hơn hai vạn đồng, lại có thể còn nhắc nhở số dư không đủ? Vậy rốt cuộc trong thẻ này Cảnh Hảo Hảo này có tiền hay không?

Lương Thần ngẩng đầu, nhìn thoáng qua đơn giá của khách sạn trước mặt, sau đó nói: “Giúp tôi đổi thành phòng giường lớn, mỗi phòng một ngày.”

Tiểu thư lễ tân tiếp tục ép buộc trong chốc lát, cà thẻ Lương Thần, lúc này tiểu thư lễ tân trực tiếp ngay cả số dư không đủ cũng ngượng ngùng nói ra, trực tiếp nhìn Lương Thần lắc đầu.

“Vậy gian phòng tiêu chuẩn?”

Tiểu thư lễ tân lắc đầu.

“Phòng một người.”

Đây là rẻ nhất khách sạn rồi.

Tiểu thư lễ tân lại lắc đầu.

Trợ lý đứng ở phía sau Lương Thần nhin không được lên tiếng:
“Lương tổng, không bằng dùng thẻ của tôi cà trước đi.”

Lương Thần liếc mắt nhìn trợ lý mình một cái, đưa cho anh một đạo ánh mắt “Anh cảm thấy tôi không có tiền sao?”, sau đó tùy tiện lấy một tấm thẻ khác trong ví tiền mình ra, ném cho tiểu thư lễ tân nói: “Không có mặt mã, trực tiếp cà phòng tổng thống, hai người mười tám ngày.”

.....

Lúc Lương Thần và trợ lý đang đợi thang máy, nhìn thấy máy rút tiền tự động của khách sạn, Lương Thần dừng bước chân một chút, trực tiếp đi qua, cắm thẻ của Cảnh Hảo Hảo vào, nhấn số dư, sau đó nhìn trên màn hình biểu hiện “1” đồng, sắc mặt hơi ngẩn người, sau đó liền rút thẻ ra, nói với trợ lý phía sau: “Đi chuyển khoản 99 đồng vào thẻ này cho tôi.”

“Vâng, Lương tổng.”

Trợ lý vừa nói, vừa lấy di động ra hành động.

Lương Thần nghĩ đến phí thủ tục khác ngân hàng, nhất thời liền nói:
“Chuyển 101 đồng.”

“Lương tổng, đã chuyển khoản thành công.”

Lương Thần lại cắm thẻ Cảnh Hảo Hảo vào lần nữa, nhìn thấy bên trong biến thành số dư “102”, sau đó không chút do dự nhấn rút tiền, chọn 100 đồng, nhấn xác nhận.

Trên màn ảnh máy rút tiền nhảy ra “Rút tiền khác ngân hàng, cần khấu trừ 2 đồng phí thủ tục, đồng ý xin xác nhận.”

Lương Thần lại nhấn xác nhận, sau đó trong máy rút tiền rơi ra 100 đồng.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 658: Đặc Biệt Ngọt Ngào [1]

Editor: May

Lương Thần lại nhấn xác nhận một chút, sau đó trong máy rút tiền rơi ra 100 đồng.

Lương Thần cầm 100 đồng kia, cầm ở trong tay nhìn một chút, sau đó ngẩng đầu, nhìn quanh khách sạn, cất bước đi về phía siêu thị trong khách sạn, đi dạo ở bên trong một vòng, cuối cùng chọn hai cây kẹo que Alps, cầm 100 đồng rút ra từ trong thẻ Cảnh Hảo Hảo qua tính tiền.

Lương Thần đi ra siêu thị, trực tiếp trả 99 đồng lại cho trợ lý, lúc tiến vào trong thang máy, Lương Thần nghĩ đến còn thiếu trợ lý 2 đồng phí thủ tục, sau đó lục tìm trong ví tiền một lát, tìm được hai đồng tiền xu, nhét vào giữa 99 đồng trong tay trợ lý.

.....

Cảnh Hảo Hảo bật di động lên, nhìn thấy tin nhắn là ngân hàng nhắc nhở, tài khoản đuôi số 5230 chuyển vào cho bạn 101 đồng, hiện tại số dư của bạn là 102 đồng.

Cảnh Hảo Hảo nắm di động sừng sốt trong chốc lát, vào lúc cô nghi hoặc là ai chuyển cho cô 101 đồng, di động trong tay lại vang lên một lần nữa, có một tin nhắn ngân hàng lại gửi tới đây: Bạn rút tài khoản 100 đồng, phí thủ tục 2 đồng, số dư 0 đồng.

Cả người Cảnh Hảo Hảo tựa như hóa đá, đứng ở trước trạm xe buýt, thế cho nên xe buýt mình chờ đã lái đi, cũng không có phản ứng nào, qua hồi lâu, Cảnh Hảo Hảo nháy mắt hiểu được hết thảy.

Tiền này là Lương Thần gửi vào đi..... Sau đó là Lương Thần lấy ra, anh, anh, sao anh có thể vô sỉ như vậy, rõ ràng đã có tiền như thế, lại có thể ngay cả một đồng tiền của cô cũng không buông tha!

Thật, sự, là, rất, quá, đáng, rồi!

Lúc Cảnh Hảo Hảo đang tức giận bất bình, đột nhiên nghĩ đến trò chơi nói với Lương Thần vào tối hôm qua, trời ạ..... Cứ như vậy, có phải Lương Thần không biết cô thân không một xu, mới chơi trò chơi đó với anh không?

Mặt Cảnh Hảo Hảo nháy mắt trở nên đỏ bừng, một loại cảm giác xấu hổ nồng đậm, nhanh chóng bò khắp toàn thân của cô.

Thật, sự, rất, mắc, cỡ người, rồi!

Chiếc xe buýt Cảnh Hảo Hảo chờ đúng lúc dừng ở trước mặt cô, Cảnh Hảo Hảo đỏ mặt lên xe, sau khi cà thẻ, tìm vị trí ngồi xuống, ấn di động của mình, đáy lòng suy nghĩ chính mình có nên gửi tin nhắn cho Lương Thần thử dò xét có phải anh đã biết chính mình đùa giỡn thủ đoạn không?

Chính là, cô nên thử như thế nào đây?

Cảnh Hảo Hảo nằm di động suy nghĩ hồi lâu, cũng chưa nghĩ ra một phương pháp tốt, kết quả di động trong tay cô lại vang lên.

Cảnh Hảo Hảo hồn nhiên không biết.

Một bà lão ngồi ở bên cạnh nhìn thấy cô nằm di động không có một chút phản ứng, nhin không được tốt bụng nâng tay lên, đẩy bả vai Cảnh

Hảo Hảo, nhắc nhở cô: “Di động cháu vang.”

Cảnh Hảo Hảo xoay qua, phòng bị nhìn thoáng qua bà lão, sau đó cầm túi để ở giữa mình và bà lão lên, đặt ở trong lòng, gắt gao bảo vệ, mới nói một câu “Cám ơn”, mở di động của mình lên.

Tin nhắn là Lương Thần gửi đến, chỉ có ba chữ: “Anh đến rồi.”

Mặt Cảnh Hảo Hảo lập tức trở nên càng đỏ, vừa chột dạ Lương Thần có thể khởi binh vấn tội hay không, ngón tay vừa run run đánh một hàng chữ ở trên bàn phím: “Ừ, vừa tới à?”

“Ừ, máy bay đến trễ.” Lương Thần rất nhanh gửi tin nhắn lại đây, Cảnh Hảo Hảo còn chưa kịp hồi đáp, lại nhận được một cái: “Anh mua lễ vật cho em.”

Một câu đơn giản như vậy, lại làm cho đáy lòng Cảnh Hảo Hảo lập tức trở nên ấm áp.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 659: Đặc Biệt Ngọt Ngào [2]

Editor: May

Buổi sáng hôm nay vừa mới đi công tác tới Thượng Hải, liền chọn lựa lễ vật cho cô.....

Cảnh Hảo Hảo hoàn toàn quên chuyện trong thẻ mình không có tiền, vui rạo rực đánh ở trên màn hình, tò mò giống như bé cưng hỏi: “Lễ vật gì?” Ở cuối cùng còn kèm theo một biểu tình “Chờ mong”.

.....

Lương Thần đứng lúc tiến vào khách sạn đỡ hành lý mang theo bên người xuống, liền trực tiếp mở cuộc họp trong phòng khách sạn với cao tầng công ty chi nhánh Thượng Hải.

Nội dung cuộc họp hơi có chút buồn tẻ, đại đa số đều là người công ty chi nhánh hồi báo tình trạng gần đây.

Lương Thần ngồi ở trước cửa sổ sát đất của khách sạn, nhìn đôi tình nhân nắm tay đi trên đường phố phía dưới, đổi lại trước đây, anh luôn cảm thấy đàn ông nắm tay bạn gái đi đường như vậy quá mức không có phong cách, nhưng hiện tại, anh lại phát hiện, nếu Cảnh Hảo Hảo chịu tay trong tay đi với anh, anh sẽ cam nguyện đi làm những chuyện không có phong cách này.

“Lương tổng, người xem phương án này xử lý như vậy có thể chứ?”

Lương Thần hoàn hồn, dời tầm mắt từ ngoài cửa sổ về, chống lại người phụ trách chủ yếu của công ty chi nhánh Thượng Hải nói liên miên cần nhả nửa ngày, anh hoàn toàn không nghe lọt vào một chữ, nhưng vẫn là sắc mặt lãnh đạm gật gật đầu, nhìn về phía người sẽ hồi báo kế tiếp.

Lương Thần nghe chưa đến hai câu, trong đầu lập tức liền nghĩ đến sâu triển miên của mình và Cảnh Hảo Hảo vào tối hôm qua, khoe môi nhin không được liền nhẹ nhàng nâng lên, đáy lòng nhin không được có chút tò mò hiện tại rốt cuộc Cảnh Hảo Hảo đang làm gì ở thành phố Giang Sơn.

Đợi khi Lương Thần ý thức được chính mình lại thất thần một lần nữa, nhin không được nhẹ nhàng mà nâng tay lên, sờ cái trán của mình, thật sự là đòi mạng..... Lúc này mới tách ra vài tiếng, anh lại có thể phát hiện, chính mình có chút không ở Thượng Hải nổi nữa.

Lương Thần bắt buộc chính mình tập trung tinh thần, chuyên tâm vào cuộc họp trong chốc lát, kết quả không nghĩ qua là nâng cánh tay lên, liền đụng chạm thứ cứng rắn trong túi, anh theo bản năng duỗi qua sờ sờ, phát hiện là hai cây kẹo que, Lương Thần nhin không được cười khẽ một tiếng, cầm lấy di động trên bàn, ngay lập tức gửi cho Cảnh Hảo Hảo một tin nhắn: “Anh đến rồi.”

Tin nhắn Cảnh Hảo Hảo rất nhanh hồi đáp lại đây, anh và cô hàn huyên chưa đến hai câu, nghĩ đến hai cây kẹo que trong túi mình, nhin không gửi cho Cảnh Hảo Hảo một tin: “Anh mua lễ vật cho em.”

“Lễ vật gì?”

Lương Thần nhìn biểu tình chờ sau phía sau tin nhắn Cảnh Hảo Hảo gửi đến, không tự chủ được liền nghĩ đến thần thái đôi mắt Cảnh Hảo Hảo sáng rỡ nhìn anh, ánh mắt anh kìm lòng không đậu trở nên có chút mềm

mại, lấy hai cây kẹo que từ trong túi ra, bày ở trên lòng bàn tay, cầm di động, lặng yên không một tiếng động chụp ảnh, gửi cho Cảnh Hảo Hảo.

.....

Cảnh Hảo Hảo nhìn hình ảnh, hai cây kẹo que trong lòng bàn tay Lương Thần, ánh mắt lập tức mở đến lớn nhất, sau đó chu chu miệng, đáp: “Em cũng không phải cô gái nhỏ, sao lại mua kẹo que cho em, hừ.”

.....

Lương Thần nhìn cô gái nhỏ tức giận đáp lời, khóe môi nhịn không được liền cong lên, đúng lúc chuẩn bị hồi đáp tin nhắn cho Cảnh Hảo Hảo, kết quả thư ký ngồi ở bên cạnh mình nhẹ nhàng đẩy đẩy anh: “Lương tổng? Lương tổng?”

Lương Thần cả kinh, kẹo que nằm trong tay lăn lên đất.

Lúc này anh mới phát hiện, mọi người một phòng đang nhìn chính mình.

Lương Thần thanh thanh cổ họng, nghiêm trang ngồi ngay ngắn ở trên vị trí của mình.

Trợ lý vội vàng cúi người, nhặt kẹo que lên, đặt tới trước mặt Lương Thần.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 660: Đặc Biệt Ngọt Ngào [3]

Tất cả mọi người ở đây dùng ánh mắt cổ quái nhìn chăm chăm hai cây kẹo que Lương Thần để ở trên bàn, trong khoảng thời gian ngắn đáy lòng khó có thể tiếp nhận, đại BOSS của bọn họ, dưới bề ngoài khí phách nghiêm nghị, lại có thể thích ăn kẹo que?!

Lương Thần bất động thanh sắc xẹt tầm mắt qua từng người, sau đó thanh thanh cổ họng, giống như vô tình mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng, thanh tuyến hoa lệ: “Mua cho cô gái nhà tôi.”

Cô gái nhà tôi.....

Chưa từng nghe nói qua đại BOSS kết hôn sinh con nha, đáy mắt mọi người phủ kín một tầng nghi hoặc.

Có người lá gan lớn một chút, nhin không được cười mở miệng, nói: “Hóa ra đại BOSS đã kết hôn? Còn có con gái rồi?”

Lúc này những người khác mới dám mở miệng tiếp tục hỏi: “Sao chưa từng nghe nói qua? Không phải đại BOSS vẫn chưa có kết hôn ư?”

Lương Thần bình tĩnh nhún vai, cầm lấy di động trên bàn, trước trả lời cho Cảnh Hảo Hảo một tin nhắn, nói: “Chỉ có một đồng tiền, chỉ có thể mua lễ vật hai cây kẹo que như vậy.”

.....

Cảnh Hảo Hảo trên xe buýt, nhìn tin nhắn Lương Thần gửi đến, cả người lập tức xấu hổ đứng lên từ chỗ ngồi.

Sao cô không biết người đàn ông này còn có một mặt đáng giận như vậy?

Cầm một đồng tiền của cô, mua lễ vật cho cô?

Cảnh Hảo Hảo nắm di động, gửi cho Lương Thần một chuỗi biểu tình phần nộ, cảm thấy chưa đủ hết giận, lại tiếp tục gửi ra một chuỗi.

.....

Lương Thần liên tiếp nhận được hai chuỗi dài biểu tình tức giận, ước chừng chiếm lấy toàn bộ màn hình di động của mình.

Khóe môi anh không khắc chế được giờ lên, chậm rãi để điện thoại di động ở trên bàn, đối diện người trước mặt, ngữ khí nhìn như không nóng không lạnh, nhưng vẫn ẩn dấu vài phần hương vị nhu tình triền miên: “Không phải con gái của tôi, là một cô gái, tôi đang theo đuổi.”

Lương Thần rất ít nói chuyện riêng của mình với cấp dưới, đây là lần đầu tiên, nhưng lại lập tức làm cho không khí hội nghị buồn tẻ vô vị trở nên thoải mái lên, mọi người thất chủ ý bất thiết mở miệng, mang theo ngữ khí ân cần nói.

“Trên thế giới này còn có cô gái Lương tổng không theo đuổi được ư?”

“Cô gái đó có thể được Lương tổng thích như vậy, khẳng định dung mạo đẹp như tiên, xuất chúng loá mắt.”

“Đó là tất nhiên, cô gái có thể xứng đôi với Lương tổng, tuyệt đối không giống bình thường.”

.....

Lương Thần đối mặt với những lời nói khen ngợi khoa trương này, không có chút nội liễm mở miệng, nói: “Tôi thay cô ấy cảm ơn các người khen cô ấy như vậy.”

Có người nhìn sắc trời ngoài cửa sổ không còn sớm, đến thời gian cơm tối, có người mở miệng đề nghị nói: “Lương tổng rất lâu mới đến Thượng Hải một lần, đêm nay chúng ta chúc mừng thật tốt, không say không ngừng.”

“Vậy trước ăn ở Khổng Phủ, sau đó ở Thiên Thượng Nhân Gian, không ý kiến chứ?”

Xã giao và tụ hội như vậy, Lương Thần từng tham gia rất nhiều lần, anh vừa định không có gì ý kiến gật gật đầu, nói mình tính tiền, kết quả nghĩ tới Cảnh Hảo Hảo, sau đó lại mở miệng nói: “Tôi hỏi cô gái nhà tôi trước.”

Mọi người ở đây nghe câu như thế, tập thể đều chấn kinh rồi.

Đại BOSS của bọn họ, lại có thể nói hành tung cặn kẽ như vậy cho một cô gái.....

Lương Thần không chút để ý tới đám trợn mắt há hốc mồm trước mặt, thoải mái gửi cho Cảnh Hảo Hảo một tin nhắn: “Đêm nay anh và tăng cao chi nhánh công ty ở Thượng Hải cùng nhau ăn bữa cơm tối, sau còn muốn đi Thiên Thượng Nhân Gian, có thể chứ?”

Lúc Lương Thần lại gửi tin nhắn này, thần thái cực kỳ nhu hòa.

Đợi anh nhận được hồi đáp của Cảnh Hảo Hảo, anh liền nâng tay lên, sắc mặt trong nháy mắt trở nên có chút nhẹ, ôn hòa nói với một phòng người: “Có thể.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 661: Đặc Biệt Ngọt Ngào [4]

Editor: May

Thiên Thượng Nhân Gian, một cái tên tao nhã êm tai như vậy, cũng là một câu lạc bộ đêm.

Lương Thần đối mặt với người dẫn tiểu thư, mí mắt nâng cũng không có nâng một chút.

Đại BOSS không chọn tiểu thư bồi rượu, người khác tự nhiên cũng không dám chọn, vì thế lần đầu tiên một đám đại lão gia ở trong một buổi tiệc tối, ngồi ở trong phòng bao ánh đèn mê ly, uống rượu nói chuyện phiếm thuần khiết.

Lúc trước, đối với trường hợp này, Lương Thần ứng đối tự nhiên, nhưng hiện tại, anh lại cảm thấy có chút chán nản, nhìn lại những người cấp dưới kia, mỗi một người mắt thèm những cô gái xinh đẹp lại không dám xuống tay, vì thế tìm cái cớ, trực tiếp rời đi.

Trở lại khách sạn, chỉ mới chín giờ tối, Lương Thần chán đến chết ngồi ở trên sofa, mở ti vi lên, tùy ý tìm một kênh phim, không chút để ý nhìn, sau đó thuận thế gọi cho Cảnh Hào Hào một cú điện thoại.

Điện thoại vang nửa ngày, nhưng không ai tiếp nghe, sau đó liền gửi đi một tin nhắn.

.....

Tối hôm qua và sáng nay liên tục hai trận hoan ái, cộng thêm buổi chiều đi bệnh viện một chuyến, làm cho Cảnh Hảo Hảo cảm giác có chút mệt mỏi, cô ăn xong cơm tối, ngáy người nửa tiếng, liền đi vào phòng tắm ngâm tắm.

Cảnh Hảo Hảo nằm ở trong bồn tắm lớn, hưởng thụ ngâm nước ấm, lúc thoải mái sắp ngủ, nghe được di động của mình đang vang.

Cảnh Hảo Hảo vội vàng đứng lên từ trong phòng tắm, cho dù trong nhà không có người, cô vẫn cầm cái khăn tắm quấn trên người chính mình, sau đó chân trần chạy ra phòng tắm, tích tách một đường nước, cầm di động của mình, liền quay trở lại phòng tắm.

Cảnh Hảo Hảo mở di động ra, nhìn thấy tin nhắn Lương Thần gửi tới: “Đang làm cái gì?”

Cô lập tức trở về một câu: “Tắm rửa.”

Nghĩ đến chính mình vừa rồi không có tiếp nghe điện thoại của anh, sau đó cầm di động chụp một tấm mình đang quấn khăn tắm, gửi cho Lương Thần.

.....

Lương Thần nằm ở trên giường khách sạn, nghe được di động vang, lập tức cầm đứng lên, đầu tiên là thấy được hai chữ “Tắm rửa” này, sau đó liền thấy được một tấm ảnh chụp.

Cảnh Hảo Hảo quấn toàn bộ tóc lên, đỉnh đầu đội mũ tắm, lộ ra cổ thon dài xinh đẹp, ở trên nửa ngực quấn khăn tắm của cô, da thịt từng ngâm tắm qua, trắng nõn đẫm nước, nhìn thấy Lương Thần, trong nháy mắt cảm thấy chính mình có một cỗ nhiệt lượng vọt xuống toàn bộ.

Anh lập tức liền ném di động vào một bên, nhắm mắt lại, dựa vào gối đầu, hít sâu nhiều lần, sau đó cố gắng ổn định tạp niệm và dục vọng dâng lên từ đáy lòng của mình.

.....

Cảnh Hảo Hảo kéo khăn tắm, một lần nữa nhảy vào trong bồn tắm lớn ngâm tắm, đợi trong chốc lát, không đợi được Lương Thần hồi đáp, nghĩ đến anh không tin chính mình đang ngâm tắm, liền vênh môi nghĩ nghĩ, sau đó giơ di động lên, hướng toàn bộ ống kính về phía bồn tắm mình đang ngâm, chụp ra một tấm, gửi cho Lương Thần.

Sau đó còn kèm theo một câu: “Em thật sự đang ngâm tắm, không tin chụp cho anh xem!”

.....

Lương Thần thật vất vả áp chế khó chịu trong thân thể, chợt nghe được di động đang vang, anh cầm lấy di động mở ra, kết quả nhảy vào mi mắt, trực tiếp là một tấm Cảnh Hảo Hảo đang ngâm mình trong bồn tắm.

Bọt biển màu trắng, rậm rạp phủ kín toàn bộ bồn tắm lớn, cô lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, bởi vì khí nóng bốc hơi nhiễm lên một chút hồng nhạt, chân nhỏ lộ ở bên ngoài, trắng trắng nộn nộn, hoạt bát vênh lên.

Lương Thần nhìn đến nhiệt huyết sôi trào, đáy lòng nhất thời bốc lên ra một loại dục vọng hận không thể kéo Cảnh Hảo Hảo từ trong ảnh chụp ra, sau đó hung hăng đặt ở dưới thân chà đạp.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 662: Đặc Biệt Ngọt Ngào [5]

Editor: May

Thân thể Lương Thần thật vất vả mới bình ổn được, lại khó chịu giống như sắp nổ mạnh lần nữa.

Lúc chiều anh còn đang suy nghĩ, chính mình ở Thượng Hải có chút ngốc không nổi nữa, hiện tại anh cảm thấy, chính mình lập tức liền ngốc ở Thượng Hải không nổi nữa.

Lương Thần hung hăng nuốt vài ngụm nước miếng, lại ném điện thoại di động sang một bên.

.....

Cảnh Hảo Hảo cầm di động chờ thật lâu cũng không có chờ được Lương Thần hồi đáp, cuối cùng có chút thiếu kiên nhẫn cầm lấy di động, gọi qua cho Lương Thần một cú điện thoại.

Qua thật lâu, điện thoại mới bị tiếp nghe, bên trong truyền đến giọng nói Lương Thần, thô ách mà lại trầm thấp, mang theo một cỗ ái muội quỷ dị: “Hửm?”

Cảnh Hảo Hảo mặc danh kỳ diệu đỏ mặt lên, cô cầm lấy di động, dừng một chút, mới mở miệng nói: “Sao anh không trả lời tin nhắn của em?”

Cảnh Hảo Hảo không đề cập tới tin nhắn thì còn may, nhắc tới tin nhắn, hai tấm ảnh chụp mê người kia lập tức nhảy vào trong đầu Lương Thần, yết hầu anh hơi chuyển động hai cái, sau đó nói với Cảnh Hảo Hảo: “Vừa rồi anh ở trong WC.”

“À.” Cảnh Hảo Hảo tin là thật, vừa định tiếp tục mở miệng nói chuyện, giọng nói Lương Thần lại truyền đến: “Ngâm tắm đừng quá lâu, không tốt cho thân thể, chắc cùng gần tắm rửa sạch sẽ rồi, đi ra rồi nói tiếp, ngoan.”

Ngoan.....

Cảnh Hảo Hảo nghe câu này, đáy lòng ngọt ngào một trận, lập tức ngoan ngoãn “ừ ừ” hai tiếng cắt đứt điện thoại, sau đó liền khấn cấp đứng lên từ trong bồn tắm, cầm vòi sen rửa sạch bọt biển trên người, liền mặc áo choàng tắm, đi ra phòng tắm.

Cảnh Hảo Hảo nằm ở trên giường, cảm di động của mình, hoan hỉ phấn chấn gửi một tin nhắn cho Lương Thần: “Em tắm xong rồi.”

.....

Qua hồi lâu, Lương Thần ở trong toilet tắm nước lạnh một trận đi ra phòng tắm, cầm lấy di động, vừa lau tóc, vừa trở về cho Cảnh Hảo Hảo một chữ “Ừ”.

Cảnh Hảo Hảo đáp: “Anh đang làm cái gì? Lâu như vậy mới trả lời em?”

“Tắm rửa.” Lương Thần trở về hai chữ, cũng chụp một bức ảnh mình chỉ dùng khăn tắm quấn lấy nửa người dưới, gửi cho Cảnh Hảo Hảo.

Cái này gọi là lấy đạo của người trả lại cho người.

Kết quả, sau một lúc lâu, Lương Thần nhận được một tin nhắn, lại là: “Lưu manh!”

Lưu manh?

Lương Thần nhú mày, nhìn thoáng qua ảnh chụp của mình, nghĩ rằng, vì sao cô gửi ảnh chụp đến, dự niệm anh lan tràn, anh học bộ dáng của cô, cũng gửi qua một ảnh chụp, liền biến thành lưu manh?

Lương Thần khẽ hừ một tiếng, nằm ở trên giường, hỏi: “Hiện tại đang làm cái gì?”

Cảnh Hảo Hảo: “Nằm trên giường.”

Không biết có phải bị ảnh chụp tắm rửa của Cảnh Hảo Hảo câu dẫn hay không, Lương Thần nhìn thấy hai chữ “trên giường” này, đáy lòng lại có tạp niệm, sau đó liền nhận được tin nhắn của Cảnh Hảo Hảo: “Anh thì sao?”

“Xem phim.”

“Phim gì?”

Lương Thần nhìn thoáng qua phim trên màn hình, không biết tên phim, liền chụp một bức ảnh gửi cho Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo nhìn bộ phim của Kiều Ôn Noãn trên màn hình, liếc mắt một cái liền nhận ra là bộ phim nào, đáy lòng có chút ngượng ngùng, nghĩ một đấng nói một nẻo trở về một câu: “Phim của Kiều Ôn Noãn, cô ta diễn bộ phim này cũng không tệ lắm.”

Lúc này Lương Thần mới nhận ra người trên màn hình ti vi kia lại có thể là Kiều Ôn Noãn, trên màn hình huỳnh quang và dưới màn hình huỳnh quang thật sự như là hai người khác nhau, Lương Thần kéo kéo môi, nhìn

lời nói của Cảnh Hảo Hảo, mơ hồ đọc ra một tia ý tứ hàm xúc không thoải mái, sau đó trả lời tin nhắn: “Hảo Hảo, anh mới phát hiện trình độ thưởng thức của em, thật sự rất tệ.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 663: Đặc Biệt Ngọt Ngào [6]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo bị mắg trình độ thưởng thức quá tệ, đáy lòng lập tức thoải mái, sau đó còn thực khiêm tốn nói: “Thật sự cũng không tệ lắm, em cảm thấy kỹ thuật diễn xuất của cô ta có đóng góp của em.”

“Phải không?” Lương Thần nhìn mấy chữ “Có đóng góp của em” mà Cảnh Hảo Hảo gửi đến, liền cố gắng gửi tới một cái tin nhắn: “Vậ thật đúng là rất không tệ.”

Dừng một chút, Lương Thần lại gửi tới một tin: “Anh là vì khen cô gái nhà anh, mới nhân tiện khen luôn cô ta.”

“Chỉ là, Hảo Hảo, anh vẫn thật sự rất không thích em dùng bản thân so sánh với cô ta.”

“Hạ giá trị con người.”

.....

Cảnh Hảo Hảo nằm di động, cảm giác được lòng bàn tay vẫn chấn động không ngừng, sau đó nhìn một chuỗi tin nhắn Lương Thần gửi đến, đáy lòng ngọt thành một đoàn, người đàn ông này nói chuyện luôn mang theo một cỗ hương vị cao ngạo, nhưng hết lần này tới lần khác, lại có thể làm cho cô có cảm giác hạnh phúc.

Cảnh Hảo Hảo nở nụ cười ha ha trong chốc lát, sau đó gửi một tin nhắn: “Ngày 20 anh trở về à?”

“Ừ, có lẽ ngày 21 sẽ trở về.”

Cảnh Hảo Hảo vòng vo đảo mắt hạt châu, thần bí hề hề nói: “Ngày lễ giáng sinh, em sẽ cho anh một surprise thật to.”

Cảnh Hảo Hảo vừa mới gửi tin nhắn đi, Lương Thần liền gọi điện thoại tới, Cảnh Hảo Hảo chờ tiếng chuông vang hai lần, mới chậm rãi lật người, tiếp nghe xong điện thoại, mềm giọng “alo” một tiếng.

Lương Thần ở đầu kia điện thoại cúi đầu cười hai tiếng: “Kính hi gì?”

“Không nói cho anh biết.”

Lương Thần vừa cười hai tiếng, hàn huyền với Cảnh Hảo Hảo một vài đề tài vụn vặt.

Thời gian đối với người yêu nhau mà nói, luôn trôi qua rất nhanh, Cảnh Hảo Hảo vẫn luôn cảm thấy chính mình và Lương Thần còn chưa tán gẫu bao lâu, di động liền chấn động lên, đã là mười hai giờ khuya.

Lương Thần tựa hồ cũng chú ý tới thời gian đã khuya, liền nói với Cảnh Hảo Hảo: “Thời gian không còn sớm, nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Cảnh Hảo Hảo nằm di động, lưu luyến không rời “ừ” một tiếng: “Em cúp đây.”

“Ừ.”

.....

“Sao còn chưa cúp?”

Cảnh Hảo Hảo nghe câu hỏi của Lương Thần, khóe môi giờ giờ lên, nói một câu “Ngủ ngon”, liền cúp điện thoại.

Di động cô lại nhanh chóng gửi tới một tin nhắn, Lương Thần gửi đến: [Buổi tối nhớ đắp chăn, ngủ ngon.]

Ánh mắt Cảnh Hảo Hảo sáng ngời nhìn chằm chằm tin nhắn kia, khóe môi nhin không được hơi cong cong, nhưng đáy lòng mẫn cảm, vốn tồn tại trong cảm giác ngọt ngào, xen lẫn một chút sợ hãi nói không nên lời.

Cô không biết rốt cuộc mình đang sợ hãi cái gì, hiện tại tuy rằng cô còn chưa có chính thức đáp ứng Lương Thần làm bạn gái của anh, nhưng lại nghiêm nhiên cùng một chỗ với anh giống như là bạn gái.

Cô nhìn ra, Lương Thần đối với cô rất tốt, nhưng anh càng tốt như vậy, cô càng không có tự tin.

Cô vẫn luôn cảm thấy, đây là một giấc mộng hoa quỳnh, sớm hay muộn cũng sẽ tỉnh lại.

Cô muốn ở ngày lễ giáng sinh đó, đáp ứng làm bạn gái anh, tuy rằng cô không quá tin tưởng tương lai của anh với cô, nhưng cô thật sự rất muốn làm bạn gái Lương Thần danh chính ngôn thuận.

Cho dù chỉ có một năm, một tháng, một ngày.....

.....

Lúc đặt vòng, Cảnh Hảo Hảo đau đớn ngồi ở trong hành lang hơn nửa ngày, mới có thể đứng lên đi đường.

Lúc lấy vòng hạn chế sinh đẻ trong cơ thể xuống, Cảnh Hảo Hảo vẫn đau đớn nằm ở trên bàn giải phẫu như cũ, đến mức rơi nước mắt xuống.

Cảnh Hảo Hảo run run chân, đi ra phòng giải phẫu, tiếp nhận thuốc y tá đưa tới, đỡ vách tường, từ từ đến trước chỗ ngồi, ngồi xuống.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 664: Đặc Biệt Ngọt Ngào [7]

Editor: May

Trong bệnh viện nhiều người hỗn loạn, Cảnh Hảo Hảo ngồi trong chốc lát, cảm thấy đau đớn của mình hơi giảm bớt một chút, liền đứng lên, cô còn chưa có cất bước, liền có người giành trước một bước ngồi ở trên vị trí ban đầu của cô.

Cảnh Hảo Hảo nhìn trên chỗ ngồi chung quanh ngồi đầy người, có người bệnh có người nhà, rất ít người chỉ có một mình như cô, cho nên cũng không muốn ngồi ở trong này lâu, liền mở bước chân đi về phía thang máy.

Lúc không động, cô cũng không cảm thấy quá đau đớn, lúc thật sự bước đi, Cảnh Hảo Hảo mới phát hiện, vẫn là đau đến không thể chịu đựng được.

Khoảng cách đến thang máy gần ngủi mấy chục bước, cô lại đi đến trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh, đi thang máy xuống dưới, Cảnh Hảo Hảo chậm rãi đi về phía ngoài cửa bệnh viện.

Lúc xuống bậc thang, bởi vì đau đớn, cô mở bước chân thật cẩn thận, gần như là bước xuống từng bậc từng bậc thang, ngay tại khi tiếp xúc đến một bậc thang cuối cùng, trong bệnh viện chợt chạy ra một người, không cẩn thận đánh vào trên vai của cô, lập tức đụng ngã cô xuống đất.

Cảnh Hảo Hảo biết hôm nay giải phẫu, cố ý mang một đôi giày đế bằng, nhưng vẫn bởi vì chân bước theo trên bậc thang không có đứng vững, bị tụt cổ chân.

Một trận đau đớn toàn tâm, nhanh chóng lên vào trong tim Cảnh Hảo Hảo, mang theo đau đớn sau giải phẫu, làm cho Cảnh Hảo Hảo ngồi xồm xuống đất, lập tức có chút không đứng dậy nổi.

Người đụng phải cô, sớm đã vội vàng không thấy bóng người.

Cảnh Hảo Hảo cắn răng, ôm cổ chân của mình ngồi trong chốc lát, lúc vừa mới chuẩn bị đứng lên, đột nhiên có người giành trước một bước ngồi xồm trước mặt của cô: “Hảo Hảo? Em làm sao vậy?”

.....

Gần đây thời gian dạ dày Thẩm Lương Niên đau đớn càng ngày càng dài, anh đã cảm giác được rõ ràng, cái chết giống như đang vẫy chào với mình, mỗi ngày gần đây anh đều là dựa vào thuốc giảm đau sống qua ngày, đồ anh ăn vào, luôn sẽ không ngừng ói ra, thậm chí buổi sáng mỗi ngày rời giường, lúc đánh răng, sẽ ói ra máu.

Ban đầu, chỉ là một ngụm nhỏ, đến sau đó, chính là một ngụm lớn.

Hôm nay anh đã uống hết thuốc, đến bệnh viện một chuyến, thật ra lúc anh chuẩn bị đi ra bệnh viện, đúng lúc nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo đi vào bệnh viện.

Cô thoát nhìn khí sắc tốt lắm, trạng thái rất tốt, anh nghĩ không ra cô không thoải mái chỗ nào, cô từng nói, không muốn anh quấy rầy cô, anh liền thật sự không đi quấy rầy nữa, liền đi theo xa xa như vậy.

Anh nhìn thấy cô vào khoa phụ sản lại đi ra, sắc mặt trở nên cực kỳ không tốt, anh theo ở phía sau xa xa, kết quả liền nhìn thấy cô bị người

đụng ngã.

.....

Cảnh Hảo Hảo nghe giọng nói này, cả người chột ngẩn ra, ngẩng đầu, liền nhìn thấy gương mặt thoáng có chút khấn trương của Thẩm Lương Niên.

Chỉ mới vài ngày không gặp, Cảnh Hảo Hảo phát hiện, anh so với lần mình nhìn thấy ở concert lúc trước, thoát nhìn gầy đi rất nhiều, hốc mắt phía dưới tối đen, khí sắc cả người thoát nhìn đặc biệt tái nhợt.

Trong tay anh cầm một phần đơn xét nghiệm và một chai thuốc nhỏ, Cảnh Hảo Hảo theo bản năng nhìn lướt qua, Thẩm Lương Niên lại rất nhanh cuốn cuốn nhét đơn xét nghiệm và thuốc vào trong ví của mình, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo ôm cổ chân, liền đưa tay qua: “Bị trật chân sao? Để anh xem.”

Cảnh Hảo Hảo một tay đẩy tay Thẩm Lương Niên, cắn chặt răng đứng lên, kết quả, trên cổ chân truyền đến đau đớn toàn tâm, làm cho cô trong nháy mắt liền cúi người.

Thẩm Lương Niên nhíu nhíu mày, hỏi một câu: “Lương Thần đâu?”

Cảnh Hảo Hảo kéo kéo môi, không nói gì, bắt buộc chính mình cất bước rời đi.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 665: Đặc Biệt Ngọt Ngào [8]

Editor: May

Thẩm Lương Niên nhẹ nhàng cau mi tâm, vươn tay, cầm cổ tay Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo dùng sức hất ra, lại bởi vì đau đớn, lực đạo hơi dừng lại.

Giây tiếp theo, Thẩm Lương Niên liền cúi người, một phen ôm ngang Cảnh Hảo Hảo lên.

“Thẩm Lương Niên, anh làm gì, anh thả tôi xuống dưới!” Cảnh Hảo Hảo giãy dụa ở trong lòng Thẩm Lương Niên

Sắc mặt Thẩm Lương Niên bình tĩnh, cánh tay dùng thêm khí lực, không nói lời gì ôm Cảnh Hảo Hảo đi tới trước xe của mình, nhét cô vào.

Cảnh Hảo Hảo muốn giãy, lại bởi vì cổ chân đau, hành động không tiện, liền hỗn hển nâng tay lên, hung hăng đánh một cái tát với Thẩm Lương Niên đang cài dây an toàn cho mình,

Mặt Thẩm Lương Niên, bị đánh có chút mạnh, trên mặt tái nhợt rất nhanh in dấu năm ngón tay, sắc mặt anh không có gì thay đổi, chỉ vô thanh vô tức cài tốt dây an toàn cho Cảnh Hảo Hảo, sau đó đóng cửa xe, chính mình cũng ngồi vào trong xe theo, khởi động xe, chậm rãi lái ra bệnh viện.

Xe Thẩm Lương Niên vừa mới dừng lại, Cảnh Hảo Hảo liền cởi dây an toàn, đẩy cửa xe ra đi xuống xe.

Chân cô vừa chạm đất, liền nổi lên đau đớn toàn tâm, Cảnh Hảo Hảo âm thầm cắn chặt răng, chỉ có thể miễn cưỡng kéo chân mình chậm rãi đi về phía trước.

Thẩm Lương Niên nhanh chóng khóa cửa xe, đuổi theo Cảnh Hảo Hảo, đỡ cô.

Cảnh Hảo Hảo vung tay, hất Thẩm Lương Niên ra, Thẩm Lương Niên lại không nói được một lời cường thế ôm lấy Cảnh Hảo Hảo, trực tiếp đi vào trong lầu tiểu khu của Cảnh Hảo Hảo, nhấn thang máy, ôm cô đi tới trước cửa phòng của cô.

Thẩm Lương Niên đặt Cảnh Hảo Hảo ở trên đất, lấy chìa khóa nhà từ trong túi xách của cô, mở ra, sau đó tiếp tục ôm cô đi vào phòng, đặt cô ở trên sofa.

Thẩm Lương Niên ngồi xổm trên đất, nâng tay lên, vén ống quần Cảnh Hảo Hảo lên, nhìn thấy chân cô bên trong đã sưng lên rất to, liền cau mày, muốn giúp Cảnh Hảo Hảo cởi giày.

Nhưng mà, trong nháy mắt đầu ngón tay anh chạm vào gót chân, Cảnh Hảo Hảo lại đột nhiên dùng một chân khỏe mạnh khác đá văng tay Thẩm Lương Niên

Trên mu bàn tay trắng nõn của Thẩm Lương Niên rất nhanh hiện lên một tầng đỏ hồng.

.....

Cảnh Hảo Hảo bởi vì đau đớn sớm đã hao hết toàn bộ khí lực, cô hữu khí vô lực vui ở trên sofa, tâm tình không tốt lấy di động ra, nhìn thấy tin

nhắn Lương Thần gửi đến, cô liền có chút ủy khuất trở về một câu: “Chân trật bị thương.”

.....

Lúc này Lương Thần đang thị sát, đợi khi anh rảnh rồi một chút, đã là nửa tiếng sau.

Lương Thần nhìn thấy bốn chữ Cảnh Hảo Hảo gửi đến, đáy lòng nhất thời nhéo thành một đoàn, vội vàng gọi qua cho Cảnh Hảo Hảo một cú điện thoại.

Lúc Cảnh Hảo Hảo cãi nhau ở trước mặt Lương Thần, thoát nhìn tùy hứng điêu ngoa, nhưng trong xương của cô, luôn là một cô gái hiểu chuyện, khi cô gửi cho Lương Thần mình “Chân trật bị thương”, liền đã có chút hối hận, cảm thấy chính mình không hiểu chuyện, rất quấy rầy Lương Thần, cho nên lúc cô nhận được điện thoại của Lương Thần, Cảnh Hảo Hảo nghe Lương Thần bên trong dùng âm điệu tràn ngập lo lắng hỏi cô thế nào rồi, đáy lòng Cảnh Hảo Hảo lập tức ấm áp, sau đó nhẹ giọng trở về một câu: “Không quá nghiêm trọng, hiện tại em đã không có việc gì.”

Lương Thần ở đầu kia điện thoại, xác nhận hai lần, lúc này mới hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngữ khí thoáng mang theo vài phần chỉ trích hỏi: “Sao lại không cẩn thận như vậy?”

Cảnh Hảo Hảo cười ngây ngô hai tiếng, ngữ khí mang theo vài phần ngây thơ: “Lúc đi đường, không cẩn thận bị trật, chỉ là thật sự không nghiêm trọng, không cần lo lắng nữa.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 666: Đặc Biệt Ngọt Ngào [9]

Editor: May

Lời Cảnh Hảo Hảo vừa mới rơi xuống, cô chợt nghe được cửa bị người nhẹ nhàng đẩy ra, Cảnh Hảo Hảo nghiêng đầu một chút, nhìn thấy Thẩm Lương Niên nhắc túi lớn túi nhỏ đi đến.

Sắc mặt Cảnh Hảo Hảo hơi lạnh lẽo, lại vẫn ngữ điệu mềm nhẹ trò chuyện với Lương Thần trong điện thoại như trước.

Cô cách điện thoại, nghe được bên kia có người đang hỏi một ít chuyện với Lương Thần, liền nhân cơ hội cắt đứt điện thoại.

Thẩm Lương Niên nhìn chăm chăm di động Cảnh Hảo Hảo đặt ở trên sofa, hỏi một câu: “Lương Thần sao?”

Lúc hỏi ra những lời này, Thẩm Lương Niên mới phát hiện, trong miệng mình lại nổi lên một chút hương vị ê ẩm.

Cảnh Hảo Hảo không có kiêng dè gật đầu một cái, sau đó liền mở miệng hạ lệnh đuổi khách: “Thẩm Lương Niên, tôi cảm thấy anh ở trong nhà của tôi thật sự rất không thích hợp.”

Thẩm Lương Niên mấp máy môi, cảm thức ăn mua trong tay, đặt tới trước bàn trà, sau đó lại lấy ra một chai dầu hoa hồng, đưa cho Cảnh Hảo

Hảo: “Dùng cái này xoa cổ chân, trước chườm lạnh, quá 24 mấy tiếng sau chườm nóng.”

Cảnh Hảo Hảo không có hé răng, cũng không có vươn tay đi nhận chai dầu hoa hồng kia.

Thẩm Lương Niên trầm mặc đứng ở trước mặt Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo thật sự có chút mệt mỏi, không muốn quá đối chọi gay gắt với Thẩm Lương Niên nữa, liền mệt mỏi tựa vào trên sofa, nhắm mắt lại, giọng nói mệt mỏi nói: “Thẩm Lương Niên, anh đi đi, anh đứng ở chỗ này, tôi thật sự rất không thoải mái.”

Mặt mày Thẩm Lương Niên nhẹ nhàng lóe lên, cuối cùng vẫn luôn không có mở miệng nói cái gì, chỉ là đặt chìa khóa cửa nhà Cảnh Hảo Hảo và chai dầu hoa hồng ở trên bàn trà, nơi Cảnh Hảo Hảo dễ dàng lấy được, sau đó ngẩng đầu, ánh mắt tối đen nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, bên trong sáng rọi trầm tĩnh không có gợn sóng: “Vậy anh nghĩ ngơi cho tốt đi.”

Cảnh Hảo Hảo không nói gì.

Thẩm Lương Niên rũ mi mắt, xoay người đi ra ngoài.

.....

Thẩm Lương Niên đứng ở ngoài cửa phòng Cảnh Hảo Hảo, cũng không có rời đi.

Anh dựng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh bên trong, anh có chút sợ Cảnh Hảo Hảo hành động không tiện, không cẩn thận té bị thương chính mình.

Cho dù tầng lầu này có vài hộ gia đình, nhưng trong hành lang lại rất im lặng, bác sĩ đã từng dặn anh không nên hút thuốc uống rượu, nhưng anh

vẫn theo thói quen tính lấy hộp thuốc lá từ trong túi ra, lưu loát đốt lên, hút thật sâu.

Thật ra trước đây anh hút thuốc chỉ dùng để nâng cao tinh thần, cô không thích anh hút thuốc, đại đa số trước vài tiếng anh gặp cô, đều sẽ không đùng vào thuốc.

Nhưng từ sau khi cô và anh tách ra, anh liền bị nghiện, anh từ dừng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, đã trải qua nhiều dầy vò như vậy, anh nghĩ đến đủ loại trách nhiệm nặng nề anh đều có thể chịu đựng qua được, nhưng anh lại phát hiện, chuyện mất đi Cảnh Hảo Hảo này, cướp đi tất cả tin tưởng và nghị lực của cô.

Thậm chí, chính anh tự tay, cứ như vậy để mặc cho sinh mệnh của mình, từ trước mắt mình, trôi qua từng chút một, sau đó diễn biến thành thành hết thuốc chữa như bây giờ.

Anh rất muốn, cầu Cảnh Hảo Hảo đừng nhẫn tâm như vậy, rất muốn, mặt dày mày dạn quần quít lấy Cảnh Hảo Hảo chăm sóc cô, rất muốn..... rất muốn..... Nhưng chung quy chỉ là rất muốn

Anh không có loại tư cách này, cũng không có cái mệnh đó.

Thẩm Lương Niên nghĩ đến đây, chỉ cảm thấy hốc mắt có chút nóng lên, mí mắt có chút lên men, anh chậm rãi tựa vào trên vách tường, hút xong một ngậm thuốc cuối cùng trong tay, sau đó đột nhiên liền mãnh liệt ho khan lên, dạ dày quay cuồng từng đợt đau đớn tê tâm liệt phế.

Thẩm Lương Niên dựa vào vách tường, chậm rãi trượt xuống, ngồi xồm trên đất, ngón tay anh run rẩy lấy thuốc giảm đau từ trong túi ra, cũng không đếm số lượng, chỉ tùy tiện đổ một phen, rồi nhét vào trong miệng của mình.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 667: Đặc Biệt Ngọt Ngào [10]

Editor: May

Thẩm Lương Niên vẫn đứng từ chạng vạng đến khi màn đêm buông xuống, đứng trong đêm hôm khuya khoắc.

Toàn bộ tầng lầu im lặng đến có chút quỷ dị, ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy tiếng sửa gâu gâu của chó cưng nhà ai đó.

Đèn trong phòng Cảnh Hảo Hảo rốt cục tắt vào lúc mười giờ.

Thẩm Lương Niên nhìn cửa sổ tối như đen trước ngực, mơ hồ cảm thấy như là tâm của mình cũng tối xuống theo.

Ban đêm trong hành lang, cho dù có khí ấm, nhưng vẫn lạnh có chút dọa người, Thẩm Lương Niên càng đứng, càng cảm thấy tay chân của mình đều lạnh lẽo lên, dạ dày lại bắt đầu ần ần không thoải mái, anh tiếp tục uống thuốc lần nữa, sau đó vẫn đợi từ đêm dài vắng người đến hai giờ rạng sáng, cảm thấy Cảnh Hảo Hảo trong phòng thật sự hoàn toàn đang ngủ, lúc này mới xoay người, rời đi.

.....

Buổi tối Lương Thần vẫn gọi điện thoại cho Cảnh Hảo Hảo một lát, nhưng tinh thần Cảnh Hảo Hảo không phải đặc biệt tốt, nghe ngữ khí của

cô cũng là có chút hữu khí vô lực, còn chưa tới mười giờ, Cảnh Hảo Hảo liền buồn ngủ.

Lúc này Lương Thần vừa mới rảnh rồi, đứng ở trước cửa sổ sát đất của khách sạn, tốc độ trái tim nhảy lên có chút không quy luật, luôn cảm thấy có chút làm cho anh không tỉnh tâm được.

Anh rất ít hút thuốc, nhưng vẫn cầm một điếu thuốc, muốn áp chế phập phồng trong đáy lòng một chút, nhưng cuối cùng hút đến chỉ còn hai ngậm, vẫn nhìn không được nhấn điện thoại ở tủ đầu giường bên cạnh, gọi nội tuyến cho trợ lý, nói: “Giúp tôi đặt một vé máy bay bay đi thành phố Giang Sơn ngay bây giờ.”

“Lương tổng, sáng mai còn có cuộc họp.”

“Tôi sẽ ngồi chuyển bay sớm bay trở về.”

.....

Nửa tiếng sau, Lương Thần bước lên chuyển bay đi thành phố Giang Sơn.

.....

Đến thành phố Giang Sơn, đã là hai giờ rạng sáng, xe Lương Thần liền đỗ ở bãi đỗ xe sân bay, anh lái xe, trực tiếp chạy đến chỗ Cảnh Hảo Hảo.

Thành phố Giang Sơn ban đêm, đường phi thường thông thuận, chỉ hơn 40 phút, xe Lương Thần liền lái vào tiểu khu của Cảnh Hảo Hảo.

Anh tìm một vị trí đỗ xe, lúc đang định đẩy cửa xe ra, lại nhìn thấy phía trước có một chiếc xe quen thuộc.

Động tác Lương Thần hơi dừng một chút, nhìn chiếc xe kia cau mày trầm tư trong chốc lát, còn chưa có nhớ tới đến tột cùng là của ai, liền nhìn

thấy Thẩm Lương Niên đi ra từ trong tòa nhà.

Tay đặt ở trên cửa xe của Lương Thần, trong nháy mắt liền thu trở về, cánh môi anh nháy mắt mím gắt gao, ngồi ở trên ghế lái, nhìn chăm chăm Thẩm Lương Niên bước chân vững vàng đi đến trước xe anh ta, mở cửa xe, khởi động xe, trực tiếp lái đi, một loạt động tác, lưu loát làm liền một mạch.

Lúc không thấy bóng dáng xe Thẩm Lương Niên, thế giới này cũng hoàn toàn im lặng xuống.

Toàn thân Lương Thần cứng ngắc ngồi ở trong xe, tinh tường cảm giác được, trái tim mình, như là bị vật bén nhọn nào đó hung hăng đâm vào, nứt ra một lỗ hổng rất lớn, có máu đỏ tươi, chảy nhỏ giọt ra.

Sao Thẩm Lương Niên lại xuất hiện trong tòa nhà Cảnh Hảo Hảo ở, muốn đi tìm Cảnh Hảo Hảo sao?

Hơn nữa thẳng đến ba giờ rạng sáng, anh ta mới rời đi, Cảnh Hảo Hảo nói cho anh một chết đi, mười giờ cô liền ngủ rồi.....

Lương Thần liều mạng nói với chính mình ở dưới đáy lòng, đó là cô gái anh yêu, điều cơ bản anh phải làm chính là tin tưởng cô, nhưng trong đầu anh vẫn không chịu không chế bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Càng nghĩ, đáy lòng Lương Thần càng mâu thuẫn, thậm chí cuối cùng anh liền cảm giác được máu của mình bắt đầu quay cuồng lên.

Tay cầm lấy tay lái của anh, lực đạo trở nên càng lúc càng lớn, ngực cũng bắt đầu phập phồng không ngừng.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 668: Bạn Gái [1]

Editor: May

Tay cầm lấy tay lái của anh, lực đạo trở nên càng lúc càng lớn, ngực cũng bắt đầu phập phồng không ngừng.

Cho tới nay, anh nhìn như đều là tư thái định liệu trước tự tin với mọi chuyện, nhưng chỉ duy Cảnh Hảo Hảo, đáy lòng anh chưa từng có tự tin.

Người anh luôn kiêng kị là Thẩm Lương Niên này, anh kiêng kị là quãng thời gian năm tháng mười năm mà anh ta và Cảnh Hảo Hảo đã đi qua.

Thẩm Lương Niên là một cây gai trong đáy lòng anh, một chút liên hệ bây giờ của anh ta và Cảnh Hảo Hảo, liền có thể khiến cho đáy lòng anh đau đớn sâu nhất.

Anh vẫn nghĩ đến tình yêu của mình rất lớn, rất yêu Cảnh Hảo Hảo, có thể tiếp nhận hết thảy của cô, nhưng anh phát hiện, anh thật sự rất tính toán chi li Thẩm Lương Niên không ngừng luẩn quẩn ở trong thế giới của Cảnh Hảo Hảo.

Đêm hôm khuya khoắc..... ba giờ rạng sáng, Thẩm Lương Niên anh ta đến tìm Cảnh Hảo Hảo làm cái gì? Cô nam quả nữ, ở chung một phòng.....

Lương Thần cảm thấy trong ngực có một ngọn lửa đốt khấn cấp lên, đến ngay cả đau đớn trong thân thể, cũng bắt đầu bị phóng đại vô hạn lên, kêu gào vọt vào trong đầu anh, làm cho huyết thái dương của anh nhảy thịch thịch thịch không ngừng.

Anh mang giày da cà vạt, thắt quỳ củ trên cổ, độ chặt lỏng thích hợp, nhưng hiện tại, anh lại cảm thấy cà vạt kia thắt siết chặt anh khó chịu.

Sắc mặt Lương Thần trầm lãnh nâng tay lên, một phen kéo cà vạt, hung hăng nắm ở trong tay, nhìn chăm chăm ngọn đèn mờ nhạt phía trước cửa lầu tiểu khu, trong nháy mắt liền nghĩ đến cảnh tượng Thẩm Lương Niên bước chân thoải mái đi ra từ bên trong, tay anh dùng sức nắm lấy cà vạt, sau đó liền phản nộ ném cà vạt lên cửa sổ thủy tinh một bên.

Ghen tị, ghen tuông, xen lẫn cuồng nộ, tùy ý thổi quét linh hồn anh, làm cho anh chột dạ xe ra, đi vào trong tiểu khu của Cảnh Hảo Hảo.

Anh vừa mới đi đến cửa thang máy, sau đó ý thức được chính mình hiện tại đang phản nộ, nếu lên lầu, nói không chừng sẽ giết chết người phụ nữ kia, anh nhìn chăm chăm cửa thang máy “tinh” một tiếng mở ra trước mặt, sau đó phản hận nâng chân lên, đập lên vách tường trước mặt.

Bởi vì lực đạo quá lớn, chân anh truyền đến một trận đau đơn tê dại, giây tiếp theo, anh liền đỏ hốc mắt, xoay người đi ra tòa nhà tiểu khu của Cảnh Hảo Hảo, trực tiếp đi đến trước xe của mình, một phen ngăn cửa xe, ngồi vào, phản nộ giẫm chân ga, chạy vọt, rời xa.

Lương Thần lái tốc độ xe cực nhanh, anh vòng quanh đường phố thừa thốt xe đêm khuya vắng người của thành phố Giang Sơn, nhanh chóng vòng vo không biết bao nhiêu vòng, di động vang lên.

Anh nhìn thoáng qua, là trợ lý gọi tới, ánh mắt anh âm trầm, không có đi tiếp nghe.

Kết quả trợ lý lại cố chấp gọi tới, lúc này anh mới bắt máy, được cho biết, chuyển bay anh đặt trở về Thượng Hải, còn một tiếng nữa sẽ đăng ký.

Lương Thần cắt đứt điện thoại, ngồi ở trong xe sửng sốt hồi lâu, mới quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, phát hiện chính mình không biết lái trở về chỗ Cảnh Hảo Hảo từ khi nào.

Anh nâng tay lên, nhìn nhìn cửa sổ của cô, bên trong còn chưa có sáng đèn, Lương Thần sửng sốt trong chốc lát, cuối cùng đánh tay lái một chút, trực tiếp lái về phía sân bay thành phố Giang Sơn.

.....

Lương Thần đến Thượng Hải, đi ra từ trong sân bay, trợ lý đã lái xe chờ ở nơi đó từ sớm.

Trợ lý biết ban đêm Lương Thần về thành phố Giang Sơn là để thăm Cảnh Hảo Hảo, nghĩ đến tâm tình anh vô cùng tốt, vừa thấy Lương Thần liền cười mở miệng nói: “Lương tổng, Cảnh tiểu thư có khỏe không?”

Gương mặt của Lương Thần vốn không chút thay đổi, lúc nghe đến những lời này, trong nháy mắt trở nên trầm thấp lãnh đạm xuống.

Ánh mắt anh cực kỳ lạnh lẽo nhìn lướt qua trợ lý của mình, sau đó không rên một tiếng kéo cửa xe ra, ngồi xuống.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 669: Bạn Gái [2]

Editor: May

Trợ lý bị ánh mắt Lương Thần quẻ đến không dám thở mạnh một tiếng, không nói được một lời đi lên xe theo, ngay cả hỏi cũng không dám hỏi một câu, liền vội vàng khởi động xe, im hơi lặng tiếng chạy về phía khách sạn.

Tám giờ sáng sẽ mở cuộc họp, đến khách sạn đã là bảy giờ bốn mươi lăm phút, sắc mặt Lương Thần trầm tĩnh đi về phòng của mình, chọn lựa một bộ tây trang mới, tắm rửa thay.

Lúc Lương Thần cài nút áo sơ mi, vô tình quét thấy nhãn hiệu này, nhớ tới áo sơ mi Cảnh Hảo Hảo mua cho mình, cũng là nhãn hiệu này, ngón tay anh đột nhiên dừng một chút, chợt nâng chân lên, đá lên kính trang điểm trước mặt.

Kính thủy tinh vỡ vụn thành mảnh vụn, rơi đầy đất, phát ra tạp âm loảng xoảng.

Trợ lý đang chuẩn bị tiến vào phòng Lương Thần, gọi anh xuất phát, lập tức dừng ở cửa, không dám có chút phản ứng.

Đại BOSS luôn gặp biến không sợ hãi, tố chất tâm lý rất cứng rắn, tính tình hôm nay..... Tựa hồ đặc biệt nóng nảy!

Đại khái qua một phút đồng hồ, trợ lý nghe được bên trong truyền đến tiếng bước chân nặng nề, anh vội vàng thu hồi tất cả suy nghĩ miên man, tập trung tinh thần đứng ở tại chỗ, cung kính khom người với Lương Thần kéo cửa ra: “Lương tổng, đã đến giờ cuộc họp buổi sáng.”

Lương Thần hoàn toàn không có giận dữ vừa rồi, cả người bình tĩnh khác thường, đuôi mắt nhẹ nhàng mà nhìn lướt qua trợ lý của mình, đường cong cằm hoàn mỹ hơi ngẩng lên, mang theo vài phần kiêu căng để lại một câu: “Nhớ bồi thường tiền kính rơi xuống đất trong phòng.”

Sau đó liền đi về phía thang máy.

.....

Cuộc họp sáng mở khoảng bốn tiếng, lúc chấm dứt, đã là mười hai giờ giữa trưa, đoàn người chọn một nhà hàng ăn xong trưa, vừa đúng là hai giờ chiều.

Lương Thần uống không ít rượu, hơn nữa cả đêm hôm qua bồn ba không ngủ, Lương Thần trực tiếp để cho trợ lý đưa chính mình về khách sạn nghỉ ngơi.

Nằm ở trên giường khách sạn to như vậy, Lương Thần lăn qua lộn lại nhưng không thể nào ngủ được, sự thúc giục của cồn rượu, làm cho suy nghĩ loạn thất bát tao trong đầu anh càng nhiều hơn.

.....

Ngày hôm sau Cảnh Hảo Hảo tỉnh lại, cổ chân tiêu sưng đi rất nhiều, tuy rằng đứng ở trên đất còn có đau đớn rất nhỏ, cũng không ảnh hưởng đi lại.

Trong nháy mắt cô theo thói quen mở to mắt kia, liền liếc nhìn đi động một cái, nhưng đi động hôm nay lại rất im lặng, cũng không có tin nhắn

nào của Lương Thần.

Cảnh Hảo Hảo liền hiện lên một tia mắt mát nói không nên lời, cô an ủi chính mình có thể là Lương Thần bận rộn, sau đó liền bò xuống giường, rửa mặt, sửa sang lại một chút giấy tờ đi làm của mình.

Lúc trước Lương Thần sẽ luôn gửi tin nhắn cho cô vào lúc rảnh rỗi, nhưng Cảnh Hảo Hảo ở trong công ty đợi đến mười hai giờ giữa trưa, vẫn không có nhận được tin nhắn nào.

Khác thường, vốn dễ dàng khiến cho người suy nghĩ miên man, cho nên toàn bộ thời gian nghỉ giữa trưa của Cảnh Hảo Hảo, đều trôi qua trong mơ mơ hồ hồ, rốt cục vào lúc ba giờ chiều, có chút nhện không được gửi cho Lương Thần một tin nhắn.

.....

Cuối cùng Lương Thần dứt khoát ngồi dậy, lót ở phía sau hai gối đầu mềm mại, ngẩng đầu, nhìn trần nhà gần người.

Di động đột nhiên vang lên, anh theo bản năng liếc mắt nhìn một cái, nhìn thấy hai chữ “Hảo Hảo” này, cả người anh dừng một chút, lại chậm rãi dời tầm mắt đi, sau khi mặt không chút thay đổi nhìn chăm chăm trần nhà buồn tẻ vô vị một lúc lâu, rốt cục anh vẫn cầm lấy di động.

“Còn đang bận à?”

Yết hầu Lương Thần hơi hơi giật giật, ngón tay tạm dừng hơn nửa ngày, chỉ trở về một chữ: “Ừ.”

.....

Cảnh Hảo Hảo đã quen khi Lương Thần bận rộn, sẽ hỏi đáp đơn giản cho mình.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 670: Bạn Gái [3]

Editor: May

Cho nên cũng không có nghĩ nhiều, liền gửi cho Lương Thần một khuôn mặt tươi cười, nói: “Vậy anh làm việc đi.”

Lúc này Lương Thần ngay cả trả lời cũng không có.

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo hơi có chút mất mát, nhưng vẫn không có quấy nhiễu Lương Thần.

.....

Lương Thần nhìn khuôn mặt tươi cười trên tin nhắn Cảnh Hảo Hảo gửi tới, tâm tình trở nên càng thêm trầm trọng, anh nhìn chăm chăm màn hình hồi lâu, cuối cùng vẫn cái gì cũng không đáp, trực tiếp trở về màn hình chính của di động.

Màn hình bảo vệ của anh, chính là ảnh chụp đã chụp khi cô nằm ngủ ở trong khuỷu tay anh, vẫn dùng đến bây giờ.

Cảnh Hảo Hảo trên ảnh chụp, nhắm mắt lại, lông mi thật dài, ngủ thật sự yên tĩnh.

Mà ngay lúc đó anh, còn chưa ý thức được anh đã yêu cô, nhưng giữa mặt mày lại vẫn mang theo một tia nhu tình.

Tầm mắt Lương Thần từ lông mi đến mũi Cảnh Hảo Hảo, sau đó, rồi đến trên cánh môi Cảnh Hảo Hảo, đáy lòng giống như là ăn hoàng liên, đắng không nói nổi.

Hảo Hảo, anh nên làm gì với em bây giờ?

.....

Cách khoảng cách xa xôi như vậy, hai người chỉ dựa vào sóng điện di động để liên hệ, sự miễn cảm của phụ nữ làm cho Cảnh Hảo Hảo mơ hồ cảm giác được tâm tình Lương Thần tựa hồ không phải rất tốt, hình như có tâm sự gì đó, cô cũng từng hỏi anh, nhưng Lương Thần hồi đáp cho cô, chính là không có việc gì.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến anh là bởi vì công tác bận rộn mới như vậy, cho nên cả người liền rất ít đùa giỡn tính tình ở trước mặt anh, lúc nói chuyện rất hiểu chuyện và nhu thuận.

.....

Ngày trôi qua theo từng tờ lịch ngày của Cảnh Hảo Hảo xé xuống.

Ngày 20 đó, là ngày Lương Thần trở về thành phố Giang Sơn.

Sáng sớm Cảnh Hảo Hảo liền trở nên hưng phấn khó hiểu, sau khi rời giường nhìn thấy tin nhắn của Lương Thần, cô còn hưng trí bưng bưng gửi một tin nhắn, hỏi: “Buổi chiều mấy giờ trở về?”

Kết quả vẫn đợi đến giữa trưa, Cảnh Hảo Hảo mới nhận được tin nhắn của Lương Thần: “Thật có lỗi, Hảo Hảo, anh có thể phải qua hai ngày nữa mới có thể trở về.”

Đáy lòng vui sướng của Cảnh Hảo Hảo lập tức biến thành thất vọng, nhưng vẫn giả vờ thoải mái trở về cho Lương Thần một tin nhắn: “Đừng

quen lễ giáng sinh của chúng ta.”

.....

Cho dù đã qua hơn mười ngày, Lương Thần vẫn không có cách nào thuyết phục chính mình buông để ý trong lòng mình ra.

Anh từng nhìn thấy Thẩm Lương Niên đến tìm Cảnh Hảo Hảo vào nửa đêm, đáy lòng anh cũng sẽ để ý, nhưng anh nghĩ người ở dưới lầu của cô cả đêm, ngày hôm sau khiến cho chính mình cho rằng chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, liền trôi qua.

Anh vẫn cho rằng, chuyện kia thật sự trôi qua khỏi đáy lòng của mình, nhưng khi Thẩm Lương Niên và Cảnh Hảo Hảo lại có giao thiệp, anh phát hiện những chuyện cũ này, giống như là thủy triều, nhanh chóng dâng lên ở đáy lòng của mình.

Anh cuối cùng đã đánh giá cao sự rộng lượng của mình, thật ra anh là keo kiệt tính toán chi li như vậy.

Công việc bên Thượng Hải này đã bận rộn xong, nhưng anh lại không có ý muốn trở về thành phố Giang Sơn một chút nào.

Anh muốn để cho tâm tình của mình hoàn toàn bình tĩnh một chút, rồi trở về đối mặt với Cảnh Hảo Hảo, nhưng thật không ngờ, anh ở trong này muôn mấy ngày, ngược lại càng làm cho chính mình tâm phiền ý loạn.

Nhớ nhung Cảnh Hảo Hảo, cùng ghen tị nơi đáy lòng của mình, không ngừng đối khoáng nhau, cuối cùng biến thành anh, tinh thần hoảng hốt.

Rất cục vào đêm ngày 23 đó, trợ lý nhìn Lương Thần vẫn luôn nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ không ngừng thất thần khi mình báo cáo công việc, rất cục nịnh không được lên tiếng hỏi: “Lương tổng, chúng ta đã ở nơi này nghĩ người gần hai mươi ngày, bên tập đoàn Giang Sơn chồng chất rất

nhiều công việc, thư ký Tô gọi điện thoại tới vài lần rồi, có phải ngày mai có thể đặt vé máy bay trở về rồi không?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 671: Bạn Gái [4]

Editor: May

Tầm mắt Lương Thần vẫn dừng lại ở ngoài cửa sổ, qua thật lâu sau, anh mới lên tiếng hỏi: “Hôm nay là ngày mấy?”

“Ngày 23, còn mười phút nữa, chính là ngày 24.”

Lương Thần nhẹ nhàng nhú nhú mày, nghĩ đến tin nhắn Cảnh Hảo Hảo gửi đến “Đừng quên lễ Giáng Sinh của chúng ta”.

Chúng ta..... Đây là lễ giáng sinh đầu tiên của Cảnh Hảo Hảo và anh, hơn nữa còn là “Chúng ta”.....

Lương Thần nuốt nuốt nước miếng, chậm rãi kéo tầm mắt từ ngoài cửa sổ về, gật gật đầu: “Đặt đi.”

Trợ lý gật đầu, thật cẩn thận quan sát Lương Thần một chút, hỏi: “Muốn thông báo cho Cảnh tiểu thư không?”

Lương Thần sững sốt một chút, sau đó trợ lý liền nói: “Vẫn là không cần thông báo, Lương tổng có thể sau khi trở về liền cho Cảnh tiểu thư một kinh hỉ.”

.....

Một tiếng trước, Cảnh Hảo Hảo lại hỏi Lương Thần khi nào anh trở về một lần nữa.

Lương Thần trả lời lại cho cô, là còn chưa có xác định.

Đêm bình an và lễ Giáng Sinh vừa vặn là thứ bảy và chủ nhật.

Cảnh Hảo Hảo nằm ở trên giường lăn qua lộn lại có chút ngủ không được, không biết có phải cô nghĩ quá nhiều hay không, cô luôn cảm thấy quan hệ giữa mình và Lương Thần, tựa hồ bởi vì lần đi công tác này, càng kéo càng xa.

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo, vốn không có bao nhiêu tin tưởng với tương lai của mình và Lương Thần, cảm giác khiến cho cô lo được lo mất như bây giờ, khiến cho đáy lòng cô càng thêm có chút khủng hoảng.

Mãi cho đến hai giờ rạng sáng, Cảnh Hảo Hảo vẫn không có buồn ngủ như trước, cô bò dậy từ trên giường, khoác một món áo khoác dày, đi tới trước cửa sổ, nhìn bên ngoài vì nghênh đón lễ Giáng Sinh, rất nhiều nơi treo lên ngọn đèn nhiều màu, không ngừng lóe lên, nhìn không được liên nghĩ đến quà giáng sinh mình tỉ mỉ chuẩn bị cho Lương Thần.

Anh trai anh điều tra ra được cô từng làm giải phẫu đặt vòng, cô có đơn phẫu thuật trong bệnh viện, chỉ sợ Lương Thần cũng đã biết được.

Có một lần lúc anh nói chuyện phiếm với cô, từng nói một câu, anh rất muốn một đứa con gái giống như cô, nhưng sau khi nói xong, sắc mặt anh hơi trở nên có chút phiền muộn.

Tuy rằng lúc ấy anh không nói gì, nhưng giây tiếp theo liền cười cười với cô, nhìn như lơ đãng dời đi đề tài, nhưng Cảnh Hảo Hảo rõ ràng đọc hiểu khổ sở nơi đáy mắt anh.

Lúc ấy cô theo bản năng liền sờ bụng của mình, nghĩ có phải anh biết trong bụng mình có vòng hạn chế sinh đẻ, mới trở nên thương cảm như vậy hay không.

Cho nên, cô mới nghĩ đến, vào ngày lễ giáng sinh đó, nói cho anh biết, chính mình đã lấy vòng hạn chế sinh đẻ trong cơ thể mình ra..... Anh thông minh như vậy, nhất định hiểu được hàm nghĩa của cô, hàm nghĩa cô muốn sinh đứa bé cho anh.

Chỉ là..... Ngày mai là đêm giáng sinh rồi, anh lại chưa định ngày về.

Cảnh Hảo Hảo rừ rừ mi mắt, lặng im đứng trong chốc lát, sau đó âm thầm hạ quyết tâm, xoay người đi đến trước máy tính, bật máy tính lên, trực tiếp đặt vé máy bay ngày mai bay đi Thượng Hải.

Anh công việc bận rộn, không về thành phố Giang Sơn được, cô có thể đi Thượng Hải tìm anh, sau đó cùng anh vượt qua lễ giáng sinh ở nơi đó.

.....

Vé máy bay của Cảnh Hảo Hảo, đặt mười giờ sáng theo bay đi thành phố Thượng Hải từ thành phố Giang Sơn.

Vé máy bay của Lương Thần, đặt là mười giờ sáng rưỡi bay từ thành phố Thượng Hải trở về thành phố Giang Sơn.

.....

Bảy giờ sáng, Cảnh Hảo Hảo rời giường, tắm rửa, sau đó chọn quần áo ở trong ngăn kéo nửa ngày, cuối cùng chọn lựa hai bộ mình thích nhất vào trong va ly, cô và Lương Thần ở trước khi anh đi công tác, đã từng lên giường, tự nhiên lúc này đi, vẫn là thế, cho nên cô còn cầm hai bộ nội y xinh đẹp nhất vào trong va ly.

Tám giờ, Cảnh Hảo Hảo mang theo va ly xuống lầu, đón một chiếc xe taxi đi sân bay thành phố Giang Sơn.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 672: Bạn Gái [5]

Editor: May

Chín giờ rưỡi, Cảnh Hảo Hảo kiểm tra vé, đăng ký, mười giờ, máy bay cất cánh đúng giờ.

.....

Bảy giờ sáng, Lương Thần rời giường, tắm rửa, tùy ý cầm một bộ tây trang mặc chỉnh tề, cầm lấy di động nhìn nhìn thời gian, nghĩ hôm nay thứ bảy, Cảnh Hảo Hảo khẳng định còn đang ngủ, đợi cho cô tỉnh lại, ăn cơm xong, phỏng chừng anh đã đến thành phố Giang Sơn, đúng lúc gõ vang cửa phòng của cô, cho nên Lương Thần nghĩ nghĩ, liền không có gửi tin nhắn cho Cảnh Hảo Hảo, trực tiếp nhét điện thoại di động trong trong túi, cùng trợ lý tính tiền, rời khỏi khách sạn.

Chín giờ rưỡi, Lương Thần đến sân bay Thượng Hải, mười giờ, Lương Thần thông qua đường VIP đăng ký, mười giờ rưỡi, máy bay cất cánh đúng giờ.

.....

Thời gian hành trình chuyển bay từ thành phố Giang Sơn đến Thượng Hải là hai tiếng mười lăm phút.

Lúc Cảnh Hảo Hảo đến sân bay phía đông thành phố Thượng Hải, đã là mười hai giờ mười lăm phút, cô lĩnh hành lý của mình, đi ra từ sân bay, vừa đúng mười hai giờ rưỡi.

Nhiệt độ mùa đông Thượng Hải ấm áp hơn thành phố Giang Sơn rất nhiều, Cảnh Hảo Hảo kéo mũ và khăn quàng cổ xuống dưới, đứng ở cửa ra sân bay, liền mím môi, bắt đầu gọi điện thoại cho Lương Thần.

Kết quả, nhắc nhở cho Cảnh Hảo Hảo, lại là số điện thoại cô gọi đã tắt máy

Cảnh Hảo Hảo chu chu miệng, nghĩ đến hiện tại Lương Thần đang bận rộn, không có khởi động máy, chỉ là Lương Thần từng nói cho cô biết địa chỉ khách sạn, Cảnh Hảo Hảo nghĩ rằng, chính mình đã ngàn dặm xa xôi chạy đến Thượng Hải tìm anh, dù sao cũng là kinh hỉ, không bằng đến khách sạn đột nhiên nhảy đến trước mặt của anh, cho anh một kinh hỉ lớn hơn nữa.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, liền kéo hành lý của mình, chạy đến trước chỗ taxi đỗ, đợi một chiếc xe taxi, báo tên khách sạn Lương Thần.

.....

Một tiếng sau, Cảnh Hảo Hảo kéo va ly hành lý, đi vào khách sạn, cô không có thẻ, không lên lầu được.

Đáy lòng cô muốn cho Lương Thần kinh hỉ, đứng ở trong đại sảnh khách sạn chớp mắt suy nghĩ trong chốc lát, chạy đến trước quầy lễ tân, nói với tiểu thư lễ tân: “Chào cô, tôi muốn tìm một người, phiền toái hiện tại cô có thể gọi điện thoại lên phòng cho anh ấy không?”

“Tiểu thư, mời cô nói.”

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến sau khi Lương Thần nhận được điện thoại, xuống lầu đi ra thang máy, bộ dáng kinh ngạc khi nhìn thấy cô, nhin không được khoe môi nâng lên, sau đó ngữ khí rõ ràng phun ra tên Lương Thần: “Lương Thần.”

“Tiểu thư, xin cô chờ một chút.”

Tiểu thư lễ tân tươi cười nghiên nghiên cúi đầu, cầm chuột nhấn hai cái, sau đó khách khí nói với Cảnh Hảo Hảo: “Thực xin lỗi tiểu thư, hiện tại khách sạn chúng tôi không có người cô muốn tìm.”

“Sao có thể?” Cảnh Hảo Hảo nhú nhú mày, lấy di động của mình ra, kiểm tra tên khách sạn một chút, giống nhau như đúc, Lương Thần sẽ không lừa cô, Cảnh Hảo Hảo bất giác cảm thấy tiểu thư lễ tân đánh nhằm tên rồi, sau đó nhập tên Lương Thần vào trong điện thoại một chút, đưa điện thoại di động đến trước mặt tiểu thư lễ tân, sau đó nói: “Anh ấy sẽ không gạt tôi, phiền toái cô lại giúp tôi tra một chút, anh ấy đã ở khách sạn của các người hơn hai mươi ngày rồi.”

Tiểu thư lễ tân nghe được ở hơn hai mươi ngày, liền thuận tay tra xét ghi chép vào ở một chút, sau đó ngẩng đầu, tươi cười chân thành nói với Cảnh Hảo Hảo: “Tiểu thư, vị tiên sinh cô muốn tìm, sáng hôm nay đã làm thủ tục trả phòng, đã rời khỏi khách sạn.”

Mắt Cảnh Hảo Hảo, chợt mở đến lớn nhất.

Lương Thần lại có thể..... đã rời khỏi khách sạn, vậy hiện tại anh đi nơi nào? Trở về thành phố Giang Sơn sao?

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 673: Bạn Gái [6]

Editor: May

Hiện tại Cảnh Hảo Hảo có chút không để ý đến kế hoạch cho Lương Thần kinh hỉ trong đáy lòng, cầm lấy di động, không chút do dự liền gọi điện thoại ra ngoài.

.....

Lương Thần mười hai giờ bốn mươi lăm phút, đến thành phố Giang Sơn đúng giờ.

Lương Thần đi ra sân bay, nghênh đón cảm giác quen thuộc đã lâu thối tới.

Không biết có phải bởi vì Cảnh Hảo Hảo ở trong thành phố này không, tích tụ chông chất nơi đáy lòng anh trong thời gian này, đột nhiên tiêu tán không ít.

Lương Thần khom người, ngồi vào bên trong xe trợ lý mở ra.

Trợ lý khởi động xe, vừa lái ra sân bay, vừa xuyên qua kính chiếu hậu cẩn thận đánh giá sắc mặt Lương Thần, lên tiếng hỏi: “Lương tổng, ngài muốn đi đâu?”

Lương Thần tựa vào trên lưng xe, không nói gì, trên mặt tuần mỹ, để lộ ra đều là một chút hơi thở tấp lạnh.

Trợ lý thật cẩn thận lái xe trong chốc lát, có chút nắm không rõ suy nghĩ hiện tại nơi đáy lòng của Lương Thần, sau đó liền nhẹ giọng hỏi: “Công ty sao?”

Trợ lý hỏi xong ba chữ này, rõ ràng nhìn thấy mi tâm của Lương Thần nhẹ nhàng nhíu lại, anh vội vàng sửa miệng nói: “Hay là nhà của Cảnh tiểu thư?”

Biểu tình của Lương Thần lại hơi ngưng trệ, qua hồi lâu, nhắm hai mắt lại, dùng cái mũi phát ra một âm “ừ”, sau đó liền mặt không chút thay đổi dựa vào ghế xe, không thèm nhắc lại.

Bên trong xe rất yên tĩnh, có thể bởi vì buổi tối hôm nay là đêm bình an, mọi người đều chờ buổi tối ra ngoài, hiện tại xe trên đường cái rất ít, một đường giao thông thông suốt, chỉ 40 phút, trợ lý liền chạy xe đến dưới lầu Cảnh Hảo Hảo.

Trợ lý trước xuống xe, thay Lương Thần kéo cửa xe ra, chờ sau khi Lương Thần đi ra, liền đưa chìa khóa xe cho Lương Thần, nói: “Lương tổng, nếu không còn chuyện gì, hiện tại tôi về công ty trước.”

Sắc mặt Lương Thần bình thản gật gật đầu, chờ sau khi trợ lý rời khỏi, mới đi vào tòa nhà Cảnh Hảo Hảo ở.

Lương Thần đi thang máy, đi vào tầng lầu Cảnh Hảo Hảo ở.

Đi ra từ bên trong, hành lang rất yên tĩnh cũng thực sạch sẽ, trên ban công, còn bày hai chậu thức vật xanh biếc, sinh trưởng thật tốt ở trong mùa đông.

Chia là hai mươi ngày, lập tức liền có thể nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo.....

Lương Thần tinh tường phát hiện, nhớ nhung chôn dấu trong ngực của mình, vẫn dữ dội như cũ, đánh kịch liệt về phía mình, trong nháy mắt liền che dấu đủ loại bất an, ghen tị, ghen tuông bạc bẽo trong một đêm kia, khi đáy lòng mình lo lắng, ngàn dặm xa xôi trở lại thành phố Giang Sơn từ Thượng Hải, nhìn thấy Thẩm Lương Niên đi ra từ trong tòa nhà của Cảnh Hảo Hảo.

Lương Thần đứng ở trước cửa Cảnh Hảo Hảo, nâng tay lên, nhẹ nhàng gõ gõ cửa, trong đầu lập tức liền nghĩ đến, nếu Cảnh Hảo Hảo mở cửa, nhìn thấy là anh, có thể kích động ôm anh nhảy dựng lên hay không?

Nhưng mà, tiếng đập cửa rơi xuống, bên trong lại không có tiếng vang nào truyền đến.

Không có nghe được?

Lương Thần lại nâng tay lên, gõ gõ cửa lần nữa.

Vẫn không có động tĩnh gì.

Không có ở nhà?

Lương Thần nhíu nhíu mi, nghĩ đến chính mình từng cầm chìa khóa nhà Cảnh Hảo Hảo từ chỗ cô, liền vội vàng lấy ra từ trong túi, mở cửa.

Lương Thần mở tủ giày một bên ra, lấy dép của nam đặt bên cạnh dép của Cảnh Hảo Hảo - dép lê của mình ra, mang vào, sau đó bước đi vào.

Trong phòng rất yên tĩnh, không có một bóng người, ánh nắng mùa đông, lẳng lặng xuyên qua cửa sổ sát đất phòng khách, chiếu vào trong phòng.

Trong phòng tràn ngập một cỗ mùi thơm ngát nhàn nhạt, người thấy liền làm cho đáy lòng anh liền thoải mái một trận, anh đi quanh nhà một

lần, phát hiện lúc mình rời đi, không có chênh lệch gì, trên ban công lộ ra hai kiện quần áo cùng một đôi tất, cây xanh tựa hồ vừa mới tưới nước xong, trên lá cây còn đọng giọt nước.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 674: Bạn Gái [7]

Editor: May

Nói vậy Cảnh Hảo Hảo vừa rời khỏi nhà chưa bao lâu.

Lương Thần tiện tay ném đồ lên bàn trà, ngồi ở trên sô pha, chuẩn bị chờ Cảnh Hảo Hảo trở về.

Một mình đứng ở nơi này, thật là có chút nhàm chán, tối hôm qua nghĩ đến hôm nay có thể nhìn thấy cô, tâm tình phức tạp không thể nào ngủ ngon, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trên người, làm cho anh tràn ngập mệt mỏi, nhin không được liền đứng lên, đi vào trong phòng ngủ của Hảo Hảo.

Giường của cô có chút lộn xộn, chắc là sau khi thức dậy chưa có thu dọn liền ra cửa, Lương Thần nằm trên đó, vươn tay sờ sờ, đã lạnh lẽo, nhưng vẫn còn lưu lại hương vị đặc hữu trên người cô.

Đây là hương vị tươi mát và mê người mà anh mong nhớ ngày đêm trong mấy ngày này gần đây, khi tâm tình anh đang rối rắm.

Anh ôm gối đầu của Cảnh Hảo Hảo, che ở trước mắt của mình, che đi ánh sáng, nhắm hai mắt lại.

Lương Thần ngủ chưa đến nửa tiếng, liền tỉnh lại, kết quả không có nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo, anh có chút buồn bực cô đi nơi nào, nghĩ đến cô sớm hay muộn cũng sẽ về nhà, liền nhẫn nại tính tình chờ đợi.

Giữa trưa không có ăn cơm, bụng có chút đói, liền đi ra phòng ngủ, tìm kiếm một chút đồ có thể ăn trong tủ lạnh ở phòng bếp, tùy tiện lấp no bụng.

Một mình ở trong phòng khéo léo của Cảnh Hảo Hảo, ngược lại không biết làm cái gì, Lương Thần nhìn thấy máy tính Cảnh Hảo Hảo đặt ở trên bàn học trong phòng ngủ, liền tiện tay bật lên.

Kết quả, thiết lập mật mã.

Lương Thần ôm tâm tính tiêu khiển, chán đến chết đi phá giải mật mã, kết quả còn chưa đến 30 giây, anh đã phá giải ra mật mã, sau đó nhìn sáu con số “123456” này, nghĩ đến mật mã thẻ của Cảnh Hảo Hảo, nhin không được nâng tay lên, dè thái dương của mình.

Người phụ nữ, trong ngày thường thoát nhìn thông minh mà lại trầm tĩnh, nhưng tại sao thiết lập mật mã, đều là nông cạn..... như vậy?

Đây thật là một lần anh phá giải mật mã, nhưng lại không có chút cảm giác thành tựu nào.

Tuy rằng Lương Thần biết, dò xét riêng tư của người khác, là một hành vi cực kỳ không tôn trọng người, nhưng anh vẫn tràn ngập tò mò với chuyện rốt cuộc trong máy tính Cảnh Hảo Hảo lưu trữ cái gì, vì thế cũng không có lập tức tắt máy, nhìn về phía máy vi tính.

Sau đó, Lương Thần lại lần nữa cảm thấy, tội ác tâm lý vừa mới dâng lên trong lòng mình, thật sự là làm điều thừa.

Thứ trong máy tính Cảnh Hảo Hảo đặt trên bàn cũng không nhiều lắm, một nick Weibo, một QQ, một phần mềm xem tin tức, còn có hai phần mềm xem video, có thể tưởng tượng ra, bình thường cô không dùng đến máy tính nhiều.

Lương Thần thuận tay nhấn mở khay lưu trữ trong máy tính Cảnh Hảo Hảo, phát hiện 500g phần cứng bên trong, lại có thể dùng chưa đến 50g, Lương Thần lại lần nữa nhin không được cảm thấy buồn cười, anh tiện tay nhìn thấy một file không tên, liền nhấn vào, nhìn thấy bên trong còn chứa rất nhiều văn kiện ngổn ngang.

Trong đó một cái là văn bản mật mã, Lương Thần nhấn mở, nhìn trước mặt, mật mã thẻ 123456, mật mã khóa di động 123456, mật mã QQ Weibo vân vân đều là 123456 liên tiếp, rốt cục Lương Thần nhin không được liền cười ra tiếng.

Cho tới bây giờ anh cũng không biết, cô gái mình thích, lại có thể có một mặt đáng yêu như vậy, mật mã thiếu não và dễ nhớ như vậy, cô còn phải nghiêm túc thật sự ghi chú ra?

Lương Thần lắc đầu, thuận tay nhấn vào cái khác, kết quả lúc nhấn vào văn kiện kia, tươi cười dạt dào trên mặt anh, nháy mắt liền động lại.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 675: Bạn Gái [8]

Editor: May

Bên trong là từng tấm ảnh, những hình ảnh này, là ảnh chụp và tập hợp bản chữ viết tay của Cảnh Hảo Hảo.

Hình ảnh trong file kia, chưa đến 100 tấm, Lương Thần từ chương 1: Ảnh chụp nhìn không sót đến cuối cùng.

Ảnh đầu tiên, là ảnh chụp chung của Cảnh Hảo Hảo và ba mẹ cô, viết đều là lời cô nhớ ba mẹ, còn có một ít là ảnh chụp mới trước đây của cô.

Nhưng đến sau đó, toàn bộ đều là ảnh chụp của Thẩm Lương Niên, hoặc là ảnh chụp chung của Thẩm Lương Niên và cô, bên cạnh viết đều là thơ tình yêu say đắm của một cô gái ôm ấp tình cảm.

Chữ viết của cô thanh tú chỉnh tề, giữa những hàng chữ có thể để cho Lương Thần đọc ra hương vị yêu say đắm sâu đậm.

Anh cố ý nhìn một chút, biết những hình ảnh này, đều là bản Cảnh Hảo Hảo đã lưu vào ba năm trước đây, nhưng lại thật sự chứng kiến, từng hành trình tình yêu của cô với Thẩm Lương Niên.

Mỗi một hình ảnh nơi đó, đều là một cây gai, không chút lưu tình chui vào trong tâm Lương Thần, anh nói với chính mình đừng nhìn, nhưng anh vẫn không khống chế được nhìn từng tấm.

Đợi khi anh nhìn thấy một ảnh chụp phong cảnh, ngón tay cả người anh đột nhiên liền dừng lại.

Cảnh tượng này có chút quen thuộc..... Anh từng thấy ở nơi nào..... Lương Thần cau mày suy nghĩ trong chốc lát, nhớ tới một đêm kia, lúc chính mình công Cảnh Hảo Hảo đi qua cầu vượt, cô nói với mình, Lương Thần, đêm lễ giáng sinh, em sẽ ở nơi này nói cho anh biết, đáp án của em.

Hóa ra, chính là phong cảnh nơi đó.

Hắn là chụp vào ban đêm, ánh sáng ngọc của ngọn đèn, tất cả đèn nê ông nhả kim cương quý báu có vẻ chói mắt như vậy.

Lương Thần hơi nghiêng đầu, nhìn Cảnh Hảo Hảo viết xuống chữ ở bên cạnh: Đây là nơi tôi thích nhất, tôi ở nơi này, chính thức cùng một chỗ với Lương Niên.

Hóa ra, nơi này là nơi Thẩm Lương Niên và Cảnh Hảo Hảo chính thức kết giao.....

Ngày lễ giáng sinh đó, Cảnh Hảo Hảo chọn nói này, nói cho anh đáp án, cô có ý tứ gì?

Là ý tứ đang nhớ lại quá khứ của cô và Thẩm Lương Niên, hay là đáy lòng của cô hoàn toàn vẫn không thể quên được Thẩm Lương Niên, liền xem anh thành thể thân của Thẩm Lương Niên, cùng cô ôn lại mộng cũ tốt đẹp trong trí nhớ ư?

Lương Thần nhìn chăm chăm tấm ảnh chụp kia, đột nhiên cảm thấy tất cả hết thảy rất châm chọc buồn cười.

Thậm chí, đáy lòng anh xuất hiện một tầng hối hận, anh cảm thấy chính mình quá làm điều thừa, vì sao lại nhàm chán đi mở máy tính của cô, vì sao lại đi xem những thứ cô lưu bên trong, sau đó, khiến cho tâm tình

mạnh mẽ thật vất vả mới bình ổn được của cô, lại nhắc lên sóng to gió lớn lần nữa.

Hóa ra, thật sự giống như là lời của người ta vậy, đừng nên biết người mình yêu đã từng trải qua những chuyện gì, biết đến càng nhiều, đáy lòng của bạn sẽ càng không bằng phẳng.

Lương Thần chợt ngồi dậy từ trước bàn máy vi tính, đi đến trước ban công, mở cửa sổ ra, tùy ý gió lạnh mùa đông thổi vù vù chính mình, ý đồ thổi tan lo lắng trong đáy lòng mình.

Lương Thần vẫn đang đắm chìm ở trong thế giới của mình, anh không ngừng hút thuốc, hoàn toàn không có nghe được di động bị mình để ở trong phòng khách, vẫn đang không ngừng vang lên.

.....

Khi Cảnh Hảo Hảo gọi tới lần mười ba mươi bốn, từ đầu đến cuối đều là trạng thái không có người tiếp nghe, đáy lòng của cô đột nhiên trở nên có chút lo lắng.

Cô lôi kéo va ly hành lý, cô đơn đứng ở trên đường phố Thượng Hải xa lạ, gọi cú điện thoại thứ mười lăm cho Lương Thần, vẫn không có người tiếp nghe, nhưng di động của cô đã nhắc nhở lượng điện của cô không đủ 20%.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 676: Bạn Gái [9]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo không dám gọi điện thoại cho Lương Thần, cô sợ di động của mình không điện không liên hệ với Lương Thần được nữa, cho nên liền gửi cho Lương Thần một tin nhắn, sau đó chỉnh di động của mình thành hình thức tiết kiệm năng lượng.

Cô là vì Lương Thần mới đến Thượng Hải, kết quả hiện tại anh đã không còn ở đây, cô ở lại chỗ này cũng không còn ý nghĩa.

Cô không biết khi nào thì Lương Thần mới có thể liên hệ với cô, lại không quen cuộc sống nơi này, Cảnh Hảo Hảo ở ven đường suy nghĩ trong chốc lát, liền đón một chiếc xe taxi trở về sân bay lần nữa.

Cả một đường cô đều là cầm lấy di động, chờ Lương Thần gọi điện thoại lại đây, nhưng đợi cho cô đến sân bay, mua vé máy bay trở về thành phố Giang Sơn, Lương Thần vẫn không có gọi điện thoại về như trước, tâm tình vui sướng vốn có nơi đáy lòng Cảnh Hảo Hảo lập tức trở nên trầm trọng, đáy lòng của cô trở nên vừa kinh vừa sợ, cô cầm vé máy bay, ngón tay đều run rẩy lên.

Lương Thần hẳn sẽ không cứ như vậy, không cần cô chứ..... Sao anh lại đột nhiên không tiếp điện thoại của cô?

Chẳng lẽ hết thấy thật sự chỉ là một giấc mộng của cô, hiện tại tình mộng?

Hoặc là, sẽ không phải là Lương Thần xuất hiện ngoài ý muốn gì đó chứ.....

Cảnh Hảo Hảo càng nghĩ, trong đầu càng loạn thành một đoàn, rốt cục đợi đến giờ đăng kí, Cảnh Hảo Hảo vội vàng xếp hàng đăng ký.

Ở trước khi máy bay cất cánh, Cảnh Hảo Hảo còn chưa có tắt máy, thẳng đến tiểu thư hàng không thúc giục, Cảnh Hảo Hảo vẫn chưa từ bỏ ý định nhìn thoáng qua màn hình di động, mới chậm rãi tắt máy.

.....

Máy bay bay chưa đến hai tiếng mười lăm phút, trong đầu Cảnh Hảo Hảo đã ảo tưởng ra vô số loại khả năng không tốt, đến cuối cùng, trong lòng bàn tay của cô đều phủ kín mồ hôi.

Cô luôn cho rằng, chính mình là thích Lương Thần, nhưng đến lúc này, cô mới phát hiện, hóa ra chính mình càng thích Lương Thần hơn trong tưởng tượng.

Không, là càng yêu Lương Thần.

Thậm Lương Niên cũng từng có lúc không liên hệ được, lúc đó, cô cũng không có bối rối hoang mang lo sợ, mất hồn mất vía như vậy.

Cô vẫn nghĩ đến, Thậm Lương Niên là người cả đời mình yêu nhất, nhưng hiện tại, cô mới hiểu được, thật ra cô và Thậm Lương Niên một đường đi tới cảm tình như vậy, xen lẫn càng nhiều là tình thân, là loại tình cảm nương tựa lẫn nhau trong cuộc sống bần khổ nhất.

Cô yêu nhất thật ra là Lương Thần..... Nếu không, cô sẽ không vào lúc biết chính mình yêu Lương Thần, liền tự ti, sợ hãi, kinh hoảng, luống cuống, mà không phải như là lúc trước khi cô và Thẩm Lương Niên cùng một chỗ, cái loại thân thiết này, tự nhiên, thuận lý thành chương, tâm tình bình lặng như mặt nước.

Đúng vậy..... Cô không tiếp nhận được mất đi Thẩm Lương Niên, anh giống như là khắc tồn tại vào sinh mệnh cô thật sâu, hoàn toàn không thể phai mờ, nhưng Lương Thần cho cô rất nhiều loại cảm xúc Thẩm Lương Niên chưa từng cho cô, rung động, điêu ngoa, tùy hứng, cố tình gây sự.

Mất đi Thẩm Lương Niên, cô sẽ khổ sở, sẽ thương tâm, sẽ nát tâm, giống như là mất đi cha mẹ vậy.

Nhưng hiện tại cô không liên hệ được với Lương Thần, cô phát hiện, trái tim của mình, như là đều dừng nhảy lên bất cứ lúc nào.

.....

Cảnh Hảo Hảo đến sân bay thành phố Giang Sơn, đã là bảy giờ đêm.

Sân bay rất nhiều người, người nhận điện thoại cũng rất nhiều, nói vậy cũng chưa qua đêm bình an và lễ Giáng Sinh mỗi năm một lần.

Cảnh Hảo Hảo khẩn cấp bật điện thoại, lại phát hiện di động của mình, không có cuộc gọi, không có tin nhắn, cái gì cũng không có.

Lương Thần vẫn không để ý cô.

Cảnh Hảo Hảo đứng ở trong sân bay người đến người đi, trong đầu suy nghĩ miên man rất nhiều, cô lại gọi điện thoại cho Lương Thần lần nữa, vẫn không có người tiếp nghe như trước, cô mượn tiền xu chạy tới nơi có thể nạp điện trong sân bay, bắt đầu nạp điện cho di động của mình

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 677: Bạn Gái [10]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo vừa nạp điện, vừa gọi điện thoại cho Lương Thần.

Thời gian ở trong sự xuất hiện của cô, chậm rãi trôi qua.

Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy người trong sân bay càng ngày càng ít, đến ngay cả xe taxi ngoài sân bay đều trở nên thưa thớt mà sáng lãng, đáy lòng của cô, càng thêm bất an.

.....

Lương Thần luôn luôn đứng ở trước cửa sổ tròn tám tiếng, không có phản ứng gì.

Trong đầu trống rỗng của anh hoàn toàn không có ý tưởng gì.

Anh trơ mắt nhìn màn đêm ngoài cửa sổ biến thành hừng đông, các loại đèn đuốc sáng lên mọi người chuẩn bị tỉ mỉ cho đêm giáng sinh, chúng vẫn duy trì tư thái không nhúc nhích.

Mãi cho đến ngoài cửa sổ có pháo hoa bay lên không, âm thanh nổ tung truyền đến, mới làm cho Lương Thần đột nhiên hồi thần, lúc này mới phát hiện, sắc trời đã tối đen như vậy.

Sau đó ý thức dần dần về tới trong đầu, anh theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua thời gian, đã là mười giờ rưỡi tối, sao Cảnh Hảo Hảo còn chưa có về nhà?

Lương Thần nhú nhú mày, theo bản năng đi ra khỏi phòng, lấy di động của mình từ trong áo khoác tây trang ra, anh nhìn thoáng qua màn hình, phát hiện có 73 cuộc gọi chưa tiếp nghe, toàn bộ đều là Cảnh Hảo Hảo, còn có hơn hai mươi tin nhắn.

Tâm Lương Thần, đột nhiên liền loạn thành một đoàn, anh đánh mất tất cả tâm tình để ý và ghen tuông, nghĩ cũng không nghĩ liền gọi điện thoại qua cho Cảnh Hảo Hảo.

.....

Cô ở sân bay ngây người suốt ba tiếng, Lương Thần vẫn luôn không để ý đến cô.

Anh thật sự không có ý định muốn cô ư?

Cảnh Hảo Hảo nằm di động, đáy lòng trống rỗng không có cảm giác gì.

Ngay tại lúc cô nản lòng thoái chí, đột nhiên gian di động trong lòng bàn tay cô chấn động lên.

Cảnh Hảo Hảo cúi đầu, nhìn thấy tên biểu hiện điện báo là Lương Thần, cô theo bản năng liền mở to hai mắt, tiến đến cẩn thận nhìn nhìn, phát hiện thật là điện thoại của Lương Thần, nước mắt của cô lập tức liền rơi ra từ đáy mắt, cô vội vàng nhấn nút tiếp nghe, sau đó chợt nghe được giọng nói thoáng có chút khàn khàn và khẩn trương của Lương Thần: “Hảo Hảo? Bây giờ em ở nơi nào?”

Cảnh Hảo Hảo nghe được âm điệu quen thuộc của Lương Thần, nước mắt tuôn rơi càng mãnh liệt, cô giống như là đã bị ủ khuất lớn lao, một chữ cũng nói không nên lời, cứ chỉ lo rơi nước mắt như vậy.

Lương Thần ở đầu kia điện thoại, rõ ràng cảm giác được nước nở của cô, đáy lòng càng thêm lo lắng, anh ngay cả áo khoác cũng không lo mặc, nhắc chìa khóa xe, đi về phía ngoài cửa.

Lương Thần vừa ấn thang máy, vừa hỏi: “Hảo Hảo, trước nói cho anh biết ở nơi nào, được không?”

Cảnh Hảo Hảo vẫn không nói gì, lần này trực tiếp khóc ra tiếng.

Lương Thần tốc độ cực nhanh chạy ra tòa nhà, đi tới trước xe, mở cửa xe ra, ngồi vào, khởi động xe, liền hỏi: “Hảo Hảo, nói cho anh biết ở nơi nào, hiện tại anh muốn đi tìm em.”

Cảnh Hảo Hảo mất khí lực rất lớn, mới ngừng tiếng khóc của mình, âm điệu hết sức oán giận hỏi: “Sao anh vẫn không tiếp điện thoại của em.....”

“Thực xin lỗi.” Lương Thần lo lắng giải thích, sau đó lại mở miệng, hỏi Cảnh Hảo Hảo ở nơi nào.

Cảnh Hảo Hảo ở đầu kia điện thoại, liên tục nước nở vài tiếng, mới gập ghềnh nói: “Em, em, em ở sân, sân bay thành phố Giang Sơn.”

.....

Lương Thần ở trong điện thoại trấn an Cảnh Hảo Hảo hai câu, cam đoan anh lập tức đến, Cảnh Hảo Hảo mới ủ khuất vạn phần thỏa hiệp.

Cắt đứt điện thoại, Cảnh Hảo Hảo cảm thấy tảng đá lớn treo ngược trong lòng rốt cục mới hạ xuống, cô chậm rãi ngồi ở trên va ly hành lý của

mình, lúc còn đang suy nghĩ hết thủy ly kỳ giống như là một tuồng kịch, di động trong lòng bàn tay lại vang lên một lần nữa, là Lương Thần gọi tới, cô vừa mới tiếp nghe, liền nhìn thấy cảnh tượng Lương Thần giờ di động, vội vàng nhìn chung quanh đi vào từ cửa vào sân bay.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 678: Bạn Gái [11]

Cô vừa mới tiếp nghe, liền nhìn thấy cảnh tượng Lương Thần giờ di động, vội vàng nhìn chung quanh đi vào từ cửa vào sân bay.

Trong sân bay người đến người đi, dáng người anh cao ngất, chú mục vạn phần, chỉ mặc áo sơ mi trắng mỏng manh, tóc đen thối có chút hỗn loạn, trên gương mặt mang theo lo lắng rõ ràng.

Cảnh Hảo Hảo đứng ở tại chỗ, năm di động còn chưa có mở miệng nói cho Lương Thần biết mình ở nơi nào, anh lại đột nhiên như là phát hiện được, ánh mắt chợt dời qua, chống lại khuôn mặt của cô.

Cách khoảng cách xa như vậy, ngọn đèn sân bay chói mắt, Cảnh Hảo Hảo rõ ràng nhìn thấy mặt Lương Thần không hiện lên một chút cảm xúc lơ lửng, sau đó trực tiếp thu di động, sải bước đi về phía cô.

Cảnh Hảo Hảo đứng ở tại chỗ, không hề nhúc nhích, chỉ nhìn người đàn ông kia ở trong mùa đông, gần mặc áo sơ mi mỏng manh, liền chạy tới, tới gần từng chút.

Cuối cùng Lương Thần dừng lại một bước xa ở trước mặt Cảnh Hảo Hảo, anh nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, nhìn trong chốc lát, đôi câu vài lời còn chưa có mở miệng, liền một phen vươn tay, kéo cô vào trong lòng.

Đầu Cảnh Hảo Hảo bị anh đặt chỗ bờ vai của anh, cô rõ ràng cảm giác được cổ rét lạnh của anh, Cảnh Hảo Hảo vùng trộm nâng mí mắt một chút,

nhìn thấy sườn mặt và lỗ tai của người đàn ông, bị đông lạnh đến đỏ bừng, ứa huyết lớn nơi đáy lòng, đột nhiên liền tan thành mây khói trong nháy mắt, thật vất vả ngừng nước mắt, bỗng dừng lại nhảy lên.

Cô nhẹ nhàng cọ cọ đầu ở bờ vai của anh, lau quệt nước mắt tràn ra, buồn không hé răng tùy ý anh ôm ở trong lòng anh.

Trên người anh, chính là mùi thơm ngát quen thuộc luôn quấn quanh trong trí nhớ cô vào mấy ngày qua.

Không có nghe thấy gặp thời điểm, Cảnh Hảo Hảo chỉ biết là chính mình rất là tưởng niệm.

Hiện tại lúc chân chân chính chính cảm nhận được, cô mới phát hiện, chính mình lại có thể phát điên lệ thuộc vào như vậy.

Cô nghĩ đến chính mình cả ngày một thân một mình ở Thượng Hải gọi cho anh mấy chục cuộc điện thoại, không yên bất an khi không nhận được hồi âm, lau khô khóe mắt, lại ẩm ướt lên một lần nữa.

Một giọt nước mắt, hai giọt nước mắt, ba giọt nước mắt..... Cuối cùng nhiệm chỗ bả vai áo sơ mi Lương Thần nhiệm thành một mảnh ẩm ướt.

Lương Thần biết Cảnh Hảo Hảo đang rơi lệ, anh lại không nói ra một câu, chỉ càng thêm dùng sức ôm lấy cô.

Nước mắt Cảnh Hảo Hảo rơi càng mãnh liệt, cô nhịn không được nâng tay lên, gắt gao ôm thắt lưng Lương Thần, sau đó khóc thành tiếng, miệng như là thầm oán, mang theo một tia yếu ớt nói: “Sao anh có thể như vậy, anh về thành phố Giang Sơn, vì sao không nói cho em biết một tiếng, anh có biết..... hôm nay em tìm anh bao lâu không.....”

Thật ra trên đường cô đến chỗ Lương Thần, trong đầu cũng từng nghĩ qua, lát nữa chính mình thấy anh, nhất định phải giả vờ đáng thương, giả vờ

sinh khí, để cho anh dụ dỗ chính mình thật tốt.

Nhưng hiện tại, cô không cần sắm vai, trong giọng nói nức nở, liền mang theo đáng thương hề hề nồng đậm: “Em muốn cho anh kinh hãi, em đi Thượng Hải tìm anh, kết quả anh đã trở lại.....”

Lương Thần ôm Cảnh Hảo Hảo, cả người cứng ngắc một chút, có một loại áy náy và đau lòng nói không rõ, liền quay cuồng nghiêng trời lệch đất.

“Em gọi nhiều cuộc điện thoại như vậy, anh cũng không tiếp nghe, anh có biết hay không, anh làm em sợ muốn chết, anh.....”

Cảnh Hảo Hảo vốn là đang chỉ trích, nhưng chỉ trích đến cuối cùng, nghĩ đến chính mình lo lắng đề phòng ở trên đường cái Thượng Hải gọi điện thoại cho Lương Thần, nghĩ đến chính mình ở máy bay trên trời cao ba vạn thước Anh sợ hãi nắm chặt vạt áo, nghĩ đến tâm tình tuyệt vọng vừa rồi của mình ở trong sân bay, cô đột nhiên liền nói không nên lời nữa, chỉ là không ngừng ủy khuất chảy nước mắt, giống như là một đứa nhỏ.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 679: Bạn Gái [12]

Editor: May

Nước mắt của cô, giống như là lên án có lực nhất, cắt tâm cứng rắn của Lương Thần thành từng mảnh từng mảnh.

Thật lâu sau, Lương Thần mới kéo Cảnh Hảo Hảo từ trong lòng mình ra một chút, nâng tay lên nhẹ nhàng lau quét nước mắt treo trên mặt Cảnh Hảo Hảo, thấp giọng nói: “Thực xin lỗi.”

Đối mặt với người mình thích, tâm luôn mềm nhũn, nhưng Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến chính mình chịu đựng nhiều tiếng, bởi vì Lương Thần trôi qua rất hồngбет, vẫn là mím môi, cúi đầu, không có hé răng.

Lương Thần chưa bao giờ dỗ dành cô gái nhỏ, nhưng cũng biết, giờ này khắc này cũng nên là lúc mình dỗ dành cô, anh nâng tay lên, nhẹ nhàng sờ sờ tóc Cảnh Hảo Hảo: “Hảo Hảo, anh trở về, trước tiên là muốn đến nhà tìm em.”

Những lời này, hơi hơi làm cho Cảnh Hảo Hảo đáy lòng thư thái một ít, cô như trước vẫn là cố ý phạm quạ không rên một tiếng.

Lương Thần dừng trong chốc lát, còn nói: “Ta kỳ thật cũng tưởng cho người cái kinh hi, ta không biết người đi Thượng Hải, nếu ta biết, ta khẳng định trước tiên đi tiếp người trở về.”

Đều là muốn cho đối phương một kinh hỉ, nhưng lại kinh hỉ vuột mất.

Cảnh Hảo Hảo sớm đã không có một chút ý tứ trách cứ Lương Thần, nhưng vẫn vì chính mình đến thành phố Giang Sơn, di động Lương Thần mở máy, nhưng chính mình gọi nhiều cuộc điện thoại như vậy lại không ai tiếp nghe mà cảm thấy có chút so đo, liền mở miệng hỏi: “Vậy vì sao, buổi tối em gọi cho anh nhiều cuộc điện thoại như vậy, anh lại đều không có tiếp nghe.”

Cảnh Hảo Hảo vừa hỏi như vậy, Lương Thần liền nghĩ đến những hình ảnh mình nhìn thấy ở trong máy tính của cô, đáy lòng anh nổi lên một tầng chua xót, dùng sức nuốt nuốt nước miếng, chuyển đề tài, nói: “Anh có chút mệt, ở trên giường em không cần thận ngủ thiếp đi.”

Hóa ra là đang ngủ, mới không có nhận được điện thoại của cô.....

Tâm tình vốn trời u ám của Cảnh Hảo Hảo, trong nháy mắt bầu trời quang đãng, cô tuyệt không sinh khí, nhưng vẫn như là cô gái nhỏ, giọng nói tinh tế mang theo một tầng ủy khuất nói: “Em rất đói bụng.”

“Anh dẫn em đi ăn cơm.” Lương Thần không có chần chờ gì nói tiếp.

Cảnh Hảo Hảo mở to mắt tối như mực, tiếp tục bổ sung một câu: “Em muốn ăn ngon.”

Lương Thần gật gật đầu, nói: “Được.”

Lúc này Cảnh Hảo Hảo mới cong mặt mày bật cười.

Dù sao Thẩm Lương Niên và Cảnh Hảo Hảo đã trôi qua mười năm như vậy, anh không thể nhanh như vậy liền yêu cầu dưới đáy lòng cô không có sự tồn tại của Thẩm Lương Niên.

Cô ngàn dặm xa xôi chạy đến Thượng Hải muốn cho anh một kinh hi, cái này chứng minh, thật ra đáy lòng của cô, là có sự tồn tại của anh.

Anh còn có cái gì không hài lòng?

Một ngày nào đó, anh sẽ hoàn toàn thay thế được vị trí Thẩm Lương Niên trong đáy lòng của cô, không phải sao?

Lương Thần nhìn Cảnh Hảo Hảo cười, đáy lòng nhất thời giãn ra rất nhiều, một tay dắt cô, một tay lôi kéo va ly hành lý của cô, đi về phía ngoài sân bay.

.....

Lương Thần mang Cảnh Hảo Hảo đi ăn lẩu, ăn cơm xong, cũng đã qua đêm giáng sinh.

Đi ra từ tiệm lẩu, trên đường phố vẫn là ánh đèn rực rỡ như trước, người đến người đi, không ít đôi tình nhân tay trong tay đi ở trên đường cái, nơi nơi tràn hơi thở lễ noel nồng đậm.

Cho dù đã qua đêm giáng sinh, nhưng khi Lương Thần ở đi ngang qua bán quả táo bao gói tỉ mỉ, vẫn là mua cho Cảnh Hảo Hảo một cái, lúc đưa cho Cảnh Hảo Hảo, Lương Thần đầu tiên là mở miệng nói một câu: “Lễ Giáng Sinh vui vẻ.”

Sau đó, còn không quên nói một câu: “Thực xin lỗi.”

Cảnh Hảo Hảo cười tủm tỉm tiếp nhận táo, ánh mắt hơi chuyển vòng vo, sau đó vươn tay với Lương Thần: “Đưa di động của anh tới đây.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 680: Bạn Gái [13]

Editor: May

Lương Thần không rõ ý tứ của Cảnh Hảo Hảo, nhưng vẫn ngoan ngoãn đưa điện thoại di động lên, sau khi Cảnh Hảo Hảo nhận lấy, nhấn mở tin nhắn của Lương Thần, liên tục gửi mười tin nhắn thật xin lỗi cho di động của mình, lúc này mới đặt điện thoại di động đặt ở trong lòng bàn tay Lương Thần, cười dài mở miệng, nói: “Nhìn trên phân thưởng anh có thành ý gửi ra nhiều tin nhắn giải thích như vậy, em miễn cưỡng tha thứ cho anh.”

Lương Thần bị hành động như vậy của Cảnh Hảo Hảo, chọc cho mỉm cười, nâng tay lên, xoa xoa tóc dài của cô, nói: “Hảo Hảo, em đây gọi là lừa mình dối người.”

Cảnh Hảo Hảo chu chu miệng, không nói gì, nắm tay Lương Thần, một đường đi về phía trước.

Tiệm lẩu Lương Thần chọn, cách nơi lần trước Cảnh Hảo Hảo xem xong concert đi ăn khuya đặc biệt gần.

Cô lôi kéo Lương Thần đi lung tung tới, sau đó bước đi dưới cầu vượt mà Lương Thần đã công cô đi vào đêm kia.

Bởi vì là lễ Giáng Sinh, những cửa hàng bán nhẫn kim cương kia còn chưa có đóng cửa.

Cảnh Hảo Hảo nắm tay Lương Thần bước trên cầu vượt, ở đủ loại đèn nê ông nhẩn kim cương chiếu xuống chung quanh, cô nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt tuấn tú mà lại cao nhã của người đàn ông, cô trừng mắt nhìn, sau đó liền nhẹ nhàng mở miệng: “Lương Thần?”

Lương Thần thả chậm bước chân một chút, “hửm?” một tiếng rất nhẹ.

Cảnh Hảo Hảo không nói gì, cầm lấy lòng bàn tay hơi che kín một ít mồ hôi của Lương Thần, cô không chuyển mắt nhìn chăm chăm chính phía trước, qua thật lâu sau, mới mở miệng nói: “Trước đây, em từng đi bệnh viện làm giải phẫu.”

Tâm Lương Thần chợt nhắc lên, anh có chút khẩn trương dừng bước chân, ngữ khí mang theo một tia lo lắng không dễ phát hiện: “Hảo Hảo, thân thể em không thoải mái à? Sao không gọi điện thoại nói cho anh biết? Không thoải mái chỗ nào?”

Cảnh Hảo Hảo nghe ngữ khí lo âu như thế của Lương Thần, khóe môi nhịn không được giờ lên một chút, ngày đó khi cô lấy vòng hạn chế sinh đẻ, chịu đựng đau đớn nơi đáy lòng, trong nháy mắt bị lo lắng lúc này khiến cho ngọt ngào lấp đầy, cô nhẹ nhàng giãy tay Lương Thần nắm mình ra, ngữ khí vẫn là âm điệu nhẹ nhàng ôn nhu vừa rồi: “Em đi vào bệnh viện, lấy vòng hạn chế sinh đẻ trong cơ thể em xuống.”

Lương Thần bỗng dừng liền sững sờ ngay tại chỗ.

Cảnh Hảo Hảo lại như là người không có việc gì, vẫn mở bước chân nhàn nhã đi về phía trước.

Lương Thần ước chừng một phút đồng hồ, mới hiểu được ý tứ câu nói kia của Cảnh Hảo Hảo là gì, anh chợt ngẩng đầu, lại nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo đã muốn cách mình một khoảng cách, anh đuổi chân dài đuổi theo Cảnh Hảo Hảo, ngữ khí mang theo một tia kích động run rẩy: “Hảo Hảo, vòng hạn chế sinh đẻ kia, lúc trước em là vì không muốn mang thai đứa bé

của anh mới đặt vào, hiện tại em lấy vòng hạn chế sinh đẻ xuống, anh có thể thể hiểu là, là bởi vì anh không?”

Cảnh Hảo Hảo không có nhìn Lương Thần, nhìn đèn nê ông “nhẫn kim cương Cartier” xa xa, qua hơn mười giây, sau đó thấp giọng nói: “Em chỉ cảm thấy mang vòng kia lâu, không tốt cho thân thể em, em là vì em, mới đi lấy xuống.”

Tâm Lương Thần hơi có chút mất mát, mở miệng nói chuyện, ngữ khí cũng mang theo một tia mất mát: “À.”

Lương Thần nói xong, cảm thấy chính mình tựa hồ biểu hiện cảm xúc quá mức cho rõ ràng, vì thế cách vài giây, lại bổ sung một câu: “Mang đồ kia lâu, xác thực không tốt cho thân thể, lấy xuống rất tốt.”

“Ừ.” Cảnh Hảo Hảo đáp lại một tiếng, không có nói chuyện, Lương Thần cũng không có mở miệng nữa.

Cảnh Hảo Hảo đi hai bước, sườn mắt nhìn Lương Thần bên người một chút, thấy biểu tình thất bại của người đàn ông, nhin không được cười cười.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 681: Bạn Gái [14]

Sau đó, liền ngẩng đầu, nhìn trên bầu trời bay rất nhiều đèn Khổng Minh, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Lương Thần, thật ra lời vừa rồi của em cũng không phải là lời nói trong lòng em, lời nói trong lòng của em, là những lời anh nói.”

Lương Thần bị ngôn ngữ lượn quanh như vậy của Cảnh Hảo Hảo khiến cho có chút ngây ngốc, nhìn cô, mi tâm nhẹ nhàng nhíu lại.

Cảnh Hảo Hảo vẫn ngẩng đầu, cảm giác được người đàn ông bên người trầm mặc, sau đó lại mở miệng một lần nữa, nói: “Lương Thần, em đi lấy vòng hạn chế sinh đẻ trong cơ thể xuống, thật sự là bởi vì anh.”

Một câu bình thường như vậy, không có quá nhiều cảm xúc lay động, cũng không dùng từ tình cảm kéo dài, nhưng lại làm cho đáy lòng Lương Thần, có trăm ngàn pháo hoa rực rỡ đẹp mắt đột nhiên nổ vang.

Đáy lòng anh, hơi có chút rung động, thật lâu sau, mới mở miệng, nói: “Vì sao?”

Cảnh Hảo Hảo không có trả lời vấn đề Lương Thần, ánh mắt vẫn nhìn bầu trời như trước, thần thái trên mặt rất nghiêm túc.

Lương Thần không đành lòng cắt đứt nghiêm túc của cô, cứ đứng bên cạnh cô như vậy, im lặng chờ đáp án của cô.

Qua thật lâu thật lâu, một đạo gió lạnh lướt qua bên tai Cảnh Hảo Hảo, cô mới chậm rãi thu tầm mắt từ chân trời về, chậm rãi quay đầu, chống lại ánh mắt Lương Thần, cách trong chốc lát, lẳng lẳng mở miệng, nói: “Lương Thần, em làm bạn gái anh nhé.”

Giọng nói của cô rất nhẹ, rất nhỏ.

Nhỏ đến gần như không thể nghe thấy.

Nhưng Lương Thần lại nghe thấy.

Dùng ngữ khí bình thản không hề gợn sóng như vậy, nói thẳng từng chữ đến đáy lòng anh.

Cô nói, Lương Thần, em làm bạn gái anh nhé.

Cách một đoạn thời gian rất lâu, Lương Thần mới nhẹ nhàng gật gật đầu, mở miệng nói với Cảnh Hảo Hảo: “Được, Cảnh Hảo Hảo, làm bạn gái anh đi.”

.....

Dọc theo đường đi Lương Thần lái xe chở Cảnh Hảo Hảo về chỗ của cô, cảm thấy một màn vừa rồi giống như là một giấc mộng không chân thật.

Vừa về đến nhà, Lương Thần liền khẩn cấp ôm Cảnh Hảo Hảo, che môi của cô lại.

Cảnh Hảo Hảo cũng không nghĩ tới, chính mình lại có thể vừa mở miệng với Lương Thần, cô liền trở thành bạn gái Lương Thần như vậy.

Cô cảm giác được người đàn ông hôn đặc biệt dùng lực, kìm lòng không đậu cũng nâng tay lên theo, vòng ở cổ anh, hôn đáp lại.

Cô chủ động như vậy, trực tiếp đánh sập tất cả phòng bị của Lương Thần, anh vừa kéo quần áo của cô, vừa đẩy cô đi vào trong phòng ngủ.

Lúc anh đẩy ngã cô ở trên giường, trên người hai người đã không còn một kẽ hở.

Giờ này khắc này, không có gì để cho anh phát tiết ra tình yêu nơi đáy lòng của anh với cô bằng da thịt thân thiết.

Lương Thần ẩn tình đưa tình tiếp xúc với Cảnh Hảo Hảo, trong phòng ngủ rất nhanh dâng lên một tầng sắc màu ấm kiêu diễm.

Nhưng mà, sắc màu ấm như vậy, duy trì chưa đến hai phút, đột nhiên liền ngưng lại.

Lương Thần thở hỗn hển, đầu hơi dán ở chỗ cổ Cảnh Hảo Hảo, ngửi hương khí mê người trên người cô, chỉ cảm thấy huyết mạch mình phun trào, nhưng trong đầu lại hậu tri hậu giác nhớ tới, nơi Cảnh Hảo Hảo mở miệng nói với mình, làm bạn gái của anh, là cùng một chỗ với nơi cô từng nói với Thẩm Lương Niên.

Lương Thần chỉ cảm thấy tâm mình như là bị một bàn tay hung hăng nắm lấy, truyền đến một trận đau chết lặng, tay đặt ở trên vai Cảnh Hảo Hảo của anh hơi trở nên có chút cứng ngắc.

Anh đột nhiên dừng lại như vậy, làm cho Cảnh Hảo Hảo có chút hoài nghi nhìn về phía Lương Thần, kết quả cô còn chưa có mở miệng hỏi anh rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, bả vai của cô đột nhiên liền truyền đến một cơn đau.

Là bị Lương Thần nắm chặt.

Cảnh Hảo Hảo ăn đau hô nhỏ một tiếng, ngữ khí mang theo khó có thể tin, hô tên của anh: “Lương Thần!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 682: Bạn Gái [15]

Lương Thần chợt hoàn hồn, nhìn thấy trên da thịt trắng nõn của Cảnh Hảo Hảo, bị chính mình nắm ra năm dấu tay đỏ tươi, đáy mắt anh thoáng hiện lên một tầng xin lỗi, liền lập tức mở miệng, giải thích.

Đáy mắt Cảnh Hảo Hảo, mang theo đau đớn dẫn đến một tầng sương mù, thở phì phì nhìn Lương Thần không có lên tiếng.

Lương Thần cúi đầu, hôn bả vai của cô: “Anh không phải cố ý.”

Cảnh Hảo Hảo vẫn không nói gì, tức giận lật người, đưa lưng về phía Lương Thần.

Lương Thần nhìn bóng dáng của cô, một lát sau, lại dán lên, mở miệng, hô một tiếng: “Hảo Hảo.”

Một giây trước còn đang ngọt ngào cọ sát lẫn nhau, một giây sau anh liền dùng sức làm đau cô như vậy, Cảnh Hảo Hảo là thật sự cảm thấy chính mình rất ủy khuất, cho nên đưa lưng về phía Lương Thần, vẫn buồn không hé răng như cũ.

Lương Thần cũng không có bởi vì cô trầm mặc mà trầm mặc, giọng nói mang theo một cổ thấp thuần, ở bên tai Cảnh Hảo Hảo, tiếp tục chậm rãi vang lên: “Anh có thể hỏi em một vấn đề không?”

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo tò mò đến tột cùng anh muốn hỏi cái gì, nhưng nghĩ đến bả vai mình bị anh nắm đau, vẫn giả bộ một bộ dáng thờ ơ.

Lương Thần nâng tay lên, vuốt vuốt tóc dài của Cảnh Hảo Hảo, động tác ôn nhu mà thâm tình: “Vì sao em muốn mở miệng nói với anh, muốn làm bạn gái của anh ở trên cầu vượt kia?”

Cảnh Hảo Hảo thật là thực ưu ái cho cái kia địa phương, nhưng là toàn thế giới mở miệng nói yêu nhau địa phương, đều là thiên kì bách quái, chẳng lẽ đều phải có cái nguyên nhân?

Cảnh Hảo Hảo hoài nghi xoay qua, liếc mắt nhìn Lương Thần một cái.

Lương Thần không có nói cho Cảnh Hảo Hảo biết chính mình nhìn trộm riêng tư trong máy tính của cô, cho nên, thay đổi một loại phương thức xảo diệu, mở miệng hỏi: “Nơi đó, đối với em mà nói, có ý nghĩa đặc biệt gì sao?”

Khi một phụ nữ yêu một người đàn ông, biểu hiện căn bản nhất, chính là muốn gả cho anh, sở dĩ cô thích địa phương kia, cũng là bởi vì nơi đó là nơi chuyên kinh doanh nhẫn kim cương ở thành phố Giang Sơn, nhưng đến tột cùng cô vẫn là một phụ nữ, vẫn là có chút rụt rè, có chút ngượng ngùng nói tâm tư nhỏ của mình cho Lương Thần biết, hiện tại anh đột nhiên lại hỏi như vậy, chẳng lẽ anh phát hiện suy nghĩ nơi đáy lòng của cô?

Anh có thể nghĩ đến cô thực khẩn cấp muốn gả cho anh không

Mặt Cảnh Hảo Hảo chợt đỏ lên.

Lương Thần nhìn mặt đỏ hồng của Cảnh Hảo Hảo, nghĩ đến cô là đang chột dạ, giọng nói không tự chủ được trở nên có chút căng thẳng: “Hoặc là, là vì người nào.”

Cảnh Hảo Hảo sững sốt một chút, lúc này mới phản ứng kịp, trong những lời này của Lương Thần ẩn dấu hàm nghĩa khác.

Cô từng ở nơi đó, thật sự bắt đầu với Thấm Lương Niên..... Nhưng ngoại trừ cô và Thấm Lương Niên, không có người khác biết được sự kiện kia, chẳng lẽ anh đã biết?

Cảnh Hảo Hảo lén lút đánh giá dung nhan Lương Thần hai cái, rõ ràng chính mình không phải bởi vì Thấm Lương Niên mới chọn nơi kia, nhưng hiện tại vừa bị anh hỏi như vậy, cô ngược lại mặc danh kỳ diệu trở nên chột dạ, cô vội vàng lắc lắc đầu, nói: “Không phải, em chỉ là rất thích địa phương kia.”

Cảnh Hảo Hảo dừng một chút, dứt khoát nói càng rõ ràng: “Em thích địa phương kia, không có liên quan đến bất kỳ ai.”

Lương Thần trừng mắt nhìn, đáy lòng không khỏi cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, anh vươn tay, gắt gao kéo Cảnh Hảo Hảo vào trong lòng, lại hôn môi cô một lần nữa.

Người yêu nhau, luôn có thể thực nhanh chóng châm ra kích tình mãnh liệt.

Rất nhanh, hai người liền hoàn toàn quên hết nhạc đệm nhỏ vừa mới phát sinh, toàn tâm toàn ý tập trung vào trong trầm mê của nhau.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 683: Bạn Gái [16]

Editor: May

Tục ngữ nói, tiểu biệt thắng tân hôn.

Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần chia lìa hơn hai mươi ngày, vừa gặp này, thật đúng là ứng nghiệm với những lời này.

Cả người Lương Thần hưng trí bừng bừng quẩn quít lấy Cảnh Hảo Hảo, ở trên giường ép buộc hơn nửa đêm, vẫn là bộ dáng sinh long hoạt hổ như trước, mãi cho đến cuối cùng, Cảnh Hảo Hảo ngay cả khí lực mở miệng cầu xin tha thứ cũng có chút dùng không được, Lương Thần mới lưu luyến không rời buông tha cô.

Lúc này đêm yên tĩnh không có tiếng vang gì, ngoài cửa sổ chính là thời khắc tối đen nhất trước bình minh, đêm giáng sinh ngọn đèn sáng lên khắp mọi nơi đều tắt.

Cảnh Hảo Hảo vui ở trong lòng Lương Thần, ngủ rất say.

Lương Thần lại không có chút mệt mỏi, ánh mắt dừng ở trên dung nhan ngủ say của Cảnh Hảo Hảo, chưa từng rời đi chút nào.

Anh cảm thấy hết thảy giống như là một giấc mộng, kỳ diệu không chân thật.

Từ khi gặp Cảnh Hảo Hảo, đến chính mình vì cô trở nên không giống như là chính mình, đến sau đó chính mình yêu cô, chia lìa với cô, gặp lại, đến bây giờ anh và cô rốt cục thẳng thắn nội tâm đi đến cùng nhau, thời gian trải qua gần một năm rưỡi.

Một năm rưỡi, hội tụ một hồi tình yêu, suy nghĩ một chút, Lương Thần liền cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Nhưng hiện tại mỹ nhân trong ngực, Cảnh Hảo Hảo đã là bạn gái danh chính ngôn thuận của Lương Thần anh, nhưng anh vẫn cảm thấy không có tự tin như trước.

Anh phát hiện, chính mình càng ngày càng muốn nhiều hơn.

Lúc ban đầu khi gặp lại Cảnh Hảo Hảo, anh muốn có thể xuất hiện ở bên người cô theo lẽ thường, đợi cho anh ở Nhật Bản cứu cô, anh đã được như nguyện, anh lại muốn để cho chính mình thoải mái theo đuổi Cảnh Hảo Hảo, đợi khi anh bắt đầu theo đuổi Cảnh Hảo Hảo, anh muốn để cho cô làm bạn gái của anh.

Hiện tại, cô làm bạn gái anh, anh lại muốn khiến cho Cảnh Hảo Hảo yêu anh, khiến cho Cảnh Hảo Hảo vĩnh viễn thuộc về anh.

Lương Thần càng nghĩ, cả người càng không có mệt mỏi.

Anh từng vì theo đuổi Cảnh Hảo Hảo, đặc biệt tìm tòi tất cả lễ vật biểu đạt tình yêu từ quảng cáo tặng cho Cảnh Hảo Hảo.

Nhưng còn có một thứ, chưa tặng.

Chính là nhẫn.

Kim cương vĩnh cửu, một viên lưu truyền vĩnh viễn.

Đây là một câu anh cảm thấy hay nhất trong tất cả từ ngữ quảng cáo biểu đạt tình yêu.

Ánh mắt Lương Thần nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, hơi trở nên có chút mê ly, anh nghĩ, có lẽ anh có thể cầu hôn Cảnh Hảo Hảo, ở ngay trong tám giờ rưỡi vịnh viễn mà anh đã xây dựng cho cô.

Chỉ cần cô đáp ứng gả cho anh, anh liền có thể vĩnh viễn có được cô.

Không biết là ai từng nói, đàn ông không có tự tin, sẽ ý đồ dùng một cuộc hôn nhân giữ người phụ nữ mình yêu lại.

Cho tới bây giờ anh cũng không nghĩ tới, chính mình có một ngày, sẽ dùng biện pháp không tự tin như vậy, khiến cho đáy lòng của mình trở nên tự tin.

Lương Thần nghĩ đến đây, liền chậm rãi rút cánh tay đặt ở dưới cổ Cảnh Hảo Hảo về, xốc chần lên, nhẹ nhàng đi ra phòng ngủ, cầm lấy di động của mình, gọi cho trợ lý của mình một cú điện thoại.

Anh muốn nhờ trợ lý sáng hôm nay bố trí tám giờ rưỡi vịnh viễn cho anh, anh muốn lúc chạng vạng, mang theo Cảnh Hảo Hảo ăn xong bữa tối ánh nến, sau đó liền mang theo cô đi vào trong đó, cầu hôn cô.

.....

Ngày hôm sau, lúc Cảnh Hảo Hảo tỉnh lại, đã là qua giữa trưa.

Tối hôm qua quá mức kịch liệt, thế cho nên toàn thân cô đau nhức, cô miễn cưỡng ôm lấy chần ngồi dậy, lại phát hiện Lương Thần không ở phòng ngủ.

Cảnh Hảo Hảo quần chần xuống giường, đi tới tủ quần áo chọn lựa một thân quần áo mặc vào, liền nhẹ nhàng đi ra phòng ngủ, cô còn chưa có

kịp mở miệng gọi tên Lương Thần, chợt nghe được phòng khách có tiếng nói chậm rãi truyền đến.

“Thím Lâm, tôi là dựa theo các bước nấu cháo của thím, vì sao lại nấu ra nhìn không giống của thím? Ủ..... đồ nước có chút nhiều..... lại nấu trong chốc lát? Được.....”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 684: Bạn Gái [17]

Editor: May

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo hiện lên một tia ấm áp, không có quấy rầy Lương Thần bận rộn trong phòng bếp, lặng yên không một tiếng động đi vào phòng tắm.

Lúc cô rửa mặt xong đi ra, Lương Thần đã bưng cháo lên bàn.

Mặt mày Cảnh Hảo Hảo mang ý cười tiến lên, mở hộp tủ tiêu độc ra, cầm thìa và bát bên trong ra, múc hai chén cháo Lương Thần nấu hồi lâu, vẫn có chút nhão.

Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần ngồi mặt đối mặt ở trên bàn cơm, Lương Thần cầm một cái bánh quấy đưa cho Cảnh Hảo Hảo: “Buổi tối có chuyện gì không?”

Cảnh Hảo Hảo lắc lắc đầu.

“Vậy tối nay, chúng ta đi khách sạn Tứ Quý ăn cơm tối.”

Cảnh Hảo Hảo cắn bánh quấy “ừm” một tiếng, cũng không có hỏi nhiều.

“Ăn xong cơm tối, anh mang em đi một nơi.”

Cảnh Hảo Hảo có chút tò mò nâng mí mắt một chút, nhìn về phía Lương Thần.

“Số 367 phố Tô Châu.”

Phố Tô Châu? Khu trung tâm phồn hoa nhất thành phố Giang Sơn, anh mang mình đi nơi đó làm cái gì? Gần đó tựa hồ đều là tòa nhà buôn bán, trung tâm thương mại..... công ty của cô cũng ở gần đó.

Ánh mắt Cảnh Hảo Hảo nhìn Lương Thần, lộ ra một tầng buồn bực.

Lương Thần lại câu môi cười cười, không nói gì, chỉ tự ăn cơm của mình.

Cảnh Hảo Hảo nhếch môi, cầm thìa, cúi đầu ăn cháo.

Đột nhiên, di động đặt ở trong phòng khách vang lên.

Lương Thần đứng lên, đi đến trước sofa, lấy di động của Cảnh Hảo Hảo từ trong túi xách của cô ra, nhìn thoáng qua biểu hiện điện báo, là một số điện thoại xa lạ, bước đi đến trước mặt Cảnh Hảo Hảo, đưa cho cô.

Trên tay Cảnh Hảo Hảo cầm lấy bánh quầy, có chút không có tiện nhận điện thoại, liền nhờ Lương Thần nhận giúp cô, thuận đường mở loa ngoài, đối với điện thoại “alo” một tiếng.

Bên trong truyền đến một giọng nữ dễ nghe, nói tiếng phổ thông tiêu chuẩn: “Chào cô, xin hỏi là Cảnh Hảo Hảo tiểu thư sao?”

“Đúng, là tôi.” Cảnh Hảo Hảo cầm bánh quầy, không có đưa vào trong miệng nữa, “Xin hỏi, cô là?”

“Xin hỏi cô có quen một người đàn ông tên là Thẩm Lương Niên không?”

Lương Thần ngồi ở đối diện Cảnh Hảo Hảo, mi tâm hung hăng nhúu lại.

Cảnh Hảo Hảo ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Lương Thần, trầm mặc trong chốc lát, “ừ” một tiếng với điện thoại.

“Tôi là y tá của bệnh viện nhân dân thành phố Giang Sơn, là tình huống như vậy, một tiếng trước, chúng tôi nhận được điện thoại tìm xe cứu thương 110, đi qua tiếp nhận là một người đàn ông té xỉu ở ven đường, bên người anh ta mang theo văn kiện cần cứ xác thực cho biết anh ta là ai, hiện tại người đàn ông còn chưa tỉnh lại, chúng tôi đã đưa vào phòng cấp cứu, nhưng tình huống rất không lạc quan, trong di động mang theo bên cạnh anh ta, lưu số điện thoại của cô ở vị trí thứ nhất còn làm dấu hiệu đặc thù, cho nên tôi nghĩ cô có thể là người nhà của anh ta, hoặc là bạn bè, nếu đúng là như vậy, có thể phiền toái hiện tại cô bệnh viện một chuyến được không? Dự phòng nếu đột phát tình huống, lúc cần làm phẫu thuật, có người có thể ký tên giúp anh ta.”

.....

Cảnh Hảo Hảo chặt đứt điện thoại, toàn bộ phòng yên tĩnh đến rồi tình rồi mù.

Cô cầm lấy bánh quẩy rũ mí mắt, nhìn di động của mình trong chốc lát, sau đó ngẩng đầu, nhìn về phía Lương Thần.

Lương Thần mím cánh môi gắt gao, sắc mặt mang theo một tầng không vui, đáy mắt tối đen, lưu chuyển một tầng ánh sáng thâm trầm.

Anh như vậy, khí tràng đặc biệt áp bách, làm cho người ta có chút sợ hãi.

Cảnh Hảo Hảo nuốt nuốt nước miếng, một lát sau, buông bánh quẩy và thìa trong tay xuống, cầm khăn giấy từ một bên lên, lau lau ngón tay, sau

đó mở miệng nói với Lương Thần: “Lương Thần, em đi bệnh viện một chuyến, có thể không?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 685: Bạn Gái [18]

Lương Thần càng mím chặt cánh môi, tay đặt ở trên bàn, nắm thành quyền đầu, ánh mắt nhìn lại Cảnh Hảo Hảo, không có mở miệng nói chuyện.

Cảnh Hảo Hảo bị ánh mắt như vậy của Lương Thần, nhìn đến đáy lòng có chút chột dạ, trong lòng bàn tay cô toát ra một tầng mồ hôi.

Cô có thể xác nhận, chính mình không thương Thẩm Lương Niên. Cô cũng có thể xác nhận, chính mình thật sự đã buông xuống Thẩm Lương Niên. Nhưng bệnh viện gọi điện thoại tới, nói hiện tại tình huống anh nguy hiểm, đáy lòng của cô vẫn có chút lo lắng.

Thẩm Lương Niên phản bội cô, xác thực làm cho cô tức giận, làm cho cô muốn nhất đao lưỡng đoạn với anh, từ nay về sau không lui tới nữa. Thậm chí, cô còn từng oán hận nghĩ, Thẩm Lương Niên đáp ứng cô, nếu phụ cô, ắt gặp trời phạt, cô thật hy vọng anh gặp trời phạt.

Hiện tại, anh thật sự xuất hiện tình huống nguy cấp, đang cấp cứu ở trong bệnh viện, cô phát hiện, chính mình thật ra hoàn toàn không có ngoan độc như trong tưởng tượng của mình vậy.

Cho dù cô và Thẩm Lương Niên biến thành người xa lạ, cô vẫn hy vọng Thẩm Lương Niên có thể sống tiếp thật tốt. Bởi vì, trong mười năm cô và Thẩm Lương Niên ở chung, sáu năm trước Thẩm Lương Niên đối với cô mà nói, là người thân, là anh trai.

Nếu không có cha của Thẩm Lương Niên, có lẽ lúc trước cô đã sớm bỏ học, một mình không biết đã trở thành hình dáng gì.

Qua hồi lâu, Cảnh Hảo Hảo mới lại mở miệng nói: “Lương Thần, chỉ cần chỗ Thẩm Lương Niên không có chuyện lớn gì, em sẽ mau chóng trở về.”

Ánh mắt Lương Thần nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, lúc nghe được những lời này, lập tức trở nên có chút nghiêm túc.

Trong mấy ngày nay, anh vẫn đều đang nhẫn nại.

Anh nhìn thấy Thẩm Lương Niên đêm hôm khuya khoắc đến tìm Cảnh Hảo Hảo, anh nhẫn nại.

Anh từ Thượng Hải lo lắng cho Cảnh Hảo Hảo, ngàn dặm xa xôi chạy trở về, nhìn thấy Thẩm Lương Niên đi ra từ trong tòa nhà của cô, anh vẫn nhẫn nại.

Anh nhìn thấy từng ảnh chụp quá khứ của anh ta và cô, anh vẫn nhẫn nại như trước.

Tối hôm qua, anh khắc chế không được chính mình, hỏi Cảnh Hảo Hảo, sở dĩ cô lựa chọn chỗ đó nói với anh, có phải bởi vì nơi đó có ý nghĩa đặc thù gì với cô không.

Cô rất nghiêm túc nhìn anh nói không có.

Anh tin, anh thậm chí còn cảm giác được một tia hạnh phúc.

Nhưng hiện tại..... một cú điện thoại trong bệnh viện, chỉ nói tình huống Thẩm Lương Niên nguy cấp, cô liền khẩn cấp muốn thăm anh ta như vậy.

Đáy lòng của cô, thật sự đã không còn Thẩm Lương Niên sao?

“Lương Thần, em chỉ là đi qua nhìn xem, chỉ cần Thẩm Lương Niên không có việc gì, em cam đoan, em sẽ lập tức trở lại.....”

“Em là bác sĩ sao?” Cảnh Hảo Hảo còn chưa nói xong, Lương Thần vẫn luôn trầm mặc ngồi đối diện cô đột nhiên mở miệng, cắt đứt lời của cô.

Ngữ điệu của anh, lạnh lẽo như băng, sắc mặt có chút trầm thấp: “Trong bệnh viện nhiều bác sĩ và y tá chăm sóc anh ta như vậy, còn chưa đủ, em còn muốn đi qua?”

Lương Thần nói tới đây, trên mặt tôn quý hiện lên một tầng trào phúng: “Anh ta thật đúng là rất phúc khí.”

Cảnh Hảo Hảo mấp máy môi, nhìn Lương Thần như vậy, đầu ngón tay nhẹ nhàng run rẩy, nhẹ giọng mở miệng, nói: “Lương Thần, anh đừng như vậy.”

“Anh đừng như thế nào!” Lương Thần vẫn luôn không phải là người có tính khí tốt, nhưng vì Cảnh Hảo Hảo vẫn đều đang nhẫn nại tính tình của mình, hiện tại nghe được cô nói như vậy, tính tình cả người anh lập tức liền vọt lên, chợt đứng lên từ trên chỗ ngồi, hơi nghiêng người, ánh mắt nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, nói: “Vậy em nói đi, anh phải như thế nào? Có phải là anh nên thoải mái nói với bạn gái của anh, bạn trai trước của em sinh bệnh, em đi chăm sóc anh ta đi?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 686: Bạn Gái [19]

Editor: May

Lúc Lương Thần nói tới đây, ánh mắt trở nên có chút rét lạnh lẫm liệt, giọng nói anh hơi có vài phần táo bạo mở miệng nói: “Anh nói cho em biết, Cảnh Hảo Hảo anh không làm được!”

“Hiện tại em là bạn gái của anh, không phải vừa rồi em hỏi ý kiến của anh ư? Được rồi, anh nói cho em biết, anh không cho phép, không cho phép em đi bệnh viện thăm anh ta vào bây giờ!”

Cánh môi Cảnh Hảo Hảo hơi run lên, mới mở miệng nói: “Lương Thần, em và Thẩm Lương Niên không có quan hệ gì, nếu anh không tin em, như vậy chúng ta cùng đi.”

Nếu Thẩm Lương Niên và Cảnh Hảo Hảo không có quá khứ mười năm kia, không có bị Lương Thần biết từng chút từng chút tình yêu của Cảnh Hảo Hảo và Thẩm Lương Niên, có lẽ Lương Thần thật sự sẽ đi bệnh viện với Cảnh Hảo Hảo.

Nhưng hiện tại, lời nói rõ ràng là vì vứt bỏ quan hệ giữa mình và Thẩm Lương Niên của Cảnh Hảo Hảo, rơi vào trong tai Lương Thần, liền biến thành ý tứ cô hao hết tâm tư cũng phải đi thăm Thẩm Lương Niên.

Lương Thần giận đến cực hạn, ngược lại câu môi nở nụ cười, anh chợt nâng tay lên, dùng sức quét mọi thứ trên bàn, sau đó vươn tay, nâng cầm

Cảnh Hảo Hảo lên, ngữ khí âm hàn nói: “Quá khứ của anh và em? Đã làm cái gì với em? Nhìn em tình ý kéo dài với anh ta như vậy, còn phải nhìn em lo lắng bệnh nặng của anh ta?”

Lương Thần càng nói, tức giận trong ngực càng tràn đầy, anh dùng ngữ khí dứt khoát nói: “Cảnh Hảo Hảo, hôm nay em không được đi đâu hết, anh vừa nghĩ tới em gặp mặt với anh ta, anh liền chán ghét trong lòng!”

Cảnh Hảo Hảo biết, quá khứ của mình và Thẩm Lương Niên, đổi lại là bất kỳ người đàn ông nào, đều sẽ để ý, cho nên cô cố gắng làm cho ngữ khí của mình trở nên mềm mại, bình thản: “Lương Thần, anh hãy nghe em nói, hiện tại đáy lòng em không có anh ta, em và Thẩm Lương Niên đã sớm nhất đao lưỡng đoạn, ba anh ta từng nhận nuôi em, hiện tại anh ta sống chết chưa biết, em không thể cứ ngồi yên không để ý đến.....”

“Hay cho một câu ngồi yên không để ý đến!” Lương Thần chột vồ bàn một chút, tay bóp cằm Cảnh Hảo Hảo, trở nên hơi có chút dùng sức: “Em nói nhiều như vậy, vì nói cho anh biết, em chính là muốn đi bệnh viện nhìn anh ta, đúng không?”

“Đáy lòng em một lòng muốn nhìn anh ta, sao em còn hỏi ý kiến của anh!”

Lương Thần nói chưa dứt lời, vừa nói mới phát hiện, đáy lòng của mình lại có thể ẩn dấu nhiều phần uất như vậy, cảm xúc đè nén dưới đáy lòng lâu như vậy, rốt cục hoàn toàn bạo phát ở trong nháy mắt này, ghen ghét, bi thống, phẫn nộ, đủ loại cảm xúc giống như sóng to gió lớn thổi quét anh: “Cảnh Hảo Hảo, anh hỏi em, có phải em còn thích anh ta không? Phân lượng anh ta ở đáy lòng em vẫn rất nặng, đúng không? Nếu không em sẽ không vừa nghe được chuyện anh ta nằm viện, liền lập tức muốn chạy vào trong bệnh viện.”

Cảnh Hảo Hảo lắc lắc đầu: “Lương Thần, không phải như anh nghĩ đâu, em sẽ không ở dưới tình huống còn thích anh ta, đi làm bạn gái của anh, em có thể cam đoan với anh, em thật sự đã không còn thương anh ta.”

“Cam đoan, được, Cảnh Hảo Hảo, vậy anh liền muốn em cam đoan, có cam đoan này, vừa vặn giảm bớt anh mỗi ngày mỗi đêm lo lắng đề phòng lo lắng Thẩm Lương Niên có thể lần nữa ở cùng một chỗ với em không.” Lương Thần nói tới đây, ngữ khí trong nháy mắt bình tĩnh xuống, ánh mắt anh nghiêm túc nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, trầm mặc hơn nửa ngày, như là hạ quyết tâm, sạch sẽ lưu loát nói: “Cảnh Hảo Hảo, nếu em đi vào bệnh viện thăm Thẩm Lương Niên, như vậy chúng ta liền nhất đao lưỡng đoạn, giữa hai người, em chọn ai?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 687: Bạn Gái [20]

Anh và cô cùng một chỗ, vĩnh viễn đều là không có cảm giác an toàn như vậy.

Thẩm Lương Niên giống như là một bom hẹn giờ ở đáy lòng anh, giống như có thể nổ mạnh bất cứ lúc nào.

Trong thời gian này, mỗi ngày anh đều lo lắng đề phòng, không yên bất an, lo được lo mất như vậy, anh thật sự chịu đủ ngày như vậy rồi.

Anh vẫn nói chính mình nhẫn một chút, nhẫn một chút..... Nhưng hiện tại anh nhẫn đủ rồi.

Cảnh Hảo Hảo không thể tin nhìn Lương Thần, có chút khó có thể tin anh lại dùng tình yêu của bọn họ, đến uy hiếp cô làm ra lựa chọn như vậy.

Sắc mặt Cảnh Hảo Hảo hơi trở nên có chút tái nhợt, nhìn về mặt Lương Thần, đánh giá hồi lâu, nhìn thấy giữa mặt mày người đàn ông này đều là nghiêm túc, cô vẫn nhìn không được mở miệng, hỏi một câu: “Lương Thần, anh nghiêm túc sao?”

Lương Thần không chút do dự gật gật đầu: “Ừ!”

Anh lại có thể trả lời dứt khoát như vậy, tuyệt không dây dưa dài dòng.

Cảnh Hảo Hảo trừng mắt nhìn, lại mở miệng, hỏi: “Có phải bây giờ em đi bệnh viện nhìn Thẩm Lương Niên, anh liền thật sự sẽ chia tay với em

không?”

Lương Thần dừng không đến một giây, lại gật đầu: “Ừ.”

Anh thật sự rất muốn biết, giữa anh và Thẩm Lương Niên, rốt cuộc người nào quan trọng.

Cảnh Hảo Hảo lập tức trầm mặc xuống.

Cô không biết nên trả lời vấn đề anh như thế nào, cô chỉ suy nghĩ, tình yêu của anh và cô, đối với anh mà nói, rốt cuộc là quan trọng, hay là không quan trọng?

Cảnh Hảo Hảo trầm mặc càng lâu, đáy lòng Lương Thần trở nên càng lạnh.

Đến cuối cùng, ánh mắt anh hơi có chút đỏ lên, nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, nhẹ nhàng gật gật đầu, đánh vỡ trầm tĩnh này: “Hảo Hảo, em không lựa chọn được, phải không?”

“Được rồi, anh sẽ lựa chọn thay em.”

Lương Thần chậm rãi buông lỏng tay nắm cầm Cảnh Hảo Hảo ra, chậm rãi lui về sau hai bước, sau đó vòng qua bàn ăn, đi đến trên sofa, cầm lấy áo khoác phía trên, khoác ở trên người, nhìn Cảnh Hảo Hảo ngồi yên trên ghế sofa, nói: “Anh không bức em, Hảo Hảo, anh đi.”

Nếu cô thật sự luyến tiếc anh, cô sẽ lên tiếng giữ lại.

Lương Thần nghĩ đến đây, liền cắn chặt răng, mạnh mẽ bức bách chính mình đi về phía cửa.

Cảnh Hảo Hảo nghe thấy rõ ràng tiếng bước chân của anh càng ngày càng xa, ngón tay cô cũng dần dần trở nên lạnh lẽo lên theo, Cảnh Hảo Hảo

đột nhiên nghe thấy được tiếng khóa cửa chuyển động, cô soạt một cái kéo căng thân thể, theo bản năng muốn đứng lên, đi ngăn anh lại.

Nhưng Lương Thần lại ở trong nháy mắt mở cửa kia, đột nhiên nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt của cô, nói: “Hảo Hảo, anh thật hy vọng em là một cô gái không có quá khứ.”

Nếu em không có quá khứ..... anh có thể không cần không có tự tin như thế.

Anh nói như vậy, lại như là một cây dao, hung hăng đâm vào tâm Cảnh Hảo Hảo, làm cho cô nháy mắt không thể nhúc nhích.

Không có quá khứ..... Anh là đang để ý quá khứ của cô sao?

Đúng vậy, anh là một người đàn ông vĩ đại như vậy, vốn có thể tìm một cô gái thuần khiết từ đầu đến cuối chỉ yêu một mình anh.

Cô không có tiền, không thế, cái gì cũng không có, còn có quá khứ, thật là không xứng với anh.....

Tự ti như là thủy triều, thối quết Cảnh Hảo Hảo, cô yên lặng rũ mi mắt xuống, không có lên tiếng.

Thật lâu sau, Lương Thần thu tầm mắt từ trên mặt cô trở về, anh chờ thời gian đủ lâu, cô vẫn không có lên tiếng giữ anh lại.

Đáy mắt Lương Thần hơi có chút lên men, sau đó mở cửa ra, nhìn chằm chằm vách tường đối diện hành lang trong chốc lát, liền cất bước đi ra ngoài.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 688: Tiệc Nuối [1]

Editor: May

Đáy mắt Lương Thần hơi có chút lên men, sau đó mở cửa ra, nhìn chăm chăm vách tường đối diện hành lang trong chốc lát, liền cất bước đi ra ngoài.

Cảnh Hảo Hảo hơi nghiêng đầu một chút, nhìn bóng dáng Lương Thần, cô rất muốn đứng lên, ôm thắt lưng anh, để anh ở lại.

Cô ở trong tình yêu của bọn họ, hướng đến đều không có tự tin, cô vẫn cảm thấy chính mình là không xứng với anh, bản thân cô biết lúc thích anh, vẫn liều mạng cố gắng khiến cho chính mình trở nên dũng cảm.

Nhưng một câu anh vừa thốt ra kia, trong nháy mắt giết sạch hết toàn bộ dũng khí cô thật vất vả dùng khí lực tích tụ trong mấy ngày nay không còn một mảnh.

Tay cô đặt ở trên bàn, muốn nắm thành quyền đầu cho chính mình một ít sức lực, lại phát hiện toàn thân mình lại có thể như là bị định trụ, hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Dưới đáy lòng cô rõ ràng, vẫn luôn không có nắm chắc tình yêu của bọn họ, thậm chí vào lúc ban đầu khi cô ý thức được yêu anh, cũng đồng thời làm tốt chuẩn bị tách ra với anh.

Nhưng đã làm tốt chuẩn bị, vì sao vào lúc chia tay bây giờ, vì sao đáy lòng của cô còn có thể tuyệt vọng đau đớn giống như vậy?

Loại đau đớn này, càng tuyệt vọng hơn khi mất đi Thẩm Lương Niên, càng trí mạng hơn khi biết Thẩm Lương Niên thật đường ray.

Cô rất khổ sở.

Thậm chí cô không biết chính mình sai ở điểm nào.

Cô thật sự rất muốn hỏi anh một chút, anh rõ ràng biết quá khứ của cô và Thẩm Lương Niên, rõ ràng biết cô yêu anh, vì sao còn muốn trêu chọc cô?

Ở trong dây dưa của bọn họ, luôn không phải là cô chủ động đi trêu chọc anh.

Cô muốn hỏi anh một câu, nếu anh ghét bỏ quá khứ của cô, vì sao anh còn muốn bắt đầu với cô? Vì sao còn muốn đối tốt với cô như vậy.....

Cho tới bây giờ Cảnh Hảo Hảo cũng không biết, trong xương của mình, lại có thể sẽ giống như một oán phụ, chỉ trích một người đàn ông như vậy.

Thật ra, hỏi thì như thế nào?

Ý tứ trong lời nói của anh rõ ràng như vậy, chính là đang ghét bỏ cô thôi.....

Cảnh Hảo Hảo rũ mi mắt, im lặng không lên tiếng ngồi ở trên chỗ ngồi, cô có thể cảm giác được Lương Thần hơi xoay người, lúc đóng cửa, tầm mắt dừng ở trên người cô thật lâu, sau đó mới chậm rãi kéo cửa lại.

“Cạch” một tiếng, toàn bộ phòng hoàn toàn im lặng xuống.

Ngay trước đó không lâu, trong phòng này, vẫn còn tràn ngập cảnh tượng triền miên thân mật của anh và cô khắp nơi, hiện tại, lại đã rơi vào cục diện mỗi người đi một ngả như thế.

Cảnh Hảo Hảo mơ hồ cảm thấy đáy lòng mình hơi trở nên có chút lạnh lẽo, cô ngẩng đầu, nhìn chỗ Lương Thần vừa mới ngồi, thật lâu sau, mới nhẹ nhàng mở miệng, nói: “Em cho là, những gì em làm, anh đều biết.”

Cô thật sự cho là anh biết.

Cô ngàn dặm xa xôi đi Thượng Hải tìm anh, cô một thân một mình đi bệnh viện lấy vòng hạn chế sinh đẻ trong cơ thể xuống, cô tìm không thấy anh vẫn không ngừng gọi điện thoại cho anh.....

Nhưng thật không ngờ, đến cuối cùng, đối lấy chính là anh không tin.

Lúc Lương Thần ở đây, cô không rơi một giọt nước mắt nào, hiện tại anh đi rồi, cô mới dám tuôn rơi nước mắt xuống.

Hóa ra, thương tổn sâu nhất trên thế giới này, không phải phản bội cũng không phải không thích, mà là xa cách và lạnh lùng sau khi yêu cực hạn đột nhiên.

.....

Ánh mặt trời giữa trưa mùa đông, sáng rỡ ấm áp.

Lương Thần lại cảm giác được một cỗ lạnh thấu tâm, anh không biết chính mình rốt cuộc đã dùng tâm tình như thế nào để nhìn con số màu đỏ trong thang máy, nhảy lên số từng tầng một.

Anh cũng không biết chính mình mở bước chân gian nan, đi từng bước một ra khỏi tòa nhà tiểu khu Cảnh Hảo Hảo như thế nào.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 689: Tiệc Nuối [2]

Editor: May

Anh chỉ biết là, sau khi mình ngồi lẳng lặng ở trên ghế lái hồi lâu, mới mơ mơ màng màng hồi thần lại, chính mình lại có thể bộc phát toàn bộ oán giận đè nén nơi đáy lòng mình.

Tình yêu của anh và Cảnh Hảo Hảo, nhìn như phát triển thuận lý thành chương, nhưng đáy lòng anh không có một ngày an ổn.

Từ sau khi anh biết chính mình yêu cô, chưa từng có nhần tâm với cô, đây là lần đầu tiên.....

Anh thật sự rất muốn biết, đáy lòng của cô, rốt cuộc có phải thật sự thương anh hay không.

Lương Thần dựa vào lưng xe, chậm rãi nhắm mắt lại, khóe mắt có một chút ướt át tràn ra.

Qua hồi lâu, anh mới nâng tay lên, nhẹ nhàng lau quệt nước mắt nơi khóe mắt của mình, lấy di động ra, gọi cho trợ lý một cú điện thoại, bảo anh ta dừng trang trí tám giờ rưỡi vĩnh viễn.

Cầu hôn đêm nay..... Không có.

Cắt đứt điện thoại, Lương Thần thở ra một hơi thật dài, chậm rãi khởi động xe, giẫm chân ga, rời đi.

.....

Cảnh Hảo Hảo càng khóc càng thương tâm, cuối cùng trực tiếp ghé vào trên bàn khóc thành tiếng, vẫn khóc đến cô cuối cùng tinh bì lực tẫn, Cảnh Hảo Hảo mới miễn cưỡng cố đứng lên từ trên ghế.

Cô nhìn thấy đồng hồ điện bị Lương Thần quét xuống đất, cháo anh nấu, lan tràn cả mặt đất, nước canh đều đã khô khốc.

Cô giật giật môi, đi vào toilet, cầm khăn lau, ngồi xổm trên đất, nhặt những mảnh vụn chén kia lên ném vào trong thùng rác, sau đó dùng khăn lau mặt đất đến khi sạch sẽ.

Cảnh Hảo Hảo nhặt di động của mình từ dưới bàn ăn lên, đi vào phòng ngủ, mặc một kiện áo khoác, cầm túi xách của mình, đi ra khỏi nhà.

Cảnh Hảo Hảo đón một chiếc xe taxi, trực tiếp đi bệnh viện nhân dân thành phố Giang Sơn.

.....

Vào đêm giáng sinh kia, Thẩm Lương Niên đã đến quảng trường mình từng theo Cảnh Hảo Hảo ngắm mưa sao băng ngâ người cả đêm.

Mãi cho đến ba giờ rạng sáng, chung quanh quảng trường đều vẫn là một mảnh huyền ảo, Thẩm Lương Niên một mình lẳng lặng dựa vào cửa xe của mình, nâng đầu, nhìn đèn Khổng Minh được những đôi tình nhân thả lên trời nơi chân trời, nghĩ đến lúc trước khi chính mình và Cảnh Hảo Hảo thả đèn Khổng Minh, hứa hẹn nguyện vọng: Nguyện một lòng, đến già cũng không chia ly.

Đó là lễ Giáng Sinh đầu tiên của anh và Cảnh Hảo Hảo, cho tới bây giờ anh và cô đều chưa từng nói yêu đương, đều là mối tình đầu của nhau, anh vì lễ Giáng Sinh kia, chuyên tâm sưu tập ở trên mạng rất nhiều sáng

kiến, nhưng cuối cùng lại lựa chọn hình yhwcs bảo thủ nhất, mang theo Cảnh Hảo Hảo đi ăn một chút cơm, sau đó xem một bộ phim, cuối cùng đến quảng trường này cùng nhau thả đèn Khổng Minh với cô.

Đêm giáng sinh kia, rất lạnh, tay và mặt Cảnh Hảo Hảo bị đông lạnh đỏ rực, anh đau lòng để tay của cô vào trong quần áo của mình.

Anh và cô dựa vào gần như vậy, anh kìm lòng không đậu cúi đầu, hôn lên cánh môi của cô.

Đó là nụ hôn đầu tiên của anh và cô.

Lúc đó, chung quanh nhiều tình nhân như vậy, nhưng bạn gái của những người đàn ông kia, lại không có xinh đẹp như Hảo Hảo của cô, lúc ấy anh tựa như, nữ thần may mắn thật sự đang chiếu cố anh.

Chỉ tiếc, cuối cùng anh phạm hồ đồ, chọc chạy nữ thần may mắn, anh không có Cảnh Hảo Hảo, hiện tại cũng sắp không còn mạng.

Thẩm Lương Niên vẫn đứng đến mười giờ sáng hôm sau, mới trở lại trên xe của anh, lái xe, chậm rãi chuẩn bị về nhà.

Lúc đi hơn nửa đường, bụng thật sự có chút đói, liền đứng ở cửa một cửa hàng tiện lợi, muốn đi mua chút đồ ăn, kết quả, khóa xe, xoay người đi còn chưa tới hai bước, cả người không biết sao lại chột ngã quỵ ở trên đất.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 690: Tiệc Nuối [3]

Editor: May

Lúc Thẩm Lương Niên tỉnh lại lần nữa, phát hiện ánh nắng ngoài cửa sổ đã có chút mỏng manh, anh vẫn luôn cảm thấy chính mình như là đã mơ một giấc mộng thật dài, sững sốt hồi lâu, mới nâng tay lên, muốn xoa cái trán một chút, lúc này mới phát hiện, chính mình lại có thể đang truyền dịch.

“Tình?” Một giọng nữ dịu dàng, vang lên bên người anh.

Thẩm Lương Niên giật giật tròng mắt, nhìn thấy một nữ y tá đặc biệt trẻ tuổi xinh đẹp, mở to một đôi mắt nhìn anh.

Thẩm Lương Niên nhẹ nhàng gật gật đầu, còn chưa có mở miệng nói chuyện, vậy nữ y tá liền dứt khoát nói tình huống của anh một lần: “Hôm nay chúng tôi nhận được có người gọi 110, đi qua cứu chữa cho anh, hiện tại ung thư dạ dày của anh đã nghiêm trọng, nếu tiếp nhận trị liệu, còn có thể duy trì một đoạn thời gian sinh mệnh, nếu không tiếp nhận, tình huống có thể sẽ thực không xong.”

Những lời này, mỗi lần Thẩm Lương Niên đến bệnh viện lấy thuốc, bác sĩ già kia sẽ luôn thông báo lặp lại như vậy, chính anh đã sắp thuộc lòng rồi.

Cho nên, Thẩm Lương Niên chán đến chết nhắm hai mắt lại.

Nữ y tá vừa định tiếp tục nói chuyện, di động trong túi cô đột nhiên vang lên, nữ y tá nhìn thoáng qua biểu hiện điện báo, tiếp nghe: “Cảnh tiểu thư sao? Cô đến rồi? Thăm tiên sinh đang nằm ở tầng ba. Được, gặp sau.”

Mắt nhắm lại của Thăm Lương Niên, chợt mở ra: “Cảnh tiểu thư?”

“Chính là Cảnh Hảo Hảo, lúc anh té xỉu, chúng tôi sợ đột ngột cần người ký tên làm phẫu thuật, nhìn thấy số điện thoại của cô ấy lưu ở vị trí thứ nhất trong di động của anh, chúng ta nghĩ không phải bạn gái của anh cũng là người thân của anh, cho nên gọi điện thoại cho cô ấy, thông báo cô ấy.”

“Các người thông báo cho Cảnh Hảo Hảo?”

“Đúng vậy, Thăm tiên sinh, Cảnh tiểu thư đã đến cửa bệnh viện, hiện tại cô ấy đang tới đây.” Nữ y tá nói xong, còn cười tủm tỉm hỏi một câu: “Thăm tiên sinh, Cảnh tiểu thư là bạn gái anh sao?”

Thân thể vốn suy yếu của Thăm Lương Niên, đột nhiên không biết khí lực đến từ nơi nào, chợt ngồi dậy từ trên giường.

“Thăm tiên sinh, anh muốn làm cái gì?” Nữ y tá quá sợ hãi tiến lên, muốn ngăn cản hành động của Thăm Lương Niên.

Thăm Lương Niên lại dùng ánh mắt âm trầm, trừng mắt nhìn nữ y tá, nghiến răng nghiến lợi chất vấn: “Ai cho các người gọi điện thoại cho cô ấy?”

Thăm Lương Niên nói xong, liền trực tiếp nâng tay lên, rút đầu kim trên cổ tay mình, sau đó trực tiếp nhấc quần áo ở bên mình lên, đi vào toilet, nhanh chóng thay đổi.

“Thăm tiên sinh, tình huống bây giờ của anh rất không tốt, không thể như vậy.....”

Nữ y tá còn chưa nói xong, Thẩm Lương Niên liền xoay qua, hung hăng trừng mắt liếc nhìn nữ y tá một cái, nữ y tá sợ tới mức im lặng, lúc này Thẩm Lương Niên mới đi đến trước gương, nhìn thấy chính mình bên trong, ngoại trừ sắc mặt tái nhợt một chút, tựa hồ cũng không có cái gì không ổn, lúc này mới cầm lấy áo khoác, mặc chỉnh tề, sau đó bước đi ra phòng bệnh.

Thẩm Lương Niên đi tới cửa thang máy, bởi vì thân thể suy yếu, anh đặt sức nặng toàn thân của mình ở trên vách tường phía sau, anh đợi chưa tới hai phút, liền nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo đi ra từ trong thang máy.

Anh vẫn duy trì tư thế hiện tại không hề nhúc nhích, lên tiếng hô một câu: “Hảo Hảo.”

Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy Thẩm Lương Niên quần áo chỉnh tề đứng ở trước mặt, hoàn toàn nhìn không ra một chút tình huống nguy cấp như lời nữ y tá nói, mi tâm của cô nhẹ nhàng cau lại, còn chưa có mở miệng nói chuyện, Thẩm Lương Niên liền kéo môi, cười cười, giành trước một bước mở miệng nói: “Hảo Hảo, anh thật không nghĩ tới, em lại thật sự đến đây.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 691: Tiệc Nuối [4]

Editor: May

Thân thể Cảnh Hảo Hảo cứng ngắc một chút, đánh giá Thẩm Lương Niên từ trên xuống dưới hai vòng, phát hiện anh không có gì ngoài người gầy một chút, sắc mặt hơi có chút tái nhợt, không khác gì bình thường, dừng trong chốc lát, sau đó mới mở miệng, hỏi: “Anh không có sinh bệnh?”

Thẩm Lương Niên liền thoải mái nhún vai, không nói gì.

Cảnh Hảo Hảo nhìn hành động không chút để ý như vậy của anh, đột nhiên có một cổ lửa dâng lên từ trong lòng của cô, cánh môi của cô run nhẹ lên, qua nửa ngày, mới hỏi ra từ chữ: “Anh đang gạt tôi?”

Lúc ban đầu khi bị bệnh, anh cũng không có nói cho cô biết.

Hiện nay, anh đã sắp chết, sao anh lại có thể để cô biết được.

Cô và Lương Thần thoát nhìn trôi qua rất tốt, tuy rằng anh không biết, Lương Thần có thể cho cô một tương lai tốt đẹp hay không, nhưng bây giờ anh đã suy nghĩ rõ ràng, cô cao hứng là được rồi.

Anh đã rời khỏi thế giới của cô, anh sẽ nghe lời của cô, sẽ không quấy rầy cô nữa.

Lúc này đây, y tá gọi điện thoại cho cô, đúng lúc nhân cơ hội này, để cho anh sắm vai người xấu một lần, để cho một tia tình cảm cuối cùng trong mười năm còn sót lại nơi đáy lòng cô, đều hoàn toàn hủy diệt đi.

Ánh mắt Thẩm Lương Niên bình tĩnh nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, sau một lúc lâu, mới mở miệng, nói: “Hảo Hảo, anh không lừa em, sao anh có thể biết, em có phải còn để ý anh hay không?”

Bởi vì khí lực trong cơ thể không đủ, cho nên nói một chữ, đều phải phí khí lực rất lớn, cho nên anh cố ý thả âm điệu rất nhẹ.

Âm trong lời nói của anh vừa mới rơi xuống, cả người Cảnh Hảo Hảo đột nhiên giống như là điên rồi, nhào tới trước, hung hăng nâng tay lên, đánh lên trên ngực của anh.

Thẩm Lương Niên dùng sức dựa vào vách tường phía sau, cố gắng duy trì chính mình sẽ không té ngã trên đất, yên lặng chịu được quyền đầu của Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo đánh đánh, đột nhiên liền rơi nước mắt, cô là thật nghĩ đến anh xuất hiện nguy hiểm, cô mới tới đây, kết quả anh lại tự biên tự diễn một tuồng kịch, đến thử có phải đáy lòng của cô còn có anh hay không?

Cuối cùng Cảnh Hảo Hảo có thể không có khí lực, đột nhiên dừng tay, cô hàm chứa lệ, nhìn Thẩm Lương Niên, mở miệng, giọng nói mang theo một chút khẩn cầu: “Thẩm Lương Niên, coi như tôi cầu xin anh, về sau, anh đừng ở xuất hiện ở trong thế giới của tôi nữa, được không? Tôi cầu xin anh, buông tha tôi đi.....”

Từ sau khi Cảnh Hảo Hảo chia tay với anh, chưa bao giờ có khẩu khí ăn nói khấp nép nói chuyện nhiều với anh như vậy, cô luôn phẫn nộ, quyết tuyệt.

Cô như vậy, làm cho đáy lòng Thẩm Lương Niên chợt co rút đau một chút, vẻ mặt của anh cũng biến đổi một trận, nhưng rất nhanh liền khôi phục lạnh nhạt trước sau như một.

Anh hơi nghiêng đầu sang một bên, tránh né đáy mắt khẩn cầu kia của Cảnh Hảo Hảo.

Giọng nói của Cảnh Hảo Hảo trở nên có chút nghẹn ngào: “Thẩm Lương Niên, anh có biết hay không, anh thật sự hại chết tôi..... Coi như tôi cầu xin anh..... Về sau chuyện gì của anh, mặc kệ là sống hay chết, đều không liên quan gì tới tôi, có thể chứ?”

Lúc này đây, cô thật là hoàn toàn tuyệt vọng với anh đi..... Thẩm Lương Niên hơi rũ mi mắt, chỉ cảm thấy ngực như là bị ngọn lửa sáng rực thiêu đốt.

Cảnh Hảo Hảo nâng tay lên, lau nước mắt, nhìn cũng không liếc mắt nhìn anh một cái, liền xoay người, vội vàng đi vào thang máy.

Thẩm Lương Niên nhìn cửa thang máy đóng lại trước mặt, trượt xuống, một sức lực chống đỡ trong cơ thể anh, trong nháy mắt liền biến mất không còn một mảnh, cả người không hề có dấu hiệu gục ở trên đất.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 692: Tiệc Nuối [5]

Editor: May

Hào Hào, đây là một chuyện cuối cùng anh làm cho em.

Lúc trước anh vẫn cảm thấy, đối mặt với tình yêu, là ích kỷ, anh cũng ích kỷ nghĩ rằng, khiến cho em và Lương Thần hiểu lầm nhau, như vậy em có thể sẽ trở lại bên người anh.

Nhưng hiện tại..... anh thật sự hy vọng, lúc này đây em là hận anh từ trong xương, như vậy..... đợi đến một ngày đó trong tương lai, khi em biết anh rời khỏi thế giới này, đáy lòng sẽ không bởi vì anh, mà có quá nhiều khổ sở.

Thậm Lương Niên rõ ràng toàn thân khó chịu muốn chết, nhưng khóe môi hết lần này tới lần khác lại gợi lên một chút ý cười.

Tay vẫn bị chôn ở trong túi của anh, vô lực rơi ra ngoài, lỗ kim tiêm bị anh rút ra, có đồ tươi tắn chảy xuôi ra, khiến ống tay áo sơ mi của anh, đều nhuộm thành màu đỏ tươi.

.....

Ngày đó cãi nhau bởi vì Thậm Lương Niên, Lương Thần xoay người rời đi, đã mấy ngày không liên lạc với Cảnh Hào Hào.

Ở Thượng Hải ngày người hơn hai mươi ngày, công việc tập đoàn Giang Sơn bên này chồng chất rất nhiều, đều là văn kiện cần Lương Thần kí tên, tựa như núi cao, hơn nữa sản phẩm mới đưa ra thị trường, lễ tuyên bố, cùng với hợp hăng năm, thật là khiến Lương Thần bận đến có chút không thể thoát ra.

Nhưng thỉnh thoảng lúc rảnh rỗi, Lương Thần vẫn sẽ lấy di động riêng của mình ra, rõ ràng không có nhắc nhở gì, nhưng lại vẫn nhìn cuộc gọi và tin nhắn một chút, vẫn luôn không có tin nhắn và cuộc gọi Cảnh Hảo Hảo gửi tới.

Anh tình tường nhớ rõ, từ chạng vạng ngày mình rời khỏi nhà Cảnh Hảo Hảo, nhận được điện thoại của trợ lý, nói với chính mình, nói: “Cảnh tiểu thư đi bệnh viện.”

Chỉ vài chữ đơn giản, lại hung hăng nắm chặt ngực của anh, khiến cả người anh giống như bị cường ngạnh xé rách.

Anh không rên một tiếng cắt đứt điện thoại.

Đổi lại trước đây, anh đã sớm chủ động liên hệ với cô, nhưng lúc này đây, anh lại đè ép tính tình của mình, bức bách bảo trì bình thản của mình.

Chỉ là thời gian càng lâu, tâm tình của anh càng không xong, thậm chí, càng không xác định, cũng hiện lên ra theo.

.....

Mấy ngày ban đầu, Cảnh Hảo Hảo thật là có chút không thích ứng.

Trong thời gian dài như vậy, mặc dù Lương Thần không bồi ở bên người cô, nhưng vẫn sẽ liên hệ tin nhắn với cô, hiện tại di động của cô vào giờ tan sở mỗi ngày, đều là cực kỳ im lặng.

Người kia, từ sau ngày rời khỏi đó, liền giống như bốc hơi khỏi sinh mệnh của cô, biến mất không còn một mảnh.

Ban ngày Cảnh Hảo Hảo ở công ty thoát nhìn không khác gì bình thường, nhưng buổi tối về trong nhà, cô lại thường xuyên một mình nhìn chăm chăm một chỗ nào đó trong nhà bắt đầu ngẩn người.

Người đàn ông kia, số lần đến nhà cô cũng không nhiều, nhưng trong nhà cô lại có thể bất tri bất giác đã chất đọng rất nhiều thứ thuộc về anh

Mỗi lần khi cô nhìn thấy, luôn sẽ kìm lòng không đậu nhớ về chuyện của anh.

Buổi sáng thứ bảy, Cảnh Hảo Hảo ngủ một giấc lấy lại sức, buổi tối, lại không thể nào ngủ được, cô mở ti vi ra xem tiết mục văn nghệ, xem đến chỗ buồn cười, nhin không được câu môi cười cười, sau đó liền mở miệng nói: “Lương Thần, rót cho em ly nước.”

Đáp lại cô, lại là một mảnh trầm mặc.

Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm TV, sửng sốt một chút, ý cười nơi khóe môi dần dần thu liễm, sau đó cô mới ý thức được, người đàn ông kia lại có thể đã xâm nhập vào trong sinh mệnh của cô sâu như vậy rồi.

Trong TV vẫn là một mảnh tiếng cười như trước, nhưng cô lại không có chút hưng trí nào, cầm lấy điều khiển từ xa, tắt ti vi, yên lặng đứng lên rót một ly nước cho mình, uống hai ngụm, cầm lấy di động lên.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 693: Tiệc Nuối [6]

Editor: May

Cô nhấn mở tên Lương Thần, nhìn chăm chăm vài giây, bên tai lập tức liền lời Lương Thần đã nói với cô vào ngày rời đi đó: Hảo Hảo, anh thật hy vọng em là một cô gái không có quá khứ.

Đầu ngón tay Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng run rẩy, cuối cùng vẫn không có ấn xuống màn hình, trực tiếp ném điện thoại di động tới trên sofa một bên.

Cô và Lương Thần nhìn như là nổi lên xung đột vì Thẩm Lương Niên, thật ra, chuyện ngày đó của Thẩm Lương Niên, chẳng qua là một ngòi nổ, khiến cho cô hiểu rõ, cô vĩnh viễn luôn không hiểu, suy nghĩ nơi đáy lòng Lương Thần.

Cô biết, người ở bên ngoài nhìn vào, chính mình khắp nơi đều không xứng với Lương Thần, cô cũng hiểu được, người nhà họ Lương, lúc trước điều tra cô như vậy, thật ra cũng chỉ là không hy vọng Lương Thần cưới một cô gái bình thường như cô.

Cô vẫn nghĩ, Lương Thần đối tốt với cô, như vậy là được, nhưng thật không ngờ, đáy lòng người đàn ông kia, lại có thể cũng để ý cô như vậy.

Cô vẫn nghĩ đến, tình yêu chính là hai bên tình nguyện, chỉ cần yêu nhau, vốn không có thích hợp hay không thích hợp đáng nói này, nhưng

hiện tại, đáy lòng Cảnh Hảo Hảo đã bắt đầu nghĩ, rốt cuộc cô và Lương Thần thích hợp hay là không thích hợp?

Anh là cao cao tại thượng như vậy, có lẽ cả đời này của cô, dùng hết toàn lực leo lên, cũng không nhất định có thể đứng ở vị trí sòng vai với anh.

Huống chi, từ ngày nào đó, sau khi anh rời khỏi, không còn đi tìm cô nữa.....

Nghĩ như thế nào, đều giống như là, ý tứ cứ như vậy liên kết thúc.

Cảnh Hảo Hảo cầm lấy gối ôm một bên, ôm vào trong ngực, sững sờ nhìn chăm chăm vị trí hư không, bất động.

Qua hồi lâu, cô mới nhớ tới, tựa hồ mình vẫn còn đang cầm tấm thẻ của Lương Thần, mà chỗ của anh, còn cầm chìa khóa nhà và thẻ của cô.

Cô có thể đổi khóa cửa, về tấm thẻ kia, dù sao bên trong cũng không có tiền, cô có thể đi ngân hàng làm một cái tài khoản mới.

Nhưng thẻ của anh không giống, bên trong nhiều tiền như vậy, cô không có đạo lý cầm tiền của anh.

Cảnh Hảo Hảo rũ mi mắt, suy nghĩ trong chốc lát, muốn gọi cho Lương Thần một cú điện thoại, hỏi anh khi nào thì có thời gian, chính mình trả tấm thẻ kia lại, nhưng cầm lấy di động, vừa nghĩ đến mặt đối mặt đưa thẻ chia anh, nói chia tay, Cảnh Hảo Hảo lại không thể nào có can đảm gọi cú điện thoại này qua.

Cô nhớ tới, Lương Thần từng lưu số điện thoại của Tô Tiểu Tả cho mình, vì thế Cảnh Hảo Hảo liền gọi cho Tô Tiểu Tả.

Hôm nay là cuối tuần, Tô Tiểu Tả có thể đang chơi ở bên ngoài, lúc tiếp nghe điện thoại, còn chưa nghe được giọng nói của Tô Tiểu Tả, Cảnh

Hảo Hảo chợt nghe được bên trong truyền đến tiếng âm nhạc đình tai nhức óc, cách hai phút, đầu kia điện thoại mới im lặng xuống, truyền đến âm điệu dễ nghe trước sau như một của Tô Tiểu Tả: “Cảnh tiểu thư, cô gọi iện thoại cho tôi có chuyện gì sao?”

Cảnh Hảo Hảo dừng một chút, mới nói: “Gần đây cô có thời gian không? Tôi muốn gặp mặt cô một lần.”

Tô Tiểu Tả rất buồn bực Cảnh Hảo Hảo tìm cô có chuyện gì, cô cũng không biết Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần náo loạn không được tự nhiên, cho nên đặc biệt khách khí nói: “Có thể phải tới thứ năm cuối tuần, gần nhất tôi đang trong thời gian nghỉ ngơi, hiện tại không ở thành phố Giang Sơn.”

Cảnh Hảo Hảo nghĩ cũng không kém mấy ngày, liền gật gật đầu, nói: “Được, vậy chờ thứ năm cuối tuần cô về thành phố Giang Sơn rồi nói sau.”

.....

Cuộc sống thiếu Lương Thần, khiến Cảnh Hảo Hảo lại nhớ tới lúc ban đầu khi trở về thành phố Giang Sơn từ nước Anh, những ngày đơn độc buồn tẻ đi làm năm ngày chín giờ muộn như trước.

Đêm thứ năm kia, bộ phận một buổi liên hoan, lúc trước, Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần có hẹn, sẽ luôn từ chối những liên hoan này.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 694: Tiệc Nuối [7]

Editor: May

Hiện tại, cô ngược lại càng ngày càng sợ về nhà, một mình cô đơn đứng ở trong phòng nhớ nhung Lương Thần, cho nên buổi tối liền cùng người trong bộ phận, cùng đi khách sạn Tứ Quý.

Lúc đứng ở cửa khách sạn Tứ Quý, Cảnh Hảo Hảo lập tức liền nghĩ đến chính mình và Lương Thần là quen biết ở nơi này.

Vốn thật vất vả nói nói cười cười với đồng nghiệp ở dọc đường, quên mất tâm tình bi thương, lại lập tức quẩn vào trong ngực.

Nhớ tới lúc đầu gặp mặt, lại như là trời đất đảo lộn.

Cảnh Hảo Hảo đứng ở cửa, lập tức liền phát ngốc.

“Hảo Hảo, sao cô không đi?” Trợ lý Tô Tô ngồi ở đối diện cô tiến tới đây, vẫy tay ở trước mặt cô, Cảnh Hảo Hảo chột hoàn hồn, nhìn thoáng qua Tô Tô, cười cười với cô ấy, nói: “Tôi là lần đầu tiên đến địa phương sa hoa như vậy, bị chấn động.”

Tô Tô nâng tay lên, đẩy bả vai Cảnh Hảo Hảo, sau đó kéo cánh tay của cô, vừa đi vào trong, vừa không tin nói: “Hảo Hảo, cô là giả bộ đi, bạn trai cô có tiền như vậy, cô còn có thể chưa từng tới khách sạn Tứ Quý sao?”

Bạn trai..... Cảnh Hảo Hảo chưa từng nhắc tới với bọn họ, chỉ là lúc Lương Thần theo đuổi cô, hoa tươi không ngừng, còn thường xuyên ở dưới lầu công ty cô đón cô, bị đồng nghiệp nhìn thấy qua vài lần.

Tuy rằng mọi người không biết người ngồi bên trong xe là ai, nhưng nhìn xe kia, mọi người đều biết, là một kẻ có tiền.

Cảnh Hảo Hảo rũ mi mắt, tuy rằng trên mặt còn lộ ra ý cười nhợt nhạt, nhưng đáy lòng lại hơi nổi lên một chút chua xót.

“Đúng rồi, Hảo Hảo, gần đây sao bạn trai cô lại không tới đón cô tan ca, đi công tác à?” Tô Tô tò mò quay đầu, hỏi.

Cảnh Hảo Hảo kéo kéo môi, miễn cưỡng nặn ra một tươi cười, cũng không muốn nói chuyện nhiều về đề tài này, liền dời đi đề tài.

.....

Đêm nay, nhà họ Lương cũng có một buổi liên hoan, chỉ là không có ở nhà cũ nhà họ Lương, lại chọn khách sạn Tứ Quý.

Từ sau khi Duyên Hoa tỏ tình với Lương Thần bị cự tuyệt, Duyên Hoa rất ít đến tìm Lương Thần, giữa hai người cũng không hề không đề cập tới chuyện đêm kia, ngẫu nhiên chạm mặt ở nhà họ Lương, cũng đều chỉ khách khách khí lên tiếng chào hỏi, cũng không có trao đổi quá nhiều.

Đêm nay, là sinh nhật chị dâu cả của Lương Thần, Duyên Hoa tự nhiên sẽ có mặt, cô cố ý chọn một nơi cách Lương Thần rất xa ngồi xuống.

.....

Đồng nghiệp bộ phận Cảnh Hảo Hảo có chút nhiều, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, lại có thể bất tri bất giác trì hoãn đến mười giờ rưỡi tối.

Tính tiền xong, một nhóm người đi ra từ trong khách sạn Tứ Quý, mọi người tạm biệt nhau, có xe thì lên xe của mình rồi đi, đón xe taxi, trực tiếp đứng ở cửa đón xe rồi đi.

Hai người Cảnh Hảo Hảo và Tô Tô đứng lúc cùng đường, liền đi tới trạm xe buýt phía trước không xa chờ xe buýt.

Gió mùa đông có chút lạnh, lúc đêm khuya này, trạm xe buýt cuối cùng, thời gian chờ khó tránh khỏi có chút lâu, Cảnh Hảo Hảo và Tô Tô đứng ở dưới biển quảng cáo trạm xe buýt, nhìn giới thiệu phim mới nhất, Tô Tô chỉ vào một bộ phim cổ trang nói: “Lần này nữ chính của Trương Đạo, vẫn là Duyên Hoa!”

Cảnh Hảo Hảo gật gật đầu, đúng lúc nhìn thấy xe buýt tới đây, liền lôi kéo Tô Tô cùng tiến lên xe, đúng lúc ngồi ở trên vị trí, cô liền xuyên qua cửa kính xe buýt, thấy được Duyên Hoa mà Tô Tô vừa mới nhắc tới, đi ra từ cửa khách sạn Tứ Quý.

Duyên Hoa đi tốt đằng trước, phía sau liên tiếp đi ra vài người nhà họ Lương, sau đó cô liền nhìn thấy mẹ Lương Thần đi theo bên người Lương Thần.

Cách có chút xa, Cảnh Hảo Hảo thấy không rõ vẻ mặt Lương Thần, nhưng có thể nhìn thấy những người quần áo đẹp để quý giá này, lên xe quý giá sang trọng.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 695: Tiệc Nuối [8]

Editor: May

Không giống như là cô, ngồi ở trên xe buýt một đồng xu liền có thể đến nơi, cô cũng không như là Duyên Hoa vậy, có thể mặc quần áo nhãn hiệu sang quý, khí chất tao nhã đứng chung một chỗ với người nhà của anh, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Xe buýt chậm rãi khởi động, Cảnh Hảo Hảo kéo tầm mắt trên người Lương Thần về, cô nhìn cảnh đêm không ngừng lướt qua ngoài cửa sổ, nghĩ chính mình và Lương Thần vốn là hai người thuộc về hai thế giới khác nhau, cho dù có giao nhau, đó cũng không phải hai đường quần chặt chung một chỗ, chỉ là giao nhau qua đi, sẽ càng đi càng xa.

Giống như là anh tùy tiện tiện tiện liền đưa cho cô một tấm thẻ, bên trong còn có 100 triệu, cô lại không can đảm cầm 100 triệu kia, đi trung tâm thương mại cuồn quét, chỉ dám thật cẩn thận lấy ra 1000 đồng tiền từ bên trong.

Hốc mắt Cảnh Hảo Hảo, hơi trở nên có chút hồng.

Không có yêu, không biết yêu nhất là cảm thụ gì.

Cô có thể biết rõ, chính mình yêu nhất là Lương Thần..... Cảm giác của cô với Lương Thần, là tình yêu danh xứng với thực, không giống như là trước kia, giữa cô và Thẩm Lương Niên, dây dưa nhiều hơn là thân tình.

Cho nên, lúc cắt đứt với Thẩm Lương Niên, cô càng là tức giận, giống như là phần nô người nhà ruộng bỏ chính mình, nhưng hiện tại, xa cách với Lương Thần như vậy, cô phát giác, đáy lòng của mình có..... chính là đau đớn.

Cảnh Hảo Hảo xuống xe buýt, liền nhận được điện thoại của Tô Tiểu Tả, nói cho cô biết, cô ấy đã về tới thành phố Giang Sơn, hỏi cô ngày nào có thời gian, gặp mặt với cô.

Cảnh Hảo Hảo nghĩ nghĩ, liền chọn thứ bảy.

Cắt đứt điện thoại của Tô Tiểu Tả, Cảnh Hảo Hảo đứng ở dưới lầu ngây người trong chốc lát, mới lên lầu, trở lại trong phòng, là một phòng lạnh lẽo, lại nhai dấu võ mồm trước kia của cô và Lương Thần, giống như phát điên vang vọng lên bên tai cô.

Cảnh Hảo Hảo đóng cửa lại, lúc mở tủ đổi giày ra, nhìn thấy giày của Lương Thần ở bên trong, cô sửng sốt trong chốc lát, bước đi vào phòng ngủ, lúc đổi áo ngủ, lại nhìn thấy trong tủ quần áo treo vài bộ quần áo của Lương Thần, lại sửng sốt trong chốc lát, sau đó cầm nội y, đi toilet, lúc tắm rửa, Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy sữa tắm của nam, dao cạo râu, bàn chải đánh răng còn có sữa rửa mặt của nam, Cảnh Hảo Hảo đột nhiên cảm thấy, đáy lòng cả người của mình đau càng thêm lợi hại.

Mấy thứ này, mỗi ngày cô đều có thể nhìn thấy, mỗi lần nhìn thấy, đều sẽ mơ mơ hồ hồ cảm thấy, thật ra Lương Thần còn có thể đến phòng ở này của cô

Nhưng cách anh và cô cãi nhau rời đi, đã qua nửa tháng, người đàn ông kia, là thật quyết tâm chia tay với cô đi.

Chỉ là một mình cô không muốn tin tưởng, vẫn cảm thấy bọn họ chính là đang rùng mình, anh nguôi giận, liền có thể trở về.

Cảnh Hảo Hảo tắm rửa xong, đi ra từ phòng tắm, phát hiện ngoài cửa sổ đã nổi lên gió lớn, rơi tuyết lớn xuống.

Tiếng gió có chút mạnh, đánh cho cửa sổ rung động vù vù, Cảnh Hảo Hảo mơ hồ có chút sợ hãi, lại không ngủ được, vì thế dứt khoát lấy hai cái thùng, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Cảnh Hảo Hảo trước gấp từng bộ quần áo của Lương Thần, dùng gói to đựng tốt, đặt ở dưới cùng thùng gỗ, sau đó liền bắt đầu bỏ giày vào trong hộp, bỏ vào trong thùng giấy, cuối cùng khi cô cầm túi plastic, đứng ở trong phòng tắm xếp đồ dùng rửa mặt của anh, cả người Cảnh Hảo Hảo bắt đầu có chút ăn không tiêu, khó chịu ngực phát đau, từng giọt nước mắt liền lăn xuống

Cô chưa bao giờ biết, cường ngạnh dứt bỏ một người đàn ông ra khỏi sinh mệnh của mình, lại có thể đau như vậy!

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 696: Tiệc Nuối [9]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo đặt đồ dùng rửa mặt của Lương Thần ở phía trên cùng của thùng, sau đó khép lại, lấy băng dán dán chặt, đem đến cửa, chuẩn bị ngày mai ra cửa, sẽ ném toàn bộ những thứ đồ này.

.....

Mãi đến sáng sớm Cảnh Hảo Hảo mới ngủ thiếp đi, nhưng nghĩ đến cuộc hẹn với Tô Tiểu Tả, cô ngủ cũng không an ổn, chỉ mới mười giờ, cô liền tỉnh lại.

Sớm mặc quần áo, sửa sang lại chỉnh tề chính mình, sau đó ngồi ở bên giường bắt đầu ngẩn người, cách hồi lâu, cô mới đi đến trước ngăn tủ một bên, cầm chìa khóa, mở khóa, lấy thẻ của Lương Thần từ bên trong ra.

Từ ngày đó, sau khi cô nhìn thấy số dư trong thẻ của anh, liền sợ hãi mất đi, sau chưa từng dùng qua, còn bảo giữ thích hợp ở trong ngăn kéo.

Cảnh Hảo Hảo đặt thẻ ở trong túi xách, trước khi ra cửa, cô nhìn thấy đồ của Lương Thần dọn dẹp vào tối hôm qua, cúi người ôm lấy muốn vứt bỏ, cuối cùng lại vẫn có chút luyến tiếc, vẫn thả lại tại chỗ, sau đó đi ra khỏi nhà.

Tiền lương Cảnh Hảo Hảo được phát là tiền mặt, cô tìm một ngân hàng, cầm thẻ của Lương Thần vào trong máy rút tiền, cầm 1000 đồng tiền, gửi vào, sau đó lấy thẻ ra, liền đón một chiếc xe taxi, trực tiếp đi đến nơi hẹn gặp Tô Tiểu Tả.

.....

Dù là thứ bảy, nhưng Lương Thần vẫn tăng ca trong công ty như trước.

Tuyệt đại đa số nhân viên trong công ty đều không có đến đi làm, cho nên có vẻ có chút lạnh lùng, Lương Thần phê xong một phần văn kiện cuối cùng, có chút mệt mỏi tựa vào trên ghế ngồi, xoa xoa mi tâm của mình, sau đó di động đặt ở trên bàn, đột nhiên vang lên.

Là di động riêng.

Suy nghĩ đầu tiên nhảy ra trong đầu anh, là Cảnh Hảo Hảo, cho nên nhanh chóng cầm lấy điện thoại di động, kết quả nhìn thấy lại là tin nhắn ngân hàng gửi đến.

Trong tấm thẻ anh đưa cho Cảnh Hảo Hảo kia, được gửi vào 1000 đồng.

Không cần nghĩ, anh cũng biết, là Cảnh Hảo Hảo gửi.

Đây là tin đầu tiên có liên quan đến Cảnh Hảo Hảo anh nhận được trong nửa tháng này.

Nhưng đối với anh mà nói, cũng không phải là tin tốt gì.

Lúc trước cô rút đi 1000 đồng tiền, hiện tại lại gửi vào 1000 đồng tiền, là ý tứ gì?

Toàn bộ cả buổi chiều, Lương Thần đều suy nghĩ về vấn đề này.

.....

Tô Tiểu Tả và Cảnh Hảo Hảo cùng nhau ăn cơm trưa, cuối cùng lúc tính tiền, là Cảnh Hảo Hảo giành thanh toán.

Cô đưa thẻ cho Tô Tiểu Tả, lại nói cảm ơn một lần nữa, sau đó tạm biệt Tô Tiểu Tả rời đi.

Tuy Tô Tiểu Tả không biết rốt cuộc Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong thẻ này của Lương Thần là một khoản tiền lớn, cô cũng không dám thật sự mang theo bên người đến thứ hai, mới chuyển giao cho Lương Thần, cho nên ngay tại sau khi chia tay với Cảnh Hảo Hảo, liền gọi một cuộc điện thoại cho Lương Thần.

.....

Tô Tiểu Tả lái xe, đi tập đoàn Giang Sơn, cô đi thang máy vào tầng cao nhất, trực tiếp đi đến trước cửa văn phòng Lương Thần.

Cách thủy tinh, Tô Tiểu Tả nhìn thấy Lương Thần đang cầm một ly cà phê, ngăn người nhìn ngoài cửa sổ.

Cô nâng tay lên, nhẹ nhàng gõ gõ cửa, nghe được bên trong truyền đến một tiếng “Mời vào”, mới đẩy cửa ra, đi vào.

Lương Thần xoay cái ghế, nhìn thấy Tô Tiểu Tả, buông tách cà phê trong tay, nói: “Gọi điện thoại tìm tôi có chuyện gì?”

Tô Tiểu Tả rất cung kính tiến lên, lấy tấm thẻ từ trong túi xách ra, dùng hai tay đưa tới trước mặt Lương Thần, nói: “Cảnh tiểu thư nhờ tôi chuyển giao tấm thẻ này cho ngài.”

Ánh mắt Lương Thần, sắc bén dừng ở trên tấm thẻ trong tay Tô Tiểu Tả, anh hơi nhíu mi tâm, sau đó chột ngắc đầu, nhìn Tô Tiểu Tả, lại hỏi

một lần nữa: “Cảnh Hảo Hảo nhờ cô chuyển giao tấm thẻ này cho tôi?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 697: Tiệc Nuôi [10]

Editor: May

Tô Tiểu Tả mơ hồ cảm giác được chính mình tựa hồ đã gặp phải chuyện lớn, theo bản năng đặt tấm thẻ ở trên bàn, sau đó lui hai bước, mới mở miệng, nói một câu: “Vâng.”

Lương Thần nhìn chăm chăm tấm thẻ trên mặt bàn kia, ánh mắt trong nháy mắt trở nên có chút lạnh như băng.

Tô Tiểu Tả cúi đầu, nhẹ nhàng nói một câu: “Nếu Lương tổng không còn chuyện gì, tôi rời đi trước.”

Sau đó cũng không chờ Lương Thần mở miệng nói chuyện, liền giành trước một bước đi ra khỏi văn phòng của Lương Thần.

Tô Tiểu Tả vừa mới nâng tay lên, lúc đóng cửa, liền nghe được bên trong truyền đến một tiếng đập đồ, cô theo bản năng nâng mí mắt một chút, nhìn thấy Lương Thần trực tiếp ném máy tính xuống đất, mà tấm thẻ kia, lại đã bị anh cường ngạnh bẻ thành hai nửa, ném vào trong thùng rác bên cạnh.

Trong lòng Tô Tiểu Tả run sợ vội vàng đóng cửa lại, chạy nhanh như chớp.

.....

Hai tay Lương Thần chống nạnh đứng ở trước bàn công tác, nộ khí đằng đằng nhìn tấm thẻ gãy thành hai nửa trong thùng rác, chỉ là cảm thấy đáy lòng càng thêm bị đè nén.

Nửa tháng..... Anh nhìn nửa tháng, nhẫn đến chính mình đều sắp không chịu nổi, lúc có thể đi tìm cô thỏa hiệp nhận mệnh vào bất cứ lúc nào, cô lại có thể để cho thư ký của anh, trả tấm thẻ này về.

Cô chờ sau khi anh rời khỏi, nhìn Thẩm Lương Niên thì thôi, bình tĩnh hai tuần lễ, kết quả bình tĩnh ra, chính là hoàn toàn mỗi người đi một ngả với anh sao?

Lương Thần càng nghĩ, càng cảm thấy tức đến không chỗ phát tiết, cuối cùng liền chột nâng tay lên, hung hăng đập bàn công tác của mình một phen, sau đó liền nhấc áo khoác của mình lên, cầm lấy chìa khóa xe, nộ khí đằng đằng đi ra văn phòng.

.....

Lương Thần lái tốc độ xe cực nhanh, chạy vòng quanh đường cái thành phố Giang Sơn hai vòng, liền hung hăng giảm chân ga, đứng ở dưới lầu Cảnh Hảo Hảo.

Anh cách cửa kính xe, nhìn thoáng qua cửa vào lớn của tiểu khu, sau đó liền rút chìa khóa xe, xuống xe, khóa cửa, đập bước chân, đi vào trong tầng lầu.

Lương Thần một hơi đi tới trước cửa phòng Cảnh Hảo Hảo, không có dừng lại nào nâng tay lên, vỗ vỗ cửa.

Cách trong chốc lát, bên trong mới truyền đến tiếng bước chân, còn cùng với một câu: “Ai nha?”

Lương Thần không có hé răng, chỉ là càng phần nộ vỗ vỗ cửa.

Sau đó, cửa bị người kéo ra từ bên trong, Cảnh Hảo Hảo lộ ra một cái đầu nhỏ, trong nháy mắt cô tiếp xúc đến dung nhan của anh, biểu tình của cô hơi cứng ngắc một chút, sau đó liền thu hồi tầm mắt, khách sáo có lẽ nói một câu: “Chào anh.”

Chào anh?

Rõ ràng là hai chữ rất đơn giản, Lương Thần lại cảm thấy ép mình tới không thở nổi, anh và cô lại có thể xa lạ đến trình độ như vậy, gặp mặt, còn cần lời nói chào hỏi xa cách như vậy ư?

Sắc mặt Lương Thần trở nên càng thêm trầm thấp, ánh mắt anh nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, gọng gàng dứt khoát mở miệng, hỏi: “Em bảo Tô Tiểu Tả trả lại tấm thẻ kia cho anh?”

Cảnh Hảo Hảo không có chần chờ nào gật gật đầu, sắc mặt bình tĩnh mềm mại: “Vốn đã sớm nên trả lại cho anh.”

Lương Thần không chuyển mắt nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo: “Vì sao không đích thân đến đưa anh?”

Cảnh Hảo Hảo trừng mắt nhìn, không nói gì, một lát sau, cô xoay người đi vào phía sau cửa, sau đó bưng một thùng giấy ra ngoài, giơ lên trước mặt Lương Thần: “Những thứ trong này là của anh, quần áo và giày bên trong đều rất quý..... Em nghĩ anh có thể còn mặc, để lại chỗ của em, cũng vô dụng.”

Lương Thần không có vươn tay đi nhận, chỉ là ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 698: Gặp Sau [1]

Editor: May

Lương Thần không có vươn tay đi nhận, chỉ là ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo.

Thần thái cô gái giống như ngữ khí nói chuyện của cô, bình tĩnh không có gợn sóng, giống như đang nói một chuyện bình thường nhất, không có bi thương, khổ sở, thương tâm nào.....

Ngày đó, anh bởi vì Thẩm Lương Niên, nộ khí đằng đằng bức cô lựa chọn, kết quả bức quan hệ giữa hai người đến cảnh giới chiến tranh lạnh, thế cho nên trong lúc bất thành linh, trong đầu anh lại đột nhiên nhảy ra thân ảnh của cô, sau đó tâm tình sẽ trở nên đặc biệt mất mát, thậm chí đến sau đó, anh đã bắt đầu hối hận.

Lúc ban đầu kiên quyết như vậy là anh, cuối cùng lại không chịu không chế, bắt đầu chậm rãi thỏa hiệp vẫn là anh.

Hôm nay, anh thấy được cô trả tấm thẻ lại cho anh, anh lập tức liền bối rối, là cái loại bối rối nói không rõ, anh vội vàng chạy tới tìm cô, kết quả cô lại đã thu dọn xong đồ của anh.

Anh nghĩ đến chính mình đối với cô rất quan trọng, nhưng hiện tại, anh lại hoàn toàn không hiểu, đáy lòng của cô, có phải chỉ có một chút tình cảm như vậy với anh thôi không?

Lương Thần cảm giác được đáy lòng mình truyền đến đau đớn rầu rĩ, anh hơi rũ mi mắt, chuyển tầm mắt từ trên khuôn mặt Cảnh Hảo Hảo, đến phía trên thùng kia, qua hồi lâu, sau đó vươn tay, lấy ví tiền trong túi mình ra, rút tấm thẻ của Cảnh Hảo Hảo từ bên trong ra, sau đó lại lấy chìa khóa ra, kéo chìa khóa của Cảnh Hảo Hảo từ phía trên xuống.

Một loạt động tác này của anh, làm không nhanh không chậm, không nhanh không chậm.

Cảnh Hảo Hảo ôm thùng giấy, đứng ở trước mặt anh, nhìn hành động như vậy của anh, mơ hồ đoán được anh muốn làm cái gì, cô nhin không được nhẹ nhàng nghiêng đầu, tránh né hình ảnh trước mặt.

Trong hành lang rất yên tĩnh, chỉ có tiếng vang thanh thúy chìa khóa va chạm nhau phát ra.

Sau một lát, hàng lang hoàn toàn yên tĩnh.

Dừng trong chốc lát, Lương Thần cùng đưa tấm thẻ của Cảnh Hảo Hảo và chìa khóa nhà của cô tới trước mặt cô, cũng không có mở miệng nói chuyện.

Cảnh Hảo Hảo nhìn hai thứ kia, hiểu được anh là có ý tứ gì.

Đúng vậy, cô đều đã trả lại đồ của anh cho anh, anh tự nhiên cũng sẽ trả đồ của cô lại cho cô, sau đó hai người sẽ không liên lạc với nhau, không có một chút liên lạc nào nữa.

Cảnh Hảo Hảo rũ mi mắt, đứng trong chốc lát, sau đó ngồi xổm người xuống, đặt thùng giấy đựng đồ của Lương Thần đến bên chân Lương Thần, sau đó vươn tay, cầm đi thẻ và chìa khóa nhà của mình từ trong tay Lương Thần.

Tâm mắt Lương Thần vẫn luôn dừng ở trên người Cảnh Hảo Hảo, anh tinh tường nhìn đến, động tác của cô rất lưu loát, không có một chút tạm dừng, thần thái của cô cũng thực bình tĩnh, không có chút không ổn và khổ sở.

Cuối cùng cô vẫn là không thương anh, cho tới nay, giữa anh và cô, đều là anh liều mạng cho, cô chưa từng nói cần.

Cuối cùng, anh giả vờ buông tay, đối lấy lại là thiệt tình buông ra của cô.

Rõ ràng cô đã không cần anh, nhưng trong nháy mắt lòng bàn tay anh trống rỗng kia, anh lại phát hiện, chính mình lại còn có thể luyến tiếc như vậy.

Anh vẫn nghĩ đến, chính mình vẫn yêu, cũng yêu thay một phần của cô, như vậy tình yêu của bọn họ liền có thể thiên trường địa cửu, nhưng hiện tại anh mới phát hiện, một mực yêu như vậy của anh, không đối được đáp lại nào của cô, anh lại có thể cũng sẽ có lúc mệt mỏi.

Lương Thần chậm rãi buông tay của mình xuống, sau đó hít sâu một hơi, chậm rãi gật đầu một cái, mở miệng nói: “Vậy, gặp sau.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 699: Gặp Sau [2]

Editor: May

Đôi mắt Cảnh Hảo Hảo mở thật to, qua hai giây, cô nghe thấy giọng nói của mình, thực bình tĩnh vang lên: “Gặp sau.”

Lương Thần không có nói chuyện, chỉ cúi người, bưng thùng giấy trên đất kia lên, nhìn cũng không có liếc mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo một cái, liền xoay người rời đi.

Bước chân anh, đi tao nhã ung dung, phía sau lưng thẳng tắp mà lại cao ngất, biến mất từng chút ở sau cửa thang máy.

Đợi cho thang máy truyền đến một thanh âm ting vang lên, con số màu đỏ bắt đầu hạ xuống, Cảnh Hảo Hảo mới chột phục hồi tinh thần lại, đáy mắt của cô, dần dần có hơi nước tràn ngập lên, trong ngực trái có một chỗ nhảy lên, tốc độ thông thả mà lại chần chờ, còn nhiễm đau đớn vỡ nát.

Hóa ra, cảnh tượng chia tay mà cô vẫn không dám đi đối mặt với những ngày này, lại có thể đơn giản mà lại bình tĩnh như vậy.

Lương Thần, cứ như vậy đi ra khỏi sinh mệnh của cô.

Cảnh Hảo Hảo cảm thấy toàn bộ ngực của mình, đều chết lặng.

.....

Lương Thần ôm thùng giấy đi ra tòa nhà tiểu khu, gió bắc gào thét thổi mạnh bên ngoài, thổi tóc anh có chút rối loạn, gió lạnh theo vào trong cổ áo của anh, một mực chui vào trong lòng anh, làm cho trái tim nóng bỏng của anh, chậm rãi kết thành băng.

Anh thả bước chân thong thả như vậy, nhưng từ đầu đến cuối cô đều không có một chút ý tứ mở miệng giữ lại.

Thậm chí, anh xuyên thấu mặt vách tường bóng loáng của thang máy, vẫn thấy được ảnh ngược của cô từ bên trong, anh nghĩ, chỉ cần trên mặt cô lộ ra một chút cảm xúc luyến tiếc, anh liền lập tức xoay người, kéo cô vào trong lòng anh, giải thích với cô.

Nhưng cô vẫn luôn là kiên quyết bình tĩnh như vậy.

Lương Thần nuốt nuốt nước miếng, lúc đi ngang qua thùng rác, nghĩ nghĩ, cuối cùng trực tiếp nâng tay lên, ném thùng giấy kia vào, sau đó bước đi đến trước xe của mình, mở cửa xe ngồi xuống.

Hảo Hảo, không phải anh muốn rời đi, mà là em không giữ lại.

Lương Thần dừng hai phút, trực tiếp giẫm chân ga, thuần thục điều khiển xe rời đi.

.....

Đôi khi, thế giới thật sự chính là kỳ diệu như vậy, trong lúc yêu nhau, luôn có thể gặp bởi vì đủ loại cách vô cùng kỳ lạ, sau khi chia tay rõ ràng nhớ nhung, nhưng hết lần này tới lần khác lại không có cơ hội gặp được nào.

Lần từ biệt này của Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần, lại có thể có khoảng hai tuần lễ không gặp mặt lại.

Lúc đó, gần tới tết âm lịch chỉ còn hai ngày, đúng lúc là một ngày đi làm cuối cùng của công ty Cảnh Hảo Hảo.

Thật ra Cảnh Hảo Hảo ngược lại hy vọng chính mình có thể tăng ca, tết âm lịch những năm rồi, cô còn có Thẩm Lương Niên cùng trôi qua, tết âm lịch năm trước ở biệt thự Lương Thần, có mấy người thím Lâm, tết âm lịch năm nay, liền thật sự chỉ còn lại có một mình cô.

Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy cửa hàng hai bên đường phố đã dán câu đối màu đỏ lên, còn treo đèn lồng màu đỏ, nơi nơi tràn đầy hơi thở tết âm lịch, cô lại càng không muốn về nhà, liền một người vòng quanh đường cái, đi dạo không mục đích.

.....

Tập đoàn Giang Sơn của Lương Thần, cũng nghỉ vào ngày này.

Người làm vườn phụ trách chăm sóc “Tám giờ rưỡi vĩnh viễn”, về nhà ăn tết, tạm thời cũng không tìm được người chăm sóc thay thế, cho nên sau khi nghỉ giữa trưa, Lương Thần liền lái xe đi “Tám giờ rưỡi vĩnh viễn” tưới nước cho hoa hoa cỏ cỏ nơi này.

Thật ra cũng chỉ bận rộn hơn nửa tiếng, nhưng Lương Thần lại cảm thấy tâm tình áp lực lợi hại, lễ vật đặc biệt tạo ra cho Cảnh Hảo Hảo này, có lẽ này cả đời cũng không có cơ hội tặng cho cô, nhưng anh lại hết lần này tới lần khác dụng tâm chiều cố như vậy.

Lương Thần nằm ở trên vông ngây người trong chốc lát, bước đi đến vách tường thủy tinh một bên, nhìn bút dạ quang bên cạnh, sau đó cầm lên, cấp thủy tinh trên vách đá, lại chuyên tâm cẩn thận tô lại hai lần câu “Đợi đến ngày tốt cảnh đẹp, Giang Sơn làm lễ, gả cho anh được không?”.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 700: Gặp Sau [3]

Editor: May

Đồ lại xong, trong nháy mắt Lương Thần có chút không muốn ngốc ở trong này nữa.

Khi cô từng không để ý khẩn cầu của anh, cứ thế cầm vé máy bay Lương Viễn cho, đi xa tha hương, lúc anh nhớ cô thương cô không chịu nổi, chỉ cần vừa tới nơi này, anh sẽ cảm thấy đáy lòng an đặt rất nhiều.

Nhưng hiện tại, anh cũng nhớ cô phát điên, nhưng đi vào nơi này, đáy lòng anh lại là khó chịu như dao cắt.

Lương Thần cầm lấy áo khoác, mặc chỉnh tề, trực tiếp đi ra phòng thủy tinh, khóa cửa, anh đứng ở ven đường, đã có chút không muốn lái xe về nhà, vì thế liền mở bước chân, tùy ý đi loạn vòng quanh đường phố.

.....

Thời tiết hôm nay, có chút không tốt, lúc sắp đến chạng vạng, chân trời nổi tuyết lên.

Cảnh Hảo Hảo nhìn cảnh tượng người đi đường vội vàng chung quanh, hoặc là về nhà, hoặc là trốn tuyết, vẫn duy trì tư thái không nhanh không chậm như trước, chậm rãi đi.

.....

Bông tuyết càng rơi xuống càng lớn, Lương Thần cũng không biết rốt cuộc mình đã đi bao xa, chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mặt càng ngày càng quen thuộc, anh liền đạp bước chân, tiếp tục đi về phía trước, sau đó nhìn thấy tiệm lẩu nơi mình từng ăn với Cảnh Hảo Hảo.

Anh lập tức dừng lại tại chỗ, anh nhớ ngày đó, chính mình trở về từ Thượng Hải, muốn cho cô một kinh hỉ, nhưng cô cũng muốn cho anh một kinh hỉ, ngốc hồ hồ một mình chạy tới Thượng Hải.

Lúc anh tìm được cô ở sân bay, cô nhu thuận lôi kéo vạt áo anh, ủy khuất nói: “Cô muốn ăn ngon.”

Lúc ấy anh liền nghĩ, sao lại có thể có cô gái ngoan như vậy? Thật sự là làm cho anh yêu đến trong lòng.

Nhưng ai ngờ, cô gái nhu thuận kia, xoay người một cái, liền có thể giống như trở thành một người khác, bình thản vô ba chia tay với anh.

Lương Thần nuốt nuốt nước miếng, tiếp tục đi về phía trước, sau đó lúc anh đi ngang qua một tiệm quà tặng, nghĩ đến ngày lễ Giáng Sinh đó, chính mình ở nơi này mua cho Cảnh Hảo Hảo một quả táo.

À, quả táo đóng gói tinh xảo, cũng đổi thành một cái tên đặc biệt đáng yêu, gọi là quả bình an.

Cô nâng ở trong lòng bàn tay, cười rất ngọt ngào.

Lương Thần nhin không được hơi câu khóe môi lên, không để ý trên vai đã rơi đầy bông tuyết, tiếp tục bước chân thong dong động lòng người đi về phía trước.

.....

Trên đất đã hiện lên một tầng trắng thuần, dẫm lên phía trên, có tiếng vang kẽo kẹt kẽo kẹt.

Cảnh Hảo Hảo đặc biệt chọn lựa mặt đất chưa bị người đi qua, chậm rãi đi về phía trước, sau đó lại nhìn thấy một cửa hàng chưa tới ban đêm, đã sáng đèn lên, cảm thấy cảnh tượng quanh thân, là quen thuộc như vậy.

Cô chậm rãi xoay người, quan sát hoàn cảnh chung quanh một chút, sau đó lúc này mới nhớ tới, con đường này, là trước kia khi cô và Lương Thần xem xong concert, anh mang theo cô đến ăn khuya, bởi vì tuyết rơi, mặt đất rất trơn, anh công cô đi đường một chút.

Khi đó đã là đêm khuya, thời tiết lạnh bức người, cô ghé vào trên sau lưng rộng lớn của anh, lại không cảm giác lạnh lẽo chút nào.

Cô ngửi mùi hương nhàn nhạt trên người anh, đáy lòng an bình một trận, cô còn mở miệng hỏi anh, có phải gần đây cô thật quá phận với anh không.

Anh nói, Hảo Hảo, em theo anh cũng một chỗ, không cần nghĩ những chuyện đó, chính mình như thế nào vui vẻ, liền cứ làm như thế đó.

Anh nói, phụ nữ của anh, sao có thể đến phiên bọn họ khoa tay múa chân.

Anh còn nói, Hảo Hảo, em là cô gái đầu tiên anh muốn cưỡng chiều như vậy, cũng là một người duy nhất.

Nhưng ai ngờ, cô lại vẫn không có dũng khí, đi nắm lấy thật chặt người đàn ông nói lời tâm tình nghe cảm động với cô vào đêm đó.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 701: Gặp Sau [4]

Editor: May

Lương Thần đi đến cuối đường, đó là cây cầu vượt anh từng công Cảnh Hảo Hảo đi qua.

Lúc này đã nổi lên gió lớn, từng bông tuyết lớn, xoay tròn rơi ở trên đất.

Lương Thần giẫm bậc thang có một tầng tuyết thật dày, đi lên từng bước một.

.....

Cảnh Hảo Hảo vừa nghĩ những lời Lương Thần từng nói với mình, vừa mờ mịt không biết nhìn đến cầu vượt rơi đầy bông tuyết, Cảnh Hảo Hảo thuận theo tự nhiên đạp lên.

Cô giẫm bậc thang đi lên trên, lúc đi lên cầu vượt, mới nhìn thấy đèn nê ông bán nhãn kim cương chung quanh đã sáng lên toàn bộ.

Cảnh Hảo Hảo chậm rãi đi về phía trước, sau đó nghĩ đến, trong lễ Giáng Sinh, lúc mình và Lương Thần đi qua cầu vượt này, cô đột nhiên nói với Lương Thần: “Lúc trước, em đi bệnh viện làm một giải phẫu.”

.....

Tuyết rơi lớn như vậy, người đi đường trên đường ít đến đáng thương, ngay cả xe, cũng trở nên thừa thớt mà sáng lãng, Lương Thần bước lên cầu vượt, lập tức liền nghĩ đến trong lễ Giáng Sinh, Cảnh Hào Hào mở miệng nói với mình, âm điệu rất nhẹ nhàng ôn nhu: “Em đi bệnh viện, lấy vòng hạn chế sinh đẻ trong cơ thể ra.”

.....

Người đàn ông kia, bình thường rất thông minh cơ trí, nhưng ngày đó, lúc cô nói cho anh biết tin tức kia, lại có vẻ trì độn và do dự như vậy, cuối cùng vẫn là cô, đáy lòng mang theo xấu hổ nồng đậm, nhìn đèn Không Minh bay nơi chân trời, nói: “Lương Thần, em đi lấy vòng hạn chế sinh đẻ ra, thật ra là bởi vì anh.”

.....

Thật ra khi cô nói lần đầu tiên, anh đã hiểu được ý tứ của cô, anh chỉ là không dám đi xác nhận, còn làm hại cô, lại lặp lại ý vốn có của cô một lần nữa, anh mới tin tưởng.

Giống như hiện tại, cô rõ ràng đã làm bạn gái anh, anh lại không biết đáy lòng cô có anh hay không.

Lúc ấy đáy lòng anh đã rất kích động, nhưng anh cố tình vẫn mở miệng, hỏi cô vì sao.

Cô không có chút ý tứ muốn đáp lại anh, chỉ nhìn chân trời, ngay tại lúc anh sắp không kiềm được, cô đột nhiên quay đầu, ánh mắt nhìn anh, nói: “Lương Thần, em làm bạn gái anh nhé.”

.....

Cô cũng không biết rốt cuộc dừng khí lúc ấy của mình đến từ đâu, lại có thể thật sự mở miệng nói với anh, muốn làm bạn gái của anh.

Lúc đó, đáy lòng của cô, rõ ràng là rất tràn đầy tự tin, rất quyết tâm kiên định, không giống như bây giờ, không nắm chắc, không có sức lực, không có tự tin.

Sau khi nói xong, không biết anh là bị dọa choáng váng, hay là đang do dự, qua hồi lâu, mới nói với cô: “Được, Cảnh Hảo Hảo, làm bạn gái anh đi.”

Quan hệ người yêu của anh và cô, giống như là hôn nhân của bọn họ, chỉ duy trì vài tiếng, liền kết thúc.

Cảnh Hảo Hảo lập tức liền dừng bước chân, cách tuyết lớn bay lả tả, nhìn đèn nê ông “nhẫn kim cương Cartier” cách đó không xa, tâm sinh ra tịch mịch.

.....

Rất nhiều khi, chính là như vậy, rõ ràng bạn đã kiên trì lâu như thế, cuối cùng lại bị một cơn rơm dè chết.

Anh nhẫn nại lâu như vậy, nhưng vẫn là bị một cú điện thoại Thẩm Lương Niên năm viện kia, biến thành kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

Di động trong túi Lương Thần đột nhiên vang lên, lấy ra liếc mắt xem một cái, là nhà cũ gọi tới, khẳng định là hỏi anh ngày nào sẽ trở về nhà cũ ở.

Lương Thần không có tiếp nghe, liếc mắt nhìn thời gian một cái, mới phát hiện chính mình lại đã đi dạo hơn hai tiếng, thu hồi di động, chuẩn bị rời đi, kết quả ngẩng đầu, còn chưa có cất bước, liền nhìn thấy phía trước đi tới một bóng dáng quen thuộc.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 702: Gặp Sau [5]

Editor: May

Cả người Lương Thần, lập tức liền sững sờ tại chỗ, không nhúc nhích nữa.

.....

Lúc đi tới, Cảnh Hảo Hảo cũng không cảm thấy rét lạnh, hiện tại ngừng lại, cô lại cảm thấy từ lòng bàn chân nổi lên một tia lạnh lẽo.

Cảnh Hảo Hảo chà chà chân, quét rơi bông tuyết dính trên quần áo xuống đất, nhanh chóng mở bước chân, chuẩn bị rời đi.

Trên toàn bộ cầu vượt, không có một bóng người, Cảnh Hảo Hảo đi hai bước, mới phát hiện, trước mặt có bóng người.

Cách khoảng cách có chút xa, cô không có thấy rõ là ai, tuyết rơi giống như có thể chôn giấu người bất cứ lúc nào, Cảnh Hảo Hảo không có dừng lại bước chân, tiếp tục đi về phía trước.

Cô phát hiện, người trước mặt dừng bước chân một chút, đáy lòng Cảnh Hảo Hảo hơi có chút hoài nghi, tiếp tục đi về phía trước hai bước, sau đó mới nhìn rõ ràng, người nọ là ai.

Bước chân của cô, lập tức dừng lại tại chỗ.

Gió xen lẫn tuyết, bay lả tả.

Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần vẫn duy trì tư thái như trước, nhìn đối phương, vẫn không nhúc nhích.

Hai người ai cũng không có mở miệng nói chuyện, toàn bộ thế giới đều trở nên im lặng, chỉ có tiếng gió tiếng tuyết rơi.

Qua không biết bao lâu, có người đi đường vội vàng theo đi qua bên người bọn họ, mang theo tiếng bước chân kéo kệt kệt kệt, sau đó lại quay về một mảnh im lặng.

Lúc này Lương Thần mới đột nhiên mở bước chân, chậm rãi đi tới.

Người đàn ông mặc một thân áo gió màu đen, cổ áo dựng thẳng lên cao cao, thoát nhìn phong tư cao ngất.

Vừa rồi bởi vì gió tuyết lớn, Cảnh Hảo Hảo cũng không có thấy rõ vẻ mặt của anh, hiện tại cùng với anh tới gần, cô tinh tường nhìn thấy trên mặt phong thần tuần lãng của anh, ánh mắt thâm trầm như biển.

Cảnh Hảo Hảo giống như là bị ngừng lại tại chỗ, hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Cô trở mắt nhìn Lương Thần đứng trước mặt cô cách một bước xa, sau đó, hô hấp của cô bỗng dưng liền căng thẳng.

Buổi sáng Cảnh Hảo Hảo ra cửa vội vàng, chỉ mang một đôi giày đế bằng, lúc cô mang giày cao gót, đã thấp hơn Lương Thần rất nhiều, hiện tại cô phải ngửa nửa đầu, mới có thể duy trì nhìn thẳng vào mắt anh.

Hai người vẫn không nói chuyện, cứ đứng lẳng lặng như vậy.

Qua không biết bao lâu, Lương Thần mới mở miệng, hỏi: “Tuyết lớn như vậy, sao em lại ở nơi này một mình?”

Giọng nói của anh, dễ nghe trước sau như một, giống như những ngày trong trí nhớ của cô, Cảnh Hảo Hảo cảm thấy trong ngực đau nhói mơ hồ, hốc mắt liền trở nên có chút chua xót, cô mở to đôi mắt trắng đen rõ ràng, nhìn lại Lương Thần, thật lâu sau, mới bình ổn tâm tình thấp thỏm của mình, nhẹ nhàng mở miệng, ngữ khí bình tĩnh, câu nói lưu loát: “Em đi ra tùy tiện dạo một chút.”

Lương Thần nhìn thấy đỉnh đầu đen nhánh của Cảnh Hảo Hảo đã rơi xuống một tầng tuyết, anh đặt tay ở trong túi, theo bản năng muốn lấy ra nữa, giúp cô phủi rơi những bông tuyết này, nhưng vươn đến một nửa, cuối cùng nắm thành quyền đầu, lại thả trở về, hơi dời tầm mắt đi một chút, nói: “Thời tiết không tốt, sớm về nhà một chút đi.”

Ngữ khí của anh nghe có vẻ có chút bạc lạnh, giống như đối với một người bình thường, không còn có tràn đầy cảm xúc quan tâm rõ ràng như trước nữa.

Tuyết rơi trắng xóa, tiếng gió rền vang.

Cảnh Hảo Hảo nhìn Lương Thần, không có mở miệng nói chuyện, nhưng đáy mắt đã có hơi nước dần dần tụ tập.

Cô chưa từng nghĩ đến, sau khi anh và cô lại sẽ có bất ngờ không kịp phòng gặp được trên đường cái, lại sẽ là cục diện lãnh đạm như vậy.

Cảnh Hảo Hảo vào lúc nước mắt lặn xuống, hơi cúi thấp đầu, cô sợ chính mình còn tiếp tục đứng ở đây nữa, thật sự sẽ khóc lên, liền nuốt nuốt nước miếng, để lại một câu: “Ngượng ngùng, em đi trước.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 703: Gặp Sau [6]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo nói xong, liền hơi mở ra một chút khoảng cách với Lương Thần, vòng qua bên người anh, đi về phía trước.

Lương Thần vẫn duy trì hành động vừa rồi, không có động thái gì, ánh mắt lẳng lặng dừng ở chỗ hư không Cảnh Hảo Hảo vừa mới đứng.

Anh cảm giác được Cảnh Hảo Hảo đang đến gần mình trong gió tuyết, cho dù lúc này thời tiết ác liệt, nhưng anh vẫn tinh tường ngửi thấy hương khí nhàn nhạt trên người Cảnh Hảo Hảo.

Lương Thần theo bản năng nghiêng đầu, nhìn đến khuôn mặt cúi xuống của Cảnh Hảo Hảo.

Đáy lòng anh hung hăng lộ bộ một chút, chẳng lẽ anh sẽ mất đi cô như vậy ư?

Lương Thần nhìn Cảnh Hảo Hảo chậm rãi sát qua vai mình, vào lúc thân ảnh cô hoàn toàn đi qua người mình, anh đột nhiên liền duỗi tay ra sau, hung hăng bắt lấy cổ tay cô.

Chỉ ngần ngừ nửa tháng không gặp, anh tinh tường nhận ra, cổ tay cô, còn nhỏ hơn trước kia.

Anh dùng sức nắm chặt, sau đó hơi nghiêng người một cái, dùng sức lôi kéo, liền trực tiếp kéo cô vào trong lòng mình, tay kia thì thuận thế liền đặt ở ngang hông của cô, trực tiếp giữ chặt cô.

Cảnh Hảo Hảo còn chưa phục hồi tinh thần từ một màn bất thành lĩnh như vậy, Lương Thần đã cúi đầu, ngăn chặn môi của cô.

Hơi thở anh, vẫn là mùi thơm ngát nhàn nhạt như trước, xen lẫn khí lạnh của bông tuyết, quần quanh giữa môi cô và anh.

Cảm giác đã lâu và kích thích như vậy, làm cho cả người cô hơi có chút choáng váng, trong khoảng thời gian ngắn, lại có thể quên giữa anh cùng cô đã chia tay, chỉ ngây ngốc đứng ở trong lòng anh, tùy ý anh hôn môi như vậy.

Môi của cô, hương vị ngọt ngào mềm mại trước sau như một, làm cho Lương Thần hoàn toàn đánh mất tất cả lý trí, chỉ dùng hết toàn lực hôn sâu.

Tay Lương Thần, ôm thắt lưng Cảnh Hảo Hảo, càng ngày càng gần, càng ngày càng dùng sức, giống như muốn khảm cả người cô vào trong huyết nhục của mình.

Toàn bộ thế giới, trừ bỏ tiếng gió tiếng tuyết rơi, chỉ còn có tiếng vang ái muội phát ra khi bọn họ hôn môi.

Lương Thần hôn thật sự vội vàng, cánh môi dần dần dời xuống, cắn về phía cổ Cảnh Hảo Hảo.

Cảm giác kích thích mà lại tê dại như vậy, lập tức rơi vào đáy lòng Cảnh Hảo Hảo, làm cho cả người cô bỗng dừng hoàn toàn, mới ý thức được, chính mình và Lương Thần đang làm cái gì ở trên đường cái.

Anh và cô đã chia tay, sao còn có thể thân mật như vậy? Ở đáy lòng anh, anh xem cô thành cái gì? Để ý quá khứ của cô, lại mê luyện thân thể

của cô?

Thân thể Cảnh Hảo Hảo ở trong lòng Lương Thần vốn đang mềm mại, dần dần trở nên có chút cứng ngắc, sau đó, cả người cô theo bản năng bắt đầu từ chối.

Tay Lương Thần nắm eo cô gắt gao, không để ý phản kháng của cô, càng thêm cường thế hôn lên môi cô, thậm chí cô tinh tường cảm giác được, hô hấp của anh đã trở nên có chút hỗn loạn.

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo dần dần hiện lên một loại hốt hoảng, cô mơ hồ nhận thấy được không khí trong phổi mình, sắp bị anh hút không còn một mảnh, cô cũng không biết khí lực cả người đến từ đâu, lập tức nâng tay lên, liền hung hăng tránh thoát anh, cả người lui liên tục ra sau hai bước, mới đứng vững thân thể.

Hô hấp của Lương Thần, còn có chút không ổn, trong đôi mắt tối đen thâm thúy nhìn chằm chằm thẳng tắp cô của anh lóe ra một chút vẻ cuồng loạn.

Lòng ngực Cảnh Hảo Hảo thở hỗn hển, sắc mặt trở nên có chút tái nhợt: “Lương Thần, em và anh đã không còn quan hệ gì.”

Sắc mặt Lương Thần, cứng lại một chút.

Cảnh Hảo Hảo liền hung hăng mấp má môi, xoay người, vội vàng chạy về một đầu khác của cầu vượt.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 704: Gặp Sau [2]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo chạy một hơi xuống cầu vượt, đứng ở ven đường đón một chiếc xe taxi, hoang mang rối loạn nhảy lên, cả người lập tức liền xụi lơ xuống, tay chân không có khí lực.

Cảnh Hảo Hảo về trong nhà, tốc độ tim đập vẫn là thành thịch đặc biệt nhanh chóng, cô ngồi ở sofa sững sốt hồi lâu, mới đứng dậy, đi vào toilet tắm rửa một cái, sau khi đi ra, sắc trời ngoài cửa sổ đã tối đen, Cảnh Hảo Hảo không có khẩu vị gì, trực tiếp leo lên giường, ôm chăn, lui thành một đoàn nho nhỏ, giống như làm vậy, có thể khiến cho cả người của mình càng thêm có cảm giác an toàn.

Cảnh Hảo Hảo nằm ở trên giường hồi lâu, lại không có một chút mệt mỏi, thời gian tích tắc chuyển đến mười một giờ đêm, Cảnh Hảo Hảo mới thay đổi một tư thế khác.

Sau khi anh và cô chia tay, cô thường xuyên mất ngủ như vậy, hiện tại đã thành thói quen, liền trợn tròn mắt, nhìn vách tường phát ngốc.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên di động của cô vang lên.

Từ sau khi kết thúc với anh, cô rất ít khi nhận được điện thoại vào buổi tối, Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến mình sinh ra ảo giác, sững sốt trong chốc lát, xác định di động của mình thật sự lại vang lên, sau đó mới vươn tay,

cầm lấy di động, nhìn thấy là số điện thoại của Lương Thần, Cảnh Hảo Hảo sửng sốt một chút, mới tiếp nghe, nghe được bên trong không có giọng nói Lương Thần truyền đến, Cảnh Hảo Hảo mới mở miệng, nói: “Alo?”

Như trước không có Lương Thần thanh âm truyền đến, cách điện thoại, Cảnh Hảo Hảo ần ần nghe được điện thoại kia một mặt có chút hỗn loạn, còn kèm theo trữ tình tiếng ca, cô tiếp tục “Uy” một tiếng, hỏi một câu: “Lương Thần sao?”

Vẫn là không ai trả lời, cách điện thoại, cô lại nghe được tiếng nôn mửa, như là của Lương Thần.

Tâm Cảnh Hảo Hảo, chợt nhắc lên, cô vừa định mở miệng, hỏi Lương Thần làm sao vậy, điện thoại, lại bị đầu kia cắt đứt.

Cảnh Hảo Hảo nghe tiếng đô đô trong di động, nằm di động ngây người trong chốc lát, một lần nữa nằm trở về trên giường, vẫn luôn cảm thấy đáy lòng có chút không thoải mái, lăn qua lộn lại một lát, cuối cùng vẫn nhịn không được cầm lấy di động của mình, gọi một cú điện thoại cho Lương Thần.

Điện thoại vang vài tiếng, mới được người tiếp nghe.

Cảnh Hảo Hảo mở miệng: “Lương Thần, vừa rồi anh gọi điện thoại cho em, có chuyện gì sao?”

“Xin hỏi cô là Cảnh Hảo Hảo tiểu thư sao?” Đầu kia điện thoại, lúc này truyền đến lại là một giọng nói xa lạ.

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng nhìn thoáng qua màn hình di động, xác định chính mình gọi là số điện thoại của Lương Thần, mới cẩn thận mở miệng hỏi: “Xin hỏi, anh là?”

“Tôi là quản lí của Golden Age, Lương Thần tiên sinh ở chỗ chúng tôi uống hơi nhiều, nếu cô là bạn của Lương tiên sinh, như vậy hiện tại, có thể tới nơi này chăm sóc anh ấy một chút không?”

.....

Cảnh Hảo Hảo cắt đứt điện thoại, không có chần chờ chút nào cầm lấy quần áo, mặc chỉnh tề, sau đó cầm ví tiền và di động vội vàng đi xuống lầu.

Lúc này đêm hôm khuya khoắc, lại gần tới tết âm lịch, xe taxi đặc biệt khó gọi.

Tuyết đã muốn ngừng, nhiệt độ lại trở nên đặc biệt thấp, lúc Cảnh Hảo Hảo đứng ở ven đường sắp kết thành băng, rốt cục thấy được một chiếc xe trống.

.....

Vừa rồi quản lý “Golden Age” đã nói cho Cảnh Hảo Hảo biết số phòng bao, Cảnh Hảo Hảo xuống xe taxi, tính tiền xe, đi vào đại sảnh, trực tiếp hỏi phục vụ một câu, liền vội vàng chạy theo phương hướng người phục vụ chỉ.

.....

Cảnh Hảo Hảo đẩy cửa phòng bao ra, liền thấy bên trong là ngọn đèn mờ tối, âm nhạc rung động, nhưng lại tràn ngập mùi thuốc lá sặc mùi.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 705: Gặp Sau [8]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo vội vàng đi vào trong hai bước, sau đó liền bỗng dừng
dừng bước chân.

Cô nương theo ánh đèn trầm thấp trong phòng bao, nhìn thấy Lương
Thần say ngà ngà tựa vào trên sofa, một cô gái mặc váy màu trắng, vươn
tay, cầm lấy cánh tay anh, như là muốn kéo anh.

Cô gái kia, đưa lưng về phía cô, cô có chút thấy không rõ mặt của cô
ta.

Nhưng Cảnh Hảo Hảo lại cảm thấy đáy lòng có đau đớn rất nhỏ, chậm
rãi lan tràn ra.

“Anh Lương Thần.....đừng dậy đi.....”

Cô gái mặc váy trắng trước mặt mở miệng, giọng nói thút tha êm tai,
trong nháy mắt Cảnh Hảo Hảo liền nhận ra, đó là Duyên Hoa.

Tay của cô vô thức nắm thành quyền đầu, cả người cúi đầu, sau đó nhẹ
nhàng lui hai bước, kết quả, người còn chưa đi ra phòng bao, Duyên Hoa
lại đột nhiên liền xoay đầu một chút, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo, cô đầu tiên
là sững sờ một chút, sau đó liền lập tức buông lỏng tay Lương Thần ra, sau

đó mở miệng, chào hỏi một tiếng với Cảnh Hảo Hảo: “Cảnh tiểu thư, cô đã tới?”

Cảnh Hảo Hảo chỉ có thể cứng rắn dừng bước chân, ngẩng đầu, sắc mặt có chút tái nhợt cười cười với Duyên Hoa: “Duyên tiểu thư, chào cô.”

Duyên Hoa dịu dàng cười thân thiện với Cảnh Hảo Hảo, mở bước chân lui ra sau hai bước, ngữ khí thoải mái tự nhiên: “Cảnh tiểu thư, cô đã tới đây, nơi này liền không còn chuyện của tôi, tôi đi trước, anh Lương Thần liền phiền toái cô chăm sóc.”

Cảnh Hảo Hảo đứng ở tại chỗ không hề nhúc nhích.

Lương Thần nằm trên sô pha, đột nhiên lật người, cả người suýt nữa lăn xuống dưới.

“Anh Lương Thần --” Duyên Hoa tay mắt lanh lẹ vươn tay trước, đẩy Lương Thần một phen.

“Lương Thần --” Cùng lúc đó, Cảnh Hảo Hảo cũng theo bản năng mở bước chân, đi tới nằm trước mặt Lương Thần nằm trên sô pha.

Duyên Hoa sợ hãi Cảnh Hảo Hảo hiểu lầm, vội vàng buông lỏng tay ra, lui ra sau một bước, theo bản năng còn mở miệng giải thích với Cảnh Hảo Hảo nói: “Tôi đúng lúc tụ hội với bạn bè ở chỗ này, lúc đi toilet gặp người phục vụ đỡ anh Lương Thần say đến rồi tung rồi mù trở lại phòng bao, anh ấy vừa về đến phòng bao, cả người té nằm bất động trên sô pha, tôi gọi anh ấy nửa ngày, anh ấy cũng không chịu đứng lên, cô thử xem có thể đánh thức anh ấy không.”

Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng gật gật đầu, cười cười với Duyên Hoa, liền cúi người, nhẹ giọng mở miệng gọi Lương Thần nằm ở trên sô pha, nhắm mắt lại: “Lương Thần, anh tỉnh tỉnh, Lương Thần?”

Lương Thần nằm ở trên sofa, không có một chút phản ứng.

Cảnh Hảo Hảo vươn tay, nhẹ nhàng đẩy Lương Thần, lúc này Lương Thần mới chậm rãi mở mắt, ánh mắt anh thoát nhìn có chút mờ mịt, cuối cùng tầm mắt dừng ở trên mặt Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo vươn tay, kéo cánh tay anh, kéo anh ngồi dậy: “Anh có thể đứng đứng lên không? Bây giờ em mang anh trở về nghỉ ngơi.”

Nói xong, Cảnh Hảo Hảo liền muốn đỡ Lương Thần đứng lên.

Lương Thần lại đột nhiên vươn tay, chặn tay Cảnh Hảo Hảo, vươn tay, cầm chai rượu trên bàn, đưa đến bên miệng mình.

“Lương Thần, anh không thể uống nữa.” Cảnh Hảo Hảo theo bản năng vươn tay, cầm chai rượu trong tay Lương Thần, không nói lời nào rút đi, đặt tới cái bàn xa xa: “Hiện tại anh cần nghỉ ngơi.”

Cảnh Hảo Hảo dùng sức nâng Lương Thần lên, người đàn ông đặt tất cả sức nặng của mình ở trên người Cảnh Hảo Hảo, Cảnh Hảo Hảo có chút cố hết sức chống đỡ Lương Thần vừa mới đi hai bước, đột nhiên cả người liền bị anh đè tới lão đảo một cái, may mắn Duyên Hoa đứng một bên, vươn tay, giúp đỡ một phen

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 706: Gặp Sau [9]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo ngẩng đầu, nói một tiếng cảm ơn với Duyên Hoa.

Duyên Hoa nhìn trên trán Cảnh Hảo Hảo đã toát ra mồ hôi rịn, nghĩ nghĩ, liền vươn tay, đỡ một cánh tay khác của Lương Thần.

Lúc này Lương Thần mới mơ mơ hồ hồ nghiêng đầu, nhìn thoáng qua Duyên Hoa, sau đó nhúu nhúu mày, nói thầm hô một tiếng tên của cô: “Sao em ở trong này?”

“Đêm nay em và bạn tụ hội ở nơi này.” Duyên Hoa thấp giọng nói một câu.

Lương Thần gật gật đầu, không nói gì, chỉ nghiêng đầu, mặt mày nhìn Cảnh Hảo Hảo lóe lên trong chốc lát, sau đó thấp giọng nói: “Duyên Hoa, em lái xe sao?”

Những lời này của Lương Thần là nói cho Duyên Hoa nghe, nhưng ánh mắt, lại nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo gắt gao.

Đáy lòng Duyên Hoa nghi hoặc Lương Thần vì sao đột nhiên hỏi cô vấn đề này, nhưng vẫn ăn ngay nói thật trả lời: “Có lái.”

Lương Thần “ừm” một tiếng, cố ý đè ép sức nặng toàn thân mình về bên phía Cảnh Hảo Hảo, anh vẫn không chuyển mắt nhìn chăm chăm Cảnh

Hảo Hảo, nhưng trong lời nói, vẫn là nói với Duyên Hoa: “Duyên Hoa, em biết nhà trong thành phố của anh, đúng lúc bây giờ em lái xe, đưa anh qua đó đi.”

Duyên Hoa nghe câu này, cả người sửng sốt một chút, sau đó tầm mắt lập tức nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo nghe câu này, lại rũ mi mắt xuống, thần thái thoát nhìn thực bình tĩnh.

Ánh mắt Duyên Hoa nhìn Cảnh Hảo Hảo, hơi có chút xấu hổ, nhưng Lương Thần đã cự tuyệt cô, cô chần chờ một chút, vẫn là lựa chọn phải sạch không còn một mảnh quan hệ của hai người: “Anh Lương Thần, em cũng uống một ít rượu, không thích hợp lái xe lắm.”

Lương Thần nhìn Cảnh Hảo Hảo không nói gì.

Không khí giữa ba người, trong nháy mắt có vẻ có chút ngưng đọng.

Một lát sau, Lương Thần vẫn là ánh mắt không nháy nhìn chăm chăm mặt Cảnh Hảo Hảo, lại mở miệng nói: “Duyên Hoa, tửu lượng em như thế nào, cho là tôi không biết sao?”

Sắc mặt Duyên Hoa càng thêm xấu hổ, cô nhìn Cảnh Hảo Hảo, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên xử lý như thế nào.

Cảnh Hảo Hảo đỡ Lương Thần, trầm mặc không lên tiếng đi ra cửa lớn “Golden Age”, mấp máy môi, mới lên tiếng, hỏi: “Duyên tiểu thư, xe của cô đỗ ở đâu?”

Ánh mắt nhìn chăm chăm dung nhan Cảnh Hảo Hảo của Lương Thần trở nên càng thêm âm trầm, dựa theo lời Cảnh Hảo Hảo, cũng hỏi: “Duyên Hoa, xe của em ở chỗ nào?”

“Anh Lương Thần, lát nữa em và bạn còn có việc, em.....”

Duyên Hoa còn chưa nói xong, Lương Thần đột nhiên ngữ khí táo bạo cắt đứt lời của cô: “Tôi nói, hiện tại xe của em ở nơi nào?”

Duyên Hoa đành phải ngậm miệng, mấp máy môi, một lát sau thì, mới chỉ chỉ bên trái bãi đỗ xe.

Bước chân Lương Thần lay động tại chỗ hai cái, sau đó hất cánh tay Cảnh Hảo Hảo ra, nhìn chăm chăm mặt Cảnh Hảo Hảo, nói: "Duyên Hoa đưa anh trở về là được rồi, sắc trời không còn sớm, chính em trở về sớm một chút.”

Cảnh Hảo Hảo rũ mí mắt như trước, lông mi thật dài run run, cô nhìn lòng bàn tay trống rỗng của mình, một lát sau, liền ngẩng đầu, ánh mắt trầm tĩnh nhìn Lương Thần, gật gật đầu, sau đó nhẹ giọng nói với Duyên Hoa: “Duyên tiểu thư, gặp sau.”

Duyên Hoa há miệng, còn muốn nói chuyện, cuối cùng Lương Thần lại đột nhiên xoay người một cái, trực tiếp đi về phía bãi đỗ xe.

Duyên Hoa vội vàng đuổi kịp, vươn tay, đỡ lấy Lương Thần đi đường lảo đảo, đi hai bước, Duyên Hoa quay đầu nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo, giật giật môi, cuối cùng liền quẹo vào bãi đỗ xe.

Cảnh Hảo Hảo nhìn Duyên Hoa cùng Lương Thần lên xe, cô liền xoay người, đi tới ven đường, đợi một chiếc xe taxi, ngồi lên, rời đi.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 707: Gặp Sau [10]

Editor: May

Lương Thần ngồi ở trong xe Duyên Hoa, nhìn chiếc taxi Cảnh Hảo Hảo ngồi lên đi xa, lúc này mới chậm rãi ngồi ngay ngắn, trong nháy mắt đáy mắt vốn tồn tại men say mông lung biến thành trong sạch thấu triệt.

Duyên Hoa ngồi ở trên ghế lái bên cạnh, cả người hơi trở nên có chút luống cuống.

Đêm nay, Lương Thần chỉ tìm cô đến hỗ trợ cùng anh diễn một tuồng kịch, nhưng lại không có nói, để cho cô thật sự đưa anh về nhà, hiện tại nháo thành như vậy, chẳng phải là làm cho Cảnh Hảo Hảo hiểu lầm giữa anh và cô không rõ ràng ư?

Duyên Hoa giật giật môi, nhin không được mở miệng, hỏi: “Anh Lương Thần, chẳng lẽ anh không đi giải thích với Cảnh tiểu thư một chút sao?”

Lương Thần nâng tay lên, hơi che giấu ánh sáng trước mặt một chút, anh cảm thấy ánh mắt có chút đau xót, qua hồi lâu, anh mới mở miệng, nói: “Không cần thiết.”

Giọng nói anh hơi có chút lạnh, nghe được Duyên Hoa lập tức không biết nên nói cái gì.

Tay Lương Thần, vẫn che ở trước mắt như trước, hồi lâu, anh mới nói: “Thật ra cô ấy chính là không cần tôi, không thích tôi, đúng không?”

“Nếu không, tại sao cô ấy vào lúc em nói, nơi này không có chuyện gì của em, em đi trước, lúc em phiền toái cô ấy chăm sóc tôi, cô ấy lại đứng ở tại chỗ hơn nửa ngày cũng không có động?”

“Nếu không phải tôi giả bộ suýt nữa ngã xuống sô pha, chỉ sợ cô ấy sẽ mở miệng nói, tôi liền phiền toái em đi?”

Lương Thần nói tới đây, khóe môi hơi cười lạnh một chút: “Tôi nói để em đưa về, cô ấy lại không có một chút phản ứng, nếu cô ấy có một chút phản ứng, biểu hiện ra cô ấy mất hứng, cô ấy hâm mộ, cô ấy ghen tị, cô ấy sinh khí, tôi liền lập tức thỏa hiệp hết thảy với cô ấy.”

“Duyên Hoa, tôi yêu cầu không nhiều lắm, tôi yêu cầu chỉ là, nếu giữa hai người chúng tôi chỉ có khoảng cách 100 bước, cô ấy bước ra một bước, còn lại 99 bước, tôi sẽ chạy như điên đến trước mặt của cô ấy, không..... cô ấy không cần bước ra một bước, cô chỉ cần động chân một chút, tôi có thể nghĩa vô phản cố chạy như điên xong 100 bước kia.”

“Nhưng Duyên Hoa, cô ấy không có..... Em cũng đã nói đến mức đó, em nhìn cô ấy..... cũng không chịu tiếp lời, nói một câu, Lương Thần, em đưa anh đi.”

Lương Thần cảm thấy đáy mắt mình nóng bỏng, ẩm ướt.

Anh không muốn cứ như vậy tách ra với cô.

Nhưng anh lại không biết chính mình nên tiếp tục như thế nào.

Anh đã làm tất cả những gì có thể làm, nhưng..... đáy lòng của cô vẫn không có anh như trước.

Anh biết, đây là anh tự mình chuốc lấy cực khổ, hiện tại anh nhẫn nhịn những chuyện này, cùng một chỗ với cô, nhưng tương lai thì sao? Anh và cô còn có cả đời? Tương lai, anh liền nhất định không so đo ư?

Lương Thần rõ ràng đã khó chịu đến cực hạn, nhưng cố tình lại câu môi: “Duyên Hoa, thật ra tôi biết, sẽ là kết quả như vậy, nhưng tôi lại chưa từ bỏ ý định muốn thử một lần.....”

Thử đến cuối cùng, bi thương, cũng là chính anh.

Lương Thần nhắm mắt lại, trầm mặc hồi lâu, sau đó dùng tay lau mặt mình, cả người không khác gì bình thường, xoay qua, nhìn Duyên Hoa, nói: “Đêm nay cảm ơn em, tôi đi trước.”

Lương Thần nói xong, liền đẩy cửa xe ra, xuống xe.

Anh đi một chút trong gió lạnh như băng, cuối cùng dừng bước chân, cầm lấy di động của mình, lật xem trong chốc lát, sau đó gõ mấy chữ ở trên bàn phím, gửi cho Cảnh Hảo Hảo.

“Hảo Hảo, anh để cho em lựa chọn giữa anh và Thẩm Lương Niên, anh đưa chìa khóa xe và thẻ cho em, đêm nay anh uống say bảo người ta gọi em tới đây, nói anh muốn đi với Duyên Hoa, thật ra chỉ đơn thuần là vì thử em.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 708: Dũng Khí [1]

Editor: May

“Hảo Hảo, anh để cho em lựa chọn giữa anh và Thẩm Lương Niên, anh đưa chìa khóa xe và thẻ cho em, đêm nay anh uống say bảo người ta gọi em tới đây, nói anh muốn đi với Duyên Hoa, thật ra chỉ đơn thuần là vì thử em.”

“Anh cho rằng như vậy sẽ khiến cho em cảm thấy, em sắp mất đi anh, anh có thể sẽ ở cùng với phụ nữ khác, em sẽ ghen, sẽ sinh khí, sẽ rơi nước mắt vì anh.”

“Anh chỉ là muốn nhìn ra một chút em quan tâm anh.”

“Nhưng hiện tại, anh mới phát hiện, thật ra anh quá ngây thơ, quá ngây thơ.”

“Bởi vì, em hoàn toàn không cần anh.”

Lúc Lương Thần gửi tin nhắn này đi, ngón tay dừng ở trên bàn phím hồi lâu, anh mới hít sâu một hơi, tiếp tục gõ trên bàn phím một chút, đánh xuống một hàng: “Hảo Hảo, cho dù anh làm gì, em vẫn sẽ luôn không yêu anh.”

“Có lẽ, câu nói kia thật sự rất đúng, bỏ lỡ bắt đầu, vốn không có kết quả.”

“Lúc trước lần gặp đầu tiên của em và anh, anh dùng sai phương pháp, cho nên sau đó, mặc kệ như thế nào, anh vẫn luôn không có cách nào hoàn toàn tiến vào đáy lòng của em.”

Thật ra mấy ngày nay, anh và cô nhìn giống như chia tay, nhưng anh vẫn cảm thấy, bọn họ là ở cùng nhau.

Anh hiểu được, là đáy lòng anh, vẫn không dám đi đối mặt với chân tướng này.

Đêm nay, tất cả hết thảy, đã làm cho anh hoàn toàn nhận rõ một sự thật, trong nháy mắt tâm anh như tro tàn, khuôn mặt trầm tĩnh một mảnh tao nhã tiếp tục đánh câu nói kế tiếp lên bàn phím.

“Hảo Hảo, nếu một bước kia, em vẫn luôn không có ý bước ra, như vậy, anh lựa chọn lui về phía sau từng bước.”

Từ lần đầu tiên gặp cô, anh vốn không có phòng bị để cô tùy ý làm bậy xâm nhập vào trong thế giới của anh, tùy ý làm bậy, muốn làm gì thì làm.

Trong thời gian dài như vậy, anh vẫn liều mạng muốn xông vào trong thế giới của cô, nhưng anh lại vẫn đang đứng bồi hồi bên ngoài thế giới của cô.

Giống như những gì anh nói với Duyên Hoa vậy, không cần cô hoàn toàn triệt để mở ra nội tâm với anh, chỉ cần để cho anh nhìn thấy một khe hở lộ ra từ cửa sổ, anh liền không oán không hối chờ đợi.

Nhưng ý niệm hèn mọn như vậy, lại vẫn là một suy nghĩ viển vông.

Mặc cho ai cũng muốn yêu một người thật tốt, cố tình lại luôn lo được lo mất, mặc kệ anh là một người khôn khéo cỡ nào, nhưng vẫn luôn không

có biện pháp khiến cho cô yêu mình, như vậy hiện tại, anh chỉ có thể làm được một chuyện, chính là ở chung quanh thế giới của cô.

Nhưng anh vẫn như trước, sẽ để cô sống ở trong thế giới của anh.

Trên mặt Lương Thần, nhìn không ra cảm xúc gì, anh đối mặt với màn hình di động phát sáng, ngón tay hơi cong ngậy người hồi lâu, cuối cùng vẫn đánh từng chữ câu cuối cùng xuống.

“Hảo Hảo, sau này anh sẽ không bao giờ quấy rầy em nữa.”

Lúc Lương Thần gửi tin nhắn này, muốn gửi một chữ “Gặp sau”, nhưng nghĩ nghĩ, lại cảm thấy không cần thiết.

Cuối cùng anh và cô sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Vừa dứt, là sẽ hoàn toàn chặt đứt.

Lương Thần chậm rãi nhắm mắt, cầm điện thoại di động, để vào trong đầu của mình, sau đó mở cửa xe ra, ngồi đi lên.

Đều nói, mỗi tình đầu là đoạn thời gian tốt đẹp nhất bên trong cuộc đời mỗi người.

Mỗi tình đầu của anh, là một cô gái tên là Cảnh Hảo Hảo, bộ dạng xinh đẹp mà lại sạch sẽ.

Anh vẫn nghĩ đến, mỗi tình đầu của mình, sẽ không giống với mỗi tình đầu của mọi người, sẽ không lấy thất bại mà chấm dứt.

Nhưng thật không ngờ, cho dù Lương Thần anh cường đại như vậy, vẫn không trốn nổi, cục diện tiếc nuối của mỗi tình đầu.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 709: Dũng Khí [2]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo ngơ ngác buông di động, ngồi ở trong xe taxi, nhìn cảnh đêm thành phố Giang Sơn nhanh chóng lướt qua ngoài cửa sổ, qua nửa ngày, cũng chưa có phục hồi tinh thần lại từ trong tin nhắn của Lương Thần.

-- Hảo Hảo, nếu một bước kia, em vẫn luôn không có ý bước ra, như vậy, anh lựa chọn lui về phía sau từng bước.

-- Hảo Hảo, sau này anh sẽ không bao giờ quấy rầy em nữa.

Lông mi Cảnh Hảo Hảo run rẩy giống như cánh bướm, cô luôn cảm thấy như là có thứ gì, hung hăng nghẹn ở trong cổ họng, làm cho chính mình không thể nuốt xuống.

Cảnh Hảo Hảo dùng sức cầm lấy di động trong lòng bàn tay của mình, khiến cho chính mình vẫn duy trì trấn định.

Nhưng cô tinh tường cảm giác được, đáy lòng mình đã bắt đầu nhỏ máu.

Đáy lòng của cô, rõ ràng có một âm thanh, nói với cô: Lần này cô và Lương Thần đã hoàn toàn kết thúc.

Anh nói, anh là đang thử cô mới làm ra những chuyện đó, nói những lời đó, nhưng anh có biết hay không, thử này của anh, làm cho cô hoàn toàn đánh mất tất cả dũng khí.

Cô cũng muốn lôi kéo tay anh lúc say khướt đi theo Duyên Hoa, để anh đi cùng cô.

Nhưng ở trong tình yêu, người luôn trở nên rất yếu ớt, một câu của đối phương, có thể khiến cho bạn vỡ nát, vạn kiếp bất phục.

Một câu anh thật hy vọng em là một cô gái chưa từng có quá khứ của Lương Thần, đã hoàn toàn đánh mất tất cả dũng khí của cô.

Tiếc nuối lớn nhất trong đời, không phải bỏ lỡ người tốt nhất, mà là khi bạn gặp được người rất tốt, bạn đã dùng xong tốt nhất của mình rồi.

Thật ra như vậy cũng tốt, cho dù cô rất đau, anh cũng rất đau, nhưng về sau anh tùy tiện gặp gỡ một phụ nữ gì, đều tốt hơn so với cô nhiều.

Anh đáng giá, được cô gái tốt hơn tương bồi.

Từ nay về sau, anh sẽ có vợ của anh, đứa nhỏ của anh..... Từ nay về sau, anh và cô, không còn có sau này nữa rồi.....

Tay nắm di động của Cảnh Hảo Hảo càng thêm dùng sức, nhưng đáy mắt vẫn không kiềm được hiện lên một tầng sương mù.

.....

Tết âm lịch nhà cũ nhà họ Lương, vẫn phi thường náo nhiệt trước sau như một.

Cơm tất niên năm ngoái Lương Thần chỉ làm dáng một chút, liền sớm trở về biệt thự giữa sườn núi bồi Cảnh Hảo Hảo.

Biệt thự đã người đi nhà trống, anh trở về cũng là cô tịch một mình, cho nên năm nay trực tiếp rõ ràng ở bên nhà cũ.

Hai năm trước, mẹ Lương Thần thúc giục Lương Thần tìm bạn gái, hai năm sau, mẹ Lương Thần trực tiếp bắt đầu thúc giục cưới.

Trước kia, mẹ Lương Thần còn có thể ôn tồn hòa khí khuyên bảo Lương Thần, hiện tại, hoàn toàn là đậm tâm thế nào, liền nói với Lương Thần như thế ấy.

Còn không phải sao, cơm tất niên vừa mới ăn xong, mẹ Lương Thần lại bắt đầu lời lẽ tầm thường lên: “A Thần, con đã muốn 28 tuổi, lúc ba con 28 tuổi, đã có anh hai của con, lúc anh cả con 28 tuổi, cũng đã thành gia lập nghiệp, mẹ không có ép con nhất định phải kết hôn, nhưng hiện tại con ít nhất nên xem xét một đối tượng kết hôn đi.”

Lương Thần cầm đũa, hơi dừng một chút, tiếp tục ăn cơm.

Những người nhà họ Lương này, thấy mẹ Lương Thần mở đầu, cũng kẻ xướng người hoạ khuyên nhủ.

Lương Thần nháy mắt có chút đau đầu, anh ngẩng đầu, quét nhìn những người trước mặt một cái, nói: “Chuyện của con, trong lòng con tự có tính toán.”

“Con thì có tính toán gì?” Lần này mẹ Lương Thần trực tiếp dứt khoát ngã bài với Lương Thần: “Thừa dịp hiện tại tết âm lịch, rất nhiều người đều ở nhà có thời gian, mẹ thu xếp cho con con gái của mấy người bạn, mấy ngày nay con có thời gian, gặp mặt từng người.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 710: Dũng Khí [3]

Editor: May

Lương Thần nắm đũa, theo bản năng muốn cự tuyệt, cuối cùng suy nghĩ trong chốc lát, rũ mi mắt, nhưng không có lên tiếng phản đối.

.....

Ăn xong cơm tất niên, Lương Thần trực tiếp lên lầu đánh bài với anh em họ.

Mẹ Lương Thần ngược lại kéo ba Lương Thần, đi vào trong phòng ngủ, có chút khẩn trương mở miệng, nói: “Lương Chu Thiên, ông có cảm thấy con nhà chúng ta là lạ không?”

Lương Chu Thiên tùy ý ngồi ở trên sô pha, cầm một phần báo chiều, vừa xem, vừa nâng mí mắt lên, nhìn thoáng qua vợ của mình, nói: “Là lạ chỗ nào?”

“Không phải sao, trước kia mỗi lần tôi thúc giục nó tìm bạn gái, nó hoặc là không quan tâm tôi, hoặc là dùng Cảnh Hảo Hảo qua loa tắc trách tôi, kết quả lần này, tôi nói để cho nó đi xem mắt, nó lại có thể không có cự tuyệt.”

Lương Chu Thiên lại không cảm thấy chuyện này thì có cái gì kỳ quái, ánh mắt không có rời khỏi tờ báo, không nhanh không chậm nói: “Tôi đã

sớm nói qua, thời gian có thể chữa khỏi hết thảy, A Thần nhớ thương cô gái kia, nhưng hiện tại đã trôi qua gần một năm.”

“Là như thế sao?” Mẹ Lương Thần có chút hoài nghi nhú nhú mày, đi tới tới lui lui vòng quanh phòng, vắt hết óc muốn tìm ra một chút sơ hở.

Lương Chu Thiên bị vợ của mình xoay đến có chút hôn mê, buông báo chí trong tay xuống, nói: “Tôi nói, bà cũng thật là, lúc A Thần không tìm bạn gái, bà sốt ruột, mỗi ngày thúc giục, hiện tại A Thần không quyết tuyệt, bà cũng gấp. Lại nói, A Thần chỉ là không có cự tuyệt bà đi gặp những cô gái bà xem xét, dù thật đến ngày đó, có đi hay không vẫn là một chuyện khác, hiện tại bà lại ở chỗ này mò mẫm lo lắng, nháo không tốt, giống như trước đây, đến ngày đó trực tiếp thả bồ câu với bà.”

“Nó dám!” Mẹ Lương Thần nhướn mày, trách cứ một câu, sau đó gật gật đầu theo, nói: “Ông nói cũng đúng, mấy ngày nay tôi phải trông chừng A Thần.”

.....

Nhưng mà trên thực tế, đôi khi mẹ Lương Thần mang theo Lương Thần đi gặp cô gái bà xem xét, ngày đó Lương Thần rất sớm liền mặc chỉnh tề, áo mũ chỉnh tề chờ ở dưới lầu.

Không có chút ý tứ muốn trốn tránh và cự tuyệt.

Đáy lòng mẹ Lương Thần lập tức lại nửa vui nửa lo, dọc theo đường bà và Lương Thần đến trước phòng bao đã đặt tốt ở khách sạn Tứ Quý, còn âm thầm cảm thấy mình đây là xuất hiện ảo giác.

Cô gái mẹ xem xét cho anh, bằng cấp, diện mạo, xuất thân đều hoàn mỹ không thể bới móc.

Đó là con gái một bạn học quan hệ rất tốt khi ba và mẹ học đại học ở nước Mỹ, tên Tô Yên

Người rất văn tĩnh, nói rất ít.

Đúng lúc anh cũng nói rất ít.

Cho nên toàn bộ quá trình gặp mặt, vẫn đều là mẹ và mẹ Tô Yên chậm rãi nói chuyện.

Một bữa cơm, ăn khoảng hai tiếng, Lương Thần và Tô Yên để lại số điện thoại của nhau.

Trên đường lái xe rời đi, mẹ Lương Thần vẫn đang quan sát Lương Thần, muốn nhìn ra một chút manh mối từ trên mặt Lương Thần, cuối cùng vẫn bị buộc buông tha, gợn gàng dứt khoát mở miệng, hỏi: “A Thần, con cảm thấy Tô Yên có thể chứ?”

Lương Thần chuyên chú nhìn chăm chăm chính phía trước, không có lên tiếng.

Mẹ Lương Thần nói: “Nếu con cảm thấy không thích hợp, cũng không sao, chỗ mẹ còn có vài người, ngày nào con có thời gian, mẹ sẽ an bài thời gian gặp mặt.”

Lương Thần nhẹ nhàng trừng mắt nhìn, như là không có nghe được lời nói của mẹ mình.

Mẹ Lương Thần trầm mặc trong chốc lát, lại mở miệng nói: “A Thần, có phải gần đây con có chuyện phiền lòng gì không?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 711: Dũng Khí [4]

Editor: May

“A Thần, nếu con có chuyện mất hứng gì, có thể nói cho mẹ biết, tuy rằng mẹ thật sự thực hy vọng con tìm bạn gái, yên ổn một chút, nhưng mẹ càng hy vọng con thật sự vui vẻ.” Mẹ Lương Thần dừng một chút, tuy rằng đáy lòng thực luyện tiếc, nhưng vẫn nói: “Giống như hiện tại mẹ ngàn chọn vạn lựa một cô gái cho con, nhưng nếu con thật sự không muốn gặp, chúng ta có thể từ chối.”

Mặt Lương Thần không chút thay đổi lái xe, nghe những lời này của mẹ, đáy lòng anh hơi nổi lên một tia ấm áp, anh thất tình..... Mỗi tình đầu của anh cứ như vậy mất đi, anh giống như hai năm trước, hoàn toàn cô độc, nhưng đáy lòng anh, lại bị người hung hăng vương bận chặt chẽ.

Anh từng nói rõ với ba mình, hoặc là không phải cô không cưới, hoặc là cả đời không cưới!

Lúc đó, anh còn tin tưởng tràn đầy cảm thấy cả đời mình, khẳng định sẽ đi cùng một chỗ với Cảnh Hảo Hảo.

Hiện tại, anh và Cảnh Hảo Hảo hoàn toàn không còn hy vọng, anh thật sự cả đời không cưới sao?

Anh ngược lại không sao cả..... Chỉ là, anh cũng không nhẫn tâm để mẹ của mình cả ngày lo lắng vì chuyện của mình.

Lương Thần nắm tay lái, lưu loát đánh queo cua một cái, sau đó nuốt nuốt nước miếng, mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng tao nhã: “Con không có chuyện gì, con cảm thấy Tô tiểu thư rất tốt, cô gái sau đó, không cần gặp.”

Thật ra, người anh muốn kết hôn, nếu không phải là cô, là ai cũng không sao cả, dù sao cũng không phải là tình yêu trong lòng anh, anh chỉ xem đính hôn kết hôn của mình thành một phần công việc cần phải hoàn thành trong cuộc đời, cố hết khả năng hoàn thành là tốt rồi.

Mẹ Lương Thần nghe câu này, ngẩn người, lại ngẩn người, cuối cùng liền cong môi, nở nụ cười: “A Thần, con nói là thật tình sao?”

Lương Thần mặt mày im lặng gật gật đầu.

Mẹ Lương Thần, liền kích động cầm lấy di động, gọi điện thoại cho mẹ Tô Yên, hai người nói lời nhai ở trong điện thoại hồi lâu, Lương Thần và Tô Yên còn chưa tiếp xúc sâu đậm, mẹ hai người đã nói tới đính hôn và kết hôn nên làm cái gì bây giờ.

.....

Lương Thần thật sự đã rất lâu rồi chưa gặp Cảnh Hảo Hảo.

Thành phố Giang Sơn nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nhưng nếu thật sự thành tâm thành ý muốn tránh đi không thấy, lại thật đúng là có thể rốt cuộc không gặp mặt được.

Tết âm lịch qua đi, Cảnh Hảo Hảo liền từ chức nơi công ty.

Đôi khi, người sở dĩ thực an tĩnh với hiện trạng, đó là bởi vì cô chưa có gặp được tốt hơn.

Trước khi Cảnh Hảo Hảo chưa gặp Lương Thần, chưa bao giờ cảm thấy chính mình lại có thể tự ti như vậy.

Sau khi cô thôi học sơ trung, bởi vì bận rộn quay phim trong tổ phim, có rất ít thời gian học tập, sau lại chia tay với Thẩm Lương Niên, dây dưa với Lương Thần, trần trọc xóc nảy như vậy, càng không có làm cho cô lấy ra tâm tư.

Tuy rằng cô và Lương Thần chia tay, nhưng cô vẫn bất giác muốn phong phú chính mình.

Trong lòng cô rõ ràng tất cả công việc bây giờ của mình, cũng sẽ không có tiền đồ gì, cho nên sau khi từ chức, đều bán đi toàn bộ trang sức đáng tiền mình để dành trong nhà, thuê một cửa tiệm, mở một cửa hàng bán hoa, sau đó đăng kí một lớp học ban đêm.

Cửa hàng bán hoa đều là một mình cô xử lý, buổi tối còn phải đi học, tuy rằng mệt chết được, nhưng Cảnh Hảo Hảo lại cảm thấy chính mình trôi qua thật sự phong phú.

Cửa hàng bán hoa của cô, thua lỗ tuần đầu tiên, đến tuần thứ hai cũng kiếm được không bồi, đến tuần thứ ba lợi nhuận 1000 đồng, thoát nhìn thật là một chuyện rất cao hứng.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 712: Dũng Khí [5]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo cũng thật sự rất cao hứng, nhưng cao hứng quá nhiều, cô lại cảm thấy đầy lòng vắng vẻ.

Thẩm Lương Niên tổn thương thấu tim của cô.

Nhưng Lương Thần lại trực tiếp đào đi tim của cô.

Nếu có thể, cô thật sự rất muốn gửi cho Lương Thần một tin nhắn, nói, chia tay có thể, vậy có thể vào lúc chia tay, trả trái tim của cô về cho cô không?

.....

Thật ra khoản thời gian này Lương Thần trôi qua cũng rất tốt, tập đoàn Giang Sơn vẫn vận hành như cũ, công việc bận rộn, kiếm từng khoản tiền lớn, số lợi nhuận của chi nhánh công ty Thượng Hải cũng tăng lên 50%, thật đúng là mọi chuyện viên mãn.

Anh và Tô Yên sau khi gặp mặt ở tết âm lịch, vẫn luôn duy trì liên hệ không nóng không lạnh.

Hai người ở trong mắt cha mẹ đối phương, thoát nhìn chính là đang kết giao.

Thật ra anh cũng hiểu được chính mình và Tô Yên xem như là đang kết giao đi, mỗi cuối tuần gặp mặt cố định một lần, hình thức gặp mặt rất đơn điệu, chỉ là ăn cơm, sau đó anh đưa cô về nhà, lúc không gặp mặt, anh và cô hoàn toàn không có liên hệ gì, Tô Yên cũng rất hướng nội, trên cơ bản cũng không quấy rầy anh.

Lương Thần cảm thấy coi hôn nhân này là một hạng mục công việc, như vậy cũng rất tốt, tối thiểu, sẽ không thương tâm.

Tuy rằng chia tay với Cảnh Hảo Hảo, nhưng vẫn suy nghĩ cô trôi qua có tốt không, bên ngoài thoát nhìn, anh và cô tựa hồ thật sự mỗi người đi một ngã, không có một chút liên quan, nhưng anh lại vẫn không thể khống chế được chính mình, đi tìm hiểu về hết thảy của cô.

Anh cũng biết, cô từ chức, mở một cửa hàng bán hoa, sinh ý cửa hàng bán hoa kia càng ngày càng không tệ, anh còn biết, buổi tối mỗi ngày cô sẽ đi học lớp học ban đêm trong đại học Giang Sơn, sau khi tan học, mười giờ rưỡi, sẽ một mình ăn khuya ở một phố ẩm thực gần trường học, sau đó ngồi xe buýt rời đi.

Theo tháng 2 đi vào tháng 3 xuân về hoa nở, Lương Thần và Tô Yên xác định thời gian đính hôn.

Anh và Tô Yên nhận thức cũng chỉ mới nửa tháng ngắn ngủn, nhưng cha mẹ hai bên đều rất quen thuộc, mẹ anh nói hy vọng anh và Tô Yên đính hôn sớm một chút, anh cũng không có cự tuyệt.

Hết thảy công việc đính hôn đều là mẹ anh đi an bài, ngày cũng là mẹ đặt, lúc gọi điện thoại hỏi anh ý kiến, anh cũng không có cự tuyệt, chỉ cảm thấy đáy lòng trống rỗng.

Anh và Tô Yên đính hôn, đặt vào ngày 20 tháng 3.

Anh vốn hẹn xong với Tô Yên, ngày 10 tháng 3 đó, đi chọn lựa nhẫn đính hôn, nhưng là công ty ở Thượng Hải đột ngột có việc, anh không có chần chờ gì để Tô Tiểu Tả đặt vé máy bay đi Thượng Hải.

Đến sân bay, anh gọi cho Tô Yên một cú điện thoại, nói một câu thật có lỗi, miêu tả đơn giản tình huống một chút, liền chặt đứt điện thoại.

Lúc ấy anh ngồi ở trên máy bay, lúc tắt máy, liền nghĩ, nếu đối tượng đính hôn là Cảnh Hảo Hảo, công ty Thượng Hải đóng cửa, anh cũng sẽ coi chuyện chọn nhẫn đính hôn là chuyện lớn, toàn bộ hành trình tuyệt đối đều sẽ vui sướng cùng Cảnh Hảo Hảo chọn kiểu nhẫn cô thích nhất, mà không phải như hiện tại trực tiếp gọi cho Tô Yên một cuộc điện thoại, để cô tìm bạn của mình theo cô đi chọn nhẫn, rồi sẽ trả tiền lại cho cô sau.

.....

Đầu tháng 3, số lợi nhuận cửa hàng bán của Cảnh Hảo Hảo là một vạn đồng, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cô cũng đã rất thỏa mãn.

Cô vì nâng cao độ nổi tiếng của cửa hàng bán hoa mình, cố ý mở một trang bán hàng, sau đó làm một hoạt động.

Sau đó, ở trong mấy ngày hoạt động ngắn ngủi, Cảnh Hảo Hảo liên tục nhận mấy chục hóa đơn, bởi vì nhân thủ không đủ, cô cố ý tìm Tiên nhi tới đây hỗ trợ.

Danh sách trên trang web, đều cần Cảnh Hảo Hảo tự mình đưa hóa tới cửa, ngày 10 đó, cô nhận được một hóa đơn lớn nhất từ khi cô mở tiệm.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 713: Dũng Khí [6]

Editor: May

Là một tờ danh sách nghi thức đính hôn, cần khoảng 9999 đóa hoa hồng và 9999 đóa hoa bách hợp.

Trang trí hoa tươi hiện trường đính hôn, đều cho cửa hàng bán hoa của cô đến bố trí.

Ngày 10 tháng 3 Cảnh Hảo Hảo giao hàng đó, đúng lúc là thứ bảy, cô nhờ Tiên nhi giúp mình trông tiệm, tìm một công ty khuôn vác, đưa mình và hoa tươi đến hiện trường đính hôn.

Là trong một hội sở tư nhân ở thành đông, không biết là người phú quý nào kết hôn, lại bao toàn bộ hội trường trước.

Cảnh Hảo Hảo ở dưới sự dẫn dắt của người khác, đi vào hội sở, nhìn bên trong đã bày tốt bình hoa, liền cùng nhau động thủ với phục vụ trong hội sở, cắt cành, cắm hoa tươi mình mang đến, sau đó rót dịch dinh dưỡng vào, bảo trì hoa tươi vẫn kiêu diễm ướt át vào trong ngày đính hôn hôm sau.

Hiện trường đính hôn còn có rất nhiều người đang bận rộn những chuyện khác, có tạp âm và tiếng nói chuyện không ngừng truyền ra.

Cảnh Hảo Hảo bận rộn suốt hơn bảy tiếng, mới cắm hoa gần xong, lúc này cửa hội sở, vào vài cô gái ăn mặc hoa lệ.

Phục vụ đứng ở bên cạnh Cảnh Hảo Hảo, thấp giọng nói: “Cô gái ở giữa kia, chính là cô dâu, gả cho chính là tổng tài tập đoàn Giang Sơn.”

Cảnh Hảo Hảo nghe được mấy chữ “tổng tài tập đoàn Giang Sơn” này, ngón tay nhẹ nhàng run lên, ngón tay không cẩn thận liền đâm vào trên gai hoa hồngd, cô vội vàng dùng sức đè lại, theo bản năng xoay qua, nhìn thoáng qua cô gái chính giữa mà người phục vụ đã nói kia.

Diện mạo dịu dàng ngọt ngào, thoát nhìn duyên dáng yêu kiều, vừa thấy liền biết xuất phát từ danh môn khuê tú, với Lương Thần, thật đúng là rất xứng.

Tô Yên và mấy người bạn của mình đi tới chính giữa hiện trường, đánh giá xung quanh.

“Tô Yên, ngày mai chính là nghi thức đính hôn của cậu, sau khi đính hôn, tụi tớ sẽ gọi cậu là Lương phu nhân.”

“Đúng vậy, Tô Yên, tớ thật sự là thật không ngờ, cậu vừa mới tốt nghiệp đại học về nước, liền sẽ kết hôn.”

“Lương Thần cũng là nhân vật phong vân của thành phố Giang Sơn, Tô Yên, sau khi gả qua, về sau nếu tớ có chuyện gì phiền toái cậu, cậu cũng không thể ngồi yên không để ý đến.”

.....

Mấy người bạn của Tô Yên, quay chung quanh Tô Yên, ngữ khí cực kỳ lấy lòng.

Cảnh Hảo Hảo cúi đầu, cứ thế cắt hoa, ngày 10 đó, cô nhìn thấy hóa đơn này, tâm tình còn đặc biệt sung sướng, vào lúc ban đêm, còn mời Tiên nhi ăn bữa cơm tối.

Nhưng hiện tại, cô không cảm thấy sung sướng bởi vì có một khoản tiền lớn tiến vào chút nào, toàn bộ đáy lòng đều là đau đớn thấu xương.

Cô chưa bao giờ biết, người đàn ông không gặp mình hai tháng kia, lại có thể, đính hôn vào ngày mai.

Mà cô, hôm nay ở nơi vui mừng này bố trí tất cả hoa cỏ, đều là làm đẹp cho hôn lễ sắp tới của anh.

.....

“Tô Yên, vị hôn phu của cậu đã tới.....” Một người bạn của Tô Yên mắt sắc nhìn thấy Lương Thần đi tới từ cửa vào, thấp giọng nhắc nhở Tô Yên một chút.

Cảnh Hảo Hảo rõ ràng nghe thấy được câu nói kia, tay nắm kéo của cô, hơi dùng sức một chút, vẫn duy trì tư thế cúi đầu đưa lưng về phía cửa, không có quay lại.

Lương Thần ung dung tao nhã đi đến trước mặt Tô Yên, Tô Yên mặt mang mỉm cười mở miệng nói với Lương Thần: “Đã tới?”

Lương Thần nhẹ nhàng gật gật đầu, tầm mắt lại lập tức dừng ở Cảnh Hảo Hảo đứng đưa lưng về phía anh.

Tuy rằng, cô không có quay đầu, chỉ là bóng lưng, nhưng lúc anh vào, vẫn là liếc mắt một cái liền nhận ra cô.

“Nhìn hội trường một chút, không có vấn đề gì chứ, anh có muốn nhìn xem chút nữa không?” Tô Yên nói.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 714: Dũng Khí [7]

Editor: May

“Cô cảm thấy không thành vấn đề, vậy thì không thành vấn đề.”
Lương Thần chuyển tầm mắt từ trên người Cảnh Hảo Hảo trở về, ngữ điệu vẫn lãnh đạm như trước: “Nếu không có chuyện gì, chúng ta đi trước đi.”

“Được.” Tô Yên gật gật đầu, dẫn đầu rời đi với bạn bè của mình.

Lương Thần đứng ở tại chỗ, nhìn chăm chăm thân ảnh Cảnh Hảo Hảo một lúc, liền xoay người, cũng rời đi theo.

.....

Cảnh Hảo Hảo chờ sau khi âm thanh “Tiên sinh, tiểu thư mời đi thông thả” rơi xuống một phút, mới buông kéo trong tay, dặn người phục vụ trước mặt một chút chi tiết chăm sóc hoa tươi, liền cầm lấy túi xách của mình, rời đi.

Cô đi ra từ trong hội sở, lúc đứng ở ven đường chờ xe buýt, nhìn thấy chiếc xe quen thuộc của Lương Thần, lái ra từ bãi đỗ xe.

Cửa kính xe là hạ xuống, cô đứng bên này, đúng lúc có thể nhìn thấy anh ở trên ghế lái.

Cảnh Hảo Hảo lập tức đứng ở tại chỗ, không thể nhúc nhích.

Lúc Lương Thần xuyên qua kính chiếu hậu nhìn đường, tầm mắt đúng lúc chạm vào tầm mắt của Cảnh Hảo Hảo.

Tâm Cảnh Hảo Hảo, chợt nhấc lên, cánh môi cô hơi giật giật, sau đó giây tiếp theo, Lương Thần liền lạnh lùng thu hồi tầm mắt, giống như cô là người xa lạ, nhìn thẳng phía trước, lưu loát đánh tay lái, quẹo cua rời đi từ trước mặt cô.

Cảnh Hảo Hảo đứng ở tại chỗ vẫn không nhúc nhích, chỉ trơ mắt nhìn xe Lương Thần càng chạy càng xa.

Cô cũng không biết chính mình rốt cuộc đứng bao lâu, chỉ cảm thấy lúc tay chân đều run lên theo, cô mới chậm rãi xoay người, nhìn xe buýt phía trước, đợi xe đến, lập tức đi lên, ngồi ở trên chỗ ngồi, mới rõ ràng cảm giác được, trong ngực của mình, có chua xót đau đớn, nhuộm dần ra.

.....

Cảnh Hảo Hảo mất hồn mất vía về nhà, cô ngồi ở trên sofa, sững sờ phát ngốc trong chốc lát, sau đó đi đến ngăn tủ một bên, lấy một thùng giấy từ bên trong ra.

Trong thùng giấy này, đựng đều là đồ của anh mà cô đã thu dọn vào lúc ấy, ngày đó cô để anh mang đi

Anh tiến vào thang máy, cô liền đến trước cửa sổ, đứng trong chốc lát, liền nhìn thấy anh đi ra từ trong thang máy, lúc đi ngang qua thùng rác, ánh mắt anh nháy cũng không nháy một chút ném thùng giấy kia vào thùng rác.

Cô đứng ở trước cửa sổ, theo bản năng nâng tay lên, nắm chặt song cửa sổ, cô chờ sau khi Lương Thần lái xe rời đi, liền vội vàng chạy xuống lầu, nhặt thùng giấy đó ra, ôm trở về nhà.

Thật ra cô cũng không biết, cô nhặt những thứ này về làm gì, nhưng cô chính là đặt ngay ngắn ở trong thang máy như vậy

Cảnh Hảo Hảo xé mở băng dán, nhìn đồ của anh được mình xếp đặt chỉnh tề bên trong, ngực nặng nề khó chịu.

Đầu ngón tay Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng xẹt qua đồ vật của anh, giống như còn có thể cảm giác được độ ấm trên người của anh, người thấy hơi thở trên người của anh

Nhưng đẩy lòng, lại mờ mịt thành một mảnh.

Thật ra lúc tách ra, không phải chưa từng nghĩ qua sẽ có một ngày như vậy, anh sẽ cưới một người phụ nữ khác.

Nhưng khi một màn này thật sự tiến đến, cô mới phát hiện, hóa ra là đau thấu triệt nội tâm như vậy.

.....

Buổi tối Lương Thần và Tô Yên ăn là cơm Tây.

Lúc chín giờ, hai người mới đi ra từ nhà hàng, Lương Thần mở khóa xe, nghiêng đầu, nhìn thoáng qua Tô Yên, nói: “Đưa cô về nhà.”

Tô Yên mở cửa xe, tự nhiên hào phóng ngồi tiến vào, trầm ngâm trong chốc lát, nói với Lương Thần đang cài dây an toàn: “Em muốn đi ngắm cảnh đêm bờ sông Hoàn Thành, có thể chứ?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 716: Dũng Khí [9]

Editor: May

Buổi sáng lần đầu tiên gặp mặt?

Cũng chính là, cô và anh còn chưa gặp mặt, anh liền đã biết được việc này?

Tô Yên sửng sốt một chút, lại hỏi: “Vậy anh biết rõ tôi có mục đích, vì sao còn muốn gặp mặt tôi, còn muốn nói với mẹ anh, anh cảm thấy tôi rất tốt, còn muốn sau này vẫn tiếp xúc với tôi?”

Tô Yên giơ giơ phần văn kiện trong tay lên: “Còn muốn cho tôi chỗ tốt lớn như vậy, ký hợp đồng này với tôi?”

“Tôi đương nhiên là có tính toán của tôi.” Lương Thần nói tới đây, dừng một chút, liền nói: “Đương nhiên, những chuyện tôi làm, hiện tại đều là có điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Tô Yên hơi nghĩ tới cái gì.

“Đính hôn ngày mai, hủy bỏ.” Lương Thần nói tới đây, dừng một chút: “Cô chủ động đưa ra hủy bỏ.”

Tô Yên nắm chặt văn kiện trong tay.

“Mẹ và ba tôi chưa tiếp xúc với chuyện thương trường, cho nên cũng không biết tình trạng nhà họ Tô các người, đương nhiên bọn họ cũng không biết các người tâm tình thân thiết với tôi, nếu nhà họ Tô các người không muốn nháo ra không thoả mái với nhà họ Lương chúng tôi, tôi nghĩ biện pháp tốt nhất bây giờ, chính là cô chủ động đưa ra hủy bỏ hôn ước, chuyện này tôi coi như là tôi không biết, mà từ nay về sau nhà họ Tô và tập đoàn Giang Sơn hợp tác vui vẻ, nếu không..... sau khi nháo ra, hậu quả không thoả mái, tôi nghĩ, đối với ai cũng sẽ không tốt, không phải sao?”

Tô Yên nuốt nuốt nước miếng: “Từ đầu đến cuối anh đều chưa nghĩ tới kết hôn với tôi, vì sao còn muốn vòng ra một vòng quần luẩn lộn như vậy? Anh cũng biết hiện tại tiền đồ của nhà họ Tô không tốt, anh đại khái có thể hợp tác với công ty khác tốt hơn, vì sao lại cho nhà họ Tô con đường này? Đây đối với công ty của anh mà nói, là một chuyện rất thua lỗ! Càng quan trọng hơn là, anh đại khái có thể nói hủy hôn với bên ngoài, vì sao muốn tôi hủy hôn? Như vậy, tổn thất là thể diện của anh.”

“Tô tiểu thư, tôi nói rồi, đó là chuyện của tôi, không ở trong phạm vi suy nghĩ của cô, tôi chỉ hy vọng cô có thể làm được điều kiện của tôi.” Trong lời nói của Lương Thần, để lộ ra lệnh đuổi khách rất rõ ràng: “Tôi hy vọng vào nửa tiếng sau, tôi có thể nhận được điện thoại bên nhà cũ nhà họ Lương, hỏi tôi, vì sao cô lại vô duyên vô cớ từ hôn.”

Tô Yên nghe được lời nói dứt khoát như vậy của Lương Thần, mấp máy môi, cuối cùng chỉ cầm phần hợp đồng kia, giơ giơ với Lương Thần, nói: “Mặc kệ như thế nào, vẫn là cảm ơn anh.”

Lương Thần thờ ơ ngồi ở trên vị trí.

Tô Yên đẩy cửa xe ra, nói một câu “Gặp sau”, sau đó liền đóng cửa xe, đi vào cửa lớn nhà họ Tô.

Lương Thần không có dừng lại liền giẫm chân ga, rời đi, anh lái tốc độ xe có chút nhanh, vào lúc mười giờ rưỡi, đúng giờ chạy tới cửa đại học Giang Sơn.

Anh dừng xe ở trong một con hẻm, đợi chưa đến mười phút, liền nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo đi ra từ bên trong, lần này cô cũng không có đi ăn khuya ở phố ăn vặt phía sau trường học, hơn nữa sắc mặt cả người thoát nhìn cũng không đẹp mắt, chỉ chậm rãi đi đến trạm xe buýt phía trước, đợi một chiếc xe buýt, lên xe rời đi.

Lương Thần chờ sau khi xe buýt lái ra một khoảng cách, mới khởi động xe, chậm rãi đuổi kịp, sau đó trong đầu, lập tức nhớ tới, chính mình sau khi tết âm lịch qua đi, biết được cô đến đại học Giang Sơn học lớp học ban đêm, buổi tối lo lắng một mình cô tan học xuất hiện nguy hiểm, lại nghĩ đến mình từng nói sẽ không quấy rầy cô nữa, cho nên đành phải mỗi đêm vụng trộm theo cô, sau đó, lại trong một lần vô ý, nghe được đối thoại của cô và một người xa lạ khi đang ăn khuya

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 717: Dũng Khí [10]

Editor: May

Khi đó, thành phố Giang Sơn vẫn còn là mùa đông, trời lạnh dị thường.

Sau khi tan học cô có thể có chút đói bụng, chạy về phía sau ăn một nôi lẩu nhỏ.

Người rất nhiều cũng rã hỗn tạp, anh ngồi ở phía sau cô, cô cũng không có phát hiện ra anh.

Trước mặt cô ngồi một nữ học sinh, luôn đang hỏi thăm cô một ít vấn đề, có thể bởi vì lạnh, hai người uống một ít rượu trắng, lời nói của Cảnh Hảo Hảo, ngược lại có chút nhiều.

Anh nhớ rõ, bắt đầu câu đầu tiên của cô là: “Thật ra tôi không đói bụng, chỉ muốn tới nơi này ăn một chút gì đó, hiện tại là tết âm lịch, mọi người đều về nhà đoàn viên, một mình tôi không muốn về nhà.”

Câu nói tiếp theo của bạn học nữ kia, liền hỏi Cảnh Hảo Hảo có bạn trai chưa.

Vốn anh tưởng rằng Cảnh Hảo Hảo không nói chuyện riêng với người trước mặt, khẳng định sẽ cười tránh nói về vấn đề này, nhưng thật không

ngờ, Cảnh Hảo Hảo trầm mặc trong chốc lát, liền mở miệng, nói: “Tôi có, nhưng một thời gian trước đã chia tay.”

Có lẽ cô gái nào cũng đều thích bát quái, cho nên nữ bạn học kia liền hỏi rất nhiều về chuyện bạn trai trước của cô Cảnh Hảo Hảo.

Mà anh - người bạn trai trước này, lại đưa lưng về phía Cảnh Hảo Hảo, ngồi ở sau thân thể cô, im lặng nghe.

Nữ bạn học: “Vậy vì sao cô lại chia tay với bạn trai của mình? Anh ta đối với cô không tốt à?”

Giọng nói Cảnh Hảo Hảo nghe thực bình tĩnh, như là tự thuật chuyện xưa của người khác: “Không có, anh ta đối với tôi tốt lắm, chỉ là hai người chúng tôi, có chút không thích hợp.”

Nữ bạn học: “Bộ dáng cô xinh đẹp như vậy, làm sao sẽ không thích hợp?”

Có thể Cảnh Hảo Hảo bị vấn đề này hỏi khó, cô chọn một đáp án lập lờ nước đôi: “Rất nhiều phương diện đều không thích hợp.”

Nữ bạn học: “Vậy sau khi hai người chia tay từng gặp mặt nhau nữa không? Sau khi cô và anh ta gặp mặt có thể xấu hổ không? Chẳng lẽ các người không có khả năng hòa hảo à?”

Lúc ấy tuy rằng đáy lòng anh nghĩ nữ bạn học này của Cảnh Hảo Hảo nói thật nhiều, nhưng lỗ tai cũng rất chú ý câu trả lời của Cảnh Hảo Hảo.

“Hắn là không có khả năng hòa hảo đi, giữa tôi và anh ấy, tồn tại rất nhiều chênh lệch, hơn nữa lúc trước tôi từng có một người bạn trai, anh ấy rất để ý sự tồn tại của người bạn trai kia. Dù sao quá khứ này của tôi, đều là không thể thay đổi, lại nói, tôi cũng thật sự không xứng với anh ấy.”

Lúc Cảnh Hảo Hảo nói xong lời cuối cùng, là cười nói.

Nhưng anh lại nghe được một tia chua xót từ trong giọng cười nói đó.

Anh chưa bao giờ biết, ngày đó khi mình cãi nhau với cô, thốt ra một lời nói vô tâm, nhưng lại làm cô để ý như vậy.

Lúc ấy, ý tứ của anh, chính là suy nghĩ, nếu cô chưa từng có quá khứ, anh sẽ không không tự tin, lo được lo mất như vậy, bọn họ cũng sẽ không cãi nhau.

Nhưng đến chỗ cô, lại biến thành, anh để ý quá khứ của cô.

Anh rõ ràng là vì anh quá yêu cô, cô lại không yêu nên chia tay, dựa theo lẽ thường mà nói, hết thấy của cô đều không có quan hệ gì với chính mình.

Nhưng anh luôn khẩu thị tâm phi như vậy, đã nói sẽ không đi tham gia thế giới của cô, nhưng vẫn vụng trộm nhìn thế giới của cô.

Giống như anh vì cho hai người ngang hàng, cũng cố gắng răn trình diễn một tiết mục đánh hôn, để làm cho chính mình cũng có được một hồi quá khứ.

.....

Cảnh Hảo Hảo ở ngày Lương Thần đánh hôn này, muốn ngồi xe buýt, đi nhà ẩm trồng hoa ở vùng ngoại thành chọn hoa.

.....

Lương Thần hủy bỏ hôn lễ, bởi vì là cuối tuần, khi thức dậy, đã sắp gần giữa trưa, lúc anh đi xuống lầu ăn cơm trưa, theo thói quen mở tin tức, lại nhìn thấy bên trong đang đưa tin một tai nạn giao thông.

Là một chiếc xe buýt xảy ra tai nạn xe cộ ở trên đường cao tốc, lật xe rơi vào khe núi

Danh sách ngồi xe buýt cũng dần dần được công bố, anh liếc mắt một cái, liền thấy được tên Cảnh Hảo Hảo ở trong đó.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 718: Dũng Khí [11]

Editor: May

Danh sách ngồi xe buýt cũng dần dần được công bố, anh liếc mắt một cái, liền thấy được tên Cảnh Hào Hào ở trong đó.

.....

Ngay lúc đó Lương Thần đang nhận nghe điện thoại, từ sau khi tối hôm qua mẹ biết Tô Yên đưa ra hủy bỏ hôn lễ, điện thoại vẫn bị anh chinh tĩnh âm.

Anh lười biếng kéo một ghế ăn ra, ngồi ở trên vị trí, đối mặt với menu cơm trưa thím Lâm đưa tới, tùy ý chỉ mấy món bình thường vẫn quen ăn, sau đó cầm điều khiển từ xa, chỉnh âm thanh ti vi hơi nhỏ đi một chút, vừa xem ti vi, vừa nghe mẹ của mình ở trong điện thoại, chất vấn rốt cuộc anh và Tô Yên xuất hiện vấn đề gì, bị Tô Yên đưa ra hủy bỏ đính hôn.

Lương Thần nhìn trong TV, dây cảnh giới màu đỏ bị kéo ra, nhìn bên trong không ít người mặc giao cảnh phục, không ngừng lúc ẩn lúc hiện ở bên trong, có vẻ có chút thiếu hưng trí với lời nói lái nhai của mẹ ở trong điện thoại.

“A Thần, A Thần? Rốt cuộc con có nghe mẹ nói chuyện không?” Mẹ Lương Thần nói một chuỗi thật dài, đều không có nghe được con mình đáp lời, âm điệu nhịn không được đề cao một chút, bà thật vất vả mới trông

ngóng được con trai nhỏ của mình cuối cùng cũng ổn định một chút, ai biết, đến thời điểm cuối cùng, lại kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

Lương Thần hơi thu liễm tinh thần một chút, “Dạ?” một tiếng với trong điện thoại, vẫn nhìn không chuyển mắt lên màn hình ti vi như trước.

Người chủ trì giờ microphone đưa tin sự cố giao thông nghiêm trọng lần này, còn dùng giọng nói rất bi thiết bày tỏ, khe núi sâu hơn mười mét, chỉ sợ người gặp tai nạn lần này không có ai còn sống.

Mẹ Lương Thần bị thái độ không chút để ý như vậy của Lương Thần chọc đến có chút lửa giận công tâm: “A Thần, hiện tại con ở biệt thự sao? Bây giờ mẹ liền chuẩn bị đi qua một chút, con ở nhà chờ mẹ.”

Lương Thần đại khái là nghe ra tức giận của mẹ trong điện thoại, lúc này thái độ mới tốt hơn một chút, nói với trong điện thoại: “Mẹ, mẹ có chuyện gì trực tiếp điện thoại thảo luận là được, không cần phải đến đi một chuyến đâu.”

Mẹ Lương Thần nhìn thấy con của mình rất cục chịu nói chuyện thật tốt với mình, ngữ khí hơi chuyển vòng vo, hỏi: “A Thần, con thành thật khai báo, rốt cuộc con và Tô Yên là xảy ra chuyện gì?”

Trong TV, người chủ trì vẻ mặt ngưng trọng nói: “Phía dưới chúng ta công bố một chút, danh sách người gặp tai nạn giao thông lần này, hy vọng người nhà có liên quan có thể đến bộ phận có liên quan nhận lấy một phần bồi thường nhất định.”

Lương Thần nhíu mày một chút, nói với mẹ trong điện thoại: “Mẹ, đây là chuyện của con và Tô tiểu thư, mẹ đừng quan tâm.”

“A Thần, Tô Yên là mẹ giới thiệu cho con, cũng là chính con chọn lựa ra, hiện tại nháo ra loại chuyện này, sao mẹ có thể mặc kệ, quan hệ của ba

mẹ và ba mẹ Tô Yên rất tốt, mẹ sợ con làm chuyện gì thật có lỗi với Tô Yên, làm cho ba mẹ và ba mẹ Tô Yên huyền não ra xấu hổ.”

Lương Thần cầm đũa, ăn cơm trưa thím Lâm bưng lên, thỉnh thoảng khi nghe người chủ trì đọc ra tên người, liền ngẩng đầu, nhìn thoáng qua màn hình ti vi, miệng nuốt vào một ngụm cháo, nói với microphone: “Mẹ, mẹ yên tâm, con làm việc có chừng mực.....”

Lúc Lương Thần nói tới đây, dư quang khóe mắt lại quét đến một cái tên quen thuộc trên màn hình ti vi.

Mi tâm của anh hung hăng nhú lại, cả người theo bản năng buông di động xuống, qua còn chưa đến nửa phút, anh liền nghe được ba chữ “Cảnh Hảo Hảo” từ trong miệng người chủ trì.

Cả người Lương Thần, trong nháy mắt, như là hóa đá, dừng ở ghế cơm.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 719: Dũng Khí [12]

Editor: May

Thím Lâm đứng ở bên người Lương Thần, nhìn trên màn hình dần dần hiện lên ba chữ “Cảnh Hảo Hảo” này, hơn nửa ngày, mới kinh ngạc quay đầu, nhìn về phía Lương Thần: “Thần thiếu gia..... Vừa rồi trong TV, có phải nói tên Cảnh tiểu thư không?”

Đầu óc Lương Thần còn chưa có hoàn toàn hồi thần, anh nghe được lời nói của thím Lâm, chậm rãi vòng vo tròn mắt, đối diện với ánh mắt thím Lâm một chút, lại lập tức chuyển đến trên màn hình ti vi.

Hình ảnh bên trong, đã chuyển đổi đến hiện trường tai nạn xe cộ, cho dù biết, khoảng cách cao như vậy, lật xe xuống, sẽ không có người còn sống, nhưng vẫn lái máy bay trực thăng và xe cứu thương tới nơi này canh chừng.

Máy bay trực thăng bay xuống dưới khe núi, phát ra tạp âm ong ong ong.

Di động bị Lương Thần đặt ở trên mặt bàn thượng, còn truyền đến giọng nói hơi nộ khí đằng đằng của mẹ anh: “Lương Thần! Rốt cuộc con có nghe mẹ nói chuyện không!”

“Lương Thần, con chờ mẹ, hiện tại mẹ sẽ lập tức đi qua!”

Lương Thần nuốt hai ngụm nước miếng, không trả lời mẹ mình một câu, trực tiếp nâng tay lên, ấn chặt đứt điện thoại, sau đó nghiêng đầu, nói với thím Lâm: “Lấy tin tức vừa mới thu từ TV tự động, phát ra một lần nữa.”

“Đúng vậy, Thần thiếu gia.” Thím Lâm trả lời một tiếng, lập tức làm theo.

Lương Thần cảm thấy trái tim của mình như là bị một bàn tay hung hăng cầm lấy, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm thím Lâm lấy bản thu hình tự động lại ra, trong đầu lại chậm rãi nghĩ, có phải vừa rồi anh hoa mắt, ù tai, nghe lầm hay không?

Cảnh Hảo Hảo phát triển an toàn ba đi phần đất bên ngoài làm cái gì?

Hơn nữa..... Nói không chừng có lẽ chỉ là trùng tên, toàn thế giới người tên Cảnh Hảo Hảo nhiều như vậy, đây chưa chắc là Cảnh Hảo Hảo, Cảnh Hảo Hảo mà anh yêu.

Lương Thần vừa trấn an chính mình như vậy, vừa vội vàng nhìn chăm chăm video thím Lâm chỉnh ra ngoài.

Anh cầm điều khiển từ xa, trực tiếp xẹt qua trước mặt, dừng ở một đoạn người chủ trì đang báo danh sách người kia, ánh mắt anh trực tiếp nhìn chăm chăm màn hình ti vi, lúc nhìn thấy tên “Cảnh Hảo Hảo” xuất hiện, thím Lâm đứng ở một bên, có chút lo lắng mở miệng nói: “Thần thiếu gia, thật là tên của Cảnh tiểu thư.”

Trong nháy mắt Lương Thần dừng hình ảnh lại, sau đó cất bước đi tới trước ti vi lớn nửa vách tường, xác nhận ba chữ “Cảnh Hảo Hảo” này và ba chữ Cảnh Hảo Hảo kia giống nhau như đúc, anh chột trực tiếp vươn tay ném điều khiển từ xa lên trên bàn cơm thật dài một bên, gợn gàng dứt khoát phân phó thím Lâm: “Lấy chìa khóa xe của tôi lại đây.”

Sau đó bước đi đến trước bàn ăn, cầm lấy di động của mình, nhét vào trong túi, cũng không quản hiện tại trên người mặc chính là một thân áo ngủ, liền vội vã đi về phía ngoài cửa.

Lương Thần vừa đi, còn vừa gọi điện thoại cho Cảnh Hảo Hảo.

Đầu kia của Cảnh Hảo Hảo, tựa hồ là bởi vì tín hiệu không được tốt, vẫn bị vây ở trạng thái không thể tiếp thông.

Đáy lòng cả người Lương Thần càng thêm lo lắng như thiêu đốt, anh ngay cả giày cũng không có đổi, trực tiếp nắm chìa khóa thím Lâm đưa tới, vội vàng vào gara, mở cửa xe, ngay cả dây an toàn cũng chưa kịp cài, liền khẩn cấp nhấn chân ga một cái, trực tiếp vọt ra gara.

Một tay Lương Thần khống chế tay lái, tay kia thì vẫn không ngừng gọi điện thoại cho Cảnh Hảo Hảo.

Vẫn luôn không có tiếp nghe.

Lương Thần nhấn chân ga phía dưới đến đáy, tốc độ xe nhanh như bão leo lên đường cao tốc.

Bởi vì phía trước xuất hiện tai nạn xe cộ nghiêm trọng, đoạn đường bị phong bế, khiến cho con đường tiếp cận tai nạn xe cộ tắc nghẽn nghiêm trọng.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 720: Dũng Khí [13]

Editor: May

Lương Thần đành phải dừng xe ở nơi cách tai nạn xe cộ gần một nhánh cao tốc, sau đó khóa xe, cầm di động của mình, liền chạy bộ về phía bên trong.

Lương Thần đi ra vội vàng, chỉ mặc áo ngủ và dép lê, dẫn tới người trong xe bị ngăn chặn đều ghé mắt nhìn về phía Lương Thần.

Lương Thần thần thái bình tĩnh, nhưng anh nắm chặt quyền đầu, vẫn là tiết lộ lo âu nơi đáy lòng anh.

Cho dù tố chất thân thể của anh vẫn rất tốt, nhưng lộ trình hơn hai mươi dặm như vậy, cuối cùng thật đúng là Lương Thần chạy đến sức cùng lực kiệt. (dặm: đơn vị đo chiều dài, bằng 1/2 km)

Giày trên chân, không biết đã đánh mất một chiếc từ khi nào, lòng bàn chân ma sát đường nhựa nổi đầy bọt nước, phiếm đau toàn tâm.

Từ nhỏ đến lớn, anh vốn chưa từng chịu qua đau khổ như vậy.

Lúc trên đường, Lương Thần nhiều lần cảm thấy chân mình sắp cắt đứt, cả người muốn nằm ở trên đất, nhưng mỗi một lần, anh đều là nói với chính mình ở dưới đáy lòng, kiên trì một chút, kiên trì một chút..... Đến sau đó, kiên trì một chút liền biến thành tên Cảnh Hảo Hảo, giống như đó chính

là một loại tín niệm, làm cho anh kiên trì bền bỉ, kiên trì không ngừng chạy, mãi cho đến cuối cùng, khi Lương Thần nhìn thấy dây kéo cảnh giới màu đỏ, anh giống như là thấy được ánh rạng đông, tốc độ dưới chân lại nhanh hơn.

.....

Không khí hiện trường, càng rung động lòng người hơn trên ti vi nhiều.

Tất cả khẩn cấp cứu giúp người, trên mặt đều lộ ra vẻ trang nghiêm, người chỉ huy cầm bộ đàm, thỉnh thoảng trao đổi tình huống bên dưới với bên trong.

Lương Thần bởi vì chạy nhanh, ngực phập phồng không ngừng, anh nghe bộ âm thanh sần sật trong bộ đàm, xen lẫn lời nói của nhân viên cấp cứu bên dưới, tâm lập tức liên nhắc lên.

Cách lúc xảy ra tai nạn, đã qua gần hơn hai tiếng, hiện tại còn chưa tìm được xe buýt, khe núi cao như vậy, tỷ lệ rơi xuống muốn may mắn còn tồn tại vốn chính là số không, nếu thật sự có người tìm được đường sống trong chỗ chết, như vậy không thể không bị thương, thời gian hai tiếng..... chỉ sợ cũng đã máu tan người mất.

Đường cao tốc xây trên chân núi, nhiệt độ rất thấp, gió rất lớn, thổi rối loạn tóc Lương Thần.

Anh nhìn chăm chăm cây cối lan tràn phía dưới sơn cốc, vừa nghĩ đến Cảnh Hảo Hảo ở ngay phía dưới, có lẽ hiện tại cũng đã sắp rời khỏi nhân thế, anh liền cảm thấy khí lực toàn thân, giống như bị tháo nước.

Anh cầm lấy di động, muốn gọi cho Cảnh Hảo Hảo một cú điện thoại, lại phát hiện, tín hiệu trên đỉnh núi đặc biệt kém, Lương Thần giơ di động, khi lui tới đường đi hai bước, rốt cục có một ít tín hiệu, Lương Thần tiếp

tục gọi cho Cảnh Hảo Hảo một cuộc điện thoại, vẫn ở trạng thái không có cách nào tiếp thông.

Anh không chết tâm, tiếp tục gọi, lúc này đây anh còn chưa có cắt đứt, chợt nghe được trong bộ đàm của một cảnh sát giao thông truyền đến một đạo âm thanh vang dội: “Tìm được xe buýt rồi, nhân viên liên quan đã bắt đầu cứu giúp.”

Tay nắm di động của Lương Thần hơi dùng sức một cái, sau đó hô hấp kéo căng lên, anh cầm di động, vừa gọi điện thoại cho Cảnh Hảo Hảo, vừa nhìn chăm chăm phía dưới sơn cốc.

Qua khoảng nửa tiếng, máy bay trực thăng chậm rãi bay lên từ phía dưới, sau đó dừng ở chính giữa đường cao tốc.

Cửa máy bay trực thăng mở ra, hai nhân viên cứu hộ nâng một khối thi thể đi xuống dưới.

Có thể xe buýt lật xuống sơn cốc, khiến cho thân xe bốc cháy, thi thể nâng xuống dưới, quần áo và tóc cháy đen cao thấp không đồng đều, trên da thịt, có vết máu cũng có bóng, thoát nhìn vô cùng thê thảm.

Lương Thần chậm rãi buông di động, mím môi, nhìn từng khối thi thể nâng xuống từ bên trong.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 721: Dũng Khí [14]

Editor: May

Tâm hung hăng co rút lại, sợ chính mình thấy được thi thể Cảnh Hảo Hảo từ bên trong.

Tải trọng máy bay trực thăng có hạn, chỉ có thể dỡ xuống năm sáu cỗ thi thể, liền lại bay xuống sơn cốc.

Mỗi một lần khi máy bay trực thăng hạ xuống, dỡ thi thể xuống, tâm Lương Thần đều buộc chặt, không có nhìn thấy thi thể Cảnh Hảo Hảo, anh sẽ hơi thở phào một hơi.

Lương Thần không ngừng luân phiên trong lo lắng phòng này, ngay tại lúc anh cảm thấy trái tim mình đều sắp vượt qua khả năng gánh vác, di động trong tay anh đột nhiên vang lên.

.....

Cảnh Hảo Hảo bởi vì ngày hôm sau là nghi thức đính hôn của Lương Thần, cả đêm đều bị vây trong trạng thái mất ngủ.

Đính hôn này của anh, chính là hoàn toàn sạch sẽ đi ra thế giới của cô. Cô cho là chia tay đã là đau đớn nhất, thật không ngờ, anh sắp trở thành vị hôn phu của người khác, lại làm cho cô càng đau hơn.

Cảnh Hảo Hảo đại ra ngăn người đến sáu giờ rạng sáng, mới mơ mơ hồ hồ ngủ, cô ngủ cũng không an ổn, trong mộng đều là một ít hình ảnh quá khứ, mỗi một hình ảnh, đều có sự tồn tại của Lương Thần, có sung sướng, cũng có khổ sở, cuối cùng mơ thấy cảnh tượng anh và cô chia tay, cô liền khóc tỉnh lại.

Cảnh Hảo Hảo xoa xoa nước mắt nơi khóe mắt, cầm lấy di động nhìn nhìn thời gian, mới phát hiện, lúc chuông báo vang lên, cô lại có thể không nghe thấy, khiến mình ngồi lên nhầm xe buýt.

Hoa tươi tháng sau của cửa hàng bán hoa, cô còn chưa có đặt, cho nên Cảnh Hảo Hảo rất nhanh rời giường mặc quần áo, vội vàng vội vàng đón một chiếc xe taxi tiến đến trạm xe đường dài, mua vé thêm lần nữa, lên một chiếc xe buýt xuất phát trong thời gian gần đây nhất.

Tuy rằng chậm hơn thời gian mình dự tính xuất phát hai tiếng, nhưng Cảnh Hảo Hảo tính thời gian đại khái một chút, buổi tối vẫn có thể chạy về thành phố Giang Sơn, nhưng ai biết, lúc mười một giờ trưa, lại có thể gặp phải kẹt xe khó gặp nhất trên đường cao tốc, xe bị bắt dừng ở trên đường, muốn lui không thể lui, muốn tiến không thể tiến.

Cảnh Hảo Hảo nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ, nghĩ, giờ này, nghi thức đính hôn của Lương Thần, đã muốn bắt đầu đi? Anh sẽ mặc lễ phục dạng gì? Sẽ dùng biểu tình như thế nào, đeo nhẫn đính hôn cho vị hôn thê của anh?

Cảnh Hảo Hảo suy nghĩ miên man không biết bao lâu, mới phát hiện, người trong xe buýt đã xuống xe, đứng ở ven đường cao tốc, hút thuốc, nói chuyện phiếm.

Phía trước của cô, đúng lúc ngồi một cô gái trung niên đang ở ăn bánh mì, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo đứng lên, mở miệng nói: “Nghe nói phía

trước có xe lật xuống núi, hiện tại vì cấp cứu nên phong kín đường, chỉ sợ trong một chốc là không qua được.”

Cảnh Hảo Hảo cong khoe môi gật đầu một cái, lấy di động từ trong túi xách ra, muốn liếc mắt xem thời gian một cái, lúc này mới phát hiện, di động của mình lại không có tín hiệu.

Cảnh Hảo Hảo thuận thế để điện thoại xuống dưới một chút, nhìn thấy vạch tín hiệu đầy, sau đó lúc đang chuẩn bị nhét di động vào túi xách, thế lại ting ting ting tới vài tin nhắn.

Cảnh Hảo Hảo thuận tay nhấn vào, mới phát hiện là tin nhắn nhắc nhở di động Trung Quốc gửi tới có vài cuộc điện thoại không tiếp nghe.

Cô chỉ nhìn thoáng qua dãy số điện thoại, liền nhận ra ngay.

Là số điện thoại của Lương Thần.

Biểu tình của cô lập tức cứng ngắc.

Hôm nay là nghi thức đính hôn của anh, anh gọi điện thoại cho cô làm cái gì? Hơn nữa, thời gian điện thoại, là gọi suốt từ mười hai giờ đến mười phút trước.

Chẳng lẽ..... Anh hoàn toàn không có đính hôn?

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo, giống như có mong được rất nhỏ nào đó, đang chậm rãi bắt đầu sinh ra, cô nắm di động, ngón tay run rẩy, sau đó liền gọi về cho Lương Thần một cuộc điện thoại.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 722: Dũng Khí [15]

Editor: May

Lương Thần nhìn tên biểu hiện cuộc gọi trên di động, đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó lại sửng sốt một chút, tiếp đó anh bắt lấy một người đi đường đang đứng hút thuốc chờ đợi lối đi, chỉ vào màn hình di động, hỏi: “Tên trên người biểu hiện gọi tới, là Hảo Hảo, đúng không?”

Người kia hút một ngụm thuốc, nhìn lướt qua màn hình Lương Thần, ánh mắt nhìn Lương Thần như là nhìn một bệnh thần kinh: “Anh là đang trêu chọc tôi sao?”

Lương Thần không ngại cổ quái trong mắt đối phương chút nào, ngón tay run run nhấn nút tiếp nghe, sau đó cảm đến bên tai của mình, rất nhẹ rất chậm “alo” một tiếng.

Cảnh Hảo Hảo đầu kia điện thoại còn chưa mở miệng nói chuyện, Lương Thần liền tiếp tục lên tiếng: “Là Hảo Hảo sao?”

.....

Giọng nói người đàn ông, mang theo một tia run rẩy, rơi vào chỗ sâu nhất trong tâm Cảnh Hảo Hảo, cô nuốt một chút nước miếng, mới nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

.....

Lương Thần nghĩ, một âm "ừ" này của Cảnh Hảo Hảo, tuy rằng ngắn ngủi và nhỏ bé, nhưng lại là âm thanh tự nhiên hay nhất mà anh từng nghe qua trong đời.

So với một câu “Lương Thần, em làm bạn gái anh nhé” mà cô nói với anh vào trước kia, còn muốn dễ nghe êm tai hơn.

Lương Thần chỉ cảm thấy máu toàn thân giống như đông lại của mình, giờ khắc này bắt đầu tan ra, trở nên ấm lên, lưu động, hốc mắt anh, trong nháy mắt trở nên có chút nóng lên, giọng nói mang theo một chút ghen ngào khó phát hiện, hỏi: “Hiện tại em ở nơi nào?”

.....

Cảnh Hảo Hảo nghe ra trong giọng nói của Lương Thần mang theo một tia khóc nước nỡ, lòng của cô hung hăng buộc chặt một chút.

Cô ở trên xe buýt, không có cách nào xem tin tức, cũng hoàn toàn không biết chiếc xe buýt xảy ra tai nạn ở phía trước chính là chiếc xe buýt mình vốn đã mua vé kia

Cho nên, trong đầu Cảnh Hảo Hảo vắt hết óc suy nghĩ một lát, lại vẫn không nghĩ ra Lương Thần đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì, nhưng ngữ điệu của cô, vẫn tiết lộ lo lắng và cấp bách nơi đáy lòng cô: “Lương Thần, anh..... xảy ra chuyện gì à?”

.....

Anh có thể xảy ra chuyện gì, anh chính là bị cô dọa sợ.

Cách một chiếc điện thoại, trái tim vừa trải qua thấp thỏm của Lương Thần, cuối cùng liền hóa thành một câu: “Hảo Hảo, anh muốn gặp em.”

Anh muốn nhìn thấy cô êm đẹp, hoàn hảo vô khuyết đứng ở trước mặt anh, thì anh mới có thể ổn định tâm của mình.

.....

Cảnh Hảo Hảo nằm di động tạm dừng trong chốc lát, mới mở miệng, nói: “Em ở trên đường cao tốc đi hướng huyện X, hình như phía trước xuất hiện tai nạn xe cộ nghiêm trọng, đường bị chặn, em bị chặn ở trên nửa đường.”

.....

Hóa ra Cảnh Hảo Hảo ở ngay trên đường này?

Lương Thần nhanh chóng nói một câu vào di động: “Hảo Hảo, em đứng ở ven đường đừng nhúc nhích.”

Sau đó liền cách cắt đứt điện thoại, lần nữa chạy trở về con đường mình đã chạy tới.

Lương Thần vừa chạy, vừa nhìn người đứng ở ven đường cao tốc, anh đi một chút ngừng một chút khoảng một tiếng, Lương Thần nhìn Cảnh Hảo Hảo nằm di động, nhu thuận đứng ở ven đường cao tốc, bước chân liền dừng lại ngay tại chỗ.

Sau một lúc lâu, anh mới nâng chân lên bước không nhanh không chậm, chậm rãi đi về phía Cảnh Hảo Hảo.

.....

Cảnh Hảo Hảo không biết Lương Thần ở ngay trên đường cao tốc này, cô cho là anh sẽ đi con đường mình đã đi qua vào lúc tới, cho nên vẫn nghiêng đầu, nhìn phương hướng lúc tới của mình.

Bước chân Lương Thần, đứng ở bên cạnh cô khoảng nửa bước xa, nuốt nuốt nước miếng, mở miệng hô một câu: “Hảo Hảo.”

Thân thể Cảnh Hảo Hảo rõ ràng cứng ngắc một chút, mặt còn chưa có chuyển lại đây, Lương Thần liền đột nhiên vươn tay, một phen kéo Cảnh Hảo Hảo vào trong lòng của mình.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 723: Dũng Khí [16]

Editor: May

Thân thể của cô giống như trong trí nhớ của anh, mềm mại nhỏ xinh, nhưng cổ tình lại có thể khiến cho lồng ngực rộng lớn rắn chắc của anh cảm thấy một cỗ cảm giác thỏa mãn.

Lương Thần vốn đã ôm Cảnh Hảo Hảo rất chặt, nhưng vẫn có chút không biết đủ dùng sức ôm chặt Cảnh Hảo Hảo vào trong lòng mình.

Lực đạo anh rất lớn, siết đến phần lưng Cảnh Hảo Hảo sinh đau.

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng giãy dụa, muốn để anh buông lỏng lực đạo một chút, nhưng Lương Thần lại đột nhiên vươn một bàn tay ra, bắt lấy cánh tay của cô, quấn quanh ở trên lưng anh, dán bên tai của cô, ở trên đường cao tốc gió rét lạnh, nhẹ giọng nói: “Hảo Hảo, em ôm anh một cái.”

Một người tràn ngập khí phách như anh, chưa bao giờ dùng qua ngữ điệu như vậy để nói chuyện, trong giọng nói hàm chứa cầu xin nhàn nhạt.

Thân thể Cảnh Hảo Hảo ở trong lòng anh nhẹ nhàng run rẩy, tay liền không tự chủ ôm lấy thắt lưng anh.

Anh như là chiếm được thỏa mãn thật lớn, gặt gao ôm chặt cô vào trong lòng anh, sau đó, liền chôn đầu ở trên vai cô.

Anh nghe hơi thở nhàn nhạt quen thuộc trên người cô, đáy lòng mang theo một tia vẫn còn khiếp sợ sống sót sau tai nạn, nhin không được thấp giọng nỉ non: “Hảo Hảo, em có biết hay không, em làm anh sợ muốn chết.”

“Anh cho là, cả đời này của anh, sẽ không còn được gặp lại em nữa.”

“Hảo Hảo, về sau đừng bao giờ như vậy nữa, được không?”

Lúc Lương Thần nói xong lời cuối cùng, khóe mắt lập tức đã ươn ướt lên.

Cuộc đời này của anh, chưa bao giờ sợ hãi bất cứ chuyện gì, nhưng hôm nay lúc anh nhìn thấy tên cô trong danh sách tai nạn, lần đầu tiên trong đời anh nếm đến cái gì gọi là sợ hãi phát ra từ đáy lòng.

Anh luôn sĩ diện, lúc trước rất thích cô, cũng là tính tình cường ngạnh, không có mở miệng nói ra lời trong lòng với cô.

Sau đó, mở miệng tỏ tình với cô, cũng rất ít lời ngon tiếng ngọt dỗ dành cô.

Anh vẫn cảm thấy, yêu một người, thật ra chỉ cần dùng hành động để bày tỏ, không phải dùng lời nói để tự thuật.

Nhưng hiện tại anh, tựa hồ thật là bị dọa choáng váng, miệng làm thế nào cũng không cầm được nói ra.

“Hảo Hảo, em biết không? Lúc ấy anh đã nghĩ, nếu em thật sự gặp chuyện không may, anh nhất định sẽ không để cho em một thân một mình đi chịu đựng.”

Anh thật sự nghĩ như vậy, nếu cô đã chết, anh tuyệt đối sẽ nghĩa vô phản cố cùng đi với cô.

Ở trong trần thế này, anh không thể cùng cô, như vậy trên đường hoàng tuyền, anh muốn phụng bồi cô.

“Ngay lúc đó trái tim anh, đều đã ngừng đập, Hảo Hảo, dọa được anh, em thật sự dọa được anh.....”

Tục ngữ nói, nam nhi có lệ không dễ rơi, nhưng cùng với lời nói, khóe mắt Lương Thần vẫn là có từng giọt nước mắt, rơi ra, theo da thịt nơi cổ Cảnh Hảo Hảo, một đường chảy xuống.

Cảnh Hảo Hảo hoàn toàn không hiểu lời nói liên miên bây giờ của Lương Thần, rốt cuộc là ý tứ gì.

Anh nói cô dọa sợ anh..... Nhưng cô rõ ràng cái gì cũng chưa làm mà.....

Trong đầu cô tràn ngập đủ loại nghi hoặc, nhưng cô còn chưa kịp mở miệng hỏi, cô liền cảm giác được chỗ cổ mình có xúc giác ẩm ướt.

Người đàn ông ôm cô này, lại có thể đang khóc.....

Tâm Cảnh Hảo Hảo, như là bị cái gì đó đâm trúng, làm cho yết hầu của cô trong nháy mắt bị nghẹn lại.

Tay ôm thắt lưng anh của cô nhìn không được dùng thêm chút khí lực, cứ như vậy đứng ở trên đường cao tốc, lẳng lặng ôm anh.

.....

Qua không biết bao lâu, Lương Thần mới chậm rãi buông lỏng Cảnh Hảo Hảo ra.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 724: Dũng Khí [17]

Editor: May

Ánh mắt anh, bởi vì vừa mới rơi lệ, đen nhánh mà sáng ngời, còn phấp phất một chút đỏ hồng.

Anh nâng tay lên, nhẹ nhàng sờ sờ hai gò má của cô, còn nói một câu mê sảng cô hoàn toàn nghe không hiểu: “Có thể nhìn thấy bộ dáng êm đẹp như vậy của em, thật tốt.”

Mi tâm Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng nhú lại, Lương Thần lại một phen nắm tay cô, đi về phía xe mình dừng lại.

.....

Chiếc xe buýt Cảnh Hảo Hảo ngồi kia, cách chỗ phân nhánh đường cao tốc xe Lương Thần dừng lại, chỉ có khoảng 1000 mét, đi chưa đến mười phút, Lương Thần liền dắt Cảnh Hảo Hảo đứng ở trước xe của mình.

Anh lấy chìa khóa xe từ trong túi ra, mở khóa xe, tự mình kéo cửa xe ra cho Cảnh Hảo Hảo, chờ sau khi Cảnh Hảo Hảo ngồi vào, chính mình mới cũng ngồi xuống theo.

Lương Thần khởi động xe, trực tiếp lái về phía một nhánh đường cao tốc khác.

Bên trong xe rất im lặng, Lương Thần mở radio trên xe ra, bên trong đúng lúc phát âm nhạc.

.....

Cảnh Hảo Hảo bị một loạt hành động như vậy của Lương Thần làm cho vẫn bị vây trong trạng thái ngây ngốc.

Xe lái đi hơn phân nửa đường, cô mới từ từ phục hồi tinh thần lại, nhìn nhìn phong cảnh xa lạ ngoài cửa sổ xe, lại quay đầu, nhìn nhìn Lương Thần bên người, thế này mới phát hiện, Lương Thần lại chỉ mặc áo ngủ liền đi ra ngoài, đầu tóc của anh rối loạn thành một đoàn.

Cảnh Hảo Hảo nhíu nhíu mi tâm, rũ mi mắt một chút, sau đó tầm mắt liền dừng ở trên chân giẫm chân ga của Lương Thần, thế lại chỉ mang một chiếc dép, chân còn lại là chân trần, trên chân trần kia, phủ kín bọt nước, còn có vết máu nhàn nhạt, nhiễm ở trên da thịt trắng nõn.

Lương Thần bên ngoài, vĩnh viễn đều là một bộ dáng cao cao tại thượng, tư thế áo mũ chỉnh tề, cho dù là ở nhà, anh chỉ mặc một kiện áo ngủ đơn giản, vẫn có thể tản mát ra khí chất tao nhã cao quý như trước.

Cô chưa từng gặp qua Lương Thần chật vật như vậy?

Cảnh Hảo Hảo càng nhíu chặt mi tâm, tầm mắt của cô theo bản năng liền chuyển đến trên sườn mặt của Lương Thần.

Người đàn ông chuyên chú nhìn chăm chăm phía trước lái xe, nhưng cô lại từ trên mặt tuần dật của anh, thấy được một chút thâm trầm mệt mỏi.

Hôm nay không phải là nghi thức đính hôn của anh sao? Anh - nhân vật nam chính không phải nên ở hiện trường ư? Sao lại đột nhiên chạy tới tìm cô? Còn có những lời vừa rồi của anh, rốt cuộc là ý tứ gì?

Nghi hoặc nơi đáy lòng Cảnh Hảo Hảo càng sâu, cô nhìn sườn mặt Lương Thần, nhìn trong chốc lát, sau đó lúc đang chuẩn bị mở miệng, hỏi, đột nhiên radio trong xe, vốn đang phát âm nhạc lại dừng lại, nữ dẫn chương trình dùng âm điệu dễ nghe, phát ra tin tức thời sự mới nhất.

“Buổi sáng hôm nay ở trên đường cao tốc XX xuất hiện sự kiện lật xe buýt, hiện tại đã xử lý xong, không một người sống sót, thi thể đều đã chở về thành phố Giang Sơn, hy vọng mọi người lan truyền tin tức, để cho người nhà của những người gặp nạn dưới đây đến nhận thi thể.”

Sau đó, nữ dẫn chương trình bắt đầu chậm rãi thông báo tên họ người gặp nạn.

Trong nháy mắt Cảnh Hảo Hảo nghe được bên trong truyền đến tên của mình, cả người cô nháy mắt liên trở mắt ở trên ghế cạnh tài xế.

Sao trong danh sách người gặp nạn lại có tên của cô?

Cảnh Hảo Hảo nhíu mày một cái, sau đó lúc này mới đột nhiên nhớ tới, sáng sớm hôm nay mình bỏ lỡ một chiếc xe buýt.

Chẳng lẽ, chính là chiếc xe buýt xảy ra chuyện kia?

Cảnh Hảo Hảo kinh ngạc há miệng một chút, sau đó đáy lòng liền hiện lên một tia nỗi khiếp sợ, nếu cô không có để lỡ chiếc xe buýt kia, như vậy có phải hiện tại cô đã bị mất mạng rồi không?

Cảnh Hảo Hảo đột nhiên nghĩ đến những lời Lương Thần vừa nói với mình.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 725: Dũng Khí [18]

Editor: May

Đầu óc của cô hơi đình trệ một chút, lúc này mới chậm rãi hiểu được, ý tứ trong những lời đó của anh.

Anh là thấy được chiếc xe buýt kia xảy ra tai nạn, thấy được tên của cô ở bên trong, nên mới gọi cho mình nhiều cuộc điện thoại như vậy?

Hôm nay là nghi thức đính hôn của anh..... Anh là thấy được tin tức về cô, cho nên ngay cả lễ phục đính hôn cũng chưa kịp thay, liền vội vàng chạy tới đây?

Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến, anh tìm được mình từ phương hướng ngược lại, nói cách khác, trước đó anh là đang ở hiện trường tai nạn xe cộ?

Lúc này cô mới hoàn toàn hiểu được những lời nói cô cảm thấy kỳ quái vừa rồi.

Người đàn ông kia, lại có thể nói với cô, nếu cô thật sự xảy ra chuyện không may, anh tuyệt đối sẽ không để cô chịu đựng một mình..... Đây là ý tứ anh muốn gắn bó sinh tử với cô sao?

Ánh mắt Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm sườn mặt Lương Thần, hung hăng lóe lóe, sau đó đáy lòng liền đặc biệt xác định phán đoán này của

mình là chính xác, cô nhin không được run rẩy môi, mở miệng hỏi: “Lương Thần, hôm nay không phải anh muốn đánh hôn ư?”

Cùng với lời nói của Cảnh Hảo Hảo rơi xuống, có một đạo tiếng nổ rất nhỏ, rõ ràng truyền vào trong tai Lương Thần.

Đáy lòng Lương Thần lập bộp một chút, mơ hồ hiện lên một tia dự cảm cực kỳ không tốt, hoàn toàn không để ý đến lời nói của Cảnh Hảo Hảo, chỉ vừa theo bản năng đi nhấn ga, vừa xuyên qua kính chiếu hậu quan sát sấm lốp.

Nhưng mà, vào lúc anh còn chưa kịp phanh lại, anh liền rõ ràng xuyên qua kính chiếu hậu, nhìn thấy sấm lốp thứ hai phía bên Cảnh Hảo Hảo nháy mắt nổ tung.

Cùng với một đạo tiếng vang, xe liền không chịu sự khống chế của Lương Thần quẹo sang trái,

Cảnh Hảo Hảo vốn bởi vì sự trầm mặc của Lương Thần mà tâm tình hạ xuống, đột nhiên xe đảo quanh, cô mới theo bản năng nhìn về phía kính chiếu hậu, sau đó nhìn đến thấy cửa xe phía sau mình lại bị nổ ra một cái khe, sắc mặt của cô trong nháy mắt trở nên tái nhợt, quay đầu nhìn Lương Thần, run rẩy môi, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, Lương Thần đột nhiên rất nhanh kéo mở dây an toàn trên người cô, vươn tay, một phen kéo cô vào trong lòng anh, gắt gao bảo vệ cô ở dưới người.

Động tác Lương Thần cực nhanh, cả người Cảnh Hảo Hảo cũng chưa hoàn toàn phản ứng kịp, liền cảm giác được quanh thân mình đều là hơi thở quen thuộc của người đàn ông.

Cô nâng mí mắt, vừa định liếc mắt nhìn khuôn mặt Lương Thần một cái, lại đột nhiên nghe được tiếng xe va chạm vào vòng bảo hộ của đường cao tốc.

Thân xe rung rung một chút, khiến cho thân thể Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần cũng xóc nảy một trận theo, sau đó, xe liền chạy ra khỏi đường cao tốc, theo triền núi cao cao, rất nhanh nhào lộn xuống phía dưới.

Cảnh Hảo Hảo bị lay động lên xuống có chút choáng váng, nhưng cả người cô vẫn luôn bị vây chặt ở trong một lồng ngực ấm áp.

Cô tinh tường nghe thấy tiếng kính thủy tinh trên xe vỡ vụn, âm thanh cây cối bị xe đụng gãy, còn có tiếng xe trượt ma sát với đá phát ra âm thanh chói tai.

Cuối cùng xe không biết hung hăng đánh trên vật gì, Cảnh Hảo Hảo chỉ cảm thấy cả người xoay tròn một trận, sau đó liền hoàn toàn lâm vào trong bóng tối.

.....

Không biết rốt cuộc qua bao lâu, Lương Thần chậm rãi mở mắt.

Trước mắt anh hơi có chút tối đen, dựa vào thính giác, anh có thể cảm giác được chung quanh thực im lặng.

Anh nhắm mắt, lại mở ra, xuyên thấu qua cửa kính xe vỡ vụn, lúc này mới thấy ánh sáng bên ngoài mờ tối, đáy lòng Lương Thần đánh giá thử một chút, nghĩ hẳn là màn đêm vừa mới buông xuống không lâu.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 726: Dũng Khí [19]

Editor: May

Lương Thần nhẹ nhàng giật giật thân thể, nhận thấy được mềm mại trong lòng, lúc này mới nhớ tới, chính mình lúc nhìn thấy sấm lốp nổ tung, sợ hãi sẽ bị lật xe, suy nghĩ đầu tiên trong đầu chính là bảo vệ Cảnh Hảo Hảo ở trong lòng trước.

Lúc xe lật xuống đường cao tốc, một đường xóc nảy, va chạm, cả người đều bị đung đến choáng váng buồn nôn, hướng chỉ là Cảnh Hảo Hảo - một cô gái mềm mại như vậy?

Đáy lòng Lương Thần bỗng dưng dâng lên một tầng lo lắng, anh hơi khởi động thân thể một chút, dựa vào một chút ánh sáng ngoài cửa sổ, muốn nhìn Cảnh Hảo Hảo trong lòng một chút, lúc này mới cảm giác được, có một trận đau đớn mãnh liệt toàn tâm truyền khắp toàn thân của mình.

Lương Thần cau mày, cố nén đau đớn, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo nhắm mắt lại, đầu dán chặt trên lồng ngực mình, cực kỳ ngốc nghếch thuận theo.

Đáy lòng anh hơi căng thẳng, suy nghĩ đầu tiên trong đầu, chính là vươn tay, thử dò xét hơi thở của cô trước, phát hiện hô hấp của cô lâu dài đều đều, lúc này mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó ngay lập tức vươn tay, sờ soạng toàn thân Cảnh Hảo Hảo.

Anh trước kiểm tra đầu của Cảnh Hảo Hảo, phát hiện hoàn hảo không tổn hao gì, lúc này mới dời tay xuống chỗ ngũ tạng lục phủ của cô, xác định vô hại, mới đi chạm đến những chỗ khác của cô.

Khi tay anh va chạm vào cánh tay cô, phát hiện có xúc giác dính dính, miễn cưỡng chịu đựng đau đớn trên người mình, nghiêng đầu nhìn thoáng qua, nhìn thấy trên cánh tay Cảnh Hảo Hảo, có một miệng vết thương thật sâu, mặt trên lộ ra gần một nửa đoạn thủy tinh.

Chỉ sợ là khi lật xe, thủy tinh đâm bị thương cánh tay của cô.

Miệng vết thương không có ngừng, có một chút máu tươi, chảy ra.

Lương Thần cũng không biết, chính mình và Cảnh Hảo Hảo ở nơi nào, anh ở trong xe sờ soạng nửa ngày, cũng không thể động đến di động của mình và Cảnh Hảo Hảo, không biết lúc lật xe, di động rơi tới nơi nào, muốn cầu cứu, cũng không có công cụ.

Đường cao tốc vốn kéo dài qua rừng núi hoang vắng, hiện tại là chạng vạng, trên đường cao tốc có rất ít người đi qua, nếu muộn hơn chút nữa, đến đêm khuya vắng người, chỉ sợ ngay cả một chiếc xe cũng không có.

Anh cũng không biết rốt cuộc trên người mình bị thương thế nào, chỉ cảm thấy phía sau lưng và chân đều là cảm giác ẩm ướt, chắc là máu nhiễm ướt.

Anh và Cảnh Hảo Hảo đều bị thương, cô nhẹ, anh nặng.

Nhưng hiện tại đều đang chảy máu.

Anh chảy nhanh hơn cô một chút, có cứu được anh hay không, đã không phải quá quan trọng, quan trọng là cô có thể sống sót thật tốt.

Trong đầu Lương Thần phân tích đơn giản tình thế bây giờ một lần, sau đó liền tiến đến bên tai Cảnh Hảo Hảo, nhẹ nhàng gọi tên của cô: “Hảo Hảo? Hảo Hảo?”

Cảnh Hảo Hảo dựa vào trong ngực anh, không có phản ứng gì.

Không biết là dọa hôn mê, hay là đã hôn mê rồi.

Lương Thần miễn cưỡng chịu đựng đau đớn, nâng cánh tay lên, lắc lắc cánh tay Cảnh Hảo Hảo, qua một lúc lâu, Cảnh Hảo Hảo mới phát ra một tiếng rên trầm thấp, sau đó lông mi thật dài nhẹ nhàng run rẩy hai cái, liền chậm rãi mở ra.

Vẻ mặt của cô thoát nhìn có chút mê mang, tựa hồ còn chưa có phản ứng kịp rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, nhìn khuôn mặt anh, hô một tiếng: “Lương Thần.”

Lúc Lương Thần kiểm tra vừa rồi, không chạm đến được hai chân của cô, nhìn thấy cô nói chuyện, liền lập tức mở miệng nói: “Em kiểm tra hai chân của em một chút, nhìn xem có bị thương không?”

Cảnh Hảo Hảo vùi ở trong lòng anh nhích tới nhích lui, Lương Thần cắn chặt răng chịu đựng đau đớn, một lát sau, anh thấy Cảnh Hảo Hảo ngẩng đầu, lắc lắc đầu với anh, nói: “Không có.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 727: Dũng Khí [20]

Editor: May

Lương Thần yên tâm, cô không có việc gì, chứng minh cô còn có thể bình an vô sự rời đi, chứng minh cô còn có một cơ hội sống.

Lương Thần chịu đựng toàn thân đau đớn, ánh mắt nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, nói: “Hảo Hảo, không có.”

Anh đột nhiên nói ra lời như vậy, làm cho cả người Cảnh Hảo Hảo sửng sốt một chút, sau đó chợt nghe được Lương Thần thông thả mà lại tự nhiên truyền đến từng chữ: “Không có đính hôn.”

Anh chỉ nói bốn chữ, đơn giản mà lại ngắn gọn.

Nhưng Cảnh Hảo Hảo lại hiểu được phía sau bốn chữ này, rốt cuộc ẩn dấu ý tứ gì.

Anh là đang nói cho cô biết, không có nghi thức đính hôn.

Đã đến lúc này, anh còn có tâm tình trả lời vấn đề cô hỏi anh trước khi bọn họ lật xe, Cảnh Hảo Hảo gật gật đầu lung tung, vươn tay đi bắt lấy cánh tay Lương Thần, hỏi: “Anh sao rồi? Anh thế nào?”

“Anh vẫn tốt.” Lương Thần chịu đựng thân thể khó chịu, mặt mày bình tĩnh mở miệng với Cảnh Hảo Hảo, thoát nhìn thật sự giống như là người không có việc gì, nhưng chỉ có anh biết, anh gần như dùng hết khí

lực toàn thân, mới nâng cánh tay lên, nhẹ nhàng chạm vào hai gò má của cô, mở miệng nói: “Hảo Hảo, thật ra anh vẫn luôn, không nghĩ tới sẽ đánh hôn.”

Về mặt Cảnh Hảo Hảo sững sốt một chút, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía Lương Thần.

Ở thời gian ngày đêm luân chuyển, dưới ánh sáng mỏng manh, ánh mắt người đàn ông, đen bóng giống nhau đang phát ra ánh sáng, anh mở miệng, ngữ khí thông thả mà đều đặn: “Anh làm như vậy, chính là muốn giống như em, đều có một đoạn quá khứ.”

Lúc Lương Thần nói tới đây, lời nói hơi dừng lại một chút.

Anh có chút muốn ho khan.

Anh tình tường cảm giác được mùi tanh trong cổ họng của mình.

Anh sợ người phụ nữ trong lòng này, đợi lát nữa biết anh bị thương nghiêm trọng như vậy, không chịu rời đi một mình, sau đó khiến cho miệng vết thương trên cánh tay của mình mất máu quá nhiều, liên lụy đến sinh mạng của cô.

Lương Thần cường ngạnh nuốt máu tanh trong cổ họng trở về trong bụng, sau đó mới mỉm cười mở miệng, nói: “Hảo Hảo, ngày đó, thật sự rất xin lỗi, anh không nên nói như vậy.”

“Nói vậy, khiến cho em hiểu lầm, anh biết anh giải thích nhiều hơn nữa, em cũng sẽ không tin tưởng.”

“Cho nên, anh chỉ có thể lựa chọn dùng phương pháp như vậy, để giải thích cho em nghe.”

“Hảo Hảo, trên thế giới này hoàn toàn không có chuyện cảm động lây, kim không đâm vào trên người mình, vậy thì bản thân vĩnh viễn không biết rốt cuộc có bao nhiêu đau đớn.”

“Cho nên, Hảo Hảo, anh và Tô tiểu thư đính hôn, chính là muốn để cho em tự mình lĩnh hội một chút loại đau đớn này.”

“Sau đó, em sẽ hiểu rõ, anh để ý không phải quá khứ của em, mà là ghen tị quá khứ của em.”

Trời biết, anh nói một chuỗi lời nói dài như vậy, rốt cuộc đã dùng bao nhiêu nghị lực.

Nhưng hiện tại anh không nói, có lẽ về sau sẽ không có cơ hội nói.

“Hảo Hảo, anh thật sự rất ghen tị Thẩm Lương Niên, anh ta có thể có mười năm quá khứ của em, có thể cùng em trải qua nhiều lần đầu tiên như vậy, có thể..... khiến cho em không hề giữ lại trả giá vì anh ta như vậy.”

Nếu không phải một đêm kia, anh nghe lén được cô nói chuyện với bạn học của cô, anh thật sự sẽ nghĩ đến Cảnh Hảo Hảo yêu không phải mình.

Khi đó, anh mới biết được, Cảnh Hảo Hảo là không có dũng khí.

Ánh mắt Lương Thần trở nên hơi có chút đau thương: “Hảo Hảo, em có biết, anh rất hâm mộ cỗ dũng khí em đã thương anh ta lúc ấy không?”

“Hâm mộ đến ghen tị, ghen tị đến phát cuồng.”

Khóe môi Lương Thần vẫn cong như trước, anh gắt gao nhìn chăm chăm hai gò má của cô, như là muốn khắc sâu cô vào đáy lòng của em: “Thực hỏng bét, Hảo Hảo, đã nói sẽ không bao giờ xuất hiện ở trước mặt

của em quấy rầy em nữa, cuối cùng anh vẫn là không có khống chế được chính mình.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 728: Dũng Khí [21]

“Thực hỏng bét, Hảo Hảo, đã nói sẽ không bao giờ xuất hiện ở trước mặt của em quấy rầy em nữa, cuối cùng anh vẫn là không có khống chế được chính mình.”

Ngữ điệu khiêm tốn, lời nói bất đắc dĩ như vậy, Cảnh Hảo Hảo chỉ cảm thấy chỗ nào đó trong ngực như là bị người lặng yên không một tiếng động xé rách một chút, mang theo nỗi khiếp sợ.

Tay cô, theo bản năng nắm chặt vạt áo trước ngực Lương Thần, hốc mắt cũng nóng lên theo.

Cùng với ánh sáng màn đêm mỏng manh, Lương Thần nhìn thấy nước mắt nơi đáy mắt xinh đẹp của Cảnh Hảo Hảo, chiết xạ ra một chút ánh sáng, nhẹ nhàng mà đưa ngón tay lên, chậm rãi lau hai cái.

Động tác của anh, thoát nhìn vô cùng thâm tình, làm cho Cảnh Hảo Hảo hơi có chút ngẩn ngơ trong khoảnh khắc đó, nghĩ đến anh sẽ có càng nhiều lời nói thâm tình hơn, cô theo bản năng liền ngừng hô hấp.

Nhưng mà, giây tiếp theo, Lương Thần lại thu hồi tất cả cảm xúc lộ ra ngoài, mở miệng với Cảnh Hảo Hảo, hỏi: “Hiện tại có khí lực không?”

Lời nói của anh chuyển biến quá nhanh, làm cho Cảnh Hảo Hảo trở mắt trong chốc lát, mới gật gật đầu với Lương Thần: “Có..... Làm sao vậy?”

Lương Thần không nói gì, chỉ rút tay đặt ở trước mắt Cảnh Hảo Hảo về, chịu đựng cơn đau, sờ soạng ở sau người một chút, sau đó đẩy cửa xe đã có chút biến dạng khi lật xuống từ đường cao tốc ra

Bởi vì hành động này, đau đớn sau lưng anh bốc lên một tầng mồ hôi lạnh, anh mơ hồ cảm giác được, cảm giác ướt sũng phía sau lưng càng nghiêm trọng hơn.

Lương Thần nuốt nuốt nước miếng, quay đầu, nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, nhẹ giọng nói: “Đến, đi ra ngoài từ trên người anh.”

Cảnh Hảo Hảo thuận theo lời nói của Lương Thần, đi ra ngoài từng chút từ trên người anh.

Thế trọng của cô không nặng, nhưng lúc này đặt ở trên thân thể bị thương của Lương Thần, bò qua bò lại, lại khiến anh nhin không được liên căn chặt khớp hàm, cánh tay đều căng thẳng.

Đợi cho Cảnh Hảo Hảo hoàn toàn chui ra cửa xe, lúc này Lương Thần mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lúc này bóng đêm lập tức buông xuống, tầm mắt người trở nên càng ngày càng yếu kém, Cảnh Hảo Hảo vươn tay, bắt lấy cánh tay Lương Thần, nói: “Để em kéo anh.”

Lương Thần lại thu hồi cánh tay của mình.

Cảnh Hảo Hảo bởi vì đầu ngón tay trống không, cả người hơi sững sốt một chút, sau đó liền kinh ngạc ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía Lương Thần.

Lương Thần vươn tay, chậm rãi vỗ vỗ chân trái của mình, ngữ khí nghe thực nhẹ nhàng nói: “Hảo Hảo, chân trái của anh bị thương, hiện tại hành động không tiện, đi không được, di động của chúng ta không biết đã

rơi xuống chỗ nào, em theo phương hướng này, leo lên trên đi, chính là chỗ đường cao tốc chúng ta rơi xuống, hiện tại thời gian còn chưa tính là muộn, sau khi em đi lên, ngăn một chiếc xe qua đường, tìm kiếm giúp đỡ.”

Thật ra anh hoàn toàn không biết rốt cuộc sinh mệnh của mình còn có bao lâu, anh biết, vết thương nặng nhất của mình, ở ngay phía sau lưng, chẳng qua bị chính mình gắt gao dán vào ghế dựa, giấu đi.

Anh thầm nghĩ để cho Cảnh Hảo Hảo yên tâm leo lên trên, vết thương trên cánh tay cô còn chưa có cầm máu, sau khi leo lên, chỉ cần gặp người liền có thể được cứu vớt.

Nếu cô biết vết thương sau lưng anh nghiêm trọng như vậy, khẳng định cô sẽ ở lại cùng anh, rừng núi hoang vắng như vậy, có ai sẽ đi ngang qua, lúc đó nguy hiểm tính mạng, chính là hai người anh và cô.

Thật sự là thật không ngờ, lại có một ngày, Lương Thần anh cũng sẽ có lúc chí công vô tư, không oán không hối hận như vậy.

Lương Thần nhẹ nhàng trừng mắt nhìn, nhẹ giọng mở miệng nói: “Hảo Hảo, anh sẽ ở đây chờ em.”

Đáy lòng anh rõ ràng, có lẽ anh chưa đợi được cô trở về, anh liền rời khỏi thế giới này.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 729: Dũng Khí [22]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo vẫn luôn cảm thấy có chút không thích hợp, ánh mắt của cô tỉ mỉ lướt qua toàn thân Lương Thần, không có gì ngoài chân trái của anh, những chỗ khác thoạt nhìn đều đầy đủ không tổn hao gì.

Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng nhú mi tâm, mới mở miệng, hỏi: “Anh thật sự không có việc gì sao?”

Lương Thần cười cười với Cảnh Hảo Hảo, ngữ khí nghe thực nhẹ nhàng nói: “Hảo Hảo, em còn ở đây nữa, chân trái của anh rất có thể sẽ hoại tử, cả đời chính là người què.”

Cảnh Hảo Hảo mấp máy môi, có chút lo lắng tiếp tục nhìn Lương Thần vài lần, sau đó mới nói: “Vậy anh chờ em, em tìm được người, liền lập tức trở về tìm anh.”

Lương Thần gật gật đầu, ngữ khí bình thường: “Được.”

Cảnh Hảo Hảo nhìn không chuyển mắt với tầm mắt Lương Thần trong chốc lát, sau đó nhìn áo ngủ mỏng manh có chút lộn xộn trên người Lương Thần, tuy rằng lúc này đã là đầu mùa xuân, nhưng ban đêm vẫn rất lạnh, Cảnh Hảo Hảo xoay người kéo cửa xe phía sau ra, lấy cái mền Lương Thần vẫn luôn mang theo cho mình kia, thật cẩn thận đắp ở trên người Lương Thần.

Cô che phủ anh nghiêm nghiêm thật thật, lúc ngón tay của cô nhét màn xuống dưới lưng anh, đột nhiên chạm vào một mảnh ẩm ướt, dính dính, sền sệt, ngón tay Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng run rẩy một chút, liền rất nhanh thu tay trở về.

Tim của cô, chợt nhảy lên rất nhanh.

Hóa ra, anh bị thương không chỉ là chân, còn có phía sau lưng.

Phía sau lưng của anh, rốt cuộc bị thương nghiêm trọng bao nhiêu, lại có thể chảy nhiều máu như vậy?

Cứ tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ anh sẽ mất máu quá nhiều.

Nhưng anh cố tình còn dùng ngữ khí thoải mái như vậy, nói lời vui đùa với mình.

Cảnh Hảo Hảo kinh hồn chưa định thu hồi suy nghĩ sâu xa của mình, cô hiểu được dụng ý của Lương Thần, anh chính là muốn để cho mình rời đi, anh sợ cô biết những chuyện này, sẽ ở lại chỗ này với anh, anh lo lắng vết thương trên cánh tay anh, khiến cho cô mất máu quá nhiều.

Cảnh Hảo Hảo dùng hết toàn lực khống chế nước mắt và run rẩy toàn thân của mình, ánh mắt nhìn chăm chăm Lương Thần, giả bộ thành bộ dáng mình không biết Lương Thần bị thương ở sau lưng, mở miệng nói: “Vậy em đi trước, anh chờ em, em nhất định sẽ trở về.”

“Được.” Lương Thần vẫn là ngữ điệu phong đạm vân khinh như vậy, nhưng ngữ điệu này, không làm cho Cảnh Hảo Hảo an tâm như vừa rồi, ngược lại làm cho tâm cô càng thêm đau xót.

Cô kiềm nén nước mắt nơi khóe mắt, gật gật đầu Lương Thần, tiếp tục lập lại lần nữa: “Nhất định phải chờ em.”

Lương Thần như là cảm thấy Cảnh Hảo Hảo dong dài, có chút không kiên nhẫn khoát khoát tay.

Cảnh Hảo Hảo không có nói gì, chỉ âm thầm cắn chặt răng, xoay người, đi về phía sườn núi.

Cảnh Hảo Hảo đi chưa được hai bước, chợt nghe được phía sau truyền đến giọng nói của Lương Thần: “Hảo Hảo.”

Cảnh Hảo Hảo dậm chân, chợt quay đầu lại.

Trên khuôn mặt thanh nhã của Lương Thần, lóe lên cảm xúc thâm trầm phức tạp, đôi mắt tối đen, nháy lên một chút ánh sáng ôn nhu, mở miệng nói chuyện, ngữ khí nhỏ nhẹ mà lại mỏng manh, ở trong rừng núi hoang vắng này, đặc biệt đã động lòng người: “Hảo Hảo, có thể ôm một cái không?”

Ngữ khí của anh, là ôn nhu hiếm có, nhưng lại ôn nhu đến khiến đáy lòng Cảnh Hảo Hảo bị thống một trận.

Cảnh Hảo Hảo không có chần chờ chạy trở về, chui vào trong xe, gắt gao ôm lấy Lương Thần, sau đó nhẹ nhàng hôn lên khóe môi anh.

Khóe mắt của cô, hơi hơi trở nên ướt át, cô cố gắng khống chế nước mắt của mình, chậm rãi hôn môi anh.

Cảnh Hảo Hảo hiểu được, Lương Thần đây là cảm thấy chính mình bị thương nghiêm trọng như vậy, có lẽ không cứu được, vì không liên lụy cô, cho nên mới giả bộ một bộ dáng không có việc gì.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 730: Dũng Khí [23]

Editor: May

Cô còn hiểu được, Lương Thần nhìn như để cho cô đi tìm người cứu hai người bọn họ, kỳ thật, mục đích cuối cùng, chỉ là vì cứu cô.

Vào lúc xe xuất hiện tình huống đó, suy nghĩ đầu tiên của Lương Thần chính là bảo vệ cô ở trong lòng anh.

Lúc rơi xuống, anh vẫn luôn gắt gao đặt cô ở trong ngực anh.

Hiện tại, gần đến bờ vực sinh tử, anh vẫn suy nghĩ cho cô như trước.

Cảnh Hảo Hảo khống chế không để nước mắt mình rơi xuống, cô muốn để cho mình làm theo tâm ý của anh, làm như cái gì cũng không biết đi tìm người cứu anh.

Thật lâu sau Cảnh Hảo Hảo mới rời khỏi Lương Thần thần, bởi vì hôn môi, hai gò má của người đàn ông hơi trở nên có chút đỏ hồng, Cảnh Hảo Hảo nhìn khóe mắt của anh, liền nói: “Em sẽ nhanh chóng trở lại.”

Lương Thần gật gật đầu, khóe môi nâng lên một chút ý cười, ánh mắt anh mang theo một chút tham lam nhìn Cảnh Hảo Hảo, giống như là hận không thể một lần nhìn đủ cô.

Cảnh Hảo Hảo mấp máy môi, liền đi ra khỏi xe, trực tiếp đóng cửa xe, đi về phía sườn núi.

Cảnh Hảo Hảo đi thật nhanh, cô không dám dừng lại, cô cảm giác được cánh tay mình càng ngày càng đau, nhưng cô lại không rảnh bận tâm.

Cùng với đi đường, cô cảm giác được thủy tinh chuyển động trong máu thịt của mình, càng đâm cắt đau hơn, Cảnh Hảo Hảo dứt bước chân, trực tiếp vươn tay, cầm lấy đoạn thủy tinh lộ ra gần một nửa, trực tiếp rút nó ra.

Máu phun lên mặt cô, chảy tí tách càng mạnh.

Cảnh Hảo Hảo xé lung tung một đoạn váy, trực tiếp dùng sức buộc lên cánh tay của mình, để cho vết máu chảy chậm một chút, sau đó liền cắn chặt răng đi lên trên.

Bước chân của cô đi rất vội vàng, không dám ngừng lại chút nào, bởi vì cô biết, lúc này mỗi một phút mỗi một giây, đều sẽ liên quan đến sinh mạng của người đàn ông kia.

Anh muốn để cho cô sống tiếp, cô cũng muốn để cho anh sống tiếp.

Cô làm như không có chuyện gì rồi đi như vậy, mục đích không phải vì cứu bản thân, mà là muốn dùng thời gian ngắn nhất, tìm người tới, đến giúp cô cứu anh.

Cảnh Hảo Hảo sợ hãi lúc chính mình trở về, tìm không thấy chỗ Lương Thần, vừa đi, vừa kéo quần áo xuống, buộc chặt ở trên thân cây lưu lại ký hiệu.

Sau khi rút thủy tinh, máu của Cảnh Hảo Hảo một đường tí tách không ngừng, có thể bởi vì mất máu, cô cảm thấy đầu óc của mình có chút choáng váng.

Nhưng dưới đáy lòng cô vẫn nói với chính mình, sinh mệnh Lương Thần đang buộc ở trên người cô, anh trăm ngàn lần không thể có chuyện gì.

Nếu anh thật sự bởi vì cô xảy ra chuyện không may gì, Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, liền không dám tiếp tục nghĩ nữa.

Trong rừng cây thực im lặng, Cảnh Hảo Hảo cố gắng chống đỡ đi một lát, sau đó mơ hồ nghe được tiếng còi xe, cô nhất thời có tinh thần, hoàn toàn không để ý thân thể của mình có thể chống đỡ được hay không, cứ như vậy cùng sử dụng tay chân một đường leo lên trên.

Lúc Cảnh Hảo Hảo đang cảm thấy hoa cả mắt, đột nhiên liền thấy được ánh sáng, trên mặt cô nở rộ ra một chút tươi cười, một hơi đi đến bên cạnh đường cao tốc, sau đó cũng không để ý hai chân mình như nhũn ra, cứ như vậy chật vật không chịu nổi chui từ dưới lan can tới đây, đứng ở ven đường, liều lĩnh giơ tay lên, vẫy tay với chiếc xe lái tới nơi xa.

Cuối cùng là một chiếc xe bình thường đại chúng, dừng ở trước mặt Cảnh Hảo Hảo, hạ cửa kính xe xuống, Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy bên trong ngồi ba nam một nữ, cô cũng không để ý chào hỏi, chỉ mở miệng, liền đi thẳng vào chủ đề: “Cầu xin các người cứu cứu người, phía dưới có người lật xe bị trọng thương, không thể động.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 731: Dũng Khí [24]

Người đàn ông ngồi trên ghế cạnh tài xế, nhìn thấy làn váy Cảnh Hảo Hảo kéo rơi hơn phân nửa, trên một cánh tay đều là máu, lập tức cầm lấy di động gọi 110, sau đó liền nói với cô gái ngồi phía sau: “Cậu ở trong này cùng vị tiểu thư này chờ xe cứu thương, chúng ta đi xuống cứu người.”

“Tớ nhớ rồi, phía sau xe có một xe lăn gấp, cầm cái đó đi, người bị thương không thể tùy tiện di chuyển, cẩn thận càng nghiêm trọng hơn.”

“Còn có hiện tại trời tối, phía dưới ánh sáng không tốt, nhớ cầm theo đèn pin.”

Ba người đàn ông vừa nói, đẩy cửa xe ra xuống xe, chuẩn bị bay qua lan can đi xuống.

Cảnh Hảo Hảo vội vàng đuổi theo.

Trong đó có một người đàn ông nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo, nhin không được nói: “Tiểu thư, hiện tại trạng thái của cô kém như vậy, vẫn là ở lại phía trên đi, chúng tôi đi xuống là được rồi.”

“Tôi sợ các người không biết đường, ta mang các người đi đi.” Bây giờ Cảnh Hảo Hảo làm sao quản được mình có thể chống đỡ được hay không, cô thậm chí muốn dùng tốc độ nhanh nhất chạy xuống, cứu Lương Thần từ bên cạnh bờ sinh tử trở về, tiếng nói của cô vừa mới nói xong, cả người liền chui qua lan can, dẫn đầu đi xuống dưới.

Xuống sườn núi dễ hơn leo lên sườn núi rất nhiều, Cảnh Hảo Hảo vừa đi, vừa tìm kiếm ký hiệu mình đã làm, cô nắm đèn pin, vẫn vừa đi vừa xem, cuối cùng rốt cục lúc nhìn thấy xe, tốc độ tim đập của cô trở nên đặc biệt nhanh hơn.

.....

Lương Thần cứ lẳng lặng vùi ở trong xe như vậy, nhìn thân ảnh Cảnh Hảo Hảo rất nhanh biến mất ở trong tầm nhìn của mình, biến mất ở sau rừng cây xanh, sau đó anh mới dám phát ra tiếng kêu rên bởi vì đau đớn mang đến.

Anh hơi giật giật thân thể, nâng tay lên, sờ sờ về phía sau, phát hiện xúc giác trong tay đều là ẩm ướt.

Lúc này sắc trời đã tối đen, anh nhìn không thấy một chút ánh sáng, toàn bộ rừng cây im lặng không có một chút tiếng vang, nhưng Lương Thần lại biết, xúc giác ướt sũng trên tay anh, đều là máu chảy ra từ cơ thể anh.

Cô gái ngốc kia, thật đúng là dễ lừa gạt, cứ như vậy liền đi rồi.

Thật ra rất muốn, vào lúc có thể là thời gian cuối cùng của sinh mạng, có thể khiến cho cô tránh xa khỏi mình.

Nhưng vừa nghĩ đến cô gái ngốc kia liền sẽ đỏ hốc mắt lên, thật đúng là có chút mâu thuẫn.

Thật ra thì không có ai không sợ chết, lúc ban đầu anh tỉnh lại, khi nhận thấy được chính mình bị thương nghiêm trọng như vậy, đáy lòng anh cũng có chút hốt hoảng.

Thực hỏng bét, từ nay về sau không thể ở nơi này yêu cô nữa.

Thực không xong, từ nay về sau không bao giờ có thể im lặng không tiếng động chú ý cô nữa.

Càng không xong là, tám giờ rưỡi vĩnh viễn của anh, còn chưa có tặng cho cô.

Suy nghĩ một chút, chuyện tiếc nuối, thật đúng là nhiều.....

Nhưng hiện tại, anh lại phát hiện, chính mình lại có thể bình tĩnh lại.

Anh tròn tròn mắt, nhìn thế giới tối đen, nghĩ lại từng chút từng chút những gì mình đã trôi qua.

Sau đó anh mới phát hiện, thế giới của anh, là sau khi có Cảnh Hào Hào, mới có màu sắc.

Sau đó, anh mới hiểu được, thứ tình yêu này, thật ra vĩnh viễn đều là đắng cay nhiều hơn ngọt ngào.

Trước kia, anh khinh thường tình yêu.

Anh cũng không hiểu rốt cuộc tình yêu là cái gì.

Đến hiện tại, anh mới biết được, thật ra, thế giới lớn, núi sông vạn dặm, tình yêu, chỉ là tồn tại vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Lương Thần nghĩ đến đây, nhin không được nâng tay lên, dùng đầu ngón tay dím đầy máu, chậm rãi viết mấy chữ ở trên vách xe.

Đợi đến khi ngày tốt cảnh đẹp, Giang Sơn.....

Anh chỉ viết mấy chữ như vậy, cả người đột nhiên liền không có khí lực, ngón tay chậm rãi rơi xuống.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 732: Dũng Khí [25]

Editor: May

Trước khi lâm vào một mảnh tối đen, Lương Thần còn đang suy nghĩ, thực không xong, anh và Cảnh Hảo Hảo tựa hồ vĩnh viễn đều chỉ kém một bước này.

.....

Cảnh Hảo Hảo dẫn đầu chạy tới trước xe, cô dò xét đầu vào trong xe, nhìn thấy Lương Thần nhắm mắt lại, tay đều là máu.

Đầu óc của cô lập tức trở nên có chút chết lặng, một hồi lâu, cô mới vươn tay, nhẹ nhàng đẩy Lương Thần: “Lương Thần? Em đã trở về.”

Người đàn ông không có động tĩnh gì.

Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng nhíu mi tâm lại, tiếp tục lắc lắc cánh tay Lương Thần, giọng nói cực kì nhỏ: “Lương Thần, em đáp ứng anh, em sẽ tìm người tới cứu anh, hiện tại em tìm người đến đây rồi.”

Đáp lại cô vẫn là trầm mặc.

Nước mắt Cảnh Hảo Hảo liền chột rơi xuống: “Lương Thần, anh đừng làm em sợ, anh đáp ứng em, nhất định sẽ chờ em trở lại.”

Cảnh Hảo Hảo bắt lấy tay Lương Thần, lúc này mới phát hiện, tay anh lạnh đến dọa người, cũng không ấm áp có lực giống như là khi từng nắm tay cô vậy.

Cảnh Hảo Hảo mơ hồ cảm giác được có cổ cảm giác tê tâm liệt phế, khủng hoảng hỗn loạn cực độ, cấp tốc nổ tung từ đáy lòng của cô.

Ba người đi theo phía sau Cảnh Hảo Hảo, một người trong đó nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai cô, để cho cô tránh ra, sau đó khom người đi vào, thật cẩn thận nâng Lương Thần từ bên trong ra, đặt ở trên xe lăn.

“Hiện tại chúng ta nhanh chóng đi lên.”

Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm Lương Thần không có phản ứng, mờ mịt gật gật đầu, có chút chết lặng xoay người, lúc chuẩn bị cùng nhau rời đi với mọi người, cô lại đột nhiên thoáng nhìn qua, trong xe có vài chữ.

“Đợi đến khi ngày tốt cảnh đẹp, Giang Sơn.....”

Câu nói kia, chỉ viết một nửa, liền chặt đứt.

Đó là viết cho cô sao?

Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm mấy chữ kia, liền cảm thấy đáy lòng, chui vào một cỗ đau đớn.

.....

Ba người đàn ông thật cẩn thận dùng xe lăn nâng Lương Thần lên trên, Cảnh Hảo Hảo giờ đèn pin, chiếu sáng ở phía sau.

Bốn người yên lặng không tiếng động.

Sắc mặt Cảnh Hảo Hảo, tái nhợt không hề có chút máu.

Lúc bốn người đi đến một nửa, đột nhiên có một người đàn ông lên tiếng nói: “Dưới chân tôi dẫm trúng cái gì vậy? Cứng rắn thô ráp.”

Cảnh Hảo Hảo cầm đèn pin chiếu qua, lại nhìn thấy một chiếc di động hăm sâu vào trong đất.

Di động của cô và Lương Thần, là giống nhau như đúc, cô có chút phân không rõ đến tột cùng là ai, tiến lên khom người nhặt lên, nhấn nút mở khóa một chút, nhìn thấy màn hình chính phía trên, lại có thể là ảnh chụp anh ôm cô ngủ.

Đây không phải là di động của cô, đây là Lương Thần.

Chỉ là di động của anh, khi nào thì dùng ảnh chụp của cô làm màn hình chính?

Cảnh Hảo Hảo nắm chặt điện thoại di động ở trong lòng bàn tay, vừa đi về phía trước, vừa mở khóa di động, sau đó nhấn vào bên trong một chút, phát hiện tin nhắn của anh, chỉ có gửi tin nhắn với cô, ghi chép trò chuyện cũng đều là của cô.

Lúc Cảnh Hảo Hảo nhấn vào trong file ghi âm, nhìn thấy bên trong có vài cái ghi âm, phía dưới kí tên là “Hảo Hảo”.

Tên của cô.

Cảnh Hảo Hảo có chút tò mò tiện tay nhấn mở một cái, sau đó đặt tới bên tai của mình.

“Hảo Hảo..... Anh là Lương Niên, anh đến thăm em.....”

Đây là giọng nói của Lương Thần, sao lại nói anh là Lương Niên chứ?

Cảnh Hảo Hảo cau mày, nhấn đến ghi âm tiếp theo: “Hảo Hảo, không phải qua một thời gian nữa em sẽ gả cho anh làm cô dâu ư? Em còn ngủ

như vậy nữa, sao gả cho anh được?”

“Hào Hào, em nỡ cứ rời đi như vậy ư? Em nhớ lại một chút, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt.....”

“Còn có sau đó chúng ta ở thành phố Giang Sơn, nhiều ngày tốt cảnh đẹp như vậy, em nỡ cứ như vậy quên mất sao?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 733: Dũng Khí [26]

Editor: May

“Hảo Hảo, em nhất định phải tỉnh lại, không thể bỏ lại một mình anh, có rất nhiều chuyện, chúng ta còn chưa kịp làm..... Hảo Hảo, em có biết, ở đây lòng anh, đẹp không phải là thế giới này, đẹp là vì thế giới này có em.”

“Hảo Hảo, em nhất định phải tỉnh lại, sau khi tỉnh lại, anh liền cưới em, mặc kệ phát sinh chuyện gì, mặc kệ trải qua khó khăn gì, anh cũng sẽ không không cần em, anh cũng sẽ cùng nhau đối mặt với em..... Hảo Hảo, anh biết em có thể nghe thấy, anh là Lương Niên, anh còn đang chờ cưới em.....”

Sao những lời này lại quen thuộc như vậy chứ? Cô tựa hồ là từng nghe qua ở nơi nào rồi..... Cảnh Hảo Hảo nhìn không được nhú nhú mày, tiếp tục nhấn ghi âm phía dưới.

Cô lại phát hiện, tập hợp lời nói những đoạn ghi âm mà mình vừa mới nghe qua, nội dung là giống nhau như đúc, chỉ là âm điệu, không phải là Lương Thần, mà là Thẩm Lương Niên.

Đây đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Cảnh Hảo Hảo mím cánh môi gắt gao, nhìn Lương Thần bị người nâng thật cẩn thận đi lên trên ở phía trước, hậu tri hậu giác nghĩ đến, những lời này, rõ ràng là lúc trước chính mình bị Lương Thần bức bách, nghĩa vô

phản cổ đụng vào cầu vượt, lúc hôn mê bất tỉnh, là những lời mà Thẩm Lương Niên từng nói với cô!

Lúc Cảnh Hảo Hảo nghĩ đến đây, trái tim chợt co rụt một chút, lúc này mới đột nhiên hiểu được, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!

Hóa ra..... Lần đó ở bên tai cô, người gọi cô từ bên bờ sinh tử trở về, hoàn toàn không phải là Thẩm Lương Niên, mà là Lương Thần!

Người đàn ông kia, lúc đó, chỉ biết bức bách cô khắp nơi, nếu cô biểu hiện ra chút phản kháng với anh, anh sẽ trở mặt vô tình. Lúc đó, đáy lòng của cô thật là hận anh không thể chết đi.

Nhưng hiện tại, cô mới biết được, hóa ra, hóa ra từ lúc đó, đáy lòng anh, thật ra đã muốn thật tâm đối đãi cô.

.....

Mấy người trở lại trên đường cao tốc, xe cứu thương đã muốn chạy tới.

Bác sĩ cấp cứu chạy tới, dặn người đặt Lương Thần ở trên cáng, nâng lên xe cứu thương, luống cuống tay chân làm kiểm tra, cầm máu, băng bó miệng vết thương, truyền máu cho anh.

Cảnh Hảo Hảo luôn mãi cảm tạ với người đã giúp đỡ, sau đó mới leo lên xe cứu thương, lái về thành phố Giang Sơn.

.....

Trở lại bệnh viện nhân dân thành phố Giang Sơn, Lương Thần trực tiếp bị đẩy vào phòng cấp cứu.

Cảnh Hảo Hảo lo lắng Lương Thần, chết sống không chịu rời đi nửa bước, cuối cùng vẫn là y tá bệnh viện, cầm băng bó xử lý vết thương của cô

ngay ngoài phòng phẫu thuật.

Trên cơ bản cô chưa từng trải qua trường hợp giải phẫu như vậy, cũng không biết rốt cuộc bác sĩ an bài có thể cứu tánh mạng Lương Thần trở về hay không.

Cảnh Hảo Hảo cũng không quen biết bác sĩ nổi tiếng nào ở thành phố Giang Sơn, cô cầm di động do dự trong chốc lát, sau đó liền trực tiếp tìm số điện thoại của Từ Dung từ trong di động Lương Thần gọi đi.

Lúc này đã là mười một giờ khuya, điện thoại vang vài tiếng, mới bị người tiếp nghe, ngữ khí nghe hơi có vài phần buồn ngủ: “A Thần, muộn như vậy gọi điện thoại làm cái gì?”

Cảnh Hảo Hảo nắm di động dừng một chút, mở miệng nói: “Từ Dung, là tôi.”

Đầu kia điện thoại kia rõ ràng sững sờ hai giây, sau đó mới có giọng nói truyền tới: “Cô là? Cảnh Hảo Hảo?”

“Ừ.”

“Sao cô lại cầm điện thoại của A Thần? Cậu ấy ở đâu? Có chuyện gì, khiến cho cô gọi điện thoại cho tôi?”

Cảnh Hảo Hảo nuốt nuốt nước miếng, toàn bộ đều là nhờ vả: “Từ Dung, tôi không biết phải liên hệ với ai, hiện tại tình huống của Lương Thần thực không xong, anh ấy, trên đường anh ấy đi đường cao tốc đón tôi, lốp xe bị nổ, xe rơi xuống núi, sau đó anh ấy liền bị thương, tình huống thực không xong.....”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 734: Dũng Khí [27]

Lúc Cảnh Hảo Hảo nói tới đây, Từ Dung ở đầu kia điện thoại liền hô một tiếng, ngữ khí đặc biệt lo lắng cắt đứt lời của cô: “Bây giờ các người ở nơi nào?”

“Bệnh viện nhân dân thành phố Giang Sơn.”

“Cô ở nơi đó chờ tôi, bây giờ tôi lập tức đi qua.” Từ Dung nói xong, liền trực tiếp chặt đứt điện thoại.

.....

Cảnh Hảo Hảo nằm di động, đợi ở cửa phòng phẫu thuật khoảng nửa tiếng, liền nhìn thấy Từ Dung mang theo hai người bác sĩ vội vàng đi tới đây.

Cảnh Hảo Hảo vội vàng đứng lên, Từ Dung trực tiếp làm một động tác chớ có lên tiếng với Cảnh Hảo Hảo, trực tiếp nói với một người bác sĩ lớn tuổi trong đó: “Viện trưởng Trương, liền nhờ cậy ông.”

“Tùng tiên sinh, xin yên tâm.” Viện trưởng Trương lên tiếng, liền mang theo một người bác sĩ khác trực tiếp quét thẻ đi vào phòng phẫu thuật.

.....

Cảnh Hảo Hảo và Từ Dung gần như không có trao đổi gì, Cảnh Hảo Hảo vẫn cúi đầu xuống, tay dùng sức nắm thành quyền đầu.

Từ Dung đứng ở một bên, nhìn như rất trấn định, nhưng hai chân không ngừng run rẩy, tiết lộ lo lắng nơi đáy lòng anh.

Không biết qua bao lâu, Từ Dung nâng cổ tay lên, nhìn nhìn thời gian, đã là hai giờ rạng sáng, anh nhìn Cảnh Hảo Hảo ngồi đối diện mình, sắc mặt tái nhợt dọa người, liền lên tiếng nói: “Tôi tìm là bác sĩ tốt nhất thành phố, cô yên tâm, sẽ không xuất hiện vấn đề gì, cô thoát nhìn cũng không có tinh thần gì, nếu không tôi đưa cô về nhà nghỉ ngơi trước?”

Cảnh Hảo Hảo lắc đầu.

Từ Dung không có nói chuyện, tiếp tục cùng Cảnh Hảo Hảo trầm mặc chờ giải phẫu chấm dứt.

Toàn bộ hành lang thực yên tĩnh, ngọn đèn ngoài cửa sổ dần dần giảm bớt, không khí nghiêm túc mà lại khẩn trương.

Mãi cho đến bốn giờ rạng sáng, cửa lớn phòng giải phẫu mới bị đẩy ra, Cảnh Hảo Hảo và Từ Dung đồng thời đứng lên, trăm miệng một lời mở miệng: “Anh ấy/ Cậu ấy thế nào rồi?”

Viện trưởng Trương thoát nhìn hơi có chút mệt mỏi, lấy khẩu trang xuống, nói với Từ Dung và Cảnh Hảo Hảo: “Giải phẫu rất thành công, tình huống một đoạn thời gian thì tốt rồi.”

Cảnh Hảo Hảo nghe câu này, hai chân mềm nhũn, suýt nữa liền té xuống đất.

.....

Sau đó Lương Thần liền bị chuyển dời đến phòng bệnh săn sóc đặc biệt.

Tim nhấc lên của Từ Dung cũng trở xuống trong bụng theo, anh lại mở miệng nói với Cảnh Hảo Hảo: “Hiện tại A Thần không còn chuyện gì rồi, cô cả đêm không nghỉ ngơi, hơn nữa cô xem quần áo toàn thân của cô rách tung toé, nhanh về nhà đổi bộ mới, bác sĩ cũng nói, bây giờ A Thần đã tiêm thuốc tê, trong một lúc cũng chưa tỉnh lại được, nơi này để tôi trông coi trước, tốt xấu gì thì cô cũng phải rửa mặt, ăn một chút gì đó rồi lại đi qua, đừng để đến lúc đó cậu ấy tỉnh, cô lại té xỉu.”

Cảnh Hảo Hảo suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Tôi về nhà thay quần áo, mua một chút đồ ăn sáng, mang tới đây.”

Từ Dung nói: “Không vội, A Thần ít nhất còn phải hơn bốn năm tiếng mới có thể tỉnh lại, cô nghỉ ngơi một chút đi.”

Cảnh Hảo Hảo không nói gì, chỉ gật gật đầu, liền rời khỏi bệnh viện.

.....

Thành phố Giang Sơn bốn giờ rưỡi rạng sáng, đặc biệt yên tĩnh, cũng đặc biệt lạnh.

Cảnh Hảo Hảo đứng ở ven đường, đón một chiếc xe taxi, trực tiếp trở về nhà.

Cửa lớn tiểu khu đã đóng cửa, đèn cổng sáng rực, người đàn ông trung niên giữ cửa ghé vào trên bàn, như là đang ngủ.

Cảnh Hảo Hảo gõ vang cửa sổ, người đàn ông ngẩng đầu, nhìn thấy là Cảnh Hảo Hảo, bước đi ra, mở cửa tiểu khu: “Cảnh tiểu thư, sao muộn như vậy mới trở về?”

Người đàn ông vừa nói xong, liền nhìn thấy toàn thân cao thấp của Cảnh Hảo Hảo chật vật không chịu nổi, nhíu mi một chút: “Cảnh tiểu thư, cô làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 735: Dũng Khí [28]

Cảnh Hảo Hảo nở nụ cười một chút, không nói gì, lúc cô đi vào trong tiểu khu, chú trông cửa dò đầu ra bên ngoài xem xét, ngữ khí có chút kỳ quái: “Sao hôm nay không thấy bạn trai cô lái xe đưa trở về?”

Cảnh Hảo Hảo nhú nhú mày, quay đầu nhìn thoáng qua chú trông cửa, cô và Lương Thần đã chia tay một thời gian rất dài, anh chưa từng đưa mình trở về: “Chú nhận lầm người đi?”

“Sao tôi có thể nhận nhầm? Mỗi ngày tôi đều ở trong này trông cửa mà.” Chú trông cửa cười tủm tỉm nói với Cảnh Hảo Hảo: “Mỗi ngày hơn mười một giờ khuya cô mới trở về, cô coi như là người khá cởi mở trong tiểu khu, cho nên ấn tượng của tôi với cô đặc biệt sâu, mỗi ngày cô trở về, tôi đều có thể nhìn thấy chiếc xe Audi từng chở cô về lúc trước ở bên đường đối diện.”

Xe Audi đưa cô trở về..... Cảnh Hảo Hảo có thể nghĩ đến chỉ có xe Lương Thần.

Chú trông cửa không có nhìn ra chần chờ của Cảnh Hảo Hảo, tiếp tục nói: “Bạn trai cô đối với cô cũng thật tốt, buổi tối mỗi ngày đưa cô trở về, hơn nữa có đôi khi, buổi tối dừng lại ở nơi này cả đêm không rời đi. Buổi tối hôm trước, xe cậu ta còn dừng ở nơi này hơn nửa đêm, mãi cho đến hơn ba giờ sáng mới rời đi, lễ mừng năm mới lúc ấy, cậu ta gần như đều là ngày

ngốc ở chỗ này hàng đêm, trí nhớ của tôi với cậu ta rất sâu đậm, bộ dạng rất tuần tú, ngẫu nhiên sẽ lái xe khác nhau tới đây.”

Sắc mặt Cảnh Hảo Hảo dần dần trở nên có chút cứng nhắc, cô miễn cưỡng nặn ra một khuôn mặt tươi cười với chú trông cửa, liền xoay người đi về phía tòa nhà tiểu khu của mình.

Mãi cho đến chính mình trở về nhà, trong đầu của cô mới có một ít ý thức, trái tim vẫn còn đang rung động bên trong những lời chú trông cửa nói với cô.

Lúc đó anh và cô không phải đã chia tay rồi sao?

Anh chưa bao giờ chủ động liên hệ với cô, cô cũng không có nhìn thấy anh, hai người liền giống nhau sinh tồn ở trong hai thế giới khác nhau, cô cho là bọn họ không còn liên quan gì.

Nhưng hiện tại, cô mới biết được, hóa ra trong đoạn thời gian bọn họ tách ra kia, anh lại có thể cho tới bây giờ đều chưa từng rời khỏi cô

Tâm Cảnh Hảo Hảo, bắt đầu nhảy lên không hề có quy luật.

Cảnh Hảo Hảo thu dọn quần áo như thế nào, đổi quần áo trên người như thế nào, cô hoàn toàn không có một chút ấn tượng, trong đầu đều là hình ảnh một mình Lương Thần, từ mùa đông đến mùa xuân, ở trong đêm khuya cô đơn, ngồi ở trong xe.

Anh nói, anh sẽ không bao giờ xuất hiện ở trong thế giới của cô, chỉ nói anh sẽ không bao giờ quấy rầy cô nữa, nhưng vẫn đều đang yên lặng thủ hộ cô.

Cảnh Hảo Hảo giống như đi vào cõi thần tiên, mang đồ đã thu dọn đi ra từ trong phòng của mình, sau đó xuống lầu, lên xe buýt, trực tiếp đi một quán ăn sáng trong thành, mua bữa sáng cho Từ Dung.

.....

Quán ăn sáng ở phố Tô Châu.

Từ trạm xe buýt, cách quán ăn sáng khoảng 500 mét.

Lúc này là sáu giờ sáng, trên đường phố Tô Châu đã có không ít người, Cảnh Hảo Hảo xuống xe buýt, đi về phía quán ăn sáng

Cửa hàng hai bên đường phố còn chưa có mở cửa, trên vách tường dán đủ loại kiểu dáng biển quảng cáo.

Nơi duy nhất, có vẻ tương đối đặc thù.

Chính là, nơi tường thành cao cao kia, một cửa lớn kiến trúc thần bí.

Cảnh Hảo Hảo nhớ rõ, lúc trước khi mình và đồng nghiệp cùng nhau tan tầm, còn thảo luận quá rốt cuộc nơi này là cảnh tượng gì.

Cảnh Hảo Hảo đi ngang qua nơi này rất nhiều lần, nhưng ở trong trí nhớ của cô, cửa lớn hàng năm đều đóng cửa.

Nhưng mà, hôm nay, cửa là hơi khép hờ.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 736: Dũng Khí [29]

Cảnh Hảo Hảo nhìn không được có chút tò mò nhìn về phía cánh cửa kia vài lần, nhìn thấy bảng số phía trên cửa là “367”.

Cảnh Hảo Hảo cảm thấy con số này có chút quen thuộc, nhưng lại không nghĩ ra được rốt cuộc là quen thuộc thế nào, cô mang theo đồ đi về phía trước, sau đó nhìn thấy bảng lớn “Phố Tô Châu” ở phía trước, nhìn không được nhú nhú mày.

Phố Tô Châu, số 367.

Đầu Cảnh Hảo Hảo, trong nháy mắt nhảy ra lời Lương Thần từng nói với mình:

“Ăn xong cơm tối, anh mang em đi một nơi.”

“Số 367 phố Tô Châu.”

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng dừng bước chân, nơi Lương Thần muốn dẫn cô đến, chính là kiến trúc thần bí này?

Cảnh Hảo Hảo chậm rãi xoay người, ma xui quỷ khiến lại đi trở về lần nữa, sau đó nâng tay lên, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Cảnh Hảo Hảo đi vào trong hai bước, ngẩng đầu, nhìn thấy cảnh tượng bên trong, cả người trong nháy mắt giật mình ngay tại chỗ.

Cô không nghĩ tới, ở trong phố Tô Châu nồng đậm hơi thở đô thị phồn hoa này, lại có thể còn ẩn dấu một gian tiên cảnh như vậy.

Bên trong xây dựng là một phòng thủy tinh, chung quanh đủ loại kiểu dáng hoa tươi, trên vách tường phòng thủy tinh treo đầy đèn đủ mọi màu sắc, không ngừng lóe lên.

Cửa phòng thủy tinh, lộ ra một cái chuông gió, chung quanh còn treo vài cái lồng sắt, bên trong là chim hoạ mi, phát ra tiếng hót êm tai.

Cảnh tượng này rất quen thuộc.....

Cảnh Hảo Hảo nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu, mới chậm rãi đi vào bên trong, cô đứng ở cửa phòng thủy tinh, nâng tay lên, cầm tấm bảng gỗ treo ở dưới chuông gió, nhìn thấy phía trên, có khắc vài chữ: Tám giờ rưỡi vĩnh viễn.

Phía sau tấm bảng gỗ, là bốn con số: 2030.

Cảnh Hảo Hảo sửng sốt trong chốc lát, mới hiểu được, tám giờ rưỡi này, lại có thể là 2030.

Tám giờ rưỡi vĩnh viễn, chính là, vĩnh viễn yêu em nhớ em.

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo rung động một chút, đây là tên gọi Lương Thần đặt cho phòng thủy tinh này sao?

Cảnh Hảo Hảo chậm rãi đẩy cửa thủy tinh ra, nghe được bên trong truyền đến tiếng hót dễ nghe, một người phụ nữ trung niên đang cầm chậu hoa, tưới nước bồn hoa tươi bên trong phòng.

Chính giữa thủy tinh, lộ ra một cái vồng lớn, bên cạnh là một cái bàn và một đôi ghế dựa.

Bên trong có rất nhiều con bướm nhẹ nhàng bay múa.

Trong toàn bộ phòng thủy tinh, còn tràn ngập từng trận mùi hoa.

Hết thấy đẹp là không thể tin nổi như vậy.

Cảnh Hảo Hảo quan sát chung quanh một vòng, chậm rãi đi đến trước cái bàn, phát hiện phía trên đặt một tờ giấy, cô vươn tay, cầm lên, sau đó về mặt trong nháy mắt liền biến thành kính ngạc.

Bức tranh trước đây của cô, sao lại ở chỗ này?

Khó trách cô vẫn cảm thấy cảnh tượng nơi này là quen thuộc như vậy, hóa ra đây là xây dựa theo bức tranh của cô.

Ngón tay Cảnh Hảo Hảo cầm bức tranh kia, bắt đầu run rẩy lên.

Người phụ nữ tưới hoa, nhìn thấy có người xa lạ tiến vào, đầu tiên là hoảng sợ, sau khi nhìn thấy rõ dung nhan, có chút cao hứng hô một tiếng: “Cảnh tiểu thư.”

Cảnh Hảo Hảo ngẩng đầu, lúc này mới nhận ra, người tưới hoa, lại có thể là một người hầu trong biệt thự giữa sườn núi.

“Cảnh tiểu thư, sao cô lại ở đây? Nơi này, Thần thiếu gia đã tặng cho cô sao?” Người hầu cầm bình phun nước, vừa tưới hoa, vừa hỏi.

“Hả?” Cảnh Hảo Hảo nhin không được nhú nhú mày, tặng cho cô? Nơi này là tặng cho cô?

“Đúng vậy, chẳng lẽ Cảnh tiểu thư không biết ư? Nơi này là Thần thiếu gia đặc biệt xây cho Cảnh tiểu thư.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 737: Dũng Khí [30]

Editor: May

“Vốn một năm trước, lúc Cảnh tiểu thư và Thần thiếu gia kết hôn, Thần thiếu gia muốn đưa cho Cảnh tiểu thư làm quà kết hôn, nhưng ai biết, Cảnh tiểu thư lại không thể với Thần thiếu gia.....” Người hầu nói tới đây, đột nhiên dừng một chút: “Cảnh tiểu thư, mấy ngày nay, cô đã đi nơi nào? Lúc trước sau khi cô đi rồi, Thần thiếu gia thường xuyên một mình tới nơi này ngắm người..... Còn có, còn có ngày hôm qua, Thần thiếu gia ở trên tivi nhìn thấy tên Cảnh tiểu thư xuất hiện ở trong danh sách tai nạn xe cộ, liền vội vàng đi tìm Cảnh tiểu thư, Cảnh tiểu thư gặp Thần thiếu gia chưa?”

Cảnh Hảo Hảo nghe đến đó, chỉ cảm thấy trong cổ họng như là bị cái gì đó chặn lại, thô sấp khó chịu.

Người hầu có thể một mình tưới hoa có chút nhàm chán, lấy di động mở nhạc lên.

Bài hát này, đã từng nổi tiếng khắp phố lớn ngõ nhỏ cả nước, là [dũng khí] của Lương Tĩnh Như.

“Yêu thật sự cần dũng khí, đối mặt lời đồn đãi chuyện nhảm, chỉ cần một ánh mắt khẳng định của em, tình yêu của anh liền có ý nghĩa.”

Cảnh Hảo Hảo chậm rãi quan sát mỗi một tắc, mỗi một chỗ trong phòng thủy tinh.

Cô chậm rãi mở bước chân, đi một vòng phòng thủy tinh trồng hoa, lúc đi tới trước cái vồng, cô vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve.

Lúc còn nhỏ, cô vẫn rất chờ mong có thể có một cái vồng như vậy.

Ba đồng ý cho cô, chỉ cần thành tích thi tiểu học của cô tốt, liền mua cho cô.

Kết quả, cô còn chưa có nghênh đón cuộc thi tiểu học của cô, ba mẹ liền rời khỏi cô.

Vồng cũng liền rời đi theo ba, biến thành khát vọng nhất lại không dám đi hy vọng xa vời nhất trong đáy lòng cô.

Cô không nghĩ tới, có một ngày, trong những giấc mộng khi còn bé, người đàn ông tên là Lương Thần kia, tự tay hoàn thành vì cô.

.....

Người hầu đột nhiên nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo, thoát nhìn thật cao hứng, tự mình đứng ở bên người Cảnh Hảo Hảo, không ngừng nói cho biết, trong hơn một năm này, tình huống của thím Lâm và những người hầu ở trong biệt thự giữa sườn núi.

Nói xong lời cuối cùng, người hầu như là hiến vật quý, chỉ chỉ chốt mở một bên, nói: “Cảnh tiểu thư, nơi này còn cất giấu một kinh hỉ thật lớn cho cô, cô đi ấn tắt chốt mở kia, sẽ nhìn thấy.”

“Thật không?” Cảnh Hảo Hảo liếc mắt nhìn chốt mở kia một cái, liền đi tới, sau đó nâng tay lên, ấn tắt chốt mở.

Toàn bộ phòng thủy tinh, đột nhiên liền tối đen xuống, duy chỉ phía trên vách tường, lóe nhiều ánh sáng vỡ vụn.

Di động của người hầu, tiếng nhạc còn đang tiếp diễn, giọng hát của Lương Tĩnh Như, chậm rãi vang lên.

“Rốt cục làm quyết định này, người khác nói như thế nào anh không để ý tới, chỉ cần em cũng khẳng định giống vậy, anh nguyện ý chân trời góc biển đều tùy em đi..... Chúng ta đều cần dũng khí, tin tưởng sẽ ở cùng nhau, đám đông chật chội anh có thể cảm giác được em, đặt ở trong lòng bàn tay anh, thật lòng của em.”

“Hào Hào, em đáng giá, anh rất hâm mộ, cố dũng khí khi em thương anh ta?”

Bên tai Cảnh Hào Hào đột nhiên liên vang lên câu nói Lương Thần nói với cô vào tối hôm qua.

Cảnh Hào Hào nhìn sang theo ánh sáng vỡ quét xuống kia.

Sau đó, cô liền nhìn thấy, một hàng chữ rồng bay phượng múa trên vách tường thủy tinh.

Đợi cho khi ngày tốt cảnh đẹp, Giang Sơn làm sính, gả cho anh được không?

Ánh mắt Cảnh Hào Hào, lập tức liền dừng ở trên mấy chữ kia, trong đầu của cô chậm rãi nghĩ đến, ngày hôm qua mình ở trong xe, nhìn thấy mấy chữ Lương Thần viết xuống bằng máu kia.

Lúc đó, cô còn đang suy nghĩ, chữ này, rốt cuộc là ý tứ gì.

Hiện tại cô mới hiểu được.

Hóa ra, anh muốn viết, lại là những lời này.

Giang Sơn làm sính, gả cho anh được không?

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 738: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy [1]

Editor: May

Ngày cô nhận được điện thoại bệnh viện gọi tới, nói Thẩm Lương Niên trọng thương, nơi tốt Lương Thần muốn dẫn cô đến, hóa ra chính là giấc mộng tốt đẹp trong tuổi thơ của cô.

Mà ngày đó, anh ngược lại là muốn cầu hôn với cô.....

Giờ này khắc này, cô mới biết được, hóa ra, giữa anh và cô, lại có thể bỏ qua nhiều như vậy.

Hóa ra, thật sự giống như là lời nói đó vậy, mọi người là sẽ thay đổi.

Cuối cùng cô không còn là một Cảnh Hảo Hảo dững cảm mà lại hồn nhiên kia nữa, ngây thơ hồn nhiên tin tưởng tình yêu, tin tưởng đến thiên hoang địa lão, tin tưởng vĩnh chẳng không chia lìa.

Hiện tại cô, biết này cái gọi là thiên hoang địa lão chính là đồng thoại, vĩnh viễn không chia cách sớm hay muộn cũng sẽ biến thành vĩnh viễn không gặp gỡ.

Cô sợ hãi đáy lòng Lương Thần thật sự ghét bỏ cô, cũng sợ hãi Lương Thần có một ngày sẽ vứt bỏ cô, càng sợ hãi chính mình và Lương Thần lại bị người nhà của anh ngăn trở một lần nữa.....

Ở đáy lòng của cô, cô vẫn cảm thấy, chính mình và Lương Thần là không có kết quả, cho nên, cô ngay tại lúc Lương Thần nói ra lời như vậy, liền bất giác bắt đầu buông tha, bắt đầu trốn tránh, không dám đi tranh thủ.

Ở trong tình yêu của anh và cô, anh là quá yêu, cho nên trở nên lo được lo mất. Mà cô, là rất sợ mất đi, bất giác không dám đi nhận.

Anh muốn để cho cô giữ lại, nhưng cô không có dũng khí mở miệng, cũng chỉ có thể trơ mắt chia tay như vậy.

Ngay lúc đó anh, hoàn toàn không phải để ý quá khứ của cô, cũng không phải không coi trọng tình yêu bọn họ mới để cho cô làm lựa chọn, anh chính là, muốn, tìm được một tia khẳng định từ trên người của cô.

Cảnh Hảo Hảo nhin không được nâng tay lên, nhẹ nhàng xoa xoa nước mắt nơi khóe mắt, đáy lòng nói cho chính mình biết, Lương Thần là người cô yêu nhất trên thế giới này, anh đối với cô tốt như vậy, tốt như vậy, về sau cô đi nơi nào tìm được một giống người đối với cô tốt như anh? Cô không thể lại sợ hãi mất đi như vậy.

Cảnh Hảo Hảo chậm rãi đi đến trước vách tường thủy tinh, nâng tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve phía trên chữ phấn viết bằng dạ quang, đáy lòng chậm rãi hạ một cái quyết định.

Hạnh phúc của chính cô, cần chính cô đi nắm chặt.

Anh đã cố gắng muốn cho cô hạnh phúc, sao cô có thể trơ mắt để cho hạnh phúc của mình, trôi qua lặp đi lặp lại nhiều lần chứ?

.....

Thật ra có đôi khi, rất nhiều chuyện, chỉ là một lần quyết tâm.

Hạ quyết tâm, tất cả sự tình tựa hồ liền trở nên không phải phức tạp như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác, rất nhiều người vào lúc đối mặt với tình yêu, luôn do dự, không biết làm sao như vậy.

Cảnh Hảo Hảo đi ra từ “Tám giờ rưỡi vĩnh viễn”, đã hơn bảy giờ sáng, trên đường phố Tô Châu, người đã bắt đầu có chút nhiều.

Cảnh Hảo Hảo cả đêm chưa ngủ, hiện tại lại bởi vì chính mình quyết định cùng một chỗ với Lương Thần, tuy rằng kéo ra không nhiều sáng khoái tinh thần, nhưng cũng đã hoàn toàn tháo tảng đá đè ở đáy lòng mấy ngày nay xuống.

Cảnh Hảo Hảo mua cho mình và Từ Dung một chút đồ ăn sáng ở quán bữa sáng, ngăn cản một chiếc xe taxi trực tiếp đi bệnh viện.

Bởi vì tâm tình tốt, lúc cô đối mặt với y tá, trên mặt đều lộ ra một chút cười yếu ớt.

Trong hành lang bệnh viện, cho dù là ban ngày, vẫn có vẻ thực yên tĩnh như trước, y tá mặc áo trắng, đẩy bình truyền dịch không ngừng xuyên qua từng phòng bệnh.

Cảnh Hảo Hảo đi đến cửa phòng bệnh Lương Thần, vừa định nâng tay lên đẩy cửa, lại nghe được giọng nói của Lương Thần từ bên trong.

Người đàn ông có thể bởi vì vừa mới tỉnh lại, âm điệu có vẻ có chút suy yếu vô lực: “Hảo Hảo đâu? Cô ấy thế nào? Không có chuyện gì chứ?”

“Cô ấy không có việc gì, tôi bảo cô ấy về nhà đi thay quần áo rồi.” Theo sát sau đó, giọng nói Từ Dung cũng truyền ra.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 739: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy [2]

Editor: May

“Vết thương trên cánh tay của cô ấy thế nào? Xử lý chưa?”

Cảnh Hảo Hảo vô thức nắm chặt túi thực phẩm cầm trong tay, chính anh dạo qua một vòng ở quầy môn quan, sống sót sau tai nạn, anh lại có thể quan tâm cô đầu tiên.

Bên trong hơi an tĩnh trong chốc lát, giọng nói của Lương Thần, lại truyền ra: “Chuyện tôi bị thương, cậu không nói cho người bên nhà cũ chứ?”

“Không có, tối hôm qua Cảnh Hảo Hảo gọi điện thoại vội vội vàng vàng, tôi hoàn toàn chưa kịp thông báo cho người nhà cũ, hơn nữa lúc ấy đêm hôm khuya khoắc, tôi cũng sợ dọa đến bọn họ.”

“Ừ..... Việc này, đừng để cho người bên nhà cũ biết, dù sao tôi không có trở ngại gì, tránh để cho bọn họ quan tâm.”

“Cậu là sợ người trong nhà quan tâm, hay là sợ người trong nhà tìm Cảnh Hảo Hảo phiền toái?”

“A.....” Lương Thần chỉ cười khẽ một tiếng, không có nói chuyện nữa.

Ngũ diệu Từ Dung nhẹ nhàng tiếp tục nói: “Được, tôi còn không hiểu cậu ư? Không phải là sợ lớn nhỏ nhà cũ oán trách, nói Cảnh Hảo Hảo hại cậu không cạn, việc này, tôi khẳng định không nói.”

.....

Cảnh Hảo Hảo một chữ không rời nghe được rành mạch toàn bộ đối thoại bên trong, đáy lòng của cô, trở nên cảm động mà lại ảm áp, cô cố ý đứng ở ngoài cửa trong chốc lát, chờ bên trong hoàn toàn không có âm thanh, mới nhẹ nhàng chuyển tay cầm cửa, đi vào.

Lương Thần có thể bởi vì bị thương nặng mới tỉnh, tinh thần không phải đặc biệt tốt, mở to mắt, nói mấy câu, lúc này đã sắp nặng nề ngủ đi.

Từ Dung nhìn thấy cô tiến vào, đứng lên.

Cảnh Hảo Hảo đặt bữa sáng mang đến lên trên bàn, ý bảo Từ Dung đi ăn một chút gì đó, sau đó bước đi đến bên giường, nhìn chăm chăm sắc mặt có vẻ tái nhợt của Lương Thần, có áy náy và đau lòng nói không nên lời.

.....

Chuyện Lương Thần bị thương, chẳng những không có nói cho người nhà cũ, đến ngay cả mọi người ở biệt thự giữa sườn núi cũng không biết chút nào.

Trong công ty tập đoàn Giang Sơn, ngoại trừ hai người Tô Tiểu Tả và trợ lý biết tình huống, người khác, đều cho là đại BOSS tạm thời có việc, đi công tác.

Mấy ngày đầu, trong truyền dịch của Lương Thần thêm rất nhiều thành phần thuốc ngủ, thời gian anh tỉnh lại hơi ngắn, đại đa số đều là ngủ mê man.

Tuy rằng trong bệnh viện an bài hai quản lý, nhưng Cảnh Hảo Hảo vẫn mỗi ngày nghiêm túc canh giữ ở bên người Lương Thần, vẫn chiếu cố anh.

Vào lúc thân thể Lương Thần dần dần tốt lên, Tô Tiểu Tả và trợ lý thường xuyên gặp qua, mỗi lần đến, đều là ôm một xấp văn kiện lớn.

Gần đây Cảnh Hảo Hảo vì chiếu cố anh, vẫn không có đi lớp học ban đêm.

Cho nên, lúc Lương Thần phê duyệt văn kiện, cô an vị ở một bên, học bổ túc những bài học đã sót trong khoảng thời gian này.

Trừ bỏ ngẫu nhiên gặp được Tô Tiểu Tả, trợ lý, còn có Từ Dung, trong phòng bệnh của bệnh viện, đại đa số đều là hai người Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần.

Ngày, trôi qua thích ý mà lại thanh thản, ngẫu nhiên Lương Thần trong lúc bận rộn, ngẩng đầu nhìn thấy sườn mặt Cảnh Hảo Hảo chuyên chú đọc sách, thần thái liền nhìn đến hơi có chút thất thần.

Sau đó, anh có thể xuống giường, thường xuyên sẽ vào lúc Cảnh Hảo Hảo ghi bút ký, đi đến bên người cô, nhìn thấy chỗ cô chú thích sai, vươn ngón tay chỉ chỗ sai.

Sau đó nữa, Cảnh Hảo Hảo dứt khoát gặp đề bài khó, đều sẽ đưa cho Lương Thần, mỗi lần khi cô nhìn thấy Lương Thần gần như là hạ bút thành văn viết xuống đáp án, ánh mắt nhìn Lương Thần, sẽ mang theo vài phần sùng bái.

Lương Thần rất hưởng thụ ánh mắt như vậy của Cảnh Hảo Hảo, mỗi lần đều sẽ cảm thấy tâm được lấp tràn đầy, sau đó đáy lòng hận không thể, chính mình có thể mỗi ngày bị thương ở trong bệnh viện hưởng thụ đãi ngộ như vậy.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 740: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy [3]

Editor: May

Đây là sau khi hai người chia tay, lần đầu tiên ở chung một chỗ lâu như vậy.

Ai cũng không có mở miệng nói cùng một chỗ với đối phương.

Mắt thấy thân thể Lương Thần càng ngày càng tốt, trong bệnh viện đã thông báo qua vài ngày nữa anh liền có thể xuất viện, tâm tình của Lương Thần cũng càng ngày càng trở nên hồngбет.

Anh thực hy vọng phương thức ở chung như thế ngoại đào viên ở trong bệnh viện với Cảnh Hảo Hảo lâu thêm một chút.

Anh có chút đoán không ra tâm tư Cảnh Hảo Hảo, anh cũng không xác định, sau khi mình và cô rời khỏi bệnh viện, có phải liền có thể không còn liên quan giống như trước khi chia tay không?

Nhưng Cảnh Hảo Hảo cố tình rất khác với anh, nhìn thấy anh khỏi hẳn, rốt cục có thể xuất viện, cả người lại trở nên đặc biệt vui vẻ.

Gần đây, Lương Thần ở trong bệnh viện, vẫn đều là một mình Cảnh Hảo Hảo phụng bồi, cho nên thật sự là rất ít phiền toái hai quản lý kia.

Tuy rằng gần như không có ai biết Lương Thần nằm viện, nhưng Từ Dung, trợ lý và Tô Tiểu Tả của Lương Thần, mỗi lần đến đều mang theo

hoa tươi, hoa quả.

Cho nên xế chiều ngày xuất viện, Cảnh Hảo Hảo liền sửa sang lại hoa quả và hoa tươi giống như có thể xếp thành núi nhỏ kia.

Lương Thần phê duyệt xong một phần văn kiện cuối cùng, có chút mệt mỏi xoa nhẹ mi tâm của mình một chút, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo vẫn bận rộn với đám hoa tươi và thuốc bổ đó cho đến bây giờ còn chưa yên tĩnh, nhin không được lên tiếng hỏi: “Em vẫn giày vò những thứ kia làm cái gì?”

Bởi vì hoa quả mua quá nhiều, hai người cô và Lương Thần hoàn toàn ăn không hết, có vài thứ đã bị hư.

Cảnh Hảo Hảo chọn lựa hoa quả tốt ra, vừa bày trái cây vào trong rổ, vừa nói: “Ném những hoa quả này thì rất đáng tiếc, ngày mai lúc xuất viện, em tặng những hoa quả này cho quản lý làm tạ lễ.”

Vừa nghe đến hai chữ “Xuất viện” này, đáy lòng Lương Thần không thoải mái một trận, có chút không yên lòng “ừm” một tiếng, nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo đang bận rộn với một đồng hoa quả, ánh mắt trở nên có chút hoảng hốt.

Cảnh Hảo Hảo vẫn giày vò đến khi y tá đưa bữa tối tới, mới làm xong những hoa quả này.

Lương Thần nằm ở trên giường bệnh, một bàn tay khoát lên trên trán của mình, trợn tròn mắt, nhìn trần nhà, không biết suy nghĩ cái gì.

Cảnh Hảo Hảo đặt cơm tối y tá đưa tới ở trên bàn cơm, sau đó bước đi đến bên người Lương Thần, kêu anh rời giường đi rửa tay, ăn cơm tối.

Lương Thần lại nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo, trực tiếp nhắm hai mắt lại.

Cảnh Hảo Hảo bị Lương Thần làm cho có chút mặt danh kỳ diệu, nhú mi tâm lại, sau khi cẩn thận suy nghĩ một lúc lâu, cũng không nghĩ tới rốt cuộc mình đã làm gì chọc anh mất hứng.

Từ sau khi Lương Thần bị thương vì cô, cô đối với Lương Thần vẫn rất áy náy, cho nên liền vươn tay, lôi kéo cánh tay anh: “Alo.”

Lương Thần vẫn là tư thái thờ ơ.

Cảnh Hảo Hảo vểnh môi, cuối cùng xoay người đi vào toilet, trước rửa tay của mình, sau đó cầm khăn lông ướt đi ra, lau tay cho Lương Thần, lau khô cho anh, sau đó đặt khăn mặt tới một bên, nói: “Đứng lên, ăn cơm.”

Lần này Lương Thần dứt khoát trực tiếp xoay người, cho Cảnh Hảo Hảo một bóng lưng.

Vẻ mặt Cảnh Hảo Hảo mờ mịt nhìn cái ót của anh trong chốc lát, vươn tay, chọc chọc bờ vai của anh: “Lương Thần, anh đang mất hứng sao?”

Lương Thần vẫn trầm mặc.

“Nhưng, vì sao anh lại mất hứng chứ?”

“.....”

“Anh không nói cho em biết, em cũng không biết.”

“.....”

“Chúng ta ăn cơm trước được không, lát nữa thức ăn sẽ nguội rồi.”

“.....”

Cảnh Hảo Hảo liên tục nói nhiều câu như vậy, Lương Thần vẫn luôn không có cho cô trả lời thuyết phục, cuối cùng cô cũng rõ ràng ngậm miệng

lại.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 741: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy [4]

Editor: May

Hai người cứ trầm mặc nôn khí như vậy.

Cảnh Hảo Hảo biết Lương Thần đây là mất hứng, nhưng cô lại không rõ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Cảnh Hảo Hảo vốn nghĩ, mặc kệ Lương Thần, đợi lát nữa anh đói bụng khẳng định sẽ tự mình đứng lên ăn, nhưng khi cô nhìn thấy đồng phục bệnh nhân Lương Thần mặc trên người, đáy lòng của cô lập tức trở nên mềm nhũn, lại vươn tay, bắt lấy cánh tay Lương Thần, nói: “Đồ ăn thật sự sắp nguội rồi.....”

Thật ra Lương Thần chính là bởi vì sắp xuất viện nên tâm tình không tốt, không phải anh kiêu cách, anh là thật sự rất hưởng thụ cảm giác Cảnh Hảo Hảo quay chung quanh anh như vậy.

Nhưng Cảnh Hảo Hảo đột nhiên không nói, đáy lòng anh lập tức trở nên khẩn trương lên.

Vào lúc anh nghĩ chính mình có nên xoay người đi đỡ Cảnh Hảo Hảo không, anh cảm giác được cánh tay mình bị ngón tay mềm mại của cô bắt lấy, giống như là cô nhẹ nhàng bưng lấy tim của anh, khiến cho khóe môi anh đưa lưng về phía Cảnh Hảo Hảo, nhin không được liền nâng lên.

Anh nghe được lời nói của Cảnh Hảo Hảo, lập tức thu hồi tươi cười, mặt kéo căng, không lên tiếng.

Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy chính mình đổ dầm thế nào, người đàn ông này đều không ăn, cô liền phồng má suy nghĩ trong chốc lát, sau đó vòng vo xoay chuyển, ngữ điệu mềm nhẹ mở miệng nói: “Lương Thần, em đói bụng.....”

Âm trong lời nói của Cảnh Hảo Hảo còn chưa rơi xuống, Lương Thần lập tức ngồi dậy từ trên giường: “Chúng ta ăn cơm đi.”

Động tác của anh vừa nhanh lại lưu loát, Cảnh Hảo Hảo ngồi ở một bên sợ tới mức nhảy dựng, sau đó Cảnh Hảo Hảo liền có chút dờ khóc dờ cười câu khóe môi một chút.

Người đàn ông này..... Nếu đã giận dỗi, sao còn giận dỗi không kiên quyết như vậy?

.....

Ăn xong cơm tối, Cảnh Hảo Hảo gọi y tá tới bưng đồ ăn xuống.

Bởi vì sáng sớm hôm sau sẽ xuất viện, cho nên buổi tối, bệnh viện an bài cho Lương Thần một kiểm tra toàn thân.

Lúc kiểm tra chấm dứt, đã là chín giờ tối, Cảnh Hảo Hảo đếm ra mấy viên thuốc hầu hạ Lương Thần uống, sau đó liền tắt đèn, leo lên giường, nằm ở bên người anh.

Giường trong gian phòng bệnh này của Lương Thần, chiều rộng một mét năm, hai người ngủ vừa vặn.

Lúc ban đầu, Cảnh Hảo Hảo là ngủ ở trên sofa, hoặc là ghé vào bên giường, sau đó Lương Thần có thể xuống giường, liền thừa dịp ban đêm cô

ngủ, ôm cô trở về trên giường bệnh của anh.

Nhiều lần, Cảnh Hảo Hảo phát hiện mỗi lần nửa đêm Lương Thần đều chờ chính mình ngủ thiếp đi, liền bế cô lên giường, mới bằng lòng đi vào giấc ngủ, cô vì chăm sóc giấc ngủ của anh, sau đó dứt khoát trực tiếp vào lúc đi ngủ, leo lên giường bệnh của anh, cùng anh đi vào giấc ngủ.

Bởi vì ngày hôm sau sẽ xuất viện, Lương Thần thấp thỏm không yên, ở bên người Cảnh Hảo Hảo, vẫn lăn qua lộn lại không ngừng.

Nhiều lần lúc Cảnh Hảo Hảo sắp đi vào giấc ngủ, đều bị anh chuyển động đến tỉnh lại, cuối cùng Cảnh Hảo Hảo mở to mắt, nhìn Lương Thần, nói: “Không thoải mái chỗ nào à?”

“Không.”

“Vậy đi ngủ sớm một chút đi, sáng mai còn phải làm thủ tục xuất viện.”

Lần này Lương Thần trực tiếp không có trả lời, một lát sau, lại lật người một cái.

Cảnh Hảo Hảo lại mở to mắt, nhìn về phía Lương Thần, lại đối diện với tầm mắt của anh.

Ánh mắt của cô, trong suốt thấy đáy, mang theo một chút sương mù nhàn nhạt, nhiễm ánh sáng dịu dàng, trong nháy mắt Lương Thần nhìn thấy liền bị hấp dẫn vào bên trong, tâm tình nóng nảy vừa rồi, cũng tiêu tán theo.

Anh thẳng tắp nhìn chăm chăm ánh mắt của cô trong chốc lát, sau đó mặt hướng về phía mặt của cô, càng dựa vào càng gần, cuối cùng chậm rãi chiếm cứ toàn bộ tầm nhìn của cô, sau đó cánh môi, liền dừng ở trên mắt của cô.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 742: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy [5]

Lông mi thật dài của Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng run rẩy hai cái, cuối cùng liền chậm rãi khép lại.

Lương Thần nuốt nuốt nước miếng, khó có thể khống chế đem một đường chuyển cánh môi từ mí mắt cô xuống, cuối cùng liền in ở trên cánh môi của cô.

Anh hôn nhẹ nhàng chậm chạp mà lại cẩn thận, mang theo vài phần lưu luyến quên về, chậm chạp không chịu rời đi.

Hô hấp của anh, trở nên càng ngày càng dồn dập, cuối cùng, liền nhịn không được vươn tay, đi cởi quần áo của Cảnh Hảo Hảo.

Trong phòng đặc biệt yên tĩnh, Cảnh Hảo Hảo chỉ cảm thấy hô hấp của mình, bên tai đều là tiếng thở dốc của Lương Thần, cả người cô như là bị hãm sâu vào trong biển rộng không thấy đáy, chìm chìm nổi nổi, không có ý thức.

Đột nhiên, cô cảm giác được trước ngực của mình chợt lạnh, lúc này mới chợt thanh tỉnh lại.

Bác sĩ từng dặn dò cô, hiện tại xương chân của anh còn chưa hoàn toàn lành lại, gần đây tận lực đừng dùng sức, để tránh lệch vị trí.

Cảnh Hảo Hảo vội vàng vươn tay, bắt lấy tay cấp bách của Lương Thần, lên tiếng ngăn cản: “Không được.”

Tay Lương Thần, đặt ở trước ngực Cảnh Hảo Hảo, không có dời đi.

Dưới tình thế cấp bách, Cảnh Hảo Hảo liền dùng sức lật cả người Lương Thần đến phía bên kia của giường.

Lương Thần thật không ngờ khí lực của Cảnh Hảo Hảo đột nhiên sẽ trở nên lớn như vậy, anh nằm ở trên giường sững sốt trong chốc lát, sau đó liền hít sâu hai hơi, bình ổn một chút lửa dục trong cơ thể của mình, nhắm mắt lại, không rên một tiếng.

Lúc này Cảnh Hảo Hảo không có một chút buồn ngủ, cô im lặng nằm trong chốc lát, nghiêng đầu, lặng yên không một tiếng động quan sát người đàn ông bên người của mình một chút.

Tuy rằng anh nhắm mắt lại, nhưng trên mặt anh ngưng đọng vẻ lạnh lẽo, lại làm cho Cảnh Hảo Hảo biết, anh đây là đang mất hứng.

Thật ra hai ngày trước Cảnh Hảo Hảo liền phát hiện tâm tình Lương Thần có chút không tốt, nhưng vẫn không có hiểu được đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, nhưng cũng không có đặc biệt dễ dàng mất hứng như hôm nay vậy.

Cảnh Hảo Hảo phát hiện, yêu một người, thật sự là một chuyện đòi mạng, khi anh mất hứng, bạn muốn không nhìn cũng không có thể.

Cảnh Hảo Hảo yên lặng thở dài một hơi dưới đáy lòng, xoay người, dùng cánh tay đụng đụng Lương Thần, nói: “Anh mất hứng?”

“Không có.”

“Vừa nghe ngữ khí của anh, liền biết là có.”

“Không có.”

“Bác sĩ nói, chân của anh không thể dùng lực..... Làm chuyện này, anh thích ở phía trên, chân khẳng định sẽ chịu lực, em sợ vết thương của anh thất vật vả mới tốt lên, lệch vị.....” Lúc Cảnh Hảo Hảo nói xong một câu cuối cùng, mặt nháy mắt giống như bốc cháy lên, cô hận không thể cắn rơi đầu lưỡi của mình, cô là đang nói cái gì vậy, cái gì mà anh thích ở phía trên.....

Lương Thần nghe câu này, cố nén khóe môi muốn giương lên.

Hóa ra cô không phải không muốn làm với anh, mà là lo lắng cho thân thể của anh.

Bởi vì đáp án này, làm cho anh quá mức vui sướng, anh sợ chính mình vừa mở miệng, liền nhin không được ôm câu môi nở nụ cười, cho nên liền cố nén biểu tình, tiêu hóa cao hứng này dưới đáy lòng.

Cảnh Hảo Hảo nói xong câu đó, vốn là xấu hổ khó nhin, bây giờ còn rơi vào kết cục Lương Thần hoàn toàn không để ý tới chính mình, cả người cô lập tức trở nên lại càng ngượng ngùng hơn.

Cô cầm lấy chăn, nhắm nạy tính tình đợi trong chốc lát, vẫn không có đợi được Lương Thần nói chuyện, ngượng ngùng của cô bắt đầu biến thành ủy khuất.

Thật ra việc này cũng không phải là chuyện lớn, bình thường Cảnh Hảo Hảo cũng không có yếu ớt như vậy, nhưng cô bởi vì thốt ra lời nói như thế nên cảm thấy thẹn, hơn nữa còn bị Lương Thần không để ý đến, hốc mắt chính là nhin không được liền đỏ lên.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 743: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy [6]

Editor: May

Chính mình rồi cuộc làm sai cái gì, chọc anh đối với cô như vậy chứ.....

Cảnh Hảo Hảo cố ý giật giật hai chân, còn đụng chạm da thịt Lương Thần một chút, kết quả người đàn ông, vẫn không có phản ứng gì như trước, khóe mắt Cảnh Hảo Hảo ướt át, thoáng cái biến thành nước mắt, rơi xuống một giọt.

Sau khi một giọt nước mắt rơi xuống, Cảnh Hảo Hảo liền cảm thấy chính mình càng ủy khuất, sau đó giọt thứ hai, giọt thứ ba..... Nước mắt tách tách rơi không ngừng.

Cô thỉnh thoảng nâng cánh tay lên, đi lau khóe mắt của mình.

Lương Thần nằm ở một bên, dư quang khóe mắt nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo vẫn lặp lại một động tác, nhìn không được nhú nhú mày, kết quả nhìn thấy trên mu bàn tay của Cảnh Hảo Hảo đều là nước ẩm ướt, anh lập tức liền giống như lăn một vòng lật người, ôm Cảnh Hảo Hảo đến dưới thân mình, nhìn ánh mắt đỏ rực của cô, vội vàng mở miệng, nói: “Hảo Hảo, em làm sao vậy?”

Anh lại có thể còn hỏi cô làm sao vậy..... đầu sỏ gây nên này!

Nước mắt Cảnh Hảo Hảo, tách tách chảy càng mạnh hơn.

Lương Thần vội vàng luống cuống tay chân lau nước mắt cho Cảnh Hảo Hảo, ngữ khí gấp thành một đoàn: “Hảo Hảo, đừng khóc, Hảo Hảo.....”

Cảnh Hảo Hảo mang theo khóc nức nở, mở miệng nói: “Đều tại anh.”

Lúc này Lương Thần, làm sao quản ai đúng ai sai, lập tức gật đầu, không e dè nói: “Đúng, đều do anh, đều do anh.”

“Anh khốn kiếp.”

“Đúng, anh khốn kiếp.”

“Em chán ghét anh.”

“Đúng, chán ghét, anh chán ghét.”

Cảnh Hảo Hảo bị Lương Thần học trả lời giống như đọc lại, chọc cho nín khóc mỉm cười, cô ý thức được chính mình vừa khóc vừa cười, vội vàng dừng cười lại, nâng tay lên lau nước mắt một phen, ngữ khí đáng thương hề hề nói: “Anh khi dễ em.”

“Anh sai lầm rồi, anh không nên khi dễ em.” Lương Thần vừa mới nói xong câu đó, liền dừng một chút, chờ một lát..... Lương Thần vẻ mặt khẩn trương nhìn Cảnh Hảo Hảo, nói: “Hảo Hảo, anh khi dễ em khi nào?”

“Anh còn không thừa nhận.....” Nước mắt Cảnh Hảo Hảo rơi càng hung.

Trời đất chứng giám, anh khi dễ cô khi nào?

Lương Thần nhìn Cảnh Hảo Hảo hoa lê dầm mưa, hoàn toàn không dám phân rõ phải trái, không hề thỏa hiệp mở miệng, nói: “Đúng đúng

đúng, anh thừa nhận, anh thừa nhận, anh không nên khi dễ em. Hảo Hảo, em khi dễ anh, muốn khi dễ như thế nào liền khi dễ như thế đó, khi dễ lại.....”

Lương Thần nói xong liền bắt lấy tay nhỏ bé của Cảnh Hảo Hảo, đánh lên mặt của mình.

Ngón tay Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng rút về một chút, liền để trên cổ Lương Thần.

Lương Thần thuận thế cúi đầu, hôn từng giọt nước mắt trên mặt Cảnh Hảo Hảo.

Cánh môi anh mềm mại nhẹ nhàng chậm chạp, chọc Cảnh Hảo Hảo tê ngứa một chút.

Cuối cùng, Lương Thần liền dừng ở trên môi Cảnh Hảo Hảo, trần trọc hôn môi một trận, sau đó lưu luyến không rời kéo ra một chút khoảng cách, nói: “Hảo Hảo, anh yêu em còn không kịp, làm sao nỡ khi dễ em?”

“Thật sự?” Cảnh Hảo Hảo trừng mắt nhìn, đáp lại một câu.

“Thiên chân vạn xác.” Lương Thần vừa nói, vừa lại ngăn chặn môi Cảnh Hảo Hảo thật sâu.

Thật lâu sau, Lương Thần mới nhẹ nhàng buông môi Cảnh Hảo Hảo ra, cánh môi không ngừng mổ môi Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo mở mắt to ngập nước, hỏi: “Thiên chân vạn xác đến mức nào?”

Lương Thần bị hỏi đến dừng lại một lát.

Anh còn chưa kịp trả lời, Cảnh Hảo Hảo liền ôm lấy cổ anh, hơi ngược hai gò má, tiến đến bên tai anh, nghiến ngấm nói từng chữ một: “Có

phải thiên chân vạn xác đến, vì em, có thể biến giọng nói thành giọng nói của Thẩm Lương Niên không?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 744: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy [7]

Editor: May

Hơi thở ấm áp nhàn nhạt của Cảnh Hảo Hảo phun ở bên tai Lương Thần, làm cho anh có chút thần hồn điên đảo.

Nhưng mà, khi anh nghe được những lời này của Cảnh Hảo Hảo, toàn thân anh trong nháy mắt cứng ngắc lại.

Anh xoay qua, ánh mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo mang theo một chút hoảng sợ: “Cảnh, Cảnh, Hảo Hảo, em, em đang nói cái gì?”

Cảnh Hảo Hảo ôm lấy cánh tay anh, cười đến vẻ mặt ngọt ngào, mặt càng thêm gần sát hai gò má của anh một chút: “Anh thật sự không biết em đang nói cái gì?”

Trán Lương Thần, phủ kín một tầng mồ hôi.

Cảnh Hảo Hảo chợt đẩy cổ Lương Thần ra, xốc chần lên xuống giường, chạy vội tới trước sofa, lấy di động của Lương Thần từ trong túi xách mình ra, sau đó bò lại lên giường, lắc lắc với Lương Thần, liền trực tiếp nhấn mở file ghi âm tức thì của anh, lập tức truyền đến giọng nói “Thẩm Lương Niên” sao chép từ Lương Thần.

Những lời này, lúc trước khi Lương Thần ghi âm, bởi vì ngưỡng ngưỡng, đều là trốn ở trong toilet, khóa trái cửa để ghi chép.

Trong khoảnh khắc đó, Lương Thần như là bí mật nhỏ của mình bị người biết, toàn thân tràn ngập xấu hổ, không được tự nhiên.

Lúc trước anh nên hoàn toàn xóa sạch những bản ghi âm này, sao anh không có chuyện gì lại lưu giữ ở trong điện thoại của mình, vẫn lưu trữ thì thôi đi, hiện tại lại bị phát hiện!

Mặt Lương Thần, hiện lên một chút đỏ sạm, ảo não vươn tay, cướp đi di động trong tay Cảnh Hảo Hảo, nhanh chóng hủy thi diệt tích.

Cảnh Hảo Hảo lại khí định thần nhàn ngồi ở trước mặt Lương Thần, nhìn ngón tay anh run run xóa đoạn ghi âm, sau đó, chờ lúc Lương Thần âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, mới không nhanh không chậm mở miệng, học ngữ khí nói chuyện khi anh bức bách cô năm đó, mở miệng nói: “Sao lại xóa đi? Vừa rồi anh còn chưa có nghe xong đâu, trong di động và USB của em, đều còn có bản sao đấy, muốn bây giờ em lấy ra, phát lại lần nữa cho anh không!”

Lương Thần sợ tới mức cả người vội vàng né ra sau một chút, nhìn Cảnh Hảo Hảo, giật mình nói: “Em lại có thể còn lưu lại?”

“Ừ.” Cảnh Hảo Hảo đặc biệt nghiêm túc gật gật đầu, sau đó liền tiến đến trước mặt Lương Thần, cười ấm áp với anh, nói: “Lương Thần, em nói cho anh biết, nếu anh còn dám khi dễ em, ném sắc mặt cho em xem, phát giận với em, em liền trực tiếp mang những đoạn ghi âm kia ra ngoài ánh sáng, em sẽ để cho mọi người toàn thế giới biết, tổng tài tập đoàn Giang Sơn đại danh鼎鼎, bắt chước giọng nói của một người đàn ông khác là bộ dạng gì!”

Ngữ khí Cảnh Hảo Hảo rõ ràng ôn nhu êm tai, Lương Thần lại nghe đến sau lưng toát mồ hôi.

Cảnh Hảo Hảo nhìn người đàn ông vừa mới bày sắc mặt thờ ơ cho mình xem, đang có vẻ mặt thất kinh, nhất thời mặt mày hờ hờ nâng cánh

tay lên, treo trên cổ của anh, lắc đầu, dùng ngữ khí chỉ huy cấp dưới, nói: “Lương Thần, hiện tại em ra lệnh cho anh, bắt đầu từ ngày mai, mười giờ rưỡi tối mỗi ngày, đúng giờ ở cửa đại học Giang Sơn đón em tan học, đưa em về nhà!”

“Nếu anh dám muộn, không đến, em liền tung đoạn ghi âm kia lên mạng!” Nói xong, Cảnh Hảo Hảo liền lôi kéo Lương Thần nằm song song ở trên giường bệnh, còn vươn tay, ôn nhu sờ sờ hai gò má Lương Thần, ngữ khí cũng là nhu tình như nước: “Có nghe thấy chưa?”

Lương Thần gật gật đầu, đáy lòng yên lặng nghĩ, anh đây là bị Cảnh Hảo Hảo dùng ghi âm của anh, học tác phong năm đó của anh, uy hiếp?

Chỉ là, sao anh cảm thấy, chính mình bị uy hiếp, nhưng lại rất cam tâm tình nguyện, tâm hoa nô phóng chứ?

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 745: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy [8]

Mấy ngày nay anh lo lắng sau khi mình xuất viện, sẽ trở lại trạng thái chia tay với cô

Kết quả cô lại nói, để cho anh mỗi ngày đưa cô tan học về nhà.

Thật sự là..... cầu còn không được!

Giống như là phe phẩy đuôi với Cảnh Hảo Hảo, nói, uy hiếp uy hiếp thêm anh đi, phải làm sao bây giờ?

Lương Thần không khống chế được câu môi, ngây ngốc cười ra tiếng.

Cảnh Hảo Hảo nằm ở một bên, nhìn chăm chăm Lương Thần cười ngây ngô kia, nhất thời bĩu môi, có chút không hài lòng.

Năm đó, lúc cô bị uy hiếp, thống khổ như vậy, anh không phải cũng là nên thống khổ sao? Sao nhìn thế nào cũng thấy rất sung sướng?

Chẳng lẽ là mình uy hiếp quá nhẹ?

Cảnh Hảo Hảo cắn ngón tay, yên lặng suy nghĩ trong chốc lát, sau đó bắt đầu gia tăng điều kiện kèm theo: “Lương Thần, anh đón em tan học, em là có điều kiện.”

“Ừ, em nói.” Lương Thần là một bộ dáng rất dễ thương lượng.

“Không được lái xe sang trọng đón em tan học về nhà.” Cảnh Hảo Hảo vốn là muốn sửa trị Lương Thần, phải biết rằng trong nhà anh, tùy tiện một chiếc xe, đều rất đắt tiền, hơn nữa người quen lái xe sang trọng, sao có thể chịu được một chiếc xe tầm thường?

Nhưng khi cô nói xong câu đó, đột nhiên cảm thấy ý nghĩ này của mình rất sáng suốt, dù sao cô là đang đến trường, những bạn học cùng lớp, đều là giai tầng tiền lương, nếu cô bị người biết, có có một bạn trai có tiền như vậy, chẳng may những người đó cảm thấy chênh lệch lớn với cô, xa cách cô thì làm sao bây giờ?

Cảnh Hảo Hảo yên lặng vỗ tay cho chính mình dưới đáy lòng, sau đó liền trông mong nhìn về phía Lương Thần, chờ nhìn bộ dáng khó xử của anh.

Kết quả, Lương Thần lại vẻ mặt thoải mái, giống như đây cũng không là chuyện gì, gật gật đầu với Cảnh Hảo Hảo, nói: “Ngày mai anh bảo trợ lý chọn thêm một chiếc xe.”

Thật ra suy nghĩ của Lương Thần cũng giống Cảnh Hảo Hảo một chút, cô học lớp học ban đêm, đại đa số đều là người làm công, người đến từ khắp các miền, khó tránh khỏi sẽ không gặp phải vài người lộn xộn, nếu bị người biết, cô có người có tiền như vậy đón cô tan học về nhà, sau đó mưu đồ gây rối, bắt cóc Cảnh Hảo Hảo, vợ vét tài sản tiền tài thì làm sao bây giờ? Tiền tài là chuyện nhỏ, an toàn của Cảnh Hảo Hảo mới là chuyện lớn.

.....

.....

Ngày hôm sau xuất viện, trợ lý Lương Thần lái xe tự mình tới đây đón.

Cảnh Hảo Hảo đã rất nhiều ngày không có đi cửa hàng bán hoa của mình, trực tiếp bảo trợ lý Lương Thần đưa mình đi cửa hàng bán hoa.

Cửa hàng bán hoa được Tiên nhi xử lý gọn gàng ngăn nắp, sau khi Cảnh Hảo Hảo đi vào, liền trực tiếp bận rộn lên.

Cô trước chọn lựa hoa hồng và hoa bách hợp ra, cắt rễ chỉnh tề, sau đó bắt đầu đóng gói, chưa đến chốc lát, liền nhanh nhẹn đóng gói ra một bó hoa tươi xinh đẹp.

Cảnh Hảo Hảo đặt ở cửa, rót một ít dịch dinh dưỡng, xoay người tiếp tục đi bận rộn.

.....

Lương Thần vốn là muốn trực tiếp về công ty.

Nhưng xe vừa mới khởi động, anh để cho trợ lý dừng xe, chính mình lại đi trở về cửa hàng bán hoa của Cảnh Hảo Hảo lần nữa.

Ngày cửa hàng bán hoa của cô khai trương, anh còn giấu tên bảo người ta đưa tới một lẵng hoa, rất nhiều lần anh đều bồi hồi ở cửa hàng bán hoa của cô, nhưng luôn không có đi vào.

Lương Thần cách cửa thủy tinh, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo ở bên trong đang sửa sang lại hoa, khóe môi nhin không được kéo một cái, liền đẩy cửa đi vào.

“Hoan nghênh quang lâm.” Cảnh Hảo Hảo nghe được tiếng đẩy cửa, theo thói quen chào hỏi.

Lương Thần không nói gì, chỉ ôm lấy hoa tươi Cảnh Hảo Hảo vừa mới đóng gói tốt để ở cửa, đi tới bên người Cảnh Hảo Hảo bận rộn hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Cảnh Hảo Hảo nghiêng đầu, nhìn thoáng qua Lương Thần, thật là.....
sao người đàn ông này còn có thể giả bộ như vậy?

Cảnh Hảo Hảo cũng dứt khoát giả bộ một chút với Lương Thần, dùng
ngữ khí đối đãi với khách hàng nói: “599.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 746: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy [9]

“Xin hỏi có thể giảm giá không?”

Cảnh Hảo Hảo nhìn bộ dáng nghiêm túc mua đồ của Lương Thần, liền cũng mang tư thái bán hàng của mình đến: “Tiên sinh, không thể, gần đây không có ưu đãi.”

“Vậy, xin hỏi có thể cà thẻ không?” Lương Thần nói xong, liền lấy ví tiền từ trong túi ra.

“Có thể.” Cảnh Hảo Hảo xoay người, lấy máy POS tới đây.

Lương Thần đưa thẻ cho Cảnh Hảo Hảo, Cảnh Hảo Hảo nhập số vào, cà thẻ, sau đó đem đưa máy POS tới trước mặt Lương Thần: “Tiên sinh, phiền toái ngài nhập mật mã của ngài vào.”

Lương Thần đứng ở tại chỗ không hề động.

Cảnh Hảo Hảo lên tiếng tiếp tục nhắc nhở lần nữa.

Lúc này Lương Thần mới cau mày, tháo xuống toàn bộ dáng vẻ mua đồ: “Hảo Hảo, chẳng lẽ em không nhớ rõ mật mã thẻ của anh à?”

Cảnh Hảo Hảo thật đúng là không nhớ rõ, cô trừng mắt nhìn về phía Lương Thần, không nói gì.

Lương Thần có chút mất mát nâng tay lên, nhập mật mã vào.

Cảnh Hảo Hảo rắc một ít kim tuyến lên bó hoa kia, đưa cho Lương Thần.

Lương Thần nhận lấy, giây tiếp theo, lại xoay người đưa cho Cảnh Hảo Hảo: "Tặng cho em."

.....

Bảy giờ tối, Cảnh Hảo Hảo đúng giờ lên xe buýt đi đại học Giang Sơn.

Mười giờ rưỡi đêm, chuông báo tan học vừa vang lên, di động Cảnh Hảo Hảo liền vang lên, là Lương Thần gọi tới, nói cho cô biết, đã chờ cô ở cửa trường học.

Sau đó chờ khi Cảnh Hảo Hảo đi ra từ trong trường học, cô mới phát hiện, chính mình đề nghị Lương Thần dừng lái xe sang trọng tới đây đón cô, anh thật đúng là không lái xe sang trọng, bởi vì anh cưỡi một chiếc xe đạp.

.....

Lúc lên đại học, Lương Thần thường xuyên nhìn thấy cảnh tượng nam sinh cưỡi xe đạp trong vườn trường, chở nữ sinh trên đường bằng phẳng của trường học, chạy như bay qua.

Lúc đó anh không có cảm xúc quá lớn, nhưng hôm nay, bảo trợ lý mua một chiếc xe đạp, lúc một giờ trước cưỡi đến đây đón Cảnh Hảo Hảo, đáy lòng anh lại dâng đầy một tầng chờ mong.

Đợi khi Cảnh Hảo Hảo thật sự ngồi ở trên chỗ ngồi phía sau của anh, ôm thắt lưng anh, anh phát hiện, loại cảm giác này, so với cảm giác lái xe sang trọng chở Cảnh Hảo Hảo, còn muốn thân mật, ngọt ngào hơn rất nhiều.

Đêm mùa xuân, gió từ từ thổi, Lương Thần chở Cảnh Hảo Hảo xuyên qua đường phố đèn nê ông của thành phố Giang Sơn.

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở chỗ ngồi phía sau, mùi hương trên người người đàn ông xen lẫn mùi mồ hôi nhàn nhạt, truyền vào trong mũi của cô.

Loại mùi hương này, cũng không làm cho người ta chán ghét, ngược lại, làm cho đáy lòng cô có một loại hạnh phúc mạc danh kỳ diệu.

.....

Buổi sáng mỗi ngày, Lương Thần vẫn đi cửa hàng bán hoa của Cảnh Hảo Hảo, mua một bó hoa, tặng cho Cảnh Hảo Hảo. Chạng vạng mỗi ngày, cưỡi xe đạp, đúng giờ chờ ở cửa đại học Giang Sơn, đưa Cảnh Hảo Hảo về nhà.

Vài ngày trôi qua, Cảnh Hảo Hảo cảm thấy Lương Thần tặng hoa tươi có chút lãng phí, vì thế, vào lúc người hỏi thăm giá cả, cô liền dứt khoát bán hoa theo giá gốc.

Sở dĩ Cảnh Hảo Hảo làm như vậy, thật ra là vì không cho Lương Thần mua hoa tặng cho cô nữa, để tránh lãng phí.

Kết quả, khi cô nói chuyện này cho Lương Thần biết, Lương Thần lại vẻ mặt bình tĩnh không có phản ứng gì, ngày hôm sau, đi cửa hàng bán hoa, mua một bó hoa càng đắt tiền hơn.

Vì thế, mỗi ngày một bó hoa của Cảnh Hảo Hảo, kiếm được giá tiền gấp đôi.

Đợi đến cuối tuần, khi cô làm thống kê lợi nhuận một tuần, phát hiện lại có thể tăng hơn trước 5000 nhân dân tệ.

Mà trong 5000 nhân dân tộc này, có 4000 nhân dân tộc đều là Lương Thần cống hiến.

Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm số tiền dư ra này, ở trong đầu nhin không được nghĩ, cô đây có tính là bị Lương Thần bao nuôi không?

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 747: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy [10]

Editor: May

Mỗi tuần 4000 đồng tiền, một tháng chính là một vạn sáu..... tuy rằng tiền này đối với Lương Thần mà nói không đáng giá nhắc tới, nhưng đối với dân chúng bình thường mà nói, đã xem như là một khoản lớn.

Mà cô, hoàn toàn có thể dựa vào tiền này để sống!

Cả ngày Cảnh Hảo Hảo đều nghĩ đến, chính mình có tính là bị bao nuôi không, thế cho nên đến buổi tối lúc đi học, cô còn thường xuyên có sai sót, viết hai chữ bao nuôi ở trên giấy trắng này.

Kết quả, Cảnh Hảo Hảo đắm chìm ở trong chính mình có phải bị “Bao nuôi” không, vào lúc buổi tối tan học, lại có thể gặp được một chuyện càng nghiêm trọng hơn!

.....

Một ngày này, vẫn là mười giờ hai mươi như cũ, Lương Thần liền canh giữ ở cửa đại học Giang Sơn.

Lúc mười giờ rưỡi, Lương Thần gọi cho Cảnh Hảo một cú điện thoại, điện thoại cắt đứt, anh liền nhàn nhã đứng ở bên cạnh xe của mình, nhìn chăm chăm cửa trường học, chờ Cảnh Hảo Hảo đi ra.

Lúc trước, mười giờ bốn mươi phút, Cảnh Hảo Hảo sẽ đi ra từ cửa trường học, nhưng hôm nay mười giờ bốn mươi, Lương Thần chờ được không phải Cảnh Hảo Hảo, mà lại là một cô gái xa lạ

Cô ta mặc một thân váy trắng thuần, tóc dài đen nhánh, mềm mại khoác ở sau đầu, dung nhan trang điểm tinh xảo, mang một đôi giày cao gót tám cm, khoan thai đi đến trước mặt anh.

“Xin chào, anh đang đợi Cảnh Hảo Hảo sao?”

Lương Thần nghe được tên Cảnh Hảo Hảo, lúc này mới dùng đôi mắt quan sát cô gái này một lần, sau đó gật gật đầu, mở miệng nói chuyện, ngữ khí không xem như quen thuộc: “Đúng.”

Lương Thần lãnh đạm, cũng không có làm cho cô gái kia lùi bước, ngược lại cười một tiếng, trực tiếp duỗi tay về phía Lương Thần: “Anh là bạn trai Cảnh Hảo Hảo à?”

Đây thuộc về chuyện riêng của anh và Hảo Hảo, có quan hệ gì với cô ta?

Lần này Lương Thần trực tiếp cự tuyệt không đáp.

Cô gái kia, lại bắt đầu tự giới thiệu với Lương Thần: “Em tên là Hà Nam Nam, là bạn cùng lớp với Cảnh Hảo Hảo.”

Nói xong, cô ta duỗi tay đến trước mặt Lương Thần: “Có thể làm bạn bè không?”

Lương Thần nhìn lướt qua tay Hà Nam Nam, liền đặt tầm mắt ở trên mặt Hà Nam Nam.

Đây xem như là đào góc tường trong truyền thuyết ư?

Điện mạo thật không tệ, chỉ tiếc, so sánh với Hảo Hảo của anh, vẫn là kém rất nhiều.

Lương Thần yên lặng bình luận dưới đáy lòng một chút, liền ôn hoà gật gật đầu, xem như nhận tự giới thiệu của Hà Nam Nam.

“Vậy, xin hỏi, tên anh là gì?”

Anh cũng không có thói quen tùy tiện liên tục nói cho người rêu ría biết tên của mình!

Lương Thần vẫn trầm mặc như cũ.

“Có hay người từng nói với anh chưa, bộ dạng anh rất giống Lương Thần - tổng tài tập đoàn Giang Sơn? Chính là thiếu niên thiên tử của thành phố Giang Sơn.” Hà Nam Nam tiếp tục không ngừng cố gắng đến gần.

Cái gì gọi là lớn lên giống, rõ ràng chính là anh, có được không!

Lương Thần kéo kéo môi, vẫn là trầm mặc, sau đó, tầm mắt liền dừng ở Cảnh Hảo Hảo đi ra cửa trường học, anh lập tức nâng tay lên, vẫy vẫy tay với Cảnh Hảo Hảo.

.....

Cảnh Hảo Hảo nhận được điện thoại của Lương Thần, liền vội vàng thu dọn sách giáo khoa của mình, đi ra phòng học, lúc vừa mới chuẩn bị chạy xuống cầu thang, Cảnh Hảo Hảo đột nhiên muốn đi WC, liền vòng đi toilet, thế cho nên, lúc đi ra, chậm hơn bình thường mười phút.

Kết quả, cô vừa ra tới, liền nhìn thấy Lương Thần đang nói chuyện với một cô gái.

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo nhất thời dâng lên một tầng cảm giác nguy cơ, vội vàng chạy qua, cách một khoảng cách, cô nghe thấy cô gái kia nói:

“Có thể nói cho em biết số điện thoại của anh không?”

Cảnh Hảo Hảo mở to hai mắt, lại có thể thật sự giống như cô suy đoán, cô gặp được tình địch, Cảnh Hảo Hảo vừa định tiến lên bảo vệ chủ quyền, kết quả giọng nói của Lương Thần, ôn hoà nhẹ nhàng vang lên, báo một chuỗi con số.

Cảnh Hảo Hảo nghe được chuỗi con số kia, nhất thời bước chân dừng lại tại chỗ, sao Lương Thần lại nói cho cô gái này biết số điện thoại của cô!

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 748: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vợ [11]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo nghe được chuỗi con số kia, nhất thời bước chân dừng lại tại chỗ, sao Lương Thần lại nói cho cô gái này biết số điện thoại của cô!

Hà Nam Nam cầm di động, nhập từng con số của số điện thoại kia vào, sau đó còn muốn giơ di động lên trước mặt Lương Thần, ánh mắt mang theo vài phần si mê, âm điệu mềm nhẹ lặp lại số điện thoại của Cảnh Hảo Hảo lần nữa, bổ thêm một câu: “Đúng không?”

Cảnh Hảo Hảo liếc mắt kinh ngạc nhìn Lương Thần.

Lương Thần tiếp xúc đến ánh mắt của cô, thần thái vẫn duy trì ung dung và bình tĩnh trước sau như một, gật gật đầu với Hà Nam Nam, lạnh nhạt nói: “Đúng.”

Hà Nam Nam mặt mày cong cong cười cười với Lương Thần, nghiêng đầu, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo đứng ở một bên, thần thái của cô ta không có xấu hổ quá lớn, ngược lại còn tự nhiên hào phóng phát phát tay với Cảnh Hảo Hảo, xem như chào hỏi, sau đó liền xoay qua, nói với Lương Thần: “Vây gặp lại sau, lát nữa sẽ gọi điện liên lạc.”

Nói xong, Hà Nam Nam như là nhân tiện, nhìn cũng không có liếc mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo đứng ở một bên, ngữ khí gượng ép kèm theo một câu: “Cảnh Hảo Hảo, gặp sau.”

Sau đó ánh mắt nhìn chăm chăm dung nhan tuấn dật phi phàm của Lương Thần, tham luyến nhìn vài lần, lúc này mới lưu luyến không rời di chuyển, xoay người, giẫm giày cao gót, khoan thai rời đi.

Cảnh Hảo Hảo trợn mắt há hốc mồm nhìn bóng dáng rời đi của Hà Nam Nam, đầu năm nay, tiểu tam cũng quá kiêu ngạo đi!

Cảnh Hảo Hảo sững sờ hai giây, mới giẫm bước chân, đi tới trước mặt Lương Thần, nộ khí đằng đằng hừ một tiếng, lên tiếng nói: “Hiện tại phụ nữ, sao đều quá phận như vậy chứ!”

“Cô ta rõ ràng nhìn thấy em, còn muốn số điện thoại của anh, hơn nữa lại không có chút ý xấu hổ. Quá phận! Quá phận! Thật quá phận!”

Lương Thần mặt mày mỉm cười nhìn Cảnh Hảo Hảo lòng đầy căm phẫn, vươn tay kéo lên xe đạp, dẫn đầu ngồi lên.

Cảnh Hảo Hảo nhảy lên chỗ ngồi phía sau, tay tự nhiên ôm thắt lưng Lương Thần, miệng còn đang lải nhải biểu đạt khó chịu của mình: “Muốn số điện thoại thì thôi, cô ta chào hỏi nói gắp sau với em, đều là đang nhìn anh! Quả thực là khinh người quá đáng! Hoàn toàn là không để em vào mắt!”

Lương Thần nghe ngữ điệu căm tức của Cảnh Hảo Hảo phía sau, khóe môi khắc chế không được câu lên.

Cô đây là đang ghen ư?

Thật không nghĩ tới, bộ dáng ghen của cô gái anh yêu, lại xinh đẹp có phong tình như vậy!

Cảnh Hảo Hảo phát tiết hồi lâu, mới bình ổn cảm giác khó chịu bị “Tình địch” không nhìn thẳng mình một lần xuống, cô ôm thắt lưng Lương Thần, hít sâu hai hơi, đột nhiên nghĩ đến Lương Thần cho Hà Nam Nam là

số điện thoại của mình, sau đó liền dùng sức dò xét đầu về phía trước, nhưng chỉ có thể nhìn thấy cằm Lương Thần, hỏi: “Lương Thần, cô ta muốn là số điện thoại của anh, vì sao anh cho cô ta số điện thoại của em?”

Phía trước đúng lúc là đèn đỏ, Lương Thần phanh lại, chân chống trên mặt đất, xoay qua, nhìn thoáng qua khuôn mặt tươi cười nghi hoặc của cô gái phía sau, cười khẽ một chút, nói: “Dùng để bày tỏ sự trong sạch.”

Cảnh Hảo Hảo trừng mắt nhìn, có chút không hiểu được.

Đèn đỏ biến thành đèn xanh, Lương Thần lại đạp xe đi, lúc này Cảnh Hảo Hảo mới chậm rãi hiểu được, Lương Thần ám chỉ cái gì.

Anh là gia những thứ oanh oanh yến yến câu dẫn anh cho cô xử lý, để chứng minh chính mình không có bất kỳ toan tính bất chính gì với người phụ nữ khác.

Lương Thần không nhanh không chậm đạp xe, gió đêm từ từ lay động áo sơ mi trắng của anh, thỉnh thoảng lướt qua hai gò má Cảnh Hảo Hảo, mang theo cảm giác tê dại, trực tiếp xông xáo đến đáy lòng cô gái, nổi lên một chút ý ngọt không nói nên lời.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 749: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy [12]

Editor: May

Đêm đó Cảnh Hảo Hảo về nhà, đã là mười một giờ rưỡi khuya, cô tắm rửa một cái, leo lên giường, đắp mặt nạ giấy, cầm di động, gửi cho Lương Thần một tin nhắn “Ngủ ngon”.

Cảnh Hảo Hảo buông di động, dán thêm lớp mặt nạ mắt lên mí mắt, đang chuẩn bị hấp thu tinh hoa của mặt nạ giấy, kết quả di động của mình, đột nhiên liên vang lên.

Lương Thần lại trả lời tin nhắn nhanh như vậy?

Cảnh Hảo Hảo vội vàng mở mặt nạ trên mí mắt ra, mở to mắt, nhìn điện thoại di động, kết quả phát hiện, lại là một số điện thoại xa lạ gửi tin nhắn đến: “Đã ngủ chưa?”

Cảnh Hảo Hảo đọc số điện thoại này một lần, xác định không biết, sau đó liền để điện thoại di động sang một bên, lần nữa đắp kín mặt nạ lên chỗ mí mắt.

Đợi cho Cảnh Hảo Hảo đắp mặt nạ xong, di động của cô đã vào đến bốn năm tin nhắn.

Trong đó một cái là Lương Thần gửi đến, tỏ vẻ anh đã về nhà, còn kèm theo ngủ ngon.

Mấy tin khác, đều là cùng một số điện thoại xa lạ gửi đến.

“Đoán một chút em là ai?”

“Sao lại không để ý tới em?”

“Chẳng lẽ đã ngủ?”

“Vậy được rồi, ngủ ngon, ngày mai lại tán gẫu.”

Ai vậy nha?

Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm mấy tin nhắn kia, hoài nghi một trận, sợ chính mình thật sự bỏ lỡ người quan trọng nào, vì thế, trở về một tin nhắn: “Cô là?”

Tin nhắn rất nhanh liền hồi đáp lại: “Em là Hà Nam Nam.”

Hà Nam Nam?

Lúc này Cảnh Hảo Hảo mới chợt nhớ tới, là bạn học cùng lớp xin số điện thoại của Lương Thần vào buổi tối tan học.

Lúc này mới cách chưa đến một tiếng, liền gửi tin nhắn đến, hiện tại cô gái, đều là cởi mở chủ động như vậy sao?

Tình địch, tựa như kẻ thù lớn trong đời.

Cảnh Hảo Hảo cũng không ngoại lệ, cô có chút không hờn giận bĩu môi nghĩ nghĩ, sau đó vòng vo đảo mắt hạt châu, học theo phương thức nói chuyện keo kiệt với người ta của Lương Thần, trở về cho Hà Nam Nam một chữ “ừm”.

Kết quả, một chữ “ừm” mà Cảnh Hảo Hảo cảm thấy lãnh đạm đến không thể lãnh đạm hơn đó, lại dẫn tới Hà Nam Nam gửi tới cho cô một tin

nhắn tiếp một tin nhắn, không gián đoạn.

Đại đa số đều là Hà Nam Nam giới thiệu công việc hiện tại của mình, còn có chuyện thú vị phát sinh lúc cô ta đi chơi, thậm chí cuối cùng, còn nói với “Lương Thần”, cuối tuần này bọn họ chuẩn bị đi vùng ngoại thành nấu cơm dã ngoại, hỏi anh có hứng thú cùng đi không?

Cảnh Hảo Hảo nhìn tin nhắn kia, đáy lòng hừ hừ hai tiếng, làm nhiều chần chệ như vậy, rốt cục mới vòng đến trọng điểm.

Cảnh Hảo Hảo đánh ngáp, trở về một câu: “Nói sau đi.”

Sau đó nhìn thoáng qua thời gian, phát hiện đã mười hai giờ hai mươi, nghĩ đến buổi sáng hôm sau còn phải đi cửa hàng bán hoa, liền chỉnh điện thoại di động thành tĩnh âm, trực tiếp tắt máy, đi ngủ.

.....

Ngày hôm sau, Cảnh Hảo Hảo tỉnh lại, lúc cầm lấy di động chuẩn bị nhìn thời gian, lại có thể nhìn thấy tin nhắn Hà Nam Nam gửi đến.

“Được, nếu cuối tuần này anh không có thời gian, cuối tuần khác cũng được, em lúc nào cũng rảnh.”

“Nấu cơm dã ngoại thật sự chơi vui lắm, chúng ta còn có thể ăn ngủ ở ngoại ô.”

“Tại sao không nói chuyện vậy?”

“Đang ngủ sao?”

“Vậy được rồi, ngủ ngon, chúc anh mơ thấy giấc mộng đẹp.”

Tuy rằng những tin nhắn này là gửi trên di động của Cảnh Hảo Hảo, nhưng Cảnh Hảo Hảo biết, Hà Nam Nam đây là xem cô thành Lương Thần.

Một người phụ nữ, ân cần quăn quít lấy bạn trai của mình như vậy.....

Thật là một chuyện làm cho người ta rất nén giận đó!

Cảnh Hảo Hảo oán hận ném điện thoại di động lên trên giường, dậm chân, đi phòng vệ sinh rửa mặt.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 750: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy [13]

Editor: May

Tối cửa hàng bán hoa, chín giờ rưỡi, Lương Thần đứng giờ xuất hiện, giống như trước, vẫn mua một bó hoa đắt tiền, trả tiền, rời đi.

Sinh ý buổi sáng của cửa hàng bán hoa không tốt lắm, một mình Cảnh Hảo Hảo ở cửa hàng bán hoa, xem ti vi, di động đặt ở bên máy tính đột nhiên vang lên, cô cầm lấy, nhìn thấy là tin nhắn Hà Nam Nam gửi đến: “Đang làm gì vậy?”

Bởi vì nhàm chán, Cảnh Hảo Hảo dứt khoát trực tiếp hàn huyên với Hà Nam Nam.

.....

Phụ nữ xưa nay thích dùng chính mình so sánh với một người phụ nữ khác, huống chi, hiện tại Cảnh Hảo Hảo và Hà Nam Nam là tình địch.

Lớp học ban đêm của đại học Giang Sơn, học sinh không có chỗ ngồi cố định.

Cho nên, vào lúc ban đêm, Cảnh Hảo Hảo đến trường học, đặc biệt tìm một vị trí cách Hà Nam Nam tương đối gần.

Lúc đi học, cô vẫn còn đang không ngừng quan sát Hà Nam Nam, sau đó thỉnh thoảng lấy di động ra, đối diện màn hình di động tối đen, quan sát

ngũ quan của mình, xác định chương trình học suốt cả đêm, cuối cùng Cảnh Hảo Hảo tổng kết ra được, bộ dạng của mình xác thực xinh đẹp hơn Hà Nam Nam, lúc này đáy lòng mới cân bằng thoải mái hơn rất nhiều.

Thế cho nên, tan học cô hấp tấp chạy ra trường học, dọc theo đường đi ngồi xe đạp của Lương Thần về nhà, khóe môi đều là gior lên.

.....

Hà Nam Nam đối với “Lương Thần” thật sự là chủ động không thể nói nên lời, Cảnh Hảo Hảo phát hiện, mới chỉ ba ngày ngắn ngủn, Hà Nam Nam đã gửi cho cô gần 1000 tin nhắn.

Đương nhiên, những tin nhắn kia, đều là từ lúc ban đầu Hà Nam Nam thỉnh thoảng gửi đi, đến cả ngày trừ bỏ thời gian ngủ, đều gửi đi không gián đoạn.

Ở trong trường học, Cảnh Hảo Hảo ngẫu nhiên sẽ chạm mặt với Hà Nam Nam, Hà Nam Nam vẫn là một bộ dáng cao cao tại thượng như vậy, cũng không liếc mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo.

Ngược lại Cảnh Hảo Hảo mỗi lần gặp Hà Nam Nam, đều mở to một đôi mắt đen nhánh xinh đẹp, trực tiếp nhìn chăm chăm Hà Nam Nam.

Có một lần, Cảnh Hảo Hảo ngồi ở bên cạnh Hà Nam Nam, trước khi đi học, cô không có ăn cơm tối, Lương Thần chở cô đi, cầm hai hộp sữa chua và một bọc bánh bao ở trên xe cho cô.

Trong giờ học, Cảnh Hảo Hảo cầm bánh bao ngồi ở bên người Hà Nam Nam cắn.

Lúc cô đi học, cố ý chỉnh di động thành tĩnh âm, lúc ấy Hà Nam Nam đúng lúc gửi cho cô một tin nhắn: “Vũ đạo của em rất lợi hại, cuối tuần này, em diễn xuất ở rạp hát thành phố, anh có muốn đến xem không?”

Diễn xuất ở rạp hát thành phố?

Thật đúng là có một chút bản lĩnh!

Cảnh Hảo Hảo gặm bánh bao, đáy lòng suy nghĩ đôi câu, liền gửi cho Hà Nam Nam một tin nhắn giả vờ đến không thể giả vờ hơn: “Không nhìn ra, cô rất lợi hại.”

Sau khi Cảnh Hảo Hảo gửi tin nhắn qua, lập tức xoay đầu qua nhìn Hà Nam Nam, cô nhìn thấy di động Hà Nam Nam đặt ở trên mặt bàn sáng lên, Hà Nam Nam liền lập tức cầm lấy điện thoại di động, sau đó nhìn tin nhắn, trên hai gò má lộ mỉm cười, ngón tay bay nhanh trên màn hình di động hai cái, qua chưa đến nửa phút, trên di động của Cảnh Hảo Hảo, liền nhận một tin nhắn: “Đó là tất nhiên, chuyện lợi hại của em còn rất nhiều!”

Cảnh Hảo Hảo ngậm ống hút, vừa uống sữa chua, vừa xem tin nhắn này.

Sau khi xem xong, cô liền nhin không được mắng một câu dưới đáy lòng: Thực đối trá!

Sau đó, liền xoay qua, thẳng tắp nhìn chăm chăm Hà Nam Nam.

Đáy lòng còn nhin không được nghĩ, cô ta thật sự lợi hại như vậy? Có thể diễn xuất ở rạp hát thành phố?

Hà Nam Nam vẫn đang đợi tin nhắn của “Lương Thần”, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn màn hình di động của mình một cái, kết quả nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo đang trực tiếp nhìn chăm chăm chính mình.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 751: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy [14]

Editor: May

Ở đáy lòng Hà Nam Nam, cô ta cảm thấy, có lẽ tình cảm của Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo, sẽ không phải là quan hệ bạn trai bạn gái, nếu không, lúc trước khi chính mình hỏi Lương Thần, Cảnh Hảo Hảo có phải bạn gái anh hay không, sao anh lại không có thoải mái thừa nhận?

Mà Cảnh Hảo Hảo, gần đây vẫn đều luôn không có việc gì nhìn chăm chăm cô ta.

Tuy rằng Cảnh Hảo Hảo là một phụ nữ, nhưng hiện tại ánh mắt cô trực tiếp nhìn chăm chăm cô ta, cũng làm cho cô ta cảm thấy có chút ngượng ngùng lên.

Hà Nam Nam nhin không được ho khan một tiếng, muốn nhắc nhở Cảnh Hảo Hảo.

Nhưng Cảnh Hảo Hảo lại không có chút phản ứng gì, ngậm ống hút sữa chua, ánh mắt như trước dừng ở trên mặt của cô ta.

Hà Nam Nam có chút không được tự nhiên giật giật môi của mình, cầm sách giáo khoa, đung đung cánh tay Cảnh Hảo Hảo.

Lúc này Cảnh Hảo Hảo mới chợt hoàn hồn, ý thức được chính mình trực tiếp nhìn chăm chăm Hà Nam Nam bị cô ta phát giác, đáy lòng hơi có

chút xấu hổ, sau đó liền trừng mắt nhìn, giơ sữa chua mình đang uống trong tay lên trước mặt Hà Nam Nam: “Muốn uống sao?”

Ánh mắt Hà Nam Nam có chút ghét bỏ liếc mắt nhìn ông hút một cái, ngữ điệu có chút lạnh nói một câu: “Không cần, cảm ơn.”

“Không có gì.” Dù sao cô cũng không phải thật lòng muốn để cho cô ta uống, chỉ là hóa giải lúng túng, tùy tiện tìm cớ.

Cảnh Hảo Hảo chậm rãi xoay người, ngồi ở trên chỗ ngồi của mình, cầm lấy di động, gửi tin nhắn về cho Hà Nam Nam.

Màn hình di động Hà Nam Nam sáng lên, cô lập tức cầm lấy di động, nhìn thấy là tin nhắn “Lương Thần” gửi đến, lập tức mặt mày hớn hở hồi đáp.

.....

Hôm sau, lúc Cảnh Hảo Hảo nhàn hạ, lấy di động ra, nhìn thấy Hà Nam Nam gửi đến hơn mười tin nhắn, trong đó, là đang hỏi “Lương Thần” có muốn đến xem cô ta diễn xuất không?

Vẻ mặt của cô, lập tức trở nên lạnh xuống.

Tuy rằng trong lòng cô rõ ràng, Hà Nam Nam này, đối với Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần, hoàn toàn sẽ không tạo thành uy hiếp gì, nhưng sự xuất hiện của cô ta, cùng thái độ tích cực gần đây của cô ta, thật là gõ vang cho Cảnh Hảo Hảo một cái cảnh báo.

Cô tin tưởng Lương Thần có thể làm đến kiên trinh không đổi, nhưng trên thế giới này, tình cảm nam nữ, chưa bao giờ là một bên tuân thủ quy tắc tình cảm sẽ gặp được an toàn tuyệt đối.

Dù sao trên thế giới này, có rất nhiều phụ nữ giống như là Hà Nam Nam vậy, chủ động xuất kích.

Lương Thần chỉ cưỡi một chiếc xe đạp, cũng có thể dẫn tới một Hà Nam Nam đây đưa không ngừng, như vậy hiện tại, anh thân ở vị trí tổng tài tập đoàn Giang Sơn, sẽ có bao nhiêu phụ nữ, muốn dùng hết biện pháp nhắc lên quan hệ với anh đây?

Đàn ông đều phải chuyển qua con sông phụ nữ này, mới có thể trở nên thành thực, sau đó, hiểu được yêu, hiểu được tôn trọng, biết săn sóc.

Đến ngay cả Lương Thần, vào lúc đầu quen biết cô, cũng hoàn toàn không biết yêu là cái gì, nghiêng ngả lão đảo thời gian dài như vậy, anh mới hoàn toàn học được.

Thậm Lương Niên cũng như thế, chỉ là cô đã từng không có tâm lý phòng bị, đợi sau khi Thậm Lương Niên hoàn mỹ, lại bị những phụ nữ ngồi mát ăn bát vàng khác.

Cô từng thất bại qua một lần, sẽ không cho phép chính mình thất bại lần thứ hai.

Cho nên, Cảnh Hảo Hảo suy nghĩ hồi lâu, quyết định xuất thủ từ trên người Hà Nam Nam, bóp chết dóm ngó của cô ta với bạn trai cô.

Cảnh Hảo Hảo trở về cho Hà Nam Nam một tin nhắn: “Buổi diễn của cô, là ngày nào?”

Hà Nam Nam rất nhanh liền trả lời ngày: “Anh muốn đi qua sao?”

“Ừ.” Cảnh Hảo Hảo trước gửi qua một tin nhắn, sau đó lại gửi qua một tin: “Có thể cho tôi hai vé không?”

Cảnh Hảo Hảo cắn chặt răng, tiếp tục gửi thêm một tin: “Tôi muốn mang Hảo Hảo cùng đi xem.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 752: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy [15]

Editor: May

Cô ám chỉ như vậy, đã đủ rõ ràng đi.

Sau một lúc lâu Hà Nam Nam vẫn chưa gửi tin nhắn qua, Cảnh Hảo Hảo đợi trong chốc lát, sau đó bởi vì cửa hàng bán hoa có vẻ bận, để chuyện tin nhắn của Hà Nam Nam xuống.

Một ngày này, cửa hàng bán hoa đóng cửa tương đối sớm, Cảnh Hảo Hảo dứt khoát liền đi trường học sớm một chút, lúc cô chạy tới, trong phòng học chỉ có một mình Hà Nam Nam đến, theo thói quen ngồi vào chỗ ngồi gần cửa sổ của cô, nhìn ngoài cửa sổ, không biết suy nghĩ cái gì.

Về mặt thoát nhìn, tựa hồ có vài phần ưu sầu.

Cảnh Hảo Hảo yên lặng ngồi ở phía sau vị trí Hà Nam Nam, đặt sách giáo khoa ở trên bàn học.

Hà Nam Nam nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ hồi lâu, mới thu hồi tầm mắt, như là làm quyết định trọng đại gì đó, cầm lấy di động của mình, nhấn ở phía trên nửa ngày, sau đó để di động xuống.

Cảnh Hảo Hảo đang lật sách giáo khoa, chợt nghe được di động của mình vang lên ting ting, cô lật sách giáo khoa đặt ở trên bàn, cầm lấy di động, nhìn thấy là tin nhắn Hà Nam Nam gửi đến.

“Suy nghĩ thật lâu, em rốt cục làm quyết định này, sẽ mở miệng với anh. Tuy rằng đến bây giờ, anh còn chưa chịu nói cho em biết, anh tên là gì, nhưng em vẫn muốn nói với anh, em thích anh. Lần đầu tiên khi em nhìn thấy anh, liền thích anh, mấy ngày này, mỗi ngày em đều nói chuyện phiếm với anh, em phát hiện, anh còn muốn ưu tú xuất sắc hơn trong tưởng tượng của em nhiều. Cho nên, em càng thích anh. Em là thật tình mời anh tới xem em biểu diễn, nếu có thể, em hy vọng một mình anh tới đây.”

Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm một chuỗi lời thật dài này, nghĩ, đây coi như cuối cùng cũng ngả bài sao?

Đối đãi tiểu tam, cô hạ thủ lưu tình, chính là tương lai hài cốt không còn của mình.

Cảnh Hảo Hảo không hề do dự trở về cho Hà Nam Nam một tin nhắn: “Thực xin lỗi, tôi không thể nhận tình yêu của cô.”

Cảnh Hảo Hảo tinh tường nhìn thấy, lúc Hà Nam Nam ngồi ở trước mặt mình nhìn thấy tin nhắn này, thân ảnh hung hăng run rẩy một chút, một lát sau, cô ta mới gõ ở trên bàn phím hai cái, gửi đi một tin nhắn.

Sau đó, cô chợt nghe được, di động của Cảnh Hảo Hảo ngồi phía sau mình truyền đến một tiếng ting ting.

“Là vì Cảnh Hảo Hảo sao?” Cảnh Hảo Hảo nhìn tin nhắn Hà Nam Nam gửi đến, vẫn thực rõ ràng hồi đáp như trước: “Đúng.”

Hà Nam Nam nhìn chữ “đúng” kia, trầm mặc trong chốc lát, lại gửi đi một tin nhắn, sau đó cô ta lại nghe được phía sau của mình truyền đến một âm thanh nhắc nhở tin nhắn.

Cô ta nhịn không được nhú nhú mày.

Cảnh Hảo Hảo nhấn mở tin nhắn, nhìn đến nội dung, đáy lòng lập tức hiện lên một bụng tức giận.

“Em biết, anh ngượng ngùng nói chia tay với cô ta, chỉ là, không sao, em muốn cùng một chỗ với anh như trước. Chỉ cần anh nguyện ý cùng một chỗ với em, em không thể quang minh chính đại đứng chung một chỗ với anh, cũng không sao.”

Đây rõ ràng là đang nói, cô ta không ngại làm tiểu tam ư?

Cảnh Hảo Hảo ghen một bụng khí, cảm thấy không thể phát tiết, cô suy nghĩ trong chốc lát, sau đó liền dứt khoát trực tiếp nhấn mở âm nhạc QQ trong di động của mình, tìm ở bên trong một bài hát, tên là [tiểu tam].

Sau đó, chỉnh âm lượng đến lớn nhất.

Cảnh Hảo Hảo ở dưới bài hát đó, gửi qua cho Hà Nam Nam một tin nhắn.

“Rất cực, em làm tiểu tam của người khác.....”

Vào lúc âm nhạc di động Cảnh Hảo Hảo vang đến một câu này, Hà Nam Nam mở điện thoại di động ra, nhìn thấy trên màn hình, biểu hiện: “Ý của cô là, cô muốn làm tiểu tam?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 753: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậ [16]

Editor: May

Ở trong thế giới bây giờ, không còn là đồ của người khác thì không thể đựng vào nữa, mà là, dùng đồ mình giành được từ trong tay những người khác, để biểu lộ chính mình mạnh hơn một người khác.

Nhưng “Lương Thần” lại có thể nói trực tiếp như vậy, làm cho tay nắm di động của Hà Nam Nam run lên một chút, sau đó liền nhú mi, vất hết óc suy nghĩ trong chốc lát, sau đó nhập vào trong bàn phím lần nữa: “Không ai thích làm tiểu tam, chỉ là bởi vì quá mức thích, thân bất do kỷ mà thôi.”

Hà Nam Nam đánh xong, lúc đang chuẩn bị nhấn nút gửi.

Cảnh Hảo Hảo vẫn im lặng ngồi ở phía sau của mình, chỉ nghe nhạc phát ra, đột nhiên mở miệng, lại có thể phối hợp âm nhạc trong di động, thanh tuyến cũng rất tốt, tình cảm dư thừa hát: “Rốt cuộc em đã làm tiểu tam của người khác.....”

Tay Hà Nam Nam chợt run rẩy, di động trong tay, liền rơi ở trên mặt đất.

Hà Nam Nam cảm tức quay đầu, nhìn thoáng qua lời ca trong màn hình di động, Cảnh Hảo Hảo vẫn lặp lại những lời “Rốt cuộc em làm tiểu

tam của người khác” này, mở miệng nói: “Cảnh Hảo Hảo, phiền toái cô ở trong phòng học có thể an tĩnh một chút không.”

Cảnh Hảo Hảo nghe được lời nói của Hà Nam Nam, miệng tiếp tục hát một câu: “Rốt cuộc cô làm tiểu tam của người khác.....” Sau đó tiếp tục đặc biệt chặt chẽ, dùng tiếng phổ thông rõ ràng, mở miệng với Hà Nam Nam, gọi tên của cô ta: “Hà Nam Nam.”

Rốt cuộc cô làm tiểu tam của người khác..... Hà Nam Nam.....

Trước sau nối liền như thế!

Sắc mặt Hà Nam Nam nháy mắt khó coi đi.

Cảnh Hảo Hảo lại thu hồi cố ý của mình, vẻ mặt vô tội nháy mắt, hỏi Hà Nam Nam: “Cô nói cái gì?”

Hà Nam Nam nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, hoàn toàn điên rồi, cô ta không nói một câu nên lời, cuối cùng liền hung hăng trừng mắt liếc mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo một cái, xoay người, nhặt di động của mình từ trên đất lên, gửi tin nhắn kia đi.

Lúc cô ta đang chuẩn bị cầm khăn giấy, lau đi bụi bẩn trên điện thoại khi rơi xuống đất, lại nghe được âm nhạc phía sau đột nhiên gián đoạn một chút, truyền đến một tiếng tin nhắn ting ting.

Hà Nam Nam âm thầm hít sâu một hơi, thật sự là gặp quỷ, sao lúc cô ta gửi tin nhắn, Cảnh Hảo Hảo phía sau liền nhận tin nhắn? Có phải Cảnh Hảo Hảo đang gửi tin nhắn với bạn trai hay không?

.....

Cảnh Hảo Hảo không có trả lời tin nhắn của Hà Nam Nam nữa, lúc cô đi học, luôn đang nghĩ, lúc chính mình sắp tan học, hoàn toàn ngả bài với

Hà Nam Nam, để cho cô ta không bao giờ si tâm vọng tưởng với Lương Thần nữa.

Vì thế, lúc mười giờ, Cảnh Hảo Hảo viết một tờ giấy, sau đó nâng chân lên, đá đá ghế Hà Nam Nam.

Hà Nam Nam kéo ghế về phía trước, không có quay đầu.

Cảnh Hảo Hảo tiếp tục đá đá ghế Hà Nam Nam, Hà Nam Nam quay đầu, nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo, liền quay đầu lại, nhìn chăm chăm bảng đen, còn nghiêm túc nghe giảng bài.

Cảnh Hảo Hảo cầm lấy bút, chọc chọc phía sau lưng Hà Nam Nam, lần này Hà Nam Nam trực tiếp đứng lên, cầm sách giáo khoa, chuyển đến vị trí bên cạnh.

Cảnh Hảo Hảo mở to mắt, nhìn Hà Nam Nam, sau đó đưa tờ giấy cho bạn học bên cạnh của mình, để cậu ta hỗ trợ, đưa cho Hà Nam Nam.

Cảnh Hảo Hảo nhìn chăm chăm tờ giấy kia vào trong tay Hà Nam Nam, hơn nữa còn được cô ta mở ra, xem đến nội dung, lúc này mới yên tâm nhìn bảng đen, hết sức chuyên chú đi nghe giảng bài.

.....

Lời nói trên tờ giấy, Cảnh Hảo Hảo đã châm chước hồi lâu, mới viết xuống: Tan học có thời gian không? Tôi muốn nói chuyện với cô.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 754: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy [17]

Editor: May

Mười điểm rưỡi, đúng giờ tan học.

Cảnh Hảo Hảo trước tiên thu dọn xong đồ đạc, ngồi ở trên chỗ ngồi của mình, chờ Hà Nam Nam.

Mười điểm ba mươi phút lẻ ba mươi giây, Lương Thần gọi điện thoại tới, Cảnh Hảo Hảo tiếp nghe, còn cẩn thận nói cho anh biết, chính mình có chút việc cần xử lý, có thể sẽ muộn vài phút.

Chặt đứt điện thoại, lúc này Cảnh Hảo Hảo mới phát hiện, Hà Nam Nam đã không còn ở trong phòng học.

Cô vội vàng đeo túi lên lưng của mình, đuổi theo.

Phòng học của cô ở tầng bốn, chỉ có một cầu thang, Cảnh Hảo Hảo vội vàng đuổi xuống theo, kết quả lúc mới vừa đi đến tầng một, di động trong tay cô liền vang lên.

Cảnh Hảo Hảo dừng bước chân, cúi đầu, nhìn thấy tin nhắn Hà Nam Nam gửi đến.

À, không.

Là hai tấm ảnh, cộng thêm một tin nhắn.

Tấm ảnh là ảnh chụp của cô và một nam sinh mặt đối mặt nói chuyện với nhau.

Nam sinh kia, Cảnh Hảo Hảo quen biết, là một nam sinh cùng lớp, cô thật sự nói chuyện nhiều với cậu ta, chỉ là, ngày học lúc ấy bút của cô vô duyên vô cớ mất đi, vì ghi bài, cho nên cô liền tạm thời mượn một cây bút với một nam sinh mà mình hoàn toàn không biết.

Thật sự là rất không ngờ, Hà Nam Nam lại có thể chụp ảnh của cô và người nam sinh kia!

Ngón tay Cảnh Hảo Hảo lướt xuống một chút, nhìn thấy tin nhắn Hà Nam Nam gửi tới: “Anh thật sự cho là Cảnh Hảo Hảo thích anh ư? Cô ta ở trong phòng học, quan hệ với nam sinh này đặc biệt tốt, hai người thường xuyên ngồi chung một chỗ, thường xuyên đùa giỡn, quan hệ thoạt nhìn rất thân mật. Anh cho là bạn gái anh thủ thân như ngọc, kết quả, anh không biết rằng, thật ra bạn gái của anh, đã sớm công anh, lêu lổng một chỗ với người đàn ông khác!”

Mắt Cảnh Hảo Hảo, bỗng dưng mở đến lớn nhất.

Hà Nam Nam lại có thể vô sỉ như vậy, cô ta ngậm máu phun người!

Cảnh Hảo Hảo ngẩng đầu, nhìn quanh bốn phía một chút, kết quả nhìn thấy ngoài cửa lầu dạy học, Hà Nam Nam đang mặt đối mặt nói chuyện với một người đàn ông.

Cảnh Hảo Hảo căm tức chạy vội qua, cách một khoảng cách, cô tức giận đến cực điểm hô một tiếng: “Hà Nam Nam!”

Không phát hỏa còn may, vừa phát hỏa, Cảnh Hảo Hảo liền cảm thấy phần nộ nơi đáy lòng không thể đè nén, cô cũng không để ý chung quanh có rất nhiều học sinh qua lại, trực tiếp cầm túi xách trong tay, ném về phía Hà Nam Nam.

Túi xách nện ở trên vai Hà Nam Nam, sau đó rơi ở trên đất.

Hà Nam Nam ăn đau lui ra sau hai bước, ôm cánh tay, vừa mới quay đầu, Cảnh Hảo Hảo liền đứng ở trước mặt của cô ta, thiên ngôn vạn ngữ phần nộ, cuối cùng liền hóa thành một câu: “Hà Nam Nam, cô quá phận!”

Cảnh Hảo Hảo bởi vì chạy nhanh, mệt đến ngực phập phồng lên xuống, cô nhìn chăm chăm Hà Nam Nam, thở dốc hai hơi, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng, nói: “Không phải tôi bảo cô tan học chờ tôi ư? Vì sao không chờ tôi!”

Nói xong, Cảnh Hảo Hảo liền xoay qua, khẽ cười một tiếng với nam sinh đứng ở trước mặt Hà Nam Nam: “Ngượng ngùng, vị bạn học này, tối nay tôi và Hà Nam Nam có chuyện quan trọng muốn nói, hy vọng cậu có thể tránh đi một chút.”

Nam sinh kia nhìn nhìn Cảnh Hảo Hảo, lại nhìn nhìn Hà Nam Nam, sau đó mở miệng nói: “Vậy khi nào em có thời gian thì gọi điện thoại cho anh.....”

“Hà Nam Nam cô ta không rảnh!” Cảnh Hảo Hảo có chút không kiên nhẫn vươn tay, bắt lấy cánh tay Hà Nam Nam, đi về phía vườn hoa nhỏ tương đối ít người trước mặt một tầng dạy học.

Hà Nam Nam nhìn sườn mặt Cảnh Hảo Hảo, nghĩ đến cô thường xuyên nhìn chăm chăm chính mình, lại nghĩ đến lúc trước cô ta hỏi chính mình uống sữa chua không, còn có, cô vẫn luôn thích đung vào ghế ngồi của mình.....

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 755: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy [18]

Editor: May

Còn có, buổi tối hôm nay, Cảnh Hảo Hảo viết cho mình một tờ giấy, nói buổi tối nói chuyện với mình một chút, bản thân cô không có chờ cô ta, cô ta lại lo lắng đuổi theo tới như vậy, còn dùng vẻ mặt ủy khuất, nhìn chăm chăm cô, nói cô quá phận, vì sao không đợi cô ta!

Nam sinh kia hẹn cô ăn cơm, cô ta lại trực tiếp thay cô cự tuyệt nam sinh kia.....

Nếu chuyện cô gửi tin nhắn với bạn trai cô ta bị cô ta biết, bạn trai cô ta hẳn là đã sớm không gửi tin nhắn với mình rồi.

Đây là nói rõ, cô ta không biết, chuyện mình gửi tin nhắn với bạn trai cô ta, cô ta tìm mình như vậy, rốt cuộc là muốn nói chuyện gì với mình

Hà Nam Nam nghĩ đến đây, đột nhiên đáy lòng dâng lên một tia dự cảm không tốt.

Sẽ không phải là..... Cảnh Hảo Hảo có ý tứ với cô..... Cho nên, mới muốn dùng hết biện pháp xem cô ngồi ở nơi nào, cô ta cũng sẽ ngồi ở đó theo. Sau đó mỗi lần chạm mặt cô, ánh mắt đều như là dính ở trên người cô, làm sao cũng không chịu rời đi.....

Cho nên, đêm nay, Cảnh Hảo Hảo là muốn thổ lộ với cô?

Hà Nam Nam nghĩ đến đây, đáy lòng hiện lên một tia sợ hãi, cô có thể nhận thất vọng của tất cả nam sinh, nhưng là một phụ nữ.....

Hà Nam Nam chợt hất cổ tay Cảnh Hảo Hảo ra, nghĩ cũng không có nghĩ liền xoay người, bước nhanh chạy về phía cửa trường học

Cảnh Hảo Hảo bị Hà Nam Nam hất ra, đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền xác định Hà Nam Nam khẳng định là chốt dạ, không dám đối mặt với mình!

Cảnh Hảo Hảo nghĩ cũng không nghĩ, liền đuổi theo phía sau Hà Nam Nam.

Tối hôm nay, cô phải nói rõ ràng với cô ta!

Hà Nam Nam nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo lại có thể đuổi theo mình không rời, cô ta càng thêm tin tưởng suy đoán vừa rồi của mình.

Tốc độ dưới chân Hà Nam Nam càng nhanh hơn, thế cho nên Cảnh Hảo Hảo thật đúng là kéo ra một khoảng cách với cô ta.

.....

Hà Nam Nam chạy ra cửa học trường đại học, lúc đang chuẩn bị chặn xe taxi lại, nhìn thấy Lương Thần đứng ở một bên, cô ta mấp máy môi, suy nghĩ một chút, liền đi về phía Lương Thần.

Hà Nam Nam đứng ở trước mặt Lương Thần, chào hỏi với anh một tiếng: “Hi.”

Lương Thần thấy Cảnh Hảo Hảo qua nửa ngày vẫn chưa đi ra, đang chuẩn bị lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Cảnh Hảo Hảo, đột nhiên nghe được tiếng chào hỏi, ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Hà Nam Nam.

Hà Nam Nam bình ổn trái tim nhảy lên do chạy nhanh một chút, nuốt hai ngụm nước miếng, mở miệng, nói: “Anh đang đợi Cảnh Hảo Hảo?”

Đây không phải là vô nghĩa sao! Đáy lòng Lương Thần âm thầm phun ra một câu.

Hà Nam Nam hiểu được Lương Thần ngầm thừa nhận, cô ta do dự một chút, cuối cùng vẫn mở miệng nói: “Người Cảnh Hảo Hảo thích, không phải anh.”

Lương Thần nhẹ nhàng nhú mi tâm lại, sắc mặt hơi chút trở nên có chút lạnh, tính toán vào bên trong trường học tìm Cảnh Hảo Hảo.

Hà Nam Nam kéo cánh tay Lương Thần lại, hít sâu một hơi, nói: “Em cảm thấy, Cảnh Hảo Hảo thích là phụ nữ!”

Lương Thần nghe câu này, bước chân hơi lảo đảo một chút, chính mình suýt nữa tự té trật chân.

.....

Lúc này, Cảnh Hảo Hảo đã chạy ra từ trong trường học, nhìn thấy Hà Nam Nam lại đang lôi kéo Lương Thần.

Lửa toàn thân cô đều thiêu đốt lên.

Người phụ nữ này, lại có thể kéo bạn trai cô trước mặt công chúng!

Cảnh Hảo Hảo rất nhanh xông về phía Lương Thần.

.....

Lương Thần ổn định tinh thần bị câu “Cảnh Hảo Hảo thích phụ nữ” đánh rách tả tơi một chút, lúc vừa định cảnh cáo Hà Nam Nam đừng bịa đặt lung tung, đột nhiên một đạo thân ảnh, bổ nhào vào trong lòng mình, sau đó

dang hai cánh tay ôm cổ mình, tiếp đó, cánh môi mềm mại mà lại quen thuộc, ngăn chặn miệng của mình.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 756: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậ [19]

Editor: May

Lương Thần ổn định tinh thần bị câu “Cảnh Hảo Hảo thích phụ nữ” đánh rách tả tơi một chút, lúc vừa định cảnh cáo Hà Nam Nam đừng bịa đặt lung tung, đột nhiên một đạo thân ảnh, bổ nhào vào trong lòng mình, sau đó dang hai cánh tay ôm cổ mình, tiếp đó, cánh môi mềm mại mà lại quen thuộc, ngăn chặn miệng của mình.

Lương Thần cứng ngắc ngay tại chỗ.

Trong nháy mắt Cảnh Hảo Hảo dán lên môi Lương Thần, tinh tường cảm giác được một trận cảm tê dại truyền khắp toàn thân, sau đó lúc này trong đầu mới thanh tỉnh ý thức được, chính mình lại có thể ở dưới xúc động, chủ động hôn môi Lương Thần trước mặt bao nhiêu người.

Một trận e lệ, nháy mắt lấp đầy toàn thân Cảnh Hảo Hảo.

Cô theo bản năng muốn dời khỏi bên người Lương Thần, nhưng nghĩ đến Hà Nam Nam đứng ở một bên, như hổ rình mồi với Lương Thần.

Cảnh Hảo Hảo âm thầm cắn chặt răng, nhất thời không quan tâm cửa trường học người đến người đi, liền càng dùng sức dán cánh môi của mình lên môi của Lương Thần.

Lương Thần tựa như bị người điểm huyết nói, hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Chung quanh tiếng bước chân lộn xộn, tiếng xe khởi động, tựa hồ đều bị kéo xa vô hạn

Tay nhỏ bé ôm cổ Lương Thần của Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng run rẩy, môi cô chậm rãi vươn đầu lưỡi ra, liếm qua môi Lương Thần, sau đó, cạy mở môi anh, tiến vào trong miệng của anh.

Đầu óc Lương Thần trống rỗng, chỉ cảm thấy giờ này khắc này, hết thở phát sinh, tựa như một giấc mộng ảo.

Đầu lưỡi Cảnh Hảo Hảo chống đỡ đầu lưỡi Lương Thần, đã có chút không biết tiếp tục thế nào, thân thể kề sát da thịt Lương Thần của cô run lên rất nhỏ.

Lương Thần chậm chạp không có hành động, Cảnh Hảo Hảo nhắm mắt lại, lông mi run rẩy đặc biệt lợi hại, cô chưa bao giờ chủ động mà lại trực tiếp hôn môi một người đàn ông như bây giờ, từ trước đều là Lương Thần chủ động hôn môi cô.

Cảnh Hảo Hảo nuốt nuốt nước miếng, chậm rãi rút đầu lưỡi của mình từ trong miệng Lương Thần về.

Ấm áp mềm mại trong miệng đột nhiên biến mất, làm cho Lương Thần nhin không được nhú mi tâm, mắt vẫn mở to của anh nhẹ nhàng lóe lên, vào lúc đầu lưỡi Cảnh Hảo Hảo sắp rời khỏi miệng anh, anh đột nhiên nâng tay lên, một tay ấn thắt lưng của cô, một tay giữ đầu cô, hóa bị động thành chủ động, hoàn toàn làm sâu nộ hôn này hơn.

Cảnh Hảo Hảo bị anh kiềm chế đến không thể nhúc nhích, chỉ có thể tùy ý anh, cường thế mà lại mãnh liệt hôn môi chính mình, Cảnh Hảo Hảo

ting tường cảm giác được, hô hấp trong phổi của mình, càng ngày càng mỏng manh.

Tay cô, dần dần trở nên có chút vô lực, chậm rãi rơi từ trên cổ Lương Thần xuống, như là cầm lấy cọng cỏ cứu mạng, nắm áo sơ mi của anh.

Anh xô đẩy lưỡi của cô, từ chiến địa trong miệng anh, càn quét đến trong miệng của cô, dùng sức mút thỏa thích, phát ra tiếng vang ái muội rất nhỏ chỉ có hai người có thể nghe thấy.

Hai chân Cảnh Hảo Hảo, dần dần trở nên mềm nhũn vô lực, cả người cô tựa như đều mềm nhũn đi, vô lực tê liệt ở trong lòng anh, tùy ý anh hôn môi muốn làm gì thì làm.

Mãi đến khi Cảnh Hảo Hảo cảm thấy chính mình sắp vì hít thở không thông bỏ mình, lúc này Lương Thần mới hơi tách ra khỏi môi của cô.

Hơi thở anh dồn dập, hơi thở của cô hỗn loạn, xen lẫn cùng một chỗ.

Sau một lúc lâu, Cảnh Hảo Hảo mới mở mắt, nhìn đôi mắt đen nhánh tỏa sáng của Lương Thần, mặt cô nháy mắt trở nên đỏ bừng.

Cô vội vàng đứng lên từ trong lòng Lương Thần, nghiêng đầu, nhìn thấy Hà Nam Nam đứng ở một bên, đang trợn mắt há hốc mồm.

Cảnh Hảo Hảo hít sâu một hơi, bình ổn hô hấp của mình một chút, cầm lấy cánh tay Lương Thần, nhìn chăm chăm Hà Nam Nam, hơi ngẩng cằm nhỏ một chút, nói: "Hà Nam Nam, có thấy được không? Đàn ông, là phải theo đuổi giống như tôi vậy!"

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 757: Đàn Ông Là Phải Theo Đuổi Như Vậy [20]

Editor: May

Hà Nam Nam sớm đã bị nộ hôn môi vừa rồi của Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần làm chấn động tại chỗ, đầu óc bị vây ở trạng thái tắt máy.

Cho tới bây giờ cô ta cũng không biết, mỗi lần lúc mình tan học, nhìn thấy người đàn ông cười xe đạp, diện mạo tuần mỹ mê người đón Cảnh Hảo Hảo tan học, vào lúc hôn môi phụ nữ, lại còn có thể dụng tâm như vậy, giống như là đang dùng hết toàn lực biểu đạt ra tình yêu say đắm toàn thân toàn tâm của mình.

Hà Nam Nam như là hoàn toàn không có nghe thấy giọng nói của Cảnh Hảo Hảo, ánh mắt si ngốc nhìn chăm chăm Lương Thần, đắm chìm bên trong chấn động người đàn ông mang đến cho mình.

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng mở bước chân đi về phía trước, chắn trước mặt Lương Thần, khí định thần nhàn nhìn chăm chăm Hà Nam Nam, bởi vì vừa mới hôn môi, sắc mặt của cô mang theo một chút hồng nhuận chưa lui, cả người thoát nhìn xinh đẹp động lòng người, mở miệng, âm điệu hơi nhẹ nhàng linh động: “Chỉ là thực đáng tiếc, người đàn ông phía sau tôi, đã là hoa có chủ, cô muốn theo đuổi anh ấy, cũng phải xem tôi nguyện ý hay không.”

Lúc này Hà Nam Nam mới trừng mắt nhìn, phục hồi tinh thần lại, cô ta nhìn bộ dáng định liệu trước của Cảnh Hảo Hảo, giống như Lương Thần

thật sự chính là của cô, cô ta nhìn không được có chút không phục mở miệng, nói: “Cảnh Hảo Hảo, cô có tin tưởng như vậy sao?”

Đổi lại là Cảnh Hảo Hảo trước kia, thật sự không có tin tưởng và dũng khí lớn như vậy, nhưng cô và Lương Thần, từng trải qua sống chết, cho nên Cảnh Hảo Hảo hơi nâng nâng cằm về phía Hà Nam Nam, không có hé răng, nhưng thần thái của cô, lại nói cho Hà Nam Nam biết, cô là thật sự tự tin.

Hà Nam Nam cười khẽ một chút: “Cảnh Hảo Hảo, cô ít ở nơi này tự cho là đúng, cô hoàn toàn không biết, người đàn ông phía sau cô này, đoạn thời gian này, mỗi ngày anh ấy đều đang liên hệ với tôi.”

Lương Thần nghe thế câu, nháy mắt nhú mày lại, theo bản năng bắt lấy tay Cảnh Hảo Hảo: “Hảo Hảo, anh chưa từng liên hệ với cô ta.....”

Cảnh Hảo Hảo đương nhiên biết Lương Thần chưa từng liên hệ với Hà Nam Nam, nhưng hiện tại cô phải làm là đối phó tình địch, cho nên lập tức hất tay Lương Thần ra: “Vấn đề anh có liên hệ với cô ta, đợi lát nữa chúng ta nói sau, hiện tại có chuyện quan trọng hơn cần xử lý.”

Lương Thần cảm thấy chuyện lớn hơn nữa, đều kém quan trọng hơn bộc lộ sự trong sạch của mình, anh khóc không ra nước mắt lại mở miệng với Cảnh Hảo Hảo, nói: “Hảo Hảo, anh thực chưa từng liên hệ với cô ta, anh ngay cả tên cô ta là gì anh cũng không biết.”

Cảnh Hảo Hảo trừng mắt liếc mắt nhìn Lương Thần một cái, ý bảo anh im lặng, sau đó đuôi mắt thản nhiên nhìn lướt qua Hà Nam Nam: “Hà Nam Nam, cô nói cô là một cô gái rất xinh đẹp, sao lại thích chen vào chuyện người khác như vậy? Tôi nói cho cô biết, đây thật sự không phải là một thói quen tốt, người đàn ông phía sau tôi này, từng có liên hệ với cô không, đây thật đúng là không phải trọng điểm, trọng điểm là, anh ấy là hoa đã có chủ, cô chủ động liên hệ với anh ấy như vậy, vốn đã đủ không đạo

đức, bây giờ còn dùng liên hệ này, đến trước mặt tôi điều võ dương oai, tôi cũng không biết rốt cuộc chuyện này thì có cái gì đáng giá khoe khoang, chỉ là cô đã thích khoe khoang như vậy, tôi cũng không cần không thành toàn cho cô, cùng lắm thì, chúng ta liền mang nội dung cô và anh ấy liên lạc ra cho mọi người xem một chút, phân tích thử, ai đúng ai sai, cô cảm thấy đề nghị này của tôi thế nào?”

Hà Nam Nam bị Cảnh Hảo Hảo nói đến cả người hơi sửng sốt, cô ta còn chưa phục hồi tinh thần lại, Cảnh Hảo Hảo liền trực tiếp lấy di động của mình ra, ở ngay trước mặt Hà Nam Nam, gọi một cú điện thoại ra ngoài.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 758: Cầu Hôn [1]

Editor: May

Qua còn chưa đến nửa phút, trong túi Hà Nam Nam liền truyền đến tiếng chuông điện thoại di động.

Hà Nam Nam nhẹ nhàng nhú mi tâm, theo bản năng nhìn về phía di động trong tay Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo mặt mang mỉm cười mở miệng nói với Hà Nam Nam: “Cô không định mở di động ra, nhìn một chút sao?”

Đáy lòng Hà Nam Nam mơ hồ đã đoán ra cái gì, cô ta dừng một lát, sau đó lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy trên màn hình di động của mình, biểu hiện là số điện thoại Lương Thần mà mình đã lưu.

Cảnh Hảo Hảo giơ di động của mình lên trước mặt Hà Nam Nam, Hà Nam Nam nhìn số điện thoại của mình biểu hiện phía trên, sắc mặt trong nháy mắt trở nên khó coi đi.

Cảnh Hảo Hảo hơi thẳng lưng của mình, nhìn chăm chăm Hà Nam Nam, mở miệng, nói: “Hiện tại, cô hẳn là đều đã rõ ràng đi? Từ đầu đến cuối, người gửi tin nhắn với cô, đều là tôi, không phải người đàn ông phía sau tôi, số điện thoại lúc trước anh ấy nói cho cô biết, là của tôi. Hiện tại tôi cho cô một lời khuyên, đừng nhớ thương đồ của người khác, giành được thì

coi như tiện của cô có bản lĩnh, nếu giành không được, làm không tốt, cuối cùng là chính mình giống như thằng hề, bị người đùa bỡn!”

“Hôm nay thời gian cũng không còn sớm, chúng tôi còn phải về nhà nghỉ ngơi sớm một chút, cho nên, Hà Nam Nam, gặp sau!”

Lời nói của Cảnh Hảo Hảo còn chưa hoàn toàn hạ xuống, Hà Nam Nam liền quay đầu, nâng tay lên, lau khóe mắt của mình, chạy về phía đường phố đối diện.

Cảnh Hảo Hảo nhìn bóng dáng Hà Nam Nam, khóe môi nhin không được câu lên, cô xoay qua, có chút đặc ý hỏi Lương Thần đứng sau lưng: “Thế nào? Nhìn em có soái hay không?”

Lúc này Lương Thần mới hiểu được, liên hệ với anh trong miệng Hà Nam Nam, là từ chuyện Cảnh Hảo Hảo gửi tin nhắn này, anh hung hăng thở dài nhẹ nhõm một hơi dưới đáy lòng, sau đó nhìn Cảnh Hảo Hảo che chở chính mình như là đang che chở đồ trân quý, che ở trước mặt anh, thần thái đúng lý hợp tình nói chuyện với Hà Nam Nam, cả người nhin không được hơi có chút thất thần.

Đến hiện tại anh và Cảnh Hảo Hảo, còn chưa mở miệng nói hợp lại.

Gần đây, anh vẫn đều đang do dự, chính mình có nên mở miệng trước hay không.

Nhưng vừa nghĩ đến, lúc trước chính mình ở dưới tình huống lo được lo mất, không có tin tưởng như vậy, nói chia tay với cô, anh liền cảm thấy có chút khó có thể mở miệng.

Nhưng vừa rồi cô lại có thể ở ngay trước mặt Hà Nam Nam, nói, đàn ông là phải theo đuổi giống như cô vậy?

Những lời này của cô, là ý tứ gì?

Cô đang theo đuổi anh?

Trong đầu Lương Thần nhanh chóng chuyển động mấy tin tức này, có một tầng một tầng vui sướng, bắt đầu khởi động ở trong trái tim của anh, kinh hỉ đến quá mức bất ngờ không kịp phòng như vậy, làm cho anh có chút không dám tin tưởng, anh chỉ có thể liều mạng kiểm chế kích động nơi đáy lòng của mình, ánh mắt nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo thật sâu.

Cảnh Hảo Hảo vui vẻ phấn chấn đòi hỏi khen tặng với Lương Thần, lại không nghĩ rằng đối lấy là trầm mặc của anh, hơn nữa ánh mắt anh nhìn chăm chăm cô, có chút quỷ dị.

Cảnh Hảo Hảo nhú mày một chút, ý cười nơi khóe môi đều thu hồi, cô hơi tránh né tầm mắt của Lương Thần một chút, vòng vo đảo mắt hạt châu, sau đó, nửa hay nói giỡn cười khanh khách với Lương Thần nói: “Thực đáng tiếc, anh lại ít đi một chuyện đáng giá khoe khoang.”

Lương Thần thu liễm thần thái nơi đáy mắt của mình một chút, ngữ khí có chút khinh thường: “Anh cần dùng một phụ nữ để khoe khoang chính mình sao?”

“Đương nhiên cần!” Cảnh Hảo Hảo theo lời nói của Lương Thần, nghĩ cũng không nghĩ liền thốt ra: “Ví dụ như hiện tại chuyện em theo đuổi anh này, cũng rất đáng giá để khoe khoang!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 759: Cầu Hôn [2]

Editor: May

Lương Thần đầu tiên là nâng mí mắt một chút, sau đó, cả người như là bị điểm huyết, đứng ở tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Những lời này của Cảnh Hảo Hảo, là hoàn toàn chưa trải qua suy nghĩ trong đầu óc, liền phun ra từ trong miệng của mình.

Sau khi nói ra, trong đầu của cô, mới chậm rãi tiêu hóa những lời này một chút.

Lúc ban đầu khi cô nói với Hà Nam Nam, đàn ông là phải theo đuổi như vậy, chỉ là nói cho Hà Nam Nam nghe được.

Nhưng hiện tại, chỉ có hai người cô và Lương Thần..... Cô còn chưa suy nghĩ qua, liền nói ra chờ mong nơi đáy lòng của mình.

Mặt Cảnh Hảo Hảo, chợt đỏ lên, cả người có chút lo lắng bất an lui ra sau hai bước, sau đó vội vàng sửa miệng nói: “Chúng ta về nhà đi.”

Lương Thần không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo trong chốc lát, sau đó liền cười lên xe đạp.

Cảnh Hảo Hảo nhảy lên.

Lương Thần cưỡi xe đạp, chở Cảnh Hảo Hảo, xuyên qua đường phố đủ loại ngô đồng cao lớn trước cửa đại học Giang Sơn.

Trước kia, ở trên đường, Cảnh Hảo Hảo luôn sẽ lải nhải nói với Lương Thần giảng thuật chuyện ở cửa hàng bán hoa hoặc là trong trường học của mình.

Nhưng hôm nay cô lại đặc biệt trầm mặc, cô thường nâng mí mắt lên, vụng trộm quan sát Lương Thần đang chở cô.

Anh và cô từ sau lần tai nạn kia, liền như là quên hết những chuyện quá khứ kia, mỗi ngày đều gặp mặt cùng một chỗ, nhưng anh lại chưa bao giờ mở miệng, đưa ra chuyện hòa hảo với cô.

Cô nhiều lần muốn nói với anh, nhưng đến tột cùng vẫn là một cô gái, nên có chút thẹn thùng.

Nhưng đêm nay, cô đã nói đến như vậy, anh lại có thể không có phản ứng..... Anh là có ý tứ gì?

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo, lập tức trở nên trĩu nặng.

.....

Xe đạp lưu loát quẹo cua một cái, vững vàng phanh lại, dừng ở lâu dưới tiểu khu của Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo nhảy xuống xe đạp, còn không quên mở to đôi mắt đen bóng, vụng trộm quan sát Lương Thần hai lần, đứng ở tại chỗ, dừng trong chốc lát, nhìn thấy anh không có ý tứ mở miệng, mới mang theo vài phần mất mát giống như thường ngày, nâng tay lên, quơ quơ tay với Lương Thần, nói: “Em lên đây.”

Lương Thần còn ở bên cạnh xe đạp, gật gật đầu với Cảnh Hảo Hảo, nhưng không có giống như thường ngày, mở miệng nói “Gặp sau.”, mà là nói: “Hảo Hảo, những lời hôm nay, đều là thật sao?”

Những lời này..... Là cô theo đuổi anh sao?

Ánh mắt Cảnh Hảo Hảo thẳng tắp nhìn chăm chăm ánh mắt Lương Thần, đáy lòng có một cổ khẩn trương nói không nên lời, cô trước nhẹ nhàng gật gật đầu, sau đó mới lên tiếng “ừ” một tiếng, sau đó nữa, liền có chút ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Lương Thần nhìn đỉnh đầu của Cảnh Hảo Hảo, khóe môi hơi tạo nên một tầng cười yếu ớt, lặp lại câu nói kia một lần nữa: “Hảo Hảo, em đang theo đuổi anh?”

Ngón tay Cảnh Hảo Hảo dùng sức cầm lấy túi sách của mình, hung hăng cọ xát ở phía trên hai cái, mới ngẩng đầu, đáy mắt đen bóng trong suốt, nhiễm một tầng sóng nước, đẹp đến làm say lòng người: “Lương Thần, em là đang theo đuổi anh nha, bằng không vì sao em phải uy hiếp anh đưa em tan học về nhà chứ!”

Lương Thần cúi đầu cười ra tiếng: “Hảo Hảo, phương thức theo đuổi người của em, thực đặc biệt.”

“Đó là, bởi vì em là Cảnh Hảo Hảo thôi!” Cảnh Hảo Hảo đồng dục khoe khoang.

Sau khi khoe khoang xong, cô liền rũ mi mắt xuống, trên mặt mang theo một tầng hồng nhạt, càng thêm dùng sức xoa xoa túi sách của mình, sau đó giọng nhỏ đến không thể nghe thấy: “VẬY, Lương Thần..... anh chừng nào thì sẽ đồng ý?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 760: Cầu Hôn [3]

Editor: May

Lương Thần lại cười khẽ ra tiếng, bộ dáng tâm tình rất vui vẻ, dừng một lát, anh mới mở miệng, nói: “Hào Hào, lúc trước anh theo đuổi em có thể dùng thời gian lâu như vậy, hiện tại, rốt cục đảo ngược, anh khẳng định phải kéo dài em thật lâu.”

Cảnh Hào Hào bĩu môi: “Muốn kéo dài em bao lâu?”

Lương Thần nhìn bộ dáng đáng yêu của Cảnh Hào Hào, chỉ cảm thấy tâm nhột khó nhịn: “Vậy nhìn xem em theo đuổi anh có thành ý hay không.”

“Vậy anh cảm thấy, hiện tại em có thành ý không?” Cảnh Hào Hào nâng ánh mắt lên, trông mong nhìn Lương Thần, chớp động hai cái.

Lương Thần chỉ cảm thấy toàn thân giống như muốn mềm nhũn, anh cố gắng khống chế thanh tuyến của mình vẫn duy trì vững vàng, nói: “Tạm thời không có nhìn ra được thành ý, nếu không lâu như vậy, sao anh cũng không biết em đang theo đuổi anh?”

Không thấy được thành ý? Cảnh Hào Hào chột mở to hai mắt, giương miệng, nhìn Lương Thần trong chốc lát, sau đó có chút phẫn nộ nói: “Sao em lại không đủ thành ý!”

Lương Thần nhìn bộ dạng căm tức của Cảnh Hảo Hảo, cười nhẹ xuống xe đẹp, dựng xe ở ven đường, chậm rãi đạp bước chân, đi tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo: “Thành ý của em rất đủ ư?”

Bóng đêm thật sâu, ánh đèn đường mờ nhạt, tĩnh đăm chiếu vào trên người Lương Thần.

Dung nhan anh tuấn tú tinh mỹ, mặt mày giãn ra, mở miệng, nói chuyện, giọng nói nhẹ cao nhã: “Em đã tràn đầy thành ý như vậy, Hảo Hảo, em nói, sao anh có thể nhẫn tâm cự tuyệt em tràn đầy thành ý theo đuổi như vậy?”

Cảnh Hảo Hảo kinh ngạc ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của Lương Thần.

Ánh sáng đèn đường, chiếu ánh sáng ngọc vào mắt anh, cô há miệng, hơi có chút mất đi giọng nói.

Lương Thần nâng tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve tóc dài của Cảnh Hảo Hảo một chút, sau đó, lại chậm rãi mở miệng, âm điệu không nhanh không chậm, mang theo mười phần nhân nhã và tửn mạn, lại lộ ra nhu tình nồng đậm: “Cho nên, Hảo Hảo, hiện tại anh đáp ứng theo đuổi của em.”

Đầu óc Cảnh Hảo Hảo kinh ngạc, còn chưa hồi thần, lại chịu đòn nghiêm trọng thêm lần nữa, hoàn toàn ngây ngốc ở trước mặt Lương Thần.

Lương Thần nhìn bộ dáng ngỡ ngàng của cô, câu môi lộ ra nụ cười, sau đó liền cúi đầu, ngăn chặn cánh môi của cô.

Từ lúc ban đầu anh hôn cẩn thận mềm nhẹ, đến cuối cùng hung mãnh nóng bỏng, sau đó còn có chút không khắc chế được ôm lấy Cảnh Hảo Hảo, đi vào phía trong tòa nhà của cô.

Anh đặt Cảnh Hảo Hảo ở trên vách tường, dùng sức hôn, nâng tay lên, ấn thang máy, đợi cho cửa thang máy mở ra, anh lôi kéo Cảnh Hảo Hảo tiến vào thang máy, vừa nhấn số tầng lầu của Cảnh Hảo Hảo, vừa lại giữ chặt đầu của cô, dùng sức hôn môi.

Cửa thang máy mở ra, Lương Thần trực tiếp ôm Cảnh Hảo Hảo hôn môi, quen cửa quen nẻo đi đến trước cửa của cô, vừa lấy chìa khóa từ trong túi cô ra, mở cửa, vừa tiếp tục lưu luyến cọ sát hôn môi với cô.

Mở cửa ra, Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo ngay cả giày cũng không có đổi, trực tiếp đóng cửa, mà bắt đầu động thủ kéo quần áo, đợi khi Cảnh Hảo Hảo bị Lương Thần đè ở trên giường, quần áo hai người, đã bị kéo rách sạch.

Hô hấp của Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo, trở nên dồn dập mà lại nặng nề.

Bọn họ nhìn nhau, nhìn hồi lâu, sau đó Lương Thần cúi đầu, ngăn chặn môi Cảnh Hảo Hảo.

.....

Tối hôm qua tưng dục quá độ, trực tiếp khiến cho ngày hôm sau, Cảnh Hảo Hảo mở to mắt, đã qua giờ mở cửa hàng hoa thường ngày.

Cô lười nhác lật người, vừa định ngồi dậy, lại bị Lương Thần kéo anh vào trong lòng: “Ngủ thêm một lát nữa rồi rời giường.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 761: Cầu Hôn [4]

Editor: May

Cảnh Hảo Hảo bị anh kéo một cái, nhất thời cảm giác được xương sống thắt lưng đau lợi hại, cô ở trong lòng Lương Thần có chút không hồn giậm duỗi chân, cuối cùng vẫn là rầm rì bò dậy, mặc quần áo, tiến vào toilet.

Lúc Cảnh Hảo Hảo đi ra, Lương Thần đã mặc chỉnh tề, đi vào toilet.

Cảnh Hảo Hảo đi đến trước tủ đầu giường, cầm lấy điện thoại di động, nhìn thấy phía dưới đè một tấm thẻ, chính là lúc trước khi mình hết tiền, đề nghị trao đổi tấm thẻ với Lương Thần, chính mình lấy tấm thẻ đó ra từ trong ví tiền của mình, mặt trái tấm thẻ, chỗ cột ký tên, viết một chuỗi con số, là mật mã.

Lúc trước khi anh và cô chia tay, cô trả tấm thẻ lại cho anh, hiện tại anh đặt ở phía dưới di động của cô, Cảnh Hảo Hảo đương nhiên hiểu được Lương Thần làm như vậy là có ý tứ gì.

Cô nắm tấm thẻ kia, đáy lòng hiện lên một trận cảm giác ấm áp, sau đó vui vẻ nắm tấm thẻ, rón ra rón rén đi đến trước cửa phòng ngủ, dò xét thò đầu ra bên ngoài, nhìn thấy cửa phòng tắm đóng lại, bên trong mơ hồ truyền đến tiếng nước chảy, sau đó cô liền căn cứ môi dưới, chạy đến trong tủ chứa đồ phòng khách, lấy chùm chìa khóa nhà mình từng đưa cho Lương Thần, sau đó vụng trộm chạy về trong phòng ngủ, nhét chùm chìa khóa kia vào trong túi tây trang của Lương Thần.

.....

Trong lúc Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo ăn bữa sáng, gọi thợ lý lái xe đến, anh lái xe đưa Cảnh Hảo Hảo đi cửa hàng bán hoa, theo thói quen mua một bó hoa, trả tiền, tặng cho Cảnh Hảo Hảo.

Lúc Lương Thần đang chuẩn bị đi công ty, đúng lúc một khách quen đến đây, chỉ vào bó hoa Lương Thần vừa mới đưa vào trong tay Cảnh Hảo Hảo, hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Cảnh Hảo Hảo mắt cũng không nháy một chút nói: “799.”

Người đàn ông kia tính tiền, trả tiền, ôm hoa rời đi.

Lương Thần nhìn Cảnh Hảo Hảo ngồi ở trước bàn thu ngân đài, đang ở vui rạo rức sửa sang lại tám tờ tiền giấy đỏ rực, mặt mày giật giật, xoay người đi ra cửa hàng bán hoa.

Vươn tay, lúc sờ tìm móc chìa khóa xe ra, lại phát hiện trong túi áo cứng rắn giống như là có thứ gì đó, Lương Thần đưa tay rút ra từ trong túi quần, từ trong túi quần, lấy ra được một chùm chìa khóa.

Chùm chìa khóa kia, anh nhận ra, là chùm chìa khóa nhà Cảnh Hảo Hảo từng đưa cho anh.

Khóe môi Lương Thần nhẹ nhàng nâng lên, xoay qua, xuyên qua cửa sổ cửa hàng bán hoa sáng ngời của Cảnh Hảo Hảo, nhìn cô gái đang cúi đầu bận rộn bên trong, mặt mày trở nên có chút mềm mại, đứng đó một lúc lâu, Lương Thần mới lên xe, rời đi.

.....

Chỉ có người trải qua mất đi, mới có thể hiểu được càng thêm quý trọng.

Giống như Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo hiện tại.

Lúc từng yêu nhau sâu đậm nhất, một người bởi vì không có dũng khí, một người bởi vì không đủ tự tin, dễ dàng buông tha đối phương, nếm thử đến đau đớn sâu đậm nhất thế gian, lúc này ở cùng một chỗ lần nữa, sẽ thấy càng thêm quý trọng lẫn nhau.

Thời gian ở giữa những người yêu nhau, trôi qua rất nhanh chóng.

Cuối tháng đầu tiên sau khi Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần hòa hảo như lúc ban đầu, Cảnh Hảo Hảo chính thức kết thúc học kỳ thứ nhất của lớp học ban đêm ở đại học Giang Sơn, đồng thời cũng nghênh đón cuộc thi.

Thời gian thi có hai ngày, ngày đầu tiên thành phố Giang Sơn rơi một ít mưa nhỏ, buổi tối về nhà, Cảnh Hảo Hảo còn nhận được một cái thiệp cưới, là một nữ minh tinh trong công ty giải trí TS, giống như cô, vẫn không thể nổi tiếng, nhưng năm trước đây đã gặp với một đại thiếu gia của một xí nghiệp lớn ở thành phố Giang Sơn, năm nay đã hoài thai, kết hôn vì con.

Xí nghiệp lớn kia đúng lúc có chút hợp tác với tập đoàn Giang Sơn, cho nên, Lương Thần cũng nhận được thiệp cưới.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 762: Cầu Hôn [5]

Editor: May

Ngày hôm sau, Cảnh Hảo Hảo chỉ có ba đợt thi, buổi sáng hai đợt, buổi chiều một đợt.

Cuộc thi kết thúc, chỉ mới ba giờ rưỡi, Cảnh Hảo Hảo nói cho Lương Thần biết thời gian trước tiên, nhưng cô vừa mới đi ra trường thi, liền nhận được điện thoại Lương Thần, nói cho cô biết, bởi vì giữa trưa có một bữa ăn, xuất phát có chút trễ, có thể sẽ tới trễ 20 phút.

Lúc này đại học đã được nghỉ hè, sau khi cuộc thi kết thúc, lập tức có người quét tước vệ sinh, khóa phòng học, Cảnh Hảo Hảo đành phải mang theo túi xách của mình, đi đến cửa trường học chờ Lương Thần tới đây đón mình.

Lúc này đã ngênh đón mùa hè, bởi vì ngày hôm qua có mưa, nhiệt độ cũng không cao, nhưng là ánh nắng chiếu lên trên người, vẫn là toát ra một tầng mồ hôi.

Cảnh Hảo Hảo chạy đến phòng đồ uống lạnh đối diện trường học, mua một ly sữa ô mai, cầm bằng hai tay, đứng ở dưới bóng cây ven đường, chờ Lương Thần.

Kết quả, Cảnh Hảo Hảo không có chờ được Lương Thần, lại chờ được một chiếc ô tô sa hoa chạy đến, dừng ở trước mặt cô.

Bởi vì trời mưa, ven đường có vũng nước bắn hề hề, tốc độ chạy của xe ô tô kia cực nhanh, lấy khẩn cấp phanh lại, ngừng lại, Cảnh Hảo Hảo hoàn toàn không kịp trốn tránh, vũng nước chung quanh vấy ra, có một chút, rơi xuống trên váy của cô.

Hôm nay lúc cô ra cửa, cố ý chọn một bộ váy màu vàng sữa, giọt nước rơi ở phía trên, lưu lại từng mảnh dơ bẩn nhỏ.

Cảnh Hảo Hảo có chút cảm tức ngắc đầu, nhìn về phía đường lớn trước mặt.

Cửa xe trên đường lớn đúng lúc hạ xuống, Cảnh Hảo Hảo tinh tường nhìn thấy người ở bên trong, một người đàn ông đầu tròn bộ dạng có chút đen, ngồi bên cạnh là Hà Nam Nam quần quít chặt lấy bạn trai của cô.

Từ một đêm kia, sau khi Hà Nam Nam bị Cảnh Hảo Hảo đả kích, cô ta vẫn chưa tìm được cảm giác cân bằng, nhưng hôm nay, bạn trai mà cô ta mới tìm được, lái xe sa hoa đến trường học đón cô ta, cô ta đúng lúc nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo cô đơn đứng ở ven đường như là đang đợi người, vì thế liền tâm huyết dâng trào, bảo bạn trai mới của mình dừng xe ở nơi này.

Cô ta muốn cho Cảnh Hảo Hảo biết, bạn trai mới của cô ta không có soái khí như bạn trai của Cảnh Hảo Hảo, nhưng lại có tiền hơn bạn trai Cảnh Hảo Hảo.

Cô ta không cần ngồi ở phía sau xe đạp, hưởng thụ ngày phơi nắng gió thổi.

Hà Nam Nam mặt mang mỉm cười nhìn cô, ánh mắt quan sát chỗ bắn trên váy Cảnh Hảo Hảo từ trên xuống dưới, khóe môi nhin không được lại gợn lên, đáy lòng nhiều thêm một tầng vui sướng, ngoài miệng lại nói lời nghĩ một đằng nói một nẻo: “Hảo Hảo, ngượng ngùng, sàn xe có chút cao, không có nhìn thấy vũng nước trên đất, cô cũng biết, loại xe SUV này, quý

thì quý, nhưng chỉ có một khuyết điểm, chính là góc chết chung quanh có chút nhiều.”

Cảnh Hảo Hảo làm sao không nghe ra Hà Nam Nam đây là đang khoe của với mình, cô liếc mắt nhìn hình xăm trên cánh tay bạn trai Hà Nam Nam một cái, cảm thấy cũng không giống như là người tốt, vì thế Cảnh Hảo Hảo tính toán nho nhỏ dưới đáy lòng một chút, cuối cùng quyết định lựa chọn biện pháp quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

Cô chờ bạn trai cô đến đây, rồi mới tính sổ!

Cảnh Hảo Hảo tự động xem nhẹ lời nói của Hà Nam Nam, xoay đầu sang một bên, bảo trì trầm mặc.

Hà Nam Nam không để ý Cảnh Hảo Hảo xem nhẹ chính mình chút nào, ngược lại bảo bạn trai mình tắt lửa, nũng nịu mở miệng nói với bạn trai của mình: “Thân ái, em muốn uống nước, em mua giúp em chai nước được không?”

Nói xong, Hà Nam Nam còn giơ giơ ví tiền của bạn trai cô ta với Cảnh Hảo Hảo ngoài cửa sổ, là LV - nhãn hiệu lớn quốc tế.

Bạn trai Hà Nam Nam tiếp nhận ví tiền, xuống xe, đi mua nước cho Hà Nam Nam

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 763: Cầu Hôn [6]

Editor: May

Ngây thơ!

Cảnh Hảo Hảo yên lặng nói một câu dưới đáy lòng, cố chấp đứng ở tại chỗ không có đi, đáy lòng đã có chút lo lắng nghĩ, sao Lương Thần còn chưa tới chứ, chẳng may đợi lát nữa Hà Nam Nam đi rồi, cô phải báo thù như thế nào đây!

Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy bạn trai Hà Nam Nam đã cầm nước, đi ra từ đại sảnh đồ uống lạnh, cô vội vàng cầm di động của mình, gửi cho Lương Thần một tin nhắn, thúc giục anh nhanh lên.

Cảnh Hảo Hảo vừa mới gửi tin nhắn, bạn trai Hà Nam Nam đã ngồi vào trong xe, đưa nước khoáng cho Hà Nam Nam.

Hà Nam Nam nhận lấy, tự mình mở nắp, uống một ngụm, sau đó tiến đến trước mặt bạn trai cô ta, hôn lên gò má bạn trai cô ta, nói: “Cám ơn anh, thân ái.”

Sau đó, bạn trai cô ta liền ôm lưng cô ta, cùng hôn sâu với cô ta.

Khoe ân ái, bị chết mau!

Cảnh Hảo Hảo lại yên lặng nói một câu dưới đáy lòng, sau đó cầm lấy di động, nhìn nhìn thời gian, cách 20 phút Lương Thần nói còn khoảng một

phút đồng hồ, cô liền xoay đầu trái phải, sau đó nhìn thấy Lương Thần lái xe ô tô đến đây.

Thắt lưng Cảnh Hảo Hảo trong nháy mắt thẳng lên, cô khí định thần nhàn đứng ở tại chỗ, nhìn Lương Thần dừng xe ở trước mặt của mình, sau đó dùng dư quang khóe mắt liếc mắt nhìn Hà Nam Nam bên trong xe một cái.

Lúc này Hà Nam Nam cũng thấy được Lương Thần, chỉ là, cô ta nhìn thấy xe đạp của Lương Thần, ánh mắt thoáng có chút khinh thường.

Cảnh Hảo Hảo bắt được ánh mắt như vậy, tâm tình hơi có chút không tốt.

Cô ta là đang phân cao thấp với mình sao?

Được rồi, cô sẽ để cho cô ta xem xem, cái gì gọi là giây sát!

Lập tức, Cảnh Hảo Hảo dùng ngữ điệu bình thường mở miệng nói với Lương Thần: “Em khát.”

Cảnh Hảo Hảo chỉ nói hai chữ, đơn giản mà lại rõ ràng.

Thậm chí trong tay cô, còn đang cầm một ly sữa ô mai còn chưa có uống xong.

Nhưng Lương Thần lại không nói hai lời dừng xe ở bên người Cảnh Hảo Hảo, sải bước đi vào trong cửa hàng đồ uống lạnh bên cạnh, mua cho Cảnh Hảo Hảo một chai nông phu sơn tuyết trở về.

Lương Thần đi đến trước mặt Cảnh Hảo Hảo, vắn nắn chai nông phu sơn tuyết, đưa cho Cảnh Hảo Hảo.

Lúc này Cảnh Hảo Hảo mới vươn tay, nhận lấy, chuyển một ánh mắt kiêu ngạo về phía Hà Nam Nam.

Cô bảo bạn trai cô mua nước uống, còn phải dùng giọng nói nũng nịu như vậy, mà tôi, cái gì cũng không cần nói, chỉ hai chữ, bạn trai của tôi sẽ lập tức mua nước uống cho tôi, thậm chí còn có thể mở nắp chai cho tôi, cực kỳ chăm sóc tôi.

Chỉ là, Cảnh Hảo Hảo cô giãy sát Hà Nam Nam cô ta, há có thể đơn giản như vậy?

Cảnh Hảo Hảo giờ chai nông phu sơn tuyết kia, bấu môi với Lương Thần: “Em không muốn uống nước nhãn hiệu này.”

Lương Thần hoàn toàn không thấy được Hà Nam Nam bên trong xe, cũng không biết Cảnh Hảo Hảo đây là đang so đấu với người khác, lúc trước cô rất thích uống nước suối nhãn hiệu này, hiện tại nhìn thấy cô không muốn uống, cũng không hỏi nhiều, lập tức xoay người, một lần nữa đi mua chai nước suối đi bảo cho Cảnh Hảo Hảo.

Lương Thần vẫn vắn nắp chai như trước, đưa cho Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo vẫn lắc đầu, lần này ngay cả nói cũng không nói rõ.

Trên mặt Lương Thần, không có chút căm tức, ngữ điệu nhẹ nhàng chậm chạp hỏi: “Vậy em muốn uống nhãn hiệu nào?”

Cảnh Hảo Hảo lại lắc đầu.

Lương Thần vô cùng kiên nhẫn tốt tiếp tục hỏi: “Vậy nếu không, chúng ta cùng nhau đi qua chọn?”

Lần này Cảnh Hảo Hảo chỉ nhẹ nhàng nhú mày một chút, ngay cả đầu còn chưa lắc, Lương Thần liền xoay người, lại đi vào tiệm đồ uống lạnh, lúc đi ra, trong tay anh mang theo một gói to.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 764: Cầu Hôn [7]

Editor: May

Đi đến trước mặt Cảnh Hảo Hảo, Lương Thần mở gói to ra, nói với Cảnh Hảo Hảo: “Thích uống nhãn hiệu nào? Tự mình đến chọn.”

Ngón tay Cảnh Hảo Hảo gầy gầy ở bên trong, mới phát hiện, Lương Thần không chỉ chọn hết nhãn hiệu nước suối, còn nghĩ lấy thêm nước ngọt Sprite mỗi loại mỗi khẩu vị thức uống cho cô.

Ở dưới tình huống Lương Thần hoàn toàn không biết gì, tri kỷ mà lại dung túng đối đãi cô như vậy, thật sự làm cho đáy lòng Cảnh Hảo Hảo nổi lên một tầng ấm ngọt nói không nên lời.

Cảnh Hảo Hảo mím môi, nghiêng đầu, điều võ dương oai chuyển cho Hà Nam Nam một ánh mắt, sau đó lấy một lọ sữa chua từ trong gói to ra.

Cô còn chưa có vận nấp, Lương Thần đã giành trước lấy đi từ trong tay cô, giúp cô vận mở nấp.

Cảnh Hảo Hảo giơ sữa chua, uống một ngụm, sau đó nhìn về mặt Hà Nam Nam không thẳng băng đến mức tận cùng, nhưng lại không dám phát tiết, đáy lòng Cảnh Hảo Hảo nhất thời hả giận một chút.

Cô ngược lại không thèm để ý Hà Nam Nam khoe của với mình, bởi vì, loại chuyện giàu có này, cô nghĩ, Lương Thần khẳng định khinh thường

so sánh với bạn trai Hà Nam Nam.

Cô cũng không để ý Hà Nam Nam khoe khoang với mình bạn trai cô ta đối với cô ta có bao nhiêu tốt, bởi vì, trên thế giới này, từ sau khi cô hưởng thụ được Lương Thần đối tốt với cô, cô nhìn thấy những người đàn ông khác đối với người phụ nữ của họ rất tốt, nhưng cô đều cảm thấy, đó chưa đủ tốt.

Cô chán ghét là, trong nháy mắt Hà Nam Nam nhìn thấy xe đạp của Lương Thần, liền lộ ra ánh mắt chán ghét.

Từng mặt dày mày dạn theo đuổi Lương Thần là cô ta, theo đuổi không được, liền bày ra tư thái như vậy.

Thực đáng giận!

Cảnh Hảo Hảo nuốt một ngụm sữa chua, nói với Lương Thần: “Buổi sáng hôm nay lúc em thi tiếng Anh, nhìn đến một mục lục chọn đọc, bên trong nói là một chuyện xưa, rất thú vị.”

Cảnh Hảo Hảo cố ý nói lớn một chút: “Đại khái nói là, một cô gái đi trung tâm thương mại mua quần áo, nhìn trúng một cái váy, khen ngợi đủ kiểu cái váy rất tốt, kết quả thấy được giá, phát hiện rất quý, vượt qua năng lực thừa nhận của cô ta, vì thế cô ta liền bối mớ đủ thứ với nhân viên bán hàng.”

“Anh nói, người phụ nữ kia, có phải đặc biệt khô hài không? Ăn không được nho liền nói nho chua, thứ không chiếm được liền phỉ báng đủ loại, thật sự là phát triển đủ rạn rở tinh thần AQ!”

Sao Hà Nam Nam có thể nghe không ra Cảnh Hảo Hảo đây là ngầm ngầm hại người châm chọc cô ta?

Sắc mặt cô ta trở nên hơi có chút khó coi.

Mà Lương Thần, vẻ mặt sùng nịch nghe xong Cảnh Hảo Hảo oán trách, khi nhìn thấy vết bẩn trên váy cô, nhin không được nhú nhú mày: “Sao váy lại bẩn thành như vậy?”

Lương Thần không đề cập tới chuyện này, Cảnh Hảo Hảo suýt nữa đã quên!

Chính mình vốn là đang chờ sau khi bạn trai mình tới đây, giúp mình báo thù!

Kết quả, chính mình lại có thể bởi vì một đạo ánh mắt chán ghét kia của Hà Nam Nam, chuyển hướng đề tài!

Bởi vì Lương Thần ở đây, bản lĩnh cáo mượn oai hùm của Cảnh Hảo Hảo lập tức liền bị phát triển đến lớn nhất, bấu môi với Lương Thần, giống như ý thế hiếp người nói: “Có một người lái xe không có mắt, bắn lên trên người em!”

Cảnh Hảo Hảo vừa mới nói xong, chợt nghe được bên trong xe, truyền đến một đạo giọng nữ trầm thấp: “Mẹ nó!”

Hà Nam Nam lại có thể mắng cô?

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng muốn ném sữa chua cầm trong tay về phía Hà Nam Nam.

Nhưng cô vừa mới nâng tay một chút, đã nghĩ đến Lương Thần lái là xe đạp, chính mình không hơn nổi Mercedes của bạn trai Hà Nam Nam.

Vì thế, cô liền quay đầu, nhìn Lương Thần, trừng mắt nhìn, thấp giọng hỏi: “Anh cảm thấy anh có thể đánh thắng được bạn trai Hà Nam Nam không?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 765: Cầu Hôn [8]

Editor: May

Lương Thần tự nhiên cũng nghe được tiếng mắng kia của Hà Nam Nam, anh xoay qua nhìn thấy Hà Nam Nam, nhất thời hiểu được vết bẩn trên váy Cảnh Hảo Hảo là bị ai bẩn lên.

Anh cũng không có đáp lời Cảnh Hảo Hảo, trực tiếp đoạt chia sữa chua từ trong tay cô, hung hăng quăng vào trong cửa xe mở ra kia.

Sữa chua lạnh lẽo, bắn tung tóe, vấy lên mặt Hà Nam Nam, ngay cả trên cổ của bạn trai cô ta, cũng vấy ra một mảnh.

Việc cô do dự không dám làm, bạn trai của cô lại có thể mí mắt cũng không nháy một chút làm thay cô!

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo vừa tán thưởng Lương Thần rất soái, vừa vội vàng bắt lấy cánh tay Lương Thần, nói: “Chúng ta chạy mau đi!”

Lương Thần lại cầm cánh tay Cảnh Hảo Hảo, đứng ở tại chỗ không hề nhúc nhích, chỉ là ánh mắt đông lạnh nhìn chằm chằm Hà Nam Nam và bạn trai cô ta thờ hồn hển trong cửa sổ xe.

Cảnh Hảo Hảo nhìn chằm chằm hình xăm trên bả vai bạn trai Hà Nam Nam, đáy lòng có chút sợ hãi anh ta đột nhiên xuống dưới, đánh nhau với Lương Thần đánh, vì thế tròn mắt chuyển vòng vo, liền lấy hai chai nước

khoảng từ trong túi plastic Lương Thần cầm trong tay ra, phòng bị nhìn bạn trai Hà Nam Nam, nếu anh ta thật sự dám xuống xe, đánh nhau với Lương Thần, cô cũng muốn đi lên hỗ trợ!

So sánh với khẩn trương của Cảnh Hảo Hảo, Lương Thần lại bình tĩnh ung dung, nhìn chăm chăm Hà Nam Nam và bạn trai cô ta ở bên trong xe, đáy mắt hiện lên một chút trào phúng, sau đó liền không nhanh không chậm đẩy xe dựng đơn độc một bên, ngồi lên.

Cảnh Hảo Hảo vừa nhìn chăm chăm hành động của bạn trai Hà Nam Nam, vừa chạy nhanh nhảy lên xe đạp của Lương Thần, ngữ khí có chút gấp thúc giục nói: “Nhanh lên đi.”

Lương Thần cũng không nhanh không chậm đưa gói to kia cho Cảnh Hảo Hảo ôm, tạm dừng vài giây, mới cười xe, rời đi.

Cảnh Hảo Hảo lắc lắc đầu, nhìn cửa xe bạn trai của Hà Nam Nam vẫn luôn đóng, đợi khi không nhìn thấy thân ảnh chiếc xe kia nữa, lúc này Cảnh Hảo Hảo mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó dưới đáy lòng yên lặng khinh bỉ một câu, bạn trai Hà Nam Nam thực không có thực lực! Bạn gái đều bị quăng một mặt sữa chua, anh ta lại có thể vẫn không xuống xe!

Một tay Cảnh Hảo Hảo ôm thắt lưng Lương Thần, một tay đặt những thứ đó trên đùi mình, sau đó mới không nhanh không chậm nói một lần chuyện trước trước sau sau mình gặp Hà Nam Nam vào chiều nay.

Cảnh Hảo Hảo nói chuyện rất hay, vào lúc cô nói đến Hà Nam Nam khoe khoang xe của bạn trai cô ta đắt tiền, Lương Thần nhẹ nhàng nhú mi tâm, sau đó khi Cảnh Hảo Hảo nói đến Hà Nam Nam nhìn thấy Lương Thần cười xe đạp, Lương Thần đột nhiên liền dừng xe đạp ở ven đường.

Cảnh Hảo Hảo ngừng tiếng nói chuyện của mình, có chút hoài nghi nhìn Lương Thần, hỏi: “Làm sao vậy?”

Lương Thần xoay qua, ánh mắt nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, hỏi: “Em nói, lúc Hà Nam Nam nhìn thấy xe đạp của anh, đáy mắt hiện lên một chút chán ghét?”

“Đúng vậy.” Cảnh Hảo Hảo như là một đứa bé đòi niềm vui, vui rạo rức nói: “Cô ta khoe của với em, em có thể không ngại, nhưng những chuyện khác em sẽ không nhẫn, cho nên sau đó em mới muốn để anh không ngừng mua nước cho em, em là vì báo thù, còn có, đề thi tiếng Anh kia, cũng là em thuê dặt, thật ra chọn hạng mục đọc đó em cũng không hiểu những thứ kia có ý tứ gì..... Chỉ là, em chính là chỉ cây dâu mắng cây hòe mắng với Hà Nam Nam thôi.....”

Theo lời nói kích động của Cảnh Hảo Hảo, sắc mặt Lương Thần lại dần dần trở nên lạnh xuống, sau đó anh lấy di động từ trong túi ra, gọi đi một cú điện thoại.

Cảnh Hảo Hảo ngậm miệng, nhìn chăm chăm Lương Thần gọi điện thoại, hỏi: “Anh gọi điện thoại làm cái gì?”

Lương Thần mặt không chút thay đổi nói: “Đi báo cái thù mà em không có chút để ý kia!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 766: Cầu Hôn [9]

Editor: May

Lương Thần mặt không chút thay đổi nói: “Đi báo cái thù mà em không có chút để ý kia!”

Nói xong, Lương Thần liền báo một biển số xe với điện thoại vừa tiếp thông kia: “Giúp tôi điều tra một chút, hiện tại chiếc xe đó ở nơi nào?”

Lương Thần cách năm phút đồng hồ, liền chặt đứt điện thoại, ý bảo Cảnh Hảo Hảo ngồi vững trên xe, đạp xe, chở Cảnh Hảo Hảo đến khúc cua đường phía trước, sau đó cưỡi đi.

.....

Cảnh Hảo Hảo thật sự cho là, chính mình phản kích Hà Nam Nam đã đủ ngoan độc, nhưng đợi khi cô nhìn thấy phản kích của Lương Thần, cô mới phát hiện, chính mình thật sự là gặp sư phụ.

.....

Lương Thần chở Cảnh Hảo Hảo, một lần nữa chạm mặt với Hà Nam Nam, con có bạn trai của cô ta ở trong một cửa hàng bán đồ xa xỉ ở phố Tô Châu.

Lúc Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo tới nơi, cửa hàng xa xỉ phẩm kia, đứng Tô Tiểu Tả quần áo tươi sáng, phía sau cô ấy, đứng một loạt đàn ông

mặc tây trang màu đen, vẽ mặt nghiêm túc.

Tô Tiểu Tả nhìn thấy Lương Thần, lập tức tươi cười chân thành tiến lên: “Lương tổng, Cảnh tiểu thư.”

Sắc mặt Lương Thần lãnh đạm lên tiếng chào hỏi, Tô Tiểu Tả lập tức tiến lên, thay Lương Thần kéo cửa thủy tinh xa xỉ phăm ra.

Cửa đứng hai gã đàn ông tây trang màu đen, còn lại vài người, dẫn đầu đi vào trong cửa hàng xa xỉ phăm, chia ra đứng ở hai bên, sau đó, Tô Tiểu Tả mới dẫn Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo đi vào trong tiệm.

Lương Thần hoàn toàn không có mang theo Cảnh Hảo Hảo đi trước quầy xem những xa xỉ phẩm này, mà là trực tiếp mang theo Cảnh Hảo Hảo, đi đến đến phòng nghỉ ngơi ngồi xuống.

Tô Tiểu Tả không biết nói một câu gì với nhân viên bán hàng, chưa đến một lát, quản lý cửa hàng xa xỉ phẩm vội vàng đi tới đây, đứng ở trước mặt Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo, cúi đầu cúi người vẽ mặt nịnh hót.

Từ đầu đến cuối, Lương Thần đều không có mở miệng nói một câu, chỉ bưng cà phê, không nhanh không chậm uống, khóe mắt nâng lên, xẹt qua mọi người nhìn anh và Cảnh Hảo Hảo, còn có mười vệ sĩ tây trang màu đen mặt không chút thay đổi đứng ở trong ngoài cửa hàng xa xỉ phẩm, khe khẽ nói nhỏ, sau đó thoáng nhìn qua Hà Nam Nam và bạn trai cô ta ở trong đó, lúc này Lương Thần mới chậm rãi cầm cà phê trong tay, đặt ở trên bàn, mở miệng, nói với quản lý cửa hàng xa xỉ phẩm: “Suy nghĩ một cái giá hợp lý, hôm nay tôi muốn bao hết cửa hàng mặt tiền này, cho một mình bạn gái tôi đi dạo.”

Tổng giám đốc trở mắt hai giây, lúc này mới hiểu được những lời này của Lương Thần rốt cuộc là hàm nghĩa gì, anh ta nhất thời có chút thụ sủng nhược kinh mở miệng với Lương Thần, nói: “Vâng, Lương tổng.”

Sau đó, tổng giám đốc liền phân phó nhân viên bán hàng, xin lỗi với khách hàng, dọn dẹp hiện trường.

Giọng nói Lương Thần, không nhẹ không nặng, nhưng mọi người trong cửa hàng xa xỉ phẩm yên tĩnh, vẫn là nghe rành mạch được những lời này ở trong tai.

Hà Nam Nam trợn mắt há hốc mồm nhìn Lương Thần, hoàn toàn không thể tin nổi, người đàn ông ta từng muốn theo đuổi, lại có thể đến đây, thay Cảnh Hảo Hảo dọn dẹp hiện trường!

Đến ngay cả Cảnh Hảo Hảo, cũng có chút kinh ngạc xoay qua, nhìn về phía Lương Thần.

Trên mặt tuấn tú cao nhã của Lương Thần, mang theo một tầng sáng rọi xa cách đạm mạc, giống như là một chuyện rất bình thường, sắc mặt không thay đổi bưng cà phê trên bàn lên, chậm rãi nhấp một ngụm, sau đó nâng mí mắt lên, nhìn lướt qua Hà Nam Nam sắc mặt khó coi cách đó không xa, sau đó như là nghĩ tới cái gì, trực tiếp mở miệng với quản lý vội vàng dọn sạch hiện trường cửa hàng xa xỉ phẩm, nói: “Quên đi, vì tránh cho về sau bạn gái tôi mỗi lần đi dạo phố đều phải dọn sạch hiện trường, dứt khoát như vậy đi, anh suy nghĩ một cái giá hợp lý, từ giờ trở đi, cửa hàng này sẽ là sản nghiệp dưới danh nghĩa của tập đoàn Giang Sơn.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 767: Cầu Hôn [10]

Editor: May

“Quên đi, vì tránh cho về sau bạn gái tôi mỗi lần đi dạo phố đều phải dọn sạch hiện trường, dứt khoát như vậy đi, anh suy nghĩ một cái giá hợp lý, từ giờ trở đi, cửa hàng này sẽ là sản nghiệp dưới danh nghĩa của tập đoàn Giang Sơn.”

Tập đoàn Giang Sơn..... Hà Nam Nam nghe bốn chữ như thế, trên mặt xinh đẹp nhất thời không hề có huyết sắc.

Lúc trước, cô ta còn nói với người đàn ông cô ta cảm thấy diện mạo xuất sắc này, bộ dạng anh có chút giống với Lương Thần - tổng tài tập đoàn Giang Sơn.

Nhưng cô ta nghĩ như thế nào, cũng không nghĩ tới, người đàn ông cười xe đạp, mỗi ngày bất chấp mưa gió chờ ở cửa trường học, tuy rằng tướng mạo xuất chúng, rất thu hút tầm mắt người, nhưng làm cho người ta cảm thấy điều kiện bình thường kia, lại có thể là “Thiếu niên thiên tử” mây mưa thất thường, một tay che trời của thành phố Giang Sơn,

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở bên cạnh Lương Thần, sau khi nghe được câu thứ hai của Lương Thần, ước chừng đợi nửa phút, mới hồi thần, cô theo bản năng nghiêng đầu, liền mở miệng nói với Lương Thần, sắc mặt Lương Thần lại ung dung giành trước cô một bước, mở miệng, nói với quản lý cửa hàng xa xỉ phẩm: “Về phần giá tiền, anh nói với thư ký của tôi là được.”

Nói xong, Lương Thần liền nghiêng đầu, nhìn thoáng qua Tô Tiểu Tả khéo léo đứng nghiêm chỉnh ở một bên.

Tô Tiểu Tả lập tức sáng tỏ lễ phép cười cười với quản lý cửa hàng xa xỉ phẩm: “Chúng ta đi văn phòng ngài bàn giá thu mua một chút đi.”

.....

Lương Thần chờ Tô Tiểu Tả và quản lý cửa hàng xa xỉ phẩm rời khỏi đại sảnh mua sắm, lúc này Lương Thần mới sửa sang lại quần áo một chút, mang theo Cảnh Hảo Hảo đứng lên, làm bộ như đúng lúc nhìn thấy Hà Nam Nam đang bị nhân viên bán hàng dùng vẻ mặt xin lỗi nói “Thực xin lỗi” tiến ra khỏi cửa hàng xa xỉ phẩm, có chút kinh ngạc lên tiếng nói: “Hảo Hảo, đây không phải bạn học của em ư? Sao lại không lên tiếng chào hỏi?”

Cảnh Hảo Hảo đứng ở tại chỗ không hề động, Lương Thần lại vươn tay, đẩy Cảnh Hảo Hảo một phen, đẩy cô đến trước mặt Hà Nam Nam, Cảnh Hảo Hảo đành phải kiên trì mở miệng, chào hỏi một tiếng: “Hà Nam Nam, thật trùng hợp.”

Hà Nam Nam nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, cánh môi run rẩy nửa ngày, mới miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Thật sự là trùng hợp.”

Cảnh Hảo Hảo còn chưa có mở miệng nói chuyện, Lương Thần đã chậm rãi từ từ đi đến bên cạnh cô, ánh mắt nhìn cũng không có liếc mắt nhìn Hà Nam Nam Hà Nam Nam, nói với Cảnh Hảo Hảo: “Hảo Hảo, luôn nhìn thấy người bạn học này của em, nhưng đến hiện tại, cũng không biết tên của cô ta là gì.....”

Cảnh Hảo Hảo nghĩ, đối với một người từng quần quýt chặt lấy theo đuổi một người khác thật lâu mà nói, đến cuối cùng đối phương lại có thể ngay cả tên của mình cũng không biết, vậy thật đúng là đả kích!

Lương Thần cố tình gậy ông đập lưng ông, đánh trả lại, tuyệt đối không lưu tình chút nào, nửa đoạn trước ngữ khí nói không nóng không lạnh, không mặn không nhạt, lúc nói xong lời cuối cùng “Tên là gì”, cố ý nhấn âm một chút, làm cho người ta trong nháy mắt hiểu được, ý tứ hàm xúc châm chọc trong lời nói của anh, nồng đậm mười phần.

Cảnh Hảo Hảo rõ ràng thấy, sắc mặt Hà Nam Nam một trận xanh, một trận trắng.

Nhưng mà, Lương Thần giống như hoàn toàn không nhìn thấy mặt mũi người đối diện đã sắp không nhìn được, vẫn là một bộ dáng nho nhã lễ độ, mang theo vài phần chân thành mở miệng, nói với Cảnh Hảo Hảo: “Hảo Hảo, em không nên giới thiệu bạn học của em cho anh một chút sao?”

Sao Cảnh Hảo Hảo có thể không biết Lương Thần đây là đang giả vờ, nhưng cô vẫn rất phối hợp mở miệng, nghiêm trang giới thiệu với Lương Thần, nói: “Cô ấy tên là Hà Nam Nam, vị bên cạnh cô ấy là bạn trai của cô ấy.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 768: Cầu Hôn [11]

Editor: May

Lương Thần tao nhã ung dung vươn một bàn tay về phía Hà Nam Nam, nói: “Chào cô.”

Đối mặt Lương Thần có lẽ như vậy, sắc mặt Hà Nam Nam hoang mang trong chốc lát, cuối cùng vẫn nâng tay lên, đuổi về phía Lương Thần, chỉ là một câu “chào anh” trong miệng cô ta còn chưa nói ra, Lương Thần dẫn đầu muốn Cảnh Hảo Hảo giới thiệu, lại có thể chậm rãi rút tay mình trở về, cắm ở trong túi của mình.

Tay Hà Nam Nam, cứ như vậy cứng ngắc vươn một nửa, tiến không được, lùi cũng không xong.

Cảnh Hảo Hảo nhìn Hà Nam Nam miễn cưỡng lộ ra tươi cười, ngón tay tạm dừng khoảng ba giây, mới xấu hổ vịn phần rút tay về, đáy lòng nhin không được hiện lên một tầng ý cười, cô cố gắng khắc chế khóe môi giơ lên của mình, vẫn duy trì tư thái nhu thuận, đứng ở bên người Lương Thần.

Lương Thần ngược lại như là hoàn toàn không có ý thức được hành động cố ý nhỏ như vậy của mình, dẫn tới Hà Nam Nam và bạn trai của cô ta không nhin được mặt mũi, hận không thể xoay người chạy trốn cỡ nào, ngược lại, còn thoát nhìn như là đặc biệt quen thuộc, mở miệng nói với Hà Nam Nam: “Hôm nay, các người đến đi dạo phố sao?”

Lần này Hà Nam Nam ngay cả nói cũng không nói, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Lương Thần tuyệt đối không để ý sự trầm mặc của Hà Nam Nam và bạn trai cô ta, anh thoát nhìn nói chuyện như là rất tùy tính, tiếp tục dùng giọng nói nhẹ nhàng cao nhã nói: “Hà tiểu thư và Hảo Hảo là bạn học, chỉ là không biết bạn trai của Hà tiểu thư, là làm cái gì?”

Kẻ có tiền lẫn lộn trong thành phố Giang Sơn, ai không biết sự tồn tại của Lương Thần, tuy rằng Hà Nam Nam bị Lương Thần khiến cho không xuống đài được, nhưng vào lúc Lương Thần hỏi ra những lời này, bạn trai Hà Nam Nam vẫn miêu tả đơn giản bối cảnh gia đình của mình một lần: “Ba mẹ tôi đi làm ở đơn vị hành chính, hai năm trước mở một công ty quảng cáo.”

“Đơn vị hành chính?” Lương Thần có chút giống như tìm tòi nghiên cứu, hỏi: “Là làm cán bộ sao?”

Bạn trai Hà Nam Nam vốn nói rất hàm súc, nhưng sau khi bị Lương Thần nói thẳng ra như vậy, anh ta sợ run một chút, gật gật đầu, nói: “Vâng.”

Lương Thần bưng tỉnh đại ngộ “à” một tiếng, sau đó nói: “Bối cảnh gia đình của bạn trai Hà tiểu thư thật đúng là không tầm thường, thương quan cấu kết.....”

Thương quan cấu kết..... lúc bốn chữ này nói ra khỏi miệng Lương Thần, Cảnh Hảo Hảo suýt nữa phốc xuy cười lên tiếng, cô cố gắng bóp lòng bàn tay của mình, cưỡng chế ý cười của mình, ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt Hà Nam Nam và bạn trai của cô ta khó coi tựa như ăn ruồi bọ, Cảnh Hảo Hảo vội vàng nâng tay lên, chặn cánh môi của mình, câu môi, nở nụ cười một chút.

Lúc Cảnh Hảo Hảo vừa định buông tay, Lương Thần đứng ở bên người cô, vẫn là ngữ khí bình thuận, dùng giọng nói cực kỳ không mang theo chút thật có lỗi nói: “Ngượng ngùng..... tôi dùng từ dùng sai rồi, hẳn là, thương quan kết hợp, các người hẳn là sẽ không để ý đi?”

Trên thế giới này, có thể đả kích người, còn đả kích đến làm cho người ta không thể phát hỏa, chỉ sợ cũng cũng chỉ có một mình Lương Thần đi!

Cảnh Hảo Hảo lại che giấu khéo mỗi một chút, sau đó buông tay xuống, liền nhìn thấy sắc mặt bạn trai Hà Nam Nam xanh mét nói xong lời nói khâu thị tâm phi: “Sẽ không, sẽ không.”

“Vậy là tốt rồi.” Lương Thần dừng một chút, nhìn như thực vô tình liền nói: “Chỉ là, hiện tại quả nhiên có ba mẹ làm cản bộ, kiếm tiền rất dễ.”

Đây không phải lén tráo phúng bạn trai Hà Nam Nam là dựa vào ba mẹ làm cán bộ, mới mở được công ty quảng cáo đó sao?

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 769: Cầu Hôn [12]

Editor: May

Lúc này Cảnh Hảo Hảo không thể không thừa nhận, phương diện mặt không đỏ tim không nhảy, bất động thanh sắc đã kích người này, Lương Thần thật là luyện đến trình độ như lửa tinh thuần.

Lần này, bạn trai Hà Nam Nam cũng dứt khoát trăm mặc không nói lời nào.

Lúc này, Tô Tiểu Tả đứng lúc đi tới cùng quản lý cửa hàng xa xỉ phẩm, trong tay Tô Tiểu Tả còn mang theo một phần tư liệu: “Lương tổng, đây là bảng giá cửa hàng mặt tiền này, ngài xem qua một chút.”

Lương Thần thoáng nhìn lướt qua báo giá, gật đầu một cái.

“Lương tổng, hợp đồng tôi đã lập ra xong với quản lý Lâm, nếu ngài không có dị nghị khác, có thể ký tên.”

Lương Thần vừa ký tên, vừa hoàn toàn không coi phản ứng của Hà Nam Nam và bạn trai cô ta là chuyện lớn, sau đó học ngữ khí khi Cảnh Hảo Hảo nói với mình, Hà Nam Nam khoe của với cô, mở miệng nói: “Hảo Hảo thường xuyên thích đi dạo tiệm này, nhưng người rất nhiều, Hảo Hảo đi dạo cũng không an tâm, cho nên tôi liền dứt khoát thu mua cửa tiệm này.”

“Vốn, tôi nghĩ này cửa hàng chỉ mở ra cho một mình Hảo Hảo, như vậy, cô ấy muốn đến khi nào, là có thể tới khi đó, chỉ là, tôi nghĩ Hảo Hảo khẳng định sẽ không đồng ý.”

Nói tới đây, Lương Thần liền quay đầu, nói với quản lý xa xỉ phẩm đầu tiên: “Buổi sáng mỗi ngày trước khi các người mở cửa, gọi cho Hảo Hảo một cú điện thoại, hỏi cô ấy hôm nay có thể đến trong tiệm hay không, nếu cô ấy tới đây, các người trực tiếp không cần buôn bán, chuyên tâm tiếp đãi một mình cô ấy là được. Nếu như cô ấy không đến, vì không để cho lãng phí tài nguyên, các người vẫn buôn bán như cũ.”

Lương Thần nói xong, liền hạ bút xuống, đưa hợp đồng cho Tô Tiểu Tả.

Tô Tiểu Tả tiếp tục nói: “Tài sản cửa hàng này, nhập vào tài vụ tập đoàn Giang Sơn, hay là tài vụ cá nhân của Lương tổng?”

“Tài sản của Hảo Hảo.” Lương Thần nói.

Tô Tiểu Tả sợ run một chút.

Đến ngay cả Cảnh Hảo Hảo cũng kinh ngạc nhìn về phía Lương Thần.

Cửa hàng lớn bán xa xỉ phẩm này của thành phố Giang Sơn, mặc kệ là khu vực, hay là lưu lượng khách, đều là loại tốt nhất

Hơn nữa, giá trị sang quý, Lương Thần lại có thể nhập cửa hàng mặt tiền này dưới tên của cô?

Lương Thần nhìn ra kinh ngạc của Cảnh Hảo Hảo, rất đương nhiên mở miệng, nói lời giải thích với Tô Tiểu Tả để Cảnh Hảo Hảo nghe: “Cửa hàng này là mua vì Hảo Hảo, tự nhiên là muốn tặng cho cô ấy, thuộc về đồ của cô ấy.”

Dừng một chút, Lương Thần liền vẩy vẩy tay với Tô Tiểu Tả, cầm văn kiện trong tay cô lại đây, cầm bút, viết lên trên một chuỗi con số, đưa cho Tô Tiểu Tả nói: “Phía trên này là chứng minh thư của Hảo Hảo, lát nữa khi chuyển giao cửa hàng, trực tiếp để dưới danh nghĩa của cô ấy.”

“Vâng, Lương tổng.” Đến tột cùng Tô Tiểu Tả là người theo Lương Thần trải qua sóng to gió lớn, cho nên rất nhanh khôi phục bình tĩnh, tiếp nhận hợp đồng, rồi đi với quản lý xa xỉ phẩm, đi làm chuyển giao cửa hàng.

Nếu nói, ở Giang Sơn đại học cửa, Cảnh Hảo Hảo như vậy đánh trả, chỉ có thể trở thành đả kích trong lời nói!

Như vậy, hiện tại Hà Nam Nam là thật sự, mạnh mẽ mẽ mẽ bị Lương Thần giây sát.

Giờ này khắc này, cô ta ngay cả một phút đồng hồ cũng không nguyện ý ngốc ở trước mặt Cảnh Hảo Hảo.

Lần này Hà Nam Nam ngay cả cười lễ phép cũng không có, chỉ âm điệu cứng nhắc nói: “Lát nữa chúng tôi còn có việc, chúng tôi rời đi trước.”

Cảnh Hảo Hảo gật gật đầu, nói: “Gặp sau.”

Lương Thần chậm rãi mở miệng, nói: “Đi thông thả.”

Hà Nam Nam ngay cả “Gặp sau” cũng không có lưu lại, liền lôi kéo bạn trai của mình, vội vàng rời đi.

Sau đó, Cảnh Hảo Hảo chờ khi Hà Nam Nam đi ra cửa hàng, rốt cục nhìn không được cười ra tiếng.

Thật sự là hả lòng hả dạ!

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 770: Cầu Hôn [13]

Editor: May

Thế cho nên, trên đường Lương Thần cười xe đạp, chở Cảnh Hảo Hảo về nhà, Cảnh Hảo Hảo còn cười ngây ngô một mình.

Qua một lúc lâu, Cảnh Hảo Hảo mới ôm thắt lưng Lương Thần, lên tiếng, nói: “Lương Thần, cho tới bây giờ em cũng không biết, anh lại lòng dạ hẹp hòi, tính toán chi li như vậy!”

Vẻ mặt Lương Thần bình tĩnh cười xe đạp: “Hảo Hảo, anh chỉ là để cho, người làm mình khó chịu, càng không thoải mái hơn mà thôi.”

Những lời này của anh, nói đến không có cảm xúc gì, nhưng Cảnh Hảo Hảo lại cảm thấy đáy lòng hiện lên một chút cảm giác ấm áp mà lại ngọt ngào.

Tay ôm thắt lưng Lương Thần của cô đột nhiên siết lại, đầu dán gắt gao sau lưng Lương Thần.

Mặt mày Lương Thần giãn ra, tốc độ đạp xe, lập tức chậm lại.

.....

Trên thế giới này, có ai sẽ có thể lái được xe bốn vòng rồi, nhưng lại cam tâm tình nguyện đạp xe đạp hao phí thể lực, chở người mình yêu, xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ giống như thoi đưa?

Cảnh Hảo Hảo nghĩ, bạn trai của cô, là khoe khoang đáng giá kiêu ngạo nhất trong đời của cô.

Cô có thể không xinh đẹp bằng những người khác, cũng không có năng lực bằng những người khác, thậm chí không có độc lập kiên cường bằng những người khác, nhưng cô có một người đàn ông yêu cô giống như sinh mạng.

Người đàn ông kia, anh ấy tên Lương Thần, anh có thể dốc hết mọi thứ, cho ngày tốt cảnh đẹp cả đời cô.

.....

Chỉ có người từng yêu, mới có thể sẽ càng yêu hơn, mới có thể hiểu được yêu nhất.

.....

Sau khi Cảnh Hảo Hảo dán phía sau lưng Lương Thần thật lâu, mới đột nhiên giống như là nhớ tới cái gì đó, lên tiếng hỏi: “Lương Thần, cửa hàng xa xỉ phẩm kia, thật là của em?”

“Ừ.”

“Em đây chẳng phải là trong nháy mắt biến thành kẻ có tiền ư?”

“Tương lai em còn có thể là phu nhân của người có tiền.”

Phu nhân của người có tiền..... vợ Lương Thần sao?

Danh hiệu thật xa xỉ, Cảnh Hảo Hảo có chút không dám nghĩ, nhìn thấy bên cạnh đường có một siêu thị, vội vàng vội vàng dời đi đề tài, nói: “Lương Thần, vì chúc mừng em biến thành một người có tiền, hiện tại em mời anh ăn kem, được không?”

Lương Thần, dừng đạp xe.

Cảnh Hảo Hảo nhảy xuống, lấy ví tiền của Lương Thần từ trong túi của anh.

“Hảo Hảo, em nói em mời anh ăn.”

Cảnh Hảo Hảo lắc lắc ví tiền của Lương Thần, đúng lý hợp tình nói: “Tiền của bạn trai em, chính là tiền của em!”

Nói xong, Cảnh Hảo Hảo lấy ví tiền của Lương Thần, chạy vào trong siêu thị nhỏ.

.....

Mỗi người đều nói, lúc một phụ nữ dám đúng lý hợp tình, yên tâm thoải mái, thân nhiên tự nhiên đi xài tiền của một người đàn ông, chỉ có hai loại khả năng.

Một loại là phụ nữ tham tài.

Một loại khác, là người phụ nữ kia muốn phó thác cuộc đời của mình cho người đàn ông kia

Mà Cảnh Hảo Hảo, tuyệt đối là thuộc về loại thứ hai.

Lúc trước cô không dám dùng tiền của Lương Thần, cũng không không biết xấu hổ để dùng, đó là bởi vì, đáy lòng của cô, cho tới bây giờ cũng chưa nghĩ tới bọn họ sẽ có tương lai.

Cô bất giác cảm thấy, hiện tại cô dùng tiền của anh, tương lai là phải trả, cô dùng tự tôn buồn cười của mình, nói cho chính mình biết, chính mình không phải vì tiền mới cùng một chỗ với anh.

Nhưng hiện tại Cảnh Hảo Hảo hiểu được một đạo lý, nếu cô yêu, cô thân không có một xu cũng yêu, nếu cô không yêu, nhà giàu ngàn ngàn cô cũng không yêu.

Yêu một người, phải để cho tất cả của người kia biến thành của bạn, tất cả của bạn biến thành của anh ấy.

.....

Lương Thần đợi ở ven đường khoảng năm phút đồng hồ, liền nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo một tay cầm lấy ví tiền của anh, trong một tay khác cầm một túi plastic nhỏ theo chạy ra từ siêu thị.

Cô xa xa vẫy bẫy tay với anh, nhưng mà giây tiếp theo, cô như là nhìn thấy thứ gì đó, biểu tình hơi cứng ngắc một chút, sau đó liền chột xoay người, chạy vào siêu thị.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 771: Cầu Hôn 14

Lương Thần nhẹ nhàng nhắm mi tâm lại, theo bản năng đứng lên, muốn đi vào siêu thị tìm kiếm Cảnh Hảo Hảo, đột nhiên có một chiếc xe, liền dừng ở bên người anh, trong cửa xe vốn hạ xuống, truyền đến âm điệu Lương Thần quen thuộc: "A Thần?"

Lương Thần nghiêng đầu, nhìn thấy mẹ ngồi trong xe, dừng một chút, mở miệng: "Mẹ."

Mẹ Lương Thần thò đầu ra khỏi cửa kính xe, quan sát trên dưới xe đạp Lương Thần một chút: "Sao con lại cười một chiếc xe đạp?"

Lương Thần trực tiếp nhảy vọt qua vấn đề của mẹ, tự mình hỏi: "Sao mẹ lại ở chỗ này?"

"Buổi chiều mẹ đi hội sở của dì Phương con, hiện tại chuẩn bị về nhà."

Lương Thần khẽ gật đầu, trầm mặc một lát, nói: "Vậy trên đường về nhà mẹ chậm một chút."

"Có thời gian, nhớ trở về nhà cũ chơi."

Lương Thần "dạ" một tiếng, tỏ vẻ đã biết, sau đó nói với tài xế: "Lái xe chú ý an toàn."

.....

Lương Thần đứng ở ven đường, vẫn nhìn xe của mẹ rời đi, sau đó nghiêng đầu, mới nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo lén lút thò đầu ra từ trong siêu thị dò xét một chút, sau khi xác định xe đi xa, cô mới mở bước chân, vội vàng chạy tới, đưa kem đã mua cho anh.

Lương Thần nhìn kem, không có nhận lấy.

Vừa rồi anh còn đang buồn bực, sao cô lại đột nhiên trốn trở về, hóa ra là thấy được mẹ của anh.

Cảnh Hảo Hảo trừng mắt nhìn, lột vỏ kem ra, đưa cho Lương Thần một lần nữa.

Mặt mày Lương Thần lóe lên hai cái, lúc này mới nâng tay lên, nhận lấy.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 772: Cầu Hôn [15]

Lương Thần nhẹ nhàng nhắm mi tâm lại, theo bản năng đứng lên, muốn đi vào siêu thị tìm kiếm Cảnh Hảo Hảo, đột nhiên có một chiếc xe, liền dừng ở bên người anh, trong cửa xe vốn hạ xuống, truyền đến âm điệu Lương Thần quen thuộc: "A Thần?"

Lương Thần nghiêng đầu, nhìn thấy mẹ ngồi trong xe, dừng một chút, mở miệng: "Mẹ."

Mẹ Lương Thần thò đầu ra khỏi cửa kính xe, quan sát trên dưới xe đạp Lương Thần một chút: "Sao con lại cưỡi một chiếc xe đạp?"

Lương Thần trực tiếp nhảy vọt qua vấn đề của mẹ, tự mình hỏi: "Sao mẹ lại ở chỗ này?"

"Buổi chiều mẹ đi hội sở của dì Phương con, hiện tại chuẩn bị về nhà."

Lương Thần khẽ gật đầu, trầm mặc một lát, nói: "Vậy trên đường về nhà mẹ chậm một chút."

"Có thời gian, nhớ trở về nhà cũ chơi."

Lương Thần "dạ" một tiếng, tỏ vẻ đã biết, sau đó nói với tài xế: "Lái xe chú ý an toàn."

.....

Lương Thần đứng ở ven đường, vẫn nhìn xe của mẹ rời đi, sau đó nghiêng đầu, mới nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo lén lút thò đầu ra từ trong siêu thị dò xét một chút, sau khi xác định xe đi xa, cô mới mở bước chân, vội vàng chạy tới, đưa kem đã mua cho anh.

Lương Thần nhìn kem, không có nhận lấy.

Vừa rồi anh còn đang buồn bực, sao cô lại đột nhiên trốn trở về, hóa ra là thấy được mẹ của anh.

Cảnh Hảo Hảo trừng mắt nhìn, lột vỏ kem ra, đưa cho Lương Thần một lần nữa.

Mặt mày Lương Thần lóe lên hai cái, lúc này mới nâng tay lên, nhận lấy.

.....

Trên đường trở về, hai người không nói chuyện nhiều với nhau.

Ăn xong cơm tối, Lương Thần vẫn giống như trước, liều chết triền miên với Cảnh Hảo Hảo, chỉ là đêm nay anh làm có chút gấp, cũng có chút dùng sức, ép buộc hồi lâu, vẫn bị vây trong trạng thái hưng phấn như trước.

Cảnh Hảo Hảo mệt thở hồng hộc, ngữ khí yếu ớt trần trọc cầu xin tha thứ, Lương Thần nhìn nước mắt nơi khóe mắt của Cảnh Hảo Hảo, lúc này mới tốc độ nhanh hơn, để cho chính mình chấm dứt.

Cảnh Hảo Hảo mệt ngồi phịch ở trong lòng anh, chưa đến một phút đồng hồ, liền nặng nề ngủ thiếp đi.

Lương Thần ôm Cảnh Hảo Hảo, nhưng không có một chút buồn ngủ, trong đầu anh vẫn hiện lên Cảnh Hảo Hảo đi ra từ trong siêu thị, khi nhìn thấy xe của mẹ anh, biểu tình liền kinh ngạc và thất kinh tránh né đi.

.....

Ngày hôm sau là hôn lễ của nữ minh tinh của công ty giải trí TS.

Địa điểm tổ chức hôn lễ, ở trong một trang viên tư nhân vùng ngoại thành của thành phố Giang Sơn, thời gian là tám giờ tối.

Nữ minh tinh kia gả cho phú nhị đại danh môn quý tộc của thành phố Giang Sơn, trước khi Cảnh Hảo Hảo xuất phát, cố ý hỏi Lương Thần một câu, người nhà họ Lương, ngoại trừ anh còn có người nào nhận được thiệp cưới hay không?

Lúc ấy Lương Thần đang đứng ở trong toilet đánh răng, nghe được vấn đề này của Cảnh Hảo Hảo, động tác của anh hơi dừng một chút, sau đó tiếp tục không nhanh không chậm chà răng, đợi khi anh súc miệng xong, đặt bàn chải đánh răng ở trong ly súc miệng, mới mở miệng nói với Cảnh Hảo Hảo đứng ở cửa toilet, vẫn chưa rời khỏi: "Anh cả chị dâu hẳn là sẽ đi qua đó."

Lương Viễn?

Cảnh Hảo Hảo nghe câu này, trong nháy mắt nghĩ đến người đàn ông lãnh khốc từng điều tra rõ ràng chính mình, đến bức mình rời đi, theo bản năng sợ run cả người.

"Làm sao vậy?" Lương Thần cầm khăn mặt, lau lau khóe môi, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo chưa bao giờ nói cho Lương Thần biết chuyện lúc trước Lương Viễn buộc chính mình rời đi, bởi vì, cô không muốn châm ngòi quan hệ anh em của bọn họ, hiện tại cô càng không thể nói cho Lương Thần biết.

Cảnh Hảo Hảo đứng trong chốc lát, khuôn mặt cười yếu ớt lắc lắc đầu với Lương Thần, nói: "Không có việc gì."

Sau đó, Cảnh Hảo Hảo vừa cười cười, thoát nhìn rất là thoải mái nói: "Bữa sáng nấu xong rồi, đến ăn cơm đi."

Nói xong, Cảnh Hảo Hảo liền xoay người, dẫn đầu rời khỏi toilet.

Lương Thần chậm rãi cầm khăn mặt lau mặt của mình, nhìn chăm chăm bóng dáng Cảnh Hảo Hảo, ánh mắt hơi lóe lên, thật lâu sau, mới đưa khăn mặt treo ở trên cái giá, đi ra toilet.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 773: Cầu Hôn [16]

Ăn xong bữa sáng, Lương Thần vẫn Cảnh Hảo Hảo đi cửa hàng bán hoa của cô, anh mua hoa, trả tiền, sau khi đưa cho Cảnh Hảo Hảo, cũng như thường ngày, cáo biệt với Cảnh Hảo Hảo, nhưng Cảnh Hảo Hảo lại mở miệng, nói: "Lương Thần, hiện trường hôn lễ buổi chiều hôm nay, anh đừng tới đón em."

Lương Thần nhẹ nhàng nhú mi tâm lại.

Cảnh Hảo Hảo hơi rũ mi mắt một chút, ngẩng đầu, nhìn Lương Thần nói: "Tiểu Lộ an bài xe đón chúng ta đi qua, đến lúc đó em ngồi xe cô ấy an bài là được rồi."

Tiểu Lộ, chính là cô dâu đêm nay.

Sau đó anh tinh tường nhìn thấy, thần thái Cảnh Hảo Hảo thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Lương Thần bất động thanh sắc nói một tiếng "Gặp sau" với Cảnh Hảo Hảo, rời đi.

.....

Cô dâu đêm nay, tên Cao Lộ.

Thật không hổ ửng với lời lưu truyền kia, phụ nữ lặn lội tốt, không bằng gả thật tốt.

Trang viên hiện trường hôn lễ, bố trí đặc biệt ấm áp lãng mạn, trên sân cỏ cắt bằng phẳng, rắc đầy cánh hoa, gió lạnh vùng ngoại thành, hơi thổi một chút, đóa hoa xoay tròn, rơi khắp chung quanh.

Cột đèn chung quanh, chiếu toàn bộ hiện trường sáng ngời giống như ban ngày.

Sau khi chú rể và cô dâu nghênh đón khách, sẽ đi chiêu đãi khách mời.

Cảnh Hảo Hảo ở nơi này, tự nhiên là tụ cùng một chỗ với những người bạn trong làng giải trí của mình.

Cô đã rất lâu không nhận vai diễn, Cảnh Hảo Hảo và các cô tụ cùng một chỗ một lần nữa, mới biết được, bạn diễn từng vào ngành cùng lúc với mình, bởi vì sau khi Kiều Ôn Noãn thất thế, đã thay thế vị trí của cô ta, đảm nhiệm nữ chính, hiện tại một pháo gặp may, rất có tư thế trực tiếp trở thành một trong bốn tiểu hoa đán của công ty giải trí TS.

Bóng đêm dần dần tiến đến, ánh đèn bảy màu lóng lánh không ngừng, tám giờ tối, hôn lễ bắt đầu đúng giờ.

Một đôi bích nhân như vậy, đứng dưới bầu trời đêm ánh trăng đầy sao và sáng tỏ, ánh đèn bảy màu lúc sáng lúc tối chung quanh, hứa hẹn lời thề chung thân với nhau, khiến cho toàn trường lâm vào vỏ tay nóng bỏng.

Cảnh Hảo Hảo vừa vào hiện trường, liền tìm kiếm Lương Thần, nhìn thấy anh và người chú rể mời tới, cùng một chỗ khách khí hàn huyên, từ đầu đến cuối, trên mặt anh đều lộ ra một chút cười nhợt nhạt, làm cho người ta có một loại cảm giác không xa lánh cũng không quá thân cận.

Cảnh Hảo Hảo ở trong nháy mắt chú rể và cô dâu hôn môi, chậm rãi nghiêng đầu, nhìn về phía chỗ ngồi của Lương Thần, Lương Thần đúng lúc cũng quay đầu, nhìn về phía cô, hai người bốn mắt giao nhau, rất nhanh liền tách ra lần nữa.

Hôn lễ qua đi, đó là tiệc tối.

Chung quanh hiện trường hôn lễ, chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, còn có tự mình nướng thịt.

Người trong vòng giải trí, mỗi ngày đều bề bộn nhiều việc, vội vàng giành thông cáo, vội vàng được hoan nghênh, vội vàng tổ chức hoạt động lộ diện ở các tạp chí lớn, vội vàng lộ ra ngoài ánh sáng, hiện tại rất cực bởi vì cùng dự một hôn lễ, tụ cùng một chỗ, tán gẫu cũng là bất quá trong giới.

Cảnh Hảo Hảo đã rất lâu không có chú ý tới tin tức trong vòng giải trí, nhưng từ trong miệng bọn họ, cô cũng biết, cho nên ngẫu nhiên cũng thốt theo vài câu. Trên đường, chú rể cô dâu đến kính rượu, mọi người đều cười cười nói nói lời chúc phúc tràn ngập chân thành.

Chờ sau khi cô dâu kéo cánh tay chú rể, cười khéo kéo rời khỏi, đề tài trong lời nói của những người này, liền kéo từ bất quá trong vòng giải trí, đến trên người cô dâu.

"Cao Lộ thật đúng là vận khí tốt, lại có thể gả cho phú nhị đại."

"Không thể nói người ta vận khí tốt, là bụng người ta không chịu thua kém, mang thai, lại còn là song bào thai, một nam một nữ, chuyện tốt bậc này, thật sự là khó gặp được nhất, nhà ai không nghĩ muốn một đôi thai long phượng chứ, khẳng định liền gả vào cửa."

"Nói trắng ra là, vì muốn đứa nhỏ trong bụng cô ta."

"Nếu trong bụng cô ta không có một đôi song bào thai kia, cô ta nhiều nhất chính là bị người chơi đùa một chút rồi bỏ rơi thôi."

"Cũng không biết có phải cô ta động tay chân, mới mang thai một đôi long phượng này không."

"Hiện tại không có gì đáng giá lắm, đừng nhìn hiện tại của ta phong cảnh vô hạn, làm không tốt qua vài ngày, liền xuất hiện chuyện xấu của chồng cô ta với phụ nữ khác, nói không chừng, đứa nhỏ vừa sinh ra, sẽ nháo ly hôn....." Cảnh Hảo Hảo cười yếu ớt, giờ ly rượu, vẫn luôn không có nói tiếp.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 774: Cầu Hôn [17]

"Ngượng ngùng, cắt đứt một chút....."

Đột nhiên, phía sau Cảnh Hảo Hảo, truyền đến một giọng nói nhàn nhạt, đánh vỡ thảo luận lải nhải nơi này.

Cảnh Hảo Hảo nghiêng đầu, nhìn thấy Lương Thần một thân tây trang giày da, sắc mặt cao ngạo thanh nhã, giọng nói không mặn không nhạt nói: "Bên kia đang nướng thịt, hỏi các người một chút, muốn đi qua ăn hay không?"

Người đang ngồi, đều biết Lương Thần, nhìn thấy anh tự mình tới đây hỏi, các nữ minh tinh này lập tức đều đoan trang lên, trên mặt mang theo ý cười rụt rè, hơi gật gật đầu.

Lương Thần ôn hoà gật đầu một chút, sau đó rơi tầm mắt xuống trên người Cảnh Hảo Hảo một chút, liền xoay người đi trở về bên cạnh giá nướng thịt.

Những nữ minh tinh đó đều đứng lên, đồng thời cùng đi tới bên cạnh giá nướng thịt, một minh tinh nhỏ quan hệ có vẻ tốt với Cảnh Hảo Hảo, dắt cô, cũng cùng nhau đi qua.

Bàn nướng thịt rất dài, phụ nữ ngồi một hàng, đàn ông ngồi một hàng, không biết là trùng hợp, hay là cố ý, Lương Thần đứng lúc ngồi ở đối diện Cảnh Hảo Hảo.

Tất cả nữ minh tinh ở đây, thật ra lực chú ý đều đặt ở trên người Lương Thần, nhưng vì người đàn ông này quá mức xa cách, quá mức mong muốn không thể thành, khiến cho mọi người đều tâm sinh khiếp sợ, không dám tự tiện đến gần.

Che dấu thì che dấu, nhưng vẫn có người mắt sắc chú ý tới Cảnh Hảo Hảo, giờ ly rượu, đưa tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo, có thể bởi vì uống rượu, nói chuyện cũng có vẻ trực tiếp: "Em rất đẹp, không biết có thể kết bạn với em không?"

Cảnh Hảo Hảo cười cười rụt rè, giờ ly rượu lên, uống một ngụm, không có đi chào hỏi với người chạm ly với mình.

Cảnh Hảo Hảo buông ly rượu, liền nhìn thấy Lương Thần ngồi ở đối diện mình, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm chính mình, bên trong lộ ra một cỗ ý tứ hàm xúc giám thị.

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo kỳ quái, chính mình chỉ uống một ly rượu, sao bị Lương Thần nhìn như vậy, liền có một loại cảm giác bị bắt gian ở trên giường?

Người nọ đối mặt với vẻ lãnh đạm của Cảnh Hảo Hảo, lại không có chút ý tứ lui bước, ngược lại, mở miệng, hỏi: "Hỏi một vấn đề riêng tư, em có bạn trai chưa?"

Đây thật đúng là vấn đề đủ riêng tư.

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng nhìn về phía Lương Thần.

Người đàn ông vẫn đang bình tĩnh nhìn cô, bên trong lộ ra một tầng ánh sáng mong mỏi.

Cảnh Hảo Hảo bị nhìn đến tim đập hơi chậm một nhịp, không hề do dự thốt ra: "Tôi có bạn trai rồi."

Trên mặt người đàn ông bắt chuyện với Cảnh Hảo Hảo lộ ra một tầng tiếc nuối, ngữ điệu cũng là ngượng ngùng: "Vậy thì thật sự đáng tiếc."

Sau đó ngồi trở về trên vị trí của mình.

Mà trên mặt bất động thanh sắc, mặt mày như vẽ của Lương Thần, lại nở rộ ra từng đợt từng đợt ý vui sướng nhẹ nhẹ, anh ngẩng đầu, nhìn Cảnh Hảo Hảo trừng mắt nhìn, vì tránh cho kẻ tiếp còn có người bắt chuyện với Cảnh Hảo Hảo, Lương Thần lấy một cây que trúc, cố ý mở miệng, nói: "Thật sự rất không ngờ, Cảnh tiểu thư đã có bạn trai!"

Đây là câu nói đầu tiên sau khi Lương Thần ngồi ở trên bàn thịt nướng này.

Âm điệu của anh không nhẹ không nặng, nhưng bởi vì có rất nhiều người đang chú ý anh, cho nên khiến cho người một bàn, lập tức liền nghiêng đầu, nhìn về phía Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo.

Nữ minh tinh ngồi ở bên cạnh Cảnh Hảo Hảo, kinh ngạc cầm lấy cánh tay của cô, lên tiếng nói: "Hảo Hảo, cậu có bạn trai? Chuyện khi nào vậy?"

Những nữ minh tinh khác, cũng thất chủ bất thiết hỏi theo.

"Có tiền không?"

"Hảo Hảo, bộ dạng anh ấy soái không?"

"Có ảnh chụp không, cho tôi xem một chút!"

.....

Cảnh Hảo Hảo bị mấy vấn đề này hỏi đến đầu có chút lớn, ngẩng đầu, hung hăng trừng mắt liếc mắt nhìn đầu số gây ra đang ngồi ở đối diện mình một cái, kết quả, Lương Thần lại mặt mày mang ý cười nhìn cô, chút không

để ánh mắt hung ác của cô vào mắt, ngược lại còn theo lời của những người chung quanh, hỏi: "Cảnh tiểu thư, mọi người hỏi em những vấn đề đó kìa!"

Nói xong, Lương Thần còn nghĩ vấn đề này lộn xộn, sửa sang lại một lần, đặc biệt có quy luật nói với Cảnh Hảo Hảo: "Bạn trai của em soái không? Có tiền không? Có nhà không?"

Người khác hỏi thì thôi đi, anh là đương sự, lại có thể cũng hỏi cô!

Tuyệt đối là cố ý!

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo âm thầm mắng Lương Thần một câu tiện, sau đó liền nhìn ánh mắt thoáng có chút đặc ý của Lương Thần, liền âm thầm cắn chặt răng, sau đó, cong môi, vẻ mặt còn thật sự nói: "Không soái, không có tiền, hơn nữa còn rất chán ghét!"

Chán ghét?

Đáy mắt Lương Thần nháy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Chán ghét?

Đáy mắt Lương Thần nháy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Anh chán ghét chỗ nào?

Còn có..... sao anh lại không soái? Sao anh lại không có tiền?

Lương Thần có chút chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi: "Cảnh tiểu thư, em nói là thật à?"

Cảnh Hảo Hảo hơi gật đầu, mặt mày mang theo một chút ý cười, ngữ điệu nghiêm túc nói: "Thật."

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 775: Cầu Hôn [18]

So sánh với Cảnh Hảo Hảo, người chung quanh càng quan tâm là Lương Thần.

Cảnh Hảo Hảo trả lời lần này, Lương Thần cũng không có hỏi lại nữa, liền có một nữ minh tinh, mượn men rượu và thật vất vả Lương Thần mới nói chuyện, cố lấy dũng khí, giơ ly rượu về phía Lương Thần: "Lương tổng, em kính anh một ly."

"Cám ơn." Lương Thần bưng ly rượu lên bàn lên.

Nữ minh tinh kia, nhìn thấy Lương Thần lại có thể uống rượu với mình, cả người hơi có một chút kích động, cô ta mở to một đôi mắt ngập nước, nhìn Lương Thần: "Em tên là Lâm Yến, thật vui vì quen được anh, Lương tổng."

Lương Thần gật gật đầu, giơ ly rượu không có chạm ly với nữ minh tinh kia, ngược lại quét một vòng đám người hâm mộ ghen tị với người phụ nữ có thể uống rượu với mình này, sau đó, mở miệng nói: "Thật có lỗi, chúng ta không thể quen nhau, bởi vì tôi có bạn gái rồi."

Một câu này của Lương Thần, chấn động khiến cho trên mặt tất cả nữ minh tinh ở đây đều treo lên một tầng mất mát rõ ràng.

Lương Thần trả lời rõ ràng như vậy, làm cho Lâm Yến kính rượu anh hơi hiện lên một tia xấu hổ, chỉ là rất nhanh, Lâm Yến liền khôi phục trấn

định, bưng ly rượu, va chạm với ly rượu của Lương Thần một chút, sau đó uống một hơi cạn sạch, mà Lương Thần, lại ra hiệu giờ giờ, tươi cười trên mặt rõ ràng thoát nhìn xinh đẹp loá mắt, nhưng cố tình lại làm cho người ta có một loại ý lạnh nhạt mỏng manh: "Ngượng ngùng, rượu này tôi không thể uống, tôi sợ bạn gái tôi biết, sẽ mất hứng."

Đáy lòng Lâm Yến mất mát, cũng chỉ cười cười, không dám lỗ mãng, ngoan ngoãn ngồi ở trên vị trí của mình.

Tuy rằng đáy lòng mọi người mất mát "Thiếu niên thiên tử" của thành phố Giang Sơn đã là hoa đã có chủ, nhưng, lại vẫn có người ôm tâm tính tò mò, đánh bạo, lên tiếng hỏi: "Lương tổng có bạn gái, sao hôm nay không mang tới đây?"

Lương Thần mặt mang mỉm cười nghiêng đầu một chút, đối diện với tầm mắt của Cảnh Hảo Hảo.

Anh ngược lại thật sự rất muốn thoải mái đẩy bạn gái của anh ra cho bọn họ xem, chỉ tiếc, bạn gái anh biết hôm nay anh cả và chị dâu của anh cũng tới tham gia hôn lễ này, bị dọa đến, không dám vai sóng vai đứng chung một chỗ với anh.

Cảnh Hảo Hảo bị tầm mắt Lương Thần nhìn đến đáy lòng có chút gấp gáp, cô theo bản năng cúi đầu, sau đó chợt nghe được có một giọng nữ mang theo một chút cực kỳ hâm mộ mở miệng, nói: "Bộ dáng bạn gái Lương tổng khẳng định rất đẹp, Lương tổng không mang theo ra, chỉ sợ là muốn học Hán Vũ Đế, kim ốc tàng kiều."

Lương Thần nghiêng đầu, nhìn thoáng qua người phụ nữ nói chuyện, không nhanh không chậm lên tiếng nói: "Kim ốc tàng kiều chính là một lời thề tốt đẹp, kết cục cuối cùng, còn không phải là Hán Vũ Đế phế bỏ hoàng hậu Trần Kiều? Tôi không có khả năng nói không giữ lời với bạn gái của tôi."

Cảnh Hảo Hảo cúi đầu xuống, nghe câu này, đáy lòng hiện lên một tia ấm áp.

Lời thề tuy tốt đẹp, nhưng chung quy cũng sẽ tan biến.

Người đàn ông cô yêu, là lần nữa nói cho cô biết, chỉ cần anh nói ra, anh tất nhiên sẽ làm được.

Có thể là mọi người thật không ngờ Lương Thần lại sẽ trả lời những vấn đề bát quái này, những người khác càng thêm đánh bạo mở miệng, hỏi: "Vậy bạn gái Lương tổng, đối với Lương tổng mà nói, là Vệ Tử Phu sao?"

So sánh với Trần A Kiều, Vệ Tử Phu xác thực ở cùng Hán Vũ Đế rất nhiều năm.

Chỉ tiếc, kết cục cuối cùng, cũng là bi kịch..... Bởi vì, Vệ Tử Phu bởi vì Hán Vũ Đế không tín nhiệm, bị buộc tự sát, rơi vào kết cục cực kỳ bi thảm.

Lương Thần thản nhiên nhấp môi dưới, có chút không vui người khác so sánh anh và Cảnh Hảo Hảo với Hán Vũ Đế và phụ nữ của ông ta: "Bạn gái của tôi, cũng không hiền lành như Vệ Tử Phu....."

Lúc Lương Thần nói tới đây, Cảnh Hảo Hảo ngồi ở đối diện anh truyền đạt một ánh mắt bất mãn với anh.

Lương Thần không nhanh không chậm tiếp tục nói: "Huống hồ, tôi thích nhất bộ dáng tranh giành tình nhân của bạn gái tôi nhất."

Lương Thần dừng một chút, chuyển đề tài: "Chỉ là, tôi không phải Hán Vũ Đế, bạn gái của tôi cũng sẽ không phải là Vệ Tử Phu hay Trần A Kiều, bởi vì tôi sẽ không nói không giữ lời với cô ấy, tôi cũng sẽ không không tín nhiệm cô ấy."

Cảnh Hảo Hảo hiểu được, hai câu nói cuối cùng của Lương Thần, câu đầu tiên nói là kết cục của Trần A Kiều, câu thứ hai nói là kết cục của Vệ Tử Phu.

"Xem ra, hình như Lương tổng là thật sự rất yêu bạn gái của mình."

Lúc Lương Thần vừa định gật đầu, nói "Đương nhiên", đột nhiên một đạo giọng nói quen thuộc truyền đến: "A Thần, hóa ra chú ở nơi này?"

Cảnh Hảo Hảo nghe giọng nói này, tay run lên, que trúc trong tay, rơi ở trên đĩa.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 776: Cầu Hôn [19]

Lương Thần nhìn chăm chăm hành động của Cảnh Hào Hào, nhú mi tâm, sau đó không nhanh không chậm quay đầu, nhìn hai người đứng cách đó không xa, ngữ khí không mặn không nhạt chào hỏi: "Chị dâu."

Từ sau chuyện kia của Cảnh Hào Hào, tuy rằng tình cảm anh em của Lương Viễn và Lương Thần cũng không có yếu bớt, nhưng Lương Thần vẫn luôn đối nghịch với Lương Viễn.

Cho nên lần này mở miệng chào hỏi, cũng chỉ là gọi "Chị dâu".

Lương Viễn đã quen Lương Thần xem nhẹ chính mình, cũng không để ý đứng ở nơi đó với vợ, mặt mang theo nụ cười công thức yếu ớt.

Ở đây không ít người quen biết Lương Viễn, đều đứng lên, chào hỏi với Lương Viễn.

Lương Viễn và vợ anh được người sắp xếp ngồi xuống bàn thịt nướng.

Vợ Lương Viễn nhìn Lương Thần, cười tủm tỉm nói: "A Thần, chị ngược lại đã lâu không gặp chú, nghe nói hôm nay chú tới tham gia hôn lễ, chị tìm chú nửa ngày, mới tìm được chú."

Vợ Lương Viễn vừa mới nói đến đây, liền nhìn thấy sắc mặt chồng ngồi ở bên người mình trở nên có chút khó coi.

Vợ Lương Viễn hoài nghi nghiêng đầu một chút, nhìn theo tầm mắt của chồng mình, sau đó chống lại khuôn mặt của Cảnh Hảo Hảo. 🚗 🚗

Từ sau năm trước Cảnh Hảo Hảo rời đi, người nhà cũ nhà họ Lương, cũng không còn nghe nói qua tin tức gì về cô nữa, mọi người đều nghĩ đến, Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo đã muốn cắt đứt không còn một mảnh.

Hiện tại, đột nhiên chạm mặt Cảnh Hảo Hảo, vợ Lương Viễn sợ run rẩy một chút, sau đó nhìn thấy người chung quanh rất nhiều, nghĩ đến đó dù sao cũng là chuyện của nhà họ Lương bọn họ, không thể thất thố lộ ra sợ hãi, vì thế lập tức vung trộm đẩy đầu của chồng mình một chút, trực tiếp chuyển hướng không khí: "Đúng lúc thấy các người tán gẫu thật sự vui vẻ, đang nói chuyện gì?"

"Lương phu nhân, chúng ta tán gẫu chuyện bạn gái của Lương tổng."

"Lương tổng có bạn gái, cô biết không? Lương phu nhân?"

Vợ Lương Viễn lại hơi sửng sốt một chút, nghiêng đầu, nhìn thoáng qua Lương Thần, cảm thấy mơ hồ hiểu được một chút gì đó, dư quang khoe mắt nhìn thấy sắc mặt chồng mình trở nên càng khó nhìn, vợ Lương Viễn mím môi cười cười, khôn khéo đẩy về phía Lương Thần chế nhạo mở miệng nói: "A Thần, có bạn gái, cũng không nói cho chị dâu một tiếng."

"Hóa ra Lương phu nhân còn chưa biết chuyện Lương tổng có bạn gái!"

"Vậy xem ra Lương tổng tạm thời còn chưa tính kết hôn."

Lương tổng nghe từng câu từng lời của những người khác, bưng ly rượu, mím môi cười cười, ngẩng đầu, nói: "Tôi và bạn gái tôi, giữa hai người chúng tôi, có cưới hay không chưa bao giờ quyết định bởi tôi, mà ở chỗ bạn gái tôi có lấy chồng hay không."

Những lời này Lương Thần đã từng trả lời lại vào lúc Kiều Ôn Noãn từng khoe khoang chính mình có thể gả cho Thẩm Lương Niên.

Lúc đó, anh thật sự còn chưa có ý thức kết hôn qua cả đời với Cảnh Hảo Hảo.

Nhưng hiện tại, lúc anh nói những lời này, nhiều thêm một tia chân thành và thiệt tình.

Cảnh Hảo Hảo đương nhiên nhớ kỹ những lời này, cô ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Lương Thần, sau đó liền nhìn đến Lương Viễn ngồi bên người anh, sắc mặt có chút lãnh đạm, Cảnh Hảo Hảo theo bản năng mấp máy môi, cúi đầu xuống.

Người bên cạnh, hoàn toàn không có phát hiện sóng ngầm bắt đầu khởi động giữa Lương Thần, Lương Viễn, cùng với Cảnh Hảo Hảo, lời nói vẫn đang quay chung quanh trò chuyện về đề tài bạn gái Lương Thần.

"Lương tổng cũng thật thâm tình."

"Cứ như vậy, tôi ngược lại càng cảm thấy hứng thú với bạn gái của Lương tổng."

"Lương tổng, tình yêu của ngài với bạn gái của ngài, nhất định rất đẹp?"

Lương Thần nhìn thấy bộ dáng bị kinh hách của Cảnh Hảo Hảo, đáy lòng hơi có chút không vui, cố ý bình tĩnh ung dung mở miệng ngay trước mặt Lương Viễn.

Tình yêu của tôi và bạn gái tôi, nói như thế nào....." Lương Thần chỉ mở bước đầu, liền dừng lại.

Nếu là nói, vừa rồi anh thật là muốn bày ra cho anh cả mình xem, như vậy hiện tại, anh là thật sự dụng tâm suy nghĩ.

Suy nghĩ hồi lâu, Lương Thần mới ngừ điệu thanh nhã mở miệng nói: "Ở trước khi tôi chưa gặp bạn gái, tôi chưa bao giờ nghĩ tới chính mình sẽ yêu thương một người."

Không biết có phải ngữ khí của Lương Thần quá mức nghiêm túc hay không, hiện trường trong nháy mắt trở nên im lặng.

Lương Thần cách ánh đèn mê ly bên ngoài, nhìn Cảnh Hảo Hảo trước mặt, chậm rãi tiếp tục nói: "Vào lúc tôi yêu bạn gái của tôi, tôi chưa từng nghĩ tới sẽ mất đi cô ấy."

Lương Thần giơ ly rượu, uống một ngụm rượu, mới nói: "Vào lúc tôi mất đi bạn gái của tôi, tôi chưa từng nghĩ tới buông tha tình yêu với cô ấy."

Chỉ có ba câu đơn giản, có lẽ người khác chỉ cảm thấy, người đàn ông này rất thâm tình.

Nhưng Cảnh Hảo Hảo cũng hiểu được, anh dùng ba câu này, đơn giản mà lại chính xác miêu tả ra tất cả của anh và cô.

Câu đầu tiên, nói là một đoạn thời gian lúc ban đầu cô bị anh cưỡng bức, ở lại bên người của anh.

Câu thứ hai, nói là đoạn thời gian anh yêu cô, cô lại nhiều lần rời đi từ bên người anh.

Câu thứ ba, nói là đoạn thời gian anh và cô không còn quan hệ, nhưng anh vẫn yên lặng canh giữ ở bên người cô.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 777: Cầu Hôn [20]

"Tôi theo đuổi cô ấy trước." Lương Thần không có chần chờ gì liền trả lời.

"Theo đuổi bao lâu?"

"Đã hơn một năm."

.....

Kế tiếp bị hỏi đứt quãng ra rất nhiều vấn đề, Lương Thần không có chút không kiên nhẫn, thậm chí rất có kiên nhẫn, một chữ một chút đều trả lời ra.

.....

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở đối diện Lương Thần, đáy lòng vừa ngọt ngào, lại hoảng sợ.

Ngọt ngào là, có một Lương Thần yêu cô như vậy.

Hoảng sợ là, cô sợ người nhà họ Lương không tiếp nhận cô, sợ sau lần Lương Viễn gặp này, sẽ nghĩ biện pháp, buộc cô rời đi nữa.

Cảnh Hảo Hảo vùng trộm nâng mí mắt một chút, nhìn thấy lúc này trên mặt Lương Viễn đã không còn biểu tình gì.

Không thể không thừa nhận, anh ta và Lương Thần thật là có vài phần tương tự, càng là lúc tức giận, càng làm cho người ta đoán không ra một chút tâm tư.

Vợ Lương Viễn ngồi ở một bên, sợ chồng của mình không khắc chế được tính tình, có thể trở mặt bất cứ lúc nào, cô nhiều lần ngắt lời Lương Thần, nhưng hết lần này tới lần khác Lương Thần đề kéo lên người của mình và Cảnh Hảo Hảo, cố ý đối nghịch với Lương Viễn.

Lúc này vợ Lương Viễn nhìn thấy vẻ mặt Lương Viễn có chút không thích hợp, liền cười mở miệng, nói: "A Thần, vũ hội bên kia đã muốn bắt đầu, cùng chị dâu nhảy một bản đi?"

Sao Lương Thần có thể không biết ý tứ chị dâu của mình.

Anh cả vẫn luôn nghe lời của ba, lúc trước bọn họ ở sau lưng anh, vụ trộm điều tra Hảo Hảo, bọn họ nói là Hảo Hảo cam tâm tình nguyện rời đi.

Mặc kệ có phải hay không, nhưng anh nghĩ, ở chính đáy lòng của bọn họ, là không nghĩ muốn tiếp nhận Hảo Hảo, nếu không, sao lại phải đi điều tra cô?

Hiện tại, anh và Hảo Hảo rất cực yêu nhau, ai cũng không thể ngăn cản anh và cô cùng một chỗ.

Anh vừa nghĩ đến bộ dáng Hảo Hảo sợ hãi khi gặp người nhà của anh, anh liền đau lòng, liền tức giận!

Hôm nay, anh cố tình mượn hôn lễ này, để cho tất cả quan to quý tộc thành phố Giang Sơn biết được, Cảnh Hảo Hảo là bạn gái của anh!

Lương Thần nghĩ đến đây, xin lỗi mở miệng, nói: "Chị dâu, ngưng ngưng, điệu nhảy này, chỉ sợ em muốn bồi bạn gái em cùng nhảy."

Mọi người đang ngồi nghe câu này, đều kinh ngạc nhìn về phía Lương Thần.

Bạn gái Lương tổng lại có thể đang ở hiện trường?

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo dâng lên một tia dự cảm không tốt.

Kết quả, giây tiếp theo, Lương Thần liền vòng qua bàn ăn, đứng ở trước mặt của cô, vươn tay với cô, nói: "Bạn gái, có thể theo nhảy một bản với anh không?"

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 778: Cầu Hôn [21]

Kết quả, giây tiếp theo, Lương Thần liền vòng qua bàn ăn, đứng ở trước mặt của cô, vươn tay với cô, nói: "Bạn gái, có thể theo nhảy một bản với anh không?"

.....

Thịt nướng trên giá thịt nướng cách đó không xa, bốc khói dầu phồng thịnh, trong chỗ sàn nhảy xa xôi, tiếng nhạc uyển chuyển dễ nghe.

Nhưng trên bàn thịt nướng, lại trong nháy mắt này lâm vào bên trong yên tĩnh cực kỳ quý dị.

Cảnh Hảo Hảo rõ ràng cảm giác được, vô số đạo ánh mắt chung quanh, thẳng tắp rơi xuống trên người của mình.

Lương Thần khí vũ hiên ngang đứng ở trước mặt của cô, ánh mắt thật sâu nhìn chăm chăm cô, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Cảnh Hảo Hảo lại nhìn anh, cũng không làm ra được phản ứng nào.

Trong đầu của cô, bị vây ở trạng thái trống rỗng.

Cô hoàn toàn không biết nên dùng ngôn ngữ như thế nào, đến hình dung tình hình hiện tại, cũng hoàn toàn không thể suy nghĩ, vì sao sự tình đột nhiên nghịch chuyển 180 độ như vậy, tất cả chân tướng, toàn bộ xích lửa bày ra trước mặt mọi người.

Cô không biết nên hình dung cảm giác, giờ này khắc này của chính mình như thế nào, cô là bạn gái Lương Thần, cô cũng muốn để cho toàn thể giới đều biết mình là bạn gái Lương Thần, nhưng..... Cô không có nghĩ tới, một màn này tới quá nhanh, nhanh đến cô còn chưa có chuẩn bị tâm lý thật tốt, không nghĩ ra phải đối mặt với người nhà của anh, đối mặt với tin tức này bại lộ ra ngoài, đối mặt với phản ứng của những người khác như thế nào.

Tay Lương Thần, càng thêm tiến dần một phần tới trước mặt của cô.

Cánh Hảo Hảo nhìn khớp xương rõ ràng của anh, trong lòng bàn tay khô ráo, tay thon dài xinh đẹp, đáy lòng hiểu được, chính mình không còn đường lui.

Ngón tay cô run rẩy có chút lợi hại, nhắm mắt lại, không để cho chính mình suy nghĩ đến ánh mắt của những người chung quanh này, sau đó chậm rãi nâng tay lên, đưa tay đặt ở trong lòng bàn tay Lương Thần.

Lúc này, chung quanh mới truyền đến một tiếng hô nhỏ.

Những người hoàn toàn bị chấn trụ này, mới dần dần từng bước từng bước phục hồi tinh thần lại, nhìn tuần nam mỹ nữ tay trong tay sóng vai mà đứng ở trước ngực, có không ngừng tiếng hút không khí, liên tiếp truyền đến.

Vẫn chờ Lương Thần nắm Cánh Hảo Hảo rời đi, mới có người kinh hô: "Người Lương tổng thích, lại có thể là Cánh Hảo Hảo?"

"Trời ạ..... Tôi nghĩ đến mệnh Cao Lộ đã muốn đủ tốt rồi, không nghĩ tới, mệnh Cánh Hảo Hảo còn tốt hơn!"

.....

Lương Thần ôm thắt lưng Cảnh Hảo Hảo, chậm rãi lắc lư ở trong sàn nhảy.

Chung quanh ánh sáng ngọc của ngọn đèn say mê cách đó không xa, chiếu đến trước mặt, dung nhan bóng người phủ lên một tầng ánh sáng nhu hòa.

Cảnh Hảo Hảo mơ hồ cảm giác được, chung quanh có không ít người đều đang nhìn mình, tốc độ tim đập của cô đặc biệt nhanh, thế cho nên trong lòng bàn cô nắm lấy tay Lương Thần, đều phủ kín một tầng mồ hôi mỏng manh.

Lương Thần nhìn Cảnh Hảo Hảo, nghĩ khi mình đi gọi một nhóm người Cảnh Hảo Hảo đến ăn thịt nướng, nghe được bọn họ nói chuyện.

Dùng ngữ khí hâm mộ ghen tị như vậy, nói cô dâu đêm nay, kết hôn vì con, bụng không chịu thua kém.

Hảo Hảo của anh, không cần dựa vào đứa nhỏ, cũng sẽ tiến vào nhà họ Lương.

Lương Thần ôm Cảnh Hảo Hảo, nhẹ nhàng chuyển một vòng tròn, ánh mắt nhìn chăm chăm cô dần dần trở nên có chút nóng bỏng: "Hảo Hảo?"

Cảnh Hảo Hảo ngẩng đầu, tầm mắt đối diện với Lương Thần.

Lương Thần buông lỏng thắt lưng Cảnh Hảo Hảo ra, lôi kéo tay cô, làm cho cô xoay một vòng tròn ngay tại chỗ, sau đó một lần nữa kéo cô vào trong lòng mình, mang theo cô nhẹ nhàng lắc lư hai bước, mở miệng, nói: "Hảo Hảo, chúng ta kết hôn đi."

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 779: Cầu Hôn [22]

Giọng nói của Lương Thần nói rất nhẹ, rất nhanh liền bao phủ ở trong gió đêm và âm nhạc.

Cảnh Hảo Hảo nghe được không quá rõ ràng, nhưng cũng mơ mơ hồ hồ rất rõ ràng, tay cô run rẩy một chút, mới ngẩng đầu, đáy mắt thoáng hiện lên một tầng rung động, nhìn Lương Thần, hỏi một câu: "Cái gì?"

"Anh nói, chúng ta kết hôn đi." Lương Thần không có do dự gì, rất rõ ràng trực tiếp lặp lại lần nữa, thậm chí còn tăng thêm âm lượng, anh hơi cúi đầu, tầm mắt gắt gao quán quanh cùng một chỗ với Cảnh Hảo Hảo: "Hảo Hảo, chọn một ngày tốt cảnh đẹp, gả cho anh đi."

Âm lượng của anh vẫn không lớn như trước, nhưng bởi vì ngữ khí tăng thêm, rơi ở trong tai Cảnh Hảo Hảo, có vẻ nặng trĩu.

Ánh mắt anh, sâu thẳm đen bóng trước sau như một, bên trong lộ ra nghiêm túc, làm cho Cảnh Hảo Hảo chợt liên tưởng ở tại chỗ, dừng bước nhảy.

Lương Thần cũng dừng bước chân theo cô, ngọn đèn bảy màu chung quanh, lóng lánh dừng ở trên mặt anh, lúc sáng lúc tối, khiến vẻ mặt của anh, có chút mơ hồ không rõ.

"Hảo Hảo, anh biết lời cầu hôn của anh có chút đột ngột, không có hoa tươi, không có nhẫn, thậm chí không có chuẩn bị tỉ mỉ, thậm chí, còn là ở

trên hôn lễ của người khác, có vẻ có chút vội vàng mà hồng hét."

"Nhưng, chúng ta kết hôn đi, anh không chỉ muốn để cho tất cả mọi người biết, em là bạn gái của Lương Thần anh, anh còn muốn làm cho tất cả mọi người biết, em là Lương phu nhân mà anh cưới hỏi đàng hoàng qua cửa."

Nếu một người đàn ông thật sự yêu một người phụ nữ, Lương Thần nghĩ, vậy nhất định là phải danh chính ngôn thuận điền tên của cô lên trên hộ khẩu của mình.

Sau đó hết thấy đồ anh sở hữu, từ nay về sau, cũng đều sẽ có một nửa, là thuộc về cô.

"Hảo Hảo, anh không nói được lời cầu hôn thâm tình mà lại hoa lệ, nhưng hiện tại anh lại có thể cho em bốn chữ."

Lương Thần nói tới đây, dừng một chút, ánh mắt nhìn Cảnh Hảo Hảo trong nháy mắt trở nên mềm nhẹ mà lại thâm tình: "Toàn tâm toàn ý."

Toàn tâm toàn ý, là tỏ tình ôn nhu nhất trên thế giới này.

"Lương Thần....."

Đây là lần thứ hai Cảnh Hảo Hảo được người cầu hôn.

Lần đầu tiên cầu hôn, có hoa tươi lớn kiêu diễm ướm át, nhẫn kim cương chói mắt, còn có Thẩm Lương Niên nho nhã tuấn tú quỳ một chân xuống.

Lần này cầu hôn, cái gì cũng không có, chỉ có bốn chữ "Toàn tâm toàn ý".

Nhưng lại làm cho Cảnh Hảo Hảo nhìn Lương Thần, ngoại trừ gọi tên của anh, liền rốt cuộc không nói được một câu nên lời.

Cô mơ hồ cảm giác được lồng ngực mình chảy ra, có thứ gì đó đang chậm rãi hòa tan, niếm cảm giác ê ẩm tê dại, truyền khắp toàn thân của mình.

Cô không nghĩ tới, bốn chữ đơn giản như vậy, lại có thể càng làm cho cô cảm động hơn hoa tươi, nhẫn kim cương, quỳ gối một chân, cảm động đến cô không kèm chế được.

Trong nháy mắt này, trong đầu Cảnh Hảo Hảo không có suy nghĩ gì, cô nhìn Lương Thần, nhẹ nhàng gật gật đầu, nói: "Được."

Cổ tay ôm thắt lưng cô của Lương Thần hơi dùng sức một cái, hung hăng ấn cô vào trong lòng, ôm gắt gao.

Trong sân nhảy còn có âm nhạc thương nhớ nghe nhẹ nhàng cảm động, chung quanh không ít người, nhảy vũ điệu ưu nhã, ngôi sao nơi chân trời sáng lóng lánh.

Lương Thần đặt đầu ở trên vai Cảnh Hảo Hảo, ôm cô nhẹ nhàng lắc lư, thật lâu sau, mới mở miệng nói: "Hảo Hảo, anh yêu em."

Những lời này, lặp lại trong miệng anh rất nhiều lần.

Ở trong đêm khuya, cô ngủ ở trong lòng anh, mở miệng nói với cô đang ngủ mê rất nhiều lần.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 780: Cầu Hôn [23]

Nhưng anh còn chưa từng nói qua với cô.

Anh vẫn cảm thấy, chữ phù hoa như vậy, nói ra, chỉ biết có vẻ chính mình nói thêm nữa sẽ rất dối trá.

Nhưng hiện tại, lúc anh thật sự nói ra với cô, anh mới phát hiện, đáy lòng anh, lại có thể nổi lên một loại tư vị ngọt ngào.

Đồng dạng ngọt ngào còn có, Cảnh Hảo Hảo nghe được ba chữ.

Anh yêu em.

Nhìn ba chữ này phổ biến đến cỡ nào, nhưng nghe được ba chữ này từ trong miệng người mình yêu, sao lại cảm thấy ba chữ này, được nhuộm đậm xinh đẹp như vậy?

Cảnh Hảo Hảo ôm thắt lưng Lương Thần, đi theo kìm lòng không đậu buộc chặt một chút.

.....

Buổi tối mười một giờ, khách quý lục tục rời đi

Lương Thần nắm tay Cảnh Hảo Hảo, lúc đi về phía bãi đỗ xe, dọc theo đường đi đụng phải không ít người quen, Lương Thần luôn sẽ thoải mái giới thiệu Cảnh Hảo Hảo là bạn gái anh với mọi người.

Lúc Lương Thần đang chuẩn bị lấy chìa khóa xe ra lái xe, đột nhiên nghe được phía sau của mình truyền đến một tiếng nói: "A Thần."

Cảnh Hảo Hảo đứng ở bên người Lương Thần theo bản năng muốn rút tay ra từ trong tay Lương Thần, Lương Thần nghe giọng nói này, sắc mặt hơi trở nên lạnh một chút, dùng sức cầm tay Cảnh Hảo Hảo, sau đó còn cảm thấy không đủ, vươn tay trực tiếp kéo Cảnh Hảo Hảo vào trong lòng của mình, xoay qua, nhìn về phía Lương Viễn gọi mình lại.

Trên mặt Lương Viễn không có biểu tình gì quá lớn, ánh mắt chỉ thản nhiên rơi xuống trên người Cảnh Hảo Hảo một chút, sau đó liền mở miệng nói: "Đêm nay chú uống không ít rượu, lái xe không an toàn, anh đưa chú trở về."

Cảnh Hảo Hảo theo bản năng nhìn thoáng qua Lương Thần.

Lương Thần lại vẻ mặt bình tĩnh nhìn lại anh cả của mình, khóa xe đã mở khóa lại, lần nữa nhấn đóng cửa, ngữ khí thoải mái nói: "Được, vậy phiền toái."

Nói xong, liền ôm bả vai Cảnh Hảo Hảo, đi về phía xe của Lương Viễn, tuyệt không khách khí mở cửa xe sau ra, giúp Cảnh Hảo Hảo lên xe, sau đó chính mình cũng chen vào ngồi xuống.

Vợ Lương Viễn ngồi ở ghế cạnh tài xế, nhìn thấy Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo tiến vào, quay đầu, cười tủm tỉm mở miệng hô một câu: "A Thần."

Sau đó liền dừng ánh mắt ở trên người Cảnh Hảo Hảo, hơi cười cười.

Cảnh Hảo Hảo ngồi ngay ngắn ở trên ghế xe, cũng kéo kéo môi với vợ Lương Viễn, nặn ra một nụ cười.

Lương Viễn mở cửa xe, ngồi ở trên ghế lái, anh ta cài dây an toàn, vừa mới khởi động xe, Lương Thần liền ôm thắt lưng Cảnh Hảo Hảo, có chút lười nhác dựa vào lưng xe, nói địa chỉ tiểu khu của Cảnh Hảo Hảo, nói xong, còn kèm theo một câu: "Cám ơn!"

Ngữ khí của Lương Thần rất khách sáo, giống như là khi ngồi lên xe taxi, nói với sư phụ xe taxi.

Vợ Lương Viễn nghe hiểu được Lương Thần đây là đang bày cho chồng cô xem, nhin không được liền che miệng, thiếu chút nữa bật cười ra tiếng.

Mà Lương Viễn lái xe, mặt kéo đến thật dài, dùng cái mũi "Hừ" một tiếng, liền giẫm chân ga, lái xe ra ngoài.

Lương Thần là rất để ý chuyện anh cả đưa Cảnh Hảo Hảo rời đi, cho nên lúc xe vừa mới lái ra bãi đỗ xe, anh liền cố ý mở miệng, nói: "Tốc độ xe không cần đặc biệt nhanh, Hảo Hảo sẽ say xe."

Cô say xe khi nào?

Cảnh Hảo Hảo quay đầu, nhìn thoáng qua Lương Thần.

Lương Thần lại khí định thần nhàn ngồi ở trên vị trí, anh ta không phải không muốn để cho chính mình cười Hảo Hảo ư? Anh chẳng những muốn kết hôn, còn muốn cho anh ta nhìn xem, rốt cuộc chính mình che chở cô gái này bao nhiêu!

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 781: Cầu Hôn [24]

Vì thế, anh không để ý Cảnh Hào Hào ném tới tầm mắt nghi hoặc, sau một lúc lâu, lại mở miệng nói: "Chỉnh gió lạnh trong xe nhỏ đi một chút, thân thể Hào Hào không phải đặc biệt tốt, thối như vậy, sẽ cảm mạo."

Lương Viễn nghe câu này, chợt giảm một cước phanh lại, xe thẳng tắp dừng ở giữa đường cái.

Lương Thần và Cảnh Hào Hào hơi nghiêng thân thể về phía trước, rất nhanh Lương Thần liền ổn định thân thể, ngẩng đầu, nhìn sắc mặt cực thối của Lương Viễn, không nhanh không chậm mở miệng, nói: "Nếu không muốn đưa, có thể dừng lại ven đường, tôi và Hào Hào đón xe trở về."

Tay nắm tay lái của Lương Viễn hơi dùng sức.

Vợ Lương Viễn, nhìn thấy không khí bên trong xe trở nên có chút ngưng đọng lại, lập tức cười xoay qua, nói với Lương Thần: "A Thần, xem chú nói cái gì kìa, anh cả của chú làm sao không muốn đưa chú về."

Sau đó, vợ Lương Viễn nâng tay lên, đẩy cánh tay chồng của mình: "A Viễn, xe xuất hiện vấn đề à? Sao đột nhiên lại tắt lửa?"

Lương Viễn nuốt một chút nước miếng, không có hé răng, chỉ yên lặng giảm chân ga một lần nữa, chậm rãi ra đi.

Lương Thần - người này, tựa hồ hoàn toàn không biết được bốn chữ một tắc lại muốn tiến một thước này rốt cuộc là khái niệm gì, vẫn không quên nhớ nhắc nhở một câu: "Gió lạnh điều hòa, hơi chinh cao hơn một chút."

Loading...

Sắc mặt Lương Thần lạnh nhạt nhìn lại Lương Viễn.

Lương Viễn nuốt nuốt nước miếng, lại không nói gì nâng tay lên, chinh nhiệt độ điều hòa cao hơn một chút.

Cảnh Hảo Hảo làm sao không biết, Lương Thần đây là cố ý để cho Lương Viễn xem.

Thật ra đáy lòng cô hiểu được, đây cũng không thể hoàn toàn trách Lương Viễn, cánh cửa nhà họ Lương vốn rất cao, lúc trước anh ta điều tra ra nhiều tư liệu như vậy, đối lại là bất luận kẻ nào, cũng sẽ hoài nghi cô tiếp cận Lương Thần là có mục đích.

Cho nên, sau khi Cảnh Hảo Hảo ở bên trong xe im lặng mười phút, khi Lương Thần lại chuẩn bị mở miệng nói chuyện lần nữa, lén lút vươn tay, chọc chọc thắt lưng Lương Thần.

Lương Thần há miệng, quay đầu, nhìn thấy ánh mắt Cảnh Hảo Hảo, cuối cùng vẫn là ngậm miệng, không nói gì nữa.

Bên trong xe thực im lặng, xe ở trên đường phố ban đêm, rất nhanh liền chạy đến con đường đối diện tiểu khu của Cảnh Hảo Hảo.

Lương Viễn dần dần thả chậm tốc độ xe, quay xe ở đầu đường phía trước, lúc chậm rãi lái về phía cửa tiểu khu Cảnh Hảo Hảo, mở miệng hỏi một câu: "Cảnh tiểu thư về nước khi nào?"

Cảnh Hảo Hảo bị những lời này, hỏi đến tay chân lạnh lẽo, khóe môi cô miễn cưỡng nở nụ cười một chút, vừa mới chuẩn bị mở miệng nói chuyện, Lương Thần ngồi ở bên cạnh cô, đột nhiên nôn khan một tiếng, sau đó cả người liền cúi đầu: "Tôi muốn ói....."

Nói xong, lại nôn khan một tiếng, sau đó âm thầm vươn tay, dè gấc lưỡi của mình, sau đó liền có một cổ cảm giác nôn mửa mãnh liệt quay cuồng lên.

Lương Viễn hoàn toàn chưa kịp dừng xe, Lương Thần liền trực tiếp ói ra trong xe.

Bên trong xe nhanh chóng dâng lên một cỗ hơi thở khó ngửi.

Lương Viễn vội vàng mở cửa kính xe ra, dừng xe ở ven đường.

Lúc Cảnh Hảo Hảo đẩy cửa xe ra, lôi kéo Lương Thần chuẩn bị xuống xe, Lương Thần vĩnh viễn cũng không biết cái gì là chuyển biến tốt liền thu tay, lại hung hăng nôn mửa về phía chỗ ngồi sau xe một lần nữa.

Lương Thần nhìn một bãi hỗn độn trên ghế sau da thật kia, nâng mí mắt lên, nhìn thoáng qua Lương Viễn, phát hiện người đàn ông nghiêng rằng nghiêng lợi, sắc mặt trầm thấp.

Lương Thần xuống xe, nhận lấy khăn giấy từ trong tay Cảnh Hảo Hảo, lau lau khóe môi.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 782: Cầu Hôn [25]

Ngẩng đầu, nhìn về mặt Lương Viễn, lộ ra vài phần vô tội lên tiếng, nói: "Ngượng ngùng."

Ngực Lương Viễn phập phồng đẩy cửa xe ra, xuống xe, anh biết rõ Lương Thần là cố ý, lại tìm không thấy một chút nhược điểm, chỉ có thể thở hồng hộc nhìn gương mặt nhìn như tràn ngập xin lỗi của Lương Thần, hung hăng hít hai hơi, sau đó liền quay lưng lại, giống như nhắm mắt làm ngơ lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại, tìm người đưa một chiếc xe khác tới đây.

Lương Thần nhìn anh cả luôn luôn ổn trọng, bị chính mình chọc tức đến sắc mặt biến thành màu đen, cười tủm tỉm ôm bả vai Cảnh Hảo Hảo, tiếp tục giống như thêm mắm thêm muối mở miệng nói: "Thời gian không còn sớm, Hảo Hảo còn muốn về nhà nghỉ ngơi, nơi này cách nhà của cô ấy rất gần, chúng tôi đi về trước, không cùng các người ở chỗ này chờ người đưa xe đến."

Lương Viễn làm sao nghe không hiểu vui sướng khi người gặp họa trong miệng Lương Thần, anh một bụng hỏa vòng vo tại chỗ hai vòng, còn chưa có mở miệng nói chuyện, liền bị ngữ khí dụ dàng của vợ mình cắt đứt lời nói của anh: "A Thần, chú mang theo Cảnh tiểu thư trở về sớm một chút đi, chị và anh cả em ở chỗ này chờ là được."

Lương Thần tuyệt không khách khí tiếp nhận lời nói của chị dâu mình, miệng nói gập sau cũng chỉ là nói cho chị dâu mình nghe: "Chị dâu, gập sau."

Nói xong, liền nắm tay Cảnh Hảo Hảo, đi về phía trước.

Loading...

Đi ra khoảng 20 mét xa, Cảnh Hảo Hảo nghiêng đầu, nhìn thoáng qua khoe môi bởi vì hết giận nên có chút giơ lên của Lương Thần, mở miệng, nói: "Lương Thần, đó là anh cả của anh."

Ý cười trên mặt Lương Thần hơi thu liễm một chút, sau một lúc lâu, mới mở miệng nói: "Đừng xem anh ta là anh cả của anh, lúc trước anh bức em rời đi, anh sẽ luôn mang thù."

Cảnh Hảo Hảo rũ mi mắt, lông mi run nhẹ nhẹ trong chốc lát, sau đó cắn cắn khoe môi, mở miệng, nói dối nói: "Lương Thần, lúc trước là em tự mình muốn đi, chuyện không liên quan đến anh cả của anh."

Lương Thần lập tức dừng bước chân lại, một lát sau, anh mới vươn tay, bắt lấy cổ tay Cảnh Hảo Hảo, kéo cô đến trước mặt của mình, nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, nói từng chữ một: "Hảo Hảo, anh biết, em là đang gạt anh, anh không phải kẻ ngốc, em không nói, không có nghĩa là anh cái gì cũng đều không hiểu không biết, lúc trước nếu bọn họ thật sự muốn để em gả cho anh, sẽ không đi điều tra em. Hảo Hảo, anh cũng biết em là tốt với anh, sợ tổn thương tình cảm của anh và Lương Viễn, Hảo Hảo, anh có chừng mực, anh chỉ là quá tức giận, cố ý bày ra cho anh ta xem, so với những đau khổ mà anh ta chịu bây giờ, đau khổ mà lúc ấy một mình anh, cách một đoạn thời gian liền đi nước Pháp tìm em, còn kém xa."

Cảnh Hảo Hảo bởi vì lo lắng, tâm nhấc lên, lúc này mới hơi thả xuống dưới.

.....

Ngày đầu Lương Thần cầu hôn thành công, sáng sớm ngày hôm sau tỉnh lại, nhìn Cảnh Hảo Hảo vùi ngủ trong lòng của mình, kìm lòng không đậu cúi đầu, hôn lên môi cô, quần quít lấy cô sâu triền miên cả một buổi sáng, sau đó mới ôm Cảnh Hảo Hảo thở hổn hển, lên tiếng nói: "Hảo Hảo, lát nữa chúng ta đi lĩnh chứng đi."

Ba mẹ anh vẫn còn chưa có đồng ý anh kết hôn với cô đâu, anh liền khẩn cấp lôi kéo cô đi lĩnh chứng như vậy!

Cảnh Hảo Hảo thật đúng là sợ hãi, sau khi mình và anh lĩnh chứng thành công, sẽ giống như lần trước, sau đó lại đổi thành chứng nhận ly hôn.

Cảnh Hảo Hảo vùi ở trong lòng Lương Thần, không nói gì.

Lương Thần ôm Cảnh Hảo Hảo, thay đổi một tư thế thoải mái, tay chậm rãi vuốt ve phía sau lưng bóng loáng của cô, tiếp tục nói: "Hảo Hảo, sau khi lĩnh chứng xong, chúng ta đi chọn nhẫn đính hôn được không?"

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 783: Cầu Hôn [26]

Nhắn kết hôn, anh đã sớm chuẩn bị tốt.

Tối hôm qua lúc tra trên mạng, anh mới biết được, nhẫn đính hôn và nhẫn kết hôn là không giống nhau.

"Nhẫn đính hôn vốn là anh nên mua trước, nhưng bởi vì cầu hôn vội vàng, cho nên, hiện tại hai chúng ta cùng đi chọn, đúng lúc chọn chiếc em thích."

Cảnh Hảo Hảo mấp máy môi, đầu cọ cọ ở ngực Lương Thần, nhìn ánh mặt trời chói lọi ngoài cửa sổ, qua một lát, nói: "Lương Thần, hôm nay cửa hàng bán hoa của em có chút bận, không có thời gian."

"Lĩnh chứng nhiều nhất chỉ cần nửa tiếng, không làm trễ nãi bao lâu đâu."

Thật ra Cảnh Hảo Hảo muốn nói, sau khi gặp ba mẹ anh rồi lĩnh chứng, nhưng nghĩ đến, chính mình đã từng gặp qua ba mẹ anh, cuối cùng trận đính hôn kia còn bị xóa bỏ, đáy lòng Cảnh Hảo Hảo lập tức trở nên không có yên, cô trừng mắt nhìn, ngữ khí có chút đậm nói: "Lương Thần, vẫn là hôm khác đi."

Thật ra Lương Thần cũng không phải không hôm nay liền không thể, chỉ là đột nhiên mở to mắt, liền toát ra ý tưởng muốn đi lĩnh chứng với Cảnh Hảo Hảo, hiện tại anh nhìn vẻ mặt qua loa như vậy của Cảnh Hảo

Hảo, đáy lòng hiện lên một chút dự cảm không tốt: "Hảo Hảo, em hẳn sẽ không phải là nghĩ muốn từ chối lời cầu hôn của anh chứ?"

"Không có."

"Nếu không có, như vậy lát nữa chúng ta phải đi lĩnh chứng."

"....."

Loading...

Lương Thần cầm lấy di động nhìn thoáng qua thời gian: "Còn có một tiếng cục dân chính liền mở cửa, hiện tại chúng ta rời giường, đi ra ngoài ăn bữa sáng, sau đó trực tiếp đi qua, vừa vặn."

Lương Thần nói xong, đứng dậy, liền cầm quần áo đến cho Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo không có cầm những quần áo kia, lật người một cái ở trên giường, nói: "Lương Thần, em nói, hôm khác rồi đi."

"Hôm khác là ngày nào?"

Cảnh Hảo Hảo cũng không biết hôm khác là ngày nào, cho nên Cảnh Hảo Hảo chỉ có thể trầm mặc.

"Ngày mai?"

"....." Cảnh Hảo Hảo né tránh được đáp án, cầm lấy quần áo Lương Thần đưa tới, mặc chỉnh tề: "Em đi làm bữa sáng."

Lương Thần vội vàng mặc xong quần áo, đi theo phía sau Cảnh Hảo Hảo, đi về phía toilet, anh tự mình nặn kem đánh răng cho Cảnh Hảo Hảo, đưa cho Cảnh Hảo Hảo, sau đó nhìn Cảnh Hảo Hảo đánh răng, lại lên tiếng hỏi: "Ngày mai?"

"....." Cảnh Hảo Hảo chà răng, xúc miệng xong, tiến vào trong phòng ăn, bắt đầu làm bữa sáng.

Lương Thần tự mình đeo tạp dề lên cho Cảnh Hảo Hảo, tiếp tục vòng trở về trên vấn đề linh chứng kia: "Hảo Hảo, rốt cuộc chúng ta đi linh chứng vào ngày nào?"

Cảnh Hảo Hảo là thật rất muốn gả cho Lương Thần, cô cũng đã nâng đỡ khí ở cùng một chỗ với anh.

Cô cũng biết, trận đánh về gia đình anh này, cô khẳng định là phải vai sóng vai đi đối mặt cùng Lương Thần.

Thật ra cho tới này đều là cô tự làm phức tạp lên, chính là bởi vì, cô và Lương Thần như bây giờ, trôi qua hạnh phúc mà lại vui vẻ, cho nên cô tạm thời che giấu phức tạp đó vào chỗ sâu trong đầu của mình.

Lúc này, Lương Thần vẫn đuổi theo cô hỏi chuyện đó, chính là đang ép buộc cô đối mặt.

Lúc người có phiền não, khó tránh khỏi tâm tình có chút nóng nảy, cho nên Cảnh Hảo Hảo đối mặt với Lương Thần luôn mãi truy hỏi, ngữ khí nhin không được có chút tức giận nói: "Em nói hôm khác chính là hôm khác, em cũng không biết là ngày nào!"

Đổi lại trước đây, Lương Thần khẳng định chủ động đi lên trước, thỏa hiệp với Cảnh Hảo Hảo.

Nhưng lúc này đây, Lương Thần bị Cảnh Hảo Hảo rống đến có chút không vui.

Anh trầm mặc không nói đứng ở bên người Cảnh Hảo Hảo, nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, không có ý tứ muốn mở miệng nói chuyện.

Cảnh Hảo Hảo chỉ cảm thấy tâm phiền ý loạn, không nói chuyện với Lương Thần, liền trực tiếp đi vào phòng ăn.

Muốn thừa dịp trong lúc làm bữa sáng, để suy nghĩ một chút, kế tiếp mình rồi cuộc nên đi đối mặt với người nhà Lương Thần như thế nào.

Lương Thần nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo đi vào phòng ăn, có chút phiền não đi vòng quanh nhà một vòng.

Cảnh Hảo Hảo tuyệt đối là bị anh chiều hư rồi, anh ôn tồn thương lượng chuyện lĩnh chứng với cô như vậy, cô lại có thể còn hung dữ với anh!

Chết tiệt là, hiện tại anh lại muốn chạy vào trong phòng ăn, trêu chọc cô vui vẻ!

Không được..... Chuyện gì, anh đều có thể thỏa hiệp, nhưng đây là về chuyện lớn kết hôn, nếu lần này anh cứ theo ý cô như vậy, vậy anh muốn kết hôn với cô, thì phải chờ đến ngày tháng năm nào?

Cho nên, anh suy nghĩ một biện pháp, để cho Cảnh Hảo Hảo chủ động đến thỏa hiệp với anh.....

Lương Thần vòng quanh phòng ở, tiếp tục vòng vo hai vòng, sau đó đột nhiên linh quang chợt lóe, liền vội vàng bước vào trong phòng ngủ của Cảnh Hảo Hảo, thu dọn toàn bộ đồ đạc của mình ra ngoài, cùng ôm đến trong phòng khách, ném vào trên sofa.

Sau đó, Lương Thần liền đi vòng quanh phòng khách một vòng, nhìn thấy một va ly hành lý bên cạnh, kéo lại đây.

Sau đó liền vươn tay, cầm quần áo trên sofa, chậm rãi gấp lại.

Anh muốn rời nhà trốn đi ngay trước mặt Cảnh Hảo Hảo

Lương Thần gấp quần áo đặc biệt chậm, vừa gấp, vừa nhìn cửa phòng ăn, đáy lòng nghĩ sao Cảnh Hảo Hảo còn chưa đi ra!

Lúc mắt thấy quần áo chỉ còn lại có kiện cuối cùng, Lương Thần dứt khoát dừng hành động, nhìn chăm chăm cửa phòng ăn.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 784: Cầu Hôn [27]

Rốt cục, Cảnh Hảo Hảo đi đến lấy trứng gà trong tủ lạnh ở phòng khách.

.....

Lương Thần vừa nhìn thấy thân ảnh Cảnh Hảo Hảo xuất hiện ở cửa, anh liền lập tức vươn tay, cầm một kiện quần áo cuối cùng trên sofa, bày ra một bộ dáng không nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo, chậm rãi gấp.

.....

Cảnh Hảo Hảo ở phòng bếp, đã bình ổn xong tâm tình mình rất nhiều, lúc đi ra, nhìn thấy Lương Thần gấp quần áo ở trên sofa, đáy lòng nghĩ rốt cục đại thiếu gia hiểu được sạch sẽ, vì thế cầm trứng gà, không nghĩ nhiều liền đi vào phòng ăn một lần nữa.

.....

Lương Thần vẫn dùng dư quang khóe mắt chú ý Cảnh Hảo Hảo, anh cố ý thả chậm động tác gấp quần áo đến không thể chậm hơn, thậm chí vào lúc Cảnh Hảo Hảo ném tầm mắt tới, đáy lòng anh còn đang suy nghĩ, nhanh tới hỏi anh muốn làm gì đi?

Chỉ cần cô mở miệng hỏi, anh liền lập tức bỏ những quần áo đã sắp xếp lại này vào trong va ly, lôi va ly đi ra ngoài!

Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy anh muôn rời nhà trốn đi, khẳng định sẽ lên tiếng giữ lại, sau đó, anh liền có thể mượn cơ hội, để cho cô cho ra một thời gian chính xác, cùng anh đi lĩnh chứng!

Lúc đáy lòng Lương Thần đang âm thầm tán thưởng tính toán của mình đánh thật tốt, lại nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo nắm hai quả trứng gà trong tay, mở bước chân, vội vã đi vào phòng bếp!

Lương Thần chợt mở to hai mắt. Cảnh Hảo Hảo lại có thể hỏi cũng không hỏi anh một câu!

Đây là đối chọi với anh đến cuối cùng phải không?

Lương Thần hung hăng ném kiện quần áo gấp cuối cùng kia lên ghế sofa, sau đó liền hít hai hơi, âm thầm nói với chính mình, lúc này đây anh tuyệt đối không thể cúi đầu!

Vì thế, Lương Thần liền bắt đầu nhét những quần áo kia vào va ly

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 785: Cầu Hôn [28]

Động tác của anh, nhét đến giống như là pha quay chậm kéo dài trong phim, thậm chí đến cuối cùng, sau khi nhét quần áo vào, nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo còn chưa có đi ra từ phòng bếp, liền cầm quần áo ra ngoài một lần nữa, tiếp tục chậm rãi để vào trong.

Vào lúc Lương Thần cầm quần áo ra, rồi nhét vào hành lý lần thứ ba, rốt cục Cảnh Hảo Hảo cũng bừng đĩa, đi ra từ phòng bếp.

Như anh mong muốn, Cảnh Hảo Hảo rốt cục mở miệng, hỏi: "Lương Thần, anh thu dọn quần áo làm gì?"

Lương Thần cố ý kéo căng mặt, làm bộ như không có nghe đến, một mặt tăng nhanh động tác nhét quần áo vào va ly.

Sau đó, anh nghĩ dưới đáy lòng, nhanh đến ngăn cản anh đi!

Kết quả, Cảnh Hảo Hảo chỉ đặt đĩa cầm trong tay lên trên bàn, sau đó xoay người đi vào phòng bếp, lại bưng hai cái đĩa ra, dẫn đầu ngồi ở ghế cơm, mở miệng, nói với anh: "Lương Thần, ăn sáng."

Đây xem như là ngăn cản sao?

Nếu chỉ là hỏi anh một câu ăn sáng, anh liền xoay người trở về, tựa hồ cũng không thể đạt tới mục đích của mình.

Lương Thần âm thầm cắn chặt răng, sau đó kéo khóa va ly hành lý lại, kéo va ly hành lý, đi về phía cửa.

Cảnh Hảo Hảo cầm thìa, đang quấy cháo, nhìn thấy hành động của Lương Thần, cũng không có lên tiếng nói chuyện.

Lương Thần thẳng tắp nhìn chăm chăm phía trước, vẫn đi tới chỗ huyền quan, sau đó thả chậm bước chân một chút.

Một bước, hai bước, ba bước..... Đều sắp đi tới trước cửa, sao cô còn chưa lên tiếng ngăn cản?

Lương Thần nhìn cánh cửa, lén hít một hơi, kéo cửa phòng ra, sau đó lấy tốc độ con rùa chậm rì rì ra cửa.

Lương Thần đứng ở trong hành lang, nghĩ anh đã ra khỏi cửa, lần này Cảnh Hảo Hảo sẽ phải đuổi theo ra đi.

Lương Thần dứt khoát ném hành lý lên vách tường, nhàn nhã dựa vào vách tường, ung dung chờ thưởng thức khi Cảnh Hảo Hảo vội vàng chạy ra từ trong phòng, trên mặt lộ ra vẻ mặt lo lắng.

Lương Thần vừa chờ, vừa âm thầm đếm số dưới đáy lòng, đợi khi anh đếm tới mười một, di động trong túi lại đột nhiên vang lên.

Lương Thần lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy là Cảnh Hảo Hảo gọi điện thoại tới, lập tức mặt mày hớn hở, sau đó mặt tươi như hoa tiếp nghe điện thoại, hạ thấp tiếng nói, cố ý bày ra một ngữ điệu không vui cũng rất không kiên nhẫn, nói: "Chuyện gì?"

Sự thật chứng minh, tính toán vĩnh viễn đều là ý nghĩ viễn vông.

Người thường ảo tưởng tốt đẹp bao nhiêu, như vậy sự thật sẽ tương phản bấy nhiêu!

Lương Thần cảm thấy mỹ mãn nghe được Cảnh Hảo Hảo ở trong điện thoại hỏi anh: "Anh đi đâu vậy?"

Anh đặc biệt tự cao tự đại trở về một câu: "Không cần em quản."

"Ồ."

Ồ là ý tứ gì?

Lương Thần tiếp tục nói: "Còn chuyện gì không?"

"Vốn là muốn hỏi anh một chút còn muốn ăn sáng nữa không? Chỉ là nghe ngữ khí của anh, nói vậy anh cũng không muốn ăn, nếu không muốn ăn, như vậy bữa sáng, em liền trực tiếp ném vào thùng rác thôi." Cảnh Hảo Hảo một hơi nói xong toàn bộ lời nói của mình, sau đó, liền "cạch" lập tức cắt đứt điện thoại.

Lương Thần nghe âm bận đô đô đô trong điện thoại, nghĩ cũng không nghĩ liền lôi kéo va ly hành lý, đẩy cửa Cảnh Hảo Hảo ra, về tới trong nhà.

Lương Thần vọt tới trước bàn ăn, nhìn thấy bữa sáng hoàn hảo bày ở trên bàn, sau đó lạnh mặt, ngồi xuống.

Cảnh Hảo Hảo cầm muôi, múc một chén cháo, đặt tới trước mặt Lương Thần.

Lương Thần nhìn Cảnh Hảo Hảo tự mình múc cháo cho anh, kéo kéo môi, không nói gì, cũng không có đụng vào bữa sáng trước mặt.

Cảnh Hảo Hảo cầm thìa, uống một ngụm cháo, nhìn thấy Lương Thần vẻ mặt nặng nề ngồi ở đối diện mình, nghĩ nghĩ, buông thìa xuống, mở miệng nói: "Lương Thần, thực xin lỗi."

Lương Thần nghe ba chữ này, đáy lòng nhất thời thoải mái rất nhiều, ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt của Cảnh Hảo Hảo, hỏi: "Em là đang nói

thực xin lỗi với anh sao?"

Người đàn ông này..... sao chỉ cho một chút ánh mặt trời liên tục rồi vậy chứ?

Chỉ là, Cảnh Hảo Hảo cũng ý thức được vừa rồi mình bởi vì tâm tình phiền não, xác thực nói chuyện nặng lời, cho nên vẫn rất dung túng cho Lương Thần một chút ánh mặt trời thực sáng lạn nói: "Ừ."

"Thực xin lỗi anh chuyện gì?"

Thật sự là người đàn ông được một tắc lại muốn tiến một thước.

Chỉ là, tuy rằng đàn ông sung ái phụ nữ là thiên kinh địa nghĩa, nhưng phụ nữ thỉnh thoảng vẫn muốn cho đàn ông một ít táo ngọt, không phải sao?

Cho nên, Cảnh Hảo Hảo theo lời nói Lương Thần, thành thật nói "Vừa rồi em không nên phát giận với anh."

Hảo Hảo của anh, vẫn là lần đầu tiên giải thích với anh đấy!

Nhưng bộ dáng lại nhu thuận như vậy!

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 786: Cầu Hôn [29]

Một chuỗi lời nói thật dài một tắc lại muốn tiến một thước của Lương Thần còn chưa nói xong, Cảnh Hảo Hảo ngồi ở đối diện anh liền ngẩng đầu, lạnh buốt nhìn về phía anh, Lương Thần lập tức ngậm miệng, sau một lúc lâu, câu môi với Cảnh Hảo Hảo, vừa cười cười, gắp một khối trứng chiên, đặt ở trong đĩa của Cảnh Hảo Hảo, nói: "Hảo Hảo, ăn nhiều một chút."

Cảnh Hảo Hảo nhìn Lương Thần vừa rồi còn dương dương đắc ý điều võ dương oai, hiện tại lại bởi vì một đạo ánh mắt của mình liền thành thật như vậy, nhin không được liền câu môi nở nụ cười.

Lương Thần nhìn Cảnh Hảo Hảo cong khóe môi lên, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

.....

Hai người yên lặng không tiếng động ăn cơm.

Lúc sắp ăn xong, Cảnh Hảo Hảo nuốt nuốt nước miếng, ngẩng đầu, nhìn Lương Thần, mở miệng nói: "Em cũng không phải là không muốn đi lĩnh chứng với anh."

Đáy lòng Lương Thần đang nghĩ vấn đề này, chỉ là thật không biết nên mở miệng như thế nào, không nghĩ tới Cảnh Hảo Hảo lại giành trước một bước nói ra.

Anh ngẩng đầu, nhìn Cảnh Hảo Hảo, không nói gì.

Cảnh Hảo Hảo hít sâu một hơi, mới nói ra lo lắng nói đáy lòng của mình: "Lương Thần, em muốn gả cho anh, em cũng biết, anh muốn kết hôn với em, nhưng kết hôn không giống như nói chuyện yêu đương, không phải anh tình em nguyện là có thể thành chuyện đương nhiên, kết hôn là vấn đề hai gia đình, nhà của em chỉ có một mình em, mà anh không giống với em, ba mẹ của anh, người nhà của anh, bọn họ chưa chắc nguyện ý để cho em gả cho anh."

Hóa ra, Hảo Hảo của anh là đang lo lắng vấn đề này?

Lương Thần nhìn Cảnh Hảo Hảo, rất nghiêm túc hỏi: "Hảo Hảo, em xác định lời nói vừa rồi của em đều là thật lòng ư? Em rất muốn gả cho anh?"

Cảnh Hảo Hảo không hề do dự gật gật đầu.

Lương Thần nháy mắt cảm thấy đáy lòng cực kỳ vui vẻ: "Em đã muốn gả cho anh, anh cũng rất muốn cưới em, như vậy chúng ta nhất định là phải kết hôn."

"Kết thế nào? Ba mẹ anh sẽ đồng ý sao?" Lúc Cảnh Hảo Hảo nói ra những lời này, ngữ khí có vẻ có chút lực bất tòng tâm: "Lương Thần, kết hôn thật sự không phải đơn giản như anh nói vậy."

"Chỉ đơn giản như vậy." Lương Thần buông thìa trong tay xuống, ánh mắt mang theo mấy phần nghiêm túc nói: "Hảo Hảo, đối với anh mà nói, giữa hai người chúng ta, chuyện khó nhất trên thế giới này, là khiến cho em yêu anh, hiện tại khó khăn này cũng đã trôi qua, vậy anh còn có thể sợ khó khăn gì? Cho nên, em yên tâm, việc này, giao cho anh xử lý."

Cho dù Lương Thần nói chắc chắn và có trách nhiệm như vậy, nhưng Cảnh Hảo Hảo vẫn không cảm thấy chút phấn khích nào.

Cô dùng sức nắm cái thìa, nhìn Lương Thần giật giật môi.

Lương Thần xoay người, vẫy vẫy tay với Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo đứng lên, vòng qua bàn ăn đi tới trước mặt anh.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 787: Cầu Hôn [30]

Lương Thần vươn tay, kéo Cảnh Hảo Hảo vào trong lòng, để cho cô ngồi ở trên đùi của mình, sau đó nói: "Hảo Hảo, em hãy nghe anh nói, cả đời này của anh chỉ sẽ cưới một mình em, hơn nữa, cũng nhất định sẽ cưới em, việc này, là chuyện đàn ông cần đi suy tính, em không cần bận tâm."

Cảnh Hảo Hảo nhẹ nhàng gật gật đầu, dừng trong chốc lát, sau đó nói: "Lương Thần, em gả cho anh."

"Mặc kệ ba mẹ anh đồng ý hay không, em đều gả cho anh."

Cảnh Hảo Hảo hít sâu một hơi, nói ra chuyện mình suy nghĩ trong lúc nấu cơm: "Qua vài ngày nữa chính là sinh nhật của anh, ngày đó chúng ta đi lĩnh chứng, coi như là quà sinh nhật em tặng cho anh."

"Em đã nghĩ xong rồi, sau khi chúng ta kết hôn, ba mẹ người đồng ý ta, đó là tất cả đều vui vẻ, ba mẹ anh không chấp nhận em, lúc đó chúng ta ván đã đóng thuyền, gạo nấu thành cơm, cho dù họ tưới nước lạnh, cũng không thể biến cơm chín thành sống, huống chi, họ khẳng định sẽ không đập nổi chìm thuyền với chúng ta, đúng không?"

Lương Thần nghe được một chuỗi lời nói thật dài này của Cảnh Hảo Hảo, ôm Cảnh Hảo Hảo hôn môi của cô, nói: "Hảo Hảo của anh cũng thật thông minh."

Cảnh Hảo Hảo cười khẽ vui vào trong lòng Lương Thần, nói: "Lương Thần, anh cần phải suy nghĩ kỹ, cưới một người ba mẹ anh không đồng ý qua cửa, về sau anh khẳng định sẽ có rất nhiều lúc khó xử."

Lương Thần cười tủm tỉm vuốt tóc Cảnh Hảo Hảo, nói: "Không quan hệ, chỉ cần có thể lấy em về nhà, khó khăn hơn nữa, anh cũng nguyện ý chịu đựng."

Hoa ngôn xảo ngữ không tính là nghe quá cảm động như vậy, lại khiến Cảnh Hảo Hảo nghe đến đáy lòng ấm áp, cô vươn tay, ôm thắt lưng Lương Thần, ngậy người trong chốc lát, sau đó cười cười ha ha, ngẩng đầu, nhìn Lương Thần, nói: "Lương Thần, nếu đặt ở cổ đại, anh khẳng định là đưa con trai bất hiếu, sau đó em chính là hồng nhan họa thủy."

"Hồng nhan họa thủy? Đó đều là tiểu mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, Hảo Hảo, em cũng thật cất nhắc chính mình....."

"Lương Thần, anh khốn kiếp!"

.....

Trên đường Lương Thần lái xe đưa Cảnh Hảo Hảo đi cửa hàng bán hoa, lúc đi ngang qua một tiệm áo cưới, nhiên gian xoay qua, nhìn Cảnh Hảo Hảo nói: "Hảo Hảo, anh bảo người ta liên hệ nhà thiết kế nước Pháp, thiết kế áo cưới cho em, em có ý kiến gì không?"

Thời khắc đẹp nhất cả đời người phụ nữ, chính là mặc áo cưới, gả cho người đàn ông mình yêu.

Chỉ là cô dâu như cô, có lẽ sẽ không nhận được chúc phúc trong nhà chú rể.

Cảnh Hảo Hảo rầu rĩ nói: "Lương Thần, chúng ta đừng làm hôn lễ."

"Vì sao không làm?" Lương Thần nhíu mi: "Phụ nữ khác có hôn lễ, phụ nữ của Lương Thần anh cũng phải có, còn phải làm tốt hơn người khác, anh muốn để cho cả thành phố Giang Sơn đều biết, em là nở mày nở mặt gả cho anh!"

Đáy lòng lo lắng hơn nữa, cũng sẽ bởi vì có một người đàn ông như vậy mà hóa thành hư vô.

Cảnh Hảo Hảo xuyên qua kính chiếu hậu, nhìn ánh nắng chói lọi ngoài cửa sổ, nhin không được liền nghĩ, hôn lễ của mình và Lương Thần, rốt cuộc sẽ là như thế nào?

.....

Lương Thần đưa Cảnh Hảo Hảo đến cửa hàng bán hoa của cô, vẫn phải làm xong chuyện mỗi ngày như cũ, sau đó tạm biệt với Cảnh Hảo Hảo.

Trước khi rời khỏi cửa hàng bán hoa của Cảnh Hảo Hảo, Lương Thần còn lôi kéo Cảnh Hảo Hảo hôn sâu một cái

Đi ra cửa hàng bán hoa, anh lấy chìa khóa xe, lúc chuẩn bị mở cửa xe, đột nhiên di động trong túi vang lên

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 788: Kế Tiện [1]

Trước khi rời khỏi cửa hàng bán hoa của Cảnh Hảo Hảo, Lương Thần còn lôi kéo Cảnh Hảo Hảo hôn sâu một cái

Đi ra cửa hàng bán hoa, anh lấy chìa khóa xe, lúc chuẩn bị mở cửa xe, đột nhiên di động trong túi vang lên.

Ngón tay cầm chìa khóa xe của Lương Thần hơi dừng một chút, lấy điện thoại di động từ trong túi ra, nhìn thoáng qua tên biểu hiện trên điện báo, mặt mày Lương Thần lóe lên một chút, sau đó liền mở cửa xe, ngồi xuống, vừa không nhanh không chậm khởi động xe, vừa chậm rì rì tiếp nghe điện thoại.

Vừa mới tiếp thông, bên trong liền truyền đến âm điệu không có cảm xúc gì của Lương Viễn: "Chú ở nơi nào?"

"Trong xe." Lương Thần đáp rõ ràng, nhưng cũng tương đương không có trả lời.

Lương Viễn đầu kia điện thoại im lặng vài giây, mới lại mở miệng, nói: "Chuyện đêm qua, không ít bạn bè của ba cũng thấy được, có người nói với ba chuyện chú có bạn gái, ba phải anh tới hỏi chú, đến tột cùng bạn gái của chú là ai. Tuy rằng bây giờ anh còn chưa nói cho ba biết, nhưng anh nghĩ chuyện này sẽ giấu không được bao lâu, ba rất nhanh sẽ biết thôi."

"Không nói đến lúc trước Cảnh tiểu thư nói mình là bị chú bức bách, ba phần nộ vì chú cưỡng đoạt dân nữ, chỉ nói Cảnh tiểu thư chủ động tiến vào phòng của chú ở khách sạn Tứ Quý, sẽ làm cho ba cảm thấy cô ta là phụ nữ mưu đồ bất chính."

"Huống chi, lúc trước Cảnh tiểu thư rời đi dứt khoát lưu loát, luôn miệng nói ước gì rời khỏi chú, hiện tại lại trở về đây đưa với chú không ngừng, thật sự là làm cho người ta hoài nghi ý định ban đầu của cô ta."

"Tôi nghĩ, đến lúc đó ba biết, chú và cô ta lại dây dưa một chỗ, khẳng định sẽ giận dữ, đến lúc đó, A Thần, anh không giúp đỡ được chú, ba bảo anh làm cái gì, anh khẳng định sẽ làm cái đó."

Lương Thần làm sao nghe không ra ám chỉ trong lời này của Lương Viễn, anh không giận, ngược lại cười, anh lưu loát không chế tay lái, cười ha ha hai tiếng, trên mặt là thần thái gợn sóng không sợ hãi, không có chút sợ hãi và lùi bước, ngược lại mở miệng nói chuyện, trong giọng nói còn mang theo vài phần châm chọc: "Nói như vậy, có phải tôi phải nên cảm ơn ân tình bao che của anh không?"

Lương Viễn không phải không có nghe được bén nhọn trong lời của Lương Thần, mở miệng nói chuyện, tuy rằng ngữ khí vẫn vững vàng bình thuận như trước, nhưng cũng đã mang theo từng đợt từng đợt cảnh cáo nhàn nhạt: "A Thần, chú đừng không để lời nói của anh ở trong lòng, làm chuyện gì, chú không để ý đến mặt mũi của nhà họ Lương, nhưng không có nghĩa là người khác không để ý theo, đừng buộc chúng ta động thủ với Cảnh tiểu thư."

Lương Thần làm sao nghe không hiểu uy hiếp trong lời nói của Lương Viễn, tay cầm lấy tay lái của anh hơi có chút dùng sức, ánh mắt trong nháy mắt trở nên âm trầm sắc bén, miệng nói ra lời nói, cũng là lạnh như băng, giống như nặn ra từng chữ từ trong kẽ răng: "Được, được, tôi ngược lại muốn xem, các người có kịp động thủ với cô ấy không!"

Lương Thần nói xong, liền "cạch" cắt đứt điện thoại, chột ném điện thoại di động lên ghế lái phụ bên cạnh.

.....

Toàn bộ buổi sáng Lương Thần ở trong văn phòng, đều có chút không yên lòng, trong đầu nghĩ đến đều là những lời thảo luận trong điện thoại với Lương Viễn.

Anh ngược lại thật sự tin tưởng, Lương Viễn nếu nói được liền khẳng định có thể làm được.

Lúc Lương Thần phê duyệt văn kiện, đột nhiên ký xong tên của mình rồi, liền "rầm" hung hăng ném văn kiện ở trên bàn, đánh đến những văn kiện khác trên bàn đều rầm rầm rơi xuống đầy đất, Tô Tiểu Tả đang định đẩy cửa vào, sợ tới mức xuyên qua cửa sổ thủy tinh thấy một màn như vậy, vội vàng rút tay rảnh về, lặng yên không một tiếng động lui về trên vị trí của mình.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 789: Kế Tiện [2]

Lương Thần tức giận ném vù vù bút trên bàn, nghĩ đến Lương Viễn uy hiếp mình.

Thật sự là một người đàn ông hèn hạ, lại có thể ra tay với một phụ nữ!

Anh nghĩ một biện pháp, để trước khi bọn họ còn chưa hành động, liền đánh mất tất cả ý niệm trong đầu bọn họ

Lương Thần nâng tay lên, để lên trán, lâm vào trầm tư.

Tô Tiểu Tả cách mỗi một phút đồng hồ, sẽ ngẩng đầu, quan sát đại BOSS ngồi ở trong văn phòng một chút, nhìn thấy lệ khí trên người anh vừa mới thu hồi, thần thái bình tĩnh ngồi ở trên vị trí, nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, như là đang thất thần, lúc này Tô Tiểu Tả mới cầm lấy văn kiện trên bàn, lại đứng lên, gõ vang cửa.

Sau một lúc lâu, bên trong mới truyền đến giọng nói của Lương Thần: "Tiến vào."

Tô Tiểu Tả đẩy cửa ra, trước dò đầu vào một chút, nhìn thấy Lương Thần còn đang duy trì vẻ mặt xuất thần nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, lúc này mới mở bước chân, nhẹ nhàng đi vào.

Tô Tiểu Tả không có dám quấy nhiễu Lương Thần, mà là cúi người, nhặt từng văn kiện trên đất lên, sửa sang lại cho tốt, đặt ở trên bàn làm việc

một lần nữa, sau đó mới tự mình cầm lấy văn kiện, đưa cho Lương Thần: "Lương tổng, đây là hợp đồng phải dùng vào chiều hôm nay, ngài xem một chút, nếu không có vấn đề, xin ký tên."

Tô Tiểu Tả nói xong câu đó, thật lâu sau Lương Thần cũng không có phản ứng. Cô biết, lúc này tâm tình Lương tổng là lúc không tốt nhất.

Qua khoảng nửa phút, Lương Thần mới quay đầu, tiếp nhận văn kiện Tô Tiểu Tả đưa, không nói một tiếng mở ra quét một lần, cầm bút, soạn soạt ký tên ở phía trên

Tô Tiểu Tả nhìn thấy thứ mình muốn đã tới tay, vội vàng vươn hai tay tiếp nhận văn kiện, chuẩn bị xoay người rời đi hoàn cảnh đề nén và nguy hiểm này.

Kết quả, Tô Tiểu Tả vừa mới ôm văn kiện, còn chưa xoay người, Lương Thần đột nhiên lên tiếng, nói: "Mấy ngày nay tôi có chuyện quan trọng gì không?"

Tô Tiểu Tả lập tức đứng thẳng thân mình, vẫn duy trì thần thái rũ mắt, không dám nhìn tới Lương Thần, báo lại hành trình quan trọng trong mấy ngày nay của anh một lần.

Lương Thần nghe xong, hơi gật gật đầu, sau đó chuyển hạng mục quan trọng nhất bên trong đến chiều hôm nay, những chuyện khác đều kéo dài đến năm sau

Tô Tiểu Tả vừa nghe Lương Thần phân phó, vừa bận rộn không ngừng gật đầu.

Đợi cho Lương Thần nói xong, lúc này Tô Tiểu Tả mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói: "Lương tổng, không còn chuyện gì khác đúng không?"

Lần này Lương Thần lại không có lên tiếng.

Tô Tiểu Tả cũng không dám tự tiện rời đi.

Hai người cứ một người, một đứng giăng co như vậy.

Qua khoảng ba phút, Lương Thần ngẩng đầu, vẫy vẫy tay với Tô Tiểu Tả, nói: "Hiện tại tôi phân phó cô giúp tôi đi làm hai chuyện, nhớ kỹ hai chuyện này, nhất định phải giữ bí mật."

Chuyện áo cơm cha mẹ phân phó, chỉ cần không phải chuyện phạm phát giết người phóng hỏa, Tô Tiểu Tả tự nhiên sẽ nghĩ bất dung từ, cho nên lập tức gật đầu, vội vàng đi qua.

Lương Thần dùng giọng nói rất nhỏ, nói một chuỗi dài bên tai cô, cuối cùng nói: "Nhớ rồi chứ?"

Sắc mặt Tô Tiểu Tả hơi trở nên có chút do dự: "Lương tổng, làm như vậy, có thể quá nguy hiểm rồi không, chẳng may thật sự xuất hiện tình trạng gì, vậy phải làm sao bây giờ?"

"Tôi tự có chừng mực, cô cứ làm dựa theo tôi phân phó."

Tô Tiểu Tả tạm dừng trong chốc lát, sau đó gật gật đầu, nói: "Vâng."

Lúc này Lương Thần mới chậm rãi dựa vào trở về ghế làm việc, khoát tay áo với Tô Tiểu Tả, nói: "Không có việc gì, cô trước đi xuống bận rộn chuyện của cô đi."

Tô Tiểu Tả đứng ở tại chỗ hai giây, mới hơi cúi người chào một chút, rời đi.

Lúc Tô Tiểu Tả kéo cửa văn phòng, chuẩn bị đi ra ngoài, Lương Thần lại lên tiếng nói: "Nhớ rõ xử lý tất cả thiên y vô phùng một chút, đừng lộ ra sơ hở và dấu vết gì."

"Đã biết, Lương tổng." Tô Tiểu Tả nói xong, liền kéo cửa ra, đi ra văn phòng.

Lương Thần dựa vào ghế làm việc, chậm rãi duỗi thắt lưng một cái, khóe môi gợi lên một chút cười lạnh.

Được..... Không phải là muốn theo gót chân anh khắp nơi ư, ai thắng ai? Vậy anh ngược lại muốn xem, những kế hoạch kế tiếp này của anh, rốt cuộc người nhà họ Lương, có thể thừa nhận được hay không!

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 790: Kế Tiện [3]

Ba giờ rưỡi chiều, Lương Thần xử lý một công việc quan trọng mình phải thực hiện vào ngày mai trước.

Năm giờ rưỡi chiều, Lương Thần mới có thời gian rỗi. Tô Tiểu Tả đi theo phía sau Lương Thần, về tới trong văn phòng, chờ Lương Thần xử lý xong một phần văn kiện cuối cùng, Tô Tiểu Tả mới lấy một lọ thuốc từ trong túi ra: "Lương tổng, thứ ngài muốn, tôi đã mua được rồi."

Lương Thần vươn tay, nhận lấy.

Tô Tiểu Tả theo bản năng nắm chặt một chút: "Lương tổng, tôi cố ý hỏi qua, lớn hơn mười bốn viên, sẽ xuất hiện tính nguy hiểm nhất định, mười giờ sáng ngày mai, tôi sẽ đúng giờ xuất hiện ở văn phòng của anh, vì lý do an toàn, Lương tổng, ngài tốt nhất chín giờ rưỡi hãy dùng."

So sánh với khẩn trương và bất an của Tô Tiểu Tả, Lương Thần lại có vẻ tao nhã ung dung rút lọ thuốc từ trong lòng bàn tay của Tô Tiểu Tả, ngửa khí nhẹ nhàng nói: "Tôi đã biết."

.....

Đợi sau khi Tô Tiểu Tả rời khỏi văn phòng, Lương Thần cầm lọ thuốc chậm rãi chuyển hai vòng trong lòng bàn tay, cuối cùng liền kéo ngăn kéo bàn làm việc ra, ném lọ thuốc vào bên trong, cầm chìa khóa xe, tan tằm đi đón Cảnh Hảo Hảo.

.....

Sau khi kỳ thi kết thúc, buổi tối Cảnh Hảo Hảo không có tiết học, buổi tối có nhiều thời gian ở chung với Lương Thần, hai người ăn xong bữa tối, tay trong tay đi dạo ở lầu dưới tiểu khu, sau đó về nhà, gần bó cùng ngồi tựa ở trên sofa, xem một bộ phim.

Lúc phim sắp kết thúc, bên trong xuất hiện một hồi diễn giằng co giữa nhân vật chính với nhân vật chính.

Lương Thần ôm Cảnh Hảo Hảo, tay cũng không thành thật chui vào trong quần áo Cảnh Hảo Hảo theo, cánh môi cắn vành tai Cảnh Hảo Hảo.

Trong TV nữ chủ nhân ngậm nam chủ thợ dục giao nhau, khiến cho giác quan của Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo kích thích rất lớn, khiến cho Cảnh Hảo Hảo cũng chưa xem xong kết thúc bộ phim, liền bị Lương Thần đặt ở trên sofa, tử hình ngay tại chỗ..... Hôm sau, chỉ mới năm giờ rạng sáng, Lương Thần liền nhận được điện thoại của Tô Tiểu Tả, thông báo công ty chi nhánh Thượng Hải xuất hiện sự cố, cần anh đi chuyển bay sớm để công tác.

Cảnh Hảo Hảo bị tiếng Lương Thần mặc quần áo đánh thức, cô mơ màng màng ôm lấy chăn, ngồi dậy, nhìn thấy Lương Thần đang đeo cà vạt, giọng nói có chút hàm hồ hỏi: "Lúc này mới mấy giờ?"

Lương Thần đeo cà vạt xong, cúi đầu, hôn lên thái dương của Cảnh Hảo Hảo, nói: "Chi nhánh công ty Thượng Hải xuất hiện chút chuyện, anh tạm thời phải đi công tác, em nghỉ ngơi cho tốt, trong mấy ngày anh không có ở đây, có chuyện gì có thể trực tiếp tìm Tô Tiểu Tả, cô ấy sẽ giúp em xử lý."

Cảnh Hảo Hảo nghe được Lương Thần muốn đi công tác, lập tức lên tinh thần, cô xốc chăn lên, cầm lấy áo ngủ mặc vào, tự mình đưa Lương

Thần ra cửa, sau đó đứng ở trước cửa sổ, nhìn anh lái xe rời đi từ dưới lầu, mới quay trở lại trên giường, tiếp tục ngủ.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 791: Kế Tiện [4]

Chỉ mới năm giờ, Lương Thần liền đến công ty.

Anh trực tiếp đi thang máy ngầm dưới bãi đậu xe, đến tầng chót văn phòng.

Trong công ty rất yên tĩnh, chỉ có ánh đèn hơi yếu trong phòng làm việc.

Lương Thần nhấn vân tay một chút, mở cửa văn phòng của mình ra, đi vào, ngồi ở trước bàn công tác, xử lý công việc.

Bảy giờ rưỡi sáng, trong công ty lục tục có một ít tiếng vang, Lương Thần mở ngăn kéo kéo, lấy lọ thuốc Tô Tiểu Tả đưa cho mình ra, vào phòng ngủ phía sau văn phòng.

Lương Thần đứng ở trước cửa sổ sát đất trong phòng ngủ, không nhúc nhích.

Thời gian tích tắc chảy xuôi qua, lúc di động đặt ở một bên đột nhiên vang lên, Lương Thần liền không chút do dự vịn mở lọ thuốc trong tay ra, đổ thuốc từ bên trong ra, đếm đơn giản một chút, bộ dáng khoảng mười bảy mười tám viên, sau đó Lương Thần không chút do dự nhét vào miệng, rót một ly nước, đều nuốt xuống.

Lương Thần đặt lọ thuốc ở trước tủ đầu giường, lúc chuẩn bị nằm lên giường chờ được hiệu phát tác, đột nhiên gian như là nhớ tới cái gì, sau đó đổ từ lọ thuốc kia ra mười mấy viên nữa, sau đó mặt mày lóe lóe, liền xốc chân lên, đi vào WC, ném thuốc vào trong bồn cầu, trực tiếp xả vào trong cống thoát nước.

Lương Thần nằm về lên giường, liền suy nghĩ, ba mươi mấy viên thuốc, đủ hù chết những người nhà họ Lương đó đi!

Anh muốn chế tạo ra hiện trường tự sát giả.

Lương Viễn và ba anh, nếu có thể dùng Cảnh Hảo Hảo anh để ý nhất đến uy hiếp anh, vậy anh chỉ có thể dùng thứ bọn họ để ý nhất đến uy hiếp bọn họ.

Tuy rằng, đều nói, người không biết thương xót bản thân, là đáng xấu hổ nhất.

Không đáng đồng tình, không đáng đáng thương, đáng hận mà lại yếu đuối.

Nhưng đó chỉ là phát biểu của những người đứng xem, khi người nhà của bạn thật sự tự sát, bạn trừ bỏ phần nộ, có càng nhiều là sợ hãi, là lo lắng, là đau lòng.

Cho nên, đôi khi, thủ đoạn một khóc hai nháo ba thắt cổ phụ nữ có thể dùng, thường thường là hữu hiệu nhất, dùng được nhất.

Lương Thần nghĩ đến đây, liền cảm thấy buồn ngủ đột kích, anh biết, lúc mình tỉnh lại lần nữa, chính là lúc anh thật sự đối kháng với người nhà họ Lương.

Cho nên hiện tại anh, cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ cần mượn được tính thuốc ngủ, an tâm ngủ một giấc thật tốt, để cho người nhà họ

Lương, nháo tâm lo lắng đề phòng thật tốt đi!

.....

Thành phố Giang Sơn, ánh nắng mùa hè nóng mà lại chói mắt.

Thời tiết hôm nay, tốt đến rồi tinh rồi mù.

Chín giờ, mẹ Lương Thần đưa ba Lương Thần ra cửa đi làm, theo sát sau đó, Lương Viễn cũng ra cửa, mẹ và chị dâu Lương Thần đứng ở cửa, ôm đứa nhỏ, tạm biệt Lương Viễn, trước khi Lương Viễn lên xe, còn hôn hai gò má con trai của mình.

Bởi vì thời tiết nóng bức, đám phụ nữ ở lại trong nhà, cũng không có ra cửa, mẹ Lương Thần, chị dâu cả và chị dâu hai của Lương Thần ngồi ở trong phòng khách, vừa xem ti vi, vừa đan áo len đứa nhỏ mặc vào mùa thu.

Đám người hầu bận rộn quét tước phòng, chuẩn bị cơm trưa.

Trẻ con trong nhà, vòng quanh cầu thang biệt thự chạy lên chạy xuống, bà vú theo ở phía sau, chiếu cố thật cẩn thận.

Toàn bộ không khí trong nhà, thoát nhìn hài hòa mà lại an nhàn.

Chỉ là, vào lúc mười giờ, điện thoại vang lên một trận, trong nháy mắt liền đánh vỡ tốt đẹp và yên tĩnh này.

Tiếp điện thoại, là chị dâu cả Lương Thần - người cách điện thoại riêng của nhà cũ gần nhất.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 792: Kế Tiện [5]

Lúc ấy sợi len của cô đúng lúc dùng hết, đang chuẩn bị lấy cuộn len cùng màu ở một bên nối dây, điện thoại phía sau liền vang lên.

Mẹ Lương Thần, vừa đếm kim đan, vừa nói: “Nhận điện thoại.”

Chị dâu cả của Lương Thần, buông cuộn len xuống, một tay cầm kim đan, một tay tiếp nghe điện thoại: “Alo, xin chào, nơi này là nhà họ Lương.”

“Chào co, đây là bệnh viện nhân dân của thành phố Giang Sơn, có một tiên sinh tên Lương Thần, uống một lượng lớn thuốc ngủ, đang cấp cứu, xin hỏi cô là người nhà ngài ấy đúng không?.....”

Chị dâu cả Lương Thần nghe một câu thế, que đan trong tay choang liền rơi xuống dưới.

Mẹ Lương Thần đang đan áo len và chị dâu hai đều nghiêng đầu nhìn về phía chị dâu cả.

Trong điện thoại, tiếng nói lễ phép của y tá còn đang truyền đến không ngừng: “Chào cô, xin hỏi cô còn ở đó không? Alo? Alo?”

“Chỉ cả, xảy ra chuyện gì?” Chị dâu hai của Lương Thần hỏi một câu.

Chị dâu cả của Lương Thần không có phản ứng gì, chỉ là sắc mặt trở nên có chút tái nhợt.

Lúc này chị dâu cả của Lương Thần mới phục hồi tinh thần lại, liếc mắt nhìn mẹ Lương Thần một cái, đầu tiên là nhặt điện thoại lên, nói một câu với bên trong: “Đã biết, lập tức đến.”

Sau đó, chặt đứt điện thoại, chị dâu cả của Lương Thần xoay qua, nói với mẹ và chị dâu hai của Lương Thần: “Vừa rồi trong bệnh viện gọi điện thoại tới, nói A Thần uống thuốc ngủ.....”

Tiếng nói của chị dâu cả Lương Thần còn chưa rơi xuống, mẹ Lương Thần lập tức như là mất đi khí lực, mềm nhũn ở trên sofa.

Sau một lúc lâu, mẹ Lương Thần mới nói: “Nhanh gọi điện thoại cho đám người Lương Chu Thiên, nếu A Thần có mệnh hệ gì, ta cũng không sống nổi!”

Chị dâu cả và chị dâu hai của Lương Thần chia ra lên tiếng, vội vàng lấy di động ra, bắt đầu gọi điện thoại ra bên ngoài.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 793: Kế Tiện [6]

Lúc này Lương Viễn đang chuẩn bị đi thị sát với người ta, nhận được điện thoại vợ gọi tới, tưởng con trai bảo bối của mình tìm ba giống như thường ngày, cho nên tiếp nghe điện thoại, ngữ khí còn mang theo một tầng mềm mại không tự chủ được: “Alo?”

Anh vừa mới nói một chữ, chợt nghe được bên trong điện thoại truyền đến tiếng nói vội vàng của vợ mình, sắc mặt nháy mắt trở nên có chút khó coi, lên tiếng nói với tài xế phía trước: “Trực tiếp quay đầu, trở về thành phố Giang Sơn, đi bệnh viện nhân dân thành phố Giang Sơn.”

Lúc này chị dâu cả của Lương Thần mới phục hồi tinh thần lại, liếc mắt nhìn mẹ Lương Thần một cái, đầu tiên là nhấc điện thoại lên, nói một câu với bên trong: “Đã biết, lập tức đến.”

Sau đó, chặt đứt điện thoại, chị dâu cả của Lương Thần xoay qua, nói với mẹ và chị dâu hai của Lương Thần: “Vừa rồi trong bệnh viện gọi điện thoại tới, nói A Thần uống thuốc ngủ.....”

Tiếng nói của chị dâu cả Lương Thần còn chưa rơi xuống, mẹ Lương Thần lập tức như là mất đi khí lực, mềm nhũn ở trên sofa.

Sau một lúc lâu, mẹ Lương Thần mới nói: “Nhanh gọi điện thoại cho đám người Lương Chu Thiên, nếu A Thần có mệnh hệ gì, ta cũng không sống nổi!”

Chị dâu cả và chị dâu hai của Lương Thần chia ra lên tiếng, vội vàng lấy di động ra, bắt đầu gọi điện thoại ra bên ngoài.

.....

Lúc này Lương Viễn đang chuẩn bị đi thị sát với người ta, nhận được điện thoại vợ gọi tới, tưởng con trai bảo bối của mình tìm ba giống như thường ngày, cho nên tiếp nghe điện thoại, ngữ khí còn mang theo một tầng mềm mại không tự chủ được: “Alo?”

Anh vừa mới nói một chữ, chợt nghe được bên trong điện thoại truyền đến tiếng nói vội vàng của vợ mình, sắc mặt nháy mắt trở nên có chút khó coi, lên tiếng nói với tài xế phía trước: “Trực tiếp quay đầu, trở về thành phố Giang Sơn, đi bệnh viện nhân dân thành phố Giang Sơn.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 794: Kế Tiện [7]

Lúc này Lương Chu Thiên đang họp, là thư ký của ông tiến lên trước, dán ở bên tai ông, nói nhà cũ gọi điện thoại tới, nói trong nhà xảy ra chuyện.

Lương Chu Thiên lặng yên không một tiếng động rời khỏi phòng họp, gọi điện thoại trở về, còn chưa mở miệng chất vấn là chuyện gì, ảnh hưởng cuộc họp của ông, chợt nghe được tiếng mẹ Lương Thần khóc sụt sùi truyền đến: “A Thần, A Thần tự sát.....”

Lương Chu Thiên nghe câu này, sắc mặt lập tức liền lạnh xuống, hừ một tiếng, cắt đứt điện thoại, sau đó liền nói với thư ký: “Chuẩn bị xe, đi bệnh viện nhân dân thành phố Giang Sơn.”

.....

Chạy tới bệnh viện đầu tiên, là mẹ, chị dâu cả và chị dâu hai của Lương Thần, qua chưa đến một lát, chị và anh rể của Lương Thần cũng chạy tới, sau đó là bác cả và Lương Viễn của anh, cuối cùng chậm chạp đến là Lương Chu Thiên.

Đèn phòng cấp cứu, còn đang sáng.

Tô Tiểu Tả đứng ở cửa phòng cấp cứu, lo lắng đi tới lui lui, nhìn thấy người họ Lương tới đây, cô lập tức tiến lên nghênh đón.

Mẹ Lương Thần nhận ra Tô Tiểu Tả, nhìn thấy cô, vội vàng hỏi: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? A Thần, sao đang êm đẹp lại tự sát?”

Tô Tiểu Tả dựa phen phó trước đây của Lương Thần, vì biểu hiện thực chân thật, cố ý làm cho vẻ mặt lo lắng mà lại bất an. Miệng Tô Tiểu Tả nói đều là những lời Lương Thần nói với cô lúc trước: “Đến tột cùng Lương tổng là xảy ra chuyện gì, tôi cũng không biết, tôi chỉ biết, thời gian này tâm tình Lương tổng vẫn không tốt lắm. Hôm nay buổi sáng tôi vào văn phòng, đi thông báo ngài ấy đi họp, kết quả không nhìn thấy ngài ấy ở trong văn phòng, lại nhìn thấy chìa khóa xe của ngài ấy đặt ở trên bàn làm việc, nên tôi biết ngài ấy ở đây, liền theo thói quen tính đi vào phòng ngủ tìm ngài ấy, nhìn thấy anh nằm ở trên giường ngủ, tôi cũng không có nghĩ nhiều, liền trực tiếp rời đi, lúc mười giờ, cuộc họp lập tức bắt đầu, Lương tổng vẫn còn chưa tỉnh lại, tôi lại đi gọi ngài ấy, kết quả nhìn thấy trên tủ đầu giường đặt một lọ thuốc ngủ 50 viên, bên trong chỉ còn sót lại hơn mười viên, lúc ấy tôi sợ hãi, liền lập tức gọi 110.”

Khi mẹ Lương Thần nghe được Lương Thần nuốt hơn ba mươi viên thuốc ngủ, hai chân chột mềm nhũn, cả người đứng thẳng không được té xuống đất.

May mắn Lương Viễn và Lương Chu Thiên nhanh chóng vươn tay, đỡ mẹ Lương Thần.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 795: Kế Tiện [8]

Lúc Lương Thần tỉnh lại, đã là khuya hôm đó.

Có thể bởi vì thời gian ngủ say quá lâu, đầu óc của anh, thoáng có vẻ có chút trì độn, qua thật lâu sau, trong đầu Lương Thần, mới chậm rãi có ý thức, sau đó nhớ tới, từng chút chuyện mình làm.

Anh nhắm mắt lại, bất động thanh sắc nằm ở nơi đó, dựng thẳng lỗ tai, nghe ngóng âm thanh chung quanh, mơ hồ nghe thấy được tiếng khóc nhỏ vun Đáy lòng Lương Thần hiện lên một tia áy náy, nhưng vẫn làm bộ như ngủ say, để cho đầu óc của mình thả trôi, sau đó, lại đi vào giấc ngủ.

Lương Thần biết, vở diễn đã bắt đầu, đến giờ phút này, đóng lại chính là phòng tuyến trong lòng.

Đối thủ của anh, là ba và anh cả của anh, nếu muốn lừa bịp được hai người cáo già kia, hiện tại, anh trước hết cần làm, chính là ngủ say tiếp.

Anh càng hôn mê bất tỉnh thời gian lâu, càng là cố ý để cho ba và anh cả tổ chức tâm lý vô cùng tốt kia của anh, đáy lòng lo lắng, bất an.

Đồng thời, tỷ lệ thành công lần này của anh lại càng lớn.

Anh phải làm cho Cảnh Hảo Hảo quang minh chính đại, phong phong quang quang gả cho anh, trên thế giới này, không có ba mẹ nào có thể đấu tranh lại con cái.

Anh biết, nhà họ Lương quyền cao chức trọng, gây thù hằn khá nhiều, ba lo lắng Cảnh Hảo Hảo mưu đồ bất chính, thà rằng giết lầm cũng không thể buông tha.

Anh cứng đối cứng đi thay đổi cái nhìn của bọn họ, cuối cùng rơi vào kết cục, rất có thể chính là như lần trước vậy, thừa dịp lúc anh không ở đó, có người ra mặt đưa Cảnh Hảo Hảo đi.

Cho nên, lần này anh chỉ có thể dựa theo biện pháp của mình, đi đánh cuộc.

Đánh cuộc ba anh, anh cả của anh, xem sinh mệnh của anh còn nặng hơn cần thận duy trì niềm tin của nhà họ Lương.

Anh đương nhiên sẽ không để cho mình chết, người đã chết, cái gì cũng không có, mục đích cuối cùng của anh là vì thuận lý thành chương kết hôn với Cảnh Hảo Hảo.

Nếu không anh cũng sẽ không chỉ nuốt hơn mười viên thuốc ngủ để làm hiện trường giả che dấu tai mắt người, sau đó ném thuốc còn lại vào trong bồn cầu.

Cho nên, trước khi anh thực hành kế hoạch này, anh đã suy đi nghĩ lại hồi lâu, biết không phải là không có nguy hiểm, bởi vì anh là đánh cược mạng của anh và Tô Tiểu Tả đi theo mình nhiều năm.

Nhưng cho tới bây giờ anh đều là dân cờ bạc trời sinh, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, giống như trước kia ở Nhật Bản, anh một mình một ngựa mang theo Cảnh Hảo Hảo rời đi từ dưới tay Linh Mộc tiên sinh, cũng là dấn vào chỗ chết rồi sống lại sau đó! Lúc Lương Thần lại tỉnh lần nữa, đã là buổi sáng ngày hôm sau.

Anh cảm giác được tay của mình, bị người cầm lấy gắt gao, mềm mại ấm áp, anh biết, đây là tay của mẹ anh.

Anh nhắm mắt lại, cố gắng bảo trì tiếp tục bộ dáng ngủ say, nghe được mẹ của mình vừa lau nước mắt, vừa nói: “Đều đã hôn mê sắp một ngày một đêm, sao còn chưa có tỉnh lại? Không phải nói đã thoát khỏi nguy hiểm rồi ư?”

Sau đó, Lương Thần chợt nghe được tiếng đi lại lo lắng của ba mình.

Thật sự là rất không ngờ, từ nhỏ đến lớn, ở trong trí nhớ của anh, ba vẫn luôn bình tĩnh tỉnh táo, lại cũng có lúc lo âu như vậy

Qua khoảng nửa phút, Lương Thần nghe được ba mình mở miệng, nói: “A Viễn, con đi gọi bác sĩ tới đây nhìn xem, A Thần rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Cho dù ngữ khí Lương Chu Thiên nghe uy nghiêm giống như bình thường, nhưng Lương Thần lại vẫn nhận ra, ngữ điệu của ba hơi có chút run rẩy. Lương Thần thế mới biết, thời gian một ngày một đêm, quả nhiên đã đánh tan cực hạn của ba mình, anh nhắm mắt lại, sau đó tiếp tục im lặng nằm ở trên giường bệnh, nghe tiếng bước chân gấp gáp rời đi phòng bệnh của Lương Viễn, sau đó dưới đáy lòng âm thầm đếm đến con số 300, lúc này mới hơi giật giật tay bị mẹ nắm gắt gao của mình, sau đó chậm rãi mở mắt.

Hốc mắt mẹ Lương Thần hồng hồng, nhìn thấy Lương Thần tỉnh, nước mắt thật vất vả mới ngừng lại, tuôn rơi xuống càng mãnh liệt, anh cầm lấy tay Lương Thần, như là đi một vòng từ quỷ môn quan trở về, mang theo vài phần khóc nức nở nói: “A Thần, con - đứa bé ngốc này, con có chuyện khó khăn gì, con nói cho mẹ biết, sao con lại ngốc hồ đồ đi uống thuốc, con có biết hay không, con hù chết mẹ rồi, nếu con thật có chuyện không may, con bảo mẹ phải làm sao bây giờ.....”

Anh để cho Tô Tiểu Tả làm tốt chặn đệm.

Nếu Tô Tiểu Tả đã nói cho bọn họ, thời gian này tâm tình anh không tốt, như vậy, hiện tại anh tự nhiên sẽ giả bộ có chuyện hậm hực không thể giải quyết.

Càng đấu với người ba cáo già đó, thì phải có thể ít nói, liền nói ít đi.

Nói nhiều, nếu làm không tốt, liền sẽ làm khéo quá thành vụng.

Nói nhiều, nếu làm không tốt, liền sẽ làm khéo quá thành vụng.

Cho nên, Lương Thần thoáng có chút nặng nề nhìn mẹ, không có hé răng, nhưng dư quang khóe mắt của anh lại lặng yên không một tiếng động đi lưu ý ba của mình.

Anh rõ ràng nhìn thấy, trong nháy mắt khi ba mình nhìn thấy mình mở to mắt, bước chân đi lại đột nhiên dừng xuống một chút, tuy rằng trên mặt ông không có biểu tình quá lớn, nhưng mi tâm khóa chặt lại hơi giãn ra.

Lương Thần nhìn thấy phản ứng như vậy của ba, đáy lòng liền hơi ổn định xuống, anh biết, chuyện mình làm lần nữa, khẳng định là không sơ hở tí nào.

Anh vẫn luôn duy trì trạng thái trầm mặc với chị dâu chị gái vây quanh, nằm ở trên giường.

Bước chân Lương Viễn vội vàng mang theo bác sĩ đến, nhìn thấy anh mở mắt, cũng lén thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lương Thần thu thần thái rất nhỏ này của Lương Viễn vào đáy mắt, vẫn trầm mặc nhận kiểm tra của bác sĩ như trước.

Anh hôn mê một ngày một đêm, đều không có ăn gì, đợi cho bác sĩ kiểm tra chấm dứt, mẹ Lương Thần lập tức bảo người ta bưng cháo nóng hôi hổi lên, muốn tự mình dứt cho anh ăn.

Lương Thần đương nhiên đói bụng, anh hận không thể lập tức tiếp nhận, ăn no lấp đầy bụng của mình, nhưng anh vì để cho diễn trò của mình chân thật, chỉ có thể giả bộ tâm tình hậm hực, bộ dáng thực nuốt k không trôi, đè nặng cơn đói trong bụng, nghiêng đầu đi.

Ở trong thế giới của mẹ, đứa nhỏ vĩnh viễn đều là vị trí thứ nhất, lúc này mẹ Lương Thần, hoàn toàn là một bộ dáng Lương Thần muốn cái gì sẽ cho cái đó, bộ dáng mọi chuyện đều dễ thương lượng, dỗ dành Lương Thần nói: “A Thần, con ngủ lâu như vậy, cũng chưa ăn thứ gì, hiện tại nhanh chóng ăn chút, nếu không ăn, sao thân thể có thể tốt lên?”

Mẹ Lương Thần nói xong, mượn thìa, như là dỗ đứa bé, đút cho Lương Thần.

Lương Thần nhìn cháo bên miệng, mấp máy môi, tránh đi, sau đó rốt cục mở miệng, nói câu đầu tiên sau khi tỉnh lại: “Mẹ, con đã không muốn sống, con còn ăn làm gì.”

Mẹ Lương Thần bị chuyện Lương Thần tự sát, dọa sợ tới mức thần kinh đều buộc chặt một ngày một đêm, nghe câu này, quả thực sợ tới mức trái tim giống như đều ngừng đập, lúc này mới thật vất vả cứu sống tỉnh lại, sao còn một lòng một dạ muốn chết chứ?

Mẹ Lương Thần gắt gao nắm tay Lương Thần, trực tiếp không hề có mẫu chốt thỏa hiệp: “A Thần, con cũng đừng dọa mẹ nữa, con nói cho mẹ biết, rốt cuộc gặp phải chuyện khó gì, mẹ làm chủ thay con, mẹ chỉ cần con tốt.”

Lương Thần rũ mi mắt xuống, giả bộ một bộ dáng rất cô đơn, không nói gì.

Lương Thần càng như vậy, mẹ Lương Thần càng sợ hãi, mẹ Lương Thần nhìn mặt Lương Thần bởi vì uống thuốc ngủ rửa ruột ép buộc đến có chút tiêu tụy, nước mắt đau lòng lại rơi xuống: “A Thần, con mau nói

chuyện đi, cho dù là trời sập xuống, mẹ cũng sẽ giúp con chống, con không nói, mẹ cũng không thể giúp con nha.” Lương Thần vẫn không nói gì.

Nước mắt mẹ Lương Thần, càng rơi mãnh liệt hơn.

Lương Chu Thiên ở một bên chờ Lương Thần mở miệng, rốt cục không kiềm được cũng lên tiếng: “Mẹ con hỏi con đấy, có chuyện gì, con cứ nói thẳng.”

Lương Thần chờ chính là những lời này của Lương Chu Thiên.

Đây chính là đại biểu cho dấu hiệu ba thỏa hiệp.

“A Thần, ba cũng đã hỏi con, con nhanh nói đi, ba con khẳng định cũng sẽ làm chủ thay con.”

Lương Thần cố ý lại trầm mặc trong chốc lát, sau đó hung hăng nuốt nuốt nước miếng, mới hơi nhắm mắt lại, đặc biệt giống như thất hồn lạc phách mở miệng, nói: “Con thích một cô gái, nhưng cô ấy sợ các người không thích cô ấy, cho nên không chịu theo cùng một chỗ với con.....” Lúc Lương Thần nói tới đây, cố ý làm cho ngữ khí của mình trở nên bi thương muốn chết, ngữ khí sa sút nói: “Con cảm thấy sống đặc biệt không đáng giá.”

Hiện tại mẹ Lương Thần chỉ cần nghe được lời nói có liên quan đến không muốn sống từ trong miệng Lương Thần, liền có chút hết hồn, bà sợ con mình vẫn suy nghĩ không thông, cho nên lập tức nghĩ cũng không nghĩ liền cam đoan nói: “A Thần, chỉ cần là cô gái con thích, mẹ cũng thích, sao mẹ lại có thể ghét bỏ cô ấy, mẹ khẳng định sẽ đối tốt với cô ấy.”

“Ba con cũng sẽ không ghét bỏ cô ấy.” Mẹ Lương Thần nói tới đây, nghiêng đầu, còn không quên hỏi chồng của mình một chút: “Lương Chu Thiên, ông nói có phải không?”

Lương Chu Thiên trầm mặc trong chốc lát, sau đó, mở miệng, nói: “Nếu thật sự thích, vậy cưới vào cửa đi.”

Mẹ Lương Thần lập tức xoay qua, nhìn Lương Thần nói: “Con xem ba con cũng đã đồng ý, vậy hiện tại con nói cho mẹ biết, cô ấy là ai, mẹ và ba con lập tức đi cầu hôn cho con.”

Lương Thần nhìn mẹ nhà mình, nuốt nuốt nước miếng, sau đó nói: “Cô gái kia, các người cũng biết.”

“Là ai?”

Lương Thần liếc mắt nhìn ba của mình một cái, sau đó thật sự mở miệng, nói: “Chính là Cảnh Hảo Hảo.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 796: Kế Tiện [9]

Mẹ Lương Thần, nghe được cái tên này, đầu tiên là sửng sốt một chút, nhưng bà thật là bị con mình tự sát khiến cho sợ hãi, sợ biểu hiện của mình bị con làm cho rằng chính mình không thích, lập tức mở miệng, cười nói: “Hóa ra là Hảo Hảo, mẹ cũng rất thích cô ấy.”

Ba Lương Thần, nghe cái tên này, đột nhiên sắc mặt liền lạnh xuống: “Mày lại có thể còn vì người phụ nữ kia, muốn chết muốn sống?”

Lương Thần vừa nghe được lời này, lập tức có chút bi phẫn mở miệng nói: “Khó trách cô ấy không đồng ý cùng một chỗ với con, hóa ra, cô ấy đã sớm biết, các người không muốn để cho cô ấy gả cho con.”

Mẹ Lương Thần nghe được ngữ khí kích động như vậy của Lương Thần, sợ Lương Thần xúc động lên, lại có chút luẩn quẩn trong lòng, lập tức mở miệng nói: “A Thần, ba con chỉ là tò mò là cùng một người, ba con không có ý tứ khác đâu.”

“Ba con - ông ấy chính là không đồng ý, nếu ông ấy đồng ý, lúc trước sao anh có thể để cho một mình Lương Viễn đi điều tra cô ấy!” Lương Thần rống giận một hơi, sau đó mạnh xốc chân lên, liền đứng dậy. A Thần, con đây là muốn làm gì!” Mẹ Lương Thần kinh sợ lập tức đứng lên đi theo Lương Thần.

Giường đứng lúc bên cạnh cửa sổ, Lương Thần lại liên tục lui về sau hai bước, sau đó, một phen kéo cửa sổ ra, thoát nhìn cảm xúc đặc biệt phần

nộ nói: “Cô ấy không chịu cùng một chỗ với con, các người cũng không đồng ý cô ấy cùng một chỗ với con, các người cũng không giúp đỡ con, không có cô ấy, con cảm thấy còn sống cũng không có ý nghĩa gì, không bằng con chết quách đi!”

Nói xong, Lương Thần liền cúi người, đứng ở trên cửa sổ.

Mẹ Lương Thần nhìn Lương Thần vừa mới tỉnh lại, có nghĩ đến tự sát, dưới chân mềm nhũn, cả người lập tức ngồi trên mặt đất: “A Thần, mẹ đồng ý con cưới cô ấy, con muốn làm cái gì, mẹ đều ủng hộ con.”

Ba Lương Thần nhìn thấy con trai đứng trên ban công, biết con đây là đang ép mình gật đầu đồng ý, cả đời này của ông đều chưa bị người bức bách như vậy qua, ông nhìn chăm chăm con trai của mình, có chút phần nộ nói: “Mày có bản lĩnh liền thật sự nhảy xuống cho tao đi!”

Mẹ Lương Thần nghe được những lời này của ba Lương Thần, sợ kích thích Lương Thần buông tay nhảy xuống, lập tức quay đầu hung hăng trừng mắt liếc mắt nhìn Lương Chu Thiên một cái: “Lương Chu Thiên, ông câm miệng cho tôi!”

Sau đó, quay đầu, nhìn Lương Thần, nói: “A Thần, ba con là đang nói lẫy, chúng ta có chuyện thì nói thật tốt, con xuống dưới đi, A, A Thần.”

Lương Thần biết mẹ mình thân đây là hoàn toàn toàn toàn đứng ở cùng phe với mình, một đứa con trai, một người vợ, hai người đều bức bách ông, ông khẳng định là ăn không tiêu, vì thế Lương Thần nuốt nuốt nước miếng, làm cho biểu tình của mình treo lên vài phần tuyệt vọng, giống như là thật không đường có thể đi, nhìn mẹ của mình, giọng nói nghẹn ngào, nói: “Mẹ, Hảo Hảo cô ấy chính là cô gái tốt, cô ấy mười tuổi không có ba mẹ, cô ấy có thể tạo thành uy hiếp gì với nhà chúng ta, ba con, anh cả của con, chính là thích đoán lung tung, một năm trước lúc bức cô ấy rời đi, con cũng đã rất khổ sở, con vì tìm được cô ấy, mới cứng rắn chống đỡ, hiện tại

con thật vất vả gặp được cô ấy, cô ấy lại không chịu cùng một chỗ với con, cô ấy nói là không có khả năng theo con. Mẹ, thực xin lỗi, con khiến người khổ sở, về sau, con không bao giờ sẽ làm mẹ khổ sở nữa.”

Nói xong, Lương Thần liền dời chân mình về phía bên cửa sổ.

Mẹ Lương Thần nhìn thấy một màn này, chính là cảm thấy nhìn thấy mà phát hoảng: “A Thần, con nói mê sảng gì đấy, con xuống dưới, mẹ xin con.....” Mẹ Lương Thần nói xong, liền xoay qua, nhìn về phía Lương Chu Thiên: “Lương Chu Thiên, rốt cuộc ông muốn thế nào, có phải ông muốn ép chết con của chúng ta không!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 797: Kế Tiện [10]

“Lương Chu Thiên, tôi nói cho ông biết, hôn sự này con trai do tôi làm chủ, nếu ông dám phá rối, tôi sẽ không để yên cho ông!”

Đối với một người mẹ mà nói, con cái vui vẻ, chính là thỏa mãn lớn nhất của bà, bà không có nhiều hy vọng xa vời, bảo trụ thanh danh nhà họ Lương, bảo trụ địa vị hiện tại của nhà họ Lương gì đó.

Bà muốn, chính là con cái bình an.

Cho nên, sau khi mẹ Lương Thần phản nộ mắng Lương Chu Thiên xong, liền nghiêng đầu, trừng mắt giận dữ mắng Lương Viễn: “Còn có con, Lương Viễn, mẹ nói cho con biết, nếu con còn dám ba con nói cái gì, con liền nghe cái đó, giúp đỡ ông ấy làm chút chuyện loạn thất bát tao, về sau con cũng đừng gọi ta là mẹ nữa!”

Ba Lương Thần chính là không biết Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo đã sớm tốt đẹp giống như lúc ban đầu, nghĩ đến Lương Thần thật là vì một phụ nữ không chịu cùng một chỗ với mình, nói đòi chết đòi sống, nhưng trong lòng Lương Viễn lại rõ ràng, Lương Thần đây là đang diễn trò cho ba mẹ mình xem.

Lương Thần đây là đang dùng cái chết bức bách, tiên hạ thủ vi cường trước khi ba mình không biết gì.

Khó trách ngày đó, nó nói với anh, xem anh rốt cuộc có xuống tay với Cảnh Hào Hào không!

Nhưng mà, tình thế hiện tại này, dù anh nói ra, mẹ anh cũng sẽ không tin, hơn nữa ba mình, bởi vì Lương Thần uống thuốc ngủ đã bất an suốt một ngày một đêm, tuy rằng hiện tại thái độ cường ngạnh, thật ra đáy lòng đã sớm thỏa hiệp.

Cho nên, nói ra, chính mình nếu làm không tốt còn phải làm một người xấu.

Vì thế, Lương Viễn bị mẹ đổ ập xuống mắng một chút, lui ra sau hai bước, ngậm miệng, không nói một tiếng.

Ba Lương Thần, hiện tại cũng là một mảnh giấy dựa, người phụ nữ kia có mục đích hay không, ông cũng không phải xác định trăm phần trăm.

Hiện tại vợ con, trong ngoài giáp công, ông thật đúng là có chút ăn không tiêu.

Lương Thần biết, ba mình đây là đã sắp không chịu nổi, anh rũ mi mắt xuống, nhìn nhìn lưới an toàn ngoài cửa sổ tầng hai một chút, khoảng cách hiện tại của mình với cửa sổ, chưa đến một mét xa.

Lưới an toàn khoảng chừng hơn hai mét, anh không nhảy tới phía trước, mà là nhảy thẳng đứng xuống, khẳng định có thể giẫm ở lưới an toàn.

Ba Lương Thần mở mở miệng lần nữa, ngữ khí hoàn toàn không có khí thế vừa rồi: “A Thần, mày chỉ có chút tiền đồ này? Giống như phụ nữ, lấy chết uy hiếp?”

Âm trong lời nói của ông vừa mới rơi xuống, Lương Thần đứng ở trên cửa sổ, đột nhiên liền nhảy xuống.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 798: Kế Tiện [11]

Lương Viễn từng huấn luyện ở bộ đội, phản ứng nhanh hơn người thường rất nhiều, ở trong nháy mắt Lương Thần bước chân ra kia, anh liền lập tức nhảy lên, vươn tay, cầm lấy cánh tay Lương Thần.

Ba Lương Thần hoàn toàn không để ý tới tức giận, cũng chạy qua theo, bắt lấy cánh tay Lương Thần.

Hai người sớm đã bị Lương Thần đột nhiên nhảy xuống, làm sợ tới mức hồn phi phách tán, hoàn toàn sẽ không nhìn thấy thân thể Lương Thần cao hơn cửa sổ nửa đoạn, dưới chân giẫm lười an toàn, an toàn thật sự.

Ba Lương Thần và Lương Viễn, hợp lực kéo Lương Thần lên, mẹ Lương Thần chạy lên, ôm Lương Thần khóc không nói một câu nên lời.

Ba Lương Thần bị dọa đến sắc mặt hơi có chút trắng bệch, ông nhìn chăm chăm con trai nhỏ của mình, nâng tay lên, không nói một câu nên lời, cuối cùng liền lắc lắc tay áo, ném một câu “Con muốn như thế nào liền như thế ấy, ta mặc kệ!”, xoay người đi ra phòng bệnh.

Lương Thần nghe câu này, biết ba đây là đồng ý, lúc này mới lén thở dài nhẹ nhõm một hơi, nâng tay lên, ôm lấy mẹ đang ôm mình khóc đến rồi tỉnh rồi mù.

Mẹ Lương Thần thật là bị Lương Thần dọa sợ, thật cẩn thận phân phó người, đỡ Lương Thần đến trên giường, như là đỡ đứa bé, giọng nói nghẹn

ngào trấn an anh, cuối cùng còn tự mình đắp chăn lên cho anh, đút cho Lương Thần ăn cháo.

Lương Thần nháo cũng nháo đủ, nhìn mẹ mình bị anh dọa tới bộ dáng này, đáy lòng cũng có chút áy náy, liền ngoan ngoãn há miệng, ăn cháo.

Sau khi ăn xong, mẹ Lương Thần hơi chút thả tâm một chút, cách chăn, vỗ thân thể của anh, dỗ anh ngủ say.

Lương Thần ngủ lâu như vậy, làm sao có chút buồn ngủ nào, nhưng vì không để cho mẹ mình lo lắng, Lương Thần vẫn nhắm mắt lại, giả bộ đi vào giấc ngủ.

Nhắm mắt lại nằm thời gian lâu, ngược lại cũng có chút mệt mỏi, trong lúc Lương Thần mơ mơ màng màng, cảm giác được mẹ mình vẫn nắm chặt tay của mình.

Đến buổi chiều, Lương Thần mới tỉnh lại.

Lúc anh hôn mê bất tỉnh, từ trên xuống dưới nhà họ Lương đều canh giữ ở trong bệnh viện, hiện tại nhìn thấy cảm xúc anh ổn định một chút, mọi người mới giải tán, duy chỉ còn mẹ của anh, ghé vào bên giường, gặt gao cầm lấy tay anh, nặng nề ngủ.

Lương Thần rón ra rón rén xốc chăn lên, xuống giường ôm lấy mẹ của mình, đặt ở trên giường bệnh, cẩn thận đắp chăn cho mẹ, liền cầm điện thoại di động, nhanh chóng vào toilet. Lương Thần làm cách mạng với trong nhà như vậy, tự nhiên sẽ không để cho Cảnh Hảo Hảo biết, lo lắng.

Trước khi anh nuốt thuốc ngủ, bật di động của mình lên, chuyển tới trên di động của Tô Tiểu Tả, cũng bảo Tô Tiểu Tả chỉ tiếp nghe điện thoại của một mình Cảnh Hảo Hảo.

Cho nên Lương Thần tiến vào toilet, suy nghĩ đầu tiên trong đầu là trực tiếp lấy di động ra, gọi cho Tô Tiểu Tả một cú điện thoại, không đợi Tô Tiểu Tả lên tiếng, liền khẩn cấp mở miệng, hỏi: “Hai ngày này, Hảo Hảo từng liên lạc với tôi không?”

“Đêm qua Cảnh tiểu thư gọi cho ngài một cú điện thoại, tôi dựa theo phân phó của ngài, nói ngài đang họp, có thể phải bận tới giữa trưa hôm nay, có thời gian, ngài sẽ gọi điện lại cho cô ấy.”

Lương Thần nhanh chóng cắt đứt điện thoại, sau đó nhanh chóng đóng cửa, rồi gọi điện thoại lại cho Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo rất nhanh liền tiếp nghe xong điện thoại, cô ở đầu kia chuyện gì cũng không biết, tựa hồ đang tiếp đãi khách hàng mua hoa, trước khách khí có lẽ nói một câu “Hoan nghênh ngài lần sau lại tới”, sau đó mới đổi điện thoại, mang theo vài phần linh động hô một tiếng tên của anh: “Lương Thần, anh bận xong rồi?”

“Ừ.” Lương Thần nắm di động, kiềm chế vui sướng đại công cáo thành, cố gắng làm cho âm điệu của mình có vẻ bình thản một chút: “Có nhớ anh không?”

Cảnh Hảo Hảo đầu kia điện thoại, tạm dừng một giây, mới dụi dụi “có” một tiếng.

Lương Thần nhin không được câu môi cười cười, anh đứng ở trước gương toilet, nhìn râu mới mọc ra của mình, liền cầm lấy một cây dao cạo râu Lương Thần đã chuẩn bị, chuẩn bị cạo râu đi.

Cảnh Hảo Hảo ở đầu kia điện thoại, lải nhải nói cho anh biết một số chuyện thú vị phát sinh nơi cửa hàng bán hoa trong một ngày một đêm không gặp cô

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 799: Kế Tiện [12]

Lương Thần vừa nghe, vừa rửa lưỡi dao một chút, sau đó chợt nghe được bên ngoài truyền đến tiếng của mẹ mình.

Anh đã nói với mẹ, Cảnh Hảo Hảo không chịu gả cho mình, nếu hiện tại bị bà ấy biết, chính mình đang lời ngon tiếng ngọt với Cảnh Hảo Hảo, chẳng phải là hết thầy đều vỡ lẽ ư?

Lương Thần thấp giọng nói một câu vào trong điện thoại: “Hảo Hảo, anh tạm thời có việc, lát nữa lại gọi cho em.”

Liên nhanh chóng cắt đứt điện thoại.

Anh vừa nhét di động vào trong túi, mẹ Lương Thần liền đẩy cửa toilet ra. Lương Thần nhìn mẹ của mình, còn chưa kịp mở miệng gọi một tiếng “Mẹ”, mẹ Lương Thần lại nhìn lưỡi dao Lương Thần cầm trong tay, nhất thời sắc mặt đại biến, chợt xông lên trước, cầm tay Lương Thần, hốc mắt hồng hồng nói: “A Thần, con đang làm cái gì?”

Lương Thần nhìn vẻ mặt kinh ngạc của mẹ, hơi nhíu mi, anh còn chưa lên tiếng nói chuyện, mẹ anh liền mở miệng, vừa rơi nước mắt, vừa nói: “A Thần, sao con còn nghĩ không thông chứ?”

Lương Thần nghe câu này, mới hiểu được, mẹ đây là cho rằng anh lại cắt cổ tay tự sát.

Lương Thần lập tức liền nở nụ cười, sao có thể chứ, anh ước gì chính mình có thể sống lâu trăm tuổi, làm bạn một đời một thế với Cảnh Hảo Hảo.

Lương Thần vừa định mở miệng giải thích với mẹ của mình, chính mình là muốn cạo râu.

Nhưng lão phu nhân lại rõ ràng là bị anh dọa sợ tới mức tựa như chim sợ cành cong, trông gà hóa cuốc, ngón tay run rẩy cướp đi dao cạo râu trong tay anh, vuốt mặt anh, vừa sùng nịch lại đau lòng nói: “A Thần, bây giờ con đưa địa chỉ của Cảnh Hảo Hảo cho mẹ.”

Lương Thần nhú mày một chút, nhìn mẹ của mình, có chút phòng bị nói: “Đang yên lành mẹ lấy địa chỉ làm cái gì?”

“Mẹ đi tìm cô ấy cầu hôn cho con!” Lương Thần nghe được những lời nói ra từ trong miệng của mình, nháy mắt sửng sốt một chút.

“Không phải con nói cô ấy sợ hãi người nhà họ Lương không thích cô ấy, không dám cùng một chỗ với con sao? Bây giờ mẹ liền đi tìm cô ấy.” Mẹ Lương Thần lôi kéo Lương Thần đi ra toilet, đặt anh ở trên giường bệnh: “Cô ấy không tin con, cũng sẽ tin tưởng mẹ, hơn nữa mẹ tự mình đi cầu hôn cho con, cô ấy cũng phải cho mẹ chút thể diện chứ.”

Nói tới đây, mẹ Lương Thần hơi dừng một chút, sau đó nói: “Cầu hôn vẫn là có phải đàn ông đi, ba và anh cả con tạm thời không thể đi, mẹ tìm anh hai con cùng đi với em.”

Đáy lòng mẹ Lương Thần chỉ có một suy nghĩ, đó chính là hôn sự này sớm xác định một chút, để con trai nhỏ của mình an tâm.

Con trai nhỏ an tâm, sẽ không nghĩ tự sát khắp nơi, cô cũng liền an tâm.

Lúc này Lương Thần mới hiểu được, mẹ đây là muốn vì anh tự thân xuất mã, đi tìm Cảnh Hảo Hảo cầu hôn.

Từ xưa đến nay, quá trình kết hôn, không phải đều bắt đầu từ cầu hôn ư?

Hơn nữa Trung Quốc hiện tại, cũng có rất nhiều nơi, còn lưu giữ tập tục này.

Quá trình người khác có, Hảo Hảo của anh cũng phải có.

Vừa rồi anh còn nghĩ, kinh hỉ này phải dùng hình thức như thế nào để chia sẻ cho Cảnh Hảo Hảo, hiện tại không phải là một thời cơ đúng lúc ư?

Lương Thần vừa nghĩ, Cảnh Hảo Hảo nhìn thấy mẹ của mình xuất hiện ở cửa hàng bán hoa của cô ấy tìm cô ấy, cô sẽ là phản ứng gì, vừa lấy một tờ giấy, viết địa chỉ cửa hàng bán hoa của Cảnh Hảo Hảo xuống.

Mẹ Lương Thần xem địa chỉ kia xong, sau đó liền gọi điện thoại cho anh hai Lương Thần: “A Dương, con tới bệnh viện đón mẹ, theo mẹ đi ra ngoài một chuyến, ở trên đường đến, đi ngân hàng một chuyến, lập một tài khoản mới cho A Thần, gửi vào trong đó.....”

Mẹ Lương Thần nói tới đây, ngẩng đầu, nhìn Lương Thần, hỏi: “Lẽ hỏi, con cảm thấy cho bao nhiêu thì thích hợp?”

Lương Thần suy nghĩ một chút, sau đó liền báo cho mẹ mình một con số: “201314.”

Lão phu nhân cẩn thận đếm con số Lương Thần nói với mình ở dưới đáy lòng một chút, có chút chần chờ nói: “Mới 20 vạn, có thể hơi ít hay không?”

“Không ít, vừa đúng, hơn nữa, con số này tốt lắm Tư tưởng lão phu nhân không thể cởi mở, hiểu biết như người tuổi trẻ bây giờ, cho nên hoàn toàn không hiểu nổi sáu cái con số này rốt cuộc tốt lắm chỗ nào.

Một gia đình lớn như nhà họ Lương vậy, dùng 20 vạn làm lễ hỏi, tựa hồ hơi khó coi một chút.

Mẹ Lương Thần há miệng nói với con trai thứ hai trong điện thoại, sau đó lại hỏi Lương Thần: “Không được, mẹ vẫn là cảm thấy 20 vạn hơi ít, có muốn ở phía sau thêm một con số 0 nữa không.”

“Không cần.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 800: Kế Tiện [13]

Mẹ Lương Thần bị con trai nhỏ của mình huyên náo, hiện tại nào dám có chút ý kiến nào với đề nghị của anh, nhìn thấy anh nói không cần, lập tức không dám chần chờ liền báo con số này với con trai thứ hai trong điện thoại.

Mẹ Lương Thần dừng một chút, lại nói với con thứ hai trong điện thoại: “Ừ, đúng rồi, A Dương, trước đó, con về nhà cũ một chuyến, đi vào phòng mẹ, trong bàn trang điểm để một bộ tam kim, đó là lúc trước mẹ mua còn chưa kịp mang.”

Mẹ Lương Thần dặn xong, sau đó liền cắt đứt điện thoại, nói với Lương Thần: “A Thần, con cũng đừng làm ra chuyện thiêu thân nào hù dọa mẹ nữa, giờ mẹ phải đi cầu hôn cho mẹ, còn con ngốc ở trong bệnh viện thật tốt, chờ tin tức tốt của mẹ!” Mẹ Lương Thần nhìn Lương Thần gật đầu, vẫn là có chút lo lắng, bà tự mình bảo bệnh viện an bài hai người săn sóc, nhưng lại không dám để cho Lương Thần biết mình phái người giám sát anh, cho nên ở trong hành lang, vừa cách cửa sổ nhìn Lương Thần, vừa dò rất nhiều, mãi cho đến con thứ hai của mình tới đón, bà còn không quên dặn dò người săn sóc, nhất định phải trông chừng Lương Thần thật tốt, sau đó mới rời đi.

.....

Mẹ Lương Thần ngồi ở trong xe, trên đường đi tìm Cảnh Hảo Hảo, vừa nghĩ đến, Cảnh Hảo Hảo từng nháo một trận với nhà họ Lương, hiện tại lại muốn vào cửa này, đáy lòng cô không phải là không phức tạp.

Nhưng trên thế giới này, không có ba mẹ nào có thể đấu thắng con cái.

Bà không mưu tính sâu xa bằng chồng của mình, chỉ là con trai mình thích, bà cũng thích theo.

Huống chi, lúc trước bà cũng không phải không hài lòng với cô gái Cảnh Hảo Hảo kia.

Nhưng dù vậy, đáy lòng mẹ Lương Thần vẫn khó tránh khỏi có chút khó xử, có chút không biết lúc đối mặt với Cảnh Hảo Hảo, phải mở miệng như thế nào.

Cho nên, vào lúc xe anh hai của Lương Thần dừng ở cửa hàng bán hoa của Cảnh Hảo Hảo, lão phu nhân giống như cổ vũ chính mình, mở miệng nói: “A Thần thích cô ấy, còn chờ cô ấy đã hơn một năm, đây là duyên phận, cô ấy cũng xinh đẹp hiểu chuyện, thật đúng là một cộc chuyện tốt, con nói đúng không, lão nhị?”

Anh hai Lương Thần làm sao nghe không ra mẹ của mình đây là đang khẩn trương, anh cười xuống xe, kéo cửa xe ra cho mẹ của mình, nói: “Mẹ, người một nhà, ai sẽ so đo những quá khứ lúng túng xấu hổ kia chứ?”

"Đúng, đúng, tương lai là người một nhà, sẽ không so đo, chuyện quá khứ, không cần phải nói." Ba chữ người một nhà này, thật đúng là khai sáng cho lão phu nhân, lão phu nhân đẩy cửa xe ra, để cho lão Nhị chờ ở ngoài cửa, tự mình bước vào cửa hàng bán hoa.

.....

Cảnh Hảo Hảo đang ở cầm bình phun nước, phun nước cho Mãn Thiên Tinh, nghe được đẩy tiếng cửa, liền xoay đầu một chút, nhìn thấy mẹ Thần, tay cô bất giác nắm bình phun nước một chút, một tiếng “Hoan nghênh quang lâm” kia liền lập tức nghẹn chết ở trong cổ họng.

Trước khi mẹ Lương Thần tiến vào, rõ ràng là không khẩn trương, nhưng hiện tại nhìn thấy Cảnh Hảo Hảo, bà lập tức khẩn trương lên, đứng ở cửa, nhẩn nhẩn nhó nhó không nói ra một câu.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 801: Kết Hôn [Kết Thúc 4]

Ngày hôm trước, Cảnh Hảo Hảo còn nói với Lương Thần, cô muốn gả cho anh, cố gắng đi đối mặt với người nhà của anh.

Thật ra cô cũng biết, ngày đó ở trên hôn lễ của Cao Lộ, Lương Viễn bọn họ nhìn thấy mình và Lương Thần ở cùng nhau một lần nữa, người nhà họ Lương khẳng định sẽ rất nhanh liền biết, bọn họ tuyệt đối sẽ có người đến tìm mình.

Một ngày này, cô vẫn đều đang làm chuẩn bị, nhưng tâm lý chuẩn bị này, không phải cô suy nghĩ tốt liền có thể làm được.

Hiện tại mẹ Lương Thần đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cô, cô thật đúng là vẫn không biết, chính mình nên ứng đối như thế nào.

Nhưng Cảnh Hảo Hảo cũng biết, nên đối mặt phải luôn đối mặt, mặc kệ người tới là thiện ý hay là ác ý, hạnh phúc cô nhận định, cô sẽ tuyệt đối không buông tay.

Cho nên, Cảnh Hảo Hảo ngược lại rất nhanh ổn định tinh thần, nhìn mẹ Lương Thần, cười cười nhợt nhạt: “Dì, dì là tới mua hoa sao?”

Cảnh Hảo Hảo đương nhiên biết, mẹ Lương Thần không phải đến mua hoa, nhưng có một ít chuyện, vẫn là phải để cho mẹ Lương Thần mở miệng trước mới tốt.

Mẹ Lương Thần nuốt nuốt nước miếng, cười cười với Cảnh Hảo Hảo, nói: “Không phải, dì là tới tìm con.”

Dừng một chút, mẹ Lương Thần lại hỏi: “Bây giờ con có thời gian không?”

Cảnh Hảo Hảo nhìn thoáng qua thời gian, cách lúc mình đóng cửa, còn hơn một tiếng, nhưng cô vẫn đặt bình nước xuống, nói: “Dì, dì chờ con một chút, con thu dọn đồ một chút.”

Gửi tin nhắn xong, Cảnh Hảo Hảo liền hít sâu một hơi, đi ra cửa hàng bán hoa, khóa kỹ cửa tiệm.

Anh hai Lương Thần đã kéo cửa xe ra cho Cảnh Hảo Hảo, Cảnh Hảo Hảo khom người ngồi xuống.

.....

Dọc theo đường đi, bên trong xe thực im lặng.

Anh hai Lương Thần chạy xe đến một nhà hàng bán đồ ăn Thái trong thành phố.

Bởi vì còn chưa đến giờ ăn cơm, khách hàng bên trong rất ít, phục vụ nhàn rỗi xếp thành hàng đứng ở cửa, nhìn thấy bọn họ tiến vào, lập tức nhiệt tình chiêu đãi bọn họ, đi vào một phòng bao tương đối vắng vẻ trên lầu

Đồ ăn là anh hai Lương Thần gọi, còn muốn một ấm trà Long Tĩnh thượng hạng.

Nước trà bưng lên đầu tiên, anh hai tự mình nấu trà, châm ba tách, trước giao cho mẹ mình một tách, sau đó giao cho Cảnh Hảo Hảo một tách.

Cảnh Hảo Hảo rũ mi mắt, nhẹ giọng nói một câu: “Cám ơn.”

Tính tình anh hai Lương Thần có chút giống mẹ Lương Thần, ôn nhuận như ngọc, mặt mày giãn ra cười cười với Cảnh Hảo Hảo, không nói gì.

Trong phòng có vẻ có chút im lặng, ngẫu nhiên có tiếng vang phục vụ bưng thức ăn lên.

Đồ ăn rất nhanh liền bưng lên đủ, đặt đầy một bàn.

Lúc này anh hai Lương Thần mới khoát tay áo, để cho phục vụ trong phòng đều rời đi.

Người phục vụ thức thời, cũng đóng cửa phòng bao lại.

Trong phòng càng thêm yên tĩnh, ngọn đèn phòng bao chiếu xạ ở trong chén trà, nhiễm ra ánh sáng gợn sóng nhè nhẹ.

Mẹ Lương Thần nâng tách trà lên, uống một ngụm trà, sau đó ngẩng đầu, cười cười với Cảnh Hảo Hảo, nói: “Cảnh tiểu thư, ta có thể gọi con là Hảo Hảo không?”

Cảnh Hảo Hảo gật gật đầu, nói: “Dì, có thể.”

Mẹ Lương Thần còn chưa sắp xếp tốt ngôn ngữ rồi cuộc phải mở miệng như thế nào, vì thế liền vòng đến một chút lời nói thông thường: “Hảo Hảo, con trôi qua có tốt không?”

Cảnh Hảo Hảo biết mẹ Lương Thần chỉ là đoạn thời gian sau khi mình rời khỏi Lương Thần.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 802: Kết Hôn [Kết Thúc 5]

Cảnh Hảo Hảo lại gật gật đầu, nói: “Hoàn hảo.”

Mẹ Lương Thần cười “ừ” một tiếng, nói: “Hoàn hảo là tốt rồi.”

“Dì, dì thì sao?”

“Ta cũng tốt.”

Cảnh Hảo Hảo lập tức cũng không biết phải nói cái gì, lại lâm vào trong một mảnh trầm mặc.

Tuy rằng mẹ Lương Thần không có xem tư liệu điều tra Cảnh Hảo Hảo, nhưng sau đó cũng biết, Cảnh Hảo Hảo là bị con mình dùng video giữ lại bên người nó.

Thật ra chuyện kia, thật sự là con bà không đúng, hiện tại gặp mặt Cảnh Hảo Hảo liền nhớ tới chuyện kia, mẹ Lương Thần thật đúng là cảm thấy nét mặt già nua có chút không thể ra ngoài ánh sáng.

Sắc mặt mẹ Lương Thần có chút xấu hổ cười cười, nói với Cảnh Hảo Hảo: “Lúc trước A Thần làm chuyện khốn kiếp đó, thật là hơi quá đáng, dì ở nơi này, nói lời xin lỗi với con.”

Cảnh Hảo Hảo thông minh, cũng biết mẹ Lương Thần chỉ là chuyện Lương Thần bức bách chính mình ở lại bên người của anh. Đáy lòng của cô đã sớm không để ý rồi.

Nhưng đối với một phụ nữ mà nói, đã trải qua chuyện như vậy, mặc dù hiện tại thật sự không để ý, nhưng ai cũng không có khả năng thoải mái nói không sao.

Cho nên, Cảnh Hảo Hảo liền mở miệng nói: “Đó đều là chuyện quá khứ.”

Mẹ Lương Thần lấy không chắc chắn hàm ý trong lời nói này của Cảnh Hảo Hảo, đáy lòng bà hơi có chút rối rắm lên, sẽ không phải là cô gái này còn oán trách chuyện hồ đồ của con mình năm đó chứ.

Aizz, con cái phạm sai lầm, cũng chỉ có ba mẹ nguyện ý thu dọn tàn cuộc vì họ.

Vì thế mẹ Lương Thần liền chống đỡ một khuôn mặt già nua, nói với Cảnh Hảo Hảo: “Hảo Hảo, di tự mình thay nó hỏi con một chút, con sẽ không phải là không tha thứ cho A Thần chứ?”

Cảnh Hảo Hảo bị những lời này của Lương Thần nói đến thụ sủng nhược kinh, cô vội vàng cười lắc đầu, nói: “Sẽ không.”

Lúc này mẹ Lương Thần mới âm thầm thở ra một hơi: “Vậy là tốt rồi.” Cô ấy khẳng định là đã tha thứ chuyện khốn kiếp kia của A Thần, đây là nói rõ, lần cầu hôn này của bà, vẫn là có tỷ lệ thành công.

Mẹ Lương Thần liền tự mình gấp đồ ăn, đặt vào trong đĩa của Cảnh Hảo Hảo, nói: “Hảo Hảo, con ăn nhiều một chút.”

Cảnh Hảo Hảo lại bị hành động như vậy của mẹ Lương Thần dọa sợ, đáy lòng cô lập tức mơ hồ, mẹ Lương Thần gọi mình đến, rốt cuộc ăn là Hồng Môn Yến ra sức đánh uyên ương, hay là chỉ thuần túy là một tiệc ôn chuyện?

Cảnh Hảo Hảo cười nói một tiếng “Cám ơn dì”, sau đó vụng trộm ở dưới bàn lấy di động ra, liếc mắt nhìn một cái, nhìn thấy Lương Thần lại có thể chưa hồi âm cho mình, đáy lòng cô càng thêm không yên lòng.

Mẹ Lương Thần vẫn nhiệt tình hỏi Cảnh Hảo Hảo ăn cái gì, Cảnh Hảo Hảo nhìn món ngon đầy bàn, lại ăn không vô chút nào.

Cuối cùng cô thật sự là bị nhiệt tình của mẹ Lương Thần làm cho có chút không chống đỡ được, sau đó liền nằm đũa, ánh mắt bình tĩnh nhìn mẹ Lương Thần, mở miệng, gọn gàng dứt khoát nói: “Dì, hôm nay dì tới tìm con, có phải còn có chuyện gì khác không?”

“Là có chuyện khác, chỉ là, chúng ta ăn xong rồi nói.”

Cảnh Hảo Hảo không có ăn cơm, mấp máy môi, lại cười một chút: “Dì, dì cứ nói thẳng đi, dì như vậy, con cũng không tâm an ăn.”

Mặc kệ khẩn trương bao nhiêu, nên nói vẫn phải nói.

Mẹ Lương Thần hít sâu một hơi, cười lấy một hộp màu đỏ và một bao tiền lì xì từ trong túi xách ra, đẩy tới trước mặt Cảnh Hảo Hảo, nói: “Hảo Hảo, nói thật cho con biết luôn, hôm nay dì tìm đến con, là để cầu hôn.” Cảnh Hảo Hảo nhìn hộp màu đỏ và bao tiền lì xì mẹ Lương Thần vô duyên vô cớ đẩy tới trên bàn, vốn đã sửng sốt, khi nghe đến lời nói kế tiếp của mẹ Lương Thần, cả người cô liền chột ngẩn ngơ.

Cầu hôn.....

Cô không có nghe nhầm chứ?

Mẹ Lương Thần đến tìm cô, là đến cầu hôn với mình lần nữa?

Dưới tay Cảnh Hảo Hảo bất giác nắm thành quyền đầu, ngồi ngay ngắn ở trên chỗ ngồi, nhìn mẹ Lương Thần, không có lên tiếng.

Mẹ Lương Thần mặt đầy tươi cười nói: “Câu hôn hân là phải là ở chỗ ba mẹ con, nhưng A Thần nói ba mẹ con mất sớm, cho nên chúng tôi chỉ có thể nói ra với con.”

“Trước đó, chúng ta cũng từng nháo qua một chút chuyện nhỏ không vui, nhưng Hảo Hảo, con phải hiểu một chút, ba A Thần ông ấy có hơi cẩn thận.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 803: Kết Hôn [Kết Thúc 6]

“Chỉ là, nói đi thì phải nói lại, chuyện tình cảm này, ai cũng nói không chính xác được, A Thần thích con, các con quanh đi quẩn lại hơn một năm, hiện tại lại ở cùng nhau, chúng ta làm trưởng bối, cũng không thể không ủng hộ.” Mẹ Lương Thần nhớ tới Lương Thần nói Cảnh Hảo Hảo sợ người nhà họ Lương không thích cô, cho nên, cố ý khiêu nại một chút, nói: “Hảo Hảo, hôm nay lần cầu hôn này, dĩ chính là đại biểu cho người nhà họ Lương đến.”

Mẹ Lương nói xong, chia mở hộp màu đỏ và bao tiền liền xì ra: “Trong thẻ này là tiền lễ, dựa theo con số A Thần đưa, trong hộp này là tam kim, tuy rằng đều không tính là rất giá trị, nhưng cấp bậc lễ nghĩa người khác có, chúng ta cũng phải có.”

“Hảo Hảo, nếu con đồng ý cửa hôn sự này, liền nhận lấy toàn bộ thứ này.”

Mẹ Lương Thần một hơi nói xong toàn bộ mục đích mình tới nơi này, sau đó cô liền vắt hết óc nghĩ tiếp theo mình phải khuyên bảo Cảnh Hảo Hảo gả cho Lương Thần như thế nào.

Nhưng mẹ Lương Thần đâu biết rằng, con mình và cô gái trước mặt này, đã sớm lường tình tương duyệt, tư định chung thân.

Cho nên, Cảnh Hảo Hảo nhìn mấy thứ trên bàn, đáy lòng thật sự vừa mừng vừa sợ, sau một lúc lâu, cô mới vươn tay, đều nhận lấy hộp màu đỏ

và tiền lì xì kia.

Lần này, đổi lại là mẹ Lương Thần sững sờ, qua một lát, bà mới không tự kìm hãm được thốt ra, hỏi: “Hảo Hảo, con đây là đồng ý?”

Cảnh Hảo Hảo cũng nói không nên lời chính mình là làm sao vậy, chỉ là mặc danh kỳ diệu mang theo một chút ngượng ngùng, cúi đầu xuống, thật lâu sau, mới nhẹ giọng “vâng” một tiếng.

Mẹ Lương Thần như là hoàn thành nhiệm vụ rất khẩn trương và gian khổ, nghe được chữ “vâng” rất nhỏ kia, lập tức cao hứng gật gật đầu, có chút nói không nên lời nói: “Vậy thật sự là quá tốt, con đã đồng ý gả cho A Thần, như vậy hôn sự này coi như đã định rồi.”

Dừng một chút, mẹ Lương Thần nhìn về phía anh hai Lương Thần ngồi ở một bên, nói: “Lão Nhị, hiện tại con tra một chút, nhìn xem gần đây ngày nào là ngày hoàng đạo?”

Anh hai Lương Thần nghe nói như thế, lập tức lấy điện thoại di động ra, đưa cho mẹ Lương Thần: “Là thứ tư tuần sau, nhưng quá gấp, hôn lễ khẳng định là chuẩn bị không tốt. Đầu tháng năm tháng sau, đại khái có ngày 20, tuy rằng thời gian gấp một chút, nhưng nhân thủ nhiều một chút, hết thảy hẳn là đều có thể chuẩn bị thỏa đáng.....”

Mẹ Lương Thần gật gật đầu, gọng gàng dứt khoát nói: “Vậy hôn sự liền đặt vào tháng năm.”

Nói xong, có lẽ mẹ Lương Thần nhận thấy chính mình quá chắc chắn, liền nhìn về phía Cảnh Hảo Hảo, hỏi ý kiến của cô một chút: “Hảo Hảo, con không ý kiến gì chứ?”

Cảnh Hảo Hảo lắc lắc đầu.

Mẹ Lương Thần lập tức bắt đầu dạy hôn lễ cần chuẩn bị thứ gì với con trai thứ hai ngồi ở bên cạnh của mình

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 804: Kết Hôn [Kết Thúc 7]

Cảnh Hảo Hảo ngồi ở đối diện, nghe mẹ Lương Thần cẩn thận và nghiêm túc nói xong hôn lễ phải làm như thế nào, mới có thể có vẻ khí phái mười phần, còn nói, nhất định phải mời toàn bộ người có uy tín danh dự ở thành phố Giang Sơn tới đây.

Thật sự giống như là Lương Thần từng hứa hẹn với cô, anh nhất định sẽ làm cô phong phong quang quang gả cho anh.

Hóa ra, chân chân chính chính kết hôn, lại là cảm giác như vậy.

Vừa thấp thỏm, lại cảm động, còn mang theo từng đợt từng đợt chờ mong và mong đợi nhẹ nhàng.

.....

Sau khi Cảnh Hảo Hảo và mẹ Lương Thần tách ra, liền lập tức gọi một cú điện thoại cho Lương Thần.

Lương Thần vừa nhận được điện thoại, Cảnh Hảo Hảo liền vội vàng hỏi: “Lương Thần, đến tốt cùng anh đã làm như thế nào, khiến cho người nhà anh đồng ý em qua cửa?”

Lương Thần tự nhiên sẽ không nói cho Cảnh Hảo Hảo biết, chuyện mình nháo tự sát: “Còn không phải bởi vì bộ dạng em khiến người thích sao?”

Tuy rằng Cảnh Hảo Hảo không biết rốt cuộc Lương Thần làm được như thế nào, nhưng Cảnh Hảo Hảo vẫn nói chính sự trước khi cúp điện thoại: “Lương Thần, anh đi công tác trở về, mang em đi gặp ba và anh cả anh, mặc kệ bọn họ từng có vấn đề gì với anh, nhưng đó đều đã là quá khứ, tương lai chúng ta vẫn phải đối mặt với bọn họ.”

Lương Thần ngẩn người ở đầu kia điện thoại, sau đó mới biết được, lời này của Cảnh Hảo Hảo là ý tứ gì, giọng nói của anh, trở nên hơi có chút trầm thấp: “Được, Hảo Hảo, em thật sự là vợ tốt của anh.

.....

Thân thể Lương Thần cũng không đáng ngại, ngày hôm sau xuất viện, vào lúc ban đêm, mang theo Cảnh Hảo Hảo trở về nhà cũ nhà họ Lương.

Không giống với lần đầu tiên, lễ vật lần này, không phải Lương Thần chuẩn bị, mà là Cảnh Hảo Hảo tự tỉ mỉ đi trung tâm thương mại chọn lựa.

Những món đồ này liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra được, không phải là đắt tiền nhất, cũng là tính chất tốt nhất.

Thực phù hợp với trình độ tiêu phí của Cảnh Hảo Hảo.

Lương Chu Thiên liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra được, đồ đó, không phải con mình mua.

Thật ra, thường thường một chút chuyện nhỏ, là có thể thay đổi cái nhìn của một người đối một người khác.

Đáy lòng Lương Chu Thiên hài lòng, trên mặt cũng không động thanh sắc, nhưng lúc bữa cơm kết thúc, Lương Chu Thiên mở miệng đầu tiên sau khi mở bữa ăn này: “Hôn lễ là tháng năm tháng sau?”

Lương Thần gật đầu.

Lương Chu Thiên nói với Lương Viễn ngồi ở một bên: “Mấy ngày sau đầu tháng sau năm trước là lúc dọn ra.”

Tuy rằng chỉ là hai câu ngăn ngại, nhưng vẫn làm cho Cảnh Hảo Hảo thông minh, hiểu được ông đây là đang gián tiếp tiêu tan hiềm khích lúc trước của mình.

Dù sao, con ruột của mình muốn kết hôn, sao có thể sẽ không nhớ rõ ngày này?

Đơn giản đây là đang nói cho mình biết, ông đây là chấp thuận chính mình qua cửa.

Có một số việc, luôn cần mọi người ăn ý không hề không đề cập tới.

Liên ví dụ như, cô từng bị điều tra, buộc rời đi.

.....

Mẹ Lương Thần chờ đợi Lương Thần kết hôn đã lâu, hiện tại rốt cục bụi bậm rơi xuống, thiết bản boong boong, lại là hôn sự của người cuối cùng trong đám con cháu dưới gối của mình, cho nên mọi chuyện đều là bà tự mình làm việc.

Thế cho nên, khiến cho lần kết hôn này của Cảnh Hảo Hảo, tuy rằng không có thai, nhưng giống như là Cảnh Hảo Hảo kết hôn lần trước, vẫn là chuyện gì cũng không cần cô quản.

Chỉ là, tuy rằng Cảnh Hảo Hảo không cần quản cái gì, nhưng dù sao kết hôn là Cảnh Hảo Hảo, mẹ Lương Thần vẫn là chuyện lớn việc nhỏ đều sẽ hỏi ý kiến của Cảnh Hảo Hảo như trước, lớn như cảnh tượng bố trí hôn lễ, thấp như hình thức màu sắc thiệp mời.

Lần trước là vì Cảnh Hảo Hảo mang thai, mới chọn hiện trường làm hôn lễ ở biệt thự giữa sườn núi của Lương Thần.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 805: Kết Hôn [Kết Thúc 7]

Hôn lễ lần này, chọn địa điểm tiệc rượu là khách sạn lớn nhất thành phố Giang Sơn, khách sạn Tứ Quý.

Vốn mẹ Lương Thần nghĩ là tổ chức hôn lễ ở trong tòa thành vùng ngoại ô thành phố Giang Sơn, phong cảnh khí phái.

Nhưng lúc Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo nghe được đề nghị của bà, đồng thời đều lắc đầu phủ quyết.

Mẹ Lương Thần hỏi ý kiến bọn họ, hai người ai cũng không có đi nhìn ai, nhưng đáp án trong miệng, đều là nhất trí.

Lương Thần nói: “Khách sạn Tứ Quý.”

Cảnh Hảo Hảo nói: “Con cảm thấy khách sạn Tứ Quý là được.”

Mẹ Lương Thần một năm tham gia qua không ít hôn lễ của bạn bè, lúc trước, mọi người đều là tìm khách sạn Tứ Quý quý nhất thành phố Giang Sơn để tổ chức, mấy năm nay, ngược lại chơi nổi lên lãng mạn, đều bắt đầu chạy đến trang viên, tòa thành, giáo đường vùng ngoại thành, cho nên mẹ Lương Thần nhin không được lên tiếng hỏi một câu: “Khách sạn Tứ Quý có thể có chút rất tục không.”

Lúc này đây, vẫn là Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo trăm miệng một lời lắc đầu, nói: “Không tầm thường. Mặc dù mẹ Lương Thần có chút tiếc

nuối, nhưng vẫn tuân theo tôn trọng ý kiến của chú rể và cô dâu, đặt hôn lễ ở khách sạn Tứ Quý.

Thật ra bà dâu biết được, khách sạn Tứ Quý..... Là nơi Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo lần đầu tiên quen biết.

Lần gặp đầu tiên trong đời, mặc kệ từng là khó chịu cỡ nào, bắt đầu bi thống, nhưng chung quy cuối cùng lại vẽ lên một kết quả hoàn chỉnh tốt đẹp.

.....

Hôn sự lần trước, Lương Thần cố ý giấu diếm, cho nên mới khiến cho chỉ có bạn tốt người thân của nhà họ Lương biết, bên ngoài hoàn toàn không biết điểm mấu chốt.

Nhưng hôn sự lần này, lại vô ý để lộ dưới một tình huống cơ duyên xảo hợp.

Đó là lúc Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo bay đi Aegean Sea quay chụp ảnh cưới, đúng lúc bị một phóng viên giải trí của thành phố Giang Sơn chụp ảnh, gửi đến trên Weibo của mình.

Thời đại này, internet vĩnh viễn đều là trình độ truyền bá khắp nơi tính bằng giây.

Lương Thần là truyền kỳ của thành phố Giang Sơn, cũng là kim cương vương lão ngũ độc thân mà mọi người cả nước đều biết, tướng mạo tài sản hạng nhất, tuy rằng anh không có Weibo, nhưng ở trên Weibo, không ít người đều giống như ôm khát khao và vui đùa, gọi Lương Thần là chồng mình.

Cho nên đám ảnh chụp áo cưới của Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo đăng lên internet liền nhanh chóng được hoan nghênh.

Lương Thần cũng không có cố ý đi chèn ép, ở đáy lòng anh, anh là hận không thể để cho toàn thế giới đều biết anh cưới Cảnh Hảo Hảo làm vợ.

Vì thế, anh ngồi yên không để ý đến như vậy, ngược lại khiến cho phóng viên truyền thông điên cuồng đào móc.

Ở trong thế giới phóng viên, người có tiếng tăm vĩnh viễn đều sẽ không có bí mật, còn chưa đến nửa ngày, thời gian, hiện trường hôn lễ của Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo đều bị lộ ra, tự nhiên, liên quan đến Cảnh Hảo Hảo cũng nháy mắt nhảy vào trong ánh mắt đại chúng một lần nữa.

Vì thế, khi Cảnh Hảo Hảo nhận được điện thoại của Tiên nhi, đăng nhập vào Weibo, nhìn thấy fan của mình lại có thể tăng lên mấy trăm vạn chỉ trong vài tiếng ngắn ngủn, so với trình độ lửa nóng của tin tức nổ mạnh mà ngôi sao trong làng giải trí cố ý chế tạo ra, chỉ có hơn chứ không kém.

Đáy lòng Cảnh Hảo Hảo nhịn không được có chút hậm hực lên, cầm di động gọi một cuộc điện thoại cho chú rể tương lai, nói: “Lúc em ở trong vòng giải trí, cũng không có nổi tiếng, hiện tại em rời khỏi vòng giải trí, mở một tiệm hoa, lại có thể trong khoảng thời gian ngắn, nổi tiếng đại giang nam bắc, thật sự là quá phận!”

Nhưng mà, lời nói của chú rể tương lai càng quá phận: “Nếu không có anh, em cảm thấy em có thể nổi tiếng đại giang nam bắc?” Đi đến Chương/817

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 806: Kết Hôn [Kết Thúc 8]

Từ khi Thẩm Lương Niên và Cảnh Hảo Hảo từ biệt ở trong bệnh viện nhân dân thành phố Giang Sơn, liên thật sự không còn có gặp qua nhau nữa.

Thời gian trôi qua thật nhanh, tính toán cẩn thận, giờ đã qua hơn nửa năm, từ đầu mùa xuân băng tuyết hòa tan đến cuối mùa thu trời cao khí sáng.

Trong nửa năm này, Thẩm Lương Niên ở trong thành phố Giang Sơn, thật ra là gặp qua Cảnh Hảo Hảo một lần, đó cũng là chuyện hơn hai tháng trước, lúc ấy, tình trạng thân thể của anh, đã muốn hỏng hết đến không thể hỏng hết hơn, một ngày 24 tiếng, gần như mỗi thời mỗi khắc đều không thể rời khỏi thuốc, từ lúc buổi sáng ban đầu tỉnh lại đánh răng, sẽ ói máu, đến bây giờ không có ngày nào là không ói ra một bãi máu.

Khi đó, mới vừa vào mùa hè không lâu, Cảnh Hảo Hảo mặc một thân váy màu trắng sữa, ngồi ở sau xe đạp của Lương Thần, ôm thắt lưng của cô, ý cười trong suốt không biết đang nói cái gì.

Lúc ấy, anh đang cúi người, chịu đựng dạ dày đau đớn, đứng ở ven đường, chờ người đại lý bất động sản xem xong phòng ở của mình, báo giá bán ra.

Trong nháy mắt anh nhìn thấy cô, liền quên tất cả đau đớn, ánh mắt như là dính ở trên thân thể của cô, nhìn cô dần dần biến mất.

Hồi lâu sau, anh mới hồi phục tinh thần lại, cũng không để ý mình hoàn toàn không có nghe rõ giá, liền lung tung gật gật đầu với nhân viên báo giá, báo số thẻ, làm giao dịch tại chỗ.

Ngày đó, anh rời khỏi thành phố Giang Sơn, về tới trên trấn nhỏ mà mình và Cảnh Hảo Hảo đã sinh ra.

Rời khỏi trấn nhỏ này gần mười năm, trở về lần nữa, trấn nhỏ loáng thoáng vẫn là bộ dáng khi sống lúc bé, chỉ là đường không còn là đường bùn đất hố bất đồng như trước nữa, mà được sửa thành đường xi măng bằng phẳng, ven đường không phải là xe ngựa xe ba bánh, mà đổi thành xe hơi.

Anh lôi kéo va ly hành lý, dọc theo đường, đi một lát, cuối cùng bước chân liền dừng ở cửa nhà trước đây, đây là một khối tài sản duy nhất cha để lại cho anh sau khi chết, năm đó anh bán rẻ mảnh đất này đi, mua cho Cảnh Hảo Hảo một cái điều hòa.

Nơi này, chứa đựng tuổi thơ của anh, cũng chứa đựng quen biết và gần nhau của anh và Cảnh Hảo Hảo.

Phòng ở nơi này, được người xây lại lần nữa, cửa lớn không có đóng, Thẩm Lương Niên lôi kéo va ly đi vào, sau đó, mảnh đất từng bán đi 5000 đồng, bây giờ được anh dùng 50 vạn mua trở về một lần nữa.

Tuy rằng phòng ở từng xây lại lần nữa, nhưng là, trong sân ngoài trải một tầng gạch đất, những thứ khác cũng không có thay đổi gì.

Mùa hè Cảnh Hảo Hảo thích xách băng ghế nhỏ ngồi ở cây táo kia, hiện tại bộ dạng vẫn tươi tốt như trước, phía trên còn kết quả táo nhỏ màu xanh.

Thẩm Lương Niên đứng ở trong sân, liền có thể ảo tượng ra từng màn Cảnh Hảo Hảo mười một mười hai tuổi kia, thắt hai cái bím tóc đi lại ở

trong sân.

Thẩm Lương Niên trở lại trấn nhỏ này, không còn có đi thành phố Giang Sơn nữa.

Trấn nhỏ không thể phồn hoa bằng thành phố Giang Sơn, cuộc sống cô đơn mà lại buồn tẻ, anh và người trong trấn nhỏ cũng không quen thuộc, bởi vì bệnh nặng quẩn thân, cũng không thích ra cửa nhiều.

Anh từng, không thích chú ý tin tức giải trí, cũng không thích xem ti vi, ngẫu nhiên sẽ xem chút tin tức thời sự và kênh tài chính và kinh tế.

Hiện tại anh, ôm thân thể bệnh tật, chỉ đang đợi chết, càng không có những thứ chí lớn hùng vĩ kia, cho nên rất ít xem ti vi.

Vì tránh né Kiều Ôn Noãn quẩn quít chặt lấy, anh ngẫu nhiên mới có thể mở di động một lần, đến sau đó, dứt khoát di động cũng không mở nữa.

Thẩm Lương Niên là mở máy vào trước năm ngày hôn lễ của Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 807: Kết Hôn [Kết Thúc 9]

Chiều hôm đó, dạ dày anh, đột nhiên trở nên đặc biệt đau đớn, anh nằm ở trên giường, ngón tay nắm rách chăn, lại vẫn không thể giảm bớt.

Trên trán phủ kín từng giọt mồ hôi lớn, giãy dụa suy nghĩ muốn đi tìm thuốc, mới phát hiện, thuốc mình mang khi rời khỏi thành phố Giang Sơn, đều đã uống xong rồi, vốn còn muốn chiều hôm nay, đi bệnh viện trong trấn lấy một ít.

Trong nhà chỉ có một mình anh, anh lại quật cường không có vì đau đớn mà kêu ra một tiếng đau đớn.

Cuối cùng, anh là bị đau ngất xỉu đi.

Đợi khi anh lại tỉnh lần nữa, người hư thoát không có một chút khí lực, còn nhìn thấy trên giường, nơi nơi đều phủ kín vết máu.

Anh nằm ở trên giường, nhìn trần nhà, trong đầu trống rỗng không có suy nghĩ gì.

Không biết rốt cuộc nằm bao lâu, cảm thấy khi hơi có chút khí lực, anh mới đứng lên, cầm di động đã rất nhiều ngày chưa bật lên ở một bên tối, mở ra.

Kiều Ôn Noãn vẫn gọi cho anh rất nhiều cuộc điện thoại, nói đến thật sự là buồn cười, người bị anh ghét nhất, cũng là người nhớ mong anh nhất

trên thế giới này.

Lúc anh cầm di động trầm tư, Weibo lại ting ting đến một tiếng nhắc nhở.

Mở Weibo ra, mới phát giác, tin tức ùn ùn kéo đến phía trên đều là hôn sự của cô ấy và anh ta. Thẩm Lương Niên nhìn chăm chăm ảnh cưới của Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần bị lộ ra ngoài trên màn hình di động, nhìn cảnh tượng phía sau.

Ánh mắt của anh, trở nên có chút hoảng hốt.

Ảnh cưới này, là đi khắp toàn cầu chụp đi

Trong biển sâu, trên bầu trời, trên núi cao, vượt qua chuyện xưa [Romeo cùng Juliet] rất tốt đẹp ở Italia, ở nước Pháp lãng mạn, Aegean Sea - biển tình yêu..... Những ảnh cưới này, thật đúng là xinh đẹp, thật là lãng mạn!

Cảnh Hảo Hảo trên ảnh cưới, nét mặt tươi cười như hoa, giữa mặt mày Lương Thần đều là tình ý ấm áp vờn quanh.

Vẻ mặt bọn họ, thoát nhìn rất hạnh phúc.

Mà anh thì sao?

Biểu tình bây giờ của anh, là bộ dạng gì?

Ngón tay Thẩm Lương Niên run rẩy dời sang một bên, lấy từ phía dưới ra một cái hộp màu đỏ, mở ra, lấy từ bên trong ra cái nhẫn mình từng mua cho Cảnh Hảo Hảo, vẻ mặt của anh ngẩn ra một lúc.

Không biết là thời gian ngủ vào ban ngày có chút lâu, hay là bị hôn sự đó chấn động đến quên đi đau đớn trong dạ dày, Thẩm Lương Niên đi xuống từ trên giường, khoác một cái áo, đi ra khỏi nhà.

Anh dọc theo đèn đường mờ nhạt, đi thẳng đến một mảnh lớn đồng ruộng phía tây trấn nhỏ.

Trong toàn bộ đồng ruộng, tối như mực không có một chút bóng người, Thẩm Lương Niên đi không mục đích không biết bao lâu, sau đó nhìn thấy trong đồng ruộng có ánh đèn pin lay động.

Thẩm Lương Niên dừng bước chân, loáng thoang nghe được tiếng nước, biết, đây là có người tưới nước ban đêm.

Người tưới, tựa hồ cũng nghe được tiếng bước chân, lên tiếng hỏi một câu: “Là ai?”

Thẩm Lương Niên không có hé răng, đi phía trước hai bước, liền chạm mặt với người nọ.

Mặc dù qua mười năm, nhưng Thẩm Lương Niên vẫn nhớ rõ người tóc trắng xoá trước mặt này là ai, anh rất cung kính hô một tiếng: “Hiệu trưởng.”

Đây là hiệu trưởng hơn mười ở trường tiểu học nơi trấn nhỏ của anh, cũng là của Cảnh Hảo Hảo.

Đứa bé trước kia, hiện tại lớn lên, hiệu trưởng cũng không nhận được anh là ai, nghe được anh gọi hiệu trưởng, cười toe toét, hỏi: “Em là?”

“Thẩm Lương Niên.”

Hiệu trưởng tuy rằng lớn tuổi, nhưng trí nhớ cũng không kém, nghe cái tên này, sau đó liền bừng tỉnh đại ngộ gật gật đầu, nói: “Con nhà lão Thẩm.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 808: Kết Hôn [Kết Thúc 10]

Thẩm Lương Niên cúi đầu, không có hé răng.

“Lúc trước ta nghe nói, nhà cũ kia của em, được người mua trở về, là em mua?”

“Dạ.”

“Không phải em ở thành phố Giang Sơn à? Sao bây giờ lại trở về?”

Thẩm Lương Niên nở nụ cười, không nói gì.

“Hiện tại đã kết hôn với con bé Cảnh Hảo Hảo kia chưa? Lúc cha em còn sống, từng nhắc qua với ta, nói muốn em tương lai cưới con bé Cảnh Hảo Hảo kia.”

Cảnh Hảo Hảo là muốn kết hôn, nhưng chú rể không phải anh.

Hốc mắt Thẩm Lương Niên hơi có chút phẫn đau, yết hầu như là nghẹn lại, phát ra một tiếng "dạ" mơ hồ không rõ.

Hiệu trưởng chỉ cho rằng anh đây là ý tứ kết hôn với Cảnh Hảo Hảo, liền lải nhải nói: “Em cũng đừng trách ta nói nhiều, lúc trước khi cha em còn sống, quan hệ với ta rất tốt, ông ấy vẫn nhắc với ta Hảo Hảo là cô bé tốt, năm đó cha em bệnh nặng, em ở trung học trên thị trấn, đều là Cảnh Hảo Hảo - con bé đó hầu hạ, có một lần đầu mùa xuân, lúc ấy toàn bộ đất đai băng tuyết hòa tan, Cảnh Hảo Hảo - con bé kia ở bờ sông giặt quần áo,

bị trượt, khiến nó ngã vào trong nước..... Nếu không phải ta và con ta đúng lúc đi ngang qua, cứu nó lên, nó đã mất mạng. Nó tỉnh lại, nhìn thấy ta và con ta, mở miệng chính là đừng nói cho bác Thấm và anh Lương Niên..... Nó lúc trước chính là vì nhà họ Thấm các người, suýt nữa mạng cũng mất, em nên đối với nó thật tốt, bằng không cha em biết được, cũng không thể sống yên ổn dưới cửa tuyền.” Thấm Lương Niên cảm giác được dạ dày của mình lại bắt đầu đau đến dờn sông lấp biển.

Anh cố gắng cong khoe môi, tạm biệt lão hiệu trưởng, một mình đi trở về dọc theo con đường, anh không có về trấn nhỏ, ngược lại đi tới bờ sông.

Năm đó trấn nhỏ không có giếng nước, ăn đều là nước sông.

Lúc mùa hè nóng bức, đàn ông trong trấn nhỏ, đại đa số đều sẽ nhảy vào tắm rửa, mà các phụ nữ, ngồi ở trên tảng đá một bên, giặt quần áo.

Mấy năm nay, trấn nhỏ phát triển đi lên, từng nhà có nước tự nhiên, bởi vì ô nhiễm, nước sông cũng không trong suốt như trước nữa.

Thấm Lương Niên dọc theo ven sông, chậm rãi đi xuống, ngồi ở bờ sông, vươn tay, mức nước sông, đây chính là mùa thu, cũng đã lạnh đến thấu xương.

Năm đó mùa xuân tuyết vừa mới hòa tan, Cảnh Hảo Hảo ngồi xổm ở nơi này, là dùng nước rét lạnh thấu xương như vậy để giặt quần áo ư?

Khó trách, năm cha bệnh nặng kia, lúc anh trở về, nhìn thấy một đôi tay nhỏ bé của Cảnh Hảo Hảo, phủ kín vết nứt da.

Lúc ấy cha cũng nói, bảo anh tương lai đối đãi cô thật tốt.

Lúc đó, anh cũng nghĩ, tương lai mình nhất định phải để cho cô trôi qua ngày tốt nhất.

Ngày tốt là cái gì?

Như thế nào thì được tính là ngày tốt?

Lúc đó, anh chỉ nghĩ đến, có tiền liền có ngày tốt, vì thế anh liều mạng kiếm tiền, liều mạng phấn đấu.

Cuối cùng, anh rốt cục có thể cho cô trôi qua ngày rất tốt, nhưng từ khi đó anh và cô, mỗi người lại đi một ngã.

Đều nói, đứa nhỏ nghèo khó, sớm lo liệu việc nhà, trải qua thế thái nhân tình, chịu đựng tàn khốc dày vò, cho nên có bền bỉ, cũng rất tàn nhẫn hơn người thường.

Thật ra đúng là như vậy, anh thật sự rất tàn nhẫn.

Tàn nhẫn với Kiều Ôn Noãn, cũng tàn nhẫn với chính mình, chỉ duy với Cảnh Hảo Hảo, thật ra anh vẫn đều duy trì đối đãi thực ôn nhu.

Nếu không, anh sẽ không vào lúc cô vội chạy đến bệnh viện thăm anh, giả bộ ra bộ dáng thử cô, để cho một tia tình cảm còn sót lại duy nhất nơi đáy lòng cô đều tiêu tán không còn một mảnh. Anh cho rằng, đây là một chuyện cuối cùng anh có thể làm cho cô, một chuyện cuối cùng có thể bù lại lỗi lầm của anh.

Nhưng đêm nay hiệu trưởng già nhắc tới chuyện này, anh mới biết được Cảnh Hảo Hảo từng vì mình, chịu đựng không chỉ là khổ, còn suýt nữa đã đánh mất tánh mạng.

Bọn họ nói đúng, Cảnh Hảo Hảo thật sự từng đợi anh, thành tâm thành ý đối tốt, móc tim móc phổi đối tốt.

Nhưng cuối cùng, là anh tự tay cô phụ loại tốt đẹp này.

Thẩm Lương Niên cảm thấy mình giống như nuốt chì, trong lòng nặng trĩu, anh lấy di động ra, nhìn ảnh cưới của Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần bên trong, hốc mắt hơi nổi lên một tầng chua xót.

Rõ ràng vào lúc anh còn trẻ, cô từng nói cô sẽ đợi và yêu anh cả đời, hiện tại, sao cô lại muốn gả cho người khác? Sao lại gả cho người khác?

Bạn nhìn cô trong ảnh một chút đi, cười rất xinh đẹp, rất thỏa mãn.

Cô hạnh phúc đi.

Cô thực hạnh phúc.

Nhưng, anh thì sao?

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 809: Kết Hôn [Kết Thúc 11]

Hóa ra câu nói kia nói đúng, người từng hỏi lòng yêu bạn không hối hận, cuối cùng lại có thể xoay người dứt khoát nhất.

Mà anh - người cô phụ tình yêu này, lại vẫn không ngừng ở nơi này đắm chìm trong bi thống, nhớ nhung

Lương Niên không có Cảnh Hảo Hảo, sẽ không còn là Thẩm Lương Niên.

Vinh hoa phú quý của anh, là vì cô đi phẫn đấu.

Thẩm Lương Niên không có Cảnh Hảo Hảo, sẽ không phải là Thẩm Lương Niên.

Ngay cả trái tim nhảy lên, cũng là chết lặng.

Cô gái mà anh vẫn thật tâm, thật lòng, thật dạ muốn bảo vệ ở trong lòng bàn tay, sao anh lại nhất thời hồ đồ, đi ham những thanh sắc rượu thịt kia?

Thẩm Lương Niên nghĩ nghĩ, khóe mắt liền có nước mắt chảy ra, anh nâng tay lên, để di động ở trán của mình, vừa kéo vừa khóc.

Anh yêu Cảnh Hảo Hảo, anh thật sự yêu Cảnh Hảo Hảo..... Anh yêu như vậy, nhưng lại đánh mất người yêu của mình.

Bờ sông yên tĩnh, trừ bỏ tiếng gió, còn có tiếng nước, thì chỉ còn tiếng khóc của anh.

Thẩm Lương Niên không biết chính mình khóc rốt cuộc bao lâu, anh mới ngừng lại được.

Anh ngồi ở tại chỗ cứng ngắc hồi lâu, sau đó chậm rãi đứng lên.

Không biết có phải bởi vì ngồi quá lâu hay không, chân của anh có chút tê dại, lúc đứng lên, chuột rút một cái, cả người ở bên bờ nghiêng qua, không có đứng vững, cả người không cẩn thận, liền chìm vào trong sông.

Nước lạnh như băng, theo lỗ tai, miệng, mũi của anh, chui thẳng vào trong người của anh.

Tuy rằng anh bệnh rất nghiêm trọng, nhưng anh vẫn có thể sống thêm một đoạn thời gian rất dài.

Anh rõ ràng là biết bơi lội, nhưng anh lại cảm thấy tay chân của mình không dùng được chút khí lực.

Anh nghĩ, lúc ấy khi Cảnh Hảo Hảo rơi ở trong sông này, có phải cảm thụ là thống khổ giống như anh hiện tại không?

Thẩm Lương Niên cảm thấy khí lực dần dần biến mất không thấy từ trong thân thể của mình, cả người anh càng chìm càng sâu, cuối cùng, liền thật sự mất đi tất cả tri giác.

.....

Thẩm Lương Niên chết.

Anh từng hứa với Cảnh Hảo Hảo: Hảo Hảo, Thẩm Lương Niên anh lấy sinh mệnh ra thề, nếu tương lai có một ngày, anh có điều cô phụ em, ắt gặp trời phạt.

Sau đó, anh cô phụ Cảnh Hảo Hảo, liền thật sự gặp trời phạt.

Thẩm Lương Niên là vào ngày thứ tư sau khi rơi xuống nước bỏ mình, cũng chính là trước ngày kết hôn của Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần, được người đánh cá vớt ra từ trong sông khi đang mò cá.

Bởi vì thời gian ngâm ở trong nước có chút lâu, da anh phình to tái nhợt, mặt mày cánh môi đều rút chặt.

Người đánh cá lập tức báo cảnh sát, cảnh sát khẩn cấp chạy tới, thẩm tra thông tin người chết, liền đưa Thẩm Lương Niên về trong trấn nhỏ anh sinh ra.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 810: Hôn Lễ [Kết Thúc 12]

Bởi vì không biết Thẩm Lương Niên là trượt chân xuống nước bỏ mình, hay là bị người có ý định mưu hại, cho nên cảnh sát tiến hành kiểm tra thi thể của anh, đồng thời cũng kiểm tra trong nhà của anh.

Đồ của Thẩm Lương Niên thật sự rất ít, cảnh sát tìm kiếm ở bên trong rất lâu, cuối cùng cũng chỉ tìm được một cái rương lớn, cung cấp một ít tin tức cho bọn họ.

Cảnh sát bố trí thi thể Thẩm Lương Niên ở nhà xác bệnh viện trong trấn nhỏ, mang theo cái rương lớn kia của Thẩm Lương Niên trở về.

Trong lúc cảnh sát phân tích, có người bắt đầu nghị luận về Thẩm Lương Niên.

“Cô nói, Thẩm Lương Niên thật là tự sát sao?”

“Kiểm tra thi thể cho thấy, anh ta bị ung thư dạ dày, hơn nữa vẫn đều là dựa vào thuốc giảm đau chống lại đau đớn, nhưng không có tiếp nhận trị liệu, nhưng là tài sản dưới danh nghĩa của anh ta cũng rất hùng hậu, cô nói anh ta có tiền như vậy, có chuyện gì không thể giải quyết? Cố tình muốn tìm cái chết?”

“Nhưng nếu không phải tự sát, vậy cô nói, giải thích như thế nào về phần di chúc anh ta lưu lại? Đã kiểm tra chữ viết, thật là chữ của anh ta,

cũng liên hệ với luật sự từng chứng kiến phần di chúc này, nơi của ông ta cũng lưu giữ một phần hợp đồng.”

“Aizz, thế giới của kẻ có tiền, thật sự là không hiểu nổi, nếu tôi là anh ta, còn có tiền như vậy, tôi tuyệt đối sẽ tiêu tiền sống qua ngày.”

“Cô nói anh ta có thể là tự sát vì tình không?”

“Vì tình?”

“Cảnh Hảo Hảo à?”

“Phòng chừng chính là cô ta.”

Vì sao lại không cho thông báo với Cảnh Hảo Hảo chứ?”

“Tôi nghe người trong trấn nhỏ của anh ta nói, Cảnh Hảo Hảo là cô gái mà nhà anh ta từng nhận nuôi. Sau đó hai người cùng đi thành phố Giang Sơn.”

“Cảnh Hảo Hảo, có phải chính là nữ diễn viên nổi tiếng trên mạng gần đây, sắp gả cho tổng tài tập đoàn Giang Sơn không?”

“Chính là cô ta, trong rương lớn kia, trừ bỏ một phần di chúc, thì đều là ảnh chụp.”

“Ảnh chụp? Mang ra cho chúng tôi nhìn một chút.”

Người bảo quản cái rương kia, mang cái rương ra ngoài.

“Những ảnh chụp này đều bị người xé nát, giống như sau đó lại dùng băng keo dán lại lần nữa.”

“Cô xem người phụ nữ trên ảnh chụp này, thật đúng là nữ diễn viên gả cho tổng tài tập đoàn Giang Sơn kia.”

“Đi, các người xem, mặt sau những ảnh chụp này, đều có chữ kìa.”

“Đâu đâu? Nhanh đọc lên.”

“Hảo Hảo, thực xin lỗi.”

“Hảo Hảo, anh lần nữa dán lại những tấm ảnh em đã xét, có phải đại biểu cho, chúng ta có thể không tnhs toán hiềm khí lúc trước, hòa hảo như lúc ban đầu không?”

“Hảo Hảo, anh dùng thời gian hơn 100 ngày, dán lại những ảnh chụp này, nhưng sao em vẫn chưa trở lại bên người anh?”

“Hảo Hảo, gặp sau.”

“Hảo Hảo, anh yêu em.....”

Câu mặt sau ảnh chụp, người đọc, đọc đến đây, lại không thể nào đọc nổi nữa.

Trong toàn bộ cục cảnh sát, im lặng thành một mảnh.

Thật lâu sau mới có người nói: “Đây ít nhất cũng phải mấy trăm tấm ảnh, nếu đều xé hết toàn bộ, vậy phải tốn bao nhiêu công phu và tinh lực để ghép dán lại từng chút.”

“Thẩm Lương Niên là thật tâm thích Cảnh Hảo Hảo đi?”

“Cũng không biết anh ta làm cái gì, hai người lại tách ra.”

“Hiện tại, tôi rất cực tin tưởng anh ta là tự sát.”

“Vụ án kia, liền kết thúc như vậy đi?”

“Đúng vậy, kết đi, làm theo di chúc của anh ta, hiến tặng tiền của anh ta cho công trình hy vọng.”

“Cô nói nhiều tiền như vậy, vì sao anh ta cố tình quyên cho công trình hy vọng, có phải bởi vì Cảnh Hảo Hảo từng không có tiền đến trường, từng được nhà họ quyên qua không?”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 811: Kết Hôn [Kết Thúc 13]

“Người đều đã chết, chết vô đối chứng, nghĩ nhiều như vậy làm gì?”

“Nhưng, những thứ này thì phải làm sao bây giờ?”

“Nếu không đưa cho Cảnh Hảo Hảo xử lý?”

“Di chúc đã nói, đặc biệt đừng quấy rầy Cảnh Hảo Hảo.”

“Tuy rằng mấy thứ này nên đưa cho Cảnh Hảo Hảo, nhưng người chết lớn nhất, chúng ta vẫn là tôn trọng người chết đi, những ảnh chụp này, không bằng cùng nhau đốt vào ngày hỏa táng anh ta đi.”

.....

Người Trung Quốc đều rất chú ý tiền mừng.

Nhà họ Lương cũng không ngoại lệ, buổi tối trước ngày kết hôn, cô dâu và chú rể không thể ở cùng nhau.

Cho nên, đêm đó Lương Thần ở trong nhà Cảnh Hảo Hảo, ngốc đến chín giờ rưỡi tối, liền bị mẹ điện thoại thúc giục trở về nhà cũ nhà họ Lương.

Buổi chiều trước ngày hôn lễ, Cảnh Hảo Hảo đi spa làm một spa toàn thân, nhưng buổi tối sắp ngủ, thím Lâm vẫn cầm mặt nạ, dán lên cho Cảnh

Hảo Hảo, vì bảo trì ngày hôm sau làn da nhẵn nhụi ẩm ướt, thím Lâm còn cố ý mở thêm khí thấp.

Thím Lâm sợ sáng sớm hôm sau Cảnh Hảo Hảo, không có tinh thần, vẫn thúc giục Cảnh Hảo Hảo đi nghỉ ngơi sớm.

Lương Thần trở lại nhà cũ nhà họ Lương, cũng là chuẩn bị cho hôn lễ ngày hôm sau, bận không thể rút ra, đợi khi anh rảnh rồi, gửi cho Cảnh Hảo Hảo một tin nhắn, nhưng không có hồi âm.

Cảnh Hảo Hảo là ngủ thiếp đi trong một mảnh khăn trắng, thật ra cô ngủ cũng không phải đặc biệt sâu, trong đầu luôn nghĩ đến hôn lễ ngày hôm sau của mình và Lương Thần.

Thật vất vả ngủ say, chưa đến chốc lát, liền nằm mơ.

Thật ra cô đã rất lâu không có nhớ tới Thẩm Lương Niên, sau lần người đàn ông đó lừa gạt cô, từ đó về sau hai người liền mỗi người đi một ngã, cả đời không qua lại với nhau.

Nhưng cô cũng không biết đêm nay là xảy ra chuyện gì, trong mộng lại có thể mơ mơ màng màng xuất hiện Thẩm Lương Niên, ánh mắt anh nhìn mình, giống như lúc thời niên thiếu của anh, vừa đen vừa sáng, nhiễm ánh sáng rõ ràng.

Anh không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn cô như vậy.

Thật ra cảnh tượng trong mộng, cũng không có gì không ổn, chỉ là, đến sau đó, không biết xảy ra chuyện gì, cả người Thẩm Lương Niên liền chột ngã xuống đất, toàn thân bắt đầu đổ máu.

Cô bị một màn như vậy dọa sợ tới mức đứng ở tại chỗ không dám nhúc nhích, cô mất khí lực rất lớn, mới chậm rãi đi đến bên người Thẩm

Lương Niên, nâng tay lên, nhẹ nhàng dò xét hơi thở của anh, lại phát hiện, Thấm Lương Niên đã chết.

Tay Cảnh Hảo Hảo vừa run rẩy, cả người lập tức liền ngồi dậy từ trên giường.

Cô mở to mắt, phát hiện mình đang ngủ trên giường của mình, bóng đêm ngoài cửa sổ tối đen, không có một chút ánh sáng.

Cô chậm rãi nhắm hai mắt lại, hít sâu hai hơi, sau đó xuống giường, đi ra phòng ngủ, lúc rót nước, phát hiện thím Lâm nằm ở trên sofa, đang ngủ say.

Cảnh Hảo Hảo rót một ly nước, trở lại phòng ngủ, lại không thể nào ngủ được nữa.

Sao cô lại mơ như vậy? Mơ thấy Thấm Lương Niên đã chết?

Có phải bởi vì chính mình ngày mai muốn kết hôn hay không?

Dù sao, lúc ban đầu, cô vẫn nghĩ đến chính mình sẽ gả cho anh.

Nhưng thời gian thế sự vô thường, ai cũng không ngờ rằng, thời gian hơn hai năm gần gũi, lúc chuyển dời cảnh trời, cảnh còn người mất, người đàn ông cô từng muốn gả kia, cùng cô phân tán chân trời, cuộc đời này không còn gặp lại nữa. Người đàn ông cô từng hận nhất, lại cưới cô làm vợ, trở thành người chồng cô dựa vào cả đời. Cảnh Hảo Hảo ngủ không được, liền cầm lấy di động, nhìn thấy tin nhắn của Lương Thần: “Hảo Hảo, còn khoảng mười tiếng, anh sẽ cưới em qua cửa, mười tiếng, em nói anh phải chịu đựng như thế nào đây!”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 812: Kết Hôn [Kết Thúc 14]

Mười tiếng thứ nhất, là đợi mấy năm nay, rốt cục lửa sém lông mày, cô sẽ gả cho anh làm vợ.

Mười tiếng thứ hai, là hận không thể có thể đem động phòng hoa chúc với cô vào giờ này phút này.

Cảnh Hảo Hảo nhìn tin nhắn Lương Thần gửi đến, đáy lòng nghĩ, mình lại có thể có tâm tình giống như Lương Thần.

Đúng vậy, còn mười tiếng, cô sẽ gả cho anh làm vợ, mười tiếng, cô phải chịu đựng như thế nào đây!

Hóa ra người yêu nhau, thật sự tâm ý tương thông.

Lương Thần, áo cưới lễ phục ngày mai, khách mời cả sảnh đường, Giang Sơn làm lễ, em rốt cục sẽ gả cho anh.

.....

Trời còn chưa sáng, Cảnh Hảo Hảo liền bị thím Lâm gọi dậy, phù dâu và thợ trang điểm nhà họ Lương đã an bài tốt từ trước chen chúc vào.

Phù rể phù dâu tầm khoảng sáu đôi, ngoại trừ Từ Dung và Duyên Hoa, còn lại có ba phù rể và hai dâu phụ là thân thích nhà họ Lương, ba phù dâu còn lại là nữ minh tinh lớn từ đế từ trong công ty giải trí TS của mẹ Lương Thần, ngay cả phù rể còn lại cũng là mời ảnh đế năm trước.

Bốn giờ sáng, Cảnh Hảo Hảo rửa mặt, thay áo lót màu đỏ thắm thêu uyên ương đã chuẩn bị tốt trước tiên, tùy ý khoác một kiện áo ngủ, ngồi ở trước bàn trang điểm, đối diện với gương lớn tạm thời đưa đến, bắt đầu trang điểm.

Phù dâu đứng ở một bên, đã mặc lễ phục phù dâu, quay chung quanh Cảnh Hảo Hảo, thỉnh thoảng lên tiếng khen cô xinh đẹp, duy chỉ có Duyên Hoa, ngồi ở một bên, ánh mắt lẳng lẳng xuyên qua gương, nhìn Cảnh Hảo Hảo, không có lên tiếng.

.....

Cảnh Hảo Hảo trang điểm xong, lúc dán lông mi giả, Lương Thần bị mẹ đánh thức.

Cho dù tối hôm qua xoay chuyển trần trọc không ngủ được, lúc này bị đánh thức, lại vẫn rất nhanh liền thanh tỉnh lại, vội vàng chạy vào phòng tắm thay quần áo.

Hôn lễ cả đời một lần, tuy rằng Lương Thần chán ghét son phấn, nhưng vẫn để cho thợ trang điểm chỉnh sửa lông mày của mình một chút.

Tây trang không nhiễm một hạt bụi, kiểu dáng là mời nhà thiết kế nổi tiếng từ nước Pháp tới, tự mình thiết kế.

.....

Lúc Lương Thần mặc tây trang xong, trang điểm cô dâu Cảnh Hảo Hảo cũng đã hoàn thành.

Trước thay áo cưới, sau đó, mới bắt đầu xử lý tóc.

Thợ trang điểm quấn mái tóc dài của cô thành một búi tóc đơn giản, sau đó, mở hộp một bên ra, lấy vật trang sức từ bên trong ra.

Vật trang sức này, không phải vòng hoa cô dâu hay đeo, mà là vương miện, tất cả kim cương to nhỏ phía trên, ở dưới ngọn đèn chiếu xuống, đủ để chói lóa mắt người.

Màu da của cô vốn trắng, ở dưới ánh sáng khúc xạ của kim cương lóe lên, có vẻ càng thêm trong suốt long lanh.

Ngũ quan của Cảnh Hảo Hảo sinh ra đã đẹp, dưới sự phối hợp của áo cưới trắng noãn thánh khiết, cô duyên dáng yêu kiều đứng lên, ngược lại như là công chúa đi ra từ trong tòa thành.

Phù dâu vây quanh ở bên cạnh, khen cô xinh đẹp.

Cảnh Hảo Hảo thường xuyên được người khen xinh đẹp, nhưng lúc này cô nhìn chính mình trong gương, cũng bị kinh diễm vài phần.

Trong lòng bàn tay, cũng chảy ra một tầng mồ hôi, còn hai tiếng nữa, cô sẽ gả cho anh!

.....

Chín giờ sáng, trong sân nhà cũ nhà họ Lương, vang lên tiếng pháo trúc đình tai nhức óc, bùm bùm vang hồi lâu, cũng không có dừng lại.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 813: Kết Hôn [Kết Thúc 15]

Tiếng pháo trúc vừa mới dừng lại, Lương Thần liền khẩn cấp đi ra cửa.

Phù rể vội vàng đuổi theo, mấy em trai họ nội và ngoại quen biết anh, nhin không được giễu cợt lên tiếng nói: “Xem A Thần gấp kìa, bước chân nhanh đến như là muốn bay lên.”

Người nhà họ Lương đứng chung quanh, nghe nói như thế, liền cười vang.

Lương Thần cũng không chờ tài xế mở cửa xe chú rể ra, chính mình liền dẫn đầu ngồi xuống.

Ai nói không phải chứ, người của anh không có bay lên, tâm anh, sớm đã bay về nơi Cảnh Hảo Hảo.

.....

Trời hôm nay, đặc biệt trong xanh, thật không hổ là ứng với ngày hôm nay, ngày tốt cưới gả của Lương Thần.

Xe sang trọng một màu, từng chiếc từng chiếc, ở trong tiếng pháo trúc không gián đoạn, chậm rãi lái ra từ nhà cũ nhà họ Lương.

Mười giờ, lúc dưới lầu tiểu khu vang lên tiếng pháo trúc thứ nhất, một phù dâu chạy tới bên cửa sổ, cúi đầu, nhìn thoáng qua phía dưới, kinh hỉ

hồ: “Đến đây, đến đây!”

“Nhanh đưa cô dâu vào trong phòng ngủ, lát nữa cần phải đòi bao tiền lì xì!”

Duy chỉ có Duyên Hoa không có đi tiếp cận náo nhiệt này.

Trong phòng ngủ thật im lặng, chỉ có hai người Cảnh Hảo Hảo và cô, cô mặc lễ phục váy dài màu trắng, nhìn dung nhan trang điểm cô dâu tỉ mỉ của Cảnh Hảo Hảo, mặt mày cong cong, chỉ là đáy mắt sáng rọi, lay động ra một tầng đau thương nhỏ vụn.

Sau một lúc lâu, Duyên Hoa mới mở miệng, nói: “Tân hôn vui vẻ.”

Trời biết, cô rất hi vọng, cô dâu trên hôn lễ hôm nay, có thể là cô, dù là hoa rơi cổ ý, nước chảy vô tình.

Cảnh Hảo Hảo cong cong khóe môi, mở miệng với Duyên Hoa, nói một tiếng: “Cám ơn.”

Âm trong lời của cô vừa mới rơi xuống, chợt nghe được bên ngoài truyền đến tiếng bước chân bình bịch liên tiếp.

Những tiếng bước chân này, tuy thực lẫn lộn, nhưng Cảnh Hảo Hảo lại có thể nhận ra, đi tuốt đằng trước, là tiếng bước chân của Lương Thần.

Mặt của cô, kim lòng không đập nóng lên.

.....

Lương Thần đi thẳng đến phòng ngủ, còn chưa đi vào cửa, liền bị mấy phù dâu chặn ở cửa, không cho Lương Thần tiến vào.

Trong đó một phù dâu là em họ của Lương Thần, tinh linh cổ quái mở miệng, nói: “Muốn tiến vào, trước hát một bài, liền hát tiểu bình quả đi.”

“Vậy rất không có ý nghĩa, phải để chú rể phù rể đứng xếp hàng, nhảy Giang Nam style, hát tiểu bình quả.”

Phù rể nghe câu này, nhin không được liền kêu rên một tiếng: “Lừa gạt, Lương Thần, chính anh đến hát đi.”

Lương Thần nhón mũi chân, xuyên qua phù dâu che lấp, muốn nhìn Cảnh Hảo Hảo bên trong một cái, nhưng Cảnh Hảo Hảo đã sớm bị người dấu đi, anh đành phải kéo cổ họng hô hai tiếng “Hảo Hảo”, tuy rằng ánh mắt nhìn chăm chăm, lại giống như là ảo thuật, không hề dấu hiệu liền ném một xấp tiền lì xì lên.

Tiền lì xì bay lá tả đầy đất.

Phù dâu lập tức cúi người xuống giành.

Lương Thần thừa dịp hỗn loạn, muốn chen vào phòng ngủ, ai ngờ phù dâu lại mắt sắc phát hiện mưu đồ gây rối của anh, giành trước một bước lui về trong phòng ngủ, “rầm” đóng cửa lại.

Lương Thần đứng ở ngoài cửa, gõ cửa, ôn tồn thương lượng nói: “Các vị phù dâu mỹ nữ, để cho tôi đi vào.....”

“Không được, Giang Nam style tiểu bình quả!”

“Tôi thực chưa từng nghe qua bài hát tiểu bình quả kia, các người tha cho tôi đi.”

“Không được, không được!”

“Hảo Hảo, vợ tốt của anh, em để anh đi vào.....” Những lời này của Lương Thần vừa mới nói xong, cửa phòng ngủ liền bị đột ngột mở ra.

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 814: Kết Hôn [Kết Thúc 16]

Editor: May

Lương Thần chợt vọt vào, lại nhìn thấy trên giường ngồi ngay ngắn một hàng người, trên người đều phủ một khối tơ lụa đỏ thắm, vẫn che giấu từ trên đầu đến trên mặt đất, toàn thân cao thấp bao vây nghiêm nghiêm thật thật.

Duyên Hoa xinh đẹp đứng ở bên cạnh những người đó, nhìn Lương Thần nói: “Anh Lương Thần, hát không được Giang Nam style tiểu bình quả, liền không thể mang cô dâu đi, chúng ta liền thay đổi một chút.”

“Tiểu bình quả anh có thể nói chưa từng nghe qua, nhưng Đường Bá Hổ chọn Thu Hương, anh sẽ biết đi.”

“Hiện tại chúng ta sẽ làm theo Đường Bá Hổ chọn Thu Hương.”

“Trong sáu người ngồi ngay ngắn nơi đó, có năm phù dâu, một cô dâu.”

“Anh Lương Thần, anh phải nhìn cho kỹ, chọn được người nào, anh sẽ mang người đó đi!”

Duyên Hoa nói xong, liền làm một tư thế mời với Lương Thần.

Những phù dâu kia vốn đều chọn lựa theo dáng người của Cảnh Hảo Hảo, hiện tại trên người đều phủ tơ lụa màu đỏ, làm cho người ta thoát

nhìn, liền tựa như sáu người giống nhau như đúc.

Lương Thần khó xử nhìn về phía Duyên Hoa.

Duyên Hoa nhún vai: “Anh Lương Thần, em đây ngược lại không giúp được anh, nhanh đi chọn cô dâu đi, cẩn thận làm lỡ giờ lành.”

“A Thần, cũng đừng chọn sai cô dâu!”

“Chọn sai cô dâu, buổi tối đêm động phòng hoa chúc, cẩn thận bị cô dâu buộc quỳ tẩm ván giặt!”

Lương Thần ở trong tiếng giễu cợt của phù rể, mở từng bước chân đi về phía trước, anh nhìn chăm chăm sáu cô gái ngồi ngay ngắn trước mặt, làm một động tác chớ có lên tiếng với người phía sau, sau đó liền ngồi xổm người xuống, tiến được trước ngực mỗi người, sau đó, liền nâng tay lên, một phen xốc một tờ lụa đỏ trong đó lên, lộ ra dung nhan kiều mỹ của Cảnh Hảo Hảo.

Thật ra trò chơi này, mọi người chỉ là dùng để vui đùa, nhưng ai cũng thật không ngờ, Lương Thần lại có thể thật sự chọn lựa ra được từ trong sáu người.

Giờ ngược lại dẫn tới những người khác hung hăng ngấn ra, giây tiếp theo, Lương Thần liền đã ôm lấy cô dâu ngồi ở chỗ cuối của mình lên, đi ra cửa.

Phù rể và phù dâu vội vàng vây quanh.

Vì để có điềm lành, xuống lầu cũng không có đi thang máy, đi là cầu thang, Lương Thần ôm Cảnh Hảo Hảo, đi tuốt đằng trước mặt.

Cảnh Hảo Hảo ở tầng mười.

Phù dâu theo ở phía sau, nhin không được lên tiếng nhắc nhở nói: “Chú rể, cần phải ôm chặt cô dâu, nếu lòng bàn chân cô dâu chạm đất, đó chính là tượng trưng điềm xấu.”

Lương Thần nghe nói như thế, hơi nâng Cảnh Hảo Hảo lên trên, khiến cho phù rể phù dâu phía sau cười thành một đoàn.

Cánh tay Cảnh Hảo Hảo ôm lấy cổ Lương Thần, nhìn dung nhan tuần mỹ ôm cô, từng bước một đi xuống cầu thang, cô nhin không được hơi nâng đầu một chút, tiến đến bên tai anh, nhẹ giọng hỏi: “Lương tiên sinh, có mệt không?”

Lương Thần lắc lắc đầu, nói: “Lương phu nhân, không mệt.”

Cảnh Hảo Hảo bị một tiếng Lương phu nhân này gọi đến khoe môi khê nhếch, sau một lúc lâu, cô tiến đến bên tai Lương Thần, nhẹ giọng nói: “Lương Thần, vận khí của anh thật tốt!”

“Em là đang chỉ anh cười em sao? Vậy thì thật đúng là vận khí tốt.”

Đây có tính là lời ngon tiếng ngọt không?

Cảnh Hảo Hảo cong cong khoe môi: “Không phải, em chỉ là, anh lập tức liền đoán trúng người nào trong sáu phụ dâu là em.”

Lương Thần nghe được những lời này của Cảnh Hảo Hảo, thật lâu sau, mới lên tiếng, thành thực mà nói: “Không phải vận khí của anh tốt.”

Cảnh Hảo Hảo kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía Lương Thần.

Lương Thần vừa cất bước xuống bậc thang, vừa nhìn lại ánh mắt của cô, nói: “Em biết không, người toàn thế giới nhiều như vậy, anh lại chỉ nghe được tiếng tim đập của một mình em.”

TỔNG GIÁM ĐỐC ĐOẠT TÌNH - GIÀNH LẠI VỢ YÊU

Diệp Phi Dạ
dtv-ebook.com

Chương 815: Kết Hôn [Kết Thúc 17]

Hóa ra, lúc đó, khi lỗ tai anh tiến đến trước ngực, liền nghe được tiếng tim đập.....

Cánh môi Cảnh Hảo Hảo vẫn giơ lên như trước, nhưng đáy mắt lại nổi lên một tầng sương mù.

Lương Thần ôm Cảnh Hảo Hảo đi ra từ trong tiểu khu, đội ngũ đón dâu bên ngoài nhìn thấy cô dâu mới, tiếng hoan hô tiếng pháo trúc lại vang lên lần nữa.

Ánh nắng tươi sáng chiếu vào toàn bộ vùng đất, thời tiết tốt không thể nào nói rõ, Cảnh Hảo Hảo bị Lương Thần ôm lên xe.

Xuyên qua cửa kính xe, Cảnh Hảo Hảo có thể thấy không ít người đang vây xem hôn sự mười phần khí phái như vậy, cũng không biết là ai, vấy ra từng đợt bánh kẹo cưới, trái cây và tiền lì xì, khiến người bên ngoài tranh nhau giành lấy thành một đoàn.

.....

Mười giờ rưỡi, đội ngũ đón dâu vững vàng lái vào nhà cũ nhà họ Lương.

Tuy rằng nhà họ Lương quyền cao chức trọng, nhưng vẫn lưu giữ rất nhiều tập tục cũ.

Mấy năm nay thân thể ông nội Lương Thần không tốt, vẫn tĩnh dưỡng ở trong viện an dưỡng Bắc Kinh, hôm nay cháu trai đại hôn, cũng chạy tới từ Bắc Kinh, ngồi ở phía trên cao đường, ba mẹ Lương Thần phân ra ngồi ở hai bên.

Lương Thần nắm tay Cảnh Hảo Hảo, chậm rãi đi qua.

Phù rế phù dâu đi theo phía sau, lúc đi ngang qua chậu than, phù dâu nhắc làn váy của Cảnh Hảo Hảo lên, Cảnh Hảo Hảo cất bước lớn đi qua. Đi đến phía trước cao đường, chính là kính trà.

Người hầu nhà họ Lương đã sớm chuẩn bị tốt trà bưng lên.

Lương Thần dẫn đầu bưng một ly, kính cho ông nội.

Ông nội cười ha ha tiếp nhận trà, uống một ngụm, sau đó đặt ly trà tới trên khay của người hầu ở một bên, cầm một bao tiền lì xì, đưa cho Lương Thần.

Lương Thần tiếp nhận tiền lì xì, chính là Cảnh Hảo Hảo kính trà.

Cảnh Hảo Hảo làm y theo bưng một ly trà, đưa tới trước mặt ông nội Lương Thần, hơi cúi đầu, cung kính hô một tiếng: “Ông nội.”

Ông nội Lương Thần treo nụ cười giống như vừa rồi, tiếp nhận trà của Cảnh Hảo Hảo, cũng uống một ngụm, sau đó đưa cho Cảnh Hảo Hảo một bao tiền lì xì.

Đi đến phía trước cao đường, chính là kính trà.

Người hầu nhà họ Lương đã sớm chuẩn bị tốt trà bưng lên.

Lương Thần dẫn đầu bưng một ly, kính cho ông nội.

Ông nội cười ha ha tiếp nhận trà, uống một ngụm, sau đó đặt ly trà tới trên khay của người hầu ở một bên, cầm một bao tiền lì xì, đưa cho Lương Thần.

Lương Thần tiếp nhận tiền lì xì, chính là Cảnh Hảo Hảo kính trà.

Cảnh Hảo Hảo làm y theo bưng một ly trà, đưa tới trước mặt ông nội Lương Thần, hơi cúi đầu, cung kính hô một tiếng: “Ông nội.”

Ông nội Lương Thần treo nụ cười giống như vừa rồi, tiếp nhận trà của Cảnh Hảo Hảo, cũng uống một ngụm, sau đó đưa cho Cảnh Hảo Hảo một bao tiền lì xì.

Hai tay Cảnh Hảo Hảo tiếp nhận tiền lì xì, nói một tiếng: “Cám ơn.”

Ông nội Lương Thần nghe câu cảm ơn này, cười cười toe toét.

Sau đó, theo thứ tự kính trà cho ba và mẹ Lương Thần, vẫn lĩnh tiền lì xì như cũ.

Đã lạy cao đường, đó là vợ chồng kết tóc, uống ly rượu giao bôi.

Đoạn kết tóc này, là nghi thức cổ xưa, ngày xưa là kết tóc đính ước, sau đó lúc tân hôn, vợ chồng liền có ý đồng tâm.

Đoạn này, mẹ Lương Thần đã sớm dặn dò thợ trang điểm, cho nên phía sau lỗ tai của Cảnh Hảo Hảo, cố ý để lại một nhánh tóc.

Lão bảo mẫu nhà họ Lương đưa cho Lương Thần một cây kéo, Lương Thần cắt nhánh tóc kia của Cảnh Hảo Hảo xuống, sau đó đưa kéo cho Cảnh Hảo Hảo.

Bởi vì vóc dáng Lương Thần có chút cao, cho nên lúc Cảnh Hảo Hảo cắt tóc, anh còn cố ý cúi người, khiến người vây xem bên cạnh, nhin không được mím cười.

Cảnh Hảo Hảo tìm một chỗ không thu hút nhất của Lương Thần, cắt một nhánh tóc.

Hiện tại tóc đàn ông, không dài tới eo như ở cổ đại, bện kết thành đồng tâm là không thể, cho nên liền xen lẫn tóc dài hai người chung một chỗ, phân biệt đặt ở trong túi gấm chữ song hỷ màu đỏ, sau đó, đưa cho cô dâu chú rể mỗi người một cái.

Biểu thị, từ nay về sau, hai người đồng tâm đồng kết.

Sau khi kết tóc, đó là uống rượu giao bôi.

Rượu là rượu Hoa Điều thượng hạng.

Vừa bưng lên, liền tỏa ra mùi hương lâu năm.

Lão bảo mẫu nhà họ Lương cầm chén rượu, châm hai chén rượu Hoa Điều, đưa cho chú rể cô dâu mỗi người một ly.

Nghi thức rượu giao bôi, mẹ Lương Thần từng dặn qua trước đó, lúc vợ chồng chạm cốc, chỉ nhấp một ngụm tượng trưng. Chỉ là Lương Thần quá mức kích động, chạm cốc với Cảnh Hảo Hảo xong, liền không còn một giọt, khiến người chung quanh cười thành một đoàn, lão bảo mẫu đành phải rót đầy rượu cho Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo một lần nữa, chạm cốc lần nữa, lần này Lương Thần thật cẩn thận nhấp một ngụm.

Lão bảo mẫu tiếp nhận rượu hai người uống, cùng đổ vào trong một ly rượu lớn, sau đó phân biệt đổ trở về trong hai ly rượu nhỏ, đưa cho Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo.

Đây mới là rượu giao bôi chân chân chính chính, đại biểu cho, trong anh có em, trong em có anh.

Cánh tay của Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo giao nhau, uống một hơi cạn sạch.

Uống rượu giao bôi xong, đó là ăn đồ ngọt.

Đồ ngọt là táo đỏ đậu phộng quả nhãn chè hạt sen.

Lão bảo mẫu nhà họ Lương bưng một chén lên.

Lương Thần tiếp nhận trước, ngay trước mặt mọi người, cầm thìa, đút cho Cảnh Hảo Hảo một ngụm.

Sắc mặt Cảnh Hảo Hảo hơi đỏ lên một chút tiếp nhận chén từ trong tay Lương Thần, cũng đút Lương Thần một ngụm.

Táo đỏ đậu phộng quả nhãn chè hạt sen, ngụ ý sớm sinh ra quý tử. Sau khi ăn xong, lão bảo mẫu liền đưa một rổ lớn đồ đầy bánh kẹo cưới tới trước mặt Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo, hai người nắm lấy, ném về phía người vây xem hôn lễ bên cạnh

Người chung quanh, đều giành lấy, mặc kệ có thích ăn ngọt hay không, mọi người vẫn chia ra xé bao, ăn một ngụm.

.....

Làm xong nghi thức truyền thống, mọi người liền đi ra nhà họ Lương, đón xe đi khách sạn Tứ Quý.

Nếu tổ chức nghi thức ở nhà họ Lương, chỉ có người thân bạn tốt nhà họ Lương nhìn thấy, như vậy sau đó ở khách sạn Tứ Quý, chính là thời khắc được mọi người ở thành phố Giang Sơn chứng kiến.

Đến khách sạn Tứ Quý, Cảnh Hảo Hảo vẫn đều không có lộ diện, toàn bộ đều là một mình Lương Thần đứng ở cửa, tiếp đãi khách.

Hôn lễ từ hơn mười ngày trước, liên nổi tiếng đại giang nam bắc, mọi người làm ăn ở thành phố Giang Sơn đều phải nhìn vài phần sắc mặt của tập đoàn Giang Sơn, cho nên rất nhiều người đều gọi điện thoại trước, muốn xin thiệp mời.

Về phần đến tốt cùng đưa ra bao nhiêu thiệp mời, đáy lòng Lương Thần cũng không phải đặc biệt rõ ràng, người bố trí tiệc rượu, sợ chỗ ngồi không đủ, bày hơn 50 bàn, kết quả không đủ, chỉ có thể kêu phục vụ khách sạn Tứ Quý, tạm thời lại bỏ thêm mười bàn, mới để cho khách đều ngồi đủ.

Cũng có không ít phóng viên sớm ngăn ở cửa khách sạn Tứ Quý vây chụp, Lương Thần luôn không thích tin tức ven đường, lần này lại để cho bọn họ bố trí mấy bàn tiệc rượu, thoải mái mời bọn họ vào bên trong quay chụp.

Anh từng nói, anh muốn để cho mọi người toàn thế giới biết được, Cảnh Hảo Hảo là anh phong phong cảnh quang viết lên trên hộ khẩu của mình

Anh nói được, sẽ làm được.

.....

Tuy rằng hôn lễ làm ở bên trong, nhưng bố trí lại đặc biệt lãng mạn loá mắt.

Vào bàn, chính là dựng một bức để ý màu trắng, cách mỗi năm mét xa, đó là một cổng vòm trang trí hoa tươi.

Trên màn hình lớn phía sau cuối sân khấu, không ngừng phát ra ảnh cưới của Cảnh Hảo Hảo và Lương Thần.

Khúc nhạc kết hôn, một lần lại một lần vờn quanh liên tục.

Bàn rượu trái khăn trái bàn rượu màu đỏ thẫm, phía trên còn vấy một tầng cánh hoa hồng đỏ.

Bánh ngọt thiên nga đen trị giá 200 vạn, sừng sừng ở bên trái sân khấu, 9999 thiên nga tinh chế điêu luyện, trông rất sống động, bên cạnh đặt là một dãy rượu champagne xếp lên thật cao.

.....

Mười hai giờ, hôn lễ chính thức bắt đầu.

Dẫn đầu vào bàn là sáu tiểu hoa đồng đáng yêu xinh đẹp, cầm lẵng hoa trong tay, vụng về vấy hoa tươi.

Sau đó là chú rể cô dâu, ở phía sau, đi theo sáu đôi phù rể phù dâu.

Ở dưới mấy trăm bàn, mấy nghìn người chứng kiến, ở dưới khúc âm nhạc kết hô trang nghiêm mà lại hạnh phúc, Cảnh Hảo Hảo kéo cánh tay Lương Thần, chậm rãi đi tới trên sân khấu.

Phù rể phù dâu đứng ở phía sau.

Phóng viên chớp lóe đèn không ngừng.

Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo còn chưa có mở miệng nói chuyện, đó là tiếng vỗ tay đinh tai nhức óc vang lên.

Đợi đến vỗ tay rơi xuống, Lương Thần mới thanh thanh cổ họng mở miệng: “Thật cao hứng, mọi người có thể trong lúc bận rộn, tới tham gia hôn lễ của tôi và.....” Lương Thần nghiêng đầu, nhìn thoáng qua Cảnh Hảo Hảo, nói: “Cảnh Hảo Hảo - phu nhân của tôi.”

“Ở dưới sự chứng kiến của các vị, tôi tin tưởng, tôi và Cảnh Hảo Hảo - phu nhân của tôi, đường hôn nhân tương lai, nhất định sẽ hạnh phúc mỹ mãn.”

Lương Thần nói tới đây, dừng một chút, Cảnh Hảo Hảo gắt gao nắm lại tay anh, mở miệng, nói: “Thật cao hứng, mọi người tới tham gia cổ vũ, ngày hôn lễ của tôi và.....” Cảnh Hảo Hảo nghiêng đầu, tầm mắt đối diện với Lương Thần: “Lương Thần - chồng của tôi.”

“Ở dưới sự chúc phúc của các vị, tôi tin tưởng, tôi và Lương Thần - chồng của tôi, chắc chắn tương cứu trong lúc hoạn nạn, gần nhau đến già.”

Âm trong lời của Cảnh Hảo Hảo rơi xuống, toàn trường liền vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Lương Thần và Cảnh Hảo Hảo nắm tay, đi về phía trước một bước, chờ sau khi vỗ tay ngừng lại, hai người mới mặt đối mặt đứng thẳng.

Lương Thần nhìn Cảnh Hảo Hảo, nhẹ giọng mở miệng, nói: “Cảnh Hảo Hảo tiểu thư, tướng mạo của anh coi như đoan chính, xuất thân coi như ưu tú, phía sau có tập đoàn Giang Sơn dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, nói như vậy, tựa hồ cả người anh vẫn là thực hoàn mỹ, nhưng anh cũng có khuyết điểm mà người bên ngoài không biết, ví dụ như tính tình của anh không được tốt, anh còn từng làm rất nhiều chuyện khốn kiếp, từng hại em khổ sở, thương tâm, khóc, tuyệt vọng, thậm chí vào lúc chúng ta yêu nhau nhất, anh còn từng bởi vì không tin tưởng xoay người rời khỏi em, nhưng xem ở trên phân thượng anh tạo ra “Tám giờ rưỡi vĩnh viễn” vì em, em có thể suy tính một chút, gả cho anh được không?”

Cùng với âm trong lời Lương Thần rơi xuống, trên màn hình lớn phía sau anh, xuất hiện ảnh chụp của “Tám giờ rưỡi vĩnh viễn”.

Toàn trường ồ lên, kiến thức thần bí tọa lạc ở đoạn phần hoa nhất đường Tô Châu của thành phố Giang Sơn, lại có thể là lễ vật Lương Thần tặng cho người phụ nữ mình yêu nhất!

Trên màn ảnh, cuối cùng khi hình ảnh dừng ở chỗ “Đợi khi ngày tốt cảnh đẹp, Giang Sơn làm lễ, gả cho anh được?”, Cảnh Hảo Hảo nhìn lại

Lương Thần, mới nhẹ nhàng gật đầu, ngữ khí rất nhỏ, cũng rất kiên định: “Em nguyện ý.”

Hiện trường một mảnh im lặng, ảnh chụp phía sau màn hình lớn, chiếu lại cảnh quay chậm “Tám giờ rưỡi vĩnh viễn”.

Sau một lúc lâu, Cảnh Hảo Hảo mở miệng, nói: “Lương Thần tiên sinh, em ngoại trừ xinh đẹp một chút, tựa hồ không còn điểm ưu điểm nào, từng làm diễn viên, cuối cùng cũng không thể nổi tiếng, mở một cửa hàng bán hoa, cũng chỉ có thể nuôi gia đình, mặc dù có chút thông minh nhưng lúc đối mặt với anh lại rất tự ti, còn từng hại anh suốt đêm đi Nhật Bản một chuyến chặn lại tính mạng của bản thân, thậm chí có một lần liên lụy anh lăn xuống đường cao tốc suýt nữa đánh mất tánh mạng, nhìn thấy lễ vật tình yêu vĩnh viễn của anh, em rất nguyện ý gả cho người, nhưng lại nói tiếp Cảnh Hảo Hảo hồngбет đối với anh giống như người vô tích sự, anh xác định nguyện ý cưới sao?”

Lương Thần nhìn chăm chăm Cảnh Hảo Hảo, không chút do dự gật đầu, âm điệu trả lời, là rất kiên quyết khẳng định: “Anh nguyện ý.”

“Anh nguyện ý cưới em - Cảnh Hảo Hảo tiểu thư làm vợ, một đời một thế chăm sóc em, yêu em, sủng em, mặc kệ bần cùng hay phú quý, khỏe mạnh hay tật bệnh, vẫn luôn đặt em ở vị trí thứ nhất trong sinh mệnh của anh, cho đến khi cái chết, tách anh và em ra.”

“Em nguyện ý gả cho Lương Thần tiên sinh làm vợ, một đời một thế được anh chăm sóc, được anh yêu, được anh sủng, mặc kệ bần cùng hay phú quý, khỏe mạnh hay tật bệnh, vẫn luôn đặt anh ở vị trí thứ nhất trong sinh mệnh của em, cho đến khi cái chết, tách anh và em ra.”

Nghe qua gặp qua rất nhiều loại lời thề hôn lễ, lại chưa từng nghe qua đặc biệt như vậy.

Toàn trường yên tĩnh có chút quỷ dị.

Lương Thần lấy nhẫn kết hôn từ trong túi ra, tự mình đeo cho Cảnh Hảo Hảo.

Cảnh Hảo Hảo cầm kiếu của nam kia, tự mình đeo cho Lương Thần.

Lương Thần vươn tay, kéo Cảnh Hảo Hảo vào trong lòng, nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, chậm rãi cúi đầu, ở trong nháy mắt dán lên cánh môi cô, anh nhẹ giọng mở miệng, nói: “Cô độc nhiều năm như vậy, chờ chính là một người tốt nhất là em.”

Nói xong, Lương Thần liền ngấn chặn môi Cảnh Hảo Hảo thật sâu.

Toàn trường bộc phát ra một mảnh tiếng vỗ tay như sấm.

..... END

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Trò Đùa "Không Như Mong Muốn" (1)

Chương 2: Trò Đùa "Không Như Mong Muốn" [2]

Chương 3: Trò Đùa "Không Như Ý Muốn" [3]

Chương 4: Vui Đùa Không Như Mong Muốn

Chương 5: Vui Đùa Không Như Mong Muốn

Chương 6: Bỗng Nhiên Gặp Tai Họa

Chương 7: Bỗng Nhiên Gặp Tai Họa [2]

Chương 8: Gặp Lại Tai Họa Đột Ngột (3)

Chương 9: Gặp Lại Phiền Toái Lớn (4)

Chương 10: Gặp Lại Tai Họa Đột Ngột (5)

Chương 11: Thỏ Trắng Nhỏ Cũng Thông Minh (1)

Chương 12: Tiểu Bạch Thỏ Cũng Thông Minh [2]

Chương 13: Tiểu Bạch Thỏ Cũng Thông Minh [3]

Chương 14: Tiểu Bạch Thỏ Cũng Thông Minh [4]

Chương 15: Đệ Chương 15 Tiểu Bạch Thỏ Cũng Thông Minh [5]

Chương 16: Gặp Chiêu Phá Chiêu

Chương 17: Gặp Chiêu Phá Chiêu (2)

Chương 18: Gặp Chiêu Phá Chiêu [3]

Chương 19: Gặp Chiêu Phá Chiêu [4]

Chương 20: Gặp Chiêu Tiếp Chiêu (5)

Chương 21: Cường Bức (1)

Chương 22: Cường Bức (2)

Chương 23: Cường Bức (3)

Chương 24: Cường Bức [4]

Chương 25: Cường Bức [5]

Chương 26: Cường Bức (6)

Chương 27: Cường Bức (7)

Chương 28: Cường Bức [8]

[Chương 29: Cường Bức \[9\]](#)
[Chương 30: Cường Bức \[10\]](#)
[Chương 31: Progesterone \[1\]](#)
[Chương 32: ☆,32. Độ Chương 32 Hoàng Thể Đồng.\[2\]](#)
[Chương 33: ☆,33. Độ Chương 33 Hoàng Thể Đồng.\[3\]](#)
[Chương 34: Progesterone \[4\]](#)
[Chương 35: Progesterone \[5\]](#)
[Chương 36: Progesterone \[6\]](#)
[Chương 37: Progesterone \[7\]](#)
[Chương 38: Progesterone \(8\).](#)
[Chương 39: Progesterone \(9\).](#)
[Chương 40: Progesterone* \(10\).](#)
[Chương 41: Lừa Dối \[1\]](#)
[Chương 42: Lừa Dối \[2\]](#)
[Chương 43: Lừa Dối \[3\]](#)
[Chương 44: Lừa Dối \[4\]](#)
[Chương 45: Lừa Dối \[5\]](#)
[Chương 46: Lừa Dối \[6\]](#)
[Chương 47: Lừa Dối \[7\]](#)
[Chương 48: Lừa Dối \[8\]](#)
[Chương 49: Lừa Dối \[9\]](#)
[Chương 50: Lừa Dối \[10\]](#)
[Chương 51: Chu Toàn \[1\]](#)
[Chương 52: Chu Toàn \[2\]](#)
[Chương 53: Chu Toàn \[3\]](#)
[Chương 54: Chu Toàn \[4\]](#)
[Chương 55: Chu Toàn \[5\]](#)
[Chương 56: Thở Phào Một Hơi \[1\]](#)
[Chương 57: Thở Phào Một Hơi \[2\]](#)
[Chương 58: Thở Phào Một Hơi \[3\]](#)
[Chương 59: Có Dám Cần Hay Không\[1\]](#)
[Chương 60: Có Dám Cần Hay Không.\[2\]](#)

[Chương 61: Có Dám Cần Hay Không.\[3\]](#)
[Chương 62: Chỉ Cây Dâu Mà Măng Cây Hòe \[1\]](#)
[Chương 63: Chỉ Cây Dâu Mà Măng Cây Hòe \[2\]](#)
[Chương 64: Chỉ Cây Dâu Mà Măng Cây Hòe \[3\]](#)
[Chương 65: Có Chạy Đàng Trời \[1\]](#)
[Chương 66: Có Chạy Đàng Trời \[2\]](#)
[Chương 67: Có Chạy Đàng Trời \[3\]](#)
[Chương 68: Có Chạy Đàng Trời \[4\]](#)
[Chương 69: Giao Dịch \[1\]](#)
[Chương 70: Giao Dịch \[2\]](#)
[Chương 71: Giao Dịch \[3\]](#)
[Chương 72: Giao Dịch \[4\]](#)
[Chương 73: Đập Nồi Dìm Thuyền \[1\]](#)
[Chương 74: Đập Nồi Dìm Thuyền \[2\]](#)
[Chương 75: Đập Nồi Dìm Thuyền \[3\]](#)
[Chương 76: Đập Nồi Dìm Thuyền \[4\]](#)
[Chương 77: Đập Nồi Dìm Thuyền \[5\]](#)
[Chương 78: Đập Nồi Dìm Thuyền \[6\]](#)
[Chương 79: Dụng Cụ Biển Thanh \[1\]](#)
[Chương 80: Dụng Cụ Biển Thanh\[2\]](#)
[Chương 81: Dụng Cụ Biển Thanh \[3\]](#)
[Chương 82: Dụng Cụ Biển Thanh\[4\]](#)
[Chương 83: Dụng Cụ Biển Thanh\[5\]](#)
[Chương 84: Dụng Cụ Biển Thanh\[6\]](#)
[Chương 85: Dụng Cụ Biển Thanh\[7\]](#)
[Chương 86: Dụng Cụ Biển Thanh\[8\]](#)
[Chương 87: Dụng Cụ Biển Thanh \[9\]](#)
[Chương 88: Thấy Chết Mà Không Cứu\[1\]](#)
[Chương 89: Thấy Chết Mà Không Cứu\[2\]](#)
[Chương 90: Thấy Chết Mà Không Cứu\[3\]](#)
[Chương 91: Thấy Chết Mà Không Cứu\[4\]](#)
[Chương 92: Thấy Chết Mà Không Cứu \[5\]](#)

[Chương 93: Đút Cháo \[1\]](#)
[Chương 94: Đút Cháo \[2\]](#)
[Chương 95: Đút Cháo \[3\]](#)
[Chương 96: Đút Cháo \[4\]](#)
[Chương 97: Đút Cháo \[5\]](#)
[Chương 98: Đút Cháo \[6\]](#)
[Chương 99: Giúp Cô Trút Giận \[1\]](#)
[Chương 100: Giúp Cô Trút Giận \[2\]](#)
[Chương 101: Giúp Cô Trút Giận \[3\]](#)
[Chương 102: Giúp Cô Trút Giận \[4\]](#)
[Chương 103: Giúp Cô Trút Giận \[5\]](#)
[Chương 104: Giúp Cô Trút Giận \[6\]](#)
[Chương 105: Giúp Cô Trút Giận \[7\]](#)
[Chương 106: Giúp Cô Trút Giận \[8\]](#)
[Chương 107: Giúp Cô Trút Giận \[9\]](#)
[Chương 108: Giúp Cô Trút Giận \[10\]](#)
[Chương 109: Của Tôi Chính Là Của Cô Ấy \[1\]](#)
[Chương 110: Của Tôi Chính Là Của Cô Ấy \[2\]](#)
[Chương 111: Của Tôi Chính Là Của Cô Ấy \[3\]](#)
[Chương 112: Của Tôi Chính Là Của Cô Ấy \[4\]](#)
[Chương 113: Của Tôi Chính Là Của Cô Ấy \[5\]](#)
[Chương 114: Bỏ Qua \[1\]](#)
[Chương 115: Bỏ Qua \[2\]](#)
[Chương 116: Bỏ Qua \[3\]](#)
[Chương 117: Bỏ Qua \[4\]](#)
[Chương 118: Bỏ Qua \[5\]](#)
[Chương 119: Nhẫn Nại \[1\]](#)
[Chương 120: Nhẫn Nại \[2\]](#)
[Chương 121: Nhẫn Nại \[3\]](#)
[Chương 122: Nhẫn Nại \[4\]](#)
[Chương 123: Nhẫn Nại \[5\]](#)
[Chương 124: Bôi Thuốc \[1\]](#)

[Chương 125: Bôi Thuốc \[2\]](#)
[Chương 126: Bôi Thuốc \[3\]](#)
[Chương 127: Weibo \[1\]](#)
[Chương 128: Weibo \[2\]](#)
[Chương 129: Weibo \[3\]](#)
[Chương 130: Weibo \[4\]](#)
[Chương 131: Weibo \[5\]](#)
[Chương 132: Weibo \[6\]](#)
[Chương 133: Thêm Một Lần Nữa \[1\]](#)
[Chương 134: Thêm Một Lần Nữa \[2\]](#)
[Chương 135: Thêm Một Lần Nữa \[3\]](#)
[Chương 136: Thêm Một Lần Nữa \[4\]](#)
[Chương 137: Thêm Một Lần Nữa \[5\]](#)
[Chương 138: Thêm Một Lần Nữa \[6\]](#)
[Chương 139: Một Fan Gánh Mười Điểm Đen \[1\]](#)
[Chương 140: Một Fan Gánh Mười Điểm Đen \[2\]](#)
[Chương 141: Một Fan Gánh Mười Điểm Đen \[3\]](#)
[Chương 142: Một Fan Gánh Mười Điểm Đen \[4\]](#)
[Chương 143: Một Fan Gánh Mười Điểm Đen \[5\]](#)
[Chương 144: Một Fan Gánh Mười Điểm Đen \[6\]](#)
[Chương 145: Một Fan Gánh Mười Điểm Đen \[7\]](#)
[Chương 146: Một Fan Gánh Mười Điểm Đen \[8\]](#)
[Chương 147: Gặp Lại \[1\]](#)
[Chương 148: Gặp Lại \[2\]](#)
[Chương 149: Gặp Lại \[3\]](#)
[Chương 150: Gặp Lại 4](#)
[Chương 151: Gặp Lại \[5\]](#)
[Chương 152: Gặp Lại \[6\]](#)
[Chương 153: Gặp Lại \[7\]](#)
[Chương 154: Gặp Lại \[8\]](#)
[Chương 155: Gặp Lại \[9\]](#)
[Chương 156: Gặp Lại \[10\]](#)

[Chương 157: Khắc Khẩu \[1\]](#)
[Chương 158: Khắc Khẩu \[2\]](#)
[Chương 159: Khắc Khẩu \[3\]](#)
[Chương 160: Khắc Khẩu \[4\]](#)
[Chương 161: Khắc Khẩu \[5\]](#)
[Chương 162: Khắc Khẩu \[6\]](#)
[Chương 163: Khắc Khẩu \[7\]](#)
[Chương 164: Khắc Khẩu \[8\]](#)
[Chương 165: Quyết Đấu \[1\]](#)
[Chương 166: Quyết Đấu \[2\]](#)
[Chương 167: Quyết Đấu \[3\]](#)
[Chương 168: Quyết Đấu \[4\]](#)
[Chương 169: Quyết Đấu \[5\]](#)
[Chương 170: Quyết Đấu \[6\]](#)
[Chương 171: Vô Tình Gặp Được \[1\]](#)
[Chương 172: Vô Tình Gặp Được \[2\]](#)
[Chương 173: Vô Tình Gặp Được \[3\]](#)
[Chương 174: Vô Tình Gặp Được \[4\]](#)
[Chương 175: Vô Tình Gặp Được \[5\]](#)
[Chương 176: Vô Tình Gặp Được \[6\]](#)
[Chương 177: Trào Phúng \[1\]](#)
[Chương 178: Trào Phúng \[2\]](#)
[Chương 179: Trào Phúng \[3\]](#)
[Chương 180: Trào Phúng \[4\]](#)
[Chương 181: Trào Phúng \[5\]](#)
[Chương 182: Trào Phúng \[6\]](#)
[Chương 183: Trào Phúng \[7\]](#)
[Chương 184: Trào Phúng \[8\]](#)
[Chương 185: Ngột Ngạt \[1\]](#)
[Chương 186: Ngột Ngạt \[2\]](#)
[Chương 187: Ngột Ngạt \[3\]](#)
[Chương 188: Ngột Ngạt \[4\]](#)

[Chương 189: Ngột Ngạt \[5\]](#)
[Chương 190: Ngột Ngạt \[6\]](#)
[Chương 191: Ngột Ngạt \[7\]](#)
[Chương 192: Ngột Ngạt \[8\]](#)
[Chương 193: Kiều Ôn Noãn Cầu Cứu \[1\]](#)
[Chương 194: Kiều Ôn Noãn Cầu Cứu \[2\]](#)
[Chương 195: Kiều Ôn Noãn Cầu Cứu \[3\]](#)
[Chương 196: Kiều Ôn Noãn Cầu Cứu \[4\]](#)
[Chương 197: Kiều Ôn Noãn Cầu Cứu \[5\]](#)
[Chương 198: Nhất Dao Lưỡng Đoạn \[1\]](#)
[Chương 199: Nhất Dao Lưỡng Đoạn \[2\]](#)
[Chương 200: Nhất Dao Lưỡng Đoạn \[3\]](#)
[Chương 201: Nhất Dao Lưỡng Đoạn \[4\]](#)
[Chương 202: Nhất Dao Lưỡng Đoạn \[5\]](#)
[Chương 203: Nhất Dao Lưỡng Đoạn \[6\]](#)
[Chương 204: Nhất Dao Lưỡng Đoạn \[7\]](#)
[Chương 205: Không Gặp \[1\]](#)
[Chương 206: Không Gặp \[2\]](#)
[Chương 207: Không Gặp \[3\]](#)
[Chương 208: Không Gặp \[4\]](#)
[Chương 209: Oan Gia Ngộ Hạp \[1\]](#)
[Chương 210: Oan Gia Ngộ Hạp \[2\]](#)
[Chương 211: Oan Gia Ngộ Hạp \[3\]](#)
[Chương 212: Oan Gia Ngộ Hạp \[4\]](#)
[Chương 213: Oan Gia Ngộ Hạp \[5\]](#)
[Chương 214: Oan Gia Ngộ Hạp \[6\]](#)
[Chương 215: Phá Hủy Nơi Đây \[1\]](#)
[Chương 216: Phá Hủy Nơi Đây \[2\]](#)
[Chương 217: Phá Hủy Nơi Đây \[3\]](#)
[Chương 218: Phá Hủy Nơi Đây \[4\]](#)
[Chương 219: Phá Hủy Nơi Đây \[5\]](#)
[Chương 220: Phá Hủy Nơi Đây \[6\]](#)

[Chương 221: Nụ Hôn Dưới Tình Thế Cấp Bách \[1\]](#)
[Chương 222: Nụ Hôn Dưới Tình Thế Cấp Bách \[2\]](#)
[Chương 223: Nụ Hôn Dưới Tình Thế Cấp Bách \[3\]](#)
[Chương 224: Nụ Hôn Dưới Tình Thế Cấp Bách \[4\]](#)
[Chương 225: Tự Chụp Ảnh \[1\]](#)
[Chương 226: Tự Chụp Ảnh \[2\]](#)
[Chương 227: Tự Chụp Ảnh \[3\]](#)
[Chương 228: Tự Chụp Ảnh \[4\]](#)
[Chương 229: Tự Chụp Ảnh \[5\]](#)
[Chương 230: Xin Nghỉ Khí Phách \[1\]](#)
[Chương 231: Xin Phép Khí Phách \[2\]](#)
[Chương 232: Xin Phép Khí Phách \[3\]](#)
[Chương 233: Xin Phép Khí Phách \[4\]](#)
[Chương 234: Xin Phép Khí Phách \[5\]](#)
[Chương 235: Chuẩn Bị Ngả Bài \[1\]](#)
[Chương 236: Chuẩn Bị Ngả Bài \[2\]](#)
[Chương 237: Chuẩn Bị Ngả Bài \[3\]](#)
[Chương 238: Chuẩn Bị Ngả Bài \[4\]](#)
[Chương 239: Chuẩn Bị Ngả Bài \[5\]](#)
[Chương 240: Chuẩn Bị Ngả Bài \[6\]](#)
[Chương 241: Tin Nhắn \[1\]](#)
[Chương 242: Tin Nhắn \[2\]](#)
[Chương 243: Tin Nhắn \[3\]](#)
[Chương 244: Tin Nhắn \[4\]](#)
[Chương 245: Tin Nhắn \[5\]](#)
[Chương 246: Tin Nhắn \[6\]](#)
[Chương 247: Tin Nhắn \[7\]](#)
[Chương 248: Tin Nhắn \[8\]](#)
[Chương 249: Để Tôi Cảm Tạ Anh, Tặng Tôi Không Vui \[1\]](#)
[Chương 250: Để Tôi Cảm Tạ Anh, Tặng Tôi Không Vui \[2\]](#)
[Chương 251: Để Tôi Cảm Tạ Anh, Tặng Tôi Không Vui \[3\]](#)
[Chương 252: Để Tôi Cảm Tạ Anh, Tặng Tôi Không Vui \[4\]](#)

[Chương 253: Để Tôi Cảm Tạ Anh, Tặng Tôi Không Vui \[5\]](#)
[Chương 254: Để Tôi Cảm Tạ Anh, Tặng Tôi Không Vui \[6\]](#)
[Chương 255: Ghét Bỏ \[1\]](#)
[Chương 256: Ghét Bỏ \[2\]](#)
[Chương 257: Ghét Bỏ \[3\]](#)
[Chương 258: Ghét Bỏ \[4\]](#)
[Chương 259: Ghét Bỏ \[5\]](#)
[Chương 260: Gặp Em Một Lần, Tôi Tương Tư Rất Lâu \[1\]](#)
[Chương 261: Gặp Em Một Lần, Tôi Tương Tư Rất Lâu \[2\]](#)
[Chương 262: Gặp Em Một Lần, Tôi Tương Tư Rất Lâu \[3\]](#)
[Chương 263: Gặp Em Một Lần, Tôi Tương Tư Rất Lâu \[4\]](#)
[Chương 264: Gặp Em Một Lần, Tôi Tương Tư Rất Lâu \[5\]](#)
[Chương 265: Núi Dừa Của Cô Là Ai? \[1\]](#)
[Chương 266: Núi Dừa Của Cô Là Ai? \[2\]](#)
[Chương 267: Núi Dừa Của Cô Là Ai? \[3\]](#)
[Chương 268: Núi Dừa Của Cô Là Ai? \[4\]](#)
[Chương 269: Núi Dừa Của Cô Là Ai? \[5\]](#)
[Chương 270: Núi Dừa Của Cô Là Ai? \[6\]](#)
[Chương 271: Lấy Một Trá Mười \[1\]](#)
[Chương 272: Lấy Một Trá Mười \[2\]](#)
[Chương 273: Lấy Một Trá Mười \[3\]](#)
[Chương 274: Lấy Một Trá Mười \[4\]](#)
[Chương 275: Lấy Một Trá Mười \[5\]](#)
[Chương 276: Lấy Một Trá Mười \[6\]](#)
[Chương 277: Lấy Một Trá Mười \[7\]](#)
[Chương 278: Lấy Một Trá Mười \[8\]](#)
[Chương 279: Lấy Một Trá Mười \[9\]](#)
[Chương 280: Lấy Một Trá Mười \[10\]](#)
[Chương 281: Ngoài Ý Muốn \[1\]](#)
[Chương 282: Ngoài Ý Muốn \[2\]](#)
[Chương 283: Ngoài Ý Muốn \[3\]](#)
[Chương 284: Ngoài Ý Muốn \[4\]](#)

[Chương 285: Ngoài Ý Muốn \[5\]](#)
[Chương 286: Ngoài Ý Muốn \[6\]](#)
[Chương 287: Ngoài Ý Muốn \[7\]](#)
[Chương 288: Ngoài Ý Muốn \[8\]](#)
[Chương 289: Mất Nhiều Hơn Được \[1\]](#)
[Chương 290: Mất Nhiều Hơn Được \[2\]](#)
[Chương 291: Mất Nhiều Hơn Được \[3\]](#)
[Chương 292: Mất Nhiều Hơn Được \[4\]](#)
[Chương 293: Mất Nhiều Hơn Được \[5\]](#)
[Chương 294: Mất Nhiều Hơn Được \[6\]](#)
[Chương 295: Mất Nhiều Hơn Được \[7\]](#)
[Chương 296: Mất Nhiều Hơn Được \[8\]](#)
[Chương 297: Mất Nhiều Hơn Được \[9\]](#)
[Chương 298: Ôn Nhu \[1\]](#)
[Chương 299: Ôn Nhu \[2\]](#)
[Chương 300: Ôn Nhu \[3\]](#)
[Chương 301: Ôn Nhu \[4\]](#)
[Chương 302: Ôn Nhu \[5\]](#)
[Chương 303: Ôn Nhu \[6\]](#)
[Chương 304: Chân Tướng Chấn Động \[1\]](#)
[Chương 305: Chân Tướng Chấn Động \[2\]](#)
[Chương 306: Chân Tướng Chấn Động \[3\]](#)
[Chương 307: Chân Tướng Chấn Động \[4\]](#)
[Chương 308: Chân Tướng Chấn Động \[5\]](#)
[Chương 309: Chân Tướng Chấn Động \[6\]](#)
[Chương 310: Cười \[1\]](#)
[Chương 311: Cười \[2\]](#)
[Chương 312: Cười \[3\]](#)
[Chương 313: Cười \[4\]](#)
[Chương 314: Cười \[5\]](#)
[Chương 315: Thiếu](#)
[Chương 316: Chúc Mừng \[1\]](#)

[Chương 317: Chúc Mừng.\[2\]](#)
[Chương 318: Chúc Mừng.\[3\]](#)
[Chương 319: Chúc Mừng.\[4\]](#)
[Chương 320: Chúc Mừng.\[5\]](#)
[Chương 321: Chúc Mừng.\[6\]](#)
[Chương 322: Chúc Mừng.\[7\]](#)
[Chương 323: Chúc Mừng.\[8\]](#)
[Chương 324: Đả Kích \[1\]](#)
[Chương 325: Đả Kích \[2\]](#)
[Chương 326: Đả Kích \[3\]](#)
[Chương 327: Đả Kích \[4\]](#)
[Chương 328: Đả Kích \[5\]](#)
[Chương 329: Đả Kích \[6\]](#)
[Chương 330: Đả Kích \[7\]](#)
[Chương 331: Đả Kích \[8\]](#)
[Chương 332: Trục Xuất \[1\]](#)
[Chương 333: Trục Xuất \[2\]](#)
[Chương 334: Trục Xuất \[3\]](#)
[Chương 335: Trục Xuất \[4\]](#)
[Chương 336: Trục Xuất \[5\]](#)
[Chương 337: Trục Xuất \[6\]](#)
[Chương 338: Tìm Kiếm \[1\]](#)
[Chương 339: Tìm Kiếm \[2\]](#)
[Chương 340: Tìm Kiếm \[3\]](#)
[Chương 341: Tìm Kiếm \[4\]](#)
[Chương 342: Tìm Kiếm \[5\]](#)
[Chương 343: Tìm Kiếm \[6\]](#)
[Chương 344: Tìm Kiếm \[7\]](#)
[Chương 345: Tìm Kiếm \[8\]](#)
[Chương 346: Anh Yêu Cô \[1\]](#)
[Chương 347: Anh Yêu Cô \[2\]](#)
[Chương 348: Anh Yêu Cô \[3\]](#)

[Chương 349: Anh Yêu Cô \[4\]](#)
[Chương 350: Anh Yêu Cô \[5\]](#)
[Chương 351: Anh Yêu Cô \[6\]](#)
[Chương 352: Anh Yêu Cô \[7\]](#)
[Chương 353: Anh Yêu Cô \[8\]](#)
[Chương 354: Giải Phẫu \[1\]](#)
[Chương 355: Giải Phẫu \[2\]](#)
[Chương 356: Giải Phẫu \[3\]](#)
[Chương 357: Giải Phẫu \[4\]](#)
[Chương 358: Giải Phẫu \[5\]](#)
[Chương 359: Giải Phẫu \[6\]](#)
[Chương 360: Giải Phẫu \[7\]](#)
[Chương 361: Hôn Lễ \[1\]](#)
[Chương 362: Hôn Lễ \[2\]](#)
[Chương 363: Hôn Lễ \[3\]](#)
[Chương 364: Hôn Lễ \[4\]](#)
[Chương 365: Hôn Lễ \[5\]](#)
[Chương 366: Hôn Lễ \[6\]](#)
[Chương 367: Hôn Lễ \[7\]](#)
[Chương 368: Hôn Lễ \[8\]](#)
[Chương 369: Hôn Lễ \[9\]](#)
[Chương 370: Chê Cười \[1\]](#)
[Chương 371: Chê Cười \[2\]](#)
[Chương 372: Chê Cười \[3\]](#)
[Chương 373: Chê Cười \[4\]](#)
[Chương 374: Chê Cười \[5\]](#)
[Chương 375: Thương Tồn Qua Đi, Không Còn Tha Thứ \[1\]](#)
[Chương 376: Thương Tồn Qua Đi, Không Còn Tha Thứ \[2\]](#)
[Chương 377: Thương Tồn Qua Đi, Không Còn Tha Thứ \[3\]](#)
[Chương 378: Thương Tồn Qua Đi, Không Còn Tha Thứ \[4\]](#)
[Chương 379: Thương Tồn Qua Đi, Không Còn Tha Thứ \[5\]](#)
[Chương 380: Thương Tồn Qua Đi, Không Còn Tha Thứ \[6\]](#)

[Chương 381: Thương Tôn Qua Đi, Không Còn Tha Thứ \[7\]](#)

[Chương 382: Chuẩn Bị \[1\]](#)

[Chương 383: Chuẩn Bị \[2\]](#)

[Chương 384: Chuẩn Bị \[3\]](#)

[Chương 385: Chuẩn Bị \[4\]](#)

[Chương 386: Chuẩn Bị \[5\]](#)

[Chương 387: Chuẩn Bị \[6\]](#)

[Chương 388: Chuẩn Bị \[7\]](#)

[Chương 389: Chuẩn Bị \[8\]](#)

[Chương 390: An Bài \[1\]](#)

[Chương 391: An Bài \[2\]](#)

[Chương 392: An Bài \[3\]](#)

[Chương 393: An Bài \[4\]](#)

[Chương 394: An Bài \[5\]](#)

[Chương 395: An Bài \[6\]](#)

[Chương 396: Biệt Ly \[1\]](#)

[Chương 397: Biệt Ly \[2\]](#)

[Chương 398: Biệt Ly \[3\]](#)

[Chương 399: Biệt Ly \[4\]](#)

[Chương 400: Biệt Ly \[5\]](#)

[Chương 401: Biệt Ly \[6\]](#)

[Chương 402: Tìm Cho Tôi \[1\]](#)

[Chương 403: Tìm Cho Tôi \[2\]](#)

[Chương 404: Tìm Cho Tôi \[3\]](#)

[Chương 405: Tìm Cho Tôi \[4\]](#)

[Chương 406: Tìm Cho Tôi \[5\]](#)

[Chương 407: Tìm Cho Tôi \[6\]](#)

[Chương 408: Tìm Cho Tôi \[7\]](#)

[Chương 409: Tìm Cho Tôi \[8\]](#)

[Chương 410: Tìm Cho Tôi \[9\]](#)

[Chương 411: Tìm Cho Tôi \[10\]](#)

[Chương 412: Ngoại Trừ Yêu Cô, Chuyện Gì Cũng Đều Là Chuyện Không Quan Trọng.\[1\]](#)

[Chương 413: Ngoại Trừ Yêu Cô, Chuyện Gì Cũng Đều Là Chuyện Không Quan Trọng.\[2\]](#)

[Chương 414: Ngoại Trừ Yêu Cô, Chuyện Gì Cũng Đều Là Chuyện Không Quan Trọng.\[3\]](#)

[Chương 415: Ngoại Trừ Yêu Cô, Chuyện Gì Cũng Đều Là Chuyện Không Quan Trọng.\[4\]](#)

[Chương 416: Ngoại Trừ Yêu Cô, Chuyện Gì Cũng Đều Là Chuyện Không Quan Trọng.\[5\]](#)

[Chương 417: Một Lần Cuối Cùng.\(1\)](#)

[Chương 418: Một Lần Cuối Cùng.\(2\)](#)

[Chương 419: Một Lần Cuối Cùng.\(3\)](#)

[Chương 420: Một Lần Cuối Cùng.\(4\)](#)

[Chương 421: Một Lần Cuối Cùng.\(5\)](#)

[Chương 422: Một Lần Cuối Cùng.\(6\)](#)

[Chương 423: Màu Hồng Phấn \[1\]](#)

[Chương 424: Màu Hồng Phấn \[2\]](#)

[Chương 425: Màu Hồng Phấn \[3\]](#)

[Chương 426: Màu Hồng Phấn \[4\]](#)

[Chương 427: Màu Hồng Phấn \[5\]](#)

[Chương 428: Gặp Lại \[1\]](#)

[Chương 429: Gặp Lại \[2\]](#)

[Chương 430: Gặp Lại \[3\]](#)

[Chương 431: Gặp Lại \[4\]](#)

[Chương 432: Gặp Lại \[5\]](#)

[Chương 433: Gặp Lại \[6\]](#)

[Chương 434: Gặp Lại \[7\]](#)

[Chương 435: Gặp Lại \[8\]](#)

[Chương 436: Gặp Lại \[9\]](#)

[Chương 437: Gặp Lại \[10\]](#)

[Chương 438: Rùng Mình \[1\]](#)

[Chương 439: Rùng Mìnħ \[2\]](#)
[Chương 440: Rùng Mìnħ \[3\]](#)
[Chương 441: Rùng Mìnħ \[4\]](#)
[Chương 442: Rùng Mìnħ \[5\]](#)
[Chương 443: Rùng Mìnħ \[6\]](#)
[Chương 444: Rùng Mìnħ \[7\]](#)
[Chương 445: Rùng Mìnħ \[8\]](#)
[Chương 446: Rùng Mìnħ \[9\]](#)
[Chương 447: Rùng Mìnħ \[10\]](#)
[Chương 448: Dìu Đì \[1\]](#)
[Chương 449: Dìu Đì \[2\]](#)
[Chương 450: Dìu Đì \[3\]](#)
[Chương 451: Dìu Đì \[4\]](#)
[Chương 452: Dìu Đì \[5\]](#)
[Chương 453: Dìu Đì \[6\]](#)
[Chương 454: Dìu Đì \[7\]](#)
[Chương 455: Dìu Đì \[8\]](#)
[Chương 456: Dìu Đì \[9\]](#)
[Chương 457: Dìu Đì \[10\]](#)
[Chương 458: Sinh Nhật Vui Vẻ \[1\]](#)
[Chương 459: Sinh Nhật Vui Vẻ \[2\]](#)
[Chương 460: Sinh Nhật Vui Vẻ \[3\]](#)
[Chương 461: Sinh Nhật Vui Vẻ \[4\]](#)
[Chương 462: Sinh Nhật Vui Vẻ \[5\]](#)
[Chương 463: Sinh Nhật Vui Vẻ \[6\]](#)
[Chương 464: Sinh Nhật Vui Vẻ \[7\]](#)
[Chương 465: Sinh Nhật Vui Vẻ \[8\]](#)
[Chương 466: Ung Thư Dạ Dày \[1\]](#)
[Chương 467: Ung Thư Dạ Dày \[2\]](#)
[Chương 468: Ung Thư Dạ Dày \[3\]](#)
[Chương 469: Ung Thư Dạ Dày \[4\]](#)
[Chương 470: Ung Thư Dạ Dày \[5\]](#)

[Chương 471: Ung Thư Dạ Dày \[6\]](#)
[Chương 472: Đồi Thuốc \[1\]](#)
[Chương 473: Đồi Thuốc \[2\]](#)
[Chương 474: Đồi Thuốc \[3\]](#)
[Chương 475: Đồi Thuốc \[4\]](#)
[Chương 476: Đồi Thuốc \[5\]](#)
[Chương 477: Đồi Thuốc \[6\]](#)
[Chương 478: Mang Thai \[1\]](#)
[Chương 479: Mang Thai \[2\]](#)
[Chương 480: Mang Thai \[3\]](#)
[Chương 481: Mang Thai \[4\]](#)
[Chương 482: Mang Thai \[5\]](#)
[Chương 483: Mang Thai \[6\]](#)
[Chương 484: Mang Thai \[7\]](#)
[Chương 485: Mang Thai \[8\]](#)
[Chương 486: Giã Dưa \[1\]](#)
[Chương 487: Giã Dưa \[2\]](#)
[Chương 488: Giã Dưa \[3\]](#)
[Chương 489: Giã Dưa \[4\]](#)
[Chương 490: Giã Dưa \[5\]](#)
[Chương 491: Giã Dưa \[6\]](#)
[Chương 492: Giã Dưa \[7\]](#)
[Chương 493: Giã Dưa \[8\]](#)
[Chương 494: Lương Phu Nhân \[1\]](#)
[Chương 495: Lương Phu Nhân \[2\]](#)
[Chương 496: Lương Phu Nhân \[3\]](#)
[Chương 497: Lương Phu Nhân \[4\]](#)
[Chương 498: Lương Phu Nhân \[5\]](#)
[Chương 499: Lương Phu Nhân \[6\]](#)
[Chương 500: Lương Phu Nhân \[7\]](#)
[Chương 501: Chuẩn Bị \[1\]](#)
[Chương 502: Chuẩn Bị \[2\]](#)

[Chương 503: Chuẩn Bị \[3\]](#)
[Chương 504: Chuẩn Bị \[4\]](#)
[Chương 505: Chuẩn Bị \[5\]](#)
[Chương 506: Chuẩn Bị \[6\]](#)
[Chương 507: Chuẩn Bị \[7\]](#)
[Chương 508: Kết Hôn \[1\]](#)
[Chương 509: Kết Hôn \[2\]](#)
[Chương 510: Kết Hôn \[3\]](#)
[Chương 511: Kết Hôn \[4\]](#)
[Chương 512: Kết Hôn \[5\]](#)
[Chương 513: Kết Hôn \[6\]](#)
[Chương 514: Kết Hôn \[7\]](#)
[Chương 515: Kết Hôn \[8\]](#)
[Chương 516: Tám Giờ Rười Vĩnh Viễn \[1\]](#)
[Chương 517: Tám Giờ Rười Vĩnh Viễn \[2\]](#)
[Chương 518: Tám Giờ Rười Vĩnh Viễn \[3\]](#)
[Chương 519: Tám Giờ Rười Vĩnh Viễn \[4\]](#)
[Chương 520: Tám Giờ Rười Vĩnh Viễn \[5\]](#)
[Chương 521: Tám Giờ Rười Vĩnh Viễn \[6\]](#)
[Chương 522: Tám Giờ Rười Vĩnh Viễn \[7\]](#)
[Chương 523: Tám Giờ Rười Vĩnh Viễn \[8\]](#)
[Chương 524: Không Phải Cô Không Cưới \[1\]](#)
[Chương 525: Không Phải Cô Không Cưới \[2\]](#)
[Chương 526: Không Phải Cô Không Cưới \[3\]](#)
[Chương 527: Không Phải Cô Không Cưới \[4\]](#)
[Chương 528: Không Phải Cô Không Cưới \[5\]](#)
[Chương 529: Không Phải Cô Không Cưới \[6\]](#)
[Chương 530: Không Phải Cô Không Cưới \[7\]](#)
[Chương 531: Không Phải Cô Không Cưới \[8\]](#)
[Chương 532: Không Phải Cô Không Cưới \[9\]](#)
[Chương 533: Không Phải Cô Không Cưới \[10\]](#)
[Chương 534: Không Phải Cô Không Cưới \[11\]](#)

[Chương 535: Không Phải Cô Không Cười \[12\]](#)
[Chương 536: Không Phải Cô Không Cười \[13\]](#)
[Chương 537: Hào Hào \[1\]](#)
[Chương 538: Hào Hào \[2\]](#)
[Chương 539: Hào Hào \[3\]](#)
[Chương 540: Hào Hào \[4\]](#)
[Chương 541: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây \[1\]](#)
[Chương 542: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây \[2\]](#)
[Chương 543: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây \[3\]](#)
[Chương 544: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây \[4\]](#)
[Chương 545: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây \[5\]](#)
[Chương 546: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây \[6\]](#)
[Chương 547: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây \[7\]](#)
[Chương 548: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây \[8\]](#)
[Chương 549: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây \[9\]](#)
[Chương 550: Mùa Thu Sẽ Tốt Lắm, Nếu Em Còn Ở Đây \[10\]](#)
[Chương 551: Người Lạ \[1\]](#)
[Chương 552: Người Lạ \[2\]](#)
[Chương 553: Người Lạ \[3\]](#)
[Chương 554: Người Lạ \[4\]](#)
[Chương 555: Người Lạ \[5\]](#)
[Chương 556: Người Lạ \[6\]](#)
[Chương 557: Người Lạ \[7\]](#)
[Chương 558: Người Lạ \[8\]](#)
[Chương 559: Người Lạ \[9\]](#)
[Chương 560: Người Lạ \[10\]](#)
[Chương 561: Cầu Cứu \[1\]](#)
[Chương 562: Cầu Cứu \[2\]](#)
[Chương 563: Cầu Cứu \[3\]](#)
[Chương 564: Cầu Cứu \[4\]](#)
[Chương 565: Cầu Cứu \[5\]](#)
[Chương 566: Cầu Cứu \[6\]](#)

[Chương 567: Cầu Cứu \[7\]](#)
[Chương 568: Cầu Cứu \[8\]](#)
[Chương 569: Cầu Cứu \[9\]](#)
[Chương 570: Cầu Cứu \[10\]](#)
[Chương 571: Tâm Sự \[1\]](#)
[Chương 572: Tâm Sự \[2\]](#)
[Chương 573: Tâm Sự \[3\]](#)
[Chương 574: Tâm Sự \[4\]](#)
[Chương 575: Tâm Sự \[5\]](#)
[Chương 576: Tâm Sự \[6\]](#)
[Chương 577: Tâm Sự \[7\]](#)
[Chương 578: Tâm Sự \[8\]](#)
[Chương 579: Tâm Sự \[9\]](#)
[Chương 580: Tâm Sự \[10\]](#)
[Chương 581: Tâm Sự \[11\]](#)
[Chương 582: Tâm Sự \[12\]](#)
[Chương 583: Tâm Sự \[13\]](#)
[Chương 584: Tâm Sự \[14\]](#)
[Chương 585: Tâm Sự \[15\]](#)
[Chương 586: Tâm Sự \[16\]](#)
[Chương 587: Tâm Sự \[17\]](#)
[Chương 588: Tâm Sự \[18\]](#)
[Chương 589: Tâm Sự \[19\]](#)
[Chương 590: Tâm Sự \[20\]](#)
[Chương 591: Tâm Sự \[21\]](#)
[Chương 592: Tâm Sự \[22\]](#)
[Chương 593: Tâm Sự \[23\]](#)
[Chương 594: Tâm Sự \[24\]](#)
[Chương 595: Tâm Sự \[25\]](#)
[Chương 596: Tâm Sự \[26\]](#)
[Chương 597: Tâm Sự \[27\]](#)
[Chương 598: Sinh Tình \[1\]](#)

[Chương 599: Sinh Tình \[2\]](#)
[Chương 600: Sinh Tình \[3\]](#)
[Chương 601: Sinh Tình \[4\]](#)
[Chương 602: Sinh Tình \[5\]](#)
[Chương 603: Sinh Tình \[6\]](#)
[Chương 604: Sinh Tình \[7\]](#)
[Chương 605: Sinh Tình \[8\]](#)
[Chương 606: Sinh Tình \[9\]](#)
[Chương 607: Sinh Tình \[10\]](#)
[Chương 608: Động Tâm \[1\]](#)
[Chương 609: Động Tâm \[2\]](#)
[Chương 610: Động Tâm \[3\]](#)
[Chương 611: Động Tâm \[4\]](#)
[Chương 612: Động Tâm \[5\]](#)
[Chương 613: Động Tâm \[6\]](#)
[Chương 614: Động Tâm \[7\]](#)
[Chương 615: Động Tâm \[8\]](#)
[Chương 616: Động Tâm \[9\]](#)
[Chương 617: Động Tâm \[10\]](#)
[Chương 618: Theo Đuổi \[1\]](#)
[Chương 619: Theo Đuổi \[2\]](#)
[Chương 620: Theo Đuổi \[3\]](#)
[Chương 621: Theo Đuổi \[4\]](#)
[Chương 622: Theo Đuổi \[5\]](#)
[Chương 623: Theo Đuổi \[6\]](#)
[Chương 624: Theo Đuổi \[7\]](#)
[Chương 625: Theo Đuổi \[8\]](#)
[Chương 626: Theo Đuổi \[9\]](#)
[Chương 627: Theo Đuổi \[10\]](#)
[Chương 628: Chim Bay Và Cá \[1\]](#)
[Chương 629: Chim Bay Và Cá \[2\]](#)
[Chương 630: Chim Bay Và Cá \[3\]](#)

[Chương 631: Chim Bay Và Cá \[4\]](#)
[Chương 632: Chim Bay Và Cá \[5\]](#)
[Chương 633: Chim Bay Và Cá \[6\]](#)
[Chương 634: Chim Bay Và Cá \[7\]](#)
[Chương 635: Chim Bay Và Cá \[8\]](#)
[Chương 636: Chim Bay Và Cá \[9\]](#)
[Chương 637: Chim Bay Và Cá \[10\]](#)
[Chương 638: Mật Ngọt Ngào \[1\]](#)
[Chương 639: Mật Ngọt Ngào \[2\]](#)
[Chương 640: Mật Ngọt Ngào \[3\]](#)
[Chương 641: Mật Ngọt Ngào \[4\]](#)
[Chương 642: Mật Ngọt Ngào \[5\]](#)
[Chương 643: Mật Ngọt Ngào \[6\]](#)
[Chương 644: Mật Ngọt Ngào \[7\]](#)
[Chương 645: Mật Ngọt Ngào \[8\]](#)
[Chương 646: Mật Ngọt Ngào \[9\]](#)
[Chương 647: Mật Ngọt Ngào \[10\]](#)
[Chương 648: Người Yêu \[1\]](#)
[Chương 649: Người Yêu \[2\]](#)
[Chương 650: Người Yêu \[3\]](#)
[Chương 651: Người Yêu \[4\]](#)
[Chương 652: Người Yêu \[5\]](#)
[Chương 653: Người Yêu \[6\]](#)
[Chương 654: Người Yêu \[7\]](#)
[Chương 655: Người Yêu \[8\]](#)
[Chương 656: Người Yêu \[9\]](#)
[Chương 657: Người Yêu \[10\]](#)
[Chương 658: Đặc Biệt Ngọt Ngào \[1\]](#)
[Chương 659: Đặc Biệt Ngọt Ngào \[2\]](#)
[Chương 660: Đặc Biệt Ngọt Ngào \[3\]](#)
[Chương 661: Đặc Biệt Ngọt Ngào \[4\]](#)
[Chương 662: Đặc Biệt Ngọt Ngào \[5\]](#)

[Chương 663: Đặc Biệt Ngọt Ngào \[6\]](#)
[Chương 664: Đặc Biệt Ngọt Ngào \[7\]](#)
[Chương 665: Đặc Biệt Ngọt Ngào \[8\]](#)
[Chương 666: Đặc Biệt Ngọt Ngào \[9\]](#)
[Chương 667: Đặc Biệt Ngọt Ngào \[10\]](#)
[Chương 668: Bạn Gái \[1\]](#)
[Chương 669: Bạn Gái \[2\]](#)
[Chương 670: Bạn Gái \[3\]](#)
[Chương 671: Bạn Gái \[4\]](#)
[Chương 672: Bạn Gái \[5\]](#)
[Chương 673: Bạn Gái \[6\]](#)
[Chương 674: Bạn Gái \[7\]](#)
[Chương 675: Bạn Gái \[8\]](#)
[Chương 676: Bạn Gái \[9\]](#)
[Chương 677: Bạn Gái \[10\]](#)
[Chương 678: Bạn Gái \[11\]](#)
[Chương 679: Bạn Gái \[12\]](#)
[Chương 680: Bạn Gái \[13\]](#)
[Chương 681: Bạn Gái \[14\]](#)
[Chương 682: Bạn Gái \[15\]](#)
[Chương 683: Bạn Gái \[16\]](#)
[Chương 684: Bạn Gái \[17\]](#)
[Chương 685: Bạn Gái \[18\]](#)
[Chương 686: Bạn Gái \[19\]](#)
[Chương 687: Bạn Gái \[20\]](#)
[Chương 688: Tiệc Nuối \[1\]](#)
[Chương 689: Tiệc Nuối \[2\]](#)
[Chương 690: Tiệc Nuối \[3\]](#)
[Chương 691: Tiệc Nuối \[4\]](#)
[Chương 692: Tiệc Nuối \[5\]](#)
[Chương 693: Tiệc Nuối \[6\]](#)
[Chương 694: Tiệc Nuối \[7\]](#)

[Chương 695: Tiệc Nuối \[8\]](#)
[Chương 696: Tiệc Nuối \[9\]](#)
[Chương 697: Tiệc Nuối \[10\]](#)
[Chương 698: Gặp Sau \[1\]](#)
[Chương 699: Gặp Sau \[2\]](#)
[Chương 700: Gặp Sau \[3\]](#)
[Chương 701: Gặp Sau \[4\]](#)
[Chương 702: Gặp Sau \[5\]](#)
[Chương 703: Gặp Sau \[6\]](#)
[Chương 704: Gặp Sau \[2\]](#)
[Chương 705: Gặp Sau \[8\]](#)
[Chương 706: Gặp Sau \[9\]](#)
[Chương 707: Gặp Sau \[10\]](#)
[Chương 708: Dũng Khí \[1\]](#)
[Chương 709: Dũng Khí \[2\]](#)
[Chương 710: Dũng Khí \[3\]](#)
[Chương 711: Dũng Khí \[4\]](#)
[Chương 712: Dũng Khí \[5\]](#)
[Chương 713: Dũng Khí \[6\]](#)
[Chương 714: Dũng Khí \[7\]](#)
[Chương 716: Dũng Khí \[9\]](#)
[Chương 717: Dũng Khí \[10\]](#)
[Chương 718: Dũng Khí \[11\]](#)
[Chương 719: Dũng Khí \[12\]](#)
[Chương 720: Dũng Khí \[13\]](#)
[Chương 721: Dũng Khí \[14\]](#)
[Chương 722: Dũng Khí \[15\]](#)
[Chương 723: Dũng Khí \[16\]](#)
[Chương 724: Dũng Khí \[17\]](#)
[Chương 725: Dũng Khí \[18\]](#)
[Chương 726: Dũng Khí \[19\]](#)
[Chương 727: Dũng Khí \[20\]](#)

[Chương 728: Dũng Khí \[21\]](#)
[Chương 729: Dũng Khí \[22\]](#)
[Chương 730: Dũng Khí \[23\]](#)
[Chương 731: Dũng Khí \[24\]](#)
[Chương 732: Dũng Khí \[25\]](#)
[Chương 733: Dũng Khí \[26\]](#)
[Chương 734: Dũng Khí \[27\]](#)
[Chương 735: Dũng Khí \[28\]](#)
[Chương 736: Dũng Khí \[29\]](#)
[Chương 737: Dũng Khí \[30\]](#)
[Chương 738: Đàn Ông Là Phải Theo Đuối Như Vậy \[1\]](#)
[Chương 739: Đàn Ông Là Phải Theo Đuối Như Vậy \[2\]](#)
[Chương 740: Đàn Ông Là Phải Theo Đuối Như Vậy \[3\]](#)
[Chương 741: Đàn Ông Là Phải Theo Đuối Như Vậy \[4\]](#)
[Chương 742: Đàn Ông Là Phải Theo Đuối Như Vậy \[5\]](#)
[Chương 743: Đàn Ông Là Phải Theo Đuối Như Vậy \[6\]](#)
[Chương 744: Đàn Ông Là Phải Theo Đuối Như Vậy \[7\]](#)
[Chương 745: Đàn Ông Là Phải Theo Đuối Như Vậy \[8\]](#)
[Chương 746: Đàn Ông Là Phải Theo Đuối Như Vậy \[9\]](#)
[Chương 747: Đàn Ông Là Phải Theo Đuối Như Vậy \[10\]](#)
[Chương 748: Đàn Ông Là Phải Theo Đuối Như Vậy \[11\]](#)
[Chương 749: Đàn Ông Là Phải Theo Đuối Như Vậy \[12\]](#)
[Chương 750: Đàn Ông Là Phải Theo Đuối Như Vậy \[13\]](#)
[Chương 751: Đàn Ông Là Phải Theo Đuối Như Vậy \[14\]](#)
[Chương 752: Đàn Ông Là Phải Theo Đuối Như Vậy \[15\]](#)
[Chương 753: Đàn Ông Là Phải Theo Đuối Như Vậy \[16\]](#)
[Chương 754: Đàn Ông Là Phải Theo Đuối Như Vậy \[17\]](#)
[Chương 755: Đàn Ông Là Phải Theo Đuối Như Vậy \[18\]](#)
[Chương 756: Đàn Ông Là Phải Theo Đuối Như Vậy \[19\]](#)
[Chương 757: Đàn Ông Là Phải Theo Đuối Như Vậy \[20\]](#)
[Chương 758: Cầu Hôn \[1\]](#)
[Chương 759: Cầu Hôn \[2\]](#)

[Chương 760: Cầu Hôn \[3\]](#)
[Chương 761: Cầu Hôn \[4\]](#)
[Chương 762: Cầu Hôn \[5\]](#)
[Chương 763: Cầu Hôn \[6\]](#)
[Chương 764: Cầu Hôn \[7\]](#)
[Chương 765: Cầu Hôn \[8\]](#)
[Chương 766: Cầu Hôn \[9\]](#)
[Chương 767: Cầu Hôn \[10\]](#)
[Chương 768: Cầu Hôn \[11\]](#)
[Chương 769: Cầu Hôn \[12\]](#)
[Chương 770: Cầu Hôn \[13\]](#)
[Chương 771: Cầu Hôn 14](#)
[Chương 772: Cầu Hôn \[15\]](#)
[Chương 773: Cầu Hôn \[16\]](#)
[Chương 774: Cầu Hôn \[17\]](#)
[Chương 775: Cầu Hôn \[18\]](#)
[Chương 776: Cầu Hôn \[19\]](#)
[Chương 777: Cầu Hôn \[20\]](#)
[Chương 778: Cầu Hôn \[21\]](#)
[Chương 779: Cầu Hôn \[22\]](#)
[Chương 780: Cầu Hôn \[23\]](#)
[Chương 781: Cầu Hôn \[24\]](#)
[Chương 782: Cầu Hôn \[25\]](#)
[Chương 783: Cầu Hôn \[26\]](#)
[Chương 784: Cầu Hôn \[27\]](#)
[Chương 785: Cầu Hôn \[28\]](#)
[Chương 786: Cầu Hôn \[29\]](#)
[Chương 787: Cầu Hôn \[30\]](#)
[Chương 788: Kế Tiện \[1\]](#)
[Chương 789: Kế Tiện \[2\]](#)
[Chương 790: Kế Tiện \[3\]](#)
[Chương 791: Kế Tiện \[4\]](#)

[Chương 792: Kế Tiệp \[5\]](#)
[Chương 793: Kế Tiệp \[6\]](#)
[Chương 794: Kế Tiệp \[7\]](#)
[Chương 795: Kế Tiệp \[8\]](#)
[Chương 796: Kế Tiệp \[9\]](#)
[Chương 797: Kế Tiệp \[10\]](#)
[Chương 798: Kế Tiệp \[11\]](#)
[Chương 799: Kế Tiệp \[12\]](#)
[Chương 800: Kế Tiệp \[13\]](#)
[Chương 801: Kết Hôn \[\[Kết Thúc 4\]\(#\)\]](#)
[Chương 802: Kết Hôn \[\[Kết Thúc 5\]\(#\)\]](#)
[Chương 803: Kết Hôn \[\[Kết Thúc 6\]\(#\)\]](#)
[Chương 804: Kết Hôn \[\[Kết Thúc 7\]\(#\)\]](#)
[Chương 805: Kết Hôn \[\[Kết Thúc 7\]\(#\)\]](#)
[Chương 806: Kết Hôn \[\[Kết Thúc 8\]\(#\)\]](#)
[Chương 807: Kết Hôn \[\[Kết Thúc 9\]\(#\)\]](#)
[Chương 808: Kết Hôn \[\[Kết Thúc 10\]\(#\)\]](#)
[Chương 809: Kết Hôn \[\[Kết Thúc 11\]\(#\)\]](#)
[Chương 810: Hôn Lễ \[\[Kết Thúc 12\]\(#\)\]](#)
[Chương 811: Kết Hôn \[\[Kết Thúc 13\]\(#\)\]](#)
[Chương 812: Kết Hôn \[\[Kết Thúc 14\]\(#\)\]](#)
[Chương 813: Kết Hôn \[\[Kết Thúc 15\]\(#\)\]](#)
[Chương 814: Kết Hôn \[\[Kết Thúc 16\]\(#\)\]](#)
[Chương 815: Kết Hôn \[\[Kết Thúc 17\]\(#\)\]](#)